REČ SE POJAVLJUJE U TELU

PRVI TOM

BOŽJA POJAVA I DELO

CRKVA SVEMOGUĆEG BOGA

Copyright © 2024 Almighty God and The Church of Almighty God

REČ SE POJAVLJUJE U TELU

PRVI TOM

BOŽJA POJAVA I DELO

Reč se pojavljuje u telu (skraćeno: Reč), prema iskazima Hrista poslednjih dana, Svemogućeg Boga, trenutno se sastoji od šest tomova: Prvi tom: „Božja pojava i delo“, Drugi tom: „O spoznaji Boga“, Treći tom: „Govori Hrista poslednjih dana“, Četvrti tom: „Razotkrivanje antihrista“, Peti tom: „Obaveze vođa i radnika“ i Šesti tom: „O traganju za istinom“.

Sva prava zadržana. Bez izričite pisane dozvole vlasnika autorskih prava nisu dozvoljeni reprodukcija niti prenošenje ijednog dela ove publikacije u bilo kom obliku niti bilo kojim sredstvom, elektronskim ili mehaničkim, uključujući fotokopiranje, snimanje ili bilo koji sistem čuvanja ili preuzimanja informacija.

Zahtevi za informacijama se upućuju na adresu:
contact.sr@godfootsteps.org

Celokupan sadržaj ove knjige preveli su i uredili stručni lingvisti. Ipak, sitne greške su sasvim moguće. Ako smatrate da postoji takva greška, molimo da pogledate originalni kineski tekst. Takođe vas molimo da nam slobodno prijavite svaku grešku kako bismo je otklonili u narednom izdanju knjige.

A portion of the scriptures is taken from the Holy Bible,
New Serbian Translation. Copyright © 2005, 2017 by Biblica, Inc.
Used by permission. All rights reserved worldwide.

Izdavač Crkva Svemogućeg Boga
https://sr.godfootsteps.org

Predgovor

Iako mnogi ljudi veruju u Boga, malo njih razume šta vera u Boga znači i šta moraju da urade da bi bili u skladu s Božjom voljom. To je zato što, iako im je bliska reč „Bog“ i izrazi kao što je „Božje delo“, ljudi ne poznaju Boga, a još manje poznaju Njegovo delo. Stoga ne treba da čudi to što su svi oni koji ne poznaju Boga smeteni u svojoj veri u Njega. Veru u Boga ljudi ne shvataju ozbiljno, i to isključivo zbog toga što im je verovanje u Boga isuviše strano, isuviše čudno. Na taj način, oni ne uspevaju da ispune Božje zahteve. Drugim rečima, ako ljudi ne poznaju Boga i ne poznaju Njegovo delo, onda oni nisu prikladni za Božju upotrebu, a još manje su u stanju da udovolje Njegovoj volji. „Vera u Boga“ znači verovanje da Bog postoji; to je najjednostavniji koncept kada je reč o verovanju u Boga. Nadalje, verovati u postojanje Boga nije isto što i istinski verovati u Boga, već je to pre neka vrsta proste vere, sa snažnim religijskim prizvukom. Istinska vera u Boga podrazumeva sledeće: na osnovu vere da je Bog suveren nad svim stvarima, čovek doživljava Njegove reči i Njegovo delo, pročišćuje svoju iskvarenu narav, udovoljava Božjoj volji i spoznaje Boga. Samo se takvo putovanje može nazvati „verom u Boga“. Pa ipak, ljudi na veru u Boga često gledaju kao na jednostavnu i beznačajnu stvar. Ljudi koji na ovaj način veruju u Boga zaboravili su šta znači verovati u Boga, tako da oni, čak i ako do samog kraja budu verovali, nikada neće od Boga dobiti priznanje, jer koračaju pogrešnim putem. Danas još uvek ima onih koji u Boga veruju na osnovu reči i prazne teorije. Oni ne znaju da im nedostaje suština vere u Boga, te stoga ne mogu da prime Božje priznanje. Uprkos tome, oni se Bogu i dalje mole da ih blagoslovi sigurnošću i dovoljnom blagodati. Zastanimo, utišajmo svoja srca i zapitajmo se: je li moguće da je verovanje u Boga zaista najlakša stvar na svetu? Je li moguće da verovanje u Boga ne znači ništa više od primanja obilja blagodati od Boga? Jesu li ljudi koji u Boga veruju, a da Ga pritom ni ne poznaju, ili pak veruju u Boga, a ipak Mu se protive, zaista sposobni da udovolje Božjoj volji?

O Bogu i o čoveku ne može se govoriti kao o jednakima. Njegova suština i Njegovo delo za čoveka su nešto najnedokučivije i najneshvatljivije. Kada Bog ne bi lično obavljao Svoje delo i kada Svoje reči ne bi izgovarao u čovekovom svetu, čovek nikada ne bi mogao da razume volju Božju. Na taj način, čak ni oni koji su čitav život posvetili Bogu ne bi mogli da prime Njegovo odobravanje. Ako se Bog ne lati posla, ma koliko da čoveku dobro ide, sve će biti uzalud, jer Božje će misli uvek biti uzvišenije od čovekovih, a Božja mudrost prevazilazi čovekovu moć spoznaje. Zato vam kažem da su oni koji tvrde kako „u potpunosti razumeju“ Boga i Njegovo delo jedna nesposobna gomila; svi su oni redom drski i neuki. Ne treba čovek da definiše Božje delo; štaviše, čovek nije u stanju da definiše Božje delo. Čovek je u Božjim očima beznačajan kao mrav; kako bi onda čovek mogao da dokuči Božje delo? Ne govore li nadmeno oni koji vole da razglabaju o tome kako „Bog ne radi na taj i taj način“, ili kako je „Bog ovakav ili onakav“? Svi treba da znamo da je čoveka, sazdanog od krvi i mesa, Sotona iskvario. U samoj je prirodi

ljudskog roda da se suprotstavlja Bogu. Ljudski rod ne može biti u istoj ravni s Bogom, a kamoli nadati se da Boga savetuje u vezi s Njegovim delom. A što se tiče načina na koji Bog usmerava čoveka, to je delo Boga Samoga. Prikladno je da čovek treba da se potčini, da ne propoveda o ovom ili onom gledištu, jer čovek nije ništa drugo do prah. Pošto nam je namera da tražimo Boga, mi ne treba svoje predstave da preslikavamo preko Njegovog dela kako bi ih Bog razmatrao, a još manje da svoju iskvarenu narav maksimalno koristimo da bismo se namerno suprotstavljali Božjem delu. Zar na taj način ne bismo i sami postali antihristi? Kako bi takvi ljudi mogli da veruju u Boga? Pošto verujemo da Bog postoji i pošto želimo da Mu udovoljimo i da Ga vidimo, mi onda treba da tražimo put istine i put koji vodi do usklađenosti sa Bogom. Ne treba da Mu se tvrdoglavo suprotstavljamo. Šta bi iole dobro moglo proizaći iz takvih postupaka?

Danas je Bog obavio novo delo. Možda nisi u stanju da prihvatiš ove reči i one ti se mogu činiti čudnim, ali ti savetujem da ne ističeš svoju prirodnost, jer samo oni koji su zaista gladni i žedni pravednosti pred Bogom mogu zadobiti istinu, i samo će one koji su istinski pobožni On moći da prosvećuje i usmerava. Rezultati se postižu tako što se istina traži sa trezvenim spokojstvom, a ne kroz svađu i prepirke. Kada kažem „Danas je Bog obavio novo delo“, zapravo mislim na Božji povratak u telo. Možda ti ove reči ne smetaju, možda ih prezireš, a možda te čak izuzetno zanimaju. U svakom slučaju, nadam se da će svi oni koji istinski žude za Božjom pojavom moći da se suoče sa ovom činjenicom i da je pažljivo razmotre, umesto da o njoj brzopleto donose zaključke; mudar čovek treba tako da postupi.

Istražiti nešto takvo nije teško, ali zahteva da svako od nas poznaje ovu jednu istinu: Onaj koji je ovaploćeni Bog posedovaće suštinu Božju i Onaj koji je ovaploćeni Bog posedovaće izraz Božji. Pošto se Bog ovaploti, On će izneti delo koje namerava da učini i, pošto se Bog ovaploti, izraziće ono što jeste i biće u stanju da pred čoveka iznese istinu, da mu podari život i pokaže put. Telo koje nema Božju suštinu zasigurno nije ovaploćeni Bog; u to nema nikakve sumnje. Ako čovek namerava da istraži da li je to zaista Božje ovaploćeno telo, on to mora da utvrdi na osnovu naravi koju Bog izražava i na osnovu reči koje izgovara. Drugim rečima, da bi utvrdio da li se radi o Božjem ovaploćenom telu ili ne, i da li je to istiniti put ili nije, čovek to mora da razabere na osnovu Njegove suštine. Prema tome, ključ za utvrđivanje da li je u pitanju ovaploćeno telo Božje leži u Njegovoj suštini (Njegovom delu, Njegovim izjavama, Njegovoj naravi i mnogim drugim aspektima), a ne u Njegovom spoljašnjem izgledu. Ako čovek pomno analizira samo Njegov spoljašnji izgled, i ako usled toga previdi Njegovu suštinu, to pokazuje da je čovek neprosvećen i neuk. Spoljašnji izgled ne može da odredi suštinu; uz to, delo Božje se nikada ne može uskladiti sa čovekovim predstavama. Zar Isusov spoljašnji izgled nije bio u suprotnosti sa čovekovim predstavama? Nisu li lice Njegovo i odeća bili lišeni bilo kakve naznake Njegovog pravog identiteta? Zar se prvi fariseji nisu usprotivili Isusu upravo zato što su gledali samo Njegovu spoljašnjost, a reči iz Njegovih usta nisu primali k srcu? Nadam se da nijedno od braće i sestara koji traže Božju pojavu neće ponoviti ovu tragediju iz prošlosti. Ne smete postati fariseji modernog vremena i

ponovo prikovati Boga za krst. Treba pažljivo da razmislite o tome kako da dočekate povratak Boga i treba da budete načisto s tim kako da postanete neko ko se potčinjava istini. To je obaveza svakoga ko čeka da se Isus vrati jašući na oblaku. Treba da protrljamo svoje duhovne oči i da razbistrimo pogled, umesto da se zaglibljujemo u preterano maštovite reči. Treba da razmišljamo o praktičnom delu Božjem i da osmotrimo praktičnu stranu Boga. Nemojte se zanositi, niti prepuštati maštarijama, neprestano žudeći za danom u kojem će se Gospod Isus, jašući na oblaku, iznenada spustiti među vas i povesti vas – vas koji Ga nikada niste poznavali niti videli i koji ne znate kako da izvršavate volju Njegovu. Bolje razmišljajte o nekim praktičnijim stvarima!

Možda si ovu knjigu otvorio zarad istraživanja, ili sa namerom da je prihvatiš; kakav god bio tvoj stav, nadam se da ćeš je pročitati do kraja i da je nećeš lako ostaviti po strani. Možda će se nakon čitanja ovih reči tvoj stav promeniti, ali to će zavisiti samo od tvoje motivacije i od stepena tvog razumevanja. Postoji, međutim, jedna stvar koju treba da znaš: reč Božju nije moguće pretvoriti u reč čovekovu, a još je teže učiniti da reč čovekova postane reč Božja. Čovek kojeg Bog upotrebljava nije ovaploćeni Bog, a ovaploćeni Bog nije čovek kojeg Bog upotrebljava. U ovome postoji suštinska razlika. Možda ove reči, nakon što si ih pročitao, ne priznaješ kao reči Božje, već ih tumačiš samo kao prosvećenje koje je čovek stekao. U tom slučaju, zaslepljen si neznanjem. Kako bi reči Božje mogle da budu isto što i prosvećenje koje je čovek stekao? Reči ovaploćenog Boga otvaraju novo doba, usmeravaju vascelo čovečanstvo, otkrivaju tajne i pokazuju čoveku smer kojim treba da se kreće u novom dobu. Prosvećenje koje je čovek stekao samo je skup prostih uputstava za praktično delovanje ili znanje. Ono ne može sav ljudski rod da usmerava ka novom dobu, niti da razotkriva tajne Boga Samoga. Kada se sve uzme u obzir, Bog je Bog, a čovek je čovek. Bog ima suštinu Božju, a čovek ima suštinu čoveka. Ako bi reči koje Bog izgovara čovek posmatrao kao prosto prosvećenje Svetim Duhom, a reči apostola i proroka smatrao rečima koje je lično Bog izgovorio, bila bi to čovekova greška. Bez obzira na sve, nikada ne smeš mešati ispravno s pogrešnim, niti od visokog praviti nisko, niti nešto duboko greškom tumačiti kao plitko; bez obzira na sve, nikad ne treba namerno da opovrgavaš ono za šta znaš da je istina. Svako ko veruje u postojanje Boga treba probleme da istražuje sa ispravnog stanovišta, a novo delo Božje i Njegove nove reči treba da prihvati iz perspektive bića koje je On stvorio; u suprotnom, Bog će ga izgnati.

Nakon Jahveovog dela, Isus se ovaplotio kako bi među ljudima obavio Svoje delo. On Svoje delo nije obavljao izolovano, već Ga je nadogradio na delo Jahveovo. Bilo je to delo za jedno novo doba, koje je Bog obavio nakon što je dovršio Doba zakona. Slično tome, nakon što se Isusovo delo završilo, Bog je nastavio sa svojim delom za sledeće doba, jer se celokupno Božje upravljanje kreće uvek napred. Kad prođe staro doba, zameniće ga novo, a čim staro delo bude dovršeno, pojaviće se novo delo radi nastavka Božjeg upravljanja. Ovo ovaploćenje je drugo Božje ovaploćenje, koje se nastavlja na Isusovo delo. Naravno, ovo ovaploćenje ne dešava se nezavisno; ono predstavlja treću

etapu dela nakon Doba zakona i Doba blagodati. Svaki put kada Bog započne novu etapu dela, uvek mora postojati novi početak i ona uvek mora doneti novo doba. Isto tako se dešavaju i odgovarajuće promene u naravi Božjoj, u načinu Njegovog delovanja, mestu odvijanja Njegovog dela, kao i u Njegovom imenu. Nije, dakle, čudo što je čoveku teško da prihvati delo Božje u novom dobu. Međutim, bez obzira koliko mu se čovek suprotstavlja, Bog uvek obavlja Svoje delo i uvek vodi čitavo čovečanstvo napred. Kada je Isus došao u čovekov svet, On je obeležio početak Doba blagodati i okončao Doba zakona. Tokom poslednjih dana, Bog se ponovo ovaplotio, te ovim ovaploćenjem okončao Doba blagodati i obeležio početak Doba carstva. Svi oni koji su u stanju da prihvate ovo drugo Božje ovaploćenje biće uvedeni u Doba carstva i, štaviše, moći će lično da prihvate usmeravanje od Boga. Iako je mnogo posla obavio među ljudima, Isus je samo dovršio otkupljenje vascelog čovečanstva i postao čovekova žrtva za greh; On čoveka nije u potpunosti oslobodio iskvarene naravi. Potpuno čovekovo spasenje od uticaja Sotone zahtevalo je od Isusa ne samo da postane žrtva za greh i da ljudske grehe ponese na Svojim plećima, ali je takođe zahtevalo od Boga još veće delo na čovekovom potpunom oslobađanju od njegove sotonski iskvarene naravi. I tako se sada, kad su čoveku gresi oprošteni, Bog ponovo ovaplotio kako bi čoveka uveo u novo doba, i otpočeo delo grdnje i suda. Ovo je delo čoveka uvelo u jedno više carstvo. Svi koji se potčine Njegovoj vlasti uživaće u višoj istini i primiće veće blagoslove. Oni će zaista živeti u svetlosti, i zadobiti istinu, put i život.

Ako ljudi ostanu zaglavljeni u Dobu blagodati, oni se nikad neće rešiti svoje iskvarene naravi, a kamoli spoznati suštinsku narav Božju. Ako ljudi stalno žive usred obilja blagodati, ali im način života ne omogućava da spoznaju Boga, niti da Mu udovolje, oni nikad neće istinski zadobiti Boga u svojoj veri u Njega. Ovakva vrsta vere zaista je žalosna. Kad budeš završio sa čitanjem ove knjige, kad budeš iskusio svaki korak dela ovaploćenog Boga u Dobu carstva, osetićeš kako se tvoje dugogodišnje želje konačno ostvaruju. Osetićeš da tek tada zaista posmatraš Boga licem u lice, da si se tek tada zagledao u Njegove crte, čuo Njegove lične izjave, shvatio mudrost Njegovog dela i istinski osetio koliko je On stvaran i svemoguć. Osetićeš kako si stekao mnogo toga što ljudi u prošlim vremenima nikad nisu videli niti posedovali. U tom trenutku ćeš jasno spoznati šta znači verovati u Boga i šta znači uskladiti se s Božjom voljom. Naravno, ako se budeš uporno držao gledišta iz prošlosti i odbacivao ili poricao činjenicu o drugom ovaploćenju Božjem, ostaćeš praznih ruku, ne stekavši ništa, a na kraju ćeš još biti proglašen krivim zbog suprotstavljanja Bogu. Oni koji su u stanju da poslušaju istinu i potčine se delu Božjem biće pozvani u ime drugog ovaploćenog Boga – Svemogućeg Boga. Moći će da prihvate usmeravanje od Boga lično, te da stiču sve veće i više istine, kao i stvarni život. Oni će ugledati viziju koju ljudi iz prošlosti nikada ranije nisu videli: „Kad sam se okrenuo da vidim čiji je to glas, ugledao sam sedam zlatnih svećnjaka, i usred svećnjaka nekoga 'kao sin čovečiji'. Bio je obučen u dugu odeždu i opasan zlatnim pojasem oko prsiju. Kosa na njegovoj glavi bila je bela kao vuna, ili kao sneg, a njegove oči kao užareni oganj. Noge su mu bile kao blistava bronza kaljena u peći, a njegov glas

kao huk mnogih voda. U svojoj desnoj ruci držao je sedam zvezda, a iz njegovih usta je izlazio mač oštar s obe strane. Lice mu je sijalo kao kad sunce sija punom snagom“ (Otkrivenje 1:12-16). Ova je vizija izraz svekolike Božje naravi, a izraz Njegove svekolike naravi takođe je izraz dela Božjeg u Njegovom sadašnjem ovaploćenju. U bujicama grdnji i sudova, Sin čovečji Svoju suštinsku narav izražava putem izjava, dopuštajući svima koji prihvataju Njegovu grdnju i sud da vide pravo lice Sina čovečjeg, koje verno odslikava ono lice Sina čovečjeg koje je video Jovan. (Naravno, onima koji ne prihvataju delo Božje u Dobu carstva, sve će ovo biti nevidljivo.) Pravo lice Božje ne može se do kraja opisati ljudskim jezikom, te stoga Bog koristi sredstva kojima izražava Svoju suštinsku narav da bi čoveku pokazao Svoje pravo lice. Što, drugim rečima, znači da su svi oni koji su cenili suštinsku narav Sina čovečjeg zaista i videli pravo lice Sina čovečjeg, jer je Bog prevelik i ne može se do kraja opisati ljudskim jezikom. Nakon što čovek bude iskusio svaki korak Božjeg dela u Dobu carstva, on će spoznati pravo značenje Jovanovih reči kada je govorio o Sinu čovečjem među svećnjacima: „Kosa na njegovoj glavi bila je bela kao vuna, ili kao sneg, a njegove oči kao užareni oganj. Noge su mu bile kao blistava bronza kaljena u peći, a njegov glas kao huk mnogih voda. U svojoj desnoj ruci držao je sedam zvezda, a iz njegovih usta je izlazio mač oštar s obe strane. Lice mu je sijalo kao kad sunce sija punom snagom.“ U tom trenutku, ti ćeš van svake sumnje znati da ovo obično telo, koje je toliko toga izreklo, nesumnjivo jeste drugi ovaploćeni Bog. Štaviše, istinski ćeš osetiti koliko si blagosloven i doživećeš sebe kao nekog ko ima više sreće od svih. Zar nisi voljan da prihvatiš ovaj blagoslov?

Prvi deo ove knjige nosi naziv „Hristove izjave na početku“. Ove reči predstavljaju prelaz sa svršetka Doba blagodati na početak Doba carstva, i one su javno svedočanstvo Duha Svetog o Sinu čovečjem, upućeno crkvama. One su ujedno i ispunjenje ovih reči iz Otkrivenja: „Ko ima uši, neka sluša šta Duh govori crkvama!“ Ove reči predstavljaju početnu etapu dela koje je Bog započeo u Doba carstva. Drugi deo ove knjige čine reči koje je Sin čovečji lično izgovorio nakon što je Sebe formalno razotkrio. Ovaj deo se sastoji od nekoliko vrsta izjava i reči, kao što su proročanstva, otkrivenja tajni, kao i put života, čiji je sadržaj prilično bogat – tu su predviđanja u vezi sa budućnošću carstva, otkrivenja tajni Božjeg plana upravljanja, analize čovekove prirode, podsticaji i upozorenja, strogi sudovi, tople reči utehe, rasprave o životu, priče o ulasku i tome slično. Ukratko, ono što Bog ima i što Bog jeste, kao i narav Božja, sve je to izraženo u Njegovom delu i u Njegovim rečima. Naravno, delo Božje u sadašnjem ovaploćenju ima za cilj da Njegovu narav izrazi prvenstveno kroz grdnju i sud. Gradeći na ovom temelju, On čoveku donosi više istine i ukazuje mu na postojanje više načina praktičnog delovanja, čime postiže Svoj cilj osvajanja čoveka i čovekovog spasavanja od njegove vlastite iskvarene naravi. To je pravi razlog Božjeg dela u Dobu carstva. Želiš li da zakoračiš u novo doba? Želiš li da se rešiš svoje iskvarene naravi? Želiš li da stekneš uzvišeniju istinu? Želiš li da vidiš pravo lice Sina čovečjeg? Želiš li da ovaj život učiniš vrednim življenja? Želiš li da budeš usavršen od Boga? Kako ćeš onda dočekati Isusov povratak?

SADRŽAJ

PRVI DEO

HRISTOVE IZJAVE NA POČETKU

REČI SVETOGA DUHA CRKVAMA

(OD 11. FEBRUARA 1991. DO 20. NOVEMBRA 1991.)

Uvod 2

Poglavlje 1 7
Poglavlje 2 8
Poglavlje 3 9
Poglavlje 4 10
Poglavlje 5 10
Poglavlje 6 11
Poglavlje 7 12
Poglavlje 8 13
Poglavlje 9 16
Poglavlje 10 18
Poglavlje 11 19
Poglavlje 12 20
Poglavlje 13 21
Poglavlje 14 25
Poglavlje 15 27
Poglavlje 16 29
Poglavlje 17 30
Poglavlje 18 32
Poglavlje 19 33
Poglavlje 20 35
Poglavlje 21 37
Poglavlje 22 38
Poglavlje 23 40
Poglavlje 24 41
Poglavlje 25 41
Poglavlje 26 42
Poglavlje 27 43
Poglavlje 28 43
Poglavlje 29 44
Poglavlje 30 45

Poglavlje 31 46
Poglavlje 32 46
Poglavlje 33 47
Poglavlje 34 48
Poglavlje 35 50
Poglavlje 36 52
Poglavlje 37 53
Poglavlje 38 54
Poglavlje 39 55
Poglavlje 40 56
Poglavlje 41 57
Poglavlje 42 58
Poglavlje 43 59
Poglavlje 44 60
Poglavlje 45 61
Poglavlje 46 62
Poglavlje 47 63
Poglavlje 48 64
Poglavlje 49 65
Poglavlje 50 65
Poglavlje 51 66
Poglavlje 52 67
Poglavlje 53 68
Poglavlje 54 69
Poglavlje 55 70
Poglavlje 56 71
Poglavlje 57 72
Poglavlje 58 73
Poglavlje 59 74
Poglavlje 60 75
Poglavlje 61 76
Poglavlje 62 78
Poglavlje 63 79
Poglavlje 64 81
Poglavlje 65 83
Poglavlje 66 84
Poglavlje 67 85
Poglavlje 68 86
Poglavlje 69 88
Poglavlje 70 89

Poglavlje 71 91
Poglavlje 72 93
Poglavlje 73 95
Poglavlje 74 96
Poglavlje 75 97
Poglavlje 76 99
Poglavlje 77 101
Poglavlje 78 103
Poglavlje 79 106
Poglavlje 80 108
Poglavlje 81 110
Poglavlje 82 112
Poglavlje 83 115
Poglavlje 84 117
Poglavlje 85 120
Poglavlje 86 122
Poglavlje 87 124
Poglavlje 88 126
Poglavlje 89 129
Poglavlje 90 131
Poglavlje 91 133
Poglavlje 92 135
Poglavlje 93 138
Poglavlje 94 140
Poglavlje 95 143
Poglavlje 96 146
Poglavlje 97 149
Poglavlje 98 151
Poglavlje 99 155
Poglavlje 100 157
Poglavlje 101 160
Poglavlje 102 163
Poglavlje 103 166
Poglavlje 104 169
Poglavlje 105 171
Poglavlje 106 174
Poglavlje 107 177
Poglavlje 108 180
Poglavlje 109 183
Poglavlje 110 186

Poglavlje 111 190
Poglavlje 112 193
Poglavlje 113 196
Poglavlje 114 199
Poglavlje 115 201
Poglavlje 116 204
Poglavlje 117 206
Poglavlje 118 208
Poglavlje 119 210
Poglavlje 120 213

DRUGI DEO

BOŽJE REČI CELOJ VASELJENI

(OD 20. FEBRUARA 1992. DO 1. JUNA 1992.)

Uvod 218

Poglavlje 1 219
Poglavlje 2 220
Poglavlje 3 222
Poglavlje 4 223
Poglavlje 5 226
Poglavlje 6 228
Poglavlje 7 231
Poglavlje 8 232
Poglavlje 9 235
Poglavlje 10 238
Himna carstva 241
Poglavlje 11 242
Poglavlje 12 245
Poglavlje 13 247
Poglavlje 14 250
Poglavlje 15 252
Poglavlje 16 256
Poglavlje 17 258
Poglavlje 18 261
Poglavlje 19 264
Poglavlje 20 267
Poglavlje 21 269

Poglavlje 22 ... 272
Poglavlje 23 ... 275
Poglavlje 24 ... 278
Poglavlje 25 ... 281
Radujte se, ljudi! ... 283
Poglavlje 26 ... 284
Poglavlje 27 ... 287
Poglavlje 28 ... 290
Poglavlje 29 ... 293
Poglavlje 30 ... 295
Poglavlje 31 ... 298
Poglavlje 32 ... 301
Poglavlje 33 ... 304
Poglavlje 34 ... 307
Poglavlje 35 ... 310
Poglavlje 36 ... 312
Poglavlje 37 ... 315
Poglavlje 38 ... 317
Poglavlje 39 ... 319
Poglavlje 40 ... 322
Poglavlje 41 ... 325
Poglavlje 42 ... 328
Poglavlje 43 ... 330
Poglavlje 44 ... 333
Poglavlje 45 ... 336
Poglavlje 46 ... 338
Poglavlje 47 ... 341

DODATAK

TUMAČENJA TAJNI „BOŽJIH REČI CELOJ VASELJENI“

Poglavlje 1 ... 346
Poglavlje 3 ... 349
Poglavlje 4 ... 354
Poglavlje 5 ... 359
Poglavlje 6 ... 362
O Petrovom životu ... 367
Poglavlje 8 ... 371
Poglavlje 9 ... 374

Dodatak: Poglavlje 1 378
Poglavlje 10 380
Poglavlje 11 384
Dodatak: Poglavlje 2 388
Poglavlje 12 390
Poglavlje 13 396
Poglavlje 14 399
Poglavlje 15 403
Poglavlje 16 407
Poglavlje 17 412
Poglavlje 18 416
Poglavlje 19 420
Poglavlje 20 423
Poglavlje 21 426
Poglavlja 22 i 23 428
Poglavlja 24 i 25 432
Poglavlje 26 434
Poglavlje 27 438
Poglavlje 28 441
Poglavlje 29 443
Poglavlje 30 446
Poglavlje 31 450
Poglavlje 32 452
Poglavlje 33 456
Poglavlje 35 458
Poglavlje 36 462
Poglavlje 38 466
Poglavlje 39 469
Poglavlje 40 471
Poglavlje 41 474
Poglavlje 42 478
Poglavlja 44 i 45 481
Poglavlje 46 483

TREĆI DEO

HRISTOVE REČI DOK JE HODAO PO CRKVAMA

(OD JUNA 1992. DO 23. MARTA 2010.)

Uvod 486

I

(OD JUNA 1992. DO OKTOBRA 1992.)

Put… (1) 491
Put… (2) 493
Put… (3) 496
Put… (4) 500
Put… (5) 502
Put… (6) 505
Put… (7) 509
Put… (8) 512
Kojeg stanovišta treba da se drže vernici 515
O koracima Božjeg dela 517
Iskvareni čovek nije u stanju da predstavlja Boga 518
Verska služba mora biti ukinuta 520
Verujući u Boga, treba da budeš poslušan Bogu 522
Veoma je važno uspostaviti normalan odnos sa Bogom 524
Normalan duhovni život vodi ljude na pravi put 527
Obećanja onima koji su usavršeni 529
Zlikovci će zasigurno biti kažnjeni 532
Kako ući u normalno stanje 535
Kako služiti u skladu sa Božjom voljom 537
Kako spoznati stvarnost 541
O normalnom duhovnom životu 543
Raspravljanje o crkvenom i stvarnom životu 546
O svima koji obavljaju svoju dužnost 550
O Božjoj upotrebi čoveka 551
Nakon što shvatite istinu, treba da je sprovodite u delo 552
Onaj koji postigne spasenje je onaj koji je voljan da primenjuje istinu 555
Čime treba da bude opremljen jedan prikladni pastir 558
O iskustvu 559
Zapovesti novog doba 561

Hiljadugodišnje carstvo je stiglo 564
Kakav je tvoj odnos sa Bogom? 567
Bolje se usredsredite na stvarnost 571
Pridržavanje zapovesti i primenjivanje istine 575
Treba da znaš da je praktični Bog Sâm Bog 578
Samo je primena istine posedovanje stvarnosti 582
Poznavanje Božjeg dela danas 585
Da li je delo Božje jednostavno kao što čovek zamišlja? 590
Valjalo bi da živiš za istinu jer veruješ u Boga 592
Odjek sedam gromova – proricanje da će se jevanđelje carstva proširiti na celu vaseljenu 594
Suštinska razlika između ovaploćenog Boga i ljudi koje Bog koristi 597
Pobegnite od uticaja tame i bićete zadobijeni od strane Boga 602
U veri se čovek mora usmeriti na stvarnost – obavljanje verskog obreda nije vera 605
Bogu mogu da služe samo oni koji poznaju današnje Božje delo 607
Prava ljubav prema Bogu je spontana 611
O primeni molitve 615
Spoznaj najnovije Božje delo i sledi Njegove stope 620
Ljudi čije su se naravi promenile jesu oni koji su ušli u stvarnost Božjih reči 627
O smirivanju srca pred Bogom 632
Budi obziran prema Božjoj volji kako bi postigao savršenstvo 636
Bog usavršava one koji su po srcu Njegovom 640
Bog će zasigurno zadobiti one koji Mu iskrenim srcem iskazuju poslušnost 644
Doba carstva je Doba reči 648
Sve se postiže rečju Božjom 656
Oni koji zaista vole Boga su oni koji mogu u potpunosti da se pokore Njegovoj praktičnosti 664
Oni koji treba da budu usavršeni moraju biti podvrgnuti oplemenjivanju 669
Samo kroz bolne kušnje možeš spoznati divotu Boga 679
Jedino voleti Boga znači istinski verovati u Boga 683
Kratka beseda o temi „Hiljadugodišnje carstvo je stiglo“ 690
Samo oni koji spoznaju Boga mogu da svedoče o Bogu 693
Kako je Petar spoznao Isusa 698
Samo kroz iskustvo oplemenjivanja čovek može da poseduje istinsku ljubav 705
Svi koji vole Boga zauvek će živeti u Njegovoj svetlosti 709
Samo oni koji se usredsrede na primenu mogu biti usavršeni 715
Delo Svetog Duha i delo Sotone 720
Upozorenje onima koji ne primenjuju istinu 725
Treba da održavaš svoju posvećenost Bogu 728
Da li si ti neko ko je oživeo? 735

Imati nepromenjenu narav znači biti u neprijateljstvu s Bogom 738
Svi oni koji ne poznaju Boga jesu ljudi koji se Bogu protive 742

II

(OD NOVEMBRA 1992. DO JUNA 1993.)

Delo i ulazak (1) 749
Delo i ulazak (2) 751
Delo i ulazak (3) 754
Delo i ulazak (4) 758
Delo i ulazak (5) 762
Delo i ulazak (6) 767
Delo i ulazak (7) 771
Delo i ulazak (8) 777
Delo i ulazak (9) 782
Delo i ulazak (10) 787
Vizija Božjeg dela (1) 794
Vizija Božjeg dela (2) 798
Vizija Božjeg dela (3) 804
O Bibliji (1) 817
O Bibliji (2) 824
O Bibliji (3) 827
O Bibliji (4) 831
Primena (1) 834
Primena (2) 843
Tajna ovaploćenja (1) 847
Tajna ovaploćenja (2) 858
Tajna ovaploćenja (3) 862
Tajna ovaploćenja (4) 868
Dva ovaploćenja upotpunjuju značaj ovaploćenja 880
Da li Trojstvo postoji? 886
Primena (3) 895
Primena (4) 899
Primena (5) 903
Unutrašnja istina o delu osvajanja (1) 907
Zašto nisi voljan da budeš kontrast? 914
Kako se postižu dejstva drugog koraka dela osvajanja 924
Unutrašnja istina o delu osvajanja (2) 930
Unutrašnja istina o delu osvajanja (3) 934

Unutrašnja istina o delu osvajanja (4) 940
Primena (6) 945
Primena (7) 949
Primena (8) 961
Služite kao što su Izraelci služili 963
Kov se poboljšava radi primanja Božjeg spasenja 968
Značaj spasavanja potomaka Moava 971
Petrova iskustva: njegovo znanje o grdnji i sudu 981
Morate da razumete delo – ne sledite nasumično! 997
Kako treba da kročiš poslednjim delom puta 1002

III

(OD JULA 1993. DO MARTA 1994.)

Kako bi trebalo da pristupiš svojoj budućoj misiji? 1011
Svrha upravljanja ljudskim rodom 1011
Suština i identitet čoveka 1014
Čovekov urođeni identitet i njegova vrednost: kakvi su oni zaista? 1016
Oni koji ne nauče i ostanu u neznanju: zar oni nisu zveri? 1016
Izabrani narod Kine nije sposoban da predstavlja bilo koje pleme Izraela 1019
Kakvo je vaše shvatanje blagoslova? 1020
Kakvo je tvoje shvatanje Boga? 1022
Šta znači biti stvarna osoba 1026
Šta znaš o veri? 1031
Kada se opalo lišće vrati svojim korenima, požalićeš zbog sveg zla koje si počinio 1035
Niko ko je od krvi i mesa ne može izbeći dan gneva 1039
Spasitelj se već vratio na „belom oblaku“ 1043
Delo širenja jevanđelja istovremeno je i delo čovekovog spasenja 1046
Svi ste vi tako podli po svom karakteru! 1049
Delo u Doba zakona 1053
Istinita priča o delu iz Doba iskupljenja 1057
Reči upućene mladima i starima 1060
Trebalo bi da znaš kako se celokupno čovečanstvo razvijalo do današnjeg dana 1065
O imenovanjima i identitetu 1077
Samo usavršeni mogu da žive smislenim životom 1089
Treba ostaviti po strani blagoslove statusa i razumeti volju Boga da čoveku donese spasenje 1095

Kako čovek koji u svojim predstavama postavlja granice Bogu može da primi Božja otkrivenja? ... 1101
Samo oni koji poznaju Boga i Njegovo delo mogu udovoljiti Bogu ... 1105
Razlika između službe ovaploćenog Boga i čovekove dužnosti ... 1111
Bog je Gospod sveg stvaranja ... 1118
Koji je tvoj stav o trinaest poslanica? ... 1121
Uspeh i neuspeh zavise od puta kojim čovek korača ... 1126
Božje delo i delo čoveka ... 1138
Poznavanje tri etape Božjeg dela je put ka spoznaji Boga ... 1153
Iskvarenom ljudskom rodu potrebnije je spasenje od strane ovaploćenog Boga ... 1167
Suština tela nastanjenog Bogom ... 1180
Božje delo i čovekova praksa ... 1190
Suština Hristova je u poslušnosti volji Oca nebeskog ... 1205
Obnavljanje čovekovog normalnog života i njegovo dovođenje do divnog odredišta ... 1211
Bog i čovek će zajedno ući u počinak ... 1225

IV

(OD 1994. DO 23. MARTA 2010.)

Kada budeš ugledao duhovno telo Isusa, Bog će dotad već iznova napraviti nebo i zemlju ... 1240
Oni koji nisu u skladu sa Hristom zasigurno su Božji protivnici ... 1243
Mnogi su pozvani, ali malo je odabranih ... 1246
Treba da tražiš način da budeš u skladu sa Hristom ... 1249
Da li ti istinski veruješ u Boga? ... 1251
Hristos obavlja delo suda pomoću istine ... 1254
Da li si znao? Bog je među ljudima učinio nešto veličanstveno ... 1258
Samo Hristos poslednjih dana može čoveku dati put večnog života ... 1261
Pripremi dovoljno dobrih dela za svoje odredište ... 1264
Kome si ti odan? ... 1267
O odredištu ... 1270
Tri opomene ... 1273
Prestupi će čoveka odvesti u pakao ... 1276
Veoma je važno razumeti Božju narav ... 1279
Kako spoznati Boga na zemlji ... 1282
Veoma ozbiljan problem: izdaja (1) ... 1286
Veoma ozbiljan problem: izdaja (2) ... 1289
Trebalo bi da preispitate svoja dela ... 1292

Bog je izvor čovekovog života 1295
Uzdasi Svemogućeg 1298
Deset upravnih odluka kojih se Božji izabrani narod mora pridržavati u Doba carstva 1300

Dodatak 1: Pojavom Boga otpočelo je novo doba 1301
Dodatak 2: Bog upravlja sudbinom celog čovečanstva 1304
Dodatak 3: Čovek se može spasti samo uz Božje upravljanje 1308
Dodatak 4: Posmatranje pojave Božje u Njegovom sudu i grdnji 1314

Pogovor 1322

U ovoj knjizi su zastupljene dve vrste fusnota. One označene brojevima (poput ove[1]) jesu fusnote iz izvornog teksta, dok su one označene slovima (poput ove[a]), napomene koje se odnose na prevod.

PRVI DEO

HRISTOVE IZJAVE NA POČETKU

REČI SVETOGA DUHA CRKVAMA

(OD 11. FEBRUARA 1991. DO 20. NOVEMBRA 1991.)

Uvod

Jedanaestog februara 1991. godine, Bog je dao Svoju prvu izjavu u crkvi i ta izjava imala je neskvakidašnji efekat na svaku osobu koja je u to vreme živela u toku Svetoga Duha. U toj izjavi se navodi: „Božje prebivalište se pojavilo“ i „Poglavar vaseljene, Hristos poslednjih dana – On je blistavo Sunce“. Tim rečima dubokog značenja, svi ljudi dovedeni su u novu sferu. Svi oni koji su pročitali tu izjavu osetili su nagoveštaj novog dela, velikog dela koje se Bog spremao da pokrene. Upravo je ta lepa, milozvučna i jezgrovita izjava uvela čitav ljudski rod u novo Božje delo i u novo doba, i tako položila temelj i otvorila put za Božje delo u ovom ovaploćenju. Moglo bi se reći da je izjava koju je Bog dao u tom trenutku napravila most među različitim dobima, da je to prvi put od početka Doba blagodati da se Bog javno obratio ljudskom rodu, da je to prvi put da se obratio pošto je bio sakriven dve hiljade godine i da je, uz to, to bio uvod i presudno polazište za delo koje se Bog sprema da preduzme u Dobu carstva.

Prvi put kada je Bog dao izjavu, uradio je to u obliku pohvale iz perspektive trećeg lica, na jeziku koji je bio istovremeno prefinjen i razumljiv, kao i opskrbljavanje životom koje je odmah bilo lako dokučiti. Time je okupio malu grupu ljudi, koji su znali samo kako da uživaju u Njegovoj blagodati, dok željno iščekuju povratak Gospoda Isusa, i u tišini ih je poveo u drugu etapu dela u okviru Božjeg plana upravljanja. U tim okolnostima, ljudski rod nije znao, a još manje se usuđivao da zamisli, kakvo će delo Bog na kraju započeti ili šta se sprema na putu koji predstoji. Stoga je Bog nastavio da daje nove izjave kako bi ljudski rod, korak po korak, poveo u novo doba. Zadivljujuće je to da se svaka Božja izjava razlikuje po sadržaju i da se, povrh toga, služi različitim oblicima pohvale i načinima izražavanja. Slične po tonu, ali različite po sadržaju, te izjave su po pravilu pune Božjih osećanja brige i saosećajnosti i gotovo svaka sadrži životnu opskrbu različitog sadržaja, kao i Božje reči podsećanja, ohrabrenja i utehe čoveku. U tim izjavama, svaki put iznova se pojavljuju rečenice kao što su: „Jedini istiniti Bog se ovaplotio i On je Glava vaseljene, koja zapoveda svim stvarima“; „Pobednički kralj seda na Svoj slavni presto“; „U rukama Svojim drži vaseljenu“; i tako dalje. U tim rečenicama se prenosi poruka, odnosno, moglo bi se reći da te rečenice prenose poruku ljudskom rodu: Bog je već došao u ljudski svet, Bog će pokrenuti još veće delo, Božje carstvo se već spustilo u određenu grupu ljudi i Bog je već stekao slavu i porazio mnoštvo Svojih neprijatelja. Svaka od Božjih izjava ugnezdila se u srce svakog ljudskog bića. Čitav ljudski rod sa nestrpljenjem očekuje da Bog izgovori još više novih reči, jer svaki put kada se Bog obrati, On uzdrma čovekovo srce iz korena; štaviše, On usmerava i podupire svaki čovekov pokret i svako osećanje, tako da ljudski rod počne da se oslanja na Božje reči i, povrh toga, da im se divi… Na taj način, veliki broj ljudi je nesvesno i suštinski zaboravio Bibliju i još manje se osvrtao na staromodne propovedi i rukopise duhovnih ljudi, jer u tim rukopisima iz prošlosti nisu mogli da nađu bilo kakvo uporište za te Božje reči, niti su u njma mogli da otkriju svrhu sa kojom ih je Bog izgovorio. U takvim

okolnostima, ljudski rod je morao da prizna da su te izjave Boži glas, koji se po prvi put čuje i vidi od početka vremena, da su van domašaja svakoga ko veruje u Boga i da nadilaze sve što je u prošlosti izgovorila ijedna duhovna osoba ili pređašnje Božje izjave. Podstaknut svakom od tih izjava, ljudski rod je, ispunjen iščekivanjem, nesvesno ušao u auru dela Svetoga duha, u život u prvim redovima novog doba. Podstaknut Božjim rečima, ljudski rod je, ispunjen iščekivanjem, iskusio slasni osećaj da ga lično vode Božje reči. Verujem da će se svako ljudsko biće dugo sećati tog kratkotrajnog perioda, iako je u stvarnosti, ljudski rod u tom periodu uživao tek u jednoj auri dela Svetoga Duha, ili u onome što bi se moglo nazvati slatkim premazom pilule. Ovo je stoga što je, od tog trenutka i još uvek pod vođstvom Božjih reči, i dalje u auri dela Svetoga Duha, ljudski rod nesvesno uveden u drugu fazu Božjih reči, koja je bila prva etapa Božjeg dela i Njegovih izjava u Doba carstva – u kušnju služitelja.

Reči izgovorene pred iskušenje uslužitelja uglavnom su bile u obliku uputstava, pozivanja, prekora i discipline, i na nekim mestima, korišćen je stari oblik obraćanja iz Doba blagodati – reči „Sinovi moji“ za one koji su sledili Boga kako bi olakšali čovečanstvu da se približi Bogu, ili da bi čovečanstvo moglo da smatra da ima blizak odnos s Bogom. Na taj način, kakav god bio Božji sud o čovekovoj umišljenosti, nadmenosti i drugim iskvarenim osobinama, čovek bi bio u stanju da se s tim izbori i prihvati ga u sopstvenom identitetu „sina“, bez antagonizma prema izjavama „Boga Oca“, povrh čega obećanje „Boga Oca“ upućeno Njegovim „sinovima“ nikada nije dovedeno u sumnju. U tom periodu, čitav ljudski rod živeo je bezbrižno poput novorođenčeta i time je postignut Božji cilj, a to je da počne da mu sudi jednom kada sazri i „jednom kada dostigne odraslo doba“. To je ujedno položilo temelj za delo suđenja ljudskom rodu koje Bog zvanično pokreće u Doba carstva. Pošto je Božje delo u ovom ovaploćenju uglavnom da sudi i ovlada celim čovečanstvom, čim je čovek čvrsto zagazio na tlo, Bog je odmah ušao u režim Svog dela, dela u kom sudi čoveku i grdi ga. Očigledno je da su sve izjave pred iskušenje uslužitelja date radi prolaska kroz tranziciju, sa stvarnim ciljem koji je drugačiji nego što je izgledao. Božja namera je bila da uspe, što je pre moguće, da zvanično pokrene Svoje delo u Doba carstva. Ni u kom slučaju nije želeo da nastavi da odobrovoljava čovečanstvo, hraneći ga zaslađenim pilulama, već mu je bilo stalo da vidi pravo lice svakog ljudskog bića pred Njegovim sudom, a još je više želeo da vidi pravo držanje celokupnog čovečanstva prema Njemu pošto izgubi Njegovu blagodat. On je samo želeo da vidi rezultate, a ne proces. Međutim, u to vreme nije bilo nikog ko je razumeo Božju željnu nameru, jer je čovekovo srce brinulo samo o sopstvenom odredištu i o perspektivama za budućnost. Nije ni čudo da je Božji sud iznova i iznova bio uperen protiv čitavog ljudskog roda. Stav Boga prema ljudima promenio se tek kada je čovečanstvo, vođenog Bogom, počelo da vodi normalan ljudski život.

Hiljadu devetsto devedeset prva bila je neobična godina; nazovimo je „zlatna godina“. Bog je pokrenuo novo delo Doba carstva i Svoje izjave uputio celokupnom ljudskom rodu. Istovremeno, čovečanstvo je uživalo u toplini bez presedana i štaviše

doživelo je bol bez presedana koji sledi iz Božjeg suda čoveku. Ljudska rasa je osetila do tada nepoznatu slast i doživela, takođe prvi put, sud i ostavljenost, kao da je pridobila Boga, i ponovo kao da je Boga izgubila. Patnja u posedovanju i patnja u oskudici – ta osećanja poznata su samo onima koji su ih lično doživeli; njih čovek niti može da opiše, niti poseduje sposobnost za to. Rane te vrste su ono što je Bog dao svakom čoveku kao oblik nematerijalnog iskustva i dobra. Sadržaj izjava koje je Bog dao te godine može se podeliti u dva velika dela: prvi, kada je Bog sišao u ljudski svet da pozove ljude da dođu pred Njegov presto kao gosti; drugi, kada je ljude, pošto su se siti najeli i napili, Bog uposlio kao uslužitelje. Naravno, podrazumeva se da je prvi deo najdraža i najmilija želja čovečanstva, još i više zato što je čovek odavno navikao da od uživanja u svemu Božjem napravi predmet svoje vere u Njega. Zbog toga je, čim je Bog počeo da izgovara Svoje izjave, čovečanstvo bilo spremno da uđe u carstvo i tamo sačeka da mu Bog daruje razne nagrade. U takvim okolnostima, ljudi jednostavno nisu platili odgovarajuću cenu time što bi promenili svoju narav, težili da udovolje Bogu, pokazivali obzir prema Božjoj volji i tako dalje. Na prvi pogled, činilo se da su stalno uskomešani, dok se trude i rade za Boga, a da su u stvari razmišljali, u najdubljoj tajnosti svoga srca, o sledećem koraku koji bi trebalo da preduzmu kako bi dobili blagoslove ili vladali kao carevi. Moglo bi se reći da je ljudsko scrce, dok je uživalo u Bogu, istovremeno bilo proračunato prema Njemu. U tom stanju, čovečanstvo nailazi na najdublje Božje gnušanje i prezir; Bog sa svojom naravi ne trpi da ga neki čovek prevari ili iskoristi. Međutim, Božja mudrost nedostižna je za čoveka. Upravo je usred svih tih patnji On izgovorio prvi deo Svojih izjava. Nijedno ljudsko biće nije u stanju da zamisli patnje koje je Bog pretrpeo, kao ni to koliko je brinuo i razmišljao u tim trenucima. Cilj prvog dela tih izjava je da razotkrije sve oblike gadosti koje čovek iskazuje kada se nađe na položaju ili kada ostvari profit i da razobliči pohlepu i podlost čovekovu. Iako, na rečima, Bog govori iskreno, ozbiljno i s ljubavlju poput brižne majke, gnev u dubini Njegovog srca prži kao podnevno sunce, kao da je usmeren protiv Njegovih neprijatelja. Bog ni u kakvim okolnostima ne želi da se obraća grupi ljudi koji nemaju normalan ljudski izgled, pa stoga kada god govori, On zauzdava gnev u Svom srcu, istovremeno se trudeći da Svojim izjavama da smisao. Pored toga, On se obraća ljudskoj rasi koja nema razuma, lišenoj normalne ljudskosti i iskvarenoj do srži, kojoj je pohlepa druga priroda i koja je krajnje neposlušna i buntovna prema Bogu. Nije teško zamisliti koliko je nisko ljudski rod pao i kolike su razmere Božjeg prezira prema čovečanstvu; ono što je ljudima teško da zamisle jeste bol koji su naneli Bogu – to je nemoguće rečima opisati. Upravo su u tom kontekstu, kada niko nije bio u stanju da dokuči koliko je Božje srce patilo, i, štaviše, kada niko nije otkrio do koje mere je ljudski rod nerazuman i nepopravljiv, svi su, bez i trunke stida bez imalo skrupula, uzeli zdravo za gotovo to da imaju pravo, kao Božji sinovi, da dobiju sve nagrade koje je On pripremio za čoveka, do te mere da se međusobno nadmeću, i niko nije želeo da zaostane, duboko strahujući da ne bude gubitnik. Do sada bi već trebalo da znate kako je Bog gledao na tadašnje ljude. Kako takva rasa

može da zasluži Božje nagrade? Ali ono što čovek dobija od Boga je uvek najdragocenije blago, i obrnuto, ono što Bog dobija od čoveka najveći je mogući bol. Od samog početka odnosa između Boga i čoveka, to je ono što je čovek uvek dobijao od Boga i ono što je uvek zauzvrat davao Bogu.

Ma koliko je Bog strepeo posmatrajući taj ljudski rod, iskvaren do srži, On nije imao izbora do da ga baci u ognjeno jezero da ga pročisti. To je drugi deo Božjih izjava, u kojima je Bog upotrebio čovečanstvo kao Svoje uslužitelje. U tom delu, Bog je prvo bio blag, da bi zatim postao strog i malo po malo, u pogledu kako načina, tako i dužine, iskoristio je položaj „ličnosti Boga“ kao mamac da razobliči iskvarenu prirodu čoveka, istovremeno ponudivši čovečanstvu da bira između različitih kategorija[a] uslužitelja, Božjeg naroda i Božjih sinova. Baš kao što je Bog i predvideo, niko nije izabrao da bude uslužitelj Bogu i svako je težio da postane ličnost Boga. Iako je, u tom periodu, strogost Božjih reči bila nešto što ljudi nikada nisu očekivali, niti su za nju čuli, oni svejedno, pošto su bili preko svake mere zaokupljeni statusom i povrh toga obuzeti željom za blagoslovima, nisu imali vremena da stvore predstavu o tonu Božjeg obraćanja i Njegovom načinu govora, već je njihovim razmišljanjima uvek prevladavala briga o sopstvenom statusu i time šta nosi budućnost. Na taj način je čovečanstvo Božjim izjavama nesvesno uvučeno u „lavirint“ koji je Bog pred njih postavio. Privučeni, hteli-ne-hteli, izgledima budućnosti i njihove sudbine, i iako i sami svesni da nisu dostojni da postanu ličnost Boga, ljudi ipak nisu želeli da budu Njegovi uslužitelji. Rastrzani između tih protivrečnih razmišljanja, nesvesno su prihvatili nečuveni sud i grdnju koju je Bog uputio čovečanstvu. Naravno, taj oblik suda i pročišćenja je nešto što čovečanstvo ni u kom slučaju nije bilo spremno da prihvati. Ipak, samo Bog ima Mudrost i samo On ima moć da zahteva od te iskvarene rase ljudi da budu krotki i pokorni, tako da su, milom ili silom, na kraju svi popustili. Ljudi nisu imali izbora. Samo Bog ima poslednju reč i samo Bog može da koristi takav metod da bi podario istinu i život čoveku i pokazao mu pravac kojim treba da ide. Taj metod je neizbežnost Božjeg dela u čoveku i ujedno je, bez ikakve sumnje ili spora, čovekova nasušna potreba. Bog govori i postupa na taj način kako bi tu činjenicu preneo čovečanstvu: spasavajući čovečanstvo, Bog to čini iz ljubavi i milosti i radi Svog upravljanja. Primajući spas od Boga, ljudski rod to čini jer je do te mere posrnuo da Bog mora isključivo lično da se obrati. Kada čovek dobije spas od Boga, to je najveća blagodat i ujedno i posebna milost; drugim rečima, da se Bog lično ne obraća Svojim izjavama, čovečanstvo bi bilo osuđeno na izumiranje. I dok se istovremeno gnuša ljudskog roda, Bog je i dalje spreman i voljan da plati bilo koju cenu za spasenje ljudi. Za to vreme, dok čovek tupi o svojoj ljubavi za Boga i tome kako sve posvećuje Bogu, on ustaje protiv Boga i iznuđuje razne blagodati od Njega, a istovremeno Ga čak i povređuje i nanosi neizreciv bol Njegovom srcu. Toliko je izražen kontrast nesebičnosti i sebičnosti između Boga i čoveka!

[a] Izvorni tekst ne sadrži izraz „različitih kategorija“.

U Svojim rečima i delovanju, Bog nije primoran da koristi neki poseban metod, već se rukovodi Svojim ciljem da postigne rezultate. Zbog toga je, u ovom delu Njegovih izjava, Bog želeo da ne otkrije jasno sopstveni identitet, već samo nekoliko izraza poput „Hrist poslednjih dana“, „Vladar vaseljene“, i tako dalje. To ni na koji način ne utiče ni na Hristovu službu, niti na čovekovo poznavanje Boga, posebno pošto su pojmovi „Hrista“ i „ovaploćenja“ tih ranih dana čovečanstvu bili potpuno nepoznati, pa je Bog morao da se unizi i bude čovek sa „posebnom funkcijom“ da bi izrazio Svoje reči. To je bio rezultat mukotrpne brige i razmišljanja, jer su ljudi u to vreme mogli da prihvate samo takav način obraćanja. Kakvom god načinu obraćanja Bog pribegava, to ne utiče na rezultate Njegovog dela, jer u svemu što radi, cilj Boga jeste da omogući čoveku da se promeni i da mu omogući da dostigne Božje spasenje. Ma šta Bog radio, čovek mu je uvek na pameti. To je namera koja stoji iza Božjeg delovanja i postupaka. Iako Bog pažljivo razmatra sve aspekte čovečanstva i sve što čini odlikuje savršena mudrost, mogao bih da kažem ovo: da Bog ne svedoči za samog Sebe, ne bi bilo nikog među ljudskim stvorenjima sposobnog da prepozna Samog Boga ili da ustane i svedoči Samom Bogu. Da je Bog nastavio da koristi „ličnost sa posebnom funkcijom“ kao oblik obraćanja u Svom delu, nijedno ljudsko biće ne bi smatralo Boga Bogom – to je tuga čovečanstva. Drugim rečima, među ljudima nema nikoga ko je u stanju da poznaje Boga, a kamoli da mu je stalo do Boga, da voli Boga i da Mu se približi. Čovekova vera služi samo za dobijanje blagoslova. Identitet Boga kao ličnosti sa posebnom funkcijom svakom ljudskom biću dao je nagoveštaj: čovečanstvu je lako da Boga smatra jednim od stvorenih ljudi; najveća bol i poniženje koje čovečanstvo nanosi Bogu je upravo u tome što, kada se Bog otvoreno pojavi i dela, čovek ga svejedno odbacuje, pa čak i zaboravlja. Bog trpi najveće poniženje kako bi spasao ljudski rod; dajući sve, Njegov cilj je da spase čovečanstvo i da dobije priznanje čovečanstva. Cena koju je Bog platio za sve to je nešto što bi svako savestan trebalo da ceni. Čovečanstvo je primilo Božje reči i delo, i dobilo je Božje spasenje. Istovremeno, nikome nije palo na pamet da sebi postavi sledeće pitanje: šta je to Bog dobio od čovečanstva? Iz svake Božje izjave, čovečanstvo je dobilo istinu, uspelo je da se promeni i pronađe pravac u životu; ali ono što je Bog dobio samo su reči koje čovečanstvo koristi da izrazi svoj dug prema Bogu i tek pokoji pritajeni šapat hvale. Zar je to nagrada koju Bog zahteva od čoveka?

Iako su brojne Božje izjave do sada izgovorene, velika većina ljudi još uvek je zastala u etapi koju predstavljaju Božje reči s početka njihovog poznavanja i razumevanja Boga, odakle nisu napredovali – to je stvarno bolna tema. Taj segment „Hristovih izjava na početku“ jednostavno je ključ za otvaranje ljudskog srca; zaustaviti se tu znači propustiti da se ispuni Božja namera. Izgovaranjem tog dela Njegovih izjava, cilj Boga je samo da uvede čovečanstvo iz Doba blagodati u Doba carstva; Bog ni u kom slučaju ne želi da čovečanstvo zastane na tom delu Njegovih izjava ili čak da taj deo Njegovih izjava shvati kao nekakvu smernicu, inače buduće Božje izjave ne bi bile ni korisne, ni svrsishodne. Ako neko još uvek nije u stanju da uđe u ono što Bog zahteva da čovek dostigne u ovom

delu Njegovih izjava, onda ulazak te osobe ostaje nepoznanica. Taj deo Božjih izjava predstavlja najosnovniji zahtev Boga čoveku u Doba carstva i jedini način na koji će čovečanstvo zakoračiti na pravi put. Ako si neko ko ništa ne razume, onda bolje počni da čitaš reči iz ovog dela!

Poglavlje 1

Slava je stigla na Sion i Božje prebivalište se pojavilo. Pronosi se slavno i sveto ime, koje svi narodi veličaju. O, Svemogući Bože! Poglavar vaseljene, Hristos poslednjih dana – On je blistavo Sunce, osvanulo nad gorom Sionskom, koja se veličanstveno i grandiozno nadvija nad celom vaseljenom…

Bože Svemogući! Tebi u slavu kličemo, igramo i pevamo. Ti si uistinu naš Iskupitelj, veliki Car vaseljene! Stvorio si grupu pobednika i ispunio Božji plan upravljanja. Svi će narodi na tu goru pohrliti. Svi će narodi kleknuti pred prestolom! Ti si jedini pravi Bog i zaslužuješ slavu i čast. Svi blagoslovi, slava i vlast pripadaju prestolu! Izvor života teče sa prestola, zaliva i hrani mnoštvo Božjeg naroda. Život se svakim danom menja; prate nas nova svetlost i otkrovenja, stalno nam dajući nove uvide o Bogu. Kroz svoja iskustva postajemo sasvim sigurni u vezi s Bogom. Njegove se reči se stalno ispoljavaju, a ispoljavaju se među onima koji su u pravu. Zaista smo veoma blagosloveni! Svakodnevno se s Bogom susretati licem u lice, razgovarati s Njim o svemu i davati Mu suverenitet nad svime. Pažljivo razmišljamo o Božjoj reči dok naša srca počivaju u Bogu, i tako dolazimo pred Boga, gde primamo Njegovu svetlost. Mi svakoga dana svoje živote, postupke, reči, misli i ideje živimo unutar Božje reči i u stanju smo da ih u svakom trenutku razlikujemo. Božja reč udeva konac u iglu; nenadano, stvari skrivene u nama, jedna za drugom, izlaze na videlo. Zajedništvo s Bogom ne trpi nikakva odlaganja; Bog razotkriva naše misli i ideje. Svakog trenutka živimo pred Hristovim sedištem, gde bivamo podvrgnuti sudu. Svaki kutak našeg tela još uvek zauzima Sotona. Zarad obnove Božjeg suvereniteta, danas Njegov hram mora biti očišćen. Da bi nas Bog u celosti zaposeo, moramo ući u borbu na život i smrt. Tek kad naše staro „ja“ bude razapeto na krst, vaskrsli će Hristov život moći da preuzme vrhovnu vlast.

Duh Sveti sad kreće u juriš na svaki naš kutak, kako bi poveo bitku za našu obnovu! Dokle god smo spremni da se odreknemo sebe i voljni da sarađujemo s Bogom, On će nas zacelo u svakom trenutku prosvetljavati i iznutra pročišćavati, te iznova pridobiti ono što je Sotona zauzeo, kako bi mogao da nas što je moguće pre upotpuni. Nemoj traćiti vreme – svaki trenutak proživi unutar Božje reči. Budi sazdan od svetaca, budi uveden u carstvo i, zajedno s Bogom, zakorači u slavu.

Poglavlje 2

Filadelfijska crkva poprimila je svoj oblik, što je u celosti zasluga blagodati i milosti Božje. Bogoljubivo srce rađa se u mnoštvu svetaca, koji su nepokolebljivi na svom duhovnom putovanju. Oni se čvrsto drže verovanja u to da se jedan istiniti Bog ovaplotio i da je On Glava vaseljene, koja zapoveda svim stvarima: Ovo je potvrđeno od Duha Svetoga i ta je činjenica čvrsta kao stena! Ovo se nikada neće promeniti!

O, Svemogući Bože! Ti si taj koji je danas otvorio naše duhovne oči, dopuštajući slepima da progledaju, hromima da prohodaju i gubavima da ozdrave. Ti si taj koji je otvorio prozor ka nebu, dopuštajući nam da spoznamo tajne duhovnog carstva. Tvoje nemerljivo delo i Tvoja neizmerna milost omogućili su nam da budemo prožeti Tvojim svetim rečima i spaseni od naše ljudskosti, koju je Sotona iskvario. Mi smo Tvoji svedoci!

Dugo si bio skriven, ponizno i u tišini. Prošao si kroz vaskrsenje nakon smrti, kroz stradanje na raspeću, kroz radosti i tuge ljudskog života, kroz progone i nedaće; doživeo si i okusio bol ljudskog sveta, a i doba Te je napustilo. Ovaploćeni Bog je Sâm Bog. Zarad volje Božje spasao si nas iz đubrišta, desnicom si nas Svojom podigao i blagodat nam Svoju podario. Ne štedeći bola, Ti si Svoj život u nama skovao; cena koju si platio Svojom krvlju, znojem i suzama očvrsnula je na telima svetaca. Mi smo produkt[a] Tvog mukotrpnog truda; mi smo cena koju si platio.

O, Svemogući Bože! Zbog Tvoje dobrote i milosti, Tvoje pravednosti i Tvog veličanstva, zbog Tvoje svetosti i poniznosti, svi će se narodi pred Tobom pokloniti i obožavati Te vo vjeki vjekova.

Ti si danas upotpunio sve crkve – filadelfijsku crkvu – i na taj način ispunio Svoj plan upravljanja za 6000 godina. Sveci mogu ponizno da Ti se potčine, povezani u duhu i oponašajući Te u ljubavi, spojeni sa središtem izvora. Živa voda života protiče bez prestanka, spirajući i čisteći sve blato i mutnu vodu u crkvi, još jednom pročišćujući Tvoj hram. Spoznali smo praktičnog istinitog Boga, koračali unutar Njegovih reči, prepoznali smo svoje funkcije i dužnosti i učinili sve što je u našoj moći da sebe damo za dobrobit Crkve. Bivajući uvek tihi pred Tobom, mi moramo voditi računa o delu Duha Svetoga, kako Tvoje delo ne bi ostalo sputano u nama. Među svecima vlada uzajamna ljubav, tako da čvrstina jednih nadoknađuje propuste drugih. Oni su u svako doba sposobni da koračaju u duhu, prosvećeni i obasjani Svetim Duhom. Oni istinu sprovode u delo od trenutka kada su je razumeli. Oni idu ukorak sa novom svetlošću i slede Božje stope.

Koračati zajedno sa Bogom znači aktivno sarađivati s Njim, dopustiti Mu da preuzme kontrolu. Sve naše ideje, predstave, mišljenja i sekularne zavrzlame iščezavaju kao dim u vazduhu. Bogu prepuštamo vrhovnu vlast nad našim duhom, koračamo zajedno s Njim i tako dostižemo uznesenost, prevazilazeći ovaj svet, dok naš duh nesputan leti i biva

[a] Izvorni tekst ne sadrži reč „produkt“.

oslobođen: takav je ishod kada Bog Svemogući postane Car. Kako onda da ne igramo i ne pevamo Njemu u slavu, nudeći Mu naše hvalospeve, nudeći Mu nove himne?

Mnogi su zaista načini da se veliča Bog: prizivanje Njegovog imena, približavanje Njemu, razmišljanje o Njemu, čitanje molitava, zajedništvo, meditacija i promišljanje, molitve, pesme i hvalospevi. Sve ove vrste veličanja nude uživanje, a tu je i pomazanje; veličanje Boga daje nam snagu, ali ujedno predstavlja i breme. U veličanju je vera, ali i novi uvidi.

Aktivno sarađujte s Bogom, uskladite se u svojoj službi i postanite jedno, ostvarite namere Boga Svemogućeg, požurite da što pre postanete sveto duhovno telo, pogazite Sotonu i stavite tačku na njegovu sudbinu. Filadelfijska crkva uznesena je u prisustvo Božje i otkrivena u Njegovoj slavi.

Poglavlje 3

Pobednički kralj seda na Svoj slavni presto. Ostvario je iskupljenje i sav Svoj narod poveo da se pojavi u slavi. U rukama Svojim drži vaseljenu, a Svojom je božanskom mudrošću i snagom sagradio i učvrstio Sion. Svojim veličanstvom On sudi grešnome svetu; presudio je svim nacijama i svim narodima, zemlji i morima i svim živim stvorovima u njima, kao i onima koji su se napili preljubničkog vina. Bog će im zacelo suditi i sigurno će se naljutiti na njih, razotkrivajući time veličanstvo Boga, čija je presuda trenutna i izriče se bez odlaganja. Oganj gneva Njegovog zacelo će spaliti njihove gnusne zločine i nesreća će ih zadesiti u svakom trenutku; neće za njih biti bekstva i oni neće imati gde da se skriju, plakaće i škrgutati zubima, i na sebe će navući propast.

Pobednički sinovi, ljubljeni od Boga, zacelo će ostati u Sionu, da više nikad iz njega ne odu. Mnogobrojni će narodi pažljivo slušati Njegov glas, oprezno će paziti na Njegove postupke, a zvuci njihovog hvalospeva neće nikad utihnuti. Jedan istiniti Bog se javio! Duhom ćemo biti sigurni u Njega i u stopu Ga slediti; svom ćemo snagom jurnuti napred i nećemo više oklevati. Smak sveta odvija se pred nama; pravilan crkveni život, kao i ljudi, događaji i stvari koje nas okružuju, čak i sada pojačavaju našu obuku. Pohitajmo da povratimo svoja srca, koja su toliko zaljubljena u svet! Pohitajmo da povratimo svoju viziju, koja je toliko zamagljena! Hajde da držimo korak, kako ne bismo prekoračili granice. Hajde da zaćutimo, kako bismo mogli da hodamo u Božjoj reči i da više ne osporavamo vlastitu ćar i gubitke. Ah, odbacite je – tu svoju pohlepnu naklonost prema sekularnom svetu i bogatstvu! Ah, oslobodite je se – svoje privrženosti muževima, kćerima i sinovima! Ah, okrenite im leđa – svojim stavovima i predrasudama! Ah, probudite se; vremena je malo! Uznesite pogled, uznesite pogled iz dubina svoga duha, a kontrolu prepustite Bogu. Šta god da se desi, nemojte se pretvoriti u drugu Lotovu ženu. Kako je žalosno biti odbačen! Kako žalosno, zaista! Ah, probudite se!

Poglavlje 4

Iz trena u tren gledaćemo i čekati, tihog duha i čistim srcem tražeći. Šta god da nas zadesi, ne smemo da se slepo upuštamo u razgovor. Samo treba da budemo tihi pred Bogom i budemo u stalnom razgovoru sa Njim i onda će nam Njegove namere sigurno biti otkrivene. U duhu, moramo da budemo spremni da u svakom trenutku razaznajemo stvari i moramo biti britkog i nepokolebljivog duha. Moramo se pojiti živom vodom pred Bogom, vodom koja hrani i krepi naš isušeni duh. Moramo da u svakom trenutku budemo spremni da se pročistimo od svoje sotonske naravi, koja je samopravedna, umišljena i samozadovoljna. Moramo da otvorimo svoja srca da bismo primili Božju reč i delali po Njegovoj reči. Moramo da doživimo Njegovu reč i budemo sigurni u Božju reč, da postignemo da je razumemo i tako joj omogućimo da postane naš život. To je naš nebeski poziv! Pobediti možemo samo ako živimo po Božjoj reči!

Danas su nam predstave previše nezgrapne i govorimo površno i postupamo nepromišljeno, nesposobni da delamo u skladu sa Duhom. Danas nije kao što je bilo u prošlosti. Delo Svetog Duha hrli napred velikom brzinom. Moramo do tančina da doživimo Božju reč. U srcu moramo jasno da razlučimo svaku ideju i misao i svaki pokret i reakciju. Ništa što radimo nekome u lice ili iza leđa ne može da izbegne sud pred Hristovim prestolom. Sveti Duh nas vodi u carstvo dubljih doživljaja, gde ćemo biti bliže tome da budemo sigurni u Svemogućeg.

Bog vaseljene otvorio nam je duhovne oči i tajne u duhu nam se stalno otkrivaju. Tražite čistog srca! Budite voljni da platite cenu, hodajte napred ujedinjeni, budite spremni da poreknete sebe, ne budite više gramzivi, sledite Svetog Duha i uživajte u Božjoj reči i onda će se pojaviti celoviti novi čovek vaseljene. Trenutak se bliži kada će Sotoni doći kraj, Božja volja će biti ostvarena, sve nacije sveta će postati carstvo Hristovo i Hrist će vladati kao Car na zemlji, za vijek i vijekova!

Poglavlje 5

Planine i reke se menjaju, vode teku svojim tokom, a čovekov život ne traje poput zemlje i neba. Samo Svemogući Bog je večni i vaskrsli život, koji traje, generaciju za generacijom, zauvek! Sve stvari i svi događaji u Njegovim su rukama, a Sotona Mu je pod nogama.

Danas, zahvaljujući predodređenom Božjem izboru, On nas izbavlja iz Sotoninog stiska. On je zaista naš Iskupitelj. Večni, vaskrsli Hristov život zaista je skovan u nama, sudbinski nas predodređujući da se povežemo sa Božjim životom, kako bismo zaista mogli da se suočimo sa Njim, da Ga jedemo, pijemo i uživamo u Njemu. Ovo je nesebična žrtva koju je Bog dao po cenu krvi Svog srca.

Godišnja doba dolaze i odlaze, prolazeći kroz vetar i mraz, srećući se sa tolikim životnim patnjama, progonima i nevoljama, sa tolikim odbacivanjima i klevetama u svetu,

tolikim vladinim lažnim optužbama, pa ipak, ni Božja vera ni Njegova rešenost nisu ni najmanje oslabljene. Svesrdno posvećen Božjoj volji i Božjem upravljanju i planu, kako bi oni mogli da se ostvare, On ostavlja po strani Svoj sopstveni život. Za sav Svoj mnogobrojni narod, On daje sve od sebe, pažljivo ga hraneći i zalivajući. Bez obzira na to koliko smo zaostali ili teški, mi moramo samo da se pokorimo pred Njim i vaskrsli Hristov život će promeniti našu staru prirodu… Zarad svih ovih prvorođenih sinova, On neumorno radi, odričući se hrane i odmora. Koliko dana i noći, kroz koliko žarku vrućinu i ledenu hladnoću, On svesrdno gleda u Sionu.

Svet, dom, posao i sve, potpuno napušteno, rado i svojevoljno, a ovozemaljska uživanja nemaju ništa sa Njim… Reči iz Njegovih usta nas pogađaju, razotkrivajući stvari skrivene duboko u našim srcima. Kako da ne budemo ubeđeni? Svaka rečenica koja dolazi iz Njegovih usta može se u svakom trenutku ostvariti u nama. Šta god da radimo, u Njegovom prisustvu ili skriveno od Njega, ne postoji ništa što On ne zna, ništa što On ne razume. Sve će se zaista otkriti pred Njim, uprkos našim planovima i dogovorima.

Sedeti pred Njim, osećati radost u svom duhu, biti spokojan i smiren, a opet osećati se uvek prazno i istinski dužnim Bogu: ovo je nezamislivo čudo koje je nemoguće postići. Sveti Duh je dovoljan da dokaže da je Svemogući Bog jedini istinski Bog! To je nepobitni dokaz! Mi iz ove grupe smo neopisivo blagosloveni! Da nema Božje blagodati i milosti, mogli bismo jedino da odemo u propast i da sledimo Sotonu. Samo Svemogući Bog nas može spasiti!

Ah! Svemogući Bože, praktični Bože! Ti si taj koji je otvorio naše duhovne oči, omogućivši nam da vidimo tajne duhovnog sveta. Izgledi carstva su bezgranični. Budimo oprezni dok čekamo. Taj dan ne može biti daleko.

Plamenovi rata se kovitlaju, dim iz topova ispunjava vazduh, vreme postaje toplije, klima se menja, kuga će se raširiti, a ljudi mogu samo da umiru, bez nade da će preživeti.

Ah! Svemogući Bože, praktični Bože! Ti si naša neosvojiva tvrđava. Ti si naše utočište. Zbijamo se pod Tvojim krilima i nesreća ne može da nas dohvati. Takva je Tvoja božanska zaštita i briga.

Svi dižemo glas u pesmi; pevamo u pohvalu i zvuk naše pohvale odjekuje širom Siona. Svemogući Bog, praktični Bog, pripremio je za nas to slavno odredište. Budite oprezni – o, budite na oprezu! Još uvek nije kasno.

Poglavlje 6

Svemogući Bog, Vladar svega stvorenog, vrši Svoju carsku vlast sa Svog prestola. On vlada vaseljenom i svim stvorenim i vodi nas na čitavoj zemlji. U svakom trenutku bićemo Mu blizu i doći ćemo Mu u tišini, ne propuštajući ni trenutak i u svakom trenutku ćemo izvlačiti pouke. Sve, od našeg okruženja do ljudi, dešavanja i stvari, sve postoji uz dozvolu Njegovog prestola. Ni po koju cenu nemoj da dozvoliš da ti se u srcu javi

ogorčenost, inače ti Bog neće podariti Svoju blagodat. Kada te zadesi bolest, to je Božja ljubav i ona sigurno skriva Njegove dobre namere. Iako će ti telo možda malo patiti, nemoj gajiti Sotonine ideje. Hvali Boga u bolesti i uživaj u Bogu dok Ga hvališ. Ne budi malodušan u bolesti, nastavi iznova i iznova da tražiš i ne odustaj i Bog će te prosvetliti Njegovom svetlošću. Kakva je bila Jovova vera? Svemogući Bog je i svemoćni lekar! Živeti u bolesti znači biti bolestan, ali živeti u duhu znači biti zdrav. Sve do poslednjeg daha, Bog neće dopustiti da umreš.

U sebi nosimo vaskrsli život Hrista. U prisustvu Boga nam nesumnjivo manjka vere: neka nam taj Bog udahne istinski veru. Kako je slatka Božja reč! Božja reč je moćan lek! Posramljuje đavole i Sotonu! Dokučiti Božju reč nam je od pomoći. Njegova reč deluje brzo kako bi spasila naša srce! Odagnava sve stvari i sve umiruje. Vera je kao most od jednog debla: oni koji se grozničavo bore za život teško će ga preći, ali oni koji su spremni da se žrtvuju mogu da pređu na drugu stranu, sigurnog koraka i bez straha. Ako čovek gaji bojažljive i plašljive misli, to je zato što ga je Sotona prevario, u strahu da ćemo preći most vere da bismo ušli u Boga. Sotona pokušava na svaki mogući način da nam pošalje svoje misli. U svakom trenutku se moramo moliti da nas Bog prosvetli Svojom svetlošću, u svakom trenutku moramo računati na Boga da nas očisti od Sotoninog otrova, u svakom trenutku moramo vežbati u našem duhu kako da se približimo Bogu i da Mu dopustimo da ovlada čitavim našim bićem.

Poglavlje 7

Uspon okruženja oko nas požuruje nas da se povučemoo u duh. Nemoj da postupaš okorela srca, ignorišući da li je Sveti Duh zabrinut ili ne, i ne pokušavaj da se praviš pametan pametan. Ne budi samodopadan i samozadovoljan, niti stvaraj sam sebi previše nevolja. Jedino što treba da radiš je da obožavaš Boga u duhu i istini. Ne možeš zanemarivati Božje reči niti se oglušivati o njih; moraš ih pažljivo shvatiti, stalno iznova čitati svoje molitve i dokučiti život unutar reči. Nemoj se uzaludno upuštati u to da ihgutaš, a da ne ostaviš vremena da ih svariš. Da li se oslanjaš na Božje reči u svemu što radiš? Ne hvališi se kao dete da bi se onda upetljao kada se pojavi problem. Moraš vežbati svoj duh svakog sata svakoga dana; ne opuštaj se ni za tren. Moraš imati prodoran duh. Bez obzira na koju osobu, događaj ili stvar naiđeš, ako dođeš pred Boga, imaćeš put koji treba da slediš. Moraš jesti i piti Božje reči svaki dan, shvatati njihovo značenje bez zanemarivanja, ulagati više truda, uređivati stvari do najsitnijih detalja i opremiti se potpunom istinom kako bi izbegao pogrešno razumevanje Božje volje. Moraš proširiti svoje iskustvo i usredsrediti se na doživljavanje Božjih reči. Kroz iskustvo ćeš moći da budeš sigurniji u vezi sa Bogom; bez iskustva, tvrdnja da si siguran u Njega samo je gomila praznih reči. Moramo sačuvati bistar um! Probudi se! Nemoj više lenčariti; ako se baviš stvarima nemarno, ne težeći napretku, onda si zaista veoma slep.

Moraš se usredsrediti na delo Svetog Duha, pažljivo slušati glas Svetog Duha, otvoriti svoje uši za Božje reči, ceniti vreme koje ti je preostalo i platiti cenu, ma kolika ona bila. Kada imaš čelik, koristi ga tamo gde je važno – da napraviš snažno sečivo; čvrsto zgrabi ono što je ključno i usredsredi se na sprovođenje Božjih reči u delo. Ako si napustio Božije reči, onda, bez obzira na to koliko dobro činio spolja, sve će biti uzalud. Vežbanje samo kroz izražavanje praznih reči neprihvatljivo je za Boga; promena mora doći kroz tvoje ponašanje, raspoloženje, veru, hrabrost i uvid.

Bliži se čas! Čak i najbolje stvari ovog sveta moraju biti odbačene. Nikakve poteškoće ili opasnosti ne mogu da nas zastraše, niti možemo biti savladani, čak i kada bi se nebo srušilo. Bez ove vrste odlučnosti, jednostavno će vam biti preteško da postanete neko značajan. Oni koji su malodušni i koji se grčevito drže života nisu dostojni da stanu pred Boga.

Svemogući Bog je praktičan Bog. Koliko god mi bili neuki, On će se ipak smilovati na nas, Njegove ruke će nas sigurno spasiti, i On će nas ipak učiniti potpunima. Sve dok imamo srca koja istinski žele Boga, sve dok pažljivo sledimo i ne postajemo obeshrabreni, i sve dok tražimo sa osećajem hitnosti, On apsolutno neće postupati nepravedno ni sa jednim od nas; On će nam sigurno nadoknaditi ono što nam nedostaje i zadovoljiće nas. Sve ovo je dobrota Svemogućeg Boga.

Ako je neko proždrljiv i lenj, vodi život tako da mu stomak uvek bude pun, i ravnodušan je prema svemu, teško će izbeći patnju zbog gubitka. Svemogući Bog vlada svim stvarima i pojavama! Sve dok se ugledamo na Njega u našim srcima u svakom trenutku i ulazimo u duh i zajedništvo s Njim, On će nam pokazati sve ono što tražimo, a Njegova volja će nam se sigurno razotkriti. Naša srca će tada biti u radosti i miru, postojana, u savršenoj jasnoći. Ključno je biti u stanju da postupaš u skladu sa Njegovim rečima. Samo biti u stanju da se shvati Njegova volja i da se živi u zavisnosti od Njegovih reči računa se kao istinsko iskustvo.

Samo ako razumemo Božje reči, istina Božjih reči će moći da uđe u nas i postane naš život. Ako nemaš nikakvog praktičnog iskustva, kako možeš ući u stvarnost Božjih reči? Ako ne možeš da primiš Božje reči kao svoj život, tada tvoja narav neće moći da se promeni.

Delo Duha Svetoga napreduje neviđenom brzinom! Ako ne slediš pažljivo i ne primiš obuku, biće ti teško da održiš korak sa tempom Svetog Duha dok On napreduje. Požuri i izvrši korenite promene, da te Sotona ne zgazi i ne uđeš u ognjeno i sumporno jezero iz kojeg nema izlaza. Idi sada i traži što bolje možeš, da ne budeš odbačen.

Poglavlje 8

Od onog trenutka kada je Svemogući Bog – Car carstva – osvedočen, pun obim Božjeg upravljanja se u celosti razvio u čitavoj vaseljeni. Ne samo da je Božja pojava osvedočena u Kini, već je ime Svemogućeg Boga osvedočeno i u svim narodima i na

svim mestima. Svi oni prizivaju ovo sveto ime, tražeći zajedništvo sa Bogom na svaki mogući način, shvatajući volju Svemogućeg Boga i složno Mu služeći u crkvi. Ovo je čudesan način na koji Sveti Duh deluje.

Jezici raznih naroda se međusobno razlikuju, ali postoji samo jedan Duh. Ovaj Duh ujedinjuje crkve širom vaseljene i u apsolutnom je jedinstvu sa Bogom, bez ikakve razlike. To je nešto što je van svake sumnje. Sada ih Sveti Duh poziva, a Njegov glas ih budi. To je glas Božje milosti. Svi oni prizivaju sveto ime Svemogućeg Boga! I slave i pevaju. Delo Svetoga Duha nikada ne odstupa; ovi ljudi su spremni na sve da bi napredovali pravim putem, oni ne odustaju – čuda se javljaju jedno za drugim. To je nešto što ljudi teško mogu da zamisle i o čemu je nemoguće spekulisati.

Svemogući Bog je Car života u vaseljeni! On sedi na slavnom prestolu i sudi svetu, dominira nad svima i vlada svim nacijama; svi narodi kleče pred Njim, mole Mu se, približavaju Mu se i komuniciraju s Njim. Bez obzira na to koliko dugo verujete u Boga, koliko je visok vaš status ili koliko je važan vaš položaj, ako se protivite Bogu u svom srcu, morate biti osuđeni i morate pasti ničice pred Njim, preklinjući Ga uz jecaje; ovo je uistinu žetva plodova vaših sopstvenih postupaka. Ovaj jauk je zvuk mučenja u ognjenom i sumpornom jezeru, on je krik prekorevanja Božjim gvozdenim štapom; to je sud pred Hristovim prestolom.

Neki ljudi se plaše, neke grize savest, neki su oprezni, neki vode računa da pažljivo slušaju, neki se pokaju i počinju ispočetka, osećajući najveće kajanje, neki gorko plaču od bola, neki odustaju od svega i očajnički traže, neki ljudi se preispituju i ne usuđuju se da nastave da divljaju, neki hitno traže da se približe Bogu, neki preispituju sopstvenu savest, pitajući se zašto njihovi životi ne mogu da napreduju. Neki ostaju zbunjeni, neki skidaju okove sa svojih nogu i hrabro napreduju, držeći ključ čvrsto i ne gubeći vreme da se pobrinu za svoje živote. Neki i dalje oklevaju i nisu im jasne vizije – breme koje nose u srcu je zaista teško.

Ako vaš um nije bistar, onda Sveti Duh nema načina da deluje u vama. Sve ono na šta se usredsređuješ, put kojim koračaš i sve ono za čim tvoje srce žudi je ispunjeno tvojim predstavama i tvojom samopravednošću! Ja gorim od želje – kako bih voleo da vas sve odmah upotpunim i što pre učinim prikladnim za Svoju upotrebu i time olakšam Svoje teško breme. Ali, videvši vas takve, shvatam da ne možemo očekivati brze rezultate. Mogu samo strpljivo da čekam, da polako koračam i da vas polako podržavam i vodim. Ah, trebalo bi da razbistrite svoje glave! Čega se treba odreći, koja su tvoja blaga, koje su tvoje fatalne slabosti, koje su tvoje prepreke? Pažljivije promisli o ovim pitanjima u svom duhu i zajedništvu sa Mnom. Ono što ja hoću je da Mi vaša srca u tišini ukazuju poštovanje. Ne želim vaše puke reči. Tebi koji zaista tražiš preda Mnom, sve ću otkriti. Moji koraci se ubrzavaju; dok god Mi tvoje srce ukazuje poštovanje i dok god Me u svakom trenutku slediš, onda ti u svakom trenutku mogu nadahnućem predati i otkriti Svoju volju. Oni koji se budu potrudili da čekaju, dobiće okrepljenje i otvoriće im se put do uspeha. Oni nepromišljeni će teško razumeti Moje srce, stoga će se naći u ćorsokaku.

Želim vam da se svi brzo uzdignete i udružite snage sa Mnom, i da budete uz Mene u svakom trenutku, a ne samo na jedan dan i jednu noć. Moja ruka uvek mora da vas vodi i daje vam podsticaj, da vas gura napred, da vas ubeđuje da nastavite dalje i da apeluje na vas da napredujete! Vi jednostavno ne razumete Moju volju. Prepreke vaših sopstvenih predstava i prepreke svetovnih zavrzlama su suviše ozbiljne, te niste u stanju da ostvarite dublju bliskost sa Mnom. Iskreno govoreći, dolazite Mi onda kada imate problem, dok kada nemate nijedan, vaša se srca uznemire. Vaša srca postaju nalik slobodnom tržištu i ispunjena su sotonskim naravima; ona su zaokupljena svetovnim stvarima i vi ne znate kako da ostvarite zajedništvo sa Mnom. Kako da se ne zabrinem za vas? Ipak, puka zabrinutost neće biti dovoljna. Vremena je premalo, a zadatak je previše zahtevan. Moji koraci nastavljaju; morate se čvrsto držati svega što imate, morate Me poštovati u svakom trenutku i biti u bliskom zajedništvu sa Mnom. Tada će ti se Moja volja zasigurno otkriti u nekom trenutku. Kada budete razumeli Moje srce, tada će vam se otvoriti put do uspeha. Ne smete više da oklevate. Održavajte istinsko zajedništvo sa Mnom, nemojte se služiti prevarama i ne pametujte previše; to bi vas samo zavaralo i otkrilo bi se u bilo kom trenutku pred Hristovim prestolom. Pravo zlato se ne plaši vatre – ovo je prava istina! Ne ustručavajte se i nemojte se obeshrabriti ili biti slabi. Češće razgovarajte otvoreno sa Mnom u svom duhu, strpljivo čekajte i sigurno ću vam se otkriti u Svoje vreme. Apsolutno moraš da vodiš računa da ne dozvoliš da Moj trud prema tebi bude uzaludan. Ne časi ni časa. Kada je tvoje srce u stalnom zajedništvu sa Mnom, kada tvoje srce neprestano živi preda Mnom, tada niko, nijedan događaj, nijedna stvar, nijedan muž, nijedan sin ili ćerka, ne mogu da ometaju zajedništvo sa Mnom u tvom srcu. Kada Sveti Duh bude stalno sputavao tvoje srce, i kada u svakom trenutku budeš u zajedništvu sa Mnom, tada ću ti zasigurno otkriti Svoju volju. Kada mi se konstantno približavaš na ovakav način, bez obzira na okruženje na koje naiđeš, ili na osobu, događaj ili stvar, nećeš se zbuniti, već će ti se otvoriti put do uspeha.

Ako redovno ne dozvoljavaš da ti promaknu ni male ni velike stvari, ako je svaka tvoja misao i ideja pročišćena i ako je tvoj duh smiren, onda će te, pred svakim problemom, moje reči nadahnuti, kao jasno ogledalo u kome možeš da se ogledaš, i tada će ti se otvoriti put. To se zove prilagođavanje leka bolesti! A bolest će zasigurno biti izlečena – takva je svemoć Božja. Sigurno ću prosvetliti i prosvetiti sve one koji žude za pravednošću i koji iskreno traže. Svima ću pokazati tajne duhovnog sveta i otvoriti put, da biste se što pre oslobodili svoje stare iskvarene naravi, da biste dostigli životnu zrelost i postali prikladni za Moju upotrebu, i da bi delo jevanđelja uskoro moglo da se nesmetano nastavi. Samo tada će Moja volja biti ispunjena, samo tada će Božji plan upravljanja star šest hiljada godina biti ostvaren u najkraćem mogućem roku. Bog će zadobiti carstvo i sići na zemlju, a zajedno ćemo zakoračiti u slavu!

Poglavlje 9

Želim da te podsetim da je čak i mala dvosmislenost ili nepažnja u vezi sa Mojom reči neprihvatljiva; moraš da paziš i slušaš i da radiš u skladu s Mojim namerama. Moraš uvek da budeš na oprezu i da nikada ne pokazuješ nadmenu ili samoživu narav; u svakom trenutku moraš da se osloniš na Mene kako bi odbacio tu staru, prirodnu narav koja se nastanila u tebi. Trebalo bi da si uvek u stanju da održiš normalno stanje preda Mnom i da imaš stabilnu narav. Tvoje razmišljanje mora biti trezveno i jasno i ne treba da ga kontroliše ili pokoleba bilo koja osoba, događaj ili stvar. Treba da si uvek u stanju da budeš tih u Mom prisustvu i da održavaš stalnu bliskost i zajedništvo sa Mnom. Moraš da pokažeš snagu i čvrstinu i postojanost u svom svedočanstvu za Mene; ustani i govori u Moje ime i ne plaši se šta bi drugi ljudi mogli reći. Samo ispuni Moje namere i ne dozvoli da te bilo ko kontroliše. Ono što ti otkrivam mora se slediti u skladu s Mojim namerama i ne može se odlagati. Kako se osećaš duboko u sebi? Neugodno ti je, zar ne? Razumećeš. Zašto ne možeš da ustaneš i govoriš u Moje ime, uzimajući u obzir Moje breme? Ti insistiraš na uplitanju u sitne spletke, ali Ja sve jasno vidim. Ja sam tvoja podrška i tvoj štit i sve je u Mojim rukama. Čega se onda plašiš? Da nisi previše emotivan? Moraš da odbaciš svoje emocije što je pre moguće; Ja ne postupam na osnovu emocija, već sprovodim pravednost. Ako tvoji roditelji urade bilo šta što nije od koristi crkvi, oni ne mogu umaći. Moje namere su ti otkrivene i ne možeš se oglušiti o njih. Umesto toga, svu svoju pažnju moraš da usmeriš na njih i da odbaciš sve ostalo kako bi ih svesrdno sledio. Uvek ću te držati u Svojim rukama. Nemoj uvek biti stidljiv i pod kontrolom svog muža ili žene; moraš dozvoliti da se sprovodi Moja volja.

Imaj vere! Imaj vere! Ja sam tvoj svemogući. Možda donekle imaš uvida u ovo, ali još uvek moraš biti oprezan. Zbog crkve, Moje volje i Mog upravljanja, moraš da budeš potpuno posvećen i bićeš nateran da jasno vidiš sve tajne i ishode. Neće biti daljeg odlaganja; dani se bliže kraju. Šta treba da radiš? Kako treba da tražiš da odrasteš i sazriš u svom životu? Kako možeš da mi budeš koristan ranije? Kako ćeš omogućiti da se sprovodi Moja volja? Ova pitanja zahtevaju mnogo razmišljanja i dublje zajedništvo sa Mnom. Osloni se na Mene, veruj u Mene, nikada ne budi nemaran i budi u stanju da postupaš u skladu sa Mojim uputstvima. Moraš biti dobro opremljen istinom i moraš od nje češće da jedeš i piješ. Svaka istina mora da se sprovede u delo pre nego što može jasno da se razume.

Da li sada osećaš da nemaš dovoljno vremena? Da li takođe osećaš da si iznutra drugačiji nego ranije i da se tvoje breme sada čini veoma teškim? Ti si odgovoran za moje namere; moraš biti bistre glave, ne odvajati se od njih i uvek ostati povezan sa Mnom. Ostani blizu Mene, razgovaraj sa Mnom, budi pažljiv prema Mom srcu i budi u stanju da služiš u koordinaciji sa drugima, tako da vam moje namere uvek budu otkrivene. Obrati posebnu pažnju u svakom trenutku! Posebnu pažnju! Ne popuštaj nimalo; to je tvoja dužnost, i Moje delo boravi u njoj.

Možda si u ovom trenutku stekao malo razumevanja i osećaš da je to prilično divno. Možda si u prošlosti sumnjao, osećajući da se potpuno razlikuje od ljudskih koncepata, ideja i misli, ali sada si u osnovi proniknuo u njega. Ovo je Moje čudesno delo, koje je takođe i Božje čudesno delo; svakako moraš biti potpuno budan i čekati dok hodaš njime. Vreme je u Mojim rukama; ne traći ga, i nikada ne popuštaj čak ni na trenutak; gubljenje vremena odlaže Moje delo i dovodi do toga da je Moja volja opstruirana u tebi. Moraš često duboko da razmišljaš i razgovaraš sa Mnom. Takođe moraš pred Mene da izneseš sve svoje postupke, pokrete, misli, ideje – svoju porodicu, svog muža, svoje sinove i kćeri. Ne oslanjaj se na sebe u svom delanju, ili ću se razbesneti i onda će tvoji gubici biti veliki.

Uvek obuzdavaj sopstvene korake i stalno hodaj u okviru Mojih reči. Moraš imati Moju mudrost. Stani pred Mene ako naiđeš na bilo kakve teškoće i ja ću te uputiti. Nemoj praviti probleme niti razgovarati na haotičan način. Ako ne vidiš nikakvu korist za svoj život, to je zato što ti nedostaje znanje i ne umeš da razlikuješ dobre reči od loših. To nećeš shvatiti sve dok ne budeš povređen, u lošem stanju i bez prisustva Svetog Duha, ali tada će biti prekasno. Današnje vreme je toliko presudno da ne smeš nimalo da zaostaješ u životnoj trci; moraš veoma pažljivo da pratiš Moje stope. Kada se pojave bilo kakve poteškoće, često se upuštaj u duboko razmišljanje tako što ćeš ostati blizu Mene i družiti se neposredno sa Mnom. Ako možeš da shvatiš taj put, to će ti olakšati ulazak koji je pred tobom.

Moje reči nisu usmerene samo ka tebi; svi u crkvi imaju nedostatke po raznim aspektima. Morate više da razgovarate, da budete u stanju da jedete i pijete samostalno tokom sopstvenih duhovnih radnji i da budete u stanju da shvatite ključne istine i da ih odmah primenite u praksi. Morate da steknete osećaj za stvarnost Moje reči: uhvatite njenu suštinu i principe i ne popuštajte svoj stisak. Uvek duboko razmišljajte i uvek se družite sa Mnom i postepeno će se stvari razotkriti. Ne možete se približiti Bogu nakratko i onda, ne sačekavši da se vaše srce utiša pred Njim, biti uznemireni kada vam se nešto drugo dogodi. Uvek si zbunjen i nejasan u vezi sa stvarima i nisi u stanju da vidiš Moje lice; kao takav, ne možeš steći jasno razumevanje Mog srca – a čak i ako ga možeš pomalo razumeti, nesiguran si i još uvek sumnjaš. Samo kada potpuno budem posedovao tvoje srce, i kada tvoj um više ne budu uznemiravale bilo kakve ovozemaljske stvari i kada budeš mogao da čekaš sa bistrim i tihim umom, ukazaću vam otkrivenja, jedno po jedno, u skladu sa Mojim namerama. Morate razumeti ovaj put bliskosti sa Mnom. Ko god te udari ili prokune, ili koliko god bile lepe stvari koje ti ljudi nude, neprihvatljive su ako te sprečavaju da budeš blizu Boga. Neka tvoje srce bude u Mom stisku i nikada Me nemoj napustiti. Uz ovakvu vrstu bliskosti i zajedništva, tvoji roditelji, muž, deca i druge rodbinske veze i ovozemaljske zamke će ostati u daljini. Uživaćeš u skoro neopisivoj slasti u svom srcu i iskusićeš mirisan i izvrstan ukus; štaviše, bićeš istinski nerazdvojiv od Mene. Ako tako nastavite, shvatićete šta je u Mom srcu. Nikada nećete izgubiti svoj put dokle god napredujete, jer ja sam vaš put i sve postoji zbog

Mene. Koliko je zreo vaš život, kada ćete biti u stanju da se otrgnete od svetovnosti, kada ćete moći da odbacite svoje emocije, kada ćete moći da ostavite svog muža i decu, kada će vaš život sazreti… sve te stvari će se desiti u skladu sa Mojim vremenom. Nema potrebe da budete nestrpljivi.

Morate da obezbedite ulazak s pozitivne strane. Ako pasivno čekate, onda ste i dalje negativni. Morate biti samoinicijativni u saradnji sa Mnom; budite vredni i nikada nemojte biti lenji. Uvek razgovarajte sa Mnom i postignite još dublju intimnost sa Mnom. Ako ne razumeš, ne budi nestrpljiv očekujući brze rezultate. Nije da Ja ne želim da ti kažem; samo želim da vidim da li se oslanjaš na Mene kada si u Mom prisustvu i da li si uveren u svoju zavisnost od Mene. Moraš mi uvek ostati blizu i staviti sve stvari Meni u ruke. Ne vraćaj se uzalud. Nakon što jedno vreme nesvesno budeš bio blizu Mene, Moje namere će ti biti otkrivene. Ako ih budeš shvatio, zaista ćeš stati licem u lice sa Mnom i tada ćeš zaista pronaći Moje lice. Osetićeš veliku jasnoću i postojanost u sebi i imaćeš na šta da se osloniš. Tada ćeš takođe imati moć, kao i samopouzdanje, i imaćeš put kojim ćeš ići napred. Sve će ti lako dolaziti.

Poglavlje 10

Ne treba da se plašiš ovoga i onoga; bez obzira na to sa koliko se poteškoća i opasnosti suočavaš, kadar si da ostaneš postojan preda Mnom, neometen preprekama, tako da se Moja volja može nesmetano izvršiti. Ovo je tvoja dužnost; inače ću sručiti Svoj gnev na tebe, i Svojom rukom ću… Tada ćeš podneti beskrajnu duševnu patnju. Moraš sve podneti; za Mene, moraš biti spreman da se odrekneš svega što poseduješ, da učiniš sve što možeš da Mene slediš, i da budeš spreman da potrošiš sve što je tvoje. Kucnuo je čas da te testiram: Hoćeš li Mi pokazati da si Mi odan? Možeš li Me odano pratiti do kraja puta? Ne plaši se; uz Moju podršku, ko bi ikada mogao da zapreči ovaj put? Upamti ovo! Ne zaboravi! Sve što se dešava plod je Moje dobre namere, i sve je pod Mojom prismotrom. Možeš li slediti Moju reč u svemu što budeš govorio i činio? Kada te sustignu iskušenja vatre, da li ćeš kleknuti i preklinjati? Ili ćeš se zgrčiti, nesposoban da kreneš dalje?

Moraš posedovati Moju hrabrost u sebi, i moraš imati principe kada dođe do suočavanja sa rodbinom koja ne veruje. Za Moje dobro, međutim, ne smeš ni da se predaš nikakvim mračnim silama. Osloni se na Moju mudrost da bi išao savršenim putem; ne dozvoli da neka od Sotoninih zavera uzme maha. Daj sve od sebe da staviš svoje srce pred Mene, a Ja ću te utešiti i doneću ti mir i sreću. Nemoj težiti da se na određeni način pojavljuješ pred drugim ljudima; zar to što Me činiš zadovoljnim nema veću vrednost i težinu? Udovoljavajući Meni, nećeš li biti još u većoj meri ispunjen večnim i doživotnim mirom i srećom? Tvoja trenutna patnja pokazuje samo koliko će biti veliki tvoji budući blagoslovi; oni su neopisivi. Ti ne poznaješ veličinu blagoslova koje

ćeš imati; o tome čak nisi mogao ni da sanjaš. Danas je to postalo stvarno; izuzetno stvarno! Ovo nije tako daleko – možeš li ga videti? Svaki, i poslednji delić ovoga je u Meni; koliko je blistav put pred tobom! Obriši suze i nemoj više bolovati i tugovati. Sve su stvari uređene Mojim rukama, i Moj cilj je da od vas uskoro napravim pobednike i uvedem vas u slavu, kraj Sebe. Za sve što ti se bude dešavalo, trebalo bi da budeš propisno zahvalan i pun uvažavanja; to će Mi pričiniti duboko zadovoljstvo.

Već se pojavio transcendentni život Hristov; nemaš čega da se plašiš. Sotone nas ometaju, a njihovo vreme neće još dugo potrajati. Probudi se! Odbaci svet raskalašnosti; oslobodi se ponora smrti! Budi mi odan bez obzira na sve, i hrabro napreduj; Ja sam tvoja stena snage, zato se osloni na Mene!

Poglavlje 11

Da li sam Ja tvoj Bog? Da li sam Ja tvoj Car? Da li si Mi istinski dozvolio da u tebi vladam kao Car? Trebalo bi duboko da se zamisliš: zar nisi proučavao i odbacio novu svetlost kada se pojavila i da si se čak zaustavio i prestao da je pratiš? Zbog toga će ti suditi i zadesiće te nesreća; sudiće ti i bičevaće te gvozdenim žezlom i nećeš osetiti delovanje Svetog Duha. Uskoro ćeš plakati i pasti na kolena u obožavanju, ridajući iz sveg glasa. Uvek sam vam govorio i uvek sam vam se obraćao; nikada vam nisam uskraćivao Svoje reči. Prisetite se: da li sam vam ikada nešto prećutao? Neki, međutim, uporno rade stvari na pogrešan način. Izgubljeni su u magli sumnji koja im zaklanja sunce i nikada ne vide svetlost. Da li je to zato što im je osećaj „sopstva“ prejak ili su im sopstvene predstave previše snažne? Od kada to imaš imalo obzira prema Meni? Od kada to u srcu imaš prostora za Mene? Moliš mi se tek kada si doživeo neuspeh, kada si shvatio da si nemoćan i kada si u potpunosti ostao bez izbora. Ako je tako, zašto onda ne probaš da stvari radiš sam? Vi, ljudi! Staro sopstvo te je upropastilo!

Neki ljudi ne mogu da pronađu put i ne uspevaju da prate novu svetlost. Razgovaraju samo o stvarima koje su videli ranije; ništa novo ne pronalaze. Zašto je tako? Živite u sebi i zatvorili ste vrata za Mene. Gledajući kako se način delovanja Svetog Duha menja, u srcu uvek strahuješ da ćeš pogrešiti. Gde je tvoje bogobojažljivo srce? Jesi li ga tražio u tišini Božjeg prisustva? Ti se samo pitaš, „da li Sveti Duh stvarno tako deluje?“ Ono što su neki videli je delo Svetog Duha, ali ipak imaju još ponešto da kažu o tome; drugi priznaju da je to Božja reč, ali je svejedno ne prihvataju. Različite predstave se javljaju u svakome od njih i oni ne razumeju delo Svetog Duha. Neodgovorni su i nepromišljeni i ne žele da plate cenu i budu iskreni u Mom prisustvu. Sveti Duh ih je prosvetio, ali ne žele da Mi dođu da razgovaraju ili da traže, već slede sopstvene želje i rade šta god im je volja. Kakve su to namere?

Poglavlje 12

Ako imate nestabilnu narav, vrdate na sve strane kako vetar duva, i ako niste u stanju da neprestano napredujete svom snagom, onda Moj štap nikada neće biti daleko od vas. Kada se sa tobom obračunavaju, što je okruženje nepovoljnije i što te više proganjaju, to više raste tvoja ljubav prema Bogu, a ti ćeš prestati da se čvrsto držiš sveta. Kada nemaš drugu opciju da nastaviš napred, prići ćeš Mi i povratićeš svoju snagu i samopouzdanje. Međutim, u lakšem okruženju ćeš postati smušen. Moraš ući sa pozitivne strane; budi aktivan, a ne pasivan. Niko i ništa ne sme da te potrese, u kakvoj god situaciji da si, i ne smeš pasti pod uticaj ničijih reči. Moraš imati stabilnu narav; bez obzira šta ljudi kažu, moraš odmah primeniti ono za šta znaš da je istina. Moraš u sebi uvek imati spremne Moje reči, bez obzira sa kim se možeš suočiti; moraš biti postojan u svom svedočenju o Meni, da pokažeš obzir prema teretu koji nosim. Ne smeš se slepo slagati sa drugima, a da nemaš svoje ideje; umesto toga, moraš imati hrabrosti da ustaneš i usprotiviš se onim okolnostima koje nisu u skladu sa istinom. Ako jasno znaš da nešto nije u redu, ali nemaš hrabrosti da to razotkriješ, onda ti nisi osoba koja primenjuje istinu. Ti želiš nešto da kažeš, ali se ne usuđuješ da odmah to izložiš, tako da kružiš kao kiša oko Kragujevca i onda promeniš temu; Sotona je u tebi i zadržava te, čineći da to što govoriš nema nikakvog efekta i da nisi u stanju da istraješ do kraja. Još uvek nosiš strah u svom srcu i nije li to zato što je tvoje srce još uvek ispunjeno Sotoninim idejama?

Šta znači biti pobednik? Dobri Hristovi vojnici moraju da budu hrabri i da se oslone na Mene da bi bili duhovno jaki; moraju da vojuju da postanu ratnici i da se bore sa Sotonom do smrti. Moraš uvek da ostaneš budan i zato te molim da u svakom trenutku aktivno sarađuješ sa Mnom i naučiš kako da Mi se približiš. Ako, u bilo kom trenutku i u bilo kojoj situaciji, budeš u stanju da ćutiš preda Mnom, dok slušaš Moj govor i usredsređuješ se na Moje reči i postupke, tada se nećeš zateturati i izgubiti tlo pod nogama. Sve ono što primiš, a što se nalazi unutar Mene, može se primenjivati. Svaka Moja reč je usmerena na tvoje stanje i te reči prodiru u tvoje srce. Čak i ako ih možeš glasno poreći, ne možeš ih poreći u svom srcu. Štaviše, ako analiziraš Moje reči, sudiće ti se. Što znači: Moje reči su istina, život i put; one su oštar, dvosekli mač i mogu poraziti Sotonu. Oni koji razumeju i imaju put na kojem će primenjivati Moje reči blagosloveni su, a onima koji ih ne primenjuju nesumnjivo će se suditi; ovo je tako izrazito praktično. Danas je širi opseg onih kojima Ja sudim: Ne samo da će oni koji Me znaju biti osuđeni preda Mnom, već će biti osuđeni i oni koji ne veruju u Mene i koji se do krajnosti trude da se odupru i ometaju delo Svetoga Duha. Svi oni preda Mnom koji idu Mojim stopama videće da je Bog oganj besni! Bog je veličanstvo! On izvršava Svoje presude i osuđuje ih na smrt. Oni u crkvi koji ne mare da prate delo Svetoga Duha, koji prekidaju to delo, koji se razmeću, koji imaju pogrešne namere i ciljeve, koji se ne trude da jedu i piju reči Božje, koji su smeteni i sumnjičavi, koji proučavaju delo Svetog Duha – reči suda će stići ovim ljudima u svakom trenutku. Svi ljudski postupci će biti otkriveni. Sveti Duh zadire u

najdublja ljudska srca, zato ne budite bezumni; budite pažljivi i oprezni. Nemojte sami naslepo delovati. Ako tvoji postupci nisu u skladu sa Mojim rečima, onda će ti biti suđeno. Neće valjati ako oponašaš, budeš lažljiv ili ne razumeš istinski; moraš da dođeš preda Me i često razgovaraš sa Mnom.

Šta god da izvučeš od onoga što je unutar Mene, pokazaće ti put ka primeni Takođe će te pratiti Moja sila, imaćeš Moje prisustvo i uvek ćeš hodati u Mojim rečima; prevazići ćeš sve ovozemaljske stvari i posedovaćeš moć vaskrsenja. Ako u tvojim rečima, tvom ponašanju i postupcima nema Mojih reči i Mog prisustva i ako se udaljiš od Mene i živiš unutar sebe sâmog, boraveći u predstavama uma i u doktrinama i pravilima, onda je to dokaz da si se posvetio gresima. Drugim rečima, i dalje si isti onaj stari, ne dozvoljavaš drugima da naškode tvom ja niti da nanesu i najmanju štetu tvojoj duši. Ljudi koji to rade su izuzetno lošeg kova i prilično su smešni i ne mogu da uvide blagodat Božju niti da prepoznaju Njegove blagoslove. Ako nastaviš da se ponašaš tako neodređeno, kada ćeš onda biti u stanju da Mi dozvoliš da delam unutar tebe? Kada završim sa govorom, ti jesi slušao, ali ništa nisi zadržao, a postaješ posebno slab kada ti se zapravo ukaže na probleme. Kakav je to rast? Kada mogu da te upotpunim ako uvek tražiš da te neko nagovara? Ako se plašiš udaraca i ogrebotina, onda bi trebalo da požuriš da upozoriš druge: „Neću nikome dozvoliti da se obračunava sa Mnom; Mogu se sam osloboditi svoje prirodne, stare naravi.“ Dakle, niko te neće kritikovati niti će te pipnuti, a ti ćeš biti slobodan da veruješ na koji god način želiš, a da nikoga nije briga za tebe. Možeš li da slediš Moje stope na taj način? To što tvrdiš da si siguran da sam Ja tvoj Bog i da tvoj Gospod nije ništa drugo do prazna reči. Da si ti zaista bez sumnje, ove stvari ne bi bile problem, a ti bi verovao da su se Božja ljubav i blagoslovi spustili na tebe. Kada govorim, to je upućeno Mojim sinovima, a Moje reči treba da budu dočekane sa zahvalnošću i u slavi.

Poglavlje 13

U svom postojećem stanju, preterano se držite predstava o sebi, a u vama postoje i prilično ozbiljni verski poremećaji. Niste u stanju da delujete u duhu, ne možete da shvatite delo Duha Svetoga i odbacujete novu svetlost. Ne možeš da vidiš dnevno sunce jer si slep, ne poznaješ ljude, nikada ne možeš da napustiš svoje „roditelje“, nedostaje ti duhovna razboritost, ne prepoznaješ delo Svetoga Duha i ne znaš kako da jedeš i piješ Moju reč. Problem je u tome što ne znaš kako da je jedeš i piješ sâm. Iz dana u dan, delo Duha Svetoga napreduje zapanjujućom brzinom; svakoga dana stiže nova svetlost i svakoga dana se ukazuju nove i sveže stvari. Međutim, ti ne razumeš. Umesto toga, voliš da istražuješ, posmatraš stvari kroz lupu svojih ličnih sklonosti bez njihovog pažljivog razmatranja, i slušaš kao ošamućen. Ne moliš se usrdno duhom, ne uzdaš se u Mene niti više razmišljaš o Mojim rečima. Dakle, sve što imaš jesu reči, pravila i

doktrine. Nužno je da imaš jasnu predstavu o tome kako da jedeš i piješ Moju reč, a pred Mene moraš češće da iznosiš Moju reč.

Ljudi danas nisu u stanju da se oslobode sebe; uvek misle da su u pravu. Zaglavljeni su u svojim sićušnim svetovima i nisu osobe pravog tipa. Imaju pogrešne namere i ciljeve, i ako u tome budu ustrajali sigurno će im biti suđeno, dok će, u ozbiljnim slučajevima, biti izgnani. Morate uložiti više truda da biste održali neprekidno zajedništvo sa Mnom, a ne samo zajedništvo sa onima koje vi želite. Nužno je da razumete ljude sa kojima ste u zajedništvu i sa njima morate razgovarati o duhovnim stvarima u životu; jedino tada drugima možete obezbediti život i nadomestiti njihove nedostatke. Ne treba da im se obraćate propovedački; u osnovi, pogrešno je imati takav stav. U zajedništvu morate da razumete duhovne stvari, morate posedovati mudrost i morate biti u stanju da razumete ono što je ljudima u srcu. Ako ćete služiti drugima, onda je nužno da budete prava osoba i morate biti u zajedništvu sa svime što imate.

Za vas je sada presudno da možete da budete u zajedništvu sa Mnom, da blisko opštite sa Mnom, da sami jedete i pijete i da se zbližite sa Bogom. Nužno je da što pre shvatite duhovne stvari i morate biti u stanju da proniknete u svoje okruženje i u ono što je uređeno u vašoj okolini. Jesi li u stanju da razumeš šta sam Ja? Presudno je da jedeš i piješ spram onoga što ti nedostaje i da živiš prema Mojoj reči! Prepoznaj Moje ruke i nemoj se žaliti. Ako se žališ i otimaš, možeš izgubiti priliku da primiš Božju blagodat. Počni tako što ćeš Mi se približiti: šta ti nedostaje i kako treba da Mi se približiš i razumeš Moje srce? Ljudima je teško da Mi se približe, jer ne mogu da se oslobode sebe. Njihova narav je uvek nestabilna, uz neprekidnu smenu uzavrelosti i hladnoće, a takvi ljudi postaju uobraženi i samozadovoljni čim okuse imalo slasti. Neki ljudi se još uvek nisu probudili; koliko od onoga što kažeš otelovljuje ono što ti jesi? Koji deo toga je samodobrana, koliko od toga je oponašanje drugih, a koji deo toga je poštovanje pravila? Razlog zbog kog ne možeš da shvatiš ili razumeš delo Svetoga Duha sastoji se u tome što ne znaš kako da Mi se približiš. Spolja, ti stalno o nečemu razmišljaš, oslanjajući se na predstave o sebi i o svom umu; potajno istražuješ i upuštaš se u sitna spletkarenja, a ne možeš ih čak ni izneti na videlo. Ovo pokazuje da zaista ne razumeš delo Svetoga Duha. Ako zaista znaš da nešto ne potiče od Boga, zašto se onda plašiš da se uspraviš i to odbiješ? Koliko vas bi moglo da ustane i progovori u Moje ime? Nemate čak ni delić čvrstine karaktera jednog dečaka.

Svrha svega što je danas uređeno jeste u tome da vas obuči kako biste mogli da se u svom životu razvijate, da svoj duh učinite bistrim i oštrim i da otvorite svoje duhovne oči kako biste prepoznali koje stvari potiču od Boga. Ono što potiče od Boga omogućava ti da služiš sa sposobnošću i s bremenom i da duhom budeš postojan. Sve stvari koje ne potiču od Mene su isprazne; ne daju ti ništa, stvaraju prazninu u tvom duhu, dovode do toga da gubiš svoju veru i prave distancu između tebe i Mene, zarobljavajući te u tvom sopstvenom umu. Živiš li u duhu, sada se možeš izdići iznad svega u svetovnom svetu, dok je živeti u svom umu isto kao kad te Sotona uzme pod svoje; a to je ćorsokak.

Sada je vrlo jednostavno: Pogledaj Me svojim srcem i tvoj će duh trenutno ojačati. Imaćeš put za praktično delovanje, a Ja ću te voditi na svakom koraku. Moja će ti se reč otkriti u svakom trenutku i na svakom mestu. Bez obzira na to gde ili kada ili koliko je okruženje nepovoljno, Ja ću učiniti da vidiš jasno, a Moje srce će ti se otkriti ako svojim pogledaš u Mene; na ovaj način ćeš trčati drumom koji je pred tobom i nikada nećeš skrenuti s puta. Neki ljudi pokušavaju da svoj put osete spolja, ali to nikada ne čine iz dubine svoga duha. Često ne mogu da shvate delo Svetog Duha. Kada su u zajedništvu s drugima, samo postaju još više zbunjeni, nemajući put kojim bi išli i ne znajući šta da rade. Ovi ljudi ne znaju šta ih muči; možda poseduju mnoge stvari i bogato su ispunjeni iznutra, međutim, je li to od ikakve koristi? Da li ti zaista imaš put koji slediš? Poseduješ li ikakvo prosvetljenje ili prosvećenje? Imaš li ikakva nova shvatanja? Jesi li napredovao ili si nazadovao? Možeš li ići u korak sa novim svetlom? Nemaš nikakvu pokornost; pokornost koju često pominješ samo je obična priča. Jesi li život proživeo u pokornosti?

Koliku prepreku predstavljaju ljudska samopravednost, samodobravanje, samozadovoljstvo i oholost? Ko je kriv što ne možeš da zakoračiš u stvarnost? Sebe bi trebalo pažljivo da proučiš kako bi uvideo jesi li ispravna osoba. Jesu li tvoji ciljevi i namere nastali s mišlju o Meni? Jesu li sve tvoje reči izrečene i sve tvoje radnje preduzete u Mom prisustvu? Ja ispitujem sve tvoje misli i ideje. Zar ne osećaš krivicu? Na lice stavljaš lažnu masku da je drugi vide i smireno preuzimaš izgled samopravednosti; to činiš da sebe zaštitiš. To činiš da prikriješ svoje zlo i čak smišljaš načine da to zlo prišiješ nekom drugom. Kakva izdaja živi u tvom srcu! Razmisli o svemu što si rekao. Zar nisi radi sopstvene koristi, pribojavajući se da ti duša ne naudi, prikrio Sotonu, a onda svojoj braći i sestrama nasilno oteo ono što jedu i piju? Šta imaš da kažeš u svoju odbranu? Misliš li da ćeš sledeći put moći da nadomestiš jelo i piće koje je Sotona ovaj put oduzeo? Dakle, sada to vidiš jasno; da li je to nešto što možeš da nadoknadiš? Možeš li da nadomestiš izgubljeno vreme? Nužno je da sebe savesno proučite kako biste uvideli zašto na nekoliko prethodnih susreta niko nije jeo ni pio i ko je izazvao ovu nevolju. Morate o tome razgovarati jedan po jedan dok ne postane jasno. Ako takva osoba ne bude snažno sputana, tada vaša braća i sestre neće razumeti i onda će se sve samo ponoviti. Vaš duhovne oči su zatvorene; previše je slepih među vama! Štaviše, oni koji zaista vide za to ni ne haju. Ne ustaju i ne progovaraju, pa su i sami slepi. Oni koji vide, a ne progovaraju, nemi su. Ovde ima mnogo hendikepiranih.

Pojedini ljudi ne shvataju šta je istina, šta je život, a šta put, i ne razumeju duh. Moju reč smatraju običnom formulom. Ovo je previše kruto. Ne razumeju šta su iskrena zahvalnost i pohvala. Pojedini ljudi nisu u stanju da shvate suštinske i primarne stvari; umesto toga, shvataju samo one sporedne. Šta znači prekinuti Božje upravljanje? Šta znači srušiti crkvenu konstrukciju? Šta znači prekinuti delo Svetoga Duha? Šta je Sotonin pokorni sluga? Ove se istine moraju jasno razumeti i preko njih se ne sme samo ovlaš preći. Šta je dovelo do toga da ovaj put nema jela i pića? Neki ljudi smatraju da Boga danas treba hvaliti naglas, ali kako da Ga hvale? Treba li to da čine pevajući

hvalospeve i plešući? Zar se ostali načini ne računaju kao pohvale? Pojedini ljudi dolaze na skupove s predstavom da su ushićene pohvale način da se hvali Bog. Ljudi imaju ove predstave i ne obraćaju pažnju na delo Svetoga Duha; krajnji rezultat toga je da i dalje dolazi do prekida. Na ovom skupu nije bilo nikakvog jela i pića; svi vi kažete da ste obzirni prema Božjem bremenu i da ćete braniti svedočanstvo crkve, međutim, ko je među vama zaista bio obziran prema Božjem bremenu? Zapitaj se: Jesi li neko ko je pokazao obzir prema Njegovom bremenu? Možeš li sprovoditi pravednost u Njegovo ime? Možeš li ustati i govoriti u Moje ime? Možeš li istinu nepokolebljivo sprovoditi u delo? Jesi li dovoljno hrabar da se boriš protiv svih Sotoninih dela? Da li bi bio u stanju da svoje emocije ostaviš po strani i razotkriješ Sotonu zarad Moje istine? Možeš li dozvoliti da se Moje namere ispune u tebi? Jesi li ponudio svoje srce u najodsudnijim trenucima? Jesi li neko ko sprovodi Moju volju? Postavljaj sebi ova pitanja i često razmišljaj o njima. U tebi su Sotonini darovi i ti si kriv za to – jer ne razumeš ljude i ne prepoznaješ Sotonin otrov; ti srljaš u pravcu smrti. Sotona te je sasvim obmanuo, do te mere da si potpuno zbunjen; opijen si vinom razuzdanosti i njišeš se tamo-amo, nesposoban da zadržiš čvrst stav, i nemaš put za svoje praktično delovanje. Ne jedeš i ne piješ kako treba, upuštaš se u neobuzdane tuče i svađe, ne razlikuješ ispravno od pogrešnog i slediš svakoga ko predvodi. Poseduješ li uopšte ikakvu istinu? Pojedini ljudi sebe brane, pa čak i učestvuju u prevari. U zajedništvu su sa drugima, ali ih to samo dovodi u ćorsokak. Dobijaju li od Mene ovi ljudi svoje namere, ciljeve, motivaciju i izvor? Misliš li da svojoj braći i sestrama možeš nadoknaditi činjenicu da su im njihovo jelo i piće oduzeti? Pronađi nekoliko ljudi s kojima ćeš biti u zajedništvu i upitaj ih; neka sami kažu u svoje ime: da li im je išta obezbeđeno? Ili su im stomaci ispunjeni prljavom vodom i smećem, ostavljajući ih bez ikakvog puta koji bi sledili? Zar to ne bi srušilo crkvu? Gde je ljubav među braćom i sestrama? U potaji istražujete ko je u pravu, a ko nije, međutim, zašto za crkvu ne ponesete breme? Obično ste dobri u izvikivanju dobro poznatih fraza, ali kada se stvari zaista i dogode, u njih niste sigurni. Pojedini ljudi razumeju, ali sebi samo mrmljaju u bradu, dok drugi govore ono što razumeju, ali niko drugi ne progovara ni reč. Oni ne znaju šta potiče od Boga, a šta je delo Sotone. Gde su vaša unutrašnja osećanja o životu? Naprosto ne možete da shvatite delo Svetoga Duha, niti ga prepoznajete i s mukom prihvatate nove stvari. Prihvatate samo religiozne i svetovne stvari koje su u skladu sa ljudskim predstavama. Kao ishod toga, borite se nemilosrdno. Koliko ljudi može da shvati delo Svetoga Duha? Koliko njih je zaista ponelo breme za crkvu? Da li to shvataš? Pevanje hvalospeva je jedan od načina da se hvali Bog, ali ti ne razumeš jasno istinu o hvaljenju Boga. Štaviše, krut si u načinu na koji Ga hvališ. Nije li to predstava koju imaš? Uvek se čvrsto držiš sopstvenih predstava i nisi u stanju da se usredsrediš na ono što će Sveti Duh učiniti danas, ne možeš da osetiš šta tvoja braća i sestre osećaju i ne možeš tiho da tražiš Božju volju. Stvari radiš naslepo; možda dobro pevaš pesme, ali je ishod potpuna zbrka. Jesu li to zaista jelo i piće? Vidiš li ko zapravo izaziva prekide? Ti sasvim sigurno ne živiš u duhu; umesto toga, držiš se različitih

predstava. Kako to uopšte može biti način da se ponese breme za crkvu? Morate videti da delo Svetoga Duha sada napreduje još brže. Niste li stoga slepi ako se čvrsto držite sopstvenih predstava i opirete se delu Svetoga Duha? Nije li to slično mušici koja udara o zidove i zuji unaokolo? Budete li nastavili ovako, bićete odbačeni.

Oni koji su upotpunjeni pre nesreće pokoravaju se Bogu. Oni žive oslanjajući se na Hrista, svedoče o Njemu i veličaju Ga. Oni su pobednički dečaci i dobri vojnici Hrista. Sada je presudno da se smiriš, približiš Bogu i uđeš u zajedništvo s Njim. Ako nisi u stanju da se približiš Bogu, rizikuješ da te Sotona utamniči. Ako možeš da Mi se približiš i da uđeš u zajedništvo sa Mnom, tada će ti se otkriti sve istine i imaćeš normu prema kojoj ćeš živeti i delovati. Budući da si neko ko Mi je blizak, Moja reč te više nikada neće napustiti niti ćeš ikad tokom svog života odlutati od Moje reči; Sotona neće imati načina da te iskoristi i umesto toga će biti posramljen, dajući se u bekstvo poražen. Ako spolja potražiš ono što nedostaje u tebi samom, ponekad ćeš možda nešto i pronaći, ali će mnogo od onoga što pronađeš biti pravila i stvari koje ti nisu potrebne. Nužno je da se oslobodiš sebe, da više jedeš i piješ Moje reči i da znaš kako da razmišljaš o njima. Ako nešto ne razumeš, približi Mi se i često budi u zajedništvu sa Mnom; time će stvari koje razumeš biti stvarne i istinite. Moraš početi od toga što ćeš Mi se približiti. To je presudno! U suprotnom, nećeš znati kako da jedeš i piješ. Ne možeš sam da jedeš i piješ; zaista, tvoj rast je premali.

Poglavlje 14

Sada smo zaista u stisci s vremenom. Sveti Duh koristi mnogo različitih metoda da nas uvede u Božje reči. Treba da budeš opremljen svim istinama, da budeš posvećen i istinski blizak sa Mnom, da se družiš sa Mnom i neće ti biti dozvoljeno da budeš probirljiv. Delo Svetog Duha je delo bez emocija i ne obazire se na to kakva si ti osoba. Sve dok god si voljan da tragaš i slediš – a da ne nalaziš izgovore i ne raspravljaš se oko svojih dobitaka i gubitaka – već da tragaš, gladan i žedan pravednosti, onda ću te prosvetiti. Bez obzira na to koliko si budalast i neuk, Ja se ne usredsređujem na ove stvari. Očekujem da vidim koliko ćeš naporno raditi u pozitivnom aspektu. Ako se i dalje čvrsto držiš predstave o sebi, vrtiš se ukrug u svom malom svetu, onda mislim da si u opasnosti… Šta je uznesenje? Šta znači biti napušten? Kako danas treba da živiš pred Bogom? Kako treba aktivno da sarađuješ sa Mnom? Odbaci svoje predstave, ispitaj sebe, skini masku, sagledaj jasno svoje pravo lice, gnušaj se sebe, imaj srce koje gladno i žedno žudi za pravednošću, veruj da ti sâm izvorno ne vrediš ništa, budi spreman da se odrekneš sebe, budi kadar da prestaneš sa svim svojim načinima obavljanja stvari, umiri se preda Mnom, moli se više, još više se osloni na Mene, ugledaj se na Mene i nikada nemoj da prestaneš da Mi se približavaš i razgovaraš sa Mnom – u svemu tome leži ključ. Ljudi često ostaju svoji, pa stoga nisu pred Bogom.

Ljudima je zaista teško da zamisle sadašnje delo Svetoga Duha i sve to ulazi u stvarnost; uistinu neće biti u redu ako se o tome ne razmišlja. Ako su vam srce i um na pogrešnom mestu, onda nećete moći da napredujete. Od početka do kraja, morate u svakom trenutku biti na oprezu i voditi računa da ne budete nemarni. Blaženi su oni koji neprestano bdiju i čekaju i koji ćute preda Mnom! Blaženi su oni koji se u svom srcu uvek ugledaju na Mene, koji se trude da pažljivo osluškuju Moj glas, koji obraćaju pažnju na Moje postupke i koji Moje reči sprovode u delo! Vreme zaista ne trpi dalje odlaganje; sve vrste pošasti će harati, otvarajući svoje svirepe, krvave čeljusti da vas sve proždru kao potop. Sinovi moji! Kucnuo je čas! Nema više prostora za razmišljanje. Jedini izlaz koji će vas dovesti pod Moju zaštitu jeste da se vratite preda Me. Morate posedovati snagu karaktera muškog deteta; ne budite slabi ni obeshrabreni. Morate da pratite Moje korake, da ne odbijate novu svetlost i, kao što vam kažem kako da jedete i pijete Moje reči, treba da se pokorite i da ih primereno jedete i pijete. Ima li još vremena da se po svom nahođenju borimo ili sukobimo jedni s drugima? Možete li ratovati ako se ne najedete i ako niste u potpunosti opremljeni istinom? Ako želite da prevaziđete religiju, morate biti potpuno opremljeni istinom. Jedite i pijte više Mojih reči i razmišljajte još više o njima. Morate da nezavisno jedete i pijete Moje reči i počnite tako što ćete se približiti Bogu. Neka vam ovo bude opomena! Moraš da paziš! Oni koji su pametni treba brzo da se probude za istinu! Odustanite od svega onoga od čega niste voljni da se rastanete. Još jednom ti kažem da su takve stvari zaista štetne po tvoj život, a od njih nema nikakve koristi! Nadam se da se možeš osloniti na Mene u svojim postupcima; inače, jedini put napred je put smrti – kuda ćeš onda ići da tražiš put života? Odbaci svoje srce koje voli da se bavi spoljašnjim stvarima! Odbaci svoje srce koje ne sluša druge ljude! Ako tvoj život ne može sazreti i ako si napušten, zar nećeš onda biti neko ko je samog sebe osujetio? Sadašnje delo Svetoga Duha nije ono što ti zamišljaš. Ako nisi u stanju da se odrekneš svojih predstava, pretrpećeš težak gubitak. Da je delo u skladu sa ljudskim predstavama, da li bi tvoja stara priroda i predstave mogli izaći na videlo? Da li bi bio u stanju da spoznaš sebe? Možda i dalje misliš da nemaš predstave, ali ovog puta će sve tvoje razne ružne strane jasno izaći na videlo. Pažljivo se zapitaj:

Da li si ti neko ko Mi se pokorava?

Da li si voljan i spreman da se odrekneš sebe i slediš Mene?

Da li si ti neko ko čista srca traži Moje lice?

Da li znaš kako da Mi se približiš i razgovaraš sa Mnom?

Možeš li se umiriti preda Mnom i tražiti Moju volju?

Da li sprovodiš u delo reči koje ti otkrivam?

Možeš li održati normalno stanje preda Mnom?

Da li si u stanju da prozreš Sotonine lukave planove? Da li se usuđuješ da ih razotkriješ?

Koliko si pažljiv prema Božjem bremenu?

Da li si ti neko ko je pažljiv prema Božjem bremenu?

Kako shvataš delo Svetoga Duha?

Kako služiš u saglasju unutar Božje porodice?

Kako snažno svedočiš za Mene?

Kako biješ dobru bitku za istinu?

Moraš da odvojiš vreme da temeljno razmisliš o ovim istinama. Činjenice su dovoljne da pokažu da je dan izuzetno blizu. Moraš da budeš upotpunjen pre nego što naiđu katastrofe – ovo je važno pitanje, pitanje od velike hitnosti koje se mora rešiti! Želim da vas upotpunim, ali vidim da ste uistinu pomalo neobuzdani. Srčani ste, ali to ne koristite na najbolji način i niste dokučili najvažnije stvari; umesto toga, sve što dokučiš su nebitne stvari. Kakva je korist od razmatranja ovih stvari? Nije li to gubljenje vremena? Ja vam na ovaj način pokazujem ljubaznost, ali vi ne pokazujete nikakvu zahvalnost; vi se samo međusobno borite – pa nisu li svi moji mukotrpni napori bili uzaludni? Ako nastavite ovim putem, neću trošiti vreme da vas pridobijam laskanjem! Kažem vam da ako se ne probudite pred istinom, delo Svetoga Duha će vam biti oduzeto! Neće vam više biti dato da jedete i možete verovati kako vam odgovara. Izgovorio sam Svoje reči i nemam više šta da dodam; na vama je da li ćete slušati ili ne. Kada dođe vreme da ste zbunjeni, da nemate načina da napredujete i da ne možete da vidite istinitu svetlost, hoćete li Mene kriviti? Kakvo neznanje! Kakva bi trebalo da bude posledica ako se tako čvrsto držite sebe, ako odbijete da se oslobodite sebe? Neće li vaše delo biti puka uzaludna praksa? Kako je jadno biti odbačen kada se sruče katastrofe!

Sada smo u ključnoj fazi izgradnje crkve. Ako niste u stanju da budete preduzimljivi u saradnji sa Mnom i predate Mi se svim srcem i ako ne možete svega da se odreknete, onda ćete pretrpeti gubitak. Možete li i dalje imati neke druge namere? Pokazao sam vam uviđavnost na ovaj način, čekajući da se pokajete i počnete iznova. Međutim, vreme zaista to više ne dozvoljava i Ja moram da sagledam širu sliku. Zarad svrhe Božjeg plana upravljanja, sve ide napred, a Ja napredujem marširajući iz dana u dan, iz sata u sat, iz trenutka u trenutak – oni koji ne mogu u korak sa Mnom biće ostavljeni. Sa svakim danom dolazi nova svetlost; svaki dan se obavljaju nove radnje. Svaki dan nastaju nove stvari, a oni koji ne vide svetlost jesu slepi! Oni koji ne slede biće izgnani…

Poglavlje 15

Božja pojava se već ukazala u svim crkvama. To je Duh koji govori; On je oganj što besni, nosi veličanstvo i sudi. On je Sin čovečji, obučen u odeždu koja mu visi do nogu i opasan zlatnim pojasom oko prsiju. Glava i kosa su Mu bile bele kao vuna, a oči kao užareni oganj; noge su Mu kao blistava bronza kaljena u peći, a glas kao huk mnogih voda. U desnoj ruci drži sedam zvezda, u ustima mač dvosekli, a lice mu sija kao kad sunce sija punom snagom!

O Sinu čovečjem je posvedočeno, a i Sâm Bog je javno otkriven. Slava se Božja pojavila blistajući silovito kao žarko sunce! Njegovo slavno lice plamti blistavom

svetlošću; čije se oči usuđuju da Mu se odupru? Otpor vodi u smrt! Ne pokazuje se nimalo milosti ni za šta što misliš u svom srcu, ni za jednu reč koju izgovoriš, ni za jedno delo koje počiniš. Svi ćete shvatiti i uvideti šta ste dobili – ništa sem Moga suda! Mogu li da podnesem kad se ne trudite da jedete i pijete Moje reči, već samovoljno prekidate i razarate ono što gradim? Prema takvima neću biti blag! Bude li se vaše ponašanje još više iskvarilo, oganj će vas progutati! Svemogući Bog se ispoljava u duhovnom telu, bez iole krvi i mesa od glave do pete. On nadilazi vaseljenu svet, sedi na slavnom prestolu trećeg neba i svime upravlja! Vaseljena i sve stvoreno u Mojim su rukama. Kako kažem, tako će i biti. Kako naložim, tako će i biti. Sotona je pod Mojim nogama; u ponoru bezdana! Kad pustim Svoj glas, nebo i zemlja će zamreti i pretvoriti se u ništavilo! Sve će biti obnovljeno; to je doista prava i nepromenljiva istina. Savladao sam svet, kao i sve zlikovce. Sedim ovde i govorim vam, a svi koji imaju uši neka slušaju i svi koji su živi neka prihvate.

Dani će se okončati; sva stvorenja na ovom svetu nestaće i sva stvorenja će se iznova roditi. Upamtite ovo! Ne zaboravite! Tu nema dvosmislenosti! Nebo i zemlja će proći, ali će Moje reči ostati! Još jednom vas opominjem: Ne bežite uzalud! Prenite se! Pokajte se i spasenje je na dohvat ruke! Već sam se pojavio među vama i začuo se Moj glas. Moj glas se začuo pred vama; svaki dan vas licem u lice susreće i svakim je danom svež i nov. Ti vidiš Mene i Ja vidim tebe; stalno ti se obraćam, stojimo licem u lice. Ipak Me odbijaš, a ne spoznaješ Me. Ovce Moje slušaju Moj glas, a vi ipak oklevate! Oklevate! Srce vam je odrvenilo, Sotona vas je zaslepio i ne možete da vidite Moj veličanstveni lik – kako ste samo jadni! Kako ste bedni!

Sedam Duhova pred Mojim prestolom poslato je u sve krajeve sveta, a odaslaću Svog Glasnika da govori crkvama. Ja sam pravedan i veran; Ja sam Bog koji istražuje najdublje delove čovekovog srca. Sveti Duh govori crkvama, a Moje reči izlaze iz utrobe Sina Moga; svi oni koji imaju uši neka ih čuju! Svi koji žive neka ih prihvate! Samo ih jedite i pijte i ne sumnjajte. Svi koji se pokore i poslušaju Moje reči primiće velike blagoslove! Svi oni koji iskreno traže Moj lik zasigurno će zadobiti novo svetlo, novo prosvećenje i nove uvide; sve će biti sveže i novo. Moje će ti se reči u svakom trenutku pojaviti i otvoriti oči tvog duha kako bi video sve tajne duhovnog carstva i spoznao da je to carstvo među ljudima. Zakorači u utočište i sve blagodati i blagoslovi biće uz tebe; glad i kuga neće moći da te dotaknu, a vukovi, zmije, tigrovi i leopardi neće moći da ti naude. Poći ćeš sa Mnom, hodaćeš sa Mnom i sa Mnom ćeš zakoračiti u slavu!

Svemogući Bog! Njegovo veličanstveno telo pojavljuje se javno, a sveto duhovno telo se uzdiže i On je Sâm potpuni Bog! I zemaljsko i telesno je izmenjeno, a Njegovo preobraženje na gori jeste lik Božji. Na vrhu glave nosi zlatnu krunu, haljina mu je sasvim bela, opasan je zlatnim pojasom oko prsiju, a svet i sve stvari su Mu pod nogama. Oči su mu kao užareni oganj, u ustima drži mač dvosekli i u desnoj ruci sedam zvezda. Put do carstva je neizmerno svetao, a Njegova slava se uzdiže i blista; planine su radosne i voda nasmejana, a sunce, mesec i zvezde se okreću u svom uređenom rasporedu,

pozdravljajući jedinstvenog, pravog Boga, čiji pobedonosni povratak najavljuje završetak Njegovog plana upravljanja u trajanju od šest hiljada godina. Svi poskočite i zaigrajte od sreće! Uskliknite! Svemogući Bog sedi na Svom slavnom prestolu! Zapevajte! Pobednički barjak Svemogućeg podignut je visoko na predivnoj, veličanstvenoj gori Sion! Sve zemlje kliču, svi narodi pevaju, gora Sion se radosno smeje, a slava Božja se uzdigla! Nisam ni sanjao da ću videti Božji lik, ali danas sam ga video. Licem u lice sa Njim svaki dan, ogolio sam srce pred Njim. On obilato pruža hranu i piće. Život, reči, dela, misli, ideje – Njegova veličanstvena svetlost ih sve prosvetljuje. On nas vodi na svakom koraku puta, a Njegov sud odmah stiže svako buntovno srce.

Jesti, boraviti zajedno i živeti zajedno sa Bogom, biti zajedno sa Njim, hodati zajedno, uživati zajedno, sticati slavu i blagoslove zajedno, deliti carstvo sa Njim i postojati zajedno u carstvu – o, kakvog li zadovoljstva! O, kako je to divno! Svakodnevno smo licem u lice sa Njim, pričamo sa Njim svaki dan, stalno razgovaramo i svakodnevno dobijamo nova prosvećenja i nove uvide. Naše duhovne oči su otvorene i sve vidimo; sve tajne duha su nam otkrivene. Sveti život je zaista bezbrižan; trčite brzo, ne zaustavljajte se i neprestano napredujte – pred nama je još čudesniji život. Ne zadovoljavajte se samo slatkim ukusom; tragajte neprestano kako biste zakoračili u Boga. On je sveobuhvatan, izdašan i prepun raznih stvari koje nam nedostaju. Sarađujte proaktivno, zakoračite u Njega i više ništa neće biti isto. Naši životi će biti uzvišeni i nijedan čovek, pitanje ili stvar neće moći da nas ometu.

Uzdizanje! Uzdizanje! Istinsko uzdizanje! Uzdignuti život Božji nalazi se iznutra i sve je postalo tako opušteno! Uzdižemo se iznad sveta i ovozemaljskih stvari, ne osećajući nikakvu privrženost muževima niti deci. Nadilazimo kontrolu bolesti i okruženja. Sotona se ne usuđuje da nas ometa. Potpuno nadilazimo sve katastrofe. Time omogućavamo Bogu da preuzme carstvo! Gazimo Sotonu, svedočimo za crkvu i potpuno razotkrivamo grozno lice Sotone. Izgradnja crkve je u Hristu, a slavno telo je uskrslo – ovo je život u uznesenju!

Poglavlje 16

Posle svedočenja Sina čovečijeg, Svemogući Bog nam se javno otkrio kao Sunce pravednosti. Ovo je preobraženje na gori! To sada postaje sve stvarnije, još stvarnije. Videli smo kako deluje Sveti Duh i kako se Sâm Bog pojavio iz tela. On nije pod kontrolom ni čoveka ni prostora ni geografije; On prevazilazi granice zemlje i mora, On se prostire po celoj vaseljeni i do krajeva gde zemlja prestaje i sve nacije i svi narodi tiho slušaju Njegov glas. Dok otvaramo svoje duhovne oči, vidimo da je reč Božja proizašla iz Njegovog slavnog tela; to je Sâm Bog, koji se pomalja iz tela. On je Sâm stvarni i potpuni Bog. On nam se obraća javno, On je sa nama oči u oči, On nas savetuje, On nas sažaljeva, On nas čeka, On nas teši, On nas disciplinuje i On nam sudi. On nas vodi

za ruku i njegova briga za nas gori kao plamen u Njemu; žudnim srcem On nas podstiče da se probudimo i uđemo u Njega. Njegov transcendentan život je ugrađen u sve nas i svi koji uđu u Njega postići će transcendenciju i pobediće svet i sve zlikovce i vladaće kao carevi zajedno sa Njim. Svemogući Bog je duhovno telo Božje. Ako On to odredi, onda će tako biti; ako On to kaže, onda će tako biti i ako On to zapovedi, onda je to tako. On je jedini istiniti Bog! Sotona je pod Njegovim nogama, u jami bez dna. Vaseljena i sva stvorenja su u Njegovim rukama; došlo je vreme, sve će se vratiti u ništavilo i ponovo će se roditi.

Poglavlje 17

Crkva je u izgradnji, a Sotona se iz sve snage trudi da je sruši. On želi da sruši Moje zdanje svim mogućim sredstvima; zato crkva mora što pre da bude pročišćena. Ni najmanji talog zla ne sme da pretekne; crkva mora biti pročišćena tako da bude besprekorna i da nastavi da bude čista kao što je bila u prošlosti. Morate da budete budni i oprezni sve vreme, a morate i više da se molite preda Mnom. Morate da prepoznate različite Sotonine zavere i lukavstva, da prepoznate duhove, da poznajete ljude i da budete u stanju da razaznate sve vrste ljudi, događaja i stvari; takođe morate da jedete i pijete više Mojih reči, a što je još važnije, morate biti u stanju da ih jedete i pijete sami. Opremite se svekolikom istinom i stanite pred Mene da vam otvorim duhovne oči i da vam dopustim da vidite sve tajne koje leže u duhu… Kada crkva uđe u fazu izgradnje, sveci zdušno kreću u bitku. Razne Sotonine odvratne osobine vam se nude: da li zastajkujete i oklevate, ili ustajete i sa uporištem u Meni nastavljate napred? Do tančina raskrinkajte Sotonine iskvarene i ružne osobine, ne štedite osećanja i nemajte milosti! Borite se protiv Sotone na život i smrt! Ja sam ti podrška, a ti moraš imati duh muškog deteta! Sotona se batrga u samrtnom hropcu, ali ipak neće uspeti da izbegne Moj sud. Sotona je pod Mojim nogama, a i vaše ga noge gaze – to je činjenica!

Prema svima onima koji unose razdor u veru i prema onima koji ruše izgradnju crkve, ne sme se imati nimalo trpeljivosti, već im odmah treba suditi; Sotona će biti raskrinkan, gažen, potpuno uništen i ostavljen bez utočišta. Svakakvi demoni i duhovi će sigurno otkriti svoja prava obličja preda Mnom i sve ću ih baciti u bezdan iz kojeg nikada neće biti oslobođeni; svi će oni biti pod našim nogama. Ako želite da bijete bitku za istinu, onda, pre svega, ne smete dati Sotoni nijednu priliku da deluje – stoga ćete morati da mislite kao jedan i da budete u stanju da složno služite, da se odreknete svih svojih predstava, mišljenja, stavova i načina rada, da stišate svoje srce u Meni, da se usredsredite na glas Svetog Duha, da budete obazrivi prema radu Svetog Duha i da do tančina iskusite Božje reči. Morate imati samo jednu nameru, a to je da se Moja volja ispuni. Ne bi trebalo da imate druge namere osim ove. Morate da gledate u Mene svim svojim srcem, pažljivo da posmatrate Moje postupke i način rada i da nimalo ne budete

nemarni. Vaš duh mora biti britak, a oči budne. Obično, kada su u pitanju oni čije namere i ciljevi nisu ispravni, kao i oni koji vole da ih drugi vide, koji su voljni da rade stvari, koji su skloni remećenju, koji su dobri u izlaganju verske doktrine, koji su Sotonini lakeji, i tako dalje – kada se takvi ljudi podignu, oni postaju prepreka za crkvu, i to za posledicu ima da potpuno poništi jedenje i pijenje Božjih reči od strane njihove braće i sestara. Kada naiđete na takve ljude koji glumataju, odmah ih udaljite. Ako se uprkos ponovljenim upozorenjima ne promene, onda će pretrpeti gubitak. Ako oni koji se tvrdoglavo drže svog načina rada pokušaju da se odbrane i da prikriju svoje grehe, crkva treba odmah da ih izbaci i da im ne ostavi prostora za manevrisanje. Nemojte da izgubite mnogo pokušavajući da sačuvate malo; imajte u vidu širu sliku.

Vaše duhovne oči sada moraju biti otvorene i sposobne da prepoznaju nekoliko vrsta ljudi u crkvi:

Koja vrsta ljudi poseduje duhovno razumevanje i poznaje duh?

Koja vrsta ljudi ne poseduje duhovno razumevanje?

Koja vrsta ljudi ima zao duh?

Koja vrsta ljudi nosi Sotonino delo u sebi?

Koja vrsta ljudi je sklona izazivanju remećenja?

Koja vrsta ljudi nosi u sebi delo Svetog Duha?

Koja vrsta ljudi pokazuje obzir prema Božjem bremenu?

Koja vrsta ljudi može da ispuni Moju volju?

Ko su Moji verni svedoci?

Znajte da je prosvećenje koje Sveti Duh donosi crkvama najuzvišenija vizija današnjice. Nemojte dozvoliti da vas ovakve stvari zbunjuju; radije odvojite vreme da ih temeljno shvatite – ovo je izuzetno važno za vaš životni napredak! Ako ne razumete ove stvari koje su vam pred očima, onda nećete moći da idete stazom koja je pred vama; stalno ćete biti u opasnosti da padnete u iskušenje i u ropstvo, a možda budete i progutani. Glavna stvar koju sada treba da uradite jeste da se usredsredite na to da budete sposobni da Mi se približite u svom srcu i da više komunicirate sa Mnom. Sve što ti nedostaje ili što tražiš biće upotpunjeno u tebi takvom bliskošću i komunikacijom. Tvoj život će sigurno biti opskrbljen i doživećeš novo prosvećenje. Nikada ne gledam na to kolika si neznalica bio u prošlosti, niti mi u mislima lebde vaši raniji prestupi. Gledam kako Me voliš: možeš li da Me voliš više nego što voliš bilo šta drugo? Gledam da vidim da li možeš ili ne možeš da se okreneš i osloniš na Mene da odbacim tvoje neznanje. Neki ljudi Mi se suprotstavljaju, otvoreno Me izazivaju i sude drugima; oni ne poznaju Moje reči i još je manje verovatno da će pronaći Moje lice. Sve one koji su preda Mnom, koji Me iskreno traže, koji imaju srca gladna i žedna pravednosti – prosvetiću te, otkriću ti, dozvoliću ti da Me vidiš svojim očima i lično dokučiš Moju volju; Moje srce će ti se sigurno otkriti, tako da možeš da shvatiš. Treba da primenjuješ ono što Ja prosvećujem u tebi u skladu s Mojim rečima; u suprotnom, biće ti suđeno. Sledi Moju volju i nećeš zalutati.

Svi koji traže da uđu u Moje reči dobiće dvostruke blagodati i blagoslove, svakodnevno će zadobijati novo prosvećenje i uvide i osećaće se svežije dok jedu i piju Moje reči svakog dana. Okusiće to u sopstvenim ustima: kako je samo slatko!… Morate biti oprezni, da se ne zadovoljite kada budete zadobili neki uvid i osetili slast; ključno je da nastavite dalje da tražite! Neki ljudi misle da je delo Svetog Duha zaista čudesno i stvarno – to je zaista ličnost Svemogućeg Boga koja se otvoreno otkriva, a pred nama se nalaze veliki znaci i čudesna dela. Budite oprezni i budni u svako doba, nikada ne gubite izvor iz vida, budite tihi preda Mnom, pazite i slušajte pažljivo i budite sigurni u Moje reči. Ne može biti dvosmislenosti; ako iole sumnjate, bojim se da ćete biti odbačeni van kapije. Imajte jasne vizije, stojte na čvrstom tlu, sledite ovaj tok života i pažljivo ga pratite gde god da teče; nikako ne smete da usvojite bilo kakvo ljudsko kolebanje. Samo jedite i pijte i hvalite; tražite čistog srca i nikada ne odustajte. Često donosite pred Mene ono što ne razumete i starajte se da ne gajite nikakve sumnje, tako ćete izbeći velike gubitke. Držite korak! Držite korak! Ostanite blizu! Oslobodite se svojih smetnji i ne budite raskalašni. Idite napred i svesrdno tragajte, ne povlačite se. Moraš da nudiš svoje srce u svakom trenutku i nikada ne propustiš nijedan trenutak. Sveti Duh neprestano ima novog posla, svakog dana radi nove stvari, a svakog dana ima i nova prosvećenja; preobraženje na planini, sveto duhovno telo Božje se pojavilo! Sunce pravednosti svetli i sija; sve nacije i svi narodi su ugledali Tvoje slavno lice. Moja svetlost će obasjati sve one koji stanu pred Mene. Moje reči su svetlo koje te vodi napred. Nećete skrenuti ni levo ni desno dok hodate, nego ćete hodati u Mojoj svetlosti i vaše trčanje neće biti uzaludno. Morate jasno videti delo Svetog Duha; Moja volja je u Njemu. Sve tajne su skrivene, ali će ti postepeno biti otkrivene. Imaj na umu Moje reči u svakom trenutku i dolazi pred Mene da bi više razgovarao sa Mnom. Delo Svetog Duha napreduje. Hodaj stopama Mojim; velika čudesna dela dolaze i ona će ti se otkrivati jedno po jedno. Videće ih samo oni koji se brinu, koji iščekuju i koji su budni. Ne dozvoli sebi da se opustiš. Božji plan upravljanja bliži se svojoj poslednjoj etapi; izgradnja crkve će biti uspešna, broj onih koji će pobediti je već određen, muško dete koje će pobediti biće napravljeno i ono će ući u carstvo sa Mnom, preuzeti carstvo sa Mnom, gvozdenom palicom vladati svim nacijama i biti u slavi zajedno!

Poglavlje 18

Graditi crkvu nije nimalo lako! Predajem se tome svim Svojim srcem, a Sotona bi uradio sve što je u njegovoj moći da je sruši. Ako želiš da budeš izgrađen, moraš da budeš osoba sa vizijom; moraš da živiš oslanjajući se na Mene, da svedočiš Hristu, veličaš Ga i budeš Meni odan. Nemoj da se služiš izgovorima; umesto toga, budi bezuslovno poslušan. Moraš da izdržiš sva iskušenja i prihvatiš sve što dolazi od Mene. Moraš da slediš Svetog Duha, ma kako te On vodio. Moraš da budeš britkog duha i u

stanju da razlikuješ stvari. Moraš da razumeš ljude, a ne da ih slepo slediš; neka ti duhovni pogled bude bistar i neguj temeljno poznavanje svih stvari. Ljudi koji su u istom duhu kao Ja moraju svedočiti Meni i voditi odlučujuću bitku protiv Sotone. Moraš biti i izgrađen, i učestvovati u bici. Ja sam među vama; podržavam vas i vaše sam utočište.

Prvo što treba da uradite je da se pročistite, da postanete promenjene osobe i da imate postojanu narav. Morate se uzdati u Mene u svom životu, bilo vaše okruženje dobro ili loše; bilo da ste kod kuće ili u bilo kojoj drugoj sredini, ne smete da oklevate zbog nekog drugog ili zbog nekog događaja ili problema. Pored toga, morate biti nepokolebljivi i, kao i obično, živeti Hrista i manifestovati Samog Boga. Morate izvršavati svoju funkciju i na uobičajen način ispunjavati svoje dužnosti; to se ne može učiniti samo jednom, već se mora održati dugoročno. Moje srce morate smatrati svojim, Moje namere moraju da postanu vaše misli, morate da imate u vidu širu sliku, morate da dozvolite Hristu da zrači iz vas i morate služiti u sadejstvu sa drugima. Morate držati korak sa delovanjem Svetog Duha i prigrliti način Njegovog spasenja. Morate se isprazniti i postati čista i otvorena osoba. Morate komunicirati i sarađivati normalno sa vašom braćom i sestrama i da budete u stanju da duhom radite stvari, da volite jedni druge, da omogućite njihovim snagama da potiru vaše slabosti, da tražite i izgradite se unutar crkve. Tek tada ćete istinski imati udela u carstvu.

Poglavlje 19

Dok delo Svetog Duha nastavlja da napreduje, Bog nas je još jednom uveo u nov način na koji Sveti Duh deluje. Kao rezultat toga, bilo je neizbežno da Me neki ljudi pogrešno shvate i da se žale na Mene. Neki su Mi se opirali i suprotstavljali i proučavali Me. Međutim, ja i dalje milostivo čekam da se vi pokajete i popravite. Promena u metodi dela Svetog Duha je da se Bog lično i otvoreno pojavio. Moja reč će ostati nepromenjena! Pošto si ti taj kog spasavam, ni izbliza ne želim da te ostavim negde na pola puta. Reč je o tome da vi gajite sumnje i želite da se okrenete i odete praznih ruku. Neki od vas su prestali da se kreću napred, dok drugi samo čekaju i posmatraju. Ipak, drugi se pasivno nose sa tom situacijom, dok se neki samo prosto upuštaju u mimikriju. Zaista su vam se stvrdnula srca! Uzeo si ono što sam vam Ja rekao i pretvorio to u nešto čime se ponosiš, čime se hvališeš. Razmisli još malo o tome: to su samo reči milosti i suda koji se obrušava na vas. Sveti Duh, kad uvidi da ste vi zaista buntovni, direktno će vas secirati zbog vaših reči. Trebalo bi da se plašite. Nemojte činiti ništa bezobzirno niti lakomisleno, i nemojte biti tašti, arogantni, ili tvrdoglavi! Trebalo bi da se više usredsredite na to da Moje reči pretvarate u delo i da ih proživite gde god da ste, tako da mogu istinski da te promenim iznutra i da možeš imati Moju narav. Samo su takvi rezultati iskreni.

Da bi se izgradila crkva, morate biti određenog rasta i čitavim srcem, neumorno, tražiti. Štaviše, morate prihvatiti sagorevanje i pročišćenje Svetog Duha, da biste se

promenili transformisali. Jedino pod takvim uslovima se crkva može izgraditi. Delo Svetog Duha vas je sada navelo na to da se upustite u izgradnju crkve. Ako nastavite da se ponašate zbunjeno i tromo kao na isti zbunjeni i trom način kao što ste se ponašali ranije, onda za vas nema nade. Morate se naoružati svom istinom, morate posedovati duhovnu razboritost i morate koračati u savršenom skladu sa Mojom mudrošću. Da bi se izgradila crkva, morate biti unutar životnog duha, a ne samo površno imitirati život. Proces rasta u vašem životu je isti onaj u kom ste se vi izgradili. Ipak, obratite pažnju, oni koji se oslanjaju na darove ili oni kojima nedostaje duhovno razumevanje, kao i oni kojima nedostaje stvarnost, ne mogu da budu izgrađeni, baš kao što ne mogu ni oni koji nemaju sposobnost da uvek budu kraj Mene i da komuniciraju sa Mnom. Ljudi koji svoj um okupiraju predstavama ili žive po doktrinama se ne mogu izgraditi, kao ni oni koji dopuštaju svojim emocijama da ih vode. Ma kako da se Bog ponaša prema tebi, moraš Mu se potpuno predati; u suprotnom, ne možeš biti izgrađen. Oni okupirani sopstvenom bitnošću, sopstvenom pravednošću, ponosom i zadovoljstvom i koji vole da se ponašaju snishodljivo i prave važni, ne mogu biti izgrađeni. Oni koji ne mogu da služe u dogovoru s drugima ne mogu biti izgrađeni, takođe, a ta istina važi i za ljude koji nemaju duhovnu razboritost i slepo prate svakog ko ih vodi. Isto tako, oni koji su propustili da shvate Moje namere i koji žive živote u prošlosti, ne mogu biti izgrađeni, niti to mogu ljudi koji su previše spori da sustignu novu svetlost i koji nemaju nikakvu viziju koja bi im bila temelj na kom se mogu izgraditi.

Crkva bi se morala izgraditi bez odlaganja; to je za Mene pitanje od hitnog značaja. Trebalo bi početi sa usredsređenošću na pozitivno, i pridružiti se toku gradnje nudeći sebe i svu svoju snagu. U suprotnom, bićete odbijeni. Valjalo bi da potpuno odbacite sve što se odbaciti mora i da jedete i pijete ono što bi trebalo da se jede i pije. Trebalo bi da proživite stvarnost Mojih reči i da prestanete da se usredsređujete na površne i nebitne stvari. Upitaj sebe ovo: Koliko Moju reč sadržiš? Koliko je proživljavaš? Trebalo bi da zadržiš bistru glavu, i da se suzdržavaš da činiš išta nepromišljeno; u suprotnom, takvo ponašanje ti neće pomoći da napreduješ u životu, već će zapravo škoditi tvom napretku. Trebalo bi da spoznaš istinu, da znaš kako da je primeniš u praksi i da dozvoliš Mojoj reči da potpuno postane tvoj život. To je srž svega!

Kad je izgradnja crkve dosegla kritičan trenutak, Sotona je skovao planove i čini sve što može da je sruši. Vi ne smete biti nesmotreni, već morate nastaviti oprezno i u skladu sa duhovnom razboritošću. Bez takve razboritosti, pretrpećete velike gubitke. To nije trivijalna stvar; trebalo bi da shvatite veliki značaj tog problema. Sotona je, takođe, sposoban da se lažno predstavlja i da promoviše laži, ali unutrašnji kvalitet tih dela je drugačiji. Ljudi su toliko budalasti i bezobzirni, i ne umeju da primete tu razliku. To takođe pokazuje da nisu sposobni da održe bistru glavu i spokoj u svakom trenutku. Vaša srca se ne mogu nigde naći. Služba je, s jedne strane, čast, ali s druge strane, može biti i gubitak. Može vas odvesti do blagostanja ili to nesreće. Ostanite tihi u Mom prisustvu i živite po Mojoj reči, i duhovno, zaista ćete održati oprez i iskazati razboritost. Kada

Sotona stigne, istog trenutka ćete moći da se zaštitite od njega i da osetite njegov dolazak; osetićete istinsku neprijatnost unutar svog duha. Trenutno delo Sotonino se prolagođava promeni trendova. Kada se ljudi ponašaju zbunjeno i nedostaje im opreza, oni ostaju zarobljenici. Moraš biti oprezan u svakom trenutku i držati oči širom otvorene. Nemoj polemisati oko sopstvenih dobiti i gubitaka, ili proračunavati sopstvenu korist; umesto toga, tragaj za tim da bude volja Moja.

Predmeti mogu delovati naizgled identično, ali se možda razlikuju po kvalitetu. Iz tog razloga, trebalo bi da umeš da prepoznaš osobu kao i njen duh. Trebalo bi da praktikuješ razboritost i održiš duhovnu bistrinu. Kada se pojavi Sotonin otrov, trebalo bi da umeš odmah da ga prepoznaš; on ne može izbeći svetlost Božjeg suda. Trebalo bi da obratiš više pažnje na to da osluškuješ glas Svetog Duha unutar svog duha; nemoj slepo slediti druge ili greškom nešto lažno prihvatiti kao pravo. Nemoj samo da slediš ma kog vođu, jer ćeš pretrpeti velike gubitke. Kakav ukus će to ostaviti u vašim ustima? Da li ste osetili posledice? Ne bi trebalo da se nasumice mešaš u službu ili da doosiš svoje mišljenje, jer u suprotnom ću Te zgromiti. Još gore, ako odbiješ da se predaš, i nastaviš da govoriš i radiš ono što želiš, onda ću Te odbaciti! Crkvi nije potrebno da sakuplja okolo još ljudi; ona želi samo one koji iskreno vole Boga i koji zapravo žive u skladu s Mojom rečju. Trebalo bi da ste svesni sopstvene situacije u kojoj ste. Zar to nije samozavaravanje kad sirotinja sebe smatra bogatašima? Da bi se izgradila crkva, morate slediti Duha; nemojte nastavljati na slepo. Bolje vam je da ostanete gde ste i da ispunjavate svoje sopstvene funkcije. Ne bi trebalo da izlazite iz svojih uloga; trebalo bi da date sve od sebe da ispunite ulogu koju možete da izvedete i onda će Moje srce biti zadovoljno. Ne radi se o tome da ćete svi vi imati jednaku ulogu. Pre bi se moglo reći, svako od vas bi trebalo da igra svoju ulogu i da posveti svoju službu saradnji sa drugima u crkvi. Vaša služba ne bi trebalo da odstupa ni u jednom smeru.

Poglavlje 20

Delo Svetog Duha napreduje punom brzinom i uvodi vas u potpuno novi svet, što znači da vam se ukazala stvarnost života carstva. Reči koje je izgovorio Sveti Duh direktno su otkrile dubinu u tvom srcu i pred vama se pojavljuju likovi jedan za drugim. Svi koji su gladni i žedni pravednosti i koji imaju nameru da se pokore, sigurno će ostati u Sionu i boraviti u Novom Jerusalimu; sigurno će zadobiti slavu i čast sa Mnom i podeliti prekrasne blagoslove dok su zajedno sa Mnom. Postoje trenutno neke tajne duhovnog sveta koje još niste videli, jer vaše duhovne oči nisu otvorene. Sve stvari su potpuno čudesne; čuda i čudesa, i stvari koje ljudi nisu mogli ni da zamisle postepeno će postati stvarnost. Svemogući Bog će pokazati svoja najveća čuda tako da ih vaseljena i svi krajevi zemlje i sve nacije i svi narodi mogu videti sopstvenim očima, i uvideti u njima Moje veličanstvo, pravednost i svemogućnost. Taj dan se bliži! To je izuzetno važan

trenutak: da li ćete se povući, ili ćete istrajati do kraja i nikada se ne osvrnuti? Ne oslanjajte se ni na koga ni na događaj, niti stvar; ne oslanjajte se na svet, na vaše muževe, na vašu decu, ili na vaše bojazni o životu. Samo se oslonite na Moju ljubav i milost i vidite koju sam cenu platio da vas pridobijem, kao i na ono što Ja jesam. To će biti dovoljno da vas ohrabri.

Čas se bliži i otkucava, i Moja volja se mora ostvariti što je hitnije moguće. Neću napustiti one koji su pod Mojim imenom; sve ću vas povesti u slavu. Međutim, ako posmatramo sadašnje stanje, ovo je presudan trenutak; svi oni koji nisu u stanju da naprave taj sledeći korak žaliće do kraja života i osećati kajanje, iako će biti prekasno za takva osećanja. U ovom trenutku, vaš rast biće stavljen na test kako bi se videlo da li se crkva može sagraditi i da li možete biti poslušni jedni drugima ili ne. Posmatrano iz ove perspektive, tvoja poslušnost se svodi na to da ti biraš; iako si u stanju da budeš poslušan jednoj osobi, teško ti je da budeš poslušan nekoj drugoj. I zaista, ne postoji način da budeš poslušan ako se oslanjaš na ljudske predstave. Međutim, Božje misli uvek nadilaze čovekove! Hrist se pokoravao do smrti i umro na krstu. Nije rekao ništa o bilo kakvim uslovima ili razlozima; sve dok je to bila volja njegovog Oca, revno je slušao. Stepen tvoje poslušnosti je izuzetno ograničen. Kažem vam svima, poslušnost ne znači biti poslušan drugim ljudima; to znači biti poslušan delu Svetog Duha i biti poslušan Samom Bogu. Moje reči vas obnavljaju i menjaju iznutra; da nije tako, ko bi se onda povinovao kome? Svi ste vi neposlušni prema drugim ljudima. Potrebno vam je vreme da to shvatite – šta je poslušnost i kako možete da proživite život u poslušnosti. Morate Mi dolaziti više i razgovarati o tom pitanju i postepeno ćete ga shvatiti i time odbaciti predstave i izbore koji su u vama. Ljudima je teško da potpuno shvate način na koji ja delam. Ne radi se tome na koji način su ljudi dobri ili sposobni; Ja koristim i one najneukije i najbeznačajnije da otkrivam Božju svemogućnost, menjajući u isto vreme neke od ljudskih predstava, mišljenja i izbora. Božje radnje su tako čudesne; njih ljudski um jednostavno ne može dokučiti!

Ako stvarno želiš da postaneš onaj koji Mi svedoči, onda moraš da primiš istinu na čist a ne na pogrešan način. Moraš više da se usredsrediš na sprovođenje Mojih reči u delo, da tražiš kako bi svoj život brže doveo do sazrevanja. Ne traži stvari koje su bezvredne; one ne doprinose napretku vašeg života. Možete se izgraditi tek kada su vam životi sazreli; tek tada ćete biti uvedeni u carstvo – to je nepobitno. Imam još toga da ti kazujem; mnogo sam ti dao, ali koliko toga stvarno razumeš? Koliko je ono što govorim postalo stvarnost u tvom životu? Koliko zaista proživljavaš ono što ti govorim? Ne pokušavaj da nosiš vodu u korpi od bambusovog drveta; na kraju nećeš postići ništa, samo prazninu. Drugi su zadobili stvarne koristi veoma lako; A ti? Možeš li pobediti Sotonu ako si bez naoružanja i oružja? Moraš više da se osloniš na Moje reči u svom životu, jer su ti najbolje oružje za samoodbranu. Vodi računa: ne smatraj Moje reči tvojim vlasništvom; ako ih ne razumeš, ako ih ne tražiš, i ako ne pokušavaš da ih shvatiš i ne razgovaraš sa Mnom o njima, već si samozadovoljan i pun sebe, pretrpećeš gubitak.

Već danas moraš izvući pouku i moraš da se pomeriš u stranu i crpiš snagu od drugih, kako bi nadomestio tvoje nedostatke; nemoj samo da radiš šta ti je volja. Vreme ne čeka na ljude. Životi tvoje braće i sestara napreduju iz dana u dan; svi oni doživljavaju promene i svakodnevno se obnavljaju. Snaga tvoje braće i sestara raste iz dana u dan, i to je sjajno! Trči do linije cilja; nećete moći da pomognete jedni drugima. Samo uloži sopstveni subjektivni napor da sarađuješ sa Mnom. Oni koji imaju vizije, koji slede neki put, koji nisu obeshrabreni i uvek gledaju napred, oni će sigurno i nesumnjivo pobediti. Ovo je odsudni trenutak. Nemoj da budeš obeshrabren ili demoralisan; u svemu gledaj napred i ne osvrći se za sobom. Moraš da žrtvuješ sve, da odbaciš sve komplikacije i svom snagom ideš napred. Sve do poslednjeg daha u tebi, moraš da istraješ do samog kraja; to je jedini način da budeš vredan hvale.

Poglavlje 21

Delo Svetog Duha vas je sada uvelo u novo nebo i novu zemlju. Sve se obnavlja, sve je u Mojim rukama, sve počinje ispočetka! Zbog svojih predstava, ljudi nisu u stanju to da razumeju, i ne vide u tome smisao, ali Ja sam taj koji dela i Moja mudrost je tu sadržana. Zato treba da se brinete samo o tome da se odreknete svih svojih predstava i stavova, i da u pokornosti jedete i pijete reč Božju; nemojte nimalo sumnjati. Pošto je to Moj način delanja, Ja ću snositi svetu odgovornost. U stvari, ljudi ne moraju da budu ovakvi ili onakvi. Umesto toga, Bog čini čudesne stvari, ispoljavajući Svoju svemoć. Ljudi ne smeju da se hvale osim ako se ne hvale Bogom. U suprotnom ćeš doživeti gubitak. Bog podiže ubogog iz prašine; ponizni se moraju uzdići. Ja ću koristiti Svoju mudrost u svim njenim oblicima da upravljam univerzalnom crkvom, da upravljam svim nacijama i svim narodima, tako da su svi u Meni i da biste svi vi u crkvi mogli da Mi se pokorite. Oni koji nisu bili poslušni ranije, sada moraju biti poslušni preda Mnom, moraju se pokoravati jedni drugima, podnositi jedni druge; vaši životi moraju biti međusobno povezani i morate voleti jedni druge, morate se oslanjati na sposobnosti jednih i drugih i oni na vaše kako bi svako nadoknadio svoje slabosti i morate da služite u saradnji. Na taj način će crkva biti izgrađena, a Sotona neće imati nijednu priliku da je iskoristi. Samo tada moj plan upravljanja neće propasti. Dozvolite Mi da vas podsetim na još nešto. Ne dozvoli nesporazumima da se jave u tebi, zato što je neka osoba ovakva ili onakva, ili se ponela na takav i takav način, i da na kraju postaneš izopačen unutar svog duhovnog stanja. Kako Ja ovo shvatam, to nije prikladno, a i bezvredno je. Zar Onaj u koga veruješ nije Bog? To nije neka osoba. Funkcije nisu iste. Postoji jedno telo. Svako obavlja svoju dužnost, svako na svom mestu i daje sve od sebe – svaka iskra ima svoj zrak svetlosti – i traži zrelost u životu. Tako će Meni biti udovoljeno.

Vi treba da se brinete samo o tome da budete mirni preda Mnom. Budite u bliskom zajedništvu sa Mnom, tražite više tamo gde ne razumete, darujte molitve i čekajte Moje

vreme. Sagledajte jasno sve iz duha. Ne ponašajte se nepromišljeno, kako ne biste zalutali. Samo tako će to što jedeš i piješ Moje reči zaista uroditi plodom. Često jedi i pij Moje reči, promišljaj ono o čemu govorim, obrati pažnju na sprovođenje Mojih reči i proživi stvarnost Mojih reči; to je ključno pitanje. Proces izgradnje crkve takođe je i proces razvoja u životu. Ako tvoj život bude prestao da se razvija, ti nećeš moći da budeš izgrađen. Oslanjanje na prirodnost, na telo, na revnost, na doprinose, na kvalifikacije; ma koliko da si dobar, ako se oslanjaš na te stvari, nećeš biti izgrađen. Moraš da živiš unutar reči života, u prosvećenju i prosvetljenju Svetog Duha, da poznaješ svoje stvarne prilike i budeš druga osoba. Moraš da imaš isti uvid u duh, da imaš novo prosvećenje i budeš u stanju da držiš korak s novim svetlom. Moraš biti u stanju da Mi se neprestano približavaš i razgovaraš sa Mnom, da budeš u stanju da zasnivaš svoje postupke u svakodnevnom životu na Mojim rečima, da budeš u stanju da pravilno postupaš sa svim vrstama ljudi, događaja i stvari na osnovu Mojih reči, i da imaš Moje reči kao svoj aršin i da proživljavaš Moju narav u svim aktivnostima svog života.

Ako želiš da pronikneš u Moju volju i da ti je stalo do nje, moraš da obraćaš pažnju na Moje reči. Ne radi stvari nepromišljeno. Sve što ne odobravam doživeće loš kraj. Blagoslov dolazi samo u onome što sam pohvalio. Ako nešto kažem, tako će i biti. Ako nešto naredim, tako će i ostati. Da Me ne bi razbesneo, nikako ne smeš da radiš ono što Ja nisam dozvolio. Ako to učiniš, nećeš imati vremena da se pokaješ!

Poglavlje 22

Verovati u Boga nije lako. Zbunjeno pratiš, jedeš sve i misliš da je sve tako interesantno i ukusno! Ima nekih koji još aplaudiraju – nemaju pronicljivosti u svom duhu. To je iskustvo koje zavređuje vaše detaljno objašnjenje. Poslednjih dana, razni duhovi pojavljuju se da odigraju svoje uloge; otvoreno se protive napretku Božje dece i učestvuju u podrivanju izgradnje crkve. Ako to shvatiš olako i daš Sotoni priliku da dela, to će izazvati metež u crkvi, nastaće panika i očaj, i u teškim slučajevima, ljudi će izgubiti svoje vizije. Stoga će cena koju sam mukotrpno plaćao tokom mnogo godina biti uzaludna.

Vreme kada crkva treba da bude sagrađena je i vreme kada Sotona dostiže vrhunac svog ludila. Sotona često izaziva ometanja i prekide pomoću nekoliko pojedinaca a to su oni koji ne poznaju duha i oni novi vernici koji najlakše mogu da odigraju Sotoninu ulogu. Zbog toga što ne razumeju delo Svetog Duha, ljudi često postupaju samovoljno, u potpunosti na svoj način, prema sopstvenim sklonostima i sopstvenim predstavama. Drži jezik za zubima – to je zarad tvoje zaštite Slušaj i budi poslušan. Crkva se razlikuje od društva. Ne možeš prosto da govoriš ono što ti je volja; ne možeš da pričaš šta god ti padne na pamet. Ovde tako ne može, jer je to Božja kuća. Bog ne prihvata način na koji ljudi delaju. Moraš da delaš tako što ćeš slediti Duh; moraš proživeti Božje reči i tada

će ti se ostali diviti. Moraš prvo da rešiš sve poteškoće u sebi, oslanjajući se na Boga. Raskrsti sa svojom izopačenom naravi i budi u stanju da istinski razumeš svoje sopstveno stanje i znaj kako treba da postupaš; nastavi da razgovaraš o svemu što ne razumeš. Neprihvatljivo je ne poznavati sebe. Prvo izleči svoju bolest i češće jedi i pij Moje reči i razmišljaj o njima, pa ćeš živeti svoj život i delati prema Mojim rečima; bilo da si kod kuće ili negde drugde, treba da dozvoliš Bogu da ima moć nad tobom. Odbaci telesno i prirodno. Dozvoli da Božje reči uvek prevladaju u tebi. Nema potrebe da brineš što se tvoj život ne menja; vremenom ćeš osetiti kako se tvoja narav znatno promenila. Pre si žudeo da budeš u centru pažnje; ili nikog nisi slušao, ili si bio ambiciozan, samopravedan ili gord – to su stvari kojih ćeš se postepeno osloboditi. Ako želiš da ih odbaciš odmah, to nije moguće! To je zato što tvoje staro ja neće dozvoliti drugima da ga dotaknu, toliko je duboko ukorenjeno. Dakle, moraš da uložiš subjektivan napor i pozitivno i aktivno se povinuješ delu Svetog Duha, da iskoristiš svoju volju da sarađuješ s Bogom i budeš spreman da Moje reči sprovedeš u delo. Ako učiniš greh, Bog će te disciplinovati. Kada se budeš promenio i konačno shvatio, onda će se sve u tebi odjednom srediti. Ako budeš govorio blagonaklono, odmah ćeš u sebi biti disciplinovan. Vidiš da Bog ne uživa u tim stvarima, i zato ako odmah prestaneš, osetićeš unutrašnji mir. Ima nekih novih vernika koji ne razumeju šta su životna osećanja ili kako živeti u tim osećanjima. Ponekad se pitaš, iako ništa nisi rekao, kako to da osećaš takav nemir u sebi? U takvim trenucima, upravo sa tvojim mislima i sa tvojim umom nešto nije kako treba. Ponekad imaš sopstvene izbore, sopstvene predstave i mišljenja; ponekad na druge gledaš kao na manje vredne od sebe; ponekad imaš sopstvenu sebičnu računicu i ne moliš se, niti se preispituješ. Zbog toga osećaš unutrašnji nemir. Možda znaš u čemu je problem, zato odmah dozovi Božje ime u srcu svom, približi se Bogu i oporavićeš se. Kada ti srce postane sve uzrujanije i nemirnije, ne smeš nikako da pomisliš da ti Bog dozvoljava da govoriš. Novi vernici bi posebno trebalo da povedu računa da poslušaju Boga s tim u vezi. Osećanja koja Bog uliva čoveku su mir, radost, bistrina i sigurnost. Često ima ljudi koji ne shvataju, koji naprave nered i postupaju samovoljno – to su sve ometanja; obavezno obrati pažnju na to. Ako si sklon tim stanjima, treba da uzmeš „preventivan lek“ da ih preduprediš; u suprotnom, izazvaćeš ometanje i Bog će te udariti. Ne budi samopravedan; crpi snagu drugih da nadomestiš svoje manjkavosti, gledaj kako drugi žive prema Božjim rečima i da li je vredno oponašati njihove živote, postupke i reči. Ako smatraš da su drugi manje vredni, samopravedan si, uobražen i nikome nisi od koristi. Ono što je sada ključno je da se usredsrediš na život, da jedeš i piješ više Mojih reči, da iskusiš Moje reči, da poznaješ Moje reči, da Moje reči i zaista postanu tvoj život – to su najvažnije stvari. Ako neko nije u stanju da živi prema rečima Božjim, može li njegov život sazreti? Ne može. Moraš živeti prema Mojim rečima u svakom trenutku i Moje reči ti moraju biti kodeks ponašanja u životu, tako da osetiš da je postupanje po tom kodeksu ono čemu se Bog raduje, a da drugačije ponašanje Bog mrzi; tako ćeš polako zakoračiti na pravi put. Moraš da shvatiš šta dolazi od Boga, a šta od Sotone.

Ono što dolazi od Boga pruža ti sve jasnije vizije i približava te još više Bogu; iskreno deliš ljubav sa svojom braćom i sestrama, u stanju si da pokažeš obzir za Božje breme, i imaš blagočestivo srce koje nikad ne slabi. Pred tobom je put kojim možeš poći. Zbog onog što dolazi od Sotone, tvoje vizije nestaju, i gubiš sve što si ranije imao; udaljavaš se od Boga, nemaš ljubavi za svoju braću i sestre i srce ti je puno mržnje. Postaješ očajan, više ne želiš da živiš crkvenim životom i tvoje srce više nije blagočestivo. To je Sotonino delo, ali i posledica kojoj vodi delovanje zlih duhova.

Sada je ključni trenutak. Morate da ostanete na svom mestu do svoje poslednje smene, da pročistite oči svog duha kako biste razlikovali između dobra i zla i uložili sve svoje napore u izgradnju crkve. Oterajte Sotonine sluge, verske prekide i delovanje zlih duhova. Pročistite crkvu, potrudite se da se Moja volja neometano sprovodi, i istinski, u ovom kratkom periodu koji prethodi katastrofama, Ja ću vas upotpuniti što je brže moguće i uvesti vas u slavu.

Poglavlje 23

Svoj braći i sestrama koji su čuli Moj glas: čuli ste glas Mog strogog suda i preživeli ste ekstremne patnje. Međutim, morate da znate se iza Mog oštrog glasa kriju Moje namere! Ja vas disciplinujem, da biste mogli da budete spaseni! Treba da znate du ću vas, kao svoje voljene sinove, sigurno disciplinovati, orezati i upotpuniti. Srce Mi je orno, ali vi ne razumete Moje srce i ne postupate po Mojoj reči u svojim postupcima. Moje reči vam danas pristižu i čine da istinski prepoznate da je Bog Bog pun ljubavi, kao i da osetite iskrenu Božju ljubav. Međutim, jedan mali broj ljudi se pretvara. Kada vide tugu kod drugih, oponašaju ih i oči im se takođe ispune suzama. Drugi, pak, na površini, izgledaju kao da duguju Bogu i izgledaju pokajnički, ali u sebi istinski ne razumeju Boga, niti su sigurni u Njega; sve na njima je samo fasada. Tih ljudi se gnušam najviše! Pre ili kasnije, ti ljudi će biti izbačeni iz Mog grada. Moja namera je sledeća: želim one koji Me vatreno žele, a samo oni koji tragaju za Mnom čistog srca mogu da Me zadovolje. To su ljudi koje Ću sigurno podržati sopstvenim rukama i zaštiti ih od svih nevolja. Oni koji zaista žele Boga biće spremni da osluškuju Božje srce i da izvrše Moju volju. Dakle, treba što pre da zakoračite u stvarnost i prihvatite Moju reč kao svoj život – to je Moje najveće breme. Ako sve crkve i svi sveci zakorače u stvarnost i svi budu u stanju da sa Mnom neposredno razgovaraju, da se pojave preda Mnom oči u oči i primenjuju istinu i pravednost, tek tada će biti Moji voljeni sinovi, oni kojima sam veoma zadovoljan. Tim ljudima darivaću izdašne blagoslove.

Poglavlje 24

Čas je sve bliži. Probudite se! Svi sveci! Obratiću vam se i probudiće se svi oni koji Me budu čuli. Ja sam Bog u koga ste gajili veru svih ovih godina. Danas sam se ovaplotio i pojavio pred vama i time otkrio ko Me istinski želi i ko je zaista spreman da plati svaku cenu za Mene, ko istinski sluša Moju reč i ko je spreman da istinu sprovede u delo. Jer ja sam Svemogući Bog – mogu da vidim sve čovekove tajne skrivene u tami, znam ko Me istinski želi i znam ko Mi se opire. Posmatram sva stvorenja.

Sada, što je pre moguće, želim da napravim grupu ljudi koji su po Mom srcu, koji su u stanju da budu saosećajni sa mojim bremenom. Međutim, ne mogu a da ne čistim i ne pročistim Moju crkvu; crkva je Moje srce. Prezirem sve zle ljude koji vas sprečavaju da jedete i pijete Moju reč. To je zato što Me nekoliko ljudi instinski ne žele. Ti ljudi su puni obmane, ne prilaze Mi čista srca; oni su zli ljudi koji podrivaju izvršenje Moje volje; to nisu ljudi koji istinu sprovode u delo. Ti ljudi su samopravedni i osioni, preambiciozni su, vole da podilaze drugima; iako su slatkorečivi, u tajnosti ne sprovode istinu u delo. Ti zli ljudi biće odbačeni i zbrisani; oni će čamiti u nesreći. Ove reči treba da vas podsete i upozore da stalno koračate putem koji sledi moje Srce. Uvek se vraćajte duhu svom, jer Ja volim one koji Me vole svim srcem. Pošto Mi se približavate, Ja ću vas uvek štititi i držati podalje od zlih; učiniću da budete postojani u Mojoj kući i čuvaću vas do samog kraja.

Poglavlje 25

Svemogući Bog, Otac Večni, Vladar Mirotvorni, naš Bog je Kralj! Svemogući Bog kroči na Maslinovu goru. Kako je to divno! Slušaj! Mi stražari podižemo svoj glas i pevamo svi zajedno u glas jer se Bog vratio na Sion. Svojim očima gledamo razvaline jerusalimske. Podvriskujte i kličite zajedno, jer nas je Bog utešio i Jerusalim otkupio. Svoju svetu mišicu Bog je otkrio da svi narodi gledaju, stvarna osoba Boga se pojavila! Svi krajevi zemljini videli su našeg Boga spasenje.

O, Svemogući Bože! Sedam Duhova poslati su sa Tvog prestola u svaku crkvu da otkriju sve Tvoje tajne. Sa Tvog slavnog prestola, vodio si Tvoje carstvo, uredio ga i utvrdio u pravu i pravednosti, i pokorio si Sebi sve narode. O, Svemogući Bože! Ti si umanjio moć kraljeva, kapije grada širom si otvorio pred sobom, da ih više nikad ne zatvoriš. Jer došla je svetlost Tvoja i slava Tvoja uzdiže se i nad Tobom blista. Mrak pokriva zemlju i gusta tama je nad narodima. O, Bože! Ti si se, međutim, pojavio i obasjao nas Svojom svetlošću, i slava Tvoja na nama videće se; svi narodi ići će prema Tvojoj svetlosti a carevi prema sjaju Tvom. Osvrni se oko sebe i gledaj: sinovi Tvoji okupljaju se oko Tebe i došli su iz daleka; ćerke Tvoje bivaju donesene u naručuju. O, Svemogući Bože! Tvoja velika ljubav nas je obuzela; Ti si taj koji nas vodiš napred na putu ka carstvu Tvom, i Tvoje svete reči su ono što nas prožima.

O, Svemogući Bože! Zahvaljujemo Ti se i hvalimo Te! Pomozi nam da se ugledamo na Tebe, da svedočimo o Tebi, da Te veličamo i da Ti pevamo srcem iskrenim, smirenim i celim. Da budemo jednodušni i da se zajedno izgrađujemo i da nas uskoro učiniš onima koji su po srcu Tvome, da bismo mogli da Ti budemo od koristi. Neka se volja Tvoja neometano izvrši na zemlji!

Poglavlje 26

Sinovi moji, obratite pažnju na Moje reči, u tišini slušajte Moj glas i Ja ću vam pružiti otkrivenja. Budite tihi u Meni, jer Ja sam tvoj Bog, vaš jedini Iskupitelj. Morate umiriti svoje srce u svakom trenutku i živeti u Meni; Ja sam tvoja stena, vaša potpora. Nemajte drugo mišljenje, već se oslonite na Mene svim svojim srcem i Ja ću se sigurno pojaviti pred vama – Ja sam vaš Bog! Ah, ti sumnjivci! Oni sigurno ne mogu da budu postojani i neće dobiti ništa. Morate znati koje je sada vreme, kakav je ovo ključni trenutak! Koliko je presudan! Nemojte se baviti stvarima koje nisu od koristi; brzo Mi priđite, razgovarajte sa Mnom, i Ja ću vam otkriti sve tajne.

Morate slušati svaku reč uputstva od Svetog Duha i svaku primiti k srcu. Toliko puta ste čuli Moje reči i potom ih zaboravili. O, lakoumnici! Toliko ste blagoslova izgubili! Sada morate slušati pažljivo i paziti na Moje reči, morate više razgovarati sa Mnom i još bliže Mi prići. U sve što ne razumete Ja ću vas uputiti i vodiću vas napred. Ne razmišljajte više o razgovoru s drugima. Sada ima mnogo onih koji propovedaju reči i doktrine, a premalo onih koji istinski poseduju Moju stvarnost. U razgovoru s njima čovek je zbunjen i otupeo, ne znajući kako da napreduje. Čuvši ih, čovek može jedva tek malo bolje da razume reči i doktrine. Sve vreme morate paziti i morate očuvati svoje srce u životu preda Mnom; morate razgovarati sa Mnom i prići Mi bliže, a Ja ću vam dati da vidite ono što ne razumete. Pazite šta govorite, sve vreme posmatrajte svoje srce i idite putem kojim Ja hodim.

Nije još mnogo ostalo; još uvek ima vremena. Brzo napustite sve osim Mene i pođite za Mnom! Neću se loše odnositi prema vama. Toliko puta ste pogrešno razumeli Moje postupke, pa ipak, znate li koliko vas volim? Oh, vi jednostavno ne razumete Moje srce. Ma koliko da ste sumnjali, ma koliko da ste Mi dužni, Ja vam to neću upamtiti i ipak sam vas izabrao da idete napred i postupate po Mojoj volji.

Danas nije vreme za odugovlačenje. Od sad pa nadalje, budete li gajili neki skriveni motiv, zadesiće vas Moj sud. Ako Me ostavite makar na trenutak, postaćete Lotova žena. Sada se delo Svetog Duha ubrzava i onima koji ne mogu da drže korak sa novom svetlošću preti opasnost. Oni koji nisu oprezni, biće napušteni; morate se zaštititi. Vi znate da sve stvari u vašem okruženju postoje jer sam ih Ja odobrio, Ja sam ih sve isplanirao. Gledaj jasno i udovoljavaj Mom srcu u sredini koju sam ti dao. Ne boj se, Svemogući Bog nad vojskama sigurno će biti sa tobom; On stoji iza vas i On je vaš štit.

Danas ljudi imaju previše predstava, što Me primorava da Svoju volju izražavam preko ljudi na koje drugi gledaju sa visine, na sramotu onih koji su uobraženi i samopravedni, gordi, ambiciozni i na visokom položaju. Sve dok pokazujete iskreno poštovanje prema bremenu koje nosim, Ja ću pripremiti sve za vas. Samo Me pratite!

Poglavlje 27

Jedini istiniti Bog koji vlada vaseljenom i svim stvorenjima – Svemogući Bog, Hristos poslednjih dana! Ovo je svedočenje Svetog Duha, neoborivi dokaz! Sveti duh dela kako bi svuda posvedočio, da niko ne bi sumnjao! Car pobednik, Svemogući Bog! Prevladao je svetom, pobedio je greh i ostvario svoje iskupljenje! Spasio nas je, ovu grupu ljudi koje je Sotona iskvario, i upotpunio da sprovodimo Njegovu volju. On vrši carsku vlast nad celom zemljom, ponovo osvaja ovu zemlju i goni Sotonu u bezdan. On sudi svetu i niko ne može pobeći od Njegovih ruku. On vlada kao Car.

Čitava zemlja ushićeno kliče! Veliča Cara pobednika – Svemogućeg Boga! Za vjek i vjekova! Dostojan Si časti i pohvale. Neka je vlast i slava velikom Caru vaseljene!

Vreme ističe. Hodaj stopama Svemogućeg Boga i samo koračaj napred. Budi revnostan bez greške, budi brižan prema Njegovom bremenu, budi jednog uma sa Njim, i daj se za Njegov plan upravljanja. Nemoj da čuvaš svoj imetak. Malo je vremena ostalo. Pokloni ga! Nemoj ga čuvati! Pokloni ga! Nemoj ga čuvati!

Poglavlje 28

Kada vidiš da je vreme tako prolazno i delovanje Svetog Duha munjevito napreduje, pošto ti je pružilo tako velike blagoslove i omogućilo da primiš Cara vaseljene, Svemogućeg Boga, koji je sjajno sunce, Car carstva – sve je to od Moje blagodati i milosti. Šta bi još moglo da te odvoji od Moje ljubavi? Pažljivo razmisli, ne pokušavaj da pobegneš, tiho čekaj preda Mnom u svakom trenutku i nemoj uvek da tumaraš napolju. Tvoje srce mora blisko da sledi Moje srce i ma šta se dogodilo, ne postupaj naslepo ili samovoljno. Moraš da posmatraš Moju volju, da činiš sve što Ja želim i budeš odlučan da se odrekneš svega što Ja ne želim. Ne smeš da se povedeš svojim osećanjima, već da u svemu postupaš pravedno, kao Ja, bez sentimentalnost čak i za tvoje roditelje. Moraš da napustiš sve što nije u skladu sa istinom i moraš da se za Mene žrtvuješ i daš, čistim srcem koje Me voli. Nemoj da budeš pod kontrolom nijedne osobe, događaja ili stvari; dokle god je nešto u skladu sa Mojom voljom, onda to i primeni u skladu sa Mojim rečima. Ne boj se, Moje ruke te podržavaju i čuvaće te od svih zlotvora. Čuvaj svoje srce, budi u Meni u svakom trenutku, jer tvoj život zavisi od Mog života; ako Me napustiš, odmah ćeš usahnuti.

Treba da znaš da su ovo poslednji dan. Đavo, Sotona, obilazi poput ričućeg lava i traži koga da poždere. Sve vrste pošasti sada izbijaju i mnogo je raznih zlih duhova. Samo sam Ja istiniti Bog; samo sam Ja tvoje utočište. Sada jedino možeš da se sakriješ u Mom tajnom mestu, samo u Meni, i nesreće te neće zadesiti i tvom šatoru neće prići nijedna pošast. Moraš češće da se približiš Meni i razgovaraš sa Mnom na tajnom mestu; nemoj da olako razgovaraš sa drugima. Moraš da dokučiš značenje Mojih reči – ne kažem da ti nije dozvoljeno da razgovaraš, ali ti još uvek nedostaje rasuđivanja. Za to vreme, zli dusi su svuda na delu. Koriste sve vrste ljudi da razgovaraju s tobom. Njihove reči prijatno zvuče, ali su pune otrova. To su ušećereni meci i pre ili kasnije, uneće svoj otrov u tebe. Trebalo bi da znaš da je većina ljudi danas nestabilna, kao da su pijani. Kada razgovaraš o svojim teškoćama sa drugima, oni ti kazuju samo pravila i doktrinu, i to nije onoliko dobro kao kada razgovaraš direktno sa Mnom. Dođi pred Mene i izlij sve staro iz sebe; otvori Mi svoje srce i Moje srce će ti se sigurnootkriti. Tvoje srce mora da bude revnosno preda Mnom. Ne budi lenj, već Mi se češće približi – to je nabrži put ka napretku u tvom životu. Moraš da živiš u Meni i Ja ću živeti u tebi, i u tebi ću biti Car, i vodiću te u svim stvarima i imaćeš deo carstva.

Ne potcenjuj sebe zato što mlad. Trebalo bi da je žrtvuješ za Mene. Nije mi važno kako ljudi izgledaju na površini, niti koliko imaju godina. Važno mi je samo da li Me iskreno vole i da li prate Moj put i primenjuju istinu ne obazirući se na sve ostalo. Ne brini šta će biti sutra, niti kakva će budućnost biti. Sve dok se oslanjaš na Mene u svakodnevnom životu, Ja ću te sigurno voditi. Ne gubi vreme razmišljajući: „Život mi je suviše beznačajan, ništa ne razumem“, što je misao koju šalje Sotona. Samo koristi svoje srce da Mi se u svakom trenutku približiš, i pratiš Moje korake do kraja puta. Kada čuješ Moje reči pridike i upozorenja, probudi se i smesta potrči; stalno Mi se približavaj, drži korak sa stadom i stalno gledaj napred. U Mom prisustvu, moraš da voliš tvog Boga celim srcem i dušom. Na putu službe, češće razmišljaj o Mojim rečima. Kada primenjuješ istinu, ne budi malodušan, već budi odvažnog srca i imaj rešenost i odlučnost muškog deteta; neka ti srce bude moćno. Ako želiš da Me voliš, moraš da Mi udovoljiš u svemu što želim da postignem u tebi. Ako želiš da Me slediš, moraš da odbaciš sve što imaš, sve što voliš; moraš da Mi se skrušeno pokoriš, prostog uma. Ne istražuj i ne razmišljaj nasumično, već prati delo Svetog Duha.

Ovom prilikom ti dajem savet: čvrsto se pridržavaj svega što sam prosvetio u tebi i obavezno to i primenjuj!

Poglavlje 29

Da li znaš da je vremena sve manje? Stoga, u narednom periodu, moraš da se osloniš na Mene i izgnaš iz sebe sve što je nespojivo sa Mojom naravi: neznanje, sporo reagovanje, nejasne misli, meko srce, slabu volju, besmislenost, razdražljivost, zbunjenost

i nedostatak razboritosti. Moraš sve da izgnaš iz sebe što je pre moguće. Ja sam Svemogući Bog! Sve dok si spreman da sarađuješ sa Mnom, mogu da izlečim sve što te muči. Ja sam Bog koji pomno proučava ljudska srca; poznajem sve tvoje muke i znam gde su tvoji nedostaci. To su stvari koje te sprečavaju da napreduješ u životu i što pre ih moraš izgnati iz sebe. U suprotnom, Moja volja se ne može izvršiti nad tobom. Osloni se na Mene da izgnaš iz sebe sve tvoje što prosvetljujem, živi uvek kraj Mene, budi Mi blizu i u Mom obličju preuzmi na sebe sve postupke i ponašanja. Budi češće sa Mnom u zajedništvu kada nešto ne razumeš i Ja ću te voditi, da bi mogao da ideš napred. Ako nisi siguran, ne postupaj brzopleto, već sačekaj Moje vreme. Budi postojane naravi i ne dozvoli da ti strasti idu iz vrelog u hladno; moraš da imaš srce koje Me se uvek boji. Ono što činiš preda Mnom i izvan Mog vidokruga mora uvek da bude u skladu sa Mojom voljom. Ne budi popustljiv ni prema kome u Moje ime, pa makar se radilo o tvom mužu ili tvojoj porodici; to nije prihvatljivo, ma koliko oni bili dobri. Moraš delati u skladu sa istinom. Ako Me voliš, darovaću ti velike blagoslove. Neću trpeti nikoga ko se opire. Voli one koje Ja volim i mrzi one koje Ja mrzim. Ne obaziri se ni na jednog čoveka, događaj ili stvar. Gledaj svojim duhom i jasno vidi ljude koje koristim; češće budi u dodiru sa duhovnim ljudima. Ne budi neuk, moraš da razlikuješ. Žito će uvek biti žito, a kukolj nikada neće izrasti u žito – moraš da prepoznaš različite vrste ljudi. Moraš da budeš posebno obazriv u svom govoru i uvek hodaš putem Moje namere. Pažljivo razmotri sve ove reči. Moraš odmah da odbaciš svoju buntovnost i postaneš prikladan za Moju upotrebu, tako da možeš da zadovoljiš Moje srce.

Poglavlje 30

Probudite se, braćo! Probudite se, sestre! Moj dan neće biti odložen; vreme je život, a ponovo ugrabiti vreme znači spasiti život! To vreme nije daleko! Ako padnete na prijemnom ispitu za fakultet, možete da naučite gradivo i da na njega ponovo izađete koliko god puta želite. Međutim, Moj dan ne trpi dalje odlaganje. Upamtite! Upamtite! Podstičem vas ovim dobrim rečima. Smak sveta odvija se pred vašim rođenim očima i velike nesreće munjevito se približavaju. Šta je važnije: vaš život ili vaš san, vaša hrana, piće i odeća? Došao je čas da dobro odmerite ove stvari. Nemojte više sumnjati i nemojte bežati od onoga što je sasvim izvesno!

Kako je jadan! Kako bedan! Kako slep! Kako je okrutan ljudski rod! Vi se, zapravo, pravite da ne čujete Moju reč – govorim li vam uzalud? I dalje ste tako nemarni – zašto? Zbog čega je to tako? Zar vam zaista to nikad nije palo na pamet? Kome Ja govorim ove stvari? Verujte u Mene! Ja sam vaš Spasitelj! Ja sam vaš Svemogući! Pripazite se! Pripazite se! Izgubljeno vreme se nikada neće vratiti – upamtite to! Na svetu nema leka koji može da izleči kajanje! Dakle, kako treba da vam se obratim? Zar Moja reč nije vredna vaših pažljivih, ponovljenih razmatranja? Tako ste nemarni prema Mojoj reči i

tako neodgovorni prema svom životu; kako bih to mogao da podnesem? Kako bih mogao?

Zašto se, za sve ovo vreme, među vama nije mogao izroditi pravi crkveni život? To je stoga što vam nedostaje vere; niste spremni da platite cenu, da sebe ponudite, da se date za Mene. Probudite se, sinovi Moji! Verujte u Mene, sinovi Moji! Voljeni Moji, zašto nećete da razmotrite to što Mi je u srcu?

Poglavlje 31

Volim sve one koji Me iskreno žele. Ako se usredsredite da to da Me volite, sigurno ću vas izdašno blagosloviti. Razumete li Moje namere? U Mojoj kući nema razlikovanja nižeg i višeg statusa. Svako je Moj sin, i ja sam vaš Otac, vaš Bog. Ja sam vrhovan i jedinstven. Ja upravljam vaseljenom i svim stvarima!

Moraš „Mi služiti skrušeno i u tmini“ u Mojoj kući. Ova rečenica bi trebalo da bude tvoje geslo. Nemoj da budeš list na drvetu, već budi koren drveta i ukoreni se duboko u životu. Zakorači u instinski doživljaj života, živi prema Mojim rečima, traži Me još više u svemu, približi Mi se i budi u zajedništvu sa Mnom. Ne obraćaj pažnju na spoljašnje pojave i ne dozvoli da te kontroliše bilo koja osoba, događaj ili stvar, već samo u zajedništvu sa duhovnim ljudima razgovaraj o tome što Ja jesam. Razumi Moje namere, pusti da Moj život teče među vama, živi Moje reči i povinuj se Mojim zahtevima.

Posveti svu svoju snagu stvarima koje sam ti naložio; čini sve da udovoljih Mom srcu. Ja sam tvoja moć i Ja sam tvoja radost… Ja sam tvoje sve. Samo tragaj za Mnom. Ja znam stvarne želje tvog srca i da se iskreno daješ Meni, ali treba da znaš kako da pokažeš da si Mi u Mojoj kući odan i da Me do kraja slediš.

Crkva je Moje srce i Ja gorim od strepnje za izgradnju Moje Crkve. Trebalo bi da se daješ za Mene predajući se bez zadrške, i pokažeš uvažavanje za Moje namere tako da Moje srce bude zadovoljno.

Poglavlje 32

Šta je svetlost? U prošlosti, vi ste zaista smatrali da je preobražaj dela Svetog Duha svetlost. Prava svetlost postoji u svakom trenutku: dobijanje onog što Bog jeste približavanjem Meni i u zajedništvu sa Mnom. Spoznaja o Božjim rečima i razumevanje Božje volje u Njegovim rečima – što znači, da ih jedete i pijete, da osećate da je Duh u Božjim rečima i da primate Božje reči u sebe; kroz iskustvo shvatate šta On jeste, i primate Božje prosvetljenje razgovarajući sa Njim; sve je svetlost. Možete da budete prosvetljeni i da u svakom trenutku, putem posmatranja i razmišljanja, stičete nove spoznaje u Božjim rečima. Ako razumeš Božju reč i osetiš novu svetlost, zar onda nećeš

imati moć u svojoj službi? Toliko se brinete dok vršite službu! To je zbog toga što niste dotakli stvarnost, i nemate stvarno iskustvo, niti spoznaju. Da imaš stvarnu spoznaju, zar onda ne bi znao kako da služiš? Kada te neke stvari zadese, moraš ih revnosno proživeti. Ako i u lakom i udobnom okruženju možeš da živiš u svetlu lica Božjeg, onda ćeš lice Božje gledati svakog dana. Kada bi svakoga dana gledao Božje lice i sa Bogom razgovarao, zar ne bi imao svetlost? Ne zakoračujete u stvarnost, već ste uvek izvan nje, u potrazi; samim tim, ne pronalazite ništa i vaš napredak u životu kasni.

Ne budite usredsređeni na spoljašnjost; umesto toga, približite se Bogu unutar sebe, razgovarajte duboko i spoznajte Božju volju: zar tada ne biste imali put u vašoj službi? Morate revnosno posvetiti pažnju i biti poslušni. Ako sve budete radili shodno Mojim rečima i ako zakoračite putevima na koje vam Ja ukažem, nećete li onda imati put? Ako pronađeš put da zakoračiš u stvarnost, onda imaš i put služenja Bogu. Prosto je! Budi više u Božjem prisustvu, razmišljaj više o Božjim rečima i dobićeš ono što ti nedostaje. Imaćeš i novu spoznaju, novo prosvetljenje i imaćeš svetlost.

Poglavlje 33

Mojem carstvu potrebni su pošteni ljudi, oni koji nisu licemerni ili lažljivi. Zar nisu iskreni i pošteni ljudi nepopularni u svetu? Kod Mene je upravo suprotno. Prihvatljivo je da pošteni ljudi dolaze k Meni; radujem se takvim osobama, a takve su Mi osobe i potrebne. Upravo je to Moja pravednost. Neki ljudi su neuki; ne mogu da osete delo Svetog Duha i ne mogu da dokuče Moju volju. Oni ne mogu jasno da vide sredinu u kojoj se nalazi njihova porodica i njihovo okruženje i oni rade stvari naslepo i propuštaju mnoge prilike da steknu blagodat. S vremena na vreme, oni žale zbog svojih postupaka, a kada naiđu na neki problem, oni iznova ne mogu jasno da ga sagledaju. Ponekad su u stanju da se oslone na Boga kako bi na jedvite jade izvojevali pobedu, ali kada se kasnije susretnu sa istom vrstom problema, stara boljka se ponovo javlja i oni ne uspevaju da dokuče Moju volju. Ali ja ne gledam na te stvari i ne pamtim vaše prestupe. Umesto toga, želim da vas spasim iz ove promiskuitetne zemlje i dozvolim vam da obnovite svoje živote. Uvek sam vam iznova opraštao. Međutim, vreme je za najbitniji korak. Vi ne smete više da budete zbunjeni i ne možete da nastavite dalje tako, po principu kreni-stani. Kada ćete biti u stanju da stignete do odredišta? Morate da učinite sve što je u vašoj moći da trčite prema liniji cilja bez zaustavljanja. Ne zabušavajte u najbitnijem trenutku, krećite se hrabro napred, a pred vama se nalazi obilna gozba. Brzo se odenite u svadbene odore i haljine pravednosti i prisustvujte Hristovoj svadbenoj večeri; uživajte u porodičnom blaženstvu za vjeki vjekova! Više nećeš biti depresivan, tužan i setan kao ranije. Sve iz tog vremena nestaće kao dim i samo će vaskrsli život Hristov imati silu u tebi. U tebi će biti pročišćen hram, očišćen i opran, a život vaskrsenja koji si zadobio živeće u tebi za vjeki vjekova.

Poglavlje 34

Svemogući Bog je svemoćni Bog koji sve ostvaruje, i potpuni, istiniti Bog! On ne samo da nosi sedam zvezda, poseduje sedam Duhova, ima sedam očiju, lomi sedam pečata i otvara svitak, već i više od toga, On šalje sedam pošasti i sedam zdela i otkriva sedam gromova. Davno se, takođe, oglasio sa sedam truba! Sva stvorenja što je On stvorio i upotpunio treba da Ga hvale, odaju Mu slavu i veličaju Mu presto. O, Svemogući Bože! Ti si sve. Ti si postigao sve, i sa Tobom je sve potpuno, sjajno, oslobođeno, slobodno, snažno i moćno! Baš ništa nije sakriveno ili prikriveno; sa Tobom, sve tajne su otkrivene. Štaviše, sudio si mnoštvu Svojih neprijatelja, otkrivaš Svoje veličanstvo, manifestuješ Svoj jarosni oganj, ispoljavaš Svoj gnev i, uz to, pokazuješ Svoju jedinstvenu, večitu i istinski beskrajnu slavu! Svi narodi treba da se probude da kliču i pevaju bez suzdržavanja, veličajući tog svemogućeg, potpuno jedinstvenog, sveživog, darežljivog, slavnog i istinitog Boga sazdanog od veka do veka. Njegov presto treba stalno slaviti, Njegovo sveto ime hvaliti i proslavljati. To je Moja – Božja – večna volja, i bezgranični je blagoslov koji nam On otkriva i dariva! Ko ga među nama ne nasleđuje? Da bi se nasledio Božji blagoslov, mora se slaviti Njegovo sveto ime i doći i okružiti Njegov presto i klanjati mu se. Sve one koji izađu pred Njega sa drugim motivima i drugim namerama istopiće Njegov jarosni oganj. Danas je dan kada se sudi Njegovim neprijateljima i na ovaj dan će oni i stradati. Štaviše, ovo je i dan kada ću se Ja, Svemogući Bog, otkriti i kada ću steći slavu i čast. O, svi narodi! Brzo ustanite da veličate i dočekate Svemogućeg Boga, koji nam od pamtiveka pa do večnosti šalje dobrotu, pruža spasenje, dariva nam blagoslove, upotpunjuje Svoje sinove i uspešno ostvaruje Svoje carstvo! To je Božje čudesno delo! To je Božje večno predodređenje i uređenje – da je On lično došao da nas spase, da nas upotpuni i odvede nas u slavu.

Svi oni koji ne ustanu i ne svedoče su preci slepih i kraljevi neznanja. Postaće večite neznalice, doživotne budale; večiti mrtvaci koji su slepi. Iz tog razloga naš duh treba da se probudi! Svi ljudi moraju ustati! Kličite, hvalite i veličajte do beskraja Kralja slave, Oca milosrđa, Sina iskupljenja, darežljivih sedam Duhova, Svemogućeg Boga koji donosi veličanstveni jarosni oganj i pravedni sud i koji je potpuno dovoljan, darežljiv, svemoguć i potpun. Njegov presto slaviće se večno! Svi ljudi treba da vide da je to Božja mudrost; to je Njegov čudesni put ka spasenju i ostvarenje Njegove veličanstvene volje. Ako ne ustanemo i ne svedočimo, onda jednom, kada taj trenutak prođe, povratka više neće biti. Da li ćemo zadobiti blagoslove ili nesreću odlučuje se u sadašnjoj etapi našeg putovanja, po onome što radimo, mislimo i proživljavamo u ovom trenutku. Kako bi trebalo da postupate? Svedočite za Boga i slavite Ga zauvek; slavite Svemogućeg Boga, Hrista poslednjih dana – večnog, jedinog, istinitog Boga!

Od sada pa nadalje, treba jasno da vidite da su svi oni ne svedoče za Boga – oni koji ne svedoče za tog jedinog, istinitog Boga, kao i oni koji gaje sumnje o Njemu – bolesni i mrtvi i oni su ti koji prkose Bogu! Božje reči su već dokazane od davnina: ko sa

Mnom ne sakuplja, taj rasipa, a koji nije sa Mnom, protiv Mene je; to je nepromenjiva istina koja je uklesana u kamenu! Oni koji ne svedoče za Boga su Sotonine sluge. Takvi ljudi su došli da ometaju i obmanjuju Božju decu i da prekinu Njegovo upravljanje; sa njima se mora obračunati mačem! Svi oni koji im pokažu dobre namere prizivaju sopstveno uništenje. Treba da slušate i verujete u izjave Božjeg duha, hodate stazom Božjeg duha i proživljavate reči Božjeg duha. Pored toga, treba da slavite presto Svemogućeg Boga do kraja sveta!

Svemogući Bog je Bog sedam Duhova! Bog je i sedam očiju i sedam zvezda; On otvara sedam pečata i odmotao je ceo svitak! Oglasio se sa sedam truba, a sedam zdela i sedam pošasti drži u Svojoj šaci, da ih oslobodi po Svom nahođenju. O, sedam gromova koji su uvek bili zapečaćeni! Kucnuo je čas da budu otkriveni! Onaj koji će doneti sedam gromova se već pojavio pred našim očima!

Svemogući Bože! Sa Tobom je sve oslobođeno i slobodno; nema poteškoća i sve glatko teče! Ništa se ne usuđuje da Te ometa ili sputava i svi se pokoravaju pred Tobom. Svako ko se ne pokori će umreti!

Svemogući Bog, Bog sa sedam očiju! Sve je savršeno jasno, sve je sjajno i razotkriveno, i sve je otkriveno i ogoljeno. Sa Njim, sve je kristalno jasno, i nije samo Sâm Bog takav, već su i Njegovi sinovi takvi. Niko, nijedan predmet, i nijedna stvar se ne može sakriti pred Njim i Njegovim sinovima!

Sedam zvezda Svemogućeg Boga sijaju sjajno! Crkvu je On usavršio; On određuje Svoje crkvene glasnike, i celokupna crkva je pod Njegovom opskrbom. On otvara svih sedam pečata i On sam vodi Svoj plan upravljanja i Svoju volju ka ispunjenju. Svitak je nedokučivi duhovni jezik Njegovog upravljanja i On ga je odmotao i otkrio!

Svi ljudi treba da poslušaju Njegovih sedam gromkih truba. Sa Njim, sve je poznato da više nikada ne bude skriveno i više nema tuge. Sve je otkriveno i sve je pobedničko!

Sedam truba Svemogućeg Boga su otvorene, slavne i pobedničke trube! To su ujedno trube kojima se sudi Njegovim neprijateljima! Usred Njegovog trijumfa, uzdiže se Njegov rog! On vlada čitavom vaseljenom!

On je pripremio sedam zdela pošasti. Namenio ih je Svojim neprijateljima i izručiće ih u moćnoj bujici i te će neprijatelje progutati plamen Njegovog jarosnog ognja. Svemogući Bog pokazuje moć Njegove vlasti, i svi Njegovi neprijatelji stradaju. Poslednjih sedam gromova više neće biti zapečaćeni pred Svemogućim Bogom; svi se otkrivaju! Svi se otkrivaju! On sa svojih sedam gromova šalje Svoje neprijatelje u smrt, donoseći ravnotežu na zemlju i navodeći je da Mu služi i više nikada ne bude opustošena!

Pravedni, Svemogući Bože! Slavimo te zauvek! Zaslužuješ beskrajne pohvale, večno klicanje i veličanje! Tvojih sedam gromova nisu samo da se koriste za Tvoj sud, već više da se koriste za Tvoju slavu i autoritet, kako bi se sve upotpunilo!

Svi narodi slave pred prestolom, veličajući i hvaleći Svemoćnog Boga, Hrista poslednjih dana! Poput grmljavine, njihovi glasovi odjekuju čitavom vaseljenom! Apsolutno

sve postoji zbog Njega i nastaje zbog Njega. Ko se usuđuje da ne pripiše svu slavu, čast, autoritet, mudrost, svetost, pobedu, i otkrivenja u potpunosti Njemu? To je ispunjenje Njegove volje, i završetak izgradnje Njegovog upravljanja!

Poglavlje 35

Sedam gromova izlazi iz prestola, potresaju vaseljenu, prevrću nebo i zemlju i odjekuju nebesima! Njihov zvuk para uši, a ljudi mu ne mogu pobeći niti se od njega mogu sakriti. Prolamaju se gromovi i munje i u tren oka preobrazuju se nebo i zemlja i ljudi stoje na ivici smrti. Zatim, brzinom munje, ceo svemir je obavila snažna kišna oluja, koja je padala sa neba! U najudaljenijim krajevima zemlje, temeljno kao pod tušem, ni mrlju ne ostavlja kada spere sve od glave do pete; ništa se ne može sakriti od nje niti joj iko može pobeći. Prasak groma, poput bljeskova munje, blješti hladnom svetlošću i tera ljude da drhte od straha! Oštar mač sa dve oštrice obara sinove pobune, a neprijatelj se suočava sa katastrofom, nemajući se gde sakriti; oni postaju ošamućeni od naleta vetra i kiše i povijajući se od udarca, odmah padaju mrtvi u tekuće vode koje ih odnose. Postoji samo smrt i nijedan način da prežive. Sedam gromova izlazi iz Mene i prenosi nameru Moju, a ona je da pobijem najstarije egipatske sinove, da kaznim zle i da pročistim crkve Moje kako bi sve imale međusobnu bliskost, kako bi bile iskrene jedne prema drugima i jednog srca sa Mnom, te da se sve crkve u svemiru mogu sagraditi u jednu. To je Moja namera.

Zvuci grmljavine i zvuci zapomaganja koji se prostiru za njima. Neki se bude iz sna i sa velikom strepnjom pretražuju duboko u svojim dušama i hrle nazad pred presto. Prestaju sa svojim neobuzdanim prevarama i nečuvenim postupcima; nije kasno da se takvi ljudi probude. Ja gledam sa prestola. Zagledam duboko u srca ljudi. Spašavam one koji Me iskreno i žarko žele i sažaljevam se nad njima. Sačuvaću u večnost one koji Me vole u svojim srcima više od svega ostalog, one koji razumeju Moju volju i slede Me do samog kraja puta. Moja ruka će ih bezbedno držati kako se ne bi susreli sa ovakvim prizorom i kako bi ostali nepovređeni. Neki, kada ugledaju ovaj prizor blještave munje, osete neizrecivu jad u svojim srcima i žaljenje do krajnjih granica. Budu li ustrajali u takvom ponašanju, za njih će biti kasno. Oh, sve i svašta! Sve će biti urađeno. Ovo je takođe jedno od Mojih sredstava spasenja. Spašavam one koji Me ljube i ubijam zle, činim svoje carstvo postojanim i stabilnim na zemlji, pa neka sve nacije i svi narodi, svi u vaseljeni i na svim krajevima zemlje, znaju da sam Ja veličanstvo, da sam Ja uzbuktali oganj, da sam Ja Bog koji istražuje duboko unutar srca svakoga čoveka. Od sada pa nadalje, sud velikog belog prestola je otvoreno otkriven masama, a svim ljudima se objavljuje da je sud započet! Nesumnjivo je da će svi oni čije reči nisu iskrene, svi oni koji sumnjaju i ne usuđuju se da budu sigurni, svi oni rasipnici vremena koji razumeju Moje želje, ali nisu voljni da ih sprovedu u delo – svima njima se mora suditi. Morate

voditi računa o tome da ispitate sopstvene namere i motive i da zauzmete svoje pravo mesto; odlučno primenite Moje reči, cenite svoje životno iskustvo i ne postupajte sa površnim entuzijazmom, već učinite da vam se životi razvijaju, da sazrevaju, da budu stabilni i sadrže iskustva – samo tada ćete biti po Mom srcu.

Uskratite Sotoninim slugama i zlim duhovima, koji prekidaju i uništavaju ono što gradim, svaku priliku da stvari preokrenu u svoju korist. Oni se moraju strogo ograničiti i obuzdati; sa njima se može obračunati samo pomoću oštrog mača. Najgori moraju odmah biti iskorenjeni, da bi se sprečile buduće nevolje. I crkva će biti usavršena, oslobođena svakog deformiteta, i biće zdrava, puna vitalnosti i energije. Prateći blistavu munju, odjekuju udari gromova. Ne smete biti nemarni i ne smete odustati, već dajte sve od sebe da sustignete stvari, pa ćete sigurno biti u stanju da vidite šta radi Moja ruka, šta želim da zadobijem, šta želim da odbacim, šta želim da usavršim, šta želim da iskorenim, šta želim da oborim – sve će se to odvijati pred vašim očima, omogućavajući vam da jasno sagledate Moju svemoć.

Od prestola do vaseljene i do svih krajeva zemlje odjekuje sedam gromova. Velika grupa ljudi biće spašena i pokoriće se pred Mojim prestolom. Sledeći ovu svetlost života, ljudi traže načina da prežive i ne mogu a da ne dođu ka Meni, da kleknu u obožavanju i ustima svojim da uzvikuju ime svemogućeg istinitog Boga i da izgovaraju svoje molbe. Ali onima koji Mi se opiru, onima koji otvrdnu srca svoja, gromovi će im odzvanjati u ušima i bez sumnje će morati da propadnu. Ovo je jednostavno ishod koji ih čeka. Moji ljubljeni sinovi koji trijumfuju ostaće u Sionu i svi će ljudi videti šta će dobiti i ogromna slava će se pojaviti pred vama. Zaista, ovo je veliki blagoslov i blaženost koju je teško opisati.

Zveket sedam gromova koji izlaze spasenje je onih koji Me ljube, koji Me žele iskrenim srcem svojim. Oni koji pripadaju Meni i koje sam predodredio i izabrao, svi su u stanju da dođu pod Mojim imenom. Oni mogu da čuju Moj glas, koji znači da ih Bog doziva. Neka vide oni na krajevima zemlje da sam pravedan, veran, milosrdan, saosećajan, veličanstven, da sam uzbuktali oganj i konačno, da sam nemilosrdni sud.

Neka svi na svetu vide da sam Ja stvarni i upotpunjeni Sâm Bog. Svi ljudi su u potpunosti ubeđeni i niko se ne usudjuje da Mi se ponovo protivi niti da Mi sudi ili ponovo kleveće. U suprotnom, kletve će ih odmah stići i zadesiće ih nesreća. Moći će samo da plaču i škrguću zubima jer su sami sebe doveli do uništenja.

Neka svi narodi i svi ljudi znaju, neka se zna širom vaseljene i u svim krajevima zemlje, u svakom domu: Svemogući Bog je jedan istiniti Bog. Svi će, jedan za drugim, pasti na kolena i obožavati Me, pa će čak i deca, koja su tek naučila da govore, klicati „Svemogući Bože“! Zvaničnici koji poseduju vlast videće svojim očima istinitog Boga koji se pojavljuje pred njima i takođe će pasti ničice u obožavanju, moleći za milost i oproštaj, ali tada će biti zaista prekasno, jer došlo je vreme njihove smrti. Oni mogu samo biti dokrajčeni i osuđeni na nedokučivi ponor. Ja ću privesti kraju čitavo doba i još više ojačati carstvo Moje. Sve će se nacije i narodi pokoriti preda Mnom za svu večnost!

Poglavlje 36

Svemogući istiniti Bog, ustoličeni Car, vlada čitavom vaseljenom, suočavajući se sa svim nacijama i svim narodima, i sve pod kapom nebeskom sija slavom Božjom. Sve što je živo u vaseljeni i do krajnjih granica zemlje to će videti. Planine, reke, jezera, kopna, okeani i sva živa bića skinuli su svoje velove da ih obasja svetlost istinitog lica Božjeg, i oživeli su, kao da se iz sna bude, kao da su klice što se kroz tle probijaju!

Ah! Jedan istiniti Bog se pojavljuje pred svetom. Ko se usuđuje da Mu priđe i suprotstavi Mu se? Svi se tresu od straha. Svi su potpuno ubeđeni i svi se neprestano mole za oproštaj. Svi ljudi padaju ničice pred Njim, i sva usta Ga obožavaju! Kontinenti i okeani, planine, reke – sve što postoji beskrajno Ga hvali! Proleće dolazi sa svojim toplim povetarcem, donoseći lepu prolećnu kišu. Kao i svi ljudi, potoci protiču noseći žal i radost, lijući suze zaduženosti i samoprekora. Reke, jezera, talasi kad zapljuskuju obalu i kad nabujaju, svi oni pevaju, hvaleći sveto ime istinitog Boga! Zvuk hvale odzvanja takvom jasnoćom! Stare stvari koje je Sotona nekad pokvario – svaka od njih će se obnoviti i promeniti i ući će u potpuno novo carstvo…

Ovo je sveta truba, i počela je da trubi! Poslušajte je. Tim zvukom, tako milozvučnim, oglašava se presto, objavljuje svim nacijama i narodima da je kucnuo čas, da je došao konačni kraj. Moj plan upravljanja je spreman. Moje se carstvo otvoreno pojavilo na zemlji. Carstva sveta su postala carstvo Mene, koji sam Bog. Mojih sedam truba čuje se sa prestola, i dogodiće se tako čudesne stvari! Ljudi iz najudaljenijih krajeva zemlje pohrliće skupa, iz svih pravaca, snagom lavine i silinom grmljavine, neki ploveći morima, neki leteći avionima, neki vozeći vozila svih oblika i veličina, neki jašući na konju. Osmotrite pomno. Oslušnite pažljivo. Ovi jahači konja svih mogućih boja, rasplamsalog duha, moćni i veličanstveni, kao da zauzimaju bojno polje, ravnodušni su prema smrti. Usred rzanja konja i galame ljudi koji uzvikuju istinitog Boga, gomile muškaraca, žena i dece će se u trenu naći pod kopitima. Neki će biti mrtvi, neki na izdahu, neki unakaženi, a nikoga neće biti da se za njih pobrine, dok histerično vrište i zavijaju od bola. Sinovi pobune! Nije li ovo vaš konačni kraj?

Sa radošću gledam na Svoj narod, koji sluša Moj glas i okuplja se iz svih naroda i zemalja. Svi ljudi, čuvajući istinitog Boga uvek u svojim ustima, hvale Ga i beskrajno skaču od radosti! Oni svedoče svetu, a zvuk njihovog svedočenja o istinitom Bogu je poput hučanja mnogih voda. Svi ljudi će pohrliti u Moje carstvo.

Razleže se zvuk Mojih sedam truba, budeći one koji spavaju! Ustani brzo, još nije kasno. Preispitaj svoj život! Otvori oči i vidi koliko je sati. Šta treba tražiti? O čemu treba razmišljati? I čega se treba držati? Zar nikada nisi razmišljao o tome koliko vredi dobiti život sa Mnom, a koliko vredi život sa svim onim što voliš i čega se grčevito držiš? Nemoj više da budeš tvrdoglav i da se veseliš. Nemoj da propustiš ovu priliku. Ovo vreme više neće doći! Ustani odmah, vežbaj svoj duh, koristi razna sredstva da prozreš i osujetiš svaku Sotoninu zaveru i obmanu, i pobedi Sotonu, kako bi tvoje životno iskustvo moglo

da se produbi, a ti mogao da živiš prema Mojoj naravi; kako bi život mogao da ti postane zreo i ispunjen i da uvek možeš ići Mojim stopama. Neustrašiv, a ne slab, kretaćeš se uvek napred, korak po korak, pravo, sve do kraja puta!

Kada sedam truba ponovo zatrubi, biće to poziv na sud, sud sinovima pobune, sud svim nacijama i svim narodima, i svaka će se nacija predati pred Bogom. Božje veličanstveno lice će se zasigurno pojaviti pred svim nacijama i svim narodima. Svi će biti potpuno uvereni, i beskrajno će klicati istinitom Bogu. Svemogući Bog će biti još veličanstveniji, i Moji sinovi i ja ćemo deliti slavu i delićemo carstvo, sudićemo svim nacijama i svim narodima, kažnjavaćemo zlo, spasavaćemo one koji su Moji i prema njima ćemo imati milosti, i činićemo carstvo jakim i stabilnim. Slušajući zvuk sedam truba, ogromno mnoštvo ljudi biće spaseno, vratiće se pred Mene da kleče i neprestano Me obožavaju i hvale!

Kada se sedam truba ponovo oglasi, to će biti završni čin doba, prasak truba koji označava pobedu nad đavolom Sotonom, pozdrav koji najavljuje početak slobodnog življenja u carstvu na zemlji! Kako je uzvišen zvuk, ovaj zvuk koji se razleže oko prestola, ovaj prasak truba koji potresa nebo i zemlju, prasak koji je znak pobede Mog plana upravljanja, koji je sud Sotoni; on na smrt osuđuje ovaj stari svet, u celini, na povratak u bezdan! Ovaj prasak truba označava da će se vrata milosti zatvoriti, da će život carstva započeti na zemlji, ispravan i čestit. Bog spasava one koji Ga vole. Jednom kada se vrate u Njegovo carstvo, ljudi na zemlji će se suočiti sa glađu i kugom, a sedam Božjih zdela i sedam pošasti smenjivaće se jedni za drugima. Nebo i zemlja će proći, ali Moja reč ne!

Poglavlje 37

Zaista vam nedostaje vere u Moje prisustvo, pa se u svom delanju često oslanjate na sebe. „Ne možete ništa da uradite bez Mene!“ Ipak, vi, iskvareni ljudi, uvek dopustite da vam Moje reči uđu na jedno uho i izađu na drugo. Život je danas sačinjen od reči; bez reči, nema života i nema iskustva, a da i ne spominjemo da nema vere. Vera je u rečima; samo kada još više sebe ulijete u Božje reči, možete imati sve. Nemojte da brinete da nećete odrasti: život raste, i to ne od briga ljudi.

Uvek ste skloni tome da bude zabrinuti, i ne slušate Moja uputstva. Uvek želite da idete brže od Mog ritma. Šta je to? To je ljudska ambicija. Morate da napravite jasnu razliku između onog što dolazi od Boga i onog što potiče od vas. Entuzijazam nikada neće biti hvaljen u Mom prisustvu. Želim da budete u stanju da Me sledite do kraja, s nepokolebljivom odanošću duž čitavog puta. Verujete da je takvo postupanje posvećenost Bogu. Slepci jedni! Zašto češće ne dođete češće pred Mene da tražite, već se snalazite sami? Morate jasno videti! Onaj koji je sada na delu sigurno nije čovek, nego Vladar svega, jedan istiniti Bog – Svemogući! Ne smete biti nemarni, već se uvek morate držati svega što imate, jer je Moj dan blizu. Zar se zaista ne biste probudili u

takvom trenutku? Zar još niste progledali? Još uvek opštite sa svetom; ne možete mu umaći. Zašto? Da li Me zaista volite? Da li ste sposobni da preda Mnom ogolite svoja srca, da ih vidim? Da li ste u stanju da Mi predate celo svoje biće?

Više razmišljajte o Mojim rečima i uvek ih jasno shvatajte. Ne budite zbunjeni ni malodušni. Provodite više vremena u Mom prisustvu, primajte više Mojih čistih reči i nemojte pogrešno shvatiti Moje namere. Šta biste više hteli da vam kažem? Ljudi su tvrda srca; ljudi su preopterećeni predstavama. Uvek misle da je dovoljno samo snaći se i život je za njih uvek šala. Budalasta deco! Vreme ističe; nije vreme za zabavu. Morate da otvorite oči i da vidite koliko je sati. Sunce će uskoro izaći na horizontu i obasjati zemlju. Otvorite širom oči i gledajte; ne budite nemarni.

Ovo je važno pitanje, ali ga vi olako shvatate i olako se prema njemu odnosite! Ja sam zabrinut, ali malo je onih koji pažljivo osluškuju Moje Srce, koji mogu da čuju Moje pozive i da slušaju Moje savete! Zadatak je mukotrpan, a među vama je malo onih koji, Mene radi, mogu da ponesu teret. Još uvek imate takav stav. Iako ste, u odnosu na ranije, postigli određeni napredak, ne možete da ostanete zauvek u toj fazi! Moji koraci brzo odmiču, a vaša brzina ostaje ista. Kako možete da držite korak sa današnjom svetlošću i sa Mojim koracima? Ne oklevajte više. Stalno sam vam naglašavao: Moj dan više neće kasniti!

Današnja svetlost, pošto pripada današnjici, ne može da se poredi sa jučerašnjom svetlošću, niti sa sutrašnjom svetlošću. Sa svakim danom koji prolazi, nova otkrivenja i nova svetlost sve su jači i sjajniji. Ne budite više sluđeni; ne budite više budalasti; ne držite se više starih navika; ne odlažite više Moj čas i ne traćite više Moje vreme.

Budite budni! Budite budni! Više se molite Meni, provodite više vremena u Mom prisustvu, i sigurno ćete dobiti sve! Verujte da ćete time sigurno dobiti sve!

Poglavlje 38

Nije da je tvoja vera dobra ili čista, već je Moje delo čudesno! Sve je plod Moje milosti! Tvoja narav nimalo ne sme biti iskvarena sebičnošću ili ohološću, inače Ja neću raditi na tebi. Moraš jasno da shvatiš, da li će ljudi pasti ili ostati postojani ne zavisi od njih samih, već od Mene. Ako danas ne shvataš jasno ovaj korak, sigurno nećeš uspeti da uđeš u carstvo! Moraš da shvatiš da je ono što se danas radi čudesno Božje delo i da nema nikakve veze sa čovekom. Kakva je vrednost čovekovih postupaka? Bilo da su sebični, nadmeni ili uobraženi, oni prekidaju Božje upravljanje i uništavaju Njegove planove. O, iskvareni ljudi! Moraš da naučiš da se oslanjaš na Mene danas; ako to ne učiniš, danas ti kažem da nikada nećeš ništa postići! Sve će biti uzalud i svi tvoji poduhvati biće bezvredni!

Ne odugovlači i ne oklevaj; danas će Moje čudesno delo biti izvršeno nad svima koji Me vole. Nisu Mi potrebni oni koji ne naginju skrušenosti, već danas koristim samo one

koji su duboko skrušeni. Biću potpuno otvoren samo za one među vama koji Me vole čistim srcem, za one koje drugi nipodaštavaju i koji su u stanju da Mi se potpuno otvore. Omogućiću ti da shvatiš Moje namere, u svakom trenutku ćeš biti preda Mnom i primati Moje blagoslove. Nikada neću nepravično postupiti prema onima koji Mi se danas daju, koji mi se danas predaju, i nose teret za Mene danas: time se Moja pravednost otkriva. Ne žali se na Mene; Moja milost je dovoljna za vas. Bolje ti je da dođeš i uzmeš je kako bi osetio neizrecivu slast. Ne samo da će to u tebi stvoriti ljubav za Mene, već će tu tvoju ljubav produbiti.

Moje delo se izvršava korak po korak i nikako nije nepromišljeno, niti zbrkano. Da biste Me pratili, i vi morate delati na taj način. Gledajte Moje ponašanje i učite od Mene; na taj način, ako sledite Moje korake, bićete uvedeni u manifestaciju carstva. Kličite u glas! Sinovi Moji! Božje delo ostvariće se nad vama, nad ovom grupom ljudi. Zar se ne osećate blagosloveno?

I, zaista, to je teško dokučiti! Doveo sam vas ovde danas da biste mogli da vidite Moje čudesno delo!

Poglavlje 39

Otvorite oči i gledajte, i svuda ćete moći da vidite Moju veliku moć! Možete biti sigurni da sam svuda. Svemir i nebeski svod šire Moju veliku moć. Reči koje sam izgovorio obistinile su se u globalnom zagrevanju, u klimatskim promenama, u ljudskim anomalijama, u poremećaju dinamike društva i u lažljivosti ljudskog srca. Sunce se beli, a mesec se crveni; sve je ispalo iz ravnoteže. Zar i dalje ne vidite te stvari?

U tome se otkriva velika moć Božja. Bez sumnje, On je jedini istiniti Bog – Svemogući – za kojim su ljudi godinama tragali! Ko može sve to da postigne pukim izgovaranjem reči? Samo naš Svemogući Bog. Čim On progovori, istina se ukazuje. Kako da ne kažete da je On istiniti Bog?

Duboko sam uveren da ste svi spremni da sarađujete sa Mnom, i verujem da Moji izabranici, Moja voljena braća i sestre, svi tome teže, ali jednostavno ne možete da zakoračite ili to zaista i primenite, i suočeni sa pojavom stvarnosti, ne možete da ostanete mirni i pribrani. Nikada se ne obazirete na Božje namere, svoje lične interese stavljate na prvo mesto i ne čekajući postupate prema svom nahođenju. Kažem vam, tako nikada nećete udovoljiti Mojim namerama! Dete! Samo Mi u potpunosti predaj svoje srce. Shvati! Ne želim tvoj novac, niti tvoj imetak, niti da dođeš pred Mene da Mi predano, lažljivo i beslovesno služiš. Budi tih i čista srca, čekaj i traži kada nastanu problemi i Ja ću ti dati odgovor. Nemoj da sumnjaš! Zašto nikada ne veruješ u istinitost Mojih reči? Zašto ne možeš da veruješ u Moje reči? Tvrdoglav si preko svake mere, i čak i u ovakvom trenutku si takav; isuviše si neuk i jednostavno uopšte nisi prosvećen! Koliko suštinske istine pamtite? Da li ste je zaista doživeli? Postajete zbrkani i postupate

nesmotreno i brzopleto kada se suočite sa problemima! Ono što je danas najvažnije jeste da zakoračite u duh i više razgovarate sa Mnom, baš kao što vaša sopstvena srca često razmišljaju o raznim pitanjima. Da li shvatate? U tome je ključ! Odocnelo delovanje zaista predstavlja problem! Požurite, i ne odlažite! Ljudi koji čuju Moje reči i koji ne odlažu, već ih odmah sprovode u delo, primiće velike blagoslove! Darivaću vas dvostruko! Ne brinite! Radite kako Ja kažem, bez sekunde odlaganja! Vaše ljudske predstave često su takve, skloni ste odugovlačenju i stvari koje bi trebalo uraditi danas često ostavljate za sutra. Tako ste lenji i trapavi. To se rečima ne može opisati! Ne preterujem, to je činjenica. Ako ne verujete, onda pažljivo ispitajte sebe i svoje stanje, i otkrićete da je zaista tako!

Poglavlje 40

Zašto tako sporo shvatate? Zašto ste toliko otupeli? I pored više podsećanja niste se probudili, i to je za Mene zabrinjavajuće. Zaista nemam srca da gledam Moje sinove u takvom stanju. Kako Moje srce to da podnese? Ah! Moraću sâm da vas naučim. Moj tempo je sve brži. Sinovi Moji! Brzo ustanite i sarađujte sa Mnom. Ko se sada iskreno Meni daje? Ko je u stanju da se u potpunosti posveti i nijednom rečju se ne požali? Uvek ste tako otupeli i tupavi! Koliko vas je u stanju da budete obzirni prema Mojim osećanjima, i ko može istinski da dokuči Duh Mojih reči? Mogu samo zabrinuto da čekam i nadam se; pošto nijedan vaš postupak ne može da udovolji Mom srcu, šta mogu da kažem? Sinovi moji! Sve što vaš Otac čini danas je za sinove Svoje. Zašto sinovi Moji nikad ne razumeju Moje srce i zašto zbog sinova Mojih Ja, vaš Otac, stalno brinem? Kada će sinovi Moji odrasti, da za njih ne brinem i da budem spokojan? Kada će sinovi Moji biti u stanju da žive samostalno, da ustanu i olakšaju breme koje njihov Otac nosi na leđima? U tišini ronim suze za sinove Moje, i sve ulažem u ostvarenje Božjeg plana upravljanja i spasavanje sinova Mojih, mojih voljenih. Drugog izbora nemam.

Moja obećanja su se ostvarila i prikazala se pred vašim očima. Zašto ne možete da budete obzirni prema Mom srcu? Zašto? Zašto? Da li si do sada brojao: koliko si stvari uradio koje su udovoljile Mom srcu i koliko si toga uradio da nahraniš i pomogneš crkvu? Pažljivo razmisli o tome; ne budi nepromišljen. Nemoj da ispustiš ni delić istine. Ne možeš samo da se usredsrediš na spoljašnjost i zanemariš suštinu. U svakom trenutku moraš da ispitaš da li su svaka tvoja reč i potez i baš svaki tvoj postupak podvrgnuti sudu pred Hristovim sudom i da li si se pretvorio u like nove osobe – ne u imitaciju – koja iz najdubljih svojih dubina isijava izrazom života. Ne odlaži svoj život i tako ćeš izbeći gubitke. Požuri i popravi to stanje, udovolji Mom srcu i imaj u vidu principe postupanja: delaj pravedno i pošteno i udovolji Mom srcu. Ne budi nesmotren. Možeš li to da zapamtiš?

Poglavlje 41

U vezi problema koji se javljaju u crkvi, nemojte toliko mnogo da strepite. U toku izgradnje crkve, greške su neizbežne, ali ne paničite kada se suočite s problemima; umesto toga budite mirni i sabrani. Zar vam nisam već rekao? Stani pred Mene često i moli se, a Ja ću ti jasno pokazati Svoje namere. Crkva je Moje srce i Moja krajnja svrha, pa kako onda da je ne volim? Ne boj se – kada se ovakve stvari dešavaju u crkvi, dešavaju se uz Moju dozvolu. Ustani i govori u Moje ime. Veruj da je Moj presto dozvolio sve stvari i sva pitanja i da oni u sebi sadrže Moje namere. Ako nastaviš da se ponašaš bezobzirno u zajedništvu, biće problema. Jesi li razmišljao o posledicama? To je nešto o šta će se Sotona okoristiti. Često stani pred Mene. Ja ću govoriti otvoreno: ako želiš da uradiš nešto, a da pre toga ne staneš pred Mene, onda i ne pomišljaj da ćeš moći to da dovršiš. Sami ste Me dotle doveli.

Ne gubi hrabrost, ne budi slab i Ja ću ti razjasniti stvari. Put do carstva nije baš jednostavan; ništa nije mnogo lako! Želiš da lako dobijaš blagoslove, zar ne? Danas će svi morati da se suoče s mukotrpnim kušnjama. Bez takvih kušnji, vaše srce koje Me voli neće ojačati i nećete posedovati istinsku ljubav prema Meni. Čak i ako se ove kušnje sastoje samo od nevažnih dešavanja, svi moraju da prođu kroz njih; samo će se ozbiljnost kušnje razlikovati od osobe do osobe. Kušnje su blagoslov od Mene, a koliko vas često stane pred Mene i na kolenima moli za Moje blagoslove? Šašava deco! Uvek mislite da se nekoliko blagorodnih reči računaju kao Moj blagoslov, a ne prepoznajete da su gorka iskustva jedan od Mojih blagoslova. Oni koji učestvuju u Mojoj gorčini sigurno će učestvovati i u Mojoj slasti. To je Moje obećanje i Moj blagoslov vama. Ne oklevajte da jedete i pijete i uživate u mojim rečima. Kada mrak prođe, svetlost se sakuplja. Najmračnije je pred zoru; posle toga nebo postepeno rudi, a zatim se sunce javlja. Ne bojte se i ne budite plašljivi. Danas podržavam Svoje sinove i upotrebljavam svoju moć radi njih.

Kada se radi o crkvenim poslovima, ne izbegavajte uvek svoju odgovornost. Ako savesno iznesete problem pred Mene, naći ćete način. Kada se beznačajan problem kao ovaj pojavi, da li se plašite i paničite, ne znajući šta da radite? Mnogo sam puta rekao: „Češće Mi priđite!“ Da li ste savesno sproveli u delo ono što tražim od vas? Koliko puta ste se zamislili nad Mojim rečima? Ako niste to učinili, onda nemate jasan uvid. Zar to nije vaše maslo? Krivite druge, ali zašto, umesto toga, ne osećate odvratnost prema sebi? Pokvarite stvari i posle toga ste i dalje nepažljivi i površni; morate da obratite pažnju na Moje reči.

Poslušni i pokorni će primiti velike blagoslove. U crkvi budite postojani u svom svedočenju o Meni, podržite istinu; ispravno je ispravno, a pogrešno je pogrešno. Nemojte da brkate crno i belo. Bićete u ratu sa Sotonom i moraćete potpuno da ga uništite, tako da se nikada više ne podigne. Morate dati sve od sebe da zaštitite Moje svedočanstvo. To će biti cilj vaših postupaka – ne zaboravite to. Ali sada vam nedostaje

vera i sposobnost da razlikujete stvari i nikada niste sposobni da razumete Moje reči i Moje namere. Ipak, nemojte biti uznemireni; sve se odvija po Mojim koracima, a uznemirenost samo rađa nevolju. Provedite više vremena preda Mnom i ne pridajte važnost hrani i odeći, jer one imaju veze sa fizičkim telom. Traži često Moje namere, a ja ću ti jasno pokazati koje su. Postepeno ćeš pronalaziti Moje namere u svemu, tako da ću imati način da u svako ljudsko biće uđem bez ometanja. Ovo će zadovoljiti Moje srce, a vi ćete dobiti blagoslove od Mene za vjeki vjekova!

Poglavlje 42

Velika su dela Svemogućeg Boga! Kako čudesno! Kako veličanstveno! Zatrubi sedam truba, zagrmi sedam gromova i izlije se sedam činija – odmah će se svima otkriti i neće biti sumnje. Božja ljubav nam svakodnevno stiže. Samo nas Svemogući Bog može spasiti; da li će nas zadesiti nesreća ili ćemo dobiti blagoslove u potpunosti od Njega zavisi, i mi, ljudska bića, o tome ne odlučujemo. Oni koji se daju celim srcem sigurno će dobiti izdašne blagoslove, dok će oni koji nastoje da sačuvaju svoj život taj život izgubiti; sve stvari i sva pitanja su u rukama Svemogućeg Boga. Ne zaustavljaj više svoj korak. Ogromne promene zadesiće nebo i zemlju, od kojih se čovek ne može sakriti. Drugog izbora neće imati nego da u gorkom bolu jadikuje. Prati delo koje Sveti Duh danas obavlja. Moraš u sebi jasno da shvatiš do koje je etape Njegovo delo uznapredovalo, bez potrebe da te drugi podsećaju. Vraćaj se sada u prisustvo Svemogućeg Boga što češće možeš. Pitaj Ga za sve. Sigurno će te prosvetiti iznutra i, u ključnim trenucima, On će te zaštiti. Ne boj se! On već poseduje celo tvoje biće! Uz Njegovu zaštitu i brigu, čega imaš da se plašiš? Danas, ostvarenje Božje volje je blizu, i ko god strahuje samo će biti na gubitku. Ono što ti kazujem je istina. Otvori svoje duhovne oči: nebo se začas može promeniti, ali čega imaš da se plašiš? I najmanjim pokretom Njegove ruke nebo i zemlja će u trenu biti uništeni. Kakvu korist ima čovek od strahovanja? Zar sve nije u Božjim rukama? Ako On naredi da se nebo i zemlja promene, onda će se promeniti. Ako kaže da moramo da se upotpunimo, upotpunićemo se. Čovek ne treba da brine, već da postupa smireno. Ipak, moraš da paziš i budeš na oprezu koliko god možeš. Nebo se u trenu može promeniti! Koliko god čovek širom otvorio svoje obnevidele oči, jedva da će išta videti. Sada budi na oprezu. Božja volja je izvršena, Njegov projekat je priveden kraju, Njegov plan je uspeo, i svi Njegovi sinovi stigli su pred Njegov presto. Zajedno dolaze da sude svim nacijama i svim narodima sa Svemogućim Bogom. One koji su proganjali crkvu i naškodili sinovima Božjim zadesiće stroga kazna: to je sigurno! One koji se iskreno daju Bogu i svega se pridržavaju Bog će sigurno večno voleti i nikada se neće promeniti!

Poglavlje 43

Zar vas nisam podsetio? Ne budite zabrinuti; jednostavno Me ne slušate, pošto ste tako nepromišljeni! Kada ćete biti u stanju da razumete Moje srce? Novo prosvećenje dešava se svakog dana i svakog dana nastaje nova svetlost. Koliko puta ste to sami dokučili? Zar vam i Sam to nisam rekao? Još uvek ste pasivni, kao insekti koji se pokrenu tek kada ih neko bocne, i niste u stanju da preuzmete inicijativu da sarađujete sa Mnom i pokažete obzir za Moje breme. Voleo bih da vidim vaše vesele i lepe osmehe, da vidim sinove Moje živahne i žustre, ali ne mogu. Ne, jer ste mentalno slabi – budalasti i glupi. Trebalo bi da se pokrenete i da tražite. Smelo tragajte! Samo otvorite svoje srce i dozvolite Mi da živim u vama. Budite budni i na oprezu! Neki ljudi u crkvi obmanjuju druge, i ovim rečima morate uvek pridavati veliku težinu, da vas nešto ne zadesi u životu ili da ne pretrpite nekakav gubitak. Budi siguran: dokle god budeš imao hrabrosti da staneš u Moju odbranu, nosiću sve breme i učiniću te moćnim! Sve dok budeš udovoljavao Mom srcu, uvek ću ti pokazivati Moj osmeh i Moju volju. Dokle god budeš imao dovoljno hrabrosti i budeš proživljavao narav muškog deteta, podržavaću te i postaviti te na važno mesto. Kada dođeš pred Mene, samo Mi se približi. Ne boj se ako ne budeš mogao da govoriš. Dokle god imaš srce koje traži, Ja ću ti podariti reči. Ne trebaju Mi reči koje prijatno zvuče, i ne treba Mi tvoje laskanje; takve stvari najviše mrzim. Takva vrsta ljudi Mi je najmanje po volji. Oni su Mi kao iver u oku ili trn u telu koji se mora odstraniti. U suprotnom, sinovi Moji ne mogu vršiti moć i biće izloženi represivnoj kontroli Zašto sam došao? Došao sam da podržim i ohrabrim sinove Moje, kako više nikada ne bi trpeli ugnjetavanje, zastrašivanje, bezosećajnost i zlostavljanje!

Budi smeo. Uvek ću hodati uz tebe, živeti uz tebe, razgovarati sa tobom i delati sa tobom. Ne boj se. Ne oklevaj da pričaš. Vi ste uvek osetljivi, stidljivi i uplašeni. Oni od kojih nema nikakve koristi za izgradnju crkve moraju biti uklonjeni. To se odnosi i na one u crkvi čije stanje nije dobro i koji nisu sposobni da postupaju u skladu sa Mojim rečima, da ne pominjemo vašu majku i oca nevernike. Ja te stvari ne želim. Moraju biti zbrisane, da nijedna ne ostane. Samo ukloni stege sa svojih ruku i nogu. Dokle god ispituješ svoje sopstvene namere i ako one nisu zaokupljene dobicima i gubicima, slavom i bogatstvom i ličnim odnosima, Ja ću te uvek pratiti, ukazivaću ti na stvari i pružati ti jasna uputstva.

Ah, sinovi Moji! Šta da kažem? Uprkos svemu što kažem, vi se i dalje ne obazirete na Moje srce, i još uvek ste previše stidljivi. Čega se plašite? Zašto ste još uvek sputani zakonima i pravilima? Ja sam vas oslobodio, ali vi slobode još nemate. Zašto je tako? Više komunicirajte sa Mnom i Ja ću vam kazivati. Ne kušajte Me. Ja sam stvaran. Kod Mene nema pretvaranja: sve je stvarno! Ono što govorim je istina. Ja nikada ne kršim datu reč.

Poglavlje 44

Ja sam pravedan, Ja sam verodostojan, Ja sam Bog koji proverava najveće dubine ljudskog srca! Smesta ću otkriti ko je istinit, a ko lažan. Nemojte se uznemiravati, sve stvari se odvijaju prema Mom vremenu. Reći ću vam svima, jednom po jednom, onome ko Me iskreno želi, i onome ko ne. Vi samo vodite računa o tome da jedete, pijete i da Mi se približite kada dođete u Moje prisustvo, a Ja ću sam obavljati Svoja dela. Ne budite previše željni brzih rezultata; Moje delo nije nešto što se može obaviti odjednom. U njemu su Moji koraci i Moja mudrost, i zbog toga Moja mudrost može biti otkrivena. Dozvoliću vam da vidite šta Moje ruke rade; kažnjavaju zlo i nagrađuju dobro. Ja sasvim sigurno ne povlađujem nikome. One koji Me iskreno vole, voleću iskreno. A što se tiče onih koji Me ne vole iskreno, Moj gnev će zauvek biti sa njima, kako bi pamtili kroz večnost da sam Ja istiniti Bog, onaj Bog koji proverava najveće dubine ljudskog srca. Nemoj se ponašati na jedan način pred drugim ljudima, a drugačije iza njihovih leđa. Ja jasno vidim sve što radiš, i premda možeš da prevariš druge, Mene ne možeš da prevariš. Ja sve to jasno vidim. Nije moguće da bilo šta sakriješ, sve leži u Mojim rukama. Ne smatraj se mnogo pametnim što svojim sitnim proračunima stičeš korist za sebe. Govorim ti: ma koliko planova čovek može da smisli, bilo da ih je nekoliko hiljada ili nekoliko desetina hiljada, na kraju ne može da pobegne od moje ruke. Moje ruke kontrolišu sve na svetu i sve stvari, a kamoli jednog čoveka! Ne pokušavaj da Me izbegavaš ili da se skrivaš, ne pokušavaj da se dodvoravaš i prikrivaš. Da li je moguće da još uvek ne vidiš da su Moje veličanstveno lice, Moj gnev i Moj sud, javno otkriveni? Smesta ću suditi bez milosti svima onima koji Me ne žele iskreno. Svršeno je sa Mojom samilošću, nema je više. Prestanite da budete licemeri i stavite tačku na svoje razuzdano i bezobzirno ponašanje.

Sine Moj, čuvaj se. Provodi više vremena u Mom prisustvu i Ja ću preuzeti brigu o tebi. Ne plaši se, donesi Moj oštri dvosekli mač i, shodno Mojoj volji, bori se protiv Sotone do samog kraja. Ne brini, Ja ću te zaštititi. Sve skrivene stvari će izaći na videlo i biti otkrivene. Ja sam Sunce koje daje svetlost, nemilosrdno osvetljavajući svu tamu. Moj sud je stigao u svojoj celosti, crkva je bojno polje. Svi vi bi trebalo da se pripremite i posvetite sve svoje biće poslednjoj, odlučujućoj bici. Ja ću te sigurno zaštititi, da se za Mene boriš dobro i izađeš kao pobednik.

Budi pažljiv. U današnje vreme su ljudska srca lažljiva i nepredvidiva, i ne postoji način da zadobiju poverenje drugih ljudi. Jedino sam Ja u potpunosti za vas. U Meni nema laži, slobodno se oslonite na Mene! Moji sinovi će sigurno pobediti u poslednjoj, odlučujućoj bici, a Sotona će sasvim sigurno završiti u smrtnim mukama. Ne plaši se! Ja sam tvoja snaga i tvoje sve. Ne razmišljaj iznova o stvarima, ne možeš se posvetiti tolikim mislima. Kao što sam ranije rekao, neću vas više vući duž puta, jer je vremena sve manje. Nemam više vremena da vas vučem za uvo i upozoravam na svakom koraku – to nije moguće! Ti samo završi svoje pripreme za bitku. Ja preuzimam punu

odgovornost za tebe. Sve je u Mojim rukama. Ovo je borba do smrti, i jedna ili druga strana će sigurno propasti. A ovo ti mora biti jasno: Ja sam zauvek pobednik i neporažen, a Sotona će sigurno propasti. To je Moje obraćanje, Moje delo, Moja volja i Moj plan!

Gotovo je! Sve je gotovo! Nemoj biti malodušan niti uplašen. Ja sa tobom i ti sa Mnom, bićemo kraljevi za vek vekova. Jednom izgovorene, Moje reči se nikada neće promeniti, a događaji će vas uskoro stići. Budite oprezni! Trebalo bi dobro da razmislite o svakoj rečenici ponaosob, da vam Moje reči više ne budu nejasne. Moraju vam biti potpuno jasne! Ovo morate zapamtiti: provodite što više vremena u Mom prisustvu!

Poglavlje 45

Javno sudiš svojoj braći i sestrama, kao da to nije ništa. Uistinu ne raspoznaješ dobro od zla; nemaš nimalo stida! Zar to nije izuzetno drsko i samovoljno ponašanje? Svako od vas je zbunjen i teška srca; previše bagaža nosiš sa sobom i u tebi nema mesta za Mene. Vi, slepci! Vaša surovost dostigla je vrhunac, kada će joj doći kraj?

Obraćam vam se iz srca i iznova vam dajem sve što imam, ali ste vi toliko škrti i nemate ni mrvicu ljudskosti; to je zaista teško razumeti. Zašto se držiš sopstvenih predstava? Zašto ne možeš da Mi dozvoliš da imam mesto u tebi? Kako bih uopšte mogao da vam naškodim? Ne smeš da nastaviš da se tako ponašaš – Moj dan zaista nije daleko. Uzdržite se od nesmotrenih reči i nepromišljenog ponašanja; nemojte da se bijete i izazivate nevolje; može li vam to u životu doneti išta dobro? Istinu vam govorim kada vam kažem da, čak i da se nijedan čovek ne spasi kada dođe Moj dan, sve ću i dalje raditi prema Svom planu. Morate da znate da sam Ja Svemogući Bog! Nijedan predmet, nijedna osoba, nijedno pitanje neće se usuditi da Me spreči da koračam napred. Nemojte misliti da nemam načina da ostvarim Svoju volju bez vas. Mogu da ti kažem da, ako se prema svom životu budeš odnosio na ovaj negativan način, samo ćeš ga upropastiti; to više neće biti Moja stvar.

Delovanje Svetog Duha napredovalo je do određenog stadijuma i svedočenje je dostiglo vrhunac. To je sva istina. Brzo, otvorite svoje sanjive oči; ne dozvolite da ono što sam mukotrpno ulagao u vas bude uzalud, i prestanite sebi da povlađujete. Rado činite dobra dela preda Mnom, ali kada Ja nisam prisutan, da li bi vaši postupci i ponašanje bili dostojni da ih vidim? Ne razlikujete dobro i zlo! Ne slušate Me, jedno radite preda Mnom, a drugo iza Mojih leđa. Još uvek niste shvatili da sam Ja Bog koji gleda duboko u čovekovo srce. Izuzetno ste neuki!

Kasnije, na putu koji je pred vama, ne smete da se služite varkom, obmanom i pokvarenošću, inače će posledice biti nezamislive! Vi još uvek ne shvatate šta su obmana i pokvarenost. Svaki postupak ili ponašanje koje Mi ne dozvoljavate da vidim, koje ne možete da javno pokažete, predstavljaju obmanu i pokvarenost. Shvatite to odmah! Ako se ubuduće budete služili obmanom i pokvarenošću, ne pretvarajte se da

ne razumete: ako to budete činili, svesno činite zlo i dvostruko ste krivi. Zbog toga ćete izgoreti u plamenu, ili još gore, sami ćete sebe upropastiti. Morate da shvatite! Ono sa čim se danas suočavate je prekor iz ljubavi; to sigurno nije surovi sud. Ako to ne možete da vidite, onda ste previše jadni i za vas jednostavno nema nade. Ako niste spremni da prihvatite prekor iz ljubavi, onda vas jedino može zadesiti nemilosrdni sud. Kada se to desi, nemojte se žaliti da vas nisam upozorio. Nisam Ja taj koji je zanemario svoje dužnosti, već vi niste slušali Moje reči i niste pretočili Moje reči u delo. Govorim vam to sada, da Me ljudi ne bi krivili kasnije.

Poglavlje 46

Ko god mi se iskreno daje i žrtvuje se za Mene, sigurno ću ga štititi do samog kraja; Moja ruka će te sigurno pridržavati da uvek budeš u miru i radosti, i da svakog dana uživaš Moju svetlost i Moje otkrivenje. Sigurno ću udvostručiti Svoje blagoslove tebi, kako bi imao ono što Ja imam i posedovao ono što Ja jesam. Ono što je dato u tebi je tvoj život, i niko ti ga ne može oduzeti; nemoj da sebi stvaraš poteškoće ili da padaš u depresiju; u Meni su samo mir i radost. Iskreno te volim, dete, tebe koji Me iskreno poštuješ i slušaš. One koje najviše mrzim su licemeri; njih ću sigurno zbrisati. Ukloniću iz Moje kuće svaki nagoveštaj sveta i ukloniti sve ono što ne mogu da podnesem.

U Mom srcu tačno znam ko Me iskreno želi, a ko ne. Iako mogu da se dobro preruše i uspešno pretvaraju, i moglo bi se čak reći da su najbolji glumci na svetu, Ja jasno vidim sve što im je u srcu. Nemoj misliti da ne znam šta ti je u srcu; u stvarnosti, niko bolje od Mene to ne shvata. Znam šta ti je u srcu; spreman si da se žrtvuješ za Boga i da se dâš Bogu, ali ne želiš da se služiš laskanjem da bi se drugi radovali. Shvati! Današnje carstvo ne gradi čovek snagom svojom, već će se ono uspešno sagraditi isključivo Mojom mnogostrukom mudrošću i mukotrpnim trudom. Ko god u sebi gaji mudrost i ko god u sebi ima ono što Ja jesam imaće udela u izgradnji carstva. Nemoj više da brineš; uvek previše brineš i ne misliš na otkrivenje ili prosvetljenje Moje volje u tebi. Prestani više s tim. O čemu god se radilo, više razgovaraj o tome sa Mnom, da ne bi patio zbog sopstvenih postupaka.

Možda na površini izgleda kao da sam ravnodušan prema svima, ali da li ti znaš šta mislim u Sebi? Uvek visoko uzdižem skromne, i uvek spuštam one koji su uobraženi i umišljeni. Oni koji ne razumeju Moju volju pretrpeće veliki gubitak. Moraš da znaš je to ono što Ja jesam, i to je Moja narav – niko je ne može promeniti i niko je ne može u potpunosti shvatiti. Jedino putem Mog otkrivenja možeš da je shvatiš, inače je ni ti nikada nećeš potpuno razumeti; ne budi nadmen. I dok neki lepo govore, srce im nikada nije Meni odano i potajno Mi stalno protivreče; takvim osobama ću suditi.

Nemoj da se stalno ugledaš na druge, moraš da obratiš pažnju na Moj stav i Moj način ophođenja. Jedino ćeš tako postepeno shvatiti Moju volju; onda će se tvoji

postupci usaglasiti sa Mojom voljom, i više nećeš praviti greške. Nemoj da plačeš ili da budeš tužan; jasno vidim sve što radiš, tvoje ukupno ponašanje i sve što misliš, poznajem tvoje iskrene želje i težnje; Upotrebiću te. Presudni je trenutak; došlo je vreme da te testiram. Zar još nisi video? Zar još nisi uvideo? Zašto se tako odnosim prema tebi? Da li znaš? Otkrio sam ti te stvari i pomalo nešto nazireš. Ali nemoj da staješ, nastavi da napreduješ u svom ulasku i Ja ću nastaviti da te prosvećujem. Da li si shvatio da, što Me više budeš slušao i obazirao se na Mene, to ćeš u sebi imati više unutrašnjeg sjaja i otkrivanja? Da li si svestan da, što Me više budeš slušao i obraćao pažnju na Mene, to ćeš Me bolje poznavati i više iskustva steći? Nemoj da se uvek čvrsto pridržavaš sopstvenih predstava; to će zagušiti tok Moje žive vode i omesti izvršenje Moje volje. Moraš da znaš da nije lako potpuno zadobiti nekog. Nemoj da se gubiš u složenim mislima. Jednostavno sledi i više ne razmišljaj!

Poglavlje 47

Svemogući Bože pravednosti – Svemogući! U tebi apsolutno ništa nije skriveno. Baš svaka tajna od pamtiveka do večnosti, nikad od ljudi otkrivena, u Tebi je ispoljena i potpuno jasna. Ne moramo više da tražimo i napipavamo, jer nam se danas Tvoja ličnost otvoreno prikazuje. Ti si tajna koja je otkrivena, Ti si Sâm praktični Bog; jer danas si došao pred nas oči u oči i dok vidimo Tvoju ličnost, vidimo svaku tajnu duhovnog carstva. To je zaista nešto što niko nije mogao ni da zamisli! Ti si danas među nama, čak i u nama, tako veoma blizu nas; to se ne može opisati! Jedinstvena je u tome tajna!

Svemogući Bog završio je Svoj plan upravljanja. On je pobedonosni Kralj vaseljene. Sva stvorenja i sve stvari pod kontrolom su u Njegovim rukama. Svi ljudi kleče u obožavanju i dozivaju ime istinitog Boga – Svemogućeg. Rečima iz Njegovih usta sve se izvršava. Zašto ste tako tromi, nesposobni da se naterate da iskreno delate s Njim, tesno se povežete s Njim i s Njim se otisnete u slavu? Da li ste možda spremni da patite? Spremni da budete izgnani? Da li mislite da Ja ne znam ko mi je iskreno predan i ko se iskreno davao za Mene? Neznalice! Budale! Ne možete da protumačite Moje namere, a još manje da pokažete obzir za Moje breme, pa uvek brinem zbog vas, mukotrpno radim za vas. Kada će tome doći kraj?

Proživeti Me u svemu, svedočiti Mi u svemu: da li za vas to znači samo otvarati usta i izgovoriti par reči? Ne poznajete razliku između dobra i zla! Bez Mene ste u onome što radite, a još Me manje ima u vašem svakodnevnom životu. Znam da verovanje u Boga ne smatrate ozbiljnim pitanjem, pa su takvi su plodovi koje rađate! Još uvek niste budni, i ako nastavite tako, osramotićete Moje ime.

Zapitaj se, kada govoriš, da li sam tu sa tobom. Kada jedeš ili se oblačiš, da li je Moje obećanje s tobom? Stvarno ste nepromišljeni! Kada god se ne govori o vašim problemima direktno, onda pokazujete svoje pravo lice, i nikome nije po volji. Da nije

tako, mislili bi ste da ste sjajni i da mnoge stvari u sebi nosite. Zar ne znate da je u vama ružno lice Sotone, koje vas ispunjava? Radite sa Mnom da iz sebe izbacite sve to. Pusti da te ono što Ja jesam i što imam ispuni celog; samo tako možeš da Me proživiš, stvarnije Mi svedočiš i budeš razlog što se više ljudi pokorava pred Mojim prestolom. Morate da znate koliko je teško breme na vašim leđima; veličati Hrista, manifestovati Hrista, svedočiti Hristu, tako da mnogi dobiju spasenje, da Moje carstvo može da ostane čvrsto i neuzdrmano. Ukazujem vam na sve to da ne biste tek tako tumarali, a da ne razumete značaj današnjeg dela.

Nemoćni kada ste suočeni sa problemima, kao mravi u vrelom tiganju, trčite ukrug: takva je vaša narav. I dok spolja izgledate kao odrasli ljudi, vaš život iznutra je život deteta; Sve što znate jeste da pravite probleme i otežavate Mi breme. Ako postoji i najmanja stvar zbog koje ne brinem, vi stvarate probleme. Zar nije tako? Ne budite samopravedni. Ono što govorim je istina. Nemojte uvek da mislite da vam stalno pridikujem, kao da samo koristim zvučne reči; to je vaše stvarno stanje.

Poglavlje 48

Zabrinut sam, ali koliko je među vama onih koji su u stanju da duhom i mislima budu jedno sa Mnom? Jednostavno se ne obazirete na Moje reči, potpuno ih ignorišete i ne uspevate da se usredsredite na njih, već samo na sopstvene površne stvari. Moju brigu i mukotrpni trud smatrate uzaludnim; zar vam savest nije osuđena? Neuki ste i nerazumni; svi ste vi budale i nikako Mi ne možete udovoljiti. Potpuno sam za vas – koliko vi možete da budete za Mene? Pogrešno ste protumačili Moju nameru, i zbog vašeg slepila i nesposobnosti da razaznajete stvari uvek brinem za vas i trošim vreme na vas. A koliko vremena možete da dâte za Mene i da posvetite Meni? Trebalo bi češće sebi da postavljate ta pitanja.

Sve Moje namere okrenute su vama: da li zaista to razumete? Jer da stvarno razumete, odavno biste shvatili moje namere i bili obzirni prema Mom bremenu. Nemojte opet biti nepromišljeni, ili Sveti Duh neće delovati u vama, pa će duhovi vaši umreti i pasti u Ad. Zar ti to nije dovoljno strašno? Nema potrebe da vas ponovo podsećam. Trebalo bi da preispitate svoju savest i zapitate se: da li se previše sažaljevam nad svima vama, ili Mi previše dugujete? Ne brkajte dobro i zlo; ne budite bez razuma! Sada nije vreme za borbu za vlast i profit ili za intrige. Naprotiv, morate brzo da skrajnete stvari koje škode životu i da tražite ulazak u stvarnost. Tako ste nepromišljeni! Ne možete da razumete Moje srce ili shvatite Moje namere. Brojne su stvari koje nije trebalo da moram da kažem, ali ste vi tako zbunjeni ljudi koji ne shvataju, pa sam morao da ih iznova i iznova kazujem, ali čak ni tako još uvek niste udovoljili Mom srcu.

Kada biste se prebrojali, koliko vas je u stanju da istinski bude obzirno prema Mom Srcu?

Poglavlje 49

Da bi čovek služio skladno, potrebno je da pravilno vrši usklađivanje, živopisno i energično. Pored toga, mora da ima vitalnost, žustrinu i mora da puca od samopouzdanja, tako da ostali, kada to vide, budu opskrbljeni i siti. Da bi služio Meni, moraš da služiš shodno Mojim namerama, ne samo da se povinuješ Mom srcu, već i da zadovoljiš Moje namere, tako da budem zadovoljan time što ostvarujem u tebi. Ispuni svoj život Mojom reči, ispuni svoj govor Mojom moći, to je ono što zahtevam od tebe. Da li ti potraga za ostvarenjem sopstvenih snova otkriva Moje obličje? Da li će to zadovoljiti Moje srce? Da li si neko ko se iskreno pridržavao Mojih namera? Da li si neko ko je iskreno pokušao da razume Moje srce? Da li si se zaista predao Meni? Da li si se istinski dao Meni? Da li si razmišljao o Mojim rečima?

Čovek mora da se služi mudrošću u svakom aspektu i da se služi mudrošću kako bi hodao Mojim savršenim putem. Oni koji postupaju shodno Mojoj reči su najmudriji od svih i oni koji delaju u skladu sa Mojom reči su najposlušniji. Onako je kako Ja kažem i ne treba da raspravljaš sa Mnom ili da pokušavaš da se ubeđuješ sa Mnom. Sve što govorim, govorim imajući tebe u vidu (bio strog ili blag). Biće u redu ako se usredsrediš na poslušnost jer to je put istinske mudrosti (i način da izbegneš da te zadesi Božji sud). Danas, u Mojoj kući, nemoj da si preda Mnom pristojan, a da Mi drugo govoriš iza leđa. Želim da budeš praktičan; ne moraš da koristiš kitnjaste reči. Za one koji su praktični, ima svega. Za one koji nisu, nema ničega. Čak će se njihova tela vratiti zajedno s njima u ništavilo, jer bez praktičnosti, postoji samo praznina; nema drugog objašnjenja.

U vašoj veri u Boga, želim da budete iskreni i ne pridajete važnost tome šta možete da zadobijete ili izgubite, niti tome šta sve imate; trudite se isključivo da zakoračite na pravi put i da ne budete ni pod čijim uticajem ili kontrolom. To je ono što se zove biti stub crkve, pobednik carstva; postupati drugačije znači da niste dostojni da živite preda Mnom.

Način da Mi budete blizu razlikuje se od situacije do situacije. Neki vole da izgovaraju lepe reči i postupaju s predanošću preda Mnom. Međutim, iza kulisa u njima je potpuni nered i Mojih reči nema u njima. Gnusni su i dosadni; ne dolazi u obzir da takvi nekog pouče ili opskrbe. Niste u stanju da budete brižni prema mom Srcu jer ne možete da budete bliskiji sa Mnom, niti da razgovarate sa Mnom; činite da se stalno brinem za vas i stalno se trudim oko vas.

Poglavlje 50

Sve crkve i svi sveci bi trebalo da razmišljaju o prošlosti, kao i da gledaju u budućnost: koliko je vaših postupaka iz prošlosti imalo udela, a koliko nije u izgradnji carstva? Nemojte da mislite da ste pametni! Trebalo bi da jasno uviđaš svoje nedostatke i trebalo bi da razumeš sopstveno stanje. Znam da niko od vas nije spreman da se

potrudi i da tome posveti vreme, pa shodno tome niste u stanju da imate bilo kakva postignuća. Sve svoje vreme traćite na jedenje, pijenje i zabavu. Kada se nekoliko vas okupi, zabavljate se i ne razmišljate o tome da razgovarate o duhovnim pitanjima u životu ili da jedni drugima pružite životnu podršku. Ne mogu da podnesem da vas gledam kako se smejete i šalite dok govorite, a tako ste smešni. Više puta sam to rekao, ali vi jednostavno ne znate značenje onoga što govorim. Zar to nije toliko očigledno, nešto što vam je pred nosom? Govorio sam slične stvari i ranije, a vi još uvek niste ubeđeni i ne priznajete ono što govorim, misleći da vas ne razumem i da ono što govorim nije stvarno. Ili možda to nije slučaj?

Ako sa Mnom radiš stvari tek forme radi, onda ću te skrajnuti. Čik probaj da ponovo budeš površan! Samo probaj da ponovo budeš lakomislen i nemaran! Moje reči su poput rezbarskog noža; sve što nije u skladu sa Mojom voljom biće izrezano tim nožem i ne bi trebalo da previše razmišljaš o sopstvenom samopoštovanju. Vajam te kako bih te oblikovao i prilagodio Mojoj volji. Nemoj pogrešno da shvatiš Moje srce; samo ako si što blagonakloniji prema Mom srcu, to će biti prihvatljivo. Ako pokažeš i trunčicu blagonaklonosti, neću ti s prezirom okrenuti leđa. Nemoj ga uvek ravnodušno ignorisati: dozvoli Mojoj volji da se stalno nad tobom izvršava.

Mnoštvo svetaca je na različitim položajima, pa i svi vi, naravno, imate različite funkcije. Trebalo bi da činite sve što je u vašoj moći da Mi se iskreno dajete; vaša dužnost je da činite sve što možete. U tome morate biti odani, orni i spremni! Ne smete da budete malodušni! U protivnom, moj sud će se uvek nadvijati nad vama; vaše telo, duh i duša to neće moći da izdrže i preostaće vam plač i škrgutanje zubima.

Poglavlje 51

O, Svemogući Bože! Amin! U Tebi je sve oslobođeno, sve je slobodno, sve je otvoreno, sve je otkriveno i sve je sjajno i nimalo sakriveno ili prikriveno. Ti si otelotvorenje Svemogućeg Boga. Vladao si kao car. Otvoreno si otkriven i više nisi tajna, već si potpuno otkriven, za vjek i vjekova! Istinski sam i potpuno otkriven, stigao sam javno i pojavio sam se kao sunce pravednosti, jer danas više nije doba pojave jutarnje zvezde, niti je još uvek faza skrivanja. Moje delovanje je kao blještava munja; nastaje munjevito, kao iznenadni udar groma. Moje deloje napredovalo do sadašnje etape i ko kod je zaludan ili besposlen, nemilosrdno će mu se suditi. Posebno, mora da ti bude jasno da sam Ja veličanstvo i sud i da više nisam saosećanje i ljubav, kao što ste možda mislili. Ako ti u ovom trenutku još uvek nije jasno, onda će te zadesiti samo sud, jer ćeš i sam kušati ono što nisi prepoznao; u suprotnom, i dalje ćeš gajiti sumnje i nećeš se usuditi da budeš još čvršći u svojoj veri.

Da li ste u stanju da uz posvećenost ostvarite ono što sam vam poverio? Kažem da je za svaki poduhvat potrebna mudrost, a opet, koliko ste često podrobno ispitivali i

dublje razmišljali o Mojim opomenama dok ste nešto radili? Čak i ako ste donekle razumeli i jednu jedinu reč u Mojim opomenama i mislite da su dobre kada ih čujete, kasnije ih se ne pridržavate. Kada ih čujete, primenjujete ih na sopstveno stanje i onda prezirete sami sebe. Kasnije, međutim, smatrate da je to beznačajno pitanje. Pitanje je danas da li tvoj život može da napreduje; ne radi se o tome kako izgledaš spolja. Niko od vas ne poseduje rešenost i niste spremni da budete odlučni. Ne želite da platite cenu i ne želite da odbacite prolazna ovozemaljska zadovoljstva, a opet strahujete da izgubite nebeske blagoslove. Kakva si to osoba? Ti si budala! Ne bi trebalo da se osećate ogorčeno; zar ono što sam rekao ne odgovara činjenicama? Zar ti to nije jednostavno ukazalo na ono što si i sam već pomislio? Nemaš ljudskosti! Čak ni ne poseduješ osobine normalne osobe. Štaviše, iako je tako kako jeste, i dalje ne vidiš da si ojađen. Opušten si i bezbrižan po ceo dan, i izuzetno samozadovoljan! Nisi svestan razmera ni svojih mana, ni svojih nedostataka. Baš glupo od tebe!

Zar ne vidite da je Moje delovanje već do te mere ostvareno? Celokupna Moja volja je u vama. Kada ćete biti u stanju da je dokučite i pokažete joj imalo obzira? Lenj si! Nisi spreman da platiš cenu, nisi spreman da naporno radiš, nisi spreman da uložiš vreme i trud. Da ti kažem nešto! Što više strahuješ od poteškoća, to ćeš manje koristi imati u životu i, štaviše, to ćeš na više prepreka nailaziti kako ti se život bude razvijao i manje je verovatno da će ti život napredovati. Da te još jednom podsetim (neću ti to više ponavljati)! Biću ravnodušan prema svakome i napustiću svakoga ko ne preuzme odgovornost za sopstveni život. Već sam počeo da to sprovodim u delo: zar to nisi jasno video? Ovo nije poslovna transakcija, niti trgovina; ovo je život. Da li je to jasno?

Poglavlje 52

Javljam se kao Sunce pravednosti, a vi i Ja delimo slavu i dobre blagoslove, za vjek i vjekova! To je nepobitna činjenica, i već je počela da se potvrđuje u vama! To je zato što ću sve što sam vam obećao i ispuniti; sve što govorim je stvarnost, i nikada se neće vratiti uzalud. Ti dobri blagoslovi su vam dati i niko drugi na njih ne može da polaže pravo; to su plodovi vaše službe koju ste, zajedničkim dogovorom, obavili u sadejstvu sa Mnom. Odbacite svoje verske predstave; verujte u istinitost Mojih reči i ne budite sumnjičavi! Ne šalim se s vama; ono što govorim, to i mislim. Oni kojima dajem blagoslove ih dobijaju, dok oni kojima blagoslove ne dajem, ne dobijaju ih. Sve to Ja određujem. Zemaljska sreća jednostavno nema nikakvu važnost! Po Meni, to je samo smeće koje ne vredi ni pišljiva boba! Prema tome, nemoj da pridaješ prevelik značaj zemaljskim zadovoljstvima. Zar uživanje u nebeskim blagoslovima sa Mnom nije mnogo značajnije i dragocenije?

Ranije, istina nije bila otkrivena i Ja se nisam otvoreno pojavio; tada ste sumnjali u Mene i niste se usuđivali da budete sigurni u Mene. Međutim, danas je sve otkriveno i

Ja sam se pojavio kao Sunce pravednosti, pa ako još uvek sumnjate, šta kažete na to? Kada je tama prekrila zemlju, moglo je da se oprosti to što niste videli svetlost, ali danas, kada je sunce obasjalo sve mračne zabiti, skriveno više nije skriveno, i prikriveno više nije prikriveno. Ako još uvek sumnjate, neću vam lako oprostiti! Sada je trenutak da budete apsolutno sigurni u Mene, trenutak da budete spremni da Mi se posvetite i date. Plamen suda Mog zahvatiće svakog ko Mi se i najmanje usprotivi, u trenutku i bez oklevanja, jer sada je trenutak kada je stigao nemilosrdni sud. Onima čiji duh i srce nisu ispravni sudiće se brzo. To je pravo značenje o kome je reč u „Moje delovanje je kao blještava munja“.

Ono brzo napreduje; može samo da iznenadi ljude, može samo da ih uplaši, više se ne može odlagati i ne može se zaustaviti. Što se više Moje deloizvršava, to brže ono napreduje; ko god nije budan i pripremljen, preti mu da bude odbačen. Ne možeš više da podležeš nagonu iskušenja. Moje delo je u potpunosti počelo i širi se na neznabožačke narode i vaseljena svet. Plamen suda je neumoljiv i bez milosti ili ljubavi za bilo koga. I onima koji su Bogu odani, ali gaje neispravne misli i ideje, ili se čak i malo protive, takođe će se suditi; u to nema sumnje. Svi oni koje obasjava Moja svetlost živeće u svetlosti i delati u svetlosti i služiće Mi do samog kraja puta. Oni koji ne žive u svetlosti žive u tami. Doneću odluku pošto im budem sudio, zavisno od njihovog stava prema sopstvenoj krivici.

Došao je Moj dan. „Moj dan“, koji sam pominjao u prošlosti, sada je pred vašim očima, jer ste vi sišli zajedno sa Mnom. Ja sa tobom i ti sa Mnom; susreli smo se u vazduhu i zajedno delimo slavu. Moj dan je zaista i u potpunosti stigao!

Poglavlje 53

Ja sam Početak i ja sam Kraj. Ja sam vaskrsnuti i potpuni jedan istiniti Bog. Izgovaram Moje reči pred vama i morate čvrsto da verujete u ono što govorim. Nebo i zemlja možda će nestati, ali niti jedno slovo niti jedan potez onoga što govorim nikada neće nestati. Pamtite ovo! Pamtite! Nijedna reč nakon što sam je izgovorio nikada nije povučena i svaka će se ispuniti. Sada je došlo vreme i morate brzo da uđete u stvarnost. Nema mnogo vremena. Povešću sinove Moje u slavno kraljevstvo i ono čemu ste stremili i za čim ste žudeli ostvariće se. Sinovi Moji! Ustajte brzo i sledite Me! Nema dovoljno vremena da se i dalje premišljate o tome. Izgubljeno vreme nikada se neće vratiti; nakon tame sledi svetlo, a uznesenje vam je pred očima. Razumete li? Otvorite oči! Probudite se brzo! Nije vam dozvoljeno sada, dok razgovarate među sobom, da se upuštate u zaludno ćeretanje, niti da govorite bilo šta što nije od koristi za izgradnju crkve. Ono što je važno jeste da svoju braću i sestre snabdete svojim praktičnim iskustvima ili pričama o tome kako si bio prosvetljen pred Bogom i spoznao sebe. Ko god je u stanju to da pruži postići će rast! U današnje vreme neki od vas se još uvek ne boje, i bez obzira na

to šta ja govorim ili koliko brinem, i dalje ste bez straha; staro „ja“ ne dozvoljava da bude dirnuto ni u najmanjoj meri. Pa, onda samo nastavi tako! Samo čekaj i vidi ko će doživeti propast! Uvek misliš o tome kako da dokučiš svet, čezneš za bogatstvom i osećaš jaku privrženost svojim sinovima, kćerima i mužu. E, pa samo nastavi da osećaš privrženost! Nije kao da Moje reči nisu bile upućene vama i možete da nastavite kako vam volja! U bliskoj budućnosti sve ćete razumeti, ali tada će već biti prekasno. Sve što vas čeka je sud.

Poglavlje 54

Poznajem situaciju u svakoj crkvi kao Svoj dlan. Nemoj da misliš da njihovo stanje ne razumem ili da Mi nije jasno. Što se raznih ljudi u crkvama tiče, njih poznajem još bolje i još jasnije razumem. Neodložna je Moja je volja sada da te obučim, da možeš da brže odrasteš i da brže dođe dan kada ćeš Mi biti od koristi; da bi vaši postupci bili puni Moje mudrosti i da biste mogli da manifestujete Boga gde god se nalazili. Tako će Moj krajnji cilj biti postignut. Sinovi Moji! Treba da pokažete obzir za Moju volju. Nemojte da Me terate vas držim za ruku dok vas podučavam. Morate da naučite da dokučite Moju volju i proniknete u suštinu stvari. To će vam omogućiti da se lako i očas posla izborite sa svime što vas zadesi. U vašoj obuci, možda je nećete shvatiti iz prvog puta, ali posle drugog puta i trećeg puta i tako dalje, na kraju ćete uspeti da dokučite Moju volju.

U vašim rečima je uvek bilo nečeg nedokučivog. Verujete da je to mudrost, zar ne? Ponekad su vaše reči neposlušne; ponekad govorite šaleći se; i ponekad u vašim rečima ima elementa ljudskih predstava i ljubomore… Sve u svemu, govorite nepostojano, ne znajući kako da druge snabdete životom ili razumete njihovo stanje, već komunicirate. Nema jasnoće u vašim mislima i nemate pojma šta je mudrost, a šta obmana. Kako ste zbrkani! Obmanu i prefriganost smatrate mudrošću; zar to ne kalja Moje ime? Zar to nije huljenje na Mene? Zar Me to lažno ne optužuje? Šta je, onda, cilj koji tražite? Da li ste pažljivo o tome razmislili? Da li ste uopšte tražili po tom pitanju? Kažem ti, Moja volja je pravac i cilj koji tražite. Da nije tako, sve bi bilo uzalud. Oni koji ne poznaju Moju volju su oni koji ne znaju kako da traže i oni koji će biti napušteni, izgnani! Prva lekcija koju morate da naučite je da dokučite Moju volju, to je jasno. To je najhitniji od svih zadataka i svako kašnjenje je neprihvatljivo! Ne čekajte da Ja jednog po jednog prozivam! Čitave dane provodite u maglovitom stanju smušene, besvesne otupelosti. Kako besmisleno! Vaša zbrkanost je zapanjujuća; ne pokazujete obzira za Moju volju! Zapitajte se: koliko puta ste puta razumeli Moju volju u svojim postupcima? Sada je vreme da seobučite! Nemoguće Mi je raditi sa vama pojedinačno! Morate da naučite da stičete iskustvo i spoznaju u hodu. Reči iz vaših usta su dobre i ispravne, ali šta je stvarnost? Kada se suočite sa stvarnošću, niste u stanju ništa da uradite. Ono što govorite nikada ne odgovara stvarnosti. Iskreno, ne mogu da podnesem da gledam ono što radite; kada

vas posmatram, užasno se rastužim. Zapamtite to! U budućnosti, naučite da dokučite Moju volju!

Poglavlje 55

Takozvana normalna ljudskost nije tako natprirodna kao što ljudi zamišljaju. Naprotiv, ona može da nadilazi veze svih ljudi, događaja i predmeta, i progone koji proističu iz nečijeg okruženja. Ona može da Mi se približi i sa Mnom razgovara bilo gde ili u bilo kojim okolnostima. Vi ljudi uvek pogrešno tumačite Moje namere. Kada kažem da treba da proživite normalnu ljudskost, uzdržani ste i umirujete svoje telo, ali se ne trudite da pažljivo tražite u svom duhu. Usredsređen si samo na svoj spoljašnji izgled i ne obazireš se na otkrivenja i uskomešanost koje izazivam u tebi. Kako si nepromišljen! Previše nepromišljen! Može li biti da smatraš da je ispunjenje onoga što sam ti poverio nekakav veliki uspeh? Kako si glupav! Ne trudiš se da pustiš duboke korene! „Ne budi list na drvetu, već budi koren drveta“ – da li je to stvarno tvoje geslo? Lakomisleno! Nepromišljeno! Zadovoljan si čim posmisliš da si ostvario i mali pomak. Kako ti je samo malo stalo do Moje volje! Ubuduće, dobro slušaj, ne budi pasivan i ne budi negativan! Dok služiš, češće Mi se približi i više komuniciraj sa Mnom: to ti je jedini izlaz. Svestan sam da si se već odrekao sebe, da poznaješ sopstvene nedostatke i da si svestan sopstvenih slabosti. Međutim, nije dovoljno samo znati. Moraš da sarađuješ sa Mnom, i čim shvatiš Moje namere, odmah ih primeni. To je najbolji način da pokažeš obzir za Moje breme, kao i najbolji način da se pokoriš.

Ma kako se ti odnosio prema Meni, Ja želim da izvršim Moju volju u tebi i svim svecima, i želim da ona bude nesmetano sprovedena širom cele zemlje. Budi toga potpuno svestan! To se odnosi na Moje administrativne uredbe! Zar se nimalo ne bojiš? Zar ne drhtiš od straha zbog sopstvenih postupaka i ponašanja? Među svim svecima, jedva da ima onih koji su u stanju da osete Moje namere. Zar ne želiš da se istakneš kao osoba koja stvarno vodi računa o Mojoj volji? Da li si svestan? Moja je neodložna namera sada da potražim grupu ljudi koji su u stanju da u potpunosti vode računa o Mojoj volji. Zar ne želiš da budeš jedan od njih? Zar ne želiš da se za Mene daš i da se za Mene žrtvuješ? Nisi spreman da platiš ni najmanju cenu ili da uložiš i najmanji napor! Ako to i dalje bude slučaj, Moj mukotrpni trud koji ulažem u tebe biće uzalud. Sada, kada sam ti na to ukazao, zar još uvek ne shvataš ozbiljnost tog problema?

„One koji Mi se iskreno daju sigurno ću izdašno blagosloviti.“ Vidiš! Rekao sam ti to nekoliko puta, a ti se i dalje brineš i bojiš za svoje porodično stanje i spoljašnje okruženje. Stvarno ne znaš šta je dobro za tebe! Ja koristim samo iskrene, jednostavne i otvorene ljude. Bio si srećan da te koristim i bio si spreman na to, ali zašto si još uvek tako zabrinut? Zar je moguće da Moje reči nisu imale nikakav uticaj na tebe? Rekao sam da te koristim, a opet nisi u stanju da u to budeš potpuno uveren. Uvek sumnjaš i strahuješ

da ću te napustiti. Tvoje predstave su tako duboko ukorenjene! Kada kažem da te koristim, to znači da te koristim. Zašto si uvek tako sumnjičav? Zar nisam ovorio dovoljno jasno? Svaka reč koju Sam izgovorio je istinita; nijedna reč nije lažna. Sine Moj! Veruj Mi. Budi posvećen u Moje ime i Ja ću sigurno biti posvećen tebi!

Poglavlje 56

Počeo sam da kažnjavam one koji čine zlo, kao i one koji poseduju moć i one koji progone Božje sinove. Od sada će se Moje upravne odluke zauvek ticati onih koji Mi protivreče u svom srcu. Znajte ovo! Moj sud počinje i milosti neće biti ni za koga, niti će iko biti pošteđen, jer Ja sam nepristrasni Bog koji je pravedan u onome što čini i bilo bi dobro da svaki od vas to uvidi.

Nije da priželjkujem da kaznim one koji čine zlo; to je pre odmazda koju su oni sami na sebe navukli čineći zlo. Ne žurim da bilo koga kaznim, niti se prema ikome odnosim nepravedno – pravedan sam prema svima. Naravno da volim Svoje sinove i naravno da mrzim one zlikovce koji mi prkose; to je načelo koje stoji iza Mojih postupaka. Svaki od vas bi trebalo da ima izvestan uvid u Moje upravne odluke; ako ga nemate, onda nećete imati ni mrvicu straha i ponašaćete se nemarno preda Mnom. Takođe nećete znati šta želim da postignem, ostvarim i zadobijem, niti kakva osoba je potrebna Mom carstvu.

Moje upravne odluke su sledeće:

1. Bez obzira na to ko ste, ako Mi u svom srcu protivrečite, biće vam suđeno.

2. Oni koje sam izabrao će odmah biti dovedeni u red zbog svakog pogrešnog razmišljanja.

3. One koji u Mene ne veruju, ostaviću po strani. Dopustiću im da se nemarno ponašaju do samoga kraja, kada ću ih kazniti svom silinom i razračunati se sa njima.

4. Sve vreme ću paziti i štititi one koji u Mene veruju. U svakom trenutku ću ih opskrbljivati životom kao vidom spasenja. Ovi ljudi će imati Moju ljubav i zasigurno se neće spotaći, niti zalutati. Svaka slabost koju imaju biće samo prolazna, a Ja zasigurno neću pamtiti njihove slabosti.

5. Oni koji odaju utisak da veruju, ali zapravo to ne čine – koji veruju da Bog postoji ali ne traže Hrista, pa i oni koji se ne opiru – ti su najbezvrednija vrsta ljudi, a Ja ću kroz Svoja dela učiniti da oni progledaju. Ja ću takve ljude spasti i povratiti ih načinom na koji delujem.

6. Prvorođeni sinovi, oni koji prvi primaju Moje ime, biće blagosloveni! Zasigurno ću vas darivati najboljim blagoslovima, dopuštajući vam da u njima uživate do mile volje; niko se neće usuditi da vas u tome ometa. Sve ovo je u celosti pripremljeno za vas, jer je to Moja upravna odluka.

Vi bi u svakom pogledu trebalo da ste u stanju da sagledate sva dela učinjena Mojom rukom i sve pomisli Mog srca. Zar nije sve to zbog vas? Koji je među vama za

Mene? Da li ste ispitali misli svoga srca ili reči sa svojih usana? Da li ste savesno pristupili ovim stvarima? Vi konfuzni! Razuzdani! Ne prihvatate da vas Sveti Duh ograničava! Ispuštao sam Svoj glas unutar tebe uvek iznova, ali on nije izmamio nikakvu reakciju. Ne budi i dalje glup! Tvoja dužnost je da dokučiš Moju volju; štaviše, to je put na koji treba da zakoračiš. Zbunjen si, ništa ne uviđaš i ne razaznaješ jasno šta to u tebi želim da postignem ili šta da od tebe zadobijem! Da bi dokučio Moju volju, moraš početi da Mi se približavaš i da sa Mnom više razgovaraš. Ti stalno govoriš kako nisi sposoban da dokučiš Moju volju. Ako si već ispunjen svojim stvarima, kako da Ja onda poradim na tebi? Ne preuzimaš inicijativu, niti dolaziš pred Mene, već samo čekaš, pasivan. Kažem da si poput crva, ali ti se osećaš nepravedno optuženim i odbijaš to da prihvatiš. Ovaj put bi trebalo da ustaneš i sarađuješ sa Mnom! Nemoj da budeš pasivan! To će unazaditi tvoj život. Proaktivnost donosi korist tebi, a ne drugima. Zar to do sada nisi prepoznao i razumeo? Moja volja se u tebi neprestano otkriva. Nisi li to spoznao? Zašto nikada nisi obratio pažnju na to? Zašto nikada nisi bio u stanju da dokučiš Moju volju? Zar ti spoznaja Moje volje zaista nije ni od kakve koristi?

Želim da Moju volju uzmeš u obzir u svakom pogledu, tako da kroz tebe steknem put ka uspehu i dom u kome ću se odmarati. Nemoj više da Me u tome ometaš – to je tako bezdušno! Ti ne razumeš Moje reči i ne odazivaš se na njih. Pogledaj koliko je sati; ne može više da se čeka! Ako ne slediš pažljivo Moje stope, biće prekasno, a da ne pominjem to da neće biti načina da nadoknadiš izgubljeno vreme!

Poglavlje 57

Jesi li ispitao svaku od svojih misli i ideja i svaki svoj čin? Da li ti je jasno koje od njih jesu, a koje nisu u skladu s Mojom voljom? Apsolutno si nesposoban da to razlučiš! Zašto nisi stao pred Mene? Da li zato što ti neću reći, ili iz nekog drugog razloga? Ti treba to da znaš! Znaj da oni koji su nemarni ni na koji način ne mogu da dokuče Moju volju ili da prime bilo kakvo veliko prosvetljenje ili otkrivenje.

Da li si otkrio razloge zbog kojih crkva nije u stanju da zadobije duhovnu hranu i zašto joj nedostaje iskreno zajedništvo? Da li si svestan koliko činilaca koji su doveli do toga ima veze s tobom? Naložio sam ti da obezbediš život i oslobodiš Moj glas. Jesi li to učinio? Možeš li da preuzmeš odgovornost za sputavanje napretka tvoje braće i sestara u životu? Kada naiđeš na probleme, umesto da budeš miran i sabran, ti si zbunjen. Stvarno si neznalica! Moj glas treba da čuju sveci. Ne potiskuj dela Svetog Duha i ne zadržavaj Me time što odugovlačiš; niko od toga nema koristi. Želim da se potpuno posvetiš Meni, u telu i umu, tako da svaka tvoja misao i ideja budu za Mene, tako da deliš Moje misli i brige, i to tako da će sve što činiš biti za današnje carstvo i Moje upravljanje, a ne za tebe. Samo to će udovoljiti Mom srcu.

Ništa od onoga što sam učinio nije bez dokaza. Zašto nisi sledio moj primer? Zašto nisi tražio dokaz za ono što radiš? Šta još želiš da kažem? Uzeo sam te za ruku da te podučim, ali ti nisi bio u stanju da naučiš. Baš si glup! Da li želiš da počneš ispočetka? Nemoj gubiti hrabrost. Moraš još jednom da se sabereš i potpuno se posvetiš zajedničkim nadama i željama svetaca. Zapamti ove reči: „One koji Mi se iskreno daju sigurno ću izdašno blagosloviti."

Šta god da uradiš, to mora biti urađeno sa nekim redom, a ne nasumično. Da li se zaista usuđuješ da tvrdiš da znaš stanje svetaca kao svoj dlan? To pokazuje da ti nedostaje mudrosti, da uopšte nisi shvatio ovu stvar ozbiljno i da joj nisi posvetio nimalo vremena. Ako bi zaista mogao da posvetiš sve svoje vreme ovome, onda bi video kakvo bi bilo tvoje unutrašnje stanje. Ti ne tražiš to da se subjektivno trudiš; ti samo tražiš objektivne razloge, bez pokazivanja trunke obzira prema Mojoj volji. To Me je duboko povredilo! Nemoj da nastaviš tako! Da li je moguće da ne prihvataš blagoslove koje sam ti dao?

O, Bože! Tvoje dete Ti je dužnik. Nisam ozbiljno shvatao Tvoje delo, niti sam pokazivao poštovanje prema Tvojoj volji, niti sam bio veran Tvojim podsticajima. Tvoje dete želi da preokrene sve to. Nemoj me napustiti i molim te nastavi da obavljaš svoje delo preko mene. O, Bože! Ne ostavljaj Svoje dete samo! Molim Te, budi uz mene u svakom trenutku. O, Bože! Tvoje dete zna da me voliš, ali ja ne mogu da dokučim Tvoju volju; ne znam kako da pokažem obzir prema Tvom bremenu ili kako da ispunim ono što si mi poverio. Još manje znam kako da usmeravam crkvu. Ti si svestan da sam ja neutešan i uznemiren zbog toga. O, Bože! Molim Te, vodi me u svakom trenutku. Tek sada osećam koliko toga mi nedostaje – previše toga mi nedostaje! Jednostavno ne mogu da opišem koliko. Neka Tvoja svemoguća ruka ukaže blagodat Tvom detetu, podrži me u svakom trenutku i omogući mi da se potpuno poklonim pred Tobom, da ne pravim više sopstvene izbore i da ne posedujem više sopstvene misli ili ideje. O, Bože! Ti znaš da Tvoje dete želi baš sve da uradi za tvoje dobro i za dobro današnjeg carstva. Ti znaš šta ja mislim i šta radim u ovom trenutku. O, Bože! Pretraži me Sâm. Molim Te samo da hodaš sa mnom i ostaneš sa mnom u životu u svakom trenutku, tako da Tvoja snaga bude u svemu što radim.

Poglavlje 58

Pošto budeš dokučio Moju nameru, steći ćeš sposobnost da budeš obziran za Moje breme, i moći ćeš da primiš svetlost i otkrivenje i dobiješ oslobođenje i slobodu. To će Mi udovoljiti i učiniće da Moja volja za tebe bude izvršena, doneće prosvećenje svim svecima i čvrstinu i postojanost Mom carstvu na zemlji. Sada je ključno da shvatiš Moju nameru; to je put na koji treba da zakoračiš; štaviše, to je zadatak koji bi svako trebalo da izvrši.

Moja reč je dobar lek koji leči svakojake bolesti. Sve dok si spreman da dođeš pred Mene, izlečiću te i omogućiti ti da vidiš Moju svemoć, Moja čudesna dela, Moju pravednost i Moje veličanstvo. Uz to, omogućiću vam letimičan uvid u vašu sopstvenu iskvarenost i slabosti. Potpuno razumem svako stanje u tebi; uvek radiš stvari u svom srcu i nikada ih ne pokazuješ u spoljašnjosti. Još Mi je jasniji svaki tvoj postupak. Međutim, trebalo bi da znaš koje stvari Ja hvalim, a koje ne; trebalo bi da ih jasno raspoznaješ i da nemaš ležeran pristup kada je o tome reč.

Kada kažeš da „moramo da pokažemo obzir prema Božjem bremenu“, samo pričaš u prazno. Međutim, kada se suočiš sa činjenicama, iako dobro znaš šta je Božje breme, uopšte o njemu ne razmišljaš. Stvarno si prilično smeten i budalast, štaviše – izuzetno si neuk. To objašnjava do koje mere je teško sa ljudima; ništa ne rade osim što izgovaraju milozvučne reči, poput „jednostavno ne mogu da dokučim Božju nameru, ali ako uspem da je dokučim, sigurno ću se ponašati u skladu s njom“. Zar to nije vaše trenutno stanje? Iako svi vi poznajete Božju nameru i znate koji je uzrok vaše bolesti, ključni problem je što niste uopšte spremni da primenjujete; to je vaša najveća poteškoća. Ako to odmah ne rešite, biće to najveća vašem životu.

Poglavlje 59

Češće traži Moju volju u sredinama u kojima se zatičeš i sigurno ćeš dobiti Moje odobravanje. Dokle god si voljan da tragaš i da budeš bogobojažljiv, Ja ću ti podariti sve što ti nedostaje. Crkva sada počinje sa zvaničnom obukom i sve je na dobrom putu. Stvari nisu više onakve kakve su bile kada su predstavljale najavu onoga što dolazi; ne smete više biti zbunjeni niti nerazboriti. Zašto zahtevam da uđete u stvarnost u svemu? Jesi li zaista to iskusio? Možete li Mi zaista udovoljiti u onome što tražim od vas, baš kao što Ja udovoljavam vama? Nemojte biti lažljivi! Naprosto sam sve vreme tolerantan prema vama, a vi ipak, iz prilike u priliku, ne uspevate da uvidite razliku između dobrog i lošeg niti da pokažete zahvalnost!

Moja pravednost, Moje veličanstvo, Moj sud i Moja ljubav – sve to što posedujem, ono što Jesam – da li si zaista nešto od toga okusio? Zaista si mnogo nepromišljen i uporno odbijaš da primetiš Moju volju. Više puta sam vam rekao da i sami morate da probate gozbe koje spremam, a vi ih svaki put iznova rasturate i ne umete da razlikujete dobro okruženje od loše. Koje od ovih okruženja ste sami stvorili? Koje sam Ja svojeručno postavio? Prestanite da se branite! Sve mi je savršeno jasno, a činjenica je da ti naprosto ne tragaš. Šta više da kažem?

Uvek ću tešiti sve one koji prepoznaju Moju volju i neću dozvoliti da pate ili da im se nešto loše dogodi. Sada je najbitnije da budemo u stanju da delujemo u skladu s Mojom voljom. Oni koji to čine sigurno će primiti Moje blagoslove i naći će se pod Mojom zaštitom. Ko može istinski i potpuno da se dâ za Mene i da ponudi sve svoje za Mene?

Svi vi ste neodlučni; misli vam lutaju, razmišljate o kući, o spoljašnjem svetu, o hrani i odeći. Uprkos činjenici da si ovde preda Mnom i da radiš za Mene, duboko u sebi još uvek misliš na svoju ženu, decu i roditelje kod kuće. Da li je sve to tvoje vlasništvo? Zašto ih ne predaš u Moje ruke? Zar nemaš dovoljno vere u Mene? Ili se bojiš da ću učiniti nešto što ti ne odgovara? Zašto uvek brineš o porodici po krvi? Uvek čezneš za svojim voljenima! Ima li u tvom srcu mesta za Mene? Još uvek tvrdiš da Mi dozvoljavaš da imam vrhovnu vlast u tebi i da zauzimam čitavo tvoje biće – sve su to obmane i laži! Koliko je vas svim srcem posvećeno crkvi? A ko od vas ne misli na sebe, nego dela u interesu carstva današnjice? Veoma pažljivo razmislite o tome.

Doterali ste Me dotle da mogu samo da koristim Svoje ruke da vas udaram i da vas gonim napred; neću vas više blagonaklono nagovarati. To je zato što sam Ja mudar Bog i prema različitim ljudima se ophodim na različite načine, na osnovu toga koliko ste mi odani. Ja sam svemogući Bog – ko bi se usudio da ometa Moje korake koji vode napred? Od sada pa nadalje, svi oni koji se usude da Mi ne budu odani sigurno će doći pod udar Mojih upravnih odluka, tako da će biti primorani da spoznaju Moju svemogućnost. Ne želim veliki broj ljudi, već izvrsnost. Napustiću i kazniću svakoga ko nije odan, ko je nepošten i ko se upušta u nečasno ponašanje i prevaru. Ne smatraj Me više za milostivog i punog ljubavi i dobrote; takvim mislima samo ugađaš sebi. Znam da što ti više udovoljavam, ti postaješ negativniji i pasivniji i sve si manje spreman da se odrekneš sebe. Kada su ljudi toliko teški, jedino što Mi preostaje jeste da ih stalno gonim i vučem sa Sobom. Zapamti ovo! Od sada pa nadalje, Ja sam Bog koji sudi; više nisam milostivi, ljubazni Bog pun ljubavi kakvim Me ljudi zamišljaju!

Poglavlje 60

Nije lako da život raste; potreban je proces i, pored toga, morate biti u stanju da platite cenu i da sarađujete sa Mnom jednim srcem, i tako dobijete pohvalu od Mene. Nebo i zemlja i sva stvorenja uspostavljeni su i upotpunjeni rečima koje Ja izgovaram, i sa Mnom, sve se može ostvariti. Moja jedina želja je da brzo odrastete, preuzmete breme sa Mojih leđa i stavite ga na svoja i da obavite Moj posao u Moje ime; samo tada ću biti zadovoljan. Koji bi sin odbio očevo breme? Koji otac ne bi radio danonoćno za svog sina? Ipak, vi jednostavno ne razumete Moju volju i ne pokazujete nimalo obzira prema Mom bremenu; Moje reči za vas nemaju težinu i ne činite ono što vam govorim. Uvek ste svoji sopstveni gospodari. Kako sebično! Samo na sebe mislite!

Da li stvarno razumeš Moju volju ili se samo praviš da ne razumeš? Zašto se stalno tako obesno ponašaš? Da li ti savest govori da činiš dobro u odnosu na Mene kada se tako ponašaš? Pošto pronađeš uzrok bolesti, zašto ne komuniciraš sa Mnom radi izlečenja? Reći ću ti: od danas pa ubuduće, nećete više bolovati od bolesti tela. Ako se ikada u nekom delu ne osetite dobro, ne trudite se da tražite spoljašnji uzrok; radije

dođite Meni i tražite da spoznate Moju nameru. Da li ćete to zapamtiti? To je Moje obećanje: od danas pa ubuduće, potpuno ćete se odvojiti od svog fizičkog tela i ući ćete u duhovni svet, odnosno vaše telo više neće podnositi teret bolesti. Da li ste srećni zbog toga? Osećate li se radosno? To je Moje obećanje. Pored toga, to je ono čemu ste se dugo nadali. Danas je to ostvareno za vas blagoslovene. Kako čudesno i nedokučivo!

Moje delo napreduje dan i noć, iz trena u tren, nikada ne staje. To je zato što je Moja neodložna želja da te oblikujem prema Svom srcu, i da Mi uskoro utešite srce. Sinovi Moji! Vreme je došlo da podelite Moje blagoslove dobrote! U prošlosti ste patili Mog imena radi, ali su danas vaši dani iskušenja završeni. Ako bi se neko usudio da naškodi i dlaci s glave sinova Mojih, ne bih mu lako oprostio, niti bi taj ikada više mogao da se podigne. To je Moja administrativna uredba i svako ko je prekrši to čini na sopstveni rizik. Sinovi Moji! Radujte se koliko vam srce želi! Pevajte i kličite u radosti! Više nećete biti zlostavljani i tlačeni i više nećete biti proganjani. Ne treba više da strahujete zbog svoje vere u Mene; treba da javno obznanite svoju veru u Mene. Radosno uzviknite Moje sveto ime dovoljno glasno da se vaseljena i krajevi zemlje zatresu. Neka vide da su oni koje su nekada gledali s prezirom, koje su uništavali i mučili, danas iznad njih i njima vladaju, njima upravljaju i, što je još važnije, sude im.

Bavite se samo ulaskom i darivaću vam još veće blagoslove koji vas čekaju da uživate u njima i moći ćete da bolje osetite njihovu neizrecivu milinu, beskonačne tajne i nedokučivu dubinu!

Poglavlje 61

Kada si svestan sopstvenog stanja, onda možeš da ispuniš Moju volju. Zapravo, Moju volju nije teško dokučiti; u prošlosti, ti jednostavno nisi tražio prema Mojim namerama. Ja ne želim predstave ili misli ljudi, a kamoli tvoj novac ili imetak. Ono što Ja želim jeste tvoje srce. Da li shvataš? To je Moja volja. Štaviše, to je ono što želim da dobijem. Ljudi se uvek služe sopstvenim predstavama da bi Mi sudili i sopstvenim kriterijumima da bi procenjivali Moj rast. To je ono sa čim je najteže izboriti se kod ljudske rase i to je ono što najviše prezirem i mrzim. Da li vidiš sada? Tako je jer je to Sotonina najvidljivija narav. Uz to, vi ste tako malog rasta da često nasedate na Sotonine lukave spletke. Jednostavno niste u stanju da ih prepoznate! U više navrata sam vam rekao da budete oprezni u svakom trenutku i u svakom pogledu, da vas Sotona ne bi prevario. Pa ipak, vi Me ne slušate i nehajno ignorišete ono što govorim. Na kraju zbog toga trpite gubitke u životu, a onda je kasno za kajanje. Zar ne bi bila dobra ideja da iz toga izvučeš pouku za buduće traženje? Čuj Me! Ako budeš negativno nastrojen, trpećeš izuzetno teške gubitke u životu. Znajući to, zar nije trenutak da se probudiš?

Ljudi su nestrpljivi, očekuju brze rezultate i vide samo ono što im je pred nosom. Kada kažem da sam počeo da kažnjavam one na vlasti, vi postajete još zabrinutiji i

pitate: „Zašto su ti ljudi još uvek na vlasti? Zar to ne znači da su Božje reči prazne?“ Ljudske predstave su tako duboko ukorenjene! Vi ne razumete značenje onoga što vam kazujem. Ja kažnjavam one koji su zlo, one koji Mi prkose i one koji Me ne poznaju, i ne obazirem se na one koji samo veruju u Mene, ali ne traže istinu. Zaista ste neuki! Niste razumeli ni delić onog što sam rekao, pa ipak sebe tapšete po leđima i mislite da ste sazreli, da razumete stvari i da ste u stanju da dokučite Moju volju. Često kažem da su sve pojave i sva pitanja u službi Hrista, ali da li istinski razumeš te reči? Da li zaista razumeš njihovo značenje? Govorio sam ranije da nikoga olako ne kažnjavam. Svaka osoba u vaseljena svetu sledi Moje planove. Oni koji su predmet Mog kažnjavanja, oni koji služe Hristu (koje Ja neću spasiti), oni koje Ja biram i oni koje biram, ali koji će zatim biti odbačeni, sve njih Ja držim u Mojim rukama, da ne pominjem tebe, jednog od izabranih koga još bolje razumem. Sve što radim u ovoj etapi i sledećoj u skladu je sa Mojim mudrim planovima. Ne moraš da unapred praviš planove za Mene, samo čekaj i uživaj! To je nešto što zaslužuješ. Ja gospodarim onim što je Moje i ne dozvoljavam onima koji se usude da se žale ili da imaju drugačija mišljenja o Meni da se tako lako izvuku. Često planem od besa ovih dana, sada kada je program upravnih odluka koje sam Ja uredio stigao do ove etape. Nemoj da pretpostavljaš da nemam nikakva osećanja. To je zato što se, kao što sam već rekao, nijedan predmet, osoba ili događaj ne usuđuje da ometa Moje korake da idu napred. Ja radim ono što govorim i to je ono što jesam. Pored toga, to je najvidljivija manifestacija Moje naravi. Prema svim ljudima se odnosim isto, jer ste svi vi Moji sinovi i volim svakog od vas. Koji otac ne preuzima odgovornost za život svog sina? Koji se otac ne trudi dan i noć zarad budućnosti svog sina? Ko među vama to prepoznaje? Ko može da pokaže obzir prema Mom srcu? Stalno pravite planove i dogovore radi sopstvenih telesnih zadovoljstava i uopšte niste svesni Moga srca. Srce mi se cepa od brige za vas, ali vi stalno žudite za telesnim užicima, za jedenjem, pijenjem, spavanjem i odevnim predmetima. Zar nemate ni tračak savesti? Ako je tako, onda ste samo zveri u ljudskom obličju. Ne preterujem kada ovo govorim i trebalo bi da budete u stanju da istrpite ove reči. To je najbolji način da se spasite i, što je još važnije, u tome leži Moja mudrost: udariti na Sotoninu gde je najslabiji, apsolutno ga poraziti i ostaviti ga potpuno uništenog. Dokle god se budeš pokajao i uzdao se u Mene da odbaciš svoju staru prirodu i proživljavao obličje nove osobe, Ja ću biti u potpunosti zadovoljan, pošto to znači proživljavati normalnu ljudskost i svedočiti Mom imenu. Ništa Me ne čini srećnijim.

Moraš uvek biti blizu Mene. Očigledno je da se Moj tempo ubrzava iz dana u dan. Ako ti i za trenutak ponestane duhovnog zajedništva, odmah ćeš biti podvrgnut Mom sudu. Dostigao si duboko shvatanje po ovom pitanju. Ne kažnjavam te zato što te ne volim, već te disciplinujem iz ljubavi. Inače ne bi napredovao i uvek bi živeo u razvratu i bez ograničenja Svetog Duha. To još više pokazuje Moju mudrost.

Poglavlje 62

Ne treba da dokučiš Moju volju samo da bi je ti znao, već da bi mogao da deluješ shodno Mojim namerama. Ljudi naprosto ne razumeju Moje srce. Kada kažem da je pravac istok, oni ne mogu da se ne zamisle i upitaju: „Da li je to zaista istok? Možda i nije. Ne mogu tek tako to da prihvatim na osnovu vere; moram sam da istražim.“ Eto, toliko ste vi ljudi teški za upravljanje; ne znate šta je prava pokornost. Kada znate Moje namere, starajte se samo o njihovom sprovođenju – ne razmišljajte! Sve što ti kažem uvek primaš sa trunkom sumnje i tvoj način da to prihvatiš je besmislen. Kako se iz toga može izroditi pravi uvid? Ti nikada ne zakoračiš u Moje reči. Kao što sam ranije već rekao, želim da su ljudi izvrsni, a ne da ih je mnogo. Ko god se ne usredsredi na ulazak u Moje reči, ne zaslužuje da bude dobar Hristov vojnik; umesto toga, takvi delaju kao Sotonine sluge i prekidaju Moje delo. Nemojte misliti da je to mala stvar. Ko god prekida Moje delo krši Moje upravne odluke, i sigurno je da ću takve ljude sa strogošću dovoditi u red. To znači da će te, od sada pa nadalje, ako Mi i na trenutak okreneš leđa, zadesiti sud. Ako ne veruješ Mojim rečima, onda se uveri sam kako je živeti u svetlu Mog lica, a kako je ostaviti Me.

Ne brinem se ako ne živiš u duhu. Moje delo je napredovalo do sadašnje etape, a šta ti možeš da uradiš? Nemoj biti uznemiren, jer sve što radim ima svoje korake i Ja ću obavljati Svoje delo Sâm. Čim počnem da delam, svi postaju potpuno ubeđeni; da nisu, grdio bih ih sa dvostrukom strogošću, koja se dalje dotiče Mojih upravnih odluka. Može se videti da su Moje upravne odluke već počele da se objavljuju i sprovode i da više nisu skrivene. To ti mora biti jasno! Sada se sve tiče Mojih upravnih odluka i ko god ih krši mora da pretrpi gubitak. To nije mala stvar. Da li zaista imate neki uvid u ovo? Da li vam je ovo jasno? Počeću da komuniciram: Moje ruke upravljaju svim nacijama i svim narodima sveta i, bez obzira na njihovu veru, oni moraju da se vrate Mom prestolu. Naravno, neki će, pošto im bude suđeno, biti bačeni u bezdan (kao predmeti uništenja koji će biti potpuno spaljeni i više neće postojati), dok će neki, pošto im bude suđeno, prihvatiti Moje ime i postati narod Moga carstva (u kojem će samo uživati hiljadu godina). Vi ćete, dakako, carevati sa Mnom do večnosti, i zato što ste prethodno trpeli zarad Mene, Ja ću vaše patnje zameniti blagoslovima koje ću vam beskrajno darivati. Oni koji su Moj narod će samo nastaviti da vrše službu za Hrista. Ono što se ovde naziva uživanjem ne znači samo uživanje, već i da će ti ljudi biti sačuvani od nesreća. To je suštinski razlog zašto su Moji zahtevi prema vama tako strogi, kao i prema svemu što se sada tiče Mojih upravnih odluka. Razlog za to je da ako niste prihvatili Moju obuku, Ja ne bih imao načina da vam dam ono što treba da nasledite. Uprkos tome, vi se još uvek plašite patnje i u strahu ste da će vam duše biti ranjene, uvek misleći u korist tela i stalno praveći aranžmane i planove za sebe. Da li su Moji aranžmani za vas neprikladni? Zašto, onda, nastavljate da pravite sopstvene? Vi Me omalovažavate! Zar nije tako? Uredim nešto za tebe, onda ti to potpuno odbaciš i napraviš sopstvene planove.

Možda jeste rečiti, ali, u stvarnosti, vi uopšte ne poštujete Moju volju. Čujte Me! Ja svakako ne bih rekao da je iko od vas sposoban da pokaže istinski obzir prema Mojoj volji. Iako tvoji postupci mogu biti u skladu s Mojom voljom, Ja te sigurno neću hvaliti. To je Moj metod spasenja. Pored toga, vi ste s vremena na vreme još uvek zadovoljni sobom, smatrate da ste neverovatni dok se prema ostalima ophodite s prezirom. To je jedan od aspekata čovekove iskvarene naravi. Činjenica da svi vi priznajete ovu poentu koju iznosim je znak površnosti. Da bi zaista mogao da se promeniš, moraš da Mi priđeš. Razgovaraj sa Mnom i Ja ću ti podariti milost. Neki ljudi jedino žele da sede besposleni i da žanju ono što su drugi posejali, misleći da samo treba da raširе ruke da bi bili obučeni i da otvore usta da bi bili nahranjeni, čak i da čekaju da drugi sažvaću hranu i stave im je u usta pre nego što je progutaju. Takvi ljudi su najbezumniji, vole da jedu ono što su drugi sažvakali. Ovo je takođe manifestacija najlenjijeg čovekovog aspekta. Kada jednom čuješ ove Moje reči, ne smeš ih više zanemarivati. Dovoljno je da udvostručiš svoju pažnju da bi ispravno činio i samo tada ćeš zadovoljiti Moju volju. To je najbolja vrsta pokornosti i poslušnosti.

Poglavlje 63

Moraš da razumeš svoje sopstveno stanje i povrh toga, da jasno vidiš put kojim bi trebalo da hodaš; ne čekaj više na Mene da ti pročačkam uši i ukažem na stvari. Ja sam Bog koji posmatra samu dubinu ljudskog srca i poznajem svaku tvoju misao i ideju. Štaviše, razumem tvoje postupke i ponašanje – ali da li svi oni sadrže Moje obećanje? Da li svi sadrže Moju volju? Da li si ih ranije zaista tražio? Da li si istinski uložio vreme u to? Da li si se zaista potrudio? Ne kritikujem te; jednostavno ste prenebregnuli taj aspekt! Uvek ste tako zbunjeni i ništa jasno ne možete da vidite. Da li znate šta je tome uzrok? To je zato što su vam misli nejasne, a predstave previše ušančene; osim toga, ne pokazujete obzir prema Mojoj volji. Neki ljudi će reći: „Kako možeš da tvrdiš da ne pokazujemo nimalo obzira prema Tvojoj volji? Stalno pokušavamo da dokučimo Tvoju volju, ali nikada ne uspevamo u tome – šta onda treba da radimo? Da li zaista Možeš da kažeš da se ne trudimo?“ Da te pitam sledeće: a li bi se usudio da tvrdiš da si Mi zaista odan? I ko se usuđuje da kaže da se savršeno odano žrtvuje za Mene? Bojim se da niko od vas to ne može da kaže jer, zar je potrebno to naglašavati, svako od vas ima svoje sopstvene izbore, sopstvene naklonosti, i, posebno, sopstvene namere. Nemojte obmanjivati! Odavno sam do tančina shvatio sve vaše najdublje misli. Da li i dalje treba da to pojašnjavam? Moraš više da proučavaš sa svakog aspekta (tvoje misli i ideje, sve što izgovoriš, svaku reč, svaku nameru i svaki motiv svakog tvog postupka). Na taj način, ostvarićeš ulazak u svaki aspekt. Pored toga, bićete u stanju da proniknete u potpunu istinu.

Da vam nisam rekao sve te stvari, i dalje biste bili zbunjeni i po vasceli dan žudeli za telesnim zadovoljstvima, bez ikakve želje da pokažete i malo obzira prema Mojoj volji.

Stalno koristim Svoju ruku da vas s ljubavlju spasim. Da li to znate? Da li ste uspeli da dođete do tog shvatanja? Ja te iskreno volim. Usuđuješ li se da kažeš da Me iskreno voliš? Često se zapitaj: da li si zaista u stanju da dođeš Meni i svaki svoj postupak podvrgneš Mom sudu? Da li možeš da Mi istinski dozvoliš da proučim svaki tvoj postupak? Kažem ti da si raskalašan i ti odmah skačeš u sopstvenu odbranu. Podležeš Mom sudu; sada treba da postaneš svestan istine! Sve što Ja kazujem je istina. Moje reči ukazuju na stvarno stanje u tebi. Ah, ljudski rode! Tako je teško baviti se tobom. Ono što kazujem zdušno prihvatate tek kada ti ukažem na tvoje stvarno stanje. Da to ne činim, onda biste se uvek držali vašeg zastarelog skupa ideja i pridržavali vaših načina razmišljanja, pretpostavljajući da niko na svetu nije pametniji od vas. Zar time jednostavno niste samopravedni? Zar ne povlađujete svom samozadovoljstvu i zar niste nadmeni i uobraženi? Trebalo bi da ste do sada to priznali! Ne treba da smatrate sebe pametnim ili izuzetnim, već da budete stalno svesni sopstvenih nedostataka i slabih tačaka. Na taj način, vaša rešenost da Me volite neće oslabiti, već će biti sve jača i vaše sopstveno stanje nastaviće da se popravlja. I još važnije, vaš život će još više napredovati, iz dana u dan.

Kada uspete da dokučite Moju volju, uspećete da upoznate sebe i time bolje razumete Mene i dalje napredujete u svom uverenju o Meni. Trenutno, ako neko ne uspeva da bude devedeset odsto siguran u Mene, već je i dalje čas osokoljen, čas obeshrabren, čas ovakav, čas onakav, onda Ja kažem da je ta osoba neko ko će biti odbačen. Preostalih deset odsto u potpunosti zavise od Mog prosvećenja i prosvetljenja pomoću kojih ljudi mogu da postignu stopostotnu uverenost u Mene. U ovom trenutku, to jest danas, koliko ih može ostvariti takav rast? Stalno ti otkrivam Moju volju i konstantno gajiš životna osećanja u sebi. Zašto onda ne postupaš u skladu sa Duhom? Da li se bojiš da ne napraviš greške? Ako je tako, zašto se ne usredsrediš na vežbanje? Kažem ti da ljudi ne mogu da dokuče Moju volju ako pokušaju samo jednom ili dva puta, već da to mora da bude proces. Puno puta sam ti na to ukazao, zašto onda to i ne primeniš? Zar ne misliš da si neposlušan? Želiš da sve završiš u trenutku i nikada nisi spreman da se potrudiš ili uložiš vreme u bilo šta. Kako si glup i, štaviše, kako si neuk!

Zar ne znate da ja uvek govorim otvoreno o stvarima? Zašto ste i dalje apatični, otupeli i ograničeni? Trebalo bi više da se preispitujete i ako postoji nešto što ne razumete, onda bi trebalo da češće dolazite Meni. Kažem ti sledeće: Ja govorim na ovaj ili onaj način da bih vas doveo Meni. Zašto, posle toliko vremena, i dalje to ne shvatate? Da li je to zato što su vas Moje reči potpuno zbunile? Ili je to zato što niste svaku Moju reči shvatili ozbiljno? Kada ih čitate dobro upoznajete sebe i onda govorite da sam vas zadužio i da ne možete da dokučite Moju volju i slično. Međutim, šta bude na kraju? Ispada kao da s tim stvarima nemaš nikakve veze i kao da jednostavno nisi neko ko veruje u Boga. Zar jednostavno samo ne gomilaš informacije, a da ne daješ sebi vremena da ih rastumačiš? Kada uživaš u Mojim rečima, to je kao da tek bacaš pogled na cveće dok jašeš konja koji galopira i nikada ne pokušavaš da iz Mojih reči istinski

shvatiš šta je Moja volja. Eto kakvi su ljudi: vole da se uvek prave skromni. To je najmrskija vrsta ljudi. Kada se okupe da razgovaraju sa drugim ljudima, vole da uvek dele svoja saznanja o sebi pred ostalima, pokušavajući da im pokažu da su oni ti koji pokazuju obzir prema Mom bremenu. A zapravo, u stvarnosti, najgluplji su od svih. (Ne razgovaraju sa svojom braćom i sestrama o svojim istinitim spoznajama ili znanju o Meni, već samo sebe ističu i prave se važni pred drugim ljudima; takve ljude najviše prezirem, jer Me kleveću i nipodaštavaju.)

Često činim da se Moja najveća čuda ispoljavaju u vama. Zar ih ne vidite? Takozvanu „stvarnost“ proživljavaju oni koji Me iskreno vole. Zar je niste videli? Zar ona nije najbolji dokaz kojim možete da Me spoznate? Zar ona ne svedoči najbolje o Meni? A vi je ipak ne prepoznajete. Recite mi: ko može da proživljava stvarnost u ovom razvratnom svetu koji je tako prljav i ogavan i koji je Sotona toliko iskvario? Zar nisu svi ljudi iskvareni i prazni? U svakom slučaju, Moje reči dostigle su svoj vrhunac i nijedne druge reči nije lakše razumeti od Mojih. Čak bi i potpuni imbecil mogao da pročita Moje reči i razume ih. Da nije stvar u tome da se jednostavno niste dovoljno potrudili?

Poglavlje 64

Ne smeš da razumeš Moje reči na iskrivljen i lažan način. Moraš da ih razumeš sa svih aspekata i pokušaš da ih dokučiš više i iznova i iznova ih promišljaš, a ne samo jedan dan ili noć. Ti ne znaš gde leži Moja volja ili u kojim aspektima sam platio mukotrpnu cenu. Kako onda možeš da pokažeš obzira prema Mojoj volji? Takvi ste vi ljudi, potpuno nesposobni da se udubite u detalje, usredsređeni samo na spoljašnost i sposobni samo za imitiranje. Kako se to može nazvati duhovnošću? To je puki čovekov entuzijazam, nešto što Ja ne odobravam i, štaviše, nešto što prezirem. Kažem ti ovo: sve stvari koje prezirem moraju biti uklonjene, da trunu u čamotinji i podlegnu Mom ognju i sudu. Inače ljudi neće znati za strah i živeće u razvratu, videći Me uvek ljudskim očima – tako su glupi! Najbolji način da se oslobodiš Sotoninih ideja je da Mi se približiš i razgovaraš sa Mnom. Želeo bih da se svi ponašate u skladu sa tim pravilom da biste izbegli da vam se sudi i da ne biste trpeli gubitke u životu.

Tako je teško raditi sa ljudima, koji su uvek pod kontrolom ljudi, događaja i stvari spolja, kao i sopstvenih predstava. Kao rezultat toga nisu u stanju da lepo svedoče o Meni i nesposobni su da dobro sarađuju sa Mnom. Stalno vas podržavam i ohrabrujem, a ipak jednostavno niste sposobni da date sve od sebe da sarađujete sa Mnom. Sve te stvari više nego dovoljno pokazuju koliko Me ne razumete. Kada dođe vreme – kada više ne budeš imao nikakve sumnje o Meni – niko neće moći da te spreči da hodaš istinitimm putem, i nećeš biti u vlasti nijedne ljudske predstave. Zašto to kažem? Da li istinski shvataš značenje mojih izjava? Tek kada pojasnim ovakve reči počinjete pomalo da ih razumete. Ljudi su jednostavno tako glupi i slabi u glavi. I najmanji bol osećaju tek

kad igla udari u kost, odnosno, potpuno si ubeđen tek kada Moje reči ukažu na izvor tvoje bolesti. Ipak, još uvek ste ponekad nespremni da sprovedete Moje reči u delo ili da poznate sebe. Zašto, u ovom trenutku, još uvek niste uvideli koliko je teško obračunavati se sa ljudima? Da li je to zato što Moje reči nisu dovoljno očigledne ili transparentne? Ono što želim od vas je da ozbiljno i iskreno sarađujete sa Mnom. Bilo da izgovaraš ili ne milozvučne reči, dokle god si spreman da sarađuješ sa Mnom i možeš da Mi se iskreno klanjaš, bićeš pod Mojom zaštitom. Čak i ako je takva osoba veoma neuka, prosvetiću je da može da se oslobodi svog neznanja. To je zato što su Moja dela nužno u skladu sa Mojim rečima. Ja sam Svemogući Bog koji nikada ne daje obećanja koja ne može da ispuni.

Odmah ću otkriti Moju volju crkvama i svim prvorođenim sinovima i nikada više ništa neće biti skriveno, jer je stigao dan kada je sve otkriveno. Odnosno, reč „skriveno“ se ubuduće više neće koristiti, niti će i dalje postojati bilo šta što je skriveno. Svi skriveni ljudi, događaji i stvari će sigurno biti raskrinkani jedan po jedan. Ja sam mudri Bog koji vrši punu vlast. Sve događaje, sve stvari i svaku osobu držim u Mojim rukama. Preduzimam svoje sopstvene korake da ih razobličim i razobličiću ih jednu po jednu, sve po redu. Ako neko pak pokuša da mi se dodvorava ili da bilo šta sakrije od Mene, potrudiću se da više nikada ne ustane. Preduzeću takve mere kako bi vi sve jasno mogli da vidite. Dobro pogledajte! Mukotrpna cena koju sam platio nije bila uzalud i urodiće plodom. Odmah ću suditi onome ko se ne bude obazirao ili slušao. Ko se još usuđuje da Mi se suprotstavi? Svi morate da Me slušate. Slušaj Me: sve što kazujem i radim, i svaki postupak, ideja, misao i koncepcija koju danas imam – sve je potpuno ispravno. Nema nimalo prostora za dalje razmatranje. Zbog čega vam iznova i iznova govorim da sve što treba da radite jeste da sledite i da nema potrebe da o tome dodatno razmišljate? To je iz tog razloga. Da li još treba da vam pojašnjavam?

U vlasti ste vaših predstava, a ipak ne shvatate da je to zato što sami niste uložili dovoljno napora. Umesto toga, pitaš Mene za uzroke i kažeš da te nisam prosvetio. Zašto tako govorite? Ti sam ne preuzimaš odgovornost i uvek Mi se žališ. Upozoravam te! Ako nastaviš tako, da ne plaćaš nikakvu cenu, bićeš odbačen! Ne izgovaram krupne reči po ceo dan da vas zastrašim, već je to činjenica: ja radim ono što govorim. Istog trena kada reči izađu iz Mojih usta, odmah kreću da se ostvaruju. Ranije su se reči koje sam izgovarao ostvarivale sporo. Danas su, međutim, stvari drugačije i više se neće sporo dešavati. Prostije rečeno, više se ne natežem i ne nagovaram vas, već vas podstičem i primoravam. Da se još jasnije izrazim, oni koji su u stanju da drže korak nastaviće da idu napred, a oni koji ne mogu da drže korak i ne mogu da idu napred biće izgnani. Nekada sam se trudio da vam se obraćam strpljivo na svaki mogući način, ali jednostavno niste slušali. Sada kada se delo nastavilo do ove etape, šta ćete uraditi? Da li ćete stvarno nastaviti da ugađate sebi? Takve ljude Ja ne mogu da upotpunim, već ću ih Ja sigurno odbaciti!

Poglavlje 65

Moje reči vas uvek pogađaju tamo gde ste najranjiviji, odnosno ističu vaše pogubne slabosti; inače biste i dalje odugovlačili, bez ikakve predstave o vremenu. Znajte to! Koristim put ljubavi da vas spasem. Kako god da se ponašate, ja ću zasigurno dovršiti ono što sam odobrio i neću ni najmanje grešiti. Da li je moguće da Ja, pravedni Svemogući Bog, pogrešim? Zar to nije ljudska predstava? Recite Mi: zar sve što radim i govorim nije za vaše dobro? Neki ljudi će ponizno reći: „O Bože! Sve što Ti činiš jeste za nas, ali mi ne znamo kako da postupamo u saglasju sa Tobom.“ Kakvo neznanje! Idete čak tako daleko da kažete da ne znate kako da sarađujete sa Mnom! Sve su to bestidne laži! Pošto ste već to izgovorili, zašto se u stvarnosti i dalje obazirete na telesnost? Vaše reči zvuče dobro, ali vaše ponašanje nije jednostavno, niti prijatno. Morate shvatiti ovo: Ja danas ne tražim mnogo od vas, niti je Moje zahteve nemoguće razumeti; naprotiv, oni su ljudima dostižni. Ni najmanje vas ne precenjujem. Zar Ja nisam svestan dosega čovekovih sposobnosti? Ja to savršeno jasno shvatam.

Moje reči vas neprestano prosvećuju, ali su vaša srca previše otvrdla, te niste u stanju da shvatite Moju volju unutar svog duha! Recite Mi: koliko puta sam vas podsetio na to da se ne usredsređujete na hranu, ni na odeću, ni na svoj izgled, već da se usredsredite na svoje unutarnje živote? Vi jednostavno nećete da slušate. Muka mi je od priče. Jeste li toliko otupeli? Jeste li potpuno nerazumni? Da li je moguće da su moje reči izgovorene uzalud? Jesam li rekao nešto pogrešno? Sinovi Moji! Imajte obzira prema Mojim iskrenim namerama! Kada vaši životi dostignu zrelost, više neće biti potrebe za brigom, i sve će biti obezbeđeno. Trenutno nije vredno usredsređivati se na te stvari. Moje carstvo je potpunosti ostvareno i javno se spustilo u svet; ovo još više ukazuje na to da je Moj sud stigao u potpunosti. Jeste li ga iskusili? Gnušam se toga da vam sudim, ali se vi uopšte ne obazirete na Moje srce. Moja je želja da vam se neprestano pruža briga i zaštita Moje ljubavi, a ne nemilosrdni sud. Da li je moguće da ste voljni da vam se sudi? Ako ne, zašto Mi se onda iznova ne približavate, zašto ne komunicirate i ne družite se sa Mnom? Ponašaš se tako hladno prema Meni, a kada te Sotona podbada, osećaš se ushićeno, misleći da se to poklapa sa tvojom sopstvenom voljom – a ništa što činiš nije Mene radi. Da li želite da se prema Meni uvek ophodite tako okrutno?

Nije da ne želim da vam dam, već vi niste voljni da platite cenu. Kao takvi, praznih ste ruku, nemate ništa. Zar ne vidite kako brzo napreduje delo Duha Svetoga? Zar ne vidite da Moje srce gori od strepnje? Molim vas da sarađujete sa Mnom, ali vi i dalje niste voljni. Događaće se svakakve katastrofe, jedna za drugom; svi narodi i mesta doživeće nesreće: kuga, glad, poplave, suša i zemljotresi nastupaju svuda. Ove katastrofe se ne dešavaju samo na jednom ili na dva mesta, niti će biti gotove za dan ili dva; umesto toga, one će se širiti na sve veća i veća područja i postajati sve ozbiljnije. Razne najezde insekata slediće jedna za drugom tokom ovog vremena, a fenomen

kanibalizma će iskrsnuti svuda. Ovo je Moj sud nad svim zemljama i narodima. Deco Moja! Vi ne smete trpeti bol i nevolje katastrofa. Moja je želja da uskoro stasate i da breme koje leži na Mojim plećima preuzmete što je pre moguće. Zašto ne razumete Moju volju? Posao koji je pred nama biće sve naporniji. Zar ste toliko tvrdog srca da Me ostavljate punih ruku posla, da Sâm toliko naporno radim? Reći ću to jasnije: oni koji dostignu životnu zrelost dobiće utočište i neće podnositi bol i teškoće; oni čiji životi ne dostignu zrelost moraju podnositi bol i povrede. Moje reči su dovoljno jasne, zar ne?

Moje ime mora da se pronese u svim pravcima i do svih mesta, da bi svi znali Moje sveto ime i spoznali Mene. Ljudi iz različitih sfera života u SAD, Japanu, Kanadi, Singapuru, Sovjetskom Savezu, Makau, Hong Kongu i drugim zemljama odmah će zajedno pohrliti u Kinu, u potrazi za istinitim putem. O Mom imenu njima je već posvedočeno; sve što vam preostaje jeste da što pre sazrete, kako biste mogli da im budete pastir i da ih predvodite. Zato kažem da ima još i više posla kojeg treba obaviti. Za Moje ime će se naširoko čuti nakon tih katastrofa i, ako ne budete obazrivi, izgubićete ono što vam s pravom pripada. Zar se ne plašite? Moje ime doseže do svih religija, do svih sfera života, svih naroda i veroispovesti. Ovo je Moje delo koje se obavlja na uređen način, u bliskoj međusobnoj srodnosti; sve se dešava prema Mom mudrom planu. Samo bih želeo da ste u stanju da napredujete sa svakim korakom, pomno sledeći Moj primer.

Poglavlje 66

Moj rad se nastavio do ove faze, u svemu je sledio mudra uređenja Moje ruke i sve je to Moj veliki uspeh. Ko bi među ljudima mogao da ostvari tako nešto? Zar nije, naprotiv, slučaj da ljudi prekidaju Moje upravljanje? Svejedno, moraš da znaš da niko ne može da radi Moj posao umesto Mene, a kamoli da ga remeti, jer ne postoji osoba koja može da govori ili radi stvari koje Ja radim i govorim. Iako je tako, ljudi Me još uvek ne poznaju, Mene, mudrog, Svemogućeg Boga! Ne bi ste se usudili da Mi se otvoreno usprotivite, ali Mi se protivite u svojim srcima i dušama. Budale! Zar ne znate da sam ja Bog koji posmatra samu dubinu ljudskog srca? Zar ne znate da Ja gledam svaku vašu reč i postupak? Slušaj Me: moja usta više neće nikada izgovoriti blage reči. Naprotiv, sve Moje reči će biti reči strogog suda i videću da li ih možeš izdržati ili ne. Ubuduće, oni čija srca nisu blizu Meni – odnosno oni koji ne gaje iskrenu ljubav prema Meni – oni su ti koji mi otvoreno prkose.

Danas, delo Svetog duha došlo je do tačke kada se više neće koristiti raniji metod, već će se primenjivati novi metod. Oni koji ne sarađuju sa Mnom na pozitivan i aktivan način pašće u Ad, provaliju smrti (i ti ljudi će doživeti večnu propast). Novi metod je sledeći: ako ti srce i duša nisu na mestu, onda će te odmah zadesiti Moj sud. To obuhvata vezanost za svet, bogatstvo, tvoju porodicu, tvog muža, tvoju ženu, tvoju decu, tvoje roditelje, hranu i piće, odeću i sve te stvari koje nisu deo duhovnog carstva.

Prosvećenje svetaca postaće sve vidljivije, odnosno osećanja života postaće sve očiglednija i biće u stalnom kretanju. Svako ko izazove i najmanji prekid pretrpeće katastrofalan pad i naći će se daleko na začelju životne trke. One koji su ravnodušni, koji nisu posvećeni u traženju, Ja ću potpuno napustiti i ignorisati sve bez izuzetka. Oni će čamiti u propasti hiljadu godina. Što se tiče onih koji žarko traže – odnosno, oni koji uvek izazivaju prekide, odagnaću njihovo neznanje i učiniti ih odanim Meni. Uz to, imaće mudrost i pamet i samim tim će tražiti sa još većom verom. Udvostručujem svoje blagoslove svim Mojim prvorođenim sinovima i Moju ljubav dobijaćete svi u svakom trenutku. Uvek motrim na vas i štitim vas i neću vam dozvoliti da padnete u Sotoninu mrežu. Počeo sam da pokrećem Moje delo među svim narodima, odnosno dodao sam još jedan radni projekat. To su oni koji će služiti Hristu hiljadu godina i ogroman broj ljudi preplaviće Moje carstvo.

Sinovi moji, morate da pojačate svoju obuku. Puno toga vas čeka, posao koga se morate latiti i obaviti ga. Želim samo da požurite i sazrite, da možete da završite posao koji sam vam poverio. To je vaša sveta dužnost, i to je dužnost koju morate da izvršite, vi koji ste Moji prvorođeni sinovi. Štitiću vas dok ne dođete do kraja puta i čuvati vas da možete da zauvek uživate u blaženstvu pored Mene! Svako od vas bi trebalo da ima uvid u činjenicu da sam priredio mnoge žrtve i mnoga okruženja, sve to kako bih vas usavršio. Znate da su to sve Moji blagoslovi, zar ne? Vi ste svi Moji voljeni sinovi. Dokle god Me budete iskreno voleli, neću napustiti nijednog od vas, iako to zavisi od toga da li ste u stanju da u harmoniji sarađujete sa Mnom ili ne.

Poglavlje 67

Moji sinovi se pojavljuju javno i pred svim narodima. Strogo ću izgrditi onoga ko se usudi da im se otvoreno usprotivi, to je sigurno. Danas, svi oni koji su u stanju da ustanu i vode crkvu dostigli su status prvorođenog sina i danas su sa Mnom u slavi – sve što je Moje je i vaše. Darujem izdašnu blagodat svima onima koji Mi se iskreno pokore, da postaneš moćan, jači od ostalih ljudi. Moja volja je u potpunosti usmerena na vas, prvorođene sinove i samo želim da što pre sazrete i završite ono što sam vam poverio. Znajte! Ono što sam vam poverio je završni projekat Mog plana upravljanja. Samo se nadam da ćete biti u stanju da celo svoje biće podariš Meni, svim svojim srcem, umom i snagom i da ga celog daš za Mene. Vreme stvarno ne čeka nijednog čoveka i nijedna osoba, događaj ili stvar ne može da omete Moje delo. Znaj ovo! Moje delo napreduje polako i neometano, svakim korakom.

Moji koraci gaze celom vaseljenom i do krajeva zemlje, Moje oči stalno proučavaju svaku osobu i, pored toga, Ja posmatram vaseljenu kao celinu. Moje reči su zapravo na delu u svakom kutku vaseljene. Ko god se usudi da ne vrši službu za Mene, ko god se usudi da Mi bude nelojalan, ko god se usudi da sudi Mom imenu i ko god se usudi da

vređa i kleveće Moje sinove – onima koji su stvarno sposobni za takve stvari mora se strogo suditi. Moj sud će ih zadesiti u potpunosti, što znači da je sada vreme suda i pažljivim posmatranjem videćete da se Moj sud prostire širom vaseljene-sveta. Naravno, Moja kuća neće biti pošteđena. Sudiće se onima čije misli, reči ili postupci nisu u skladu sa Mojom voljom. Shvati sledeće! Moj sud uperen je prema celokupnoj vaseljeni-svetu, ne samo prema jednoj grupi ljudi ili stvari. Da li si to shvatio? Ako duboko u sebi, gajiš podeljene misli o Meni, onda ćeš odmah biti podvrgnut sudu na unutrašnjem planu.

Moj sud nastupa u svim oblicima i formama. Znajte to! Ja sam jedinstveni, istiniti Bog vaseljene sveta! Ništa nije izvan Moje sile. Svi moji sudovi su vam otkriveni: ako o Meni gajiš protivrečne misli, prosvetiću te u obliku upozorenja. Ako ne budeš slušao, odmah ću te napustiti (time ne mislim na sumnju u Moje ime, već na otvoreno ponašanje u vezi sa telesnim zadovoljstvima). Ako su ti misli prema Meni prkosne, ako Mi se žališ, ako iznova i iznova prihvataš Sotonine ideje i ako ne slediš životna osećanja, onda će ti duh biti u tami i telo će ti trpeti bol. Moraš da Mi budeš bliže. Ne možeš nikada da povratiš tvoje normalno stanje za samo dan ili dva i tvoj će život vidno zaostajati. Što se tiče onih koji su raskalašni u govoru, ukoriću vam usta i jezik i potrudiću se da se neko obračuna sa vašim jezikom. Oni koji su neobuzdano raskalašni u postupcima, upozoriću vas u vašem duhu i strogo izgrditi one koji ne slušaju. One koji Mi otvoreno sude i prkose mi, odnosno one koji pokazuju neposlušnost u rečima ili postupcima, njih ću potpuno izgnati i napustiti ih, zbog čega će stradati i izgubiti najviše blagoslove. To su oni koji će biti izgnani pošto budu izabrani. Oni koji su neuki, to jest oni čije vizije nisu jasne, njih ću ipak prosvetiti i spasiti. Međutim, sa onima koji razumeju istinu, ali je ne primenjuju, biće postupano prema pomenutim pravilima, bili neuki ili ne. Što se tiče ljudi koji su od početka imali zabludele namere, učiniću da zauvek ne budu u stanju da dokuče stvarnost i na kraju će biti izgnani, jedan po jedan. Nijedan neće ostati, iako sada ostaju po Mom uređenju (jer Ja ne radim stvari brzopleto, već po redu).

Moj sud je potpuno otkriven i odnosi se na razne ljude, koji svi moraju da zauzmu svoja odgovarajuća mesta. Ja ću upravljati ljudima i suditi im prema pravilima koja su prekršili. Što se tiče onih koji nisu u ovo ime i koji ne prihvataju Hrista poslednjih dana, za njih važi samo jedno pravilo. Odmah ću uzeti duh, dušu i telo svakome koji Mi se usprotivi i izgnati ih u Ad. Sve one koji Mi ne prkose, sačekaću vas da sazrete pre nego što sprovedem svoj drugi sud. Moje reči sve potpuno jasno objašnjavaju i ništa nije sakriveno. Samo se nadam da ste u stanju da ih imate na umu u svakom trenutku!

Poglavlje 68

Moja reč se sprovodi u svakoj zemlji, na svakom mestu, u svakom narodu i veroispovesti i ispunjava se na svakom ćošku u svakom trenutku. Nesreće koje se dešavaju svuda nisu ratovi između ljudi, niti su bitke oružjem. Posle više neće biti ratova.

Svi su u Mom domašaju. Svi će podleći Mom sudu i čamiti u nesreći. Neka oni koji Mi se opiru, kao i oni koji ne preduzimaju inicijativu da sarađuju sa Mnom, trpe bol različitih nesreća. Neka jecaju i stišću zube do večnosti, zauvek ostajući u tami. Oni neće preživeti. Ja delam otvoreno i vispreno i ne obazirem se na to koliko si Mi bio veran u prošlosti. Sve dok Mi se opireš, moja ruka suda munjevito će bacati gnev na tebe, bez ikakvog odlaganja – ni sekund – i bez trunke milosti. Sve vreme govorim da sam ja Bog koji drži Svoju reč. Svaka reč koju izgovaram će se ispuniti i učiniću da vidite svaku od njih. To je ono što ulazak u stvarnost u svemu zaista znači.

Velike nesreće sigurno neće zadesiti Moje sinove, Moje voljene. Paziću na Moje sinove u svakom trenutku i u svakoj sekundi. Sigurno nećete morati da trpite takav bol i patnju. Umesto toga, cilj toga je usavršiti Moje sinove i ispuniti Moj reč u njima. Kao rezultat toga, možete da prepoznate Moju svemoć, dalje se razvijate u životu, ranije ponesete breme za Mene i posvetite celo svoje biće ostvarenju Mog plana upravljanja. Trebalo bi da se radujete, da vam bude drago i da ste srećni zbog toga. Vama ću predati sve i dozvoliti vam preuzmete kontrolu. Poveriću je vama u ruke. Ako je tačno da sin nasleđuje celokupan imetak svog oca, koliko ćete onda tek vi naslediti, Moji prvorođeni sinovi? Istinski ste blagosloveni. Umesto da patite zbog velikih nesreća, uživaćete u beskrajnim blagoslovima. Kakva slava! Kakva slava!

Ubrzajte svoj ritam i sledite Moje korake svuda i u svakom trenutku. Ne zaostajte. Neka vaša srca slede Moje srce i neka vaš um sledi Moj um. Sarađujte sa Mnom i budite jedno srcem i duhom. Jedite sa Mnom, živite sa Mnom i uživajte sa Mnom. Čekaju vas čudesni blagoslovi, da ih uzmete i uživate u njima. U Meni postoji tako jedinstveno obilje. Nidelić tog obilja nije pripremljen ni za koga drugog – Ja to činim u celosti za Moje sinove.

U ovom trenutku, ono što imam na umu je ono što će biti ostvareno. Do trenutka kada budem završio svoje obraćanje vama, ta pitanja će već biti rešena. Delo se odvija zaista tako brzo i menja se u svakom trenutku. Ako ti pažnja odluta i na tren, desiće se „centrifugalni“ fenomen i bićeš odbačen na veliku razdaljinu i tako ispasti iz ovog toka. Ako još revnosnije ne budete tražili, zbog vas će Moji mukotrpni trud biti uzaludan. U budućnosti, ljudi različitih nacija pristizaće u gomilama u svakom trenutku: na vašem sadašnjem nivou, da li ćete biti u stanju da ih vodite? Temeljno ću vas obučiti da postanete dobri vojnici u tom kratkom vremenskom periodu da biste ispunili Moj nalog. Želim da slavite Moje ime u svakom pogledu i da svedočite o Meni na predivan način. Neka oni koje su prezirali stoje iznad njih danas, da vladaju njima i vode ih. Da li razumete Moje namere? Da li ste svesni mukotrpnih napora koje sam uložio? Sve to radim za vas. To zavisi samo od toga da li ste u stanju da uživate u Mojim blagoslovima ili ne.

Ja, Bog koji ispituje srce i um čovečanstva, putujem na obode zemlje. Ko bi se usudio da ne vrši službu za Mene? Velika je napetost među svim nacijama i one vode ogorčenu borbu. Na kraju, međutim, neće izbeći Moj stisak. Sigurno im neću dozvoliti da se lako izvuku. Sudiću im jednoj po jednoj, prema njihovim postupcima, zemaljskom statusu i

zemaljskim zadovoljstvima. Nijednu neću poštedeti. Sve će ih zasuti Moj gnev koji je počeo da se otkriva. Sve će se ispuniti u njima po redu, i same će za to biti krive. Ljude koji nisu uspeli da Me spoznaju ili koji su Me prezirali u prošlosti uskoro će zadesiti Moj sud. Što se tiče onih koji su progonili Moje sinove, njih ću posebno izgrditi prema njihovim rečima i postupcima u prošlosti. Ni decu neću poštedeti: svi ti ljudi su Sotonin soj. Čak iako ne govore i ne rade ništa, ako duboko u sebi gaje mržnju prema Mojim sinovima, neću poštedeti nijednog od njih. Sve ću ih naterati da vide da mi – ova grupa ljudi – danas vladamo i držimo vlast, a sigurno ne oni. Iz tog razloga, još je odsudnije da uložite svoju maksimalnu snagu i iskreno se date za Mene, da možete da slavite i svedočite za Moje ime na svakom mestu, na svakom ćošku, u svakoj religiji i veroispovesti i da ga širite na čitavu vaseljenu i na krajeve zemlje!

Poglavlje 69

Kada se Moja volja izrazi, ko god se usudi da se opire i ko god se usudi da sudi ili sumnja, odmah ću ga ukloniti. Danas, ko god ne postupa u skladu sa Mojom voljom ili je ne ispuni, mora biti odbačen i izgnan iz Mog carstva. U Mom carstvu nema nikog drugog, svi su Moji sinovi – ljudi koje volim i koji su obzirni prema Meni. Uz to, to su oni koji delaju u skladu sa Mojom reči i sposobni su da vrše vlast da bi sudili svim nacijama i svim narodima u Moje ime. Štaviše, oni su grupa prvorođenih sinova koji su nevini i živahni, jednostavni i otvoreni, pošteni i mudri u isto vreme. Moja volja je zadovoljena u vama i ono što želim da uradim je ispunjeno u vama, bez greške, potpuno otvoreno i otkriveno. One koji imaju pogrešne namere ili ciljeve počeo sam da napuštam i potrudiću se da propadnu, jedan po jedan. Uništiću ih jednog po jednog sve do trenutka kada ne mogu da prežive – i sve se ovo odnosi na njihov duh, njihovu dušu i njihovo telo.

Shvatite ono što činim rukom Svojom – pomoć siromašnima, briga i zaštita onih koji Me vole, spasenje neukih i revnosnih koji ne ometaju Moje upravljanje, kažnjavanje onih koji Mi se opiru i onih koji ne sarađuju aktivno sa Mnom – sve te stvari će biti potvrđene jedna po jedna, u skladu sa Mojim izjavama. Da li si onaj koji Me istinski voli? Da li si onaj koji se verno daješ Meni Da li si onaj koji sluša Moju reč i shodno njoj dela? Da li si onaj koji je protiv Mene ili si onaj koji je u skladu sa Mnom? Duboko u sebi, imaš li jasnu ideju o tim stvarima? Da li možeš da odgovoriš na svako od pitanje koje sam postavio? Ako ne možeš, onda si neko ko traži sa oduševljenjem, ali ne razume Moju volju. Takvi ljudi će vrlo lako prekinuti Moje upravljanje i pogrešno protumačiti Moju volju. Ako i za trenutak imaju lošu nameru, Ja ću ih ukloniti i uništiti.

U Meni su beskrajne tajne, koji su nedokučive. Otkriću ih ljudima jednu po jednu, prema Mom planu. To jest, otkriću ih Mojim prvorođenim sinovima. Onima koji su nevernici i koji Mi se opiru, jednostavno ću dozvoliti da ih struja nosi. Na kraju, međutim, moram da ih nateram da shvate da sam Ja veličanstvo i sud. Današnji nevernici imaju

znanje samo o onome što im se dešava pred očima, ali ne poznaju Moju volju. Samo sinovi Moji – ljudi koje volim – poznaju i razumeju Moju volju. Sinovima Mojim, Ja sam otvoreno otkriven. Sotoni, Ja sam veličanstvo i sud i nisam uopšte skriven. Ovih dana, samo su Moji prvorođeni sinovi dostojni da poznaju Moju volju, niko drugi ne ispunjava uslove i sve sam to Ja unapred uredio pre stvaranja. U početku, pravilno sam uredio ko će biti blagosloven, a ko proklet. Bio sam jasan u tom pogledu i danas se to u potpunosti prikazalo: oni koji su blagosloveni počeli su da uživaju u svojim blagoslovima, dok su oni koji su prokleti počeli da trpe nesreće. Oni koji ne žele da budu prokleti to će svejedno biti, jer je to ono što sam Ja odredio i ono što su Moje ruke upravnim odlukama uredile. Koja je tačno vrsta osobe blagoslovena, a koja je vrsta osobe prokleta? Već sam otkrio te stvari. To za vas nije tajna, već je sve to obelodanjeno: oni koji Me prihvataju, ali imaju loše namere; oni koji Me prihvataju, ali Me ne traže; oni koji Me poznaju, ali mi se ne pokoravaju; oni koji se služe prepredenošću i podvalama da bi Me obmanuli; oni koji čitaju Moj reči ali bljuju negativnost i oni koji ne poznaju sebe, koji ne znaju ko su, koji imaju visoko mišljenje o sebi i koji smatraju da su dostigli zrelost (Sotonin slučaj) – svi ti ljudi predmet su prokletstva. Oni koji Me prihvataju i čije su namere za Moje dobro (i, ako izazivaju prekide, Ja neću pamtiti njihove prestupe, ali njihove namere moraju da budu ispravne i uvek moraju da budu oprezni, pažljivi, a ne razuzdani; i moraju uvek da neguju volju kako bi Me slušali i kako bi Mi se pokorili); oni koji su čisti, oni koji su otvoreni; oni koji su pošteni; oni koje ne kontroliše nijedna osoba, stvar ili pitanje; i oni koji su detinjastog izgleda uprkos tome što su životno zreli – oni su Moji voljeni, predmet Mojih blagoslova. Sada će svako od vas zauzeti svoje odgovarajuće mesto prema svom stanju. Štaviše, znaćeš da li si blagosloven ili proklet. Nema potreba da to jasno kažem. Oni koji su blagosloveni trebalo bi da se raduju i budu srećni, dok oni koji će biti prokleti ne treba da se potresaju. Iako je i jedno i drugo uređeno Mojom rukom, ne krivite Mene: ti si onaj kome nedostaje aktivna saradnja sa Mnom, kao i onaj ko ne razume da sam Ja Bog koji ispituje same dubine ljudskog srca. To je ono što sam Ja unapred odredio i sam si sebi naškodio svojim sitnim podvalama. Sam si za sve kriv! Nije zlostavljanje to što ćeš pasti u Ad! To je tvoj kraj i to je tvoj ishod!

Blagosloveni prvorođeni sinovi! Brzo ustanite i kličite! Brzo ustanite i hvalite! Ubuduće neće više biti ogorčenosti i patnje; sve je u našim rukama. Svako čije su misli potpuno usklađene sa Mojim mislima je osoba koju volim i koja neće doživeti propast. Šta je god želja tvog srca, Ja ću je ispuniti (iako to ne može da bude samovolja). To je Moje delo.

Poglavlje 70

Moje tajne su otkrivene i otvoreno prikazane, i više nisu skrivene, isključivo zbog Moje blagodati i milosti. Štaviše, to što se Moja reč pojavljuje među ljudima, i više nije skrivena, takođe je zbog Moje blagodati i milosti. Ja volim sve koji se iskreno daju Meni

i posvećuju Mi se. Ja mrzim sve koji su proistekli iz Mene a ipak Me ne poznaju, i čak Mi se opiru. Neću napustiti nikoga ko je iskreno za Mene; štaviše, udvostručiću blagoslove za takvu osobu. Dvostruko ću kazniti one koji su nezahvalni i zloupotrebljavaju Moju dobrotu i neću ih pustiti da se lako izvuku. U Mom carstvu nema pokvarenosti i prevare, niti svetovnih interesa; to jest, nema vonja mrtvih. Tačnije, sve je ispravno i pravedno; sve je čisto i otvoreno, i ništa nije skriveno ili pritajeno. Sve je sveže, sve je uživanje i sve je prosvećenje. Niko ko i dalje zaudara na mrtve ne može ni na koji način ostati u Mom carstvu, i umesto toga će biti pod udarom Moje železne motke. Sve beskrajne tajne, od iskonskih vremena do današnjeg dana, potpuno su otkrivene vama – grupi ljudi koju sam pridobio u poslednjim danima. Zar ne osećate da ste blagosloveni? Dani kada je sve jasno otkriveno, štaviše, dani su u kojima delite Moju vladavinu.

Ova grupa ljudi koji istinski vladaju kao kraljevi zavisi od Mog predodređenja i izbora, i u tome apsolutno nema ljudske volje. Ko god se usudi da uzme učešće u ovome mora se naći pod udarom Moje ruke, i takvi ljudi će biti žrtve Mog strašnog ognja; to je druga strana Moje pravednosti i veličanstvenosti. Rekao sam da vladam svim stvarima, Ja sam mudri Bog koji ima pun autoritet i nisam popustljiv ni prema kome; Ja sam krajnje okrutan, potpuno lišen ličnih obzira. Prema svakome (bez obzira na to koliko vešto priča, neću ga pustiti da se izvuče) odnosim se sa pravednošću, ispravnošću i veličanstvenošću, istovremeno omogućujući svima da bolje vide čudo Mojih dela, kao i šta Moja dela znače. Jednog po jednog, kaznio sam zle duhove za sve vrste postupaka koje čine, bacajući svakog od njih u bezdan. Ovo delo sam završio pre nego što je počelo vreme, ostavljajući ih bez položaja i ne ostavljajući im mesta za njihovo delovanje. Niko od Mojih izabranika – od Mene predodređenih i izabranih – ne može nikad biti posednut zlim duhovima, već će uvek biti svet. Što se tiče onih koje nisam predodredio i izabrao, njih ću prepustiti Sotoni i neću im više dozvoliti da ostanu. U svakom pogledu, Moje upravne odluke uključuju Moju pravednost i Moju veličanstvenost. Neću pustiti ni jednog jedinog od onih na kojima Sotona radi, već ću ih zajedno sa njihovim telima baciti u Ad, jer Ja mrzim Sotonu. Nipošto ga neću poštedeti, već ću ga potpuno uništiti, ne ostavljajući mu ni najmanju mogućnost da deluje. Oni koje je Sotona do izvesne mere pokvario (to jest, oni koji su predmet propasti) nalaze se pod mudrim merama Moje sopstvene ruke. Nemojte misliti da se to desilo kao rezultat Sotonine sile; znajte da sam Ja Svemogući Bog koji vlada vaseljenom i svim stvorenim! Za Mene ne postoje problemi koji se ne mogu rešiti, a kamoli nešto što se ne može postići, ili neka reč koja se ne može izgovoriti. Ljudi ne smeju nastupati kao Moji savetnici. Pazite da vas Moja ruka ne zgromi i baci u Ad. Kažem vam ovo! Oni koji danas proaktivno sarađuju sa Mnom su najpametniji, i oni će izbeći gubitke i bol suda. Sve su to Moji planovi, od Mene predodređeni. Ne iznosite nepromišljene primedbe i ne govorite pompezno, misleći da ste tako veliki. Ne dešava li se sve ovo putem Mog predodređenja? Vi koji biste da budete Moji savetnici nemate srama! Ne znate sopstveni značaj: kako jadno je mali! I pored svega, mislite da ovo nije važna stvar i ne poznajete sebe. Uvek nanovo oglušujete se o Moje reči, čineći da Moja

mukotrpna nastojanja budu uzaludna i uopšte ne shvatajući da su ona manifestacije Moje blagodati i milosti. Naprotiv, uvek iznova pokušavate da istaknete sopstvenu pamet. Sećate li se ovoga? Koja grdnja sleduje ljudima koji misle da su toliko pametni? Ravnodušni i neverni prema Mojim rečima, ne urezujući ih u svoja srca, koristite Me kao izgovor da radite ovo ili ono. Zlotvori! Kada ćete uzmoći da potpuno uzmete u obzir Moje srce? Nemate obzira prema njemu, tako da naziv „zlotvori“ nije nimalo preteran u pogledu vas. Savršeno vam odgovara!

Danas vam pokazujem, jednu po jednu, stvari koje su nekada bile skrivene. Velika crvena aždaja bačena je u bezdan i potpuno uništena, jer ne bi bilo nikakve svrhe zadržati je; to znači da ne može poslužiti Hristu. Ubuduće, crvene stvari više neće postojati; postepeno moraju otići u ništavilo. Ja činim ono što govorim; ovo je završetak Mog dela. Uklonite ljudske predstave; sve što kažem Ja učinim. Ko god pokuša da bude pametan samo navlači propast i prezir na sebe i ne želi da živi. Stoga ću te zadovoljiti i definitivno neću zadržati takve ljude. Ubuduće, populacija će rasti u izvrsnosti, dok će svi koji ne budu proaktivno sarađivali sa Mnom biti pometeni u ništavilo. Oni koje sam odobrio su oni koje ću usavršavati i neću odbaciti nijednog. Nema protivrečnosti u ovome što govorim. Oni koji ne sarađuju proaktivno sa Mnom trpeće veću grdnju, iako ću ih na kraju sigurno spasti. Do tada, međutim, obim njihovih života biće sasvim drugačiji. Želiš li da budeš takva osoba? Ustani i sarađuj sa Mnom! Sigurno je da neću loše tretirati nekoga ko se iskreno daje za Mene. Što se tiče vas koji Mi se iskreno posvetite, darovaću vam sve Svoje blagoslove. U potpunosti Mi se ponudi! Ono što jedeš, što oblačiš i tvoja budućnost – sve je u Mojim rukama; sve ću udesiti kako treba, tako da raspolažeš beskrajnim uživanjem, koje nikad nećeš potrošiti. Ovo je zato što sam rekao: „One koji Mi se iskreno daju sigurno ću izdašno blagosloviti.“ Svi blagoslovi će stići svakoj osobi koja se iskreno daje za Mene.

Poglavlje 71

Svima sam vam celog Sebe prikazao, ali zašto ne možete da razmislite o Mojim rečima celim srcem i dušom? Zašto mislite da govorim gluposti? Zar je ono što Ja govorim netačno? Zar su Moje reči pogodile u vaše slabe tačke? Stalno odlažete i oklevate. Zašto se tako ponašate? Zar nisam jasno govorio? Rekao sam, toliko puta, da bi o Mojim rečima trebalo pažljivo razmisliti i da bi trebalo da detaljno obratite pažnju na njih. Da li je bilo ko među vama poslušno i pokorno dete? Zar su Moje reči bile uzaludne? Zar nisu imale nikakvog efekta? U kojoj meri se možeš pokoriti Mojoj volji? Ako ti se i za trenutak niko ne obrati, odmah postaješ razuzdan i nekontrolisan. Ako jasno ne kažem kako da se ponašaš i govoriš, može li onda biti da, duboko u sebi, nemaš nikakvu ideju? Slušaj Me! Onaj koji trpi gubitke je onaj koji je neposlušan, koji se ne pokorava i koji budalasto veruje! Ljudi koji ne obraćaju pažnju na ono što govorim i ne mogu da

razumeju detalje neće biti u stanju da dokuče Moje namere, niti će biti sposobni da Mi služe. Sa takvim ljudima ću se Ja obračunati i suditi im. Ne dokučiti detalje je izuzetno smelo, kao i tvrdoglavo nepromišljeno. Zato mrzim takve ljude i neću biti blag prema njima. Neću imati milosti prema njima, već ću im samo pokazati Moje veličanstvo i sud. Vidi onda da li se još uvek usuđuješ da Me obmanjuješ. Ja sam Bog koji ispituje same dubine ljudskog srca. Ta stvar bi trebalo da bude jasna svima. U suprotnom, jednostavno će se najnormalnije vratiti svom poslu i prema Meni se odnositi ravnodušno. To je razlog što neke ljude ubijem a da oni to ni ne znaju. Rekao sam da se ni prema kome neću ophoditi nepravedno, da ne radim ništa loše i da se svi Moji postupci odvijaju mudrim uređenjem Moje ruke.

Moj sud je zadesio sve ljude koji Me ne vole istinski. Upravo u ovom trenutku postaje jasno koga sam predodredio i odabrao, a ko će biti izgnan. Oni će biti otkriveni, jedan po jedan i ništa neće ostati sakriveno. Svi ljudi, događaji i stvari dešavaju se i postoje da bi se ispunile Moje reči i svi su upregnuti da ostvare reči izgovorene iz Mojih usta. Vaseljenu i krajeve zemlje kontrolišem samo Ja. Moram da udarim na svakoga ko se usudi da ne posluša Moje reči ili odbije da sprovede Moje postupke, pa će ta osoba pasti u Ad i prestati da postoji. Sve Moje reči su prikladne i primerene i lišene ikakvih nečistota. Da li način na koji govorite može da liči na Moj? Tako se rasplinjavate, govorite bez smisla i ne umete da jasno objasnite, a ipak mislite da ste zadobili neke stvari i da ste skoro pa shvatili. Slušaj Me! Što su ljudi samodovoljniji, to su udaljeniji od dostizanja Mojih standarda. Ne pokazuju obzir prema Mojoj volji i varaju Me i najozbiljnije brukaju Moje ime! Kakva sramota! Ne uzimaš u obzir kakvog si ti sam rasta. Kako si glup i neuk!

Moje reči stalno i u svakom pogledu ukazuju na stvari. Da li je moguće da još uvek ne shvataš? Da li i dalje ne razumeš? Da li nameravaš da Me razočaraš? Priberi se i probudi svoju hrabrost. Ne tretiram bedno nijednu osobu koja Me voli. Ispitujem same dubine ljudskog srca i znam sve što postoji u srcima svih ljudi. Sve te stvari će biti otkrivene, jedna po jedna, i Ja ću ih sve ispitati. Neću prevideti nijednog od onih koji Me istinski vole. Svi su primaoci blagoslova i grupa su prvorođenih sinova koje sam predodredio da budu kraljevi. Što se tiče onih koji Me iskreno ne vole, oni su meta sopstvenih lukavstava i doživeće nesreću. I to sam Ja predodredio. Ne brini, otkriću ih jednog po jednog. Pripremio sam to delo dobrano unapred i već sam počeo da ga sprovodim. Sve se to radi metodično i uopšte nije haotično. Već Sam odlučio ko će biti izabran, a ko izgnan. Jedan po jedan, svi će biti otkriveni da ih vidite. U tim trenucima, videćete šta Moja ruka radi. Svi ljudi će videti da Moja pravednost i veličanstvo ne dozvoljavaju nikakav prekršaj ili otpor ni sa čije strane i da će svako ko učini prekršaj biti strogo kažnjen.

Ja sam Onaj koji stalno pretražuje same dubine svačijeg srca. Ne gledajte Me samo spolja. Slepci! Ne slušate reči koje sam tako jasno izgovorio i jednostavno Mi ne verujete – Meni, apsolutnom Bogu lično. Sigurno neću trpeti nikoga ko se usudi da Mi se dodvorava ili bilo šta skriva od Mene.

Da li pamtite svaku od Mojih izjava? „Videti Mene je isto kao videti svaku bogovetnu skrivenu tajnu od večnosti do večnosti.“ Da li si pažljivo razmislio o ovoj izjavi? Ja sam Bog i Moje tajne prikazale su se vama na uvid. Zar ih niste videli? Zašto ne obraćate pažnju na Mene? I zašto do te mere obožavaš tog nejasnog Boga koji je u tvojoj glavi? Kako bih Ja – jedini istiniti Bog – mogao da bilo šta pogrešno uradim? Utuvi to sebi u glavu! Budi siguran u to! Svaka Moja reč i postupak, svaka Moja radnja i svaki potez, Moj osmeh, način na koji jedem, Moja odeća, sve Moje obavlja Sam Bog. Vi mi sudite: da li je moguće da ste videli Boga pre Mog dolaska? Ako niste, zašto uvek praviš mentalna poređenja između Mene i tvog Boga? To je u potpunosti proizvod ljudskih predstava! Moji postupci i ponašanje se ne uklapaju u tvoju maštu, zar ne? Ne dozvoljavam nijednoj osobi da se izjašnjava da li su Moji postupci i ponašanja ispravni ili ne. Ja sam jedini istiniti Bog i to je nepromenjiva, nepobitna istina! Ne podleži sopstvenim lukavstvima. Moje reči su potpuno jasno to istakle. U Meni nema ni trunke ljudskog, Ja sam sav Sâm Bog, potpuno prikazan pred vama, bez ičega skrivenog!

Poglavlje 72

Ako u sebi otkriješ bilo kakav nedostatak ili slabost, odmah moraš da se osloniš na Mene da ih uklonim. Nemoj da odlažeš, inače će delo Svetog Duha biti predaleko od tebe i ti ćeš poprilično zaostati. Delo koje sam ti poverio može se izvršiti isključivo čestim približavanjem, molitvom i razgovorom u Mom prisustvu. Ako ne radiš te stvari, onda neće biti rezultata i sve će biti rađeno uzalud. Moje delo danas nije isto kao u prošlosti. Stepen života u ljudima koje volim u velikoj meri se razlikuje od onog što je bio ranije. Svi oni jasno razumeju Moje reči i imaju dubok uvid u njih. To je najočigledniji aspekt, koji najbolje odražava čudesnost Mog dela. Ritam Mog dela se ubrzao i to delo se definitivno razlikuje u odnosu na ono u prošlosti. Ljudima je teško da ga zamisle, štaviše nemoguće im je da ga dokuče. Ništa više za vas nije tajna, već je sve obelodanjeno i očigledno. Transparentno je, pušteno je i, štaviše, potpuno je slobodno. One koje Ja volim sigurno neće ograničavati nijedna osoba, događaj ili stvar, niti prostor ili teritorija. Prevazići će kontrolu svih sredina i nastati iz tela. To je ostvarenje Mog velikog dela. Posle toga neće biti ničega više da se uradi; ono će biti potpuno završeno.

Ostvarenje velikog dela pominje se u vezi sa svim prvorođenim sinovima i svim ljudima koje Ja volim. Ubuduće nećete biti pod kontrolom nijedne osobe, događaja ili stvari. Putovaćete različitim nacijama vaseljene, prelazićete čitav svemir i svuda ostavljati tragove svojih stopa. Nemojte da mislite da je prerano za to. To je nešto što će se ostvariti veoma skoro, tik pred vašim očima. Ono što Ja radim biće povereno vama i mesta u koja stupam nosiće otiske vaših stopa. Pored toga, to je istinsko značenje nas – vas i Mene – koji zajedno vladamo kao carevi. Da li ste razmišljali o tome zašto su otkrivenja koja dodeljujem sve jasnija i jasnija i sve očiglednija i da nisu nimalo

skrivena? Zašto sam dao najviše svedočanstvo i ispričao vam sve te tajne i sve te reči? Ni zbog čega drugog do zbog pomenutog dela. Međutim, vaš rad u ovom trenutku presporo napreduje. Niste u stanju da pratite Moje korake, ne možete da sarađujete sa Mnom onako kako treba i za sada niste u stanju da ostvarite Moju volju. Moram da vas intenzivnije obučavam i brže vas upotpunim, tako da možete da udovoljite Mom srcu što je pre moguće.

U ovom trenutku, najočiglednija stvar je da je grupa prvorođenih sinova u potpunosti formirana. Sve sam ih Ja potvrdio i sve sam ih Ja predodredio i odabrao od stvaranja sveta. Sopstvenom rukom sam unapredio svakog od njih. U tome nema prostora za bilo kakav ljudski faktor. To je izvan tvoje kontrole. Ne budi gord. Sve je to Moja dobrota i saosećanje. Iz Moje perspektive, sve je već ostvareno, nego su vam oči previše zamagljene pa čak i sada niste u stanju da jasno sagledate čudesnost Mojih postupaka. Niko od vas ne poseduje savršeno jasno ili istinito razumevanje Moje svemoći, Moje mudrosti, svake Moje radnje ili svake Moje reči i postupka. Iz tog razloga, govorim jasno. Za sinove Moje, voljene Moje, spreman sam da platim svaku cenu, da dirinčim i da se žrtvujem. Da li Me poznaješ kroz Moje reči? Da li je potrebno da ih jasnije izgovorim? Nemoj više da budeš razuzdan, već pokaži obzir prema Mom srcu! Sada kada vam je rečena tako velika tajna, šta imate da kažete? Da li još uvek imate neke pritužbe? Ako ne platite cenu i ne bude naporno radili, zar onda možete biti dostojni svog mukotrpnog truda koji sam uložio?

Ljudi danas ne mogu da se kontrolišu. Ljubav prema Meni ne može da nastane u onima koji ne uživaju Moju naklonost čak iako bi oni to želeli. Ljudi koje sam predodredio i izabrao, međutim, neće moći da pobegnu, iako bi možda to želeli. Ma gde da odu, ne mogu da pobegnu od Moje ruke. Takvo je Moje veličanstvo i, a u još većoj meru, Moj sud. Svi ljudi moraju obavljaju svoje poslove prema Mom planu i Mojoj volji. Od danas pa ubuduće, apsolutno sve se vraća Mojoj ruci i van je njihove kontrole. Ja sve kontrolišem i uređujem. Ako ljudi tek malo učestvuju, neću im dopustiti da se lako izvuku. Počev od danas, dopustiću svim ljudima da počnu da upoznaju Mene – jedinog istinitog Boga, koji je stvorio sve, koji je došao među ljude i koga su oni odbacili i oklevetali i koji kontroliše i uređuje sve u celosti. Car koji vlada carstvom, Sâm Bog koji upravlja svemirom i, štaviše, Bog koji kontroliše život i smrt ljudi i koji drži ključeve Ada. Omogućiću svim ljudima (odraslima i deci, imali oni duhove ili ne i bili budale ili ne i imali neki hendikep ili ne, i sl.) da Me upoznaju. Nikoga neću poštedeti tog zadatka. To je najozbiljniji posao, zadatak koji sam dobro pripremio i koji se izvršava, počev od ovog trenutka. Ono što kazujem biće izvršeno. Otvori svoje duhovne oči, ostavi svoje lične predstave i priznaj da sam Ja jedini istiniti Bog koji upravlja vaseljenom! Ne skrivam se ni od koga i nad svima primenjujem Svoje upravne odluke.

Ostavi sve svoje stvari po strani. Zar nisu stvari koje od Mene zadobijaš vrednije i mnogo značajnije? Zar ne postoji ogromna razlika između njih i tog tvog đubreta? Požuri i ratosiljaj se svega što je beskorisno! Upravo sada se odlučuje da li ćeš zadobiti

blagoslove ili pretrpeti nesreću. Ovo je odlučujući trenutak, možda i najodsudniji. Da li si stvarno u stanju da to vidiš?

Poglavlje 73

Moje reči se ostvaruju čim ih izgovorim, nikada se ne menjaju i apsolutno su tačne. Zapamti to! Moraš pažljivo da razmotriš svaku bogovetnu reč i rečenicu koja izlazi iz Mojih usta. Budi izuzetno pažljiv, da te ne zadesi gubitak i da te ne zadesi samo Moj sud, Moj gnev i Moj oganj. Moje delo se sada odvija veoma brzo, iako nije nedorečeno. Tako je tanano i prefinjeno da je gotovo nevidljivo golom oku i izvan domašaja ljudskih ruku. Naročito je temeljno. Ja nikada ne izgovaram prazne reči i sve što kazujem je istina. Treba da veruješ da je svaka Moja reč autentična i tačna. Ne budi nepromišljen, ovo je odsudni trenutak! Baš u ovom trenutku se odlučuje o tome da li ćeš dobiti blagoslove ili će te zadesiti nesreća, a razlika je kao između neba i zemlje. Da li ćeš ići u raj ili u Ad je u potpunosti pod Mojom kontrolom. Oni koji idu u Ad bore se u svom poslednjem samrtnom ropcu, dok oni koji idu u raj prolaze kroz poslednje trenutke patnje i žrtvuju se za Mene poslednji put. U budućnosti, sve što budu radili biće uz uživanje i pohvale, bez svih trivijalnosti koje muče ljude (brak, posao, problematično bogatstvo, status i tako dalje). Međutim, što se tiče onih koji idu u Ad, njihova patnja je večna (to se odnosi na njihov duh, dušu i telo); oni nikada neće pobeći od Moje ruke koja kažnjava. Te dve strane su nespojive poput vatre i vode. Uopšte se ne mešaju jedna s drugom: oni koje zadesi nesreća nastaviće da trpe nesreću, dok će oni koji su blagosloveni uživati dok im je srcu drago.

Ja kontrolišem sve događaje i stvari, a da ne pominjem vas – sinove Moje, voljene Moje – koji još i više pripadate Meni. Vi ste kristalizacija mog plana upravljanja starog šest hiljada godina. Vi ste moje blago. Svi oni koje volim su melem za Moje oči, jer manifestuju Mene. Sve one koje mrzim Ja prezirem a da ih i ne pogledam, jer su oni Sotonini potomci i pripadaju Sotoni. Danas, ljudi bi trebalo da se preispitaju: ako su tvoje namere ispravne i istinski Me voliš, onda ću te Ja sigurno voleti. Moraš da Me istinski voliš, a ne da Me obmanjuješ! Ja sam Bog koji ispituje same dubine ljudskog srca! Ako su ti namere pogrešne i ako si prema Meni hladan i nisi mi odan, onda ću te sigurno prezirati. Ja niti sam te odabrao, niti sam te predodredio. Samo čekaj dok ne odeš u pakao! Drugi ljudi možda nisu u stanju da vide te stvari, već ih poznajemo samo ti i Ja, Bog koji gleda u same dubine ljudskog srca. U nekom trenutku sve će biti otkrivene. Iskreni ne moraju da se brinu, a neiskreni ne treba da se plaše. Sve sam to Ja mudro uredio.

Zadatak koji predstoji je neodložan i mukotrpan i zahteva da se još ovaj poslednji put date za Mene radi ostvarenja tog završnog dela. Moji zahtevi u stvari nisu toliko teški: jednostavno je potrebno da budete u dobroj koordinaciji sa Mnom, da Mi u svemu udovoljite i da sledite uputstva koja vam dajem iznutra. Ne budite slepi: imajte cilj i pažljivo osluškujte Moje namere u svim aspektima i u svemu. To je zato što za vas Ja

više nisam skriveni Bog i to vam mora biti veoma jasno kako biste razumeli Moje namere. U veoma kratkom vremenskom periodu ne samo da ćete se susresti sa strancima koji traže pravi put, već morate, što je još važnije, da budete u stanju da ih vodite. To je Moja neodložna namera, neće ići ako to ne uviđate. Međutim, morate da verujete u Moju svemoć. Sve dok su ljudi ispravni, sigurno ću ih obučiti da budu dobri vojnici. Ja sam sve uredio kako treba. Vi morate da stremite tome da patite za Mene. Ovo je ključni trenutak. Nemojte da ga propustite! Neću se baviti stvarima koje ste radili u prošlosti. Morate da Mi se češće molite i preklinjete Me. Ja ću ti podariti dovoljno blagodati da u njoj uživaš i da je koristiš. Blagodat i blagoslovi nisu isto. Ono što trenutno uživate je Moja blagodat i u Mojim očima nije ni vredno pomena. Blagoslovi su, opet, ono što ćete vi ljudi uživati u budućnosti. To su blagoslovi na koje ljudi i ne pomišljaju i koje ne mogu da zamisle. Zato kažem da ste blagosloveni i te blagoslove ljudi još nisu uživali, još od stvaranja.

Sve sam vam već otkrio o Sebi. Samo se nadam da možete da budete obzirni prema Mom srcu, da u svemu što radite posvetite svoje misli Meni i da budete obzirni prema Meni u svakom pogledu i da ću uvek videti vaša nasmejana lica. Ubuduće, svi oni koji dobiju status prvorođenih sinova biće oni koji će vladati kao carevi pored Mene. Neće ih zlostavljati nijedan brat, niti ću ih Ja kažnjavati ili se sa njima obračunavati, jer je to princip po kom Ja postupam: oni koji su u grupi prvorođenih sinova su ljudi koje su drugi nipodaštavali i zlostavljali i koji su trpeli razne životne izazove (Ja sam se unapred obračunao sa njima i slomio ih, i ujedno sam ih unapred upotpunio). Ti ljudi su već zajedno sa Mnom unapred uživali blagoslove koji im pripadaju. Ja sam pravedan i ni prema kome nisam pristrasan.

Poglavlje 74

Blagosloveni su oni koji su pročitali Moje reči i veruju da će biti ispunjene. Uopšte se prema tebi neću loše ophoditi, već ću učiniti da se ono u šta veruješ ostvari u tebi. To je Moj blagoslov za tebe. Moje reči precizno pogađaju tajne skrivene u svakoj osobi. Svako ima smrtonosne rane i Ja sam dobri lekar koji ih leči: jednostavno dođi u Moje prisustvo. Zašto sam rekao da u budućnosti više neće biti tuge i više neće biti suza? Upravo iz tog razloga. U Meni je sve ostvareno, ali u ljudima, sve stvari su iskvarene, prazne i obmanjuju ljude. U Mom prisustvu sigurno ćeš dobiti sve i sigurno možeš i da vidiš i da uživaš sve blagoslove koje nikada nisi mogao ni da zamisliš. Oni koji ne dođu pred Mene su nesumnjivo buntovni i apsolutno oni koji Mi se opiru. Sigurno im neću dopustiti da se lako izvuku, već ću takve ljude strogo kazniti. Zapamti to! Što češće ljudi budu dolazili pred Mene, to će više steći, iako će to biti samo blagodat. Kasnije će primiti još veće blagoslove.

Od stvaranja sveta, počeo sam da predodređujem i biram tu grupu ljudi, a to ste, naime, danas vi. Vaš temperament, kov, izgled i rast, vašu porodicu u kojoj ste rođeni i, tvoj posao i tvoj brak, tebe u celosti, čak i boju tvoje kose i kože i tvoje vreme rođenja,

sve su to uredile Moje ruke. Svojom rukom uredio sam čak i stvari koje radiš i ljude koje srećeš svakog dana, da ne spominjem činjenicu da sam uredio i tvoje dovođenje u Moje prisustvo danas. Ne uzrujavaj se, već postupaj smireno. Ono što ti Ja dozvoljavam da uživaš danas je deo koji zaslužuješ i Ja sam ga predodredio još od stvaranja sveta. Svi ljudi su tako ekstremni: ili su previše svojeglavi, ili su potpuno besramni. Nisu u stanju da rade stvari u skladu sa Mojim planom i Mojim uređenjem. Nemoj to više da radiš. U Meni je sve oslobođeno. Ne vezuj se, jer ćeš u životu trpeti gubitke. Zapamti to!

Veruj da je sve u Mojim rukama. Ono što je u prošlosti bilo smatrano tajnama za vas danas se otvoreno otkriva i više nije skriveno (jer sam Ja rekao da u budućnosti ništa neće biti skriveno). Ljudi su često nestrpljivi. Previše su željni da završe stvari i ne uzimaju u obzir ono što je u Mom srcu. Obučavam vas da biste mogli da ponesete Moje breme i vodite Moje domaćinstvo. Želim da brzo odrastete da biste mogli da vodite vašu braću koja su mlađa od vas i da bismo mi, Otac i sinovi, mogli da uskoro ponovo budemo zajedno i da se nikada više ne razdvajamo. Time će se ispuniti Moje namere. Tajne su već otkrivene svim ljudima i ništa više nije skriveno: Ja, potpuni Bog lično, koji poseduje kako normalnu ljudskost tako i potpuno božanstvo, Ja sam potpuno otkriven danas, pred vašim očima. Čitavo Moje biće (odeća, spoljašnji izgled i telesni oblik) je savršena manifestacija Samog Boga, otelotvorenje ličnosti Boga koju su ljudi zamišljali još od stvaranja sveta, ali koju niko nije video. Razlog zbog kog su Moji postupci podjednako dobri kao Moje reči je taj što Moja normalna ljudskost i potpuno božanstvo nadopunjuju jedno drugo. Štaviše, to omogućava svim ljudima da vide da obična osoba zaista ima tako ogromnu moć. Oni među vama koji istinski veruju u Mene to čine zato što sam svakom podario pravo srce da bi mogao da Me voliš. Kada se obračunavam s tobom, osvetljavam te i prosvećujem te i time ti omogućavam da Me spoznaš. Zbog toga, bez obzira kako se obračunavam sa tobom, ti nećeš pobeći, već ćeš biti sve sigurniji i sigurniji u Mene. Kada si slab, i to je zato što sam Ja tako uredio i to ti omogućava da uvidiš da ćeš, ako Me napustiš, umreti i usahnuti. Iz toga možeš da naučiš da sam Ja tvoj život. Kako budeš jačao pošto si bio slab, biće ti omogućeno da uvidiš da biti slab ili jak nije do tebe, već je u potpunosti do Mene.

Sve tajne su potpuno otkrivene. U vašim budućim aktivnostima, davaću vam Moja uputstva, za svaki pojedinačni zadatak. Neću biti neodređen: biću potpuno jasan, i čak ću vam se direktno obraćati da ne biste sami razmišljali o stvarima i omeli Moje upravljanje. Zbog toga iznova i iznova naglašavam da ubuduće ništa više neće biti skriveno.

Poglavlje 75

Sve će biti ispunjeno čim Moje reči budu izgovorene, bez trunke odstupanja. Ubuduće, sve skrivene tajne neće uopšte biti nejasne ili sakrivene i biće otkrivene vama, Mojim voljenim sinovima. Učiniću da vidiš još veće znake i čuda u Meni i još veće tajne.

Te stvari će vas sigurno zapanjiti i omogućiti vam da Me bolje razumete, Mene, svemogućeg Boga kao i da više cenite Moju mudrost u njima. Danas se suočavate licem u lice sa jednim istinitim Bogom koga ljudi nisu videli od stvaranja i Ja ni po čemu nisam poseban. Jedem, živim, govorim i smejem se sa vama i uvek živim u vama, a u isto vreme se krećem među vama. Za one koji ne veruju ili imaju sopstvene teške predstave, to je kamen spoticanja. To je Moja mudrost. Otkriću takođe nekim ljudima stvari koje Moja normalna ljudskost ne poznaje, ali to ne znači da Ja nisam Sâm Bog. Naprotiv, to je dovoljno da se dokaže da sam Ja svemogući Bog. Za ljude koji veruju, to pitanje ima odlučujući efekat i samo zbog toga oni su stoprocentno sigurni u Mene. Nemojte previše da brinete. Otkrivaću vam stvari jednu po jednu.

Za vas, Ja sam otvoren i nisam sakriven. Međutim, za nevernike – one koji su pokvareni, koje je u određenoj meri iskvario Sotona – ostaću skriven. Međutim, kada sam ranije govorio o tome da ću se otkriti svim narodima, mislio sam na Moju pravednost, sud i veličanstvo, da bi znali iz ishoda koji ih zadesi da sam Ja zadužen za vaseljenu i sva stvorenja. Postupajte hrabro! Glavu gore, nemojte da se plašite: Ja, vaš Otac, ovde sam da vas podržim i nećete patiti. Sve dok Mi se često molite i preklinjete Me, darivaću vam svu veru. Oni na vlasti mogu spolja da izgledaju zlobno, ali ne bojte se, to je zato što vi imate slabu veru. Dokle god vaša vera bude jačala, ništa neće biti preteško. Radujte se i skačite od radosti koliko vam srce želi! Sve vam je pod nogama i u Mom domašaju. Zar ostvarenje ili uništenje ne zavisi od samo jedne Moje reči?

Sve one koje danas koristim sam odavno odobrio upravo Ja, jednog po jednog. Odnosno, ti ljudi u grupi prvorođenih sinova već su određeni, a određeni su još otkako sam Ja stvorio svet. To niko ne može da promeni i svi moraju biti pod Mojom komandom. Nijedan čovek to ne može, to sam sve Ja uredio. Uz Mene, sve će biti sigurno i bezbedno. Sa Mnom, sve će biti urađeno valjano i kako treba, bez i trunke napora. Ja izgovorim i biva uspostavljeno. Ja izgovorim i biva završeno. Sa previranjima na međunarodnom planu, zašto niste požurili da počnete sa vašom obukom? Do kada ćete čekati? Da li ćete čekati da stranci nagrnu u Kinu da se sretnu sa vama? Možda ste ranije bili pomalo spori, ali ne možete da nastavite da ugađate sebi! Sinovi Moji! Imajte obzira prema Mojim mukotrpnim namerama! Oni koji Mi se češće približe dobiće sve. Zar nemate poverenja u Mene?

Brzina kojom se Moje delo ostvaruje je bljesak munje, ali sigurno ne tutnji kao grom. Da li shvataš pravo značenje tih reči? Morate da budete u stanju da budete u boljoj koordinaciji sa Mnom i budete obzirni prema Mojim namerama. Želite da dobijete blagoslove, ali ujedno strahujete od patnje. Zar tu ne leži vaša ambivalentnost? Slušaj Me! Ako neko želi da dobije blagoslove danas, ali ne želi da za to podnese bilo kakvu žrtvu, onda će ga zadesiti samo kazna i Moj sud. Međutim, oni koji podnesu sve žrtve uživaće mir po svim pitanjima i imati svega u izobilju i sve što dobiju biće Moji blagoslovi. Ono što je hitno potrebno danas je vaša vera i da vi platite cenu. Nemojte pogrešno tumačiti Moje namere. Sve će se desiti i videćete to sopstvenim očima i lično doživeti.

Sa Mnom nema nijedne neistinite reči ili laži. Sve što kažem je potpuno istinito i ne nedostaje mu mudrosti. Nemojte da dopola verujete a dopola sumnjate. Ja sam taj koji ostvaruje sve među vama i takođe sam taj koji sudi i izdvaja one koji čine zlo. Volim vas i činim vas savršenima. Za njih sam, međutim, potpuna suprotnost – mržnja i uništenje, ne ostavljam nikakav manevarski prostor i ne ostavljam nikakav trag. Moje obilje svojstveno je svim Mojim rečima i postupcima. Da li ste ih proučili deo po deo? Neke reči sam mnogo puta izgovorio, zašto onda ne razumete njihovo značenje? Pošto pročitate Moje reči, da li će sve biti kao što bi trebalo da bude? Da li se onda sve ostvaruje? Nemate nikakvu nameru da budete obzirni prema Mom srcu. Zašto kažem da sam Ja svemudri, jedini istiniti Bog sa punim autoritetom, koji ispituje same dubine ljudskog srca? Zar još uvek ne razumeš značenje tih reči? Da li si zapamtio svaku reč koju sam naglasio? Da li su one postale principi po kojima postupaš?

Stojim iznad svega, posmatrajući celu vaseljenu. Pokazaću Moju veliku moć i svu Moju mudrost svakoj naciji i narodu. Nemojte samo da činite sve što možete u tragaući za zadovoljstvima u ovom trenutku. Kada se sve nacije sveta ujedine, šta neće biti vaše? Ipak, neću vas sada ostaviti potrebite, niti ću dozvoliti da patite. Verujte da sam Ja svemogući Bog! Sve će biti ostvareno i postati sve bolje i bolje! Sinovi Moji prvorođeni! Dobićete sve blagoslove! Beskrajno ćete ih uživati, neiscrpne, bogate, obilne i celovite!

Poglavlje 76

Sve Moje izjave izraz su Moje volje. Ko može imati obzira prema bremenu koje nosim? Ko može razumeti Moju nameru? Jeste li razmotrili svako od pitanja koja sam vam postavio? Kakav nemar! Kako se usuđujete da ometate Moje planove? Zaista ste raspušteni! Ako se ovakav rad zlih duhova nastavi, strmoglaviću ih smesta u bezdan! Odavno već jasno uviđam različita nedela zlih duhova. Isto tako sam prozreo i ljude koje zli duhovi koriste (one sa zlim namerama, one koji žude za telesnim uživanjima ili za bogatstvom, one koji uzdižu sebe, koji ometaju rad crkve, itd.). Nemojte misliti da je sve svršeno kada zli duhovi budu isterani. Čuj šta ću ti reći! Od sad pa nadalje, odbacivaću ove ljude jednog po jednog, da ih nikada više ne upotrebim! Drugim rečima, neću upotrebiti nijednog od onih koje su iskvarili zli dusi, već ću ih izgnati! Nemoj misliti da sam bezosećajan! Znaj ovo! Ja sam sveti Bog, i neću boraviti u prljavom hramu! Koristim samo poštene i mudre ljude koji su Mi potpuno odani i koji mogu imati obzira prema Mom bremenu. Ovo je zato što sam te ljude Ja predodredio, i nikakvi zli dusi ne deluju na njih. Neka jedna stvar bude jasna: od sad pa nadalje, svi oni na koje ne deluje Sveti Duh biće pod uticajem zlih duhova. Ponoviću: ne želim kraj sebe nijednu osobu na koju deluju zli dusi. Takvi će, zajedno sa svojim telima, biti bačeni u Ad!

Moji zahtevi prema vama u prošlosti nisu bili toliko strogi, i zato ste bili neobuzdani kada je reč o putenom. Od danas pa nadalje neću dozvoljavati da se i dalje tako

ponašate. Ako se ne ogledam u vašim rečima i postupcima na svaki način, ili ako oni imalo odudaraju od Mog obličja, budite sigurni da vam neću olako progledati kroz prste. U suprotnom biste se samo kliberili i zavitlavali, smejali se kao ludi, kao pušteni s lanca. Kada učiniš nešto pogrešno, ne osećaš li da sam te napustio? Budući da to već znaš, zašto si i dalje neobuzdan? Čekaš li na dodir Moje ruke koja sudi? Od danas ću smesta kažnjavati svakoga ko makar i na tren odstupi od Moje namere. Ako sedite zajedno i tračarite, napustiću te. Nemoj da govoriš ukoliko nepružaš duhovno snabdevanje. Ovo ne govorim da bih vas sputavao, već hoću da kažem da ću nastaviti da radim shodno Mom planu, budući da je Moj rad napredovao do tačke na kojoj je sada. Ako se okupljate da biste razgovarali o duhovnim stvarima u životu, svakako ću biti s vama. Ni prema kome od vas neću se ophoditi nepravedno. Ako otvoriš usta, podariću ti odgovarajuće reči. Moje srce morate ceniti na osnovu Mojih reči. Ne kažem da treba da se pretvarate da ste nemi, niti da se upuštate u neobavezne razgovore.

Zašto stalno ponavljam da nije mnogo vremena preostalo, i da se Moj dan ne sme odlagati? Jeste li pažljivo promislili o ovome? Da li uistinu razumete značenje Mojih reči? Reč je o tome da radim još otkako sam progovorio. Svako od vas bio je predmet Mog dela. Ne bilo koja određena osoba; štaviše, ne bilo ko drugi. Vas samo brine to što ne uživate u blagoslovima, a ne razmišljate o svojim životima. Kako ste samo budalasti! Kako ste jadni! Nemate nimalo obzira prema Mom bremenu!

Svi Moji mukotrpni napori i cena koju sam platio bili su za vaše dobro. Ako nemate obzira prema Mom bremenu, znači da niste ispunili ono što od vas očekujem. Sve nacije čekaju da upravljate njima, i svi narodi čekaju da njima vladate. Sve sam preneo u vaše ruke. Sada su oni na vlasti počeli da je se odriču i da padaju, i samo čekaju da ih stigne Moj sud. Dobro pogledajte! Svet je sada u rasulu, a Moje je carstvo uspešno izgrađeno. Moji sinovi su se pojavili, i Moji prvorođeni sinovi vladaju sa Mnom kao kraljevi, gospodareći različitim nacijama i narodima. Nemojte pomisliti da je ovo nešto nejasno; reč je o prostoj istini. Nije li tako? Čim Mi se pomolite i zamolite Me, odmah ću preduzeti korake i kazniti one koji vas progone, obračunati se sa onima koji vas ometaju, uništiti one koje mrzite i upravljati onim ljudima, događajima i stvarima koji vam služe. Rekao sam to mnogo puta: neću doneti spasenje nikome ko obavlja službu za Hrista (drugim rečima, nikome ko obavlja službu za Moga Sina). To što obavljaju službu za Mog Sina ne znači da su dobri ljudi; to je u celosti posledica Moje velike moći i čudesnih dela. Ne pripisujte preveliki značaj čoveku. Takvi ljudi zacelo ne poseduju delo Svetog Duha, i uopšte ne razumeju duhovne stvari. Kada završim s njima oni neće biti od bilo kakve koristi. Zapamtite ovo! Ovo je Moja potvrda vama. Ne posežite za svim i svačim oko sebe, razumete li?

Ljudi je sve manje i manje, ali su članovi sve više oplemenjeni. Ovo je Moje delo, Moj plan upravljanja, kao i Moja mudrost i Moja svemoć. To je usklađenost Moje normalne ljudskosti i Mog potpunog božanstva. Da li ovo jasno vidite? Razumete li zaista ovu stvar? Jedno po jedno, kroz Moje božanstvo ostvariću sve što sam rekao sa

stanovišta Svoje normalne ljudskosti. Upravo zato i ponavljam da će se ono što kažem neizostavno dogoditi; sve će zapravo biti vrlo jasno i očigledno. Sve što kažem ispuniće se, svakako ne na nemaran način. Ja ne govorim prazne reči i ne pravim greške. Svakome ko se usudi da meri Mene biće suđeno, i sigurno neće moći da izbegne dlan Moje ruke. Čim moje reči budu izgovorene, ko će se usuditi da im se usprotivi? Ko će se usuditi da Me zamajava ili da bilo šta prikriva od Mene? Već sam to rekao: Ja sam mudri Bog. Svoju normalnu ljudskost koristim da razotkrijem sve ljude i sotonsko ponašanje, da raskrinkam one sa pogrešnim namerama, one koji se na jedan način ponašaju pred drugima, a na drugi iza njihovih leđa, one koji Mi se opiru, one koji Mi nisu odani, one koji žude za novcem, one koji nemaju obzira prema Mom bremenu, one koji su nepošteni prema svojoj braći i sestrama i obmanjuju ih, one koji se služe slatkorečivošću da učine ljude srećnima i one koji srcem i razumom ne mogu da se usklade sa svojom braćom i sestrama. Toliko ljudi Mi se potajno opire zbog Moje normalne ljudskosti, i poseže za obmanom i pokvarenjaštvom, misleći da Moja normalna ljudskost to ne zna. Jednako mnogo ljudi takođe poklanja posebnu pažnju Mojoj normalnoj ljudskosti, dajući Mi dobre stvari da jedem i pijem, služeći Me kao sluge i govoreći Mi šta im je u srcima, dok se istovremeno sasvim drugačije ponašaju iza Mojih leđa. Slepci! Koliko slabo poznajete Mene – Boga koji se zagleda duboko u čovekovo srce. Čak ni sada Me, još uvek, ne poznaješ; i dalje misliš da nisam svestan onoga što radiš. Priseti se: koliko ljudi je uništilo sebe zbog Moje normalne ljudskosti? Probudi se! Nemoj više da Me obmanjuješ. Sve svoje vladanje i ponašanje, svaku svoju reč i delo moraš da izneseš pred Mene, i da prihvatiš da ih Ja ispitujem.

Poglavlje 77

Biti nesiguran u Moje reči isto je što i poricati Moja dela. Drugim rečima, Moje reči proistekle su iz Mog Sina, ali im vi svejedno ne pridajete značaja. Tako ste neozbiljni! Mnoge reči proistekle su iz Mog Sina, a vi ste ipak sumnjičavi i nesigurni. Slepi ste! Ne razumete svrhu svake bogovetne stvari koju sam uradio. Zar reči koje izražavam kroz Mog Sina nisu Moje sopstvene reči? Postoje stvari koje ne želim da direktno izrazim, pa govorim kroz Mog Sina. Zašto ste onda, ipak, tako nerazumni da insistirate da govorim direktno? Ne razumete Me i uvek gajite sumnje u Moje postupke i dela! Zar nisam ranije rekao da su svaki Moj gest i svaki Moj postupak i delo ispravni? Ljudi moraju da prestanu da ih preispituju. Maknite vaše prljave ruke! Da vam kažem nešto: svi ljudi koje koristim unapred su bili predodređeni pre nego što sam stvorio svet i ujedno ih Ja danas podržavam. Vi konstantno ulažete napor u te stvari, proučavate Mene kao osobu i ispitujete Moje postupke. U vašim očima je sve transakcija. Ako se to ponovo desi, sigurno će se na vas sručiti Moja ruka. Kažem vam sledeće: ne sumnjajte u Mene i nemojte da analizirate i razmišljate o stvarima koje sam činio. Još manje treba da se

mešate u takve stvari, jer je to povezano sa Mojim upravnim odlukama. To nije mala stvar!

Iskoristite vreme koje imate da uradite sve što sam naložio i poslušajte upozorenje: stranci će ubrzo da preplave Kinu. To je apsolutna istina! Znam da je većina ljudi sumnjičava i nije ubeđena u to, pa vas podsećam iznova i iznova da biste brže mogli da tražite životni razvoj i da biste ranije mogli da udovoljite Mojoj volji. Od danas pa ubuduće, situacija na međunarodnom planu će postati još napetija i razne zemlje počeće da se urušavaju iznutra. U Kini je došao kraj srećnim danima. To znači da će radnici početi da štrajkuju, studenti će napustiti svoja predavanja, poslovni ljudi će prestati da posluju i sve fabrike će se zatvoriti i neće moći da opstanu. Ti kadrovi počeće da pripremaju novac za beg (i to će služiti Mom planu upravljanja), a rukovodioci centralne vlade na svim nivoima će, dok se svi budu pripremali, biti previše zauzeti nekim stvarima nauštrb drugih (to će biti u službi sledećeg koraka). Dobro pogledajte! To je nešto što je zahvatilo celu vaseljenu a ne samo Kinu, jer Moje delo je okrenuto celom svetu. Međutim, ujedno služi i tome da grupu ljudi koji su prvorođeni sinovi učini carevima. Da li to jasno vidite? Požurite i tražite! Neću biti nepravičan prema vama i dozvoliću vam da uživate koliko vam srce ište.

Moji postupci su čudesni. Kako se budu odvijale velike katastrofe u svetu i dok bivaju kažnjeni svi zlikovci i vladari – ili, da budem precizniji, kada zlikovci, koji su svi izvan Mog imena, budu patili – počeću da vam darujem Moje blagoslove. To je suštinsko značenje reči „sigurno nećeš trpeti bol i štetu od nesreća“, koje sam toliko puta ponovio u prošlosti. Da li to shvatate? Kada kažem „ovoga puta“, mislim na trenutak kada reči izlaze iz Mojih usta. Delo Svetog Duha odvija se veoma brzo. Ja neću časiti časa ni traćiti nijedan jedini minut ili sekund. Naprotiv, delaću u skladu sa Mojim rečima istog trenutka kada budu izgovorene. Ako kažem da danas nekog odbacujem ili da nekog prezirem, sa tom osobom je momentalno završeno. Drugim rečima, odmah će biti lišena Mog Svetog Duha i postaće potpuno beskorisni živi mrtvac. Takvi ljudi će možda još disati, hodati i pričati, a možda će Mi se i dalje moliti, ali nikada neće shvatiti da sam ih ostavio. Biće suštinski beskorisni ljudi. To je potpuno tačno i istinito!

Moje reči predstavljaju ljudsko biće koje jesam. Zapamti to! Ne sumnjaj, moraš da budeš potpuno siguran. Radi se o životu i smrti! To je izuzetno ozbiljno pitanje! Istog trenutka kada Moje reči bivaju izgovorene, ono što želim da uradim je već urađeno. Sve te reči moraju biti izgovorene kroz Mog Sina. Ko je među vama ozbiljno razmislio o tom pitanju? Kako drugačije da to objasnim? Nemojte sve vreme biti tako uplašeni i stidljivi. Zar Ja zaista nemam obzira za osećanja ljudi? Da li ću tek tako odbaciti one koje podržavam? Sve što radim je principijelno. Neću pogaziti zavet koji sam sâm uspostavio, niti ću poremetiti sopstveni plan. Nisam naivan kao vi. Moje delo je sjajna stvar, nešto što nijedno ljudsko biće ne može da postigne. Rekao sam da sam pravedan i da sam onima koji Me vole Ja ljubav. Zar ne veruješ da je to istina? I dalje sumnjaš! Ako ti je čista savest po svim pitanjima, zašto se još uvek toliko bojiš? To je sve zato što si se

vezao. Sine Moj! Mnogo puta sam te podsetio da ne budeš tužan ili da ne liješ suze i da te neću odbaciti. Zar još uvek ne možeš da Mi veruješ? Držaću te i neću te pustiti, uvek ću te prigrliti u Mojoj ljubavi. Paziću na tebe, štititi te i u svemu ti darivati Moja otkrivenja i spoznaje da bi mogao da uvidiš da sam Ja tvoj Otac i da sam onaj koji te podržava. Znam da se uvek pitaš kako da olakšaš breme na leđima Oca svog. To je breme koje sam ti Ja dao. Ne pokušavaj da ga otreseš! Koliko ljudi ovih dana može da Mi bude odano? Nadam se da možeš da ubrzaš svoju obuku i da brzo odrasteš i udovoljiš Mom srcu. Otac dirinči za sina dan i noć, pa bi i sin trebalo da razmišlja o Očevom planu upravljanja svakog minuta i svake sekunde. To je proaktivna saradnja sa Mnom o kojoj sam nekada govorio.

Sve je Moje delo. Poveriću breme ljudima koje koristim danas i dati im mudrost kako bi svi njihovi postupci bili usklađeni sa Mojom voljom, da bi se Moje carstvo ostvarilo i da bi se rodila nova nebesa i zemlja. Ljudi koje ne koristim su sušta suprotnost: uvek su ošamućeni, spavaju posle jela i jedu posle spavanja i uopšte nemaju pojma o tome šta breme znači. U tim ljudima nema dela Svetog Duha i trebalo bi ih izopštiti iz Moje crkve što pre. Sada ću saopštiti neka pitanja koja se tiču vizija: crkva je preduslov za carstvo. Ljudi mogu da uđu u carstvo tek kada crkva bude u određenoj meri sagrađena. Niko ne može da uđe u carstvo direktno (ako mu Ja to nisam obećao). Crkva je prvi korak, ali je carstvo to što je cilj Mog plana upravljanja. Sve će poprimiti svoj oblik jednom kada ljudi uđu u carstvo i neće biti razloga za strah. U ovom trenutku, samo smo Moji prvorođeni sinovi i Ja ušli u carstvo i počeli da vladamo svim nacijama i narodima. To jest, Moje carstvo postaje organizovano i svi oni koji će biti carevi ili Moji ljudi javno su obelodanjeni. Budući događaji biće vam saopšteni korak po korak i po redosledu. Nemojte da previše brinete ili strahujete. Da li se sećaš svake reči koju sam ti rekao? Ako si zaista za Mene, onda ću ti se istinito obraćati. Što se tiče onih koji su prevrtljivi i pokvareni, prema njima ću biti ravnodušan i pustiti ih da jasno uvide ko će tačno doživeti propast zbog takvog ponašanja!

Poglavlje 78

Već sam ranije govorio da sam Ja Taj koji obavlja delo, a ne bilo koje ljudsko biće. Sa Mnom je sve opušteno i srećno, ali sa vama stvari stoje mnogo drugačije. U svemu što radite nailazite na ekstremne poteškoće. Sve ono što odobrim, sigurno ću i ostvariti. Svakog koga odobrim, usavršiću. Ljudska bića, ne mešajte se u Moje delo! Samo treba da postupate prateći Moje vođstvo, radite ono što Ja volim, odbacite sve što Ja mrzim, klonite se greha i bacite se u moj zagrljaj pun ljubavi. Ne hvalim vam se, niti preterujem, to je odista istina. Ako kažem da ću uništiti svet, onda će u tren vašeg oka, svet biti pretvoren u pepeo. Vi ste često previše zabrinuti i sami sebi dodajete breme, duboko strahujući da su Moje reči prazne. Stoga trčite naokolo pokušavajući da Mi „pronađete

izlaz“. Slepci i budale! Ne znate ni sopstvenu vrednost, a pokušavate da Meni budete savetnik. Da li si dostojan? Dobro se pogledaj u ogledalo!

Da ti kažem nešto! Stidljivi moraju biti izgrđeni zbog svoje stidljivosti, dok će oni izuzetno verni zavrediti blagoslove zbog svoje vere. Da budem jasan, najvažnija stvar u ovom trenutku je vera. Pre nego što su otkriveni blagoslovi koji će vam biti darivani, bez odlaganja morate da žrtvujete sve da biste se dali za Mene. To je upravo aspekt na koji se „dobijanje blagoslova“ i „pretrpeti propast“ odnosi. Sinovi moji! Da li su vam Moje reči još uvek urezane u srcima? „One koji Mi se iskreno daju sigurno ću izdašno blagosloviti.“ Da li danas zaista razumete suštinsko značenje? Ja ne izgovaram prazne reči: ubuduće, ništa neće biti sakriveno. Drugim rečima, stvari koje su nekada bile sakrivene u Mojim rečima sada će vam biti rečene, jedna po jedna, bez ikakvog prikrivanja. Štaviše, svaka reč biće Moje pravo značenje, da ne pominjem to da će otkrivanje svih ljudi, događaja i stvari koji su pre Mene bili sakriveni biti lako obavljeno i uopšte Mi neće biti teško. Sve što radim sadrži aspekt Moje normalne ljudskosti, kao i aspekt potpunog božanstva. Da li zaista jasno razumete te reči? Zbog toga vam stalno ponavljam da ne bi trebalo da previše žurite. Otkrivanje neke osobe ili stvari Mi nije teško i za to uvek postoji trenutak. Zar nije tako? Pravi oblik toliko ljudi je raskrinkan preda Mnom. Bilo da su lisice-duhovi, psi ili vukovi, svi otkrivaju svoj pravi oblik u datom trenutku koji ja određujem, jer sve što Ja radim deo je Mog plana. To pitanje mora da ti bude savršeno jasno!

Da li zaista razumeš značenje izreke „Bliži se vreme“? U prošlosti si uvek mislio da se to odnosi na Moj dan, ali ste svi tumačili Moje reči prema sopstvenim predstavama. Slušajte me! Ubuduće, svako ko bude pogrešno tumačio Moje reči je nesumnjivo smešna osoba! Reči koje sam izustio, „Bliži se vreme“, odnosi se na vaše dane uživanja u blagoslovima, odnosno dane kada će svi zli duhovi biti uništeni i izbačeni iz Moje crkve i kada će svi ljudski načini postupanja biti odbačeni. Pored toga, taj izraz odnosi se na dane kada će se sručiti sve velike katastrofe. Zapamtite to! To su sve velike katastrofe i nemojte to više pogrešno da tumačite. Moje velike katastrofe sručiće se iz Mojih ruku na ceo svet odjednom. Oni koji su zadobili Moje ime biće blagosloveni i sigurno neće morati da trpe takve patnje. Da li se još uvek toga sećate? Da li razumete o čemu govorim? Trenutak kada govorim je upravo trenutak kada počinjem da delam (kada su se sručile velike katastrofe, upravo u tom trenutku). Vi zaista ne razumete Moje namere. Da li znate zašto vam ispostavljam tako stroge zahteve i nisam ni malo popustljiv prema vama? Baš kada je međunarodna situacija napeta i dok (takozvani) oni na vlasti u Kini vrše sve pripreme, to je onaj isti trenutak u kojem bomba samo što nije eksplodirala. Oni među sedam nacija koji traže istiniti put očajnički će nagrnuti u Kinu kao voda kroz branu, bez obzira na cenu. Neke sam Ja izabrao, ali među njima nema prvorođenog sina. To Ja radim! To je već bilo završeno kada sam stvorio svet. Oslobodite se svojih ljudskih predstava. Nemojte da pretpostavljate da govorim koještarije! Ono o čemu Ja razmišljam je ono što sam već postigao i Moj plan je isto nešto što sam već postigao. Da li vam je to jasno?

Sve zavisi od Mojih misli i od Mog plana. Sine moj! Izabrao sam te za tvoje dobro, kao i zato što te volim. Ko god se usudi da ne posluša u mislima ili da probudi ljubomoru, stradaće od Moje kletve i ognja. To podrazumeva upravne odluke Mog carstva, jer je današnje carstvo već uspostavljeno. Međutim, sine Moj, moraš da budeš oprezan i ne ophodiš se prema tome kao prema nekoj vrsti imetka. Moraš da budeš obziran prema srcu Oca tvog i time uvažavaš mukotrpni trud tvog Oca. Na osnovu toga, Moj sin mora da shvati kakvu vrstu osobe Ja najviše volim, kakvu vrstu osobe drugu po redu najviše volim, kakvu vrstu osobe najviše mrzim i kakvu vrstu osobe prezirem. Prestani da na sebe vršiš pritisak. Kakvu god narav da imaš, to sam unapred uredio Ja i predstavlja otkrivanje jednog aspekta Moje božanske naravi. Odbaci svoje strepnje! Ja ne gajim mržnju prema tebi. Kako da to kažem? Zar još uvek ne razumeš? Da li te još uvek ograničavaju tvoji strahovi? Ko je odan, ko je strastven, ko je pošten, ko je prevrtljiv – Ja to sve znam, jer, kao što sam već rekao, poznajem stanje svetaca kao sopstveni dlan.

U Mojim očima, sve je odavno ostvareno i otkriveno. (Ja sam Bog koji proučava same dubine ljudskog srca. Moj cilj je jednostavno da vam pokažem aspekt Moje normalne ljudskosti.) Međutim, iz vaše perspektive, sve je još uvek sakriveno i ništa nije ostvareno. To je u potpunosti tako zbog činjenice da Me ne poznajete. Sve je u Mojim rukama, sve je pod Mojim nogama i Moje oči sve proučavaju. Ko može da izbegne Moj sud? Svi oni koji su nečisti, oni koji nešto kriju, oni koji sude Meni iza leđa, oni koji u srcu gaje otpor i tako dalje – svi ti ljudi za koje smatram da nisu dragoceni u Mojim očima moraju da kleknu preda Mnom i rasterete svoje srce. Možda će, pošto čuju ovo, neki biti malčice motivisani, dok drugi ovo neće uzeti za ozbiljno. Upozoravam vas! Neka mudri požure da se pokaju! Ako si budala, ti onda čekaj! Kada dođe trenutak, videćeš koga će zadesiti propast!

Nebo je još uvek prvobitno nebo i zemlja je još uvek prvobitna zemlja, ali su se, po Meni, oboje već promenili i više nisu nebo i zemlja kakvi su nekad bili. Na šta se odnosi nebo? Da li znaš? I na šta se odnosi nebo današnjeg vremena? Na šta se odnosilo nebo iz prošlosti? Dozvolite mi da vam saopštim sledeće: nebo iz prošlosti odnosilo se na Boga u koga ste verovali, ali koga niko nije video i On je bio Bog u koga su ljudi iskreno verovali (jer nisu mogli da Ga vide). Nebo današnjice se, opet, odnosi kako na Moju normalnu ljudskost, tako i na Moje potpuno božanstvo, to jest odnosi se na tog praktičnog Boga lično. I jedan i drugi su isti Bog, pa zbog čega onda kažem da sam Ja novo nebo? To je sve usmereno na ljudske predstave. Zemlja današnjice odnosi se na mesto gde se nalazite. Na zemlji iz prošlosti nije postojalo nijedno jedino mesto koje je bilo sveto, dok su mesta koja posećujete danas izdvojena kao sveta. Zato kažem da je ovo nova zemlja. „Nova“ u ovom slučaju znači „sveta“. Novo nebo i nova zemlja su sada potpuno ostvareni. Da li shvatate sada? Otkriću vam sve tajne, stranicu po stranicu. Nemojte da žurite i otkriće vam se još veće tajne!

Poglavlje 79

Slepci! Neznalice! Gomila bezvrednih ništarija! Razdvajate Moju normalnu ljudskost i Moje potpuno božanstvo! Zar ne vidite da je to greh protiv Mene? Štaviše, to je nešto što se teško oprašta! Praktični Bog je danas došao među vas, a vi ipak poznajete samo jednu Moju stranu – Moju normalnu ljudskost – a da niste uopšte videli onu drugu koja je potpuno božanska. Zar misliš da ne znam ko pokušava da Me prevari iza Mojih leđa? Ja te ne osuđujem; samo te posmatram kako bih video do kog nivoa možeš da dosegneš i gde ćeš na kraju da završiš. Iako su Moje reči izrečene stotinama hiljada puta, ipak ste uradili mnogo loših stvari. Zašto uporno pokušavate da Me prevarite? Pazi da ne izgubiš život! Ako izazoveš Moj gnev do određene tačke, onda ti nikakvu milost neću pokazati nego ću te još izbaciti. Neću uzeti u obzir kakav si bio ranije. Bio ti veran ili predan, ma koliko se zalagao ili dao za Mene, uopšte se time neću baviti. Ako Me sada iole izazoveš, baciću te u bezdan. Ko se još uvek usuđuje da pokuša da Me prevari? Zapamti ovo! Od sada pa nadalje, kad god se naljutim, bez obzira na koga, odmah ću te počistiti kako u budućnosti više ne bi bilo nevolja i kako više ne bih morao da te gledam. Ako Mi prkosiš, odmah ću te izgrditi. Hoćete li imati to na umu? Oni pametni među vama treba odmah da se pokaju.

Danas, odnosno sada, pun sam gneva. Trebalo bi da Mi svi budete verni i da Mi ponudiš svoje celo biće. Više ne smeš da odlažeš. Ako se ne obazireš na Moje reči, ispružiću Svoju ruku i oboriti te udarcem. Tako će svi saznati za Mene; na ovaj dan, prema svima sam gnevan i veličanstven (što je još ozbiljnije od Mog suda). Izgovorio sam toliko reči, a da vi uopšte niste reagovali na njih; jeste li zaista toliko tupavi? Ja ne mislim da jeste. To stari đavo u vama čuči, spreman za nestašluke. Vidite li vi to jasno? Požurite sa tom radikalnom promenom! Danas je delo Svetog Duha napredovalo do te faze; zar to niste videli? Moje ime će se širiti od kuće do kuće, među svim narodima i u svim pravcima i podjednako će ga uzvikivati i odrasli i deca širom vaseljene; to je apsolutna istina. Ja sam Sâm jedinstveni Bog i povrh toga sam jedna jedina ličnost Njegova. Štaviše, Ja sam, u celosti Svog tela, potpuna manifestacija Boga. Ko god se usudi da Me se ne boji, ko god se usudi da u očima pokaže protivljenje i ko god se usudi da protiv Mene izgovara reči prkosa, sigurno će umreti od Mojih kletvi i gneva (doći će do kletvi zbog Mog gneva). Povrh svega, ko god se usudi da Mi ne bude veran ili privržen i ko god se usudi da pokuša da Me prevari, sigurno će umreti od Moje mržnje. Moja pravednost, veličanstvenost i sud će istrajati uvek i zauvek. U početku sam bio brižan i milostiv, što ne čini narav Mog potpunog božanstva; pravednost, veličanstvenost i sud, samo su deo Moje naravi, deo Sâmog potpunog Boga. Tokom Doba blagodati, bio sam brižan i milostiv. Zbog dela koje sam morao da dovršim, bio sam ispunjen brižnom blagošću i milošću; međutim, nakon toga, više nije bilo potrebe za tim (i od tada je više nikada nije ni bilo). Sve je to pravednost, veličanstvenost i sud, a što čini potpunu narav Moje normalne ljudskosti objedinjene sa Mojim potpunim božanstvom.

Oni koji Me ne poznaju će propasti u bezdan, dok će oni koji su sigurni u Mene živeti zauvek i o njima će brinuti i štititi ih Moja ljubav. Čim izgovorim i jednu reč, cela vaseljena i svi krajevi sveta zadrhte. Ko je u stanju da čuje Moje reči a da se ne prepadne? Ko svom srcu može sprečiti da postane bogobojažljivo? I ko nije u stanju da spozna Moju pravednost i veličanstvenost na osnovu Mojih dela! I ko nije u stanju da vidi Moju svemogućnost i mudrost u Mojim delima! Ko god ne obraća pažnju na to, sigurno će umreti. Do toga će doći zato što su oni koji ne obraćaju pažnju upravo oni koji Mi se odupiru i koji Me ne poznaju; oni predstavljaju arhanđela i najbezobzirniji su. Preispitajte se sledeće: svako ko je bezobziran, samopravedan, uobražen i nadmen zasigurno je predmet Moje mržnje i kao takav on mora da propadne!

Sada izričem upravne odluke Mog carstva: Sve je podređeno Mom sudu, sve je podređeno Mojoj pravednosti, sve je podređeno Mojoj veličanstvenosti i Ja primenjujem Svoju pravednost na svima. Oni koji kažu da veruju u Mene, ali Me duboko u sebi osporavaju ili oni čija su Me srca napustila, će biti izbačeni – ali sve u svoje vreme. Ljudi koji sarkastično govore o Meni, ali tako da drugi to ne primete, umreće odmah (propašće njihov duh, telo i duša). Onima koji ugnjetavaju ili su neprijateljski nastrojeni prema Mojim voljenima, odmah će presuditi Moj gnev. To znači da će ljudi koji su ljubomorni prema onima koje volim, kao i oni koji Me smatraju nepravednim, biti predati Mojim voljenima da im oni presude. Svi koji su učtivi, jednostavni i pošteni (uključujući i one kojima nedostaje mudrosti) i koji su prema Meni nesumnjivo iskreni, svi oni će ostati u Mom carstvu. Oni koji nisu prošli kroz obučavanje – što se odnosi na one poštene ljude kojima nedostaje mudrosti i uvida – imaće moć u Mom carstvu. Međutim, i sa njima sam se obračunao i slomio ih. To što nisu prošli kroz obučavanje nije apsolutno. Tačnije rečeno, tim stvarima ću pokazati svima Svoju svemogućnost i Svoju mudrost. Izbaciću sve one koji još uvek sumnjaju u Mene; ne želim nikoga od njih (prezirem ljude koji i dalje sumnjaju u Mene u trenucima kao što je ovaj). Delima koje činim širom cele vaseljene pokazaću poštenim ljudima čudesnost Mojih postupaka i time uticati na razvoj njihove mudrosti, uvida i oštroumnosti. Takođe ću uzrokovati momentalno uništenje lažljivih ljudi što će biti posledica Mojih čudesnih dela. Svi prvorođeni sinovi koji su prvi prihvatili Moje ime (što se odnosi na one svete i neiskvarene, poštene ljude) biće prvi koji će ući u carstvo i vladati nad svim narodima i svim ljudima uz Mene; vladaće kao carevi u carstvu i sudiće svim narodima i svim ljudima (to se odnosi na sve prvorođene sinove u carstvu i ni na koga drugog). Oni će, od svih naroda i svih ljudi kojima se sudilo i koji su se pokajali, ući u Moje carstvo i postati Moj narod, dok će oni koji su tvrdoglavi i koji se nisu pokajali biti bačeni u bezdan (da propadnu zauvek). Sud u carstvu će biti poslednji i predstavljaće Moje potpuno pročišćenje sveta. Nakon toga više neće biti nepravde, patnje, suza, niti uzdisaja, a više neće biti čak ni sveta. Sve će biti manifestacija Hrista i sve će biti carstvo Hristovo. Kakva slava! Kakva slava!

Poglavlje 80

Po svim pitanjima, stvarna komunikacija sa Mnom je potrebna da bi neko bio prosvećen i prosvetljen. Duh se može umiriti samo na taj način inače neće imati mira. U ovom trenutku, najozbiljnija bolest među vama je razdvajanje Moje normalne ljudskosti od Mog potpunog božanstva. Pored toga, većina vas ističe Moju normalnu ljudskost, kao da vam nikada nije bilo poznato da posedujem i potpuno božanstvo. To je svetogrđe protiv Mene! Da li to znate? Vaša bolest je tako teška da ako ne požurite i oporavite se, stradaćete od Moje ruke. Preda Mnom se ponašate na jedan način (Pravite se da ste časne osobe, skromne i strpljive), a iza Mojih leđa ponašate se potpuno drugačije (potpuno licemerno, razuzdano i bez samokontrole, radite šta god vam je volja, stvarate grupacije, osnivate nezavisna carstva u želji da Me izdate). Slep si! Otvori oči i shvati da te je obmanuo Sotona! Pogledaj ko sam Ja zaista! Nemaš stida! Ne znaš da su moji postupci čudesni! Ti ne poznaješ Moju svemogućnost! Za koga se može reći da obavlja službu za Hrista a da još nije spasen? Ne znaš koju ulogu igraš! Dolaziš pred Mene prerušen i pokušavaš da Me šarmiraš, bedniče! Izbaciću te iz Moje kuće. Ja ne koristim tu vrstu ljudi, jer ih nisam ni predodredio, ni izabrao.

Ja radim ono što govorim. Oni koji čine zlo ne moraju da strahuju, jer Ja ne činim zlo nikome. Uvek postupam u skladu sa Mojim planom i činim stvari u skladu sa Mojom pravednošću. Pošto su oni koji čine zlo Sotonini potomci još od stvaranja, Ja ih nisam izabrao. Na to se odnosi izreka „vuk dlaku menja, ali ćud nikada“. O pitanjima koje čovečanstvo ne može da razume sve je jasno rečeno i ništa nije sakriveno od Mene. Možeš da sakriješ nešto od očiju male grupe ljudi, pa čak i da zadobiješ poverenje povelikog broja ljudi, ali sa Mnom to nije tako lako. U konačnici, ne možeš da pobegneš od Mog suda. Pogled čovečanstva je ograničen i čak i oni koji mogu da razumeju delić sadašnje situacije računaju se među one koji poseduju neku veštinu. Za Mene se sve neometano odvija i ništa Mi ne smeta ni najmanje, jer sam sve Ja uredio i držim pod kontrolom. Ko bi se usudio da se ne pokori Mojoj kontroli! Ko bi se usudio da remeti Moje upravljanje! Ko bi se usudio da Mi bude nelojalan ili neposlušan prema Meni! Ko bi se usudio da Mi kaže nešto što nije istina i da Mi govori gomilu laži! Niko od njih neće pobeći od gneva Moje ruke. Iako si sada priznao poraz i spreman si da budeš izgrđen i zakoračiš u bezdan, ipak te neću tako lako poštedeti. Moram da te izvučem iz bezdana, tako da opet budeš predmet moje gnevne kazne (krajnje gnušanje). Postoji li mesto gde možeš da pobegneš? Ono što najviše mrzim je kada ljudi razdvajaju moju normalnu ljudskost od Mog potpunog božanstva.

Blagosloveni su oni koji su Mi odani, to jest blagosloveni su oni koji Me istinski poistovećuju sa Sâmim Bogom, koji pažljivo proučava ljudsko srce. Sigurno ću umnožiti tvoje blagoslove i omogućiti ti da zauvek uživaš u dobrim blagoslovima u Mom carstvu. To je ujedno i najdelotvorniji način da se osramoti Sotona. Ipak, ne budi previše nestrpljiv ili zabrinut, ja određujem trenutak za sve. Ako trenutak koji sam unapred odredio još nije

nastupio, ako je i samo sekund prerano, neću postupati. Ja postupam precizno i u određenom ritmu. Ne postupam bez razloga. Sa ljudske tačke gledišta, apsolutno Me ne muči zabrinutost, postojan sam kao planina Tai. Ali, zar ne znaš da sam Ja svemogući Bog lično? Ne budi nestrpljiv, sve je u Mojim rukama. Sve je odavno pripremljeno i ništa ne može da čeka da vrši službu za Mene. Spolja deluje kao da je ceo vaseljena svet u haosu, ali iz Moje perspektive, sve je kako treba. Ono što sam vam pripremio samo je za vaš užitak. Da li ste svesni toga? Ne uplićite se u Moje upravljanje. Omogućiću svim narodima i svim nacijama da vide Moju svemogućnost iz Mojih postupaka i da blagoslove i hvale Moje sveto ime zbog Mojih čudesnih radnji. To je zbog toga što, kao što sam rekao, Ja ništa ne radim bez osnova. Naprotiv, sve je ispunjeno Mojom mudrošću i Mojom silom, Mojom pravednošću i veličanstvom i još više, Mojim gnevom.

Oni koji se, pošto čuju Moje reči odmah probude sigurno će dobiti Moje blagoslove i sigurno će uživati Moju zaštitu i brigu. Neće doživeti patnju zbog grdnje, već će uživati u porodičnoj sreći. Da li to znaš? Patnja je večna, ali je radost večnija i ubuduće će i jedno i drugo biti doživljeno. Bilo da patiš ili doživljavaš radost zavisi od toga kakav stav zauzimaš kada priznaješ svoj greh. Kada je reč o tome da li si jedan od Mojih predodređenih i izabranih, moraš da budeš siguran da je to u svetlu onog što si rekao. Možeš da prevariš ljude, ali Mene ne možeš da prevariš. Oni koje sam predodredio i izabrao ubuduće će dobijati velike blagoslove. Što se tiče onih koje nisam predodredio i izabrao, ubuduće ću ih strogo grditi. To će biti Moj dokaz vama. Oni koji su danas blagosloveni su nesumnjivo Moji voljeni. Što se tiče onih koji su izgrđeni, podrazumeva se da ih Ja nisam predodredio i izabrao. To mora da ti bude jasno! Odnosno, ako je ono što sada dobijaš to da se bavim tobom i ako primiš Moje reči strogog suda, onda si omrznut i omražen u Mom srcu i bićeš jedan od onih koje ću skrajnuti. Ako dobiješ Moju utehu i Moju opskrbu životom, onda te Ja posedujem i jedan si od Mojih voljenih. Ne možeš to da odrediš na osnovu Moje spoljašnje pojave. Ne gubi glavu oko toga!

Moje reči tiču se stvarnog stanja svake osobe. Da li verujete da Ja govorim samo o nasumičnim temama ili da samo govorim šta god mi pada na pamet? Naravno da ne! Moja mudrost je skrivena u svakoj Mojoj reči. Trebalo bi jednostavno da uzmeš Moje reči kao istinu. U veoma kratkom roku, stranci koji traže istinit put će početi da pristižu. Kada se to desi, bićete zapanjeni i sve će se izvršiti bez ikakvih poteškoća. Zar ne znate da sam Ja svemogući Bog? Pošto čujete te Moji reči, čvrsto poverujete u njih, zar ne? Ja ne grešim, a kamoli dajem pogrešne izjave. Znate li to? Stoga sam više puta naglasio da bi trebalo da brzo prihvatite Moju obuku da biste ih vodili i čuvali. Da li znate to? Kroz vas ću ih usavršiti. Još važnije, kroz vas ću ispoljiti Moje nenadmašne znake i čuda, odnosno, među onima koje čovečanstvo nipodaštava izabrao sam grupu ljudi da Me ispoljava, da slavi Moje ime, da se postara za sve radi Mene i da sa Mnom vladaju kao carevi. Stoga je Moje trenutno obučavanje vas najveće upravljanje na svetu, neverovatna stvar koju čovečanstvo ne može da izvrši. Time što vas usavršavam, baciću Sotonu u ognjeno i sumporno jezero i u bezdan, potpuno odbaciti crvenu aždaju u njenu

smrt, da nikada više ne ustane. Samim tim, svi koji su bačeni u bezdan potomci su velike crvene aždaje. Mrzim ih do iz dna duše. To sam vam doneo. Zar ne vidite? Svi koji su neverni i svi koji se služe pokvarenošću i obmanom su raskrinkani. Gordi, samoljubivi, samopravedni i drski potomci su arhanđela i najbolje predstavljaju Sotonu. Svi su oni Moji zakleti neprijatelji, Moji protivnici. Moram da ih kaznim jednog po jednog da bih ugasio mržnju u Mom srcu. Učiniću to stavku po stavku, rešavajući po redu svaku od njih.

E sada, šta su tačno ognjeno i sumporno jezero i bezdan? U ljudskoj mašti, ognjeno i sumporno jezero su materijalna stvar, ali ljudski rod ne zna da je to potpuno pogrešno objašnjenje. Ipak, ono zauzima određeno mesto u ljudskim umovima. Ognjeno i sumporno jezero je Moja ruka koja deli grdnje ljudskom rodu; ko je god bačen u ognjeno i sumporno jezero stradao je od Moje ruke. Duh, duša i telo tih ljudi večno će patiti. To je pravo značenje Mojih reči kada sam rekao da su svi u Mojim rukama. Na šta se onda odnosi pojam bezdana? Ljudi ga zamišljaju kao veliki, beskrajni ponor čija se dubina ne može dokučiti. Pravi bezdan je Sotonin uticaj. Ako neko padne Sotoni u ruke, ta osoba je u bezdanu i čak i ako bi joj porasla krila, ne bi mogla da izleti iz njega. Zato se zove bezdan. Takvi ljudi će svi biti podvrgnuti večnoj grdnji – tako sam Ja to uredio.

Poglavlje 81

Kako je ovo novo doba zlo i raskalašno! Progutaću te! Sionska goro! Ustani da Me pozdraviš! Za završetak Mog plana upravljanja, za uspešno ostvarenje Mog velikog dela, ko se usuđuje da ne ustane i kliče! Ko se usuđuje da ne ustane i beskrajno skače od radosti? Njih će zadesiti smrt od Moje ruke! Ja izvršavam pravdu nad svima, bez i trunke milosti i dobrote i to radim potpuno nepristrasno. Svi narodi! Ustanite da hvalite Me i slavite Me! Sva beskrajna slava, od večnosti do večnosti, postoji zbog Mene i Ja sam je uspostavio. Ko bi se usudio da uzme slavu za sebe? Ko bi se usudio da slavu tretira kao materijalnu stvar? Oni će stradati od Moje ruke! O, surovi ljudi! Stvorio sam vas, opskrbio vas i vodio sam vas do dana današnjeg, a vi opet ne znate ništa o Meni i uopšte Me ne volite. Kako da opet budem milostan prema vama? Kako da vas spasim? Mogu samo da vam uputim Svoj gnev! Vratiću vam uništenjem i večnom grdnjom. To je pravednost i samo tako može da bude.

Moje carstvo je čvrsto i postojano i nikada se neće srušiti. Postojaće večno! Moji sinovi, Moji prvorođeni sinovi i Moj narod uživaće blagoslove sa Mnom za vjek i vjekova. Oni koji ne poseduju duhovno razumevanje i kojima nisu data otkrivenja Svetoga duha biće pre ili kasnije izopšteni iz Mog carstva. Neće otići sopstvenom voljom, već će ih isterati snaga Moje gvozdene šipke i Moje veličanstvo. Štaviše, nogom ću ih isterati napolje. Svi oni koji su neko vreme bili posednuti zlim duhovima (to jest, od rođenja) biće raskrinkani. Izbaciću te napolje! Da li se još uvek sećaš šta sam rekao? Ja – sveti i neukaljani Bog – ne obitavam u pokvarenom i prljavom hramu. Oni koji su bili posednuti

zlim duhovima to i sami znaju i nije potrebno da pojašnjavam. Nisam te predodredio! Star si, Sotono, a ipak želiš da se ubaciš u Moje carstvo! Ne dolazi u obzir! Slušaj Me! Danas ću ti veoma jasno reći: one koje sam izabrao u trenutku stvaranja čovečanstva prožeo sam Mojim kvalitetom i Mojom naravi. Samim tim, danas su samo Meni odani, mogu da ponesu breme za crkvu i spremni su da se daju za Mene i nude Mi celo svoje biće. One koje Ja nisam izabrao je, dakle, u određenoj meri iskvario Sotona i oni ne poseduju ni trunku Mog kvaliteta i ni trunku Moje naravi. Mislite da su moje reči protivrečne, ali reči „Ja sam vas predodredio i izabrao, ali vi snosite posledice svojih postupaka“ se odnose na Sotonu. Sada ću objasniti jednu stvar: danas, oni koji mogu da ustanu i preuzmu autoritet nad crkvama, da vode crkve, da budu obzirni prema Mom bremenu i obavljaju posebne funkcije – niko od tih ljudi nije u službi Hristovoj, već su svi oni ljudi koje sam Ja predodredio i izabrao. Govorim vam to da se ne biste previše brinuli i odlagali svoj životni napredak. Koliko ljudi može da stekne status prvorođenog sina? Da li je to možda jednostavno kao steći diplomu? Nemoguće! Da vas Ja nisam usavršio, odavno bi vas Sotona do izvesne mere iskvario. Zato sam iznova i iznova isticao da ću uvek paziti i braniti one koji su Mi odani i štititi ih od patnje i zla. Oni koje nisam predodredio su oni koje su zaposednuli zli duhovi. To su oni koji su otupeli, tupavi i duhovno zakržljali i koji ne mogu da vode crkve (odnosno oni koji imaju entuzijazam, ali nemaju jasne vizije). Trebalo bi da mi se brzo skloniš s očiju, što pre to bolje, da mi se ne zgadiš i da se ne naljutim kada te vidim. Ako se brzo skoniš manje ću te grditi, ali što ti duže bude trebalo, to će grdnja biti stroža. Da li ti je jasno? Prestani da se besramno ponašaš! Razvratan si i razuzdan, lakomislen i nepromišljen i nemaš pojma kakvo si zapravo đubre! Slep si!

Ja pažljivo biram one koji imaju vlast u Mom carstvu i podvrgnuti su višestrukim ispitima. Niko ne može da ih porazi. Dao sam im snagu da nikada ne padnu ili skrenu s puta. Zadobili su Moje poverenje. Od sada pa ubuduće, licemeri će pokazati svoje pravo lice. Sposobni su sa razne besramne stvari, ali na kraju neće izbeći Moju ruku, koja grdi i spaljuje Sotonu. Moj hram biće svet i besprekorno čist i u celosti je svedočenje Meni, manifestacija Mene i slava u Moje ime. Moj hram je Moje večno prebivalište i predmet Moje večne ljubavi. Često ga milujem rukom ljubavi, tešim ga jezikom ljubavi, negujem ga očima ljubavi i grlim ga grudima ljubavi da ne padne u zamke zlih i da ga ne obmane Sotona. Danas ću poslednji put koristiti one koji vrše službu za Mene ali koji nisu spaseni. Zašto žurim da izgnam te stvari iz Mog carstva? Zašto moram da ih oteram da ih ne gledam? Mrzim ih do srži! Zašto ih ne spasavam? Zašto ih toliko prezirem? Zašto moram da ih ubijem? Zašto moram da ih uništim? (Ni delić njih mi ne sme ostati pred očima, uključujući i njihov pepeo.) Zašto? Čak i velika crvena aždaja, drevna zmija i stari Sotona nastoje da u Mom carstvu žive na tuđ račun! Prestani da maštaš! Svi će postati ništavilo i biće pretvoreni u pepeo!

Uništiću ovo doba, pretvoriti ga u Moje carstvo i živeti i uživati do večnosti sa ljudima koje volim. Te nečiste stvari ne treba da pretpostavljaju da mogu da ostanu u Mom

carstvu. Da li misliš da možeš da loviš u mutnom? Zaboravi na takve fantazije! Ne znaš da Moje oči vide sve! Ne znaš da je sve uređeno Mojom rukom! Nemoj da misliš da uživaš veliko poštovanje! Svako od vas mora da zauzme svoje odgovarajuće mesto. Ne pravite se skromni (mislim na vas koji ste blagosloveni). Nemojte ni da drhtite i da se plašite (mislim na one koji trpe nesreće). U ovom trenutku, ljudi bi trebalo sami da znaju duboko u svom srcu. Iako vas ne pominjem poimence, trebalo bi svejedno da budete sigurni, jer sam Moje reči uputio svakom pojedincu. Bilo da ste Moji izabranici ili ne, Moje reči upućene su svim vašim postojećim stanjima. Drugim rečima, ako ste među Mojim izabranicima, onda ja govorim o stanju onih koje sam izabrao na osnovu toga kako ste se predstavili. Što se tiče onih koji nisu Moji izabranici, takođe govorim prema njihovim stanjima. Prema tome, izgovorio sam određeni broj reči i svako od vas bi trebalo da ih bude svestan. Ne zaluđujte se! Ne bojte se! Pošto što je broj ljudi ograničen na tek nekolicinu, obmana neće uspeti! Za koga god kažem da je izabran, izabran je i ma koliko se dobro pretvarali, bez Mog kvaliteta nećete uspeti. Pošto Ja držim reč, ne remetim olako Svoje sopstvene planove. Radim šta god želim da radim, jer je sve što radim ispravno. Ja sam uzvišen i Ja sam jedinstven. Da li ti je to jasno? Da li razumeš?

E, sad, pošto su pročitali Moje reči, oni koji čine zlo i koji su pokvareni i prefrigani naporno rade da bi tražili napredak i uložili sopstveni trud. Svi žele da plate tek malu cenu da se provuku u Moje carstvo. Trebalo bi da se manu tih razmišljanja! (Ti ljudi su beznadežni jer im Ja nisam pružio priliku da se pokaju.) Ja čuvam ulaz u Moje carstvo. Da li misliš da ljudi mogu da uđu u Moje carstvo kako im padne na pamet? Da li misliš da će Moje carstvo prihvatiti bilo kakvo smeće? Da će Moje carstvo primiti bilo kakvo bezvredno đubre? Grešiš! Danas, oni koji su u carstvu su ti koji drže carsku vlast sa Mnom. Njih sam pažljivo odgajio. Nije dovoljno samo imati želju da bi se to ostvarilo, potrebno je zadobiti Moje odobrenje. Pored toga, to nije nešto o čemu se razgovara sa svima, to je nešto što Ja lično uređujem. Ono što ja kažem je zakon. Moje tajne se otkrivaju onima koje volim. Oni koji čine zlo, odnosno, oni koje Ja nisam izabrao, nemaju pravo da ih dobiju. Čak i kada bi čuli te tajne, ne bi ih razumeli, jer im je Sotona pokrio oči i zavladao srcem i upropastio im celo biće. Zašto se kaže da su moji postupci čudesni i mudri i da sve pokrećem da bude u Mojoj službi? One koje nisam predodredio i izabrao predaću Sotoni da ih kazni i iskvari i uopšte neću učestovati u njihovom kažnjavanju. Eto koliko sam mudar! Kome je to ikada palo na pamet? Bez ikakvog napora, Moje veliko delo je ostvareno, zar ne?

Poglavlje 82

Pošto čuju Moje reči, svi su prestravljeni i svako je pun strepnje. Čega se bojite? Neću vas ubiti! Da možda nemate nečistu savest? Ono što radite Meni iza leđa je tako neozbiljno i bezvredno. Zbog toga sam vas toliko zamrzeo da se grozničavo kajem što

nisam bacio sve koje nisam predodredio i izabrao u bezdan, da se razbiju na komadiće. Ipak, imam Svoj plan, imam Svoje ciljeve. Za sada ću poštedeti tvoj bezvredni život i neću te izbaciti sve dok ne završiš da Mi služiš. Ne želim da gledam takva stvorenja, ona sramote Moje ime! Da li to znaš? Da li shvataš? Beskorisni jadnici! Utuvi to sebi u glavu! Kada te uposle, to činim Ja, a kada te ne uposle, i to je Moja odluka. Sve uređujem Ja i u Mojim rukama sve je pristojno i uredno. Ko god se usudi da preskoči svoj red odmah će ga pokositi Moja ruka. Često kažem „pokositi“, ali da li misliš da ja to stvarno radim Svojom rukom? Ne moram! Ja ne postupam lakomisleno kako ljudi zamišljaju. Na šta se misli kada se kaže da se sve uspostavlja i ostvaruje Mojim rečima? Sve se ostvaruje, a da Ja ne podižem ni mali prst. Da li shvatate pravo značenje Mojih reči?

Nikada neću doneti spasenje onima koji vrše službu za Mene; oni nemaju udela u Mom carstvu. To je zato što se ti ljudi bave samo spoljašnjim stvarima, umesto da sprovode Moju volju. Iako ih sada koristim, u stvarnosti su to ljudi koje najviše mrzim i najviše prezirem. Danas, volim svakog ko je u stanju da sprovede Moju volju, svakog ko može da pokaže obzir za Moje breme i svakog ko može da iskreno i čista srca dâ sve što ima za Mene. Stalno ću ih prosvećivati i neću dozvoliti da se udalje od Mene. Često kažem: „One koji Mi se iskreno daju sigurno ću izdašno blagosloviti.“ Na šta se „blagosloviti“ odnosi? Da li znaš? Što se tiče sadašnjeg dela Svetog Duha, odnosi se na breme koje ti poveravam. Za sve one koji su u stanju da nose breme za crkvu i koji se iskreno daju zarad Mene, i njihovo breme i njihova revnost su blagoslovi koji dolaze od Mene. Štaviše, i Moja otkrivenja njima su blagoslov od Mene. To je zato što one koji trenutno nemaju breme Ja nisam predodredio i izabrao. Moje kletve već su ih zadesile. Drugim rečima, oni koje sam predodredio i izabrao imaju svoj udeo u pozitivnim aspektima mog kazivanja, dok oni koje nisam predodredio i izabrao mogu samo da imaju udela u negativnim aspektima Mojih izjava. Što se više kazuju Moje reči, to im je jasnije značenje. Što ih više kazujem, to transparentnije postaju. Na svakog od onih koji su pokvareni i prepredeni i koje nisam predodredio bačena je Moja kletva pre stvaranja sveta. Zašto se kaže da je godina, mesec, dan, pa čak i sat, minut i sekunda vašeg rođenja plod Mog pažljivog planiranja? Odavno sam predodredio ko će dostići status prvorođenih sinova. Oni su u Mojim očima i odavno ih smatram dragocenim i odavno imaju mesto u Mom srcu. Svaka reč koju izgovaram ima težinu i sadrži Moje ideje. Šta je čovek? Osim malobrojnih koje volim i koji imaju status prvorođenih sinova, ko još pokazuje imalo obzira za Moju volju? Koliko vrede Moji sinovi? Koliko vredi Moj narod? U prošlosti, izraz „Moji sinovi“ bio je naziv za Moje prvorođene sinove, ali oni među sinovima Mojim i među narodom Mojim koji nisu znali za stid mislili su da je to za njih počasna titula. Nemojte da besramno igrate ulogu Mojih prvorođenih sinova. Da li zaslužujete tu titulu? Danas, jedini koji su provereni su oni koji su postavljeni na važne položaje preda Mnom. Ti ljudi stekli su status prvorođenih sinova. Već imaju udeo u Mom prestolu, Mojoj kruni, Mojoj slavi i Mom carstvu. Sve sam Ja to pažljivo uredio. Svi oni koji su danas stekli status prvorođenih sinova doživeli su ogroman bol, progon i nesreću,

uključujući ono što su iskusili u svojim porodicama od rođenja, njihovim ličnim izgledima, poslu i braku. Ti prvorođeni sinovi ne samo da su zadobili taj status, a da nisu platili cenu, već su prošli kroz sve aspekte života: i dobro i loše, uspone i padove. Svi oni koji su u prošlosti uživali veliko poštovanje ljudi u svetu i koji su živeli u udobnosti doma nemaju udela među prvorođenim sinovima. Oni ne zaslužuju da budu prvorođeni sinovi, sramote Moje ime i Ja ih nipošto ne želim. Moji sinovi i Moj narod, koje sam izabrao, takođe imaju dobru reputaciju u svetu, ali nisu na visini Mojih prvorođenih sinova. Trenutno koristim neke ljude, ali među njima mnogi ne ispunjavaju uslove da budu Moj narod. Oni su samo predmeti večne propasti. Koriste se neko vreme da vrše službu za Mene, ali nisu namenjeni za dugoročnu upotrebu. Duboko u Mom srcu, već sam odlučio ko će biti korišćen na duže. Odnosno, oni koje postavljam na važne položaje su oni koje volim i koje Sam odavno počeo da koristim. Drugim rečima, njihove uloge već su određene. Što se tiče ljudi koje prezirem, u trenutnoj fazi, oni se koriste samo privremeno. Kada stranci dođu, tada će vam prvorođeni sinovi biti jasno otkriveni.

U ovom trenutku, potrebno Mi je da brzo odrastete i pokažete obzir za Moje breme. To breme nije preteško i urediću da radite samo ono što je u okviru vaših sposobnosti. Znam vaš rast; znam koje funkcije možete da obavljate. Znam sve to i razumem te stvari. Samo želim da se vi, sinovi Moji, dobrovoljno odreknete sebe samih i istinski uspete da volite ono što Ja volim, mrzite ono što Ja mrzim, radite ono što Ja radim i govorite ono što Ja govorim. Nemojte da vas kontroliše prostor, teritorija, vreme ili neka druga osoba. Moja je želja da vaš duh bude slobodan svuda i da svako od vas može da bude na mestu Mojih prvorođenih sinova. Ko danas Meni nudi celo svoje biće? Ko Mi se odano daje? Ko je dan i noć budan za Mene? Ko vodi Moje kućne poslove za Mene? Ko olakšava breme na Mojim leđima za Mene? Zar to nisu sinovi Moji? Sve što radim usavršava Moje sinove i njima je u službi. Da li shvataš? Sve je za Moje prvorođene sinove i Ja ne grešim. Nemoj pogrešno da veruješ da Ja loše procenjujem ljude i nemoj da misliš da te nipodaštavam. Nemoj da pretpostavljaš da ne koristim velike talente dovoljno ili da sam pogrešio što te nisam predodredio. Ne radi se o tome, već ti to jednostavno nisi zaslužio! Da li to znaš? Sada ću vam potvrditi neke stvari: ko god bude često pobuđivao Moj bes i koga često kritikujem ili se sa njim obračunavam, sigurno će se naći na meti Moje mržnje. Ti ljudi sigurno će umreti i to je uklesano u kamenu. Rekao sam da se više neću baviti Mojim prvorođenim sinovima, jer su ti ljudi položili Moje stroge ispite i zadobili Moje odobrenje. Koga god pogledam sumornim izrazom lica, taj je u opasnosti. Zar se ne bojiš? Mnogi će umreti čim Moje reči izađu iz Mojih usta. Neki će, međutim, zadržati telo, ali će im jednostavno duh biti mrtav. Najjasniji pokazatelj toga je to da ne poseduju delo Svetog Duha i da ih ništa ne zadržava. (Već ih je u velikoj meri iskvario Sotona.) Kada god im se telo ugasi, to se dešava pošto Sam Ja to pažljivo isplanirao i u trenutku koji sam Ja odredio. Njihova duhovna smrt Meni nije od velike koristi. Iskoristiću njihovo telo da pokažem čudesnost Mojih postupaka. To će ubediti ljude i uputiće Mi bezgranične pohvale i neće ostati niko ko Me se neće bojati i strepeti od Mene. Ja se pažljivo bavim

svakim detaljem: svi moraju da žive ili umru za Mene i niko ne može da ode dok ne obavi svoju službu za Mene. Čak ni Sotona ne može da se povuče u bezdan dok ne obavi svoju službu za Mene. Svaki korak koji preduzimam je stabilan i siguran i na čvrstom je tlu. Svaki moj korak ima svoju svrh – to sigurno ne.

Ko bi se usudio da se poredi sa Mnom? Ko bi se usudio da Mi se usprotivi? Odmah ću te pokositi! Neću ostaviti traga i tvoje telo biće zbrisano, i to je apsolutna istina. Kada govorim te stvari, odmah ih ispunjavam i nema nazad. Svet se iz dana u dan urušava i iz dana u dan ljudski rod strada. Moje carstvo se nazire sa svakim novim danom i Moji prvorođeni sinovi rastu. Iz dana u dan, Moj gnev raste, Moja grdnja je sve stroža i Moje reči su sve oštrije. Još uvek čekate da vam se obratim blaže i da ublažim Moj ton, ali dobro razmislite! Moj ton zavisi od ljudi sa kojima se obračunavam. Onima koje volim, Moj ton je blag i uvek pruža utehu, ali prema vama mogu da budem samo grub i da vam sudim, a povrh toga i da vas grdim i budem besan na vas. Iako to niko ne primećuje, situacija u svim zemljama sveta postaje sve napetija i iz dana u dan se raspada i pretvara u haos. Vođe svih zemalja nadaju se da će na kraju osvojiti vlast. Sigurno im nije palo na pamet da su već predmet Moje grdnje. Oni teže tome da preuzmu Moju silu, ali to je samo njihova pusta želja! Čak i vođa Ujedinjenih Nacija mora da moli za Moj oproštaj. Zla dela koja je počinio su brojna. Sada je došao trenutak za grdnju i neću Mu dozvoliti da se lako izvuče. Svi oni koji su na vlasti moraju da skinu svoje krune. Samo Ja zaslužujem da vladam svime. Sve zavisi od Mene – apsolutno sve – uključujući čak i grupu stranaca. Odmah ću pokositi svakog ko Me proučava, jer toliko daleko moje delo doguralo. Svakog dana se dogodi novo otkrivanje, svakog dana nastane nova svetlost. Sve se ubrzano upotpunjuje. Sotonin poslednji dan je sve bliži i bliži i očigledniji.

Poglavlje 83

Ti ne znaš da Sam Ja Svemogući Bog, niti znaš da su svi događaji i sve stvari pod Mojom kontrolom? Šta znači to da Ja sve uspostavljam i upotpunjujem? Blagoslovi ili nesreće svakog čoveka zavise od Mog ispunjenja i Mojih postupaka. Šta može čovek da uradi? Šta može čovek da postigne razmišljanjem? U ovom završnom dobu, u ovom razvratnom dobu, u ovom mračnom svetu koji je do određene mere iskvario Sotona, koja šačica ljudi mogu da budu u skladu sa Mojom voljom? Bilo da je reč o današnjici, prošlosti ili bliskoj budućnosti, Ja određujem svačiji život. Bilo da dobijaju blagoslove ili trpe nesreću i bilo da ih Ja volim ili mrzim, sve Sam precizno uredio Ja jednim potezom. Ko se među vama usuđuje da tvrdi da tvoje korake ti sam određuješ i da kontrolišeš svoju sudbinu? Ko se usuđuje da to kaže? Ko se usuđuje da bude tako prkosan? Ko Me se ne plaši? Ko Mi je u srcu neposlušan? Ko se usuđuje da radi šta mu je volja? Izgrdiću ih na mestu i neću imati ni trunku više milosti za čovečanstvo, niti ću ga dalje spasavati. Ovoga puta, odnosno onog trenutka kada ste prihvatili Moje ime, to je poslednji put da

ću prema čovečanstvu biti imalo popustljiv. Drugim rečima, izabrao sam deo ljudskog roda koji je, iako njegovi blagoslovi nisu večni, u velikoj meri uživao u Mojoj blagodati. Prema tome, iako nije predodređeno da ćeš biti večno blagosloven, iz toga ne sledi da ćeš biti ugnjetavan i u mnogo boljoj si poziciji nego oni koji će neposredno trpeti nesreću.

Moj sud je zaista dostigao vrhunac i ulazi na neistraženu teritoriju. Moj sud se nadvija nad svakim pojedincem i sada je gnevni sud. U prošlosti je bio veličanstveni sud, ali danas je bitno drugačiji. U prošlosti ljudi nisu osećali ni trunku straha dok ih nije zadesio Moj sud. Danas, međutim, čim čuju i jednu jedinu reč, pretrnu od straha. Neki se čak uplaše čim otvorim Moja usta. Tek što sam pustio glas, kada krenem da govorim, toliko su uplašeni da ne znaju šta da rade, iskreno želeći u tom trenutku da se sakriju u mišiju rupu ili da ostanu u najmračnijem kutku. Takvi ljudi ne mogu da budu spaseni, jer su posednuti zlim duhovima. Kada sudim velikoj crvenoj aždaji ili drevnoj zmiji, postanu stidljivi i čak se boje tuđeg pogleda. Oni su zaista Sotonini potomci, rođeni u tami.

Često sam izgovarao reči „predodređenje i izbor“. Šta one tačno znače? Kako Ja predodređujem i biram? Zašto se neko ne bi našao među predodređenima i izabranima? Kako da to shvatite? Te stvari zahtevaju da ih jasno objasnim i da vam se direktno obratim. Kada bih Ja otkrio te stvari u vama, onda bi tupavi pogrešno verovali da je to misao nadahnuta Sotonom! Bio bih neopravdano oklevetan! Sada ću govoriti otvoreno i neću prećutati ništa: kada Sam stvorio sve stvari, prvo Sam stvorio one materijale koji služe čovečanstvu (cveće, travu, drveće, drvo, planine, reke, jezera, zemlju i okean, sve vrste insekata, ptice i životinje. Neki su i za ljudsku ishranu, a neki da ih ljudi posmatraju). Razne vrste žitarica stvorene su za ljudski rod prema razlikama između oblasti. Tek pošto Sam napravio sve te stvari, počeo Sam da stvaram ljude. Postoje dve vrste ljudi: prvi su Moji izabranici koje Sam predodredio. Drugi poseduju Sotonine kvalitete i ta vrsta stvorena je pre nego što Sam stvorio svet, ali Sam ih napustio pošto ih je Sotona potpuno iskvario. Zatim Sam stvorio vrstu koju Sam izabrao i predodredio i svako od njih poseduje Moje kvalitete u različitoj meri. Prema tome, svako od onih koje sam izabrao danas poseduje Moje kvalitete u različitoj meri. Iako ih je iskvario Sotona, i dalje pripadaju Meni i svaki korak je deo Mog plana upravljanja. Pošto Sam to planirao unapred, carstvom vladaju pošteni ljudi. Oni koji su pokvareni i prepredeni nikada ne mogu da budu pošteni, jer su Sotonin porod i posednuti su Sotonom. Njegove su sluge i pod njegovom su komandom od početka do kraja. Međutim, svrha svega toga je ispunjenje Moje volje. Ja sam to jasno objasnio da ne morate da pogađate. One koje usavršavam ću štititi i brinuti o njima. Što se tiče onih koje prezirem, jednom kada se njihova služba završi, otići će iz Mog doma. Kada neko pomene te ljude, razbesnim se. Iako na sam njihov pomen poželim da se smesta obračunam sa njima, u svom postupanju Sam uzdržan. Odmeren sam u svojim postupcima i govoru. Mogu da tlačim svet u naletu besa, ali će oni koje sam predodredio biti izuzeti od toga; pošto se smirim, mogu da držim svet na dlanu Moje ruke. Drugim rečima, Ja kontrolišem sve. Kada vidim da se svet iskvario do te mere da ljudi to ne mogu da podnesu, odmah ću ga uništiti. Zar ne mogu da to uradim izjavom jedne jedine reči?

Ja sam praktični Bog lično. Ne činim natprirodne znake ili čuda, već su Moja čudesna dela svuda. Put koji sledi postaće neuporedivo sjajniji. Moje otkrivenje svakog koraka je put na koji vas upućujem i to je Moj plan upravljanja. Drugim rečima, u budućnosti će tih otkrivenja biti još više i biće sve jasnija. Čak i u Hiljadugodišnjem carstvu, u bliskoj budućnosti, morate da napredujete u skladu sa Mojim otkrivenjima i tragom Mojih stopa. Sve poprima svoj oblik i sve je pripremljeno. Vas blagoslovene čekaju večni blagoslovi, dok proklete čeka večna grdnja. Moje tajne su previše brojne za vas; ono što su za Mene najprostije reči, za vas su najsloženije. Prema tome, ja kazujem sve više i više, jer vi premalo razumete i svaki put treba da vam objašnjavam svaku reč. Ipak, nemojte previše da brinete. Obratiću vam se u skladu sa Mojim delom.

Poglavlje 84

Zbog svog nedovoljnog znanja o Meni, ljudi su prekinuli Moje upravljanje i potkopali Moje planove nebrojeno puta, ali nikada nisu bili u stanju da spreče Moje napredovanje. To je zato što sam Ja Bog mudrosti. U Meni leži beskonačna mudrost i u Meni se nalaze neograničene i nedokučive tajne. Od davnina, ljudi nikada nisu bili u stanju da ih dokuče i u potpunosti razumeju. Zar nije tako? Ne samo da postoji mudrost u svakoj reči koju izreknem, već svaka reč sadrži i Moje skrivene tajne. U Meni, sve je tajna; svaki deo Mene je tajna. Danas ste videli samo tajnu, odnosno videli ste Moju ličnost, ali tek treba da otkrijete ovu tajnu koja je skrivena iznutra. Ljudi mogu da uđu u Moje carstvo samo ako idu Mojim stopama; u suprotnom, propašće zajedno sa svetom i pretvoriti se u pepeo. Ja sam u potpunosti Sâm Bog; niko drugi do Sâm Bog. Prethodni izrazi, kao što je „manifestacija Boga“, već su zastareli; stari su, istrošeni i više se ne mogu primeniti. Koliko vas je to shvatilo? Koliko vas je u tolikoj meri bilo sigurno u Mene? Ja sam taj koji mora sve jasno da razloži i da dâ smernice.

Sotonino carstvo je uništeno i njegovi ljudi će uskoro završiti svoju službu za Mene. Jedan po jedan, biće isterani iz Moje kuće, što znači da je otkriveno pravo lice onih koji su se lažno prikazivali u različitim ulogama i svi će oni biti izbačeni iz Mog carstva. Zapamtite! Počev od danas, svi oni kojih se odričem, uključujući i one kojih sam se odrekao u prošlosti, su oni koji samo glume i koji su obične varalice; oni su samo igrali predstavu za Mene, a kada se ta predstava završi, moraju da napuste scenu. Oni koji su zaista Moji sinovi zvanično će biti u Mom carstvu, gde će dobiti Moju ljubav i uživati u blagoslovima koje sam već pripremio za vas. Blagosloveni bili prvorođeni sinovi! Pošto sam vas Ja unapred obučio, sada ste prikladni za Moju upotrebu. Verujte da sam Ja Svemogući Bog. Ono što ljudi ne mogu da postignu, Ja glatko mogu da uradim i tu zaista nema mesta takmičenju. Nemojte pretpostavljati da ne možete da uradite ništa ili da niste prikladni da budete Moji prvorođeni sinovi. Apsolutno ste dostojni! To je zato što sve što treba da se uradi zavisi od Mene; izvršavanje svega toga oslanja se na Mene.

Zašto sada osećate da ste takvog rasta? Prosto zato što još uvek nije došlo vreme da vas Ja zaista upotrebim. Veliki talenti se ne mogu upotrebljavati u beznačajne svrhe, da li razumete? Zar ste u celom vaseljena svetu ograničeni samo na sićušnu Kinu? To jest, svi ljudi u celoj vaseljeni biće vam dati da se o njima brinete i da ih vodite, jer ste vi prvorođeni sinovi i dužnost koju treba da ispunite jeste da predvodite svoju braću. Imajte ovo na umu! Ja sam Svemogući Bog. Još jednom naglašavam da vam dozvoljavam da uživate. Ja sam Onaj koji dela – Sveti Duh dela svuda i lično predvodi.

U prošlosti, ljudi nisu shvatali Moje spasenje. Da li shvatate sada? Postoji nekoliko aspekata Mog spasenja: jedan je taj da za neke ljude uopšte ne postoji predodređenost i zbog toga uopšte ne mogu da uživaju u Mojoj blagodati; drugi je da postoje oni koji su prvobitno predodređeni, koji uživaju u Mojoj blagodati određeno vreme, ali nakon tog vremena, koje Ja unapred odredim, izgnaću ih i njihovi životi će se u potpunosti završiti. Još jedan aspekat je da postoje oni koje sam predodredio i odabrao i koji uživaju u večnim blagoslovima; oni uživaju u Mojoj blagodati od početka do kraja, uključujući nedaće kroz koje su prošli i pre nego što su Me prihvatili i nakon toga, kao i prosvećenje i prosvetljenje koje su primili nakon što su Me prihvatili. Od sada pa nadalje, oni će početi da uživaju u blagoslovima, odnosno, oni su ti koje u potpunosti spašavam. To je najočigledniji izraz svršetka Mog velikog dela. Šta onda podrazumevaju blagoslovi? Da vas upitam: šta najviše želite da radite? Šta najviše mrzite? Šta se najviše nadate da ćete dobiti? U prošlosti ste doživeli bol i nedaće, a sve to da biste zadobili Mene i da bi vaši životi mogli da se razvijaju; to je deo blagodati. „Blagoslovi“ podrazumevaju da u budućnosti za vas više neće biti stvari koje mrzite, što znači da te stvari više neće biti prisutne u vašim stvarnim životima; biće u potpunosti uklonjene, pred vašim očima. Porodica, posao, supruga, suprug, deca, prijatelji i rođaci, čak i tri obroka dnevno koje mrzite svakog dana, sve će nestati. (To znači da nećete biti ograničeni vremenom i da ćete u potpunosti izaći iz krvi i mesa. Samo sit duh može da zadrži tvoje telo, ali to se odnosi na telo, ne na krv i meso. Bićete u potpunosti slobodni i natčulni. To je najveće i najočiglednije čudo koje je Bog manifestovao od vremena stvaranja sveta.) Sve čestice tla će biti uklonjene iz vašeg tela, te ćete u potpunosti biti duhovna tela, koja su sveta i neukaljana, sposobna da putuju kroz vaseljenu i do svih krajeva sveta. Počev od tog trenutka, rešićete se napornog pranja i ribanja i naprosto ćete uživati do krajnjih granica. Od tada pa nadalje, više nećete razmišljati o braku (jer Ja završavam jedno doba, ne stvaram svet) i više neće biti porođajnih bolova koji su ženama toliko mučni. U budućnosti više nećete ni raditi niti se mučiti. Potpuno ćete se utopiti u Moj zagrljaj ljubavi i uživati u blagoslovima koje sam vam podario. To je neosporno. Dok uživate u tim blagoslovima, blagodat će nastaviti da vas prati. Biće vam dato sve što sam pripremio za vas, a to su retka i dragocena blaga iz celog sveta. Sada ne možete da pojmite, niti da zamislite sve to, a niko u njima nije ranije uživao. Kada vas ovi blagoslovi obaspu, bićete beskrajno ushićeni, ali ne zaboravite da su oni tu zahvaljujući Mojoj moći, Mojim delima, Mojoj pravednosti i, pre svega, Mom veličanstvu. (Biću ljubazan prema onima

prema kojima odlučim da budem ljubazan i biću milostiv prema onima prema kojima odlučim da budem milostiv.) U tom trenutku nećete imati roditelje i neće biti rodbinskih veza. Svi vi ste ljudi koje Ja volim, Moji voljeni sinovi. Od tog trenutka pa nadalje, niko se neće usuđivati da vas ugnjetava. Biće to trenutak da postanete odrasle osobe, kao i trenutak kada ćete vladati narodima čeličnom pesnicom! Ko se usuđuje da ometa Moje voljene sinove? Ko se usuđuje da ih napada? Svi će se bojati Mojih voljenih sinova jer je Otac stekao slavu. Stvari koje niko nikad nije mogao da zamisli pojaviće se pred vašim očima; biće neograničene, neiscrpne i beskrajne. Uskoro zasigurno više nećete morati da trpite užarene zrake sunca i mučnu vrućinu, niti da podnosite hladnoću i osetite dodir kiše, snega i vetra. To je zato što vas volim i to će u potpunosti biti svet Moje ljubavi. Daću vam sve što želite i pripremiću za vas sve što vam je potrebno. Ko se usuđuje da tvrdi da nisam pravedan? Ubiću te odmah, kao što sam ranije već rekao da će Moj gnev (protiv onih zlikovaca) trajati zauvek i da neću nimalo popustiti. Međutim, Moja će ljubav (prema Mojim voljenim sinovima) takođe trajati zauvek; neću je uopšte čuvati u Sebi.

Danas, ljudi koji Moje reči čuju kao sud jesu oni koji nisu u dobrom stanju. Međutim, dok oni to otkriju, Sveti Duh će ih već napustiti. Od celog vaseljena sveta, prvorođeni sinovi su izabrani među vama, budući da sinovi i ljudi čine samo mali deo vas. Moj naglasak je na celom vaseljena svetu, što znači da se sinovi i ljudi biraju iz svih naroda sveta. Da li shvatate? Zašto uporno naglašavam da bi prvorođeni sinovi trebalo brzo da porastu i da počnu da predvode te strance? Da li shvatate pravo značenje Mojih reči? To je zato što je Kina nacija koju sam prokleo; najviše Me je progonila i najviše je mrzim. Morate da znate da smo Moji prvorođeni sinovi i Ja došli sa neba i da smo vaseljenski narod; ne pripadamo nijednoj naciji. Prestanite da se držite ljudskih predstava! To je zato što sam vam otkrio Svoju ličnost. Sve zavisi od Mene. Možete li zapamtiti Moje reči? Zašto kažem da ima sve manje ljudi među vama i da je narod postao u većoj meri oplemenjen? Zato što se Moje spasenje postepeno okreće ka vaseljena svetu. Oni koji su izgnani, koji su prihvatili Moje ime, jesu oni koji su vršili službu u cilju usavršavanja prvorođenih sinova. Da li shvatate? Zašto kažem da su upravo svi oni obavili službu za Moje sinove? Sada uistinu shvatate, zar ne? Broj je vrlo skroman; zaista ih je malo. Međutim, ti ljudi su imali veliku korist od Mojih sinova i uživali su u izobilju Moje blagodati – upravo sam zbog toga rekao da ljudsku rasu spašavam poslednji put. Sada znate pravo značenje Mojih reči! Strogo ću izgrditi svakoga ko Mi se odupire i okrenuću Svoje lice ka onima koji Me brane. To je zato što sam, od samog početka, uvek bio veličanstven i pravedan Bog, i sve će vam se otkriti. Delam brzo na čudesne načine i uskoro će se dogoditi čudesne, ljudima nezamislive stvari. Zaista mislim odmah i uskoro. Da li shvatate? Tragajte za ulaskom u život, ne odugovlačite! Sinovi Moji voljeni, sve je ovde zbog vas i sve postoji zarad vas.

Poglavlje 85

Ja koristim različite ljude da ostvarim Moju volju: Moje kletve se ostvaruju nad onima koje grdim, baš kao i moji blagoslovi nad onima koje volim. Pitanje ko će među vama dobiti Moje blagoslove, a koga će zadesiti Moje kletve u potpunosti zavisi od jedne jedine Moje reči; sve je to određeno Mojim izjavama. Znaš da prema kome god sam dobar, taj će uvek dobiti Moje blagoslove (što znači da će Me postepeno upoznati, biće sve sigurniji u Mene i zadobiće novu svetlost i otkrivenja i biti u stanju da prati ritam Mog dela). Oni koje prezirem (to je nešto u Meni što ljudi ne mogu da vide spolja) su ljudi koje će sigurno zadesiti Moje kletve i nesumnjivo spadaju u potomke velike crvene aždaje. Kao takve, i njih će zadesiti deo Mojih kletvi namenjen njoj. Što se tiče onih koje očima ne mogu da vidim, čije kvalitete smatram nedovoljnim i koje Ja ne mogu da usavršim ili upotrebim, i dalje će imati šansu da budu spaseni i biće među Mojim sinovima. Ako neko ne poseduje ništa od Mog kvaliteta, ako nema duhovno razumevanje i ne poznaje Me, ali ima vatrenu narav, ta će osoba biti označena kao deo Mog naroda. Smatram da se oni koji trpe Moje kletve ne mogu spasiti i oni su ti koje su zaposeli zli duhovi. Jedva čekam da ih izbacim. Rodila ih je velika crvena aždaja i njih najviše mrzim. Od sada, pa ubuduće, ne moraju da vrše službu za Mene. Jednostavno ih više ne želim! Ne želim nikog od njih! Čak ni njihovo jecanje i škrgutanje zubima preda Mnom ne deluje na Mene. Ne gledam nikog od njih, samo ih izbacim. Kakva si ti to stvar? Da li zaslužuješ da budeš preda Mnom? Da li si dostojan? Još uvek se praviš da si dobra osoba i pretvaraš se da si skrušen! Pošto si uradio sva ta nebrojena nepočinstva, da li mogu da te poštedim? A zatim, tek što si ustao preda Mnom, već mi ponovo prkosiš. Nikada nisi imao bilo kakve dobre namere, samo želiš da Me prevariš! Da li stvarno možeš da postaneš dobar ako si potomak velike crvene aždaje? To je nemoguće! Već Sam te prokleo i temeljno ti sudim! Vrši službu za Mene celim srcem, pošteno i disciplinovano, a zatim se vrati u tvoj bezdan! Da li želiš udeo u Mom carstvu? Mora da sanjaš! Nije te stid! Ti si, sa svojim odvratnim i prljavim telom, iskvaren do određene mere, pa ipak imaš drskosti da stojiš preda Mnom! Pomeri se! Ako i dalje budeš otezao, strogo ću te kazniti! Svi oni koji se preda Mnom ponašaju pokvareno i prepredeno moraju biti razobličeni. Gde možeš da se sakriješ? Gde možeš da se skloniš? Ma koliko se izmicao i bežao u zaklon, da li stvarno možeš pobegneš od Moje kontrole? Ako ne budeš pravilno vršio službu za Mene, život će ti biti još kraći. Odmah će s tobom biti svršeno!

Govorim vam potpuno jasno koja vrsta ljudi su Moji prvorođeni sinovi i dajem vam konkretne dokaze. Inače ne biste mogli da zauzmete svoja odgovarajuća mesta, već biste sami nasumično odlučivali o tome koja vam mesta pripadaju. Neki bi bili preskromni, a drugi previše razuzdani. Oni koji ne poseduju Moj kvalitet, ili čiji je kvalitet previše manjkav, svi oni bi želeli da budu Moji prvorođeni sinovi. Kakve izraze prave oni koji su Moji prvorođeni sinovi? Pre svega, usredsređeni su na to da dokuče Moju volju i pokažu obzir prema njoj. Štaviše, u svima njima dela Sveti duh. Drugo, uporno traže

unutar duha svog, uzdržavaju se od raskalašnosti i u svakom trenutku ostaju unutar Mojih granica; izuzetno su normalni. Uz to, time što se tako ponašaju oni ne imitiraju. (Pošto su usredsređeni na to da osete delo Svetog duha i imaju obzira za Moju ljubav prema njima, u svakom trenutku su oprezni i duboko strahuju da ne zapadnu u stanje duha izdaje ili prkosa prema Meni.) Treće, celim srcem delaju za Mene, u stanju su da Mi daju celo svoje biće i već su odustali od bilo kakve ideje o sopstvenim izgledima za budućnost, o svom životu, tome šta jedu, oblače i koriste i gde žive. Četvrto, stalno su gladni i žeđaju za pravednošću i veruju da imaju velike nedostatke i da su previše nezreli rastom. Peto, kao što sam već spominjao ranije, imaju dobar ugled u svetu, ali su ih narodi sveta skrajnuli u stranu. U svojim odnosima sa suprotnim polom imaju moralni integritet. Sve su to dokazi, ali ne mogu da vam ih potpuno otkrijem, jer Moje delo još nije došlo u tu fazu. Prvorođeni sinovi, zapamtite! Životna osećanja u tebi, tvoj strah od Mene, tvoja ljubav koju osećaš prema Meni, tvoje poznavanje Mene, tvoja potraga za Mnom, vaša vera – sve te stvari su otelotvorenje Moje ljubavi koju osećam prema Vama. Sve su to dokazi koje vam dajem da biste istinski postali Moji prvorođeni sinovi i bili isti kao Ja, i jeli, živeli i uživali u blagoslovima pored Mene u neizrecivoj slavi.

Ne mogu da budem popustljiv prema onima koji su Me progonili, koji Me nisu poznavali (uključujući i pre nego što je svedočeno o Mom imenu), koji su verovali da Sam Ja čovek ili koji su bogohulili protiv Mene i oklevetali Me u prošlosti. Čak i da danas najglasnije svedoče za Mene, to i dalje ne bi bilo dovoljno. Progon koji sam doživeo u prošlosti bio je način na koji su vršili službu za Mene i da ti ljudi svedoče za Mene danas, oni bi i dalje bili Moje sredstvo. Samo su Mi oni koje sam Ja istinski usavršio danas iole od koristi, jer sam Ja Sâm Bog pravedni i nastao sam iz tela i raskinuo sam sve veze koje postoje sa zemljom. Ja sam Sâm Bog i svi narodi, pitanja i stvari koji su bili oko Mene su u Mojim rukama. Ja nemam osećanja i primenjujem pravednost u svemu. Ispravan sam i potpuno neukaljan. Da li razumete značenje Mojih reči? Da li i vi to možete da postignete? Ljudi misle da i Ja posedujem normalnu ljudskost i da imam porodicu i osećanja, ali znate li da skroz grešite? Ja sam Bog! Da niste to zaboravili? Da niste zbunjeni? Još uvek Me ne poznajete!

Moja pravednost vam je potpuno otkrivena. Način na koji se odnosim prema nekom otkriva kako Moju pravednost, tako i Moje veličanstvo. Pošto sam Ja Sâm Bog koji nosi Svoj gnev sa Sobom, neću dozvoliti nikome ko Me je proganjao ili vređao da se izvuče. Sa tako strogim zahtevom, da li to priznajete? Oni koje Ja izaberem i predodredim su kao retki biseri ili komadići ahata – veoma su retki i malo ih je. To je zato što je daleko manje ljudi koji će vladati kao carevi od onih koji će biti Moj narod i to je dokaz Moje moći i Mojih čudesnih postupaka. Često kažem da ću vas nagraditi i darivati vam krune i da će sa Mnom biti slave u izobilju. Na šta mislim kada kažem nagrade, krune i slava? Ljudi su ubeđeni da su nagrade materijalne stvari poput hrane, odeće ili drugih upotrebljivih stvari, ali to je potpuno zastareo način razmišljanja. To nije ono što podrazumevam pod tim pojmovima i zabluda je to na taj način tumačiti. Nagrade su stvari koje se stiču odmah

sada i deo su blagodati. Međutim, postoje i nagrade koje su vezane za telesna zadovoljstva i oni koji vrše službu za Mene, ali koje neću spasiti, takođe mogu da steknu neki materijalni užitak (iako su to i dalje samo materijalne stvari koje Mi na neki način služe). Kruna nije znak nekakve funkcije, odnosno, to nije materijalna stvar koju vam darujem da možete da u njoj uživate. Ne, to je novo ime koje vam dajem i ko je god na visini tog novog imena biće osoba koja je zadobila krunu, koja zadobija Moje blagoslove. Nagrade i krune deo su blagoslova, ali ako se uporede sa blagoslovima, razlikuju se kao nebo i zemlja. Slava se ne može pojmiti samo ljudskim predstavama, jer slava nije materijalna stvar. Za njih je to potpuno apstraktan pojam. Šta je onda tačno slava? Šta znači kada se kaže da ćete vi zakoračiti u slavu zajedno sa Mnom? Moja celovitost, odnosno, ono što Ja jesam i ono što Ja imam, milost i dobrota (za Moje sinove) i pravednost, veličanstvo, sud, gnev, kletve i oganj (za sve ljude) – Moja ličnost je slava. Zašto govorim da je sa Mnom slava beskrajna? To je zato što je sa Mnom mudrost beskrajna, kao i neizrecivo obilje. Prema tome, zakoračiti u slavu sa Mnom znači da sam vas već upotpunio, da posedujete ono što Ja jesam i ono što Ja imam, upotpunio sam vas, imate bogobojažljivo srce i ne protivite Mi se. To mora da ste do sada shvatili!

Napeta situacija svih nacija na svetu dostigla je vrhunac i sve se one stalno pripremaju da vrše službu za Mene i da prihvate oganj koji ću im doneti. Kada stignu Moj gnev i Moj oganj, neće biti nikakve najave. Međutim, znam šta radim i potpuno sam s tim u vezi jasan. Trebalo bi da budete sigurni u Moje reči i morate požuriti da sve pripremite. Budite spremni da čuvate i vodite one koji iz inostranstva dođu da traže. Zapamtite to! Kina, odnosno svaki bogovetni čovek i mesto u Kini, podleže Mojim kletvama. Da li shvatate značenje Mojih reči?

Poglavlje 86

Ljudi kažu da sam Ja milostivi Bog. Kažu da ću doneti spas svima koje sam stvorio. Sve te stvari su izrečene na osnovu ljudskih predstava. To da sam Ja milostivi Bog kazuje se Mojim prvorođenim sinovima, a da ću doneti spas svima kazuje se Mojim sinovima i Mom narodu. Pošto sam Ja mudri Bog, u Mojoj glavi jasno je koje ljude volim, a koje ljude mrzim. Jer one koje volim uvek ću voleti do samog kraja i ta ljubav se nikada neće promeniti. Što se onih koje Ja mrzim tiče, nisam nimalo dirnut, ma kako se oni ponašali. To je zato što nisu rođeni od Mene i ne poseduju Moje kvalitete ili Moj život. Drugim rečima, Ja ih nisam predodredio i izabrao, jer Ja sam nepogrešiv. To jest, svi Moji postupci nazivaju se svetim i časnim i nikada se ne kajem. U očima ljudi, ja sam izuzetno bezdušan, ali zar ne prepoznajete da sam Ja pravedni i veličanstveni Bog lično? Sve Moje je ispravno. One koje Ja mrzim sigurno će zadesiti Moje kletve, a oni koje Ja volim sigurno će dobiti Moje blagoslove. To je Moja sveta i nepovrediva narav i niko je neće promeniti! To je definitivno!

Danas, Ja ću sigurno upotpuniti one koji su istinski u skladu sa Mojim namerama, jer je Moje delo i iskreno i temeljno i Ja ne ostavljam ništa nedovršeno. Oni koje preklinjem biće spaljeni. Ali zašto sam onda prokleo većinu ljudi, a Sveti Duh ipak svoje delo sprovodi u njima (to je rečeno zbog toga što Ja ne boravim u prljavom hramu)? Da li shvatate pravo značenje izreke da sva pitanja i sve stvari vrše službu za Hrista? Sveti Duh sprovodi Svoje delo kroz njih kada ja koristim njihovu službu, ali obično, kada nisu u Mojoj službi, suštinski nisu duhovno prosvećeni. Čak i kada traže, to rade iz revnosti i to je Sotonino lukavstvo – jer u običnim vremenima, oni nimalo ne obraćaju pažnju na Moje delo i svi su potpuno neuviđavni kada je o Mom bremenu reč. Danas kada su Moji prvorođeni sinovi odrasli, Ja ih odbacujem od sebe. Iz tog razloga, Moj duh se svuda povukao, a poseban naglasak stavljen je na Moje prvorođene sinove. Da li razumete? Sve stvari zavise od Mojih postupaka, Mog predodređenja i svih reči koje izlaze iz Mojih usta. Sva mesta koja su dobila Moje blagoslove su obavezno i mesta u kojima Ja delam i u kojima se sprovodi Moje delo. Kina je zemlja u kojoj se najviše mole Sotoni, pa sam je zato prokleo. Pored toga, to je zemlja koja Me je najviše progonila. Definitivno neću izvršavati Svoje delo nad ljudima koji su pod uticajem velike crvene aždaje. Da li razumete pravo značenje Mojih reči? Na kraju krajeva, Moji sinovi i Moj narod su malobrojni. Apsolutno sve je u Mojim rukama. Energiju bi trebalo usredsrediti i više truda bi trebalo uložiti u one koje sam Ja izabrao i predodredio. Drugim rečima, oni koji su Moji prvorođeni sinovi bi trebalo da požure i vežbaju da bi mogli da podele Moje breme što je pre moguće i posvete sav svoj trud Mom delu.

Vi koji obavljate službu za Mene, čujte Me! Možete da dobijete nešto od Moje blagodati kada obavljate službu za Mene. Drugim rečima, znaćete privremeno za Moje kasnije delo i stvari koje će se dešavati u budućnosti, ali definitvno nećete uživati u njima. To je Moja blagodat. Kada vaša služba bude ispunjena, odlazite odmah i nemojte se zadržavati. Vi koji ste Moji prvorođeni sinovi ne bi trebalo da budete nadmeni, već vam je dozvoljeno da budete ponosni, jer sam vam darivao beskrajne blagoslove. Oni među vama koji su namenjeni za uništenje ne bi trebalo da sebi prave nevolje ili budu tužni zbog svoje sudbine. Zar nisi potomak Sotone? Pošto budeš obavio službu za Mene, možeš da se vratiš u bezdan, jer Mi više nećeš biti od koristi. Onda ću Svojom grdnjom početi da se obračunavam sa vama. Jednom kada počnem da delam, ne stajem do samog kraja. Moja dela biće ostvarena i Moja postignuća trajaće zauvek. To važi i za Moje prvorođene sinove, Moje sinove i Moj narod, a isto važi i za vas: trpećete Moju večnu grdnju. Mnogo puta sam vam rekao u prošlosti da ću sigurno izgrditi zlikovce koji Mi se opiru. Ako vas ne ukori Sveti Duh pošto mi se budete opirali, to znači da ste već prokleti i samim tim će vas pokositi Moja ruka. Ako vas Sveti Duh dovode u red jer gajite loše misli o Meni, onda ste primili Moje blagoslove. Međutim, uvek morate da budete oprezni, nikada nemarni i nikada nepromišljeni.

Poglavlje 87

Moraš da ubrzaš svoj tempo i uradiš ono što želim da bude urađeno – to je ono što Ja nestrpljivo očekujem od vas. Da li je moguće da, čak i sada još uvek niste razumeli značenje Mojih reči? Da li je moguće da još uvek ne poznajete Moju nameru? Govorio sam sve više i sve jasnije, ali zar se i dalje niste potrudili da dokučite značenje Mojih reči? Sotono, nemoj da zamišljaš da možeš da uništiš Moj plan! Oni koji obavljaju službu za Sotonu, to jest Sotonini potomci (to se odnosi na one koji su posednuti Sotonom i koji, shodno tome, sigurno vode onakav život kakav Sotona vodi i samim tim se smatraju njegovim potomcima) – mole za milost pod Mojim nogama, jecaju i škrguću zubima. Međutim, Ja ne bih uradio takvu glupost! Da li mogu da oprostim Sotoni? Da li mogu da spasim Sotonu? To bi bilo nemoguće! Radim ono što govorim i nikada zbog toga neću zažaliti!

Sve što izgovorim se ostvari. Zar nije tako? Pa ipak, i dalje Mi ne verujete, sumnjate u Moje reči i mislite da se samo šalim sa vama. To je prosto smešno. Ja sam Sâm Bog! Da li razumete? Ja sam Sâm Bog! Da ne posedujem iole mudrosti ili moći, da li bih tek tako mogao da radim šta Mi je volja i govorim ono što mi se govori? A ipak Mi i dalje ne verujete. Naglašavao sam vam i govorio te stvari iznova i iznova. Zašto mi većina vas još uvek ne veruje? Zašto još uvek gajite sumnje? Zašto se držite sopstvenih predstava kao da vam život od njih zavisi? Da li mogu da te spasu? Ja radim ono što govorim. Nekoliko puta sam vam rekao: smatrajte Moje reči istinitim i nemojte sumnjati. Da li ste ih shvatili ozbiljno? Sam ne možeš ništa, a opet nisi u stanju da veruješ u ono što radim. Šta da se kaže o takvoj osobi? Da budem direktan, to je kao da vas nikada nisam ni stvorio. Drugim rečima, ni u jednom pogledu ne ispunjavaš uslove da Mi budeš služitelj. Svi moraju da veruju u Moje reči! Svi moraju da prođu ispit, nikome neću dozvoliti da se provuče. Naravno, izuzetak su oni koji veruju. Ljudi koji veruju u Moje reči sigurno će dobiti Moje blagoslove, koji će ti biti dati i biti ostvareni u tebi, zavisno od toga u šta veruješ. Prvorođeni sinovi Moji! Počinjem sada da vam darujem sve Moje blagoslove. Malo po malo, počećete da odbacujete sve one omrznute telesne veze: brak, porodica, jelo, odeća, spavanje i sve prirodne katastrofe (vetar, sunce, kiša, oluje, bedu snežnih padavina i sve ostale stvari koje mrzite). Putovaćete okeanima, kopnom i vazduhom bez ikakvih ograničenja prostora, vremena ili teritorije, svesrdno uživajući u Mom zagrljaju punom ljubavi, zaduženi za sve, dok se s ljubavlju o vama staram.

Ko nije ponosan na prvorođene sinove koje sam Ja upotpunio? Ko neće hvaliti Moje ime za nečije dobro? Zašto Ja sada želim da vam otkrijem toliko tajni? Zašto sada, a ne u prošlosti? To je samo po sebi isto tajna. Da li to znaš? Zašto nisam u prošlosti pomenuo da je Kina zemlja koju sam prokleo? I zašto nisam to obznanio onima koji obavljaju službu za Mene? Danas ću vam reći i ovo: danas, prema Mom mišljenju, sve je ostvareno i to kažem u vezi sa Mojim prvorođenim sinovima. (Jer danas, Moji prvorođeni sinovi vladaju zajedno sa Mnom i ne samo da su se uobličili, već stvarno

gospodare zajedno sa Mnom. U ovom trenutku, oni u kojima dela Sveti Duh zasigurno vladaju zajedno sa Mnom i to se upravo sada otkriva, ne juče i ne sutra.) Danas na svetlost dana iznosim sve Moje tajne normalne ljudskosti, jer su oni ljudi koje želim da otkrivam razotkriveni i to je Moja mudrost. Moje delo je napredovalo do sledećeg koraka: to jest, u ovom trenutku moram da sprovedem plan upravnih odluka koje sam doneo upravo za ovaj period. Shodno tome, poveravam odgovarajuće provere prvorođenim sinovima, sinovima, narodu i služiteljima, jer Ja imam autoritet i doneću sud i vladati gvozdenom šipkom. Ko se usuđuje da ne obavlja službu poslušno za Mene? Ko se usuđuje da Mi se žali? Ko bi se usudio da kaže da Ja nisam pravedni Bog? Znam, vaša demonska priroda odavno Mi je otkrivena: osećate ljubomoru i mržnju prema svakome prema kome sam Ja dobar. To je definitivno Sotonina priroda! Dobar sam sinovima Mojim; da li bi se usudio da tvrdiš da sam nepravedan? Mogao bih da te potpuno izbacim, ali sreća tvoja pa obavljaš službu za Mene, a i nije vreme sada za to. Inače bih te izbacio!

Sotonina sorto! Ne budite više divljaci! Ućutite! Ne činite ništa! Moji izabrani sinovi i narod već su počeli da izvršavaju Moje delo i ono se već širi po svim nacijama, po svim veroispovestima, po svim religijama i svim sferama života izvan Kine. Zašto su oni koji vrše službu za Mene uvek duhovno paralisani? Zašto nikada ne poseduju duhovno razumevanje? Zašto Moj Duh nikada ne dela u tim ljudima? Generalno posmatrano, jednostavno ne mogu da ulažem toliko truda na one koje nisam ni predodredio, ni izabrao. Sva Moja prethodna patnja i sva Moja mukotrpna briga i trud bili su zarad Mojih prvorođenih sinova, a mali deo zarad sinova i naroda. Pored toga, sve to sam radio da bi Moje buduće delo moglo da se završi bez poteškoća i da Moju volju niko ne bi ometao. Pošto sam Ja Sâm mudri Bog, na odgovarajući način sam uredio svaku etapu. Ne trudim se da zadržim bilo koga (to se odnosi na one koji nisu predodređeni ili izabrani), niti ću nasumično pokositi bilo koga (to se odnosi na izabrane i predodređene): to je Moja upravna odluka koju niko ne može da promeni! Prema onima koje mrzim Ja sam nemilosrdan, a pazim na one koje volim i štitim ih. Prema tome, radim ono što govorim (oni koje izaberem su izabrani i one koje predodredim su predodređeni. To sam uredio Ja još pre stvaranja).

Ko može da promeni Moje srce? Osim Mojih postupaka prema planovima koje pravim kako želim, ko bi se usudio da bude ishitren i da ne posluša Moja naređenja? To su sve Moje upravne odluke; ko bi se usudio da Mi ijednu od tih odluka oduzme? Svi moraju biti pod Mojom komandom. Neki ljudi kažu kako je neki čovek mnogo propatio, kako je pošten i istinski obziran prema Mom srcu. Zašto onda nisam izabrao tu osobu? I to je Moja upravna odluka. Ako kažem da je neko u skladu sa Mojim namerama, onda je ta osoba u skladu sa Mojim namerama i neko koga volim. Ako kažem da je neko Sotonino dete, onda je ta osoba neko koga mrzim. Ne ulaguj se nikom! Da li stvarno možeš da prozreš tu osobu? O svemu tome odlučujem Ja. Sin će uvek biti sin i Sotona će uvek biti Sotona. Drugim rečima, čovekova priroda se ne menja. Ako ih Ja ne nateram da se promen, svi će ići za svojim jatom i nepromenjivi su!

Otkrivam vam Svoje tajne kako Moje delo napreduje. Da li uopšte znate do koje etape je Moje delo napredovalo? Da li ćete zaista slediti vođstvo Mog duha, raditi ono što Ja radim i govoriti ono što Ja govorim? Zašto pominjem Kinu kao zemlju koju sam prokleo? Pre svega, stvorio sam kineski narod današnjice po Mom liku. Nisu imali duha, i u početku ih je iskvario Sotona i nisu mogli da budu spaseni. Iz tog razloga sam se naljutio na te ljude i prokleo ih. Mrzim te ljude najviše i naljutim se svaki put kada ih samo i pomenu, jer su oni deca velike crvene aždaje. To podseti na doba kada su zemlje sveta pripojile Kinu. Tako je i dan danas i sve je to bila Moja kletva, najmoćniji sud protiv velike crvene aždaje. Konačno, stvorio sam drugu vrstu ljudi, među kojima sam predodredio Moje prvorođene sinove, Moje sinove, Moj narod i one koji vrše službu za Mene. Prema tome, Ja sam odavno uredio sve što danas radim. Zašto vas oni koji su na vlasti u Kini stalno progone i ugnjetavaju? Zato što je velika crvena aždaja nezadovoljna Mojom kletvom i opire Mi se. Međutim, upravo u situaciji takvog progona i pretnje Ja upotpunjujem Moje prvorođene sinove kako bi mogli da krenu u snažan protivnapad na veliku crvenu aždaju i njenu decu. Obračunaću se sa njima kasnije. Sada, pošto ste saslušali Moje reči, da li istinski razumete šta znači to što sam vam dozvolio da vladate sa Mnom? Trenutak kada kažem da je velika crvena aždaja na smrt pokošena je ujedno i trenutak kada Moji prvorođeni sinovi vladaju sa Mnom. Progon prvorođenih sinova od strane velike crvene aždaje Mi je od velike koristi i jednom kada Moji sinovi odrastu i budu u stanju da vode poslove Moje kuće, one zle sluge (služitelji) biće skrajnuti. Pošto Moji prvorođeni sinovi budu vladali sa Mnom i pošto budu ispunili Moje namere, gurnuću služitelje u ognjeno i sumporno jezero jednog po jednog: moraju da odu po svaku cenu! Potpuno sam svestan da Sotonin soj takođe želi da uživa u Mojim blagoslovima i da ne želi da se vrati pod Sotoninu vlast. Međutim, Ja imam Svoje upravne odluke kojima svi moraju da se povinuju i koje moraju da se izvršavaju – i niko neće biti izuzet. Kasnije ću vam saopštiti Moje upravne odluke, jednu za drugom, da ih ne biste kršili.

Poglavlje 88

Ljudi naprosto ne mogu da zamisle u kojoj meri se Moj tempo ubrzao: ovo je čudo koje se dogodilo, a čoveku je nedokučivo. Moj tempo se nastavlja od stvaranja sveta, a Moje delo nikada ne prestaje. Čitava vaseljena se menja iz dana u dan, kao što se i ljudi neprestano menjaju. Svi oni su deo Mog dela, svi su deo Mog plana i, štaviše, svi su obuhvaćeni Mojim upravljanjem i nijednom čoveku nisu poznate ove stvari niti ih razume. Tek kad vam Ja lično kažem, tek kada opštim sa vama licem u lice, vi doznajete onaj najsitniji deo; u suprotnom, baš niko ne može imati nikakvu predstavu o nacrtu Mog plana upravljanja. Toliko je velika Moja sila, a povrh toga, toliko su čudesna Moja dela. To su stvari koje niko ne može promeniti. Stoga važi ono što danas kažem i to se jednostavno ne može promeniti. U ljudskim predstavama nema ni najmanjeg saznanja

o Meni – one su ništa više od besmislenog čavrljanja! Ni ne pomišljaj da ti je već dosta ni da si zadovoljan! Kažem ti sledeće: još daleko treba da doguraš! O Mom čitavom planu upravljanja znate tek sasvim malo, te morate slušati ono što vam govorim i učiniti sve ono što vam kažem da činite. U svemu postupajte u skladu sa Mojim željama i zasigurno ćete dobiti Moje blagoslove; svako ko veruje može i da dobije, dok će svaki onaj koji ne veruje u sebi dobiti ostvareno to „uništavilo“ koje je zamislio. Takva je Moja pravednost i, još i više, takvo je Moje veličanstvo, Moj gnev i Moja grdnja. Nikome neću dopustiti da se izvuče ni sa jednom mišlju niti delom.

Nakon što začuje Moje reči, većina ljudi se uplaši i zadrhti, a lica im se naboraju od briga. Da li sam se o tebe doista ogrešio? Da li je moguće da ti nisi dete velike crvene aždaje? Čak se pretvaraš da si dobar! Čak se pretvaraš da si Moj prvorođeni sin! Misliš li da sam slep? Misliš li da ne umem da razlikujem ljude? Ja sam Bog koji zadire u dubinu ljudskog srca: ovo govorim Svojim sinovima, a to isto govorim i vama, deci velike crvene aždaje. Sve vidim jasno, bez i najmanje greške. Kako bi uopšte bilo moguće da Ja ne znam šta radim? Savršeno mi je jasno šta radim! Zašto kažem da sam Sami Bog, Stvoritelj vaseljene i svih stvari? Zašto kažem da sam Bog koji ispituje dubinu ljudskog srca? Potpuno sam svestan životnih prilika svakog čoveka. Mislite li da ne znam šta da učinim ili šta da kažem? To nije vaša briga. Pazite da ne nastradate od Moje ruke; time biste pretrpeli gubitak. Moje odluke o upravljanju su nepopustljive. Razumete li to? Sve što je prethodno rečeno deo je Mojih upravnih odluka. Od dana kada vam ih saopštim, budete li i dalje činili prestupe, usledиće odmazda, zato što pre toga niste razumeli.

Sada vam objavljujem Svoje upravne odluke (koje počinju da važe od dana objavljivanja, propisujući različite grdnje za različite ljude):

Držim Svoja obećanja i sve je u Mojim rukama: ko god posumnja zasigurno će biti ubijen. Nema mesta nikakvom obziru; smesta će biti istrebljeni, oslobađajući time Moje srce od mržnje. (Odsad pa nadalje se potvrđuje da svako ko bude ubijen ne sme biti pripadnik carstva Mog i mora biti Sotonin potomak.)

Kao prvorođeni sinovi, trebalo bi da zadržite svoje položaje, ispunjavate svoje dužnosti i ne budete ljubopitljivi. Trebalo bi da se stavite na raspolaganje Mom planu upravljanja, a kuda god da pođete, trebalo bi dobro da posvedočite o Meni i da slavite Moje ime. Nemojte činiti sramna dela; budite uzor svim Mojim sinovima i Mom narodu. Ni na trenutak ne budite razvratni: pred svakim uvek morate stajati sa identitetom prvorođenih sinova i nemojte se pokoravati; već umesto toga koračajte uzdignute glave. Od vas tražim da slavite Moje ime, a ne da ga sramotite. Svaki od prvorođenih sinova ima svoju pojedinačnu ulogu i ne može da radi sve. Ovo je odgovornost koju sam vam poverio i ne smete je izbegavati. Svim svojim srcem, celim svojim umom i svom svojom snagom morate se posvetiti ispunjenju onoga što sam vam poverio.

Od dana današnjeg pa nadalje, kroz čitavu vaseljenu, dužnost čuvanja svih Mojih sinova i celog Mog naroda biće poverena Mojim prvorođenim sinovima da je ispune, i izgrdiću svakog ko se svim svojim srcem i umom ne posveti njenom ispunjenju. Takva

je Moja pravednost. Neću poštedeti čak ni Moje prvorođene sinove niti ću biti blag prema njima.

Bude li se iko među Mojim sinovima ili Mojim narodom podsmevao i jednom od Mojih prvorođenih sinova i vređao ga, Ja ću ga žestoko kazniti, jer Moji prvorođeni sinovi predstavljaju Mene; ono što neko čini njima, učinio je i Meni. Ovo je Moja najstroža upravna odluka. Dozvoliću Svojim prvorođenim sinovima da, po svojoj volji, sprovode Moju pravednost prema svakom od Mojih sinova i Mom narodu koji prekrši ovu odluku.

Postepeno ću napuštati svakoga ko se prema Meni odnosi olako i usredsređen je samo na Moju hranu, odeću i spavanje, ko se bavi samo Mojim spoljnim poslovima i nema nimalo razumevanja za Moje breme, i ne posvećuje se pravilnom ispunjenju svojih uloga. Ovo je upućeno svima koji imaju uši.

Ko god dovrši obavljanje svoje službe za Mene dužan je da se povuče poslušno i bez imalo buke. Budi oprezan, inače ću te dovesti u red. (Ovo je dopunska odluka.)

Moji prvorođeni sinovi će odsad uzeti gvozdenu batinu i početi da izvršavaju Moj autoritet u upravljanju svim zemljama i narodima, da hodaju među svim zemljama i narodima i da izvršavaju Moj sud, pravednost i veličanstvo među svim zemljama i narodima. Moji sinovi i Moj narod će Me se bojati, hvaliće Me, bodriće Me i slaviće Me bez prestanka, jer je Moj plan upravljanja ispunjen i Moji prvorođeni sinovi mogu da vladaju sa Mnom.

Ovo je deo Mojih upravnih odluka; nakon ovoga, saopštavaću vam ih onako kako delo bude napredovalo. Na osnovu navedenih upravnih odluka, uočićete tempo kojim obavljam Svoje delo, kao i etape koje je Moje delo dostiglo. To će biti potvrda.

Već sam sudio Sotoni. Zato što je Moja volja nesputana i zato što su Moji prvorođeni sinovi stekli slavu zajedno sa Mnom, Ja sam Svoju pravednost i veličanstvo već pokazao svetu i svemu što pripada Sotoni. Ne mrdam prstom niti obraćam pažnju na Sotonu (jer ne zaslužuje ni da razgovara sa Mnom). Ja samo nastavljam da radim ono što želim. Moje delo se nesmetano odvija, korak po korak, a Moja je volja nesputana na celoj zemlji. To je Sotonu donekle posramilo i on je potpuno uništen, ali to samo po sebi nije ispunilo Moju volju. Ja osim toga dozvoljavam Svojim prvorođenim sinovima da sprovode Moje upravne odluke nad njima. S jedne strane, Sotoni sam dozvolio da vidi Moj gnev prema njemu; s druge strane, dozvolio sam mu da vidi Moju slavu (da vidi da su Moji prvorođeni sinovi najglasniji svedoci Sotoninog poniženja). Ja ga lično ne kažnjavam; umesto toga, dozvoljavam Svojim prvorođenim sinovima da sprovedu Moju pravednost i veličanstvo. Zato što je Sotona zlostavljao Moje sinove, progonio Moje sinove i tlačio Moje sinove, danas, nakon što je njegova služba završena, dozvoliću Svojim zrelim prvorođenim sinovima da ga dovedu u red. Sotona je bio nemoćan u pogledu svog sunovrata. Obamrlost svih naroda na svetu najbolje svedoči o tome; narodi koji se bore i zaraćene zemlje očigledan su pojavni oblik pada Sotoninog carstva. U prošlosti nisam prikazivao nikakve znakove i čuda upravo da bih Sotonu izložio poniženju i da bih veličao Svoje ime, korak po korak. Nakon što je Sotona potpuno

dokrajčen, Ja počinjem da pokazujem Svoju silu: ono što Ja kažem tako i bude, a natprirodne stvari koje nisu u skladu sa ljudskim predstavama biće ostvarene (to se odnosi na blagoslove koji će uskoro doći). Budući da sam Ja Sâm praktični Bog i da nemam nikakva pravila i budući da govorim u skladu sa promenama u Svom planu upravljanja, ono što sam govorio u prošlosti ne mora stoga nužno važiti u sadašnjosti. Nemojte se držati svojih ličnih predstava! Ja nisam Bog koji se pridržava pravila; kod Mene je sve slobodno, uzvišeno i oslobođeno svih stega. Ono što je juče rečeno danas je možda zastarelo ili bi se danas moglo odbaciti (međutim, Moje upravne odluke, nakon što su objavljene, nikada se neće izmeniti). Ovo su koraci u Mom planu upravljanja. Nemojte se držati pravila. Svaki dan donosi novu svetlost i nova otkrivenja i takav je Moj plan. Svakoga dana će se Moja svetlost otkrivati u tebi i Moj će se glas oriti vaseljenom. Da li razumeš? To je tvoja dužnost, odgovornost koju sam ti poverio. Ni na trenutak je ne smeš zanemariti. Do kraja ću koristiti ljude koje odobravam i to se nikada neće promeniti. Zato što sam Ja Svemogući Bog, Ja znam šta koji čovek treba da radi i kakav je čovek u stanju da to i obavlja. Takva je Moja svemoć.

Poglavlje 89

Nije lako sve raditi u skladu s Mojim namerama. Ne radi se o tome da treba da se pretvaraš, već zavisi od toga jesam li te obdario Mojim osobinama pre Mog stvaranja sveta. Sve te stvari zavise od Mene. To nisu stvari koje ljudi mogu da postignu. Ja volim onoga koga želim da volim, i za koga god kažem da je prvorođeni sin, sigurno je prvorođeni sin. Baš tako! Možda ćeš želeti da se pretvaraš da jesi, ali to bi ti bilo uzalud! Da li misliš da ne mogu da prepoznam kakav si? Da li je tebi dovoljno da se samo malo lepo ponašaš dok si preda Mnom? Zar je to toliko jednostavno? Baš i nije; moraš da imaš Moje obećanje i moram da te predodredim. Da li misliš da ne znam šta radiš iza Mojih leđa? Poročan si! Kada završiš da Mi služiš, požuri nazad ka ognjenom i sumpornom jezeru! Gadi Mi se i muka Mi je kad te vidim. Svi vi koji Mi služite, svi koji Mi se ne predajete odano, svi koji ste raspušteni i neobuzdani i svi koji ne možete da dokučite Moje namere – kada završite svoju službu, što pre odlazite da vas ne gledam! U suprotnom ću te izbaciti! Ovi ljudi ne smeju da ostanu u Mom domu (to jest, crkvi) niti jedan časak duže. Svi oni moraju da odu odavde da ne bi osramotili Moje ime i upropastili Moj ugled. Svi ovi ljudi su potomci velike crvene aždaje; poslala ih je velika crvena aždaja da prekinu Moje upravljanje. Specijalizovali su se za obmanu da bi omeli Moje delo. Sine Moj! Moraš to da prozreš! Ne vezuj se za takve ljude. Kada vidiš tu vrstu ljudi, odmah ih se kloni da ne bi upao u njihove zamke; to bi ti naudilo u životu! Najviše prezirem one ljude koji govore neobavezno, koji postupaju bez razmišljanja, koji se samo šale i smeju i koji se upuštaju u neozbiljno ćaskanje. Ne želim nijednu takvu osobu; svi su oni Sotonina sorta! Oni izazivaju bez ikakvog razloga. Šta su ta stvorenja? Pričaju gluposti

i ponašaju se nekontrolisano. Zar i dalje nemaju stida? Zapravo, takva vrsta osobe najmanje vredi, a Ja sam ih odavno prozreo i napustio. Da nisam, zašto bi stalno pričali besmislice bez podvrgavanja Mom dovođenju u red? Oni su zaista potomci velike crvene aždaje! Sada sam počeo da uklanjam te stvari jednu po jednu. Da li bih mogao da koristim Sotonine potomke kao Svoje prvorođene sinove, kao Svoje sinove i Svoj narod? Zar Mi um onda ne bi bio pomućen? To svakako neću uraditi. Da li vam je ovo jasno?

Sve sa čime se danas susrećete, bilo da je dobro ili loše, bilo je uređeno Mojim mudrim rukama; Ja orkestriram sve i sve je pod Mojom kontrolom. To definitivno nije nešto što ljudski rod može lako da postigne. Nekim ljudima se još uvek znoje dlanovi od brige za Mene, ali zaista nema potrebe da brinu! Oni zanemaruju svoj glavni zadatak i ne nastoje da uđu u duh, ali ipak priželjkuju rast u životu. Uzalud se nadaju! Uopšte nisu uznemireni, ali ipak žele da zadovolje Moju volju! Ti brineš za Mene, ali Ja ne brinem. Oko čega brineš? Tvoje delanje za Mene je površno, a i bestidno Me lažeš. Kažem ti! Od sada pa nadalje, ljude kao što si ti ću isterati iz Moje kuće. Takvi ljudi nisu dostojni da Mi služe u Mojoj kući. Prezirem ih jer hule na Mene svojim postupcima. Kada je rečeno da je „huljenje na Mene neoprostiv greh“, na koga se to odnosilo? Da li vam je to jasno? Takva vrsta osobe veruje da problem još nije postao tako ozbiljan, iako je već počinila taj greh. Zaista, ovaj zbunjeni čovek je slep i beslovesan, i nedostaje mu duhovno razumevanje! Izbaciću te! (Zato što Me Sotona na ovaj način iskušava, toliko ga mrzim, i ova tema se neprekidno pominje i svaki put Me razbesni. Ne mogu da zadržim Svoj bes i niko ga ne može zaustaviti. Još nije došlo vreme, inače bih se odavno obračunao s tom osobom!) (Radi se o činjenici da u ovom trenutku ima mnogo ljudi koji još uvek ne veruju da će stranci pohrliti u Kinu; čak i sada oni još uvek ne veruju, a zbog toga Moj bes raste i kipti.)

Kakva je tačno osoba koja je po Mom srcu u Mojoj kući? To jest, pre stvaranja, kakve sam ljude predodredio da zauvek žive u Mojoj kući? Da li znate? Da li ste razmišljali kakve ljude volim, a kakve mrzim? Moja kuća je za one koji su istog uma kao Ja i koji dele dobro i zlo sa Mnom – drugim rečima, za ljude koji dele i blagoslove i teškoće. Svi oni mogu da vole ono što Ja volim i mrze ono što Ja mrzim. Oni su u stanju da se odreknu onoga što prezirem. Ako kažem da ne mogu da jedu, spremni su da žive praznog stomaka da bi zadovoljili Moje namere. Takva osoba je spremna da Mi ostane odana i da se dâ za Mene, i ume da pokaže obzir prema Mom mukotrpnom trudu, uvek vredno radeći za Mene. Stoga, takvim ljudima dajem status prvorođenih sinova, dajući im sve što imam: imam sposobnost da vodim sve crkve, i to im dajem; imam mudrost, i to im takođe dajem; mogu da patim zarad primenjivanja istine i takođe ću dati tim ljudima odlučnost, čineći ih sposobnim da trpe sve radi Mene; imam dobre osobine i daću im ih, čime će postati isti kao Ja, bez i najmanje razlike, tako da će Me drugi videti kada vide njih. Sada stavljam Svoju potpunu božanstvenost u ove ljude da bih im omogućio da prožive jedan aspekt Moje potpune božanstvenosti, tako da mogu u potpunosti da Me ispolje; to je Moja namera. Ne tražite da budete kao Ja u pogledu spoljašnjih stvari (da

jedete isto što i Ja ili da nosite istu odeću kao Ja); sve to je beskorisno, i samo ćete upropastiti sebe ako tražite takve stvari. To je zato što oni koji traže da Me oponašaju spolja jesu Sotonine sluge, a takva vrsta truda je Sotonino maslo; ona odražava Sotoninu ambiciju. Ti nastojiš da budeš isti kao Ja, ali jesi li dostojan? Gaziću te do smrti! Moje delo neprestano traje, širi se u sve nacije sveta. Brzo, kreni Mojim stopama!

Poglavlje 90

Svi oni koji su slepi moraju da odu od Mene i ne smeju da ostanu ni trenutak duže, jer oni koje želim su oni koji mogu da Me spoznaju, koji mogu da Me vide i koji mogu da zadobiju sve stvari od Mene. A ko zaista može da zadobije sve od Mene? Takvih je sasvim sigurno vrlo malo i oni će svakako primiti Moje blagoslove. Volim ove ljude i izabraću ih jednog po jednog da budu Moja desna ruka, da budu Moje ispoljenje. Nateraću sve nacije i narode da Me hvale bez prestanka i da stalno kliču za dobrobit ovih ljudi. O, Sionska goro! Podigni zastavu pobede i bodri Me! Jer Ja prelazim vaseljenu i idem do krajeva zemlje, pokrivajući svaki kutak planina, reka i svih stvari, pre nego što se još jednom vratim ovamo. Vraćam se pobedonosno sa pravednošću, sudom, gnevom i ognjem, a još više sa Mojim prvorođenim sinovima. Sve stvari koje prezirem i sve ljude, pitanja i predmete koje mrzim, izgonim daleko. Ja sam pobednik i završio sam sve što želim da obavim. Ko se usuđuje da kaže da nisam završio Svoje delo? Ko se usuđuje da kaže da nisam zadobio Svoje prvorođene sinove? Ko se usuđuje da kaže da se nisam trijumfalno vratio? Takvi ljudi su svakako Sotonina sorta; oni su ti kojima je teško da dobiju Moj oprost. Oni su slepi, oni su pogani demoni i najviše ih prezirem. Na ovim stvarima počeću da razotkrivam Svoj gnev i celokupan Svoj sud, a Mojim gorućim ognjem rasplamsaću vaseljenu i zemlju s kraja na kraj, osvetljavajući svaki ugao – to je Moja upravna odluka.

Kada jednom shvatiš Moje reči, treba da u njima nađeš utehu; ne smeš ih pustiti da prođu neopažene. Izjave suda se dešavaju svakodnevno, pa zašto ste onda tako glupi i tupi? Zašto ne sarađuješ sa Mnom? Zar baš toliko želiš da ideš u pakao? Kažem da sam Bog milosti Svojim prvorođenim sinovima, Mojim sinovima i narodu, kako, dakle, razumete to? Ovo nije jednostavna izjava i treba je shvatiti iz pozitivne perspektive. O, slepo čovečanstvo! Spasao sam vas mnogo puta, izbavio vas od Sotoninog stiska i od grdnje da biste mogli da dobijete Moje obećanje, pa zašto onda ne pokazujete bilo kakav obzir prema Mom srcu? Može li iko od vas da bude spasen na ovaj način? Moja pravednost, veličanstvo i sud nemaju milosti prema Sotoni. Ali što se vas tiče, svrha ovih stvari je da vas spasu, ali vi jednostavno niste u stanju da razumete Moju narav, niti znate načela koja stoje iza Mojih postupaka. Mislili ste da Ja ne pravim razliku u strogosti Mojih postupaka i da ne pravim razliku između onih koji su mete Mojih postupaka – kako je to glupo! Mogu jasno da vidim sve ljude, događaje i stvari. Potpuno jasno razumem

suštinu svake osobe, što znači da potpuno mogu da prozrem u ono što osoba krije u sebi. Jasno vidim da li je osoba Jezavelja ili bludnica, i znam ko šta radi u tajnosti. Ne razmeći se svojim čarima preda Mnom, bedniče! Beži odavde, smesta! Ne koristim takvu vrstu ljudi da ne bih osramotio Svoje ime! Oni ne mogu da svedoče o Mom imenu, već deluju kontraproduktivno i nanose sramotu Mojoj porodici! Oni će odmah biti proterani iz Moje kuće. Ne želim ih. Neću tolerisati ni trenutak odlaganja! Bez obzira na to kako traže, za te ljude je uzaludno, jer su u Mom carstvu svi sveti i neokaljani na bilo koji način. Ako kažem da ne želim nekoga – a to uključuje i Moj sopstveni narod – onda to i mislim; ne čekaj da se predomislim. Ne zanima Me koliko si bio dobar prema Meni ranije!

Svakodnevno vam otkrivam tajne. Da li poznajete Moj način obraćanja? Na kojoj osnovi otkrivam Svoje tajne? Da li znate? Vi često kažete da sam Ja Bog koji vas opskrbljuje u pravo vreme, pa kako onda shvatate ove aspekte? Otkrivam vam Moje tajne jednu po jednu u skladu sa koracima Mog dela, i opskrbljujem vas u skladu s Mojim planom, a još više u skladu s vašim stvarnim rastom (kad god se pomene Moje opskrbljivanje, ono se odnosi na svaku osobu u carstvu). Moj način obraćanja je sledeći: ljudima u Mojoj kući pružam utehu – opskrbljujem ih i sudim im; prema Sotoni nemam milosti, ni trunku, samo gnev i oganj. Koristiću Svoje upravne odluke da, jednog po jednog, izbacim iz Svoje kuće one koje nisam predodredio ili izabrao. Nema potrebe da budete uznemireni. Pošto ih nateram da razotkriju svoje prvobitne oblike (nakon što budu služili Mojim sinovima kada dođe kraj), oni će se vratiti u bezdan, jer se u suprotnom Ja nikada neću smiriti i nikada neću odustati. Ljudi često pominju pakao i Ad. Ali na šta se ove dve reči odnose i koja je razlika između njih? Da li se zaista odnose na neki hladan, taman kutak? Ljudski umovi uvek prekidaju Moje upravljanje, misleći da su njihova nasumična razmišljanja savršeno dobra! Ali to su sve samo njihove maštarije. I Ad i pakao se odnose na hram prljavštine u kojem su prethodno živeli Sotona ili zli duhovi. To jest, ko god je ranije bio zaposednut od strane Sotone ili zlih duhova – oni su Ad i oni su pakao – nema greške! Zato sam u prošlosti više puta naglašavao da ne živim u hramu prljavštine. Mogu li Ja (Sâm Bog) da živim u Adu ili u paklu? Zar to ne bi bila smešna besmislica? Rekao sam to nekoliko puta, ali vi i dalje ne shvatate na šta mislim. U poređenju s paklom, Sotona je više iskvario Ad. Slučajevi za Ad su najozbiljniji slučajevi i Ja ove ljude naprosto nisam predodredio; slučajevi za pakao su oni koje sam predodredio, a zatim izgnao. Prosto rečeno, nisam izabrao nikoga od tih ljudi.

Ljudi se često ističu kao stručnjaci u nerazumevanju Mojih reči. Da ne ukazujem i ne razjašnjavam stvari malo pomalo, ko bi od vas shvatio? Vi samo polovično verujete čak i rečima koje Ja izgovaram, a kamoli stvarima koje ranije nisu pomenute. Sada su počeli unutrašnji sporovi u svim nacijama: radnici se spore s vođama, učenici s nastavnicima, građani s državnim službenicima i sve aktivnosti poput ovih koje izazivaju nemire prvo se javljaju unutar svake nacije, i sve je to samo deo službe koja Mi se pruža. A zašto kažem da Mi se kroz ove stvari pruža služba? Da li uživam u ljudskoj nesreći? Da li sedim sa strane i ne obraćam pažnju? Naravno da ne! Jer ovo je Sotona koji napada u

svom samrtnom ropcu, a svrha svih ovih stvari jeste da se iskoristi negativno ne bi li odigralo ulogu kontrasta Mojoj sili i Mojim čudesnim delima. Sve je to snažno svedočanstvo koje svedoči o Meni i oružje kojim se napada Sotona. Baš kada se sve nacije sveta bore za zemlju i uticaj, Moji prvorođeni sinovi i Ja vladamo kao carevi zajedno i obračunavamo se s njima, i oni ne mogu ni da zamisle da se u ovim žalosnim uslovima koji nas okružuju, Moje carstvo ostvaruje u potpunosti među ljudima. Štaviše, dok se oni bore za vlast i žele da sude drugima, drugi im sude i spaljuje ih Moj gnev – kako je to žalosno! Kako je to žalosno! Moje carstvo se ostvaruje među ljudima – kakav je to veličanstven događaj!

Budući da ste ljudi (bilo da se radi o narodu Mog carstva ili o Sotoninom potomstvu), svi morate da vidite Moja čudesna dela, inače nikada neću okončati ovo pitanje. Čak i ako si voljan da prihvatiš Moj sud, on i dalje neće biti dovoljan ako nisi video Moja čudesna dela. Svi ljudi moraju da budu ubeđeni srcem, rečju i vidom, i niko ne može biti olako pušten. Svi ljudi moraju da Mi daju slavu. Na kraju ću naterati čak i veliku crvenu aždaju da se uzdigne i pohvali Me za Moju pobedu. To je Moja upravna odluka – hoćete li je zapamtiti? Svi ljudi moraju beskrajno da Me hvale i slave!

Poglavlje 91

Moj Duh neprestano govori i izriče Moj glas – koliko je među vama onih koji Me mogu poznavati? Zašto moram da se ovaplotim i dođem među vas? To je velika tajna. Ti misliš na Mene i čezneš za Mnom po ceo dan, i hvališ Me, uživaš u Meni i jedeš Me i piješ svaki dan, a ipak Me ni dan-danas još uvek ne poznaješ. Kako ste samo glupi i slepi! Koliko malo Me poznajete! Koliko vas može da ima obzira prema Mojoj volji? To jest, koliko je među vama onih koji Me mogu spoznati? Svi ste vi đavolski tipovi, a ipak želite da zadovoljite Moju volju? Zaboravi na to! Da ti kažem: bez obzira na to koliko su dobra Sotonina dela, ona imaju za cilj da sruše Moje zdanje i da prekinu Moje upravljanje. Ma koliko dobri bili njegovi postupci, njegova suština se ne menja – prkosi Mi. Zbog toga su mnogi ljudi iz svog neznanja oboreni Mojom rukom i iz neznanja izbačeni iz Moje porodice. Danas nijedna stvar (bilo velika ili mala) nije orkestrirana od strane čoveka; sve je u Mojim rukama. Ako neko kaže da su sve stvari pod čovekovom kontrolom, onda kažem da Mi prkosiš, i sigurno ću te oštro grditi i zauvek ću ti istrgnuti tlo pod nogama. Od svih događaja i stvari, šta nije u Mojim rukama? Šta Ja ne određujem, ili ne utvrđujem? A ti i dalje tvrdiš da Me poznaješ! To su đavolje reči. Prevario si druge, pa misliš da možeš i Mene? Ti misliš da ako niko ne zna šta si uradio, onda od toga neće ništa biti? Nemoj misliti da ćeš se lako izvući! Moram da te nateram da klekneš preda Mnom i progovoriš. Neprihvatljivo je ne govoriti; to je Moja upravna odluka!

Da li zaista shvatate ko je Moj Duh, a ko Moje ovaploćeno sopstvo? Koji je značaj Mog ovaploćenja? Ko je među vama pažljivo razmislio o ovom bitnom pitanju i primio

neko otkrivenje od Mene? Svi se zavaravate! Zašto kažem da si ti potomak velike crvene aždaje? Danas vam otkrivam tajnu Svog ovaploćenja, tajnu koju čovek nije bio u stanju da razotkrije od stvaranja sveta, koja je mnoge predmete Moje mržnje odvela u propast. Tako je i danas. Zbog Mog tela, mnogi koje volim su usavršeni. Zašto tačno moram da se ovaplotim? A zašto izgledam kao što izgledam (u svakom pogledu, uključujući Moju visinu, izgled, rast i tako dalje)? Ko ima nešto da kaže o tome? U Mom ovaploćenju ima toliko značaja da se jednostavno ne može sve reći. Reći ću vam sada samo deo toga (pošto su koraci Mog dela stigli dovde, moram to da uradim i da kažem sledeće): Moje ovaploćenje je prvenstveno usmereno na Moje prvorođene sinove, kako bih mogao da ih kao pastir usmeravam i kako bi oni mogli da diskutuju i govore sa Mnom oči u oči; to dalje pokazuje da smo Ja i Moji prvorođeni sinovi bliski (što znači da jedemo zajedno, družimo se, živimo zajedno i delujemo zajedno), kako bih Ja mogao da ih hranim u stvarnosti – to nisu prazne reči, već stvarnost. Ranije su ljudi verovali u Mene, ali nisu mogli da dokuče stvarnost, a to je bilo zato što se još nisam bio ovaplotio. Danas vam Moje ovaploćenje omogućava da shvatite stvarnost i dozvoljava onima koji Me iskreno vole da spoznaju Mene – Samog mudrog Boga – kroz Moj govor, ponašanje i načela koja stoje iza načina na koji postupam sa stvarima. Ono takođe omogućava onima koji Me ne traže iskreno da u Mojim neprimetnim radnjama vide onaj aspekt Mene koji je Moja ljudskost, te da Mi time prkose, a zatim umru „bez ikakvog razloga“ kada ih Ja oborim. Time što ponižava Sotonu, ovaploćenje najzvučnije svedoči o Meni; ne samo da sam u stanju da izađem iz tela, već mogu i da živim u telu. Ne trpim nikakvo prostorno niti geografsko ograničenje; za Mene nema nikakvih prepreka, i sve teče glatko. To je najveća sramota za Sotonu, a kada izađem iz tela, još uvek obavljam Svoje delo u Svom telu, i to uopšte ne utiče na Mene. I dalje koračam preko planina, reka, jezera i svakog kutka vaseljene i svih stvari. Ja sam se ovaplotio da bih otkrio sve one koji su rođeni od Mene, ali su ustali da Mi prkose. Da se nisam ovaplotio, ne bi bilo načina da ih otkrijem (mislim na one koji se preda Mnom ponašaju na jedan način, a drugačije iza Mojih leđa). Da sam ostao Duh, ljudi bi Me obožavali u svojim predstavama i mislili bi da sam bezobličan i nedostižan Bog. Moje ovaploćenje danas je sasvim suprotno ljudskim predstavama (kada govorimo o Mojoj visini i izgledu), jer On izgleda obično i nije mnogo visok. Upravo ta tačka najviše ponižava Sotonu i najmoćniji je protivudarac ljudskim predstavama (Sotoninom bogohuljenju). Da se Moj izgled razlikuje od svih ostalih, to bi bilo problematično – svako bi došao da Mi se pokloni i da Me shvati kroz svoje sopstvene predstave, te ne bi bio u stanju da divno svedoči o Meni. Stoga sam usvojio lik koji imam danas, što uopšte nije teško shvatiti. Svako treba da iskorači iz ljudskih predstava i da ne bude prevaren Sotoninim lukavim zamešateljstvima. U budućnosti ću vam reći više, deo po deo, u skladu s potrebama Mog dela.

Danas je Moje veliko delo postiglo uspeh i Moj plan je ostvaren. Zadobio sam grupu ljudi koja sa Mnom sarađuje jednodušno i ujedinjeno. Ovo je najslavnije vreme za Mene. Moji voljeni sinovi (svi oni koji Me vole) mogu da budu jednodušni sa Mnom i da isto

misle dok zajedno sa Mnom dovršavaju sve stvari koje treba da obavim. Ovo je čudesna stvar. Posle današnjeg dana, oni koje ne gledam naklono neće posedovati delo Svetog Duha, što znači da ću odbaciti one koji se ne uklapaju u ono što sam rekao u prošlosti. Ljudi moraju savršeno da se uklope u ono što kažem. Zapamti to! Moraš savršeno da se prilagodiš. Nemoj pogrešno da shvatiš; sve zavisi od Mene. Ljudi – ne pregovarajte sa Mnom o uslovima. Ako kažem da si kvalifikovan, onda je to kao uklesano u kamenu; ako kažem da nisi, ne prenemaži se i ne krivi Nebo i zemlju. Sve je to Moja zamisao. Ko je tražio od tebe da ne poštuješ sebe? Ko je tražio od tebe da počiniš tu sramnu glupost? Čak i da ništa ne kažeš, ne možeš da sakriješ istinu od Mene. Kome su Moje reči namenjene kada kažem da sam Sâm Bog koji najdublje ispituje čovekovo srce? Ja to govorim onima koji su nepošteni. Kako je to besramno – raditi tako nešto iza Mojih leđa! Hoćeš li da Mi navučeš povez na oči? Nije to tako lako! Gubi se odavde, odmah! Buntovni sine! Ne voliš sebe i ne poštuješ sebe! Nije te briga za sebe, a ipak želiš da te volim? Zaboravi na to! Ne želim ni jednog jedinog takvog bednika. Odlazite od Mene, svi! To nanosi najozbiljniju sramotu Mom imenu; ako vam to nije jasno, neću biti zadovoljan. Morate se zaštititi od bilo kakve prljavštine u ovoj zloj i promiskuitetnoj staroj eri; morate biti potpuno sveti i neokaljani. Oni koji su danas kvalifikovani da kao carevi vladaju sa Mnom upravo su oni koji nisu zagađeni bilo kakvom prljavštinom, jer Ja sam Sâm sveti Bog, i ne želim nikoga ko sramoti Moje ime. Takve ljude šalje Sotona da bi Me isprobao, i zaista, svi su oni Sotonine sluge koje treba naterati na povlačenje (baciti ih u bezdan).

Moja porodica je sveta i neokaljana, a Moj hram je veličanstven i uzvišen (to su oni koji poseduju ono što Ja jesam i što Ja imam). Ko se usuđuje da uđe i izaziva nevolje kako mu se prohte? Sigurno im neću oprostiti. Oni će biti potpuno uništeni i veoma osramoćeni. Ja delam mudro. Bez mača, bez pištolja, da ni prstom ne mrdnem, potpuno ću poraziti one koji Mi prkose i sramote Mi ime. Ja sam velikodušan i nastavljam Svoje delo neromenjenim tempom, čak i kada Sotona do te mere uznemirava; ne obraćam pažnju na to i poraziću ga kada privedem kraju Svoj plan upravljanja. Ovo je Moja sila i Moja mudrost, i više od toga, ona je mali deo Moje beskrajne slave. U Mojim očima, oni koji Mi prkose nalik su bubama koje gmižu po zemlji i koje mogu da zgazim u bilo kom trenutku, shodno Svojim namerama. Međutim, stvari radim mudro. Ja bih da se Moji prvorođeni sinovi bave njima; Meni se ne žuri. Postupam metodično, uredno i bez i najmanje greške. Ti prvorođeni sinovi koji su rođeni od Mene treba da poseduju ono što Ja jesam i da budu u stanju da u Mojim postupcima vide Moju beskrajnu mudrost!

Poglavlje 92

Svaka osoba može videti Moju svemoć i Moju mudrost u Mojim rečima i u Mojim postupcima. Gde god da odem, Moje delo je tamo. Mojih stopa nema samo u Kini; još je važnije to što su u svim nacijama sveta. Međutim, samo sedam prethodno razmatranih

nacija su prve dobile ovo ime, jer je takav redosled Mog dela; u bliskoj budućnosti ćete steći veoma jasnu sliku i detaljno razumevanje o tome. Ako vam to saopštim sada, bojim se da će većina vas od toga pokleknuti, jer sam ranije već rekao da vam se obraćam i izgovaram Svoj glas u skladu s vašim rastom i sve što radim sadrži u sebi Moju beskrajnu mudrost, u koju niko ne može da pronikne; jedini način je da vam to saopštavam u delovima. Znaj ovo! Vi ćete zauvek biti deca u Mojim očima; svaki korak koji načinite mora da bude pod Mojim vođstvom i po Mojim uputstvima. Ljudi – samo pod Mojim vođstvom možete proživeti svoje živote; bez njega niko ne bi bio u stanju da nastavi da živi. Ceo svet vaseljene u Mojim je rukama, ali Me vi ne vidite da jurcam unaokolo. Naprotiv, opušten sam i srećan. Ljudi ne poznaju Moju svemoć i bili bi zabrinuti za Mene – koliko samo malo znate! Još uvek se razmećete svojim bezvrednim tričarijama preda Mnom, diveći se sami sebi! Prozreo sam to odavno. A vi pokušavate da izvodite trikove preda Mnom, vi prezrivi bednici! Izlazite iz Moje kuće, odmah! Ne želim bedna stvorenja kao što ste vi. Radije bih da u Mom carstvu ne bude nikoga nego vaša vrsta, prezrivi bednici! Da li znaš da sam već prestao da radim na tebi, uprkos činjenici da još uvek jedeš i oblačiš se kao i obično? A jesi li znao da živiš za Sotonu i da Sotoni služiš? Ali ipak imaš hrabrosti da staneš pred Mene! Stvarno si bestidnik!

U prošlosti sam često govorio: „Uskoro će doći velike nesreće; velike nesreće su već puštene iz Mojih ruku.“ Na šta se odnose „velike nesreće“ i kako treba objasniti reč „puštene“? Vi mislite da se ove velike nesreće odnose na neizbežne nesreće koje povređuju čovekov duh, dušu i telo, i mislite da su „zemljotresi, glad i pošasti“ o kojima govorim ove velike nesreće. Ali vi ne znate da ste Moje reči pogrešno protumačili. I vi mislite da ovo „puštene“ znači da su počele velike nesreće – to je smešno! To je upravo onako kako vi to shvatate i kada sam čuo vaša objašnjenja, zaista sam se naljutio. Tajna koju ljudi nisu bili u stanju da otkriju (a to je i najbolje čuvana tajna) takođe je i ona koja je najviše od svih bila pogrešno tumačena tokom vekova i to je tajna sa kojom niko nije imao lično iskustvo (zato što će ona postati bitna tek u poslednjim danima i samo će u poslednjem dobu čovek moći da je vidi, iako je neće prepoznati), jer je ja držim pod najčvršćom bravom, tako da čovek ne može da prodre u nju (čak ni da vidi njen najmanji deo). Sada kada je Moje delo obavljeno do ove etape, prosvećujem vas u skladu s potrebama Svog dela; u suprotnom, ljudi ne bi imali načina da to shvate. Sada počinjem da pružam zajedništvo; svi treba da obrate pažnju, jer ko god nije oprezan, uključujući i Moje prvorođene sinove, stradaće zbog Mog suda, a u najtežim slučajevima, biće oboreni Mojom rukom (što znači da će njihovi duh, duša i telo biti uzeti). O velikim nesrećama govori se u odnosu na svaku od upravnih odluka Mog carstva i svaka od Mojih upravnih odluka je deo velikih nesreća. (Moje upravne odluke nisu vam u potpunosti otkrivene, ali ne brinite se zbog toga, niti se uzbuđujte; postoje neke stvari koje će vam doneti malo koristi ukoliko ih prerano saznate. Zapamti ovo! Ja sam mudar Bog.) Dakle, šta je drugi deo? Velike nesreće sadrže dva dela: Moje upravne odluke i Moj gnev. Vreme kada će velike nesreće doći biće i trenutak kada ću početi da buktim u

besu i sprovodim Svoje upravne odluke. Ovde kažem Svojim prvorođenim sinovima: ne smete postati lošiji zbog ovoga. Zar si zaboravio da sam Ja predodredio sve stvari i sva pitanja? Sine Moj, ne boj se! Ja ću te sigurno štititi; ti ćeš kod Mene uživati u lepim blagoslovima doveka i sa Mnom ćeš biti doveka. Zato što si ti Moj najmiliji, neću te napustiti. Moji postupci nisu nepromišljeni, tako da ako bih uništio nešto što je dovršeno sa toliko teškoća, zar ne bih tako Sâm Sebi pucao u noge? Znam šta misliš u svom srcu. Da li si zapamtio ovo? Šta još želiš da kažem? Pričaću još o velikim nesrećama. Kada dođu velike nesreće, to će biti najstrašnije vreme i one će razotkriti ružnoću čoveka u najvećoj meri. Razotkriće se svakakva demonska lica u svetlu Moga lica, i neće moći nigde da se sakriju, nigde da pronađu zaklon; biće potpuno razotkrivena. Posledica velikih nesreća će biti ta da nateraju sve one koje nisam Ja izabrao ili predodredio da kleknu preda Mnom i mole za oproštaj, plačući i škrgućući zubima. Ovo je Moj sud Sotoni, Moj gnevni sud. Trenutno se bavim ovim delom i ima nekih, možda, koji žele da lažu o svojim sposobnostima i blefiraju; što više to rade, to će više Sotona raditi na njima, sve dok se, u određenom trenutku, ne otkriju njihovi izvorni oblici.

Ne žurim da obavim Svoje delo i Ja lično orkestriram svaku osobu (ovo je ruganje njima, dokazujući da su potomci velike crvene aždaje i ne obraćam pažnju na njih, tako da ne preterujem kada koristim reč „orkestrirati“), i obavljam svaki postupak Sâm. Sve uspeva sa Mnom i to je bezbedan i siguran uspeh; sve što radim već je uređeno, korak po korak. Ja vam govorim o Svojoj volji i o Svojem bremenu malo pomalo. Od ovog trenutka, Moje reči počinju da se pojavljuju svim nacijama i svim narodima. Pošto su Moji prvorođeni sinovi već upotpunjeni (Moje reči se usredsređuju na Moje sinove i Moj narod), Moj način rada je ponovo počeo da se menja. Da li vam je ovo jasno? Da li ste osetili ton Mojih reči u proteklih nekoliko dana? Tešim svoje prvorođene sinove na svakom koraku, ali od sada (jer su Moji prvorođeni sinovi već upotpunjeni), nosim nož u ruci („nož“ znači „reči najveće strogosti“). Za koga god na trenutak pomislim da je nepodoban (ovo se odnosi na one koji nisu predodređeni ili izabrani, tako da nema protivrečnosti), nije Me briga da li će služiti Meni ili su nešto drugo; odmah ću ih odbaciti. Ja sam svemogući Bog i mogu da učinim da svi ljudi služe Meni. Uopšte ne oklevam da se rastanem sa takvim ljudima; ako kažem da ih ne želim, onda ih ne želim. Sada kada je došlo ovo vreme, dovoljno Mi je da vidim nekoga ko Mi se ne sviđa i odbaciću ga odmah, bez istrage, jer sam Ja Bog koji je dobar koliko i Njegova reč. Onima koje sam predodredio da budu u Mojoj službi – bez obzira koliko si dobar, bez obzira da li si učinio nešto što Mi prkosi, ako Me razočaraš, izbaciću te. Ne bojim se budućih problema. Imam Svoje upravne odluke, dobar sam koliko i Moja reč, a Moja reč će biti ispunjena. Da li bih dopustio da Sotona ostane? Čujte Me, vi ljudi! Vi ne treba da se plašite; ti moraš da izađeš kad god ti kažem da izađeš. Ne pravdaj Mi se; nemam ništa da ti kažem! Jer bio sam veoma strpljiv, a sada je došlo vreme da sprovedem Svoje upravne odluke, a i vaš poslednji dan je ovde. Hiljadama godina ste bili razvratni i uvek ste radili stvari na tvrdoglav, samovoljan način, ali Ja sam uvek bio tolerantan (pošto sam velikodušan i

dozvoljavam da budeš iskvaren u određenoj meri). Ali sada je Moja blagost došla do kraja i došlo je vreme da budete zaposednuti i bačeni u ognjeno i sumporno jezero. Požurite i sklonite se s puta. Počinjem zvanično da sprovodim Svoj sud i počinjem da oslobađam Svoj gnev.

U svim nacijama i na svim mestima u svetu, zemljotresi, glad, pošasti i sve vrste nesreća često se dešavaju. Pošto obavljam Svoje veliko delo u svim nacijama i u svim mestima, ove će nesreće postajati ozbiljnije nego u bilo koje drugo doba od stvaranja sveta. Ovo je početak Mog suda svim narodima, ali Moji sinovi mogu mirno da počivaju; neće vas zadesiti nikakva nesreća i Ja ću vas zaštititi. (To znači da ćete posle živeti u telu, ali ne u krvi i mesu, tako da nećete trpeti bol bilo koje nesreće.) Zajedno sa Mnom, vi ćete jednostavno vladati kao carevi i suditi svim nacijama i svim narodima, uživajući u lepim blagoslovima sa Mnom zauvek u vaseljeni i u najudaljenijim krajevima sveta. Sve ove reči će se ispuniti i uskoro će biti postignute pred vašim očima. Ne odlažem ni jedan sat, niti jedan dan; obavljam stvari neverovatno brzo. Ne budi zabrinut ili uzrujan; blagoslov koji ti dajem jeste nešto što ti niko ne može oduzeti – to je Moja upravna odluka. Svi ljudi će Mi biti poslušni zbog Mojih postupaka; neprekidno će klicati, a još više će bez prestanka skakati od radosti.

Poglavlje 93

Činjenice se odigravaju na očigled ljudi i svaka pojedina stvar je već postignuta; tempo Mog rada se ubrzava, uzdiže se visoko, kao upravo lansirana raketa. To niko nikada nije očekivao. Tek kada se stvari dogode, shvatićete pravo značenje Mojih reči. Potomstvo velike crvene aždaje nije izuzetak i mora biti naterano da sopstvenim očima svedoči o Mojim čudesnim postupcima. Nemoj misliti da zato što si siguran u Mene, nakon što si video Moje postupke, da te neću napustiti – stvari nisu tako jednostavne! Svakako ću ispuniti reči koje sam izrekao i događaje o kojima sam odlučio i one Mi se neće vratiti prazne. U Kini, osim manjine čiji pripadnici su Moji prvorođeni sinovi, malo je onih koji su Moj narod. Zato vam danas jasno kažem (potomcima velike crvene aždaje, koji ste Me najstrašnije progonili) da ne smete da gajite bilo kakve velike nade i da je Moje delo usredsređeno (od stvaranja sveta) na Moje prvorođene sinove i na nekoliko nacija izvan Kine. Iz tog razloga, kada Moji prvorođeni sinovi odrastu, Moja volja će se ostvariti. (Kada Moji prvorođeni sinovi odrastu, sve će biti obavljeno, jer je predstojeći zadatak poveren njima.) Sada dozvoljavam ovom narodu da vidi deo Mojih čudesnih postupaka samo da bih osramotio veliku crvenu aždaju. Ovi ljudi naprosto nisu u stanju da uživaju u tome, već samo mogu da budu srećni što vrše službu za Mene. Oni nemaju drugog izbora, jer imam Svoje upravne odluke i niko se ne usuđuje da ih prekrši.

Sada ću sa vama podeliti neke situacije koje podrazumevaju dolazak stranaca, tako da možete da znate unapred, da na pravi način sve pripremite da svedočite o Mom

imenu i da stanete iznad njih i da vladate njima. (Kažem „da stanete iznad njih i da vladate njima“, jer je najveći među njima još uvek najmanji među vama.) Svi ovi ljudi su zadobili otkrivenje Svetog Duha, a u budućnosti će se svi zajedno okupiti u Kini, kao da su se prethodno dogovorili. Velika crvena aždaja je uhvaćena na prepad i daje sve od sebe da se odbrani, ali zapamtite jednu stvar! Moj plan upravljanja je ostvaren u potpunosti i niko i ništa se ne usuđuje da ometa Moje korake. Dajem im otkrivenje u svakom trenutku, a oni delaju sledeći vođstvo Svetog Duha. Oni sigurno neće trpeti ropstvo velike crvene aždaje, jer je u Meni sve oslobođeno i pušteno na slobodu. Sve sam uredio na odgovarajući način, čekajući da vi obavite pripremne radove da ih kao pastiri usmeravate. Sve vreme sam to govorio, ali većina vas još uvek samo polovično veruje. A sada? Zapanjeni ste, zar ne?

Sve te stvari su sporedne; glavno je da završite sve pripremne radove što je pre moguće. Ne uzbuđujte se. Ja sam Onaj koji obavlja delo i, kada dođe vreme, Ja ću Sâm sprovoditi Svoje delo. Razbio sam veliku crvenu aždaju u komade. To jest, Moj Duh se povukao iz svih ljudi, osim iz Mojih prvorođenih sinova (i sada je lakše raskrinkati potomke velike crvene aždaje). Ti ljudi su završili sa službom koju su vršili za Mene i Ja ću ih poslati nazad u bezdan. (To znači da neću upotrebiti nikoga od njih. Od sada će se Moji prvorođeni sinovi sasvim razotkriti, a oni koji su uz Mene i koji su prikladni za Moju upotrebu biće Moji prvorođeni sinovi.) Prvorođeni sinovi Moji, vi zvanično uživate u blagoslovima koje vam dajem (jer su svi oni koje prezirem pokazali svoje pravo lice) i od sada Mi niko od vas neće prkositi. Vi ste iskreno, sto odsto, sigurni u Mene. (Tek danas je to u potpunosti ostvareno i ja sam predodredio ovo vreme.) Sve što imate u svojim srcima i umovima jesu beskrajna ljubav i strah prema Meni, hvalite Me i dajete Mi slavu u svakom trenutku. Vi zaista živite pod brigom i zaštitom Moje ljubavi na trećem nebu. Kakvo neuporedivo blaženstvo i sreća! To je drugo carstvo, ono koje ljudi teško mogu da zamisle – istinski, duhovni svet!

Katastrofe se nižu jedna za drugom, svaka veća od prethodne, a situacija je iz dana u dan sve napetija. Ovo je samo početak katastrofa; ozbiljnije katastrofe koje tek dolaze nezamislive su čoveku. Neka ih razreše Moji sinovi; to je Moja upravna odluka i ja sam je odavno smislio. Svi znaci i čudesna dela koja čovek nikada ranije nije video proizilaze iz Mene, javljaju se jedno za drugim svim narodima (što znači celom narodu Mog carstva). Ali to je nešto što će se desiti u bliskoj budućnosti. Ne budite nestrpljivi. Taj ulazak u carstvo, o kojem su svi govorili – kakvo stanje treba da bude za ulazak u carstvo? A šta je carstvo? Da li je to fizički grad? Pogrešno ste razumeli. Carstvo nije ni na zemlji, ni na fizičkom nebu, već je to duhovni svet koji čovek ne može ni da vidi ni da dodirne. Samo oni koje, kada prihvate Moje ime, Ja do kraja upotpunim i koji uživaju Moje blagoslove biće u stanju da uđu u njega. Ranije često pominjani duhovni svet je površina carstva. Istinski ulazak u carstvo, međutim, nije lak posao. Oni koji uđu u njega moraju da dobiju Moje obećanje i moraju da budu ljudi koje sam Ja lično predodredio i izabrao. Dakle, duhovni svet nije mesto gde ljudi mogu da dolaze i odlaze kako im se

prohte. Ljudsko shvatanje ovoga nekada je bilo veoma površno i sastojalo se isključivo od ljudskih predstava. Samo oni koji uđu u carstvo mogu da uživaju u blagoslovima, tako da ne samo da čovek nije u stanju da uživa u njima, već, štaviše, on nije u stanju ni da ih vidi. To je moja zaključna upravna odluka.

Poglavlje 94

Vraćam se na Sion sa Svojim prvorođenim sinovima – da li zaista razumete pravo značenje ovih reči? Kao što vas stalno podsećam, želim da brzo odrastete i da vladate sa Mnom. Da li se sećate? Sve ove stvari su direktno povezane sa Mojim ovaploćenjem: sa Siona sam došao na svet u ljudskom telu, da bih kroz njega zadobio grupu ljudi koji su jednog uma sa Mnom, a kada to obavim, vratiću se na Sion. To znači da tek treba da se vratimo iz krvi i mesa u prvobitno telo. To je pravo značenje „povratka na Sion“. To je i pravo značenje i središte Mog celokupnog plana upravljanja i, štaviše, to je najvažniji deo Mog plana upravljanja, koji niko ne može da spreči i koji će odmah biti ostvaren. Kada je od krvi i mesa, čovek nikada ne može da se otarasi ljudskih predstava i razmišljanja, a još manje može da se otarasi zemaljskog vazduha ili da se otarasi prašine i uvek će biti od blata; samo u telu može biti podoban da uživa blagoslove. Šta su blagoslovi? Da li se sećate? U krvi i mesu nema govora o blagoslovima, stoga je put od krvi i mesa do tela put kojim svaki prvorođeni sin mora da prođe. U ljudskom telu vas ugnjetava i progoni velika crvena aždaja (to je zato što nemate moć i niste stekli slavu), ali u telu će biti sasvim drugačije i bićete ponosni i ushićeni. Dani ugnjetavanja će se u potpunosti okončati, a vi ćete zauvek biti oslobođeni i pušteni na slobodu. Samo na taj način mogu da spojim ono što jesam i ono što ulažem u vas. U suprotnom, imaćete samo Moj kvalitet. Bez obzira na to kako neko spolja oponaša drugu osobu, te dve osobe ne mogu biti potpuno iste. Samo u svetom duhovnom telu (što znači u telu) možemo biti potpuno isti (što se odnosi na posedovanje istih kvaliteta, istog bića, iste imovine i na sposobnost da budemo jednog uma, ujedinjeni, nerazjedinjeni i nepodeljeni, jer sve je sveto duhovno telo).

Zašto ste sada počeli da mrzite svet, da vam se gadi jelo, oblačenje i sve slične neprijatne stvari i, štaviše, zašto ne možete da dočekate da ih se rešite? To je znak da ćete ući u duhovni svet (u telo). Svi vi imate predosećaje o tome (iako se oni razlikuju po stepenu). Koristiću različite ljude, različite događaje i različite stvari, sve u službi Mog ključnog koraka i svi oni će vršiti službu za Mene. Moram to da učinim. (Naravno, ja to ne mogu da ostvarim u krvi i mesu i samo Sâm Moj Duh može da obavi ovo delo, jer još nije došlo vreme.) Ovo je poslednji deo funkcije kojoj služi čitav vaseljena svet. Svi će Me hvaliti i radosno Mi klicati. Moje veliko delo je upotpunjeno. Sedam zdela pošasti izliva se iz Moje ruke, sedam gromova tutnji, sedam truba se oglašava i sedam pečata se otvara – prema vaseljeni svetu, svim nacijama i svim narodima, kao i prema

planinama, rekama i svemu stvorenom. Šta su sedam zdela pošasti? Šta je njihov tačan cilj? Zašto kažem da će se izliti iz Moje ruke? Proći će mnogo vremena pre nego što se svi potpuno uvere, pre nego što svi u potpunosti shvate. Čak i da vam sada kažem, shvatili biste samo mali deo. Ljudi zamišljaju da je sedam zdela pošasti usmereno na sve zemlje i narode sveta, ali to, u stvari, nije slučaj. „Sedam zdela pošasti“ odnosi se na uticaj Sotone, đavola, i na zaveru velike crvene aždaje (predmeta koji koristim da vrši službu za Mene). Tada ću pustiti Sotonu i veliku crvenu aždaju da izgrde sinove i narod i time će se otkriti ko su sinovi a ko je narod. Prevareni su oni koji nisu bili cilj Mog predodređenja, dok će Moji prvorođeni sinovi tada vladati sa Mnom. Na taj način ću upotpuniti sinove i narod. Izlivanje sedam zdela pošasti neće zadesiti sve nacije i sve narode, već samo Moje sinove i Moj narod. Blagoslovi ne dolaze lako; mora da se plati puna cena. Kada sinovi i narod odrastu, sedam zdela pošasti biće potpuno ispražnjene i nakon toga više neće postojati. Šta je „sedam gromova koji grme“? To nije teško razumeti. U trenutku kada Moji prvorođeni sinovi i Ja postanemo telo, sedam gromova će zagrmeti. To će uzdrmati čitavu vaseljenu, kao da se nebo i zemlja okreću naglavačke. Svi će to znati; niko neće ostati neupućen. Tada ćemo Moji prvorođeni sinovi i ja biti zajedno u slavi i započeti sledeći korak dela. Mnogi ljudi će pasti na kolena tražeći milost i oproštaj zbog grmljavine sedam gromova. Ali to više neće biti Doba blagodati: biće vreme gneva. Što se tiče svih koji čine zlo (oni koji bludniče, ili rade s prljavim novcem, ili imaju nejasne granice sa suprotnim polom, ili koji prekidaju ili oštećuju Moje upravljanje, ili koji ne poseduju duhovno razumevanje, ili koji su zaposednuti zlim duhovima, itd. – svi osim Mojih izabranika), niko neće biti pušten, niti će mu biti oprošteno, već će biti bačen, svako od njih, u Ad, gde će biti zauvek uništeni! „Zvuk sedam truba“ ne odnosi se na veliko, neprijateljsko okruženje, niti se odnosi na bilo kakav proglas upućen svetu; to su u potpunosti ljudske predstave. „Sedam truba“ se odnosi na Moju gnevnu izjavu. Kada se Moj glas (uzvišeni sud i gnevni sud) objavi, sedam truba zatrubi. (U kontekstu sadašnjeg trenutka, u Mom domu, to je nešto najstrože i niko mu ne može umaći.) A svi demoni u Adu i paklu, veliki i mali, uzeće svoje glave u ruke i razbežaće se u svim pravcima, kukajući i škrgućući zubima, postiđeni i nemajući gde da se sakriju. U tom trenutku, ne oglašava se sedam truba, već Moja nekontrolisana srdžba i Moj najstroži sud, kojima niko ne može da umakne i svi moraju da ih prođu. U ovom trenutku, ono što je razotkriveno nije sadržaj sedam pečata. Sedam pečata su blagoslovi koje ćete uživati u budućnosti. „Otvaranje“ se odnosi samo na to da budete obavešteni o njima, ali još uvek niste uživali u ovim blagoslovima. Kada budete uživali u njima, onda ćete znati sadržaj sedam pečata. Sada se samo dotičete segmenta koji još nije okončan. Mogu samo da najavim svaki korak kada na njega dođe red tokom budućeg dela, tako da ćete ga vi lično doživeti i osetiti neuporedivu slavu i postojaćete u stanju beskrajnog ushićenja.

Moći uživati u blagoslovima prvorođenih sinova nije ni laka stvar niti nešto što prosečna osoba može da postigne. Još jednom ću istaći i reći glasnije da moram da

postavim stroge zahteve prema Mojim prvorođenim sinovima. U suprotnom, oni ne bi mogli da veličaju Moje ime. Odlučno odbacujem svakoga ko je na lošem glasu u svetu, a još više odbacujem svakoga ko je promiskuitetan. (Oni nemaju udela u tome da postanu Božji narod – to posebno naglašavam.) Nemojte misliti da je ono što ste uradili u prošlosti završena priča – kako može da postoji nešto tako dobro! Da li je tako jednostavno zadobiti status prvorođenog sina? Odbacujem na isti način sve koji su protiv Mene, sve koji Me ne prepoznaju u krvi i mesu, sve koji Me ometaju dok vršim Svoju volju i sve koji Me progone – eto koliko sam strog (jer sam sasvim povratio Svoju silu)! Na kraju, isto tako odbacujem svakoga ko nikada u životu nije imao teškoća. Želim one koji su, poput Mene, izronili iz svojih nevolja, čak i ako su te nevolje male. Ako ih nisu imali, onda su oni vrsta koju ću Ja izbaciti. Ne budi bestidan, paradiraš tu preda Mnom u nameri da budeš Moj prvorođeni sin. Odlazi od Mene, odmah! Ranije si mi govorio nebitne stvari, nastojeći da osvojiš Moju naklonost! To je slepilo! Zar ne znaš da te mrzim, ti bezvredni bedniče? Da li misliš da ne znam tvoje tajne radnje? Stalno se iznova kriješ! Zar ne znaš da si pokazao svoje đavolje lice? Iako ljudi to ne mogu da vide, da li misliš da Ja ne vidim? Oni koji vrše službu za Mene nisu dobri; oni su gomila bezvrednih bednika. Moram da se obračunam s njima. Baciću ih u bezdan i spaliću ih!

Govoriš kao da si bezbožnik, ponašaš se kao da si nevernik i ne sarađuješ sa drugima onako kako bi trebalo; zar jedna takva osoba može i dalje da želi da bude car – da ne sanjaš? Da ti se ne pričinjava? Zar ne vidiš šta si? Ti si bezvredni bednik! Ima li ikakve koristi od takve osobe? Beži Mi s očiju, brzo! Svako treba jasno da razume ono što govorim, da bude nadahnut Mojim rečima, da prepozna Moju svemoć i da spozna Moju mudrost. Često se spominje da se pojavilo sveto duhovno telo. Da li biste, naposletku, rekli da se sveto duhovno telo pojavilo ili ne? Da li je ono što govorim prazna priča? Šta je sveto duhovno telo? U kojim okolnostima postoji sveto duhovno telo? Ljudima je to nezamislivo i neshvatljivo. Kažem vam: Ja sam besprekoran i u Meni je sve otvoreno i sve je oslobođeno (jer delam mudro i govorim slobodno). Među Mojim postupcima nijedno nije sramno i svi su izvršeni na svetlosti, tako da svako može da bude potpuno ubeđen. Štaviše, nijedan čovek ne može da se uhvati za bilo šta u sebi da bi to upotrebio protiv Mene. To je objašnjenje „svetog“ u „svetom duhovnom telu“. Dakle, više puta sam naglašavao da ne želim nikoga ko čini nešto sramno. Ovo je stavka u Mojim upravnim odlukama, a takođe je i deo Moje naravi. „Duhovno telo“ se odnosi na Moje izjave. Ono što kažem uvek je svrsishodno, uvek je mudro, ali nije podložno kontroli. (Govorim ono što želim da kažem i to je Moj Duh koji izgovara Svoj glas i to Moja ličnost govori.) Ono što kažem otpušta se slobodno, a kada ne zadovoljava ljudske predstave, onda je vreme da ljudi budu otkriveni. Ovo je Moje odgovarajuće uređenje. Stoga, kad god osoba koja jesam govori ili dela, to je uvek dobra prilika da se raskrinka Sotonina suština. Kada je osoba koja jesam pomazana, javlja se sveto duhovno telo. U budućnosti će se „sveto duhovno telo“ odnositi na telo, a u tom značenju postoje dva aspekta. Postoji jedan aspekt značenja u sadašnjosti, a postoji i drugi aspekt značenja

u budućnosti. Ali u budućnosti, sveto duhovno telo biće veoma različito od sadašnjeg – razlika će biti kao između neba i zemlje. Niko to ne može da pojmi, tako da ću to morati lično da vam otkrijem.

Poglavlje 95

Ljudi zamišljaju da je sve krajnje jednostavno, a u stvari nije tako. Postoje skrivene tajne sadržane u svemu, kao i Moja mudrost i Moje zamisli. Nijedna pojedinost nije zanemarena i sve sam ih Ja organizovao. Sud velikog dana pogađa sve one koji Me ne vole iskreno (setite se, sud velikog dana je usmeren na svaku osobu koja dobije to ime) i zbog njega oni plaču i škrguću zubima. Taj zvuk plača dolazi iz Ada i iz pakla; to ne plaču ljudi, već demoni. Moj sud je taj koji donosi ovaj plač, koji ljudima donosi konačno spasenje Mog plana upravljanja. Nekada sam gajio nadu za neke ljude. Ali kako stvari stoje, moram da napustim te ljude jednog po jednog, jer je to etapa koju je Moje delo dostiglo, i to je nešto što niko ne može da promeni. Svi oni koji nisu Moji prvorođeni sinovi ili Moj narod moraju biti napušteni i moraju otići od Mene! Morate da razumete da su u Kini, osim Mojih prvorođenih sinova i Mog naroda, svi ostali potomci velike crvene aždaje i da će biti odbačeni. Svi morate da razumete, Kina je, na kraju krajeva, nacija koju sam Ja prokleo, a nekoliko Mojih ljudi nisu ništa više do oni koji vrše službu za Moje buduće delo. Drugim rečima, osim Mojih prvorođenih sinova, ne postoji niko drugi – svi oni treba da stradaju. Nemojte misliti da idem previše u krajnost u Svojim postupcima – to je Moja upravna odluka. Oni koji trpe Moje kletve su predmet Moje mržnje i to se neće promeniti. Ja ne grešim; ako vidim nekoga ko Mi se ne sviđa, izbaciću ga; to je dovoljan dokaz da sam te prokleo i da si potomak velike crvene aždaje. Dozvoli mi da ti ponovo ovo utuvim u glavu – u Kini postoje samo Moji prvorođeni sinovi (osim Mog naroda koji vrši službu za Mene) i to je Moja upravna odluka. Ali Mojih prvorođenih sinova ima vrlo malo i Ja sam ih sve predodredio – znam šta radim. Ne plašim se tvoje negativnosti i ne plašim se da ćeš se okrenuti i ujesti Me, jer imam Svoje upravne odluke i imam gnev. To jest, držim velike katastrofe u šaci i ne bojim se ničega, jer smatram da su sve stvari već postignute, a kada taj dan dođe, temeljno ću se baviti tobom. Čoveka ne može da usavrši čovek, ili da ga izgradi da postane Moj prvorođeni sin – to pitanje u potpunosti zavisi od Mog predodređenja. Za koga god da kažem da je prvorođeni sin, taj je prvorođeni sin; ne pokušavaj da se takmičiš oko toga ili da ga prisvajaš. Sve počiva na Meni, Sâmom svemogućem Bogu.

Jednog dana dozvoliću vam svima da vidite šta su Moje upravne odluke i šta je Moj gnev (svi će kleknuti preda Mnom, svi će Me obožavati, svi će Me moliti za oproštaj i svi će ostati poslušni; Ja sada dozvoljavam Svojim prvorođenim sinovima da vide samo deo toga). Učiniću da svi potomci velike crvene aždaje vide da sam izabrao mnoge da budu žrtvovani (sve osim Mojih prvorođenih sinova) kako bih usavršio Svoje prvorođene

sinove, da sam učinio da velika crvena aždaja postane plen sopstvenog lukavog zamešateljstva. (U Mom planu upravljanja, velika crvena aždaja šalje one koji vrše službu za Mene – a to su svi osim Mojih prvorođenih sinova – da prekinu Moj plan upravljanja; ipak, ona je postala plen sopstvenog lukavog zamešateljstva i svi oni vrše službu za Moje delo. To je deo pravog značenja zašto pokrećem sve da vrše službu za Mene.) Danas, kada su sve stvari postignute, rešiću ih se svih, smrviću ih pod Svojim nogama i tako ću poniziti veliku crvenu aždaju i u potpunosti je posramiti (oni pokušavaju da blefiraju svoj put do zadobijanja blagoslova, ali nikada nisu mislili da će vršiti službu za Mene) – to je Moja mudrost. Kada to čuju, ljudi misle da sam bezosećajan i nemilosrdan i da nemam ljudskosti. Zaista sam bezosećajan i nemilosrdan prema Sotoni i, povrh toga, ja sam Sâm Bog koji prevazilazi čovečanstvo. Kako možeš da kažeš da sam ja Bog koji poseduje ljudskost? Zar ne znaš da nisam od ovog sveta? Zar ne znaš da sam iznad svega? Osim Mojih prvorođenih sinova, ne postoji niko kao Ja, niko ko ima Moju narav (narav koja nije ljudska, već božanska), i niko ko poseduje Moje kvalitete.

Kada se otvore kapije duhovnog sveta, vi ćete videti sve tajne, biće vam omogućeno da potpuno uđete u slobodno carstvo, da uđete u Moj zagrljaj pun ljubavi i u Moje večne blagoslove. Moje ruke su uvek podržavale čovečanstvo. Ali postoji deo čovečanstva koji ću spasiti i deo koji neću. (Kažem „podržavale“ jer bi bez Moje podrške ceo svet odavno pao u Ad.) Shvatite to! To je Moj plan upravljanja. A šta je Moj plan upravljanja? Stvorio sam čovečanstvo, ali nikada nisam planirao da zadobijem svakog ponaosob, već samo da zadobijem mali deo čovečanstva. Zašto sam onda stvorio toliko ljudi? Ranije sam rekao da je sa Mnom sve sloboda i oslobađanje i da radim šta god želim. Kada sam stvorio čovečanstvo, učinio sam to samo zato da bi oni mogli da žive normalnim životom i da bi mogao da nastane mali deo čovečanstva koji bi bili Moji prvorođeni sinovi, Moji sinovi i Moj narod. Može se reći da su svi ljudi, događaji i predmeti – osim Mojih prvorođenih sinova, Mog naroda i Mojih sinova – svi uslužitelji i moraju svi da stradaju. Na taj način će biti zaključen ceo Moj plan upravljanja. To je Moj plan upravljanja, to je Moje delo i to su koraci po kojima postupam. Kada se sve završi biću potpuno spokojan. Tada će sve biti u redu, sve će biti mirno i sigurno.

Tempo Moga rada je toliko brz da ljudi ne mogu ni da ga zamisle. On se menja iz dana u dan i ko ne može da održi korak, doživeće gubitak; čovek može samo čvrsto da se drži nove svetlosti svakog dana (iako nikada nema promena u Mojim upravnim odlukama, kao ni u vizijama niti u istini koju delim). Zašto se svakodnevno obraćam? Zašto te stalno prosvećujem? Da li razumeš pravo značenje u svojoj nutrini? Većina ljudi se i dalje smeje i šali i ne može da se uozbilji. Oni naprosto ne obraćaju pažnju na Moje reči, već samo osećaju prolaznu uznemirenost kada ih čuju. Posle toga, Moje reči se ubrzo zaboravljaju i ljudi ubrzo postaju nesvesni sopstvenog identiteta i postaju nesmotreni. Da li znaš koji je tvoj status? Samo Ja svojeručno odlučujem da li neko vrši službu za Mene ili je predodređen i izabran; niko to ne može da promeni – Ja to moram da učinim Sâm, Ja Sâm moram da ih izaberem i predodredim. Ko se usuđuje da kaže

da nisam mudar Bog? Svaka reč koju izgovorim i sve što činim jeste Moja mudrost. Ko se usuđuje da još jednom prekine Moje upravljanje ili uništi Moje planove? Sigurno im neću oprostiti! Vreme počiva u Mojim rukama i ne bojim se odlaganja; zar nisam ja taj koji odlučuje o vremenu kada će se Moj plan upravljanja završiti? Zar sve ne počiva na jednoj jedinoj Mojoj misli? Kada kažem da je obavljeno, onda je obavljeno, a kada kažem da je kraj, onda je kraj. Ne žurim i obaviću odgovarajuće pripreme. Ljudi ne smeju da zabadaju nos u Moje delo i ne smeju da obavljaju stvari za Mene kako god im je volja. Proklinjem onoga ko zabada nos – to je jedna od Mojih upravnih odluka. Ja Sâm obavljam Svoje delo i ne treba mi niko drugi (dozvoljavam tim uslužiteljima da deluju, inače se ne bi usudili da deluju ishitreno ili naslepo). Celokupno delo sam Ja smislio i Ja o njemu odlučujem, jer sam Ja Sâm Bog.

Svi narodi sveta međusobno se bore za moć i profit i sukobljavaju se oko teritorija, ali ne uzbuđujte se, jer sve te stvari Meni služe. A zašto kažem da Meni služe? Obavljam stvari a da ni prstom ne mrdam. Da bih sudio Sotonama, prvo ih nateram da se međusobno zavade i na kraju ih dovedem do propasti i učinim da postanu plen sopstvenih lukavih zamešateljstava (oni žele da se bore sa Mnom za moć, ali na kraju vrše službu za Mene). Ja samo govorim i izdajem Svoja naređenja, a svako radi ono što mu Ja kažem, ili ću te odmah uništiti. Sve te stvari su deo Mog suda, jer Ja komandujem svim stvarima i Ja sve određujem. Ko god nešto čini, to čini nesvesno i po Mojoj zamisli. Nadam se da ćete biti puni Moje mudrosti prilikom događaja koji će se uskoro dogoditi. Nemojte da pristupate nepromišljeno, već se češće približavajte Meni kada vas nešto zadesi; budite pažljiviji i oprezniji u svakom pogledu da ne biste povredili Moju grdnju i da ne biste postali plen Sotoninih lukavih zamešateljstava. Vi treba da steknete uvid iz Mojih reči, da znate šta sam Ja i da vidite šta imam. Morate da razumete Moj pogled i da postupate u skladu s njim i ne smete da se ponašate nepromišljeno. Radite ono što Ja radim i govorite ono što Ja govorim. Te stvari vam govorim unapred kako biste izbegli pravljenje grešaka i izlaganje kušnjama. Šta su „Moje biće“ i „Moje odlike“? Da li zaista znate? Bol koji trpim je deo Mog bića, jer je to deo Moje normalne ljudskosti, a Moje biće se takođe može naći u Mom potpunom božanstvu – da li to znate? Moje biće se sastoji od dva aspekta: jedan aspekt je aspekt Moje ljudskosti, dok je drugi aspekt Mog potpunog božanstva. Samo ta dva aspekta zajedno čine celovitog Sâmog Boga. Moje potpuno božanstvo takođe podrazumeva podosta stvari: ne trpim nikakvo ograničenje od strane bilo koje osobe, pitanja ili stvari; prevazilazim sva okruženja; izvan sam svakog vremenskog, prostornog ili geografskog ograničenja; istinski poznajem sve ljude, pitanja i stvari, kao Svoj dlan; a ipak sam i dalje od krvi i mesa i kostiju, i postojim u opipljivom obliku; još uvek sam ta osoba u očima ljudi, ali priroda se promenila – to više nije krv i meso, već telo. Te stvari su samo mali deo toga. Svi Moji prvorođeni sinovi će takođe biti takvi u budućnosti; to je put kojim se mora ići, a oni koji su osuđeni na propast ne mogu pobeći. Dok to činim, svi oni koji nisu predodređeni biće izbačeni (jer Me to Sotona isprobava da vidi da li su Moje reči tačne). Oni koji su predodređeni ne mogu da pobegnu

od toga bez obzira gde idu, a vi ćete tako videti principe koji stoje iza tog Mog postupka. „Moje odlike“ se odnosi na Moju mudrost, Moje znanje, Moju snalažljivost i svaku reč koju izgovorim. I Moja ljudskost i Moje božanstvo ga poseduju. Odnosno, sve ono što čini Moja ljudskost, kao i ono što čini Moje božanstvo, jesu Moje odlike; niko ne može da oduzme te stvari niti da ih ukloni; one su u Mojem posedu i niko ih ne može promeniti. To je Moja najstroža upravna odluka (jer u ljudskim predstavama, mnoge stvari koje činim nisu u skladu s njihovim pojmovima i prevazilaze ljudsko razumevanje; to je odluka koja svakog pojedinačno najlakše vređa, a ujedno je i najstroža. Stoga su njihovi životi u njoj na gubitku). Ponoviću, morate savesno da pristupite onome čemu vas podstičem da činite – ne smete biti nesmotreni!

Poglavlje 96

Grdiću svakog od Mene rođenog ko Me još nije spoznao kako bih pokazao sav Svoj gnev, Svoju ogromnu silu i svu Svoju mudrost. U Meni je sve pravedno, nema nimalo nepravde, nema laži i nema nepoštenja; ko god je nepošten i lažljiv mora biti sin pakla, rođen u Adu. U Meni, sve je neskriveno; sve što kažem da će biti izvršeno, zaista će biti izvršeno; sve što kažem da će biti uspostavljeno, biće uspostavljeno, i to niko ne može da promeni ili oponaša jer Ja sam jedan i jedini Bog. U onome što sledi, svi koji pripadaju skupini Mojih predodređenih i odabranih prvorođenih sinova jedan po jedan biće otkriveni; a svakoga ko nije u skupini prvorođenih sinova Ja ću izgnati. Na ovaj način Ja radim i izvršavam Svoje delo. U ovom trenutku, razotkrivam neke ljude samo da bi Moji prvorođeni sinovi videli Moje divne činove, ali ubuduće neću raditi na ovaj način. Sagledaću celokupnu situaciju umesto da im dopuštam da, jedan po jedan, pokazuju svoju istinsku prirodu (s obzirom da su svi demoni u suštini isti, dovoljno je uzeti ih samo nekoliko za primer). Svi Moji prvorođeni sinovi su čistog srca i nema potrebe da to obrazlažem (jer će u određeno vreme svi sigurno biti, jedan po jedan, otkriveni).

U Mojoj je naravi da održavam Svoja obećanja i ništa u Meni nije skriveno ili tajnovito. Reći ću vam sve o svemu ponaosob što bi trebalo da razumete, a svakako vam neću reći ništa što ne treba da znate, da ne biste izgubili sposobnost da se oduprete. Nemojte da izgubite ono što je važno, grčevito se držeći sitnica – zaista nije vredno toga. Verujte da sam Ja svemogući Bog i onda će sve biti izvršeno i sve će postati jednostavno i ugodno. Ovako Ja obavljam stvari. Onima koji veruju dopustiću da vide; onima koji ne veruju neću dopustiti da znaju i nikada im neću dozvoliti da razumeju. U Meni ne postoji osećanje milosrđa i ko god bude nipodaštavao moju grdnju, ubiću ga bez milosti, i prema svakome ću se ophoditi na isti način. Isti sam prema svima – ne gajim lična osećanja i Moji postupci nisu vođeni emocijama. Kako to da ljudi kroz to ne mogu da uvide Moju pravednost i veličanstvo? Ovo je Moja mudrost i Moja narav, koje niko ne može da promeni i niko ne može u potpunosti da spozna. Moje ruke uvek imaju sve pod kontrolom – u svakom

trenutku – i Ja uvek sve tako uredim da obavlja službu za Mene i kada god to poželim. Brojni ljudi vrše službu u Moje ime kako bi sproveli Moj plan upravljanja, ali na kraju ne mogu da uživaju u blagoslovima koje vide. Kako je to žalosno! Ali niko ne može da promeni Moje srce. To je Moja upravna odluka (Kad god se spomenu upravne odluke, posredi je nešto što niko ne može da promeni; stoga, kada govorim u budućnosti, ako sam nešto namerio, onda je to zasigurno Moja upravna odluka. Zapamtite! Nemojte ovome da se suprotstavljate da ne biste trpeli gubitke.) i deo je Mog upravnog plana. To je Moje sopstveno delo i nije nešto što bilo koji čovek može da uradi. Ja moram da ga uradim – Ja moram da ga isplaniram, što je dovoljno da pokažem Svoju svemoć i ispoljim Svoj gnev.

Većina ljudi još uvek nije spoznala i nije im sve jasno u pogledu Moje ljudskosti. Više puta sam to rekao, ali vi ste još uvek zbunjeni i ne razumete mnogo. Međutim, ovo je Moje delo, i sada, u ovo vreme, ko god zna – zna, a ko ne zna – ne prisiljavam ga. Samo tako može da bude. Jasno sam govorio o tome i neću kasnije ponovo govoriti na tu temu (zato što sam previše toga rekao i govorio sam jasno. Onaj koji Me je spoznao zasigurno poseduje delo Svetog Duha i nesumnjivo je jedan od Mojih prvorođenih sinova. Onaj koji Me nije spoznao svakako to nije, što je znak da sam iz njega već odstranio Moj Duh). Na kraju ću svakoga primorati da Me spozna – da Me u potpunosti spozna, kako u Mojoj ljudskosti, tako i u Mom božanstvu. To su koraci Mog dela i Ja moram tako da delujem. To je takođe Moja upravna odluka. Svi moraju da Me zovu jedinim istinitim Bogom i da Me neprestano veličaju i radosno Mi kliču.

Moj plan upravljanja već je potpuno dovršen i sve je odavno ostvareno. Ljudskom oku se čini da je dosta Mog dela još uvek u toku, ali Ja sam ga već uredio kako treba – sve što je preostalo je završetak u skladu sa Mojim koracima, jedan zadatak za drugim (to je zato što sam, pre stvaranja sveta, Ja predodredio ko će biti u stanju da se odupre kušnjama, ko od Mene ne može biti izabran i predodređen i ko ne može da podeli sa mnom Moju patnju. One koji mogu sa Mnom da podele Moju patnju – odnosno, one koje sam predodredio i izabrao, zasigurno ću čuvati i omogućiću im da sve prevaziđu). U srcu Mi je jasno koja uloga kome pripada. Vrlo dobro sam svestan ko vrši službu za Mene, ko je prvorođeni sin i ko je među Mojim sinovima i Mojim narodom. Znam to kao što poznajem Svoj džep. Za koga god sam u prošlosti rekao da je prvorođeni sin, on je to i sada; a za koga god sam u prošlosti rekao da nije prvorođeni sin, on to nije ni sada. Ni zbog čega što činim se ne kajem, niti to olako menjam. Mislim ono što kažem (ništa u Meni nije nepromišljeno) i to se nikada ne menja! Oni koji vrše službu za Mene, uvek vrše službu za Mene: oni su Moja stoka, oni su Moji konji (međutim, ovi ljudi nikada ne poseduju duhovno razumevanje; kada ih upotrebljavam, korisni su; no, kada ih ne upotrebljavam, Ja ih usmrtim. Kada govorim o stoci i konjima, mislim na one kojima nedostaje duhovno razumevanje, koji Me nisu spoznali i koji Mi nisu poslušni; pa čak i ako jesu poslušni i pokorni i jednostavni i pošteni, ipak su prava stoka i konji). Sada je većina ljudi preda Mnom bestidna i razuzdana, bez ikakvog reda pričaju i smeju se, ne

pokazuju nimalo poštovanja – oni vide samo Moju ljudskost, ali ne i Moje božanstvo. Ovakvo ponašanje u Mojoj ljudskosti može da prođe i mogu Sebe naterati da im oprostim; ali u Mom božanstvu to nije tako jednostavno. Ubuduće, presudiću da si počinio greh bogohuljenja. Drugim rečima, Moja ljudskost može biti uvređena, ali Moje božanstvo ne – i ko god Mi se čak i najmanje suprotstavi, sudiću mu odmah, bez odlaganja. Nemoj da misliš da možeš da govoriš i ponašaš se razuzdano zato što si mnogo godina negovao odnos sa osobom kakva sam Ja i zato što si Me upoznao. Zaista Me nije briga! Ja ću se prema svakome ophoditi pravedno, ma ko bio. To je Moja pravednost.

Moje se tajne otkrivaju ljudima iz dana u dan; iz dana u dan one postaju jasnije, sledeći etape otkrivenja, što je dovoljno da pokaže napredak Mog dela. To je Moja mudrost (Ne govorim ovo neposredno. Prosvećujem Svoje prvorođene sinove i bacam u tamu potomke velike crvene aždaje.) Štaviše, danas ću vam kroz Mog Sina otkriti Moju tajnu. Danas ću vam razotkriti stvari koje su vama ljudima nezamislive, kako bih vam omogućio temeljnu spoznaju i jasno razumevanje. Povrh toga, ova tajna postoji u svakome izvan Mojih prvorođenih sinova, ali niko ne može da je razume. Iako je u svakoj osobi, niko ne ume da je prepozna. Šta pokušavam da kažem? U Mom delu i u Mojim izjavama tokom ovog razdoblja, često spominjem veliku crvenu aždaju, Sotonu, đavola i arhanđela. Šta su oni? U kakvom su međusobnom odnosu? Šta se kroz njih ispoljava? Kroz veliku crvenu aždaju se ispoljava otpor prema Meni, nedostatak shvatanja značenja i poimanja Mojih reči, često i Moj progon i iznalaženje načina da se prekine Moje upravljanje. Sotona se ispoljava kroz: borbu protiv Mene za nadmoć, želju da zaposedne Moj izabrani narod i širenje negativnih reči kako bi obmanuo Moj narod. Đavo (oni koji ne prihvataju Moje ime, oni koji ne veruju, svi su oni đavoli) se ispoljava na sledeći način: kroz čežnju za telesnim užicima, prepuštanje zlim požudama, robovanje Sotoni; poneki Mi pružaju otpor, poneki Me podržavaju (ali ne dokazuju da su Moji voljeni sinovi). Arhanđeo se ispoljava ovako: drsko govori, ponaša se neznabožački, učestalo Mojim tonom pridikuje ljudima, usredsređuje se na podražavanje Mog ponašanja, jede ono što Ja jedem i koristi ono što Ja koristim; ukratko, želi da bude Meni ravan, ambiciozan je ali nije mog kova i nema Moj život i zapravo je samo komad otpada. Sotona, đavo i arhanđeo su sve uobičajeni prikazi velike crvene aždaje, što znači da su svi oni koje Ja nisam predodredio i izabrao potomci velike crvene aždaje. Zaista je tako! Sve ovo su Moji neprijatelji. (Ipak, Sotonina ometanja se ne računaju. Ukoliko je tvoja priroda Moja osobina, to niko ne može da promeni. Pošto sada još uvek živiš u telu, povremeno ćeš se suočavati sa Sotoninim iskušenjima – to je nezaobilazno – ali moraš uvek biti na oprezu.) Prema tome, napustiću sve potomke velike crvene aždaje izvan Mojih prvorođenih sinova. Priroda tih potomaka nikada se ne može promeniti – ona je suština Sotonina. Oni ispoljavaju đavola, a proživljavaju život arhanđela. Ovo je u potpunosti tačno. Velika crvena aždaja o kojoj govorim nije ogromna crvena aždaja – tačnije, to je zao duh koji Mi se suprotstavlja, a izraz „velika crvena aždaja“ je sinonim za to. Dakle,

svi duhovi koji nisu Sveti Duh su zli duhovi i može se takođe reći da su potomci velike crvene aždaje. Ovo bi svima trebalo da bude kristalno jasno.

Poglavlje 97

Učiniću da svako vidi Moja čudesna dela i čuje Moje mudre reči. Time mora da se obuhvati svaka osoba i mora da se desi kroz svaku stvar. To je Moja upravna odluka i to je Moj gnev. Dotaći ću se svakog pojedinca i svakog pitanja tako da svi ljudi svuda u vaseljeni i na kraj sveta vide sopstvenim očima. Neću stati dok se to ne ostvari. Moj gnev se izlio u celosti i ni trunka se nije zadržala. Uperen je prema svakome ko prihvata ovo ime (uskoro će biti uperen prema svim nacijama sveta). A šta je Moj gnev? Koliko je žestok? Na kakve se ljude Moj gnev obrušava? Većina misli da je gnev najstroži stepen ljutnje, ali to nije potpuno objašnjenje. Moj gnev i Moje upravne odluke su dva nerazdvojna elementa. Kada primenjujem Moje upravne odluke, isti su odmah praćeni gnevom. Dakle, šta je tačno gnev? Gnev je stepen suda koji izričem ljudima i princip kojim se rukovodim prilikom donošenja svake Moje upravne odluke. Ko god prekrši neku od Mojih odluka, zadesiće ga Moj gnev u istoj meri, u zavisnosti od toga koja od Mojih odluka je prekršena. Kada je Moj gnev prisutan, onda je sigurno da su prisutne i Moje upravne odluke i obratno. Moje upravne odluke i gnev čine nerazdvojivu celinu. Ona je sud najstroži od svih sudova, koji niko ne sme da prekrši. Svi moraju da mu se povinuju, jer u suprotnom neće lako moći da izbegnu da ih pokosi Moja ruka. Ljudi ga tokom istorije nikada nisu poznavali (iako su neki trpeli bol zbog velikih nesreća, nisu znali za njega; međutim, izvršenje ove upravne odluke počinje uglavnom od danas), ali ga danas otkrivam svima vama, da biste mogli da izbegnete da ga prekršite.

Svi bi trebalo da čuju Moj glas i veruju u Moje reči. U protivnom, neću delati, niti ću bilo šta raditi. Svaka moja reč i postupak su primeri koje bi trebalo da sledite. Oni su vaš primer i uzor koji bi trebalo da sledite. Razlog zbog kog sam se ovaplotio je da biste mogli da vidite ono što Jesam i ono što imam u Svojoj ljudskosti. U budućnosti ću vam omogućiti da svedočite onome što Jesam i onom što imam u Svom božanstvu. Stvari se moraju odvijati korak po korak na taj način, inače ljudi jednostavno neće moći da poveruju i neće imati nikakvog znanja o Meni. Umesto toga, moći će da imaju tek nejasne i neodređene vizije i neće biti u stanju da Me jasno spoznaju. Moje reči su pokazale da vam se Moja ličnost jasno ukazala, a opet, ljudi čuju Moje reči i opet Me ne poznaju, isključivo zato što su glupi i neuki. Čak i sada, kada sam se ovaplotio, ljudi mi i dalje prkose i prema tome koristim Moj gnev i Moje upravne odluke da kaznim to zlo i razvratno staro doba i u potpunosti osramotim Sotonu i đavole. To je jedini način; to je odredište za čovečanstvo i ono što ga na kraju očekuje. Ishod je unapred predviđen zaključak koji niko ne može da promeni, niti da ga slatkorečivošću izbegne. Samo Ja imam poslednju reč; to je Moje upravljanje i to je Moj plan. Svi ljudi moraju da veruju i

budu ubeđeni kako u srcu, tako i u rečima. Oni kojima bude podarena sreća u ovom životu sigurno će večno patiti, dok će oni koji u ovom životu pate sigurno biti blagosloveni do večnosti – to je ono što sam Ja predodredio i niko to ne može promeniti. Niko neće promeniti Moje srce i niko Mojim rečima ne može da doda ni jednu jedinu reč. Štaviše, nikome nije dozvoljeno da samovoljno izbaci i jednu jedinu reč. Ako neko to prekrši, sigurno ću ga izgrditi.

Moje tajne vam se svakodnevno otkrivaju – da li ih zaista razumete? Da li ste zaista sigurni u njih? Kada te Sotona obmanjuje, da li si u stanju da ga prozreš? To se određuje prema vašem rastu u životu. Pošto kažem da Ja predodređujem sve, zašto sam se onda lično ovlaplotio kako bih usavršio Moje prvorođene sinove? Pored toga, zbog čega sam obavio toliko posla koji ljudi smatraju beskorisnim? Da nisam možda Ja taj koji je zbunjen? Zapamtite to! Sve što činim ne činim samo da bih pridobio Moje prvorođene sinove, već da bih, što je još važnije, osramotio Sotonu. Iako mi Sotona prkosi, Ja imam silu da primoram njegove potomke da se pobune protiv njega i okrenu se Meni da Me hvale. Uz to, cilj svega što radim je da sledeća etapa dela protiče neometano i da Mi ceo svet kliče i hvali Me i da sva stvorenja koja dišu kleknu preda Mnom i slave Me. Taj dan će istinski biti dan slave. Držim sve u Svojim rukama i kada odjekne sedam gromova, sve će biti potpuno ostvareno, nepromenjivo i stalno. Od tog trenutka pa nadalje, zakoračiće se u novi život na novom nebu i zemlji, zakoračiće se u potpuno nove okolnosti i počeće život u carstvu. Ali, kako je u carstvu? Ljudi jednostavno nisu u stanju da to jasno uvide (jer niko nikada pre nije iskusio život u carstvu i ljudi su ga isključivo zamišljali u svojoj glavi i razmišljali o njemu u svojim srcima). Pri prelasku sa crkvenog života na život u carstvu, što je prelazak iz sadašnjeg stanja u buduće stanje, mnoge stvari će se u tom periodu desiti koje ljudi ranije nisu mogli da zamisle. Crkveni život prethodi ulasku u život u carstvu i pre nego što nastane život u carstvu, neću štedeti truda da podstaknem crkveni život. Šta je crkveni život? On podrazumeva sledeće: svako, uključujući Moje prvorođene sinove, jede, pije i uživa u Mojim rečima i poznaje Me i samim tim prima Moj oganj i pročišćenje da bi mogao da shvati Moje upravne odluke, Moj sud i Moj gnev i da ne bi narušio život u carstvu. A šta „život u carstvu“ znači? Život u carstvu je onaj u kom Moji prvorođeni sinovi vladaju kao carevi zajedno sa Mnom svim narodima i svim nacijama (samo smo Moji prvorođeni sinovi i Ja u stanju da uživamo u životu carstva). Iako Moji sinovi i Moji ljudi iz svih zemalja i svih naroda ulaze u carstvo, oni ne mogu da uživaju u životu carstva. U životu carstva mogu da uživaju samo oni koji zakorače u duhovni svet. Dakle, samo Moji prvorođeni sinovi i Ja možemo da živimo u telu, dok Moji sinovi i Moji ljudi ostaju da žive u krvi i mesu. (To, međutim, nije krv i meso koje je iskvario Sotona. U tome je značaj toga da Moji prvorođeni sinovi vladaju sa Mnom kao carevi.) Svim ostalim ljudima duh, duša i telo biće oduzeti i izgnani u Ad. Drugim rečima, ti ljudi će potpuno stradati i prestati da postoje (a opet moraju da iskuse Sotoninu surovost i nedaće u obliku nesreća i nevolja). Jednom kada to bude obavljeno, život carstva će i zvanično početi i Ja ću početi da zvanično otkrivam Moje

radnje i postupke (koji će biti javno otkriveni, a ne sakriveni). Od tog trenutka, sigurno više neće biti uzdaha i suza. (Jer više neće biti ničega što će povređivati ljude zbog čega bi jecali ili patili i to se odnosi i na Moje sinove i Moj narod. Ipak, jedno se mora naglasiti, a to je da će Moji sinovi i Moj narod zauvek biti krv i meso.) Sve će biti veselo – istinski radostan prizor. To neće biti u fizičkom obliku, već nešto što se ne može videti fizičkim očima. Oni koji su Moji prvorođeni sinovi takođe će moći da u tome uživaju. To je moje čudesno delo i to je Moja velika sila.

Želim da budete u stanju da tražite Moju volju i budete u svakom trenutku obzirni prema Mom srcu. Prolazna zadovoljstva mogu da ti unište čitav život, dok iz prolazne patnje može da se rodi večnost puna blagoslova. Ne budi neutešan, to je put koji se mora preći. Često sam vam govorio: „One koji Mi se iskreno daju sigurno ću izdašno blagosloviti.“ A šta su „blagoslovi“? To nisu samo oni koji se dobijaju danas, već povrh toga oni u kojima će se uživati u budućnosti – samo ti blagoslovi su pravi. Kada se vratite na Sionsku goru, bićete beskrajno zahvalni na sadašnjoj patnji, jer je sve to Moj blagoslov. Živeti danas u krvi i mesu znači živeti na Sionskoj gori (što znači da živiš u Meni), dok će život u telu sutra biti dan slave, što, utoliko više, znači biti na Sionskoj gori. Pošto čujete ove reči koje govorim, shvatate šta znači „Sionska gora“. Sionska gora je sinonim za carstvo i to je ujedno duhovni svet. Na današnjoj Sionskoj gori, vi u telu primate utehu i dobijate Moju blagodat. Na Sionskoj gori budućnosti, bićete u telu i uživati u blagoslovu da vladate kao carevi. To se nipošto ne sme smetnuti s uma i nipošto se ne smeju dozvoliti trenuci kada se blagoslovi mogu zadobiti da bi se nešto izbeglo. Na kraju krajeva, današnjica je današnjica i umnogome se razlikuje od sutrašnjice. Kada budeš uživao u blagoslovima, mislićeš da sadašnja blagodat nije vredne pomena. To je ono što ti poveravam i to je Moj poslednji savet.

Poglavlje 98

Sve stvari će zadesiti svakog od vas i omogućiće vam da znate više o Meni i budete sigurniji u Mene. Omogućiće vam da Me upoznate, jedinog Boga Sâmog, da upoznate Mene, Svemogućeg, da upoznate Mene, ovaploćenog Boga lično. Posle ću izaći iz krvi i mesa, vratiti na Sionsku goru, u obećanu zemlju Kanan, koja je Moje boravište i Moje odredište, baza u kojoj sam sve stvorio. Sad, niko od vas ne razume značenje reči koje govorim; ne postoji niko ko je u stanju da razume značenje tih reči. Tek onda kada vam sve bude otkriveno shvatićete zbog čega izgovaram te reči. Ja nisam sa ovoga sveta, a kamoli iz vaseljene, jer sam Ja jedan i jedini Sâm Bog. Držim celu vaseljenu-svet u Svojoj ruci i Ja lično sam zadužen za nju i ljudi mogu samo da se pokore Mojoj vlasti, da izgovaraju Moje sveto ime, da Mi kliču i da Me hvale. Sve će vam postepeno biti otkrivano. Iako ništa nije sakriveno, i dalje niste u stanju da dokučite način na koji govorim, niti ton Mojih reči. I dalje ne razumete suštinu Mog plana upravljanja. Dakle,

govoriću vam kasnije o svemu onome što sam rekao, a što niste razumeli jer je, za Mene, sve jednostavno i jasno dok je za vas sve izuzetno teško i jednostavno uopšte ništa ne razumete. Zbog toga ću promeniti način na koji govorim i više neću povezivati stvari dok govorim, već ću pojašnjavati svako pitanje jedno po jedno.

Šta znači uskrsnuti iz mrtvih? Da li to znači umreti u krvi i mesu, a zatim se vratiti u telu posle smrti? Da li je to uskrsnuće iz mrtvih? Da li je to tako jednostavno? Ja sam svemogući Bog; šta znaš o tome? Na koji način to razumeš? Da li se Moje uskrsnuće iz mrtvih za vreme Mog prvog ovaploćenja zaista može shvatiti bukvalno? Da li je taj proces zaista bio onakav kakav je opisan u tim tekstovima? Rekao sam da, ako ne budem govorio iskreno i ako jasno ne budem kazivao ljudima, niko neće moći da shvati značenje Mojih reči. Tokom istorije nije postojao niko ko nije mislio da je uskrsnuće iz mrtvih izgledalo upravo tako. Od trenutka stvaranja sveta, niko nije shvatio pravo značenje toga. Da li sam odista bio razapet na krst? I da li sam, posle smrti, izašao iz groba? Da li se to stvarno tako desilo? Da li bi to stvarno moglo da bude istina? Niko se kroz vekove nije potrudio da to razume, niko Me nije upoznao iz toga i ne postoji niko ko u to ne veruje; svi misle da je to istina. Ne znaju da svaka Moja reč ima unutrašnje značenje. Šta je, onda, uskrsnuće iz mrtvih? (U bliskoj budućnosti, vi ćete to doživeti, pa vam zato o tome govorim unapred.) Nijedno stvorenje ne želi da umre; sva ona žele da žive. Sa moje tačke gledišta, smrt krvi i mesa nije stvarna smrt. Kada se Moj duh povrati iz neke osobe, ta osoba umire. Prema tome, Ja sve one demone koje je iskvario Sotona (one koji nemaju vere, sve nevernike) nazivam mrtvima. Od trenutka stvaranja sveta, podario sam Moj duh svima koje sam odabrao. Međutim, posle etape koja je usledila posle trenutka stvaranja, ljudi su jedno vreme bili obuzeti Sotonom. Onda sam otišao i ljudi su počeli da pate (patnjom koju sam Ja trpeo kada sam se ovaplotio i kada su Me razapeli na krst, kao što se govorilo). Međutim, u trenutku koji sam ja bio predodredio (trenutak kada sam završio sa napuštanjem ljudi), povratio sam ljude koje sam bio predodredio i ponovo umetnuo Moj duh u vas kako biste se vratili u život. To se zove „uskrsnuće iz mrtvih“. E, sad, svi oni koji zaista žive u Mom duhu su već nadiskustveni i svi žive u telu. Međutim, uskoro ćete svi odbaciti svoja razmišljanja, svoje predstave i sva zemaljska zamešateljstva. Ali to nije, kao što ljudi zamišljaju, uskrsnuće iz mrtvih posle patnje. To što ste sada živi je preduslov za život u telu; neophodan put za ulazak u duhovni svet. Prevazići normalnu ljudskost o kojoj govorim znači nemati porodicu, nemati suprugu, nemati decu i nemati ljudske potrebe. To znači usredsrediti se isključivo na to da se proživi Moj lik, usredsrediti se isključivo na ulazak u Mene i ne razmišljati o drugim stvarima izvan Mene; svuda gde odete je vaš dom. To je prevazilaženje normalne ljudskosti. Potpuno ste pogrešno razumeli te Moje reči, shvatanje vam je previše plitko. Kako ću se tačno pojaviti pred svim nacijama i svim narodima? Danas od krvi i mesa? Ne! Kada dođe vreme, pojaviću se u Svom telu pred svakom nacijom u vaseljeni. Trenutak kada ćete biti potrebni strancima da ih usmeravate još nije stigao. U tom trenutku moraćete da izađete iz krvi i mesa i ovaplotite se da ih usmeravate. To jeste

istina, ali to nije „uskrsnuće iz mrtvih“ koje ljudi zamišljaju. U predodređenom trenutku, nesvesno ćete izaći iz krvi i mesa i ući u duhovni svet i vladati svim nacijama zajedno sa Mnom. Još nije trenutak. Kada Mi budete bili potrebni od krvi i mesa, bićete od krvi i mesa (prema zahtevima Mog dela, morate da razmišljate danas i morate i dalje da živite od krvi i mesa, tako da i dalje možete da radite stvari koje treba da radite od krvi i mesa prema Mojim koracima; nemojte pasivno da čekate, jer bi to izazvalo kašnjenje). Kada mi budete bili potrebni da delate u telu, kao pastiri crkve, izaći ćete iz krvi i mesa, odbaciti svoja razmišljanja i potpuno se osloniti na Mene kako biste živeli. Imajte veru u Moju silu i Moju mudrost. Sve ću uraditi lično Ja. Vi samo treba da čekate i uživate. Dobićete sve blagoslove i imaćete u izobilju neisrcpnu zalihu. Kada dođe dan, shvatićete po kojim principima Ja to radim, znaćete Moja čudesna dela i razumećete kako vraćam Moje prvorođene sinove nazad na Sionsku goru. To stvarno nije toliko komplikovano kao što zamišljate, ali nije ni tako prosto kao što mislite.

Znam da ste, kada vam ovo kazujem, još manje u stanju da dokučite svrhu Mojih reči i da vas to još više buni. Pomešaćete ih sa onim što sam ranije govorio tako da ništa nećete moći da razumete i izgledaće kao da nema izlaza. Ipak, ne brinite. Reći ću vam sve. Sve što kazujem ima značenje. Rekao sam da mogu da vratim postojeće stvari u ništavilo i da ni iz čega stvorim razne stvari. U ljudskoj mašti, da bi čovek iz krvi i mesa ušao u telo, on mora da uskrsne iz mrtvih. Koristio sam taj metod u prošlosti i prikazao Moje najveće čudo, ali danas nije kao ranije. Odvešću vas direktno iz krvi i mesa u telo. Zar to nije još veći znak i čudo? Zar to nije još veće ispoljenje Moje svemoći? Imam Svoj plan i imam Svoje namere. Ko nije u Mojim rukama? Dobro poznajem delo koje obavljam. Moj način rada danas se, na kraju krajeva, razlikuje od onog u prošlosti. Kako se menjaju doba, Ja prilagođavam svoj način delanja. Kada su Me razapeli na krst, to je bilo Doba blagodati, ali danas je završno doba. Ritam Mog dela se ubrzava. Ne odvija se istom brzinom kao u prošlosti i, štaviše, nije tako sporo kao u prošlosti. Naprotiv, odvija se mnogo brže. Jednostavno ne postoji način da se opiše i nema potrebe za toliko složenih procesa. Slobodan sam da radim bilo šta. Zar nije dovoljna samo jedna Moja stroga reč da odredi na koji način će se Moja volja upotpuniti i kako ću vas usavršiti? Sve što kažem će se sigurno ostvariti. U prošlosti sam često govorio da ću patiti i nisam dozvoljavao ljudima da pominju patnje koje sam trpeo ranije. Da ne pominjem da je to bilo svetogrđe prema Meni. To je zato što sam Ja Sâm Bog i za Mene ne postoje nedaće; kada pomeneš tu patnju, ljudi zaplaču. Rekao sam da u budućnosti više neće biti uzdaha i suza. To bi trebalo objasniti sa ovog stanovišta i onda će značenje Mojih reči biti jasno. Značenje izjave „ljudi jednostavno ne mogu da podnesu ove patnje“ je da Ja mogu da odbacim sve ljudske predstave i razmišljanja, odbacim osećanja krvi i mesa, odbacim sve tragove Svoje svetovnosti i izađem iz krvi i mesa, kao i da mogu da ostanem uspravan kada Me svi poriču. To je dovoljno da se dokaže da sam Ja jedan i jedini Sâm Bog. Rekao sam: „Svaki prvorođeni sin mora da uđe u duhovni svet iz krvi i mesa. To je put koji mora da pređe da bismo zajedno vladali kao carevi.“ Značenje te rečenice je da,

kada se budete susreli sa stvarima koje ste u prošlosti zamišljali, zvanično ćete izaći iz krvi i mesa i ući u telo da bi zvanično počeli da sudite tim knezovima i carevima. Sudiće im se prema stvarima koje se budu dešavale u tom trenutku. Međutim, to nije tako komplikovano kao što zamišljate i ostvariće se začas. Neće biti potrebno da uskrsnete iz mrtvih i nećete morati ni da patite (jer su se vaše patnje i nedaće na zemlji već završile i Ja sam već rekao da se posle toga više neću baviti Mojim prvorođenim sinovima). Prvorođeni sinovi uživaće u svojim blagoslovima, kao što je već pomenuto, samim tim što ćete nesvesno ući u duhovni svet. Zašto kažem da je to Moja milost i blagodat? Ako bi se samo moglo ući u duhovni svet posle uskrsnuća iz mrtvih, to bi bilo daleko od milosti i blagodati. To je, dakle, najočigledniji izraz Moje milosti i blagodati i to ujedno otkriva Moje predodređivanje i Moj izbor ljudi. To dovoljno pokazuje koliko su stroge Moje upravne odluke. Biću blagodatan prema kome god želim i milostiv prema kome god želim. Niko se neće svađati ili tući. Ja ću odlučivati o svemu tome.

Ljudi to ne mogu da shvate i prave sebi pritisak dok ne ostanu bez daha, a opet su oni ti koji se vezuju. Ljudi su u razmišljanju zaista ograničeni i zato moraju da se ratosiljaju ljudskog načina razmišljanja i predstava. Samim tim, Ja moram da izađem iz krvi i mesa i uđem u duhovni svet da bih preuzeo kontrolu nad svim, kako bih svime upravljao. To je jedini način da vladam svim narodima i svim nacijama i da ispunim Moju volju. To nije daleko. Vi nemate vere u Moju svemoć i ne znate ko sam. Mislite da sam tek ljudsko biće i uopšte ne vidite Moje božanstvo. Stvari će biti upotpunjene kada god Ja poželim da to budu. Potrebna je samo jedna reč iz Mojih usta. Obraćali ste pažnju samo na aspekt Moje ljudskosti u onome što sam nedavno govorio i u svakom Mom potezu, ali niste obraćali pažnju na aspekt Mog božanstva. Drugim rečima, mislite da i Ja razmišljam i imam predstave. Međutim, rekao sam da su Moje misli, ideje i um, svaki Moj potez, sve što radim i sve što kažem u potpunosti prikaz Sâmog Boga. Zar ste to zaboravili? Svi ste vi smeteni ljudi! Ne shvatate značenje Mojih reči. Omogućio sam vam da vidite aspekt Moje normalne ljudskosti u onome što sam kazivao (omogućio sam vam da vidite Moju normalnu ljudskost u Mom svakodnevnom životu, u stvarnosti, jer još uvek ne razumete aspekt Moje normalne ljudskosti u onome što sam govorio u tom periodu), a ipak ne razumete Moju normalnu ljudskost i samo pokušavate da se uhvatite za nešto što se može upotrebiti protiv Mene i razuzdani ste preda Mnom. Slepi ste! Neuki ste! Ne poznajete Me! Tako dugo sam govorio uzalud! Vi Me uopšte ne poznajete i jednostavno ne posmatrate Moju normalnu ljudskost kao deo celovitog Boga Sâmog! Kako da ne budem ljut? Kako da opet budem milostiv? Toj neposlušnoj deci mogu da odgovorim samo Svojim gnevom. Tako ste nadmeni, uopšte Me ne poznajete! Mislite da sam loše postupio! Zar mogu da loše postupim? Zar bih nepromišljeno izabrao bilo koje telo od krvi i mesa u kome bih se ovaplotio? Moja ljudskost i Moje božanstvo su dva nerazdvojna dela koja čine celovitog Boga Sâmog. To mora da vam bude savršeno jasno! Moje reči su već dostigle svoj vrhunac i Moje se reči više ne mogu naširoko objasniti!

Poglavlje 99

Pošto se ritam Mog dela ubrzava, niko ne može da prati moje korake i niko ne može da prodre u Moje misli, ali je ovo ipak jedini put napred. To su „mrtvi“ (to se odnosi na nesposobnost da se dokuči Moja volja, nesposobnost da se razume značenje Mojih reči. To je još jedno objašnjenje „mrtvih“ i ne znači „da ih se Moj Duh odrekao“) u izrazu „uskrsnuće iz mrtvih“, koji je već pomenut. Kada vi i Ja budemo prešli iz te etape u telo, ostvariće se stvarno značenje izraza „uskrsnuti iz mrtvih“ (odnosno, to je stvarno značenje uskrsnuća iz mrtvih). Sada je to stanje u kome svi vi postojite: ne možete da dokučite Moju volju i ne možete da pronađete moje stope. Štaviše, ne možete da bude mirni u duhu, pa se u sebi osećate nelagodno. Ta vrsta stanja je upravo „patnja“ koju sam pomenuo i u toj patnji, koju ljudi ne mogu da podnesu, razmišljate, sa jedne strane, o sopstvenoj budućnosti, a sa druge strane prihvatate Moj oganj i Moj sud, koji vas zasipa i kosi iz svih pravaca. Pored toga, ne možete da dokučite nijedno pravilo iz tona i načina na koji govorim i u izjavi u jednom danu postoji nekoliko vrsta tonova, tako da vi jako patite. To su koraci u Mom delu. To je Moja mudrost. U budućnosti ćete doživeti u tom pogledu veliku patnju i sve je to radi otkrivanja svih licemernih ljudi – to bi sada trebalo da bude jasno! Tako ja delam. Motivisani tom vrstom patnje i pošto ste doživeli taj bol koji je jednak smrti, zakoračićete u drugi svet. Ući ćete u telo i vladati zajedno sa Mnom svim nacijama i svim narodima.

Zašto sam nedavno govorio strožim tonom? Zašto se Moj ton tako često menjao i zašto se Moj način delovanja tako često menjao? Moja mudrost bila je u tim stvarima. Moje reči upućene su svima koji su prihvatili to ime (bilo da veruju da se Moje reči mogu ostvariti ili ne), pa bi stoga Moje reči trebalo da čuju i vide svi i niko ih ne sme ugušiti, jer Ja imam Svoj način delanja i Svoju mudrost. Koristim Svoje reči da sudim ljudima, da otkrivam ljude i da razobličavam ljudsku prirodu. Samim tim, Ja biram one koje sam izdvojio i odbacujem one koje nisam predodredio ili izabrao. Sve je to Moja mudrost i to je čudo Mog dela. To je Moj metod u ovoj fazi Mog dela. Postoji li neko među ljudima ko može da dokuči Moju volju? Postoji li neko među ljudima ko je u stanju da bude obziran prema Mom bremenu? Onaj koji sprovodi delo sam Ja, Sâm Bog. Doći će dan kada ćete podrobno razumeti značenje ovih Mojih reči i biće vam potpuno jasno zbog čega želim da ih kazujem. Moja mudrost je beskrajna, beskonačna i potpuno je nedokučiva ljudima. Ljudi mogu da vide samo delić stvari koje radim, ali ono što vide je svejedno manjkavo i nepotpuno. Kada budete potpuno prešli iz ove u sledeću etapu, bićete u stanju da to jasno vidite. Zapamtite! Sada je nadragocenije doba, to je poslednja etapa u kojoj ste u krvi i mesu. Vaš život sada je poslednji deo vašeg fizičkog života. Kada iz krvi i mesa zakoračite u duhovni svet, u tom trenutku će vas sav bol napustiti. Puno ćete se radovati i veseliti i neprestano ćete skakati od radosti. Ipak, mora vam biti jasno da su te reči koje izgovaram samo za prvorođene sinove, jer su samo prvorođeni sinovi dostojni tog blagoslova. Ulazak u duhovni svet je najveći blagoslov, najviši blagoslov i najvrednija

stvar u kojoj se može uživati. Stvari koje danas dobijate da jedete i odenete su samo užici krvi i mesa. One su blagodat i Ja se jednostavno ne obazirem na te stvari. Središte Mog dela je u sledećoj etapi (ulazak u duhovni svet i suočavanje sa vaseljena svetom).

Rekao sam da sam već srušio i zgazio veliku crvenu aždaju. Kako da ne verujete Mojim rečima? Zašto i dalje želite da za Mene trpite progon i nedaće? Zar to nije nepotrebna cena koju treba da platite? Mnogo puta sam vas podsetio da vi samo treba da uživate dok lično Ja posao obavljam Sâm. Zašto vam je toliko stalo da nešto preduzmete? Stvarno ne umete da uživate! Potpuno sam vam sve pripremio, zašto niko od vas nije došao kod Mene da to i zatraži? Još uvek niste sigurni u ono što sam rekao! Ne razumete Me! Mislite da su ovo što sada govorim samo prazne reči – stvarno ste smeteni! (Sveobuhvatne pripreme o kojima govorim znače da bi trebalo da Mi se više divite i više se molite preda Mnom, a ja ću lično raditi na tome da prokunem svakog ko Mi se opire i kaznim svakoga ko vas progoni.) Ne znate ništa o Mojim rečima! Otkrivam vam sve Svoje tajne, ali koliko vas ih istinski shvata? Koliko vas ih duboko razume? Šta je Moj presto? Šta je Moje gvozdeno žezlo? Ko od vas zna? Kada se pomene Moj presto, većina misli da je to mesto gde Ja sedim ili da se to odnosi na mesto na kome boravim ili da se odnosi na Mene kao osobu. To su sve pogrešna shvatanja – pravi haos satkan od pregršti pogrešnih shvatanja! Nijedno od tih tumačenja nije ispravno, zar ne? Tako svi vi to razumete i dokučujete i to je jednostavno krajnje odstupanje od shvatanja! Šta je autoritet? Kakav je odnos između autoriteta i prestola? Presto je Moj autoritet. Kada Moji prvorođeni sinovi budu slavili Moj presto, to će biti trenutak kada će Moji prvorođeni sinovi dobiti autoritet od Mene. Samo Ja imam autoritet i samim tim samo Ja imam presto. Drugim rečima, pošto Moji prvorođeni sinove budu patili na isti način kao što sam Ja patio, prihvatiće ono što Jesam i ono što imam i dobiće sve od Mene. To je proces kojim će dostići status prvorođenog sina. To će biti trenutak kada Moji prvorođeni sinovi budu slavili Moj presto i to će takođe biti trenutak kada će primiti autoritet od Mene. Trebalo bi to da shvatite! Sve što kažem je jasno i potpuno nedvosmisleno, tako da svako može da razume. Ostavite po strani sopstvene predstave i sačekajte da primite tajne koje vam otkrivam! Šta je, dakle, gvozdeno žezlo? U prethodnoj etapi, to se odnosilo na Moje stroge reči, ali je danas drugačije nego u prošlosti: danas se gvozdeno žezlo odnosi na Moje postupke, koji su velike nesreće prožete autoritetom. Dakle, kada god se pomene gvozdeno žezlo, uvek je u vezi sa autoritetom. Izvorno značenje gvozdenog žezla pominje se u smislu velikih nesreća i deo je autoriteta. Svi moraju to jasno da vide i samo tako mogu da dokuče Moju volju i prime otkrivenja iz Mojih reči. Ko god ima delo Svetog Duha drži gvozdeno žezlo u ruci i on je taj koji ima autoritet i pravo da izvrši neku od velikih nesreća. To je jedna od Mojih upravnih odluka.

Sve stvari – baš sve – su vam otvorene (to se odnosi na deo na koji je jasno ukazano) i sve stvari – baš sve – su od vas skrivene (to se odnosi na tajni deo Mojih reči). Govorim s mudrošću: dozvoljavam vam da shvatite samo doslovno značenje nekih Mojih reči, dok vam omogućavam da dokučite značenje drugih (ali većina nije u stanju da razume),

jer je to redosled Mog dela. Mogu samo da vam kažem istinito značenje Mojih reči kada dostignete određeni rast. To je Moja mudrost i to su Moja čudesna dela (da bih vas usavršio i da bih potpuno porazio Sotonu i ponizio đavole). Tek kada uđete u drugi svet moći ćete u potpunosti da razumete. Moram to tako da uradim jer je u ljudskim predstavama mnogo toga što ljudi jednostavno ne mogu da shvate i čak iako vam se jasno obratim, opet nećete razumeti. Na kraju krajeva, ljudski um je ograničen i mnogo je toga što mogu da vam prenesem tek nakon što budete zakoračili u duhovni sve; u suprotnom, čovekova krv i meso nisu na visini zadatka i to može samo da prekine Moje upravljanje. To je istinito značenje „redosleda Mog dela“ koji pominjem. U kojoj meri Me razumete u svojim predstavama? Zar je vaše razumevanje nepogrešivo? Da li je to znanje u duhu? Prema tome, moram da vas pustim da pređete u drugi svet kako biste dovršili Moje delo i izvršili Moju volju. Šta je tačno taj drugi svet? Da li je to stvarno, kao što ljudi misle, neka vrsta nadiskustvenog prizora? Da li je to stvarno nešto kao vazduh, što ne može da se vidi ili oseti, a ipak postoji? Kao što sam rekao, stanje postojanja u telu znači biti od krvi i mesa i kosti i imati formu i oblik. To je apsolutno istinito i nepobitno i svi u to moraju da veruju. To je pravo stanje u telu. Pored toga, u telu nema stvari koje ljudi mrze. Ali šta je tačno stanje? Kada ljudi budu prelazili iz krvi i mesa u telo, mora se pojaviti velika grupa. Drugim rečima, oslobodiće se svoje ljušture of krvi i mesa i može se reći da će svako poći za svojim jatom: meso s mesom i telo sa telom. Oni koji se odvoje od svojih domova, svojih roditelja, žena, muževa, sinova i ćerki počinju da ulaze u duhovni svet. Na kraju biva ovako: situacija u duhovnom svetu je takva da se prvorođeni sinovi okupljaju zajedno, pevaju i igraju, veličaju Moje sveto ime i kliču Mu. To je lep prizor, uvek nov. To su sve Moji voljeni sinovi koji Me veličaju zauvek i bez prestanka, večno poštujući Moje sveto ime. Takvo je stanje po ulasku u duhovni svet, takvo je ujedno i delo po ulasku u duhovni svet i takva je situacija o kojoj sam govorio – usmeravanje crkve u duhovnom svetu. Štaviše, takva je i Moja ličnost koja se pojavljuje u svakoj naciji u vaseljeni i među svim nacijama i svim narodima, dok nosi Moj autoritet, Moj gnev i Moj sud i, povrh toga, Moje gvozdeno žezlo da bi vladala svim nacijama i svim narodima. Među svim narodima i u čitavoj vaseljeni, ona svedoči o Meni tako da se tresu nebo i zemlja, čineći da Me svi narodi i sva stvorenja na planinama, u rekama, u jezerima i na kraj sveta, veličaju i slave i poznaju, jedinog Boga Sâmog, koji je Stvoritelj svega stvorenog i koji usmerava sve, upravlja svime i sudi svemu, postiže sve, kažnjava sve i uništava sve. To je, dakle, stvarna pojava Moje ličnosti.

Poglavlje 100

Prezirem sve one koje nisam Ja predodredio i izabrao. Shodno tome, moram da ih izbacim iz Moje kuće jednog po jednog, da bi Moj hram bio svet i neukaljan, Moja kuća uvek nova i nikad stara, da bi se Moje sveto ime zauvek širilo i da se Moj sveti narod

pretvori u Moje voljene. Ta vrsta prizora, ta vrsta kuće i ta vrsta carstva su Moj cilj i Moje prebivalište. To je temelj Mog stvaranja svih stvorenja. Niko ne može na to da utiče ili da to promeni. Samo ćemo Ja i Moji voljeni sinovi zajedno živeti u njemu i nikome neće biti dozvoljeno da ga gazi, ničemu neće biti dozvoljeno da tu boravi, a ponajmanje će biti dozvoljeno da se bilo šta neprijatno desi. Biće samo hvale i klicanja i sve će biti prizor nezamisliv čoveku. Želim samo da Mi date svu svoju snagu svim srcem i dušom i najbolje što umete. Bilo danas ili sutra, bilo da ste neko ko vrši službu za Mene ili neko ko zadobija blagoslove, svi bi trebalo da uložite deo svoje snage za Moje carstvo. To je obaveza koju bi trebalo da preuzmu svi stvoreni ljudi i mora se izvršiti i primeniti na taj način. Pokrenuću sva stvorenja da vrše službu za lepotu Mog carstva da uvek bude novo i da Moja kuća postane skladna i jedinstvena. Nikom nije dozvoljeno da Mi se usprotivi i svako ko se na to usudi mora da podnese sud i mora biti proklet. Sada moje kletve počinju da pogađaju sve nacije i sve narode i Moje kletve su još strože od Mog suda. Sada je vreme da se počne sa osudom svih ljudi, pa se zato kaže da su to kletve. To je zato što je sada poslednje doba, a ne vreme stvaranja. Kako su se doba smenila, ritam Mog dela je sada potpuno drugačiji. Zbog potreba Mog dela, drugačiji su i ljudi koji su Mi potrebni. Oni koji treba da budu napušteni biće napušteni; oni koji moraju biti odbačeni biće odbačeni; oni koji bi trebalo da budu ubijeni biće ubijeni, a oni koji treba da ostanu ostaće. To je neizbežan trend koji ne zavisi od čovekove volje i niko ga ne može promeniti. To se mora izvršiti shodno Mojoj volji! Napustiću one koje želim da napustim i izgnati one koje želim da izgnam; niko se neće ponašati samovoljno. Ostaće oni za koje želim da ostanu i volim one koje želim da volim; to se mora izvršiti shodno Mojoj volji! Ne postupam prema osećanjima. Sa Mnom je sve pravda, sud i gnev – uopšte nema emocija. Ni trunčice ljudskosti u Meni nema, jer sam Ja Sâm Bog, ličnost Boga. Jer svi ljudi vide aspekt Mene koji je Moja ljudskost, a nisu videli aspekt koji je Moje božanstvo. Stvarno su slepi i smeteni!

Ono što vam govorim morate da čuvate u vašem srcu, morate da razumete Moje srce kroz Moje reči i budete obzirni prema Mom bremenu. Onda ćete upoznati Moju svemogućnost i videti Moju ličnost. Jer su reči Moje reči mudrosti i niko ne može da dokuči principe ili zakone na kojima se Moje reči zasnivaju. Ljudi misle da se služim obmanama i nepoštenjem i ne poznaju Me kroz Moje reči, već naprotiv hule na Mene. Tako su slepi i neuki! Nemaju baš nikakvu sposobnost razlučivanja! Svaka rečenica koju izgovaram sadrži autoritet i sud i niko ne može da promeni Moje reči. Jednom kada su Moje reči izgovorene, sigurno je da će se stvari izvršiti u skladu sa Mojim rečima – to je Moja narav. Moje reči su autoritet i ko god ih promeni vređa Moju grdnju i moram da ga pokosim. U težim slučajevima, takvi navuku propast na sopstveni život i završe u Adu ili u bezdanu. To je jedini način na koji se bavim čovečanstvom i čovek to ne može da promeni – to je Moja upravna odluka! Zapamtite to! Nikome nije dozvoljeno da prekrši Moju odluku i stvari se moraju izvršavati po Mojoj volji! U prošlosti sam bio previše blag prema vama i nailazili ste samo na Moje reči. Reči koje sam govorio o tome kako ću da

pokosim ljude nisu se još ostvarile. Ali od danas, sve nesreće (u vezi sa Mojim upravnim odlukama) nastupiće jedna za drugom da kazne sve one koji se ne povinuju Mojoj volji. Moraju da nastanu činjenice, inače ljudi neće moći da vide Moj gnev i stalno će živeti u razvratu. To je korak u Mom planu upravljanja i na taj način izvršavam sledeći korak u Mom delu. Kažem vam to unapred da ne biste počinili prekršaj i zauvek otišliu propast. Drugim rečima, od danas, pa ubuduće, potrudiću se da svi ljudi, osim Mojih prvorođenih sinova, zauzmu svoja odgovarajuća mesta u skladu sa Mojom voljom i izgrdiću ih jednog po jednog. Niko neće biti pošteđen. Samo probajte da opet budete razvratni! Samo se usudi da se opet pobuniš! Već sam rekao da sam pravedan prema svima, da sam bez trunke sentimentalnosti i time pokazujem da se Moja narav ne sme uvrediti. To je Moja ličnost. To niko ne može da promeni. Svi ljudi čuju Moje reči i svi ljudi vide Moje slavno lice. Svi moraju da Mi se potpuno i apsolutno povinuju – to je Moja upravna odluka. Svi ljudi širom vaseljene i na kraju sveta bi trebalo da Me hvale i slave, jer sam Ja jedinstveni Sâm Bog, jer sam Ja ličnost Boga. Niko ne može da promeni Moje reči i Moje izjave, Moj govor i Moje ponašanje, jer su to stvari koje se samo Mene tiču i koje sam imao od najdrevnijih vrema i koje će postojati zauvek.

Ljudi imaju nameru da Me stave na probu i žele da u Mojim rečima pronađu nešto što bi mogli da upotrebe protiv Mene, da bi Me oklevetali. Zar treba da Me klevećeš? Zar da Mi površno sude? Zar o Mojim postupcima da se ležerno razgovara? Zaista ste družina koja ne zna šta je dobro za vas! Nimalo Me ne poznajete! Šta je Sionska gora? Šta je Moje prebivalište? Šta je obećana zemlja Kanan? Šta je temelj stvaranja? Zašto sam vam u poslednjih nekoliko dana stalno pominjao te reči? Sionska gora, Moje prebivalište, obećana zemlja Kanan, temelj stvaranja – sve to pominje se u vezi sa Mojom ličnošću (u vezi sa telom). Svi ljudi misle da su to mesta koja fizički postoje. Moja ličnost je Sionska gora; to je moje prebivalište. Ko god zakorači u duhovni svet popeće se na Sionsku goru i ući u Moje prebivalište. Stvorio sam sva stvorenja unutar Svoje ličnosti, odnosno, sve je stvoreno unutar tela i samim tim je ono temelj. Zašto kažem da ćete se vratiti u telo zajedno sa Mnom? Tu leži izvorno značenje. Baš kao i naziv „Bog“, te imenice same po sebi nemaju nikakvo značenje, već predstavljaju različita imena koja dajem različitim mestima. Zato ne obraćajte previše pažnje na njihovo bukvalno značenje, već se usredsredite samo na to da čujete Moje reči. Morate ih videti na taj način i onda ćete biti u stanju da dokučite Moju volju. Zašto vas stalno podsećam na to da u Mojim rečima leži mudrost? Koliko vas je pokušalo da shvati značenje toga? Svi samo slepo analizirate i nerazumni ste!

Još uvek ne razumete većinu stvari koje sam govorio u prošlosti. I dalje sumnjate i ne možete da udovoljite Mom srcu. U kojem god trenutku postanete sigurni u svaku rečenicu koju izgovorim, to će biti trenutak kada će vaš život sazreti. Meni je jedan dan kao hiljadu godina i hiljadu godina kao jedan dan. Šta vi mislite o vremenu o kome govorim? Kako ga objašnjavate? Pogrešno ga tumačite! Uz to, većina ljudi Mi zanoveta oko toga, u želji da pronađe nešto što bi iskoristili protiv Mene – ne znate šta je dobro

za vas! Vodite računa, inače ću vas pokositi! Kada dođe dan kada će sve postati jasno, sve ćete razumeti. Za sada vam još uvek ne govorim (sada je trenutak da se razobliče ljudi; svi moraju da budu pažljivi i oprezni da bi bili u stanju da udovolje Mojoj volji). Razobličiću sve ljude Mojim rečima i njihov izvorni oblik biće otkriven da bi se pokazalo da li su istiniti ili ne. Ako je neko bludnica ili Jezavelja, moram da ga razobličim. Već sam rekao da Ja delam a da ni prstom ne mrdnem i da koristim samo Svoje reči da bih razobličio ljude. Ne bojim se nikakvih maski – jednom Moje reči izgovorene, moraš da otkriješ svoj izvorni oblik i ma koliko se dobro prerušio, Ja ću te sigurno prozreti. To je princip mog postupanja – koristim samo izjave i ne trošim ni delić snage. Ljude obliva znoj od straha da li će se Moje reči ostvariti ili ne i strahuju i brinu se za Mene, ali taj trud stvarno nije potreban; to je cena koja se ne mora platiti. Brineš za Mene, ali da li je tvoj život sazreo? Šta je sa tvojom sopstvenom sudbinom? Zapitaj se to često i ne budi nemaran. Ljudi bi trebalo da uzmu u obzir celokupno Moje delo i da, kroz Moje postupke i Moje reči, vide Moju ličnost, steknu veće znanje o Meni, upoznaju Moju svemogućnost, upoznaju Moju Mudrost i sredstva i metode kojima sam stvorio sva stvorenja i shodno tome posvete mi beskrajne hvale. Učiniću da svi ljudi vide na koga polažem Svoje upravne odluke, nad kim delam, šta je to što želim da uradim i šta je to što želim da upotpunim. To je nešto što svako mora da izvrši, jer je to Moja upravna odluka. Postići ću ono što govorim. Niko ne bi trebalo da površno analizira Moje reči. Svi moraju da u Mojim rečima uvide principe na kojima se zasnivaju Moja dela i da iz Mojih reči saznaju šta je Moj gnev, šta je Moja kletva i šta je Moj sud. Sve te stvari zasnivaju se na Mojim rečima i to su stvari koje bi trebalo da uvidi svaki čovek kroz svaku Moju reč.

Poglavlje 101

Neću biti ni trunčicu popustljiv prema onome koji prekida Moje upravljanje ili nastoji da Mi osujeti planove. Svako bi trebalo da dokuči Moje značenje iz reči koje kazujem i da jasno razume ono o čemu govorim. Imajući u vidu postojeću situaciju, svako od vas bi trebalo da se preispita: kakvu ulogu igraš? Da li živiš Mene radi ili obavljaš službu za Sotonu? Da li svaki tvoj postupak dolazi od Mene ili od đavola? Sve ti trebalo da ti bude jasno, da ne bi prekršio Moje upravne odluke i time navukao na sebe Moj jarosni bes. Ako se osvrnemo na prošlost, ljudi su Mi uvek bili nelojalni i nisu Me poštovali kao Oca. Nikada Me nisu poštovali, štaviše, izdali su Me. Iz tih razloga, danas ih je zadesio Moj sud. Iako izgleda da sam samo čovek, svi oni koje ne odobravam (trebalo bi da razumete Moje značenje iz toga: nije važno koliko si lep ili šarmantan, već da li sam te predodredio i izabrao ili ne) ću izgnati. To je definitivno istina. To je zato što spolja možda izgledam kao čovek, ali moraš da vidiš kroz Moju ljudskost da bi uvideo Moje božanstvo. Kao što sam mnogo puta rekao, „normalna ljudskost i potpuno božanstvo su dva nerazdvojna dela celovitog Boga Sâmog“. Ipak, i dalje Me ne razumete i pridajete značaja samo tom

vašem nejasnom Bogu. Vi ste ljudi koji ne poseduju duhovno razumevanje. Međutim, takvi ljudi i dalje žele da budu Moji prvorođeni sinovi. Kako besramno! Ne vide kakav je stvarno njihov status! Nemaju čak ni status Mog naroda koji Mi služi, kako onda da budu Moji prvorođeni sinovi i da budu carevi zajedno sa Mnom? Takvi ljudi ne poznaju sebe. Oni su Sotonini potomci i nedostojni su da budu stubovi Moje kuće, a kamoli da služe preda Mnom. Stoga ću ih izgnati jednog po jednog i svakom ponaosob otkriti njihovo pravo lice.

Moje delo se nesmetano odvija korak po korak i bez ijedne prepreke, zato što sam izvojevao pobedu i zato što sam vladao kao Car širom čitave vaseljene. (Ovde mislim na to da sam, pošto sam pobedio đavola Sotonu, ponovo povratio Moju moć.) Kada budem pridobio sve prvorođene sinove, barjak pobede vijoriće se Sionskom gorom. Drugim rečima, Moji prvorođeni sinovi su Moj barjak pobede, Moja slava i ono čime se hvalim. Oni su znak da sam ponizio Sotonu i oni su način na koji delam. (Preko grupe ljudi koje je Sotona iskvario pošto sam ih predodredio, ali koji su se ponovo vratili na moju stranu, ponižavam veliku crvenu aždaju i vladam svim sinovima pobune.) Moji prvorođeni sinovi su tamo gde je Moja svemogućnost. Oni su moj veliki uspeh, nepromenjiv i nesporan. Kroz njih ću ostvariti Svoj plan upravljanja. To sam mislio u prošlosti kada sam rekao „kroz vas ću učiniti da se sve nacije i svi narodi vrate pred Moj presto“. Na to sam mislio i kada sam izgovorio reči „teško breme na vašim leđima“. Da li je to jasno? Da li razumete? Prvorođeni sinovi učvršćuju celokupan Moj plan upravljanja. Iz tog razloga, nikada nisam bio blag prema toj grupi i uvek sam ih strogo kažnjavao (pod kažnjavanjem mislim na patnje u svetu, nesreće u porodicama i napuštanje od strane roditelja, muževa, žena i dece – ukratko, biti napušten od sveta i zaboravljen od doba), i zbog toga imate sreću da se nađete preda Mnom danas. To je odgovor na pitanje o kome ste često razmišljali: „Zašto drugi ljudi nisu prihvatili to ime, a ja jesam?“ Sada znate!

Danas ništa nije isto kao u prošlosti. Moj plan upravljanja usvojio je nove metode, Moje delo je još različitije nego što je bilo i Moje izjave su još jedinstvenije. Stoga sam stalno naglašavao da bi trebalo pravilno da vršite službu za Mene (to je rečeno uslužiteljima). Nemojte se odnositi prema sebi sa negativnošću, već nastavite iskreno da tragate. Zar nije prijatno zadobiti malo blagodati? Daleko je bolje nego patiti u svetu. Čuj Me! Ako ne budeš vršio službu za Mene puna srca, već se budeš žalio da sam bio nepravedan, sutra ćeš pasti u Ad i pakao. Niko ne želi da umre pre vremena, zar ne? I jedan dan života više je dan koji vredi, tako da ćeš se u potpunosti žrtvovati za Moj plan upravljanja, a posle toga ćeš čekati Moj sud o tebi, kao i da te zadesi Moja pravedna grdnja. Nemoj da pretpostavljaš da je ono što govorim besmislica; govorim iz Svoje pravednosti i Svoje naravi i postupam u skladu sa Svojim veličanstvom i Svojom pravednošću. To što svi ljudi kažu da nisam pravedan je zato što Me ne poznaju i to je jasan izraz njihove buntovničke naravi. Što se Mene tiče, nema emocija, već postoji samo pravednost, veličanstvo, sud i gnev. Što vreme više prolazi, više ćete uviđati Moju

narav. Sadašnjost je prelazna faza i vi ste u stanju da vidite samo delić toga; možete da vidite samo neke spolja prikazane stvari. Kada se pojave Moji prvorođeni sinovi, omogućiću vam da sve to vidite i razumete. Svi će biti ubeđeni u svojim srcima i svojim rečima. Učiniću da se oglasite svedočeći Meni, da Me večno hvalite i zauvek veličate. To je neizbežno i niko to ne može da promeni. Ljudi to jedva mogu da zamisle, a kamoli da poveruju.

Onima koji su prvorođeni sinovi vizije su sve jasnije i njihova ljubav za Mene sve jača. (To nije romantična ljubav kojom Me Sotona iskušava, to je nešto što se mora prozreti. Iz tog razloga sam ranije pominjao da postoje oni koji se razmeću svojim šarmom pred Mnom. Ti ljudi su Sotonine sluge koji veruju da će Me privući njihov izgled. Kako besramno! Oni su najbedniji od svih bednika!) Međutim, ljudima koji sami nisu prvorođeni sinovi su, putem ovih reči koje sam izgovarao u ovom periodu, vizije sve nejasnije i izgubili su veru u Mene kao ličnost. Nakon toga postaju sve ravnodušniji dok konačno ne padnu. Takvi ljudi ne mogu da se uzdrže. To je cilj onog što kazujem u ovom periodu; to treba svi da vide (obraćam se prvorođenim sinovima), i da kroz Moje izjave i postupke posmatraju Moju divotu. Zašto se kaže da sam Vladar Mirotvorni, Otac Večni, da sam Ja Divni i da sam Ja Savetnik? Objašnjavati to sa stanovišta Mog identiteta, Mojih izjava ili onog što činim bilo bi previše površno i ne bi bilo ni vredno pomena. Razlog da Me nazivaju Vladar Mirotvorni proističe iz Moje moći da upotpunim prvorođene sinove, iz Mog suda Sotoni i bezgraničnih blagoslova koje sam podario prvorođenim sinovima. Drugim rečima, samo prvorođeni sinovi ispunjavaju uslove da Me nazivaju Vladarem Mirotvornim, jer Ja volim Svoje prvorođene sinove i epitet „Vladar Mirotvorni“ trebalo bi da se čuje iz njihovih usta. Za njih, Ja sam Vladar Mirotvorni. Za Moje sinove i Moj narod, poznat sam kao Otac Večni. Zbog postojanja Mojih prvorođenih sinova i zbog toga što oni mogu da vrše carsku vlast zajedno sa Mnom i vladaju svim nacijama i svim narodima (odnosno, sinovima i narodom), sinovi i narod bi stoga trebalo da Me zovu Otac Večni, što znači Sâm Bog, koji je iznad prvorođenih sinova. Ja sam Divni za one koji nisu sinovi, narod ili prvorođeni sinovi. Zbog čudesnosti Mog dela, nevernici ne mogu uopšte da Me vide (jer sam im stavio veo na oči), i ne vide jasno Moje delo. Za njih sam, dakle, Divni. Za sve đavole i Sotonu, Ja sam Savetnik, jer sve što radim služi tome da ih osramotim; svi Moji postupci su radi Mojih prvorođenih sinova. Svaki Moj korak odvija se neometano i sa svakim korakom ostvarujem pobedu. Štaviše, mogu da prozrem Sotonine spletke i iskoristim ih za svoje ciljeve sa negativne strane. To je značenje toga da sam Ja „Savetnik“, što niko ne može da promeni i niko ne može u potpunosti da shvati. Međutim, kada je reč o Mojoj ličnosti, Ja sam Vladar Mirotvorni i Otac Večni, kao i Savetnik i Divni. U tome nema ničeg neistinitog. To je nepobitna i nepromenjiva istina!

Imam toliko toga da kažem; iz toga jednostavno ne može da se povuče nikakva paralela. Stoga zahtevam da budete strpljivi i čekate. Šta god radili, nemojte da odete iz hira. Jer ono što ste razumeli u prošlosti je sada zastarelo, više nije primenjivo i sadašnjost je vreme promena, poput smene dinastija. Iz tog razloga, želim da drugačije

razmišljate i odbacite stare predstave. To je ono što „odevanje u svetu odoru pravednosti“ stvarno znači. Samo Ja mogu da objasnim Moje reči i samo Ja znam čega sam se latio. Prema tome, samo su Moje reči bez nečistoća i u potpunosti su ono što nameravam, a samim tim je i odevanje svete odore pravednosti. Način na koji ljudski um razume je puka mašta; ljudsko razumevanje je nečisto i ne može da ostvari Moje namere. Prema tome, Ja Sâm govorim i Ja Sâm objašnjavam i na to sam mislio kada sam rekao „Delo obavljam Sâm“. To je nužni deo Mog plana upravljanja i svi moraju da Me slave i hvale Me. Što se tiče razumevanja Mojih reči, nikada nisam dao tu moć ljudima, niti su oni za to uopšte sposobni. To je jedan od Mojih načina da ponizim đavola. (Kada bi ljudi razumeli Moje izjave i mogli da dokuče Moje namere na svakom koraku, Sotona bi mogao da zaposedne ljude kad god bi poželeo, a kao rezultat toga, oni bi se okrenuli protiv Mene i onemogućili Mi da postignem Svoj cilj odabira mojih prvorođenih sinova. Kada bih razumeo svaku tajnu i kada bi Moja ličnost mogla da kazuje izjave koje niko nije u stanju da shvati, onda bih i Ja mogao da budem zaposednut Sotonom. Zbog toga, dok sam u telu, uopšte ne posedujem natprirodne moći.) Neophodno je da svi jasno shvate značenje tih reči i da Me slede dok ih vodim. Ne pokušavajte da sami shvatite duboke reči i doktrine.

Poglavlje 102

Govorio sam u određenoj meri i Moje delo dostiglo je određenu tačku. Svako od vas bi trebalo da dokuči Moju volju i da u različitoj meri bude u stanju da bude obziran prema Mom bremenu. Sada je prekretnica kada telo prelazi u duhovni svet – vi ste prethodnici koja prelazi iz jedno u drugo doba, ljudi vaseljenje koji putuju vaseljenom i na kraj sveta. Vi ste Moji najdraži, vi ste oni koje volim. Može se reći da nikog osim vas ne volim, jer sam vas radi uložio ogromne napore. Nije valjda da to ne znate? Zašto bih Ja stvorio sva stvorenja? Zašto bih njima upravljao tako da vama služe? Svi ti postupci bili su izraz Moje ljubavi prema vama. Sve gore sa svim stvorenjima u njima i zemlja sa svim stvorenjima na njoj, svi Me veličajte i slavite jer sam vas zadobio. Stvarno je sve urađeno; štaviše, sve je temeljno ostvareno. Gromko ste Mi posvedočili i ponizili ste đavole i Sotonu za Mene. Svi ljudi, poslovi i stvari izvan Mene pokoravaju se Mojoj vlasti i, zbog završetka Mog plana upravljanja, svi idu za svojim jatom (Moj narod pripada Meni, a Sotonini pripadaju ognjenom jezeru – oni upadaju u bezdan, u kojem će večno jecati i zanavek stradati). Kada pominjem „stradanje“ i „od tog trenutka, uzeti im duh, dušu i telo“, mislim na njihovu predaju Sotoni i dozvolu da ih gaze. Drugim rečima, svi oni koji nisu iz Moje kuće biće uništeni i prestaće da postoje. To ne znači, kao što ljudi zamišljaju, da ih neće biti. Može se i reći da, po Mom mišljenju, ništa izvan Mene ne postoji, što je pravo značenje propasti. U ljudskim očima te stvari izgledaju kao da postoje, ali prema Mom mišljenju, pretvorile su se u ništavilo i propašće za vijek i vijekova. (Naglašavam

da su oni nad kojima više ne delam izvan Mene.) Ma kako razmišljali, ljudi ne mogu to da shvate i ma koliko dobro videli, ne mogu to da dokuče. Ljudi ne mogu jasno da razumeju ako ih ne prosvetim, ako ih ne prosvetlim i izričito im na to ne ukažem. Štaviše, biće im sve nejasnije, osećaće se još praznije i sve više će misliti da ne postoji put koji treba da slede – gotovo kao da su mrtvi. U ovom trenutku, većina ljudi (drugim rečima svi osim prvorođenih sinova) su u takvom stanju. Ukazao sam veoma jasno na te stvari, ali većina ipak uopšte ne reaguje i još uvek žudi za svojim telesnim užicima. Jedu, a zatim spavaju; spavaju, pa onda jedu. Ne razmišljaju o Mojim rečima. Čak i kada su osnaženi, to traje tek veoma kratko i posle toga su ponovo isti kao pre, nisu se promenili nimalo, kao da Me uopšte nisu slušali. To su oni tipični, beskorisni ljudi koji nemaju nikakvih briga, klasični paraziti. Kasnije ću ih jednog po jednog odbaciti, ne brinite! Jednog po jednog ću ih poslati nazad u bezdan. Sveti Duh nikada nije delao u tim ljudima i sve što oni rade proističe iz darova koji su primili. Kada govorim o darovima, mislim na to da su to ljudi koji nemaju svoj život, koji su Moji uslužitelji. Nijednog od njih ne želim i izgnaću ih (ali za sada su Mi još uvek pomalo korisni). Vi koji ste uslužitelji, čujte! Nemoj da misliš da to što te koristim znači da sam ti naklonjen. To nije tako jednostavno. Ako želiš da ti budem naklonjen, moraš da budeš neko koga odobravam i koga lično usavršavam. Takve osobe volim. Čak iako ljudi kažu da sam pogrešio, nikada neću promeniti mišljenje. Da li to znaš? Oni koji vrše službu su puka marva i konji, kako takvi mogu da budu Moji prvorođeni sinovi? Zar to ne bi bilo besmisleno? Zar to ne bi bila povreda zakona prirode? Ko god ima Moj život i Moje kvalitete Moj je prvorođeni sin. To je razumna stvar i nije moguće poreći je. Tako mora da bude, inače ne bi bilo nikog ko bi igrao tu ulogu i niko ne bi mogao da je zameni. To nije pitanje kome se prilazi sa emotivne strane, jer sam Ja Sâm pravedni Bog; Ja sam sveti Bog lično. Ja sam veličanstveni Bog lično koga je nemoguće uvrediti!

Sve što je za ljude nemoguće sa Mnom se odvija neometano i slobodno. Niko ga ne može zaustaviti, ni promeniti. Ovaj svet u svoj njegovoj veličini potpuno je u Mojim rukama, da ne pominjemo đavolka Sotonu. Da nije Mog plana upravljanja i da nije Mojih prvorođenih sinova, odavno bih uništio to staro zlo, kao i ovo razvratno doba koje je tako prožeto zadahom smrti. Međutim, Ja postupam primereno i ne govorim olako. Jednom kada nešto kažem, to će se i ostvariti. Čak i da nije tako, uvek će postojati aspekt Moje mudrosti, koji će sve postići za Mene i utrti put Mojim postupcima. To je zato što su Moje reči Moja mudrost; Moje reči su sve. Ljudi ih suštinski ne razumeju i ne mogu da ih dokuče. Često pominjem „ognjeno jezero“. Šta to znači? Koliko se razlikuje od „ognjenog i sumpornog jezera“? Ognjeno i sumporno jezero odnosi se na Sotonin uticaj, dok se ognjeno jezero odnosi na ceo svet pod Sotoninom vlašću. Svi na svetu izgoreće u ognjenom jezeru (odnosno, biće sve iskvareniji i iskvareniji i jednom kada njihova iskvarenost dostigne određeni nivo, Ja ću ih uništiti jednog po jednog, što lako mogu da uradim izjavom jedne jedine reči). Što je veći Moj gnev, to će jače goreti plamen u ognjenom jezeru. To se odnosi na to da ljudi postaju sve više i više zli. Trenutak kada

bude prasnuo Moj gnev biće ujedno i trenutak kada bude eksplodiralo ognjeno jezero. Drugim rečima, biće to trenutak kada će propasti cela vaseljena-svet. Tog dana, Moje carstvo će biti potpuno ostvareno na zemlji i počeće novi život. To je nešto što će uskoro biti ispunjeno. Pošto Ja to budem izgovorio, sve će doći na videlo. Takvo je čovekovo gledište po tom pitanju, ali po Mom mišljenju, stvari su već unapred ispunjene jer je za Mene sve lako. Ja progovorim i urađeno je; Ja progovorim i stvoreno je.

Svakog dana, vi jedete Moje reči, uživate u sitosti u Mom hramu, pijete vodu iz Moje reke života i berete plodove sa Mog drveta života. Šta je, dakle, sitost u Mom hramu? Šta je voda iz Moje reke života? Šta je drvo života? Šta je plod drveta života? Iako su te fraze možda uobičajene, svejedno su nerazumljive svim ljudima, koji su svi zbunjeni. Izgovaraju ih bez ikakve odgovornosti, koriste ih nepromišljeno i nasumično ih primenjuju. Sitost u hramu ne odnosi se ni na reči koje sam kazivao, niti na blagodat koju sam vam darivao. Šta onda to stvarno znači? Još od drevnih vremena, niko nije imao toliko sreće da uživa u sitosti u Mom hramu. Samo poslednjih dana, među Mojim prvorođenim sinovima, ljudi mogu da vide šta je sitost u Mom hramu. „Hram“ u toj rečenici se odnosi na Moju ličnost; odnosi se na Sionsku goru, Moje prebivalište. Bez Moje dozvole niko ne može da u nju uđe ili iz nje izađe. Na šta se odnosi reč „sitost“? Odnosi se na blagoslov vladanja zajedno sa Mnom u telu. Uopšte govoreći, to se odnosi na blagoslov prvorođenih sinova da mogu da vladaju zajedno sa Mnom u telu i to nije teško shvatiti. Voda u reci života ima dva značenja: sa jedne strane, to je živa voda koja teče iz nutrine Mog bića, odnosno svaka reč koja izlazi iz Mojih usta. Sa druge strane, odnosi se na mudrost i strategiju Mojih postupaka, kao i na ono što Ja jesam i ono što Ja imam. Moje reči sadrže beskrajne, skrivene tajne (a da tajne više nisu skrivene pominje se u odnosu na prošlost, ali ako se uporede sa javnim otkrivenjima koja će se desiti u budućnosti, još uvek su skrivene. Ovde, izraz „skrivene“ nije apsolutan, već relativan). Drugim rečima, voda iz reke života neprestano teče. U Meni je beskrajna mudrost i ljudi nikako ne mogu da dokuče ono što Jesam i ono što imam. Odnosno, voda iz reke života večno protiče. Iz ljudske perspektive, postoje brojne vrste fizičkog drveća, ali niko nikada nije video drvo života. Međutim, uprkos tome što ga danas vide, ljudi ga i dalje ne prepoznaju, a ipak čak kažu da jedu plodove sa drveta života. To je potpuno suludo! Jeli bi sa njega ne bi birali! Zašto kažem da ga ljudi vide, ali ga ne prepoznaju? Zašto to kažem? Da li razumete značenje Mojih reči? Sâm praktični Bog današnjice je Moja ličnost i On je drvo života. Nemojte da koristite ljudske predstave da Me ocenjujete. Spolja Ja ne izgledam kao drvo, ali da li znaš da sam ja zapravo drvo života? Svaki Moj pokret, Moj govor i Moje ponašanje su plod sa drveta života i oni su Moja ličnost – oni su ono što bi Moji prvorođeni sinovi trebalo da jedu, te ćemo tako, na kraju, samo Moji prvorođeni sinovi i Ja biti potpuno isti. Biće u stanju da Me prožive i da svedoče za Mene. (To su stvari koje će se desiti pošto uđemo u duhovni svet. Tek u telu možemo da budemo potpuno isti; u krvi i mesu možemo da budemo otprilike isti, ali još uvek imamo sopstvene sklonosti.)

Ne samo da ću otkriti Moju silu u Mojim prvorođenim sinovima, već ću je otkriti i u njihovoj vladavini nad svim nacijama i svim narodima. To je jedan korak u Mom delu. Sadašnji trenutak je ne samo ključan, već je i prekretnica. Kada sve bude ostvareno, videćete šta Moje ruke rade i videćete kako Ja planiram i kako upravljam – međutim, to nije nešto neodređeno. U svetlu dinamike svake zemlje sveta, to uopšte nije tako daleko. To je nešto što ljudi ne mogu da zamisle i, povrh toga, nešto što ne mogu da predvide. Nikako ne smete da budete nemarni ili nepromišljeni, kako ne biste propustili priliku da budete blagosloveni i nagrađeni. Izgledi carstva se naziru i čitav svet postepeno umire. Iz bezdana i iz ognjenog i sumpornog jezera odjekuju zvuci naricanja koji užasavaju i plaše ljude, koji nemaju gde da se sakriju. Ko god je izabran u Moje ime, a zatim izgnan, završiće u bezdanu. Tako ću, kao što sam više puta rekao, one koje treba da izgnam baciti u bezdan. Kada ceo svet bude uništen, sve što je razoreno pašće u ognjeno i sumporno jezero. Drugim rečima, te stvari biće premeštene iz ognjenog jezera u ognjeno i sumporno jezero. U tom trenutku, sve će biti određeno ili za večno uništenje (svih onih koji su izvan Mene) ili za večni život (svih onih koji su u Meni). U tom trenutku, Ja i Moji prvorođeni sinovi pojavićemo se iz carstva i zakoračiti u večnost. To je nešto što će se kasnije ostvariti. Čak i da vam to sada kažem ne biste razumeli. Možete samo da sledite Moje vođstvo, hodate u Mojoj svetlosti, pratite Me u Mojoj ljubavi, uživate sa Mnom u Mojoj kući, vladate sa Mnom u Mom carstvu, vladate sa Mnom nad svim nacijama i narodima pod Mojom vlašću. Sve što sam gore opisao obuhvata beskrajne blagoslove koje vam darujem.

Poglavlje 103

Gromovit glas se prolama, tresući čitavu vaseljenu. Toliko je zaglušujuć da ljudi nemaju vremena da umaknu. Neki ginu, neki su uništeni, a nekima se sudi. To je prizor kakav zaista niko nikada nije video. Poslušajte pažljivo: udare groma prati zvuk plača, a to je zvuk koji dopire iz Ada; dopire iz pakla. To je gorki plač onih buntovnih sinova kojima Sam presudio. Onima koji nisu slušali šta govorim i koji Moje reči nisu sprovodili u delo sudi se strogo i na njih je palo prokletstvo Moga gneva. Moj glas je sud i gnev; ni prema kome nisam blag i nemam milosti ni za koga, jer Ja sam Sâm pravedni Bog, i obuzet Sam gnevom; obuzet Sam plamenom, pročišćenjem i uništenjem. Ništa kod Mene nije skriveno ni emotivno, već naprotiv, sve je otvoreno, pravedno i nepristrasno. Pošto su Moji prvorođeni sinovi već sa Mnom na prestolu i vladaju svim zemljama i narodima, sada počinje da se sudi onim stvarima i ljudima koji su nepravedni i grešni. Ispitaću ih jedno po jedno, ne propuštajući ništa i razotkrivajući ih potpuno. Jer Moj je sud u potpunosti otkriven i otvoren i Ja baš ništa ne krijem; odbaciću sve što nije u skladu sa Mojom voljom i pustiću da za vek vekova propada u bezdanu. Na tom mestu ostaviću sve to da zanavek gori. U tome se ogleda Moja pravednost i Moja čestitost. To niko ne može da promeni i sve mora biti pod Mojom komandom.

Većina ljudi zanemaruje Moje izjave, misleći da su reči samo reči, a činjenice samo činjenice. Ti ljudi su slepi! Zar ne znaju da sam Ja Sâm verni Bog? Moje reči i činjenice javljaju se istovremeno. Zar nije zaista tako? Ljudi jednostavno ne razumeju Moje reči, a samo oni koji su prosvećeni mogu zaista da ih razumeju. To je činjenica. Čim ugledaju Moje reči, ljudi se nasmrt preplaše i razbeže unaokolo u potrazi za skrovištem. U još većoj meri je tako kada donesem Svoj sud. Kada sam stvarao sve što postoji, kada uništavam svet i upotpunjujem prvorođene sinove – sve to se postiže jednom jedinom rečju iz Mojih usta. To je zato što je i sama Moja reč autoritet; ona je sud. Može se reći da je Moja ličnost sud i veličanstvo; to je nepromenljiva činjenica. To je jedan vid Mojih upravnih odluka; tek jedan od načina na koji sudim ljudima. U Mojim očima, apsolutno sve – uključujući sve ljude, sve događaje i sve stvari – u Mojim je rukama i potpada pod Moj sud. Niko i ništa se ne usuđuje da se ponaša neobuzdano ili samovoljno, i sve mora da bude ostvareno u skladu sa rečima koje izgovaram. Iz ugla ljudskih predstava, svi veruju rečima osobe kao što sam Ja. Kada se Moj Duh oglasi, svi su sumnjičavi. Ljudi baš ništa ne znaju o Mojoj svemoći i čak na Moj račun iznose optužbe. Ovoga časa ti kažem, ko god da sumnja u Moje reči i ko god da nipodaštava Moje reči, svi će biti uništeni; oni su večiti sinovi propasti. Iz ovoga se može videti da ima veoma malo onih koji su prvorođeni sinovi, jer to je način na koji Ja delujem. Kao što sam već rekao, Ja sve postižem a da ni prstom ne mrdnem; koristim samo Svoje reči. U tome, dakle, počiva Moja svemoć. U Mojim rečima niko ne može da pronađe izvor i svrhu onoga što Ja izgovaram. Ljudi to ne mogu postići, već mogu postupati jedino prateći Moja uputstva i činiti sve prema Mojoj volji, u skladu sa Mojom pravednošću, dovodeći do toga da Moja porodica uživa u pravednosti i miru, da živi večno i zanavek bude čvrsta i postojana.

Moj sud stiže svakoga, Moje upravne odluke dopiru do svakoga, a Moje reči i Moja ličnost otkrivene su svima. Ovo je vreme za veliko delo Moga Duha (u ovom trenutku, pravi se razlika između onih koji će biti blagosloveni i onih koje će zadesiti nevolja). Čim Moje reči budu izrečene, Ja sam odredio one koji će dobiti blagoslov, kao i one koje će zadesiti nevolja. Sve ovo je kristalno jasno i Ja sve to mogu da sagledam jednim pogledom. (Ovo govorim sa stanovišta Svoje ljudskosti; stoga ove reči ne protivreče Mom predodređenju ni Mom izboru.) Ja krstarim među planinama i rekama i među svim stvarima, kroz vaseljenska prostranstva, posmatrajući i pročišćavajući svako mesto kako bi sva ona nečista mesta i bludne zemlje prestale da postoje i bile ognjem pretvorene u ništavilo pod dejstvom Mojih reči. Meni je sve lako. Kad bi sada bilo vreme koje sam predodredio za smak sveta, mogao bih da ga progutam izustivši jednu jedinu reč. Međutim, sada nije vreme za to. Sve mora biti spremno pre nego što obavim to delo, tako da Moj plan ne bude ometen a Moje upravljanje ne bude prekinuto. Znam kako da to razumno izvedem: oslanjam se na Svoju mudrost i imam Svoje načine. Ljudi ne smeju ni da mrdnu prstom; pripazite se da vas Moja ruka ne usmrti. Ovo je već obuhvaćeno Mojim upravnim odlukama. Iz ovoga se može videti strogost Mojih upravnih odluka, kao i principa na kojima se zasnivaju, a koji su dvojaki: s jedne strane, ubijam sve one koji

ne poštuju Moju volju i koji krše Moje upravne odluke; s druge strane, u Svom gnevu proklinjem sve one koji krše Moje upravne odluke. Ova dva aspekta su nužna i predstavljaju izvršna načela koja podupiru Moje upravne odluke. Prema svima se postupa na osnovu ta dva načela, bez emocija, bez obzira na odanost određene osobe. To je dovoljno da pokaže Moju pravednost, Moje veličanstvo i Moj gnev, koji će spaliti sve zemaljske stvari, sve svetovne stvari i sve ono što nije u skladu sa Mojom voljom. Moje reči sadrže tajne koje ostaju skrivene, ali u Mojim rečima ima i tajni koje su otkrivene. Stoga su, prema ljudskim predstavama i u ljudskom umu, Moje reči zanavek neshvatljive, a Moje je srce zauvek nedokučivo. To znači da ljude moram da izgnam van njihovih predstava i načina razmišljanja. To je najvažnija stavka Mog plana upravljanja. To moram da učinim na ovaj način kako bih zadobio Svoje prvorođene sinove i ostvario ono što želim.

Nesreće u svetu svakim danom postaju sve veće, a u Mojoj kući katastrofalne nesreće sve su silovitije. Ljudi zaista nemaju gde da uteknu, gde da se sakriju. Budući da se prelazak odvija upravo sada, ljudi ne znaju gde će napraviti svoj sledeći korak. To će postati očigledno tek nakon Moga suda. Upamtite! Ovo su koraci Moga dela i to je način na koji Ja delujem. Utešiću sve Svoje prvorođene sinove, jednog po jednog, i uzdizaću ih korak po korak; a što se služitelja tiče, Ja ću ih, jednog po jednog, sve prognati i napustiti. To je jedan deo Mog plana upravljanja. Nakon što svi služitelji budu otkriveni i Moji prvorođeni sinovi će biti otkriveni. (Za Mene je ovo krajnje jednostavno. Pošto čuju Moje reči, svi ti služitelji će se postepeno povući pred sudom i pretnjom Mojih reči, a ostaće samo Moji prvorođeni sinovi. To nije nešto što je dobrovoljno, niti nešto što ljudska volja može da promeni, već to Moj Duh lično deluje.) To nije događaj u dalekoj budućnosti i trebalo bi da ga vi, u izvesnoj meri, možete sagledati iz ove etape Mog dela i Mojih reči. Ljudima je nedokučivo zašto bih Ja i ovoliko rekao, kao što im je nedokučiva i nepredvidljiva priroda Mojih izjava. Svojim prvorođenim sinovima obraćam se rečima utehe, milosrđa i ljubavi (jer Ja ove ljude uvek prosvećujem i neću ih ostaviti, budući da sam ih predodredio), dok ljudima koji nisu Moji prvorođeni sinovi strogo sudim, pretim im i zastrašujem ih, usled čega su oni stalno uplašeni, u toj meri da su im nervi uvek napeti. Nakon određenog razvoja događaja, oni će se izbaviti iz ovog stanja (kada uništim svet ovi će se ljudi naći u bezdanu), ali nikad neće uteći Mojoj ruci osude niti će se rešiti ovog razvoja događaja. Ovo je, dakle, sud upućen njima; ovo je grdnja upućena njima. Onog dana kada stranci budu stigli, Ja ću te ljude otkriti jednog po jednog. To su koraci Moga dela. Razumete li sada koja je bila namera u pozadini Mog pređašnjeg izgovaranja tih reči? Po Mom mišljenju, nešto neispunjeno takođe je i nešto što je bilo ispunjeno, ali nešto što je bilo ispunjeno ne mora nužno biti nešto što je bilo postignuto. To je zato što Ja imam Svoju mudrost i Svoj način delovanja, koji su ljudima naprosto neshvatljivi. Kada ovim korakom budem postigao rezultate (kada budem otkrio sve one zlikovce koji Mi se opiru), započeću sledeći korak, jer Moja je volja nesputana, niko se ne usuđuje da ometa Moj plan upravljanja i ništa ne sme da mi se ispreči – sve Mi se mora skloniti s

puta! Deco velike crvene aždaje, počujte Me! Došao sam iz Siona i ovaplotio se u svetu da bih zadobio Svoje prvorođene sinove, ponizio vašeg oca (ove reči su upućene potomcima velike crvene aždaje), da bih podržao Svoje prvorođene sinove i ispravio nepravde učinjene Mojim prvorođenim sinovima. Stoga nemojte ponovo da budete divljaci; pustiću Svoje prvorođene sinove da se sa vama obračunaju. U prošlosti su Moji sinovi bili zlostavljani i ugnjetavani, a pošto Otac koristi moć za Svoje sinove, Moji sinovi će se vratiti u Moj voljeni zagrljaj, da ih više niko ne zlostavlja niti ugnjetava. Ja nisam nepravedan; ovo pokazuje Moju pravednost, a ona zaista glasi „voleti one koje Ja volim i mrzeti one koje Ja mrzim“. Ako kažete da sam nepravedan, onda je najbolje da što pre odete. Nemojte biti bestidni i besplatno se gostiti u Mojoj kući. Treba iz ovih stopa da se vratiš kući, da te više ne vidim. Bezdan je vaše odredište i tamo ćete počivati. Ako ste u Mojoj kući, za vas tu neće biti mesta, jer vi ste tegleća marva; vi ste oruđe koje Ja koristim. Kada Mi više ne budete bili ni od kakve koristi, izgnaću vas u oganj i spaliti. Ovo je Moja upravna odluka; tako moram da postupim i jedino ovo pokazuje način na koji Ja delujem i otkriva Moju pravednost i Moje veličanstvo. Što je još važnije, jedino će ovako Mojim prvorođenim sinovima biti dopušteno da zajedno sa Mnom vladaju.

Poglavlje 104

Svi ljudi, događaji i stvari koji su izvan Mene otići će u ništavilo, dok će svi ljudi, događaji i stvari koji su u Meni zadobiti sve od Mene i zakoračiti u slavu sa Mnom, zakoračiti u Moju Sionsku goru, ući u Moje prebivalište i živeti sa Mnom zauvek. Ja sam stvorio sva stvorenja na početku, i Ja ću završiti Svoje delo na kraju. Takođe ću postojati i vladati kao Car zauvek. U periodu između, ja takođe vodim i komandujem celom vaseljenom. Niko Mi ne može oduzeti autoritet, jer sam Ja Sâm Bog. Osim toga, imam moć da prenesem Svoj autoritet na Svoje prvorođene sinove, tako da oni mogu da vladaju uz Mene. To će zauvek postojati i nikada se ne može promeniti. To je Moja upravna odluka. (Gde god da diskutujem o Svojoj upravnoj odluci, ukazujem na ono što se dešava u Mom carstvu, što će postojati zauvek, i što se nikada ne može promeniti.) Svako mora biti ubeđen svim srcem, i mora videti Moju veliku silu u onima koje volim. Niko ne može da osramoti Moje ime; ko god to učini, moraće da ode odavde! Nije da sam Ja nemilosrdan, već si ti nepravedan. Ako prekršiš Moju grdnju, Ja ću se s tobom obračunati i učiniću da propadneš za vjeki vjekova. (Naravno, sve je ovo upućeno ljudima koji nisu Moji prvorođeni sinovi.) Takav otpad nije dobrodošao u Mojoj kući, zato požurite i odlazite odavde! Ne čekajte ni minut, pa čak ni sekund! Moraš da uradiš ono što ti kažem, ili ću te uništiti jednom rečju. Bolje ti je da ne oklevaš i da ne pokušavaš da podvališ. Kad si preda Mnom, izmišljaš gluposti i lažeš Me u lice. Odlazi što pre! Nemam mnogo vremena za takve stvari. (Kada bude vreme da se obavi služba ovi ljudi će je obaviti, a kada bude vreme da se ode, oni će otići. Sve radim mudro, nikada ni minut ili

čak sekundu van planiranog vremena; bez i najmanjeg kašnjenja. Svi Moji postupci su pravedni i potpuno tačni.) Međutim, kada je reč o Mojim prvorođenim sinovima, Ja sam beskrajno tolerantan i Moja ljubav prema vama je večna, što vam omogućava da zauvek uživate u dobrim blagoslovima i u večnom životu sa Mnom. U međuvremenu, nikada nećete trpeti bilo kakve prepreke ili morati da budete podvrgnuti Mom sudu. (Ovo se odnosi na vreme kada budete počeli da uživate u blagoslovima.) Ovo je beskrajni blagoslov i obećanje koje sam dao Mojim prvorođenim sinovima kada sam stvorio svet. Treba da vidite Moju pravednost u tome: volim one koje sam predodredio, i mrzim one koje sam ostavio i prognao, za vjeki vjekova.

Kao Moji prvorođeni sinovi, trebalo bi da se držite svojih dužnosti i da budete postojani na svojim mestima. Budite prvi zreli plodovi uzneti preda Mnom i prihvatite da vas lično proverim, tako da možete da proživite Moj slavni lik, da svetlost Moje slave sija kroz vaša lica, da Moje izjave mogu da se šire iz vaših usta, da možete da vladate Mojim carstvom i da možete da vladate Mojim narodom. Ovde pominjem „prve zrele plodove“, kao i pojmove poput „uzneti“. Šta su „prvi zreli plodovi“? Prema njihovim predstavama, ljudi ih smatraju prvom grupom onih koji su uzneti, ili pobednicima, ili ljudima koji su prvorođeni sinovi. Sve su to zablude i pogrešna tumačenja Mojih reči. Prvi zreli plodovi su ljudi koji su primili otkrivenje od Mene i koji su dobili autoritet od Mene. Reči „prvi zreli“ odnose se na to da su u Mom posedu i da sam ih Ja predodredio i izabrao. „Prvi zreli“ ne znači „prvi u nizu“. „Prvi zreli plodovi“ nisu materijalne stvari koje vide ljudske oči. Ovi takozvani „plodovi“ odnose se na stvari koje odišu mirisom (ovo je simbolično značenje); to jest, odnose se na ljude koji mogu da Me prožive, da Me ispoljavaju i da žive sa Mnom zauvek. Kada govorim o „plodovima“, mislim na sve Svoje sinove i narod, dok se „prvi zreli plodovi“ odnose na prvorođene sinove koji će vladati pored Mene kao carevi. Stoga, „prvi zreli“ treba da bude objašnjeno kao nešto što nosi autoritet; to je pravo značenje tih reči. „Biti uznet“ ne znači biti doveden sa nižeg položaja na viši, kao što ljudi mogu da pomisle; to je ogromna zabluda. „Biti uznet“ odnosi se na Moje predodređivanje, a zatim i odabir. To je usmereno na sve one koje sam predodredio i izabrao. Svi oni koji su uzneti jesu oni ljudi koji su zadobili status prvorođenih sinova ili sinova, ili koji su Božji narod, što nikako ne može biti u skladu sa ljudskim predstavama. Oni koji će imati udela u Mojoj kući u budućnosti su svi oni koji su uzneti preda Mnom. To je apsolutno tačno, nepromenjivo i nepobitno. To je kontranapad protiv Sotone. Svako koga sam predodredio biće uznet preda Mnom.

Kako se može objasniti „sveta truba“? Kako vi to shvatate? Zašto se kaže da je sveta i da se već oglasila? To treba objasniti uz pomoć koraka Mog dela i razumeti uz pomoć metoda koji primenjujem. Vreme kada se Moj sud javno objavljuje je vreme kada se Moja narav otkriva svim nacijama i narodima. To je vreme kada se oglašava sveta truba. To jest, često kažem da je Moja narav sveta i neuvredljiva, te se stoga „sveta“ koristi za opisivanje „trube“. Na osnovu toga je očigledno da se „truba“ odnosi na Moju narav i predstavlja ono što jesam i što imam. Takođe se može reći da je Moj sud svakog dana

u toku, Moj gnev se svakog dana oslobađa, i Moja kletva svakodnevno pogađa sve ono što nije u skladu sa Mojom naravi. Onda se može reći da je vreme kada počinje Moj sud vreme kada se oglašava sveta truba, i nastavlja da se oglašava svakog dana, bez pauze makar i na trenutak i bez prestanka na minut ili sekund. Od sada, sveta truba će se oglašavati sve glasnije i glasnije, zajedno sa postepenim nailaskom velikih nesreća. Drugim rečima, zajedno sa otkrivenjem Mog pravednog suda, Moja narav će sve više biti javna, a ono što jesam i što imam će sve više biti deo Mojih prvorođenih sinova. Ovako ću delovati u budućnosti: s jedne strane ću podržavati i spasavati one koje volim, dok ću s druge strane koristiti Svoje reči da razotkrijem sve one koje prezirem. Zapamtite! Ovo je metod Mog rada, koraci Mog rada, što je apsolutno tačno. To sam planirao još od stvaranja, i niko to ne može da promeni.

Još uvek postoje mnogi delovi Mojih reči koje ljudi teško razumeju, tako da sam dodatno poboljšao Moj stil govora i metode pomoću kojih razotkrivam tajne. To jest, Moj stil govora se menja i poboljšava iz dana u dan, sa svakodnevnim novim oblicima i metodama. To su koraci Mog dela i niko ih ne može promeniti. Ljudi mogu samo da govore i postupaju shodno onome što Ja kažem. To je u potpunosti istina. Izvršio sam odgovarajuća podešavanja i u Mojoj ličnosti i u Mojem telu. Unutar svakog postupka i radnje Moje ljudskosti postoji aspekt mudrosti Mojeg božanstva. (Pošto čovečanstvo uopšte ne poseduje nikakvu mudrost, reći da prvorođeni sinovi imaju Moju mudrost odnosi se na činjenicu da oni imaju Moju božansku narav u sebi.) Kada prvorođeni sinovi čine gluposti, to je zato što još uvek imate ljudskih elemenata u sebi. Zato se morate otarasiti takve ljudske gluposti i raditi ono što Ja volim, a odbaciti ono što mrzim. Svako ko potiče od Mene mora se vratiti da bude deo Mene, i svako ko je nastao od Mene mora se vratiti da bude deo Moje slave. One koje mrzim moram napustiti i odstraniti iz Sebe, jednog po jednog. To su koraci Mog dela; to je Moje upravljanje i plan Mog šest hiljada godina dugog stvaranja. Oni koje napustim treba poslušno da Mi se pokore i da Me ostave. Svi oni koje volim treba da Me hvale zbog blagoslova koje sam im podario, da bi Moje ime postalo još slavnije, i da bi se slavna svetlost pridodala Mom slavnom izgledu, da bi mogli biti puni Moje mudrosti u Mojoj slavi, i da bi još više slavili Moje ime u Mojoj slavnoj svetlosti!

Poglavlje 105

Zbog načela koja stoje iza Mojih reči i zbog načina na koji delam, ljudi Me odbacuju; to je svrha Mog dugog obraćanja (ovo je upućeno svim potomcima velike crvene aždaje). To je mudar metod Mog dela; to je Moj sud o velikoj crvenoj aždaji. To je Moj pristup i nijedna osoba ne može u potpunosti da je razume. Na svakoj prekretnici – to jest, u svakoj prelaznoj fazi Mog plana upravljanja – neki ljudi moraju biti izgnani; oni su izgnani u skladu s redosledom Mog dela. To, i samo to, jeste način na koji Moj celokupni plan

upravljanja funkcioniše. Nakon što sam izbacio, jednog po jednog, ljude koje želim da izgnam, započinjem sledeći korak Svog dela. Međutim, to je konačan izgon (što znači unutar crkava u Kini), a to je i vreme kada će najveći broj ljudi biti izgnan, za vreme prelazne faze, od stvaranja sveta. Tokom istorije, svaki put kada su ljudi bili izgnani, jedan deo bi ostao da služi kasnijem delu. Međutim, današnje vreme nije isto kao i prethodna vremena; čisto je i efikasno. Ovo je najodsudnije i najsveobuhvatnije od svih vremena. Iako većina ljudi, posle čitanja Mojih reči, pokušava da istisne sumnju iz svojih umova, oni konačno ne mogu da je prevaziđu i, na kraju, gube tu bitku. O tome ne odlučuju oni, jer oni koje sam predodredio ne mogu da pobegnu, a one koje nisam predodredio mogu samo da prezirem. Jedini ljudi koje volim su oni na koje gledam blagonaklono; u suprotnom, nijedna osoba ne može slobodno da napusti i uđe u Moje carstvo. To je Moje žezlo i samo je ono moćno svedočanstvo i potpuni prikaz sprovođenja Mojih upravnih odluka. Ovde se svakako ne radi o tome da je dovoljno biti energičan. Zašto sam rekao da Sotona ne može da se odupre padu? U početku je imao snagu, ali ona je u Mojim rukama; ako mu kažem da legne, mora da legne, a ako ga zamolim da ustane da vrši službu za Mene, mora da ustane i vrši službu za Mene, i to dobro da je služi. Ne radi se o tome da je Sotona voljan da to učini; radi se o tome da Moje gvozdeno žezlo vlada Sotonom i samo na taj način on je ubeđen u srcu i u rečima. Moje upravne odluke upravljaju njime i Ja imam Svoju moć, tako da Sotona ne može a da ne bude potpuno ubeđen; mora biti zgažen ispod Mog postolja za noge, bez traga otpora. U prošlosti, kada je vršio službu za Moje sinove, Sotona je bio krajnje odvažan i namerno ih je zlostavljao, u nadi će Me time osramotiti i tvrdio je da sam nesposoban. Kakvo je to slepilo! Gaziću te do smrti! Samo napred; izazivam te da se još jednom poneseš kao divljak! Izazivam te da se ponovo ophodiš prema Mojim sinovima sa hladnom ravnodušnošću! Što su ljudi pošteniji i što više slušaju Moje reči i pokoravaju Mi se, to ih više zlostavljaš i izoluješ (ovde mislim na tvoje okupljanje saučesnika da osnuju frakciju). Sada se tvojim danima divljaštva primiče kraj i, malo pomalo, sređujem račune s tobom; neću ti dozvoliti da se izvučeš ni sa trunkom onoga što si učinio. Sada nisi ti – Sotono – taj koji je preuzeo silu; tačnije, Ja sam povratio tu silu, i došlo je vreme da pozovem Svoje sinove da se pozabave tobom. Moraš biti poslušan i ne smeš ni najmanje da se opireš. Bez obzira na to koliko si se primerno ponašao u prošlosti bez Mene, to ti danas neće biti od pomoći. Ako nisi od onih koje volim, onda te ne želim. Niti jedan viška nije prihvatljiv; mora biti broj koji sam predodredio, a jedan manje od toga je još gore. Sotono – ne prekidaj Me! Da li misliš da Mi u sopstvenom srcu nije jasno koga volim, a koga mrzim? Da li treba da Me podsećaš? Da li je Sotona mogao da iznedri Moje sinove? Svi su smešni! Svi su bedni! Sve ću temeljno i potpuno odbaciti. Ni jedan jedini nije poželjan; svi moraju da odu! Plan upravljanja dug šest hiljada godina bliži se kraju, Moje delo je obavljeno i moram da očistim ovu hordu divljaka i zveri!

Oni koji veruju Mojim rečima i sprovode ih moraju biti oni koje volim; neću napustiti nikoga od njih i nijednom od njih neću dozvoliti da ode. Dakle, oni koji su prvorođeni

sinovi ne treba da brinu. Pošto Ja to darujem, niko ga ne može oduzeti i u obavezi sam da ga darujem onima koje blagoslovim. One koje sam odobrio (pre stvaranja sveta), blagosiljam (danas). To je način na koji delam i to je takođe glavno načelo iza svake klauzule Mojih upravnih odluka i niko to ne može da promeni; ne može da se doda niti jedna reč, niti jedna rečenica, kao što nijedna reč niti rečenica ne mogu da budu izostavljeni. U prošlosti sam često govorio da ti se Moja ličnost javlja. Šta je, onda, Moja „ličnost“ i kako se javlja? Da li se to naprosto odnosi na ličnost koja Jesam? Da li je to naprosto svaka presuda koju izreknem? Ova dva aspekta, iako neophodna, čine samo mali deo toga; to jest, ne objašnjavaju Moju ličnost u potpunosti. Moja ličnost uključuje Moje sopstvo od krvi i mesa, Moje reči, kao i Moje postupke, ali najtačnije objašnjenje je da smo Moji prvorođeni sinovi i Ja Moja ličnost. To jest, grupa udruženih hrišćana, koji vladaju i drže moć, jesu Moja ličnost. Otuda je svaki od prvorođenih sinova nezamenljiv i deo je Moje ličnosti i zato naglašavam da broj ljudi ne može biti ni jedan previše (što donosi poniženje Mom imenu), niti, što je još važnije, jedan premalo (jer tako ne bi bili u stanju da Me u potpunosti ispolje). Štaviše, uvek iznova naglašavam da su Mi prvorođeni sinovi najdraži, da su oni Moje blago i kristalizacija Mog plana upravljanja dugog šest hiljada godina; samo oni mogu da otelotvore Moje savršeno i potpuno ispoljenje. Ja Sâm samo mogu da budem potpuno ispoljenje Moje ličnosti; samo zajedno sa prvorođenim sinovima može se reći da sam Ja Sâm savršeno i potpuno ispoljenje. Dakle, postavljam stroge zahteve Mojim prvorođenim sinovima, ne previđam ništa i uvek iznova sečem i ubijam sve one koji nisu Moji prvorođeni sinovi; to je koren svega što sam rekao i to je krajnji cilj svega što sam rekao. Štaviše, uvek iznova naglašavam da to moraju da budu ljudi koje sam Ja odobrio, koje sam Ja lično izabrao od stvaranja sveta. Kako se onda može objasniti reč „javiti se“? Da li se to tiče vremena kada neko ulazi u duhovni svet? Većina ljudi veruje da je to vreme kada je Moje sopstvo od krvi i mesa bilo pomazano, ili vreme kada su videli Moje sopstvo od krvi i mesa, ali sve je to pogrešno; nije ni izbliza tačno. „Javiti se“, prema svom izvornom značenju, nipošto nije teško razumeti, ali je mnogo teže razumeti ga shodno Mojoj nameri. Može se reći ovako: kada sam stvarao čovečanstvo, ulagao sam Svoje kvalitete u ovu grupu ljudi koju sam voleo, a ta grupa ljudi bila je Moja ličnost. Drugim rečima, Moja ličnost se do tada već bila javila. Ne radi se o tome da se Moja ličnost pojavila nakon što je ovaj naziv primljen, već o tome da se pojavila nakon što sam predodredio ovu grupu ljudi, jer su oni sadržali Moje kvalitete (njihova priroda se ne menja, a oni su i dalje deo Moje ličnosti). Tako se Moja ličnost, od vremena stvaranja sveta do današnjih dana, uvek javljala. Većina ljudi veruje u predstavu da je Moje sopstvo od krvi i mesa Moja ličnost, što apsolutno nije tačno; ta ideja naprosto potiče iz njihovih misli i predstava. Kada bi samo Moje sopstvo od krvi i mesa bilo Moja ličnost, onda to ne bi bilo dovoljno da posrami Sotonu. Ono ne bi moglo da proslavi Moje ime i zapravo bi imalo suprotno dejstvo, čime bi se Moje ime osramotilo i postalo obeležje Sotoninog sramoćenja Mog imena kroz vekove. Ja sam Sâm mudri Bog i nikada ne bih učinio takvu glupost.

Moje delo mora da bude plodonosno i, štaviše, moram metodično da izgovaram reči; sve Moje reči i izjave izgovorene su zajedno s Mojim Duhom i Ja govorim u skladu sa svim što Moj Duh čini. Stoga, kroz Moje reči svi treba da osete Moj Duh, da vide šta Moj Duh čini; treba da vide šta tačno Ja želim da činim, treba da na osnovu Mojih reči vide metod po kojem delam i da vide šta su načela Mog celokupnog plana upravljanja. Gledam čitavu sliku vaseljene: svaka osoba, svaki događaj i svako mesto potpadaju pod Moju komandu. Ne postoji niko ko se usuđuje da prekrši Moj plan; svi napreduju korak po korak po redosledu koji sam propisao. To je Moja moć; tu leži mudrost upravljanja Mojim celokupnim planom. Niko ne može u potpunosti da razume ili jasno da govori; sve Ja lično činim i samo Ja kontrolišem.

Poglavlje 106

Oni koji ne poznaju Moje reči, oni koji ne poznaju Moju normalnu ljudskost i oni koji prkose Mom božanstvu, svi će biti uništeni i pretvoreni u ništavilo. Niko neće biti izuzet od toga i svi moraju da zadovolje standarde po ovom aspektu, jer je to Moja upravna odluka i to najozbiljnija koja treba da se sprovede u delo. Oni koji nisu spoznali Moje reči jesu ljudi koji su slušali ono na šta sam jasno ukazao, ali još uvek nemaju spoznaju o tome; drugim rečima, to su ljudi koji ne poseduju duhovno razumevanje (pošto za to nisam stvorio ljudsku sposobnost, ne zahtevam mnogo od njih; Ja samo tražim da slušaju Moje reči i da ih sprovode u delo). To nisu ljudi iz Moje kuće, niti su od iste sorte kao Ja; oni pripadaju Sotoninoj zemlji. Zato ne želim nijednog od tih ljudi koji ne poseduju duhovno razumevanje. Ranije ste mislili da preterujem, ali do sada bi trebalo da ste shvatili. Kako bi zveri uopšte mogle da razgovaraju s Bogom? Zar to ne bi bilo besmisleno? Ljudi koji ne poznaju Moju normalnu ljudskost jesu oni koji koriste sopstvene predstave da bi procenili ono što činim u Svojoj ljudskosti. Umesto da se pokore, oni sa svojim očima od krvi i mesa dolaze kod Mene da teraju mak na konac. Možda su reči koje sam izgovorio bile uzaludne? Rekao sam da je Moja normalna ljudskost Moj neizostavni deo, deo potpunog Sâmog Boga, i da je to pravi način na koji Moja normalna ljudskost i potpuna božanstvenost delaju u skladu jedna s drugom: kada se stvari koje činim kroz Svoju normalnu ljudskost ne uklapaju u ljudske predstave, otkrivaju se oni koji Mi prkose i oni koji nisu u skladu sa Mnom. Nakon toga, Moje potpuno božanstvo govori kroz ljudskost, i na taj način sam izlazio na kraj s nekim ljudima. Ako ne shvataš šta radim, ali ipak možeš da se pokoriš, onda si osoba koju ne osuđujem; takve ljude samo prosvećujem. Volim takve ljude, i zbog tvoje potčinjenosti, prosvećujem te. Među onima koji prkose Mom božanstvu su i oni koji ne poznaju Moje reči, koji su nespojivi s Mojom normalnom ljudskošću i koji ne odobravaju ono što radim u božanstvu (na primer, kada se razljutim ili gradim crkvu, i tako dalje). Sve su to izrazi otpora Mojoj božanstvenosti. Međutim, moram da naglasim jednu stvar i svako od vas

treba na to da obrati pažnju: oni koji su nespojivi sa osobom koja sam danas, odupiru se Mom božanstvu. Zašto uporno govorim da je osoba koja Jesam Sâm potpuni Bog? Narav osobe koja Jesam obuhvata celokupnu božansku narav; nemojte da koristite ljudske predstave da Me procenjujete. Čak i sada, mnogi ljudi i dalje kažu da posedujem normalnu ljudskost i da nisu sve stvari koje radim nužno ispravne. Kada su ljudi takvi, zar naprosto ne tražiš da umreš? Ne poznaju ni jednu jedinu reč od onoga što govorim, a bez sumnje su potomci slepaca i okot velike crvene aždaje! Svima ću još jednom reći (i neću to posle ponavljati, a svi koji ponovo nanesu ovu uvredu sigurno će biti prokleti): reči koje izgovaram, način na koji se smejem, način na koji jedem, Moj način stanovanja, Moj govor i Moje ponašanje obavljam Ja – Sâm Bog – i u tome nema nikakvog traga čoveka. Nikakvog! Ni najmanje! Ljudi moraju da prestanu da manipulišu i da prestanu da šićare. Što duže ljudi nastave s tim, više će biti osuđeni na propast. Poslušaj Moj savet!

Uvek pretražujem svačije srce do najskrivenijih kutaka, pretražujem svaku reč i svaku radnju svake osobe. Jasno vidim, jednog po jednog, one koje volim i one koje ne volim. To je nešto što ljudi ne mogu ni da zamisle i, štaviše, nešto što ne mogu da ostvare. Toliko sam toga rekao i toliko sam toga učinio; ko bi bio u stanju da precizno odredi koja je svrha Mojih reči i onoga što radim? Niko. Od sada ću izgovarati još više reči; s jedne strane, to će izgnati sve ljude koje ne volim, dok će s druge strane učiniti da malo više patite u tom pogledu, tako da ćete još jednom okusiti vaskrsenje, samo ovoga puta ozbiljnije. To ne mogu da odrede ljudi, niti neko može da spreči da se to desi. Čak i ako to sada znate, kada dođe vreme i dalje nećete biti u stanju da izbegnete ovu vrstu patnje, jer je to metod Mog dela. Moram ovako da radim da bih postigao Svoje ciljeve i da bi Moja volja mogla da se ispuni u vama. Zato se to zove „poslednja patnja koju ćete morati da istrpite“. Posle toga, krv vaša i meso neće više nikada patiti, jer ću Ja uništiti veliku crvenu aždaju i ona se neće usuditi da ponovo divlja. Ovo je poslednji korak pre ulaska u telo; to je prelazna etapa. Ali ne boj se – sigurno ću vas voditi iz jedne teškoće u drugu. Veruj da sam Ja Sâm pravedni Bog i da će se sigurno obistiniti ono što kažem. Ja sam Sâm pouzdani Bog. Sve države, sve zemlje i sve veroispovesti vraćaju se Meni i okupljaju se oko Mog prestola. To je Moja velika sila i Ja ću suditi svakom detetu pobune i izgnaću ga u ognjeno i sumporno jezero, bez ijednog izuzetka. Svi moraju da se povuku. Ovo je poslednji korak Mog plana upravljanja, a kada bude završen, počinuću, jer će sve biti obavljeno i Moj plan upravljanja će se okončati.

Pošto se tempo Mog dela pojačao (iako uopšte nisam uznemiren), otkrivam vam Svoje reči svakog dana i otkrivam vam tajne koje svakodnevno čuvam za vas, tako da možete izbliza da sledite Moje korake. (To je Moja mudrost; Svoje reči koristim da usavršim ljude, ali i da ih oborim. Svi čitaju Moje reči i u stanju su da deluju u skladu s Mojom voljom u Mojim rečima. Oni koji su negativni biće negativni, a oni koji treba da budu raskrinkani pokazaće svoje pravo lice; prkosni će se opirati, a oni koji Me odano vole postaće još odaniji. Tako će svi biti u stanju da slede Moje korake. Sve ove situacije koje sam opisao su metode po kojima radim i ciljevi koje želim da postignem.) U prošlosti

sam rekao sledeće: kako god da vas vodim, vi treba da tražite na isti način; šta god da vam kažem, vi treba da slušate. Šta pod ovim podrazumevam? Da li znate? Šta su svrha i značaj Moje reči? Da li razumete? Koliko ljudi to može u potpunosti da iskaže? Kada kažem: „Kako god da vas vodim, vi treba da tražite na isti način“, ne mislim samo na vođstvo koje pružam kao ličnost koja Jesam; štaviše, mislim na reči koje govorim i put kojim idem. Danas su se ove reči zaista ostvarile. Čim izgovorim Svoje reči, sve vrste demonskih lica su raskrinkane pri svetlosti Mojeg prisustva, dajući vam jasan pogled na sve njih. Ove Moje izjave nisu samo najava za Sotonu, već i poveravanje odgovornosti svima vama. Većina vas zanemaruje ove reči, verujući da su one poveravanje odgovornosti vama; ne shvatate da su to reči suda i reči koje nose autoritet. Svrha Mojih reči je da naredim Sotoni da pravilno obavlja službu za Mene i da Mi se potpuno pokori. Među tajnama koje sam otkrio u prošlosti i dalje ima mnogo onih koje još uvek ne shvatate. Pošto je tako, u budućnosti ću vam otkriti još više, kako biste mogli jasnije i temeljnije da razumete.

Kada naiđu katastrofe, svi su prestrašeni. Svi ljudi plaču od tuge i preziru sve zle stvari koje su činili u prošlosti, ali tada će biti prekasno, jer je ovo doba gneva. Nije vreme da spasavam ljude i nudim blagodat, već da očistim sve uslužitelje i dozvolim Mojim sinovima da vladaju za Mene. Ovo se zaista razlikuje od prošlih vremena; od stvaranja sveta nije bilo ničega takvog. Zato što sam jednom stvorio svet, jednom ću ga i uništiti, a ono što sam predodredio, niko ne može da promeni. Dva izraza, „udruženi hrišćanski ljudi“ i „udruženi novi ljudi vaseljene“, ranije su često bili pominjani. Kako ih objasniti? Da li se „udruženi hrišćanski ljudi“ odnosi na prvorođene sinove? Da li se „udruženi novi ljudi vaseljene“ takođe odnosi na prvorođene sinove? Ne; ljudi nisu pravilno protumačili te nazive. Pošto ljudske predstave mogu da im pomognu da razumeju stvari samo do određenog stupnja, ja ću vam ih razjasniti, ovde i sada. Udruženi hrišćanski ljudi i udruženi novi ljudi vaseljene nisu isto; njihova značenja su različita. Iako je formulacija ova dva termina veoma slična i možda deluju kao ista stvar, pravo značenje je skroz suprotno. Na koga se tačno odnosi izraz „udruženi hrišćanski ljudi“? Ili, na šta se odnosi? Kada se govori o hrišćanskim ljudima, svi bi jednoglasno pomislili na Mene. Uopšte nisu pogrešili što su to pomislili. Štaviše, u ljudskim predstavama, reč „ljudi“ bi se definitivno odnosila na ljudska bića; nijedna osoba je ne bi povezala s nečim drugim. Kada govorimo o terminu „združeni“, ljudi bi pomislili da to znači okupljanje mnogo ljudi koji su praktično jedna celina, te su samim tim nazvani „združeni“. Ovde se može videti da su ljudski umovi isuviše jednostavni; oni uopšte ne mogu da shvate Moje značenje. Sada ću zvanično početi da delim s vama šta su udruženi hrišćanski ljudi (ali svi ljudi moraju da ostave po strani svoje predstave; u suprotnom, niko od njih neće biti sposoban da razume, pa čak i ako objasnim termin, oni neće verovati niti će moći da ga razumeju): čim se izgovore Moje reči, Moji prvorođeni sinovi će moći da deluju u skladu s Mojom voljom i da izraze Moju volju, tako da budu jednodušni i jednoglasni. Dok budu sudili svim nacijama i svim narodima, moći će da sprovode Moju pravednost i Moje upravne

odluke; one su izraz Mene i one su ispoljenje Mene. Dakle, može se reći da su udruženi hrišćanski ljudi dokaz da prvorođeni sinovi primenjuju Moje upravne odluke; oni su vlast u rukama prvorođenih sinova. Sve je to povezano sa Hristom – otuda i termin „hrišćanski ljudi“. Pored toga, svi prvorođeni sinovi mogu da postupaju shodno Mojoj volji, i iz tog razloga koristim izraz „udruženi“. „Udruženi novi ljudi vaseljene“ označava sve ljude koji deluju u Moje ime; drugim rečima, Moje prvorođene sinove, Moje sinove i Moj narod. Pojam „novi“ je vezan za Moje ime. Zato što deluju u Moje ime (Moje ime sadrži sve i zauvek je novo i nikada staro; čovek ne može da ga promeni) i zato što će zauvek biti živi u budućnosti, oni su novi ljudi vaseljene. Reč „udruženi“ ovde se odnosi na broj ljudi i nema isto značenje kao u prvom slučaju. Kada se Moja reč izgovori, svi treba da veruju u nju. Ne sumnjajte. Otarasite se svojih ljudskih predstava i ljudskih misli. Moj trenutni proces otkrivanja tajni je upravo proces uklanjanja ljudskih predstava i misli (zato što ljudi koriste sopstvene predstave da bi procenili Mene i ono što kažem, Ja koristim Svoje sopstvene otkrivene tajne da bih uklonio ljudske predstave i misli). Ovo delo će uskoro biti dovršeno. Kada se Moje tajne otkriju do određene tačke, ljudi više neće imati gotovo nikakvih misaonih procesa o Mojim rečima i prestaće da Me procenjuju na osnovu svojih ljudskih predstava. Ono što oni misle svakog dana, Ja ću otkriti i Ja ću uzvratiti udarac. U određenom trenutku, ljudi više neće razmišljati; njihove glave će biti ispražnjene od svih misli i potpuno će se potčiniti Mojim rečima. Tada ćete ući u duhovno carstvo. Ovo je korak u Mom delu koji dolazi pre nego što ću vam dozvoliti da uđete u duhovno carstvo. Morate se osloboditi svih ljudskih predstava pre nego što budete sveti i neokaljani i uđete u duhovno carstvo. To je ono što se podrazumeva pod: „Ja sam sveto duhovno telo.“ Međutim, vi morate da delujete u skladu s Mojim koracima, i ubrzo, Moje vreme će doći.

Poglavlje 107

Kada Moje reči dostignu određeni nivo strogosti, većina ljudi se zbog njih povlači – i upravo u tom trenutku otkrivaju se Moji prvorođeni sinovi. Rekao sam da ni prstom ne mrdam, već samo koristim Svoje reči da postignem sve. Rečima uništavam sve što mrzim, a koristim ih i da usavršim Svoje prvorođene sinove. (Kada se Moje reči izgovore, oglasiće se sedam gromova, i u tom trenutku Moji prvorođeni sinovi i Ja promenićemo oblik i ući ćemo u duhovno carstvo.) Kada sam rekao da Moj Duh lično obavlja delo, hteo sam da kažem da Moje reči postižu sve i to dokazuje da sam svemoguć. Stoga se još jasnije mogu videti cilj i svrha koji stoje iza svake rečenice koju izgovorim. Kao što sam već rekao, sve što govorim u okviru Svoje ljudskosti je aspekt Mojeg ispoljenja. Dakle, oni koji ne mogu da budu sigurni i koji ne veruju iskreno u ono što govorim u okviru Moje normalne ljudskosti, moraju biti uklonjeni! Više puta sam naglašavao da je Moja normalna ljudskost nezamenljiv aspekt Moje potpune božanstvenosti, ali ipak mnogo

ljudi nastavlja da se usredsređuje na ovo potonje dok zanemaruje prvo. Slep si! Kažeš da nisam u skladu s tvojim predstavama i da ljudsko biće koje Jesam nije u skladu s tvojim Bogom. Da li ti ljudi mogu da ostanu u Mom carstvu? Izgaziću te! Izazivam te da se još više pobuniš protiv Mene! Izazivam te da nastaviš sa takvom samovoljom! Moj osmeh se ne uklapa u tvoje predstave, Moj govor ne prija tvojim ušima, a Moji postupci ti nisu od koristi – zar ne? Sve to mora da bude po tvojoj volji. Da li je Bog takav? A da li ti ljudi i dalje žele da ostanu u Mojoj kući i primaju blagoslove u Mom carstvu? Da ne sanjariš? Od kada su stvari tako divne! Želiš da Me ne poslušaš, ali i dalje želiš da primaš blagoslove od Mene. Kažem ti: tako nikako ne može! Kao što sam mnogo puta rekao, oni koji ulaze u Moje carstvo i primaju blagoslove moraju biti ljudi koje volim. Zašto naglašavam ove reči? Znam i razumem šta svi misle; nema potrebe da ukazujem posebno na svaku njihovu misao. Njihova prava priroda biće otkrivena kroz Moje reči suda i svi će plakati od tuge pred Mojom sudnicom. To je očigledna činjenica koju niko ne može da promeni! Na kraju ću ih pustiti da uđu u bezdan, jedno po jedno. To je konačni ishod koji želim da postignem Svojim sudom o đavolu Sotoni. Moram da koristim sud i upravne odluke prilikom ophođenja sa svakim pojedincem, a tako Ja grdim ljude. Da li imate bilo kakav pravi uvid u ovo? Ne moram da se pravdam Sotoni; naprosto koristim Moje žezlo da ga mlatim gotovo do smrti i da neprestano moli za milost. Stoga, kada ljudi čitaju Moje reči suda, ne mogu ni najmanje da ih razumeju, ali iz Moje perspektive, svaki red i svaka rečenica je primena Mojih upravnih odluka. To je očigledna činjenica.

Pošto sam danas pomenuo sud, ta tema se dotiče sudnice. Ranije ste često govorili da će vam se suditi u Hristovoj sudnici. Vi donekle razumete sud, ali ne možete da zamislite sudnicu. Možda neki ljudi misle da je sudnica fizički objekat, ili možda zamišljaju da je to veliki sto, ili je možda zamišljaju kao sudijsku stolicu kao što su one u sekularnom svetu. Ovoga puta u Svom objašnjenju neću, naravno, poricati ono što ste rekli, ali po Mom viđenju, stvari u ljudskoj mašti i dalje imaju simboličko značenje. Tako je jaz između onoga što ljudi zamišljaju i Mog značenja i dalje širok kao jaz između neba i zemlje. U ljudskim predstavama postoje mnogi ljudi koji leže ničice pred sudnicom, tužno plaču i mole za milost. To je vrhunac ljudske mašte i niko ne može da zamisli ništa više od toga. Šta je, onda, sudnica? Pre nego što otkrijem ovu tajnu, vi morate da odbacite sve svoje prethodne zablude; tek tada Moj cilj može biti postignut. To je jedini način da se rasprše vaše predstave i razmišljanja o ovoj temi. Kad god progovorim, vi morate da obratite pažnju. Ne smete više da budete nemarni. Moja sudnica uspostavljena je od stvaranja sveta. U prošlim vekovima i generacijama, mnogi su umrli u njoj, a mnogi su ustali u njoj, vraćajući se u život. Takođe se može reći da od početka do kraja, Moj sud nikada ne prestaje, i zato Moja sudnica uvek postoji. Kad god se pomene sudnica, svi ljudi osećaju tračak straha. Naravno, iz onoga što sam gore rekao, vi nemate predstavu šta je ta sudnica. Sudnica i sud uporedo obitavaju, ali njihove suštine su različite. (Ovde se „suština“ ne odnosi na fizički objekat, već na reči. Ljudi uopšte ne mogu da vide tu suštinu.) Sud se odnosi na Moje reči. (Bilo da su oštre ili

blage, sve čine deo Mog suda. Dakle, sve što izlazi iz Mojih usta jeste sud.) Ranije su ljudi delili Moje reči u mnogo različitih kategorija, uključujući reči suda, reči brižnosti i reči koje opskrbljuju život. Danas ću vam pojasniti da su sud i Moje izjave međusobno povezani. To jest, sud su Moje reči, a Moje reči su sud; nikako ne smete da govorite o njima odvojeno. Ljudi zamišljaju da su oštre reči sud, ali to njihovo shvatanje nije potpuno. Sve što kažem je sud. Početak suda o kojem se govorilo u prošlosti odnosio se na to kada je Moj Duh zvanično počeo da dela na svakom mestu i da sprovodi Moje upravne odluke. U ovoj rečenici, „sud“ se odnosi na pravu stvarnost. Sada ću objasniti sudnicu: zašto kažem da sudnica postoji od veka i do veka i da ide skupa s Mojim sudom? Da li ste stekli neko razumevanje o njoj iz Mog objašnjenja suda? Sudnica se odnosi na ljudsko biće koje Ja jesam. Od veka i do veka Ja se uvek oglašavam i govorim. Ja živim zauvek, tako da su Moja sudnica i Moj sud u večnom suživotu. Ovo bi do sada trebalo da je jasno! Ljudi se u svojoj mašti prema Meni ophode kao prema predmetu, ali u tom pogledu Ja vas ne krivim niti osuđujem. Samo se nadam da ćete biti poslušni i prihvatiti Moje otkrivenje i iz njega saznati da sam Ja sveobuhvatni Sâm Bog.

Moje su reči posve nerazumljive ljudima, nisu u stanju da pronađu Moje tragove, a Moja volja im je nedokučiva. Dakle, stanje u kojem se danas nalazite (sposobnost da primite Moje otkrivenje, da dokučite Moju volju iz nje same i da sledite Moje tragove kroz nju) u potpunosti je rezultat Mojih čudesnih dela, Moje blagodati i Mog saosećanja. Jednog dana ću vam čak dozvoliti da vidite Moju mudrost, da vidite šta sam učinio Svojim rukama i da ugledate čudesnost Mog dela. Kada to vreme dođe, nacrti Mog celokupnog plana upravljanja biće sasvim otkriveni pred vašim očima. Širom vaseljene sveta i svakog dana, delovi Mojih čudesnih dela se ispoljavaju i svi vrše službu tako da bi Moj plan upravljanja mogao da se ostvari. Kada ovo bude potpuno otkriveno, videćeš kakve sam ljude odredio da obavljaju službu, kakve sam ljude odredio da ispune Moju volju, šta sam postigao iskorišćavanjem Sotone, šta sam Sâm postigao, koja sorta ljudi plače, koja sorta ljudi škrguće zubima, koja sorta ljudi će doživeti uništenje i koja sorta ljudi će doživeti propast. Pod „uništenjem“ mislim na one koji će biti bačeni u ognjeno i sumporno jezero i koji će biti potpuno spaljeni; pod „propašću“ mislim na one koji će biti bačeni u bezdan da tamo zanavek čame. Dakle, ne brkajte uništenje i propast; naprotiv, ta dva pojma su veoma različita. Uslužitelji koji danas napuste Moje ime doživeće propast, a oni koji nisu od Mog imena doživeće uništenje. To je razlog zašto kažem da će Mi oni koji dožive propast davati večnu hvalu posle Mog suda; a ipak, ti ljudi nikada neće biti oslobođeni Moje grdnje i uvek će prihvatati Moju vladavinu. To je razlog zašto kažem da je bezdan ruka koju koristim da grdim ljude. Takođe kažem da je sve u Mojim rukama. Iako sam rekao da se „bezdan“ odnosi na Sotonin uticaj, on je takođe u Mojim rukama, koje koristim da grdim ljude. Stoga, sve je u Mojim rukama i nema protivrečnosti. Moje reči nisu neodgovorne; sve su pravilne i dosledne. One nisu ni izmišljene ni besmislene i svako treba da veruje u Moje izjave. U budućnosti ćete patiti zbog toga. Zbog Mojih reči, mnogim ljudima postaje hladno ili očajavaju, ili se razočaraju, ili gorko plaču, ili

kukaju. Biće svakakvih reakcija. Jednog dana, kada se svi ljudi koje mrzim povuku, Moje veliko delo će biti obavljeno. U budućnosti će mnogi ljudi padati zbog prvorođenih sinova, a na kraju će svi oni otići, korak po korak. Drugim rečima, Moja kuća će postepeno postati sveta i sve vrste demona će se postepeno udaljavati od Mene, povlačeći se tiho, pokorno i bez prigovora. Posle toga, svi Moji prvorođeni sinovi biće otkriveni i Ja ću započeti sledeći korak u Svom delu. Tek tada će prvorođeni sinovi biti carevi sa Mnom i vladati čitavom vaseljenom. Ovo su koraci Mog dela i oni čine važan deo Mog plana upravljanja. Ne previđajte ovo; u suprotnom ćete napraviti grešku.

Vreme kada vam se otkriju Moje reči jeste vreme kada započinjem Svoje delo. Nijedna Moja reč neće ostati neispunjena. Meni je jedan dan kao hiljadu godina, a hiljadu godina kao jedan dan. Kako vi to vidite? Vaše shvatanje vremena se veoma razlikuje od Mog, jer ja kontrolišem vaseljena svet i postižem sve. Moje delo se obavlja iz dana u dan, korak po korak i iz etape u etapu; štaviše, napredovanje Mog dela ne prestaje ni na sekund: u svakom trenutku ono se neprestano obavlja. Moje reči nikada nisu bile prekinute, još od stvaranja sveta. Nastavio sam da govorim i objavljujem Svoje izjave do danas; tako će se nastaviti i u budućnosti. Međutim, Moje vreme je pažljivo smišljeno i organizovano i veoma je uredno. Učiniću ono što treba da učinim onda kada treba da učinim (sa Mnom će sve biti oslobođeno; sve će biti slobodno) i nisam ni najmanje ometen u pogledu koraka Mog dela. Mogu da organizujem svakoga u Mojoj kući; mogu da organizujem svakoga na svetu – međutim, uopšte nisam zauzet, jer Moj Duh dela. Moj Duh ispunjava svako mesto, jer sam Ja jedinstveni Sâm Bog i čitav vaseljenski svet je u Mojim rukama. Tako se može videti da sam svemoguć, mudar i da Moja slava ispunjava svaki kutak vaseljene.

Poglavlje 108

U Meni svako može da se odmori i svako može da dosegne slobodu. Oni koji su izvan Mene ne mogu da steknu ni slobodu ni sreću, jer Moj Duh nije sa njima. Takvi ljudi se nazivaju obezduhovljenim mrtvacima, dok one koju su u Meni nazivam „živim bićima zaposednutim duhom“. Oni Mi pripadaju i oni će se zasigurno vratiti na Moj presto. Oni koji vrše službu i oni koji pripadaju đavolu jesu obezduhovljeni mrtvaci i svi oni moraju biti uništeni i pretvoreni u ništavilo. Ovo je tajna Mog plana upravljanja i deo je Mog plana upravljanja koji ljudski rod ne može da dokuči; međutim, u isto vreme sam ovo svima i obznanio. Oni koji Mi ne pripadaju jesu protiv Mene; oni koji Mi pripadaju jesu oni koji su u skladu sa Mnom. Ovo je sasvim neosporivo i to je načelo koje stoji u pozadini mog suda Sotoni. Ovo načelo treba da znaju svi kako bi mogli da vide Moju pravednost i pravičnost. Svima koji potiču od Sotone biće suđeno, i biće spaljeni i pretvoreni u pepeo. I ovo je Moj gnev, a iz ovoga se Moja narav dalje jasno očituje. Od sad pa nadalje, Moja narav će biti otvoreno obznanjena; postepeno će se otkrivati svim narodima i svim

zemljama, svim religijama, svim veroispovestima i ljudima iz svih sfera života. Ništa neće ostati sakriveno; sve će se otkriti. Ovo moram učiniti upravo stoga jer su Moja narav i načelo u pozadini Mojih postupaka najskrivenije tajne za ljudski rod (tako da prvorođeni sinovi ne prekrše Moje upravne odluke, kao i da bi Moju otkrivenu narav koristili da sude svim narodima i svim zemljama). Ovo je Moj plan upravljanja, a ovo su koraci Mog dela. Niko to neće olako promeniti. Već sam u Svojoj ljudskosti proživeo celokupnu narav Svog božanstva, pa zato ne dozvoljavam nikome da vređa Moju ljudskost. (Sve što Ja živim jeste božanska narav; zbog toga sam ranije rekao da sam Ja Sâm Bog koji je prevazišao normalnu ljudskost.) Zasigurno neću oprostiti nikome ko Me uvredi i ostaviću ga da za vek vekova trune! Upamti! Tako sam odlučio; drugim rečima, ovo je neodvojivi deo Mojih upravnih odluka. Svi ovo treba da vide: Ja sam Bog, i povrh toga, Sâm Bog. To dosad treba da je već jasno! Ja ništa olako ne govorim. Sve izjavljujem i naglašavam jasno, sve dok to u potpunosti ne shvatiš.

Okolnosti su vrlo napete; ne samo u domu Mom, već i dalje od toga, i izvan Svoje kuće od vas zahtevam da svedočite o Mom imenu, da Me živite i da o Meni u svemu svedočite. Zato što su ovo poslednji dani, sve je sada spremno i sve zadržava svoj prvobitni izgled i ništa od ovoga se nikad neće promeniti. Oni koji treba da budu prognani biće prognani, a oni koje treba zadržati biće zadržani. Ne pokušavaj da se na silu pridržavaš ili odguruješ; ne pokušavaj da ometaš Moje upravljanje niti da uništiš Moj plan. Sa stanovišta čoveka, Ja sam oduvek pun ljubavi i saosećajan prema ljudskom rodu, ali sa Mog stanovišta, Moja narav se razlikuje u zavisnosti od etapa Mog dela, jer sam Ja Sâm praktični Bog; Ja sam Sâm jedinstveni Bog! Ja sam i nepromenljiv i stalno se menjam. To je nešto što niko ne može da dokuči. Tek kad vam to kažem i objasnim, moći ćete to jasno da shvatite i tek tada ćete biti u stanju da razumete. Za Svoje sinove Ja sam pun ljubavi, saosećajan, pravedan i Onaj koji dovodi u red, ali ne osuđujem (a pod tim mislim da ne uništavam prvorođene sinove). Za ljude koji nisu Moji sinovi, menjam se u svakom trenutku u zavisnosti od smene doba: mogu biti pun ljubavi, saosećajan, pravedan, veličanstven, gnevan, mogu da ih osuđujem, da ih proklinjem, palim i, na kraju, da uništim njihova tela. Oni koji su uništeni nestaće zajedno sa svojim duhom i dušom. Međutim, kod onih koji vrše službu samo će njihov duh i duša biti zadržani (kasnije ću vam govoriti o pojedinostima načina na koji ovo sprovodim u delo, kako biste mogli da shvatite). Međutim, oni nikad neće imati slobodu i nikad neće biti oslobođeni, jer su oni ispod nivoa Mog naroda i pod upravom su Mog naroda. Ovih služitelja sam se toliko gnušao jer su svi oni potomci velike crvene aždaje, a i oni koji nisu služitelji jesu potomci velike crvene aždaje. Kad kažem da Mi oni koji su osuđeni na propast nude večnu hvalu, mislim na to da će zauvek vršiti službu za Mene. To je zapisano u kamenu. Ti ljudi će zauvek biti robovi, stoka i konji. U svakom trenutku mogu da ih zakoljem i mogu njima da gospodarim po volji, jer oni su potomci velike crvene aždaje i nemaju Moju narav. Osim toga, budući da su potomci velike crvene aždaje, oni imaju njenu narav; to jest, imaju narav zveri. Ovo je sasvim tačno i zanavek nepromenljivo! To

je stoga jer sam sve to Ja predodredio. Niko to ne može promeniti (hoću reći, nikome neću dozvoliti da postupa suprotno ovom pravilu); pokušaš li samo, pokosiću te!

Trebalo bi da pogledate tajne koje sam otkrio da biste videli koji se korak Mog plana upravljanja i Mog dela ostvario. Vidite šta činim rukama Svojim i vidite koje ljude su zadesili Moj sud i Moj gnev. Ovo je Moja pravednost. Predstavljam Svoje delo i upravljam Svojim planom u skladu sa tajnama koje sam otkrio. Niko to ne može promeniti; mora se činiti korak po korak, prema Mojoj želji. Moje delo se sprovodi duž putanje tajni, a one su znakovi koji obeležavaju korake u Mom planu upravljanja. Niko ne sme ništa da dodaje Mojim tajnama niti da od njih oduzima, jer ako je tajna pogrešna, onda je i put pogrešan. Zašto Ja vama otkrivam Svoje tajne? Zbog čega? Ko od vas to može jasno da Mi kaže? Osim toga, rekao sam da su tajne put, pa na šta se onda ovaj put odnosi? To je postupak kroz koji prolazite od krvi i mesa do tela, i to je važan korak. Kad otkrijem Svoje tajne, čovekove predstave postepeno nestaju, a njegove misli postepeno slabe. Ovo je postupak ulaska u duhovno carstvo. Stoga kažem da se Moje delo odvija u koracima i da ono nije nejasno; ovo je stvarnost i ovo je Moj način delovanja. Niko to ne može da promeni, niti iko drugi to može da ostvari, jer Ja sam jedinstveni Sâm Bog! Svoje delo dovršavam Ja lično. Čitavom vaseljenom upravljam samo Ja i uređujem je jedino Ja. Ko se usuđuje da Me ne sluša? (Kad kažem „samo Ja“, mislim na Samog Boga, jer Ja sam Sâm Bog – te se nemojte tako grčevito držati sopstvenih predstava.) Ko se usuđuje da Mi se usprotivi? Taj će biti najstrože kažnjen! Videli ste šta se desilo sa velikom crvenom aždajom! To je njen kraj, međutim, bilo je i neizbežno. Delo moram činiti Ja Sâm tako da velika crvena aždaja bude posramljena. Nikad više ne sme da se uzdigne i biće zauvek uništena! Sada počinjem da otkrivam tajne. (Upamtite! Većina otkrivenih tajni jesu nešto što često izgovarate, ali što niko ne razume.) Rekao sam da je sve ono što ljudi vide kao nedovršeno već dovršeno u Mojim očima, a da ono što Ja vidim tek kao početak ljudima deluje kao već dovršeno. Da li je ovo paradoksalno? Nije. Ljudi tako misle jer imaju sopstvene predstave i misli. Ono što Ja planiram dovršava se kroz reči Moje (uspostavlja se onda kad Ja tako kažem i završava se onda kad Ja tako kažem). Međutim, Meni ne izgleda kao da je ono što sam rekao dovršeno. To je stoga jer postoji vremensko ograničenje za ono što Ja radim. Samim tim, Ja to vidim kao nedovršeno, premda je u ljudskim očima od krvi i mesa (zbog razlike u njihovom poimanju vremena) to već dovršeno. Danas većina ljudi sumnja u Mene zbog tajni koje otkrivam. Zbog pojave stvarnosti i zato što Moje namere ne odgovaraju predstavama ljudi, oni Mi se opiru i poriču Me. Time se Sotona zarobljava u sopstvenim spletkama. (Oni žele da prime blagoslove, ali nisu očekivali da će Bog u toj meri odstupati od njihovih ličnih predstava, te se povlače.) Ovo je takođe ishod Mog delovanja. Svi ljudi treba da Me hvale, da Me bodre i da Me slave. Apsolutno sve je u Mojim rukama i apsolutno sve je unutar Mog suda. Kad svi narodi pohrle ka Mojoj gori i kad se prvorođeni sinovi vrate kao pobednici, biće to završna etapa Mog plana upravljanja. Biće to trenutak u kom se dovršava Moj plan upravljanja za šest hiljada godina. Sve sam Ja lično uredio; ovo sam

već mnogo puta rekao. Pošto vi i dalje živite unutar svojih predstava, moram ovo iznova da naglašavam kako ne biste ovde načinili nikakve greške koje bi omele Moj plan. Ljudi ne mogu da Mi pomognu, niti mogu da učestvuju u Mom upravljanju, zato što ste trenutno i dalje sačinjeni od krvi i mesa (iako Mi pripadate, i dalje živite u krvi i mesu). Samim tim, Ja kažem da oni koji su od krvi i mesa ne mogu da prime Moju zaostavštinu. Ovo je i glavni razlog zbog kog činim da uđete u duhovno carstvo.

Zemljotresi u svetu predstavljaju početak kataklizme. Prvo radim na tome da se svet – tačnije, zemlja – promeni, a zatim dolaze pošasti i gladi. Ovo je Moj plan i ovo su Moji koraci, a pokrenuću sve da Mi služi kako bih dovršio Svoj plan upravljanja. Stoga će čitava vaseljena biti uništena, čak i bez Mog neposrednog uplitanja. Kad sam se prvi put ovaplotio i kad sam prikovan za krst, zemlja se strahovito zatresla, a isto tako će biti i kad dođe kraj. Zemljotresi će početi onog trena kad iz telesnog kročim u duhovno carstvo. Samim tim, prvorođeni sinovi ni najmanje neće patiti zbog kataklizme, dok će oni koji nisu prvorođeni sinovi biti ostavljeni da pate u kataklizmi. Dakle, sa ljudskog stanovišta, svi su voljni da budu prvorođeni sinovi. U ljudskim predosećanjima, to nije zarad uživanja u blagoslovima, već da bi izbegli patnju nastalu kataklizmom. Ovo je spletka velike crvene aždaje. Međutim, Ja joj nikad neću dopustiti da se izvuče; postaraću se da trpi Moju najstrožu kaznu, a onda da ustane i vrši službu za Mene (ovo se odnosi na upotpunjavanje Mojih sinova i Mog naroda), zbog čega će se zauvek zavaravati sopstvenim spletkama, zauvek će prihvatati Moj sud i zauvek ću je Ja spaljivati. Ovo je pravi smisao zbog koga služitelje primoravam da Me veličaju (odnosno, koristim ih da otkriju Moju veliku silu). Velikoj crvenoj aždaji neću dopustiti da se ušunja u Moje carstvo, niti ću joj dati pravo da Me veliča! (Zato što nije vredna; nikad neće biti vredna!) Veliku crvenu aždaju ću jedino primorati da Mi zauvek vrši službu! Jedino ću joj dopustiti da ničice padne preda Mnom. (Bolje je onima koji su uništeni nego li onima koji su osuđeni na propast; uništenje je samo privremeni oblik stroge kazne, dok će ljudi koji su osuđeni na propast večno trpeti stroge kazne. Baš zato koristim izraz „pasti ničice“. Zbog činjenice da ovi ljudi krišom ulaze u Moju kuću, silno uživaju u Mojoj blagodati i poseduju određeno znanje o Meni, Ja koristim stroge kazne. Što se tiče onih koji su izvan Moje kuće, može se reći da neuki neće patiti.) U svojim predstavama, ljudi misle da je onima koji su uništeni gore nego onima koji su osuđeni na propast, međutim, naprotiv, ovi drugi moraju zauvek da budu strogo kažnjavani, a oni koji su uništeni će se za vek vekova vratiti u ništavilo.

Poglavlje 109

Svakog dana dajem izjave, govorim i otkrivam Moje velike znake i čuda. Sve te stvari sadrže delovanje Mog duha. U ljudskim očima, Ja sam samo čovek, ali Ja upravo u tom čoveku otkrivam Moje sve, kao i Moju veliku silu.

Pošto se ljudi ne obaziru na Mene kao čoveka i previđaju Moje postupke, oni pretpostavljaju da su to stvari koje radi čovek. Zašto onda ne zastanete da se zapitate da li bi čovek bio u stanju da ostvari ono što Ja radim? Ljudi Me ne poznaju u toj meri. Ne razumeju Moje reči, niti shvataju Moje postupke. Zli, iskvareni ljudi! Kada ću te progutati? Kada ću te sahraniti u ognjenom i sumpornom jezeru? Toliko puta su Me isterali iz vaše grupe, toliko puta su Me vređali, ismevali i klevetali i toliko puta su Mi otvoreno sudili i prkosili Mi. Slepi ljudi! Zar ne znate da ste tek šačica blata na mom dlanu? Zar ne znate da ste samo predmeti Mog stvaranja? Moj gnev se sada oslobađa i niko ne može da se odbrani. Ljudi samo mogu da se iznova i iznova mole za milost. Međutim, kako je Moje delo napredovalo do sadašnjih razmera, niko ne može da ga promeni. Oni koji su stvoreni moraju da se vrate blatu. Nisam Ja nepravedan, već ste vi previše iskvareni i razuzdani i zato što vas je zaposeo Sotona i postali ste njegovo oruđe. Ja sam sveti Bog lično; ne mogu Me ukaljati, niti Ja mogu da zaposednem nečisti hram. Od sada, moj jarosni bes (jači nego gnev) počeće da se izliva na sve nacije i narode i da grdi sav ološ koji od Mene potiče ali Me ne poznaje. Mrzim ljude do krajnjih granica i neću više imati milosti, već ću ih zasuti svim Mojim kletvama. Definitivno više neće biti saosećanja i ljubavi, sve će izgoreti do ništavila i samo će Moje carstvo ostati, da Me moj narod hvali u Mojoj kući, slavi Me i kliče Mi zauvek (to je funkcija Mog naroda). Moja ruka će zvanično početi da grdi kako one unutar Moje kuće, tako i one izvan nje. Nijedan zlikovac Mi neće biti van domašaja i neće pobeći od Mog suda i svi moraju da prođu kroz te nedaće i poštuju Me. To je Moje veličanstvo i, štaviše to je upravna odluka koju objavljujem zlikovcima Niko ne može da spasi nikog drugog. Ljudi mogu da brinu samo o sebi, ali šta god radili, neće biti u stanju da pobegnu od grdnje Moje ruke. Ovde se otkriva razlog zbog kog je rečeno da su Moje upravne odluke stroge; to je činjenica koju svi ljudi mogu da vide sopstvenim očima.

Kada počnem da se ljutim, svi demoni, veliki i mali, pobeći će u haos, duboko strahujući da će ih Moja ruka pokositi i ubiti, ali nijedan neće uteći. U Mojoj ruci držim sva sredstva kažnjavanja. Moja ruka sve kontroliše, sve Mi je nadohvat i niko ne može da se oslobodi. To je Moja mudrost. Kada sam došao u ljudski svet, već sam bio završio sve moje pripremne poslove i tako položio temelj kako bih započeo Moje delo među ljudima (to je zato što sam Ja mudri Bog i adekvatno se bavim i onim što treba i onom što ne treba da se uradi). Pošto je sve urađeno kako treba, ovaplotio sam se i došao u ljudski svet. Niko Me, međutim, nije prepoznao. Osim onih koje sam provetio, svi sinovi pobune Mi prkose, ponižavaju Me i ignorišu Me. Na kraju ću ih, međutim, naterati da se lepo ponašaju i budu krotki. Iako ljudima može da izgleda da Ja ne radim ništa posebno, Moje veliko delo je već završeno. (Ljudi u potpunosti slušaju Mene čoveka, kako rečima, tako i u srcu; to je znak.) Danas ustajem i grdim sve vrste zlih duhova koji Mi prkose. Ma koliko dugo su Me sledili, moraju da Me napuste. Ne želim nikog ko je protiv Mene (to su oni kojima nedostaje duhovnog razumevanja, oni koje su privremeno zaposeli zli duhovi i oni koji Me ne poznaju). Ne želim nijednog od njih! Svi će biti uklonjeni i postati

sinovi propasti! Pošto danas obave službu za Mene, svi moraju da odu! Ne dokoličarite u Mojoj kući, prestanite da stalno i bez srama živite na tuđ račun! Oni koji pripadaju Sotoni su svi đavolji sinovi i zauvek će propasti. Svi koji Mi prkose će Me tiho napustiti i tako će ritam Mog dela biti manje ugrožen, bez dodatnih ometanja. Sve stvari odvijaće se pod Mojom komandom, bez ikakvih prepreka ili smetnji. Svi će pasti pod Mojim pogledom i biti uništeni u Mom ognju. To pokazuje moju svemogućnost i Moju savršenu mudrost (ono što sam uradio u Mojim prvorođenim sinovima). To će pridodati još veću slavu Mom imenu i Meni. Iz onog što radim i iz tona Mog glasa svi možete da vidite da sam završio celokupno Moje delo u Mojoj kući i da sam počeo da se okrećem neznabožačkim nacijama. Tamo počinjem Moje delo i sprovodim sledeću etapu Mog dela.

Većina Mojih reči ne poklapa se sa vašim predstavama, ali ne idite, sinovi Moji. To što se ne poklapaju sa ljudskim predstavama ne znači da nisu Moje izjave. Upravo to dokazuje da sam ih zaista i izgovorio. Da su Moje reči u skladu sa ljudskim predstavama, to bi onda bilo delo zlih duhova. Prema tome, morate da uložite više truda u Moje reči, da radite ono što Ja radim i da volite ono što Ja volim. Ovo završno doba je ujedno i doba kada se ponovo dešavaju sve nesreće; štaviše, to je doba kada Ja otkrivam sve Moje naravi. Kada se oglase sve Moje svete trube, ljudi će se istinski uplašiti. U tom trenutku, niko se neće usuditi da čini zlo, već će se prostrti preda Mnom i ceniti Moju mudrost i svemogućnost. Na kraju krajeva, ja sam mudri Bog lično! Ko može da Me opovrgne? I ko se usuđuje da ustane protiv Mene? Ko se usuđuje da ne prizna Moju mudrost? Ko se usuđuje da ne poznaje Moju svemogućnost? Kada Moj Duh svuda ostvaruje sjajne stvari, svi poznaju Moju svemogućnost, ali Moj cilj još uvek nije dostignut. Želim da ljudi zbog Mog gneva vide Moju svemogućnost, Moju mudrost i slavu Moje ličnosti. (Sve se to prikazuje u Mojim prvorođenim sinovima i to je potpuno istinito. Osim njih, niko ne može da bude deo Moje ličnosti i to sam Ja naredio.) U Mojoj kući su beskrajne tajne koje ljudi ne mogu da dokuče. Kada Ja govorim, ljudi kažu da sam previše nemilosrdan. Kažu da Me mnogo ljudi već voli do izvesne mere. Zašto onda Ja ističem da su to potomci velike crvene aždaje? Štaviše, zašto ću ih napustiti jednog po jednog? Zar nije bolje da je više ljudi u Mojoj kući? Ipak, nastaviću da delam na ovaj način. Ne može biti ni više ni manje od broja koji sam unapred odredio. (To je Moja upravna odluka. Ne samo da ga ne može promeniti nijedan čovek, već ga ni Ja ne mogu promeniti, jer ne smem ustuknuti pred Sotonom. To je dovoljno da Moja mudrost i veličanstvo budu očigledni. Ja sam Sâm Bog lično. Ljudi Mi se klanjaju; Ja ljudima ne popuštam.) Upravo je to ono što ponižava Sotonu. Svi ljudi koje sam odabrao su skromni, krotki, poslušni i pošteni i mogu da Mi ponizno i u tmini služe. (Sotona je želeo da to iskoristi da Me ponizi, ali sam ga suzbio.) U tim ljudima se može videti Moja narav. Kada se budem vratio kao pobednik posle bitke, pomazaću Moje prvorođene sinove da budu carevi u Mom carstvu i tek tada ću početi da se odmaram, jer će oni vladati kao carevi pored Mene. Moji prvorođeni sinovi Me predstavljaju i izražavaju. Pokoravaju Mi se dok mi služe skromno i u tmini; svojim poštenjem izvršavaju Moje reči; svojim

poštenjem govore ono što Ja govorim; i svojom skromnošću donose slavu Mom imenu (bez drskosti i divljaštva, već veličanstveno i gnevno). Moji prvorođeni sinovi! Vreme je da se sudi vaseljeni-svetu! Dajem vam blagoslov, dajem vam autoritet i nagrađujem vas delom blagoslova! Sve je već postignuto i sve kontrolišete i uređujete vi, jer Ja sam vaš Otac; Ja sam vaš postojani toranj, Ja sam vaše utočište i vaša sam podrška. Ja sam i vaš Svemogući; Ja sam vaše sve! Sve je u Mojim rukama i sve je i u vašim rukama! To obuhvata ne samo današnjicu, već i prošlost, pa čak i sutrašnjicu! Zar to nije vredno slavlja? Zar to nije razlog da se radujete? Svi vi, prihvatite od Mene deo koji zaslužujete! Dajem vam sve Svoje i ni delić ne zadržavam za Sebe, jer je sva Moja imovina vaša i data su vam sva Moja bogatstva. Zato sam, pošto sam vas stvorio, rekao „to je vrlo dobro“.

Da li znate ko usmerava ono što radite, mislite i govorite danas? Kakva je svrha vaših postupaka? Pitam vas: kako prisustvujete Jagnjetovoj svadbenoj gozbi? Da li je to danas? Ili u budućnosti? Šta je Jagnjetova svadbena gozba? Ne znate, zar ne? Onda ću vam objasniti: kada sam došao u svet ljudi, uredio sam da razni ljudi, pitanja i stvari služe Meni čoveku kakav sam danas. Sada kada je sve završeno, ostavljam uslužitelje po strani. Kakve to ima veze sa svadbenom gozbom? Kada ti ljudi vrše službu za Mene, odnosno, kada sâm postajem Jagnje, Ja osećam ukus svadbene gozbe. Drugim rečima, sav bol koji sam pretrpeo, sve stvari koje sam uradio, sve što sam rekao, svako koga sam sreo i sve što sam uradio za života obuhvatalo je svadbenu gozbu. Pošto je čovek, koji sam Ja danas, pomazan, počeli ste de Me sledite (i u tom trenutku sam postao Jagnje); tako ste, pod Mojim vođstvom, doživeli sve moguće patnje i nesreće, bili ste napušteni i vređani od sveta, napušteni od porodice i živeli ste pod Mojim blagoslovima. Sve je to deo Jagnjetove svadbene gozbe. Koristim izraz „svadbena gozba“ jer svime što sam vas naveo da uradite želeo sam da vas pridobijem. Međutim, to je sve deo gozbe. U budućnosti, ili, može se reći, danas, sve u čemu uživate, sve što steknete i sva carska moć koju delite sa Mnom deo je gozbe. Moja ljubav data je svima koji Me vole. Oni koje Ja volim ostaće zauvek, nikada neće biti uklonjeni i večno će biti u Mojoj ljubavi. To je zauvek!

Poglavlje 110

Kada sve bude otkriveno, to će biti trenutak kada ću se odmarati i kada će, povrh toga, sve biti kako treba. Ja lično izvršavam Svoje delo i sve sâm organizujem i uređujem. Kada budem izašao iz Sionske gore, kada se budem vratio i kada upotpunim Moje prvorođene sinove, Moje veliko delo biće završeno. U ljudskim predstavama, rezultat rada mora da bude vidljiv i opipljiv, ali iz moje perspektive, sve je dovršeno u trenutku kada ga isplaniram. Sionska gora je Moje prebivalište, ali i Moje odredište. To je mesto na kome ću otkriti Moju svemogućnost i tamo ćemo Moji prvorođeni sinovi i Ja zajedno uživati u našoj sreći kao porodica. Tamo ću živeti zajedno sa njima za vjek i

vjekova. Sionska gora, to prelepo mesto, za kojim ljudi čeznu. Bezbroj ih je težilo Sionskoj gori tokom istorije, ali od samog početka, niko u nju nije ušao. (Čak ni sveci i proroci iz prošlih doba nisu ušli u Sionsku goru. To je zato što Ja biram Moje prvorođene sinove poslednjih dana i svi će se roditi u tim vremenima. Tim putem će Moja milost i Moja blagodat koje sam pominjao postati očiglednija.) Svako ko je prvorođeni sin ući će u Sionsku goru sa Mnom i uživati u tom blagoslovu. Ja uzdižem Svoje prvorođene sinove na određeni nivo, jer su Mog kova i poseduju Moj slavni lik i zato što su u stanju da svedoče za Mene, da Me slave i prožive Me. Štaviše, sposobni su da potuku Sotonu i ponize veliku crvenu aždaju. To je zato što su Moji prvorođeni sinovi potpuno čedni. Moji prvorođeni sinovi su oni koje volim i oni koje sam izabrao i kojima sam bio naklonjen. Uzdižem ih zato što su postojani na svom mestu i zato što mogu da Mi služe skrušeno i u tmini i moćno za Mene svedoče. Dao sam svu Svoju energiju Mojim prvorođenim sinovima i pažljivo sam organizovao sve vrste ljudi, događaja i stvari da im služe. Na kraju ću učiniti da svi vide celu Moju slavu kroz Moje prvorođene sinove i da svi budu potpuno ubeđeni u Mene zbog njih. Neću prisiljavati nijednog demona i ne bojim se njihovog divljanja, niti njihove bezobzirnosti, jer imam svedoke i imam autoritet u Svojim rukama. Slušajte Me sada, vi koji ste Sotonine sorte! Svrha svake reči koju izgovaram i svega što radim je da upotpunim Moje prvorođene sinove. Stoga moraš da postupiš po Mojim komandama i povinuješ se Mojim prvorođenim sinovima. U protivnom, obračunaću se s tobom tako što ćeš momentalno propasti! Moji prvorođeni sinovi su već počeli da sprovode Moje upravne odluke, jer su jedini koji su dostojni da podrže Moj presto i već sam ih pomazao. Oni koji se ne potčine Mojim prvorođenim sinovima sigurno nisu dobri i bez sumnje ih je poslala velika crvena aždaja da remete Moj plan upravljanja. Takvi nitkovi će odmah biti isterani iz Moje kuće. Ne želim da takvi obavljaju službu za Mene. Suočiće se sa večnim uništenjem, i to vrlo brzo, štaviše odmah! Oni koji su u Mojoj službi sigurno su već dobili Moje odobrenje; oni moraju da budu poslušni i da ne brinu zbog cene koju će morati da plate. Ako su buntovni, onda nisu dostojni da vrše službu za Mene i takva stvorenja Mi nisu potrebna. Trebalo bi da požure i odu odavde, definitivno ih ne želim! To mora da ti bude jasno! Oni koji su u Mojoj službi moraju to da rade dobro i da ne prave nikakve probleme. Ako se osećaš beznadežno i počneš da praviš probleme, dokusuriću te bez oklevanja! Vi koji Mi služite, da li vam je to jasno? To je Moja upravna odluka.

Svedočiti za Mene je dužnost Mojih prvorođenih sinova i zato od vas ne tražim ništa da uradite za Mene. Biću zadovoljan sve dok savesno ispunjavate svoje dužnosti i uživate u blagoslovima koje vam darujem. Dok sam putovao čitavom vaseljenom i do krajeva zemlje, izabrao sam Moje prvorođene sinove i upotpunio ih. To je nešto što sam završio pre nego što sam stvorio svet. Nijedan čovek to ne zna, ali Moje delo je ostvareno u tišini. Ta činjenica nije u skladu sa ljudskim predstavama! Međutim, činjenice su činjenice i niko ne može da ih promeni. Demoni, veliki i mali su svojim pretvaranjem otkrili svoj pravi oblik i Ja sam ih u različitoj meri izgrdio. U Mom delu postoje koraci i u

Mojim rečima mudrost. Da li ste išta uvideli iz Mojih postupaka i Mojih reči? Zar Ja samo delam i govorim stvari? Zar su Moje reči samo stroge, utešne ili tek reči suda? To je previše jednostavno tumačenje, ali čovečanstvu je sve samo ne jednostavno da to uvidi. U Mojim rečima ne postoji samo mudrost, sud, pravednost, veličanstvo i uteha, već povrh toga, one sadrže ono što imam i ono što jesam. Svaka Moja reč je tajna koju čovečanstvo ne može da otkrije. Moje reči su skroz nedokučive i, iako su tajne otkrivene, ako imamo u vidu kapacitete čovečanstva, još uvek su van domašaja ljudske mašte i razumevanja. Reč koju Ja mogu da razumem bez ikakvih poteškoća je za ljudsko razumevanje najteža moguća stvar, pa je tako razlika između Mene i ljudi kao razlika između neba i zemlje. Upravo zato želim da potpuno promenim oblik Mojih prvorođenih sinova i učinim da potpuno uđu u telo. Ubuduće, ne samo da će iz krvi i mesa ući u telo, već će, dok u njemu borave, u različitoj meri menjati oblik. To je Moj plan. To je nešto što ljudi ne mogu; ne postoji način da to urade. Samim tim, čak i da vam to do tančina objasnim, opet ne biste razumeli; mogli biste samo da uđete u smisao natprirodnog. To je zato što sam ja Sâm mudri Bog.

Kada vidite tajne, svi reagujete na isti način. Iako duboko u sebi ne prihvatate ili ne priznajete te tajne, vi ih javno priznajete. Takve osobe su najprepredenije i kada Ja budem otkrivao tajne, jednu po jednu ću ih izgnati i napustiti. Međutim, sve što radim odvija se u koracima. Ništa ne radim nepromišljeno, niti slepo dolazim do zaključaka, jer posedujem božansku narav. Ljudi nimalo nisu u stanju da steknu jasan uvid u ono što trenutno radim ili ono što ću raditi u Mom narednom koraku. Tek kada izgovorim reči jednog koraka, način na koji delam prelazi u sledeći korak sa Mnom. Sve se dešava unutar Mojih reči i sve se otkriva u njima, i zato niko ne treba da bude nestrpljiv. Dovoljno je revnosno vršiti službu za Mene. Pre tih vekova, izneo sam proročanstvo o jednoj smokvi, ali vekovima niko nije video to drvo smokve i niko nije mogao da to proročanstvo objasni; iako su te reči pominjane i ranijim pohvalama, niko nije znao njihovo pravo značenje. Te reči su zbunjivale ljude, baš kao i reči „velika katastrofa“ i to je bila tajna koju nikada nisam otkrio čovečanstvu. Ljudi su mislili da je drvo smokve dobra vrsta voćke ili da se, ako se ode korak dalje, to odnosi na svece. Međutim, to je bilo još uvek daleko od pravog značenja tih reči. Otkriću vam to poslednjih dana kada budem otvorio Moj svitak. („Svitak“ se odnosi na sve reči koje sam kazivao – Moje reči poslednjih dana; svitak ih sadrži sve.) „Drvo smokve“ odnosi se na Moje upravne odluke – svaka od njih. Ali to je tek deo značenja. Nicanje drveta smokve odnosi se na početak Mog delovanja i govora u krvi i mesu, ali Moje upravne odluke još nisu bile obelodanjene (a to zato što, u to vreme, niko još nije svedočio Mom imenu i niko nije poznavao Moje uprave odluke). Kada se bude svedočilo Mom imenu i kada se ono bude proširilo, kada ga budu hvalili svi ljudi i kada Moje upravne odluke postignu rezultate, tada će drvo smokve roditi plodove. To je potpuno objašnjenje, ništa nije izostavljeno i sve je ovde otkriveno. (Kažem to jer je u Mojim prethodnim rečima postojao deo koji nisam bio potpuno otkrio; stoga ste morali da čekate i strpljivo tražite.)

Kada upotpunim Moje prvorođene sinove, otkriću Moju punu slavu i čitavu Moju pojavu vaseljeni-svetu. To će se ostvariti u telu i biće iznad svih ljudi, u Mojoj sopstvenoj ličnosti. Biće to u Mojoj Sionskoj gori i u Mojoj slavi, i posebno će se odvijati uz usklike hvale. Pored toga, Moji neprijatelji će se oko Mene povući, spustiti se u bezdan i ognjeno i sumporno jezero. Ono što ljudi danas mogu da zamisle je ograničeno i nije u skladu sa Mojom prvobitnom namerom. Zbog toga ja ciljam ljudske predstave i misli svakog dana kada govorim. Doći će dan (dan ulaska u telo) kada će vam ono što kazujem u potpunosti odgovarati i nećete pružati nikakav otpor. U tom trenutku, više nećete imati svoje misli i tada ću Ja prestati sa svojim izjavama. Pošto vi nećete više imati sopstvena razmišljanja, Ja ću vas jednostavno direktno prosvetiti – to je blagoslov u kome će uživati Moji prvorođeni sinovi i desiće se kada budu vladali pored Mene kao carevi. Ljudska bića ne veruju u stvari koje ne mogu da zamisle, i mada ima nekih koji veruju, tako je samo zato što sam ih Ja posebno prosvetio. U protivnom niko ne bi verovao i to je nešto što se mora doživeti. (Bez prolaska kroz taj korak, Moja velika sila ne bi mogla da bude otkrivena i to znači da sam pukim izgovaranjem Svojih reči oslobodio ljude od njihovih predstava. Niko drugi to delo ne može da obavi i niko ne može da Me zameni. Ja sam jedini koji to može da ostvari. Ipak, to nije apsolutno sigurno i Ja to delo moram da obavim posredstvom čovečanstva.) Ljudi se osete okrepljeni pošto čuju Moje reči, ali na kraju se svi povuku. Ne mogu da se uzdrže. U međuvremenu, ima tajni koje ljudi ne mogu da dokuče. Niko ne može da zamisli šta će se desiti i Ja ću vam dozvoliti da vidite to u onome što otkrivam. Time će pravo značenje tih Mojih reči postati očigledno: „Iskoreniću sve koji nisu prikladni da ih Ja upotrebim.“ Moji prvorođeni sinovi ukazuju se na razne načine, baš kao i Moji neprijatelji. Svi će vam biti otkriveni jedan po jedan. Zapamtite! Svi osim prvorođenih sinova imaju delo zlih duhova i svi su oni Sotonine sluge. (Uskoro će biti otkriveni, jedan po jedan, ali neki će morati da obavljaju službu do samog kraja, a drugi samo određeno vreme.) Delovanjem Mojih reči svi će pokazati svoj pravi oblik.

Svaka nacija, svako mesto i svaka veroispovest uživa u bogatstvu Mog imena. Pošto se trenutno sprema katastrofa i u Mom je domašaju, a Ja se spremam da je pustim da se izlije, svako užurbano traži pravi put, koji se mora tražiti čak i po cenu odricanja od svega. U svim stvarima Ja imam svoje vreme. Kada god kažem da će biti završeno, u tom trenutku će i biti završeno, u minut, pa čak i u sekund. Niko to ne može da omete ili zaustavi. Na kraju krajeva, velika crvena aždaja je Moj poraženi neprijatelj; ona je tek uslužitelj za Mene i radi šta god joj kažem da radi bez i trunke otpora. Ona je zapravo moja tegleća marva. Kada Moje delo bude završeno, izgnaću je u bezdan i u ognjeno i sumporno jezero (mislim na one koji su uništeni). Uništeni neće samo okusiti smrt, već će i biti strogo kažnjeni za to što su Me proganjali. To je delo koje ću nastaviti preko uslužitelja. Učiniću da Sotona doživi pokolj i da sam sebe uništi i time ću potpuno razneti potomke velike crvene aždaje. To je jedan segment Mog dela i posle toga ću se okrenuti neznabožačkim nacijama. To su koraci Mog dela.

Poglavlje 111

Sve nacije će zasigurno biti blagoslovene zbog Tebe; svi narodi će Mi klicati i hvaliti Me zbog Tebe. Moje carstvo će procvetati i razvijati se i trajaće zauvek. Nikom neće biti dozvoljeno da ga gazi i ništa neće moći da postoji a da sa Mnom nije u skladu, jer sam Ja veličanstveni Bog lično, koji ne trpi nikakve uvrede. Ne dozvoljavam nikome da Mi sudi i nikome ne dozvoljavam da bude u neskladu sa Mnom. To dovoljno pokazuje Moju narav i Moje veličanstvo. Ako Mi se neko bude protivio, kazniću ga kada Meni bude odgovaralo. Zašto Me niko nije video da nekog kažnjavam? To je samo zato što Moje vreme još nije došlo i Moja ruka nije još stvarno delala. Iako su se desile velike nesreće, to se sastojalo samo od kazivanja o tome šta velike nesreće nose, dok ljude još nije zadesila stvarnost velikih nesreća. Da li ste uopšte dokučili bilo šta od Mojih reči? Danas ću početi da obelodanjujem stvarnost velikih nesreća. Posle toga, Moja ruka će pokositi svakog ko Mi se bude opirao. U prošlosti sam isključivo razobličio tek nekolicinu ljudi; nijedna velika nesreća još nije stigla. Danas je drugačije nego u prošlosti. Pošto sam vam svima ispričao o tome šta velike nesreće podrazumevaju, obelodaniću javnosti, u tačno određeno vreme, stvarnost velikih nesreća. Pre toga, nikoga nije pogodila neka velika nesreća, pa je većina ljudi (odnosno, sinovi velike crvene aždaje) nastavila da se bezobzirno i samovoljno ponaša. Kada stvarnost bude stigla, ta bedna stvorenja biće potpuno ubeđena. U suprotnom, svi bi sumnjali u Mene i nikom ne bih bio jasan. To je Moja upravna odluka. Iz toga se može videti da je Moj način delovanja (pod time se misli na Moj način delovanja u svim ljudima) počeo da se menja: pokazujem Moj gnev, Moj sud i Moju kletvu kroz potomke velike crvene aždaje i Moja ruka počela je da grdi sve one koji Mi se opiru. Kroz Moje prvorođene sinove pokazujem Svoju milost i Svoju dobrotu. Štaviše, kroz Moje prvorođene sinove pokazujem Svoju svetu narav, koja ne trpi uvrede, pokazujem Svoj autoritet i pokazujem Svoju ličnost. Uslužitelji su se smirili da bi Mi služili i Moji prvorođeni sinovi se sve više obelodanjuju. Time što ću pokositi one koji Mi se opiru, omogućiću uslužiteljima da vide Moju nemilosrdnu ruku, da bi mi služili drhtavo i u strahu. Takođe, omogućavam Mojim prvorođenim sinovima da vide Moj autoritet i bolje Me razumeju da bi se razvijali u životu. Reči koje sam kazivao u poslednjoj etapi (uključujući upravne odluke, proročanstva i sud raznim vrstama ljudi) počinju da se redom ispunjavaju. Drugim rečima, ljudi će videti kako im se pred očima ostvaruju Moje reči i da nijedna Moja reč nije jalova, već da je svaka praktična. Pre nego što se Moje reči budu ispunile, mnogi ljudi će otići, jer se još nisu ispunile. Ja na taj način delam – to nije samo funkcija Mog gvozdenog žezla – štaviše to je mudrost Mojih reči. Iz njih se može videti Moja svemoć i Moja mržnja prema velikoj crvenoj aždaji. (To se može videti tek kada počnem Moje delo. Sada su neki ljudi otkriveni – to je samo delić Moje grdnje, ali se ne može uvrstiti u velike nesreće. To nije teško razumeti. Prema tome, može se videti da će ubuduće ljudima biti još teže da razumeju Način na koji Ja delam. Danas vam to govorim da ne biste bili slabi zbog toga kada nastupi trenutak. To je ono

što vam poveravam, jer će se desiti stvari koje ljudi nisu videli još od drevnih vremena i stvari zbog kojih će ljudima biti teško da ostave svoje emocije i svoju samopravednost po strani.) Razlog zbog kog se koristim različitim sredstvima da kaznim veliku crvenu aždaju je taj što je ona Moj neprijatelj i Moj protivnik. Moram da uništim sve njene potomke i tek tada ću moći da izbacim mržnju iz Svoga srca i da primereno ponizim veliku crvenu aždaju. Samo će to uništiti veliku crvenu aždaju i izgnati je u ognjeno i sumporno jezero, u bezdan.

Koliko juče sam dozvolio Mojim prvorođenim sinovima da vladaju sa Mnom i pridruže Mi se u vladanju svim nacijama i uživanju u blagoslovima. Radim to i danas i, što je još važnije, radiću to i sutra. Uspešno sam ostvario svoje delo – govorim to sve vreme i može se takođe reći da sam počeo to da govorim od trenutka početka stvaranja, ali ljudi ne razumeju ono što govorim. Od trenutka stvaranja do danas, nisam lično delovao; drugim rečima, Moj Duh se nije potpuno spustio među ljude da govori i dela. Danas je, međutim, drugačije nego u prošlosti: Moj Duh lično deluje svuda u vaseljeni svetu. Jer poslednjih dana želim da pridobijem grupu ljudi koji će biti zajedno sa Mnom na vlasti, želim prvo da pridobijem osobu koja je jednog uma sa Mnom, osobu koja može da bude obzirna prema Mom bremenu. Posle će se Moj Duh u potpunosti spustiti na Njega da izrazi Moj glas i objavi Moje upravne odluke i otkrije Moje tajne vaseljeni svetu. Moj Duh će ga lično usavršiti. Moj Duh će ga lično disciplinovati. Pošto On živi u normalnoj ljudskosti, niko ne može jasno da ga vidi. Kada Moji prvorođeni sinovi uđu u telo, biće potpuno jasno da li je ono što Ja danas radim stvarnost. Naravno, u ljudskim očima, u ljudskim predstavama, niko ne veruje i niko ne može da bude poslušan. Ali tako sam ja tolerantan prema ljudima. Pošto stvarnost još nije stigla, ljudi ne mogu da poveruju ili shvate. Niko ko bi, usred svojih ljudskih predstava, poverovao u Moje reči, nikada nije postojao. Svi ljudi su takvi: ili samo veruju u ono što govori Moje Ja od krvi i mesa, ili veruju samo glasu Mog Duha. To je najteža stvar u obračunavanju sa ljudima. Ako nisu sopstvenim očima videli da se nešto desilo, niko ne može da ostavi po strani sopstvene predstave i da poveruje u ono što govorim. Zbog toga koristim Moje upravne odluke da kaznim te neposlušne sinove.

Te stvari sam govorio i ranije: Ja sam Prvi i Poslednji i Ja sam Onaj koji je zadužen za sve, od početka do kraja. Kada dođu poslednji dan, dobiću 144.000 pobedničke muške dece. Vi možda donekle bukvalno razumete te reči – „pobednička muška deca“ – ali nije vam jasna brojka – 144.000. Prema ljudskom shvatanju, broj se nužno odnosi na broj ljudi ili broj stvari. Kada je reč o brojci „144.000“ koja menja izraz „pobednička muška deca“ u „144.000 pobedničke muške dece“ – ljude misle da ima 144.000 pobedničke muške dece. Štaviše, neki ljudi misle da ta brojka ima neko simboličko značenje i shvataju 140.000 i 4000 kao posebne delove. Ali ta dva tumačenja su pogrešna. To se ne odnosi na neki stvarni broj, a kamoli na neko simbolično značenje. Nijedan čovek to ne može da dokuči – prethodne generacije su mislile da to možda ima neko simboličko značenje. Brojka „144.000“ se povezuje sa pobedničkom muškom decom. Kao takva,

brojka 144.000 se odnosi na grupu ljudi u poslednjim danima koji će vladati i koje volim. Odnosno, 144.000 bi trebalo tumačiti kao grupu ljudi koji su došli sa Sionske gore i koji će se vratiti na Sionsku goru. Potpuno objašnjenje 144.000 pobedničke muške dece je sledeće: postoje ljudi koji su stigli sa Sionske gore u svet i koje je iskvario Sotona i njih sam na kraju Ja uspeo da povratim i oni će se vratiti na Sionsku goru sa Mnom. Iz mojih reči mogu se videti koraci Mog dela, što znači da trenutak kada ćete ući u telo nije daleko. Zbog toga sam vam iznova i iznova objašnjavao taj aspekt i podsećao vas na to. Videćete jasno, a iz Mojih reči otkrićete način kako to da primenite; iz Mojih reči otkrićete ritam Mog delovanja. Da biste otkrili ritam delovanja Svetog Duha, morate da ga razlučite iz tajni koje otkrivam (jer niko ne može da vidi, niti da prodre u delo Svetog Duha). Zbog toga ću otkriti tajne u poslednjim danima.

Ništa u Mojoj kući ne sme biti u neskladu sa Mnom i ubuduće ću krenuti sa čistkom i čišćenjem, malo po malo. Ljudi neće moći da intervenišu, niti iko može da obavi taj posao. To otkriva zbog čega u poslednjim danima delam lično. Zbog toga sam vam često govorio da samo treba da se zabavljate i da ne treba ni prstom da mrdate. Time se otkrivaju Moja sila, Moja pravednost i Moje veličanstvo i sve Moje tajne koje ljudi ne mogu da spoznaju se otkrivaju. (Jer ljudi nikada nisu imali nikakvo znanje o Mom planu upravljanja, niti su iole razumeli korake Mog delovanja, one se zovu „tajne“.) Ono što ću zadobiti i ono što ću uraditi poslednjih dana su tajne. Pre nego što sam stvorio svet, nikada nisam radio ono što radim danas i nikada ljudima nisam pokazao Svoje slavno lice ili neki drugi deo Svoje ličnosti. Samo je Moj Duh delovao na neke ljude. (Zato što niko, od trenutka stvaranja, nije uspeo da Me prikaže i niko nije uspeo da Me izrazi, nikada nisam dozvolio ljudima da vide Moju ličnost i Moj Duh je delovao na neke ljude.) Tek sam danas ljudima otkrio Svoj slavni lik i Svoju ličnost i tek su sada to videli. Ali ono što vidite danas još uvek je nepotpuno i još uvek nije ono što Ja želim da vidite. Ono što želim da vidite je samo u telu i u ovom trenutku niko još ne ispunjava taj uslov. Drugim rečima, niko ne može da vidi Moju ličnost pre nego što uđe u telo. Stoga kažem da ću otkriti Svoju ličnost vaseljeni svetu na Sionskoj gori. Iz toga se može videti da je ulazak na Sionsku goru završni deo Mog projekta. U trenutku ulaska na Sionsku goru, Moje carstvo biće uspešno sagrađeno. Drugim rečima, Moja ličnost je carstvo. Trenutak kada moji prvorođeni sinovi budu ušli u telo je upravo trenutak kada će carstvo biti ostvareno, zbog čega sam iznova i iznova govorio o pitanju prvorođenih sinova i njihovom ulasku na Sionsku goru. To je ključno pitanje u celokupnom Mom planu upravljanja, koji niko nikada do sada nije dokučio.

Jednom kada promenim Svoj način delovanja, biće još više stvari koje su van domašaja ljudskog razmišljanja i zbog toga budite pažljivi kada je o tome reč. Ima stvari koje su van domašaja ljudskog razmišljanja, ali to ne znači da je ono što Ja kazujem pogrešno. Jednostavno se radi o tome da je još nužnije da ljudi pate i još je potrebnije da sa Mnom sarađuju. Nemojte da budete obesni i raskalašni i nemojte da se držite samo svojih predstava. Jer većina onih koji vrše službu za Mene pada na tom pitanju.

Ja koristim Svoje reči da razobličim ljudsku prirodu i otkrijem ljudske predstave. (Ali oni koji vrše službu za Mene jednostavno padaju, jer Ja ne menjam njihove predstave, dok istovremeno menjam predstave onih koji su Moji prvorođeni sinovi i time uklanjam njihovo razmišljanje.) Tako da će, na kraju, Moji prvorođeni sinovi biti usavršeni zbog tajni koje sam otkrio.

Poglavlje 112

Da „reči i stvarnost idu ruku pod ruku“ deo je Moje pravedne naravi. Svima ću omogućiti da u tim rečima vide Moju narav u celini. Ljudi misle da je to nemoguće postići, ali za Mene je to lako i prijatno i ne zahteva nikakav napor. Čim Moje reči izađu iz Mojih usta nastane činjenica koju svi mogu da vide. To je Moja narav. Jednom kada pomenem neke stvari, one će se i ostvariti. U protivnom ne bih se oglašavao. U ljudskim predstavama, reč „spasenje“ odnosi se na sve ljude, ali to se ne poklapa sa Mojom namerom. U prošlosti sam govorio: „Uvek spasavam one koji su neuki i koji revnosno traže.“ U ovom slučaju, reč „spasiti“ odnosila se na one koji vrše službu za Mene i značila je da bih se prema tim uslužiteljima ophodio na poseban način. Drugim rečima, umanjio bih kaznu za te ljude. Međutim, oni uslužitelji koji su pokvareni i lažljivi našli bi se među predmetima za uništenje, odnosno, strogo bi ih kaznio. (Iako su među predmetima za uništenje, umnogome se razlikuju od onih koji će biti uništeni; dobiće večnu strogu kaznu i kazna za njih biće ona đavolska, Sotonina kazna. Na to su se ujedno odnosile i Moje reči da su ti ljudi potomci velike crvene aždaje.) Ali Ja ne koristim takve reči za Moje prvorođene sinove. Za njih kažem da ću povratiti Moje prvorođene sinove i da će se ponovo vratiti na Sionsku goru. Prema tome, uvek sam govorio da su Moji prvorođeni sinovi oni koje sam predodredio i izabrao. Moji prvorođeni sinovi su prvobitno pripadali Meni i potekli su od Mene, i zato moraju da se vrate ovde Meni. Ako se uporede sinovi i narod sa prvorođenim sinovima, razlika je kao između neba i zemlje: iako su sinovi i narod mnogo bolji od uslužitelja, nikako nisu oni koji Mi pripadaju. Takođe se može reći da su sinovi i narod uz to izabrani među ljudskim rodom. Stoga sam uvek svoju energiju usredsređivao na prvorođene sinove kojim ću onda dozvoliti da upotpune te sinove i narod. To su budući koraci u Mom delovanju. Sada nema svrhe da vam govorim, pa sam to retko pominjao sinovima i narodu, već sam samo prvorođenim sinovima iznova i iznova ponavljao ta pitanja. To je način na koji govorim i delam. Niko to ne može da promeni i samo Ja imam poslednju reč o svemu.

Svakog dana se branim od vaših predstava i iz dana u dan proučavam svakog od vas. Kada se obratim u određenoj meri, vi se vratite na staro i ponovo odvajate Moju ljudskost od Mog božanstva. U ovom trenutku, došlo je vreme da Moji ljudi budu otkriveni: ljudi misle da Ja još uvek živim ovaploćen i da uopšte nisam Sâm Bog, da sam još uvek čovek i da je Bog još uvek Bog i da Bog nema nikakve veze sa ličnošću kakva

sam Ja. Kako je čovečanstvo iskvareno! U prošlosti sam izgovorio toliko reči, ali vi se prema njima odavno odnosite kao da ne postoje i to Me ispunjava mržnjom prema vama koja Mi je utisnuta u kosti! Zbog toga Mi se stvarno gadite! Ko se usuđuje da Me tek tako vređa, Mene celovitog Samog Boga, koji poseduje i ljudskost i potpuno božanstvo? Ko se usuđuje da Mi se u mislima protivi? Pošto nastupe Moje katastrofalne nesreće, kazniću ih jednog po jednog, nikog neću poštedeti, već ću ih sve strogo kazniti. Moj Duh dela lično. To ne znači da Ja nisam Sâm Bog; naprotiv, to utoliko više znači da sam Ja svemogući Bog lično. Ljudi Me ne poznaju, svi Mi se opiru i ne uviđaju Moju svemoć u Mojim rečima, već u Mojim rečima pokušavaju da nađu nešto što bi iskoristili protiv Mene i da Mi nađu zamerku. Kada se jednog dana budem pojavio sa Svojim prvorođenim sinovima na Sionskoj gori, krenuću da se obračunavam sa tim bednim stvorenjima. U ovom periodu prvenstveno se Ja bavim ovim delom. Kada se budem obratio do izvesne mere, veliki broj uslužitelja će se povući i Moji prvorođeni sinovi takođe će doživeti razne nedaće. Sa napredovanjem ta dva koraka dela, jedna faza Mog dela će se završiti. Istovremeno, povešću Svoje prvorođene sinove natrag na Sionsku goru. To su koraci Mog dela.

Moji prvorođeni sinovi su nužni deo Mog carstva, iz čega se može videti da je Moja ličnost zapravo carstvo – rođenje Mog carstva sledi iz rođenja Mojih prvorođenih sinova. Drugim rečima, Moje carstvo postoji još od vremena stvaranja sveta i pridobiti Moje prvorođene sinove (odnosno povratiti Moje prvorođene sinove) znači obnoviti Moje carstvo. Iz toga možete da vidite da su prvorođeni sinovi od posebnog značaja. Tek od postanka Mojih prvorođenih sinova stvoriće se Moje carstvo, nastaće stvarnost vladavine moći, niknuće novi život i staro doba moći će da se u potpunosti završi. To je neizbežan trend. Zbog takvog položaja prvorođenih sinova, oni simbolizuju uništenje sveta, propast Sotone, otkrivanje pravog lica uslužitelja i činjenicu da velika crvena aždaja neće imati potomaka i da će se spustiti u ognjeno i sumporno jezero. Samim tim se, oni koji vrše vlast i svi oni koji su potomci velike crvene aždaje, iznova i iznova bave remećenjem, otporom i uništenjem. U međuvremenu, ja iznova i iznova uzdižem Svoje prvorođene sinove, svedočim za njih i otkrivam ih. Jer samo oni koji su od Mene ispunjavaju uslov da Mi svedoče; samo oni mogu da Me prožive i samo oni su postojani da se bore u bitkama i za Mene izvojuju veličanstvenu pobedu. Oni koji su razdvojeni od Mene su tek malo gline u Mojoj ruci, stvorene stvari, svako od njih. Oni koji su sinovi i narod su ništa drugo do oni bolji izabrani među stvorenjima stvaranja, ali Mi ne pripadaju. Postoji, dakle, ogromna razlika između prvorođenih sinova i sinova. Sinovi se uopšte ne mogu porediti sa prvorođenim sinovima, jer njima prvorođeni sinovi dominiraju i vladaju. To mora da vam bude kristalno jasno! Svaka reč koju sam izgovorio je tačna i nikako nije neistinita. Sve je to deo izražavanja Moje ličnosti i to je Moja izjava.

Rekao sam da ne izgovaram prazne reči i da ne pravim greške; to je dovoljno da se pokaže Moje veličanstvo. Ipak, ljudi nisu u stanju da razluče dobro od lošeg i potpuno se uvere tek kada ih zadesi Moja grdnja; u protivnom ostaju buntovni i tvrdoglavi. Zato

koristim grdnju da vratim čovečanstvu milo za drago. U ljudskim predstavama, ako postoji samo Sâm Bog, zašto onda ima toliko prvorođenih sinova koji od Mene potiču? Mogao bih to da kažem na sledeći način: o sopstvenim poslovima govorim na koji god način želim. Šta čovek može Meni da uradi? Mogao bih to i ovako da kažem: iako prvorođeni sinovi i Ja nismo istog lika, istog smo Duha, tako da svi oni sa Mnom mogu da budu jednog uma dok sarađujemo. Nismo jednog lika zato da bi svi ljudi mogli kristalno jasno da vide svaki deo Moje ličnosti. Zbog toga dozvoljavam Mojim prvorođenim sinovima da vrše vlast zajedno sa Mnom nad svim nacijama i svim narodima. To je završna napomena Mojih upravnih odluka (ta „završna napomena“ koju pominjem znači da je Moj glas blag i da sam počeo da se obraćam sinovima i narodu). Većina gaji sumnje prema tom aspektu, ali nema potrebe da toliko sumnjaju. Razobličiću predstave svih ljudi jednu po jednu, kako bi se postideli i kako ne bi mogli nigde da se sakriju. Putujem širom vaseljene do kraja sveta i posmatram celo lice vaseljene. Proučavam sve vrste ljudi i niko ne može da pobegne od Moje ruke. Učestvujem u svim vrstama stvari i ne postoji ništa što ne mogu lično da rešim. Ko se usuđuje da porekne Moju svemoć? Ko se usuđuje da ne bude potpuno uveren u Mene? Ko se usuđuje da se potpuno ne prostre preda Mnom? Celo nebo će se promeniti zbog Mojih prvorođenih sinova i štaviše, cela zemlja će se silovito tresti zbog Mene i Mojih prvorođenih sinova. Svi ljudi će kleknuti pred Mojom ličnošću i sve stvari će se sigurno naći pod kontrolom Mojih ruku, bez ijedne greške. Svi moraju da budu potpuno ubeđeni i svaki bogovetni predmet doći će u Moju kuću i vršiti službu za Mene. To je poslednji deo Mojih upravih odluka. Od sada pa nadalje, svi raznorazni članovi Mojih upravnih odluka, koji ciljaju različite ljude, počeće da daju rezultate (jer su Moje upravne odluke potpuno obelodanjene i sve je uređeno kako treba za sve vrste ljudi i svaku stvar. Svi ljudi biće na svom odgovarajućem mestu i svačije pravo lice će biti razobličeno zbog mojih upravnih odluka). To će biti dolazak pravih, stvarnih upravnih odluka.

Sada, u skladu sa koracima Mog dela, govorim ono što želim da govorim i svi moraju da ozbiljno shvate Moje reči. Tokom istorije, svaki svetac je govorio o „Novom Jerusalimu“ i svi to znaju, ali niko ne razume pravo značenje tog izraza. Pošto je današnje delo uznapredovalo do ove faze, otkriću vam pravo značenje tog izraza da biste ga razumeli. Postoji, međutim, jedno ograničenje Mog otkrivanja – ma kako ja to objasnio i ma koliko jasno govorio, vi ne možete u potpunosti da shvatite, jer nijedan čovek ne može da pojmi pravo značenje tog izraza. U prošlosti, Jerusalim se odnosio na mesto Mog boravišta na zemlji, odnosno mesto gde hodam i krećem se. Ali reč „novi“ menja taj izraz i ni po čemu nije ono što je značio ranije. Ljudi ne mogu nikako da ga dokuče. Neki misli da se odnosi na Moje carstvo; drugi misle da je to Moja ličnost; za neke je to novo nebo i zemlja; a neki misle da je to novi svet koji će nastupiti pošto Ja uništim ovaj svet. Iako je ljudski um izuzetno složen i obdaren bujnom maštom, ljudi i dalje ništa ne mogu da shvate u vezi toga. Vekovima su se ljudi nadali da će spoznati ili uvideti pravo značenje tog izraza, ali im se želje nisu ispunile – svi su se razočarali i

umrli, ostavivši za sobom svoje težnje. Pošto Moje vreme još nije stiglo, nisam nikome to mogao lako da kažem. Pošto je Moje delo završeno do ove etape, reći ću vam sve. Novi Jerusalim obuhvata četiri stvari: Moj gnev, Moje upravne odluke, Moje carstvo i beskrajne blagoslove koje darujem Mojim prvorođenim sinovima. Izraz „novi“ koristim zato što su ta četiri dela skrivena. Pošto niko ne poznaje Moj gnev, niko ne poznaje Moje upravne odluke, niko nije video Moje carstvo i niko nije uživao u Mojim blagoslovima, reč „novi“ odnosi se na ono što je skriveno. Niko ne može u potpunosti da shvati ono što sam rekao, jer se Novi Jerusalim spustio na zemlju, ali niko nije lično doživeo stvarnost Novog Jerusalima. Ma koliko jasno bih govorio o njemu, ljudi ga neće potpuno razumeti. Iako bi neko shvatio, to shvatanje bi činile samo njihove reči, njihov um i njihove predstave. To je neizbežan trend. To je jedini put napred i niko se iz toga ne može iskobeljati.

Poglavlje 113

Moja mudrost je u svakom Mom postupku, ali čovek suštinski nije u stanju da dokuči tu mudrost. Čovek može da vidi samo Moje postupke i Moje reči, ali ne i Moju slavu ili pojavu Moje ličnosti, jer čovek za to suštinski ne poseduje sposobnost. Dakle, pošto nisam izvršio nikakve promene na čoveku, Moji prvorođeni sinovi i Ja vratićemo se na Sionsku goru i promeniti oblik, da bi čovek mogao da vidi Moju mudrost i Moju svemoć. Mudrost i svemoć Moja, koju čovek danas vidi, tek su delić Moje slave i nisu vredni pomena. Iz toga se vidi da su Moja mudrost i Moja slava beskonačni, neizmerno duboki i da je čovekov um suštinski nesposoban da ih sagleda ili dokuči. Graditi carstvo je dužnost prvorođenih sinova i to je takođe Moj posao. Drugim rečima, to je stavka u Mom planu upravljanja. Izgradnja carstva nije isto što i gradnja crkve; pošto smo Moji prvorođeni sinovi i Ja Moja ličnost i carstvo, onda će, kada Moji prvorođeni sinovi i Ja budemo ušli na Sionsku goru, izgradnja carstva biti završena. Odnosno, izgradnja carstva je korak u delu, korak ulaska u duhovni svet. (Međutim, sve što sam uradio od stvaranja sveta bilo je zarad tog koraka. Iako kažem da je to korak, u stvarnosti to uopšte nije korak.) Stoga, Ja koristim sve uslužitelje u službi tog koraka i samim tim, za vreme poslednjih dana, veliki broj ljudi će se povući; svi oni vrše službu prvorođenim sinovima. Ko god bude blagodaran prema tim uslužiteljima, stradaće od Mojih kletvi. (Svi uslužitelji su zavera velike crvene aždaje i svi su Sotonine sluge, tako da su oni koji su blagodarni prema njima saučesnici velike crvene aždaje i pripadaju Sotoni.) Volim sve koje volim i prezirem sve one koji su na meti Mojih kletvi i ognja. Da li ste i vi u stanju to da uradite? Sigurno neću oprostiti nikom ko Mi se usprotivi, niti ću ga poštedeti! U ostvarivanju svakog postupka, uredio sam da Mi uslužitelji služe. Stoga je jasno da su, tokom istorije, svi proroci i apostoli služili upravo zarad današnjeg koraka i da nisu po Mom srcu, niti su od Mene. (Iako su Mi u većini odani, niko od njih Mi ne pripada. Prema tome, oni se

trude da postave temelj tog završnog koraka za Mene, ali je sav njihov trud uzaludan kada je o njima samima reč.) Otuda, poslednjih dana biće još i više ljudi koji se povlače. (Kažem „još i više“ zato što je Moj plan upravljanja došao do svog završetka, izgradnja Mog carstva je uspela i prvorođeni sinovi zaseli su na presto.) Sve je to zbog pojave prvorođenih sinova. Zbog toga što su se oni pojavili, velika crvena aždaja trudi se na sve moguće načine da napravi štetu i iskoristi sva sredstva. Šalje razne vrste zlih duhova koji dolaze da obavljaju službu za Mene, koji su pokazali svoje pravo lice u sadašnjem periodu i koji su pokušali da prekinu Moje upravljanje. Oni se golim okom ne mogu videti i svi su bića iz duhovnog sveta. Stoga ljudi ne veruju da će se veliki broj ljudi povući, ali Ja znam šta radim, razumem Svoje upravljanje; zato ne dopuštam ljudima da se mešaju. (Doći će dan kada će svaki podli zli duh pokazati svoje pravo lice i svi će ljudi biti iskreno ubeđeni.)

Volim Svoje prvorođene sinove, ali one koji su potomci velike crvene aždaje i koji Me iskreno vole uopšte ne volim. Zapravo, još više ih prezirem. (Ti ljudi nisu od Mene; iako pokazuju dobre namere i vešti su na rečima, to je sve spletka velike crvene aždaje, pa ih stoga mrzim do srži.) To je cela Moja narav i to je Moja pravednost. Čovek to ne može uopšte da dokuči. Zašto se Moja pravednost ovde potpuno otkriva? Iz toga se može opaziti Moja sveta narav, koja ne trpi nikakve uvrede. Mogu da volim Svoje prvorođene sinove i prezirem sve one koji nisu Moji prvorođeni sinovi (iako su odani ljudi). To je Moja narav. Zar ne vidite? U ljudskim predstavama, Ja sam uvek milostivi Bog i volim sve one koji Me vole. Zar takvo tumačenje nije bogohuljenje protiv Mene? Zar mogu da volim životinje i zveri? Zar mogu da uzmem Sotonu za Svog prvorođenog sina i uživam u tome? Gluposti! Moje delo ostvaruje se nad Mojim prvorođenim sinovima i osim Mojih prvorođenih sinova, nemam šta drugo da volim. (Sinovi i narod su dodatak, ali nisu bitni.) Ljudi kažu da sam toliko posla uradio uzalud, ali prema Mom mišljenju, taj posao je u stvari bio najdragoceniji i najsvrsishodniji. (To se u potpunosti odnosi na delo obavljeno tokom dva ovaploćenja, jer želim da otkrijem Svoju moć i moram da se ovaplotim da bih završio Moje delo.) Kažem da „Moj Duh dolazi da lično dela“ zato što je Moje delovanje u telu završeno. Drugim rečima, Moji prvorođeni sinovi i ja ulazimo u mirovanje. Rat protiv Sotone u telu je žešći nego rat protiv Sotone u duhovnom svetu. To mogu da vide svi ljudi, tako da čak i Sotonini potomci mogu da lepo svedoče za Mene i ne žele da odu. To je samo po sebi značenje Mog delovanja u telu, čiji je glavni cilj da đavolovi potomci osramote samog đavola. To je najveća sramota koja može da zadesi đavola Sotonu, u toj meri da se ne može nigde sakriti i da Me moli za milost u više navrata. Pobedio sam, sve sam nadvladao, probio sam se kroz treće nebo i došao do Sionske gore da bih uživao u porodičnoj sreći zajedno sa Svojim prvorođenim sinovima, da se zauvek prepustimo uživanju u gozbi carstva nebeskog!

Za prvorođene sinove platio sam svaku moguću cenu i nisam štedeo truda iako sam trpeo sve patnje. (Čovek jednostavno ne zna da je sve što sam Ja uradio, sve što sam rekao, činjenica da uvek prozrem svaku vrstu zlog duha i to što sam prognao sve vrste

uslužitelja bilo radi Mojih prvorođenih sinova.) Ali u većini Mog dela, moje uređenje je uredno; sigurno je da ne delam na slepo. Svakog dana, u Mojim rečima bi trebalo da vidite način ostvarenja Mog dela i njegove korake. U mojim svakodnevnim postupcima trebalo bi da vidite Moju mudrost i Moja načela rešavanja problema. Kao što sam rekao, Sotona je poslao one koji obavljaju službu za Mene kako bi prekinuo Moje upravljanje. Ti uslužitelji su kukolj, ali se reč „žito“ ne odnosi na prvorođene sinove, već na sve sinove i sve ljude koji nisu prvorođeni sinovi. „Žito će uvek biti žito, a kukolj uvek kukolj.“ To znači da se priroda onih koji su od Sotone nikada ne može promeniti. Ukratko dakle, oni ostaju Sotona. „Žito“ se odnosi na sinove i narod, jer sam tim ljudima udahnuo Moje kvalitete pre stvaranja sveta. Već sam rekao da se čovekova priroda ne menja i zato će žito uvek biti žito. Šta su onda prvorođeni sinovi? Prvorođeni sinovi potiču od Mene; nisam ih Ja stvorio, pa se tako ne mogu nazvati žitom (jer se žito uvek pominje u kontekstu reči „sejati“, a „sejati“ znači „stvarati“; sav kukolj tajno seje Sotona, da delaju kao uslužitelji). Može se samo reći da su prvorođeni sinovi potpuno i obilato prikazanje Moje ličnosti i da bi trebalo da budu predstavljani zlatom, srebrom i dragim kamenjem. Ovo se tiče činjenice da Ja se pojavljujem poput lopova i došao sam da ukradem zlato i srebro i drago kamenje (jer su to zlato i srebro i drago kamenje prvobitno pripadali Meni i želim da ih vratim u Svoju kuću). Kada se prvorođeni sinovi i Ja budemo vratili na Sionsku goru, Ja ću ukrasti to zlato, srebro i drago kamenje. U tom periodu, Sotona će da ometa i remeti, pa ću Ja uzeti zlato, srebro i drago kamenje i pokrenuti odsudnu bitku protiv Sotone. (U ovom slučaju, ja definitivno ne pričam nekakvu priču: u pitanju je događaj u duhovnom svetu pa ljudima nije sasvim jasan i mogu da ga saslušaju jedino kao priču. Ali na vama je da uvidite iz Mojih reči šta Moj plan upravljanja star šest hiljada godina predstavlja i to da ga nikako ne smete shvatiti kao šalu. U suprotnom, Moj Duh će se udaljiti od čitavog čovečanstva.) Danas je ta bitka potpuno završena i Ja ću povesti Moje prvorođene sinove (i doneću zlato, srebro i drago kamenje koje Mi pripada) zajedno sa Mnom nazad na Moju Sionsku goru. Zbog retkosti zlata, srebra i dragog kamenja i zbog njihove dragocenosti, Sotona pokušava svim mogućim sredstvima da Mi ih otme, ali ja stalno ponavljam da se ono što je Moje mora vratiti Meni, a prethodno sam rekao šta to znači. Kada kažem da su prvorođeni sinovi od Mene i da Mi pripadaju, to je proglas Sotoni. Niko to ne shvata i to je u potpunosti događaj iz duhovnog sveta. Stoga, čovek ne razume zbog čega iznova i iznova naglašavam da prvorođeni sinovi pripadaju Meni. Danas bi trebalo da to shvatite! Rekao sam da Moje reči imaju svrhu i mudrost, ali vi to možete samo spolja da razumete – niko to ne može jasno da vidi u duhu.

Obraćam se sve češće i češće i što više govorim, to su strože Moje reči. Kada to dostigne određeni stepen, upotrebiću Svoje reči da u određenoj meri delujem na ljude tako da ne budu samo ubeđeni srcem i rečima, već povrh toga, da lebde između života i smrti. To je način na koji delujem i na koji se Moje delo odvija u koracima. Mora da bude tako; samo se na taj način može osramotiti Sotona i samo tako se mogu upotpuniti Moji prvorođeni sinovi (korišćenjem Mojih reči za konačno usavršavanje prvorođenih sinova,

da bi mogli da se oslobode krvi i mesa i uđu u duhovni svet). Ljudi ne razumeju metod i ton Mojih reči. Trebalo bi svi da imate uvid iz Mog objašnjenja i trebalo bi svi da sledite Moje reči da biste završili posao koji morate da uradite. To je ono što sam vam poverio. Morate toga biti svesni kako u spoljašnjem, tako i, što je još važnije, u duhovnom svetu.

Poglavlje 114

Stvorio sam vaseljenu svet; napravio sam planine, reke i sve stvoreno; oblikovao sam vaseljenu i krajeve sveta; vodio sam Moje sinove i Moj narod; komandovao sam svim stvarima i svim pitanjima. Sada ću voditi Moje prvorođene sinove nazad na Moju Sionsku goru, da se vrate tamo gde Ja boravim i to će biti završni korak Mog dela. Sve što sam uradio (sve što je urađeno od trenutka stvaranja do danas) bilo je zarad današnje etape Mog dela. Štaviše, to je za vladavinu sutrašnjice, za carstvo sutrašnjice i zarad večnog užitka Mene i Mojih prvorođenih sinova. To je Moj cilj u stvaranju svih stvari i to je ono što ću na kraju i postići Mojim stvaranjem. Iza Mojih reči i postupaka postoji cilj i plan: ništa ne radim nepromišljeno. Iako kažem da je sa Mnom sve sloboda i nesputanost, sve što radim je ipak principijelno i zasniva se na Mojoj mudrosti i naravi. Da li imate bilo kakvog uvida u to? Od trenutka stvaranja pa do danas, osim Mojih prvorođenih sinova, niko nije uspeo da Me upozna i niko nije video Moje pravo lice. Izuzetak sam napravio sa Mojim prvorođenim sinovima jer su oni u suštini deo Moje ličnosti.

Kada sam stvorio svet, podelio sam ljude u četiri kategorije prema Mojim zahtevima, a to su: Moji sinovi, Moj narod, oni koji vrše službu za Mene i oni koji će biti uništeni. Zašto Moji prvorođeni sinovi nisu na tom spisku? Zato što Moji prvorođeni sinovi nisu stvorena bića; oni potiču od Mene, a ne od čovečanstva. Sve sam uredio za Moje prvorođene sinove pre nego što sam se ovaplotio: u kom domaćinstvu će se roditi i ko će im se naći na usluzi – sve sam to Ja isplanirao. Takođe sam isplanirao koga ću od njih zadobiti natrag i u kom trenutku. Na kraju ćemo se zajedno vratiti na Sionsku goru. Sve je to planirano pre stvaranja pa je nepoznato ljudima i nije zabeleženo ni u jednoj knjizi, jer su to poslovi Sionske gore. Pored toga, kada sam se ovaplotio, nisam čoveku podario tu sposobnost i stoga niko nije znao za te stvari. Kada se budete vratili na Sionsku goru, saznaćete kakvi ste bili u prošlosti, kakvi ste sada i šta ste uradili u ovom životu. U ovom trenutku vam samo otvoreno i malo po malo govorim o tim stvarima, inače ne biste razumeli ma koliko se trudili i prekinuli biste Moje upravljanje. Danas, iako sam odvojen od većine Mojih prvorođenih sinova u pogledu tela, jednog smo Duha i, mada se razlikujemo po fizičkom izgledu, od početka do kraja smo jedan Duh. Međutim, to ne sme da predstavlja priliku koju bi Sotonini potomci mogli da iskoriste. Ma koliko se prerušavaš, to je i dalje površno i Ja to ne odobravam. Zato se iz toga može videti da su oni koji su usredsređeni na ono što je površno i teže tome da Me spolja oponašaju stoprocentno sigurno Sotona. Jer, njihov duh je drugačiji i nisu Moji voljeni, ma kako Me

oponašali nimalo ne liče na Mene. Štaviše, pošto su Moji prvorođeni sinovi suštinski jednog Duha sa Mnom, čak i da Me ne oponašaju, oni govore i delaju na isti način kao Ja i svi su pošteni, čisti i otvoreni (tim ljudima nedostaje mudrosti zbog manjka iskustva u svetu i samim tim, nedostatak mudrosti nije mana Mojih prvorođenih sinova; kada se budu vratili u telo, sve će doći na svoje mesto). Dakle, iz gore opisanog razloga, većina ljudi još uvek ne menja svoju prirodu ma koliko se Ja obračunavao sa njima. A ipak, Moji prvorođeni sinovi se prilagođavaju Mojoj volji, a da Ja ne moram da se obračunavam sa njima. To je zato što smo jednog Duha. Oni u duhu osećaju spremnost da Mi se potpuno daju. Znači, osim Mojih prvorođenih sinova, ne postoji niko ko je istinski i iskreno obziran prema Mojoj volji; tek pošto budem ovladao Sotonom, oni će biti spremni da obavljaju službu za Mene.

Moja mudrost i Moji prvorođeni sinovi stoje iznad svega i sve pobeđuju i na put im ne sme stati nijedna stvar, čovek ili pitanje. Štaviše, ne postoji osoba, pitanje ili stvar koja ih može pobediti, već se svi poslušno pokoravaju Mojoj ličnosti. To je činjenica koja se dešava pred našim sopstvenim očima i nešto što sam već postigao. Sve one koji su uporno neposlušni (oni koji su neposlušni još uvek pominju Sotonu, a oni zaposednuti Sotonom su nesumnjivo niko drugi do sâm Sotona) ću sigurno potpuno uništiti da u budućnosti ne bi bilo problema. Oni će odmah stradati od Moje grdnje. Ta vrsta Sotone su oni koji nisu voljni da vrše službu za Mene. Ti stvorovi su Mi se uvek tvrdoglavo protivili od trenutka stvaranja i danas Mi uporno prkose. (Ljudi to ne mogu da vide, jer se jednostavno radi o pitanju duha. Ta vrsta ljudi predstavlja tu vrstu Sotone.) Prvo ću ih uništiti pre nego što sve ostalo bude spremno i ostaviti ih da zauvek budu strogo kažnjeni. („Uništiti“ u ovom slučaju ne znači „učiniti da više ne postoje“, već se odnosi na stepen surovosti kojoj će biti podvrgnuti. Reč „uništiti“ ovde se razlikuje od izraza „uništiti“ koji se koristi za one koji će biti uništeni.) Jecaće i škrgutati zubima beskrajno i do večnosti. Čovekova mašta posve nije u stanju da zamisli taj prizor. Ljudi kao obični smrtnici nisu u stanju da zamisle duhovne stvari i stoga ćete shvatiti još tih stvari tek po povratku u Sionsku goru.

U Mojoj budućoj kući neće biti nikoga osim Mojih prvorođenih sinova i Mene i tek će tada Moj cilj biti postignut i Moj plan potpuno ostvaren, jer će se sve vratiti u svoje prvobitno stanje i svi će biti svrstani prema sopstvenom soju. Moji prvorođeni sinovi pripašće Meni, Moji sinovi i narod biće svrstani među druga stvorena bića, a uslužitelji i oni uništeni pripašće Sotoni. Pošto budemo sudili svetu, Ja i Moji prvorođeni sinovi počećemo još jednom božanski život. Oni Me nikada neće napustiti i uvek će biti zajedno sa Mnom. Sve tajne koje je ljudski um u stanju da pojmi postepeno će vam biti otkrivane. Kroz istoriju, bezbroj ljudi je propatilo mučeništvo zbog Mene, u potpunosti se žrtvujući za Mene. Ipak, ljudi su, na kraju krajeva, stvorena bića i ma koliko dobri bili, ne mogu se svrstati u Boga. To je neizbežan sled događaja koji niko ne može da promeni. Na kraju krajeva, Bog je taj koji sve stvara, dok su ljudi stvorena bića, a Sotona je, u konačnici, meta mog uništenja i Moj omrznuti neprijatelj – to je najistinitije značenje reči „reke se

mogu preusmeriti i planine lako poravnati, ali je teško promeniti ljudsku prirodu“. Biti u ovom stanju i ovoj etapi danas je predznak toga da ćemo Ja i Moji prvorođeni sinovi ući u fazu odmora. To je zato što je Moje delo u svetu potpuno ostvareno i da ću, zbog idućeg koraka u Mom delu, morati da se vratim u telo da bih ga završio. To su koraci Mog dela, koje sam odavno isplanirao. Ova tačka gledišta se mora jasno uvideti, inače će većina ljudi prekršiti Moje upravne odluke.

Poglavlje 115

Zbog tebe, Moje srce će se silno radovati; zbog tebe, Moja ruka radosno će igrati i darivaću ti beskrajne blagoslove, jer si od Mene potekao još pre trenutka stvaranja. Danas se moraš vratiti na Moju stranu, jer nisi od sveta ili od zemlje, već od Mene. Voleću te zauvek, blagosloviću te zauvek i štitiću te zauvek. Samo oni koji su od Mene potekli poznaju Moju volju; samo oni će pokazati obzira prema Mom bremenu i samo oni će uraditi stvari koje Ja želim da uradim. U današnje vreme, sve je ostvareno. Moje srce je poput vatrene lopte koja žudi za tim da Moji prvorođeni sinovi uskoro ponovo budu sa Mnom i da se Moja ličnost u potpunosti vrati na Sionsku goru. Ti imaš neka saznanja o tome? Iako često ne možemo da sledimo jedan drugog duhom, često možemo jedan drugom da se pridružimo u duhu i da se sretnemo u krvi i mesu. Otac i sinovi su zauvek nerazdvojni i blisko su povezani. Niko te ne može odvojiti od Mene do dana povratka na Sionsku goru. Volim sve prvorođene sinovi koji potiču od Mene i mrzim sve neprijatelje koji mi prkose. Vratiću sve one koje volim na Sionsku goru i izgnati sve one koje mrzim u Ad, u pakao. To je glavno načelo svih Mojih upravnih odluka. Sve što Moji prvorođeni sinovi kažu ili urade je izraz Mog Duha. Svi to moraju jasno da shvate i da svedoče Mojim prvorođenim sinovima. To je sledeći korak u Mom delu i ako se iko bude opirao, učiniću da se Moji prvorođeni sinovi obračunaju s njim. Danas je drugačije nego ranije. Ako oni koje volim izgovore samo jednu reč koja sudi, Sotona će odmah umreti u Adu, jer sam ja već ovlastio Moje prvorođene sinove. Drugim rečima, od danas pa ubuduće vreme je da Moji prvorođeni sinovi i Ja vladamo zajedno. (To je u fazi krvi i mesa, koja se neznatno razlikuje od zajedničkog vladanja u telu.) Svako ko u mislima bude neposlušan doživeće istu sudbinu kao i oni koji se budu opirali Meni kao ličnosti. Moji prvorođeni sinovi bi trebalo da imaju isti tretman kao Ja, jer smo mi jedno telo i neće nas nikada razdvojiti. Pošto je u prošlosti svedočeno Meni, isto bi tako danas trebalo da bude svedočeno Mojim prvorođenim sinovima. To je jedna od Mojih upravnih odluka: svi moraju da ustanu i svedoče.

Moje carstvo dosеže do svih krajeva sveta i Moji prvorođeni sinovi putuju na kraj sveta sa Mnom. Zbog smetnji koju predstavlja vaša krv i meso, mnoge reči ne razumete, iako sam ih kazivao, pa se veći deo dela mora završiti po povratku na Sionsku goru. Iz Mojih reči je jasno da povratak nije daleko – zapravo, skoro da je kucnuo čas. Zbog toga

stalno pominjem Sionsku goru i dešavanja na Sionskoj gori. Znate li šta je cilj Mojih reči? Da li znate šta Mi je u srcu? Moje srce čezne da se uskoro vrati na Sionsku goru, da u potpunosti stavi tačku na staro doba, da okonča naš život na zemlji (jer se gnušam zemaljskih ljudi, pitanja i stvari, i mrzim život u krvi i mesu još više, i prepreke koje krvi i meso sa sobom nose su velike. Tek će po povratku na Sionsku goru sve procvetati) i da povrati naš život u carstvu. Svrha Mog prvog ovaploćenja bila je da položi temelj za Moje drugo ovaploćenje. To je bio put koji se morao preći. Samo sam potpunom predajom Sebe Sotoni mogao da vas iskupim, da možete da se vratite u Moj telo u završnoj etapi. (Da nije bilo Mog prvog ovaploćenja, ne bih uspeo da steknem slavu i ne bih uspeo da na sebe primim žrtvu za greh, bez čega biste došli na svet kao grešnici.) Pošto je Moja mudrost beskrajna, činjenica da sam vas poveo sa Sionske gore znači da ću vas sigurno vratiti nazad na Sionsku goru. Sotonini pokušaji da to spreči neće uspeti, jer je Moje veliko delo odavno ostvareno. Moji prvorođeni sinovi su isti kao Ja – sveti su i bezgrešni, tako da ću početi povratak na Sionsku goru sa Mojim prvorođenim sinovima i nikada nećemo biti razdvojeni.

Celokupan Moj plan upravljanja vam se postepeno otkriva. Počeo sam da ostvarujem Svoje delo među svim nacijama i svim narodima. To je dovoljan dokaz da Moj povratak na Sionsku goru nije daleko, jer je ostvarenje Mog dela među svim nacijama i svim narodima nešto što će se dešavati po povratku na Sionsku goru. Moj ritam se ubrzava (pošto se dan Mog povratka na Sionsku goru bliži, želim da završim Svoje delo na zemlji pre nego što se vratim), još sam više zaokupljen Svojim delom, a ipak, na zemlji je za Mene sve manje posla – gotovo i da ga nema. (Moja zaokupljenost je usmerena na delovanje u Duhu, što čovek ne može da vidi golim okom, već se to može shvatiti iz Moji reči; Moja zaokupljenost nema isto značenje kao zaokupljenost u krvi i mesu, već se odnosi na Moje planiranje raznih poslova.) To je zato što je, kao što sam rekao, Moje delo na zemlji već potpuno završeno, a ostatak Mog dela mora da sačeka da se vratim na Sionsku goru. (Razlog što moram da se vratim na Sionsku goru da bih delao je taj što buduće delo ne može da bude ostvareno u krvi i mesu, i ako bi to delo bilo ostvareno u krvi i mesu, to bi osramotilo Moje ime.) Kada porazim Svoje neprijatelje i vratim se na Sionsku goru, život će biti lepši i mirniji od onog života pre vekova. (To je zato što sam potpuno prevazišao svet i zahvaljujući Mom prvom i Mom drugom ovaploćenju stekao sam potpunu slavu. U Mom prvom ovaploćenju, zadobio sam samo jedan deo Svoje slave, ali u Mom drugom ovaploćenju, Moja ličnost stekla je potpunu slavu, tako da više nema prilika koje bi Sotona mogao da iskoristi. Prema tome, budući život na Sionskoj gori biće još lepši i mirniji.) Moja ličnost će se još slavnije pojaviti pred svetom i Sotonom da ponizi veliku crvenu aždaju; to je suština cele Moje mudrosti. Što više govorim o spoljašnjim stvarima, to ćete više biti u stanju da razumete; što više budem besedio o pitanjima Sionske gore koja ljudi nisu u stanju da vide, to ćete više misliti da su to prazne priče i biće vam teže da ih zamislite; mislićete da pričam bajke. Ipak, morate da budete oprezni. Iz Mojih usta ne izlaze prazne reči, već su reči koje

izgovaram pouzdane. To je potpuno tačno, iako teško razumljivo ako se koristite vašim načinom razmišljanja. (Zbog ograničenja krvi i mesa, ljudi nisu u stanju da potpuno i detaljno razumeju ono što kazujem i mnoge stvari koje sam rekao nisam u potpunosti otkrio. Međutim, kada se vratimo na Sionsku goru, neću morati da objašnjavam; razumećete ih prirodno.) Tome se ne sme olako pristupiti.

Iako su ljudska krv i meso i predstave ograničeni, Ja ipak želim da poboljšam vaše razmišljanje u krvi i mesu i da se borim protiv vaših predstava otkrivenim tajnama, jer, kao što sam u više navrata rekao, to je korak u Mom delu (i to delo neće stati do ulaska na Sionsku goru). U glavi svakog čoveka postoji „Sionska gora“ i za svakoga je drugačija. Pošto stalno pominjem Sionsku goru, daću vam neke opšte informacije o njoj da biste je malo upoznali. Biti na Sionskoj gori znači vratiti se u duhovni svet. Iako se to odnosi na duhovni svet, to nije mesto koje ljudi mogu da vide ili dodirnu; to se odnosi na telo. Nije potpuno nevidljiva ili neopipljiva, jer kada se telo pojavi ima oblik i konture, ali kada se telo ne pojavi, nema ni oblik ni konture. Na Sionskoj gori neće se razmišljati o hrani, odeći, svakodnevnim potrebama ili krovu nad glavom, niti će biti braka ili porodice i neće biti podele na polove (svi oni koji su na Sionskoj gori su Moja ličnost, u jednom telu, pa nema braka, porodice ili podele na polove), i sve ono o čemu govori Moja ličnost biće ostvareno. Kada se ljudi budu najmanje nadali, pred njima će se pojaviti Moja ličnost i kada ljudi ne budu obraćali pažnju, Moja ličnost će nestati. (To je nešto što ljudi od krvi i mesa ne mogu da postignu i zato vam je sada teško da to zamislite.) U budućnosti će i dalje biti sunca, meseca i fizičkog neba i zemlje, ali pošto će Moja ličnost biti na Sionskoj gori, sunce neće pržiti, neće biti obdanice i patnji zbog prirodnih katastrofa. Kada sam rekao da nam svetlost neće davati sunce i mesec, nego Bog, govorio sam o boravku na Sionskoj gori. Po ljudskim predstavama, sve se u vaseljeni mora ukloniti i svi ljudi moraju da žive u Mom svetlu. Iako ljudi misle da je to pravo značenje reči „svetlost nam neće davati sunce i mesec, nego Bog“, to je pogrešno tumačenje. Kada sam rekao „svakog meseca, drvo života rodiće dvanaestostruki rod“, mislio sam na dešavanja na Sionskoj gori. Ta rečenica se odnosi na uslove života na Sionskoj gori u njihovoj celosti. Na Sionskoj gori, vreme neće biti ograničeno, a neće biti ni geografskih i prostornih ograničenja. Zato sam rekao „svakog meseca“. „Dvanaestostruki rod“ ne označava vaše ponašanje danas, već se odnosi na život u slobodi na Sionskoj gori. Te reči opisuju uopšten život na Sionskoj gori. Iz toga se vidi da će život na Sionskoj gori biti bogat i raznovrstan (jer se ovde „dvanaest“ odnosi na obilje). Biće to život bez tugovanja i suza i neće biti iskorišćavanja ili ugnjetavanja, pa će svi biti civilizovani i slobodni. To je zato što sve postoji unutar Moje ličnosti, niko neće ništa moći da razdvoji i sve će biti prizor lepote i večne novine. Biće to vreme kada je sve spremno i početak našeg života po povratku na Sionsku goru.

Iako je Moje delo na zemlji do tančina završeno, i dalje su Mi potrebni Moji prvorođeni sinovi da delaju na zemlji, tako da još uvek ne mogu da se vratim na Sionsku goru. Ne mogu da se vratim na Sionsku goru sam. Vratiću se na Sionsku goru sa Svojim

prvorođenim sinovima pošto završe svoje delo na zemlji. Stoga se s pravom može reći da zajedno stičemo slavu; to je potpuno prikazanje Moje ličnosti. (Kažem da delo Mojih prvorođenih sinova na zemlji nije gotovo, jer se Moji prvorođeni sinovi još nisu prikazali. To delo moraju da izvrše odani i pošteni uslužitelji.)

Poglavlje 116

Među Mojm rečima, ima mnogih koje plaše ljude. Zbog mnogih Mojih reči ljudi drhte od straha i pate i gube nadu, a povrh toga one izazivaju uništenje ljudi. Niko ne može da odgonetne obilje Mojih reči, niti da ga jasno dokuči. Tek kada vam kazujem Moje reči rečenicu po rečenicu i otkrijem vam ih, vi onda saznajete o opštoj situaciji, ali vam je pravo lice konkretnih činjenica i dalje nejasno. Stoga ću se poslužiti činjenicama da otkrijem sve Moje reči i tako vam omogućiti da bolje razumete. U pogledu stila Mog obraćanja, Ja ne govorim samo Svojim rečima, već se, povrh toga, ponašam u skladu njima. To je pravo značenje izraza „reči i dela idu ruku pod ruku“. Jer je sa Mnom sve slobodno i sve je oslobođeno i u skladu s tim je sve ispunjeno mudrošću. Ne govorim nepromišljeno, niti tako postupam. (U ljudskosti ili u božanstvu, govorim i postupam mudro, jer je Moja ljudskost nerazdvojni deo Mene.) Pa ipak, kada govorim, niko ne obraća pažnju na ton Mog govora. Kada delam, niko ne obraća pažnju na način Mog delovanja. To je čovekov nedostatak. Otkriću Svoju moć svim ljudima, a ne samo Svojim prvorođenim sinovima, ali ću, povrh toga, otkriti Svoju moć svim nacijama i među svim narodima; samo to čini moćno svedočanstvo koje posramljuje Sotonu. Ja ne postupam nepromišljeno. Većina ljudi misli da je Moje svedočenje za prvorođene sinove greška. Kažu da ima drugih Bogova osim Mene, da se ponašam nerazumno i da se ponižavam; time se čovekova iskvarenost još više razobličuje. Da li je moguće da grešim što svedočim za Moje prvorođene sinove? Kažete da grešim, pa da li onda vi možete da svedočite? Bez mog uzdizanja, Mog svedočenja, još uvek biste ugnjetavali Mog sina, bili hladni i ravnodušni prema Njemu i ophodili se prema Njemu kao da vam je sluga. Vi ste krdo svinja! Obračunaću se redom sa svakim od vas! Niko neće biti pošteđen! Recite Mi, kakva je to sorta ljudi koja je nespojiva sa osobama koje poseduju normalnu ljudskost? To su nesumnjivo svinje! Jednostavno ne mogu očima da ih vidim. Da sam čekao na vaše svedočenje, Moje delo bi već kasnilo! Vi ste krdo svinja! Jednostavno nemate nimalo ljudskosti! Nema potrebe da obavljaš službu za Mene. Odlazi smesta odavde! Tako dugo si maltretirao i ugnjetavao Mog sina; napraviću kašu od tebe kada te budem zgazio! Samo čekaj da vidiš šta će se desiti ako se ponovo usudiš da divljaš; samo čekaj da vidiš šta će se desiti ako se usudiš da Me ponovo osramotiš! Već sam ostvario Svoje veliko delo; moram da se vratim i zbrišem ovaj čopor zveri!

Sve se ostvaruje u Mojim rukama (kada je reč o onima koje volim) i sve strada takođe u Mojim rukama (kada je reč o onima koje mrzim i onim ljudima, pitanjima i stvarima koje

prezirem). Omogućiću Svojim prvorođenim sinovima da vide sve što ću uraditi, da do tančina razumeju i tako vide sve što sam uradio nakon odlaska iz Sionske gore. Posle toga, ući ćemo zajedno na Sionsku goru, mesto na kome smo bili pre svih epoha i iznova živeti naše živote. Od tog trenutka, više neće biti dodira sa svetom i tim krdom svinja, već će vladati potpuna sloboda i sve će biti bez smetnji i bez prepreka. Ko se usuđuje da se opire bilo kom od Mojih prvorođenih sinova? Ko se usuđuje da nastavi da se protivi Mojim prvorođenim sinovima? Neće se lako izvući! Ma kako Me se bojali u prošlosti, isto tako morate da se bojite Mojih prvorođenih sinova danas. Ne ponašajte se na jedan način preda Mnom, a na drugi Meni iza leđa; kristalno jasno vidim kakav je svako. Ne biti odan Mojim sinovima znači ne ponašati se kao sin prema Meni, što je očigledna činjenica, jer smo Mi jednog tela. Ako je neko dobar prema Meni, ali se drugačije ponaša prema Mojim prvorođenim sinovima, onda je bez sumnje tipičan potomak velike crvene aždaje, jer lomi Hristovo telo. Taj greh se nikada ne može oprostiti! Svako od vas mora to da uvidi. Vaša je dužnost da Mi svedočite i povrh toga, vaša obaveza je da svedočite prvorođenim sinovima. Niko od vas neće izbeći svoje obaveze; rešiću se odmah onoga ko to prekida! Nemoj da misliš da si nešto posebno. Slušaj Me: ko je god suštinski takav, naći će se na meti Moje najstrože kazne! Ko je god naročito takav ima najmanje nade i naročito je sin propasti. Zauvek ću te izgrditi!

Celokupno Moje delo lično obavlja Moj Duh i ne dozvoljavam nijednom Sotoninom potomku da se meša, kako bih izbegao da Mi ometaju planove. Na kraju ću dozvoliti i odraslima i deci da ustanu i hvale Mene i Moje prvorođene sinove, da hvale Moja čudesna dela i hvale prikazivanje Moje ličnosti. Omogućiću da zvuk hvale odjekuje čitavom vaseljenom i do svih krajeva sveta, da se zatresu planine, reke i sve stvoreno i potpuno ću poniziti Sotonu. Upotrebiću Svoje svedočenje da uništim celokupan prljavi i gadni stari svet i da sagradim sveti i neukaljani novi svet. (Kada kažem da se sunce, mesec, zvezde i nebeska tela u budućnosti neće promeniti, to ne znači da stari svet još uvek postoji, već da će čitav svet biti uništen i da će stari svet biti zamenjen. Ne nameravam da zamenim vaseljenu.) Tek tada će to biti svet usklađen sa Mojom voljom. U njemu neće biti ugnjetavanja kakvo postoji danas, niti pojave današnjice da ljudi iskorišćavaju jedni druge. Naprotiv, vladaće potpuna pravičnost i razum u telu. (Iako kažem da će vladati pravičnost i razum, to će biti u telu; biće umnogome drugačije od Mog carstva i razlika će biti kao između neba i zemlje. Jednostavno se jedan sa drugim ne mogu porediti – na kraju krajeva, ljudski svet je ljudski svet, a duhovni svet je duhovni svet.) U tom trenutku, Moji prvorođeni sinovi i ja vršićemo nadležnost nad takvim svetom (u tom svetu Sotona neće moći da ometa, jer ću se Ja potpuno rešiti Sotone), ali će naši životi i dalje biti životi carstva, što niko ne može da porekne. Tokom vekova nije postojalo ljudsko biće (ma koliko odano bilo) koje je doživelo takav život, jer vekovima nije bilo nikog ko bi delao kao Moj prvorođeni sin, a ko će kasnije ipak vršiti službu za Mene. Iako su ti uslužitelji odani, u konačnici su Sotonini potomci koje sam Ja pokorio, pa su posle smrti tela i dalje rođeni u ljudskom svetu da obavljaju službu za Mene; to je pravo

značenje izjave „sinovi su, na kraju krajeva, sinovi, a uslužitelji su, na kraju krajeva, potomci Sotone“. Tokom vekova nije poznato koliko ima ljudi koji obavljaju službu za prvorođene sinove današnjice; niko od uslužitelja ne može da pobegne i nateraću ih da obavljaju službu za Mene zauvek. Uzimajući u obzir njihovu prirodu, svi su oni Sotonina deca i svi Mi se opiru; iako Mi služe, na to su naterani i niko od njih nema izbora. To je zato što sve kontroliše Moja ruka i uslužitelji koje koristim moraju da vrše službu za Mene do kraja. Prema tome, mnogo je ljudi danas koji su iste prirode kao proroci i apostoli kroz istoriju, jer su jednog duha. Stoga, još su brojni odani uslužitelji koji rade za Mene, ali na kraju (šest hiljada godina neprestano obavljaju službu za Mene, tako da ti ljudi spadaju u uslužitelje) niko ne može da dostigne ono čemu su se nadali oni koji su živeli kroz vekove, jer ono što sam pripremio nije za njih.

Sve Moje već je ostvareno pred očima; učiniću da se Moji prvorođeni sinovi vrate Mojoj kući i vrate na Moju stranu, da budemo opet zajedno. Pošto sam se trijumfalno vratio kao pobednik i stekao punu slavu, dolazim da vas vratim. U prošlosti, neki su predvideli „pet mudrih devojaka i pet nerazumnih devojaka“. Iako to predviđanje nije tačno, ali nije ni potpuno pogrešno, mogu da vam dam nekakvo objašnjenje. „Pet mudrih devojaka i pet nerazumnih devojaka“ zajedno ne predstavljaju ni broj ljudi niti tip osobe. „Pet mudrih devojaka“ odnosi se na broj ljudi, a „pet nerazumnih devojaka“ predstavljaju jedan tip osobe, ali ni prvo ni drugo ne odnosi se na prvorođene sinove, već na stvaranje. Zbog toga je poslednjih dana od njih traženo da pripreme ulje. (Stvaranje nema Moj kvalitet; ako žele da budu mudre, moraju da pripreme ulje i stoga moraju biti naoružane Mojim rečima.) „Pet mudrih devojaka“ predstavljaju Moje sinove i Moj narod među ljudima koje sam stvorio. Nazivaju se „devojke“ jer sam ih Ja zadobio, uprkos tome što su rođene na zemlji. Mogle bi se nazvati svetim, pa ih zovu „devojke“. Pomenutih „pet“ predstavlja broj Mojih sinova i Mojih ljudi koje sam predodredio. „Pet nerazumnih devojaka“ odnosi se na uslužitelje, jer oni obavljaju službu za Mene ne pridajući ni tračak važnosti životu i tragajući isključivo za spoljašnjim stvarima (pošto nemaju Moj kvalitet, ma šta radili, to je spoljašnja stvar) i nisu u stanju da budu Moji sposobni pomagači, pa ih nazivaju „nerazumnim devojkama“. Pomenutih „pet“ predstavlja Sotonu, a činjenica da ih nazivaju „devojke“ znači da sam ih Ja osvojio i da su u stanju da obavljaju službu za Mene – ali takvi ljudi nisu sveti, pa ih nazivaju uslužiteljima.

Poglavlje 117

Ti si Onaj koji otvara svitak i Ti si onaj koji lomi sedam pečata, jer sve tajne od Tebe dolaze i sve blagoslove Ti otkrivaš. Moja je dužnost da Te volim zauvek i moja je dužnost da učinim da Te obožavaju svi narodi, jer Ti si Moja ličnost; Ti si deo Mog velikodušnog i potpunog ispoljenja i nerazdvojan deo Mog tela. Stoga moram posebno da svedočim. Ko je još po Mom srcu, pored Jedinog u Mojoj ličnosti? Ne svedočiš Ti sam za Sebe,

već je Moj Duh taj koji svedoči za Tebe i sigurno neću oprostiti nikom ko se usudi da Ti se usprotivi, jer se to tiče Mojih upravnih odluka. Sve što kazuješ Ja ću sigurno ostvariti i sve što misliš Ja ću sigurno prihvatiti. Onaj ko Ti nije odan, otvoreno se opire Meni i sigurno mu neću oprostiti. Strogo ću izgrditi sve koji se opiru Mom Sinu i blagosloviću one koji su u skladu sa Tobom. To je autoritet koji Ti poveravam. U onome o čemu je bilo reči u prošlosti – zahtevi i merila nametnuti prvorođenim sinovima – Ti služiš za primer. Drugim rečima, zahtevaću od prvorođenih sinova da budu kao Ti. To nije nešto što su ljudi u stanju da urade, već ono što sâm Moj Duh čini. Ako iko veruje da su ljudi ti koji svedoče za Tebe, onda je to stvorenje nesumnjivo Sotoninog soja i Moj neprijatelj! Stoga je svedočenje nepobitno, zauvek nepromenjivo i ono što potvrđuje Sveti Duh! Niko ne sme da ga nepromišljeno promeni i ko god se usudi, neću oprostiti! Pošto ljudi ne mogu da svedoče za Mene, Ja ću svedočiti za Moju ličnost i ljudi ne smeju da ometaju Moje delo! To su reči strogog suda i svako ih mora imati u vidu!

Treba da razmotrite i zabeležite svaki detalj onoga što govorim. Nemojte da se ležerno odnosite prema Mojim rečima, već slušajte pažljivo. Zašto govorim da su prvorođeni sinovi Moja ličnost i nužan deo Mog carstva? Pre svih vekova, živeli smo zajedno i nikada nismo bili odvojeni. Zbog Sotoninih ometanja, pošto sam se prvi put ovaplotio, vratio sam se na Sionsku goru. Sledstveno tome, svi smo došli na svet i pošto izvojujem pobedu poslednjih dana, odnosno, pošto vas zadobijem natrag iz krvi i mesa koje je Sotona iskvario, vratiću vas na Sionsku Goru da se Moja ličnost ponovo spoji i nikada više ne razdvoji. Posle toga se više neću ponovo ovaplotiti i vi sigurno nećete izaći iz Mog tela. Drugim rečima, posle toga više neću ponovo stvarati svet, već ću ostati zauvek nerazdvojan od Mojih prvorođenih sinova na Sionskoj gori, jer je sve sada potpuno završeno i Ja se spremam da stavim tačku na celokupno staro doba. Samo je na Sionskoj gori život novog neba i zemlje, jer Moja ličnost postoji na Sionskoj gori. Više neće biti novih neba i zemlji osim tih. Ja sam novo nebo i ja sam takođe nova zemlja, jer Moja ličnost ispunjava celu Sionsku goru. Može se reći i da su Moji prvorođeni sinovi novo nebo i Moji prvorođeni sinovi su nova zemlja. Moji prvorođeni sinovi su jedno, nerazdvojno telo. Pominjati Mene nužno podrazumeva i prvorođene sinove i sigurno neću oprostiti nikome ko pokuša da nas razdvoji. Kada učinim da se sve nacije i narodi vrate pred Moj presto, sve Sotone će biti potpuno osramoćene i svi odvratni demoni udaljiće se od Mene. Tada je sigurno da će pravednost postojati među svim narodima (odnosno među Mojim sinovima i narodom) i sigurno je da među svim nacijama neće više biti Sotoninih ometanja, jer ću Ja vladati svim nacijama i narodima, vršiću vlast nad čitavom vaseljenom svetom i sve Sotone biće potpuno razorene, potpuno poražene i kažnjene Mojim upravnim odlukama.

Nastavljam Svoje delo među svim narodima, ali oni imaju samo prosvećenost Mog Duha i niko od njih nije kvalifikovan da pokaže Moje tajne, niti da Me izražava. Samo Onaj koji potiče od Mene je kvalifikovan da sprovodi Moje delo; što se ostalih tiče, mogu da ih koristim samo privremeno. Moj Duh se neće spustiti u nekoga samovoljno, jer sve u Meni je dragoceno. Spuštanje Mog Duha na nekoga i delanje Mog Duha u nekome su

potpuno različite stvari. Moj Duh dela u ljudima koji su izvan Mene, ali se Moj Duh spušta na Onog ko od Mene potiče. To su dve potpuno nepovezane stvari. Jer Onaj koji potiče od Mene je svet, a oni koji su izvan Mene nisu sveti, ma koliko dobri bili. Moj Duh se neće spustiti u nekog bez dobrog razloga. Ljudi ne treba da se brinu. Ja ne grešim i potpuno sam siguran u ono što činim! Pošto sam svedočio za Njega, sigurno ću ga zaštititi; Taj definitivno potiče od Mene i neophodan je Mojoj ličnosti. Stoga se nadam da će ljudi ostaviti svoje predstave po strani, odustati od svih ideja dobijenih od Sotone, verovati u istinitost svake Moje izjave i odagnati sumnje iz svoje glave. To je Moj nalog čovečanstvu, Moja podrška čovečanstvu. Svi se moraju pridržavati tih stvari, svi im se moraju iskreno povinovati i svi moraju prihvatiti ono što kazujem kao merilo.

Ne samo da se spremam da počnem Svoje delovanje među svim nacijama i narodima, već i Svoje delovanje svuda u vaseljeni svetu, a to još više pokazuje da dan Mog povratka na Sionsku goru nije daleko (jer moram da se vratim na Sionsku goru pre nego što počnem delovanje među svim narodima i širom vaseljene sveta). Zar iko može da dokuči korake Mog dela i način na koji delam? Kada kažem da ću se sresti sa strancima u duhu, to je zato što se to suštinski ne može ostvariti u telu i zbog toga što ne želim da rizikujem da se po drugi put nađem u opasnosti. To su razlozi za prisan razgovor sa strancima u duhu. To treba da se dogodi u pravom duhovnom svetu, a ne nekakvom maglovitom duhovnom svetu kako ga zamišljaju oni[a] koji žive u telu. Ono što ću govoriti u tom trenutku razlikovaće se samo po načinu na koji budem govorio, jer će to biti u drugom dobu. Stoga, po ko zna koji put podsećam čovečanstvo da obrati pažnju na način na koji govorim i podsećam čovečanstvo i da u onome što kazujem postoje tajne koje ljudi ne mogu da otkriju. Ali niko ne razume zbog čega govorim te stvari i ako ipak uspevate da razumete tek delić, ali ne sve, to je samo zato što vam ovo danas kazujem. Posle ove etape u Mom delu, obaveštavaću vas korak po korak. (Još uvek želim da izgnam neke ljude ovim putem, pa za sada neću reći ništa.) To je metod narednog koraka u Mom delu. Svi bi trebalo da obrate pažnje i jasno uvide da sam ja Sâm Bog koji je mudar.

Poglavlje 118

Darivaću blagodat svakom ko ustane da svedoči za Mog Sina; svakog ko ne ustane da svedoči za Mog Sina, već se opire i služi se svojim ljudskim predstavama za sopstvene procene, njega ću uništiti. Svi moraju jasno da vide! Svedočenje za Mog Sina je čin bogobojažljivosti i udovoljava Mojoj volji. Nemojte da poštujete samo Oca, dok zlostavljate i ugnjetavate Sina. Oni koji se tako ponašaju su potomci velike crvene aždaje. Nisu mi potrebni takvi bednici da svedoče za Mog Sina; uništiću ih u bezdanu.

[a] Izvorni tekst ne sadrži izraz „kako ga zamišljaju oni“.

Želim da odani i pošteni uslužitelji vrše službu za Mog Sina. Što se ostalih tiče, nisu Mi potrebni. To je Moja pravedna narav, koja treba da pokaže da sam Ja sveti i neukaljani Bog lično. Neću oprostiti nikom ko se ogreši o Moje upravne odluke. Izgrdiću jednog po jednog one koji su Te zlostavljali ili proganjali u prošlosti, bilo u porodici ili u svetu; niko se neće izvući, jer nijedan deo Mene nije od krvi i mesa. Svedočenje za Tebe danas pokazuje da su ti uslužitelji prestali da vrše službu za Mene i zato nemaj nikakvih skrupula ili briga. Oni su Tvoji uslužitelji na kraju krajeva i u konačnici, kada sve bude rečeno i obavljeno, Ti si sa neba i vratićeš se na kraju u Moje telo, jer Moje telo ne može da postoji bez Tebe. Oni koji su Ti se usprotivili i koji su s Tobom bili nespojivi u prošlosti (to je nešto što drugi ne mogu da vide; samo Ti to znaš u srcu Svom) sada su otkrili svoj pravi oblik i pali su, jer si Ti Sâm Bog i nećeš trpeti da Ti iko prkosi ili vređa Te. Iako se spolja to uopšte ne može videti, Moj Duh je u Tebi i to je van svake sumnje. Svi moraju da veruju u to, da Moje gvozdeno žezlo ne bi pokosilo sve koji Mi se usprotive! Pošto Ja svedočim za Tebe, Ti sigurno imaš autoritet i sve što govoriš je izraz Mene i sve što činiš je ispoljenje Mene, jer si Ti Moj voljeni i Ti si deo bez kog Moja ličnost ne može da postoji. Dakle, svaki Tvoj postupak, ono što nosiš, ono što koristiš i tamo gde živiš – sve je to rezultat Mojih postupaka. Niko ne sme da pronađe išta protiv Tebe i niko ne sme da Ti pronalazi mane. Ako to neko i učini, neću mu oprostiti!

Izgnaću sve zle sluge iz Moje kuće i učiniću da u Mojoj kući sve verne sluge svedoče za Moje prvorođene sinove. To je Moj plan i tako Ja delam. Kada zle sluge svedoče za Mog Sina, širi se smrad mrtvih i toga se gnušam. Kada odane sluge svedoče za Mog Sina, čine to otvoreno i iskreno i to je prihvatljivo za Mene. Stoga, ko god ne želi da svedoči za Mog Sina, neka odmah ode odavde! Ja te neću primoravati na to – ako ti kažem da odeš, moraš da odeš! Pogledaj posledice koje će te zadesiti i šta te čeka; oni koji vrše službu za Mene to razumeju bolje od bilo koga. Moj sud, Moj gnev, Moje kletve, Moj oganj i Moj jarosni bes zadesiće u svakom trenutku svakog ko Mi se usprotivi. Moja ruka neće imati milosti ni prema kome. Ma koliko odan bio onaj koji je ranije vršio službu za Mene, ako danas prkosi Mom Sinu, odmah ću ga uništiti i neću mu dozvoliti da ostane uz Mene. Iz toga se vidi Moja nemilosrdna ruka. Pošto Me ljudi ne poznaju i pošto im je u prirodi da Mi prkose, čak i oni koji su Mi odani, odani su zarad sopstvenog zadovoljstva. Ako im se nešto loše dogodi, u njihovom srcu momentalno dolazi do obrta i žele da se udalje od Mene. To je Sotonina priroda. Ne smete da budete tvrdoglavi i verujete da ste odani! Ako nema nekog ćara za njih, taj čopor zveri jednostavno nije u stanju da Mi bude odan. Da nisam proglasio Svoje upravne odluke, vi biste se odavno povukli. Sada ste pritisnuti između čekića i nakovnja, nevoljni da vršite službu za Mene, kao i da vas pokosi Moja ruka. Da nisam objavio da će velike nesreće zadesiti svakog ko Mi se u bilo kom trenutku usprotivi, odavno biste se povukli. Zar Ja ne poznajem lukavstva kojima se služe ljudi? Većina ljudi se danas pomalo nada, ali kada se ta nada pretvori u razočaranje, neće želeti da nastave dalje i zatražiće da se vrate nazad. Kazivao sam ranije da nikoga ne zadržavam ovde protiv njegove volje, ali ipak razmisli o tome kakve će biti posledice po

tebe. Ja ti ovim putem ne pretim, to su jednostavno činjenice. Niko ne može da dokuči čovekovu prirodu osim Mene. Svi ljudi misle da su Mi odani, ne znajući da je njihova odanost nečista. Te nečistoće uništiće ljude, jer su deo spletke velike crvene aždaje. Ja sam to odavno razobličio; zar Ja, svemogući Bog, da ne prozrem nešto tako prosto? Ja mogu da ti prodrem u krv i meso kako bih prozreo tvoje namere. Nije Mi teško da dokučim čovekovu prirodu, ali ljudi misle da su pametni i da niko osim njih ne poznaje njihove namere. Zar ne znaju da svemogući Bog postoji na nebu, na zemlji i u svemu stvorenom?

Voleću Svog Sina do samog kraja i mrzeću veliku crvenu aždaju i Sotonu za vijek i vijekova. Izgrdiću sve koji Mi se usprotive i nijedan neprijatelj neće biti pošteđen. Već sam rekao: „Polažem veliki kamen u Sionsku goru. Za vernike, taj kamen je temeljac njihove vere. Onima koji ne veruju to je kamen o koji se spotiču. Za đavolje sinove, to je kamen koji ih mrvi do smrti.“ Ne samo da sam već izgovarao te reči, već su ih prorekli mnogi ljudi i mnogi su u ovom dobu pročitali taj odlomak. Štaviše, neki su pokušali da objasne te reči, ali nikome nikada nije uspelo da rasvetli tu tajnu, jer se ovo delo izvršava samo u sadašnjem vremenu poslednjih dana. Znači, iako su neki pokušavali da objasne te reči, njihova objašnjenja su sva pogrešna. Danas vam otkrivam celokupno značenje da biste mogli da uvidite ozbiljnost Mog svedočenja za Moje prvorođene sinove i šta je Moj cilj toga. Ja polažem u Sionsku goru veliki kamen i taj kamen se odnosi na Moje prvorođene sinove kojima se svedoči. Reč „veliki“ ne znači da se to svedočenje vrši u nekakvim džinovskim razmerama, već da će se veliki broj uslužitelja povući svedočeći za Moje prvorođene sinove. Ovde se pod „oni koji ne veruju“ misli na one koji se povlače zbog toga što se svedoči Mom Sinu. Kamen je stoga kamen spoticanja takvim ljudima. Kažem da je to kamen, jer će takvi ljudi biti pokošeni Mojom rukom i samim tim pominjanje „kamena o koji će se ljudi spoticati“ ne znači da će pasti ili biti slabi, već da će ih pokositi Moja ruka. Izraz „vernici“ u „za vernike, taj kamen je temeljac njihove izgradnje“ odnosi se na one uslužitelje koji su odani, a „temeljac njihove izgradnje“ odnosi se na blagodat i blagoslove koje će dobiti pošto verno budu vršili službu za Mene. Svedočenje za prvorođene sinove ukazuje na to da će čitava ova epoha uskoro proći; odnosno, ona simbolizuje uništenje Sotoninog carstva. Samim tim, za neznabošce, to je kamen koji ih mrvi do smrti. Dakle, razbijanje svih nacija u paramparčad odnosi se na potpunu obnovu čitavog sveta; stari svet će odumreti, a novi će se uspostaviti – to je osnovno značenje „razbijanja“. Da li ste razumeli? Delo koje obavljam u toj poslednjoj etapi može se rezimirati u samo nekoliko reči. To je Moje čudesno delo i vi treba da dokučite Moju volju u Mojim rečima.

Poglavlje 119

Svi vi morate da shvatite Moje namere i svi vi morate da razumete Moje raspoloženje. Sada je vreme da se pripremite za povratak na Sionsku goru. Ništa Mi drugo nije na umu osim toga. Nadam se samo da ću jednog dana, uskoro, ponovo biti s

vama i provoditi svaki minut i svaki sekund zajedno sa vama na Sionskoj gori. Gnušam se sveta, gnušam se tela i povrh toga, gnušam se svakog čoveka na zemlji. Ne želim da ih vidim, jer su svi demoni, bez i trunčice ljudske prirode. Ne želim da živim na zemlji; gnušam se svih stvorenja, gnušam se svih što su od krvi i mesa. Cela zemlja odiše smradom leševa. Želim da se smesta vratim na Sionsku goru da uklonim sav smrad leševa sa zemlje i ispunim zemlju zvucima hvale Meni. Vratiću se na Sionsku goru, odvojiću se od tela i sveta i niko Mi ne može stajati na putu. Moja ruka koja ubija čoveka nema emocija! Ubuduće, niko ne sme govoriti o izgradnji crkve. Ako se neko usudi, neću mu oprostiti. (To je zato što je sada vreme za svedočenje Mojim prvorođenim sinovima i vreme je za obnovu carstva; ko god progovori o izgradnji crkve ruši izgradnju carstva i prekida Moje upravljanje.) Sve je spremno, sve je pripremljeno; jedino ostaje da se veličaju prvorođeni sinovi i da im se svedoči. Kada se to desi, ne obazirući se na formu i bez odlaganja ću se smesta vratiti na Sionsku goru, mesto o kome razmišljate dan i noć. Nemojte samo da gledate kako se sadašnji svet nastavlja, neometano i sigurno. Celokupno ovo delo je delo povratka na Sionsku goru i zato ne brinite sada o tim stvarima; kada dođe dan povratka na Sionsku goru, sve će biti završeno. Ko ne želi da se uskoro vrati na Sionsku goru? Ko ne želi da Otac i sinovi uskoro ponovo budu zajedno? Ma koliko prijatna bila zemaljska uživanja, ne smeju posedovati naše telo; prevazići ćemo naše telo i zajedno se vratiti na Sionsku goru. Ko se usuđuje da to ometa? Ko se usuđuje da postavlja prepreke? Sigurno mu neću oprostiti! Ukloniću svo kamenje spoticanja. (Iz tog razloga kažem da ne mogu odmah da se vratim na Sionsku goru. Sprovodim čišćenje i istovremeno svedočim Mojim prvorođenim sinovima; ta dva zadatka odvijaju se u isto vreme. Kada čišćenje bude završeno, to će biti trenutak za Mene da otkrijem prvorođene sinove. „Kamen spoticanja“ označava veliki broj uslužitelja, zbog čega kažem da se ta dva zadatka odvijaju istovremeno.) Učiniću da Moji prvorođeni sinovi hodaju sa Mnom širom vaseljene i do svih krajeva sveta, preko planina i reka i svih stvari; ko se usuđuje da to ometa? Ko se usuđuje da to remeti? Moja ruka neće olako poštedeti nijednog čoveka; sa izuzetkom Mojih prvorođenih sinova, besnim protiv svih i sve proklinjem. U celoj zemlji ne postoji smrtnik koji prima Moje blagoslove, a sve pogađa Moja kletva. Od stvaranja sveta nisam nikog blagoslovio. Čak i kada sam darivao blagoslove, bile su to obične reči, nikada stvarnost, jer potpuno prezirem Sotonu; neću ga nikada blagosloviti, samo ću ga kažnjavati. Tek na kraju, pošto budem potpuno savladao Sotonu i potpuna pobeda bude Moja, podariću materijalne blagoslove svim odanim uslužiteljima i dozvoliti im da se raduju hvaleći Me, jer će celo Moje delo biti ostvareno.

Istina je da se Moj čas bliži. Plan upravljanja star šest hiljada godina bliži se ostvarenju pred vašim očima. (Zaista je pred vašim očima. Ne radi se ni o kakvoj najavi, možete to da vidite iz Mog raspoloženja.) Smesta ću povesti Moje prvorođene sinove kući na Sionsku goru. Neki će reći: „Pošto je to samo za prvorođene sinove, zbog čega traje šest hiljada godina? I zašto je stvoreno toliko ljudi?“ Već sam rekao da je sve Moje

dragoceno. Kako da Moji prvorođeni sinovi ne budu još dragoceniji? Pokrenuću sve da Mi služe; štaviše, otkriću Moju silu, da svaki čovek može da vidi da, u celoj vaseljeni svetu, nijedan jedini predmet nije u van naših ruku, nijedan čovek nije van naše službe i nijedna stvar ne postoji a da to nije radi našeg ostvarenja. Postići ću sve. Za Mene ne postoji pojam vremena. Iako nameravam da završim plan i Moje delo za šest hiljada godina, za Mene su svi obrazovani i slobodni. I da je manje od šest hiljada godina, sve dok je, po Mom viđenju, došao trenutak, ko bi se usudio da izgovori i reč protivljenja? Ko bi se usudio da ustane i sudi prema sopstvenom nahođenju? Svoje delo radim Sam; Moje vreme uređujem Sam. Nijedan čovek, pitanje ili stvar ne usuđuje se da postupa svojeglavo; učiniću da Me svi slede. Za Mene ne postoji ispravno i pogrešno. Ako kažem da je nešto ispravno, onda je sigurno ispravno; ako kažem da je nešto pogrešno, onda je takođe tako. Ne smeš da Me stalno procenjuješ ljudskim predstavama! Kažem da smo prvorođeni sinovi i Ja zajedno blagosloveni – ko se usuđuje da se ne pokori? Uništiću te na licu mesta! Odbijaš da se pokoriš! Buntovan si! Ja jednostavno nemam milosti ni za jednog čoveka i Moja mržnja je već dostigla svoju granicu; jednostavno ne mogu da budem tolerantniji nego što sam sada. Što se Mene tiče, čitavu vaseljenu svet bi trebalo odmah istrebiti – tek tada će Moje veliko delo biti ostvareno. Tek tada će Moj plan upravljanja biti završen. I tek tada će mržnja biti odagnana iz Mog srca. Sada mi je stalo samo do svedočenja Mojim prvorođenim sinovima. Sve ostale poslove ostaviću po strani; prvo ću uraditi važne stvari, a zatim ću završiti one sporedne. To su koraci u Mom delu, koje niko ne sme da prekrši. Svi moraju da rade kako Ja kažem, da se ne bi našli na meti Moje kletve.

Sada kada je Moje delo ostvareno, mogu da se odmorim. Ubuduće više neću delati, već ću narediti Svojim prvorođenim sinovima da urade sve što želim da bude urađeno, jer su Moji prvorođeni sinovi Ja; Moji prvorođeni sinovi su Moja ličnost. To ni najmanje nije pogrešno; nemojte da koristite predstave kada sudite o nečemu. Videti prvorođene sinove znači videti Mene, jer smo jedno te isto. Svako ko nas razdvaja Mi se time opire i neću mu oprostiti. U Mojim rečima ima tajni koje su čoveku nedokučive. Samo oni koje volim mogu da Me izražavaju i niko drugi; to sam Ja odredio i niko to ne može promeniti. Moje reči su bogate, sveobuhvatne i nedokučive. Trebalo bi da svi ulože veliki trud u Moje reči, da pokušaju da često razmišljaju o njima i ne propuste nijednu jedinu reč ili rečenicu. U suprotnom, ljudi će raditi pogrešno i Moje reči biće pogrešno shvaćene. Govorio sam da Moja narav ne trpi nikakav prekršaj, što znači da nije dozvoljeno opirati se Mojim osvedočenim prvorođenim sinovima. Moji prvorođeni sinovi predstavljaju svaki aspekt Moje naravi, pa kada odjekne sveta truba, tada ću početi da svedočim prvorođenim sinovima i tako će sveta truba posle toga biti postepena objava Moje naravi masama. Drugim rečima, kada prvorođeni sinovi budu otkriveni, to će biti trenutak otkrivanja Moje naravi. Ko to može da dokuči? Govorim da čak i među tajnama koje sam otkrio postoje tajne koje ljudi ne mogu da odgonetnu. Ko je među vama istinski pokušao da dokuči pravo značenje tih reči? Da li je Moja narav ličnost čoveka, kao što ste vi

zamišljali? Pravite veliku grešku ako tako mislite! Danas, ko god vidi Moje prvorođene sinove predmet je blagoslova i vidi Moju narav – to je sigurno tako. Moji prvorođeni sinovi predstavljaju celog Mene; oni su bez ikakve sumnje Moja ličnost. Niko ne sme sumnjati u to! Poslušni su blagosloveni blagodašću, a buntovni su prokleti. To je ono što naređujem i to niko ne može promeniti!

Poglavlje 120

Sionska goro! Raduj se! Sionska goro! Pevaj! Trijumfalno sam se vratio, vratio sam se kao pobednik! Svi narodi! Požurite u stroj! Sva stvorenja! Zaustavite se, jer Moja je ličnost pred celom vaseljenom i javlja se na Istoku sveta! Ko se usuđuje da ne klekne sa obožavanjem? Ko se usuđuje da Me ne nazove istinitim Bogom? Ko se usuđuje da ne digne pogled sa bogobojažljivim srcem? Ko se usuđuje da ne hvali? Ko se usuđuje da se ne raduje? Moj narod čuće Moj glas i Moji sinovi preživeće u Mom carstvu! Planine, reke i sve stvoreno beskrajno će klicati i neprekidno skakati. U tom trenutku, niko se neće usuditi da se povuče i niko se neće usuditi da ustane i pruži otpor. To je Moje čudesno delo i štaviše, to je Moja velika sila! Učiniću da svi imaju bogobojažljivo srce i učiniću takođe da Me svi hvale! To je krajnji cilj Mog plana upravljanja od šest hiljada godina i to je ono što sam odredio. Nijedan čovek, predmet ili događaj se ne usuđuje da Mi se opire ili suprotstavlja. Sav Moj narod sliće se na Moju planinu (drugim rečima, svet koji ću kasnije stvoriti) i pokoriće Mi se, jer Ja imam veličanstvo i sud i imam autoritet. (To se odnosi na to kada sam u telu. Imam autoritet i kao ovaploćen, ali pošto se ograničenja vremena i prostora ne mogu prebroditi kada sam ovaploćen, ne može se reći da sam pridobio potpunu slavu. Iako pridobijam prvorođene sinove kao ovaploćone, ne može se reći da sam stekao slavu. Tek kada se budem vratio na Sionsku goru i budem promenio Svoju pojavu moći će da se kaže da imam autoritet, odnosno, da sam zadobio slavu.) Ništa Mi neće biti teško. Rečima iz Mojih usta sve će biti uništeno i Mojim rečima sve će nastati i biti upotpunjeno. Tako je velika Moja sila i takav je Moj autoritet. Pošto sam pun sile i autoriteta, niko se ne bi usudio da Me ometa. Već sam trijumfovao nad svime i već sam izvojevao pobedu nad svim sinovima pobune. Vodim Svoje prvorođene sinove zajedno sa Mnom da se vrate na Sionsku goru. Ne vraćam se na Sionsku goru sam. Prema tome, svi će videti Moje prvorođene sinove i time će steći bogobojažljivo srce. To je Moj cilj sa pridobijanjem prvorođenih sinova i to je Moj plan još od stvaranja sveta.

Kada sve bude spremno, to će biti dan Mog povratka na Sionsku goru i taj dan proslavljaće svi narodi. Kada se vratim na Sionsku goru, zanemeće sve na zemlji i sve na zemlji biće mirno. Kada se vratim na Sionsku goru, sve će ponovo poprimiti svoj prvobitan izgled. Onda ću početi Moje delo na Sionskoj gori. Kazniću zle i nagraditi dobre i sprovešću Svoju pravednost u delo i izvršiti Svoj sud. Upotrebiću Svoje reči da sve

ostvarim i da svi narodi i sve stvari dožive grdnju od Moje ruke; učiniću da svi narodi vide celu Moju slavu, celu Moju mudrost i celu Moju velikodušnost. Niko se neće usuditi da ustane i sudi, jer su u Meni sve stvari ostvarene. Neka u tome svi vide celo Moje dostojanstvo i dožive Moju potpunu pobedu, jer su u Meni sve stvari ispoljene. Iz toga je moguće videti Moju veliku silu i Moj autoritet. Niko se neće usuditi da Me uvredi i niko se neće usuditi da Me ometa. U Meni je sve otvoreno. Ko bi se usudio da išta sakrije? Prema toj osobi ću sigurno biti nemilosrdan! Takve bednike mora da zadesi Moja stroga kazna i taj ološ Mi se mora maknuti s očiju. Vladaću nad njima gvozdenim žezlom i Svojim autoritetom ću im suditi, bez i trunke milosti i obzira prema njihovim osećanjima, jer sam Ja Sâm Bog, koji je bez emocija i koji je veličanstven i koji ne može biti uvređen. Trebalo bi to svi da shvate i uvide, da ih ne bih pokosio i uništio „bez uzroka ili razloga“, jer će Moje žezlo pokositi sve one koji Me uvrede. Nije Me briga da li poznaju Moje upravne odluke; to za Mene nije bitno, jer Moja ličnost ne trpi da je iko vređa. Zbog toga sam rekao da sam lav; koga god dodirnem, pokosim ga. Zato sam rekao da je danas svetogrđe govoriti da sam Ja Bog sažaljenja i blagosti. U suštini, Ja nisam jagnje, već lav. Niko se ne usuđuje da Me uvredi i kazniću smrću odmah i bez milosti svakog ko Me uvredi. To dovoljno pokazuje Moju narav. Stoga će se, u poslednjem dobu, veliki broj ljudi povući i to će teško podneti, ali što se Mene tiče, Ja sam opušten i srećan i to uopšte ne posmatram kao težak zadatak. Takva je Moja narav.

Nadam se da će svi ljudi pokornog srca slušati sve što od Mene dolazi; u tom slučaju, darivaću čovečanstvu velike blagoslove, jer, kao što sam rekao, oni koji su u skladu sa Mnom biće pošteđeni, dok će oni koji su prema Meni neprijateljski nastrojeni biti prokleti. Tako sam odredio i to je nepromenjivo. Stvari koje sam odredio su stvari koje sam ostvario i ko im se god usprotivi, odmah ću ga izgrditi. Na Sionskoj gori imam sve što mi je potrebno i sve što želim. Na Sionskoj gori nema ni naznake sveta i u poređenju sa svetom to je bogata i veličanstvena palata. Ipak, niko nikada nije ušao u nju i stoga uopšte ne postoji u ljudskoj mašti. Život na Sionskoj gori nije nalik životu na zemlji. Na zemlji, život je jelo, odevanje, igra i potraga za zadovoljstvima, dok je na Sionskoj gori život potpuno drugačiji. To je život Oca i sinova okupan radošću, koji uvek ispunjava čitav prostor vaseljene, stalno u jedinstvu i zajedništvu. Sada, kada je došlo do toga, reći ću vam gde se Sionska gora nalazi. Sionska gora je mesto u kome boravim i u kome se nalazi Moja ličnost. Prema tome, Sionska gora mora da bude sveto mesto i mora da bude daleko od zemlje. Zato kažem da prezirem zemaljske ljude, stvari i pitanja i mrzim jedenje, pijenje, igru i potragu za užicima tela, jer ma koliko prijatna zemaljska zadovoljstva bila, ne mogu da se porede sa životom na Sionskoj gori. Razlikuju se kao nebo i zemlja i ne mogu se porediti. Razlog postojanja tako velikog broja zagonetki na zemlji koje čovek ne uspeva da odgonetne je taj da ljudi o Sionskoj gori nisu čuli ništa. Šta je tačno, onda, Sionska gora? Nalazi li se možda na drugoj planeti, kao što ljudi zamišljaju? Ne! To je puka fantazija ljudskog uma. Čovek smatra da treće nebo, koje sam pominjao, ima predviđajuće značenje, ali ono što čovek svojim predstavama

razume potpuno je suprotno Mom značenju. Ovde pominjano treće nebo nije ni u kom slučaju lažno. Zato kažem da neću uništiti sunce, mesec, zvezde i nebeska tela i neću ukloniti nebo i zemlju. Zar bih uništio mesto Svog boravka? Zar bih uklonio Sionsku goru? Zar to nije besmisleno? Treće nebo je mesto Mog stanovanja; to je Sionska gora i to je apsolutno. (Zašto kažem da je apsolutno? Zato što ono što sada govorim čovek uopšte ne može da shvati; može samo da čuje. Opseg ljudskog razmišljanja jednostavno to ne može da pojmi i stoga više neću govoriti o Sionskoj Gori, da je ljudi ne bi smatrali izmišljotinom.)

Pošto se vratim na Sionsku goru, oni na zemlji nastaviće da Me hvale kao u prošlosti. Ti verni uslužitelji kao i uvek će čekati da vrše službu za Mene, ali će njihova funkcija biti završena. Najbolje što mogu da urade je da razmišljaju o okolnostima Mog prisustva na zemlji. U to vreme, počeću da zasipam nesrećom one koji će doživeti katastrofe; a ipak, svi veruju da sam Ja pravedni Bog. Te verne uslužitelje sigurno neću kazniti, već ću im samo dopustiti da prime Moju blagodat. Jer rekao sam da ću kazniti sve zlikovce i da će oni koji čine dobra dela primiti materijalna uživanja koja darujem, što će pokazati da sam Ja sâm Bog pravednosti i vernosti. Po Mom povratku na Sionsku goru, počeću da se okrećem ka svakoj naciji na svetu. Doneću spasenje Izraelićanima i izgrditi Egipćane. To je sledeći korak u Mom delu. Moje delo onda neće biti isto kao što je danas: neće to biti delo u ljudskom telu, već će potpuno prevazići ljudsko telo i kao što sam rekao, tako će biti i urađeno; kao što sam naredio, tako će i ostati. Šta god bude izgovoreno, sve dok je izgovoreno iz Mojih usta, biće odmah ispunjeno u stvarnosti; to je pravo značenje Mojih izgovorenih reči i istovremeno se to značenje ispunjava, jer sama Moja reč je autoritet. Sad govorim o nekim opštim stvarima, da bih dao neke naznake ljudima na zemlji, kako ne bi bili izgubljeni. Kada nastupi to vreme, Ja ću urediti sve i niko neće smeti da postupa samovoljno, u strahu da ga ne pokosi Moja ruka. U ljudskoj mašti sve što kazujem je nejasno, jer, na kraju krajeva, način na koji ljudi razmišljaju je ograničen i ljudska misao je od onog što sam govorio udaljena kao zemlja od neba. Prema tome, to niko ne može da razume. Jedino što je činiti je povinovati se onome što govorim; to je neminovan tok stvari. Rekao sam: „Poslednjih dana pojaviće se zver da progoni Moj narod i oni koji se boje smrti biće obeleženi žigom i odneće ih zver. Zver će ubiti one koji su Me videli.“ U tim rečima, „zver“ nesumnjivo označava Sotonu, varalicu čovečanstva. Drugim rečima, kada se budem vratio na Sionsku goru, velika grupa uslužitelja će se povući, odnosno, odneće ih zver. Sva ta stvorenja završiće u bezdanu gde će ih zadesiti moja večna grdnja. „Oni koji su Me videli“ odnosi se na one verne uslužitelje koje sam osvojio. „Koji su Me videli“ odnosi se na to što sam ih osvojio. „Zver će ubiti one“ odnosi se na Sotonu, kog sam savladao i koji se nije usudio da ustane i pruži Mi otpor. Drugim rečima, Sotona se ne usuđuje da deluje na te uslužitelje i stoga će duše tih ljudi biti spašene; to je rečeno zbog njihove sposobnosti da Mi budu odani i znači da će ti verni uslužitelji moći da dobiju Moju blagodat i Moj blagoslov. Prema tome, kažem da će njihove duše biti spašene. (To se ne odnosi na uzdizanje na treće nebo, što je isključivo

ljudska predstava.) Ali te zle uslužitelje će Sotona ponovo vezati i biće bačeni u bezdan. To je Moja kazna za njih; to je njihova odmazda i to im je nagrada za grehove.

Kako se ritam Mog dela ubrzava, Moje vreme na zemlji postepeno se smanjuje. Datum Mog povratka na Sionsku goru se bliži. Kada se Moje delo na zemlji završi, to će biti trenutak da se vratim na Sionsku goru. Uopšte ne želim da živim na zemlji, ali Mog upravljanja radi, Mog plana radi, izdržao sam sve patnje. Danas je trenutak već došao. Ubrzaću Moj ritam i niko neće biti u stanju da Me prati. Razumeo to čovek ili ne, ispričaću vam do tančina sve ono što čovek nije u stanju da shvati, a što vi na zemlji morate da znate. Stoga kažem da sam Sâm Bog, koji je van vremena i prostora. Da nije Moje svrhe pridobijanja prvorođenih sinova i time pobede nad Sotonom, već bih se vratio na Sionsku goru. Da je drugačije, jednostavno nikada ne bih stvorio čovečanstvo. Prezirem čovekov svet i mrzim ljude koji su odvojeni od Mene, u toj meri da razmišljam o tome da uništim čitavo čovečanstvo jednim jedinim udarcem. Međutim, Moja reč ima poredak i strukturu, osećaj srazmernosti i umerenosti i nije nasumična. Sve što činim ima za cilj pobedu nad Sotonom i, povrh toga, kako bih mogao da što je pre moguće budem zajedno sa Mojim prvorođenim sinovima. To je Moj cilj.

DRUGI DEO

BOŽJE REČI CELOJ VASELJENI

(OD 20. FEBRUARA 1992. DO 1. JUNA 1992.)

Uvod

Deo „Božje reči celoj vaseljeni“ jeste drugi deo izjava koje je izrazio Hristos u identitetu Samoga Boga. Ove izjave obuhvataju period od 20. februara 1992. godine do 1. juna 1992. godine, i čini ih ukupno četrdeset i sedam poglavlja. Način, sadržaj i perspektiva Božjih reči u ovim izjavama sasvim se razlikuju od dela „Hristove izjave na početku“. Deo „Hristove izjave na početku“ razotkriva i usmerava spoljašnje ljudsko ponašanje i njihov jednostavan duhovni život. Naposletku, taj deo se završava „kušnjom služitelja“. Međutim, deo „Božje reči celoj vaseljeni“ otvara se zaključenjem identiteta ljudi kao služitelja i započinjanjem njihovog života kao Božjeg naroda. Ovaj deo ljude uvodi u drugi vrhunac Božjeg dela, tokom koga prolaze kušnju ognjenog jezera, kušnju smrti i vreme kada se Bog voli. Ovih nekoliko koraka u potpunosti razotkriva čovekovo ruglo pred Bogom, kao i čovekovo pravo lice. Na kraju, Bog završava poglavljem u kojem se rastaje od čoveka, čime se završavaju svi koraci ovog ovaploćenja Božjeg osvajanja prve grupe ljudi.

U delu „Božje reči celoj vaseljeni“, Bog izražava Svoje reči iz perspektive Duha. Način na koji On govori nedostižan je stvorenom ljudskom rodu. Povrh toga, bogatstvo i stil Njegovih reči lepi su i dirljivi, i nijedan oblik ljudske književnosti ne bi mogao da ih zaseni. Reči kojima On razotkriva čoveka su tako tačne da ih ne može pobiti nijedna filozofija i sve ljude navode na pokornost. Poput oštrog mača, reči kojima Bog sudi čoveku zasecaju pravo u dubinu ljudske duše, zasecajući toliko duboko da ljudima ne ostavljaju prostor da se sakriju. Reči kojima On teši ljude donose milost i dobrotu, tople su poput zagrljaja brižne majke, i zbog njih se ljudi osećaju sigurno kao nikada ranije. Najizrazitija odlika ovih izjava je u tome da, tokom ove etape, Bog ne govori koristeći identitet Jahvea ili Isusa Hrista, niti Hrista poslednjih dana. Umesto toga, koristeći Svoj suštinski identitet – Stvoritelja – On govori svima onima koji Ga slede i svima onima koji tek treba da Ga slede i podučava ih. Pošteno je reći da je ovo prvi put od stvaranja sveta da se Bog obratio celom ljudskom rodu. Sa takvom detaljnošću i sistematičnošću, Bog nikada ranije nije govorio stvorenom ljudskom rodu. Naravno, ovo je i prvi put da je On u toj meri i tako dugo govorio celom ljudskom rodu. To je sasvim bez presedana. I ne samo to, ove izjave sačinjavaju prvi tekst kojim se Bog izrazio među ljudima i u kojem On ljude razotkriva, usmerava ih, sudi im i sa njima prisno razgovara. To su ujedno i prve izjave u kojima Bog ljudima dopušta da spoznaju Njegove tragove, mesto na kojem On leži, Božju narav, ono što Bog ima i što jeste, Božje misli i Njegovu zabrinutost za ljudski rod. Može se reći da su ovo prve izjave od vremena stvaranja koje je Bog sa trećeg neba uputio ljudskom rodu i da Bog sada po prvi put koristi Svoj urođeni identitet kako bi se ljudskom rodu kroz reči pojavio i izrazio glas Svoga srca.

Ove izjave su duboke i nedokučive; nije ih lako shvatiti, niti je moguće dokučiti poreklo i svrhu Božjih reči. Zato je Hristos posle svakog poglavlja dodao objašnjenje, koristeći jezik koji je čoveku lak za razumevanje, kako bi razjasnio veći deo tih izjava. Ovo, u kombinaciji sa samim izjavama, svima olakšava da shvate i spoznaju Božje reči.

Te reči smo uvrstili kao dodatak delu „Božje reči celoj vaseljeni“. U njima, Hristos daje objašnjenja koristeći formulacije koje je najlakše razumeti. Kombinacija to dvoje predstavlja savršen spoj božanstva i Boga u ljudskosti. Iako Bog u tom dodatku govori iz ugla trećeg lica, niko ne može poreći da je ove reči lično izgovorio Bog, jer nijedan čovek ne može jasno da objasni Božje reči; jedino Sâm Bog može da objasni poreklo i svrhu Svojih izjava. Dakle, iako Bog govori koristeći se brojnim sredstvima, ciljevi Njegovog dela nikada se ne menjaju, kao što se nikada ne menja ni cilj Njegovog plana.

Iako se deo „Božje reči celoj vaseljeni“ završava poglavljem u kojem se Bog rastaje od čoveka, tada se zapravo zvanično razotkriva Božje delo osvajanja i spasenja među ljudima i Njegovo delo usavršavanja ljudi. Prema tome, bilo bi prikladnije da deo „Božje reči celoj vaseljeni“ smatramo proročanstvom Božjeg dela poslednjih dana. Jer, tek nakon ovog trenutka, ovaploćeni Sin čovečji počeo je da dela i govori koristeći identitet Hrista, hodajući po crkvama i opskrbljujući životom Svoj narod, zalivajući ga i usmeravajući, što je sa svoje strane dalo povoda brojnim izjavama u delu „Hristove reči dok je hodao po crkvama“.

Poglavlje 1

Da li oni koji su videli Moje reči, uistinu ih i prihvataju? Da li Me zaista poznajete? Da li ste zaista naučili da se pokorite? Da li Mi se iskreno dajete? Da li zaista snažno i nepopustljivo svedočite o Meni pred licem velike crvene aždaje? Da li vaša predanost zaista sramoti veliku crvenu aždaju? Samo kroz kušnju Mojih reči mogu postići Svoj cilj da pročistim crkvu i izaberem one koji Me iskreno vole. Da ne radim tako, da li bi iko mogao da Me upozna? Ko bi mogao da upozna Moje veličanstvo, Moj gnev i Moju mudrost kroz Moje reči? Pošto sam Svoje delo započeo, Ja ću ga zasigurno i dovršiti, ali ipak sam Ja taj koji proniče u dubinu ljudskog srca. Iskreno rečeno, među ljudima nema nikog ko Me u potpunosti poznaje, te zato koristim reči da usmeravam sve ljude, da ih sve povedem u novo doba. Na kraju ću upotrebiti reči kako bih izvršio sve Svoje delo, čineći da se svi koji Me iskreno vole pokorno vrate u Moje carstvo, da žive pred Mojim prestolom. Situacija sada nije kao što je nekada bila, a Moje delo je na novoj polaznoj tački. S obzirom na to, uvodi se novi pristup: svi oni koji vide Moju reč i prihvataju je kao sopstveni život su ljudi u Mom carstvu, a budući da su u Mom carstvu, oni su ljudi Mog carstva. Pošto prihvataju vođstvo Mojih reči, iako se oni nazivaju Mojim narodom, ovo zvanje nikako nije manje važno od toga da se nazovu Mojim „sinovima“. Pošto su učinjeni Božjim narodom, onda svi moraju sa najvećom predanošću služiti u Mom carstvu i ispunjavati svoje dužnosti u Mom carstvu. Ko god prekrši Moje upravne odluke, mora primiti Moju kaznu. Ovo je Moj savet svima.

Sada je uveden novi pristup, a prošlost ne treba ponovo pominjati. Međutim, kao što sam već rekao: stojim iza onoga što kažem, a ono iza čega stojim uvek privedem kraju,

i to niko ne može da promeni – to je apsolutno. Bilo da su to reči koje sam već izgovorio u prošlosti ili reči koje ću tek da izgovorim u budućnosti, sve ću ih ostvariti, jednu po jednu, i dozvoliti celom čovečanstvu da vidi kako se obistinjuju. Ovo je princip koji stoji iza Mojih reči i dela. Pošto je izgradnja crkve već ostvarena, sada više nije doba izgradnje crkve, već doba u kom se uspešno gradi carstvo. Međutim, pošto ste još uvek na zemlji, zborovi ljudi na zemlji će ostati upamćeni kao „crkva“. Ipak, suština crkve nije ista kao što je nekada bila – to je crkva koja je uspešno izgrađena. Zato kažem da je Moje carstvo već sišlo na zemlju. Niko ne može da dokuči koren Mojih reči, niti zna Moju svrhu kada ih izgovaram. Zbog načina na koji danas govorim, doživećete bogojavljenje. Neki mogu briznuti u glasan i gorak plač; neki se mogu uplašiti da je ovo način na koji govorim; neki se mogu držati svojih konzervativnih stavova dok posmatraju svaki Moj pokret; neki će možda žaliti što su izrazili svoje pritužbe ili što su Mi se tada opirali; neki se mogu potajno radovati da su oživeli pošto nikada nisu odstupili od Mog imena. Možda postoje neki koji, „mučeni“ Mojim rečima davno dok nisu bili napola mrtvi, obeshrabreni i potišteni, više nemaju volje da paze na reči koje govorim, iako sam promenio Svoj način izražavanja; ili drugi koji, predano Mi služeći do određenog trenutka, nikada se ne žaleći, nikada ne sumnjajući, su danas dovoljno srećni da zadobiju oslobađanje i u svojim srcima osete neizrecivu zahvalnost prema Meni. Sve gore navedene okolnosti važe, u različitoj meri, za svako ljudsko biće. Ali pošto je prošlost prošlost, a sadašnjost je već tu, više nema potrebe da nostalgično čeznemo za jučerašnjim danom, niti da razmišljamo o budućnosti. Budući da je čovek, ko god protivureči stvarnosti i ne deluje u skladu sa Mojim uputstvima, neće dobro završiti, već će samo sebi doneti nevolje. Od svega što se dešava u vaseljeni, ne postoji ništa u čemu Ja nemam poslednju reč. Postoji li nešto što nije u Mojim rukama? Šta god da kažem je učinjeno, a ko od ljudskih bića može da Me navede da se predomislim? Može li to biti savez koji sam sklopio na zemlji? Ništa ne može sprečiti napredak Mog plana; Ja sam uvek prisutan u Svom delu kao i u planu Mog upravljanja. Ko od ljudi može umešati svoje prste? Nisam li ja lično napravio ove planove? Ulazak u ovo carstvo danas nije mimo Mog plana niti mimo onoga što sam predvideo; sve to Ja sam davno odredio. Ko od vas može da dokuči ovaj korak Mog plana? Moj narod će sigurno poslušati Moj glas i svako od onih koji Me iskreno vole će se sigurno vratiti pred Moj presto.

20. februar 1992. godine

Poglavlje 2

Uporedo sa ulaskom u novi pristup, biće i novih koraka u Mom delu. Budući da se to odvija u carstvu, stvari ću obavljati neposredno kroz božanstvo, predvodeći svaki korak na tom putu, precizno do najsitnijih detalja, sasvim neokaljano ljudskim namerama. Ono što sledi jeste kratak pregled načina stvarne primene: budući da su kroz nedaće i

oplemenjivanje zaslužili titulu „naroda“ i budući da su narod Mog carstva, prema njima moram da primenjujem stroge zahteve čije je merilo više od metoda Mog dela za prethodne generacije. Nije u pitanju samo stvarnost reči; još važnije, reč je o stvarnosti primene. Ovo se mora prvo postići. U svim rečima i postupcima, pripadnici naroda Mog carstva moraju zadovoljiti merila koja se traže od naroda carstva, a svi prestupnici moraju odmah biti uklonjeni, kako Mom imenu ne bi naneli sramotu. Međutim, izuzetak predstavljaju oni neuki koji jasno ne vide ili koji ne razumeju. U izgradnji Mog carstva, usredsredite se na jedenje i pijenje Mojih reči, na prepoznavanje Moje mudrosti i na pronalaženje potvrde kroz Moje delo. Ako neko obraća pažnju na knjige koje ne sadrže Moje reči, ja takve zasigurno ne želim; takvi ljudi su bludnice koje Mi prkose. Kao apostol, čovek ne sme kod kuće dugo da boravi. Ako neko to čini, neću ga prisiljavati, već ću ga odbaciti i tu osobu više neću koristiti. Pošto apostoli nisu dugo kod kuće, oni u crkvi provode duge vremenske periode kako bi se prosvećivali. Apostoli moraju da učestvuju na najmanje jednom od svaka dva sabora crkava. Stoga, sabori saradnika (obuhvatajući sve sabore apostola, sve sabore crkvenih vođa i sve sabore za svece sa jasnim uvidom) moraju postati česti. Svakom saboru moraju prisustvovati makar neki od vas, a apostoli se moraju usredsrediti samo na brigu o crkvama. Zahtevi koji su ranije postojali za svece sada su temeljniji. Kada je reč o onima koji su prestupe počinili pre nego što sam svedočio o Svom imenu, zbog njihove odanosti Meni, nakon što ih iskušam, i dalje ću ih koristiti. Međutim, kada je reč o onima koji su nakon Mog svedočanstva počinili dodatne prestupe, ali jesu odlučni da se jako potrude da se pokaju i krenu iznova, takvi ljudi treba samo da ostanu unutar crkve. Ipak, oni ne mogu biti nemarni i razuzdani, već se moraju obuzdavati i više od ostalih. Kada je reč o onima koji ne poprave svoje ponašanje nakon što sam govorio, Moj Duh će ih odmah napustiti, a crkva će imati pravo da izvrši Moj sud i da ih protera. Ovo je neupitno i ne ostavlja nikakav prostor za razmatranje. Ako neko tokom kušnji poklekne – odnosno, ako neko ode – tada niko ne treba da obraća pažnju na tu osobu, kako bi izbegao da Me iskušava i da dozvoli Sotoni da sumanuto uleti u crkvu. Ovo je Moj sud o takvoj osobi. Ako iko postupa nepravedno i iz osećanja prema osobi koja odlazi, tada će ne samo onaj koji je otišao izgubiti svoje mesto, već će i onaj prvi takođe biti izgnan iz redova Mog naroda. Druga funkcija apostola je da se usredsrede na širenje jevanđelja. Naravno, i sveci mogu da obavljaju ovaj posao, ali u tome moraju biti mudri i moraju se uzdržavati od izazivanja nevolja. Prethodno su navedeni trenutni načini primene. Takođe, kao podsetnik, morate obratiti pažnju na to da svoje propovedi učinite dubljim, tako da svi mogu da uđu u stvarnost Mojih reči. Morate pažljivo pratiti Moje reči, čineći to tako da svi ljudi mogu da ih shvate jasno i nedvosmisleno. Ovo je najvažnije. Oni pripadnici među Mojim narodom koji gaje misli o izdaji moraju biti proterani i ne sme im se dozvoliti da ostanu dugo u Mojoj kući, kako Mom imenu ne bi naneli sramotu.

21. februar 1992. godine

Poglavlje 3

Otkako se nazivate Mojim narodom, stvari više nisu kao što su bile; treba da pazite na izjave Moga Duha i da im budete poslušni, kao i da pažljivo pratite Moje delo; ne smete odvajati Moj Duh od Moga tela, jer Mi smo po suštini jedno i po prirodi nepodeljeni. Ko god podeli Duh i osobu i usredsredi se ili na osobu ili na Duha pretrpeće gubitak i moći će da pije samo iz svoje čaše žuči, bez ikakve druge mogućnosti. Jedino oni koji su u stanju da na Duha i na osobu gledaju kao na neodvojivu celinu imaju dovoljno znanja o Meni; život u njima će se postepeno menjati. Kako bi sledeći korak Mog dela mogao da se odvija nesmetano i bez prepreka, koristim oplemenjivanje reči da ispitam sve one u Svojoj kući i upotrebljavam metode dela da ispitam one koji Me slede. Pod ovim okolnostima, može se reći da svi oni gube nadu; među njima, kao ljudima, nema nikoga čije stanje nije negativno ni pasivno, baš kao da se ceo prostor promenio. Neki ljudi proklinju nebesa i zemlju; neki se, u svom očajanju, čeliče i prihvataju ispitivanje Mojih reči; neki gledaju u nebo i duboko uzdišu, očiju ispunjenih suzama, kao da su izbezumljeni preranom smrću novorođenčeta; neki čak osećaju da je sramota da tako žive i mole se Bogu da ih uskoro uzme; neki po ceo dan provode u bunilu, kao da su se upravo ozbiljno razboleli, pa tek treba da dođu sebi; neki, nakon što se požale, tiho odlaze; a neki Me sa svog mesta, ipak, veličaju, iako donekle ostaju negativni. Danas, kada je sve otkriveno, ne moram više da govorim o prošlosti; od veće važnosti je da i dalje budete sposobni za najveću odanost sa pozicije koju vam danas dajem, tako da sve što činite nailazi na Moje odobravanje, a sve što kažete predstavlja ishod Mog prosvećenja i prosvetljenja, da ono što proživljavate na kraju može biti Moj lik i u potpunosti Moje ispoljenje.

Moje se reči obznanjuju i izražavaju u svakom trenutku ili na svakom mestu, pa tako i vi u svakom trenutku sebe treba da poznajete preda Mnom. Jer današnji dan je, naposletku, drugačiji od onoga što je bilo ranije, i više ne možeš da postigneš šta god poželiš. Umesto toga, pod vođstvom Mojih reči, morate da budete sposobni da pokorite svoje telo; morate da koristite Moje reči kao svoj glavni oslonac i ne smete da se ponašate nepromišljeno. Svi putevi do stvarne primene za crkvu mogu se pronaći u Mojim rečima. Oni koji ne postupaju prema Mojim rečima direktno vređaju Moj Duh i Ja ću ih uništiti. Pošto su stvari dospele u ovakvo stanje kakvo je danas, ne morate da se osećate previše tužno i ožalošćeno zbog svojih dela i postupaka iz prošlosti. Moja velikodušnost je bezgranična poput mora i neba – kako bi bilo moguće da čovekove sposobnosti i znanje ne poznajem kao Svoj sopstveni džep? Ko među ljudima nije pod Mojom kontrolom? Misliš li da ne znam ništa o tome koliki je tvoj rast, da sam sasvim neuk kada je reč o tome? To je nemoguće! Dakle, kada se svi ljudi nalaze u svom najvećem očaju, kada više ne mogu da čekaju i žele da počnu iznova, kada žele da Me pitaju šta se dešava, kada se neki prepuštaju rasulu, a nekima pada na pamet da se pobune, kada neki još uvek odano obavljaju službu, Ja započinjem drugi deo epohe

suda: pročišćujući i osuđujući Svoj narod. Ovo, takođe, znači da Ja počinjem zvanično da obučavam Svoj narod, omogućavajući vam ne samo da date lepo svedočanstvo o Meni, već i da, povrh toga, iz sedišta Moga naroda postignete prelepu pobedu u bici za Mene.

U svakom trenutku, Moj narod treba da bude na oprezu od Sotoninih lukavih smicalica, čuvajući za Mene kapiju Moje kuće; trebalo bi da budu u stanju da jedni druge podržavaju i opskrbljavaju se, kako bi izbegli da upadnu u Sotoninu zamku, jer bi u tom trenutku bilo prekasno za žaljenje. Zašto vas obučavam uz ovaj stepen hitnosti? Zašto vam govorim činjenice o duhovnom svetu? Zašto vas svaki put iznova podsećam i opominjem? Jeste li ikada o tome razmišljali? Da li vam je razmišljanje ikada donelo jasnoću? Dakle, ne samo da morate da budete u stanju da sazrete kroz izgradnju na temeljima prošlosti, već morate da, povrh toga, pod vođstvom današnjih reči izbacite nečistoće u sebi, dozvoljavajući svakoj od Mojih reči da se ukoreni i procveta u vašim duhovima i, što je još važnije, da donese više plodova. Ovo je tim pre jer ne tražim jarko, bujno cveće, već izdašne plodove, plodove koji nikada ne gube svoju zrelost. Shvatate li pravo značenje Mojih reči? Iako su cvetovi u stakleniku bezbrojni poput zvezda i svi privlače zadivljene mase, kada jednom uvenu, postaju otrcani kao Sotonine varljive smicalice i niko za njih ne iskazuje nikakvo zanimanje. Ipak, svi oni, izudarani vetrovima i sprženi suncem, koji daju svedočanstvo o Meni, iako nisu lepoga cveta, doneće plod nakon što cvetovi uvenu, jer Ja zahtevam da takvi budu. Kada izgovorim ove reči, koliko toga razumete? Jednom kada cveće uvene i donese plod, i kada Mi svi ovi plodovi budu dati na uživanje, zaključiću celokupno Svoje delo na zemlji i počeću da uživam u konkretizaciji Svoje mudrosti!

22. februar 1992. godine

Poglavlje 4

Ceo Moj narod koji služi preda Mnom treba da se priseti prošlosti: Da li je vaša ljubav prema Meni bila ukaljana nečistoćom? Da li je vaša odanost Meni bila čista i svesrdna? Da li je vaša spoznaja o Meni bila istinita? Koliko sam mesta zauzimao u vašim srcima? Da li Sam vam u potpunosti ispunio srca? U kojoj meri su se Moje reči ostvarile u vama? Ne smatrajte Me budalom! Ove stvari su Mi savršeno jasne! Danas, kada se izgovara glas Mog spasenja, da li je vaša ljubav prema Meni u izvesnoj meri porasla? Da li je postao čist deo vaše odanosti Meni? Da li se produbila vaša spoznaja o Meni? Da li su pohvale izrečene u prošlosti postavile čvrst temelj za vašu spoznaju danas? Koliki deo vas zauzima Moj Duh? Koliko mesta Moja slika zauzima u vama? Jesu li Moje reči u vama pogodile u suštinu? Da li zaista osećate da nemate gde da sakrijete svoju sramotu? Da li zaista verujete da niste podobni da budete Moj narod? Ako niste nimalo svesni prethodno navedenih pitanja, to onda pokazuje da lovite u mutnom, da ste prisutni

samo da biste ispunili broj i da ćete u vreme koje sam Ja predodredio zasigurno biti izgnani i po drugi put bačeni u bezdan. Ovo su Moje reči upozorenja, a svakoga ko ih olako shvata zadesiće Moj sud i, u određeno vreme, suočiće se s propašću. Zar nije tako? Moram li da i dalje navodim primere kako bih ovo ilustrovao? Moram li govoriti jasnije da bih vam naveo primer? Od vremena postanja sve do danas, mnogi ljudi su se oglušili o Moje reči, pa su stoga uklonjeni i izgnani iz Mog toka oporavka; na kraju, njihova tela propadaju a njihov duh biva bačen u Ad, pa su čak i danas podvrgnuti strogoj kazni. Mnogi ljudi su sledili Moje reči, ali su išli protiv Mog prosvećenja i prosvetljenja, te Sam ih stoga odbacio; pali su pod vlast Sotone i postali jedni od onih koji Mi se protive. (Danas, svi oni koji Mi se direktno opiru samo se površno pridržavaju Mojih reči, dok se oglušuju o njihovu suštinu.) Bilo je mnogo i onih koji su samo slušali reči koje Sam juče izgovorio, koji su se držali „smeća“ prošlosti, a nisu cenili „proizvod“ današnjeg dana. Ove ljude ne samo da je Sotona zarobio, već su postali večni grešnici, postali su Moji neprijatelji i direktno Mi se suprotstavljaju. Takvi ljudi jesu predmet Mog suda na vrhuncu Mog gneva, a danas su još uvek slepi, i dalje su unutar mračnih tamnica (što će reći, takvi ljudi su truli, otupeli leševi koje kontroliše Sotona; budući da Sam njihove oči prekrio velom, kažem da su slepi). Za vaše potrebe bilo bi dobro navesti primer, kako biste iz njega mogli da izvučete pouku:

Na pomen Pavla, pomislićete na njegovu prošlost i na neke priče o njemu koje su netačne i u suprotnosti sa stvarnošću. Od malena su ga podučavali roditelji i primio je Moj život, a kao rezultat Mog predodređenja posedovao je kov kakav Ja zahtevam. Sa 19 godina čitao je razne knjige o životu; stoga, ne treba da iznosim pojedinosti o tome kako je, zahvaljujući svom kovu i zahvaljujući Mom prosvećenju i prosvetljenju, mogao ne samo da sa razumevanjem govori o duhovnim stvarima, već je, takođe, mogao da dokuči Moje namere. Naravno, ovim se ne isključuje spoj unutrašnjih i spoljnih faktora. Međutim, njegova jedina nesavršenost bila je u tome što je, zbog sopstvenih talenata, često bio slatkorečiv i hvalisav. Shodno tome, zbog svoje neposlušnosti, čiji je jedan deo neposredno predstavljao arhanđela, kad Sam se prvi put ovaplotio, uložio je sve napore da Mi prkosi. Bio je jedan od onih koji ne spoznaju Moje reči, a Moje je mesto u njegovom srcu već bilo nestalo. Takvi se ljudi direktno suprotstavljaju Mom božanstvu i Ja na njih udaram; a jedino se na samom kraju klanjaju i priznaju svoje grehe. Otuda, nakon što sam iskoristio njegove vrline – što će reći, nakon što je neko vreme radio za Mene – još jednom se vratio svojim starim navikama i, premda se nije direktno oglušio o Moje reči, oglušio se o Moje unutrašnje vođstvo i prosvećenje, čime je sve ono što je bio uradio u prošlosti postalo uzaludno; drugim rečima, kruna slave o kojoj je govorio pretvorila se u prazne reči, u proizvod njegove sopstvene mašte, budući da je čak i danas on i dalje podvrgnut Mom sudu u zatočeništvu Mojih okova.

Iz prethodnog primera može se videti da ko god Mi se suprotstavlja (protiveći se ne samo Mom telesnom sopstvu već i, što je još važnije, Mojim rečima i Mom Duhu – što će reći, Mom božanstvu), dobiće Moj sud u svom telu. Kada te Moj Duh napusti,

strmoglavićeš se direktno u Ad. A iako je tvoje telo od krvi i mesa na zemlji, ti si poput nekog ko pati od duševne bolesti: izgubio si razum i istoga časa se osećaš kao leš, u toj meri da Me preklinješ da te bez odlaganja rešim tvog tela. Većina vas koji poseduju duh duboko razumeju ove okolnosti, pa ne moram da navodim dodatne pojedinosti. U prošlosti, kada sam delovao u normalnoj ljudskosti, većina ljudi se već odmerila spram Mog gneva i veličanstva, i već je donekle spoznavala Moju mudrost i narav. Danas, govorim i delujem direktno u božanstvu, i još uvek postoje određeni ljudi koji će rođenim očima videti Moj gnev i sud; štaviše, glavni zadatak drugog dela doba suda jeste u tome da natera ceo Moj narod da direktno spozna Moje postupke u telu i da vas sve natera da direktno vidite Moju narav. Ipak, budući da sam u telu, imam obzira prema vašim slabostima. Nadam se da se prema svom duhu, duši i telu ne odnosite kao prema igračkama, nepromišljeno ih posvećujući Sotoni. Bolje je čuvati sve što imate, ne odnoseći se prema tome kao da je u pitanju igrarija, jer se takve stvari tiču vaše sudbine. Možete li zaista da shvatite pravo značenje Mojih reči? Jeste li zaista kadri da budete obzirni prema Mojim istinskim osećanjima?

Jeste li spremni da uživate u Mojim blagoslovima na zemlji, blagoslovima sličnim onima na nebu? Da li ste spremni da kao najvrednije i najsmislenije stvari u svom životu čuvate to što Me razumete, uživate u Mojim rečima i spoznajete Me? Da li ste zaista u stanju da Mi se potpuno pokorite, ne razmišljajući o sopstvenoj budućnosti? Da li zaista možete da dozvolite sebi da vas Ja usmrtim i da vas vodim, kao ovce? Ima li među vama uopšte onih koji su kadri da postignu tako nešto? Da li je moguće da su svi koje Sam prihvatio i koji su dobili Moja obećanja oni koji dobijaju Moje blagoslove? Da li ste iz ovih reči išta razumeli? Ako vas iskušam, možete li se zaista predati Mom usmeravanju i, usred ovih kušnji, tražiti Moje namere i sagledati Moje srce? Nije mi želja da umeš da govoriš mnoge dirljive reči ili da pričaš mnoge uzbudljive priče; već tražim da budeš u stanju da dobro posvedočiš o Meni i da možeš potpuno i duboko da uđeš u stvarnost. Da ne govorim direktno, da li bi mogao da se odrekneš svega oko sebe i dozvoliš da te Ja koristim? Zar to nije stvarnost koju Ja zahtevam? Ko je u stanju da dokuči značenje Mojih reči? Ipak, tražim da se više ne opterećujete sumnjama, da budete proaktivni u svom ulasku i da dokučite suštinu Mojih reči. Time će se sprečiti da pogrešno razumete Moje reči, da vam Moje značenje bude nejasno i da tako prekršite Moje upravne odluke. Nadam se da ćete u Mojim rečima dokučiti Moje namere prema vama. Ne razmišljajte više o sopstvenoj budućnosti i postupajte onako kako ste odlučili preda Mnom da biste se pokorili Božjim orkestracijama u svim stvarima. Svi oni koji stoje u Mom domaćinstvu treba da čine najviše što mogu; poslednjem segmentu Mog dela na zemlji treba da ponudiš najbolje od sebe. Da li si zaista spreman da takve stvari sprovedeš u delo?

23. februar 1992. godine

Poglavlje 5

Glas Moga Duha je izraz Moje celokupne naravi. Razumete li? Ako vam ovo nije jasno, to je isto kao da Mi se direktno opirete. Jeste li zaista uvideli važnost svega ovoga? Da li zaista znate koliko truda i energije Ja trošim na vas? Da li se zaista usuđujete da preda Mnom otkrijete šta ste uradili i kako ste se ponašali? I još imate smelosti da Mi u lice kažete kako sebe nazivate Mojim narodom – nemate ni trunke stida, a još manje razuma! Pre ili kasnije, ljudi poput vas biće izgnani iz Moje kuće! Nemojte Me obmanjivati, pretpostavljajući da ste svedočili za Mene! Da li je to nešto što su ljudi u stanju da učine? Da od tvojih namera i ciljeva ništa nije preostalo, ti bi već odavno krenuo drugim putem. Misliš li da Ja ne znam koliko ljudsko srce može da izdrži? Odsad pa nadalje, ti po svim pitanjima moraš da uđeš u stvarnost praktičnog delovanja; neće ti više pomoći da samo pričaš prazne priče, kao što si radio u prošlosti. U prošlosti je većina vas uspevala da planduje pod Mojim krovom; tome što si danas u stanju da čvrsto stojiš na svojim nogama treba isključivo da zahvališ strogosti Mojih reči. Misliš li da Ja govorim nasumice i bez cilja? Nemoguće! Ja na sve stvari gledam sa visine i nad svime sprovodim vlast sa visine. Na isti sam način Svoje spasenje uspostavio na zemlji. Ni za tren ne prestajem da, iz Svog tajnog skrovišta, motrim na svaki čovekov pokret, na sve što ljudi govore i rade. Ljudi su za Mene poput otvorene knjige: sve ih vidim i svakog u glavu poznajem. Tajno mesto je Moje prebivalište, a čitav nebeski svod je krevet na kojem ležim. Sile Sotonine ne mogu do Mene dosegnuti, jer Ja sam prepun veličanstva, pravednosti i suda. Neizreciva se tajna krije u Mojim rečima. Dok Ja govorim, vi postajete poput zbunjene pernate divljači tek oborene u vodu ili poput upravo preplašenih beba, delujući kao da baš ništa ne znate, jer vam je duh dospeo u stanje ošamućenosti. Zašto kažem da je tajno mesto Moje prebivalište? Da li ti je poznato dublje značenje Mojih reči? Ko je od ljudi u stanju da Me spozna? Ko je u stanju da Me upozna kao što poznaje svog oca i majku? Dok počivam u Svom prebivalištu, Ja pažljivo posmatram: svi ljudi na zemlji stalno nekud žure, „putuju po svetu“ i jurcaju tamo-amo, a sve zarad svoje sudbine i vlastite budućnosti. Nijedan od njih, međutim, nema energije napretek za izgradnju Mog carstva, čak ni toliko koliko je potrebno da se udahne vazduh. Ja sam ljude stvorio i mnogo ih puta izbavio iz nedaća; svi su ti ljudi, međutim, nezahvalnici: nijedan među njima nije u stanju da nabroji sve slučajeve Mog spasenja. Prošlo je toliko godina – toliko vekova – od stvaranja sveta sve do danas; učinio sam tolika čuda i toliko sam puta ispoljio Svoju mudrost. Ipak, ljudi su izlapeli i obamrli kao da su duševno oboleli, a ponekad čak i kao da su divlje zveri koje šumom mlataraju unaokolo, bez i najmanje namere da obrate pažnju na Moje postupke. Ljudima sam mnogo puta izrekao smrtnu kaznu i osudio ih na smrt, međutim, Moj plan upravljanja niko ne može da izmeni. Stoga ljudi, u Mojim rukama, i dalje otkrivaju ono staro čega se čvrsto drže. Zahvaljujući koracima Moga dela, još jednom sam spasao vas, bića rođena u mnogočlanoj porodici koja je degenerisana, izopačena, prljava i odvratna.

Moje planirano delo i dalje napreduje bez ikakvih prekida. Nakon što smo prešli u Doba carstva i pošto sam vas, kao Svoj narod, preneo u Svoje carstvo, pred vas ću postaviti druge zahteve; naime, pred vama ću početi da objavljujem ustav prema kome ću upravljati ovom erom:

Budući da se zovete Mojim narodom, trebalo bi da možete da slavite Moje ime, odnosno, da svedočite usred kušnje. Ako iko pokuša da Me izigra i da od Mene sakrije istinu, ili da se iza Mojih leđa upusti u sumnjive poslove, svi će takvi ljudi, bez izuzetka, biti proterani i izbačeni iz Moje kuće i sačekati da se Ja obračunam s njima. Oni koji Mi u prošlosti nisu bili odani i verni, i koji danas ponovo ustaju da Me otvoreno osuđuju, takođe će biti proterani iz Moje kuće. Oni koji pripadaju Mom narodu moraju stalno da iskazuju obzir prema Mom bremenu i da traže spoznaju Mojih reči. Samo ću takve ljude prosvetiti i oni će zacelo živeti pod Mojim usmeravanjem i prosvećenjem, nikada se ne susrećući s grdnjom. One koji se, ne obazirući se na Moje breme, usredsređuju na planiranje vlastite budućnosti – to jest, one koji svojim postupcima ne nastoje da udovolje Mom srcu, već samo traže darove – ta stvorenja nalik prosjacima Ja apsolutno odbijam da upotrebim, jer takvi, od trenutka svog rođenja, nemaju predstavu šta znači iskazati obzir prema Mom bremenu. Takvim ljudima nedostaje normalan razum; oni pate od „neuhranjenosti“ mozga i moraju da odu kući po malo „okrepljenja“. Od takvih ljudi nemam nikakve koristi. Od svakog pripadnika Mog naroda zahtevaće će se da to što Me spoznaje smatra svojom dužnošću, koju mora da ispunjava do kraja, nešto poput jela, oblačenja i spavanja, nešto što se ni na trenutak ne zaboravlja, tako da će spoznaja o Meni, naposletku, postati rutinska stvar, isto kao uzimanje hrane – nešto što se radi bez napora, uvežbanim pokretom ruke. Kad su u pitanju reči koje izgovaram, svaka mora biti primljena s najdubljom verom i potpuno usvojena; ne može biti površnih polovičnih mera. Za svakog ko ne obraća pažnju na Moje reči, smatraće se da Mi se otvoreno opire; za svakog ko ne jede Moje reči, niti traži da ih spozna, smatraće se da ne obraća pažnju na Mene i biće izbačen iz Moje kuće. Ovo je stoga što Ja, kao što sam u prošlosti govorio, ne želim da zadobijem mnogo ljudi, već želim njihovu izuzetnost. Ako je od stotinu ljudi samo jedan u stanju da Me spozna kroz Moje reči, Ja ću dobrovoljno odbaciti sve ostale da bih se usredsredio na prosvećenje i prosvetljenje tog jednog čoveka. Iz ovoga se može videti da nije nužno istina da samo veliki broj ljudi može da Me ispolji i da Me proživi. Ono što želim jeste pšenica (iako joj zrna možda nisu puna), a ne kukolj (iako punoća zrna izmamljuje divljenje). Kad je reč o onima koji ne haju za traženjem, već se ponašaju nemarno, oni bi trebalo sami da odu; ne želim očima da ih vidim, da ne bi i dalje nanosili sramotu Mom imenu. Kad je reč o onome što od Svog naroda zahtevam, za sada ću se zadržati na ovim poukama i sačekaću sa uvođenjem daljih sankcija, zavisno od toga kako se okolnosti budu menjale.

U prošlosti je ogromna većina ljudi za Mene mislila da sam Sâm Bog mudrosti, upravo onaj Bog koji je prozreo duboko u ljudska srca; to je, međutim, bila samo površna priča. Da su Me ljudi uistinu spoznali, ne bi se usuđivali da tako brzopleto donose

zaključke, već bi i dalje pokušavali da Me spoznaju kroz Moje reči. Tek nakon što budu dostigli fazu u kojoj će zaista moći da vide Moja dela, biće dostojni da Me nazovu Mudrim i Divnim. Vaše je znanje o Meni isuviše plitko. Toliki ljudi su Mi, kroz vekove, godinama služili i, videvši Moja dela, uistinu su spoznali ponešto o Meni. To je razlog što su oni prema Meni oduvek bili pokorni srcem, ne usuđujući se da pokažu ni najmanju nameru da Mi se usprotive zato što je toliko teško tragati za Mojim stopama. Da nije bilo Mog vođstva među tim ljudima, oni se ne bi usudili da postupaju ishitreno. Stoga su, nakon što su stekli dugogodišnje iskustvo, oni na kraju uopštili deo znanja o Meni, nazivajući Me Mudrim, Divnim i Savetnikom, govoreći da su Moje reči kao dvosekli mač, da su Moja dela velika, zapanjujuća i čudesna, da sam odenut veličanstvom, da Moja mudrost seže iznad nebeskog svoda i druge spoznaje. Danas se, međutim, vaše znanje o Meni zasniva samo na temeljima koje su oni postavili, tako da ogromna većina vas – poput papagaja – samo ponavlja reči koje su oni izgovarali. Tolikih sam vas grdnji poštedeo samo zato što imam u vidu koliko je vaše znanje o Meni plitko i koliko je bedno vaše „obrazovanje“. Uprkos tome, ogromna većina vas još uvek ne spoznaje sebe, ili pak misli da je svojim delima već dovoljno stremila ka Mojoj volji, te da je stoga izbegla Mom sudu; ili mislite da sam Ja, nakon što sam se ovaplotio, sasvim izgubio pojam o delima čovekovim, te da ste zbog toga i vi utekli Mojoj grdnji; ili smatrate da Bog u kojeg verujete ne postoji u širokim prostranstvima vaseljene, pa ste stoga bogopoznanje spustili na nivo dokolice, umesto da ga u svom srcu nosite kao dužnost koja mora da se ispuni, pri čemu ste veru u Boga koristili kao jedan od načina da prekratite vreme, koje biste inače protraćili na dokoličarenje. Da se nisam sažalio na vaš nedostatak sposobnosti, razuma i uvida, svi biste stradali usred Moje grdnje i bili zbrisani sa lica zemlje. Ja ću, ipak, prema ljudskom rodu i dalje biti popustljiv, sve dok Moje delo na zemlji ne bude dovršeno. To je nešto što svi morate da znate, te stoga prestanite da mešate dobro i loše.

25. februar 1992. godine

Poglavlje 6

Budite pronicljivi prema stvarima duha, pažljivi prema Mojoj reči i zaista sposobni da posmatrate Moj Duh i Moje biće, i Moju reč i Moje biće, kao nerazdvojivu celinu, tako da svi ljudi mogu da Mi udovolje u Mom prisustvu. Kročio sam na sve što postoji, gledao sam preko ogromnog prostranstva vaseljene i hodao sam među svim ljudima, kušajući slatkoću i gorčinu među ljudima – ipak, čovek Me nikada nije zaista spoznao, nikada na Mene nije obraćao pažnju tokom Mojih putovanja. Budući da sam bio tih i nikada nisam izvodio natprirodna dela, niko Me nikada nije zaista video. Današnji dan je drugačiji od prošlosti: radiću stvari koje nikada nisu viđene još od vremena postanja, govoriću reči koje se vekovima nisu čule, jer tražim da Me svi ljudi spoznaju u telu. Ovo su koraci Mog

upravljanja, međutim, čovek to ni najmanje ne može da nasluti. Iako sam govorio jasno, ljudi su i dalje zbunjeni; do njih je teško dopreti. Nije li to čovekova niskost? Zar to nije upravo ono što želim da ispravim? Godinama u čoveku nisam ništa radio; uprkos neposrednom kontaktu sa Mojim ovaploćenim telom, godinama niko nikada nije čuo glas koji je dolazio direktno iz Mog božanstva. Tako da je neizbežno da ljudima nedostaje znanje o Meni, premda to nije uticalo na njihovu ljubav prema Meni tokom vremena. Danas sam, međutim, u vama izvršio čudesno delo, delo koje je nedokučivo i nesamerljivo, i izgovorio sam mnoge reči. Pa ipak, u takvim okolnostima, još uvek ima mnogo onih koji Mi se direktno opiru u Mom prisustvu. Dozvoli da ti sada navedem nekoliko primera.

Svakodnevno se molite neodređenom Bogu, pokušavajući da dokučite Moju volju i razumete smisao života. Ipak, kada ste suočeni sa Mojim rečima, vi na njih gledate drugačije; posmatrate Moje reči i Duh kao celinu, a Moje biće ipak odbacujete, verujući da je osoba kao što sam Ja suštinski nesposobna da izgovori takve reči, da njih usmerava Moj Duh. Šta je sa tvojim znanjem u takvim okolnostima? U Moje reči veruješ u određenoj meri, a ipak imaš predstave različitog stepena strogosti prema telu kojim Sebe zaodevam. Provodiš svaki dan proučavajući ga i kažeš: „Zašto On radi stvari na takav način? Da li zaista dolaze od Boga? Nemoguće! On se mnogo ne razlikuje od mene – i On je normalna, obična osoba.“ Kako se takve okolnosti mogu objasniti?

Ko od vas ne poseduje prethodno navedeno? Ko nije zaokupljen takvim stvarima? Čini se da su to stvari kojih se držiš kao da su predmeti lične imovine, nikada ne želeći da ih ispustiš. Još i manje tragaš za tim da radiš na sebi; umesto toga čekaš da Ja to Sâm učinim. Istini za volju, nijedna osoba koja ne traži ne spoznaje Me sa lakoćom. Reči kojima vas učim nisu isprazne. Jer za tvoje potrebe mogu da ti navedem još jedan primer iz druge perspektive.

Kada se pomene Petar, ljudi ne prestaju da o njemu govore dobre stvari. Istog trena se prisete kako se triput odrekao Boga, kako je Boga iskušavao vršeći službu za Sotonu i kako je na kraju bio razapet naglavačke za Boga i tako dalje. Sada ću se usredsrediti na to da vam opišem kako Me je Petar spoznao i kakav je bio njegov konačan kraj. Petar je bio dobrog kova, međutim, njegove okolnosti nisu bile kao Pavlove: njegovi roditelji su Me progonili, bili su demoni koje je bio zaposednuo Sotona i, posledično, Petra nisu ništa naučili o Bogu. Petar je bio pametan, nadaren i obožavan od strane svojih roditelja odmalena. Pa ipak, kao odrasla osoba postao im je neprijatelj, jer nikada nije prestao da traga za znanjem o Meni, a kasnije im je okrenuo leđa. Bilo je to stoga što je, iznad svega, verovao da su nebo i zemlja i sva stvorenja u rukama Svemogućeg i da sve pozitivne stvari dolaze od Boga i da direktno iz Njega proizilaze, bez Sotoninog uplitanja. Suprotstavljanje Petrovih roditelja pružilo mu je veće znanje o Mojoj dobroti i milosti, pojačavajući time njegovu želju da Me traži. On se nije usredsredio samo na to da jede i pije Moje reči, već, povrh toga, na to da dokuči Moju volju i uvek je u svom srcu bio oprezan. Kao rezultat toga, uvek je u svom duhu bio osetljiv i stoga je u svemu što je

činio sledio Moje sopstveno srce. Da bi sebe podsticao, neprekidno je bio usredsređen na neuspehe ljudi u prošlosti, duboko se plašeći da ne bude uhvaćen u zamku neuspeha. I tako se on usredsredio i na usvajanje vere i ljubavi svih onih koji su kroz vreme voleli Boga. Na ovaj način – ne samo u negativnim aspektima, već mnogo važnije, u pozitivnim aspektima – on se razvijao mnogo brže, tako da je njegovo znanje postalo najveće od svih u Mom prisustvu. Dakle, nije teško zamisliti kako je sve što je imao predao u Moje ruke, kako se čak odrekao donošenja odluka o hrani, odevanju, spavanju i mestu gde je živeo, i umesto toga uživao u Mom bogatstvu vodeći se time da Mi u svemu udovolji. Podvrgao sam ga brojnim kušnjama – kušnjama, naravno, zbog kojih je bio polumrtav – ali usred stotina ovih kušnji, u Mene nikada nije izgubio veru niti se osećao razočaranim u Mene. Čak i kada sam rekao da sam ga napustio, on ipak nije bio obeshrabren, već je nastavio da Me voli na praktičan način i u skladu sa prethodnim načelima primene. Rekao sam mu da ga neću hvaliti iako Me voli, da ću ga na kraju baciti u Sotonine ruke. Međutim, usred takvih kušnji, kušnji koje nisu udarale na njegovo telo, već su bile u rečima, on se Meni, ipak, molio i rekao: „O, Bože! Među nebom i zemljom i svim stvorenjima, postoji li ijedno ljudsko biće, ijedno stvorenje ili ijedna stvar koja nije u rukama Tebe, Svemogućeg? Kada si Ti milostiv prema meni, moje se srce veoma raduje Tvojoj milosti. Kada mi Ti sudiš, ma koliko da sam nedostojan, bolje shvatam nedokučivost Tvojih dela, jer si Ti ispunjen autoritetom i mudrošću. Iako moje telo trpi nedaće, moj duh je utešen. Kako da ne hvalim Tvoju mudrost i dela? Čak i kada bih umro nakon što Te spoznam, kako da to ne učinim tako rado i srećno? Svemogući! Zar zaista ne želiš da mi dozvoliš da Te vidim? Jesam li zaista nepodoban da primim Tvoj sud? Da li je moguće da u meni postoji nešto što Ti ne želiš da vidiš?“ Iako, tokom takvih kušnji, Petar nije mogao tačno da dokuči Moju volju, bilo je očito da je bio ponosan i počastvovan što ga Ja koristim (iako je primio Moj sud kako bi ljudski rod mogao da vidi Moje veličanstvo i gnev) i da ga ove kušnje nisu uznemiravale. Zbog svoje odanosti preda Mnom i zbog Mog blagoslova njega, on je bio primer i uzor čoveku hiljadama godina. Nije li to upravo ono što bi trebalo da podražavate? Razmišljajte dugo i duboko o tome zašto sam tako nadugačko pričao o Petru; ovo bi trebalo da budu načela prema kojima postupate.

Iako Me malo ljudi spoznaje, Ja Svoj gnev ne iskaljujem na čoveka, jer ljudi su toliko manjkavi i teško im je da dostignu nivo koji od njih tražim. Tako sam prema čoveku bio tolerantan hiljadama godina, sve do danas, a ipak se nadam da zbog Moje tolerancije nećete biti blagi prema sebi. Preko Petra bi trebalo da Me spoznate i da Me tražite; od svih njegovih podviga trebalo bi da budete prosvećeni kao nikada ranije i da tako dostignete carstva koja čovek prethodno nije nikada dostigao. Širom svemira i nebeskog svoda, među svim što je na nebesima i zemlji, sve stvoreno na zemlji i na nebesima ulaže sav svoj napor u Moju poslednju etapu dela. Sigurno ne želite da budete posmatrači kojima naređuju sile Sotone? Sotona je uvek prisutan i u ljudskim srcima proždire znanje o Meni, škrgućući zubima i stiskajući kandže u svojim poslednjim samrtnim mukama. Da li u ovom trenutku želite da postanete plen njegovih lukavih

smicalica? Da li u trenutku kada je Moje delo konačno dovršeno želite da uništite svoj život? Čekate li da Ja još jednom pokažem Svoju tolerantnost? Traganje za spoznajom o Meni je ključno, ali je usredsređenost na primenu nužna. Moje reči vam se neposredno otkrivaju i nadam se da možete da sledite Moje vođstvo i da više nemate planova i ambicija za sebe.

27. februar 1992. godine

Poglavlje 7

Svi zapadni ogranci treba da slušaju Moj glas:

Da li ste Mi u prošlosti bili verni? Da li ste slušali odlične reči Mojih saveta? Da li su vaše nade realistične, a ne nejasne i neodređene? Odanost ljudskog roda, ljubav ljudskog roda, vera ljudskog roda – nema ničega osim onoga što dolazi od Mene, ničega osim onoga što sam Ja darovao. Narode Moj, kada slušaš Moje reči, razumeš li Moju volju? Vidiš li Moje srce? Uprkos činjenici da ste se u prošlosti, dok ste bili na putu službe, susretali sa usponima i padovima, sa napretkom i preprekama, kao i sa prilikama u kojima ste bili u opasnosti da padnete, pa da Me čak i izdate, da li ste znali da sam vas u svakom trenutku neprestano spašavao? Da sam u svakom trenutku neprekidno puštao Svoj glas da vas dozovem i spasim? Toliko ste puta upali u Sotonine mreže; toliko puta ste se upetljali u zamke ljudskog roda; toliko puta ste propustili da se prepustite i upadali ste u beskrajne zavade jedni sa drugima. Toliko puta su vaša tela bila u Mojoj kući, dok su vaša srca bila negde daleko. Ipak, toliko puta sam ispružio Svoju ruku spasa da vas poduprem i toliko puta sam među vas bacio zrnca milosti. Toliko puta nisam mogao da gledam vaš jad posle patnje; toliko puta… Znate li to?

Međutim, danas, pod Mojim staranjem, konačno ste prevazišli sve teškoće i Ja se radujem zajedno sa vama; ovo je konkretizacija Moje mudrosti. Ipak, zapamtite ovo dobro! Ko je pao, dok ste vi sami ostali snažni? Ko je bio snažan, a da nije imao trenutke slabosti? Ko je među ljudima uživao u ijednom blagoslovu koji nije potekao od Mene? Ko je iskusio ikakve nedaće koje nisu potekle od Mene? Da li je moguće da svi oni koji Me vole dobijaju samo blagoslov? Da li je moguće da su nesreće zadesile Jova zato što Me nije voleo i umesto toga izabrao da Mi se opire? Da li je moguće da je Pavle uspeo da Mi odano služi u Mom prisustvu jer je zaista bio u stanju da Me voli? Iako se vi možete čvrsto držati Mog svedočanstva, može li među vama biti ikoga čije je svedočenje poput čistog zlata, neokaljano nečistoćama? Jesu li ljudi sposobni za istinsku odanost? To što Mi vaše svedočanstvo donosi uživanje nije u sukobu sa vašom „odanošću“, jer Ja nikada ni od koga nisam mnogo zahtevao. Pođemo li od prvobitne namere na kojoj počiva Moj plan, svi vi biste bili „oštećena roba“ – nedovoljno dobri. Nije li ovo primer onoga što sam rekao o „bacanju zrnaca milosti“? Da li je ono što vidite Moje spasenje?

Svi bi trebalo da razmislite i prisetite se: otkako ste se vratili u Moju kuću, da li Me je iko od vas spoznao kao što je to učinio Petar, ne obazirući se na svoje dobitke ili gubitke? Savršeno ste shvatili površne delove Biblije, no, da li ste usvojili njenu suštinu? Kao takav, i dalje se držiš svog „kapitala“, odbijajući da se zaista prepustiš. Kada pustim glas, kada vam govorim licem u lice, ko je među vama ikada spustio svoj zatvoreni svitak da primi životne reči koje otkrivam? Ne obraćate pažnju na Moje reči, niti ih cenite. Umesto toga ih koristite da na svoje neprijatelje pucate kao iz mitraljeza kako biste zadržali svoj položaj; ni najmanje ne pokušavate da prihvatite Moj sud da biste Me spoznali. Svako od vas upire oružje u nekog drugog; u svakoj situaciji, svi ste vi „nesebični“ i „razmišljate o dobrobiti drugih“. Niste li upravo to radili juče? A danas? Vaša se „odanost“ u izvesnoj meri povećala i svi ste vi malo iskusniji i malo zreliji; zbog toga je donekle narastao vaš „strah“ od Mene i niko „ne postupa olako“. Zašto postojite u ovom stanju večite pasivnosti? Zašto se u vama nigde i nikada ne mogu pronaći pozitivni aspekti? O, narode Moj! Prošlost je davno završena; više ne smete da se držite za nju. Nakon što si juče bio postojan, danas treba da Mi pružiš svoju iskrenu odanost; povrh toga, sutra o Meni treba dobro da posvedočiš i u budućnosti ćeš naslediti Moj blagoslov. Ovo bi trebalo da razumete.

Iako pred vama nisam prisutan, Moj Duh će vam sigurno podariti blagodati. Nadam se da ćete ceniti Moje blagoslove i da ćete, oslanjajući se na njih, biti u stanju da spoznate sebe. Ne smatrajte ih svojim kapitalom; već Moje reči treba da upotrebite da ispunite sve ono što nedostaje u vama, i da iz toga izvedete svoje pozitivne elemente. Ovo je poruka koju vam ostavljam u amanet!

28. februar 1992. godine

Poglavlje 8

Kada Moja otkrivenja dostignu svoj vrhunac i kada se Moj sud privede kraju, biće to trenutak kada će sav Moj narod biti otkriven i upotpunjen. Putujem u sve krajeve vaseljene sveta u stalnoj potrazi za onima koji su usklađeni sa Mojom namerom i koji su podobni za Moju upotrebu. Ko može da ustane i sarađuje sa Mnom? Ljudska ljubav prema Meni je minijaturna, a njihova vera u Mene takođe je žalosno mala. Kad na slabosti ljudi ne bih usmerio glavninu Svojih reči, oni bi se hvalili i preterivali, rezmećući se i smišljajući bombastične teorije, kao da su svemudri i sveznajući u pogledu zemaljskih stvari. Od onih koji su Mi u prošlosti bili „odani“ i od onih koji danas „stoje čvrsto“ preda Mnom, ko se još usuđuje da govori hvalisavo? Ko nije potajno oduševljen sopstvenim izgledima? Kada ljude nisam direktno razotkrivao, nisu imali gde da se sakriju i mučio ih je stid. Koliko bi tek bilo tako da sam govorio na drugačiji način? Ljudi bi imali još veći osećaj da su nešto dužni, verovali bi da ih ništa ne može izlečiti i svi bi

bili čvrsto prikovani svojom pasivnošću. Kada ljudi izgube nadu, zvanično se oglašava pozdrav carstva, što je, kako su ljudi govorili, „vreme kada počinje da deluje sedmostruko pojačani Duh“. Drugim rečima, tada zvanično počinje život carstva na zemlji; tada Moje božanstvo istupa da deluje direktno (bez ikakve mentalne „obrade“). Svi ljudi grozničavo jure unaokolo, kao da su oživljeni ili probuđeni iz sna, a nakon što se probude, čude se što su se našli u takvim okolnostima. U prošlosti sam mnogo govorio o izgradnji crkve; otkrio sam mnoge tajne, ali kada je to delo dostiglo vrhunac, naglo se završilo. Međutim, izgradnja carstva je drugačija. Tek kada rat u duhovnom svetu dostigne završnu etapu, Ja iznova počinjem Svoje delo na zemlji. Odnosno, tek kada su svi ljudi na ivici povlačenja, Ja zvanično počinjem i pokrećem Svoje novo delo. Razlika između izgradnje carstva i izgradnje crkve jeste u tome što sam u izgradnji crkve delovao kroz ljudskost kojom je upravljalo božanstvo; obračunavao sam se direktno sa starom prirodom ljudi, otkrivajući direktno njihovo ruglo i razotkrivajući njihovu suštinu. Shodno tome, oni su na temelju toga spoznali sebe i tako su bili uvereni u svojim srcima i u svojim rečima. U izgradnji carstva, Ja delujem direktno kroz Svoje božanstvo i omogućavam svim ljudima da spoznaju šta Ja imam i šta jesam na temelju njihovog znanja o Mojim rečima, omogućavajući im na kraju da steknu znanje o Meni kao ovaploćenom telu. Tako se završava traganje celog ljudskog roda za neodređenim Bogom i tako oni u svojim srcima prestaju da imaju mesto za Boga na nebu; odnosno, ljudskom rodu dozvoljavam da spozna dela koja obavljam dok sam ovaploćen u telu i tako će se završiti Moje vreme na zemlji.

Izgradnja carstva je usmerena direktno na duhovni svet. Odnosno, stanje borbe u duhovnom svetu razjašnjava se neposredno među celim Mojim narodom i to je dovoljno da pokaže da je, ne samo unutar crkve, već još i više u Dobu carstva, svaka osoba neprekidno u ratu. Uprkos njihovim fizičkim telima, duhovni svet se otkriva direktno i oni dolaze u dodir sa životom duhovnog sveta. Dakle, kada počnete da budete verni, morate dobro da se pripremite za sledeći segment Mog dela. Trebalo bi da predate celo svoje srce; tek tada možete da zadovoljite Moje srce. Nije Me briga za ono što se ranije događalo u crkvi; danas je to u carstvu. U Mom planu, Sotona je sve vreme vrebao iza svakog koraka i, poput kontrasta Mojoj mudrosti, uvek je pokušavao da iznađe načine i sredstva da prekine Moj prvobitni plan. Ipak, da li bih Ja mogao da podlegnem njegovim lažljivim smicalicama? Sve što je na nebu i na zemlji služi Meni; da li bi Sotonine lažljive smicalice mogle da budu iole drugačije? Upravo tu nastupa Moja mudrost; baš to jeste ono čudesno u Mojim delima i to je načelo delovanja čitavog Mog plana upravljanja. Tokom ere izgradnje carstva, još uvek ne izbegavam Sotonine lažljive smicalice, već nastavljam da obavljam delo koje moram. Među vaseljenom i svim stvarima, za Svoj kontrast sam odabrao dela Sotone. Nije li to ispoljavanje Moje mudrosti? Nije li upravo to ono što je čudesno u Mom delu? U trenutku ulaska u Doba carstva, sva stvorenja na nebu i zemlji potpuno su preobražena, sva slave i raduju se. Da li ste vi iole drugačiji? U čijem srcu nema slasti meda? Ko ne bi da prepukne od radosti? Ko ne pleše sa oduševljenjem? Ko ne izgovara reči hvale?

Da li shvatate ciljeve i poreklo svega o čemu sam prethodno govorio i raspravljao ili to ne shvatate? Da ovo ne pitam, većina ljudi bi verovala da Ja samo brbljam i ne bi mogli da dokuče izvor Mojih reči. Ako o njima pažljivo razmislite, spoznaćete njihovu važnost. Bilo bi ti bolje da ih pažljivo pročitaš: Koje od Mojih reči ti ne idu u korist? Koje nemaju za cilj da podstaknu razvoj tvog života? Koje ne govore o stvarnosti duhovnog sveta? Većina ljudi veruje da u Mojim rečima nema mnogo smisla, da im nedostaje objašnjenje i tumačenje. Da li su Moje reči zaista toliko apstraktne i nedokučive? Da li se zaista pokoravate Mojim rečima? Da li zaista prihvatate Moje reči? Zar se prema njima ne ophodite kao da su igračke? Zar ih ne koristiš kao odeću da pokriješ svoju ružnu pojavu? Koga sam Ja lično proverio u ovom ogromnom svetu? Ko je lično čuo reči Moga Duha? Toliko ljudi opipava i traži u tami; toliko njih se moli usred nevolje; toliko njih, gladnih i promrzlih, posmatraju u nadi; a toliko njih je vezao Sotona; pa ipak, toliko njih ne zna kuda da se okrene, toliko njih Me izdaje usred svoje sreće, toliko njih je nezahvalno i toliko njih je odano Sotoninim lažljivim smicalicama. Ko je među vama Jov? Ko je Petar? Zašto sam više puta pominjao Jova? Zašto sam toliko puta navodio Petra? Jeste li ikada utvrdili koje su Moje nade za vas? Više vremena bi trebalo da provodite razmišljajući o takvim stvarima.

Petar Mi je godinama bio veran, a nikada nije gunđao niti se žalio; čak ni Jov mu nije bio ravan, a kroz vreme, svi su sveci bili daleko od Petra. On ne samo da je tražio da Me spozna, već Me je i spoznao u vreme kada je Sotona sprovodio svoje lažljive smicalice. Ovo je Petra navelo da Mi godinama služi, uvek u skladu sa Mojom voljom, i iz tog razloga Sotona ga nikada nije iskorišćavao. Petar je izvukao pouke iz Jovove vere, ali je takođe jasno uočio Jovove mane. Iako je Jov imao ogromnu veru, nedostajalo mu je znanje o stvarima u duhovnom svetu, pa je izgovorio mnoge reči koje nisu odgovarale stvarnosti; ovo pokazuje da je Jovovo znanje bilo plitko i da nije moglo da se usavrši. Stoga se Petar uvek usredsređivao na sticanje osećaja duha i uvek je obraćao pažnju na posmatranje pokretačkih sila duhovnog sveta. Posledično, on ne samo da je bio u stanju da dokuči neke Moje želje, već je imao i nešto znanja o lažljivim smicalicama Sotone. Zbog toga je njegovo znanje o Meni tokom vekova postalo veće od ičijeg drugog.

Iz Petrovog iskustva nije teško videti da ako ljudi žele da Me spoznaju, moraju da se usredsrede na pažljivo razmatranje u sopstvenom duhu. Ja ne tražim od tebe da Mi „posvetiš“ određenu količinu spolja; ovo je od sekundarnog značaja. Ako Me ne spoznaješ, onda su sva vera, ljubav i odanost o kojima govoriš samo privid; to su prazne priče, a ti ćeš zasigurno postati neko ko se preda Mnom jako hvali, ali sebe ne spoznaje. Kao takvog, Sotona će te ponovo uhvatiti u zamku i nećeš moći da se izvučeš; postaćeš sin propasti i predmet uništenja. Međutim, ako si nezainteresovan i ne haješ za Moje reči, onda Mi se nesumnjivo protiviš. Ovo je činjenica i bilo bi ti bolje da pogledaš kroz kapiju duhovnog sveta u brojne i različite duhove koje sam izgrdio. Ko od njih, suočen sa Mojim rečima, nije bio pasivan, nemaran i nenaklonjen? Ko od njih nije bio ciničan prema Mojim rečima? Ko od njih nije pokušavao da nađe zamerku Mojim rečima? Ko od

njih nije koristio Moje reči kao „odbrambeno oružje“ kojim bi se „zaštitio“? Sadržaj Mojih reči oni nisu koristili kao način da Me spoznaju, već samo kao igračke da se poigraju. Zar Mi se u ovome nisu direktno opirali? Ko su Moje reči? Ko je Moj Duh? Toliko puta sam vam postavio takva pitanja, pa ipak, da li ste o njima ikada stekli veći i jasan uvid? Jeste li ih ikada zaista iskusili? Još jednom vas podsećam: Ako ne spoznajete Moje reči, ne prihvatate ih niti ih sprovodite u delo, onda ćete neminovno postati predmet Moje grdnje! Zasigurno ćete postati Sotonine žrtve!

29. februar 1992. godine

Poglavlje 9

Pošto se nalazite među pripadnicima naroda Moje kuće i budući da ste verni Mom carstvu, u svemu što činite morate se pridržavati merila Mojih zahteva. Ne tražim od tebe da budeš samo oblak koji lebdi, već da budeš blistavi sneg, da poseduješ njegovu suštinu i, još i više, njegovu vrednost. Pošto dolazim iz svete zemlje, Ja nisam poput lotosa, koji ima samo ime i nikakvu suštinu, jer potiče iz kaljuge, a ne iz svete zemlje. Vreme u kome se novo nebo spušta na zemlju i nova zemlja širi nebom upravo je i ono vreme kada zvanično delujem među ljudima. Ko Me među ljudskim rodom spoznaje? Ko je video trenutak Mog dolaska? Ko je video da Ja ne samo da posedujem ime, već da, povrh toga, posedujem i suštinu? Svojom rukom sklanjam bele oblake i pomno posmatram nebo; u svemiru nema ničeg što nije uređeno Mojom rukom, a ispod njega, ne postoji niko ko svojim majušnim naporima ne doprinosi ostvarenju Mog moćnog poduhvata. Ljudima na zemlji ne postavljam iscrpljujuće zahteve, jer Ja sam oduvek bio praktični Bog, ali i stoga što sam Svemogući koji je ljude stvorio i dobro ih poznaje. Svi ljudi su izloženi pogledu Svemogućeg. Kako bi čak i oni u najudaljenijim krajevima zemlje mogli da izbegnu ispitivanje od strane Moga Duha? Iako je Moj Duh „poznat“ ljudima, oni Ga i dalje vređaju. Moje reči ogoljavaju ružnoću svih ljudi, kao i njihove najdublje misli, i zbog njih se sve na zemlji razotkriva Mojom svetlošću i ruši usred Mog ispitivanja. Međutim, uprkos tom padanju, njihova srca se ne usuđuju da odlutaju daleko od Mene. Među predmetima stvaranja, ko zbog Mojih dela ne počinje da Me voli? Ko zbog Mojih reči ne žudi za Mnom? U kome se zbog Moje ljubavi ne rađaju osećanja privrženosti? Jedino usled iskvarenosti koja dolazi od Sotone ljudi nisu mogli da dostignu stanje koje zahtevam. Čak i ona najniža merila koja zahtevam kod ljudi izazivaju zabrinutost, a da ne govorimo ništa o današnjici – ovoj eri, u kojoj se Sotona ponaša nekontrolisano i sumanuto poput tiranina – ili o vremenu kada je Sotona u toj meri pregazio ljude da im se na telima u potpunosti skorila prljavština. Kada to neuspeh ljudi da zbog svoje izopačenosti brinu o Mom srcu nije kod Mene izazvao tugu? Da li je moguće da sažaljevam Sotonu? Da li je moguće da grešim u Svojoj ljubavi? Kada se ljudi oglušuju

o Mene, Moje srce potajno jeca; kada Mi se opiru, Ja ih grdim; kada ih spasim i vaskrsnem ih iz mrtvih, negujem ih uz najveću brigu; kada Mi se pokore, Moje srce je smireno i istog trena počinjem da osećam velike promene na nebu i zemlji i u svim stvorenjima. Kada Me ljudi veličaju, kako bih mogao da ne uživam u tome? Kada Mi svedoče i zadobijem ih, kako bih mogao da ne steknem slavu? Da li je moguće da Ja nisam taj koji upravlja i opskrbljuje kako god da ljudi postupaju i ponašaju se? Kada ne dajem uputstva, ljudi su besposleni i tromi; štaviše, iza Mojih leđa, oni se upuštaju u one „pohvalne“ prljave rabote. Misliš li da telo, kojim Sebe zaodevam, ne zna ništa o tvojim postupcima, o tvom ponašanju i o tvojim rečima? Mnogo sam godina trpeo vetar i kišu, pa sam tako iskusio i gorčinu ljudskog sveta; međutim, nakon pažljivijeg razmišljanja, nema te patnje koja telesnu ljudskost može naterati da izgubi nadu u Mene, a još manje mogu ikakve slasti navesti ljude u telu da prema Meni postanu hladni, malodušni i prezrivi. Da li je njihova ljubav prema Meni zaista ograničena na nedostatak patnje ili na nedostatak slasti?

Danas obitavam u telu i zvanično sam počeo da obavljam delo koje moram da obavim. Iako se ljudi plaše glasa Moga Duha, oni se okreću protiv suštine Moga Duha. Ne moram opsežno da govorim o tome kako je ljudskom rodu teško da u Mojim rečima spozna Mene u telu. Kao što sam ranije rekao, Ja nisam strog u Svojim zahtevima i nije neophodno da steknete potpunu spoznaju o Meni (jer ljudi su manjkavi; ovo je prirođeno stanje i nijedno stečeno stanje ne može to da nadomesti). Treba samo da znate sve ono što Ja činim i kažem u telesnom obliku. Budući da Moji zahtevi nisu strogi, nadam se da svi vi možete spoznati ova dela i reči i postići ostvarenje. Morate se osloboditi svojih nečistoća u ovom prljavom svetu, morate nastojati da napredujete u ovoj zaostaloj „porodici careva“ i nikada ne smete da budete manje kritični prema sebi. Ne treba da budeš ni najmanje popustljiv prema sebi. Trebalo bi da uložite mnogo vremena i truda kako biste spoznali ono što Ja izgovorim u jednom danu, a bio bi potreban čitav jedan život da doživite i samo jednu rečenicu koju Ja izgovorim i da iz nje steknete znanje. Reči koje govorim nisu nejasne i apstraktne; nisu prazna priča. Mnogi ljudi se nadaju da će zadobiti Moje reči, ali Ja na njih ne obraćam pažnju; mnogi su ljudi žedni Moga izobilja, ali ja im ne dajem ni trunčicu; mnogi ljudi žele da vide Moje lice, ali Ja sam ga oduvek skrivao; mnogi ljudi pažljivo slušaju Moj glas, ali Ja zatvaram oči i naginjem glavu unazad, ne dotiče Me njihova „čežnja“; mnogi ljudi se plaše zvuka Moga glasa, ali su Moje reči uvek spremne za napad; mnogi ljudi se veoma plaše da vide Moje lice, ali Ja se namerno pojavljujem da ih oborim. Ljudi nisu nikada zaista videli Moje lice, niti su ikada zaista čuli Moj glas; ovo je stoga što Me zaista ne spoznaju. I premda bih ih mogao oboriti, iako bi mogli da Me napuste, i iako bi mogla da ih izgrdi Moja ruka, oni i dalje ne znaju da li je sve što čine zaista po Mom srcu, i još uvek su neupućeni u to kome Ja tačno otkrivam Svoje srce. Još od stvaranja sveta, niko Me nikada nije istinski spoznao niti Me je zaista video, i premda sam se danas ovaplotio, još uvek Me ne spoznajete. Nije li to činjenica? Da li si ikada video makar i najmanji deo Mojih postupaka i naravi u telu?

Nebo je mesto gde obitavam, a ispod neba pronalazim počinak. Imam gde da boravim i imam vreme kada pokazujem Svoje moći. Da nisam na zemlji, da Sebe nisam sakrio u telu, i da nisam ponizan i skriven, zar se nebo i zemlja već odavno ne bi promenili? Zar tebe, narode Moj, ne bih već upotrebio? Međutim, u Mojim postupcima postoji mudrost, i premda sam potpuno svestan ljudske obmanjivosti, Ja ne sledim njihov primer, već im umesto toga nešto dajem zauzvrat. Moja mudrost u duhovnom carstvu je neiscrpna, a Moja mudrost u telu je večna. Nije li ovo upravo trenutak u kome se Moja dela jasno pokazuju? U Doba carstva, ljudima sam opraštao mnogo puta i davao im pomilovanje, sve do današnjeg dana. Da li bih zaista mogao da i dalje odlažem Svoje vreme? Iako sam prema krhkim ljudima bio nešto milostiviji, kada Moje delo bude završeno, da li bih Sebe i dalje mogao da gnjavim obavljajući stari posao? Da li bih Sotoni svesno dozvolio da Me optuži? Od ljudi ne tražim da čine ništa drugo osim da prihvate stvarnost Mojih reči i njihovo pravo značenje. Iako su Moje reči jednostavne, u suštini su složene, jer vi ste premali i previše ste otupeli. Kada neposredno otkrivam Svoje tajne i jasno pokazujem Svoju volju u telu, vi na to ne obraćate pažnju; slušate zvukove, ali ne shvatate njihovo značenje. Preplavljen sam tugom. Iako sam u telu, nisam u stanju da obavljam delo službe tela.

Ko je iz Mojih reči i postupaka spoznao Moja dela u telu? Kada Svoje tajne otkrivam u pisanom obliku ili ih glasno izgovaram, svi ljudi zaneme; ćutke zatvaraju oči. Zašto je ljudima neshvatljivo ono što kažem? Zašto su im Moje reči tako nedokučive? Zašto su toliko slepi za Moja dela? Ko je u stanju da Me vidi i nikada ne zaboravi? Ko je među njima u stanju da čuje Moj glas i ne dozvoli mu da pored njega prođe? Ko je u stanju da oseti Moju volju i da udovolji Mom srcu? Živim i krećem se među ljudima; došao sam da iskusim njihove živote – i premda sam smatrao da je sve bilo kako treba nakon što sam te živote stvorio za ljudski rod, ne uživam u životu među ljudima i ne raduje Me nikakva sreća među njima. Ne prezirem ih niti ih odbacujem, ali prema njima nisam ni sentimentalan – jer Me ljudi ne spoznaju, teško im je da vide Moje lice u mraku; od sve te galame, teško im je da čuju Moj glas i ne mogu da razaznaju ono što kažem. Dakle, površno, sve što vi činite jeste iz pokornosti Meni, međutim, u svojim srcima i dalje se oglušujete o Mene. Može se reći da je takva stara priroda celokupnog ljudskog roda. Ko predstavlja izuzetak? Ko nije predmet Moje grdnje? Ipak, ko ne živi okružen Mojom tolerancijom? Kada bi Moj gnev uništio čitav ljudski rod, šta bi bila svrha Mog stvaranja neba i zemlje? Jednom sam upozorio mnoge ljude, opominjao sam mnoge ljude i otvoreno osuđivao mnoge ljude – nije li ovo mnogo bolje od neposrednog uništavanja ljudskog roda? Nije Mi cilj da ljude usmrtim, već da ih navedem da spoznaju sva Moja dela usred Moga suda. Kada se uzdignete iz bezdana – što će reći, kada se oslobodite Mog suda – sva vaša lična razmatranja i planovi će nestati, i svi će težiti tome da Mi udovolje. Zar ovim neću postići Svoj cilj?

1. mart 1992. godine

Poglavlje 10

Doba carstva je, ipak, drugačije od prošlih vremena. Ne tiče ga se kako se čovek ponaša; Ja sam se radije spustio na zemlju da bih lično izvršio Svoje delo, što je nešto što ljudska bića ne mogu ni da pojme ni da ostvare. Tokom mnogo godina, još od stvaranja sveta, delo se svodilo samo na izgradnju crkve, ali niko ne čuje ništa o izgradnji carstva. Iako ovo govorim sopstvenim ustima, ima li ikoga ko poznaje suštinu toga? Jednom sam sišao u svet ljudi i doživeo i posmatrao njihovu patnju, ali to sam učinio ne ispunivši svrhu Svog ovaploćenja. Kada je izgradnja carstva već počela, Moje ovaploćeno telo je zvanično počelo da obavlja Moju službu; to jest, Car carstva je zvanično preuzeo Svoju suverenu vlast. Iz toga se jasno vidi da silazak carstva u ljudski svet – daleko od pukog doslovnog ispoljavanja – jeste stvarni silazak; to je jedan aspekt značenja „stvarnosti primene“. Ljudi nikada nisu videli nijednu od Mojih radnji, niti su ikada čuli ijednu Moju izjavu. Čak i da su videli Moje radnje, šta bi otkrili? A da su Me čuli šta govorim, šta bi shvatili? Širom sveta, svi postoje unutar Moje milosti i blagosti, ali isto tako je i celo čovečanstvo izloženo Mom sudu i takođe je izloženo Mojim kušnjama. Bio sam milostiv i ljubazan prema ljudima, čak i kada su svi bili iskvareni u određenoj meri; odmerio sam im grdnju, čak i kada su se svi pokorili pred Mojim prestolom. Međutim, postoji li neko ljudsko biće koje se ne nalazi usred patnje i oplemenjivanja koje sam poslao? Toliko ljudi baulja kroz tamu tražeći svetlost i toliko se njih s gorčinom bori sa svojim kušnjama. Jov je imao veru, ali zar nije tražio rešenje za sebe? Iako Moj narod može da stoji postojano kada se suoči s kušnjama, ima li ikoga ko, a da to ne izgovori naglas, duboko u sebi ima i veru? Zar nije bolje da ljudi izražavaju svoja uverenja dok još uvek gaje sumnje u svojim srcima? Ne postoje ljudska bića koja su čvrsto stajala tokom kušnje ili koja se iskreno pokoravaju kada su kušana. Da nisam pokrio Svoje lice da bih izbegao da gledam ovaj svet, cela ljudska rasa bi se srušila pod Mojim plamenim pogledom, jer ništa ne tražim od čovečanstva.

Kada pozdrav carstvu zazvoni – što je upravo kada sedam gromova zatutnje – taj zvuk trese i nebo i zemlju, protresa empirej i čini da strune u svakom ljudskom srcu zatrepere. Himna carstvu svečano se uzdiže u zemlji velike crvene aždaje, dokazujući da sam uništio tu naciju i uspostavio Svoje carstvo. Što je još važnije, Moje carstvo je uspostavljeno na zemlji. U ovom trenutku, Ja počinjem da šaljem Svoje anđele svim narodima sveta da bi oni mogli da nastave da usmeravaju Moje sinove, Moj narod; to takođe činim da bi se ispunili zahtevi sledećeg koraka Mog dela. Međutim, Ja lično stižem na mesto gde sklupčana leži velika crvena aždaja, i odmeravam snage sa njom. Jednom kada Me čitavo čovečanstvo upozna u telesnom obliku i bude u stanju da vidi Moje telesne postupke jazbina velike crvene aždaje pretvoriće se u pepeo i nestati bez traga. Pošto vi, kao narod Mog carstva, mrzite veliku crvenu aždaju do srži, morate zadovoljiti Moje srce svojim postupcima, i na taj način osramotiti aždaju. Da li iskreno osećate da je velika crvena aždaja mrska? Da li zaista osećate da je ona neprijatelj Cara

ovog carstva? Da li zaista verujete da možete divno da svedočite o Meni? Da li ste stvarno uvereni da možete da pobedite veliku crvenu aždaju? To je ono što tražim od vas; sve što mi je potrebno jeste da vi budete u stanju da dostignete ovaj korak. Hoćete li biti u stanju to da učinite? Da li verujete da možete to da postignete? Šta su, tačno, ljudi sposobni da urade? Zar nije bolje da to uradim sam? Zašto kažem da se Ja lično spuštam na poprište bitke? Želim vašu veru, a ne vaša dela. Nijedno ljudsko biće nije kadro da prihvati Moje reči na jednostavan način, i zato samo ovlaš bacaju pogled na njih. Da li vam je to pomoglo da ostvarite svoje ciljeve? Da li ste Me spoznali na taj način? Da budem iskren, od ljudi na zemlji niko nije u stanju da Me pogleda pravo u lice, i niko nije u stanju da primi čisto i neuprljano značenje Mojih reči. Stoga sam pokrenuo projekat bez presedana na zemlji, kako bih postigao Svoje ciljeve i uspostavio istinsku sliku o Sebi u srcima ljudi. Tako ću okončati razdoblje u kojem predstave imaju moć nad ljudima.

Ne samo da se danas spuštam na naciju velike crvene aždaje, već okrećem glavu da se suočim i sa čitavom vaseljenom, izazivajući potres čitavog empireja. Postoji li igde ijedno mesto koje nije podređeno Mom sudu? Postoji li ijedno mesto koje ne živi pod nesrećama kojima ga obasipam? Gde god sam prošao, rasuo sam svakakvo „semenje katastrofe“. To je jedan od načina na koji radim i bez sumnje je čin spasenja za čovečanstvo, a ono što im pružam i dalje je vrsta ljubavi. Želim da dozvolim još većem broju ljudi da Me upoznaju i da Me mogu videti, i da na taj način počnu da se boje Boga koga nisu mogli da vide toliko godina, ali koji je, upravo sada, praktičan. Zašto sam stvorio svet? Zašto ih, nakon što su ljudi postali iskvareni, nisam potpuno uništio? Zašto cela ljudska rasa živi usred nesreća? Koji je bio Moj razlog da se odenem u telo? Kada obavljam Svoje delo, čovečanstvo se ne navikava samo na gorak ukus, već i na sladak. Od svih ljudi na svetu, ko ne živi unutar Moje blagodati? Da ljudska bića nisam obdario materijalnim blagoslovima, ko bi na svetu mogao da uživa u izobilju? Da li je blagoslov to što vam dozvoljavam da zauzmete svoje mesto kao Moj narod? Da niste Moj narod, već uslužitelji, zar ne biste postojali u Mojim blagoslovima? Niko od vas nije sposoban da pronikne u poreklo Mojih reči. Ljudska bića – daleko od toga da cene zvanja koja sam im dodelio – mnoga od njih, zbog zvanja „uslužitelj“, nose gorčinu u svojim srcima, dok mnoga druga, zbog zvanja „Moj narod“, gaje ljubav prema Meni u svojim srcima. Niko ne treba da pokušava da Me prevari; Moje oči su svevideće! Ko od vas prima dragovoljno, ko od vas pruža potpunu poslušnost? Da se pozdrav carstvu nije oglasio, da li biste zaista mogli da se pokorite do kraja? Ono što su ljudi sposobni da urade i misle, i koliko daleko su u stanju da odu – sve sam to Ja odavno unapred odredio.

Velika većina ljudi prihvata Moj oganj u svetlosti Mog lika. Velika većina ljudi, nadahnuta Mojim ohrabrivanjem, trgne se i krene napred u potragu. Kada Sotonine sile napadnu Moj narod, ja sam tu da ih odbranim; kada Sotona naumi da napravi pometnju u njihovim životima, ja ga nateram u bežaniju, da se, kad jednom ode, nikada više ne vrati. Na zemlji su sve vrste zlih duhova u stalnoj potrazi za mestom na kojem će moći

da se skrase, te beskonačno tragaju za ljudskim telima koja bi mogli da zaposednu. Narode Moj! Morate ostati pod Mojom brigom i zaštitom. Ne budite nikada razvratni! Nikada se ne ponašajte bezobzirno! Trebalo bi da ponudiš svoju odanost u Mojoj kući, jer samo sa odanošću možeš da se pripremiš za kontranapad protiv đavoljih podvala. Ni pod kojim okolnostima ne treba da se ponašaš kao što si se ponašao u prošlosti, radeći jednu stvar preda Mnom, a drugu iza Mojih leđa; ako se tako budeš ponašao, onda za tebe nema iskupljenja. Zar nisam izgovorio više nego dovoljno ovakvih i sličnih reči? Upravo zato što je stara ljudska priroda nepopravljiva, morao sam ljude stalno iznova da podsećam. Nemojte zapadati u dosadu! Sve to govorim da bih obezbedio vašu sudbinu! Kužno i prljavo mesto je upravo ono što Sotoni treba; što ste beznadežnije neiskupljivi i razvratni, i odbijate da se podvrgnete suzdržavanju, to će više oni nečisti duhovi koristiti svaku priliku da uđu u vas. Ako ste došli do ove tačke, onda vaša odanost neće biti ništa drugo nego dokono ćeretanje, bez ikakve stvarnosti, a nečisti duhovi će progutati vašu odlučnost i preobraziti je u neposlušnost i sotonske zavere, koje će se koristiti da poremete Moje delo. Kada se tu nađeš, možeš očekivati da ću te pogoditi u bilo kojem trenutku. Niko ne razume ozbiljnost ove situacije; šta god da čuju, svi se naprosto prave gluvi, i nisu nimalo oprezni. Ne sećam se šta je učinjeno u prošlosti; da li još uvek čekaš da ti popustim tako što ću još jednom „zaboraviti“? Iako su Mi se ljudi suprotstavljali, neću to koristiti protiv njih, jer su isuviše malog rasta, tako da od njih nisam zahtevao previše. Sve što tražim jeste da ne budu razvratni i da se predaju suzdržanosti. Ispunjenje ovog jednog zahteva sigurno ne prevazilazi vaše sposobnosti, zar ne? Većina ljudi čeka da im Ja otkrijem još više tajni na koje mogu da pare oči. Međutim, čak i kada bi uspeo da shvatiš sve tajne neba, šta bi tačno mogao da učiniš sa tim znanjem? Da li će to povećati tvoju ljubav prema Meni? Da li bi to pokrenulo tvoju ljubav prema Meni? Ne potcenjujem ljude, niti olako donosim presude o njima. Da ovo nisu stvarne okolnosti ljudi, nikada ih ne bih tako ležerno krunisao ovakvim nazivima. Razmislite o prošlosti: koliko puta sam vas oklevetao? Koliko puta sam vas potcenio? Koliko puta sam vas pogledao ne obazirući se na vaše stvarne okolnosti? Koliko puta Moje izjave nisu uspele da vas od srca pridobiju? Koliko puta sam nešto rekao, a da nisam pogodio tonalitet koji bi odjeknuo duboko u vama? Ko je od vas čitao Moje reči a da se nije tresao od straha, strepeći u dubini duše da ću vas baciti u bezdan? U kome Moje reči ne izazivaju kušnju? U Mojim izjavama leži autoritet, ali ne u svrhu donošenja nemarnog suda o ljudima; već, imajući obzira prema njihovim stvarnim okolnostima, Ja im stalno obelodanjujem značenje sadržano u Mojim rečima. U stvari, da li postoji neko ko je sposoban da prepozna Moju svemoguću moć u Mojim rečima? Ima li koga da primi najčistije zlato od kojeg su Moje reči sačinjene? Koliko sam samo reči izgovorio? Da li ih je neko ikada cenio?

3. mart 1992. godine

Himna carstva

Mnoštvo Me veliča, mnoštvo Me hvali; iz svih se usta čuje ime jednog istinitog Boga, svi dižu pogled da bi posmatrali Moja dela. Carstvo silazi na ljudski svet, Moja je ličnost bogata i izdašna. Ko se tome ne bi radovao? Ko od radosti ne bi zaigrao? Oh, Sione! Podigni svoj pobednički barjak u Moju slavu! Zapevaj svoju pobedničku pesmu i svetom pronesi Moje sveto ime! Sva stvorenja sa krajeva zemlje! Brzo se očistite, kako biste mogli da Mi budete prineseni! Sazvežđa nebeska! Brzo na svoja mesta, da na nebeskom svodu pokažete Moju ogromnu moć! Osluškujem glasove ljudi na zemlji, koji u pesmu izlivaju svoju bezgraničnu bogobojažljivost ljubav prema Meni! Na ovaj dan, kad se sva stvorenja vraćaju u život, Ja silazim u ljudski svet. Ovoga trena, baš u ovom prelomnom času, sve cveće cveta divljim cvatom, sve ptice uglas pevaju, sve stvari trepere od radosti! Uz zvuke pozdrava carevini, Sotonino se kraljevstvo ruši, sprženo grmljavinom himne carstva, da se više nikad ne uzdigne!

Ko se na zemlji usuđuje da ustane i da se usprotivi? Dok silazim na zemlju, Ja donosim oganj, donosim gnev, donosim svakojake katastrofe. Carstva zemaljska sada su Moje carstvo! Gore, na nebu, oblaci se prevrću i kovitlaju; pod nebom bujaju jezera i reke, radosno hučući dirljivu melodiju. Životinje na počinku izranjaju iz svojih jazbina, a Ja sve narode budim iz dremeža. Konačno je došao dan koji je mnoštvo naroda iščekivalo! Oni svoje najlepše pesme nude Meni!

U ovom divnom trenu, u ovom uzbudljivom vremenu,

posvuda odzvanjaju hvalospevi, gore na nebesima i dole na zemlji. Ko se zbog toga ne bi uzbudio?

Čije se srce ne bi razvedrilo? Koga taj prizor ne bi rasplakao?

Nebo više nije ono staro nebo, sad je to nebo carstva.

Zemlja nije kakva je nekad bila, sad je to sveta zemlja.

Nakon obilne kiše, prljavi stari svet u celosti je iznova stvoren.

Planine se menjaju… menjaju se vode…

i ljudi se menjaju… sve se menja…

O, ćutljive planine! Ustanite i zaigrajte Meni!

O, tihe vode! Slobodno potecite!

Vi ljudi koji snove sanjate! Ustanite i pojurite!

Ja dođoh… Ja sam car…

Svi će ljudi svojim očima videti Moje lice, svojim će ušima čuti Moj glas,

svak će za sebe živeti životom carstva…

Kako je slatko… kako je divno…

Nezaboravno… ne može se zaboraviti…

U plamenu Moga gneva, velika se crvena aždaja muči;

u Mom veličanstvenom sudu, đavoli pokazuju prava svoja obličja;

od Mojih strogih reči sve ljude spopada strašan stid i oni nemaju gde da se skriju.

Prisećaju se kako su Me u prošlosti ismevali i rugali Mi se.

Nikad ni za tren nisu prestali da se prave važni, nikad ni za tren nisu prestali da Mi prkose.

A ko od njih danas ne plače? Ko se od njih ne kaje?

Cela je vaseljena ispunjena plačem…

odjekuje radosnim zvucima… odjekuje smehom…

Neuporediva radost… radost bez premca…

Sitna kiša dobuje… teške pahulje lepršavog snega…

U ljudima, mešavina tuge i radosti… neki se smeju…

neki jecaju… a neki radosno uzvikuju…

Kao da su svi zaboravili… je li ovo proleće protkano kišom i oblacima,

leto u bujnom cvatu, jesen bogata žetvom,

ili zima, hladna kao inje i led, niko to ne zna…

Nebom plove oblaci, zemljom se valjaju okeani.

Sinovi mašu rukama… ljudi u plesu prepliću nogama…

Anđeli su se dali na posao… anđeli stado čuvaju…

Svi ljudi na zemlji nekud jure i sve se na zemlji množi.

Poglavlje 11

Svaki pojedinac u ljudskom rodu treba da prihvati da ga prouči Moj Duh, treba pažljivo da proveri svaku svoju reč i postupak i, povrh toga, treba da posmatra Moja čudesna dela. Kako se osećate u trenutku dolaska carstva na zemlju? Kada Moji sinovi i Moj narod pohrle prema Mom prestolu, Ja zvanično započinjem sud pred velikim belim prestolom. Što će reći, kada Ja lično započnem Svoje delo na zemlji i kada se era suda približi svome kraju, Svoje reči počinjem da upućujem celoj vaseljeni, i puštam glas Svoga Duha po celoj vaseljeni. Svojim rečima ću oprati sve ljude i stvari, među svime što je na nebu i na zemlji, tako da zemlja više ne bude prljava i razvratna, već da bude sveto carstvo. Obnoviću sve stvari, da budu raspoložive za Moju upotrebu, da više ne odišu zemaljskim dahom, i da ne budu natopljene mirisom tla. Na zemlji, čovek je napipavao cilj i poreklo Mojih reči i posmatrao Moja dela, ali niko nikada nije zaista spoznao poreklo Mojih reči, i niko nikada nije zaista video čudesnost u Mojim delima. Tek danas, kada lično dolazim među ljude i izgovaram Svoje reči, čovek ima određeno znanje o Meni, te uklanja mesto koje „Ja“ zauzimam u njegovim mislima i umesto toga stvara mesto za praktičnog Boga u svojoj svesti. Čovek ima predstave i veoma je radoznao; ko ne bi želeo da vidi Boga? Ko ne bi poželeo da se susretne s Bogom? Ipak, jedina stvar koja zauzima konačno mesto u ljudskom srcu jeste Bog za koga čovek

smatra da je nejasan i apstraktan. Ako to ne kažem jasno, ko bi mogao da shvati? Ko bi stvarno poverovao, sa sigurnošću i bez i najmanjeg nagoveštaja sumnje, da Ja zaista postojim? Ogromna je razlika između „Mene“ u ljudskom srcu i „Mene“ u stvarnosti, i niko nije u stanju da među njima napravi poređenje. Da se nisam ovaplotio, čovek Me nikada ne bi spoznao, a čak i da Me je spoznao, ne bi li takvo znanje i dalje bilo predstava? Svaki dan hodam usred neprekidnog toka ljudi i svaki dan delujem u svakoj osobi. Kada Me čovek bude zaista video, biće u stanju da Me spozna u Mojim rečima i shvatiće način na koji govorim, kao i Moje namere.

Kada carstvo zvanično stigne na zemlju, šta, među svim stvarima, neće utihnuti? Ko se, među svim ljudima, neće uplašiti? Hodam svuda po celoj vaseljeni svetu i sve lično uređujem. U ovom trenutku, ko ne zna da su Moja dela divna? Moje ruke podupiru sve stvari, međutim, Ja sam i iznad svih stvari. Nisu li danas Moje ovaploćenje i Moje lično prisustvo među ljudima pravo značenje Moje skrušenosti i skrivenosti? Spolja, mnogi ljudi Mi aplaudiraju kao dobrom i veličaju Me kao lepog, međutim, ko Me zaista poznaje? Zašto danas tražim da Me spoznate? Nije li Moj cilj da posramim veliku crvenu aždaju? Ne želim da čoveka prisiljavam da Me veliča, već da ga navedem da Me spozna, čime će Me zavoleti, a time Me i veličati. Takvo veličanje je dostojno svog imena i nije prazna priča; samo se takvim veličanjem može stići do Mog prestola i vinuti se u nebo. Budući da je čoveka iskušavao i iskvario Sotona, budući da su ga zaokupile predstave i razmišljanje, ovaplotio sam se kako bih lično osvojio ceo ljudski rod, kako bih razotkrio sve čovekove predstave i kako bih rastrgao čovekovo razmišljanje. Shodno tome, čovek više ne paradira preda Mnom, ne služi Mi koristeći se svojim predstavama i time sam „Ja“ u čovekovim predstavama sasvim razvejan. Kada bude došlo carstvo, prvo što ću učiniti biće da započnem ovu etapu dela, i to ću učiniti među Svojim narodom. Pošto ste Moj narod koji je rođen u zemlji velike crvene aždaje, nije baš da u vama ima samo malo ili tek delić otrova velike crvene aždaje. Prema tome, ova etapa Mog dela prvenstveno je usredsređena na vas, i ovo je jedan aspekt važnosti Mog ovaploćenja u Kini. Većina ljudi nije u stanju da dokuči ni delić reči koje izgovaram, a kada to i učini, njihovo shvatanje je maglovito i zbrkano. Ovo je prekretnica u načinu na koji govorim. Kada bi svi ljudi mogli da pročitaju Moje reči i da razumeju njihovo značenje, ko bi od ljudi onda mogao da bude spasen i ko ne bi bio izgnan u Ad? Kada Me čovek spozna i bude Mi poslušan, biće to trenutak kada ću počinuti, i biće to upravo onaj čas u kome je čovek u stanju da dokuči značenje Mojih reči. Danas vam je rast isuviše mali – skoro bedno mali, nedostojan uzdizanja – a o vašem znanju o Meni da i ne govorim.

Iako kažem da se anđeli već upućuju da usmeravaju Moje sinove i Moj narod, niko nije u stanju da razume značenje Mojih reči. Kada lično dođem među ljude, anđeli istovremeno započinju delo pastirskog usmeravanja, a za vreme anđeoskog usmeravanja, svi sinovi i ceo narod ne dobijaju samo kušnje i usmeravanje, već su u stanju da svojim očima gledaju pojavljivanje svakojakih vizija. Budući da Ja delujem neposredno u božanstvu, sve ulazi u novi početak, i budući da ovo božanstvo deluje neposredno, nije

ni najmanje sputano ljudskošću, pa se čoveku čini da ono deluje samo od sebe pod natprirodnim okolnostima. Ipak, Meni je to sasvim normalno (čovek smatra da je to natprirodno jer se nikada neposredno nije susreo sa božanstvom); ono ne poseduje nijednu od čovekovih predstava i neokaljano je ljudskim zamislima. Ljudi će to videti tek kada svi uđu na pravi put; pošto je sada početak, čovek na svom ulasku poseduje brojne nedostatke, pa se neuspesi i nejasnoće teško mogu izbeći. Danas, pošto sam vas doveo do ove tačke, napravio sam prikladna uređenja i imam Svoje ciljeve. Ako bih vam ih danas saopštio, da li biste zaista bili u stanju da ih spoznate? Dobro sam upoznat sa mislima u čovekovom umu i sa željama u njegovom srcu: ko nikada nije potražio izlaz za sebe? Ko nikada nije razmišljao o sopstvenim izgledima? Pa ipak, iako čovek poseduje osebujan i blistav intelekt, ko je mogao da predvidi da će, nakon toliko vremena, sadašnjost ispasti ovakva kakva jeste? Je li ovo zaista plod tvog subjektivnog truda? Je li ovo isplata za tvoju neumornu vrednoću? Je li ovo prelep živi prizor koji je zamislio tvoj um? Da nisam predvodio ceo ljudski rod, ko bi se mogao odvojiti od Mojih uređenja i pronaći drugi izlaz? Da li su zamišljanja i želje dovele čoveka do današnjeg dana? Mnogi ljudi prožive ceo život, a da im se želje ne ispune. Da li je to zaista zbog neke greške u njihovom razmišljanju? Životi mnogih ljudi su ispunjeni neočekivanom srećom i zadovoljstvom. Da li je to zaista zato što imaju mala očekivanja? Ko među celim ljudskim rodom nije zbrinut u očima Svemogućeg? Ko ne živi usred predodređenja Svemogućeg? Da li se čovekov život i smrt odvijaju po njegovom sopstvenom izboru? Upravlja li čovek sopstvenom sudbinom? Mnogi ljudi vape za smrću, ali je ona daleko od njih; mnogi ljudi žele da budu od onih koji su u životu snažni i plaše se smrti, a opet, bez njihovog znanja, približava im se dan smrti, gurajući ih ka ponoru smrti; mnogi ljudi gledaju u nebo i duboko uzdišu; mnogi ljudi ne prestaju da plaču, jecaju i ridaju; mnogi ljudi padaju usred kušnji; a mnogi ljudi postaju zatočenici iskušenja. Iako se ne pojavljujem lično kako bih omogućio čoveku da Me jasno vidi, mnogi ljudi se plaše da vide Moje lice, duboko zastrašeni da ću ih oboriti, da ću ugasiti život u njima. Da li Me čovek zaista poznaje ili ne? Niko sa sigurnošću ne može da kaže. Zar nije tako? Plašite se i Mene i Moje grdnje, ali takođe ustajete i otvoreno Mi se protivite i Mene osuđujete. Zar to nije slučaj? Čovek Me nikada nije spoznao zato što nikada nije video Moje lice, niti je čuo Moj glas. Prema tome, iako se nalazim unutar čovekovog srca, postoji li iko u čijem srcu nisam maglovit i nejasan? Postoji li iko u čijem sam srcu savršeno jasan? Ne želim da Me i pripadnici Mog naroda vide nejasno i nerazumljivo, te se zato upuštam u ovo veliko delo.

Među ljude tiho dolazim, a zatim odlutam. Da li Me je iko ikada video? Može li sunce da Me vidi zahvaljujući svom gorućem plamenu? Može li mesec da Me vidi zahvaljujući svojoj blistavoj jasnoći? Mogu li sazvežđa da Me vide zahvaljujući svom položaju na nebu? Kada Ja dođem, čovek to ne zna i sve stvari su u to neupućene, a kada odem, čovek toga i dalje nije svestan. Ko može da svedoči o Meni? Da li bi to moglo biti ljudsko veličanje na zemlji? Da li bi to mogli biti ljiljani koji cvetaju u divljini? Jesu li to ptice koje lete nebom? Jesu li to lavovi koji riču u planinama? Niko ne može u potpunosti da

posvedoči o Meni! Niko ne može da obavi delo koje ću Ja obaviti! Čak i kada bi obavili ovo delo, kakvo bi to dejstvo imalo? Svakoga dana posmatram svaki postupak mnogih ljudi, i svakoga dana istražujem srca i umove mnogih ljudi; nikada niko nije izbegao Moj sud i nikada niko nije bio lišen stvarnosti Moga suda. Stojim iznad nebesa i gledam u daljinu: oborio sam nebrojeno mnogo ljudi, a opet, nebrojeno mnogo njih živi usred Moje milosti i dobrote. Zar i vi ne živite u takvim okolnostima?

5. mart 1992. godine

Poglavlje 12

Kada munja sevne sa Istoka, a to je upravo i trenutak kada Ja počinjem da izgovaram Svoje reči – kada munja sevne, cela vaseljena biva osvetljena i dolazi do preobražaja u svim zvezdama. Ceo ljudski rod kao da je doveden u red. Pod sjajem ovog snopa svetlosti sa Istoka, svi ljudi se otkrivaju u svom prvobitnom obliku, očiju zaslepljenih, nesigurni šta da rade, a još manje sigurni kako da prikriju svoje ružne crte lica. Oni su, takođe, slični životinjama koje beže od Moje svetlosti i pronalaze utočište u planinskim pećinama – ipak, nijedna među njima ne može biti izbrisana iz Moje svetlosti. Svi ljudi su zapanjeni, svi čekaju, svi posmatraju; sa dolaskom Moje svetlosti, svi se raduju danu kada su rođeni i isto tako svi proklinju dan kada su rođeni. Nemoguće je izraziti oprečne emocije; suze samokritike oblikuju reke i odnosi ih bujica u naletu, u trenu nestaju bez traga. Još jednom, Moj dan se sve više približava celom ljudskom rodu, još jednom budi ljudsku rasu, pružajući ljudskom rodu još jedan novi početak. Moje srce kuca i, prateći ritmove otkucaja Moga srca, planine poskakuju od radosti, vode plešu s radošću, a talasi udaraju u stenovite grebene. Teško je izraziti ono što Mi je u srcu. Želim da učinim da sve nečiste stvari izgore u pepeo pod Mojim pogledom; želim da učinim da svi sinovi neposlušnosti nestanu pred Mojim očima, da više nikada ne postoje. Ne samo da sam stvorio novi početak u obitavalištu velike crvene aždaje, već sam otpočeo novo delo u vaseljeni. Uskoro će zemaljska carstva postati Moje carstvo; uskoro će zemaljska carstva, zbog Mog carstva, zauvek prestati da postoje, jer sam već ostvario pobedu, jer sam se pobedonosno vratio. Velika crvena aždaja je iscrpela sva zamisliva sredstva da prekine Moj plan, u nadi da će izbrisati Moje delo na zemlji, međutim, mogu li postati obeshrabren njenim lažljivim manevrima? Mogu li njene pretnje da Me nateraju da od straha izgubim samopouzdanje? Nikada nije bilo nijednog bića na nebu niti na zemlji koje nisam držao pod Svojom kontrolom; koliko to i više važi za veliku crvenu aždaju, ovu napravu koja Meni služi kao kontrast? Nije li i ona predmet kojim upravljam u Svojim rukama?

Za vreme Mog ovaploćenja u ljudskom svetu, ljudski rod je, pod Mojim vođstvom, nesvesno došao do ovoga dana i nesvesno Me je spoznao. Međutim, kad je reč o tome

kako ići putem koji se proteže ispred, niko ne sluti, niko nije svestan – a još manje iko ima predstavu u kom će ga pravcu taj put odvesti. Jedino će uz Svemogućeg koji bdi nad njima, svako moći da ide putem do kraja; samo će vođen munjom na Istoku svako moći da pređe prag koji vodi u Moje carstvo. Nikada među ljudima nije bilo nikoga ko je video Moje lice, nikoga ko je video munju na Istoku; koliko je još manje bilo ikoga ko je čuo izjave sa Mog prestola? U stvari, od davnina, nijedno ljudsko biće nije došlo u direktan kontakt sa Mojom ličnošću; tek danas, sada kada sam došao u svet, ljudi imaju priliku da Me vide. Ali čak ni sada, ljudi Me i dalje ne spoznaju, kao da samo gledaju Moje lice i samo slušaju Moj glas, a ipak ne razumeju Moje značenje. Sva ljudska bića su takva. Kao pripadnici Mog naroda, zar ne osećate dubok ponos kada vidite Moje lice? I zar ne osećate užasan stid zato što Me ne spoznajete? Hodam među ljudima i živim među ljudima, jer sam se ovaplotio i došao u ljudski svet. Moj cilj nije samo da ljudskom rodu omogućim da gleda Moje telo; što je još važnije, Moj cilj je u tome da ljudskom rodu omogući da Me spozna. Štaviše, Ja ću, kroz Svoje ovaploćeno telo, osuditi ljudski rod za njegove grehe; Ja ću, kroz Svoje ovaploćeno telo, savladati veliku crvenu aždaju i satrti njenu jazbinu.

Iako su ljudska bića koja nastanjuju zemlju brojna poput zvezda, sve ih jasno poznajem kao Svoj sopstveni džep. I, premda su ljudska bića koja Me „vole“ takođe bezbrojna kao zrnca peska u moru, odabrao sam samo nekoliko njih: samo one koji tragaju za jarkom svetlošću, koji su odvojeni od onih koji Me „vole“. Ja čoveka ne precenjujem niti ga potcenjujem; nego čoveku postavljam zahteve u skladu sa njegovim prirodnim osobinama, i zato Mi je potrebna ona vrsta ličnosti koja Me iskreno traži, da bih mogao da postignem Svoj cilj izbora ljudi. U planinama ima nebrojeno divljih zveri, ali su preda Mnom sve pitome poput ovaca; ispod talasa leže nedokučive tajne, ali Mi se predstavljaju tako jasno kao sve stvari na licu zemlje; na nebesima iznad jesu carstva koja čovek nikada ne može da dosegne, dok Ja tim nepristupačnim carstvima slobodno kročim. Čovek Me nikada nije prepoznao na svetlosti, već Me je video jedino u svetu tame. Niste li danas u potpuno istoj situaciji? Na vrhuncu razjarenosti velike crvene aždaje Ja sam formalno preuzeo telo da obavim Svoje delo. Kada je velika crvena aždaja po prvi put otkrila svoj pravi oblik, Ja sam svedočio Svom imenu. Kada sam hodao putevima ljudskog roda, nijedno biće niti i jedna osoba nije se trgnula u stanje budnosti, pa stoga, kada sam ovaploćen došao u ljudski svet, niko to nije znao. Ali kada sam, u Svom ovaploćenom telu, počeo da se bavim Svojim delom, ljudski rod se probudio i Moj gromoglasni glas ih je prenuo iz snova, i od toga časa započeli su svoj život pod Mojim vođstvom. Među Svojim narodom ponovo sam započeo novo delo. To što sam rekao da Moje delo na zemlji nije dovršeno dovoljno je da pokaže da Moj narod o kome sam govorio nisu oni koji su Mi potrebni u Mom srcu, ali da, svejedno, ipak biram neke među njima. Iz ovoga je vidljivo da Ja ne samo što Svom narodu omogućavam da spozna ovaploćenog Boga, već ih i pročišćavam. Zbog strogoće Mojih upravnih odluka, velika većina ljudi i dalje je u opasnosti da ih prognam. Ako ne uložiš sve napore da se

obračunaš sa sobom, da zauzdaš svoje sopstveno telo – ako to ne učiniš, zasigurno ćeš postati predmet koji prezirem i odbacujem, da budeš bačen u pakao, kao što je Pavle dobio grdnju direktno od Mojih ruku, od kojih nije bilo spasa. Da li ste išta naučili iz Mojih reči? Kao i do sada, Moja namera je da pročistim crkvu, da i dalje pročišćavam ljude koji su mi potrebni, jer sam Ja Sâm Bog, koji je potpuno svet i neukaljan. Učiniću da Moj hram bude ne samo prekriven duginim bojama, već i da bude besprekorno čist, sa unutrašnjošću koja će odgovarati njegovoj spoljašnosti. U Mom prisustvu, svi do jednog među vama, trebalo bi da se prisetite onoga što ste radili u prošlosti i odlučite da li danas možete da budete rešeni da Mi pružite savršeno zadovoljstvo u srcu.

Čovek ne samo da Me ne spoznaje u Mom telu; više od toga, on nije uspeo da razume svoje sopstvo koje prebiva u telu od krvi i mesa. Toliko godina Me ljudska bića varaju, ophodeći se prema Meni kao da sam gost iz spoljnog sveta. Toliko puta su Me ostavili pred „vratima svojih domova“; toliko puta, stojeći preda Mnom, nisu obraćali pažnju na Mene; toliko puta su Me se odrekli pred drugim ljudima; toliko puta su Me se odrekli pred đavolom; i toliko puta su Me napadali svojim svadljivim ustima. Ipak, Ja ne vodim evidenciju o čovekovim slabostima niti, zbog njegove neposlušnosti, tražim zub za zub. Sve što sam učinio bilo je da primenim lek na njegove bolesti, da izlečim njegove neizlečive bolesti i time mu vratim zdravlje, kako bi mogao da Me spozna. Nije li sve što sam učinio bilo zarad opstanka ljudskog roda, zarad toga da ljudskom rodu dam priliku za život? Mnogo sam puta dolazio u svet ljudi, međutim, budući da sam u sopstvenoj ličnosti došao u svet, ljudi nisu nimalo pažnje obraćali na Mene; umesto toga, svako se ponašao kako mu je odgovaralo i tražio je izlaz za sebe. Malo je njima poznato da svaki put pod nebesima potiče iz Mojih ruku! Malo je njima poznato da je svaka stvar pod nebesima podložna Mojoj naredbi! Ko se od vas usuđuje da gaji ozlojeđenost u svom srcu? Ko se od vas usuđuje da olako dođe do zaključka? Samo sam tiho obavljao Svoje delo usred ljudskog roda – to je sve. Da, tokom perioda Svog ovaploćenja, nisam saosećao sa čovekovom slabošću, tada bi ceo ljudski rod, isključivo zbog Mog ovaploćenja, bio izbezumljen od straha, i usled toga pao u Ad. Samo zato što sam Sebe ponizio i sakrio se, ljudski rod je izbegao katastrofu, dočekao izbavljenje od Moje grdnje i, na taj način, stigao do današnjeg dana. Imajući na umu koliko je bilo teško stići do današnjeg dana, zar ne bi trebalo da još više cenite sutrašnji dan koji tek treba da dođe?

8. mart 1992. godine

Poglavlje 13

Unutar Mojih reči i izjava skrivene su Moje brojne namere, međutim, ljudi od toga ništa ne znaju, niti išta razumeju; Moje reči i dalje dobijaju spolja i slede ih spolja, i ne mogu da razumeju Moje srce, niti da instinktivno iz Mojih reči shvate Moju volju. Iako

Svoje reči jasno iznosim, ko ih razume? Sa Siona sam došao među ljudski rod. Pošto sam Sebe zaodenuo normalnom ljudskošću i ljudskom kožom, ljudi samo spolja spoznaju Moj izgled – ali ne poznaju život koji leži u Meni, niti prepoznaju Boga Duha, već samo poznaju čoveka od krvi i mesa. Da li je moguće da je Sâm praktični Bog nedostojan vašeg pokušaja da Ga spoznate? Da li je moguće da Sâm praktični Bog ne zaslužuje da se potrudite da Ga „secirate“? Prezirem iskvarenost celog ljudskog roda, ali saosećam sa njegovom slabošću. Takođe se obračunavam sa starom prirodom celog ljudskog roda. Zar time što ste pripadnici Mog naroda u Kini, niste takođe i pripadnici ljudskog roda? Među celim Mojim narodom i među svim Mojim sinovima, odnosno, među onima koje sam odabrao iz celog ljudskog roda, vi pripadate najnižoj grupi. Iz tog razloga sam na vas potrošio najviše energije i uložio sam najveći napor. Zar još uvek ne cenite blagosloveni život u kome danas uživate? Stežete li srce da biste se pobunili protiv Mene i pravili svoje sopstvene planove? Da nije bilo Mog neprekidnog sažaljenja i ljubavi, ceo ljudski rod bi još odavno pao u Sotonino zarobljeništvo, pretvarajući se u „ukusne zalogaje“ u njegovim ustima. Oni koji se iskreno daju za Mene i koji Me iskreno vole, danas su, među svim ljudima, i dalje toliko retki da se mogu nabrojati na prste jedne ruke. Da li bi naziv „Moj narod“ danas mogao da bude vaše lično vlasništvo? Da li se tvoja savest naprosto ohladila kao led? Jesi li zaista dostojan da postaneš pripadnik naroda koji mi je potreban? Razmislite o prošlosti, a zatim pogledajte današnji dan – ko je od vas zadovoljio Moje srce? Ko je od vas pokazao iskrenu brigu za Moje namere? Da vas nisam prenuo, vi se i dalje ne biste probudili, već biste ostali kao zaleđeni i, opet, kao da ste u stanju hibernacije.

Usred uzburkanih talasa, ljudi vide Moj gnev; pred prizorom tamnih oblaka koji se skupljaju i valjaju, ljudi su zaprepašćeni i prestravljeni i ne znaju kuda da pobegnu, kao da su u strahu da će ih grmljavina i kiša zbrisati. Zatim, nakon što kovitlajuća snežna oluja prođe, njihovo raspoloženje postaje lako i ozareno dok uživaju u prelepom prizoru prirode. Ipak, u takvim trenucima, ko je od njih ikada iskusio bezgraničnu ljubav koju gajim prema ljudskom rodu? U njihovim je srcima samo Moj lik, ali ne i suština Moga Duha: zar Mi čovek ne prkosi otvoreno? Nakon što bura sasvim prođe, ceo ljudski rod je kao nov; kao da su, nakon oplemenjivanja kroz nedaće, ponovo zadobili svetlost i život. Niste li i vi, nakon što ste podneli Moje udarce, imali sreće da stignete do današnjeg dana? Ipak, nakon što današnji dan prođe i dođe sutrašnji, hoćete li moći da zadržite čistoću koja je usledila nakon pljuska? Hoćete li moći da zadržite privrženost koja je usledila nakon vašeg oplemenjivanja? Hoćete li moći da zadržite današnju poslušnost? Može li vaša odanost da ostane postojana i nepromenljiva? Je li taj zahtev van granica onoga što čovek može da ispuni? Svakoga dana živim među ljudskim rodom i delujem zajedno sa ljudskim rodom, u njihovoj sredini, pa ipak, niko to nikad nije primetio. Da nije bilo vođstva Moga Duha, ko bi, od čitavog ljudskog roda, i dalje postojao u sadašnjem dobu? Kada kažem da živim i delujem u društvu ljudi, da li preterujem? U prošlosti sam rekao: „Ja sam stvorio ljudski rod i vodio ceo ljudski rod i zapovedao celom ljudskom

rodu“; zar nije bilo zaista tako? Da li je moguće da je vaše iskustvo o ovim stvarima nedovoljno? I za sam izraz „služitelj“ bio bi vam potreban ceo život da ga rastumačite. Bez stvarnog iskustva, ljudsko biće Me nikada neće spoznati – nikada neće biti u stanju da Me spozna kroz Moje reči. Danas sam, međutim, došao lično u vašu sredinu – zar to neće biti korisnije za vaše razumevanje? Nije li Moje ovaploćenje za vas i spasenje? Da u Svojoj ličnosti nisam sišao među ljudski rod, čitav ljudski rod bi odavno bio protkan predstavama, koje bi postale Sotonino vlasništvo, jer je ono u šta veruješ samo Sotonin lik i nema baš nikakve veze sa Samim Bogom. Nije li ovo Moje spasenje?

Kada Sotona dođe pred Mene, Ja ne uzmičem pred njegovom divljom svirepošću, niti se plašim njegove grozote: naprosto ga ne primećujem. Kada Me Sotona iskušava, prozirem njegovo lukavstvo, navodeći ga da umakne postiđen i ponižen. Kada se Sotona bori sa Mnom i pokušava da otme Moj izabrani narod, sa njim vodim rat u Svom telu; i u Svom telu podržavam i usmeravam Svoj narod da lako ne posrne, niti se izgubi, i predvodim ih na svakom koraku tog puta. A kada se Sotona poražen povuče, od Svog naroda ću steći slavu i Moj narod će za Mene dati lepo i snažno svedočanstvo. Zato ću uzeti kontraste u Svom planu upravljanja i jednom za sva vremena ih izgnati u bezdan. Ovo je Moj plan; ovo je Moje delo. U vašim životima možda dođe dan kada ćeš se susresti sa takvom situacijom: da li bi sebi spremno dozvolio da padneš u Sotonino zarobljeništvo ili ćeš Meni dozvoliti da te zadobijem? Ovo je tvoja sudbina i moraš pažljivo da razmisliš o njoj.

Život u carstvu je život naroda i Samoga Boga. Ceo ljudski rod je pod Mojom brigom i zaštitom i svi su uključeni u borbu do smrti sa velikom crvenom aždajom. Kako bi dobili ovu poslednju bitku, kako bi dokrajčili veliku crvenu aždaju, svi ljudi treba da Mi prinesu celo svoje biće u Mom carstvu. „Carstvo“ o kome se ovde govori odnosi se na život koji se živi pod neposrednom upravom božanstva, u kome sam Ja pastir celom ljudskom rodu, koji neposredno prihvata Moju obuku, tako da su njihovi životi, iako još na zemlji, isti kao da su na nebu – pravo ostvarenje života na trećem nebu. Iako sam u Svom telu, ne trpim ograničenja tela. Toliko sam puta dolazio među ljude da slušam njihove molitve, i toliko sam puta, hodajući među ljudima, uživao u njihovom veličanju; iako ljudska bića nisu nikada bila svesna Mog postojanja, Ja na ovaj način i dalje obavljam Svoje delo. U Svom prebivalištu, a to je mesto na kome sam skriven – ipak, u Svom prebivalištu, pobedio sam sve Svoje neprijatelje; u Svom prebivalištu, stekao sam pravo iskustvo života na zemlji; u Svom prebivalištu, posmatram svaku čovekovu reč i postupak, i nadgledam i vodim ceo ljudski rod. Kada bi ljudski rod mogao da oseti brigu za Moje namere, i time zadovolji Moje srce i pruži Mi zadovoljstvo, Ja bih tada zasigurno blagoslovio ceo ljudski rod. Nisam li upravo ovo namenio ljudskom rodu?

Dok ljudski rod leži u komi, samo ih prasak Moje grmljavine probudi iz sna. A kada otvore oči, ovi naleti hladnog sjaja povređuju mnoge od njihovih očiju, tako da izgube osećaj za pravac, pa ne znaju odakle su došli, niti kuda idu. Većina ljudi biva pogođena zracima poput laserskih i ruši se na gomilu pod olujom, tela im odnose nadiruće bujice,

ne ostavljajući za sobom ni traga. Na svetlosti, preživeli konačno mogu jasno da vide Moje lice i tek tada ponešto saznaju o Mom spoljnom izgledu, tako da se više ne usuđuju da Me gledaju direktno u lice, duboko uplašeni da Svojom grdnjom i kletvama još jednom ne udarim na njihovo telo. Toliki ljudi plaču i gorko ridaju; mnogi padaju u očaj; od krvi mnogih stvaraju se reke; mnogi postaju leševi, lebdeći besciljno tamo-amo; toliko ljudi, pronašavši svoje mesto u svetlosti, osećaju iznenadnu bol u srcu i prolivaju suze zbog dugih nesrećnih godina. Mnogi ljudi, prinuđeni svetlošću, ispovedaju svoju nečistoću i odlučuju da se reformišu. Mnogi ljudi, oslepljeni, već su izgubili radost življenja i posledično nemaju želju da primete svetlost, pa i dalje stagniraju, čekajući svoj kraj. I toliki ljudi podižu jedra života i, predvođeni svetlošću, željno iščekuju svoju sutrašnjicu… Danas, ko među ljudskim rodom ne postoji u ovom stanju? Ko ne postoji u Mojoj svetlosti? Bio ti snažan ili možda slab, kako možeš izbeći dolazak Moje svetlosti?

10. mart 1992. godine

Poglavlje 14

Kroz minula vremena, nijedan čovek nije ušao u carstvo, pa tako niko nije uživao u blagodati Doba carstva niti video Cara carstva. Uprkos činjenici da su pod prosvetljenjem Moga Duha mnogi ljudi proricali lepotu carstva, oni poznaju samo njegovu spoljašnjost, ali ne i njegovo suštinsko značenje. Danas, kada carstvo formalno nastaje na zemlji, veći deo ljudskog roda još uvek ne zna šta tačno treba da se postigne, niti u koje će carstvo ljudi konačno biti dovedeni tokom Doba carstva. Bojim se da su zbog toga svi zbunjeni. Pošto dan potpunog ostvarenja carstva još uvek nije sasvim došao, svi ljudi su zbunjeni i ne mogu to jasno da shvate. Moje delo u božanstvu formalno započinje sa Dobom carstva, i upravo sa ovim formalnim početkom Doba carstva, Moja narav počinje sve više da se pokazuje ljudskom rodu. Dakle, upravo se ovoga časa sveta truba zvanično oglašava, obznanjujući stvari svima. Kada zvanično preuzmem Svoju silu i zavladam kao Car u carstvu, sav Svoj narod ću vremenom upotpuniti. Nakon što nastanu nemiri u svim narodima sveta, upravo tada će se uspostaviti i oblikovati Moje carstvo, i tada ću preobraziti i preokrenuti celu vaseljenu. U tom trenutku će svi ljudi videti Moje slavno lice i biti svedoci Mog pravog lika. Još od stvaranja sveta, od Sotoninog iskvarenja ljudi onoliko koliko su danas iskvareni, zbog njihove sam iskvarenosti, sa njihove tačke gledišta, postao sve skriveniji i sve nedokučiviji. Ljudski rod nikada nije video Moje pravo lice i nikada nije neposredno dolazio u kontakt sa Mnom. U ljudskoj maštи, „Ja“ postojim samo u glasinama i mitovima. Stoga se usklađujem sa ovom ljudskom maštom – to jest, sa ljudskim predstavama – da se pozabavim „Sobom“ u ljudskim umovima, da bih mogao da promenim stanje „Sebe“ koje su gajili toliko godina. Ovo je načelo Moga dela. Nijedna osoba nije uspela da ga u potpunosti spozna. Iako su ljudi klečali preda Mnom

i došli preda Me da bi Me obožavali, Ja ne uživam u takvim ljudskim delima, jer u svom srcu ljudi ne čuvaju Moju sliku, već sliku na kojoj nisam Ja. Stoga, budući da ne shvataju Moju narav, ljudi uopšte ne prepoznaju Moje pravo lice. Shodno tome, kada poveruju da su Mi se odupreli ili prekršili Moje upravne odluke, Ja se i dalje pravim da to ne vidim – i stoga sam, u njihovim sećanjima Bog koji prema ljudima iskazuje milost umesto da ih grdi, ili sam Sâm Bog koji ne misli ono što govori. Sve su to maštanja nastala u ljudskim mislima koja nisu u skladu sa činjenicama.

Iz dana u dan motrim nad vaseljenom i ponizno skrivam Sebe u Svom boravištu, proživljavam ljudski život i izbliza proučavam svako delo ljudskog roda. Niko Mi se nikada nije istinski ponudio; niko nikada nije tragao za istinom. Niko nikada nije bio savestan prema Meni niti je donosio odluke preda Mnom, a zatim se držao svoje dužnosti. Niko Mi nikada nije dozvolio da boravim u njemu, niti Me je cenio kao što ljudi cene svoje živote. Niko nikada nije video, u praktičnoj stvarnosti, sve što Moje božanstvo predstavlja; niko nikada nije bio voljan da bude u kontaktu sa praktičnim Samim Bogom. Kada vode sasvim progutaju ljude, Ja ih spasavam od tih ustajalih voda i pružam im priliku da iznova žive. Kada ljudi izgube veru u život, Ja ih vraćam sa ivice smrti, dajući im hrabrost da nastave dalje kako bi mogli da Me koriste kao temelj svog postojanja. Kada mi ljudi otkažu poslušnost, Ja ih navodim da Me spoznaju iz sopstvene neposlušnosti. U svetlu stare prirode ljudskog roda i u svetlu Moje milosti, umesto da ljudima oduzimam živote, dozvoljavam im da se pokaju i krenu iznova. Kada pate od gladi, iako im je u telu ostao tek jedan dah, Ja ih otrgnem od smrti, sprečavajući da postanu plen Sotoninog lukavstva. Toliko puta su ljudi videli Moju ruku, toliko puta su posvedočili Mom dragom liku i Mom nasmejanom licu i toliko puta su videli Moje veličanstvo i gnev. Iako Me ljudi nikada nisu spoznali, Ja ne koristim njihove slabosti kao priliku da ih namerno izazivam. Proživljavanje nevolja ljudskog roda omogućilo Mi je da saosećam sa ljudskom slabošću. Samo u odgovoru na ljudsku neposlušnost i nezahvalnost uzvraćam grdnjom različite jačine.

Skrivam se kada su ljudi zauzeti, a otkrivam im se u njihovo slobodno vreme. Ljudi zamišljaju da Ja znam sve; oni Me smatraju Samim Bogom koji pristaje na sve molbe. Većina, dakle, dolazi pred Mene samo da zatraži Božju pomoć, a ne radi želje da Me spozna. Kada su u kandžama bolesti, ljudi Mi se neodložno mole za pomoć. U trenucima nevolje, oni Mi svim svojim silama poveravaju svoje nedaće kako bi se bolje oslobodili svoje patnje. Međutim, nijedno ljudsko biće nije bilo u stanju da Me voli i kad se našlo u stanju udobnosti; nijedna osoba Mi se nije obratila u trenucima spokojstva i sreće kako bih mogao da učestvujem u njihovoj radosti. Kada su njihove male porodice srećne i zdrave, ljudi Me već odavno odbacuju i zatvaraju Mi vrata, sprečavajući Me da uđem ne bi li mogli da uživaju u blagoslovenoj sreći svojih porodica. Ljudski um je suviše skučen; suviše je skučen da bi uopšte prihvatio Boga toliko punog ljubavi, milostivog i pristupačnog kao što sam Ja. Toliko puta sam bio odbačen od ljudi u trenucima njihovog radosnog smeha; toliko puta su se, dok su posrtali, ljudi na Mene oslanjali kao na štaku;

toliko puta su Me ljudi koji su bili bolesni primoravali da budem lekar. Kako su ljudi okrutni! Krajnje su nerazumni i nemoralni. U njima se ne mogu uočiti čak ni ona osećanja koja ljudi navodno poseduju; gotovo da su potpuno lišeni bilo kakvog traga ljudskosti. Razmislite o prošlosti i uporedite je sa sadašnjošću: dešavaju li se ikakve promene u vama? Da li ste raskrstili sa nekim stvarima iz svoje prošlosti? Ili ta prošlost tek treba da bude zamenjena?

Prešao sam planinske vence i rečne doline, doživljavajući uspone i padove ljudskog sveta. Živeo sam i lutao među njima mnogo godina, međutim, čini se da se narav ljudskog roda nije puno promenila. I kao da je stara ljudska priroda pustila korenje i iznikla u njima. Oni nikad nisu u stanju da promene tu staru prirodu; samo donekle poboljšavaju njenu prvobitnu osnovu. Kako ljudi kažu, suština se nije promenila, ali se forma znatno promenila. Čini se da svi ljudi pokušavaju da Me prevare i zaslepe, da bi mogli da Me obmanu i zadobiju Moje uvažavanje. Ne divim se ljudskim prevarama niti na njih obraćam pažnju. Umesto da pobesnim, zauzimam stav u kome gledam, ali ne vidim. Planiram da ljudskom rodu dam izvestan stepen slobode, a da se posle toga obračunam sa svim ljudima. Pošto su svi ljudi bezvredni jadnici koji sebe ne vole i koji sebe uopšte ne cene, zašto bih im onda Ja uopšte bio potreban da još jednom pokažem milost i ljubav? Bez izuzetka, ljudi ne poznaju sebe, niti znaju koliko vrede. Trebalo bi da stanu na vagu i da se izmere. Ljudi se ne obaziru na Mene, pa ih ni Ja ne shvatam ozbiljno. Oni ne obraćaju pažnju na Mene, tako da ni Ja ne moram više da se trudim oko njih. Nije li ovo najbolje od oba sveta? Zar vas ovo ne opisuje, ljudi Moji? Ko je od vas doneo odluke preda Mnom, a da ih posle nije odbacio? Ko je preda Mnom doneo dugoročne odluke umesto da se često predomišlja? Ljudi preda Mnom uvek donose odluke u trenucima spokoja, da bi ih onda sve otpisali u trenucima nevolje; a kasnije se ponovo prisete svoje odluke i iznesu je preda Mnom. Zar sam toliko nedostojan poštovanja pa da tako olako prihvatim ovo smeće koje je ljudski rod uzeo sa hrpe đubreta? Malo ljudi se čvrsto drži svojih odluka, malo je čednih i malo njih, kao žrtvu Meni, prinosi stvari koje su im najdragocenije. Niste li svi isti? Ako ne budete u stanju da obavljate svoje dužnosti kao pripadnici Mog naroda u carstvu, Ja ću vas prezreti i odbaciti!

12. mart 1992. godine

Poglavlje 15

Svi ljudi su stvorenja kojima nedostaje samospoznaja i nisu u stanju da poznaju sebe. Ipak, sve ostale poznaju kao sopstveni džep, baš kao da su sve ono što drugi pred njima rade i kažu oni prvo „proverili“ i dali odobrenje da se tako uradi. Shodno tome, to je kao da su sve druge u celini prozreli, sve do njihovih psihičkih stanja. Sva ljudska bića su takva. Iako su danas ušli u Doba carstva, njihova priroda ostaje nepromenjena. Preda

Mnom i dalje rade ono što Ja činim, dok iza Mojih leđa počinju da se bave svojom jedinstvenom „rabotom“. Međutim, kasnije, kada dođu pred Mene, oni kao da su potpuno drugi ljudi, naizgled smireni i neustrašivi, pribranog izraza lica i stabilnog pulsa. Nije li to upravo ono što ljude čini vrednim prezira? Toliko ljudi poseduje dva sasvim različita lica – jedno dok su tu preda Mnom, a drugo iza Mojih leđa. Kada su preda Mnom, mnogi od njih se ponašaju kao jagnjad koja se tek ojagnjila, dok se iza Mojih leđa pretvaraju u žestoke tigrove, da bi kasnije glumili ptičice koje razdragano lete iznad bregova. Toliko njih pred Mojim licem pokazuje svrhu i odlučnost. Toliko njih, žedno i sa čežnjom, dolazi pred Mene tražeći Moje reči, međutim, iza Mojih leđa, od njih im pripada muka i odbacuju ih, kao da su Moje reči neko breme. Toliko puta, kada bih video ljudski rod koga je iskvario Moj neprijatelj, odustajao bih od svake nade u ljude. Toliko puta, kada sam ih video kako dolaze pred Mene, sa suzama tražeći pomilovanje, ipak sam, zbog njihovog manjka samopoštovanja i tvrdoglave nepopravljivosti, zatvarao oči pred onim što su u besu činili, čak i kada su njihova srca iskrena i njihove namere poštene. Toliko puta sam video da ljudi imaju dovoljno poverenja da sa Mnom sarađuju i da, kada su preda Mnom, kao da su u Mom zagrljaju, da vide kako je osetiti njegovu toplinu. Toliko puta, pošto bih se osvedočio o nevinosti, živahnosti i ljupkosti Svog izabranog naroda, kako bih mogao da ne uživam u njima? Ljudska bića ne znaju kako da uživaju u svojim predodređenim blagoslovima u Mojim rukama, jer ne razumeju šta tačno znače i „blagoslovi“ i „patnja“. Iz tog razloga, ljudi u svom traženju Mene nisu ni blizu iskreni. Da sutrašnji dan ne postoji, ko bi od vas koji stojite preda Mnom bio čist poput tek napadalog snega i neokaljanog žada? Da li je moguće da je vaša ljubav prema Meni takva da se može prodati za ukusan obrok, elegantno odelo ili visoku funkciju sa privlačnim primanjima? Može li se razmeniti za ljubav koju drugi imaju prema tebi? Da li je zaista moguće da će podvrgavanje kušnjama podstaći ljude da odustanu od svoje ljubavi prema Meni? Hoće li ih patnja i nedaće navesti da se požale na Moja uređenja? Niko nikada nije istinski shvatio oštar mač koji se nalazi u Mojim ustima: oni znaju samo njegovo površno značenje, ne shvatajući zaista šta on podrazumeva. Da su ljudska bića zaista u stanju da vide oštrinu Moga mača, razbežali bi se kao pacovi u rupe. Zbog svoje tuposti, ljudi nimalo ne razumeju pravo značenje Mojih reči, pa nemaju predstavu koliko su strahovite Moje izjave, koliko one zapravo razotkrivaju ljudsku prirodu i koliko su njihovoj vlastitoj iskvarenosti te reči presudile. Iz tog razloga, shodno svojim budalastim zamislima o onome što Ja kažem, većina ljudi je zauzela ravnodušan stav.

Unutar carstva, ne samo da se izjave obznanjuju iz Mojih usta, već Moja stopala svečano gaze svuda, po svim zemljama. Na ovaj način sam odneo pobedu nad svim nečistim i poganim mestima, tako da se ne menja samo nebo, već je i zemlja u procesu preobražaja, a kasnije se obnavlja. Unutar svemira, sve blista kao novo u sjaju Moje slave, te predstavlja jedan dirljivi aspekt koji očarava čula i ljudima razgaljuje duh, kao da sada postoji na nebu izvan nebesa smišljenih u ljudskoj mašti, bez Sotoninog ometanja i slobodno od napada spoljnih neprijatelja. U najvišim krajevima vaseljene,

mnoštvo zvezda na Moju komandu zauzima dodeljeno mesto, sijajući svojom svetlošću kroz zvezdane regione u satima tame. Nijedno biće se ne usuđuje da gaji misli o neposlušnosti, pa je zato, u skladu sa suštinom Mojih upravnih odluka, čitava vaseljena dobro uređena i u savršenom je redu: nikada se nisu pojavile nikakve smetnje, niti je svemir ikada bio podeljen. Odskočim visoko iznad zvezda i, kada sunce pusti svoje zrake, upijam njihovu toplinu, šaljući snažne nalete pahulja velikih kao guščije perje koje Mi ispada iz ruku. Međutim, kada se predomislim, sav taj sneg se otapa u reku, i u trenu je proleće izvirilo svuda ispod neba i smaragdno zelena boja je preobrazila ceo krajolik na zemlji. Lutam iznad nebeskog svoda i istoga časa zemlja je zbog Mog obličja obavijena mrklim mrakom: „noć“ je stigla bez upozorenja i širom sveta postaje toliko mračno da niko ne može da vidi prst pred nosom. Kad se svetla pogase, ljudi koriste ovaj trenutak da se divljački prepuste međusobnom uništenju, grabeći i otimajući jedni od drugih. Narodi na zemlji se tada strmoglavljuju u haotičnu razjedinjenost i ulaze u stanje mutne uskomešanosti, sve dok za njih ne preostane nijedna mogućnost iskupljenja. Ljudi se bore u mukama, jauču i stenju usred svoga bola i žalosno nariču u svojoj muci, žudeći da u ljudski svet svetlost iznenada ponovo dođe, da time okonča dane tame i vrati vitalnost koja je nekada postojala. Međutim, odavno sam napustio ljudski rod, zamahom Svojih rukava, da se više nikada nad njima ne sažalim zbog nepravdi sveta: odavno sam prezreo i odbacio ljude cele zemlje, zatvorio Svoje oči pred tamošnjim uslovima, okrenuo Svoje lice od svakog pokreta i gesta ljudskog roda, i prestao da uživam u njegovoj nezrelosti i nevinosti. Pokrenuo sam još jedan plan da napravim svet iznova, kako bi ovaj novi svet mogao što pre da se nanovo rodi, da više nikada ne bude potopljen. Usred ljudskog roda, toliko čudnovatih stanja čeka na Mene da ih ispravim, toliko je grešaka koje čekaju da ih lično sprečim, toliko je prašine koju moram da pometem i toliko tajni koje treba da otkrijem. Ceo ljudski rod Me iščekuje i čezne za Mojim dolaskom.

Na zemlji, Ja sam Sâm praktični Bog koji prebiva u ljudskim srcima; na nebu, Ja sam Gospodar svega stvorenog. Popeo sam se na planine i pregazio sam reke, dolazio sam među ljude i od njih odlazio. Ko se usuđuje da se otvoreno suprotstavi Samom praktičnom Bogu? Ko se usuđuje da se otrgne od suverenosti Svemogućeg? Ko se usuđuje da tvrdi da sam Ja, van svake sumnje, na nebu? Povrh toga, ko se usuđuje da tvrdi da sam Ja nepobitno na zemlji? Među celim ljudskim rodom, ne postoji niko ko je u stanju da do detalja opiše mesta na kojima prebivam. Da li je moguće da kad god sam na nebu, Ja sam Sâm natprirodni Bog, a kad god sam na zemlji, Ja sam Sâm praktični Bog? Jesam li ja Sâm praktični Bog ili to nisam ne može se zasigurno odrediti na osnovu činjenice da sam Vladar svega stvorenog ili da proživljavam patnje ljudskog sveta, zar ne? Da je to slučaj, zar ljudi ne bi bili beznadežno neupućeni? Ja sam na nebu, ali sam takođe i na zemlji; Ja sam među mnoštvom predmeta stvaranja, a takođe i među masama. Ljudi svakoga dana mogu da Me dotaknu; štaviše, svakoga dana mogu da Me vide. Što se tiče čoveka, čini se da sam ponekad skriven, a ponekad vidljiv; čini se da

stvarno postojim, ali se čini i da ne postojim. U Meni leže tajne koje su nedokučive ljudskom rodu. Kao da svi ljudi kroz mikroskop gledaju u Mene ne bi li još više tajni otkrili u Meni, u nadi da će time odagnati to neprijatno osećanje u svojim srcima. Međutim, čak i da koriste rendgen, kako bi ljudski rod mogao da otkrije ijednu od tajni koje Ja imam?

Onoga časa kada Moj narod, kao ishod Moga dela, zajedno sa Mnom stekne slavu, jazbina velike crvene aždaje će biti otkopana, sve blato i prljavština biće počišćeni i sva zagađena voda, nakupljena tokom nebrojeno godina, osušiće se u Mom plamtećem ognju, da više ne postoji. Tada će velika crvena aždaja nestati u ognjenom i sumpornom jezeru. Da li ste zaista spremni da ostanete pod Mojom brigom punom ljubavi kako vas aždaja ne bi otela? Da li zaista mrzite njena obmanjujuća ratna lukavstva? Ko je u stanju da o Meni dâ snažno svedočanstvo? Zarad Moga imena, zarad Moga Duha i zarad celog Mog plana upravljanja, ko može da prinese svu svoju snagu? Danas, kada je carstvo u ljudskom svetu, trenutak je kada sam lično došao među ljudski rod. Da nije tako, postoji li iko ko bi u Moje ime, bez ikakve strepnje, mogao da izađe na bojno polje? Kako bi carstvo poprimilo oblik, kako bi Moje srce bilo zadovoljno i, povrh toga, kako bi Moj dan došao, kako bi došlo vreme kada se mnoštvo predmeta stvaranja iznova rađa i ima ih u izobilju, kako bi ljudi bili spaseni iz svog mora patnje, kako bi došao sutrašnji dan i kako bi on bio čudesan, kako bi cvetao i bujao i, povrh toga, kako bi se ostvarilo uživanje u budućnosti, svi ljudi se upinju svim silama, ne štedeći ništa u svom žrtvovanju za Mene. Zar ovo nije znak da je pobeda već Moja? Nije li to znak završetka Mog plana?

Što prisutniji budu bili u poslednjim danima, ljudi će sve više osećati prazninu sveta i imaće manje hrabrosti da žive život. Iz tog razloga, nebrojeno ljudi je umrlo u razočaranju, nebrojeno drugih je bilo razočarano u svojim potragama, a nebrojeno ostalih trpi manipulacije izazvane Sotoninom rukom. Spasio sam toliko ljudi i toliko njih sam podržao i, često, kada su ljudska bića gubila svetlost, vraćao sam ih na mesto svetlosti kako bi na svetlosti mogla da Me spoznaju i da u Meni uživaju okružena srećom. Zbog dolaska Moje svetlosti, raste obožavanje u srcima ljudi koji borave u Mom carstvu, jer Ja sam Bog koga ljudi treba da vole – Bog za koga se ljudski rod privrženo drži – i oni su ispunjeni trajnim otiskom Mog obličja. Ipak, kad se sve uzme u obzir, nema nikoga ko razume da li je to delovanje Duha ili funkcija tela. Ljudima bi bio potreban čitav život samo da ovu jednu stvar detaljno prožive. Ljudi Me nikada nisu prezirali u najvećim dubinama svoga srca; već se drže Mene u dubini svog duha. Moja mudrost izaziva njihovo divljenje, čuda koja činim su praznik za njihove oči, a Moje reči zapanjuju njihove umove, pa ipak, nežno ih čuvaju. Zbog Moje stvarnosti ljudi su zbunjeni, zapanjeni i zbrkani, a ipak su spremni da to prihvate. Nije li upravo to mera za to kakvi su ljudi?

13. mart 1992. godine

Poglavlje 16

Toliko toga želim da kažem čoveku, toliko je stvari koje mu moram reći. Ali čoveku u prevelikoj meri nedostaje sposobnost da prihvati; čovek nije u stanju da u potpunosti dokuči Moje reči prema onome što Ja pružam i samo razume jedan aspekt, dok u pogledu drugog ostaje neuk. Ipak, Ja čoveka ne usmrćujem zbog njegove nemoći, niti sam ozlojeđen zbog njegove slabosti. Ja samo obavljam Svoje delo i govorim kao što sam oduvek činio, iako čovek ne razume Moju volju; kada dođe dan, ljudi će Me spoznati u dubini svog srca i setiće Me se u svojim mislima. Kada odem sa ove zemlje biće upravo onaj trenutak kada ću se popeti na presto u čovekovom srcu, što će reći, tada će Me svi ljudi spoznati. Tada će i Moji sinovi i narod zavladati zemljom. Oni koji Me spoznaju zasigurno će postati stubovi Moga carstva i niko osim njih neće biti podoban da u Mom carstvu vlada i drži moć. Svi oni koji Me spoznaju poseduju Moje biće i u stanju su da Me žive među svim ljudima. Ne marim za to u kojoj meri Me čovek spoznaje: niko ne može ni na koji način da osujeti Moje delo, a čovek ne može da Mi ponudi nikakvu pomoć, niti da išta učini za Mene. Čovek može samo da sledi Moje vođstvo u Mom svetlu i u ovom svetlu da traži Moju volju. Danas ljudi imaju kvalifikacije i veruju da mogu da se šepure preda Mnom, da se bez imalo uzdržavanja sa Mnom smeju i šale, da Mi se obraćaju kao sebi ravnom. Čovek Me i dalje ne spoznaje, i dalje veruje da smo po prirodi slični, da smo oboje od krvi i mesa i da oboje živimo u ljudskom svetu. Njegovo je srce premalo bogobojažljivo; plaši Me se kada je preda Mnom, ali nije u stanju da Mi služi pred Duhom. Za čoveka Duh kao da uopšte ne postoji. Shodno tome, nijedan čovek nikada nije spoznao Duha; u Mom ovaploćenju ljudi vide samo telo od krvi i mesa, a ne opažaju Duha Božjeg. Može li se na taj način Moja volja zaista ispuniti? Ljudi su stručnjaci u tome da Me obmanjuju; čini se da ih je Sotona posebno obučio da Me prevare. Mene Sotona ipak ne ometa. I dalje ću koristiti Svoju mudrost da osvojim ceo ljudski rod i da porazim onoga koji kvari ceo ljudski rod, kako bi se Moje carstvo moglo uspostaviti na zemlji.

Među ljudima ima onih koji su pokušali da utvrde veličinu zvezda ili razmere svemira. Ipak, njihovo istraživanje se nikad nije pokazalo uspešnim i sve što mogu jeste da u porazu pognu glave i pomire se sa neuspehom. Gledajući među svim ljudima i posmatrajući pokretačke sile čoveka u njegovim neuspesima, ne vidim nikoga ko je u Mene potpuno ubeđen, nikoga ko Mi je poslušan i ko Mi se pokorava. Kako su neobuzdane čovekove ambicije! Kada je celo lice bezdana bilo mračno, među ljudima sam počeo da osećam ukus gorčine sveta. Moj Duh putuje širom sveta i gleda u srca svih ljudi, pa ipak, Ja i u Svom ovaploćenom telu osvajam ljudski rod. Čovek Me ne vidi jer je slep; čovek Me ne spoznaje jer je otupeo; čovek Mi se protivi jer je neposlušan; čovek počinje da Mi se klanja, jer sam ga osvojio; čovek počinje da Me voli, jer sam suštinski dostojan čovekove ljubavi; čovek Me proživljava i ispoljava Me, jer ga Moja sila i Moja mudrost stvaraju prema Mom srcu. Ja imam mesto u čovekovom srcu, ali nikada

prema Sebi nisam osetio ljubav čoveka koja živi u njegovom duhu. U čovekovom duhu zaista postoje stvari koje on iznad svega voli, ali Ja nisam jedna od njih, pa je stoga čovekova ljubav poput mehura od sapunice: kad vetar dune, on pukne i nestane, da ga više nikad ne bude. U Svom stavu prema čoveku Ja sam oduvek bio postojan i nepromenljiv. Da li je iko među ljudskim rodom mogao da učini isto? U očima čoveka, Ja sam neopipljiv i nevidljiv poput vazduha, i zbog toga velika većina ljudi traga samo na bezgraničnom nebu ili na uzburkanom moru ili na mirnom jezeru ili među ispraznim rečima i doktrinama. Ne postoji nijedna osoba koja zna suštinu ljudskog roda, a još manje ima ikoga ko može da kaže išta o tajni u Meni, pa stoga od čoveka ne tražim da dostigne najviša merila za koja on zamišlja da ih Ja od njega zahtevam.

Usred Mojih reči, planine se ruše, vode teku unazad, čovek postaje pokoran, a jezera počinju da teku bez prestanka. Iako se uzburkana mora ljutito uzdižu prema nebu, usred Mojih reči takva mora se smiruju poput površine jezera. Uz najmanji zamah Moje ruke, žestoke bure odmah se raspršuju i odlaze od Mene, a ljudski svet se trenutno vraća u spokoj. Međutim, kada otpustim Svoj gnev, planine se odmah raskomadaju, zemlja odmah počinje da se grči, voda odmah presušuje, a čoveka odmah zadesi nesreća. Zbog Svog gneva, ne obraćam pažnju na čovekove krike, ne pružam nikakvu pomoć kao odgovor na njegove vapaje, jer Moj gnev raste. Kada sam među nebesima, usled Mog prisustva zvezde nikada nisu dospele u stanje panike. Umesto toga, one ulažu svoja srca u svoj rad za Mene, pa im Ja dajem više svetla i činim ih još sjajnijim, tako da steknu veću slavu za Mene. Što su nebesa svetlija, tamniji je svet pod njima; toliko ljudi se žalilo da su Moji načini uređenja neprikladni, toliko njih Me je napustilo da bi napravili sopstveno carstvo, koje koriste da Me izdaju i preokrenu stanje mraka. Ipak, ko je to postigao svojom odlučnošću? I ko je bio uspešan u svojoj odluci? Ko može da preokrene ono što je uredila Moja ruka? Kada se proleće širi zemljom, Ja potajno i tiho svetu šaljem svetlost, tako da na zemlji čovek iznenada oseti svežinu u vazduhu. Ipak, baš u tom trenutku, Ja čoveku zamagljujem oči, tako da može videti samo maglu koja prekriva tlo, a svi ljudi i stvari postaju nejasni. Ljudi mogu samo da uzdahnu i pomisle: „Zašto je svetlost potrajala samo trenutak? Zašto Bog čoveku daje samo maglu i nejasnoću?“ Usred ljudskog očaja, magla u trenu nestaje, ali kada ugledaju tračak svetlosti, na njih puštam bujicu kiše i grom im u snu para bubne opne. Obuzeti panikom, nemaju vremena da se sklone, i pljusak ih guta. U trenu, sve stvari pod nebom bivaju oprane usred Mog zahuktalog besa. Ljudi se više ne žale na početak jake kiše, i u svima njima se rađa bogobojažljivo srce. Zbog ove iznenadne navale kiše, velika većina ljudi se davi u vodi koja pljušti sa neba, i postaju leševi u telu. Gledam na celu zemlju i vidim da se mnogi bude, da se mnogi kaju, da mnogi traže izvor vode u malim čamcima, da Mi se mnogi klanjaju kako bi zatražili Moj oproštaj, da su mnogi videli svetlost, da su mnogi videli Moje lice, da mnogi imaju hrabrosti da žive i da se ceo svet preobrazio. Nakon ove velike bujice kiše, sve stvari se vraćaju tamo gde su i bile u Mom umu i više nisu neposlušne. Uskoro celu zemlju ispunjava zvuk smeha, svuda na zemlji vlada

atmosfera veličanja i nema mesta bez Moje slave. Moja mudrost je svuda na zemlji i širom cele vaseljene. Među svim stvarima su plodovi Moje mudrosti, među svim ljudima bujaju remek-dela Moje mudrosti; sve je poput svih stvari u Mom carstvu, a svi ljudi pod Mojim nebom žive u miru kao ovce na Mojim pašnjacima. Krećem se iznad svih ljudi i svuda doseže Moj pogled. Ništa više ne izgleda staro i niko nije kao što je bio. Počivam na tronu, zavaljen nad čitavom vaseljenom i potpuno Sam zadovoljan, jer su sve stvari povratile svoju svetost i mogu ponovo mirno da boravim u Sionu, a ljudi na zemlji mogu da vode spokojan, zadovoljan život pod Mojim vođstvom. Svi narodi upravljaju svime u Mojoj ruci, svi narodi su povratili svoju pređašnju inteligenciju i prvobitni izgled; više nisu prekriveni prašinom, već su u Mom carstvu sveti poput žada, svaki sa licem poput sveca u čovekovom srcu, jer je Moje carstvo uspostavljeno među ljudima.

14. mart 1992. godine

Poglavlje 17

Moje izjave odzvanjaju poput groma, bacajući svetlost na sve strane i na celu zemlju, a usred munja i gromova, oboren je ljudski rod. Nijedan čovek nije nikada ostao čvrst pod udarom munja i gromova; većina ljudi je izbezumljena dolaskom Moje svetlosti i ne zna šta da radi. Kada na Istoku počne da se pomalja slabašna svetlost, mnogi ljudi, prenuti ovim slabim sjajem, namah se bude iz svojih iluzija. Ipak, niko još nije shvatio da je došao dan kada se Moja svetlost spušta na zemlju. Većina ljudi je nema pred iznenadnom pojavom te svetlosti, a neki, sa pogledom radoznale očaranosti, posmatraju kretanje svetlosti i odakle ona dolazi, dok drugi, okrenuti ka svetlosti, stoje u pripravnosti da bi što jasnije mogli da shvate njen izvor. Bilo kako bilo, da li je iko ikada otkrio koliko je dragocena svetlost današnjice? Da li je iko ikada postao svestan koliko je jedinstvena današnja svetlost? Većina ljudi je samo zbunjena; svetlost im je ranila oči i bacila ih u blato. Pod ovim maglovitim svetlom, može se reći da je zemlja prekrivena neredom – jedan nepodnošljivo tužan prizor koji, gledano izbliza, čoveka preplavljuje melanholijom. Iz ovoga se može zaključiti da će, kada svetlost bude najjača, prilike na zemlji u manjoj meri dozvoljavati ljudskom rodu da stane pred Mene. Ljudski rod leži u sjaju svetlosti; a opet, ceo ljudski rod leži u spasenju svetlosti, ali i izložen njenom ranjavanju: ima li ikoga ko se ne nalazi usred ubitačnih udaraca svetlosti? Ima li ikoga ko može da pobegne od užarene snage svetlosti? Hodao sam po celoj vaseljeni, Svojim rukama rasipajući seme Svoga Duha, da time pokrenem ceo ljudski rod na zemlji. Sa najveće nebeske visine gledam dole na čitavu zemlju, posmatram groteskne i čudne pojave stvorenja na zemlji. Čini se kao da površinu okeana potresa udar zemljotresa: morske ptice lete tamo-amo, u potrazi za ribom koju će progutati. U međuvremenu, dno okeana o tome ništa ne zna, a uslovi na površini nimalo nisu u stanju da ga prizovu svesti, jer je dno okeana spokojno

kao treće nebo: ovde, živa bića, velika i mala, zajednički žive u harmoniji, nikada se ne upuštajući u „sukobe usta i jezika“. U mnoštvu bizarnih i ćudljivih pojava, ljudskom rodu je najteže da Meni ugodi. Položaj koji sam dodelio čoveku je previsok, a njegova je ambicija otud prevelika, i u njegovim očima oduvek postoji određena mera neposlušnosti. U Mom dovođenju čoveka u red, u okviru Mog suda njemu, bilo je mnogo toga mukotrpnog, mnogo toga dobronamernog, ali nijednu od tih stvari čovek ni najmanje ne naslućuje. Ni sa jednim ljudskim bićem nisam nikada grubo postupao; samo sam sprovodio odgovarajuće popravne mere kada je ljudski rod bio neposlušan i samo sam mu pružao odgovarajuću pomoć kada je bio slab. Međutim, kada se ljudski rod prema Meni odnosi uzdržano i, povrh toga, kada koristi Sotoninu strategiju obmane da se protiv Mene pobuni, istoga časa ću istrebiti ljudski rod, ostavljajući ga bez druge prilike da preda Mnom u velikom stilu prikaže svoje veštine, tako da više neće moći da se pompezno šepuri i maltretira druge na licu zemlje.

Ja na zemlji sprovodim Svoj autoritet, otkrivajući Svoje delo u potpunosti. Sve što je u Mom delu ogleda se na licu zemlje; na zemlji, ljudski rod nikada nije bio u stanju da dokuči Moje kretanje na nebu, niti da podrobno razmisli o orbitama i putanjama Moga Duha. Većina ljudskih bića shvata samo sitnice koje leže izvan duha, nesposobna da razume stvarno stanje duha. Zahtevi koje postavljam ljudskom rodu ne dolaze iz Mog nejasnog sopstva koje je na nebu, niti iz nemerljivog sopstva koje predstavljam na zemlji; Ja postavljam prikladne zahteve u skladu sa čovekovim rastom na zemlji. Nikada nikome nisam pravio poteškoće, niti sam od ikoga ikada tražio da „prospe svoju krv“ da bi Meni udovoljio – da li bi se Moji zahtevi mogli svesti samo na takve uslove? Od mnoštva stvorenja na zemlji, koje se ne pokorava redosledu reči u Mojim ustima? Koje od ovih stvorenja, koja dolaze pred Mene, Moje reči i Moj plamteći oganj ne pretvaraju u pepeo? Koje se od ovih stvorenja usuđuje da se „šepuri“, ponosno likujući preda Mnom? Koje se od ovih stvorenja preda Mnom ne klanja? Jesam li Ja Bog koji svemu stvorenom samo nameće ćutanje? Od mnoštva stvari u svemu stvorenom, biram one koje udovoljavaju Mojoj nameri; od mnoštva ljudskih bića u ljudskom rodu, biram ona kojima je stalo do Mog srca. Biram najbolju od svih zvezda, i time dodajem tračak svetlosti Svome carstvu. Hodam po zemlji, širim svuda Svoj miris i, na svakom mestu, za Sobom ostavljam Svoje obličje. Svako mesto odjekuje zvukom Moga glasa. Ljudi se svuda zadržavaju pred prelepim prizorima jučerašnjeg dana, jer se ceo ljudski rod priseća prošlosti…

Ceo ljudski rod žudi da vidi Moje lice, ali kada lično siđem na zemlju, svi se protive Mom dolasku i proteruju dolazak svetlosti, kao da sam Ja čovekov neprijatelj na nebu. Čovek Me pozdravlja sa odbrambenim svetlom u očima i ostaje stalno na oprezu, duboko uplašen da za njega možda imam druge planove. Pošto Me ljudska bića smatraju prijateljem koji im nije blizak, osećaju se kao da nameravam da ih nasumično ubijam. U čovekovim očima, Ja sam smrtonosni protivnik. Nakon što je usred nedaća okusio Moju toplinu, čovek, ipak, ostaje nesvestan Moje ljubavi i još uvek je odlučan u

tome da Me odbaci i da Mi prkosi. Daleko od toga da iskorišćavam njegovo stanje kako bih se ustremio protiv njega, Ja čoveka uzimam u toplinu zagrljaja, usta mu punim slašću i u stomak mu stavljam potrebnu hranu. Međutim, kada Moj uzavreli bes uzdrma planine i reke, Ja čoveku, zbog njegovog kukavičluka, više neću darovati ove različite oblike pomoći. U ovom trenutku, Ja ću se razbesneti, uskraćujući svim živim bićima priliku da se pokaju i, odustajući od svih Svojih nada koje polažem u čoveka, odmeriću mu kaznu koju i te kako zaslužuje. U tom trenutku, grmljavine tutnje i munje sevaju, poput talasa okeana koji divljaju, kao da se na desetine hiljada planina obrušilo. Munje i gromovi obaraju čoveka zbog njegovog buntovništva, a ostala stvorenja su pod udarima gromova i munja potpuno zbrisana; cela vaseljena odjednom pada u rasulo i ništa od stvorenog nije u stanju da povrati prvobitni dah života. Bezbrojne armije ljudi ne mogu da pobegnu od tutnjave groma; dok munje sevaju, jedna za drugom, horde ljudskih bića strmoglavljuju se u bujicu, koja se u potocima sliva niz planine. Najednom se svet „ljudi“ sastaje sa mestom čovekovog „odredišta“. Leševi plutaju po površini okeana. Zbog Mog gneva, ceo ljudski rod odlazi daleko od Mene, jer je čovek zgrešio protiv suštine Moga Duha, a njegovo Me je buntovništvo uvredilo. Ali, na mestima gde nema vode, drugi ljudi i dalje uživaju, uz smeh i pesmu, u obećanjima koja sam im darovao.

Kada svi ljudi utihnu, pred očima im prikažem zrak svetlosti. Tada se ljudima um razbistri i pogled izoštri, i više nisu spremni da ćute; time je duhovno osećanje trenutno prizvano u njihovim srcima. I dok se to dešava, ceo ljudski rod vaskrsava. Odbacivši svoje neizrečene pritužbe, svi ljudi dolaze pred Mene, pošto su dobili još jednu priliku za opstanak kroz reči koje obznanjujem. Ovo je stoga što sva ljudska bića žele da žive na licu zemlje. Ipak, ko je od njih ikada imao nameru da živi radi Mene? Ko je od njih ikada u sebi otkrio predivne stvari koje prinosi radi Mog uživanja? Ko je od njih ikada otkrio Moj primamljiv miris? Sva ljudska bića su grube i neoplemenjene stvari: spolja izgleda da zasenjuju oči, ali njihova suština nije u tome da Me iskreno vole, jer u dubokim odajama ljudskog srca, nikada nije bilo nijednog elementa Mene. Čovek je previše manjkav: čini se da njegovo poređenje sa Mnom otkriva onoliku provaliju kolika je ona između neba i zemlje. Iako je tako, Ja ne udaram na čovekova slaba i ranjiva mesta, niti ga ismevam zbog njegovih nedostataka. Moje ruke su hiljadama godina bile uposlene na zemlji i za sve to vreme Moje su oči neprekidno motrile nad celim ljudskim rodom. Ipak, nikada nisam nehajno uzeo nijedan ljudski život da se njime poigram kao da je igračka. Posmatram muke koje je čovek podneo i shvatam cenu koju je platio. Dok čovek stoji preda Mnom, Ja ne želim da ga uhvatim nespremnog kako bih ga izgrdio, niti želim da mu darujem nepoželjne stvari. Umesto toga, sve ovo vreme, samo sam opskrbljivao čoveka i donosio mu darove. Prema tome, sve u čemu čovek uživa jeste Moja blagodat, to je sve izobilje koje potiče iz Moje ruke. Pošto sam na zemlji, čovek nikada nije morao da trpi muke gladi. Umesto toga, dozvoljavam čoveku da u Mojim rukama primi stvari u kojima može da uživa i dozvoljavam ljudskom rodu da živi u Mojim blagoslovima. Zar ceo ljudski rod ne živi izložen Mojoj grdnji? I pošto u dubinama planina ima svega u

izobilju, a u vodama obilje stvari za uživanje, zar ljudi koji danas žive u Mojim rečima, tim više, nemaju hranu da je cene i okuse? Ja sam na zemlji i ljudski rod uživa u Mojim blagoslovima na zemlji. Kada zemlju ostavim za Sobom, i kada ujedno i Moje delo dostigne svoj završetak, ljudski rod više neće moći da na osnovu slabosti dobija Moje povlađivanje.

16. mart 1992. godine

Poglavlje 18

U bljesku munje, svaka životinja pokaže svoj pravi oblik. Isto tako, prosvetljen Mojom svetlošću, čovek je povratio svetost koju je nekada posedovao. O, iskvareni stari svete! Najzad se strovalio u prljavu vodu i, potonuvši ispod površine, pretvorio se u mulj! O, sav ljudski rode, Moja sopstvena tvorevino! Konačno su se ljudi ponovo vratili u život na svetlosti, pronašli temelj za postojanje i prestali da se koprcaju u blatu! O, mnoštvo stvorenih stvari koje držim u Svojim rukama! Kako se, kroz Moje reči, ne mogu obnoviti? Kako, na svetlosti, ne mogu da razviju svoje sposobnosti? Zemlja više nije samrtno mirna i tiha, nebo više nije pusto i tužno. Više nerazdvojeni prazninom, nebo i zemlja su ujedinjeni kao jedno, da se nikada ponovo ne razdvoje. Ovom radosnom prilikom, u ovom trenutku ushićenja, Moja pravednost i Moja svetost proširile su se celom vaseljenom i ceo ljudski rod ih bez prestanka veliča. Gradovi nebeski se smeju od radosti, a carstvo zemaljsko radosno poskakuje. Ko se u ovom trenutku ne raduje i ko takođe ne plače? Zemlja u svom iskonskom stanju pripada nebu, a nebo je sjedinjeno sa zemljom. Čovek je nit koja spaja nebo i zemlju, i zbog čovekove svetosti, zbog čovekove obnove, nebo više nije sakriveno od zemlje, a zemlja više nije nema prema nebu. Osmeh zadovoljstva krasi ljudska lica, a u svim njihovim srcima je skrivena slast koja ne poznaje granice. Čovek sa čovekom nije u zavadi, niti se ljudi međusobno svađaju. Ima li ikoga ko, u Mojoj svetlosti, ne živi u miru sa drugima? Ima li ikoga ko, na Moj dan, sramoti moje ime? Svoj pogled pun straha svi ljudi usmeravaju prema Meni, a u svom srcu Mi potajno uzvikuju. Ispitao sam svaki postupak ljudskog roda: među ljudima koji su očišćeni, više nema onih koji su Mi neposlušni, nema onih koji Me osuđuju. Ceo ljudski rod je prožet Mojom naravi. Svi ljudi počinju da Me spoznaju, približavaju Mi se i obožavaju Me. Čvrsto stojim u duhu čoveka, uzdignut sam do najvišeg vrha u ljudskim očima i tečem kroz krv u ljudskim venama. Radosno ushićenje u čovekovom srcu ispunjava svako mesto na licu zemlje, vazduh je oštar i svež, guste magle više ne prekrivaju zemlju, a sunce blistavo sija.

Sada, posmatrajte Moje carstvo, u kojem sam Ja car svega i u kojem Ja nad svime držim silu. Od početka stvaranja pa sve do danas, Moji sinovi su, pod Mojim vođstvom, prošli kroz toliko životnih nevolja, kroz toliko nepravdi u ovom svetu, kroz toliko prevrata

u ljudskom carstvu da danas borave u Mojoj svetlosti. Ko to ne plače zbog jučerašnjih nepravdi? Ko to ne lije suze zbog nedaća podnetih kako bi stigli tu gde jesu? I još jednom, ima li onih koji ne koriste ovu priliku da se Meni posvete? Ima li onih koji propuštaju ovu priliku da pokažu strast koja buja u njihovom srcu? Ima li onih koji, u ovom trenutku, ne iskazuju ono što su iskusili? U ovom času, sva ljudska bića Meni posvećuju najbolji deo sebe. Koliko njih muči žaljenje zbog jučerašnjih budalaština, koliko njih se sebe gnuša zbog jučerašnjih težnji! Sva ljudska bića su spoznala sebe, svi su uvideli Sotonina dela i Moju divotu, i u njihovom srcu sada ima mesta za Mene. Više se neću susretati sa odbojnošću ili odbijanjem među ljudima, jer je Moje veliko delo već ostvareno i više ga ništa ne ometa. Ima li danas među sinovima Moga carstva onih koji nisu razmišljali o svojim brigama? Ima li onih koji više ne dovode u sumnju načine na koje se Moje delo obavlja? Ima li onih koji se iskreno žrtvuju za Mene? Jesu li se smanjile nečistoće u vašem srcu? Ili su se povećale? Ako se nečisti elementi u vašem srcu nisu ni smanjili, a ni povećali, onda ću takve ljude kao što ste vi zasigurno odbaciti. Ono što Ja želim jesu sveti ljudi slični Meni, a ne nečisti demoni koji se bune protiv Mene. Iako nemam prevelike zahteve od ljudskog roda, unutrašnji svet ljudskoga srca toliko je komplikovan da ljudski rod ne može zdušno da se uskladi sa Mojom voljom niti da u trenu ispuni Moje namere. Velika većina ljudskih bića potajno se trudi u nadi da će ugrabiti poslednji pobednički venac. Velika većina se upinje svim silama, ne usuđujući se ni na trenutak da popusti, previše uplašena da po drugi put ne upadne u ropstvo Sotone. Oni se više ne usuđuju da na Mene imaju pritužbe, već Mi neprestano pokazuju svoju odanost. Čuo sam iskrene reči mnoštva ljudi, iskaze mnogih o njihovim bolnim iskustvima usred patnje; video sam toliko njih, u najtežim nevoljama, kako Mi nepogrešivo nude svoju odanost, i posmatrao ih kako koračaju trnovitim putem u potrazi za izlazom. U ovim okolnostima se nikada nisu požalili; čak ni onda kada su, nemoćni da pronađu svetlo, gubili pomalo nadu, nijednom se nisu požalili. Ali sam takođe čuo i mnoge ljude kako iz dubine svoga srca psuju, proklinju nebo i optužuju zemlju, a video sam isto tako mnoge ljude kako se usred nevolje prepuštaju očaju, kako poput đubreta bacaju sebe u kantu za smeće, da ih prekriju prljavština i buđ. Čuo sam toliko ljudi kako se, usled promene položaja, međusobno prepiru, što se odražava na njihov izraz lica, a što pak utiče na njihove odnose sa drugim ljudima, te tako prijatelji prestaju da budu prijatelji i postaju neprijatelji koji svojim jezicima nasrću jedni na druge. Velika većina koristi Moje reči kao metke iz mitraljeza, otvarajući neočekivano vatru na druge, sve dok ljudski svet posvud ne postane ispunjen strašnom galamom koja narušava spokojni mir. Srećom, sada je došao ovaj dan; inače, ko zna koliko njih je moglo stradati pod nemilosrdnim zamahom ove mitraljeske paljbe.

Nakon obznanjivanja Mojih reči, i držeći korak sa prilikama celog ljudskog roda, Moje carstvo, korak po korak, silazi na zemlju. Čovek više ne gaji potajno zabrinjavajuće misli, nije „zaokupljen“ drugim ljudima niti „razmišlja“ u njihovo ime. I tako, na zemlji više nema svadljivih rasprava i, nakon obznanjivanja Mojih reči, bivaju povučena razna

„oružja“ savremenog doba. Čovek sa čovekom ponovo pronalazi mir, ljudsko srce nanovo zrači duhom sloge i niko se više ne brani od prikrivenog napada. Ceo ljudski rod se vratio u normalno stanje i zaputio u novi život. Boraveći u novom okruženju, veliki broj ljudi se osvrće oko sebe, osećajući se kao da su ušli u sasvim novi svet, te zbog toga nisu u stanju da se odmah prilagode svom sadašnjem okruženju niti da odjednom zakorače na pravi put. Dakle, kad je reč o ljudskom rodu, u pitanju je ono „kad je duh voljan, ali je telo slabo“. Iako, za razliku od čoveka, Ja lično nisam iskusio gorčinu nevolje, ipak znam sve što treba da se zna o čovekovim nedostacima. Blisko sam upoznat sa čovekovim potrebama, a Moje razumevanje njegovih slabosti je potpuno. Iz tog razloga, Ja ne ismevam čoveka zbog njegovih mana; u zavisnosti od njegove nepravednosti, Ja samo primenjujem odgovarajuću „obrazovnu“ meru kako bih svima bolje pomogao da izađu na pravi put, kako bi ljudi prestali da budu lutajuća siročad i umesto toga postali bebe sa mestom koje se može nazvati domom. Ipak, Moji postupci su vođeni načelima. Ako ljudi nisu voljni da uživaju u blaženstvu koje je u Meni, Ja mogu samo da prihvatim to što oni žarko žele i strovalim ih u bezdan. U ovom trenutku, niko više u svom srcu ne bi trebalo da potajno ima pritužbe, već bi svi trebalo da budu u stanju da vide Moju pravednost u uređenju koje sam napravio. Ja ljudski rod ne primoravam da Me voli, niti i na jednog čoveka udaram zbog toga što Me voli. U Meni je potpuna sloboda, potpuno oslobađanje. Iako je čovekova sudbina u Mojim rukama, čoveku sam dao slobodnu volju, koja nije pod Mojom kontrolom. Na ovaj način, ljudska bića neće izmišljati načine da zbog Mojih upravnih odluka dospevaju u „nevolju“, već će radije, oslanjajući se na Moju velikodušnost, dobiti „oslobađanje“. I tako, mnogi ljudi u svom oslobođenju traže sopstveni izlaz, umesto da zbog Mene bivaju sputani.

Prema ljudskom rodu sam uvek bio široke ruke, nikada ne opterećujući ljude nerešivim problemima, ne dovodeći nikad nijednu osobu u nevolju. Zar nije tako? I premda Me mnogi ljudi ne vole, ovaj stav ne da Me ne potresa, već sam im dao slobodu, ostavljajući im prostor toliko da mogu slobodno da plivaju u moru gorčine i patnje. Jer čovek je nečasna lađa; iako vidi blagoslov koji držim u Svojoj ruci, ne zanima ga da u njemu uživa, već bi radije iščupao bič iz ruku Sotone, osuđujući tako sebe na to da ga Sotona proguta kao „hranu“. Naravno, ima onih koji su svojim očima videli Moju svetlost, pa tako, iako žive u mračnoj izmaglici sadašnjeg vremena, zbog ove izmaglice nisu izgubili veru u svetlost, već nastavljaju da opipavaju i traže kroz tu maglu – doduše putem zasutim preprekama. Kada se čovek pobuni protiv Mene, Ja ga obasipam svojim zahuktalim besom, pa zbog svoje neposlušnosti čovek tako može da strada. Kada Me posluša, Ja za njega ostajem skriven, podstičući time ljubav u dubini njegovog srca, ljubav koja ne nastoji da Mi se dodvorava, već da Mi priušti uživanje. Toliko puta sam, u čovekovoj potrazi za Mnom, zatvarao oči i ćutao, ne bih li izmamio njegovu pravu veru. Međutim, kada se ne oglašavam, čovekova vera se u trenu menja, i sve što vidim jeste njegova „lažna roba“, jer Me čovek nikada nije iskreno voleo. Tek kada se ispoljim, svi ljudi pokažu ogromnu „veru“; ali kada sam sakriven na Svom tajnom mestu, oni postaju

slabi i ponestaje im hrabrosti, kao da se plaše da Me ne uvrede; ima čak i onih koji Me, pošto nisu u stanju da vide Moje lice, podvrgavaju „temeljnom obrađivanju“, negirajući tako istinu o Mom postojanju. Koliko njih ostane takvo; koliko njih poseduje ovakav mentalitet. To nije ništa drugo do sklonost svih ljudi da prikrivaju ono ružno u sebi. Zbog toga, oni nerado skreću pažnju na svoje sopstvene nedostatke i jedino stisnutih zuba i skrivenih lica priznaju istinitost Mojih reči.

17. mart 1992. godine

Poglavlje 19

Čovekova je obaveza da uzme Moje reči kao osnovu svog opstanka. Ljudi moraju da utvrde svoj udeo u svakom pojedinačnom delu Mojih reči; ne učiniti to isto je što i traženje sopstvene propasti i prizivanje prezira. Čovek Me ne poznaje, i zbog toga, umesto da Mi prinese svoj život i ponudi Mi ga zauzvrat, on samo paradira preda Mnom sa smećem u rukama, pokušavajući time da Mi udovolji. Međutim, pošto ni izbliza nisam zadovoljan stvarima onakvim kakve jesu, Ja nastavljam da postavljam zahteve pred čoveka. Volim kada ljudi doprinose, ali mrzim kada zahtevaju. Svim ljudima su srca puna pohlepe; to je kao da đavo drži ljudsko srce u ropstvu, a niko ne može da se oslobodi i ponudi Mi svoje srce. Kada govorim, ljudi slušaju Moj glas sa ogromnom pažnjom; međutim, kada ućutim, oni se ponovo upuštaju u svoje „poduhvate“ i sasvim prestaju da obraćaju pažnju na Moje reči, kao da su Moje reči neki običan dodatak njihovim „poduhvatima“. Nikada nisam bio slab prema čoveku, a ipak sam bio strpljiv i tolerantan prema njemu. I tako, kao rezultat Moje popustljivosti, sva ljudska bića precenjuju sebe i nesposobna su za samospoznaju i samoanalizu; oni samo iskorištavaju Moje strpljenje da Me obmanu. Niko od njih se nikada nije iskreno brinuo za Mene i niko Me nije zaista cenio kao nešto što je milo njihovom srcu; samo kada su dokoni, oni Mi uzgred ukažu svoju pažnju. Trud koji sam utrošio na čoveka već je van svake mere; štaviše, radio sam na ljudima na načine koji nemaju presedana i, osim toga, dao sam im dodatno breme, kako bi, na osnovu onoga što imam i što jesam, mogli da steknu određeno znanje i da prođu kroz određenu promenu. Ne tražim od ljudi da budu puki „potrošači“; takođe tražim od njih da budu „proizvođači“ koji pobeđuju Sotonu. Iako ne mogu da zahtevam da čovek uradi bilo šta, Ja ipak imam merila za zahteve koje postavljam, jer postoji svrha u onome što radim, kao i osnova za Moje postupke: Ja se, za razliku od onoga što ljudi zamišljaju, ne poigravam nasumično, niti sam oblikovao nebo i zemlju i bezbrojne predmete stvaranja kako god da sam poželeo. U Mom delu ljudi treba da vide nešto i da dobiju nešto. Ne bi trebalo da protraće proleće svoje mladosti, niti da se prema svom životu ophode kao prema odeći nemarno ostavljenoj da se na njoj skuplja prašina, već bi trebalo da budu strogi čuvari samih sebe, uzimajući od Mog izobilja da bi obezbedili

svoje uživanje, sve dok zbog Mene više ne mogu ponovo da se okrenu Sotoni i dok zbog Mene ne pokrenu napade na Sotonu. Zar nisu moji zahtevi prema čoveku vrlo jednostavni?

Kada na Istoku počne da se nazire tračak svetlosti, svi ljudi u vaseljeni počinju da obraćaju malo više pažnje na nju. Pošto nisu više uronjeni u dubok san, ljudi kreću da posmatraju izvor ove istočne svetlosti. Zbog ograničenih mogućnosti, niko još nije uspeo da vidi mesto odakle ta svetlost potiče. Kada je sve u vaseljeni potpuno osvetljeno, ljudi se bude iz sna i tek tada shvataju da je Moj dan postepeno stigao do njih. Ceo ljudski rod slavi zbog dolaska svetlosti i stoga više ne leži mirno spavajući, niti je obamro. Pod sjajem Moje svetlosti, svim ljudima se bistre um i vid i iznenada se bude u radosti življenja. Pod okriljem magle, Ja promatram svet. Sve životinje miruju; zbog dolaska slabog tračka svetlosti, sve je postalo svesno da se približava jedan novi život. Iz tog razloga i životinje izlaze iz svojih jazbina, tražeći hranu. Ni biljke, naravno, nisu izuzetak, te pod zracima svetlosti njihovo zeleno lišće sjaji blistavim sjajem, dok čekaju da odigraju svoju ulogu za Mene dok sam na zemlji. Sva ljudska bića priželjkuju dolazak svetlosti, a ipak se plaše njenog dolaska, duboko zabrinuti da njihova ružnoća više neće moći da nađe zaklon. To je zato što su ljudi potpuno ogoljeni i nemaju čime da se pokriju. Stoga je zbog dolaska svetlosti mnogo ljudi zapalo u paniku i dospeli su u stanje šoka zbog njene pojave. Mnogi ljudi, kada vide svetlost, ispune se bezgraničnim kajanjem, gnušajući se sopstvene nečistoće, ali ipak su nemoćni da promene činjenice, ne mogu da učine ništa osim da čekaju da Ja izreknem presudu. Mnogi ljudi, oplemenjeni patnjom u tami, iznenada su, kada ugledaju svetlost, pogođeni njenim dubokim značenjem i od tada privijaju svetlost na grudi, iskreno se plašeći da je ne izgube ponovo. Mnogi ljudi, umesto da budu izbačeni iz koloseka zbog iznenadnog pojavljivanja svetlosti, naprosto obavljaju svoje svakodnevne poslove jer su dugi niz godina bili slepi i stoga ne samo da ne primećuju da je svetlost stigla, već u njoj ni ne pronalaze zadovoljstvo. U ljudskim srcima, Ja nisam ni uzvišen ni ponizan. Što se njih tiče, nije bitno da li postojim ili ne; kao da ljudski životi ne bi postali usamljeniji da Ja ne postojim i kao da njihovi životi ne bi postali radosniji da postojim. Pošto Me ljudska bića ne cene, Ja im pružam malo užitaka. Međutim, čim Mi ljudi budu posvetili makar i mrvicu više obožavanja i Ja ću promeniti Svoj stav prema njima. Stoga, tek kada ljudi dokuče ovu zakonitost, biće srećni da Mi se posvete i zatraže stvari koje držim u ruci. Nije valjda njihova ljubav prema Meni vezana samo za njihove interese? Nije valjda njihova vera u Mene vezana samo za ono što Ja dajem? Da li je moguće da, osim kada vide Moju svetlost, ljudi nisu u stanju da Me iskreno vole zahvaljujući svojoj veri? Nisu valjda njihova snaga i životnost ograničeni na današnje stanje? Da li je čoveku potrebna hrabrost da bi Me volelo?

Kao rezultat Mojeg postojanja, sijaset predmeta stvaranja ukazuju poslušnost i pokornost na mestima u kojima borave i, u odsustvu Moje discipline, ne odaju se bezobzirnoj razuzdanosti. Prema tome, planine postaju granice među nacijama na zemlji, vodene površine postaju prepreke koje drže ljude iz različitih zemalja razdvojene,

a vazduh postaje ono što teče od osobe do osobe u prostoru iznad zemlje. Jedino čovek nije sposoban da bude istinski poslušan zahtevima Moje volje; to je razlog zašto kažem da, od svega stvorenog, samo ljudi pripadaju kategoriji neposlušnih. Čovek Mi se nikada nije istinski pokorio i zato sam sve vreme držao ljude pod strogom disciplinom. Ako se među ljudima dogodi da se Moja slava proširi po čitavoj vaseljeni, onda ću sigurno uzeti svu Svoju slavu i učiniti da se ona ispolji pred ljudskim rodom. Pošto zbog svoje izopačenosti ljudi nisu dostojni da gledaju Moju slavu, hiljadama godina nijednom nisam izašao u javnost, uvek sam bio skriven; zato se Moja slava nikada nije ispoljila pred njima, te su stalno padali u ponor greha. Oprostio sam ljudima njihovu nepravednost, ali niko od njih ne zna kako da se čuvaju i umesto toga uvek ostaju otvoreni za greh, dozvoljavajući mu da im naudi. Zar to ne pokazuje čovekov nedostatak samopoštovanja i ljubavi prema sebi? Ima li ikoga među ljudima ko može istinski da voli? Koliko grama teži čovekova posvećenost? Zar nema falsifikovane robe pomešane u takozvanu autentičnost ljudi? Zar njihova posvećenost nije potpuna zbrka? Ono što zahtevam jeste njihova nepodeljena ljubav. Ljudi Me ne poznaju, i mada možda traže da Me spoznaju, neće Mi dati svoje istinito i iskreno srce. Od ljudi ne zahtevam ono što nisu voljni da daju. Ako Mi pruže svoju posvećenost, prihvatiću je bez ljubaznog odbijanja. Ako mi, međutim, ne veruju i odbiju da Mi ponude makar jednu mrvicu sebe, onda ću, umesto da se još više naljutim zbog toga, jednostavno raspolagati njima na neki drugi način i organizovati im odgovarajuće odredište. Grmljavina koja se kotrlja nebom pokosiće ljude; visoke planine će ih, dok se ruše, pokopati; izgladnele divlje zveri će ih proždrati; a okeani, koji nadolaze, sklopiće se nad njihovim glavama. Dok se ljudski rod upušta u bratoubilačke sukobe, svi ljudi će tražiti sopstveno uništenje u nesrećama koje su sami izazvali.

Carstvo se širi među ljudima, stvara se među ljudima i stoji među ljudima; ne postoji sila koja može uništiti Moje carstvo. Ko od vas, iz Mog naroda, koji se danas nalazite u carstvu, nije ljudsko biće među ljudskim bićima? Ko se od vas nalazi izvan ljudskog stanja? Kada Moja nova polazna tačka bude objavljena masama, kako će ljudi reagovati? Videli ste sopstvenim očima stanje ljudskog roda; valjda više ne gajite nadu da ćete zauvek ostati na ovom svetu? Sada hodam među Svojim narodom i živim među njima. Danas su blagosloveni ljudi koji Me iskreno vole. Blagosloveni su oni koji Mi se pokoravaju, oni će sigurno ostati u Mom carstvu. Blagosloveni su oni koji su Me spoznali, oni će sigurno imati silu u Mom carstvu. Blagosloveni su oni koji Me traže, oni će sigurno pobeći iz Sotoninih okova i uživati u Mojim blagoslovima. Blagosloveni su oni koji mogu da se odreknu sebe, oni će sigurno ući u Moj posed i naslediti izobilje Mog carstva. Setiću se onih koji zbog Mene jurcaju naokolo, radosno ću prigrliti one koji se daju za Mene, a onima koji Mi prinose darove pružiću uživanje. Blagosloviću one koji uživaju u Mojim rečima; oni će zasigurno biti stubovi koji će podupirati sleme u Mom carstvu i u Mojoj kući će imati izobilje bez premca, tako da niko neće moći da se poredi s njima. Da li ste ikada prihvatili blagoslove koji su vam dati? Da li ste ikada tražili obećanja koja su vam data? Vi ćete sigurno, pod vođstvom Moje svetlosti, uspeti da se oslobodite stiska sila tame. Usred

tame, sigurno nećete izgubiti iz vida svetlost koja vas vodi. Sigurno ćeš biti gospodar svega stvorenog. Sigurno ćeš biti pobednik pred Sotonom. Sigurno ćete, kada dođe propast carstva velike crvene aždaje, ustati među bezbroj ljudi da svedočite o Mojoj pobedi. Vi ćete svakako postojano i nepokolebljivo stajati u zemlji Sinim. Kroz patnje koje trpiš, nasledićeš Moje blagoslove i sigurno ćeš isijavati Moju slavu kroz celu vaseljenu.

19. mart 1992. godine

Poglavlje 20

Bogatstva Mog doma se ne daju izbrojati i nedokučiva su, a ipak čovek nikada nije došao do Mene da u njima uživa. Čovek nije sposoban da sam za sebe uživa, niti da sebe sačuva sopstvenim trudom; umesto toga, oduvek je polagao svoje poverenje u druge. Od svih onih koje Ja posmatram, niko Me nikad nije tražio namerno i direktno. Svi oni dolaze pred Mene na nagovor drugih, sledeći većinu, i nisu voljni da plate cenu niti da ulože vreme kako bi svoj život obogatili. Dakle, nijedan čovek nikada nije živeo u stvarnosti i svi ljudi žive životom bez smisla. Zbog davno utvrđenih čovekovih puteva i običaja, tela svih ljudi su poprimila miris zemlje. Kao rezultat toga, čovek je otupeo, postao neosetljiv na pustoš ovog sveta i samo se zamajava uživanjem u ovom zaleđenom svetu. U čovekovom životu nema ni najmanje topline, i on je lišen bilo kakvog traga ljudskosti ili svetla – pa ipak, on oduvek ugađa samom sebi i svoj bezvredni životni vek provodi jureći unaokolo, a ne postiže ništa. Za tren oka dođe mu samrtni čas, i čovek umire gorkom smrću. Na ovom svetu, on nikada ništa nije ni postigao ni dobio – dolazi na svet u žurbi i u žurbi iz njega odlazi. Niko od njih, po Mom mišljenju, ništa nije ni doneo ni odneo, pa se stoga čoveku čini da je ovaj svet nepravedan. A ipak se nikom ne žuri odavde. Svi samo iščekuju dan kada će Moje obećanje sa neba iznenada doći među ljude, dopuštajući im da, dok se nalaze na stranputici, još jednom pogledaju na put večnog života. Prema tome, čovek se usredsređuje na svako Moje delo i postupak kako bi video da li sam zaista održao obećanje koje sam mu dao. Kada je usred nevolja ili u krajnjem bolu, ili je izložen kušnjama kojima samo što nije podlegao, čovek proklinje dan kada se rodio kako bi što pre mogao da pobegne od svojih neprilika i preseli se na neko drugo, idealno mesto. Ali kada kušnje prođu, čovek je ispunjen radošću. On slavi dan svog dolaska na svet i traži od Mene da blagosiljam dan kada je rođen; u tim trenucima, čovek više ne pominje kletve iz prošlosti, duboko strahujući da će smrt po drugi put doći po njega. Kada Moje ruke uzdignu taj svet, ljudi radosno plešu, nisu više žalosni i svi zavise od Mene. Kada Ja pokrijem Svoje lice rukama Svojim, i gurnem ljude pod zemlju, oni istog trenutka gube dah i jedva uspevaju da prežive. Svi upućuju vapaje ka Meni, prestravljeni da ću ih uništiti, jer svi oni žele da vide dan kada Ja zadobijam slavu. Čovek na Moj dan gleda kao na središte svog postojanja, a ljudski rod je preživeo

do današnjeg dana samo zahvaljujući svojoj čežnji za danom dolaska Moje slave. Blagoslov koji sam sopstvenim ustima izrekao glasi da su oni koji su rođeni tokom poslednjih dana imali dovoljno sreće da vide svu Moju slavu.

Tokom minulih vremena, mnogi su sa ovog sveta otišli razočarani i nerado, dok su mnogi na njega došli sa nadom i verom. Za mnoge sam uredio da dođu i mnoge sam oterao. Nebrojeno mnogo ljudi prošlo je kroz Moje ruke. Mnogi su duhovi bačeni u Ad, mnogi su živeli u telu, a mnogi su umrli i ponovo se rodili na zemlji. Ipak, nijedan od njih nije nikada imao priliku da uživa u blagoslovima današnjeg carstva. Toliko sam toga dao čoveku, a on je ipak malo toga dobio, jer ga je juriš Sotoninih sila onesposobio da uživa u svim Mojim bogatstvima. On je samo imao sreće da ih posmatra, ali nije bio u stanju da u njima uživa. Čovek nikada nije otkrio riznicu u svom telu da bi primio bogatstvo sa nebesa, te je tako izgubio blagoslove kojima sam ga darivao. Nije li čovečji duh upravo ono što čoveka čini sposobnim da se poveže sa Mojim Duhom? Zašto Me čovek nikada nije povezao sa svojim duhom? Zašto Mi se približava u telu, a nesposoban je da to isto učini u duhu? Da li je Moje pravo lice, lice telesnosti? Zašto čovek ne poznaje Moju suštinu? Zar zaista u duhu čovečjem nikada nije bilo ni traga od Mene? Da li sam u potpunosti iščezao iz duha čovečjeg? Ako čovek ne zakorači u oblast duhovnog, kako može da dokuči Moje namere? Da li po mišljenju čoveka postoji nešto što može direktno da prodre u duhovno carstvo? Mnogo sam puta svojim Duhom pozivao čoveka, a ipak se čovek ponaša kao da ga provociram, posmatrajući Me sa udaljenosti, u velikom strahu da ću ga Ja povesti u neki drugi svet. Mnogo sam se puta raspitivao o duhu čovečjem, a on ipak ostaje u potpunosti nesvestan toga, duboko strahujući da ću zakoračiti u njegov dom i ugrabiti priliku da ga lišim svega što mu pripada. Stoga se on zatvara preda Mnom, puštajući Me da stojim pred hladnim, čvrsto zatvorenim vratima. Mnogo je puta čovek pokleknuo i Ja sam ga spasao, a ipak, pošto se probudi, on Me odmah napušta i, nedotaknut Mojom ljubavlju, strelja Me opreznim pogledom; nikada Ja nisam ogrejao srce čovekovo. Čovek je jedna bezosećajna, hladnokrvna životinja. Iako je u Mom zagrljaju toplo, on nikada time nije bio duboko dirnut. Čovek je poput divljaka sa planine. Nikada nije cenio svu Moju brigu za ljudski rod. Nije voljan da Mi priđe i radije boravi u planinama, gde mu prete divlje zveri – pa on ipak i dalje ne želi da u Meni potraži zaklon. Ja nikoga ne prisiljavam: Ja samo obavljam svoje delo. Doći će dan kada će čovek na Moju stranu doplivati iz središta moćnog okeana, kako bi mogao da uživa u svim bogatstvima na zemlji i da iza sebe ostavi opasnost da ga more proguta.

Kako se Moje reči ispunjavaju, carstvo se na zemlji postepeno gradi i čovek se postepeno vraća u normalno stanje, te se tako na zemlji uspostavlja carstvo u Mom srcu. U tom carstvu, sav narod Božji počinje ponovo da živi životom normalnog čoveka. Nema više ciče zime, koju je zamenio svet sačinjen od gradova proleća, u kojima proleće traje čitave godine. Ljudi više nisu suočeni sa turobnim, jadnim čovečjim svetom, niti više moraju da podnose njegovu hladnoću. Ljudi se ne tuku međusobno, države više ne idu u rat jedne protiv drugih, niti više ima pokolja i krvi koja iz tih pokolja teče; sva je zemlja

ispunjena srećom i toplina vrvi posvuda među ljudima. Krećem se po tom svetu, uživam sa vrha Svog prestola i živim među zvezdama. Anđeli Mi nude nove pesme i nove plesove. Oni više ne liju suze zbog sopstvene krhkosti. Preda Mnom se više ne čuje plač anđela i niko Mi se više ne žali na težak život. Danas svi vi živite preda Mnom; sutra ćete svi biti u Mom carstvu. Nije li to najveći blagoslov kojim sam darovao čoveka? Zbog cene koju danas plaćate, nasledićete blagoslove budućnosti i živećete u Mojoj slavi. Da li i dalje ne želite da se pozabavite suštinom Moga duha? Da li i dalje želite da kasapite sami sebe? Ljudi su voljni da slede ona obećanja koja mogu da vide, čak i ako su ona kratkog daha, ali niko nije voljan da prihvati obećanja sutrašnjice, iako će ona trajati večno. Ono što je čoveku vidljivo Ja ću uništiti, a ono što čovek ne može da opipa, Ja ću ostvariti. U tome je razlika između Boga i čoveka.

Čovek je računao kada će Moj dan doći, ali ipak niko nikada nije saznao tačan datum, te tako čovek može da živi samo u svojevrsnom stanju ošamućenosti. Pošto čovekove čežnje odjekuju bezgraničnim nebesima, a potom nestaju, čovek je uvek iznova gubio nadu, tako da je potonuo u svoje trenutne okolnosti. Cilj mojih izjava nije da čoveka nateram da se bavi datumima, niti da ga dovedem do toga da se uništi u nastupu očaja. Želim da nateram čoveka da prihvati Moje obećanje, i želim da svi ljudi širom sveta imaju udeo u Mom obećanju. Ono što želim jesu živa bića prepuna života, a ne leševi ogrezli u smrti. Zavaljen za carskom trpezom, Ja ću svim ljudima na zemlji narediti da se preda Mnom postroje za smotru. Ja ne dopuštam nečistima da stanu preda Me. Ja ne trpim da se čovek na bilo koji način meša u Moje delo; svi oni koji se mešaju bivaju bačeni u tamnicu, a čak i nakon što budu oslobođeni i dalje su izloženi strašnim nedaćama, pržeći se na užarenom zemaljskom ognju. Dok boravim u Svom ovaploćenom telu, prezreću svakoga ko s Mojim telom bude raspravljao o Mom delu. Sve sam ljude mnogo puta podsećao da Ja srodnika na zemlji nemam, i da će biti uništeni svi koji na Mene gledaju kao na sebi ravnog, i vuku Me k sebi kako bi se zajedno sa Mnom, prisećali prošlih vremena. Tako Ja zapovedam. U takvim stvarima nisam ni najmanje popustljiv prema čoveku. Svi oni koji se mešaju u Moje delo i nude Mi savete dobiće Moju grdnju i nikada im to neću oprostiti. Ako ne govorim prostim jezikom, čovek se nikada neće opametiti i nesvesno će se naći pod Mojom grdnjom – jer čovek Mene ne poznaje u Mom telesnom obliku.

20. mart 1992. godine

Poglavlje 21

Čovek pada usred Moje svetlosti i stoji čvrsto zahvaljujući Mom spasenju. Kada Ja donosim spasenje celoj vaseljeni, čovek pokušava da nađe načine da uđe u tok Moje obnove, ali ima mnogo onih koji su ovim naletom obnove zbrisani bez traga; mnogo je

onih koje su bujične vode podavile i progutale; a mnogo je i onih koji stoje čvrsto usred bujice, koji nikada nisu izgubili osećaj za pravac i koji su bujicu tako pratili sve do danas. Ja u korak napredujem sa čovekom, a ipak, čovek Me nikada nije spoznao; poznaje samo odeću koju Ja nosim spolja, ali je neupućen u bogatstva skrivena u Meni. Iako čoveka opskrbljujem i obezbeđujem svakodnevno, on nije sposoban za istinsko prihvatanje, nije u stanju da primi sva bogatstva koja Ja dajem. Mojoj pažnji ne izmiče ništa od ljudske pokvarenosti; Meni je njegov unutrašnji svet jasan poput sjajnog meseca na vodi. Prema čoveku se ne ophodim nemarno, niti za njega stvari radim površno; reč je samo o tome da čovek nije u stanju da preuzme odgovornost za sebe, pa je stoga ceo ljudski rod oduvek bio izopačen, a čak ni danas nije u stanju da se izbavi iz takve izopačenosti. Jadni i žalosni ljudski rode! Kako to da Me čovek voli, a ne može da sledi namere Moga Duha? Zar Sebe zaista nisam otkrio ljudskom rodu? Zar ljudski rod zaista nikada nije video Moje lice? Da li je moguće da sam prema ljudskom rodu pokazao premalo milosti? O, buntovnici celog ljudskog roda! Moraju se smrviti pod Mojim nogama; moraju nestati usred Moje grdnje i, onoga dana kada Moj veliki poduhvat bude završen, moraju biti izgnani iz ljudskog roda, tako da ceo ljudski rod spozna njihovo ružno lice. Zbog prevelike zamućenosti celog sveta i usled njegove prevelike buke, čovek retko viđa Moje lice ili čuje Moj glas, pa je stoga previše lenj da Moje lice traži i da pokuša da shvati Moje srce. Nije li u tome uzrok ljudske iskvarenosti? Zar zbog toga čovek ne oskudeva? Ceo ljudski rod je oduvek bio unutar Moje opskrbe; da nije bilo tako, da nisam bio milostiv, ko bi preživeo sve do danas? Nema premca bogatstvima koja su u Meni, ali je i sva nesreća u Mojim rukama – i ko može da pobegne od nesreće kad god mu se prohte? Dozvoljavaju li to čoveku njegove molitve ili plač u njegovom srcu? Čovek Mi se nikada nije istinski molio, pa tako među celim ljudskim rodom nema nikoga ko je ikada proživeo ceo svoj život usred istinske svetlosti; ljudi samo žive u svetlosti čija pojava povremeno zatreperi. To je ono što je dovelo do današnje oskudice u ljudskom rodu.

Svi su na ivici strpljenja, spremni da za Mene daju sve od sebe ne bi li od Mene nešto i dobili, pa zato, polazeći od ljudske psihologije, Ja čoveku dajem obećanja kako bih u njemu nadahnuo pravu ljubav. Da li prava ljubav čoveku zaista daje snagu? Je li čovekova odanost Meni ta koja je dirnula Moj Duh na nebu? Nebo nikada nije bilo ni najmanje pogođeno čovekovim postupcima, te ako bi Moj odnos prema čoveku bio zasnovan na svakom njegovom postupku, ceo ljudski rod bi živeo usred Moje grdnje. Viđao sam mnoge ljude sa suzama koje im se slivaju niz obraze i viđao sam mnoge ljude koji su svoja srca prinosili u zamenu za Moja bogatstva. Uprkos takvoj „pobožnosti“, nikada čoveku, zbog njegovih iznenadnih poriva, nisam tek tako davao sve što je Moje, jer Mi se čovek drage volje nije nikada posvetio. Poskidao sam maske svih ljudi i pobacao te maske u ognjeno jezero i, posledično, čovekova navodna odanost i molbe nikada nisu čvrsto opstale preda Mnom. Čovek je poput oblaka na nebu: kada vetar zavija, on se plaši moći njegove sile i stoga žurno lebdi za njim, duboko uplašen da će zbog svoje neposlušnosti biti oboren. Zar to nije ružno lice čoveka? Nije li to takozvana

poslušnost čovekova? Nije li to čovekovo „pravo osećanje“ i lažna dobra volja? Mnogi ljudi se opiru tome da ih ubede sve izjave koje izlaze iz Mojih usta, a mnogi ne prihvataju Moju procenu, pa otud njihove reči i postupci otkrivaju njihove buntovne namere. Da li je to što govorim suprotno čovekovoj staroj prirodi? Zar čoveka nisam prikladno definisao prema „zakonima prirode“? Čovek Mi nije istinski poslušan; da Me on istinski traži, ne bih morao toliko da govorim. Čovek je bezvredno smeće i moram da upotrebim Svoju grdnju da bih ga naterao da krene napred; da to ne učinim, kako bi – iako su obećanja koja mu dajem dovoljna da u njima uživa – njegovo srce moglo da bude ganuto? Tokom brojnih godina, čovek je oduvek živeo okružen mukotrpnom borbom; može se reći da je oduvek živeo u očaju. Shodno tome, postao je utučen, fizički i psihički iscrpljen, pa stoga ne prihvata s radošću bogatstvo koje mu dajem. Čak ni danas, niko nije u stanju da od Mene prihvati svu slast duha. Ljudi jedino mogu ostati u siromaštvu i iščekivati poslednji dan.

Mnogi ljudi žele da Me istinski vole, međutim, pošto njihova srca ne pripadaju njima samima, oni nemaju kontrolu nad sobom; mnogi ljudi Me zaista vole dok proživljavaju kušnje koje im dajem, ali nisu u stanju da dokuče da zaista postojim, pa Me jedino vole u praznini, a ne zbog Mog stvarnog postojanja; mnogi ljudi polože svoje srce pred Mene i više na svoje srce ne obraćaju pažnju, pa im tako Sotona otima srca kad god mu se za to ukaže prilika, nakon čega Me oni napuštaju; mnogi Me ljudi iskreno vole kada ih opskrbljujem Svojim rečima, ali oni Moje reči ne sačuvaju u svom duhu, već ih nemarno koriste kao da su javno dobro i, kad god im se prohte, bacaju ih tamo odakle su došle. Čovek Me traži usred bola i u Mene gleda usred kušnji. U vremenima spokoja uživa u Meni, a kada je u opasnosti, odriče Me se; kada je zauzet, on Me zaboravlja, a kada je besposlen, prema Meni se odnosi površno – ipak, nikada Me niko nije voleo celog svog života. Želim da čovek preda Mnom bude iskren: od njega ne tražim da Mi išta dâ, već samo da Me svi ljudi shvate ozbiljno, da Mi, umesto što Mi se dodvoravaju, dozvole da vratim iskrenost čoveka. Svi ljudi su prožeti Mojim prosvećenjem, prosvetljenjem i cenom Mojih napora, ali su svi ljudi prožeti i stvarnom činjenicom svakog ljudskog postupka, kao i time što Me obmanjuju. Kao da su sastojci čovekove obmane u njemu prisutni još iz materice, kao da od rođenja poseduje ove posebne veštine za varanje. Štaviše, on nikada nije obznanio svoj plan; niko nikada nije prozreo izvor ovih lažljivih veština. Shodno tome, čovek živi usred obmane a da toga nije ni svestan, i kao da sâm sebi oprašta, kao da je to Božje uređenje, a ne način na koji Me namerno obmanjuje. Nije li to sâm izvor načina na koji Me čovek obmanjuje? Nije li to njegovo lukavo zamešateljstvo? Nikada Me nisu zbunjivala čovekova laskanja i smicalice, jer sam njegovu suštinu odavno prozreo. Ko zna koliko je nečistoće u njegovoj krvi i koliko je Sotoninog otrova u njegovoj srži? Svakim danom čovek se na to sve više navikava, u toj meri da ne oseća štetu koju mu je Sotona naneo, pa ga stoga ni ne zanima da otkrije „veštinu zdravog postojanja“.

Kada je čovek udaljen od Mene i kada Me iskušava, Ja se od njega krijem među oblacima. Shodno tome, on ne može da pronađe nikakav Moj trag, i živi samo od ruke

onih pokvarenih, čineći sve što oni traže. Kada Mi je čovek blizu, Ja mu se pojavljujem i od njega ne krijem Svoje lice, pa u tom trenutku čovek vidi Moj ljubazni lik. On iznenada dolazi sebi i, premda toga nije ni svestan, u njemu se rađa ljubav prema Meni. U svom srcu, on najednom oseća neuporedivu slast i pita se kako je mogao da ne zna za Moje postojanje u vaseljeni. Tako čovek ima veći osećaj za Moju divotu i, povrh toga, za Moju dragocenost. Posledično, on više ne želi da Me ikada napusti, vidi Me kao svetlost svog opstanka i, duboko uplašen da ću ga napustiti, čvrsto Me grli. Čovekov zanos Me ne dotiče, ali prema njemu jesam milostiv zbog njegove ljubavi. U ovo doba, čovek bez odlaganja živi usred Mojih kušnji. Moje lice nestaje iz njegovog srca i on trenutno oseća da mu je život prazan i počinje da razmišlja o bekstvu. U ovom je času čovekovo srce ogoljeno. On Me ne grli zbog Moje naravi, već traži da ga štitim zbog Svoje ljubavi. Međutim, kada čoveku uzvratim Svojom ljubavlju, on se odmah predomišlja; raskida svoj savez sa Mnom i otrže se od Mog suda, ne želeći da više ikada pogleda Moje milostivo lice, pa tako menja svoje mišljenje o Meni i govori da Ja nisam nikada spasio čoveka. Da li prava ljubav podrazumeva samo milost? Da li Me čovek voli jedino ako živi ispod Moje blistave svetlosti? Osvrće se na jučerašnji dan, ali živi u današnjem – nije li ovo ljudsko stanje? Hoćete li zaista biti ovakvi i sutra? Ono što želim jeste da čovek ima srce koje iz same dubine žudi za Mnom, a ne ono koje Mi svojom površnošću udovoljava.

21. mart 1992. godine

Poglavlje 22

Čovek živi usred svetlosti, ali nije svestan dragocenosti te svetlosti. Ne zna šta je suština svetlosti ni izvor svetlosti, a štaviše ne zna ni kome ta svetlost pripada. Kada ljudima darujem svetlost, odmah ispitujem stanja među ljudima: zahvaljujući svetlosti, svi ljudi se menjaju i rastu, i napustili su tamu. Gledam u svaki kutak vaseljene, i vidim da su planine zahvaćene maglom, da su se vode zaledile od hladnoće i da, zbog dolaska svetlosti, ljudi gledaju prema Istoku, kako bi mogli da otkriju nešto dragocenije – ipak, čovek je i dalje nesposoban da usred magle razazna jasan pravac. Pošto je ceo svet prekriven maglom, kada pogledam sa oblaka, nikada nema čoveka koji otkriva Moje postojanje. Čovek nešto traži na zemlji; čini se da je u potrazi za hranom; izgleda da namerava da sačeka Moj dolazak – a, ipak, ne zna Moj dan i može samo počesto da gleda u odblesak svetlosti na Istoku. Među svim ljudima, tragam za onima koji su zaista po Mom srcu. Koračam među svim ljudima i živim među svim ljudima, međutim, čovek na zemlji je živ i zdrav, pa stoga nema nikoga ko je zaista po Mom srcu. Ljudi ne znaju kako da mare za Moju volju, ne mogu da vide Moje postupke, ne mogu da se kreću unutar svetlosti i da budu njome obasjani. Iako čovek uvek čuva Moje reči, nesposoban je da prozre Sotonine obmanjujuće smicalice; budući da je čovek previše mali rastom,

nije u stanju da čini ono što mu srce želi. Čovek Me nikada nije iskreno voleo. Kada ga uzdižem, oseća se nedostojnim, ali to ga ne podstiče da pokuša da Mi udovolji. Naprosto drži „poziciju“ koju sam poverio u njegove ruke i pomno je preispituje; neosetljiv na Moju ljupkost, on pak istrajava u tome da halapljivo guta blagodati svoje pozicije. Nije li ovo čovekov nedostatak? Kada se planine pomere, da li bi mogle da idu zaobilazno samo radi tvoje pozicije? Kada vode teku, da li bi mogle da se zaustave pred pozicijom čoveka? Da li bi nebo i zemlja mogli da se preokrenu ljudskom pozicijom? Nekada sam, iznova i iznova, prema čoveku bio milostiv – ipak, to niko ne uvažava niti ceni. Naprosto su to slušali kao da je neka priča ili su to čitali kao roman. Zar Moje reči zaista ne dotiču čovekovo srce? Zar Moje izjave zaista ostaju bez dejstva? Da li je moguće da niko ne veruje u Moje postojanje? Čovek sebe ne voli; umesto toga, udružuje se sa Sotonom da bi Me napao i Sotonu koristi kao „sredstvo“ kojim će Mi služiti. Prozreću sve Sotonine prepredene smicalice i sprečiću ljude na zemlji da prihvataju Sotonine prevare, da Mi se ne bi opirali zbog njegovog postojanja.

U carstvu, Ja sam Car – ali umesto da se prema Meni odnosi kao prema Caru u carstvu, čovek Me posmatra kao „Spasitelja koji je sišao sa neba“. Shodno tome, on čezne da mu dam milostinju i ne traga za znanjem o Meni. Toliko njih se preda Mnom molilo kao da su prosjaci; toliko njih Mi je otvorilo svoje „vreće“ i preklinjalo Me je da im udelim hranu da prežive; toliko njih je svoje pohlepne oči uprlo u Mene poput gladnih vukova, u želji da Me halapljivo progutaju i napune svoje stomake; toliko njih je pokunjeno pognulo glave zbog svojih prestupa i osetilo stid, moleći Me za blagost ili spremno prihvatajući Moju grdnju. Kada obznanim Svoje izjave, različite čovekove gluposti deluju besmisleno, i njegovo se pravo obličje otkriva u svetlosti; a u blistavoj svetlosti, čovek ne može da oprosti sebi. Stoga, žuri da se preda Me pokloni i ispovedi svoje grehe. Zbog čovekovog „poštenja“, Ja ga još jednom podižem na kočiju spasenja i zato Mi je zahvalan i upućuje Mi pogled pun ljubavi. Ipak, on i dalje nije voljan da u Meni zaista potraži utočište, i nije Mi u potpunosti predao svoje srce. Samo se Mnome hvališe, a ipak Me istinski ne voli, jer svoju pažnju nije usmerio na Mene; njegovo je telo preda Mnom, ali je njegovo srce iza Mene. Pošto je čovekovo shvatanje pravila previše oskudno i ne interesuje ga da dođe pred Mene, Ja mu pružam odgovarajuću podršku, kako bi iz svoje uporne neukosti mogao da se okrene prema Meni. Upravo je ovo milost koju dajem čoveku i metod kojim nastojim da ga spasim.

Ljudi širom vaseljene slave dolazak Moga dana, a anđeli koračaju među celokupnim Mojim narodom. Kada Sotona izaziva ometanje, anđeli, zbog svoje službe na nebu, uvek pomažu Mom narodu. Oni nemaju ljudske slabosti usled kojih bi ih đavo obmanuo, već se, pri naletu sila tame, upravo trude da kroz maglu iskuse život čoveka. Ceo Moj narod se pokorava pod Mojim imenom i niko nikada ne ustaje da Mi se otvoreno suprotstavi. Zahvaljujući trudu anđela, čovek prihvata Moje ime i svi su usred toka Moga dela. Svet se ruši! Vavilon je paralisan! O, religiozni svete! Kako ga ne bi mogla uništiti Moja vlast na zemlji? Ko se i dalje usuđuje da se o Mene oglušuje i Meni se protivi? Pisari? Svaki

verski službenik? Vladari i vlasti na zemlji? Anđeli? Ko ne slavi savršenstvo i punoću Moga tela? Među svim narodima, ko ne peva hvalospeve o Meni bez prestanka, ko nije uvek srećan? Ja živim u postojbini velike crvene aždaje, ali Me to ne nagoni da zadrhtim od straha niti da pobegnem, jer su svi njeni ljudi već počeli da je se gnušaju. Nikada ništa nije izvršilo svoju „dužnost“ pred aždajom radi same aždaje; umesto toga, sve stvari postupaju kako im odgovara i svaka ide svojim putem. Kako ne bi mogle da propadnu zemlje na zemaljskoj kugli? Kako ne bi mogle da se sruše zemlje na zemaljskoj kugli? Kako Moj narod ne bi mogao da se veseli? Kako ne bi mogao da peva od radosti? Je li to čovekovo delo? Je li to ljudskih ruku delo? Čoveku sam dao koren postojanja i opskrbio ga materijalnim stvarima, ali je on nezadovoljan trenutnim prilikama i traži da uđe u Moje carstvo. Međutim, kako bi tako lako mogao ući u Moje carstvo, a da ne plati cenu, nespreman da ponudi svoju nesebičnu odanost? Umesto da od čoveka išta iznuđujem, Ja mu postavljam zahteve kako bi se Moje carstvo na zemlji ispunilo slavom. Čoveka sam usmeravao sve do današnjeg doba, on postoji u ovom stanju i živi usred vođstva Moje svetlosti. Da nije tako, ko bi od ljudi na zemlji znao sopstvene izglede? Ko bi razumeo Moju volju? Svojim zahtevima prema čoveku Ja pridodajem Svoju opskrbu; nije li to u skladu sa zakonima prirode?

Juče ste živeli usred vetra i kiše; danas ste ušli u Moje carstvo i postali ste njegov narod; a sutra ćete uživati u Mojim blagoslovima. Ko je ikada zamišljao takve stvari? Koliko ćete nevolja i nedaća iskusiti u svom životu – znate li? Napredujem usred vetra i kiše, provodio sam godinu za godinom među ljudima i dolazio sam na vreme sve do današnjeg dana. Nisu li to upravo koraci Mog plana upravljanja? Ko je ikada nešto pridodao Mom planu? Ko može da se otrgne od koraka Mog plana? Živim u srcima stotina miliona ljudi, Ja sam Car među stotinama miliona ljudi, a stotine miliona ljudi Me je odbacilo i oklevetalo. Moj lik nije zaista u čovekovom srcu. U Mojim rečima čovek samo nejasno zapaža Moje slavno lice, ali zbog ometanja njegovih misli, on ne veruje sopstvenim osećanjima; u njegovom srcu sam samo nejasan Ja, ali se na tom mestu dugo ne zadržavam. Pa je stoga i njegova ljubav prema Meni ovakva: njegova se ljubav prema Meni pojavljuje isprekidano, kao da Me svaki čovek voli shodno sopstvenom temperamentu, kao da se njegova ljubav pali i gasi u izmaglici pod mesečinom. Samo zahvaljujući Mojoj ljubavi, čovek danas ostaje i imao je sreću da preživi. Da nije tako, ko među ljudima, zbog svog krhkog tela, ne bi bio posečen laserom? Čovek sebe i dalje ne spoznaje. Šepuri se preda Mnom i hvali se iza Mojih leđa, ali se niko ne usuđuje da Mi se suprotstavi tu preda Mnom. Međutim, čovek ne zna značenje suprotstavljanja o kome govorim; umesto toga, on istrajava u pokušaju da Me prevari i nastavlja sebe da uzdiže – zar Mi se ovim otvoreno ne suprotstavlja? Tolerišem čovekovu slabost, ali nipošto nisam blag prema njegovom suprotstavljanju. Iako mu je poznato to značenje, nije spreman da postupa u skladu sa ovim značenjem, naprosto se ponaša prema svojim željama i obmanjuje Me. Svojim rečima u svakom trenutku jasno obznanjujem Svoju narav, ali se čovek ne miri sa porazom – on istovremeno otkriva svoju narav. Usred Mog suda, čovek

će biti sasvim uveren, a usred Moje grdnje, konačno će proživeti Moj lik i postati Moje ispoljavanje na zemlji!

22. mart 1992. godine

Poglavlje 23

Dok se Moj glas izgovara, dok iz Mojih očiju izbija oganj, Ja bdim nad celom zemljom, Ja posmatram celu vaseljenu. Ceo ljudski rod Mi se moli, podižući svoj pogled prema Meni, preklinjući Me da obuzdam Svoj bes i zaklinjući se da se više neće buniti protiv Mene. Međutim, ovo više nije prošlost; ovo je sadašnjost. Ko može da vrati Moju volju? Zasigurno to ne mogu molitve u ljudskim srcima, niti reči u njihovim ustima? Ko je mogao da preživi sve do danas, a da to nije bilo zahvaljujući Meni? Ko preživljava ikako drugačije osim kroz reči u Mojim ustima? Koga ne nadzire Moje oko? Svoje novo delo obavljam na celoj zemlji i ko je od njega ikada uspeo da pobegne? Mogu li ga planine izbeći uz sav napor svoje visine? Mogu li ga izbeći vode svojim beskrajnim prostranstvom? U Svom planu, nikada nisam ništa olako ispustio, pa tako nije bilo nijednog čoveka niti stvari koji su umakli stisku Mojih ruku. Danas se u celom ljudskom rodu Moje sveto ime veliča, dok se, sa druge strane, širom ljudskog roda protiv Mene podižu reči negodovanja, a legende o Mom biću rasprostranjene su širom ljudskog roda. Ne tolerišem da Me ljudi osuđuju, niti tolerišem da rasparčavaju Moje telo, a još manje tolerišem njihove klevete protiv Mene. Pošto Me istinski nije nikada spoznao, čovek Mi se oduvek opirao i obmanjivao Me je, ne uspevajući da neguje Moj Duh, niti da ceni Moje reči. Za svaki njegov postupak i delo, kao i za stav koji ima prema Meni, čoveku dajem „nagradu“ kakvu zaslužuje. Pa tako, svi ljudi postupaju imajući na umu svoju nagradu i nijedan od njih nije nikada učinio ništa što je u sebi podrazumevalo samopožrtvovanje. Ljudska bića nisu spremna da se nesebično posvete, već uživaju u nagradama koje se dobijaju zabadava. Iako Mi se Petar posvetio, to nije bilo radi sutrašnje nagrade, već radi današnjeg znanja. Ljudi sa Mnom nisu nikada vodili prisan razgovor, ali se jesu svaki put iznova površno bavili Mnome, pomišljajući da tako, bez imalo napora, zadobiju Moje odobravanje. Proniknuo sam duboko u ljudsko srce, pa sam u njegovim najdubljim odajama iskopao „rudnik mnogih bogatstava“, nešto čega čak ni sâm čovek nije svestan, a što sam Ja iznova otkrio. Pa tako, tek kada vide „materijalne dokaze“, ljudi prestaju sa svojim pobožnim samoponiženjem i ispruženih dlanova priznaju svoje nečisto stanje. Među ljudima postoji još mnogo toga novog što na Mene čeka da ga „izvučem“, pa da u njemu uživa ceo ljudski rod. Daleko od toga da Svoje delo zaustavljam zbog čovekove onesposobljenosti, već čoveka orezujem u skladu sa Svojim prvobitnim planom. Čovek je poput voćke: bez orezivanja, drvo neće dati plod i, naposletku, sve što se vidi jesu uvelo granje i palo lišće, bez ikakvog ploda da padne na zemlju.

Dok iz dana u dan ukrašavam „unutrašnju odaju“ Svoga carstva, niko nikada nije iznenada upao u Moju „radnu sobu“ da poremeti Moje delo. Svi ljudi daju sve od sebe da sa Mnom sarađuju, duboko uplašeni da ne „budu otpušteni“ i da ne „izgube svoju poziciju“, pa da tako u svojim životima dospeju u ćorsokak, gde bi mogli čak upasti u „pustinju“ koju je zauzeo Sotona. Zato što čovek ima strahove, Ja ga tešim svakodnevno, podstičem ga da voli svaki dan i dodatno mu dajem uputstva usred njegove svakodnevice. Kao da su sva ljudska bića poput tek rođenih beba; ne budu li snabdevene mlekom, ubrzo će napustiti ovu zemlju, da ih više niko nikada ne vidi. Upravo dok Me ljudski rod preklinje, Ja dolazim u svet ljudi, i ljudski rod, istoga časa, živi u svetu svetlosti, više nije zaključan u „sobi“ iz koje uzvikuje svoje molitve nebesima. I čim Me vide, ljudi uporno jadikuju o „nepravdama“ koje su im u srcu i otvaraju svoja usta preda Mnom preklinjući da im se u njih ubaci hrana. Međutim, nakon toga, kada su njihovi strahovi ublaženi, a pribranost obnovljena, više Mi ništa ne traže, već čvrsto tonu u san ili u suprotnom, poričući Moje postojanje, odlaze nekud svojim poslom. U „napuštanju“ ljudskoga roda jasno se vidi kako ljudska bića, lišena „osećanja“, sprovode svoju „nepristrasnu pravdu“ prema Meni. Stoga, videvši čoveka u njegovom neprivlačnom aspektu, odlazim u tišini i više neću iznova spremno silaziti na njegovo iskreno preklinjanje. I bez njegovog znanja, čovekove nevolje rastu iz dana u dan, pa tako, usred mukotrpnog rada, kada najednom otkrije Moje postojanje, on odbija da prihvati „ne“ kao odgovor, hvata Me za revere i uvodi Me kao gosta u kuću. Međutim, iako Mi može ugoditi raskošnim obrokom, nikada Me nije smatrao jednim od svojih, već se prema Meni odnosio kao prema gostu, kako bi od Mene dobio neku malu pomoć. Pa Mi tako, u ovom trenutku, čovek ležerno predočava svoje žalosno stanje, u nadi da će dobiti Moj „potpis“ i, poput nekoga kome je potrebna pozajmica za lični posao, svom snagom „se ustremljuje“ na Mene. U svakom čovekovom gestu i pokretu, Ja nazirem nagoveštaj njegove namere: kao da, prema njegovom mišljenju, Ja ne znam kako da protumačim značenje koje je skriveno u nečijem izrazu lica ili ušuškano iza njegovih reči ili kako da duboko proniknem u nečije srce. Pa Mi tako čovek poverava svako iskustvo u svakom susretu koji je ikada imao, bez greške ili propusta, a nakon toga preda Mnom izlaže svoje zahteve. Mrzim i prezirem svako čovekovo delo i postupak. Među ljudskim rodom nikada nije bilo nijednog čoveka koji je obavio delo koje volim, baš kao da Mi se ljudski rod svesno suprotstavlja i namerno navlači Moj gnev: svi oni preda Mnom paradiraju, povlađujući pred Mojim očima sopstvenoj volji. Među ljudskim rodom nema nijednog čoveka koji živi radi Mene, pa shodno tome, postojanje celog ljudskog roda nema ni vrednost ni smisao, dovodeći do toga da ljudski rod živi u praznom prostoru. Svejedno, ljudski rod i dalje odbija da se probudi, već nastavlja da se buni protiv Mene, uporan u svojoj prolaznosti.

U svim kušnjama kroz koje su prošli, ljudi Mi nijednom nisu udovoljili. Zbog svoje okrutne poročnosti, ljudi nemaju za cilj da svedoče o Mom imenu; umesto toga, oni „trče u suprotnom smeru“, oslanjajući se pritom na to da ih Ja izdržavam. Čovekovo srce se

ne okreće ka Meni u potpunosti, pa zato Sotona čoveka pustoši sve dok se on ne pretvori u gomilu rana, a njegovo telo ne bude prekriveno prljavštinom. Međutim, čovek i dalje ne shvata koliko je njegovo lice odvratno: za sve to vreme je Sotonu poštovao iza Mojih leđa. Zbog toga sam u gnevu čoveka bacio u bezdan, čineći to tako da se više nikada ne može osloboditi. Uprkos tome, usred svog bednog jadikovanja, čovek i dalje odbija da reformiše svoj um, u nameri da Mi se suprotstavlja sve do samog kraja i s nadom da će time svesno izazvati Moj gnev. Zbog onoga što je čovek učinio, prema njemu se odnosim kao prema grešniku i uskraćujem mu toplinu Svog zagrljaja. Od samog početka, anđeli su Mi služili i bili su Mi poslušni bez ikakve promene ili zaustavljanja, dok je čovek oduvek činio upravo suprotno, kao da nije potekao od Mene, već od Sotone. Svi anđeli na svojim mestima ukazuju Mi svoju najveću odanost; nepokolebljivi su pred Sotoninim silama i samo ispunjavaju svoju dužnost. Podojeni i uhranjeni od strane anđela, mnoštvo Mojih sinova i Moj narod rastu snažni i zdravi, a među njima nema nijednog slabog ili nemoćnog. Ovo je Moje delo, Moje čudo. I dok topovski plotuni označavaju početak osnivanja Moga carstva, anđeli, koračajući u ritmu muzičke pratnje, dolaze pred Moju govornicu da se povinuju Mom nadzoru, jer u njihovim srcima nema nečistoća niti idola, i ne zaziru od Moje kontrole.

Pred zavijanjem oluje, nebesa se u trenu spuštaju, gušeći ceo ljudski rod tako da on više ne može da Me priziva kako poželi. Ceo ljudski rod je propao, a da to ni ne zna. Drveće se na vetru njiše tamo-amo, povremeno se čuje pucanje grana i sve uvelo lišće biva oduvano. Zemlja najednom postaje turobna i pusta, a ljudi, u čvrstom međusobnom zagrljaju, spremni su da ih katastrofa koja sledi u jesen svakoga trenutka zadesi. Ptice po brdima lete tamo-amo, kao da krikom nekome ispovedaju svoju tugu; lavovi riču u planinskim pećinama i taj zvuk užasava ljude, ledi im krv u žilama i kostreši kosu na glavi, i kao da je prisutno neko zloslutno osećanje, neki predznak okončanja ljudskog roda. Nespremni da se pokore tome da se sa njima obračunam po Svojoj volji, svi ljudi se tiho mole Suverenom Gospodu na nebesima. Međutim, kako se oluja može blokirati šumom vode koja teče u malenom potoku? Kako najednom može biti zaustavljena zvukom ljudskih molitvi? Kako se žestina u središtu praska groma može primiriti zbog čovekove plašljivosti? Čovek se na vetru njiše napred-nazad; trči tamo-amo ne bi li se sakrio od kiše; i usred Mog gneva, ljudska bića se tresu i drhte, duboko uplašena da ću Svoju ruku spustiti na njihova tela, kao da sam cev puške koja je sve vreme uperena u čovekove grudi, i opet, kao da je on Moj neprijatelj, a ipak je Moj prijatelj. Čovek nikada nije otkrio Moje prave namere prema njemu, nikada nije razumeo Moje prave ciljeve, pa tako, neočekivano, Mene vređa; neočekivano, protivi Mi se; a ipak, a da to nije trebalo, video je i Moju ljubav. Čoveku je teško da usred Mog gneva vidi Moje lice. Sakriven sam u crnim oblacima Svog besa i stojim, usred grmljavine, iznad cele vaseljene, spuštajući Svoju milost čoveku. Pošto Me čovek ne poznaje, Ja ga ne grdim zato što nije razumeo Moju nameru. U očima ljudi, Ja povremeno dajem oduška Svom gnevu, povremeno pokazujem Svoj osmeh, ali čak i kada Me vidi, čovek nikada u celini nije zaista video

Moju narav i još uvek ne može da čuje umilni zvuk trube, jer je previše otupeo i postao je neosetljiv. Kao da Moj lik postoji u čovekovim sećanjima, a Moje obličje u njegovim mislima. Međutim, kroz napredak ljudskog roda sve do današnjeg dana, nikada nije bilo nijedne osobe koja Me je zaista videla, jer je ljudski mozak previše osiromašen. U okviru čovekove neadekvatno razvijene nauke, iako su Me „secirali“, naučna istraživanja još nisu dala nikakve rezultate. Pa je tako, tema „Moga lika“ oduvek bila potpuna praznina, zato što nema nikoga ko bi je popunio, nikoga da postavi novi svetski rekord, pa je već i sama činjenica da ljudski rod održava svoje uporište u sadašnjosti neprocenjiva uteha usred velike nesreće.

23. mart 1992. godine

Poglavlje 24

Moja grdnja se spušta na sve ljude, ali je i udaljena od svih ljudi. Čitav život svakog čoveka ispunjen je ljubavlju i mržnjom prema Meni, i niko Me nikada nije spoznao – pa je tako čovekov odnos prema Meni čas zainteresovan čas nezainteresovan, i ne može da bude normalan. Ipak, oduvek sam brinuo o čoveku i štitio ga, i jedino zbog svoje tuposti on nije u stanju da vidi sva Moja dela i da razume Moje željne namere. Ja sam Onaj koji predvodi sve narode i Najviši sam među svim ljudima; čovek Me naprosto ne poznaje. Mnogo godina sam živeo među ljudima i iskusio sam život u čovekovom svetu, a on Me je oduvek ignorisao i prema Meni se odnosio kao da sam biće iz svemira. Shodno tome, zbog razlika u naravi i jeziku, ljudi se na ulici prema Meni odnose kao da sam stranac. Čini se da je i Moja odeća previše neobična, zbog čega čovek nema samopouzdanja da Mi priđe. Tek tada osećam pustoš života među ljudima i tek tada osećam nepravdu u čovekovom svetu. Hodam među prolaznicima, posmatrajući sva njihova lica. Kao da žive usred neke bolesti, bolesti koja njihova lica ispunjava melanholijom; i kao da žive i usred grdnje, koja ih sprečava da se oslobode. Čovek sebi postavlja okove i pretvara se da je skroman. Većina ljudi se preda Mnom lažno predstavlja da bih im aplaudirao i većina ljudi se preda Mnom namerno predstavlja kao da su jadnici ne bi li od Mene dobili pomoć. Iza Mojih leđa, svi ljudi izvrdavaju i o Mene se oglušuju. Zar nisam u pravu? Nije li ovo čovekova strategija opstanka? Ko Me je u svom životu ikada proživeo? Ko Me je među drugima ikada uzdizao? Ko se ikada obavezao pred Duhom? Ko je ikada bio postojan u svom svedočenju o Meni pred Sotonom? Ko je ikada istinitost pridodao „odanosti“ koju ima prema Meni? Koga je zbog Mene ikada izgnala velika crvena aždaja? Ljudi su se udružili sa Sotonom i sada se sa njim valjaju u blatu; oni su stručnjaci da Mi prkose, oni su izumitelji protivljenja Meni i „napredni učenici“ u svojim površnim načinima da se Mnome bave. Zarad sopstvene sudbine, čovek traga tu i tamo na zemlji, a kada mu dam znak da priđe, i dalje ne može

da oseti Moju dragocenost i istrajava u svojoj „veri“ da se uzda u samog sebe, ne želeći da drugima bude „teret“. Čovekove „težnje“ su dragocene, međutim, ničije težnje nisu nikada postigle najbolje rezultate: sve se preda Mnom ruše, strovaljujući se nečujno.

Svakoga dana govorim i svakoga dana činim nove stvari. Ako čovek ne upregne svu svoju snagu, biće mu teško da čuje Moj glas i neće mu biti lako da vidi Moje lice. Onaj voljeni je možda izuzetno dobar, Njegov govor krajnje nežan, međutim, čovek nije u stanju da sa lakoćom vidi Njegovo slavno lice, niti da čuje Njegov glas. U minulim vremenima, niko nikada nije sa lakoćom video Moje lice. Jednom sam razgovarao sa Petrom i „pojavio sam se“ Pavlu, ali niko drugi – sa izuzetkom Izraelaca – nije nikada zaista video Moje lice. Danas sam lično došao među ljude da živim zajedno sa njima. Da li je moguće da vam ovo ne izgleda kao retka prilika i dragocenost? Zar ne želite da na najbolji način iskoristite svoje vreme? Da li želite da ono na ovaj način samo prođe pored vas? Da li bi kazaljke na satu vremena najednom mogle da se zaustave u ljudskim umovima? Ili bi vreme moglo da teče unazad? Ili bi čovek mogao ponovo da bude mlad? Da li bi se blagosloveni život današnjeg dana ikada mogao ponovo pojaviti? Ja čoveku ne dajem odgovarajuću „nagradu“ za njegovo „rasipanje“. Ja samo istrajavam u obavljanju Svoga dela, odvojen od svega ostalog, i ne zaustavljam protok vremena zato što je čovek zauzet, niti zbog zvuka njegovih vapaja. Nekoliko hiljada godina niko nije mogao da podeli Moju snagu i niko nije mogao da poremeti Moj prvobitni plan. Uzdići ću se nad prostorom, proći ću kroz vekove i zaputiti se u srž čitavog Svog plana, kako iznad svih stvari, tako i među njima. Od Mene nijedna osoba nije mogla da dobije poseban tretman, niti da iz Mojih ruku dobije „nagrade“, premda otvaraju usta i mole se za ove stvari, i premda pružaju ruke i, zaboravljajući sve drugo, ove stvari zahtevaju od Mene. Niko Me od ovih ljudi nije nikada ganuo i svi su bili odgurnuti Mojim „bezdušnim“ glasom. Većina ljudi i dalje veruje da su „previše mladi“, pa čekaju da Ja pokažem veliku milost, da po drugi put prema njima budem saosećajan i traže da im dozvolim da uđu na zadnja vrata. Međutim, kako bih mogao da se slučajno upletem u Svoj plan? Da li bih zarad čovekove mladosti mogao da zaustavim kruženje Zemlje, kako bi na Zemlji on mogao da proživi još nekoliko godina? Čovekov mozak je vrlo složen, ali se čini da ima i stvari koje mu nedostaju. Shodno tome, u čovekovom umu se često pojavljuju „čudesni načini“ da namerno prekida Moje delo.

Iako sam čoveku mnogo puta oprostio grehe i zbog njegove slabosti mu ukazao posebnu naklonost, bilo je i mnogo prilika u kojima sam, zbog njegovog neznanja, postupio na odgovarajući način. Čovek naprosto nikada nije znao da ceni Moju dobrotu, pa se tako obreo u svojoj sadašnjoj situaciji: prekriven prašinom, odeća mu je u dronjcima, glavu mu prekriva kosa nalik korovu, na licu mu se skorila prljavština, na stopalima su mu grube cipele koje je sam napravio, ruke su mu poput kandži mrtvog orla koje vise postrance. Kada otvorim Svoje oči i pogledam, kao da je čovek upravo izašao iz bezdana. Ne mogu a da ne budem ljut: oduvek sam bio tolerantan prema čoveku, međutim, kako bih dozvolio đavolu da u Moje sveto carstvo dolazi i iz njega odlazi kako

mu se prohte? Kako bih prosjaku mogao da dozvolim da besplatno jede u Mom domaćinstvu? Kako bih mogao da podnesem da nečisti demon bude gost u Mom domaćinstvu? Čovek je oduvek bio „strog prema sebi“ i „blag prema drugima“, ali prema Meni nikada nije bio ni najmanje ljubazan, jer Ja sam Bog na nebu, pa se prema Meni zato ponaša drugačije, i nikada prema Meni nije iskazivao ni najmanju naklonost. Kao da su čovekove oči posebno pronicljive: čim Me susretne, izgled lica mu se trenutno menja, pa njegovo hladno, ravnodušne lice postaje nešto izražajnije. Ja čoveku ne izričem odgovarajuće sankcije zbog njegovog odnosa prema Meni, već samo gledam u nebo sa mesta iznad vaseljenâ i odatle obavljam Svoje delo na zemlji. U čovekovim sećanjima, Ja ni prema jednoj osobi nisam nikada pokazao ljubaznost, ali se ni prema kome nisam ni loše odnosio. I pošto čovek u svom srcu ne ostavlja „slobodno mesto“ za Mene, kada odbacim oprez i boravim u njemu, on Me neslavno i na silu izbacuje, a zatim koristi uglađeni govor i laskanje da se opravda, govoreći da mu previše toga manjka i da nije u stanju da sebe pruži radi Mog uživanja. Dok govori, lice mu često prekriju „tamni oblaci“, kao da bi među ljudima svakoga časa mogla da nastupi katastrofa. Ipak, on od Mene i dalje traži da odem, ni najmanje ne razmišljajući o mogućim opasnostima. Iako čoveka darujem Svojim rečima i toplinom Svoga zagrljaja, on kao da nema organ sluha, pa ni najmanje ne obraća pažnju na Moj glas, već se umesto toga hvata za glavu dok užurbano izlazi. Odlazim od čoveka osećajući se pomalo razočaranim, ali i malo gnevnim. U međuvremenu, čovek nestaje usred naleta velikih oluja i moćnih talasa. Nedugo zatim, on Mi upućuje svoje vapaje, ali kako bi on uopšte mogao da utiče na kretanje vetra i talasa? Postepeno, čoveku se gubi svaki trag, sve dok ga nigde ne bude.

Pre mnogo vremena, gledao sam na sve zemlje sa mesta iznad vaseljenâ. Planirao sam veliki poduhvat na zemlji: stvaranje ljudskog roda po Mom srcu i izgradnju carstva na zemlji poput onog na nebu, dozvoljavajući Svojoj sili da ispuni nebo i Svojoj mudrosti da se proširi celom vaseljenom. I tako danas, hiljadama godina kasnije, Ja nastavljam sa Svojim planom. Ipak, niko ne zna za Moj plan, niti za upravljanje na zemlji, a još manje iko vidi Moje carstvo na zemlji. Otud, čovek traži ono čega nema i dolazi pred Mene u pokušaju da Me prevari, želeći da plati „tihu cenu“ za Moje blagoslove na nebu. Posledično, on izaziva Moj gnev i Ja mu sudim, ali se on ipak ne budi. Kao da radi pod zemljom, potpuno neupućen u ono što je iznad zemlje, dok traga jedino za svojim izgledima. Među svim ljudima, nikada nisam video nikoga ko živi pod Mojom blistavom svetlošću. Oni žive u svetu tame i čini se da su se navikli da žive usred mraka. Kada dođe svetlost, oni ostaju daleko od nje i kao da im je ta svetlost poremetila posao; zbog nje izgledaju pomalo iznervirani, kao da je svetlost raspršila sav njihov mir onemogućavajući im da čvrsto spavaju. Posledično, čovek priziva svu svoju snagu da otera svetlost. Čini se da i svetlosti nedostaje svesnosti, pa budi čoveka iz sna, i nakon što se čovek probudi, zatvara oči, obuzet besom. On je donekle nezadovoljan Mnome, ali u Svom srcu Ja znam koji je ishod. Postepeno pojačavam svetlost, terajući sve ljude da žive usred Moje svetlosti, tako da se ubrzo izvešte u druženju sa svetlošću i da, povrh

toga, svi cene svetlost. U tom času je Moje carstvo došlo među ljude, svi ljudi igraju od radosti i slave, zemlja je najednom ispunjena ushićenjem, a nekoliko hiljada godina tišine prekinuto je dolaskom svetlosti…

26. mart 1992. godine

Poglavlje 25

Vreme prolazi i za tren oka je stigao današnji dan. Pod vođstvom Moga Duha, svi ljudi žive usred Moje svetlosti i više niko na razmišlja o prošlosti, niti obraća pažnju na jučerašnji dan. Ko nikada nije živeo i postojao u današnjem danu? Ko nije proveo divne dane i mesece u carstvu? Ko nije živeo pod suncem? Iako se carstvo spustilo među ljude, niko nije zaista iskusio njegovu toplinu; čovek ga posmatra samo spolja, ne shvatajući njegovu suštinu. Tokom perioda nastanka Mog carstva, ko se tome nije radovao? Mogu li države na zemaljskoj kugli zaista pobeći? Da li je velika crvena aždaja zaista u stanju da se svojim lukavstvom izbavi? Moje upravne odluke se obznanjuju širom vaseljene, one uspostavljaju Moj autoritet među svim ljudima i stupaju na snagu širom svemira; ipak, čoveku to nikada nije stvarno bilo poznato. Kada se Moje upravne odluke otkriju vaseljeni, to je upravo trenutak kada se Moje delo na zemlji privodi kraju. Kada budem vladao i držao silu među svim ljudima i kada budem priznat kao jedini Sâm Bog, Moje carstvo će se sasvim spustiti na zemlju. Danas svi ljudi imaju nov početak na novom putu. Započeli su nov život, ali niko nikada nije zaista doživeo život na zemlji sličan onome na nebu. Da li zaista živite usred Moje svetlosti? Da li zaista živite među Mojim rečima? Ko ne razmišlja o sopstvenim izgledima? Ko nije uznemiren sopstvenom sudbinom? Ko se ne bori u moru nevolja? Ko ne želi da se oslobodi? Da li se blagoslovi carstva daju u zamenu za čovekov naporan rad na zemlji? Da li bi se sve čovekove želje mogle ispuniti baš onako kako on to želi? Jednom sam pred čovekom predstavio prelep prizor carstva, a on je pohlepnim očima samo zurio u njega i nije bilo nikoga ko je zaista težio tome da u njega uđe. Jednom sam čoveku „podneo izveštaj“ o pravoj situaciji na zemlji, ali ga je on samo saslušao i nije se svojim srcem suočio sa rečima koje su dolazile iz Mojih usta; jednom sam čoveku govorio o okolnostima na nebu, a on se prema Mojim rečima odnosio kao prema divnim pričama i nije zaista prihvatio opis koji je dolazio iz Mojih usta. Danas, prizori iz carstva trepere među ljudima, međutim, da li je iko ikada „prešao brda i doline“ u potrazi za njim? Bez Mog nagovaranja, čovek se i dalje ne bi probudio iz svojih snova. Da li je zaista toliko zanesen svojim životom na zemlji? Zar u njegovom srcu zaista nema visokih merila?

Oni koje sam predodredio za Svoj narod u stanju su da Mi se posvete i da žive u skladu sa Mnom. Oni su dragoceni u Mojim očima i sijaju ljubavlju prema Meni u Mom carstvu. Ko među današnjim ljudima ispunjava takve uslove? Ko može da postigne

uspeh prema Mojim zahtevima? Da li Moji zahtevi čoveku zaista stvaraju probleme? Da li ga Ja namerno navodim da greši? Popustljiv sam prema svim ljudima i pružam im povlašćen tretman. Međutim, ovo važi samo za Moj narod u Kini. Ne radi se o tome da vas potcenjujem, niti da vas gledam popreko, već da sam prema vama praktičan i realan. Ljudi se u svojim životima neizbežno susreću sa preprekama, bilo u vezi sa svojim porodicama ili sa širim svetom. Pa ipak, čije su to nevolje uređene njegovom vlastitom rukom? Čovek nije sposoban da Me spozna. Ima određeno shvatanje o Mom spoljnom izgledu, a ipak ne zna za Moju suštinu; ne zna sastojke hrane koju jede. Ko je u stanju da pažljivo sagleda Moje srce? Ko u Mom prisustvu može zaista da shvati Moju volju? Kada siđem na zemlju, ona je obavijena tamom i čovek „spava čvrstim snom“. Hodam svuda i sve što vidim je pocepano, otrcano i nesnosno da se na tome zadrži pogled. Kao da je čovek voljan samo da uživa, a nema želju da obrati pažnju na „stvari iz spoljašnjeg sveta“. Iako ljudi toga nisu svesni, Ja pregledam celu zemlju, ali ne vidim nijedno mesto ispunjeno životom. Istoga časa, Ja izlivam svetlost i toplotu i na zemlju gledam sa trećeg neba. Iako svetlost pada na kopno i toplota se po njemu širi, čini se da se jedino svetlost i toplota raduju; one ne pobuđuju ništa u čoveku koji se naslađuje u udobnosti. Čim to ugledam, ljudima odmah darujem „prut“ koji sam pripremio. I dok prut pada, svetlost i toplota se postepeno raspršuju i zemlja odmah postaje pusta i mračna – a usled tame, čovek grabi priliku da nastavi da uživa. Čovek ima neku neodređenu svest o dolasku Mog pruta, ali ne reaguje i nastavlja da uživa u svojim „blagoslovima na zemlji“. Zatim, Moja usta objavljuju grdnju za sve ljude i ljudi su širom vaseljene naglavačke prikovani za krst. Kada Moja grdnja dođe, čoveka uzdrma buka planina koje se ruše i zemlje koja se drobi, od čega se trgne i probudi. Šokiran i prestravljen, on želi da pobegne, ali je prekasno. I dok Moja grdnja pada, Moje carstvo se spušta na zemlju i sve države bivaju razbijene na komade, nestajući bez traga i ne ostavljajući ništa za sobom.

Svakoga dana gledam u lice vaseljene i svakoga dana obavljam Svoje novo delo među ljudima. Ipak, svi ljudi se gube u svom poslu i niko ne obraća pažnju na pogonske sile Mog dela, niti primećuje stanje stvari izvan sebe samog. Kao da ljudi žive na novom nebu i na novoj zemlji, koje su sami stvorili, i ne žele da to iko drugi ometa. Svi su zaokupljeni poslom uživanja i dive se sebi dok obavljaju svoje „fizičke vežbe“. Zar za Mene u čovekovom srcu zaista nema nikakvog mesta? Zar zaista nisam sposoban da budem Vladar čovekovog srca? Da li je čoveka zaista napustio duh? Ko je ikada pažljivo razmislio o rečima iz Mojih usta? Ko je ikada sagledao želju Moga srca? Da li je čovekovo srce zaista zauzela neka druga stvar? Mnogo puta sam čoveku uputio Svoj vapaj, međutim, da li je iko ikada osetio saosećanje? Da li je iko ikada živeo u ljudskosti? Čovek može da živi u telu, ali je bez ljudskosti. Da li je rođen u životinjskom carstvu? Ili je rođen na nebu i poseduje božanstvo? Čoveku postavljam Svoje zahteve, ali on kao da ne razume Moje reči, kao da sam Ja nepristupačno čudovište koje mu je strano. Toliko puta Me je čovek razočarao, toliko puta sam se razbesneo zbog njegovog lošeg rada i toliko puta sam bio ožalošćen njegovom slabošću. Zašto ne mogu da probudim

duhovno osećanje u čovekovom srcu? Zašto ne mogu da nadahnem ljubav u čovekovom srcu? Zašto čovek nije spreman da se prema Meni odnosi kao prema zenici svoga oka? Zar čovekovo srce nije njegovo? Da li se u njegovom duhu nešto drugo nastanilo? Zašto čovek neprestano jadikuje? Zašto je nesrećan? Zašto, kada je tužan, zanemaruje Moje postojanje? Da li je moguće da sam ga naveo da oseća krivicu? Da li je moguće da sam ga namerno napustio?

U Mojim očima, čovek je vladar svih stvari. Dao sam mu nemali deo autoriteta, dozvoljavajući mu da upravlja svim stvarima na zemlji – travom na planinama, životinjama u šumama i ribama u vodi. Ipak, umesto da zbog toga bude srećan, čoveka opseda teskoba. Čitav njegov život se svodi na muku i jurnjavu, na zabavu koju pridodaje praznini; u celom njegovom životu nema novih izuma i tvorevina. Niko nije u stanju da se izvuče iz ovog šupljeg života, niko nikada nije otkrio život koji ima smisla i niko nikada nije iskusio stvarni život. Iako svi današnji ljudi žive pod Mojom blistavom svetlošću, oni ne znaju ništa o životu na nebu. Ako prema čoveku ne budem milostiv i ako ne spasim ljudski rod, svi ljudi su uzalud dolazili, njihovi životi na zemlji su bez smisla i otići će uzaludno, bez ičega na šta bi bili ponosni. Ljudi iz svake religije, iz svakog sektora društva, iz svakog naroda i svake veroispovesti, svi znaju za prazninu na zemlji i svi Me traže i iščekuju Moj povratak – ali ko je u stanju da Me spozna kada stignem? Stvorio sam sve stvari, stvorio sam ljudski rod i danas sam se spustio među ljude. Međutim, čovek Mi uzvraća udarac i sveti Mi se. Zar čoveku nije od koristi delo koje obavljam na njemu? Da li sam zaista nesposoban da udovoljim čoveku? Zašto Me čovek odbacuje? Zašto je čovek tako hladan i ravnodušan prema Meni? Zašto je zemlja prekrivena leševima? Da li je ovo zaista stanje sveta koji sam stvorio za čoveka? Kako to da sam čoveku dao bogatstva bez premca, a on Mi zauzvrat pruža dve prazne ruke? Zašto Me čovek ne voli istinski? Zašto pred Mene nikada ne dolazi? Jesu li sve Moje reči zaista bile uzaludne? Zar su Moje reči nestale poput toplote iz vode? Zašto čovek nije voljan da sa Mnom sarađuje? Je li dolazak Moga dana zaista trenutak čovekove smrti? Da li bih zaista mogao da uništim čoveka u trenutku kada nastaje Moje carstvo? Zašto, tokom čitavog Mog plana upravljanja, niko nikada nije dokučio Moje namere? Zašto, umesto da čuva izjave iz Mojih usta, čovek se njih gnuša i odbacuje ih? Nikoga ne osuđujem, već samo navodim sve ljude da se vrate smirenosti i obave delo promišljanja o sebi.

27. mart 1992. godine

Radujte se, ljudi!

U Mojoj svetlosti, ljudi ponovo vide svetlost. U Mojoj reči, ljudi nalaze stvari u kojima uživaju. Došao sam sa Istoka i sa Istoka vas pozdravljam. Kad Moja slava zasija, sve su nacije obasjane, sve se iznosi na svetlost i ništa ne ostaje u mraku. Bezmerno je srećan

život koji Božji narod s Bogom živi u carstvu. Vode plešu radujući se blagoslovenim životima ljudi, planine uživaju s ljudima u Mom izobilju. Svi se ljudi u Mom carstvu zalažu, naporno rade i pokazuju svoju odanost. U carstvu nema više pobune, nema otpora; nebesa i zemlja zavise jedno od drugog, čovek i Ja se zbližavamo u dubokim osećanjima, kroz slatke radosti života, i oslanjamo se jedan na drugog… U ovom trenutku, Ja zvanično započinjem Svoj život na nebu. Nema više Sotoninih uznemiravanja, a narod može da otpočine. Moj izabrani narod, bezmerno blagosloven, živi u Mojoj slavi širom vaseljene, ne kao narod koji živi među drugim narodima, već kao narod koji živi s Bogom. Celo je čovečanstvo prošlo kroz Sotoninu iskvarenost i do taloga ispilo gorčinu i slast života. Kako da se čovek ne raduje sada kada živi u Mojoj svetlosti? Kako može da se olako odrekne ovog divnog trenutka i da pusti da mu izmakne? Ljudi! Pevajte pesmu u svojim srcima i radosno igrajte za Mene! Podignite svoja iskrena srca i prinesite ih Meni! Udarajte u bubnjeve i radosno Mi svirajte! Zračim Svoje ushićenje širom vaseljene! Otkrivam narodu Svoje slavno lice! Uskliknuću iz sveg glasa! Nadmašiću vaseljenu! Ja već carujem među ljudima! Ushićen sam ljudima! Lebdim gore, u plavim nebesima, a ljudi koračaju zajedno sa Mnom. Hodam među ljudima, okružen Svojim narodom! Ljudska su srca radosna, od njihove pesme podrhtava vaseljena, puca empirej! Vaseljenu više ne obavija magla; nema više blata, ne skuplja se mulj. Sveti ljudi vaseljene! Na Mojoj smotri pokazujete svoje pravo lice. Vi niste ljudi prekriveni prljavštinom, već sveci čisti kao žad, svi ste Moji ljubljeni, ushićenje Moje! Sve oživljava! Svi su se sveti vratili da Mi služe na nebu, te bez plača ulaze u Moj topli zagrljaj, ne osećaju teskobu, već Mi se nude, vraćaju se Mojoj kući da Me u svojoj domovini bez prestanka vole! I tako će večno ostati! Gde je tuga! Gde su suze! Gde je telo! Zemlja je prolazna, ali su nebesa večna. Javljam se svim narodima i svi Me narodi slave. Ovaj život i ova lepota, od pamtiveka do kraja vremena, neće se menjati. Ovo je život carstva.

Poglavlje 26

Ko je boravio u Mom domu? Ko se za Mene založio? Ko je stradao u Moje ime? Ko je preda Mnom dao reč? Ko Me je pratio sve do sada, a da ipak nije postao ravnodušan? Zašto su sva ljudska bića hladna i bezosećajna? Zašto Me je čovečanstvo napustilo? Zašto se ljudski rod od Mene umorio? Zašto u ljudskom svetu nema topline? Dok sam na Sionu boravio, iskusio sam toplinu kakva vlada na nebesima i, dok sam na Sionu boravio, uživao sam u blagoslovu kakav je na nebesima. A opet, živeo sam među ljudima, okusio sam gorčinu ljudskog sveta i Svojim očima video sva raznolika stanja ljudska. I ne znajući, čovek se promenio baš kao što sam se „promenio“ i Ja, i tek je na taj način stigao do današnjeg dana. Ne tražim od čoveka da bude u stanju da bilo šta učini Mene radi, niti od njega tražim da se za Mene više založi. Od njega samo hoću da bude u stanju da dela shodno Mom planu, da Mi ne prkosi, niti da Me sramoti, već da Mi

bude pouzdan svedok. Bilo je među ljudima onih koji su o Meni dobro svedočili i proslavili Moje ime, ali kako bi čovekovi običaji ili ponašanje uopšte mogli da udovolje Mom srcu? Kako bi se on uopšte mogao uskladiti s Mojim srcem ili zadovoljiti Moju volju? Planine i vode na zemlji, kao i cveće, trave i drveće, sve to predstavlja Mojih ruku delo, sve postoji zarad imena Mojeg. Ali zašto onda čovek ne ispunjava normu Moga zahteva? Da li je to možda zbog njegove odvratne niskosti? Ili možda zbog toga što ga Ja toliko veličam? Da li sam možda isuviše surov prema njemu? Zašto se čovek uvek plaši Mojih zahteva? Zašto danas, od mnoštva ljudi u carstvu, ti samo slušaš Moj glas, a ne želiš da Mi vidiš lice? Zašto samo gledaš u Moje reči, a ne povezuješ ih s Mojim duhom? Zašto Me razdvajaš na onog koji je na nebesima i onog na zemlji? Da li je moguće da, kada sam na zemlji, Ja nisam onakav kakav sam na nebesima? Da li je moguće da, kada sam na nebesima, ne mogu da siđem na zemlju? Da li je moguće da sam, dok sam na zemlji, nedostojan uzdizanja na nebo? To bi onda značilo da sam Ja, dok sam na zemlji, nekakvo niže stvorenje, a da sam Ja, dok boravim na nebu, uzvišeno biće, te da između neba i zemlje zjapi nekakva nepremostiva provalija. Ipak, izgleda da u svetu ljudi ništa ne znaju o poreklu ovih stvari, već stalno jurišaju na Mene, kao da su Moje reči samo zvuci bez ikakvog značenja. Celokupno čovečanstvo ulaže mnogo truda oko Mojih reči, sprovodeći vlastita istraživanja o Mom spoljašnjem obliku, ali sve je to osuđeno na neuspeh, njihov trud ne donosi nikakve plodove, već oni bivaju pokošeni Mojim rečima ne usuđujući se da ponovo ustanu.

Kada iskušavam veru čovečanstva, nijedno ljudsko biće ne svedoči istinito, nijedno nije sposobno da sve svoje žrtvuje, već čovek radije nastavlja da se skriva i odbija da se otvori, kao da ću mu Ja srce oteti. Čak ni Jov nikada nije zaista stoički podnosio svoju kušnju, niti je zračio slašću usred stradanja. U prolećnoj toplini, svi ljudi odaju blagi nagoveštaj zelenila, ali nikada ne ostaju zeleni pred hladnim naletima zime. Koščatog i suvonjavog stasa, čovek ne može da ispuni Moju nameru. U celokupnom ljudskom rodu nema nikoga ko bi mogao poslužiti kao uzor ostalima, jer svi su ljudi u osnovi slični i ne razlikuju se međusobno, i samo ih sitnice čine drugačijim od ostalih. Zato ni danas ljudi još uvek nisu sposobni da u potpunosti spoznaju Moja dela. Tek kada se Moja grdnja spusti na celo čovečanstvo, oni će, i ne znajući to, postati svesni Mojih dela, a čovek će, bez ikakvog Mog angažovanja ili prisile, spoznati Mene i na taj način posvedočiti o Mojim delima. To je Moj plan, vidljiva strana Mog dela, i to je ono što čovek treba da zna. Unutar carstva, bezbrojni elementi stvaranja počinju da oživljavaju i da iznova stiču životnu snagu. Usled promena u stanju zemlje, granice među pojedinim zemljama takođe počinju da se pomeraju. Prorekao sam da će, kada se zemlja od zemlje razdvoji i zemlja sa zemljom spoji, to biti vreme kada ću sve narode razbiti u paramparčad. U tom trenutku ću obnoviti celokupno stvaranje i iznova izdeliti čitavu vaseljenu, dovodeći je time u red i pretvarajući staro u novo – to je Moj plan i to su Moja dela. Kada se sve zemlje i svi narodi sveta vrate pred Moj presto, uzeću sve izobilje neba i razdeliti ga ljudskom svetu, tako da će, zahvaljujući Meni, taj svet plivati u izobilju kakvog nigde nema. Ali, sve dok

stari svet bude postojao, bacaću Svoj bes na njegove zemlje, otvoreno objavljivati Svoje upravne odluke širom vaseljene i obasipati grdnjom svakoga ko ih prekrši.

Dok Svoje lice okrećem kako bih se obratio vaseljeni, celokupno čovečanstvo čuje Moj glas, a potom i vidi sva dela koja sam širom vaseljene obavio. Oni koji se Mojoj volji protive, odnosno, oni koji Mi se delima ljudskim suprotstavljaju, biće izloženi Mojoj grdnji. Uzeću mnogobrojne zvezde sa nebesa i iznova ih napraviti i, zahvaljujući Meni, sunce i mesec će se obnoviti – nebesa neće više biti ono što su bila, a mnoštvo stvari na zemlji biće obnovljeno. Sve će se dovršiti kroz Moje reči. Mnoge zemlje unutar vaseljene biće ponovo podeljene i zamenjene Mojim carstvom, tako da će sadašnje zemlje zauvek nestati i sve će postati carstvo koje se Meni klanja; sve zemlje sveta biće uništene i prestaće da postoje. Od svih ljudskih bića u vaseljeni, svako ko pripada đavolu biće istrebljen, a svako ko se Sotoni klanja biće oboren Mojim razbuktalim ognjem – to jest, izuzev onih koji idu pravim putem, sve ostalo će biti pretvoreno u prah i pepeo. Kada izgrdim mnoge narode, oni iz sveta religije će se, u manjoj ili većoj meri, vratiti u Moje carstvo, osvojeni Mojim delima, jer će oni dotad već videti dolazak Svetoga koji će jahati na belom oblaku. Svi će ljudi biti podeljeni po vrstama i primiće grdnje srazmerne svojim postupcima. Svi oni koji su ustali protiv Mene stradaće; a što se tiče onih čija dela na zemlji nisu uključivala Mene, oni će, zahvaljujući načinu na koji su se oslobodili, nastaviti da bivstvuju na zemlji pod upravom Mojih sinova i Mog naroda. Otkriću se bezbrojnim narodima i bezbrojnim zemljama, Svojim glasom oglasiću se na zemlji i objaviti da je Moje veliko delo dovršeno, tako da ga celo čovečanstvo može videti vlastitim očima.

Dok Moj glas postaje sve snažniji, Ja takođe posmatram i stanje vaseljene. Putem Mojih reči, bezbrojni elementi stvaranja iznova nastaju. Nebo se menja baš kao i zemlja. Ljudski rod je izložen u svom prvobitnom obliku, i polako se svaka osoba odvaja prema svojoj vrsti i nesvesno pronalazi put povratka u okrilje svoje porodice. To će Me silno obradovati. Ništa Me više ne ometa, Moje veliko delo neprimetno biva dovršeno i svi bezbrojni elementi stvaranja bivaju preobraženi. Kada sam stvarao svet, sve sam stvari oblikovao prema njihovoj vrsti, svrstavajući zajedno sve stvari istog oblika. Pošto se Moj plan upravljanja bliži kraju, vratiću stvaranje u pređašnje stanje; iz korena ću sve promeniti i vratiti u stanje u kome je prvobitno i bilo, tako da će se sve vratiti u okrilje Mog plana. Došlo je vreme! Uskoro će se ostvariti i poslednja etapa Mog plana. Ah, nečisti stari svete! Zasigurno ćeš pasti pod Mojim rečima! Zasigurno ćeš, prema Mom planu, biti sveden na ništavilo! Ah, bezbrojni elementi stvaranja! Svi ćete dobiti novi život unutar Mojih reči – imaćete svoga suverenog Gospoda! Ah, čisti i neokaljani novi svete! Svakako ćeš oživeti u Mojoj slavi! Ah, Goro Sionska! Ne ćuti više – vratio sam se slavodobitno! Iz središta stvaranja, pomno ispitujem celu zemlju. Na zemlji je čovečanstvo započelo novi život i steklo novu nadu. Ah, narode Moj! Kako da ponovo ne oživite unutar Moje svetlosti? Kako da ne skačete od radosti Mojom rukom vođeni? Zemlje kliču od radosti, vode huče od veselog smeha! Ah, vaskrsli Izraele! Kako da ne osetiš ponos zbog Mog predodređenja? Ko je plakao? Ko je jadikovao? Stari Izrael je

prestao da postoji, a današnji se Izrael uzdigao, uspravan i ka visinama sveta ustremljen, ustao je u srcima celog ljudskog roda. Današnji Izrael će kroz Moj narod sigurno dosegnuti do izvora postojanja! Ah, mrski Egipte! Sigurno Mi više ne prkosiš? Kako možeš iskoristiti Moju milost i pokušati da izbegneš Moju grdnju? Kako možeš da ne postojiš unutar Moje grdnje? Svi koje volim sigurno će živeti večno, a sve one koji Mi se protive zasigurno ću doveka grditi. Jer ja sam ljubomorni Bog i neću olako poštedeti ljude zbog svega što su uradili. Nadziraću celu zemlju i, kada se na Istoku sveta pojavim sa svom Svojom pravednošću, veličanstvom, gnevom i grdnjom, otkriću Sebe bezbrojnim mnoštvima ljudi!

29. mart 1992. godine

Poglavlje 27

Ljudsko ponašanje nikada nije dotaklo Moje srce, niti Me je ikada dojmilo kao naročito dragoceno. U očima čoveka, Ja sam oduvek strog prema njemu i nad njim uvek sprovodim autoritet. U svim ljudskim postupcima jedva da postoji išta što se čini radi Mene, jedva da ima ičega što opstaje pred Mojim očima. Na kraju krajeva, sve čovekovo nečujno se ruši preda Mnom; tek nakon toga Ja ispoljavam Svoje postupke, navodeći sve da Me spoznaju kroz sopstveni neuspeh. Ljudska priroda ostaje nepromenjena. Ono što je u njihovim srcima nije u skladu sa Mojom voljom – ne predstavlja ono što Mi je potrebno. Najviše prezirem čovekovu tvrdokornost i sklonost ka ponavljanju istih grešaka, međutim, koja je to sila koja ljude uporno tera da omaše u spoznaji Boga, koja ih nagoni da Me uvek drže podalje i da preda Mnom nikada ne postupaju u skladu sa Mojom voljom, već da Mi se iza Mojih leđa opiru? Je li to njihova odanost? Je li to njihova ljubav prema Meni? Zašto ne mogu da se pokaju i iznova se rode? Zašto su ljudi zauvek spremni da žive u močvari umesto na mestu bez blata? Da li je moguće da sam se prema njima loše poneo? Da li je moguće da sam ih uputio u pogrešnom pravcu? Da li je moguće da ih vodim u pakao? Svi su spremni da žive u „paklu“. Kada dođe svetlost, istog trenutka im se oči zaslepe, jer sve u njima potiče iz pakla. Ipak, ljudi u to nisu upućeni i naprosto uživaju u ovim „blagoslovima iz pakla“. Čak ih, kao blago, drže pripijene uz svoje grudi, zastrašeni da ću im preoteti ova blaga, ostavljajući ih bez „korena postojanja“. Svi ljudi Me se boje, pa se zato, kada dođem na zemlju, drže podalje od Mene, ne podnoseći da Mi se približe, jer ne žele da „na sebe navuku nevolju“, već umesto toga žele da održe sklad u svojoj porodici ne bi li tako mogli da uživaju u „sreći na zemlji“. Međutim, ne mogu da dozvolim ljudskom rodu da čini šta mu je volja, jer sam ovde upravo da bih uništio čovekovu porodicu. Od trenutka kada stignem, u njihovim domovima više nema spokoja. Nameravam da sve narode razbijem u paramparčad, a da ni ne pominjem čovekovu porodicu. Ko može da se izbavi iz Mog stiska? Da li je

moguće da oni koji primaju blagoslove mogu da pobegnu zahvaljujući svojoj nevoljnosti? Da li je uopšte moguće da oni koji trpe grdnju mogu da zadobiju Moje saosećanje zahvaljujući svom užasu? U svim Mojim rečima ljudi su videli Moju volju i Moje postupke, međutim, ko se ikada može osloboditi zamršenosti sopstvenih misli? Ko može ikada pronaći izlaz bilo unutar Mojih reči ili izvan njih?

Čovek je iskusio Moju toplinu, čovek Mi je usrdno služio i čovek se iskreno pokoravao preda Mnom, čineći u Mom prisustvu sve za Mene. Ipak, ljudima je ovo danas neostvarivo; oni u svojim duhovima samo liju suze kao da ih je dograbio gladan vuk i mogu samo bespomoćno da Me gledaju i bez prestanka Mi upućuju svoje vapaje. Ali, na kraju, nisu u stanju da pobegnu od svoje nevolje. Sećam se kako su ljudi u prošlosti davali obećanja u Mom prisustvu, zaklinjući se pred nebom i zemljom u Mom prisustvu kako će svojom naklonošću uzvratiti Moju ljubaznost. Tužno su preda Mnom plakali, a zvuk njihovog srceparajućeg plača bilo je teško podneti. Zbog njihove odlučnosti, ljudima bih često pružao pomoć. Nebrojeno puta su ljudi dolazili pred Mene da Mi se pokore; taj njihov ljupki način teško je zaboraviti. Nebrojeno puta su Me voleli, nepokolebljivi u svojoj odanosti, sa iskrenošću vrednom divljenja. Nebrojeno puta su Me voleli u toj meri da su svoje živote žrtvovali, voleli su Me više od sebe samih – i videvši njihovu iskrenost, prihvatio sam njihovu ljubav. Nebrojeno puta su prinosili sebe u Mom prisustvu, zbog Mene ravnodušni u susretu sa smrću, a Ja sam odagnavao brige sa njihovih čela i pažljivo proučavao njihova lica. Nebrojeno puta sam ih voleo kao dragoceno blago, i nebrojeno puta sam ih mrzeo kao Sopstvenog neprijatelja. Ipak, ono što je u Mom umu čoveku ostaje nedokučivo. Kada su ljudi tužni, Ja dolazim da ih utešim, a kada su slabi, dolazim da im pomognem. Kada su izgubljeni, dajem im putokaz. Kada plaču, Ja im brišem suze. Međutim, kada sam Ja tužan, ko svojim srcem može da Me uteši? Kada sam veoma zabrinut, ko je obziran prema Mojim osećanjima? Kada sam žalostan, ko može da vida rane u Mom srcu? Kada Mi je neko potreban, ko se dobrovoljno javlja da sarađuje sa Mnom? Da li je moguće da je pređašnji ljudski stav prema Meni sada izgubljen, da se više nikada ne vrati? Zašto u njihovim sećanjima nije preostalo ništa od tog stava? Kako to da su ljudi zaboravili sve ove stvari? Nije li sve to zato što je ljudski rod iskvaren od svog neprijatelja?

Kada anđeli sviraju veličajući Me, to ne može a da ne pobudi Moje saosećanje prema čoveku. Moje je srce trenutno ispunjeno tugom i ne mogu da se oslobodim ove bolne emocije. U radosti i tuzi rastanka od čoveka, a zatim ponovnog susreta sa njim, nismo u stanju da razmenimo osećanja. Razdvojeni gore na nebu i dole na zemlji, retki su trenuci kada čovek i Ja možemo da se sretnemo. Ko se može osloboditi nostalgije za nekadašnjim osećanjima? Ko može da prestane da se priseća prošlosti? Ko se ne bi nadao nastavku osećanja iz prošlosti? Ko ne bi čeznuo za Mojim povratkom? Ko ne bi čeznuo za Mojim ponovnim susretom sa čovekom? Moje srce je duboko uznemireno, a čovekov duh je duboko zabrinut. Iako slični duhom, ne možemo često da budemo zajedno i ne možemo često da se viđamo. Tako je život celog ljudskog roda ispunjen

tugom i manjka mu životne energije, jer je čovek oduvek žudeo za Mnom. Kao da su ljudska bića predmeti oboreni sa neba; dozivaju Moje ime na zemlji, podižući sa zemlje svoj pogled ka Meni – ali kako mogu pobeći iz čeljusti proždrljivog vuka? Kako mogu da se oslobode njegovih pretnji i iskušenja? Kako ljudska bića mogu da se ne žrtvuju radi poslušnosti uređenju Moga plana? Kada oni glasno preklinju, Ja od njih okrećem Svoje lice, jer više ne mogu da podnesem da to gledam; ali kako ne bih čuo njihove plačne vapaje? Ispraviću nepravde ljudskog sveta. Obaviću Svoje delo Sopstvenim rukama širom sveta, zabranjujući Sotoni da ponovo naudi Mom narodu, zabranjujući neprijateljima da ponovo čine šta im je volja. Postaću Car na zemlji i premestiću tamo Svoj presto, primoravajući sve Svoje neprijatelje da padnu ničice i preda Mnom ispovede svoje zločine. U Svojoj tuzi, pomešanoj s besom, nogama ću sravniti celu vaseljenu, ne štedeći nikoga, i ubacujući užas u srca Svojih neprijatelja. Celu zemlju ću pretvoriti u ruševine, a Svoje neprijatelje ću oboriti u te ruševine, da nadalje više ne kvare ljudski rod. Moj plan je već utvrđen i niko, ko god da je u pitanju, ne sme da ga promeni. I dok lutam u veličanstvenom stilu iznad vaseljene, ceo ljudski rod će biti obnovljen i sve će ponovo oživeti. Čovek više neće plakati, više Me neće dozivati upomoć. Tada će se Moje srce radovati, a ljudi će se u slavlju Meni vratiti. Cela vaseljena, od vrha do dna, ushićeno će se okretati…

Danas, među narodima sveta, obavljam delo koje sam Sebi zadao da ostvarim. Krećem se među ljudskim rodom, obavljajući celokupno delo u okviru Svoga plana, i svi ljudi razbijaju razne narode prema Mojoj volji. Ljudi na zemlji su usmerili svoju pažnju na sopstveno odredište, jer se taj dan zaista bliži i anđeli se oglašavaju svojim trubama. Više neće biti nikakvih odlaganja i sve stvoreno će tada početi da pleše ushićeno. Ko svojom voljom može da pomeri Moj dan? Stanovnik zemlje? Ili zvezde na nebu? Ili anđeli? Kada izjavim da započinjem spasenje izraelskog naroda, Moj dan pritiska ceo ljudski rod. Svi ljudi se plaše povratka Izraela. Kada se Izrael vrati, biće to dan Moje slave, a biće i dan kada se sve menja i obnavlja. I dok se pravedni sud neminovno približava celoj vaseljeni, sve ljude obuzima stid i strah, jer u ljudskom svetu za pravednost nisu čuli. Kada se Sunce pravednosti pojavi, Istok će biti obasjan, a zatim će sa svoje strane obasjati celu vaseljenu, dopirući do svakoga. Ako čovek zaista može da sprovede Moju pravednost, čega bi se onda mogao plašiti? Ceo Moj narod iščekuje dolazak Moga dana, svi oni čeznu za dolaskom Moga dana. Čekaju da sprovedem odmazdu celom ljudskom rodu i da uredim odredište ljudskog roda u Svojoj ulozi Sunca pravednosti. Moje carstvo se oblikuje iznad cele vaseljene, a Moj presto ima moć u srcima stotina miliona ljudi. Uz pomoć anđela, Moje veliko postignuće će se uskoro ostvariti. Svi Moji sinovi i ceo Moj narod željno iščekuju Moj povratak, žudeći da se Ja ponovo susretnem sa njima, da se više nikada ne razdvojimo. Kako bi brojni stanovnici Moga carstva mogli da ne jure u susret jedni drugima radosno slaveći to što postojim zajedno sa njima? Može li ovo biti ponovni susret za koji ne treba platiti cenu? Ja sam cenjen u očima svih ljudi, Ja sam proglašen rečima svih. Štaviše, kada se vratim,

pobediću sve neprijateljske snage. Došlo je vreme! Pokrenuću Svoje delo, vladaću kao Car među ljudima! Ja sam na tački povratka! I samo što nisam otišao! Tome se svi nadaju, to je ono što žele. Dozvoliću celom ljudskom rodu da vidi dolazak Moga dana i svi oni će s radošću poželeti dobrodošlicu Mom danu!

2. april 1992. godine

Poglavlje 28

Kada sam došao sa Siona, sve stvari su Me iščekivale, a kada sam se vratio na Sion, pozdravili su Me svi ljudi. Između Mog dolaska i povratka, Moje korake nikada nisu ometale stvari neprijateljski nastrojene prema Meni, pa se stoga Moje delo nesmetano odvijalo. Danas, kada dolazim među sva stvorenja, sve stvari Me nečujno pozdravljaju, duboko uplašene da ću još jednom otići i da će tako izgubiti ono u čiju se podršku uzdaju. Sve stvari slede Moje vođstvo i sve posmatraju pravac na koji upućuje Moja ruka. Reči iz Mojih usta usavršile su mnoga stvorenja i izgrdile su mnoge sinove neposlušnosti. Dakle, svi ljudi oprezno gledaju u Moje reči i pažljivo slušaju izjave iz Mojih usta, duboko uplašeni da ne propuste ovu dobru priliku. Upravo iz tog razloga sam nastavio da govorim, da bi se Moje delo moglo brže obaviti, kako bi se na zemlji što pre mogli pojaviti prijatni uslovi, a otklonili se prizori pustoši. Kada pogledam u nebo, to je trenutak u kome se ponovo okrećem da pogledam ljudski rod; sve zemlje su trenutno ispunjene životnom snagom, prašina više ne lebdi u vazduhu, a mulj više ne prekriva zemlju. Moje oči odjednom zasijaju, navodeći ljude iz svih zemalja da u Mene pogledaju i da u Meni pronađu utočište. Među ljudima današnjeg sveta – uključujući sve one prisutne u Mom domaćinstvu – ko u Meni zaista pronalazi utočište? Ko svoje srce daje u zamenu za cenu koju sam Ja platio? Ko je ikada spokojno boravio unutar Moga domaćinstva? Ko je preda Mnom ikada zaista ponudio sebe? Kada čoveku postavljam zahteve, on odmah zatvara svoje „malo skladište“. Kada čoveku dajem, on hitro otvara usta da potajno uzme Moje izobilje, a u svom srcu često uzdrhti, duboko uplašen da ću Mu uzvratiti udarac. Tako su ljudska usta napola otvorena i napola zatvorena, a on nije u stanju da zaista uživa u izobilju koje darujem. Čoveka ne osuđujem olako, ali Me on uvek vuče za ruku i od Mene traži da mu darujem milost. Samo kada Me čovek preklinje, Ja mu još jednom darujem „milost“ i uputim mu najoštrije reči iz Svojih usta, tako da se on odmah postidi, a pošto nije u stanju da Moju „milost“ neposredno primi, od drugih traži da mu je prenesu. Kada temeljno dokuči sve Moje reči, čovekov rast je srazmeran Mojim željama, a njegove molbe donose plodove i nisu uzaludne niti beskorisne; blagosiljam one molbe ljudskog roda koje su iskrene, one koje nisu pretvorne.

Delovao sam i govorio kroz minula vremena, a čovek ipak nikada nije čuo takve izjave kakve danas izgovaram i nikada nije iskusio Moje veličanstvo i sud. Iako su u

svetu iz prošlosti neki ljudi o Meni čuli legende, niko nikada nije zaista otkrio obim Mog izobilja. I premda današnji ljudi čuju reči iz Mojih usta, i dalje su neupućeni u to koliko je tajni u Mojim ustima, pa stoga Moja usta smatraju rogom izobilja. Svi ljudi žele da dobiju nešto iz Mojih usta. Bilo da su u pitanju državne tajne ili tajne neba ili pogonske sile duhovnog sveta ili odredište ljudskog roda, svi ljudi žele da dobiju takve stvari. Prema tome, kada bih ljude okupio i pričao im „priče“, oni bi odmah ustali iz „bolesničke postelje“ da čuju Moj put. Čoveku previše toga nedostaje: nisu mu potrebni samo „hranljivi dodaci“, već su mu, više od toga, potrebni „mentalna podrška“ i „duhovna opskrba“. To je ono što nedostaje svim ljudima; to je „bolest“ svih ljudi. Ja obezbeđujem lek za čovekovu bolest kako bi se postigli bolji efekti, kako bi se svima vratilo zdravlje i kako bi, zahvaljujući Mom leku, mogli da se vrate normalnosti. Da li zaista mrzite veliku crvenu aždaju? Da li je zaista iskreno mrzite? Zašto sam vas toliko puta pitao? Zašto vam svaki put iznova postavljam ovo pitanje? Kakav je lik velike crvene aždaje u vašim srcima? Da li je ona zaista uklonjena? Zar je zaista ne smatrate svojim ocem? U Mojim pitanjima, svi ljudi treba da uvide Moju nameru. Cilj nije da se izazove bes u ljudima, niti da se među ljudima podstakne pobuna, kao ni da čovek pronađe svoj izlaz, već da se svim ljudima omogući da se oslobode ropstva velike crvene aždaje. Ipak, niko ne bi trebalo da bude zabrinut. Sve će se ostvariti prema Mojim rečima; nijedan čovek ne može da učestvuje i nijedan čovek ne može da obavlja delo koje ću Ja obaviti. Očistiću vazduh svih zemalja i iskoreniti svaki trag demona na zemlji. Već sam započeo i pokrenuću prvi korak Svog dela grdnje na mestu na kome obitava velika crvena aždaja. Tako se može videti da je Moja grdnja zadesila čitavu vaseljenu i da velika crvena aždaja i svakojaki nečisti duhovi neće moći da izbegnu Moju grdnju, jer Ja gledam na sve zemlje. Kada se Moje delo na zemlji dovrši, odnosno, kada se doba suda okonča, zvanično ću izgrditi veliku crvenu aždaju. Moj narod će zasigurno videti Moju pravednu grdnju velike crvene aždaje, sigurno će iskazivati hvalospeve zbog Moje pravednosti i sigurno će zauvek veličati Moje sveto ime zbog Moje pravednosti. Time ćete zvanično obaviti svoju dužnost i zvanično ćete Me veličati po svim zemljama, za vek vekova!

Kada doba suda dostigne svoj vrhunac, Ja neću požuriti da završim Svoje delo, već ću u njega uključiti dokaz doba grdnje i dozvoliti da ovaj dokaz vidi ceo Moj narod; to će uroditi većim plodom. Ovaj dokaz je sredstvo kojim grdim veliku crvenu aždaju i navešću Svoj narod da to gleda rođenim očima, da bi time saznali više o Mojoj naravi. Vreme kada Moj narod uživa u Meni jeste trenutak kada velika crvena aždaja dobija grdnju. Navesti narod velike crvene aždaje da ustane i protiv nje se pobuni jeste Moj plan – to je metod kojim usavršavam Svoj narod i to predstavlja veliku priliku da sav Moj narod raste u životu. Kada izađe blistavi mesec, mirna noć se najednom raspršri. Iako je mesec u dronjcima, čovek je dobro raspoložen i spokojno sedi pod mesečinom, diveći se prelepom prizoru na mesečini. Čovek ne može da opiše svoja osećanja; kao da želi da svoje misli vrati u prošlost, kao da želi da gleda unapred u budućnost, kao da uživa u sadašnjosti. Na licu mu se pojavljuje osmeh, a prijatan vazduh oko njega prožima jak

miris; i kada blagi povetarac počne da duva, čovek primećuje izdašan miris i deluje kao da je njime opijen, nesposoban da se razbudi. Ovo je upravo trenutak kada sam lično došao među ljude i kada čovek ima pojačan osećaj za izdašnu aromu, pa tako svi ljudi žive usred ovog mirisa. Sa čovekom nisam u zavadi, čovek živi u skladu sa Mnom, više nije izopačen u svom pogledu na Mene, više ne orezujem čovekove nedostatke, više nema ojađenog pogleda na čovekovom licu i smrt više nije pretnja celom ljudskom rodu. Danas zajedno sa čovekom ulazim u doba grdnje, hodajući sa njim rame uz rame. Obavljam Svoje delo, što će reći, udaram Svojim prutom među ljudima i prut pada na ono što je buntovno u čoveku. U očima čoveka, Moj prut kao da ima posebne moći: on pada na sve one koji su Moji neprijatelji i ne pošteđuje ih tek tako; među svima koji Mi se protive, prut obavlja svoju suštinsku funkciju; svi oni koji su u Mojim rukama obavljaju svoju dužnost prema Mojoj nameri i nikada nisu prkosili Mojim željama, niti su menjali svoju suštinu. Kao ishod toga, vode će hučati, planine će se rušiti, velike reke će se rastočiti, čoveku će biti omogućeno da se promeni, sunce će se zamutiti, mesec će potamniti, čoveku neće preostati više dana da živi u miru, na zemlji više neće biti vremena za spokoj, nebesa više nikada neće ostati mirna i tiha, i više neće izdržati. Sve stvari će biti obnovljene i povratiće svoj prvobitni izgled. Sva domaćinstva na zemlji će se rasturiti i svi narodi na zemlji će se raspasti; proći će dani ponovnih susreta muža i žene, majka i sin se više neće sresti, više nikada neće biti okupljanja oca i kćeri. Sve čega je nekada bilo na zemlji, Ja ću razbiti. Ljudima ne dajem priliku da izraze svoja osećanja, jer Ja sam bez osećanja i dostigao sam prezrenje ljudskih osećanja do krajnjih granica. Upravo sam zbog osećanja među ljudima bio odgurnut u stranu, pa sam tako u njihovim očima postao „drugi“; zbog osećanja, među ljudima sam bio zaboravljen; upravo zbog svojih osećanja, čovek grabi priliku da pokupi svoju „savest“; upravo zbog svojih osećanja, čovek je uvek umoran od Moje grdnje; upravo zbog svojih osećanja, čovek Me naziva nepravednim i nepravičnim i kaže da sam u Svom obavljanju stvari nesmotren prema čovekovim osećanjima. Da li i ja imam nekog srodnika na zemlji? Ko je ikada, poput Mene, radio danonoćno, ne pomišljajući ni na hranu ni na san, zarad čitavog Mog plana upravljanja? Kako bi se čovek mogao uporediti sa Bogom? Kako bi čovek mogao biti u skladu sa Bogom? Kako bi Bog, koji stvara, mogao biti od iste vrste kao i čovek, koji je stvoren? Kako bih mogao uvek živeti i delovati zajedno sa čovekom na zemlji? Ko je u stanju da oseti brigu prema Mom srcu? Jesu li to čovekove molitve? Jednom sam pristao da se pridružim čoveku i da hodam zajedno sa njim – i, da, čovek je sve do danas živeo pod Mojom brigom i zaštitom, a da li će ikada doći dan kada će čovek moći da se odvoji od Moje brige? Iako se čovek nikada nije opterećivao brigom prema Mom srcu, ko može da nastavi da živi u zemlji bez svetlosti? Jedino zahvaljujući Mojim blagoslovima čovek je poživeo sve do danas.

4. april 1992. godine

Poglavlje 29

Na dan kada su sve stvari vaskrsle, došao sam među ljude i sa njima sam proveo divne dane i noći. Jedino u tom trenutku čovek oseti malo od Moje pristupačnosti, a kako njegova interakcija sa Mnom postaje učestalija, on vidi ponešto od onoga što Ja imam i što jesam – pa shodno tome, stiče određeno znanje o Meni. Među svim ljudima, Ja podižem Svoju glavu i gledam, i svi Me vide. Ipak, kada katastrofa zadesi svet, oni odmah postaju zabrinuti, a Moj lik nestaje iz njihovih srca; uspaničeni dolaskom katastrofe, oni ne obraćaju pažnju na Moje pouke. Mnogo godina sam išao među ljudima, a oni su uvek ostajali nesvesni i nikada Me nisu spoznali. Danas im to govorim Svojim ustima i sve ljude navodim da dođu pred Mene kako bi nešto primili od Mene, međutim, oni se, ipak, drže podalje od Mene i stoga Me ne spoznaju. Kada Svojim koracima pređem vaseljenu i stignem do rubova zemlje, čovek će početi da razmišlja o sebi i svi ljudi će Mi doći, pokloniće se preda Mnom i obožavaće Me. Biće to dan kada ću steći slavu, dan Mog povratka, kao i dan Mog odlaska. Sada sam započeo Svoje delo među čitavim ljudskim rodom, zvanično sam se zaputio kroz celu vaseljenu da kraju privedem Svoj plan upravljanja. Od ovog trenutka pa nadalje, svako ko nije oprezan izlaže se opasnosti da ga preplavi nemilosrdna grdnja, a to bi se moglo dogoditi u svakom trenu. To nije stoga što sam bezdušan; već to predstavlja korak Mog plana upravljanja; sve mora da se odvija u skladu sa koracima Mog plana i nijedan čovek to ne može da promeni. Kada zvanično započnem Svoje delo, svi ljudi se kreću shodno Mom pokretu, pa tako ljudi širom vaseljene upošljavaju sebe u korak sa Mnom, celom vaseljenom vlada „ogromno ushićenje“, dok Ja čoveka podstičem da ide napred. Kao rezultat toga, veliku crvenu aždaju dovodim u stanje pomame i zbunjenosti i ona služi Mom delu; i uprkos tome što nije voljna, nije u stanju da sledi sopstvene želje, već joj ne preostaje ništa drugo nego da se pokori Mojoj kontroli. U svim Mojim planovima, velika crvena aždaja je Moj kontrast, Moj neprijatelj, kao i Moj sluga; budući da je takva, nikada nisam ublažio Svoje „zahteve“ prema njoj. Prema tome, završna etapa dela Mog ovaploćenja dovršava se u aždajinom domu. Na ovaj način, velika crvena aždaja znatno više može da za Mene pravilno obavlja službu, posredstvom koje ću je Ja osvojiti i dovršiti Svoj plan. Dok Ja delam, svi anđeli sa Mnom kreću u odlučujuću bitku, rešeni da ispune Moje želje u toj završnoj etapi, tako da Mi se ljudi na zemlji prepuštaju poput anđela i nemaju želju da Mi se protive i ne čine ništa čime bi se pobunili protiv Mene. Ovo su pogonske sile Mog dela širom vaseljene.

Svrha i značaj Mog dolaska među ljude jeste u tome da spasim ceo ljudski rod, da ceo ljudski rod vratim u Svoj dom, da ponovo ujedinim nebo sa zemljom i nateram čoveka da prenese „signale“ između neba i zemlje, jer to je suštinska uloga čoveka. U vreme kada sam stvorio ljudski rod, sve stvari sam mu bio pripremio, a kasnije sam ljudskom rodu dozvolio da, prema Mojim zahtevima, dobije bogatstva koja sam mu dao. Prema tome, kažem da je upravo pod Mojim vođstvom ceo ljudski rod stigao do

današnjeg dana. I sve to je Moj plan. Među celim ljudskim rodom, bezbroj ljudi postoji pod zaštitom Moje ljubavi, a bezbroj njih živi pod grdnjom Moje mržnje. Iako Mi se svi ljudi mole, ipak nisu u stanju da promene svoje sadašnje životne prilike; kada jednom izgube nadu, mogu jedino da prirodi prepuste da ide svojim tokom i da prestanu da se oglušuju o Mene, jer to je sve što čovek može da postigne. Kada je reč o stanju čovekovog života, čovek tek treba da pronađe stvarni život, još uvek nije prozreo nepravdu, pustoš i bedne uslove u svetu – pa tako, da nije bilo katastrofe, većina ljude bi i dalje bila u zagrljaju majke prirode, i dalje bi bila zaokupljena ukusima „života“. Nije li to stvarnost sveta? Nije li ovo glas spasenja kojim govorim čoveku? Zašto Me, među ljudskim rodom, niko nikada nije zaista voleo? Zašto Me čovek voli jedino onda kad se nađe usred grdnje i kušnji, a niko Me ne voli dok je pod Mojom zaštitom? Mnogo puta sam Svojom grdnjom darivao ljudski rod. Oni je pogledaju, a zatim je zanemare, u tom trenutku je ne proučavaju niti o njoj razmišljaju, pa se stoga na čoveka jedino spušta nemilosrdni sud. Ovo je samo jedan od Mojih metoda delovanja, ali je on, ipak, radi toga da se čovek promeni i da se navede da Me voli.

Ja vladam u carstvu i, povrh toga, vladam u celoj vaseljeni; Ja sam ujedno i Car carstva i Gospodar vaseljene. Od ovog trenutka pa nadalje, okupiću sve one koji nisu izabrani i započeću Svoje delo među neznabošcima, i objaviću svoje upravne odluke celoj vaseljeni, kako bih se uspešno upustio u sledeći korak Svog dela. Koristiću grdnju da proširim Svoje delo među neznabošcima, odnosno, upotrebiću silu protiv svih onih koji su neznabošci. Naravno, ovo delo će se obavljati u isto vreme kad i Moje delo među izabranima. Kada Moj narod bude zavladao i vladao zemljom, biće to i dan kada su svi ljudi na zemlji osvojeni i, štaviše, biće to trenutak kad ću Ja počinuti – i tek tada ću se pojaviti svima onima koji su bili osvojeni. Pojavljujem se svetom carstvu, a Sebe skrivam od zemlje prljavštine. Svi koji su osvojeni i koji su preda Mnom postali poslušni u stanju su da sopstvenim očima vide Moje lice i da sopstvenim ušima čuju Moj glas. Ovo je blagoslov onih koji su rođeni tokom poslednjih dana, ovo je blagoslov koji sam Ja unapred odredio i to ne može da promeni nijedan čovek. Danas delujem na ovaj način radi dela budućnosti. Sva Moja dela su međusobno povezana, u svima njima postoje poziv i odgovor: nikada nijedan korak nije iznenada zastao i nikada nijedan korak nije izveden nezavisno od drugih. Zar nije tako? Nije li delo prošlosti temelj za delo današnjice? Nisu li reči iz prošlosti prethodnica rečima današnjice? Nisu li koraci prošlosti poreklo koraka današnjice? Kada zvanično razvijem svitak, u tom času ljudi širom vaseljene dobijaju grdnju, tada su ljudi širom vaseljene podvrgnuti kušnjama i to je vrhunac Moga dela; svi ljudi žive na zemlji bez svetlosti i svi ljudi žive usred pretnji koje predstavlja njihovo okruženje. Drugim rečima, to je život koji čovek nije nikada doživeo od vremena postanja sve do današnjeg dana i kroz vekove niko nije nikada „uživao“ u ovakvom životu, pa stoga kažem da sam obavio delo koje nikada ranije nije bilo obavljeno. Ovo je pravo stanje stvari i ovo je unutrašnji smisao. Budući da se celom ljudskom rodu bliži Moj dan, budući da ne deluje kao da je on daleko već je tu pred

čovekovim očima, ko se zbog toga ne bi uplašio? I ko se time ne bi oduševio? Prljavi grad Vavilon konačno je došao do svog kraja; čovek se ponovo susreo sa sasvim novim svetom, a nebo i zemlja su promenjeni i obnovljeni.

Kada se pojavim svim zemljama i svim narodima, na nebu se uskovitlaju beli oblaci i obavijaju Me. Isto tako, ptice na zemlji pevaju i plešu od radosti za Mene, uzdižući do vrhunca atmosferu na zemlji i čineći da sve stvari na zemlji ožive, da više ne „plutaju lagano naniže“, već da umesto toga žive u atmosferi životne snage. Kada sam među oblacima, čovek nejasno zapaža Moje lice i Moje oči i u tom trenu se oseti pomalo uplašeno. U prošlosti je u legendama čuo istorijska navođenja o Meni, pa shodno tome u Mene tek polovično veruje, a polovično je sumnjičav. On ne zna gde sam Ja, pa ni to koliko je veliko Moje lice – da li je široko kao more ili bezgranično poput zelenih pašnjaka? Ove stvari niko ne zna. Tek kada danas vidi Moje lice u oblacima, čovek oseti da sam Ja iz legende stvaran i time postaje malo naklonjeniji prema Meni, a jedino zbog Mojih dela njegovo divljenje prema Meni postaje neznatno veće. Međutim, čovek Me i dalje ne spoznaje i samo vidi jedan deo Mene u oblacima. Nakon toga, Ja pružam Svoje ruke i pokazujem ih čoveku. Čovek je zapanjen, rukama prekriva usta, duboko uplašen da će ga Moja ruka pokositi, pa svom divljenju pridodaje i malo straha. Na svakom Mom pokretu čovek čvrsto zadržava svoj pogled, duboko uplašen da ću ga oboriti ako ne bude vodio računa – ipak, Mene ne sputava činjenica da Me čovek posmatra i nastavljam da obavljam delo na Svojim rukama. Samo zbog svih dela koja obavljam, čovek prema Meni iskazuje određenu naklonost, pa tako postepeno dolazi pred Mene da se sa Mnom udruži. Kada se čoveku otkrijem u potpunosti, on će videti Moje lice i od tada se od čoveka više neću skrivati niti mu se činiti nejasnim. Širom vaseljene, javno ću se pojaviti svim ljudima, a svi oni koji su od krvi i mesa videće sva Moja dela. Svi oni koji su od duha zasigurno će živeti spokojno u Mom domu, i zasigurno će uživati u divnim blagoslovima zajedno sa Mnom. Svi oni do kojih Mi je stalo zasigurno će izbeći grdnju i sigurno će izbeći bol duha i agoniju tela. Pojaviću se javno svim narodima, vladaću i držati vlast, tako da miris leševa više neće prožimati vaseljenu; umesto toga, celim svetom će se širiti Moj oštar miris, jer Moj dan se bliži, čovek se budi, sve na zemlji je u redu, a dani opstanka zemlje više ne postoje, jer Ja sam stigao!

6. april 1992. godine

Poglavlje 30

Jednom sam među ljudima sumirao čovekovu neposlušnost i slabost, te na taj način razumeo njegovu slabost i spoznao njegovu neposlušnost. Još davno, pre dolaska među ljude, razumeo sam čovekove radosti i tuge – zahvaljujući tome, sposoban sam da s lakoćom učinim i kažem ono što čovek nije u stanju da učini i da kaže. Nije li u tome

razlika između Mene i čoveka? I zar to nije jasna razlika? Je li moguće da Moje delo mogu postići ljudi od krvi i mesa? Je li moguće da pripadam istoj vrsti kao i stvorena bića? Ljudi su Me svrstali među „slične izraze“ – zar to nisu učinili zato što Me ne poznaju? Zašto među ljudima moram da Se ponižavam, umesto da Se uzdižem? Zašto Me se ljudi odriču, zašto nisu u stanju da Mi objave ime? Ogromnu tugu nosim u srcu, ali kako bi to ljudi mogli da znaju? Kako bi mogli to da vide? Budući da sve ono što se Mene tiče nikad nisu smatrali najvažnijim stvarima u životu, ljudi su ostali zbunjeni i ošamućeni, kao da su upravo popili tabletu za spavanje; kada ih dozivam, oni naprosto nastavljaju da sanjaju, te stoga niko nikada nije bio svestan Mojih dela. Danas većina ljudi i dalje spava čvrstim snom. Tek kad se začuje himna carstva, oni otvaraju svoje pospane oči i osećaju blagu setu u svom srcu. Čak i kad Svojim štapom udarim po njima, oni i dalje ne obraćaju pažnju, kao da im je sudbina, poput morskog peska, bezvredna. Ljudi još uvek ne znaju koliko su daleko otišli Moji koraci, iako ih je većina donekle svesna – jer, njih ne zanima da razumeju moje srce, te stoga nikad nisu bili u stanju da se oslobode Sotoninih okova. Krećem se iznad svih stvari i živim među svim stvarima, dok istovremeno zauzimam središnje mesto u srcima svih ljudi. Iz tog razloga, ljudi Me smatraju drugačijim i veruju da sam izuzetan ili, pak, nedokučiv – a posledica toga je da Mi svakim danom sve snažnije veruju. Jednom sam ležao na trećem nebu i posmatrao sve ljude i stvari u vaseljeni. Dok spavam, ljudi utihnu, užasno se plašeći da Mi ne poremete počinak. Kad se probudim, oni odmah živnu, kao da svoje poslove obavljaju isključivo zato da bi Mene obradovali. Zar ljudi na zemlji nemaju upravo takav stav prema Meni? Ko od današnjih ljudi Mene na nebu i Mene na zemlji smatra jednim te istim bićem? Ima li ikoga da Mene na nebu ne poštuje? I zar ima ikoga ko na Mene na zemlji ne gleda s visine? Zašto Me ljudi uvek kidaju nadvoje? Zašto čovek uvek ima dva različita stava prema Meni? Zar ovaploćeni Bog na zemlji nije Bog koji i na nebu zapoveda svemu? Zar Ja, koji sam na nebu, nisam sada na zemlji? Kako to da Me ljudi vide, ali Me ne poznaju? Zašto je rastojanje između neba i zemlje tako veliko? Zar ove stvari ne zavređuju da se čovek dublje pozabavi njima?

Dok obavljam Svoje delo i u periodima kad nešto kazujem, ljudi bi stalno da svemu tome dodaju nekakvu „aromu“, kao da im je čulo mirisa oštrije od Mog, kao da više vole jaču aromu i kao da Ja nisam svestan šta je to što čoveku treba, pa moram da ga „mučim“ da „dopunjava“ Moje delo. Nije da Ja namerno ljudima kvarim pozitivnost, već tražim od njih da se očiste na osnovu toga što Me poznaju. Budući da im previše toga nedostaje, predlažem im da se više trude i tako nadoknade svoje nedostatke, kako bi udovoljili Mom srcu. Mada su Me nekada poznavali u svojim predstavama, ljudi su toga bili potpuno nesvesni, pa je njihovo uvažavanje bilo nalik tretiranju peska kao da je zlato. Kad sam im na to skrenuo pažnju, odbacili su jedan deo toga, ali su, umesto da odbačeni deo zamene stvarima od srebra i zlata, nastavili da uživaju u onome što im je preostalo – posledica toga je da su oni preda Mnom uvek ponizni i strpljivi; nisu u stanju da se usklade sa Mnom, zato što imaju previše predstava. Stoga sam odlučio da sve što čovek

ima i što jeste otmem od njega i bacim daleko, kako bi svi mogli da žive sa Mnom i kako ne bi više bili odvojeni od Mene. Zbog Mog rada, ljudi ne razumeju Moju volju. Neki misle da ću po drugi put okončati Svoje delo i baciti ih u pakao. Drugi veruju da ću usvojiti novi način govora, dok većina ljudi drhti od straha: oni se užasno plaše da ću dovršiti Svoje delo i da ću ih još jednom napustiti, tako da neće imati kuda da odu. Moje novo delo ljudi stalno odmeravaju služeći se starim predstavama. Već sam rekao da ljudi nikad nisu shvatali način na koji delujem – da li bi ovog puta mogli da ostave bolji utisak o sebi? Zar stare predstave nisu oružje kojim ljudi remete Moje delo? Kad god im se obraćam, ljudi izbegavaju da Me gledaju u oči, užasno se plašeći da će se Moj pogled zaustaviti na njima. Stoga obaraju glave, kao da vršim smotru nad njima – zar to nije posledica njihovih predstava? Kako to da sam do današnjih dana bio ponizan pred njima, a da oni to nisu ni primećivali? Moram li da saginjem glavu pred ljudima? S neba sam došao na zemlju, sišao sam iz visina na jedno tajno mesto, došao među ljude i otkrio im sve što imam i što jesam. Moje su reči iskrene i poštene, strpljive i ljubazne – ali, da li je iko ikada video sve što Ja imam i što jesam? Jesam li još uvek skriven od ljudi? Zbog čega Mi je toliko teško da se sretnem s čovekom? Je li to zato što su ljudi prezauzeti svojim poslom? Ili zato što zanemarujem Svoje dužnosti, dok se svi ljudi posvećuju svom traganju za uspehom?

U glavama ljudi, Bog je Bog i nije se lako Njime baviti, dok je čovek čovek, te stoga ne treba lako da se prepušta raskalašnom životu – pa ipak, ljudska se dela još uvek ne mogu izneti preda Me. Je li moguće da su Moji zahtevi isuviše strogi? Je li moguće da je čovek suviše slab? Zašto na standarde koje im postavljam ljudi uvek gledaju izdaleka? Da li su za čoveka ti standardi zaista nedostižni? Moji su zahtevi izračunati na osnovu ljudske „konstitucije“ i nikada ne premašuju njihov rast – ali, uprkos tome, ljudi i dalje nisu u stanju da dostignu standarde koje pred njih postavljam. Nebrojeno sam puta bio napušten od ljudi i bezbroj puta su Me podrugljivo gledali, kao da Mi je telo obraslo trnjem i kao da im se gadi, tako da Me se zbog toga gnušaju i misle da sam potpuno bezvredan. Na taj Me način oni stalno guraju čas tamo, čas ovamo. Bezbroj puta su Me donosili kući za male pare i nebrojeno puta Me skupo prodavali, i upravo zbog toga sam se našao u situaciji u kojoj se danas nalazim. Kao da ljudi i dalje kuju planove u vezi sa Mnom; većina bi još uvek da Me proda i da tako zaradi stotine miliona dolara, zato što Me nikad nisu cenili. Tretiraju Me kao da sam njihov posrednik ili nuklearno oružje kojim napadaju jedni druge, ili pak kao sporazum koji su između sebe sklopili – a kao rezultat svega toga Ja sam, jednom rečju, u ljudskim srcima potpuno bezvredan, poput isluženog komada nameštaja. Pa ipak, Ja ljude ne osuđujem zbog toga; radim isključivo na njihovom spasenju i oduvek sam saosećao s njima.

Oni misle da će Mi biti lakše kad ih budem prognao u pakao, kao da imam nekakav specijalan ugovor s paklom, kao da sam Ja nekakvo specijalizovano odeljenje za prodaju ljudi, kao da sam stručnjak za obmanjivanje ljudi i da ću ih za skupe pare prodati čim Mi dopadnu šaka. Iako to ne govore otvoreno, to je ono u šta svim srcem veruju.

Iako Me svi oni vole, to čine u tajnosti. Jesam li toliku cenu platio i toliko Sebe uložio u zamenu za to zrnce njihove ljubavi? Ljudi su prevaranti, a Ja sam uvek u ulozi prevarenog. Kao da sam isuviše naivan: čim opaze tu Moju slabu tačku, oni Me neprestano varaju. Nije Mi cilj da rečima koje izgovaram usmrtim ljude, niti da im nasumično lepim etikete – Moje su reči čovekova stvarnost. Poneka od Mojih reči je možda „preterana“, te u tom slučaju mogu samo da „molim“ ljude za oproštaj; pošto nisam „vešt“ u ljudskom jeziku, mnogo od onoga što kažem ne može da zadovolji njihove zahteve. Neke Moje reči ljudima možda probadaju srce, tako da Mi preostaje samo da ih „molim“ da prema Meni budu tolerantni; budući da nisam vešt u oblasti ljudske filozofije života i da se ne izražavam naročito precizno, ljudi se zbog mnogih Mojih reči mogu ponekad osećati postiđeno. Možda neke od Mojih reči govore o korenu ljudske bolesti i razotkrivaju je, pa ti stoga, pošto nemam nameru da te povredim, savetujem da uzmeš neki od lekova koje sam za tebe pripremio, a koji nemaju neželjene efekte. Neke od Mojih reči možda ne zvuče „realno“, ali „molim“ ljude da ne paniče – nisam naročito „spretan“ u rukama i nogama, tako da Moje reči tek treba da budu sprovedene u delo. Tražim od ljudi da prema Meni budu „suzdržani“. Jesu li ove reči ljudima od koristi? Nadam se da će oni iz njih moći da izvuku nešto korisno, kako Moje reči ne bi baš uvek bile uzaludne!

9. april 1992. godine

Poglavlje 31

Za Mene nikad nije bilo mesta u ljudskom srcu. Kad istinski tražim ljude, oni čvrsto zažmure i ignorišu Moje postupke, kao da sve radim u pokušaju da njima ugodim, te ih Moji postupci stalno zgražavaju. Kao da sam potpuno lišen samosvesti i kao da se stalno razmećem pred ljudima, zbog čega svi oni „ispravni i pravedni“ naprosto ključaju od besa. Ja ipak, čak i u tako nepovoljnim uslovima, izdržavam i nastavljam da obavljam Svoje delo. Stoga i kažem da sam isprobao sve slatke, kisele, gorke i opore ukuse ljudskog iskustva, da dolazim na krilima vetra i odlazim s prvim kapima kiše; kažem da sam doživeo progon članova porodice, da sam iskusio životne uspone i padove, kao i bol usled odvajanja od tela. Međutim, kad sam došao na zemlju, umesto da Mi požele dobrodošlicu zbog stradanja koje sam zbog njih pretrpeo, ljudi su „ljubazno“ odbili Moje dobre namere. Kako Me to ne bi zabolelo? Kako Me to ne bi uvredilo? Da li je moguće da sam se ovaplotio samo zato da bi se, na kraju, sve ovako završilo? Zašto Me ljudi ne vole? Zašto Mi na ljubav uzvraćaju mržnjom? Da li je moguće da Mi je suđeno da ovako patim? Ljudi su saosećajno plakali zbog Mog stradanja na zemlji i ražalili se nad nepravednošću Moje nesreće. Pa ipak, da li je iko ikada upoznao Moje srce? Ko bi ikada mogao da dokuči Moja osećanja? Ljudi su nekada prema Meni gajili duboku naklonost i

često čeznuli za Mnom u svojim snovima – ali, kako bi ljudi na zemlji mogli da razumeju Moju volju na nebu? Iako su nekada uviđali Moju tugu, da li je iko ikada, kao Moj sapatnik, saosećao s Mojim nevoljama? Je li moguće da je savest ljudi na zemlji u stanju da dirne i da promeni Moje tužno srce? Zar ljudi na zemlji nisu u stanju da Mi išta kažu o neizrecivoj nevolji koju nose u srcu? Iako su duhovi i Duh međusobno zavisni, ljudski su mozgovi, zbog telesnih barijera, „izgubili kontrolu“. Nekada sam ljude podsećao da dođu preda Me, ali Moji pozivi nisu ljude naveli da ispune Moje zahteve; oni su samo gledali u nebo, očiju punih suza, kao da trpe neopisivu muku i kao da im nešto stoji na putu. I tako su se, sklopivši ruke, poklonili pod nebesima, preklinjući Me. Pošto sam milostiv, darujem ljude Svojim blagoslovima i, dok dlanom o dlan, stiže vreme za Moje lično pojavljivanje među ljudima – ali čovek je već odavno zaboravio na svoju zakletvu Nebu. Zar se u tome upravo ne ogleda čovekova neposlušnost? Zašto čovek stalno pati od „amnezije“? Jesam li ga izbo nožem? Jesam li Mu oborio telo na zemlju? Pričam mu o osećanjima koje nosim u srcu; pa zašto Me onda stalno izbegava? U svojim sećanjima, ljudi kao da su nešto izgubili i nikako to ne mogu da nađu, ali deluje i da su im sećanja netačna. Ljudi, dakle, u svom životu stalno pate od zaborava, te su dani života celog čovečanstva u rasulu. Pa ipak, niko povodom toga ne preduzima baš ništa; ljudi ne rade ništa drugo osim što jedni druge gaze i ubijaju, što je i dovelo do sadašnjeg stanja katastrofalnog poraza i prouzrokovalo da sve u vaseljeni padne u mutnu vodu i blato, bez ikakve šanse za spasenje.

Kad sam došao među ljude, upravo su Mi u tom trenutku ljudi postali odani. U to vreme, velika crvena aždaja je takođe počela da svoje ubilačke ruke spušta na ljude. Prihvatio sam „poziv“ i došao da s ljudima „sednem za svečanu trpezu“, držeći u rukama „pozivnicu“ koju su Mi ljudi poslali. Kad su Me ugledali, ljudi nisu na Mene obraćali pažnju, jer se nisam okitio raskošnom odećom, već sam samo sa Svojom „ličnom kartom“ došao da s ljudima sednem za sto. Nije bilo skupe šminke na Mom licu, niti krune na Mojoj glavi, a na nogama sam nosio samo par običnih cipela domaće izrade. Ljude je ponajviše razočaralo to što nije bilo karmina na Mojim usnama. Reči mi, pritom, nisu bile uljudne, niti je Moj jezik bio izraz veštog pisca; umesto toga, svaka Moja reč je prodirala do najvećih dubina ljudskog srca, što je donekle doprinelo „povoljnom“ utisku koji sam na njih ostavio. Pomenuto pojavljivanje bilo je dovoljno da od ljudi dobijem „poseban tretman“, pa su se prema Meni ponašali kao prema najobičnijem neotesanom seljaku, koji ništa ne zna o svetu i lišen je svake mudrosti. Ipak, dok su davali „novčane priloge“, ljudi Me i dalje nisu smatrali čestitim, već su preda Me dolazili bez ikakvog poštovanja, nevoljno i naprasito. Kad sam ispružio ruku, oni su se momentalno zapanjili, a zatim kleknuli i glasno povikali. Pokupili su sve Moje „novčane priloge“. Pošto je iznos bio veliki, odmah su pomislili da sam milioner i sa Mene, bez Moje saglasnosti, strgli odrpanu odeću i zamenili je novom – to Me, međutim, nije usrećilo. Budući da nisam navikao na tako lagodan život i da prezirem ovakav „prvoklasni“ tretman, jer sam izdanak svete kuće i, može se reći, rođen u „siromaštvu“, nisam navikao da živim luksuzno, s

ljudima koji mi u svemu povlađuju. Ja bih samo hteo da ljudi budu u stanju da razumeju osećanja koja nosim u srcu i da mogu da podnesu malo muke, kako bi iz Mojih usta prihvatili neke neugodne istine. Pošto nikad nisam bio u stanju da govorim o teoriji, niti da se u društvu, poput ljudskog roda, pritajeno vladam ne bih li došao u kontakt s ljudima, i pošto nisam u stanju da Svoje reči krojim prema ljudskom izgledu i psihologiji, ljudi su Me oduvek mrzeli, smatrali da ne zavređujem da sa Mnom stupaju u interakciju, i govorili da imam oštar jezik i da stalno povređujem ljude. Pa ipak, Ja nemam drugog izbora: nekada sam „studirao“ psihologiju čoveka, jednom sam „oponašao“ čovekovu životnu filozofiju, a jednom čak i pohađao „filološki fakultet“, kako bih naučio ljudski jezik i ovladao sredstvima njihovog izražavanja i govora koji dolikuje njihovoj pojavi – pa ipak, iako sam uložio mnogo truda i posetio mnoge „stručnjake“, na kraju je sve propalo. U Meni nikada nije bilo ničeg ljudskog. Za sve ove godine, Moji napori nikada nisu urodili plodom i Ja se nikad nisam izveštio u korišćenju ljudskog jezika. Stoga su se čuvene izreke, poput one da se „naporan rad isplati“, kao „rikošet“ oduvek odbijale od Mene, što za posledicu ima to da je ovim rečima na zemlji došao kraj. Bog na nebesima je taj aforizam demantovao, a da ljudi toga nisu ni svesni, što je dovoljan dokaz da su takve reči neodržive. Ja se zbog toga ljudima izvinjavam, ali se tu ništa ne može uraditi – to Me sleduje zato što sam tako „glup“. Nisam sposoban da naučim ljudski jezik, da ovladam njihovom životnom filozofijom, niti da se družim s ljudima. Ljudima jedino savetujem da budu strpljivi, da potisnu gnev u svojim srcima i da ne povređuju sebe zbog Mene. Ko nas je naveo da komuniciramo jedni sa drugima? Ko je učinio da se baš u ovom trenutku sretnemo? Ko nas je naterao da delimo iste ideale?

Moja se narav provlači kroz svaku Moju reč, ali ljudi nisu u stanju da iz Mojih reči tu narav dokuče. Oni samo cepidlače oko onoga što izgovaram – kakva korist od toga? Mogu li ih njihove predstave o Meni učiniti savršenima? Može li išta na zemlji da ispuni Moju volju? Uporno sam pokušavao da ljude naučim kako da govore Moje reči, ali oni, kao da im je jezik svezan, nikada nisu mogli da nauče da Moje reči izgovaraju onako kako bih Ja to želeo. Pokušavao sam čak i sa metodom usta-na-usta, ali oni ipak nisu nikako mogli da ih nauče. Tek nakon toga, došao sam do sledećeg otkrića: kako bi ljudi na zemlji uopšte mogli da izgovore nebeske reči? Zar to ne bi bilo protivno zakonima prirode? Međutim, zbog ljudske revnosti i radoznalosti prema Meni, upustio sam se u drugi deo rada na ljudima. Ljudima se nikad nisam rugao zbog njihovih nedostataka, već sam im pružao ono što im nedostaje. Jedino zbog toga ljudi imaju donekle povoljan utisak o Meni, te stoga koristim ovu priliku da ljude još jedanput okupim oko Sebe, kako bi mogli da uživaju u još jednom delu Mog bogatstva. U ovom trenutku, ljudi su ponovo obuzeti srećom, veseljem i smehom koji lebdi oko raznobojnih oblaka na nebu. Ja otvaram srca ljudi, čime oni odmah stiču novu vitalnost i ne žele više da se kriju od Mene, te probavši slatki ukus meda, iznose sve svoje bezvredne trice da ih razmene – kao da sam im Ja postao mesto za prikupljanje smeća ili stanica za upravljanje otpadom. Čim ugledaju „reklame“ postavljene unaokolo, ljudi dolaze preda Me puni elana, misleći

valjda da će moći da ućare par „suvenira“, te mi zato svi šalju „pisma“, sa molbom da im omogućim učešće u događajima koje sam organizovao. U tom trenutku, oni još uvek ne strahuju od gubitaka, jer „kapital“ obuhvaćen ovim aktivnostima nije veliki i stoga se oni usuđuju da prihvate rizik koji učešće sa sobom nosi. Kad ne bi bilo suvenira koji se dobijaju po osnovu učešća, ljudi bi napustili arenu i tražili bi da im vratim novac, uz koji bi Mi obračunali i „kamatu“ koju im dugujem. Upravo zbog toga što je današnji životni standard porastao i dostigao „nivo umerenog prosperiteta“ i „modernizaciju“, pri čemu „viši službenik“ lično „odlazi na selo“ da bi organizovao posao, vera se kod ljudi odmah umnogostručila – a zbog toga što im je „konstitucija“ sve bolja i bolja, oni Me gledaju s divljenjem i voljni su da stupe u kontakt sa Mnom kako bi stekli Moje poverenje.

11. april 1992. godine

Poglavlje 32

Kad se ljudi okupe oko Mene, srce Mi je ispunjeno radošću. Odmah im iz Svoje ruke delim blagoslove, kako bi se i dalje sastajali sa Mnom i kako ne bi bili Moji neposlušni neprijatelji, već prijatelji koji su sa Mnom usaglašeni. Tako se i prema ljudima odnosim na srdačan način. Ja u Svom radu na čoveka gledam kao na člana neke važne organizacije i stoga mu posvećujem veću pažnju, jer je on oduvek bio predmet Mog dela. Ustanovio sam Svoje mesto u srcima ljudi, kako bi njihova srca mogla da se ugledaju na Mene – oni, pak, i dalje pojma nemaju zašto to činim, pa ne rade ništa osim što čekaju. Iako postoji mesto koje sam u srcima ljudi ustanovio za Sebe, oni ne zahtevaju da tamo boravim. Umesto toga, čekaju da im u srca iznenada stigne „Onaj Sveti“. Pošto Mi je identitet isuviše „nizak“, ne odgovaram zahtevima ljudi i oni Me stoga izgone. Oni zapravo žele uzvišenog i moćnog „Mene“, ali Ja se pri dolasku nisam na taj način ukazao ljudima, pa su oni nastavili da zure u daljinu, čekajući onog koji im je u srcu. Kada sam došao pred ljude, oni su Me pred čitavom masom odbacili. Mogao sam samo da stojim po strani, da čekam da se čovek „pozabavi“ sa Mnom i da gledam šta će ljudi na kraju uraditi sa Mnom, sa tim defektnim „proizvodom“. Ne gledam u ožiljke ljudi, već u one njihove delove koji su bez ožiljaka, i to Mi pruža zadovoljstvo. Ja sam u njihovim očima tek jedna „zvezdica“ koja je sišla s neba; naprosto sam poslednji po važnosti na nebu, a Moj današnji dolazak na zemlju naredio je Bog. Rezultat svega toga je da su ljudi osmislili više različitih tumačenja reči „Ja“ i „Bog“, užasno se plašeći pomisli da smo Bog i Ja jedno te isto. Pošto Moj lik nema ničeg zajedničkog s Božjim pojavom, svi misle da sam nekakav sluga, koji ne pripada Božjoj porodici, i da to nije Božji lik. Moguće je da ima ljudi koji su videli Boga – ali, usled nedostatka Mog zemaljskog uvida, Meni se Bog nikada nije „ukazao“. Možda imam premalo „vere“, pa Me ljudi stoga smatraju niskim. Oni zamišljaju da će neko ko zaista jeste Bog zasigurno poznavati ljudski jezik, zato što

je Bog Stvoritelj. Stvari, međutim, stoje potpuno obrnuto: ne samo što nisam stručnjak za ljudski jezik, već ima trenutaka kad ne mogu čak ni da „nadoknadim“ čovekove „nedostatke“. Kao rezultat toga, osećam se pomalo „krivim“, jer se ne ponašam onako kako to ljudi „zahtevaju“, već samo pripremam materijal i radim u skladu s onim što njima „nedostaje“. Za zahteve koje postavljam čoveku nikako se ne bi moglo reći da su veliki, ali ljudi ipak misle drugačije. Stoga se njihova „poniznost“ otkriva u svakom njihovom pokretu. Skloni su da uvek idu ispred Mene i da Me vode, plašeći se da se ne izgubim, užasno strahujući da ne zalutam u prastare šume, duboko u brdima. Kao rezultat toga, ljudi su Me uvek vodili napred, duboko strahujući da ću upasti u tamnicu. Imam donekle „povoljan utisak“ o čovekovoj veri, zato što su ljudi zbog Mene „dirinčili“ ne razmišljajući ni o hrani ni o snu, do te mere da su, trudeći se Mene radi, proveli mnoge besane noći i čak načisto osedeli – to je sasvim dovoljan dokaz da je njihova vera „prevazišla“ vaseljene i „nadmašila“ apostole i proroke iz prošlih vekova.

Ja im ne aplaudiram razdragano zbog njihovih sjajnih veština, niti ih gledam hladno i sa visine zbog njihovih nedostataka. Naprosto, radim ono što Mi je dopalo u ruke. Nikome ne pružam poseban tretman, već jednostavno radim po Svom planu. Ipak, ljudima je Moja volja nepoznata, pa Me i dalje mole da im nešto dam, kao da bogatstva koja sam im pružio nisu dovoljna da ispune njihove zahteve, kao da potražnja nadmašuje ponudu. U današnje doba, međutim, svi osećaju „inflaciju“ – usled čega su im ruke pune onoga što sam im podario radi njihovog uživanja. Upravo sam im zbog toga i dosadio, tako da su im životi ispunjeni haosom, pa ne znaju ni šta treba, ni šta ne treba da jedu. Neki se čak uporno drže stvari koje sam im podario za uživanje, pažljivo ih posmatrajući. Budući da su nekada trpeli glad i da ne mogu tako lako da dođu do današnjih uživanja, svi su Mi „beskrajno zahvalni“ i u izvesnoj su meri promenili stav prema Meni. Stalno plaču preda Mnom; pošto sam im toliko toga dao, i dalje Me drže za ruku, ispuštajući pri tom „zvuke zahvalnosti“. Krećem se povrh vaseljena i, dok hodam, posmatram ljude iz čitave vaseljene. Među gomilom ljudi na zemlji, nikad nije bilo onih koji bi bili prikladni za Moje delo i koji bi Me iskreno voleli. Stoga Ja, u ovom trenutku, zaprepašćeno uzdišem, a ljudi se odmah razilaze, da se više nikad ne okupe, užasnuti od pomisli da ću ih „sve pohvatati u jednu mrežu“. Koristim ovu priliku da dođem među ljude i da obavim Svoje delo – delo koje je prikladno – među ovim rasutim ljudima, birajući one koji su prikladni da Svoje Delo obavim u njima. Ne želim da ljude „zadržim“ usred Moje grdnje, tako da nikad ne mogu da pobegnu. Ja naprosto obavljam delo koje moram da obavim. Došao sam da od čoveka zatražim „pomoć“; pošto Mom upravljanju nedostaju ljudska dela, ne mogu uspešno da dovršim Svoje delo, čime je sprečen delotvorni nastavak Mog rada. Nadam se samo da ljudi poseduju rešenost da sarađuju sa Mnom. Ne tražim da Mi spremaju ukusna jela, ne tražim da Mi pripreme neko pogodno mesto na koje bih spustio glavu, niti da Mi sašiju lepu odeću – takve Me stvari uopšte ne zanimaju. Moje će srce biti zadovoljno onda kad ljudi budu bili u stanju da razumeju Moju volju i da, rame uz rame, napreduju sa Mnom.

Ko Me je na zemlji ikada primio svim srcem? Ko Me je ikada iskreno voleo? Čovekova je ljubav uvek razvodnjena; čak ni Ja „ne znam“ zašto ljudi nisu u stanju da suvo i nerazblaženo vole. I u čoveku, dakle, takođe ima mnogo skrivenih „tajni“. Među stvorenim bićima, čovek je taj koji se smatra „čudesnim“ i „nedokučivim“, usled čega on preda Mnom ima „kvalifikacije“, baš kao da mu je status jednak Mom – ali on u tom svom „statusu“ ne vidi ništa čudno. Ovde se ne radi o tome da Ja ljudima ne dozvoljavam da se nađu u toj poziciji i da u njoj uživaju; želim samo da imaju osećaj za pristojnost i da o sebi ne gaje previsoko mišljenje; velika je razdaljina između neba i zemlje, da i ne govorimo o razdaljini između Boga i čoveka. Zar udaljenost između Boga i čoveka nije još veća? Na zemlji smo čovek i Ja „u istom čamcu“ da „zajedno prebrodimo buru“. Moj identitet Me ne oslobađa od nevolja ljudskog sveta i upravo sam se zbog toga našao u okolnostima u kojima se danas nalazim. Na zemlji nikad nisam imao mirno boravište, zbog čega ljudi i kažu da „Sin čovečji nikada nije imao gde da spusti Svoju glavu“. Kao rezultat toga, ljudi su takođe prolili mnogo suza saosećajući sa Mnom i odvojili po nekoliko desetina juana za „fond za pomoć“ namenjen Meni. Samo zahvaljujući tome, Ja imam gde da otpočinem; da nije bilo „pomoći“ od ljudi, ko zna gde bih završio!

Kad Moje delo bude privedeno kraju, neću više tražiti „finansijsku pomoć“ od ljudi; umesto toga, obavljaću funkciju koja Mi je urođena i sve ću „stvari is Svoje kuće“ razdeliti ljudima da u njima uživaju. Danas su svi podvrgnuti Mojim kušnjama. Kad se Moja ruka formalno spusti na čoveka, ljudi Me više neće gledati zadivljenim očima, već će se prema Meni odnositi s mržnjom, a Ja ću im istog trena iščupati srce, da posluže kao primer. Čovekovo srce analiziram pod „mikroskopom“ – u njemu nema ni trunke iskrene ljubavi prema Meni. Ljudi su Me godinama varali i obmanjivali – ispostavilo se da i u levoj pretkomori i u desnoj komori nose otrov mržnje prema Meni. Stoga nije ni čudo što prema njima imam takav stav. Pa ipak, oni o tome i dalje nemaju pojma, pa čak to i ne priznaju. Ne bude se čak ni kad im pokažem rezultate Svog istraživanja; kao da je, u njihovim glavama, sve to stvar prošlosti, koju danas ne treba više pominjati. Ljudi, dakle, te „laboratorijske rezultate“ samo ravnodušno posmatraju. Vraćaju Mi listu rezultata i odlaze. Štaviše, govore stvari poput: „Ovo uopšte nije važno i nema nikakvog uticaja na moje zdravlje.“ Osmehuju se prezrivo, a onda im iz očiju sevne blagi preteći pogled, kao da hoće da Mi kažu da ne treba da budem tako domišljat, da moram da budem površan. Kao da sam, otkrivajući njihove unutrašnje tajne, prekršio ljudske „zakone“, pa Me stoga još više mrze. Ja tek tada uviđam izvor njihove mržnje. To je zato što im krv teče dok ih gledam, a kad im prođe kroz arterije i uđe u srce, Ja tek u tom trenutku dolazim do novog „otkrića“. Pa ipak, ljudi o tome ništa ne misle. Do krajnosti su nemarni i uopšte ne razmišljaju o tome šta dobijaju a šta gube, čime u dovoljnoj meri pokazuju svoj duh „nesebične“ predanosti. Nimalo se ne obaziru na stanje vlastitog zdravlja i zarad Mene „jurcaju unaokolo“. U tome se ujedno ogleda i njihova „vernost“ i sve ono što je u vezi s njima „pohvalno“, te im stoga još jednom šaljem pismo „pohvale“, kako bih ih obradovao.

Međutim, čim pročitaju ovo „pismo“ oni se malko naljute, jer je sve što rade odbačeno Mojim nečujnim pismom. Iako sam im oduvek davao smernice dok rade, izgleda da se ljudi gnušaju Mojih reči; stoga oni, čim zaustim da nešto kažem, čvrsto zažmure i dlanovima pokriju uši. Ne gledaju Me s poštovanjem zbog Moje ljubavi, već su Me oduvek mrzeli zbog toga što sam im ukazivao na nedostatke i otkrivao sve dobro što u sebi nose, usled čega su pretrpeli gubitke na poslu i izgubili imanje. Stoga i njihova mržnja prema Meni raste.

14. april 1992. godine

Poglavlje 33

Nekada je u Mojoj kući bilo onih koji su veličali Moje sveto ime, koji su neumorno radili na tome da Moja slava na zemlji ispuni čitav nebeski svod. Zbog toga sam bio presrećan, a srce Mi je bilo ispunjeno slašću – ali ko bi mogao da radi umesto Mene, danonoćno se odričući sna? Rešenost koju čovek preda Mnom pokazuje pričinjava Mi zadovoljstvo, ali njegovo buntovništvo u Meni izaziva gnev; stoga, pošto se čovek nikad ne pridržava svoje dužnosti, Ja zbog njega sve više tugujem. Zašto ljudi nikada nisu u stanju da se posvete Meni? Zašto uvek pokušavaju da se nagode sa Mnom? Da li im ličim na glavnog upravnika nekog trgovinskog centra? Kako to da Ja svesrdno ispunjavam sve što ljudi traže od Mene, dok od onoga što Ja tražim od čoveka nikad ne bude ništa? Je li moguće da u poslovima nisam ni približno toliko vešt kao čovek? Kako to da Me ljudi uvek nasamare lepim rečima i laskanjem? Zašto ljudi uvek dolaze s „darovima“, pokušavajući da u Moju kuću uđu na mala vrata? Jesam li tome učio čoveka? Zašto ljudi rade takve stvari brzo i čisto? Zašto su uvek motivisani da Me prevare? Dok boravim među njima, ljudi na Mene gledaju kao na stvoreno biće; kada sam na trećem nebu, smatraju Me Svemogućim, onim koji ima vrhovnu vlast nad svim stvarima; dok sam na nebeskom svodu, vide Me kao Duha koji ispunjava sve stvari. Ukratko, za Mene nema prikladnog mesta u srcima ljudi. Ljudi Me se gnušaju kao da sam nezvani gost, a kad ponesem ulaznicu i sednem na svoje mesto, oni Me teraju odatle, govoreći da tu za Mene nema mesta ili da sam seo na pogrešno mesto, tako da nemam drugog izbora nego da, besan, odem od njih. Odlučio sam da se više ne bavim njima, jer su previše uskogrudi, a njihova je velikodušnost isuviše slabašna. Neću više s njima jesti za istom trpezom, niti ću provoditi vreme s njima na zemlji. Međutim, čim progovorim, ljudi se čude; plaše se da ću otići, pa Me neprestano zadržavaju. Čim vidim njihovo prenemaganje, postajem pomalo sumoran i osećam se usamljeno u Svom srcu. Ljudi se plaše da ću ih ostaviti, pa, kad se rastanemo, zvuk plača namah ispuni zemlju, a lica su im oblivena suzama. Brišem im suze i ponovo ih podižem, a oni Me gledaju molećivo, tobože Me preklinjući da ne odlazim, te Ja, zbog te njihove

„iskrenosti“, ostajem sa njima. Pa ipak, može li iko razumeti bol koji nosim u srcu? Ko je svestan stvari o Meni o kojima se ne sme govoriti? U očima ljudi, kao da sam potpuno lišen emocija, tako da smo oduvek pripadali dvama različitim porodicama. Kako bi oni uopšte mogli da osete tugu koju nosim u srcu? Oni žude isključivo za vlastitim zadovoljstvima i uopšte ne mare za Moju volju, jer im je svrha Mog plana upravljanja sve dosad bila nepoznata, pa čak i danas još uvek tiho moljakaju – a kakvu korist imaju od toga?

Dok boravim među ljudima, u njihovim srcima zauzimam određeno mesto; pošto sam im se javio u telu i pošto ljudi žive u starom telu, oni se prema Meni uvek ophode telesno. Pošto poseduju samo telo, bez drugih dodataka, oni su „sve što imaju“ dali Meni. Pa ipak, oni ništa ne znaju, već preda Mnom samo „nude svoju odanost“. Ono što žanjem je bezvredno smeće – ali, oni ne misle tako. Kad njihove „darove“ poredim sa Svojim stvarima, ljudi istog trena prepoznaju Moju dragocenost i tek tada uviđaju Moju neizmernost. Ne osećam se ponosnim zbog njihovih pohvala, već se i dalje ukazujem ljudima, kako bi svi mogli da Me u potpunosti upoznaju. Kad im se pokažem u celosti, gledaju Me širom otvorenih očiju i preda Mnom nepomično stoje, poput stubova soli. A kad vidim koliko su čudni, teškom mukom se suzdržavam da ne prasnem u smeh. Pošto posežu za stvarima koje traže od Mene, dajem im ono što imam u rukama, a oni to čvrsto stiskaju uz svoje grudi, pazeći na Moje darove kao na novorođenče, čineći to, doduše, samo privremeno. Čim promenim okruženje u kojem borave, oni tu svoju „bebu“ odmah odbacuju u stranu i beže glavom bez obzira. Ja sam, u očima ljudi, samo pomoćnik koji im je uvek i na svakom mestu dostupan; kao da sam konobar koji dolazi na poziv. Ljudi su se, dakle, uvek „ugledali“ na Mene, kao da posedujem neograničenu moć da se izborim sa katastrofama, i stoga su Me uvek držali za ruku, vodeći Me na svoja putovanja po celom svetu, kako bi svi mogli da vide da je Vladar uz njih i kako se niko ne bi usudio da ih obmanjuje. Odavno sam prozreo njihove trikove, poput onog kad se „lisica pretvara da je veličanstveni tigar“, jer svi oni „započinju vlastiti biznis“, sa željom da na prevaru profitiraju. Odavno sam prozreo njihove podmukle i zlonamerne spletke, ali stvar je naprosto u tome što ne želim da poremetim naše odnose. Ne želim da pravim probleme ni oko čega – u tome nema nikakve vrednosti ni značaja. Ja samo obavljam delo koje moram da obavim, s obzirom na čovekove slabosti; u suprotnom, pretvorio bih ih u pepeo i ne bih im više dozvolio da postoje. Međutim, delo koje obavljam ima smisla, te stoga ljude ne grdim olako. Upravo iz tog razloga, ljudi su svom telu oduvek davali punu slobodu. Oni ne poštuju Moju volju, ali su oduvek kamčili od Mene pred Mojom sudnicom. Ljudi su tako hrabri: čak i kad im prete svim mogućim „spravama za mučenje“, oni se nimalo ne kolebaju. Suočeni s istinom, oni su i dalje nesposobni da iznesu bilo kakve činjenice, i ne rade ništa osim što Mi se tvrdoglavo opiru. Kad od njih zatražim da na videlo iznesu sve što je prljavo, oni Mi i dalje pokazuju samo svoje prazne šake – kako da onda i drugi to ne upotrebe kao svoj „uzor“? To je zato što je ljudska „vera“ toliko velika da su „dostojni divljenja“.

Započeo sam sa obavljanjem Svog dela širom vaseljene; ljudi iz čitave vaseljene iznenada počinju da se bude i da se kreću oko Moga dela, koje čini jezgro, tako da svi oni, dok „putujem“ unutar njih, izbegavaju Sotonine okove i ne trpe stradanje usred Sotonine nesreće. Zbog dolaska Mog dana, ljudi su ispunjeni srećom, tuga u njihovim srcima iščezava, oblaci tuge na nebu pretvaraju se u kiseonik u vazduhu kojim plove, a Ja u tim trenucima uživam u sreći zbog zajedništva s ljudima. Čovekovi postupci Mi pružaju uživanje, tako da više ne osećam ogorčenost. Zajedno sa dolaskom Moga dana, stvari na zemlji koje su ispunjene vitalnošću iznova stiču koren svog postojanja, sve stvari na zemlji ponovo oživljavaju i Ja postajem temelj njihovog postojanja, jer Ja sam taj zbog kojeg sve stvari sijaju životom i zbog kojeg, takođe, tiho nestaju. Sve stvari, dakle, čekaju na zapovesti iz Mojih usta i zadovoljne su onim što Ja činim i što govorim. Ja sam među svim stvarima Svevišnji – pa ipak, Ja ujedno i živim među ljudima i njihova dela koristim kao manifestaciju Svog stvaranja neba i zemlje. Kad ljudi preda Mnom iznose svoje velike hvale, uzvišen sam među svim stvarima, a zemaljsko cveće sve lepše raste pod vrelim suncem, trava postaje zelenija, a oblaci na nebu sve plavlji. Na zvuk Moga glasa, ljudi trče tamo-amo; danas su, u Mom carstvu, njihova lica obasjana radošću i njihov život raste. Delujem među Svojim izabranim narodom i ne dopuštam da Moje delo bude ukaljano čovekovim idejama, jer Svoje delo obavljam lično. Dok radim, nebo i zemlja i sve na njima menja se i obnavlja, a kad dovršim Svoje delo, čovek je potpuno obnovljen, ne opterećuje ga više ono što od njega tražim, jer zemljom odjekuju radosni zvuci, te stoga ovu priliku koristim da ljudima razdelim blagoslove koje sam im namenio. Dok carujem u Svom carstvu, svi ljudi Me se plaše, ali dok carujem među ljudima i živim sa njima, oni u Meni ne pronalaze radost, zato što su im predstave o Meni isuviše teške i tako duboko usađene da ih je teško iskoreniti. Zbog čovekove manifestacije, Ja obavljam Svoje delo, koje je primereno, a kad se uzdignem u nebeske visine i na čoveka pustim Svoj gnev, različita mišljenja ljudi o Meni namah se raspu u pepeo. Tražim da mi ispričaju još neke svoje predstave o Meni, ali oni su zabezeknuti, kao da nemaju ništa da Mi kažu i kao da su ponizni. Što više živim u predstavama ljudi, to Me oni više vole, a što više živim izvan njihovih predstava, to se oni sve više udaljavaju od Mene i stvaraju sve brojnija mišljenja o Meni zato što sam, od stvaranja sveta do danas, uvek živeo u njihovim predstavama. Kad danas dolazim među ljude, Ja razvejavam sve njihove predstave, usled čega Me oni naprosto odbijaju – ali Ja ipak imam odgovarajuće metode za obračunavanje s njihovim predstavama. Ljudi ne treba da budu zabrinuti niti uznemireni; čitav ću ljudski rod spasti Svojim vlastitim metodima, učiniću da Me svi ljudi vole i dopustiću im da u Mojim blagoslovima uživaju na nebu.

17. april 1992. godine

Poglavlje 34

Jednom sam čoveka pozvao da ga ugostim u Svojoj kući, ali je on na Moj poziv samo jurcao tamo-amo – kao da sam ga, umesto u goste, poveo na stratište. I tako Mi je kuća ostala pusta, zato što Me se čovek uvek klonio i što je prema Meni uvek bio oprezan. Na taj Mi je način delimično onemogućio da obavim Svoje delo, usled čega sam ga lišio gozbe koju sam mu bio pripremio, jer on nije hteo da uživa u toj gozbi, pa ga na to nisam ni prisiljavao. Čovek je, međutim, iznenada ogladneo i pokucao Mi na vrata, tražeći od Mene pomoć – videvši ga u tako strašnoj nevolji, kako sam mogao a da ga ne izbavim? I tako mu Ja ponovo priredim gozbu, da uživa u njoj, a on tek tada oseća koliko sam vredan divljenja i počinje da zavisi od Mene. Zbog Mog stava prema njemu, on počinje da Me „bezrezervno“ voli i više ne podozreva da ću ga poslati u „zemlju kremacije“, jer to nije Moja volja. On, dakle, počinje uistinu da zavisi od Mene tek nakon što vidi Moje srce, što pokazuje koliko je „oprezan“. Mene, pak, nimalo ne brine njegova prevrtljivost, već Svojim toplim zagrljajem pokrećem ljudska srca. Zar to nije ono što trenutno radim? Nije li to ono što se kod ljudi manifestuje u sadašnjoj etapi? Zašto su oni u stanju da čine takve stvari? Zašto su opsednuti takvim osećanjima? Da li je to zato što Me uistinu poznaju? Ili zato što Me zaista bezgranično vole? Ja nikoga ne prisiljavam da Me voli, već im naprosto dajem slobodu da sami biraju; ne mešam se u to, niti im pomažem dok biraju vlastitu sudbinu. Ljudi su preda Mnom postali rešeni, izneli su Mi svoju rešenost da je pregledam, a kad sam otvorio vreću sa oznakom „ljudska rešenost“, unutra sam video nešto što je, iako zbrkano, bilo poprilično „obilno“. Gledali su Me razrogačenim očima, užasno se plašeći da ću istrgnuti njihovu rešenost. Ipak, zbog čovekove slabosti, Svoj sud nisam doneo na samom početku, već sam zatvorio vreću i nastavio da obavljam delo koje moram da obavim. Čovek, međutim, na tragu Mog dela ne stupa u Moje smernice, već ga i dalje zanima samo to da li sam pohvalio njegovu rešenost. Iako sam uradio toliko posla i izgovorio tolike reči, čovek do dan-danas nije u stanju da dokuči Moju volju, a Meni se, zbog svakog njegovog zbunjujućeg postupka, vrti u glavi. Zašto nikad nije u stanju da shvati Moju volju i zašto postupa tako brzopleto i svojevoljno? Da li je pretrpeo moždani udar? Da li je moguće da ne razume reči koje izgovaram? Kako to da nije u stanju da utaba stazu i da postane uzor budućim pokoljenjima, uprkos tome što uvek postupa gledajući pravo ispred sebe? Da li je Petru imao ko da bude uzor? Zar Petar nije opstao zahvaljujući Mojim smernicama? Zašto su današnji ljudi nesposobni za to? Zašto oni, i nakon što su dobili uzor koji bi mogli da slede, još uvek nisu u stanju da Mi udovolje? To pokazuje da čovek još uvek nema poverenja u Mene, što je i dovelo do današnjih bednih okolnosti.

Uživam dok posmatram ptičice kako lete nebom. Iako nisu preda Me iznele svoju rešenost i ne poseduju reči kojima bi Me „snabdele“, one uživaju u svetu koji sam im podario. Čovek je, međutim, nesposoban za to, a na licu mu se ogleda seta – je li moguće da mu dugujem toliko da ne mogu da mu platim? Zašto mu je lice uvek

izbrazdano suzama? Divim se cvatu ljiljana po brdima; cveće i trave prostiru se niz padine, ali ljiljani obasjavaju Moju slavu na zemlji još pre dolaska proleća – može li čovek tako nešto da postigne? Da li bi i on mogao da o Meni svedoči na zemlji pre Mog povratka? Da li bi mogao da u Moje ime posveti sebe u zemlji velike crvene aždaje? Kao da su Moje izjave prožete zahtevima prema njemu – on Me se zbog tih zahteva gnuša; plaši se Mojih reči jer mu je telo preslabo i u osnovi je nesposoban da postigne ono što od njega tražim. Čim zaustim da nešto kažem, vidim ljude na zemlji kako beže glavom bez obzira, kao da pokušavaju da uteknu od gladi. Čim pokrijem lice i okrenem se, ljude momentalno obuzima panika. Ne znaju šta da rade, jer se plaše Mog odlaska; u njihovim predstavama, dan Mog odlaska je dan u kojem će se na njih sručiti katastrofa s neba, dan početka njihove kazne. Pa ipak, sve što radim upravo je suprotno čovekovim predstavama; nikada se nisam ponašao u skladu s njegovim predstavama i nikada nisam dopuštao da one budu usklađene sa Mnom. Čovek biva ogoljen upravo u vreme Mog delovanja. Drugim rečima, Moji se postupci ne mogu meriti ljudskim predstavama. Od momenta stvaranja pa sve do danas, u onome što činim niko nikada nije otkrio neki „novi kontinent“; niko nikada nije shvatio zakone po kojima delujem i niko nikada nije otvorio novi izlaz. Prema tome, ljudi danas još uvek nisu sposobni da izađu na pravi put – upravo to je ono što im nedostaje i ono u šta treba da zakorače. Od momenta stvaranja pa sve do danas, nikada nisam započinjao neki takav poduhvat. Samo sam dodao nekoliko novih stavki Svom delu u poslednjim danima. Ipak, čak i pod tako očiglednim okolnostima, ljudi još uvek nisu u stanju da shvate Moju volju – zar to nije upravo ono što im nedostaje?

Nakon što zakoračim u novo delo, pred čoveka postavljam nove zahteve. Moji raniji zahtevi kao da nisu delovali na čoveka, i zato ih je i zaboravio. Koja su to nova sredstva pomoću kojih delujem? Šta to tražim od čoveka? Ljudi su u stanju da sami odmere da li je ono što su radili u prošlosti bilo u skladu s Mojom voljom i da li su njihovi postupci bili u granicama Mojih zahteva. Nema potrebe da pojedinačno kontrolišem njihove postupke; oni shvataju vlastiti rast i u glavi imaju jasnu predstavu o tome koliko daleko mogu da idu, te stoga nema potrebe da im to izričito govorim. Kad progovorim, neki će možda posrnuti; stoga sam izbegavao da im saopštavam ovaj deo Mojih reči, kako bih sprečio da ljudi zbog toga oslabe. Zar to neće biti korisnije za čovekovo traganje? Zar to neće biti korisnije za čovekovo traganje? Ko ne bi želeo da zaboravi svoju prošlost i da teži napretku? Zbog Svoje „nesmotrenosti“, Ja ne znam da li ljudi razumeju da su sredstva pomoću kojih govorim već zakoračila u novu oblast. Pored toga, budući da sam toliko „zaokupljen“ Svojim delom, nisam imao vremena da se raspitam da li ljudi razumeju ton kojim govorim. Stoga od ljudi tražim samo da imaju malo više razumevanja prema Meni. Pošto sam toliko „zaokupljen“ Svojim delom, ne mogu lično da posećujem osnove Svog dela kako bih ljude usmeravao, i stoga ih „nedovoljno razumem“. Jednom rečju, sada sam počeo da, ne obazirući se ni na šta drugo, navodim ljude da formalno zakorače u novi početak i u novi metod. Ljudi su iz svih Mojih izjava zaključili da u onome

što govorim ima drskosti, humora i naročito snažnog podsmešljivog tona. Na taj se način nesvesno narušava harmonija između Mene i čoveka, usled čega se na licima ljudi gomilaju gusti oblaci. Mene to, međutim, ne sputava, već nastavljam da obavljam Svoje delo, zato što sve što govorim i što radim predstavlja neophodan deo Mog plana; sve što izustim čoveku pomaže, a ništa od onoga što radim nije beznačajno; sve što radim, poučno je za sve ljude. Upravo zbog toga što čoveku toliko toga nedostaje, Ja puštam sebi na volju i bez prestanka govorim. Neki možda očajnički iščekuju da pred njih postavim nove zahteve. U tom slučaju, udovoljavam njihovim potrebama. Na jednu stvar, međutim, moram da vas podsetim: nadam se da će ljudi na osnovu Mojih izjava steći više uvida. Nadam se da će postati pronicljiviji, kako bi od Mojih reči imali više koristi i kako bi na taj način ispunili Moje zahteve. Ranije su, u crkvama, ljudi bili usredsređeni na to da se s njima obračunam i da ih slomim. Moje su reči jeli i pili na temelju razumevanja njihovih ciljeva i izvora – danas, međutim, stvari stoje drugačije nego u prošlosti, i ljudi su potpuno nesposobni da dokuče izvor Mojih reči, te stoga nisu u prilici da se s njima obračunam i da ih slomim, budući da su svu svoju energiju utrošili jedući i pijući Moje reči. Oni, međutim, čak ni pod takvim okolnostima, i dalje nisu u stanju da ispune Moje zahteve, pa im stoga postavljam nove: tražim da zajedno sa Mnom zakorače u kušnje, da zakorače u grdnju. Dozvolite Mi, ipak, da vas na nešto podsetim: ovo nije ubijanje čoveka, već je to ono što Moje delo zahteva, zato što su Moje reči, u sadašnjoj etapi, čoveku isuviše nerazumljive i zato što čovek nije u stanju da sarađuje sa Mnom – ništa se tu ne može učiniti! Jedino što mogu jeste da čoveka privolim da u novi metod zakorači zajedno sa Mnom. Šta bi drugo moglo da se uradi? Zbog čovekovih nedostataka, Ja takođe moram da zakoračim u isti onaj tok u koji ulazi čovek – zar nisam Ja taj koji ljude treba da usavrši? Nisam li upravo Ja osmislio ovaj plan? Iako drugi zahtev nije težak, on nije manje važan od prvog. Moje delo među grupom ljudi poslednjih dana predstavlja poduhvat bez presedana, te stoga svi ljudi moraju da, zarad Mene, istrpe poslednje stradanje, kako bi čitav kosmos bio ispunjen Mojom slavom. Razumete li Moju volju? Ovo je poslednji zahtev koji postavljam pred čoveka, što znači da se nadam da su svi ljudi u stanju da snažno i glasno svedoče o Meni pred velikom crvenom aždajom, da se poslednji put žrtvuju za Mene i da poslednji put ispune Moje zahteve. Jeste li zaista u stanju da to učinite? U prošlosti ste bili nesposobni da udovoljite Mome srcu – možete li sada, na samom kraju, da prekinete tu tradiciju? Dajem ljudima priliku da o tome dobro razmisle; pustio sam ih da sve pažljivo razmotre pre no što Mi konačno odgovore – grešim li što to činim? Čekam na čovekov odgovor, čekam njegovo „povratno pismo“ – imate li dovoljno vere da ispunite Moje zahteve?

20. april 1992. godine

Poglavlje 35

Započeo sam Svoje delo među ljudima, dopuštajući im da žive sa Mnom u istom toku. Kad Svoje delo budem priveo kraju, i dalje ću biti među ljudima, jer oni su glavni predmet čitavog Mog plana upravljanja i želja Mi je da ih učinim gospodarima svih stvari. Iz tog razloga, Ja i dalje hodam među ljudima. Dok zajedno s ljudskim rodom stupam u sadašnju eru, osećam se krajnje opušteno, zato što se tempo Mog rada ubrzao. Kako da ljudi održe korak s tim? Iako sam mnogo toga uradio na obamrlim i otupelim ljudima, oni od toga nisu stekli gotovo ništa, zato što Me ne cene. Boravio sam među svim ljudima i posmatrao svaki njihov pokret gde god da se nađu, i nad zemljom i ispod nje. Svi koji se svrstavaju u „ljudska bića“ opiru Mi se, kao da su ljudi dužni da „Mi se opiru“ i kao da bi neizvršenjem te svoje dužnosti postali uboge skitnice, koje niko ne želi da usvoji. Uprkos tome, Ja ljude ne osuđujem proizvoljno, na osnovu njihovih postupaka i ponašanja. Umesto toga, podržavam ih i snabdevam u skladu s njihovim rastom. Pošto su ljudska bića centralni likovi čitavog Mog plana upravljanja, svima onima kojima je dodeljena uloga „ljudskih bića“ pružam dodatne smernice, kako bi tu svoju ulogu mogli da odigraju svesrdno i najbolje što mogu, i kako bi ova predstava koju režiram mogla da postigne sjajan uspeh. To je molba koju upućujem ljudskom rodu. Da li bi ljudi bili nesposobni da odigraju svoju ulogu, da se nisam molio za njih? Da li bi to onda značilo da sam u stanju da postignem ono što ljudi traže od Mene, ali da oni ne mogu da postignu ono što Ja tražim od njih? Može se reći da Svoju moć ne koristim da bih ljude ugnjetavao. Umesto toga, ovo je Moj poslednji zahtev, kojim ih preklinjem krajnje ozbiljno i iskreno. Jesu li oni doista nesposobni da urade ono što tražim? Dugi niz godina dajem ljudima, ali od njih ništa nisam dobio zauzvrat. Ko je ikada Meni išta dao? Treba li da Moja krv, znoj i suze budu poput planinske izmaglice? Mnogo sam puta ljude „vakcinisao“ i govorio im da Moji zahtevi prema njima nisu strogi. Zašto Me onda ljudi stalno izbegavaju? Da li zato što ću ih tretirati kao piliće i pobiti ih čim ih pohvatam? Jesam li stvarno tako brutalan i nehuman? Ljudi Me uvek odmeravaju na osnovu vlastitih predstava. Jesam li Ja u njihovim predstavama isti onakav kakav sam i na nebu? U ljudskim predstavama ne nalazim ništa u čemu bih uživao. Umesto toga, na njihova srca gledam kao na nešto što treba ceniti. Poprilično sam, međutim, ogorčen na njihovu savest, jer Ja, po njihovom mišljenju, uopšte i nemam savest. Stoga imam još neka mišljenja o njihovoj savesti. Odbijam, ipak, da direktno kritikujem njihovu savest, već nastavljam da ih strpljivo i sistematski usmeravam. Na kraju krajeva, ljudi su slabi i nesposobni za bilo kakav posao.

Danas zvanično ulazim u carstvo bezgranične grdnje, u kojoj uživam zajedno s ljudskim rodom. Svojom rukom ujedno izdajem komande i ljudi se pod Mojom komandom lepo ponašaju; niko se ne usuđuje da Mi se suprotstavi. Svi prate Moje smernice i obavljaju dužnosti koje im poveravam, jer je to njihov „posao“. Među svim stvarima na nebu i pod nebom, ko se ne pokorava Mojim planovima? Ko Mi nije nadohvat ruke? Ko ne hvali i ne veliča Moje reči i Moje delo? Ljudi se dive Mojim delima i

postupcima, i tako se, zahvaljujući svakom Mom potezu, ulivaju u tok Moga dela. Ko može da se izvuče? Ko može da pobegne od posla koji sam mu poverio? Na osnovu Moje upravne odluke, ljudi su primorani da ostanu; da nije toga, svi bi se iskradali sa „linije fronta“ i postali bi „dezerteri“. Ko se ne plaši smrti? Mogu li ljudi uistinu da stave svoj život na kocku? Nikome se ne namećem, jer sam još odavno stekao temeljno razumevanje ljudske prirode. Stoga sam oduvek započinjao projekte koje ljudi nikada ranije nisu radili. Pošto niko ne bi mogao da obavi Moje delo, lično sam stupio na bojno polje, kako bih se upustio u borbu na život i smrt sa Sotonom. U današnje doba, Sotona se sasvim razgoropadio. Zašto ne koristim ovu priliku da pokažem fokus Svoga dela i otkrijem Svoju moć? Kao što sam već rekao, Sotonino lukavstvo Mi služi kao kontrast; zar ovo nije najbolja prilika za to? Tek se sada otvoreno osmehujem sa zadovoljstvom, jer sam postigao Svoj cilj. Neću više trčati unaokolo i od ljudi tražiti „pomoć“. Prestao sam da jurcam i više ne živim životom skitnice. Od sada ću živeti u miru. Ljudi će takođe biti živi i zdravi, jer je nastupio Moj dan. Na zemlji sam vodio naporan ljudski život, život u kojem su se naizgled desile brojne nepravde. Sa stanovišta ljudi, delio sam s njima radost i tugu, kao i njihove nedaće. I Sâm sam, kao i oni, živeo na zemlji i pod kapom nebeskom. Ljudi su, stoga, na Mene uvek gledali kao na stvoreno biće. Pošto Me nisu videli onakvim kakav sam na nebu, oni se nikad nisu mnogo trudili u Moje ime. Međutim, imajući u vidu današnju situaciju, ljudi nemaju drugog izbora do da priznaju da sam ja Gospodar njihove sudbine i govornik koji im se obraća iz oblaka. Stoga su preda Mnom dodirivali čelom zemlju, klanjajući Mi se. Nije li to dokaz Mog trijumfalnog povratka? Nije li to prikaz Moje pobede nad svim neprijateljskim silama? Svi su predosećali da se bliži kraj sveta, tokom kojeg će čovečanstvo doživeti veliko čišćenje. Oni, međutim, nisu u stanju da svesno učine ono što tražim od njih, te im stoga ne preostaje ništa drugo do da plaču pod Mojom grdnjom. Šta se može učiniti? Ko im je rekao da budu neposlušni? Ko im je rekao da zakorače u poslednje doba? Zašto su se u ljudskom svetu rodili u poslednjim danima? Ja sam lično sve uredio i isplanirao do najmanje sitnice. Ko može na to da se požali?

Od stvaranja sveta, lutao sam među ljudima, praveći im društvo u njihovoj zemaljskoj egzistenciji. U ranijim pokoljenjima, međutim, nikada nisam izabrao nijednu osobu; Moje nečujno pismo je svaku od njih odbilo. To je zato što, u prošlosti, ljudi nisu služili isključivo Meni, te stoga ni Ja nisam isključivo njih voleo zauzvrat. Prihvatili su Sotonine „darove“, a onda se okrenuli Meni i ponudili Mi ih. Nisu li Me oni na taj način oklevetali? Dok su Mi prinosili žrtve, nisam im otkrivao Svoje gađenje; umesto toga, njihove sam spletke koristio za Svoje potrebe, prilažući njihove „darove“ uz ostali materijal Mog plana upravljanja. Kasnije, nakon njihove mašinske obrade, spalio bih preostale nečistoće. U sadašnjem dobu, ljudi Mi nisu ponudili mnogo „darova“, ali Ja im to ne zameram. Ti su ljudi oduvek bili siromašni i praznih ruku; stoga im, otkako sam zakoračio u ljudski svet, a imajući u vidu njihovo stvarno stanje, nikada nisam postavljao nerazumne zahteve. Umesto toga, nakon što bih im dao „materijal“, tražio sam od njih samo „gotov

proizvod“ koji Mi je bio potreban, zato što je to obim onoga što ljudi mogu da postignu. Tolike sam godine naporno radio, učeći šta znači živeti kao ljudsko biće, pre nego što sam im uputio odgovarajući zahtev. Da nisam iskusio ljudski život, kako bih mogao da razumem stvari o kojima je ljudima teško da raspravljaju? Ljudi, međutim, to ne vide tako; za Mene kažu da sam svemoćan, natprirodni Bog. Nije li upravo to predstava koju su svi ljudi gajili kroz istoriju, sve do današnjega dana? Rekao sam da na zemlji ne postoji niko ko Me može uistinu i potpuno poznavati. Ova primedba ima svoje implikacije; to nije samo prazna priča. To sam lično iskusio i posmatrao, tako da to razumem do poslednjeg detalja. Da nisam sišao u ljudski svet, ko bi imao priliku da Me upozna? Ko bi mogao da svojim ušima čuje Moje reči? Ko bi od njih mogao da vidi Moj lik? Vekovima sam ostao skriven u oblacima. Još veoma rano, predvideo sam sledeće: „Sići ću u ljudski svet u poslednjim danima, da im poslužim kao uzor.“ Upravo zbog toga, jedino današnji ljudi imaju tu sreću da mogu da prošire svoje vidike. Nije li to dobrota koju sam im ukazao? Zar oni uistinu nisu mogli da razumeju Moju blagodat? Zašto su ljudi tako obamrli i tupi? Došli su ovako daleko; zašto se još uvek ne bude? Već sam mnogo godina na ovom svetu, a da li Me iko uopšte poznaje? Nije ni čudo što grdim ljude. Kao da svi oni predstavljaju objekte na kojima mogu da isprobavam Svoj autoritet; kao da su municija u Mom pištolju i kao da će svi „pobeći“ nakon što pištolj opali. Ljudi to tako zamišljaju. Oduvek sam poštovao ljudska bića; nikada ih nisam nasumice iskorišćavao, niti prodavao kao roblje. To je zato što ne mogu da ih napustim, kao ni oni Mene. Na taj smo se način međusobno vezali na život i smrt. Ljude sam oduvek cenio. Iako oni Mene nikad nisu cenili, oduvek su polagali nade u Mene, te se stoga i dalje trudim oko njih. Volim ljude kao vlastito blago, jer oni su „kapital“ Mog upravljanja na zemlji; iz tog razloga, Ja ih zasigurno neću izgnati. Moja volja prema ljudima nikada se neće promeniti. Mogu li se oni zaista pouzdati u Moju zakletvu? Kako Mi mogu, Mene radi, udovoljiti? To je ono što od svih ljudi tražim; to je „domaći zadatak“ koji sam im zadao. Iskreno se nadam da će se svi svojski potruditi da taj zadatak obave.

23. april 1992. godine

Poglavlje 36

Sve uređuje Moja ruka. Ko se usuđuje da radi šta mu je volja? Ko to može lako da promeni? Ljudi lebde unaokolo i kreću se poput čestica prašine, lica su im zamazana, što ih čini odbojnim od glave do pete. Posmatram ih teška srca iz oblaka: zašto je čovek, nekada pun vitalnosti, postao takav? I zašto je on toga nesvestan i neosetljiv u vezi s tim? Zašto sebi „pušta na volju“ i zašto dozvoljava da bude prekriven prljavštinom? U tolikoj je meri lišen ljubavi i poštovanja prema samom sebi. Zašto uvek izbegava ono što od njega tražim? Da li Sam zaista okrutan i nehuman prema njemu? Jesam li uistinu

toliko naredbodavan i nerazuman? Zašto Me onda ljudi uvek gledaju razrogačenim očima? Zbog čega Me oduvek mrze? Jesam li ih doveo do kraja puta? Čovek nikad ništa nije otkrio u Mojoj grdnji, zato što ne radi ništa drugo osim što se obema rukama hvata za jaram oko vrata i uporno bulji u Mene kao u neprijatelja – i Ja tek tada osećam koliko je mršav. Upravo zbog toga kažem da niko nikada nije stajao čvrsto tokom kušnji. Zar čovekov rast nije upravo takav? Da li treba da mu saopštim koliko tačno iznose njegove „mere“? Njegova „visina“ ne premašuje visinu crvića koji migolji po zemlji, a „grudi“ su mu široke kao u zmije. Ja čoveka time ne omalovažavam – zar to nisu tačne mere njegovog rasta? Jesam li ga degradirao? Čovek je nalik razigranom detetu. Ponekad se čak i igra sa životinjama, ali je i dalje ipak srećan; živi bezbrižnim životom, poput neke mačke. Možda zbog uticaja Duha ili zbog uloge Boga na nebesima, užasno Me umara ekstravagantan način života ljudi na zemlji. Zbog čovekovog života – koji nalikuje životu parazita – donekle je poraslo Moje „interesovanje“ za izraz „ljudski život“, te sam postao malo više „uplašen“ za ljudski život. Jer, čini se da je samo čovek sposoban da stvori život koji ima smisao, a da Ja za to nisam sposoban. Stoga Mi ne preostaje ništa drugo do da se povučem u „planine“, jer nisam u stanju da iskusim niti da primetim nevolje koje ljudi trpe. Pa ipak, ljudi Me na to zdušno primoravaju – tako da nemam drugog izbora! Mogu samo da se povinujem čovekovim uređenjima, sumirajući iskustva zajedno sa njim i provodeći kraj njega ljudski život. Na nebu sam jednom obišao ceo grad, a pod nebom sam obišao sve zemlje. Uprkos tome, niko Me nikada nije otkrio; ljudi jedva da su čuli zvuke Mog kretanja unaokolo. U očima ljudi, Ja dolazim i odlazim bez traga i senke. Kao da sam u njihovim srcima postao nevidljivi idol, ali oni u to ipak ne veruju. Je li moguće da sve ovo nisu činjenice koje ljudska usta ispovedaju? Ko u ovom trenutku ne priznaje da ih treba izgrditi? Mogu li ljudi i dalje da stoje visoko uzdignute glave pred konkretnim dokazom?

Ja s čovekom sklapam „poslovni ugovor“, brišem svu njegovu nečistoću i nepravednost, te ga na taj način „obrađujem“, kako bi bio po Mome srcu. Ipak, čovekova saradnja je neophodna u ovoj etapi dela, jer se on uvek koprca i poskakuje kao tek ulovljena riba. Stoga sam, da bih predupredio eventualne nezgode, pobio sve ulovljene „ribe“, nakon čega su ribe postale poslušne i nisu imale ni najmanju zamerku. Kad god Mi zatreba, čovek je uvek skriven. Kao da nikad nije video predivne prizore, kao da je rođen na selu i ne zna ništa o stvarima koje se dešavaju u gradu. Ja dodajem Svoju mudrost delovima čoveka koji nedostaju i on Me, zahvaljujući tome, upoznaje; pošto je isuviše siromašan, dolazim lično do njega i dajem mu „put do bogatstva“, otvarajući mu na taj način oči. Zar ga Ja time ne spasavam? Zar to nije Moje saosećanje prema čoveku? Da li je ljubav bezuslovno davanje? Da li je onda mržnja isto što i grdnja? Čoveku sam objašnjavao iz različitih perspektiva, ali on se prema tome ophodi kao da su samo reči i doktrine. Kao da su Moje izjave fališna roba, koja se čoveku daje u bescenje. Stoga, kad ljudima kažem da će strašna oluja zahvatiti planinsko selo, nikome ništa ne pada na pamet; jedva njih nekolicina, sa sumnjom u srcima, seli svoje domove.

Ostali se ne miču, kao da su ravnodušni, kao da sam lasta s neba – ništa ne razumeju od onoga što govorim. Tek kad se planine obruše i zemlja se raspukne nadvoje, ljudi pomisle na Moje reči, tek tada se bude iz sna, ali već je vreme, strašan potop ih proždire i njihovi leševi plutaju po vodi. Videvši jad koji je zadesio svet, uzdišem nad ljudskom nesrećom. Utrošio sam mnogo vremena i platio veliku cenu zarad njihove sudbine. Ljudi misle da uopšte nemam suzne kanale – ali, taj je „čudak“ bez suznih kanala ipak prolio mnogo suza za čovekom. Čovek, međutim, ne zna ništa o tome; on se i dalje igra sa svojim igračkama u rukama u zemlji, kao da ni ne postojim. I tako su ljudi, u sadašnjim okolnostima, još uvek tupi i obamrli; i dalje su „zamrznuti“ u svojim podrumima, kao da još uvek leže u pećini. Posmatrajući čovekove postupke, ne preostaje Mi ništa drugo nego da odem…

U očima ljudi, učinio sam mnogo toga dobrog za čoveka, te oni stoga u Meni vide uzor za sadašnje doba. Uprkos tome, nikada Me nisu smatrali Suverenom ljudske sudbine, niti Stvoriteljem svih stvari. Kao da Me ne razumeju. Mada su nekad uzvikivali „Živelo razumevanje“, niko se nije mnogo bavio analizom reči „razumevanje“, što je dokaz da ljudi uopšte nemaju želju da Me vole. U današnje vreme, ljudi Me nimalo ne cene i za Mene nema mesta u njihovim srcima. Da li bi oni pravu ljubav prema Meni mogli da pokažu u nastupajućim danima stradanja? Čovekova pravednost ostaje nešto neuobličeno, nešto što se ne može ni videti ni dodirnuti. Ono što želim jeste čovekovo srce, jer srce je ono što je u ljudskom telu najdragocenije. Zar Moji postupci nisu vredni da se naplate ljudskim srcem? Zašto Mi ljudi ne daju svoje srce? Zašto ga stalno pritiskaju uz grudi, ne želeći da se odvoje od njega? Može li ljudsko srce da im obezbedi sreću i spokoj tokom čitavog života? Zašto ljudi, kad god im postavim neki zahtev, uvek zagrabe šaku prašine sa zemlje i bacaju je na Mene? Je li to njihov lukavo smišljen plan? Kao da pokušavaju da obmanu slučajnog prolaznika koji nema kuda da ode, mameći ga u svoj dom, gde zatim postaju zli i ubijaju ga. Oni su i sa Mnom pokušavali da učine nešto slično. Kao da su dželati koji bi svakoga ubili ne trepnuvši okom, kao da su đavolski kraljevi, sa urođenim nagonom za ubijanjem. Sada oni, međutim, dolaze preda Me, želeći da i dalje koriste takva sredstva – pa ipak, kao što oni imaju svoje planove, tako i Ja imam Svoje protivmere. Iako Me ljudi ne vole, kako da im sada javno ne saopštim Svoje protivmere? Moje su veštine u rukovanju ljudima beskrajne i nemerljive; svakim njihovim delom lično rukujem i lično ga obrađujem. Na kraju ću čoveka naterati da izdrži bol zbog rastanka od onog što voli i primoraću ga da se potčini Mojim uređenjima – i na šta će onda ljudi moći da se žale? Zar sve što činim nije za dobrobit čoveka? U prošlim vremenima, čoveku nikad nisam govorio o koracima Svog dela – ali, pošto je danas, u vremenu koje nimalo ne nalikuje prošlosti, sadržaj Mog dela drugačiji, ljude sam unapred upoznao s njim, kako bih sprečio da oni zbog njega propadnu. Zar to nije vakcina koju sam ubrizgao čoveku? Iz samo njima znanog razloga, ljudi nikad nisu ozbiljno razmatrali Moje reči; kao da im je želudac potpuno prazan, pa ne biraju šta jedu, usled čega im je stomak oslabio. Ljudi, međutim, svoju „zdravu konstituciju“ smatraju za kapital i ne

obraćaju pažnju na opomene „lekara“. Videvši koliko je čovek nepristupačan, brinem se za njega. Budući da su nezreli i da tek treba da iskuse ljudski život, ljudi su neustrašivi; u njihovim srcima ne postoji izraz „ljudski život“, oni se na njega ne obaziru i jedino ih zamaraju Moje reči, kao da sam postao nekakva brbljiva baba. Bilo kako bilo, Ja se, jednom rečju, nadam da ljudi mogu razumeti Moje srce, jer ne žudim za tim da čoveka šaljem u zemlju mrtvih. Nadam se da čovek može da razume Moje trenutno raspoloženje i da može da bude obazriv prema bremenu koji upravo nosim na Svojim plećima.

26. april 1992. godine

Poglavlje 37

U celokupnom delu koje sam kroz vekove obavljao, u svakoj etapi sam primenjivao Svoje odgovarajuće metode delovanja. Iz tog razloga, Moji voljeni ljudi su bivali sve čistiji i sve pogodniji za upotrebu. Iz istog razloga, međutim, „žalosno“ je to što se, sa povećanjem broja metoda koje koristim, broj ljudi sve više smanjuje, a što ih ujedno baca u duboka razmišljanja. Naravno, ni ovo današnje delo u tom smislu nije izuzetak, tako da je većina ljudi ponovo zapala u kontemplaciju; usled toga, zbog promena u Mojim metodama, još uvek ima onih koji će morati da se povuku. Ovo se može objasniti na sledeći način: to je nešto što Sam predodredio, ali ne i nešto što sam lično uradio. Od trenutka stvaranja, toliko je ljudi posrnulo i toliko ih je skrenulo s puta upravo zbog metoda Mog delovanja. Mene, međutim, nije briga šta ljudi rade – da li im se čini da nisam nežan ili da sam previše okrutan – bilo da je njihovo razumevanje ispravno ili ne, izbegavam da dajem objašnjenja. Hajde da se najpre pozabavimo glavnom poentom ove rasprave, kako bi je svi temeljno razumeli i kako bismo sprečili da ljudi ne razumeju zbog čega pate. Ja ljude neću prisiljavati da pate u tišini kao da su nemi, nego ću im sve jasno opisati, kako bih ih sprečio da se žale na Mene. Jednoga dana, svi će zbog Mene izgovarati iskrene pohvale usred grdnje. Da li vam se taj metod dopada? Da li to zadovoljava zahteve ljudi?

U prologu ere grdnje, ljudima ću najpre saopštiti opšte značenje na kojem se zasniva ova „era“, kako Me ne bi uvredili. Svoje ću delo, naime, tako urediti da ga niko neće menjati, a svakako neću olako pustiti nikoga ko ga bude promenio: sve ću ih osuditi. Hoćete li upamtiti to? Sve su to „vakcinacije“. Prema tim novim metodama, svi će ljudi morati najpre da shvate da se prvi i najvažniji cilj sastoji u razumevanju vlastitih stvarnih uslova. Pre nego što bude makar donekle razumeo samog sebe, nikome neće biti dozvoljeno da nemarno govori u crkvi i Ja ću zasigurno izgrditi svakoga ko prekrši ovo pravilo. Od danas pa nadalje, u crkvama će biti sačinjen popis svih apostola, kojima će od tog trenutka biti zabranjeno da se po volji sele iz jedne crkve u drugu – to će doneti određene plodove. Činilo se da svi oni ispunjavaju svoje dužnosti, a zapravo su Me

obmanjivali. Uprkos onome što se dogodilo, danas je sve to prošlost i ne sme se više pominjati. Od ovog trenutka, termin „apostol“ se ukida i ne sme se više nikad upotrebiti, kako bi svi ljudi sišli sa svojih „položaja“ i upoznali same sebe. Sve je to, naravno, zarad njihovog spasenja. „Položaj“ nije nikakva kruna, već samo način oslovljavanja. Shvatate li šta hoću da kažem? Crkvene vođe će i dalje živeti crkvenim životom, unutar svojih crkava, mada ni to, naravno, nije kruto pravilo. Kad bude bilo potrebno, oni će moći da posećuju crkve u saradnji sa ostalim bivšim apostolima. Najvažnije je da se zajedništvo crkava mora povećavati – osim ukoliko nijedan pripadnik crkve zapravo ne živi životom crkve. Moram, ipak, da naglasim da svi morate biti jedinstveni u samospoznaji i pobuni protiv velike crvene aždaje: to je Moja volja. Nije važno koliko ljudi govore; umesto toga, najvažnije je da sav Moj narod može da bude kao jedan, jer će samo na taj način moći istinski da svedoči. U prošlosti su svi govorili da će spoznati sebe; pa ipak, Ja sam izgovorio bezbroj reči – a koliko ste vi razumeli sebe? Što je neko na višem položaju, to mu je teže da sebe ostavi po strani, veće su mu nade i više će patiti kad bude podvrgnut grdnji. Tako ja spasavam ljudski rod. Razumete li? Nemojte to naprosto uzimati zdravo za gotovo, jer bi to bilo isuviše plitko i bezvredno. Shvatate li osnovne konotacije svega toga? Ako su članovi crkve uistinu sposobni da razumeju sami sebe, to će pokazati da Me taj tip ljudi zaista voli. Drugim rečima, dok sa narodom ne pojedete džak soli, nećete razumeti njegove muke. Kako vi tumačite tu izreku? Ja ću se na kraju postarati da svi ljudi spoznaju sebe dok budu podvrgnuti grdnji i nateraću ih da pritom pevaju i da se smeju. Hoćete li uistinu imati vere da Mi udovoljite? Kako, dakle, treba da postupate u praksi? Odsad će se poslovima svake crkve baviti odgovarajuća lica u toj crkvi, dok će apostoli samo živeti crkvenim životom. To se naziva „iskustvom života“. Razumete li?

Pre no što ljudi budu zvanično podvrgnuti grdnji, najpre ću obaviti Svoje „delo dočekivanja“ ljudi, kako bi na kraju svi mogli da Mi udovolje. Čak i oni koji će se povući, pre odlaska moraju istrpeti i dovršiti svoje svedočenje, inače ih neću olako pustiti. To pokazuje netrpeljivost Moje naravi prema ljudskim uvredama, kao i odlučnost Moje naravi da ostvari ono što kažem. Kao takav, ispunio sam Svoje obećanje da ću „govoriti iskreno, da će ono što kažem biti učinjeno, te da će ono što uradim večno trajati“. Kako reči izlaze iz Mojih usta, tako i Moj Duh započinje Svoje delo. Ko bi se usudio da se namerno igra sa „igračkama“ koje drži u rukama? Svako mora da s poštovanjem i poslušno prihvati Moju grdnju. Ko bi mogao da je izbegne? Može li biti drugog puta osim Mog? Dopustio sam ti da danas budeš na zemlji i ti se raduješ; sutra ću te pustiti na nebo i ti ćeš Me veličati. Dan nakon toga, staviću te pod zemlju i tamo te izgrditi. Zar sve to nisu zahtevi Mog dela? Ko ne trpi nesreću i ko ne prima blagoslove zarad Mojih zahteva? Da li biste vi mogli biti izuzetak? Kao Moj narod na zemlji, šta treba da učinite zarad Mojih zahteva i Moje volje? Može li se to svesti samo na to da na rečima hvalite Moje sveto ime, dok Me istovremeno svim srcem mrzite? Obavljati posao u Moje ime i udovoljavati Mom srcu, kao i spoznati samog sebe i pobuniti se protiv velike crvene aždaje – ništa od toga nije lako i za to ćete morati da platite određenu cenu. Kad kažem

„cenu“, šta mislite da pod time podrazumevam? Neću sada o tome da raspravljam, niti ću ljudima davati direktne odgovore. Umesto toga, dozvoljavam im da sami razmisle o tome i da zatim praktično odgovore na Moja pitanja, kroz svoje postupke i ponašanje. Jeste li u stanju da to učinite?

27. april 1992. godine

Poglavlje 38

U onome što čovek doživljava, nikad nije bilo nikakvog traga od Mene, niti je ikad bilo usmeravanja Mojim rečima. Posledica toga je da sam čoveka uvek držao na distanci, a zatim ga napuštao. Prezirem čovekovu neposlušnost. Ne znam zašto je to tako; izgleda da sam od samog početka mrzeo čoveka, iako prema njemu osećam duboku naklonost. Stoga su ljudi prema Meni oduvek imali dvojaki stav – jer, Ja čoveka volim, a ujedno ga i mrzim. Ko je od ljudi uistinu svestan Moje ljubavi? I ko je svestan Moje mržnje? Čovek je, u Mojim očima, mrtva stvar, lišena života, poput glinene figurice usred svih ostalih stvari. Zbog svoje neposlušnosti, čovek u Meni s vremena na vreme izaziva gnev. Dok živim među ljudima, oni Mi se mlako osmehnu kad ih iznenada posetim, zato što uvek svesno „tragaju“ za Mnom, kao da se Ja na zemlji igram s njima. Nikada Me ne uzimaju za ozbiljno, te Ja, zbog takvog njihovog stava prema Meni, nemam drugog izbora do da se „penzionišem“ iz „radne jedinice“ čovečanstva. Želim, ipak, da kažem da, čak i ako se „penzionišem“, ni novčić ne sme faliti u Mojoj „penziji“. Na osnovu Svog „staža“ u „radnoj jedinici“ čovečanstva, od ljudi ću i dalje zahtevati da Mi isplate sve što Mi duguju. Jeste da su Me napustili, ali kako da se istrgnu iz Mog stiska? Jednom sam taj Svoj stisak u izvesnoj meri popustio, dozvolivši ljudima da slobodno uživaju u telesnim nasladama – ali oni su se usudili da to zloupotrebe i da se ponašaju neobuzdano, bez ikakvih ograničenja, što je dokaz da Me ne vole iskreno, jer svi žive u telu od krvi i mesa. Je li moguće da se iskrena ljubav daje u zamenu za telo? Je li moguće da je ono što tražim od čoveka samo telesna „ljubav“? Da je to zaista tako, kakvu bi onda vrednost čovek imao? Sva su ljudska bića samo bezvredno smeće! Da ne posedujem „naročitu moć“ izdržljivosti, odavno bih napustio čovečanstvo – zašto da i dalje ostajem s njima kad Me samo „maltretiraju“? Pa ipak, Ja sam i dalje tu. Želim da do kraja razotkrijem ljudske „poslove“. Kad se Moje delo na zemlji dovrši, uspeću se visoko u nebo da bih sudio „gospodaru“ svih stvari; ovo je Moje prevashodno delo, jer je Moja odvratnost prema čoveku već dostigla određeni nivo. Ko ne bi mrzeo svog neprijatelja? Ko ne bi svoje neprijatelje istrebio? Na nebu je Sotona Moj neprijatelj; na zemlji je to čovek. Zbog saveza između neba i zemlje, Ja sve ljude, do devetog kolena, smatram krivim, i nijednog od njih neću pomilovati. Ko im je rekao da Mi se opiru? Ko im je rekao da prema Meni budu neposlušni? Zašto ljudi nisu u stanju da raskinu veze sa

svojom starom prirodom? Zašto njihovo telesno biće uvek buja u njima? Sve je to dokaz Mog suda o čoveku. Ko se usuđuje da se ne pokori činjenicama? Ko se usuđuje da kaže da je Moj sud obojen emocijama? Razlikujem se od čoveka i stoga ga napuštam, jer naprosto ne pripadam ljudskoj rasi.

Sve što činim ima svoj temelj i svoju osnovu; kad Mi čovek vlastitim ustima „otkriva“ „prave činjenice“, lično ga sprovodim do „gubilišta“, jer je ljudska uvreda dovoljna da zasluži Moju grdnju. Ja ljude, dakle, ne grdim naslepo, već ih grdim na osnovu stvarnih okolnosti njihovih prestupa. Kad ne bih tako činio, ljudi se, zbog svog buntovništva, nikad ne bi preda Mnom poklonili, niti bi priznali svoju krivicu. Oni nevoljno pognu glavu samo zato što su dogurali do sadašnjeg stanja stvari – no, ipak, u srcu i dalje ostaju neuvereni. Dao sam im da popiju „barijumski obrok“, tako da im se svi unutrašnji organi lepo i jasno vide pod „fluoroskopom“. Iz trbuha još uvek nisu izbacili prljavštine i nečistoće; svakojako blato teče njihovim venama i sve je više otrova u njihovim telima. Budući da su tolike godine živeli pod takvim okolnostima, navikli su se na njih i one im više nisu strane. Posledica svega toga jeste da klice u njihovim telima sazrevaju i postaju njihova priroda, te tako dominiraju nad svačijim životom. Upravo zbog toga ljudi i trče unaokolo kao divlji konji. Pa ipak, oni to nikad u potpunosti ne priznaju, već samo klimaju glavom u znak odobravanja. Činjenica je da ljudi Moje reči ne primaju k srcu. Kad bi Moje reči uzimali kao lek, na taj bi način „poštovali savete lekara“ i omogućili tom leku da izleči bolest koja tinja u njima. Po Mom mišljenju, međutim, načinom na koji se ponašaju, ljudi ne mogu da Mi ispune ovu želju, tako da Mi ne preostaje ništa drugo do da „stisnem petlju“ i nastavim da im govorim, slušali Me oni ili ne: Ja samo izvršavam Svoju dužnost. Ljudi nisu voljni da uživaju u Mojim blagoslovima, već bi radije da prolaze kroz paklene muke – tako da Mi jedino preostaje da udovoljim tom njihovom zahtevu. Ipak, da se Mom imenu i Mom Duhu ne bi rugali u paklu, najpre ću ih dovesti u red, a zatim se „potčiniti“ njihovim željama i omogućiti im da se „ispune nasladom“. Nisam spreman da čoveku dozvolim da Me bilo kada i bilo gde sramoti mašući Mojom zastavom, te ga zato stalno iznova dovodim u red. Da nije sputavan Mojim strogim rečima, kako bi čovek uopšte mogao da do dan-danas stoji preda Mnom? Zar se ljudi ne uzdržavaju od greha samo zato što se plaše da ću otići? Nije li istina da se oni ne žale jedino zbog toga što se plaše grdnje? Ima li ikoga ko je svoje odluke donosio jedino zarad ostvarenja Mog plana? Svi smatraju da je Moja priroda božanska i da joj nedostaje „kvalitet intelekta“, ali ko može da shvati da sam u stanju sve da prozrem Svojom ljudskošću? Što bi ljudi rekli „Zašto maljem zakucavati ekser?“ Ljudi Me „vole“ ne zato što im je ljubav prema Meni urođena, već zato što se plaše grdnje. Ko Me od ljudi voli od svog rođenja? Ima li ikoga ko se prema Meni odnosi kao prema vlastitom srcu? Stoga sam sve to sažeo u jedan aforizam namenjen ljudskom svetu: Među ljudima nema onih koji Me vole.

Tempo Svog rada na zemlji ubrzao sam samo zato što želim da Svoje delo na zemlji privedem kraju, da ljude ne bih odbacio toliko daleko da upadnu u beskrajni okean.

Upravo zato što sam im unapred saopštio istinu, oni su donekle na oprezu. Da nije toga, da li bi se iko usudio da razvije jedra pred oluju? Svi su zauzeti merama predostrožnosti. Kao da sam u njihovim srcima postao razbojnik. Plaše se da ću im oteti svu imovinu, pa Mi se svim silama odupiru na vratima, smrtno strahujući da ću im iznenada provaliti u kuću. Videvši ih kako se ponašaju kao kukavni pacovi, ćutke odlazim. U ljudskim predstavama, svet će uskoro zadesiti apokalipsa, pa svi panično beže u potpunom neredu. Tek u tom trenutku, opažam duhove kako tumaraju svuda po zemlji. Ne mogu da suzdržim smeh, a čovek je, usred Mog smeha, zapanjen i užasnut. Tek tada shvatam o čemu se zapravo radi, pa susprežem smeh, prestajem da posmatram zemaljska dešavanja i vraćam se Svom delu prema prvobitnom planu. Čovečanstvo više ne posmatram kao model za Svoje istraživanje, jer ljudi nisu ništa drugo do otpaci. Kad ih jednom odbacim, od njih više nema nikakve koristi – oni su puki komadići otpada. U tom prelomnom trenutku, uništavam ih i spaljujem. U glavama ljudi, Moja milost i dobrota sadržani su u Mom sudu, veličanstvu i gnevu. Oni, međutim, ni ne slute da već odavno ne obraćam pažnju na njihove slabosti i da sam odavno povukao Svoju milost i dobrotu, te da su se upravo zbog toga našli u sadašnjem stanju. Niko od njih nije u stanju da Me spozna, da razume Moje reči, da vidi Moje lice, niti da dokuči Moju volju. Nije li upravo to stanje u kojem se čovek sada nalazi? Kako se onda može reći da posedujem milost i dobrotu? Ja ne uzimam u obzir čovekovu slabost, niti želim da se „pobrinem“ za njegove nedostatke. Može li se to ipak smatrati Mojom milošću i dobrotom? Ili pak Mojom ljubavlju prema čovečanstvu? Svi misle da govorim iz „isprazne ljubaznosti“, te stoga ne veruju Mojim rečima. Ima li, međutim, ikoga ko zna za ovo: „Budući da je nastupila drugačija era, danas Moja milost i dobrota više ne postoje; uprkos tome, ja ću zauvek ostati Bog koji čini onako kako kaže da će učiniti“? Dok boravim među njima, ljudi Me posmatraju kao Svevišnjeg, te stoga veruju da volim da govorim iz vlastite mudrosti. Iz tog razloga, oni Moje reči uvek uzimaju s rezervom. Ima li, međutim, ikoga ko bi iz Mog govora mogao da dokuči pravila? Ili da dokuči poreklo Mojih reči? Postoji li neko ko može da shvati šta je to što zapravo želim da postignem? Ili da pronikne u detalje završetka Mog plana upravljanja? Ima li ikoga ko bi mogao da Mi postane poverenik? Među svim stvorenjima, ko osim Mene može znati šta tačno radim? I ko može znati šta je Moja krajnja svrha?

30. april 1992. godine

Poglavlje 39

Svakodnevno se krećem povrh vaseljene, posmatrajući sve što sam Svojom rukom stvorio. Nad nebesima je Moje počivalište, a pod njima zemlja po kojoj se krećem. Ja vladam nad svim što postoji, zapovedam svim postojećim stvarima, čineći da sve što

postoji prati prirodni tok i potčinjava se zapovestima prirode. Budući da prezirem svaku neposlušnost i da mrzim one koji mi se suprotstavljaju i koji ne pripadaju svom rodu, učiniću da se sve potčini Mojim uređenjima bez ikakvog otpora, učiniću da sve iznad i unutar vaseljene dovedem u red. Ko će se još usuditi da Mi se samovoljno opire? Ko će se usuditi da se ne povinuje Mojim uređenjima? Kako bi čovek mogao imati bilo kakav „interes“ da se protiv Mene buni? Dovešću ljude pred njihove „pretke“, navešću pretke da ih vrate porodici i neću im dozvoliti da se pobune protiv svojih predaka i da se vrate na Moju stranu. To je Moj plan. Danas Moj Duh krstari zemljom, dodeljujući brojeve različitim tipovima ljudi i svakome utiskujući različite oznake, da bi njihovi preci mogli uspešno da ih vrate porodicama i da Ja više ne bih morao da se „brinem“ o njima, što Mi je sasvim dosadilo; na taj način vršim podelu rada i ravnomerno delim zadatke. To je deo Mog plana, koji niko ne može da poremeti. Među svim stvorenjima odabraću prikladne predstavnike koji će upravljati svim stvarima, vodeći računa da Mi se svi uredno potčinjavaju. Često lutam povrh nebesa, a često i hodam pod njima. Dok posmatram veliki svet u koji ljudi dolaze i iz njega odlaze, dok posmatram čovečanstvo koje gusto naseljava zemlju i ptice i zveri koje žive na toj planeti, ne mogu da obuzdam rađanje emocija u Svom srcu. Ja sam, naime, tokom postanka stvorio sve stvari, i sve te stvari obavljaju svoju dužnost na svojim mestima i pod Mojim uređenjima; smejem im se odozgo, a kad sve stvari pod nebesima začuju zvuk Mog smeha, odmah bivaju nadahnute, jer je u tom trenutku Moj veliki poduhvat dovršen. U čoveka unosim mudrost neba, i time od njega pravim Svog predstavnika među svim stvarima, jer sam ga zapravo i stvorio zato da bi Me predstavljao, ne tako što će prema Meni biti neposlušan, već tako što će Me iz dubine srca veličati. A ko je u stanju da ove jednostavne reči sprovede u delo? Zašto čovek svoje srce uvek čuva samo za sebe? Zar njegovo srce nije posvećeno Meni? Ništa od čoveka ne tražim bezuslovno, već samo tvrdim da je oduvek pripadao Meni. Kako bih mogao da drugima, onako uzgred, poklanjam stvari koje pripadaju Meni? Kako bih mogao da „odeću“, koju sam lično skrojio za Sebe, poklanjam drugima da je nose? Ljudima se, zbog svega toga, čini da sam izgubio razum, da patim od neke duševne bolesti i da ne razumem ništa o ljudskom načinu života; kao da sam imbecil. Stoga Me ljudi oduvek smatraju naivčinom, ali Me nikad nisu iskreno voleli. Budući da čovek sve radi s ciljem da Me svesno obmane, Ja celokupno čovečanstvo iskorenim u naletu gneva. Od svega što sam stvorio, jedino čovek uvek nastoji da osmisli način na koji bi Me prevario, i samo zbog toga kažem da je čovek „vladar“ svih stvari.

Danas sve ljude bacam u „veliku peć“ da ih oplemenim. Stojim visoko i pažljivo posmatram ljude kako gore u vatri i kako, pod prinudom ognja, iznose činjenice. To je jedno od sredstava pomoću kojih delujem. Da nije tako, svi bi za sebe tvrdili da su „skromni“ i niko ne bi bio voljan da prvi progovori o vlastitim iskustvima, već bi se svi samo zgledali. Upravo je to kristalizacija Moje mudrosti, jer sam još pre mnogo vekova predodredio današnje događaje. I tako, ljudi nehotice ulaze u pećnicu, kao da ih neko užetom u nju uvlači, kao da su obamrli. Niko nije u stanju da izbegne nalete vatre, već

„napadaju“ jedni druge i „veselo jurcaju“, sve vreme strepeći za vlastitu sudbinu unutar peći, užasnuti od straha da će izgoreti. Kad raspalim vatru, ona se momentalno razbukti i doseže do nebesa, pa plamen često lizne i Moju odoru, kao da pokušava da i nju uvuče u pećnicu. Ljudi Me gledaju razrogačenih očiju. Odmah zatim, zajedno s plamenom ulazim u peć, vatra se pritom razbuktava, a ljudi naglas plaču. Šetam se usred ognja. Mnogo je plamenova oko Mene, ali nemaju nameru da Mi naude, te im Ja još jednom predajem odeću sa Svog tela – uprkos tome, oni se i dalje drže podalje od Mene. Ljudi tek tada jasno vide Moje pravo lice, obasjano svetlošću ognja. Pošto se nalaze usred užarene peći, uplašeni Mojim licem oni beže na sve strane, a pećnica odmah počinje da „ključa“. Usred plamena, svi gledaju u ognjem oplemenjenog Sina čovečjeg. Iako je odeća na Njegovom telu sasvim obična, ona je ujedno i izuzetno lepa; iako su cipele na Njegovim nogama neupadljive, one u njima bude veliku zavist; Njegovo lice zrači ognjenim sjajem, a oči Mu blistaju, i kao da, upravo zbog svetlosti iz Njegovih očiju, ljudi jasno vide Njegovo pravo lice. Zaprepašćeno gledaju Njegovu belu odoru, dok Mu kosa, bela kao sneg, pada po ramenima. Svojom zaslepljujućom svetlošću posebno se ističe zlatni pojas koji nosi oko grudi, dok su Mu cipele na nogama još upečatljivije. A pošto obuća koju nosi Sin čovečji ostaje netaknuta u plamenu, ljudi je smatraju čudesnom. Usta Sina čovečjeg ljudi uspevaju da vide samo u naletima bola. Iako se nalaze usred oplemenjivanja ognjem, oni ne razumeju nijednu reč iz usta Sina čovečjeg; oni, dakle, ne čuju više blagi glas Sina čovečjeg, ali zato vide oštar mač koji drži u ustima; On im više ne govori, ali im zato Svojim mačem nanosi bol. Opkoljeni plamenom, ljudi trpe bol. Zbog svoje radoznalosti, oni i dalje posmatraju predivan lik Sina čovečjeg, i tek tada primećuju da je sedam zvezda nestalo iz Njegove ruke. Pošto se Sin čovečji nalazi u pećnici, a ne na zemlji, iz ruke Mu je oduzeto sedam zvezda, zato što su one samo metafora. One se od tog trenutka više ne pominju, već su dodeljene različitim delovima Sina čovečjeg. U sećanjima ljudi, postojanje sedam zvezda rađa nelagodu. Danas više ne otežavam čoveku, Sinu čovečjem oduzimam sedam zvezda, a sve delove Sina čovečjeg spajam jednu u celinu. Tek u tom trenutku, čovek može da sagleda ceo Moj lik. Ljudi više neće razdvajati Moj Duh od Moga tela, jer sam se sa zemlje uspeo u visine. Videli su Moje pravo lice, više Me ne cepaju nadvoje i Ja više ne moram da trpim njihove klevete. Pošto u veliku peć ulazim zajedno s čovekom, on se i dalje oslanja na Mene i u svojoj svesti oseća Moje postojanje. I tako se sve što je načinjeno od čistog zlata postepeno sjedinjuje sa Mnom usred razbuktalog ognja, što je ujedno i trenutak kada se svi ljudi razdvajaju po vrstama. Svaki tip „metala“ razdvajam po kategorijama i time sve njih navodim da se vrate svojim porodicama, a sve stvari tek tada počinju da se podmlađuju…

Čoveka spaljujem u peći upravo zbog toga što je toliko ukaljan. Oganj, međutim, ne iskoreni čoveka, već ga oplemeni, da bih nakon toga mogao da uživam u njemu – jer želim samo ono što je načinjeno od čistog zlata, bez ikakvih nečistoća, a ne nešto što je prljavo i zagađeno. Budući da ljudi ne razumeju Moje raspoloženje, obuzima ih strepnja

pre no što legnu na „operacioni sto“, kao da ću ih, nakon seciranja, odmah ubiti baš tu, dok leže na operacionom stolu. Ja, sa druge strane, odlično poznajem raspoloženje ljudi, pa im se stoga čini da sam pripadnik čovečanstva. Uveliko saosećam sa čovekovom „nesrećom“ i ne znam zbog čega se on „razboleo“. Da je zdrav i sposoban, kakvu bi potrebu imao da plaća tako visoku cenu i da provodi vreme na operacionom stolu? Činjenice se, međutim, ne mogu više povući – ko mu je rekao da ne treba da vodi računa o „čistoći hrane“? Ko mu je rekao da ne vodi računa o svom zdravlju? Koja još sredstva danas imam na raspolaganju? Da bih pokazao Svoje saosećanje prema čoveku, ulazim u „operacionu salu“ zajedno s njim – a ko Mi je rekao da treba da ga volim? Stoga lično uzimam „hirurški nož“ i počinjem da ga „operišem“, kako bih sprečio bilo kakve posledice. Zbog Moje odanosti prema čoveku, ljudi su usred bola lili suze da bi Mi pokazali svoju zahvalnost. Oni veruju da cenim pravednost, da ću „prijateljima“ pružiti ruku kad se nađu u nevolji, a još više su Mi zahvalni na dobroti i kažu da će mi poslati „darove“ čim budu izlečeni – ali Ja uopšte ne obraćam pažnju na ta njihova obećanja, već se usredsređujem na operaciju koju obavljam na čoveku. Zbog svoje fizičke slabosti, čovek pod dejstvom noža čvrsto žmuri i šokiran leži na operacionom stolu – ali Ja to ni ne primećujem, već prosto nastavljam da obavljam započeti posao. Po završetku operacije, ljudi su već pobegli iz „čeljusti tigra“, a ja im nudim hranljive namirnice, tako da se nivo hranljivih materija u njima postepeno povećava, iako oni toga nisu svesni. Ja im se tada osmehujem, ali oni Moje pravo lice mogu jasno da vide tek pošto se oporave, i tada Me još više vole i smatraju Me svojim ocem – a zar upravo to nije veza između neba i zemlje?

4. maj 1992. godine

Poglavlje 40

Ljudi su usredsređeni na svaki Moj pokret, kao da planiram da srušim nebesa, i uvek su zbunjeni Mojim postupcima, kao da su im Moja dela potpuno nedokučiva. Oni se, dakle, u svemu što rade ugledaju na Mene, užasno se plašeći da će naneti uvredu Nebu i biti prognani u „svet smrtnika“. Ne pokušavam da nađem išta što bih mogao da upotrebim protiv ljudi, niti da njihove nedostatke učinim metom Moga dela. Oni su sada veoma srećni i dolaze da se oslone na Mene. Kada im nešto pružam, ljudi Me vole kao svoj život, ali Me se zato klone kad god nešto zatražim od njih. Zbog čega je to tako? Zar „pravičnost i razumnost“ ljudskog sveta ne mogu da sprovode u praksi? Zašto pred ljude uvek iznova postavljam takve zahteve? Je li zaista moguće da baš ništa nemam? Ljudi se prema Meni ponašaju kao da sam prosjak. Kad zatražim nešto od njih, pružaju Mi svoje „viškove“ da u njima „uživam“, pa još pričaju kako se naročito brinu o Meni. Gledam njihova ružna lica i njihova čudna stanja, pa još jedanput odlazim od njih. Pod

takvim okolnostima, ljudi i dalje ništa ne shvataju i ponovo uzimaju ono što sam im uskratio, iščekujući Moj povratak. Utrošio sam mnogo vremena i platio veliku cenu zarad čoveka – ali svest ljudi je sada, iz nepoznatih razloga, još uvek nesposobna da obavlja svoju prvobitnu funkciju. Kao rezultat toga, njihovu „upornu sumnju“ svrstavam među ostale „tajnovite reči“, da bi budućim generacijama služila kao „odrednica“, jer to su „rezultati naučnog istraživanja“ nastali iz ljudskog „dirinčenja“; kako bih onda mogao da ih slučajno obrišem? Zar time ne bih „izneverio“ dobre namere ljudi? Čak i Ja, na kraju krajeva, imam savest, te se stoga ne upuštam u lukave spletke sa čovekom – zar Moja dela to ne potvrđuju? Nije li upravo to „pravičnost i razumnost“ o kojima čovek govori? Među ljudima sam do dan-danas radio bez prestanka. Kad nastupe vremena poput današnjeg, ljudi Me još uvek ne poznaju i još uvek Me tretiraju kao stranca, pa Me čak još žešće mrze, zato što sam ih doveo u „ćorsokak“. U tom trenutku, ljubav u njihovim srcima već je odavno nestala bez traga. Ja se uopšte ne hvalim, a kamoli da omalovažavam čoveka. U stanju sam da ga doveka volim, ali mogu i da ga zauvek omrznem, i to se nikad neće promeniti, zato što sam istrajan. Čovek, međutim, ne poseduje takvu istrajnost, već prema Meni uvek igra toplo-hladno; na Mene ovlaš obraća pažnju jedino kad nešto progovorim, a čim zaćutim i ništa mu ne pričam, on se začas izgubi u talasima velikog sveta. Stoga sam sve to sažeo u još jedan aforizam: ljudima nedostaje istrajnost i zato su nesposobni da Mi ispune srce.

Dok oni sanjaju, Ja putujem po svetskim zemljama, šireći Svojim rukama „zadah smrti“ među ljudima. Tada se svi ljudi odmah odriču vitalnosti i zakoračuju u sledeći nivo ljudskog života. Među njima se više ne može videti ništa živo, leševi su razbacani svuda unaokolo, sve što je ispunjeno vitalnošću odmah netragom nestaje, a zemlju prekriva zagušljivi smrad leševa. Brzo pokrivam lice i odlazim od čoveka, jer započinjem sledeći korak Svog dela, dajući mesto za život onima koji su oživeli i starajući se da svi ljudi žive u idealnoj zemlji. Ovo je blagoslovena zemlja – zemlja bez tuge i uzdaha – koju sam pripremio za čoveka. Voda koja nadire iz izvora u dolinama kristalno je čista do samog dna, teče bez prestanka i nikad ne presušuje; ljudi žive u harmoniji s Bogom, ptice pevaju, a nebo i zemlja miruju na blagom povetarcu i toplom suncu. Danas, međutim, leševi svih ljudi leže posvuda u potpunom neredu. Bez čovekovog znanja, iz Svojih ruku oslobađam kugu, od koje tela ljudska trule tako da na njima ne ostane ni trunke mesa, od glave do pete, a zatim odlazim daleko od ljudi. Nikada se više neću sastati sa ljudima, nikada više neću dolaziti među njih, zato što je poslednja etapa celokupnog Mog upravljanja privedena kraju i Ja neću iznova stvarati ljudski rod, niti ću više ikad obraćati pažnju na ljude. Nakon čitanja reči koje su potekle iz Mojih usta, svi ljudi gube nadu, jer ne žele da umru – ali ko ne bi „umro“ zato da bi ponovo „oživeo“? Kad ljudima kažem da mi nedostaje magija kojom bih ih oživeo, oni odmah zaplaču od bola; zaista, iako sam Stvoritelj, posedujem samo moć da ljude usmrtim, ali nisam u stanju da ih vratim među žive. Ja se zbog toga ljudima iskreno izvinjavam. Stoga sam čoveku unapred rekao da prema njemu „imam nenaplativ dug“ – a on je pomislio da to govorim samo iz pristojnosti.

Ja i danas, u svetlu novih činjenica, i dalje govorim isto. Neću se suprotstavljati činjenicama kad govorim. U svojim predstavama, ljudi misle da govorim na previše različitih načina, pa se stoga uvek hvataju za Moje reči, istovremeno se nadajući nečem sasvim drugom. Zar se u tome ne ogleda čovekova pogrešna motivacija? Upravo se pod takvim okolnostima usuđujem da „hrabro“ izjavim kako Me čovek ne voli iskreno. Ne bih da okrećem leđa savesti i da izvrćem činjenice, jer onda ljude ne bih mogao da odvedem u idealnu zemlju; na kraju, kad Moje delo bude dovršeno, povešću ih u zemlju smrti. Zato bi im bolje bilo da se ne žale na Mene. Nije li to zato što Me ljudi „vole“? Nije li to zato što je njihova želja za blagoslovima isuviše jaka? Ako ljudi nisu hteli da traže blagoslove, otkud onda sva ova „nesreća“? Zbog ljudske „odanosti“ prema Meni i zato što su Me dugi niz godina sledili i naporno radili, a uprkos tome što nikad nisu dali nikakav doprinos, otkrivam im ponešto od onoga što se dešava u „tajnoj odaji“: s obzirom na to da Moje delo danas tek treba da dostigne određenu tačku i da ljudi tek treba da budu bačeni u ognjenu jamu, savetujem im da što pre odu – svi koji ostanu verovatno će doživeti veliku nesreću i neznatnu sreću, s tim da na kraju ipak neće moći da izbegnu smrt. Otvaram im širom „vrata do bogatstva“; ko god je voljan da ide, treba da krene na put što je moguće pre – ako budu čekali da otpočne grdnja, biće im prekasno. Ove reči nisu poruga – to su istinite činjenice. Ja Svoje reči čoveku saopštavam mirne duše; kad ćete otići ako ne sada? Jesu li ljudi zaista sposobni da veruju Mojim rečima?

Nikad nisam puno razmišljao o čovekovoj sudbini; naprosto, sledim Svoju volju i ljudi Me ne sputavaju. Kako bih mogao da zbog njihovih strahova povučem Svoju ruku? Tokom čitavog Svog plana upravljanja, nikad nisam pravio nikakva dodatna uređenja za ljudska iskustva. Ja se samo ponašam u skladu sa Svojim prvobitnim planom. U prošlosti su ljudi „prinosili sebe“ zarad Mene, a Ja sam prema njima bio ni studen ni vruć. Danas se oni „žrtvuju“ za Mene, a Ja sam prema njima i dalje ni studen ni vruć. Ne zadovoljavam se time što ljudi svoje živote žrtvuju za Mene, niti sam zbog toga preterano radostan, već ih i dalje šaljem na gubilište, u skladu sa Svojim planom. Ne obraćam pažnju na stav koji pokazuju tokom ispovesti – kako bi čovekovo srce uopšte moglo da dirne Moje promrzlo i hladno srce? Jesam li Ja jedna od onih emotivnih životinja među ljudima? Mnogo sam puta ljude podsećao da ne posedujem emocije, na šta bi se oni samo nasmejali, misleći da to govorim iz pristojnosti. Kazao sam im da „uopšte ne poznajem čovekovu životnu filozofiju“, ali ljudi u to nikad nisu poverovali, rekavši da ima mnogo sredstava pomoću kojih govorim. Zbog ograničenja koje ova čovekova predstava nameće, Ja naprosto ne znam kojim tonom i na koji način da se obratim ljudima – te stoga, nemajući drugog izbora, mogu samo da im govorim otvoreno. Šta bih drugo mogao? Mnogo je sredstava pomoću kojih ljudi govore – oni kažu „Ne treba da se oslanjamo na emocije, već treba da praktikujemo pravednost“, što je slogan koji već godinama uzvikuju, ali ipak nisu u stanju da se ponašaju u skladu sa svojim rečima, njihove su reči prazne – stoga kažem da nisu sposobni da obezbede da se „njihove reči i dostignuća jave istovremeno“. Ljudi iskreno veruju da takvim svojim postupcima

zapravo oponašaju Mene – Mene, međutim, njihovo oponašanje nimalo ne zanima, muka mi je i umoran sam od njega. Zašto se ljudi uvek okreću protiv Onoga koji ih hrani? Jesam li im premalo dao? Zašto oni, iza Mojih leđa, potajno obožavaju Sotonu? To je kao da rade za Mene, ali im mesečna plata koju im dajem nije dovoljna da pokriju troškove života, pa zbog toga traže drugi posao, van radnog vremena, kako bi udvostručili svoju platu – jer su im rashodi preveliki, a oni naizgled ne znaju da se snađu. Kad bi zaista bilo tako, zatražio bih da napuste Moju „fabriku". Čoveku sam još davno objasnio da rad za Mene ne podrazumeva nikakav poseban tretman: prema svim ljudima se, bez izuzetka, ponašam razumno i pošteno, držeći se načela „ako naporno radiš dobićeš više, ako radiš manje, manje ćeš i dobiti, a ako ništa ne radiš, ništa nećeš dobiti". Kada govorim, Ja to činim bez ikakve zadrške; ako neko misli da su Moja „fabrička pravila" prestroga, treba odmah da ode, a Ja ću mu nadoknaditi sve „putne troškove". Veoma sam „blag" u ophođenju prema takvim ljudima i uopšte ih ne prisiljavam da ostanu. Zar među ovim bezbrojnim ljudima ne bih mogao da pronađem „radnika" koji je po Mom srcu? Ljudi ne bi smeli da Me potcenjuju! Ako prema Meni i dalje budu neposlušni i ako požele da „zaposlenje" potraže negde drugde, neću ih zadržavati – njihovu ću odluku pozdraviti, jer naprosto nemam dugog izbora! Nije li to zato što imam previše „pravila i propisa"?

8. maj 1992. godine

Poglavlje 41

Među ljudima sam jednom preduzeo veliki poduhvat, ali oni to nisu primetili, pa sam morao da im ga, posredstvom Svoje reči, razotkrivam korak po korak. Čovek, međutim, i dalje nije mogao da razume Moje reči, te mu je stoga svrha Mog plana ostala nepoznata. Tako su ljudi, zbog svojih nedostataka i mana, pokušavali da poremete Moje upravljanje, što je raznoraznim nečistim duhovima pružilo priliku da uđu među njih, pa su ljudi postali žrtve tih nečistih duhova, koji su ih mučili sve dok ih nisu potpuno zagadili. Tek tada sam jasno uvideo čovekove namere i ciljeve. Uzdahnuo sam odozgo, iz oblaka: zašto ljudi uvek rade samo za sebe? Zar Moje grdnje nemaju za cilj da ih usavrše? Udaram li Ja namerno po njihovom pozitivnom stavu? Ljudski jezik je nežan i predivan, ali su njihovi postupci u potpunom rasulu. Zašto od zahteva koje pred njih postavljam nikad ništa ne ispadne? Je li moguće da tražim od psa da se popne na drvo? Da pravim mnogo buke ni oko čega? Tokom realizacije Svog celokupnog plana upravljanja, pravio sam razne „probne parcele"; teren se, međutim, usled lošeg stanja i dugogodišnjeg manjka sunčeve svetlosti, neprekidno menjao, što je dovelo do „rasipanja" zemljišta. Stoga sam, koliko Me sećanje služi, napustio bezbroj takvih parcela. Čak se i sada veliki deo zemljišta neprekidno menja. Ako se ono, jednog dana, bude zaista promenilo u neku

drugu vrstu zemljišta, odbaciću ga jednim pokretom ruke – nije li upravo to aktuelna etapa Mog dela? Ali čovečanstvo toga uopšte nije svesno; oni su samo izloženi „grdnji“ pod Mojim „vođstvom“. Šta je tu dobro? Mogu li ja biti Bog koji dolazi izričito da bi čoveka izgrdio? Nekada sam, gore na nebesima, planirao da ću se, kad dođem među ljude, sjediniti s njima, kako bi Mi svi oni koje volim bili blizu. Danas, međutim, došavši u ovu fazu, čovek ne samo da nije u kontaktu sa Mnom, već Me čak i drži na odstojanju zbog Moje grdnje. Ne plačem zbog toga što Me izbegava. Šta se tu može? Svi su ljudi samo izvođači, koji će pevati uz sve što im se svira. Uveren sam u Svoju sposobnost da ljudima dozvolim da Mi „iskliznu“ iz ruku, a još više u Svoju sposobnost da ih, iz „drugih delova“, vratim u Svoju „fabriku“. Koju bi zamerku čovek uopšte mogao da ima u ovom prelomnom trenutku? I šta bi on uopšte mogao da Mi uradi? Zar ljudi nisu trava koja izbija iz zida? Pa ipak, Ja im zbog te njihove greške ne nanosim bol, već im radije dajem Svoje hranljive sastojke. Ljudi su slabi i nemoćni i nedostaju im hranljive materije; naprosto su takvi. Njihova hladna srca preobražavam Svojim toplim zagrljajem: ko bi još mogao da učini tako nešto? Zašto sam preduzeo takav posao među ljudima? Može li čovek istinski da razume Moje srce?

Među ljudima koje sam izabrao, bavim se Svojim „poslom“, tako da u Moj dom neprestano ulazi i iz njega izlazi beskrajna reka ljudi. Svi se oni u Mojoj kući bave raznim formalnostima, kao da sa Mnom razgovaraju o poslu, usled čega Svoje delo obavljam užurbano, ponekad čak u tolikoj meri da uopšte ne stižem da se bavim njihovim međusobnim prepirkama. Stoga pozivam ljude da Moje breme ne otežavaju dodatno; bolje bi im bilo da zauzmu vlastiti kurs, nego da se stalno oslanjaju na Mene. Oni ne mogu zauvek ostati deca u Mojoj kući; kakva bi korist bila od toga? Posao koji obavljam je važan; nisam Ja vlasnik nekakvog „kioska brze hrane u komšiluku“, niti „samoposluge“. Niko od njih ne razume Moj mentalni sklop, kao da se namerno šale sa Mnom, kao da su nevaljala deca sa neutoljivom glađu za igrom, koja nikad ne razmišljaju o ozbiljnim stvarima, zbog čega mnogi od njih ne uspevaju da završe „domaći zadatak“ koji sam im dodelio. Kako bi takvi ljudi uopšte mogli imati smelosti da pokažu lice svom „učitelju“? Zašto nikad ne vode računa o onome što treba da rade? U koju vrstu predmeta spada čovekovo srce? To Mi je do današnjeg dana ostalo nejasno. Zašto se čovekovo srce neprestano menja? Ono je poput junskog dana: čas prži sunce, čas se skupe gusti oblaci, a čas žestoki vetar zavija. Zašto, dakle, čovek nije u stanju da uči iz vlastitog iskustva? Možda preterujem kad to kažem. Ljudi čak ne znaju ni da treba da sa sobom nose kišobran tokom kišne sezone, pa su zbog svog neznanja nebrojeno puta pokisli do gole kože usled iznenadnog pljuska, kao da ih Ja namerno zadirkujem i da ih stalno napadam puštajući kišu s neba. Ili sam možda previše „okrutan“, jer im remetim pažnju, usled čega su oni uvek rasejani i ne znaju šta da rade. Nijedan čovek nikada nije istinski shvatio cilj i značaj Mog dela. Budući da je tako, svi se oni bave ometanjem i grde sami sebe. Da li sam zaista krenuo da grdim čoveka? Zašto ljudi sami sebi stvaraju probleme? Zašto uvek upadaju u zamku? Zašto ne pregovaraju sa Mnom, već umesto

toga pronalaze načine da sami sebi stvaraju posao? Je li moguće da sve ono što im dajem nije dovoljno?

Svim ljudima sam objavio Svoje „debitantsko delo“, a pošto je ta Moja publikacija kod njih izazvala veliko divljenje, svi je detaljno i pažljivo proučavaju, i kroz to pažljivo proučavanje oni su mnogo toga stekli. Moje pisano delo liči na neverovatan i veoma zamršen roman; ono je poput romantične pesme u prozi; kao da je reč o raspravi o nekom političkom programu ili o zbirci ekonomskih mudrosti. Budući da je Moje pisano delo toliko bogato, o njemu ima mnogo različitih mišljenja i niko ne bi mogao da napiše predgovor kojim bi sumirao to Moje delo. Iako ljudi možda imaju „izvanredna“ znanja i talente, Moje delo je dovoljno da zbuni sve te sposobne i talentovane momke. Čak i kad kažu: „Krv može da se prolije i suze da poteku, ali čovek se saginjati neće“, oni su već nesvesno pognuli glave kako bi iskazali svoju predaju pred Mojim pisanim delom. Poučen takvim iskustvom, čovek je Moje pisano delo sažeo kao nebesku knjigu koja je pala s neba. Ipak, pozivam ljude da ne budu previše osetljivi. Po mom mišljenju, sve što sam rekao sasvim je obično; nadam se, međutim, da će u Enciklopediji života, koja je sadržana u Mom delu, ljudi moći da nađu nešto o načinu života; u „Čovekovom odredištu“ mogu potražiti smisao života; u „Tajnama Neba“ mogu potražiti Moju volju; a u „Putu čovečanstva“ mogu potražiti umetnost življenja. Zar tako ne bi sve bilo bolje? Ja čoveka ni na šta ne prisiljavam; ako je neko „nezainteresovan“ za Moje pisano delo, dobiće „povraćaj novca“ kojim je platio Moju knjigu, kao i sve „prateće usluge“. Ja nikoga ne prisiljavam. Kao autor ove knjige, nadam se samo da će čitaoci voleti Moje delo, ali ljudima se uvek dopadaju različite stvari. Stoga ljude pozivam da ne umanjuju svoje izglede za budućnost samo zato što ne mogu da podnesu da se ne obaziru na obraz. Ako bi oni to uradili, kako bih Ja, sa ovako mekim srcem, mogao da otrpim toliko poniženje? Ako spadate među čitaoce kojima se Moje delo dopada, nadam se da ćete Mi preneti svoje dragocene sugestije, kako bih Svoje pisanje dalje unapredio i kroz ljudske greške poboljšao njegov sadržaj. To bi koristilo i autoru i čitaocima, zar ne? Ne znam da li je tačno ovo što sam rekao, možda na ovaj način mogu poboljšati Svoju sposobnost pisanja ili možda osnažiti naše prijateljstvo. U celini uzev, nadam se da svi ljudi mogu da sarađuju sa Mojim delom i da ga ne prekidaju, kako bi Moja reč mogla da dopre do svakog doma i svake porodice, i da bi svi ljudi na zemlji mogli da žive unutar Mojih reči. To je Moj cilj. Nadam se da će, čitajući poglavlje „O životu u Mojim rečima“, svi ponešto steći, bilo da su to životne maksime, znanje o greškama koje ljudi čine, Moji zahtevi prema čoveku ili „tajne“ današnjeg naroda carstva. Ja, međutim, ljude pozivam da obavezno pročitaju „Skandale današnjih ljudi“, jer će to svima biti od koristi. Pored toga, neće im škoditi ni da što češće čitaju „Najnovije tajne“, što bi za život ljudi bilo još korisnije. Takođe, što češće čitajte i kolumnu pod naslovom „Vruće teme“ – zar to ljudima ne bi još više koristilo u životu? Ne može biti nikakve štete od toga da pročitate „Moje savete“, da proverite imaju li oni ikakvog efekta, a zatim Mi recite kako se osećate nakon što ste ih pročitali, da bih mogao da vam propišem odgovarajuću terapiju i da bih, na

kraju, mogao potpuno da iskorenim sve ljudske bolesti. Ne znam šta mislite o ovim Mojim predlozima, ali se nadam da ćete ih ubuduće uzimati u obzir. Kako bi bilo da tako postupite?

12. maj 1992. godine

Poglavlje 42

Čim novo delo započne, svi ljudi stiču novi ulazak i napreduju sa Mnom, ruku pod ruku. Zajedno koračamo širokim carskim putem, a između čoveka i Mene postoji velika prisnost. Da bih pokazao Svoja osećanja i Svoj stav prema čoveku, uvek sam razgovarao sa njim. Neke od ovih reči, međutim, mogu da povrede ljude, dok im neke mogu biti od velike pomoći, i zato savetujem ljudima da češće slušaju reči potekle iz Mojih usta. Moje izjave možda nisu posebno elegantne, ali sve su to reči koje dolaze iz dubine Moga srca. Pošto sam prijatelj čovečanstva, nastavio sam da obavljam Svoje delo među ljudima, a čovek takođe daje sve od sebe da sarađuje sa Mnom, duboko strahujući da ne prekine Moje delo. U ovom trenutku, Moje srce je ispunjeno velikim ushićenjem, jer sam pridobio jedan deo ljudi, i tako Moj „poduhvat“ više nije u opadanju; više se ne sastoji od praznih reči, a Moje „tržište specijalitetima“ više nije usporeno. Ljudi su ipak razumni – svi su spremni da „sebe žrtvuju“ zarad Mog imena i Moje slave, i samo na taj način Moja „prodavnica specijaliteta“ dobija novu „robu“, i tako u duhovnom carstvu mnoge „mušterije“ dolaze da kupe Moju „robu“. Tek od tog trenutka, Ja stičem slavu; tek tada reči izgovorene iz Mojih usta više nisu prazne. Ja sam trijumfovao i vratio se kao pobednik, i svi ljudi Me slave. U ovom trenutku, velika crvena aždaja takođe dolazi da „proslavi“, da pokaže svoje divljenje prema Meni, da pokaže da se pokorava pred Mojim nogama, što Ja smatram slavom. Od vremena stvaranja do danas, vodio sam mnoge pobedničke bitke i učinio mnogo stvari vrednih divljenja. Mnogi ljudi su Me nekada slavili, hvalili Me i igrali za Mene. Iako su to bili uzbudljivi i nezaboravni prizori, nikada nisam pokazao Svoj osmeh, jer je tek trebalo da osvojim čoveka, i samo sam obavljao deo posla koji je sličan stvaranju. Današnjica se razlikuje od prošlosti. Nosim osmeh sa prestola, osvojio sam čoveka, i svi se ljudi klanjaju preda Mnom. Današnji ljudi nisu oni nekadašnji. Kako bi Moje delo moglo služiti ičemu drugom osim sadašnjosti? Kako bi ono moglo biti zarad bilo čega osim Moje slave? Zarad boljeg sutra, više puta ću razjasniti celokupno Svoje delo u čoveku, kako bi sva Moja slava „počivala“ u čoveku koji je stvoren. To ću uzeti kao princip Svog delovanja. Svi vi koji ste spremni da sarađujete sa Mnom, ustanite i naporno radite kako bi se nebeski svod bio što više ispunio Mojom slavom. Sada je vreme da se ostvare veliki planovi. Svi koji su pod brigom i zaštitom Moje ljubavi imaju priliku da svoje sposobnosti iskoriste ovde sa Mnom, a Ja ću vešto navesti sve stvari da se „okreću“ zarad Mog dela. Ptice koje lete nebom Moja

su slava na nebu, mora na zemlji su Moja dela na zemlji, gospodar svih stvari je Moja pojavnost među svim stvarima, a sve što postoji na zemlji koristim kao prestonicu Svog upravljanja, čineći da se sve stvari množe, cvetaju i sijaju životom.

U vreme stvaranja, već sam odredio da će se Moje delo na zemlji potpuno završiti u poslednjem dobu. Vreme kada se Moje delo završi biće upravo vreme kada će sve Moje radnje biti obznanjene na nebeskom svodu. Nateraću ljude na zemlji da priznaju Moje radnje, a Moji će se postupci dokazati pred „sudom“, da ih mogu priznati ljudi širom zemlje, koji će se svi pokoriti. Stoga ću se, nakon ovoga, upustiti u poduhvat koji u prošlim vekovima nikada nije sproveden. Od danas pa nadalje, razjašnjavaću Svoje postupke, korak po korak, tako da će se Moja mudrost, Moja čudesnost i Moja nedokučivost biti priznati i dokazati u svakom sektoru društva. Konkretno, sve vladajuće stranke na zemlji biće naterane da priznaju Moje postupke, tako da će Mojim radnjama suditi „sudije“, a „braniće“ ih „advokati“, i time će se Moje radnje priznati i navesti sve ljude da pognu glave i da Mi se pokore. Od tog trenutka pa nadalje, svaki će sektor društva prepoznati Moje akcije, i to će biti trenutak kada ću steći svu slavu na zemlji. Tada ću se javiti čoveku i više se neću skrivati. U ovom trenutku, Moji postupci tek treba da dostignu svoj vrhunac. Moje delo napreduje, a kad dostigne svoj zenit, biće dovršeno. Ja ću potpuno pobediti ljude svih naroda, učiniću da se divlje zveri kao jaganjci pripitome preda Mnom i učiniću da se velika crvena aždaja, baš kao i ljudi na zemlji, pokori preda Mnom. Pobediću sve Svoje neprijatelje na nebu i učiniću da svi koji Mi se protive na zemlji budu pobeđeni. To je Moj plan i to je čudesnost Mojih postupaka. Sve što čovek može da uradi jeste da živi pod uticajem prirode, pod Mojim vođstvom – on ne može da donosi sopstvene odluke! Ko može da umakne Mojoj ruci? Svu sam prirodu razvrstao u različite kategorije, doveo njeno postojanje u okvire zakona, i samo zbog toga na zemlji postoje takvi zakoni kao što su toplina u proleće i hladnoća u jesen. Razlog zašto cveće na zemlji zimi vene, a leti cveta leži u čudesnosti Moje ruke; guske zimi lete na jug zato što Ja podešavam temperaturu; a mora huče zato što želim da potopim sve što pluta na površini. Šta Ja nisam uredio? Od ovog trenutka, čovekova „ekonomija prirode“ u potpunosti je savladana Mojim rečima, i ljudi više ne iskorenjuju Moje prisustvo zbog postojanja „prirodnih zakona“. Ko će ikada više poreći postojanje Vladara svih stvari? Na nebu, Ja sam Glava; među svim stvarima, Ja sam Gospod; a među svim ljudima Ja sam najistaknutiji. Ko se usuđuje da ovo olako premaže „bojom“? Mogu li laži omesti postojanje istine? Ovu dragocenu priliku koristim da ponovno započnem delo u Svojim rukama, ne trpeći više čovekovo ometanje i nastavljajući sa „okretanjem“ mašina.

Svojim sam rečima dodao razne „začine“ i stoga bi moglo da deluje da sam jedan od glavnih kuvara čovečanstva. Iako ljudi ne znaju kako da začine hranu, ipak uživaju u njenom ukusu; držeći „tanjir“, svi uživaju u „jelima“ koja sam im pripremio. Ne znam zašto, ali ljudi uvek žele da jedu više od onoga što im Ja lično pripremam. Kao da Mi se previše dive, kao da Me smatraju najuzvišenijim od svih začina i kao da nemaju nimalo obzira prema drugim ljudima. Pošto imam previše samopoštovanja, iz vlastitih razloga

ne želim da razbijem tuđu „gvozdenu činiju za pirinač“. Zato koristim priliku da se povučem iz „kuhinje“ i pružim drugima priliku da se istaknu. Samo je tako Moje srce postojano; ne želim da navodim ljude da Mi se dive, a da na druge gledaju sa visine; to ne bi bilo u redu. Koja je vrednost posedovanja statusa u ljudskim srcima? Jesam li zaista tako bezobrazan i nerazuman? Da li sam zaista spreman da zahtevam status? Ako je tako, zašto se onda upuštam u tako veliki poduhvat? Ne želim da se s drugima borim za slavu i bogatstvo, i prezirem zemaljsku slavu i bogatstvo; to nije ono za čime tragam. Ne doživljavam čoveka kao uzor, ne borim se i ne grabim, već zarađujem za život oslanjajući se na Svoj „zanat“ i ne postupam nesavesno. Dok, dakle, hodam po zemlji, najpre delujem, a tek kasnije tražim „platu za Svoj rad“ – samo to je pravičnost i razumnost o kojoj govori čovek. U tome nema nikakvog preterivanja, niti se to imalo umanjuje; govorim u skladu s pravim značenjem činjenica. Hodam tamo-amo među ljudima, tražeći one koji su pravedni i razumni, ali to ipak nije urodilo plodom. A pošto ljudi vole da se pogađaju, cena je ili previsoka ili preniska, te stoga i dalje obavljam delo koje je u Mojim rukama i koje je „Meni zapalo“. Danas još uvek ne znam zašto se čovek ne pridržava svoje dužnosti i zašto ne zna koliki mu je rast. Ljudi čak ne znaju ni da li njihov rast teži nekoliko grama ili nekoliko lijanga[a]. I tako Me ipak namame. Kao da je sav Moj rad bio uzaludan, kao da su Moje reči samo odjek u prostranim planinama, i kao da niko nikada nije primetio korene Mojih reči i izjava. Zato koristim ovo kao osnovu da sumiram stvari u treći aforizam: Ljudi Me ne poznaju, jer Me ne vide. Kao da ljudi, pošto pojedu moje reči, popiju i neki lek za varenje, čiji su neželjeni efekti toliko jaki da izgube pamćenje, te tako baš Moje reči čovečanstvo zaboravi, a mesto na kojem boravim postaje zaboravljeni ćošak. Ja zbog toga uzdišem. Zašto sam obavio toliko posla, a za to ipak nema dokaza u ljudima? Zar se nisam dovoljno potrudio? Ili je to zato što nisam shvatio šta čoveku treba? Sad već ne mogu ništa da učinim po ovom pitanju, te Mi ne preostaje ništa drugo do da, posredstvom Svojih upravnih odluka, osvojim sve ljude. Neću više biti nežna majka ispunjena ljubavlju, već ću čitavim čovečanstvom upravljati kao strogi otac!

15. maj 1992. godine

Poglavlje 43

Možda su ljudi samo zbog Mojih upravnih odluka pokazali „veliko interesovanje“ za Moje reči. Da njima nisu upravljale Moje upravne odluke, svi bi urlali kao razjareni tigrovi. Svakodnevno lutam među oblacima i posmatram ljudski rod koji prekriva zemlju i vrvi unaokolo, podvrgnut Mojim ograničenjima posredstvom Mojih upravnih odluka. Na taj

[a] „Lijang“ je kineska mera za težinu; jedan lijang teži 50 grama.

način, održavam red u ljudskom rodu i obnavljam Svoje upravne odluke. Počev od ovog doba, ljudi na zemlji trpe svakojake grdnje zbog Mojih upravnih odluka, i dok se grdnja spušta na njih, čitavo se čovečanstvo glasno buni i beži na sve strane. U tom trenutku, zemaljski narodi smesta nestaju, granice među državama prestaju da postoje, naselja više nisu međusobno razdvojena, a među ljudima više nema otuđenosti. Počinjem da obavljam „ideološko delo“ među ljudima, kako bi ljudi imali miran suživot, umesto da se i dalje sukobljavaju, i dok gradim mostove i uspostavljam veze unutar ljudskog roda, oni se ujedinjuju. Ispuniću nebeski svod pojavnim oblicima Svojih postupaka i navešću sve na zemlji da padne ničice pod Mojom silom, te ću tako sprovesti Svoj plan „globalnog jedinstva“ i ostvariti tu Svoju želju, tako da čovečanstvo više neće „tumarati unaokolo“ po zemljinom šaru, već će bez odlaganja pronaći prikladno odredište. Na svaki način razmišljam o ljudskom rodu, navodeći sve ljude da uskoro počnu da živi u zemlji mira i sreće, da im dani života više ne budu tužni i pusti, i da Moj plan ne propadne na zemlji. Pošto čovek postoji tamo, Svoju ću državu izgraditi na zemlji, jer je jedan deo pojavnosti Moje slave upravo na zemlji. Gore, na nebu, Svoj ću grad lepo urediti i napraviti tako da i gore i dole sve bude novo. Od svega što postoji iznad i ispod neba napraviću jednu celinu, tako da će se sve stvari na zemlji sjediniti sa onima na nebu. To je Moj plan; to je ono što ću postići u poslednjem dobu – neka se niko ne meša u ovaj deo Mog posla! Širenje Mog dela među neznabožačkim narodima predstavlja poslednju etapu Mog dela na zemlji. Niko ne može da zamisli delo koje ću obaviti i zbog toga su ljudi prilično zbunjeni. Pošto sam veoma zaokupljen Svojim delom na zemlji, ljudi koriste priliku da se „glupiraju“. Da bih sprečio njihovu preteranu neobuzdanost, najpre sam ih podvrgnuo Svojoj grdnji, kako bi izdržali da budu dovedeni u red unutar ognjenog jezera. To je jedan korak Mog dela i Ja ću iskoristiti moć ognjenog jezera da ga ostvarim; drugačije ne bih mogao da obavim Svoj posao. Učiniću da se ljudska bića širom vaseljene pokore pred Mojim prestolom, podeliću ih u različite kategorije u skladu s Mojim sudom, razvrstaću ih prema tim kategorijama i, dalje, na njihove porodice, tako da će svi ljudi prestati da Mi se opiru, već će umesto toga zauzeti uredan i pravilan raspored prema kategorijama koje sam imenovao – neka se niko ne kreće nasumično! U čitavoj vaseljeni stvorio sam nova dela; u čitavoj vaseljeni, svi su ljudi ošamućeni i nemi pred Mojom iznenadnom pojavom, njihovi horizonti su uveliko prošireni Mojim otvorenim pojavljivanjem. Zar danas nije baš tako?

Napravio sam Svoj prvi korak među svim nacijama i svim narodima i započeo sam prvu etapu Svog dela. Svoj plan neću poremetiti da bih počeo iznova: redosled rada među neznabožačkim narodima zasniva se na proceduri Mog delovanja na nebu. Kad sva ljudska bića podignu svoj pogled da vide svaki Moj gest i postupak, Ja tada svet obavijam maglom. Ljudske oči se najednom zamute i oni ne mogu da razaznaju nijedan pravac, kao ovce u pustinji, a kad oluja počne da besni, njihove krike guši vetar koji zavija. Usred strašnih udara vetra, ljudska obličja se jedva naziru, ali se ne čuje nijedan ljudski glas, i mada ljudi viču iz sveg glasa, trud im je uzaludan. U to vreme, ljudi glasno

plaču i jadikuju, u nadi da će se spasitelj iznenada spustiti sa neba da ih izvede iz beskrajne pustinje. Ali, koliko god da im je vera jaka, spasitelj ostaje nepokolebljiv, a ljudske se nade raspršuju: vatru njihove vere gasi pustinjska oluja, a čovek leži ničice na neplodnom i nenaseljenom mestu, da više nikada ne podigne užarenu baklju, i tu gubi svest… Koristeći taj trenutak, izazivam pojavu oaze pred ljudskim očima. Ali, iako je njegovo srce možda presrećno, čovekovo telo je isuviše krhko da bi odgovorilo, ono je slabo i mlohavih udova; i mada vidi prelepe plodove kako rastu u oazi, on nema snage da ih ubere, jer su njegovi „unutrašnji resursi“ potpuno iscrpljeni. Uzimam stvari koje su čoveku potrebne i nudim mu ih, ali on se samo nakratko osmehne, skroz neveselog lica: svaki delić njegove snage nestao je bez traga, iščezavajući u uskovitlanom vazduhu. Zbog toga je čovekovo lice potpuno bezizražajno, a iz njegovih zakrvavljenih očiju izvire tek tračak ljubavi, blago dobrodušan, kao u majke koja bdi nad svojim detetom. S vremena na vreme, čovekove isušene, ispucale usne se pomaknu, kao da se sprema da progovori, ali nema snage da to učini. Dajem mu malo vode, ali on samo odmahne glavom. Iz ovih nestalnih i nepredvidljivih postupaka, shvatam da je čovek već izgubio svaku nadu za sebe i da Me samo pogledom preklinje, kao da moli za nešto. Neupućen u navike i običaje ljudi, zbunjen sam njihovim izrazima lica i postupcima. Tek u tom trenutku, iznenada otkrivam da se dani čovekovog postojanja ubrzano bliže kraju i upućujem mu pogled pun saosećanja. I tek se u tom trenutku on zadovoljno osmehne, klimajući Mi glavom, kao da su mu se sve želje ispunile. Čovečanstvo više nije tužno; ljudi se na zemlji više ne žale na životnu prazninu i odustaju od svakog obračunavanja sa „životom“. Od tada, na zemlji više nema uzdaha, a ljudski dani se ispunjavaju užitkom…

Pre no što počnem da se bavim Svojim delom, na pravi način ću se osloboditi ljudskih poslova, kako ljudski rod ne bi neprestano ometao Moje delo. Za Mene, ljudski poslovi nisu centralno pitanje; njihovi su poslovi beznačajni. Budući da je duh čoveka tako oskudan – čini se da ljudi nisu spremni da pokažu samilost čak ni prema mravu, kao da su mravi njihovi neprijatelji – među ljudima uvek postoji nesloga. Čuvši za neslogu ljudi, ponovo ih napuštam i ne obraćam više pažnju na njihove priče. U očima ljudi, Ja sam „kućni savet“, zadužen za rešavanje „porodičnih sporova“ među „stanarima“. Kad dolaze preda Me, ljudi to uvek čine iz svojih vlastitih razloga i s oholom revnošću prepričavaju svoja „neobična iskustva“, dodajući pritom vlastite komentare. Posmatram njihovo neobično ponašanje: lica su im prekrivena prašinom – prašinom koja, „natopljena“ znojem, gubi svoju „nezavisnost“, jer se najednom stapa s tim znojem, što im lica dodatno „obogaćuje“, poput peščane plaže na kojoj se, tu i tamo, vide otisci stopala. Kosa im nalikuje kosi sablasnih mrtvaca, bez sjaja i nakostrešena, poput slamki zabodenih u globus. Pošto im je narav toliko vatrena da im se kosa kostreši od besa, iz lica im povremeno izlazi „para“, kao da znoj „ključa“. Pomno ga analizirajući, vidim da je čovekovo lice prekriveno „plamenovima“ poput žarkog sunca, te se zato iz njega diže vreli gas, a Ja se uistinu brinem da bi taj bes mogao da mu spali lice, iako on sâm na to ne obraća pažnju. U tom trenutku, pozivam ga da malo ublaži svoj temperament, jer

kakva je korist od toga? Zašto tako mučiti sebe? Od tolikog besa, slamčice na površini tog „globusa“ praktično su spaljene sunčevim plamenom; u takvim okolnostima, čak i „mesec“ pocrveni. Pozivam čoveka da ublaži svoju narav – važno je da sačuva zdravlje. Ali čovek ne sluša Moje savete; on radije nastavlja da Mi „upućuje žalbe“. Kakva je korist od toga? Da li je Moja blagodat nedovoljna za čovekovo uživanje? Ili čovek odbija ono što mu dajem? U iznenadnom naletu besa, stajem tome na kraj, a čovek se više ne usuđuje da pripoveda uzbudljive epizode iz svog života; strahuje da bih mogao da ga odvedem u „pritvor“ i da ga zadržim tamo nekoliko dana, pa koristi priliku da umakne usred Mog izliva besa. U suprotnom, čovek nikada ne bi bio spreman da se odrekne takvih stvari, već bi nastavio da brblja o svojim brigama. Sam zvuk njegovog brbljanja strašno Me iritira. Zašto je čovek u svom srcu tako komplikovan? Je li moguće da sam u njega ugradio previše „komponenti“? Zašto uvek izvodi predstavu preda Mnom? Ja sigurno nisam „konsultant“ za rešavanje „građanskih sporova“? Jesam li tražio od čoveka da dođe k Meni? Ja zasigurno nisam okružni sudija? Zašto ljudi svoje probleme uvek iznose preda Me? Nadam se da će čovek naći za shodno da se pobrine o sebi i da Me neće uznemiravati, jer imam previše posla.

18. maj 1992. godine

Poglavlje 44

Ljudi se prema Mom delu odnose kao prema nekoj dopuni; ne odriču se hrane niti spavanja zbog toga, pa Mi ne preostaje ništa drugo nego da čoveku postavim odgovarajuće zahteve, shodno njegovom odnosu prema Meni. Sećam se da sam čoveku jednom podario obilje blagodati i blagoslova, ali on Me je, kad ih je dograbio, odmah napustio. Baš kao da mu ih nisam svesno dao. Čovek Me je, dakle, oduvek voleo posredstvom vlastitih predstava. A Ja samo želim da Me čovek voli iskreno; danas se ljudi, međutim, i dalje vuku kao prebijeni, nesposobni da Mi podare pravu ljubav. Oni u svojim maštarijama veruju da će, ako Me budu iskreno voleli, ostati bez ičega. Kad im za to prigovorim, čitavo im telo zadrhti – ali ipak nisu voljni da Mi podare svoju iskrenu ljubav. Kao da nešto iščekuju, oni su uvek okrenuti ka budućnosti i nikad Mi ne govore istinu o onome što se dešava. Kao da im je preko usta zalepljena traka, oni uvek govore isprekidano. Za ljude sam, kako izgleda, postao nemilosrdni kapitalista. Ljudi Me se oduvek plaše: čim Me spaze, oni odmah netragom nestaju, strahujući od toga šta ću ih pitati u vezi s njihovim okolnostima. Ne znam zašto ljudi mogu iskreno da vole „meštane svog sela“, a nisu u stanju da vole Mene, koji sam uspravnog duha. Ja zbog toga uzdišem: Zašto ljudi svoju ljubav uvek usmeravaju ka ljudskom svetu? Zašto Ja ne mogu da okusim čovekovu ljubav? Je li to zato što ne pripadam ljudskom rodu? Ljudi Me oduvek tretiraju kao divljaka sa planine. Kao da nemam sve što čini normalnu osobu, pa

stoga ljudi preda Mnom uvek nešto morališu. Često Me dovlače preda se da bi Me ukorili, popujući Mi kao predškolskom detetu; ljudi preda Mnom uvek igraju ulogu vaspitača zato što sam Ja, u njihovim sećanjima, neko ko je nerazuman i neobrazovan. Ja ljude ne grdim zbog njihovih propusta, već im pružam odgovarajuću pomoć i omogućavam im da redovno dobijaju „ekonomsku podršku“. Pošto je čovek oduvek živeo usred katastrofe, iz koje teško može da pobegne, i pošto Me je, usred te katastrofe, oduvek dozivao, redovno ga snabdevam „zalihama žita“, dopuštajući svim ljudima da žive u velikoj porodici novog doba i da osete njenu toplinu. Dok posmatram delo među ljudima, otkrivam njihove brojne nedostatke i, kao rezultat toga, pružam im pomoć. Čak i sada, među ljudima još uvek vlada izuzetno siromaštvo, pa sam stoga odgovarajuću brigu posvetio „siromašnim područjima“ i izvukao ih iz siromaštva. To je način na koji delujem, dopuštajući svim ljudima da, koliko god mogu, uživaju u Mojoj blagodati.

Ljudi na zemlji nesvesno trpe grdnju, te stoga otvaram Svoju veliku šaku i povlačim ih ka Sebi, omogućavajući im da srećni uživaju u Mojoj blagodati na zemlji. Ima li na zemlji ičega što nije prazno i bezvredno? Hodam posvuda po ljudskom svetu i, mada u njemu ima mnogo čuvenih spomenika i prirodnih lepota koji gode ljudima, kud god prođem, sve je odavno lišeno vitalnosti. Tek tada osećam koliko je zemlja sumorna i pusta: na zemlji je život odavno nestao. Preostao je samo zadah smrti i zato čoveka pozivam da što pre napusti ovu zemlju ispunjenu bolom. Sve što vidim odiše prazninom. Koristim priliku da život, koji držim u ruci, bacim prema onima koje sam izabrao; istog trenutka, na zemlji nastaje tračak zelenila. Ljudi su spremni da uživaju u vitalnim zemaljskim stvarima, ali Ja u tome ne nalazim nikakvo zadovoljstvo; oduvek su cenili zemaljske stvari i nikada nisu uvideli njihovu prazninu, tako da, dostigavši ovu tačku danas, još uvek ne razumeju zašto na zemlji nema života. Dok danas hodam vaseljenom, svi ljudi mogu da uživaju u blagodatima mesta na kojem boravim, ali oni to koriste kao svoju prednost i nikad ne tragaju za izvorom života. Ono što im dajem svi oni koriste kao prednost, ali niko od njih ne pokušava da vrši prvobitnu funkciju vitalnosti. Ne znaju da koriste, niti da razvijaju prirodne resurse, pa stoga ostaju siromašni. Boravim među ljudima i živim među ljudima, ali ljudi Me danas još uvek ne poznaju. Iako su mi pružili veliku pomoć zbog toga što se nalazim tako daleko od kuće, Ja kao da tek treba da s njima uspostavim pravo prijateljstvo, te stoga još uvek osećam nepravednost ljudskog sveta; na kraju krajeva, čovečanstvo je u Mojim očima prazno, a među ljudima nema iole vrednog blaga. Ne znam kako ljudi gledaju na svoj život, ali Moje je gledište na to, ukratko, neodvojivo od reči „prazan“. Nadam se da ljudi zbog toga ne misle loše o Meni, jer sam prilično iskren i ne pokušavam da budem ljubazan. Međutim, savetovao bih ljudima da obrate više pažnje na ono što mislim, jer su im Moje reči, na kraju krajeva, od pomoći. Ne znam kako ljudi razumeju „prazninu“. Nadam se da će u to uložiti malo više truda. Bolje bi im bilo da ljudski život iskuse na praktičan način i da vide mogu li u njemu pronaći iole vredne „skrivene rudne žile“. Ne pokušavam da prigušim pozitivnost ljudi; naprosto želim da iz Mojih reči steknu neko znanje. Neprestano žurim zbog ljudi,

ali kako sada stoje stvari, ljudi Mi još uvek nisu uputili ni reč zahvalnosti, kao da, prezauzeti, zaboravljaju da to urade. Ja čak ni danas ne razumem kakvog je efekta imalo to što je čovek po čitav dan nekud žurio. Za Mene čak ni danas nema mesta u ljudskim srcima i stoga ponovo zapadam u duboke misli. Počeo sam da se bavim istraživanjem „zašto ljudi nemaju srce koje Me iskreno voli“. Položiću čoveka na „operacioni sto“ i seciraću mu „srce“, kako bih video šta je to što blokira put u njegovom srcu i sprečava ga da Me iskreno zavoli. Pod utiskom „noža“, ljudi čvrsto zažmure, čekajući da počnem, jer su u tom trenutku već sasvim poklekli; u njihovim srcima nalazim mnoge druge preljube. Glavne među njima su njihove vlastite stvari. Iako oni izvan svojih tela mogu posedovati tek nekoliko stvari, stvari unutar njihovih tela su bezbrojne. Kao da je čovekovo srce nekakva velika kutija, prepuna blaga i svega onog što bi im ikada moglo zatrebati. Tek u tom trenutku shvatam zašto ljudi nikada ne obraćaju pažnju na Mene: to je zato što su u velikoj meri sami sebi dovoljni – zašto bi im uopšte bila potrebna Moja pomoć? Ja, dakle, odlazim od njih, zato što im Moja pomoć nije potrebna; zašto bih se „ponašao besramno“ i izazvao njihovo gađenje?

Ne znam zašto, ali oduvek sam bio voljan da govorim među ljudima, kao da ne mogu da se oduprem toj želji. Stoga Me ljudi smatraju bezvrednim i uvek se prema Mene ponašaju kao da ne vredim ni prebijene pare; oni Me ne tretiraju kao nešto što treba poštovati. Nimalo Me ne cene, odvlače Me svojoj kući kad god im se prohte, a zatim Me opet izbacuju i „izlažu“ javnosti. Osećam krajnje gađenje prema čovekovom prostačkom ponašanju i stoga smelo tvrdim da je potpuno lišen savesti. Ljudi su, međutim, nepopustljivi; potežu „mačeve i koplja“ u ratu protiv Mene, tvrdeći da su Moje reči u suprotnosti sa stvarnošću i da ih omalovažavam – ali Ja im se ne svetim zbog njihovog nasilničkog ponašanja. Ja ih naprosto vlastitim istinama pridobijam i nagonim ih da se postide sami sebe, nakon čega se oni tiho povlače. Ne takmičim se sa čovekom, jer od toga nema koristi. Držaću se Svoje dužnosti, a nadam se da će se i čovek pridržavati svoje dužnosti i da neće delovati protiv Mene. Zar ne bi bilo bolje da se na ovaj način u miru složimo? Zašto da narušavamo naše odnose? Slagali smo se svih ovih godina – zašto da sada jedni drugima pravimo probleme? Zar to ne bi bilo krajnje beskorisno i za Moj i za njihov ugled? Među nama postoji višegodišnje „staro prijateljstvo“ i „staro poznanstvo“ – zašto da se sada, sa gorčinom u srcu, rastajemo? Zar bi u tome bilo ičega dobrog? Nadam se da ljudi vode računa o uticaju i da znaju šta je dobro za njih. Moj današnji stav prema čoveku dovoljan mu je da o njemu čitavog života raspravlja – zašto ljudi nikako ne uspevaju da prepoznaju Moju dobrotu? Je li to zato što im nedostaje moć izražavanja? Da li im je rečnik nedovoljno bogat? Zašto uvek ostaju bez teksta? Ko ne zna kako se Ja ponašam? Ljudi su savršeno svesni Mojih postupaka – stvar je naprosto u tome što uvek vole da iskoriste druge, tako da nikada nisu spremni da svoje interese ostave po strani. Ako se neka fraza tiče njihovih vlastitih interesa, oni odbijaju da se opuste sve dok ne steknu prednost – a koji je smisao svega toga? Ljudi se ne nadmeću oko toga šta mogu da doprinesu, već se bore za ono što mogu da dobiju. Iako ne uživaju

u svom statusu, oni ga veoma cene i čak smatraju neprocenjivim blagom – stoga bi radije podneli Moju grdnju nego da se odreknu prednosti koje im status donosi. O sebi imaju previsoko mišljenje i stoga nikad nisu spremni da sebe ostave po strani. Možda Moja ocena čoveka nije do kraja tačna i možda sam mu prikačio etiketu koja nije ni oštra ni blaga, ali se nadam da će ljudi ovo shvatiti kao upozorenje.

21. maj 1992. godine

Poglavlje 45

Nekada sam birao lepe stvari i čuvao ih u Svojoj kući, kako bi ona obilovala bogatstvom bez premca i bila lepo ukrašena, i u tome sam neizmerno uživao. Ali zbog čovekovog stava prema Meni i zbog motivacije ljudi, nije Mi preostalo ništa drugo nego da taj posao ostavim po strani i da se pozabavim drugim stvarima. Čovekovu motivaciju ću iskoristiti da obavim Svoje delo i svim ću stvarima rukovati tako da Mi služe, pa Mi kuća više neće izgledati sumorno i napušteno. Nekada sam među ljudima posmatrao: sve što je bilo sazdano od krvi i mesa bilo je omamljeno, i nijedna stvar nije iskusila blagoslov Mog postojanja. Ljudi žive usred blagoslova, ali ne znaju koliko su blagosloveni. Da do danas nije bilo Mojih blagoslova prema ljudima, ko bi od njih bio u stanju da opstane do današnjeg dana i da ne propadne? Čovek živi jedino zahvaljujući Mom blagoslovu, što znači da živi usred Mojih blagoslova, zato što u početku nije imao ništa i zato što je prvobitno bio bez kapitala za život na zemlji i pod nebom; danas Ja i dalje pomažem čoveku, i on samo zahvaljujući tome stoji preda Mnom, srećan što je umakao smrti. Ljudi su sumirali sve tajne svog postojanja, ali niko nikada nije primetio da je Moj blagoslov zaslužan za to. Kao rezultat toga, svi oni proklinju nepravdu u svetu, i svi se žale na Mene zbog nesreća koje trpe u svojim životima. Da nije Mojih blagoslova, ko bi video današnji dan? Svi se ljudi žale na Mene jer nisu u stanju da žive udobno. Kad bi čovekov život bio vedar i lak, kad bi mu srce povazdan milovao „prolećni povetarac“, koji mu telo ispunjava nenadmašnom prijatnošću i oslobađa ga bola, ko bi onda od ljudi umirao kukajući? Veoma Mi je teško da zadobijem čovekovu apsolutnu iskrenost, jer ljudi imaju previše lukavih planova – dovoljno da se svakome naprosto zavrti u glavi. Ali, kad im zbog toga prigovorim, oni Me jednostavno ignorišu i ne obraćaju pažnju na Mene, zato što im Moji prigovori diraju u dušu i onesposobe ih da se od glave do pete izgrađuju, a Mog se postojanja gnušaju jer Ja uvek obožavam da ih „mučim“. Zbog Mojih reči ljudi pevaju i igraju; zbog Mojih reči, oni ćutke saginju glavu; zbog Mojih reči, oni često briznu u plač. U Mojim rečima ljudi očajavaju; iz Mojih reči dobijaju svetlost pomoću koje opstaju. Zbog Mojih se reči vrte i bacakaju, provode besane dane i noći, i jurcaju unaokolo zbog Mojih reči. Moje reči urone ljude u Ad, a zatim ih urone u grdnju – oni, međutim, ujedno i uživaju u Mojim blagoslovima, a da toga nisu ni svesni. Može li

čovek tako nešto da postigne? Može li to biti rezultat njegovih neumornih napora? Ko može da pobegne orkestracijama Mojih reči? I tako, Ja zbog čovekovih propusta darujem ljudima Svoje reči, hraneći čovekove nedostatke Svojim rečima i unoseći u njegov život dosad neviđena bogatstva.

Često analiziram ljudske reči i postupke. U njihovom ponašanju i izrazima lica otkrio sam mnoge „tajne“. U njihovoj interakciji s drugim ljudima, „tajni recepti“ praktično zauzimaju ponosno mesto – i tako, dok se bavim čovekom, ono što dobijam jesu „tajni recepti ljudske interakcije“, koji pokazuju da Me čovek ne voli. Čoveka često prekorevam zbog njegovih propusta, ali nisam u stanju da zadobijem njegovo poverenje. Čovek nije spreman da Mi dozvoli da ga ubijem, jer u njegovim „tajnim receptima ljudske interakcije“ nikada nije otkriveno da je pretrpeo fatalnu katastrofu – pretrpeo je tek nekoliko neuspeha u nesrećnim vremenima. Ljudi plaču zbog Mojih reči, a njihove molbe uvek sadrže pritužbe na Moju bezdušnost. Kao da svi oni traže Moju istinsku „ljubav“ prema čoveku – ali kako da pronađu ljubav u Mojim strogim rečima? Posledica toga je da oni zbog Mojih reči uvek gube nadu. Kao da, čim pročitaju Moje reči, ugledaju „mračnog kosca“, zbog koga drhte od straha. To Me rastužuje: Zašto se ljudi, koji su sazdani od krvi i mesa i koji žive usred smrti, oduvek plaše smrti? Jesu li čovek i smrt ljuti neprijatelji? Zašto strah od smrti uvek izaziva nevolje kod ljudi? Da li oni, tokom svojih „izuzetnih“ životnih iskustava, doživljavaju tek nešto malo od smrti? Zašto se, dok govore, ljudi uvek žale na Mene? Stoga se četvrti aforizam ljudskog života može ovako sročiti: ljudi su prema Meni jedva malo poslušni i stoga Me oduvek mrze. Zbog njihove mržnje, Ja ih često napuštam. Zašto bih se tome morao izlagati? Zašto kod ljudi uvek moram da izazivam mržnju? Budući da za ljude Moje postojanje nije dobrodošlo, zašto moram besramno da živim u čovekovoj kući? Nemam drugog izbora osim da pokupim svoj „prtljag“ i da odem od čoveka. Ali ljudi to ne mogu da podnesu i nikako ne žele da Me puste da odem. Oni nariču i jecaju, užasno strahujući da ću otići i da će tako izgubiti ono od čega im zavisi život. Kad vidim taj njihov molećivi pogled, srce Mi se smekša. Ko je u stanju da Me voli usred svih svetskih okeana? Čovek je prekriven prljavom vodom i zahvaćen snagom mora. Prezirem čovekovu neposlušnost, ali ujedno i saosećam sa nesrećom čitavog ljudskog roda – jer čovek je, na kraju krajeva, još uvek žrtva. Kako da ga bacim u vodu kad je tako slab i nemoćan? Jesam li toliko okrutan da ga šutnem dok leži na zemlji? Da li je Moje srce tako nemilosrdno? Zbog Mog odnosa prema ljudskom rodu, čovek ulazi u ovo doba zajedno sa Mnom, a zbog toga je i ove izuzetne dane i noći proveo sa Mnom. Danas su ljudi u agoniji od radosti, bolje osećaju Moju naklonost i jako Me vole, jer im je život ispunjen vitalnošću i jer nisu više razbludni sinovi koji lutaju s kraja na kraj sveta.

U danima Mog života sa čovekom ljudi se oslanjaju na Mene i, pošto sam u svemu pažljiv prema čoveku i marljivo brinem o njemu, ljudi sve vreme žive u Mom toplom zagrljaju, ne trpeći olujne vetrove, jake kiše, ni sunčevu žegu; žive okruženi srećom i tretiraju Me kao majku koja ih neizmerno voli. Ljudi su poput cveća u stakleniku, potpuno

nemoćni da izdrže navalu „prirodnih katastrofa“ i večito nesposobni da stoje čvrsto. Stoga ih stavljam na kušnje uzburkanog mora, a njima ne preostaje ništa drugo do da se neprestano „kolebaju“. Oni praktično nemaju snage da se odupru – a pošto su nedovoljnog rasta i pošto su im tela isuviše slaba, Ja zbog toga osećam teret. I tako ljudi bivaju podvrgnuti Mojim kušnjama a da toga nisu ni svesni, zato što su previše krhki i nesposobni da podnesu olujne vetrove i sunčevu žegu. Zar to nije Moje sadašnje delo? Zbog čega onda ljudi briznu u plač kad god se suoče s Mojim kušnjama? Da li im činim nepravdu? Da li ih namerno ubijam? Zbog čega čovekovo dopadljivo stanje umire, da nikad više ne vaskrsne? Ljudi se oduvek čvrsto drže za Mene i ne puštaju Me, zato što nikad nisu bili u stanju da žive samostalno i zato što su uvek dopuštali sebi da ih Moja ruka vodi, užasno se plašeći da ih neko drugi ne preotme. Zar ne usmeravam njihove živote? Tokom svog burnog života, idući od nemila do nedraga, iskusili su mnoge nevolje – zar sve to nije proizašlo iz Moje ruke? Zašto ljudi nikada nisu bili u stanju da razumeju Moje srce? Zašto su oduvek pogrešno shvatali Moje dobre namere? Zašto Moje delo na zemlji ne može da se odvija glatko? Oduvek sam se klonio čoveka zbog njegove slabosti, što Me ispunjava tugom: zašto sledeći korak Mog dela ne može da se obavi u čoveku? Stoga sam zaćutao, pažljivo ga odmeravajući: zašto sam zauvek sputan čovekovim nedostacima? Zašto uvek nailazim na prepreke u obavljanju Svog dela? U čoveku do danas nisam pronašao celovite odgovore na ova pitanja, jer on uvek igra toplo-hladno i nikad se ne ponaša normalno; ili Me do kostiju mrzi ili Me voli najviše na svetu. Ja, Sâm normalni Bog, ne mogu da podnesem da Me čovek tako muči. Pošto su ljudi oduvek mentalno nenormalni, izgleda da se Ja čoveka pomalo i plašim, pa, motreći na svaki njegov pokret, razmišljam o njegovoj abnormalnosti. Nenamerno sam otkrio čovekovu tajnu: Ispostavilo se da iza njega stoji neko ko vuče konce; kao rezultat toga, ljudi su uvek smeli i samouvereni, kao da su uradili nešto što je opravdano. Stoga se uvek pretvaraju da su odrasli i tepaju Mi kao „malom detetu“. Posmatrajući tu njihovu šaradu, ne mogu a da se ne razbesnim: zašto ljudi u tolikoj meri ne vole, niti poštuju sami sebe? Zašto ne poznaju same sebe? Jesu li Moje reči odumrle? Jesu li Moje reči čovekovi neprijatelji? Zašto ljudi, dok čitaju Moje reči, postaju ogorčeni na Mene? Zašto Mojim rečima uvek dodaju svoje misli? Da li sam prema čoveku isuviše nerazuman? Svi ljudi treba dobro da razmisle o tome, kao i o svemu što je sadržano u Mojim rečima.

24. maj 1992. godine

Poglavlje 46

Ne znam koliko dobro ljudi rade na tome da Moje reči učine osnovom svog postojanja. Oduvek sam bio zabrinut za čovekovu sudbinu, ali čini se da ljudi to uopšte i ne primećuju – kao rezultat toga, oni nikad nisu obraćali pažnju na Moja dela i nikad

nisu razvili bilo kakvo obožavanje prema Meni zbog takvog Mog stava prema čoveku. Kao da su već odavno izlili emocije kako bi udovoljili Mom srcu. Suočen s takvim okolnostima, ponovo sam zaćutao. Zašto Moje reči ne zavređuju pažnju ljudi, niti njihov dalji ulazak? Je li to zato što sam lišen stvarnosti i što pokušavam da pronađem nešto što bih mogao da upotrebim protiv njih? Zašto ljudi za Mene uvek imaju „poseban tretman“? Jesam li Ja nekakav invalid koji leži na posebnom odeljenju? Zašto ljudi na Mene i dalje gledaju drugačije, kad su stvari već dostigle tačku na kojoj se danas nalaze? Da li grešim u Svom odnosu prema čoveku? Danas sam otpočeo novo delo povrh vaseljena. Ljudima na zemlji podario sam novi početak i zamolio ih da se svi isele iz Moje kuće. A pošto ljudi uvek vole da povlađuju sebi, savetujem im da budu samosvesni i da prestanu da ometaju Moje delo. U „pansionu“ koji sam otvorio, ništa ne izaziva Moje gnušanje više od čoveka, jer Mi ljudi uvek prave nevolje i razočaraju Me. Stidim se njihovog ponašanja i zbog njih nikad nisam mogao da visoko podignem glavu. Stoga sa njima mirno razgovaram, tražeći da što pre napuste Moju kuću i da prestanu da besplatno jedu Moju hranu. Ako žele da ostanu, moraće da prođu kroz stradanje i da izdrže Moju grdnju. Oni smatraju da sam potpuno nesvestan i neupućen u njihove postupke, tako da su preda Mnom uvek stajali uspravno, bez ikakvih naznaka pada, pretvarajući se da su ljudska bića samo zato da bi popunili broj. Kad im uputim Svoje zahteve, ljudi se čude: nikad nisu ni pomišljali da bi Bog, koji je tolike godine bio dobroćudan i ljubazan, mogao da izgovori takve reči, reči bezdušne i neopravdane, i zato ostaju bez teksta. U takvim trenucima, vidim da mržnja prema Meni u ljudskim srcima iznova raste, jer su ponovo počeli da se žale. Neprestano se bune protiv zemlje i proklinju Nebo. Pa ipak, u njihovim rečima ne pronalazim psovke upućene njima samima, zato što sami sebe neizmerno vole. Stoga Ja ovako sumiram smisao ljudskog života: budući da previše vole sami sebe, sav je njihov život mučan i prazan, i oni sami sebi donose propast svojom mržnjom prema Meni.

Iako u njihovim rečima postoji neizrečena „ljubav“ prema Meni, kada te reči odnesem u „laboratoriju“ na testiranje i posmatram ih pod mikroskopom, čitav njihov sadržaj sasvim se jasno razotkriva. Tada Ja ponovo dolazim među ljude i dajem im na uvid njihove „zdravstvene kartone“, kako bi se i sami u to uverili. Kada ih vide, lica im prekrije tuga, osećaju žal u svojim srcima i čak su toliko zabrinuti da jedva čekaju da što pre napuste svoje zle puteve i vrate se na pravi put kako bi Me usrećili. Kad vidim njihovu odlučnost, izuzetno sam oduševljen i obuzima Me radost: „Ko bi na zemlji, osim čoveka, mogao da sa Mnom podeli radost, tugu i nevolje? Zar nije jedino čovek sposoban za to?“ Pa ipak, čim Ja odem, ljudi cepaju svoje zdravstvene kartone i bacaju ih na pod, pre no što razmetljivo nastave dalje. Počev od tada, u postupcima ljudi video sam malo toga što je po Mom srcu. Uprkos tome, njihova je odlučnost preda Mnom znatno narasla, a Meni se gadi kad na nju pogledam, jer u njoj nema ničega što bi Mi moglo poslužiti za uživanje; previše su ukaljani. Kad vide kako zanemarujem njihovu odlučnost, ljudi postaju hladni. Nakon toga, oni retko „apliciraju“, jer čovekovo srce preda Mnom nikada

nije bilo hvaljeno, već je oduvek nailazilo samo na Moje odbijanje – u životima ljudi nema više nikakve duhovne podrške, te stoga njihova revnost iščezava, a Ja više ne osećam da je vreme „pakleno vruće“. Tokom svog života ljudi neizmerno pate, do te mere da su, sa nastupanjem današnje situacije, oni od Mene toliko „izmučeni“ da lebde između života i smrti. Kao rezultat toga, svetlost na njihovim licima gasne i oni gube svoju „živost“, jer su sada svi „odrasli“. Ne mogu da podnesem jadno stanje u kojem se ljudi nalaze dok ih oplemenjujem grdnjom – pa ipak, ko bi mogao da ljude iskupi za bedni poraz? Ko čoveka može da spase od bednog ljudskog života? Zašto nikada nisu uspeli da se izvuku iz bezdanog mora patnje? Da li ih Ja namerno hvatam u klopku? Ljudi nikada nisu razumeli Moju narav i Ja se stoga žalim vaseljeni da, među svim stvarima na nebu i na zemlji, nikada ništa nije obratilo pažnju na Moje srce i da Me ništa ne voli iskreno. Čak i danas, još uvek ne znam zašto ljudi nisu u stanju da Me vole. Mogu da Mi podare svoje srce, u stanju su da svoju sudbinu žrtvuju za Mene, ali zašto ne mogu da mi poklone svoju ljubav? Zar ne poseduju ono što od njih tražim? U stanju su da vole sve osim Mene – pa zašto onda ne mogu i Mene da vole? Zašto je njihova ljubav uvek skrivena? Zašto nikada nisam video njihovu ljubav dok preda Mnom stoje sve do danas? Je li to nešto što im nedostaje? Da li Ja to namerno otežavam ljudima? Imaju li još skrupula u svojim srcima? Da li se plaše da ne zavole pogrešnu osobu i da kasnije neće moći da se od toga izleče? U ljudima ima bezbroj nedokučivih tajni, i zato sam uvek „stidljiv i uplašen“ pred čovekom.

Danas, dok koračaju ka kapiji carstva, svi ljudi jurišaju napred – ali kad stignu pred kapiju, ja je zatvaram, ostavljam ljude napolju i tražim da pokažu propusnice. Tako neobičan potez u potpunoj je suprotnosti s očekivanjima ljudi, tako da su svi zapanjeni. Zašto je kapija – koja je uvek bila širom otvorena – danas iznenada zatvorena? Ljudi lupaju nogama i hodaju unaokolo. Misle da mogu nekako da se promigolje, ali kad Mi predaju svoje lažne propusnice, Ja ih na licu mesta bacam u ognjenu jamu, pa oni, videvši kako njihov „mukotrpni trud“ nestaje u plamenu, gube svaku nadu. Hvataju se za glavu, plaču, posmatraju prelepe prizore unutar carstva, ali nikako ne mogu da uđu. Ja ih ipak ne puštam unutra zbog bednog stanja u kojem se nalaze – ko može da po volji remeti Moj plan? Da li im blagoslove za budućnost dajem u zamenu za njihovu revnost? Da li je smisao ljudskog postojanja u tome da u Moje carstvo mogu da uđu kad im se prohte? Jesam li toliko nizak? Da nije Mojih grubih reči, zar ljudi ne bi odavno zakoračili u carstvo? Ljudi Me, dakle, oduvek mrze zbog svih nevolja koje im donosi Moje postojanje. Kad Mene ne bi bilo, mogli bi već danas da uživaju u blagoslovima carstva – da li bi onda bilo potrebe da trpe svu ovu patnju? I zato kažem da bi im bolje bilo da odu, te da sadašnje dobro stanje stvari iskoriste kako bi za sebe pronašli izlaz; treba da iskoriste sadašnjost dok su još mladi, i da ovladaju nekim veštinama. Ako to ne učine, posle će im biti kasno. U Mojoj kući niko nikada nije primio blagoslove. Poručujem ljudima da što pre odu i da ne žive u „siromaštvu“; posle će im biti kasno za žaljenje. Nemojte biti prestrogi prema sebi; zašto da sebi zagorčavate život? Ujedno im govorim da niko ko ne uspe da zadobije blagoslove, neće moći da se žali na Mene. Nemam

vremena da trošim reči na čoveka. Nadam se da će se to zadržati u glavama ljudi i da oni to neće zaboraviti – ove su reči neprijatna istina koju im saopštavam. Odavno sam izgubio veru u čoveka i nadu u ljude, zato što nemaju ambicija i zato što nikad nisu bili u stanju da Mi podare bogoljubivo srce, već Mi umesto toga poklanjaju svoju motivisanost. Mnogo sam toga rekao čoveku, a pošto ljudi danas još uvek ignorišu Moje savete, saopštavam im Svoj stav kako bih sprečio da u budućnosti pogrešno shvate Moje srce; njihova je stvar da li će, u vremenima koja dolaze, živeti ili umreti; to je u potpunosti van Moje kontrole. Nadam se da će pronaći put do opstanka. Ja sam u tom pogledu nemoćan. Budući da Me čovek ne voli iskreno, mi se sada naprosto rastajemo; ubuduće više nećemo razmeniti nijednu reč, nećemo više imati o čemu da pričamo, nećemo ometati jedni druge, ići ćemo svako svojim putem, ljudi više neće smeti da tragaju za Mnom, a Ja nikad više neću tražiti njihovu „pomoć“. To je nešto lično između nas i mi smo o tome razgovarali bez okolišanja, kako bismo sprečili da u budućnosti dođe do bilo kakvih problema. Zar to ne olakšava stvar? Svako ide svojim putem i nemamo nikakve veze jedni s drugima – šta ima loše u tome? Nadam se da će ljudi ovo uzeti u obzir.

28. maj 1992. godine

Poglavlje 47

Da bih ljudski život doveo do punog zrenja, kako bi oni zajedno sa Mnom, deleći zajedničku ambiciju, postizali rezultate, ljudima sam oduvek davao popuste, dopuštajući im da se Mojim rečima hrane i izdržavaju, i da prime sve Moje izobilje. Iako ih nikad nisam osramotio, oni nikada nisu uzimali u obzir Moja osećanja. To je zato što su ljudi bezosećajni i što „preziru“ sve stvari osim Mene. Zbog njihovih nedostataka, snažno saosećam sa njima; stoga sam u njih uložio nemalo truda, kako bi mogli da do mile volje uživaju u zemaljskom izobilju tokom vremena koje provode na ovom svetu. Ja se prema ljudima ne ponašam nepravedno, a iz obzira prema tome što su Me dugi niz godina sledili, Moje je srce omekšalo prema njima. Kao da više ne mogu da podnesem da Svoje delo i dalje obavljam na ovim ljudima. I tako, dok posmatram te suvonjave ljude koji Me vole kao što vole sebe, u srcu stalno osećam neki neobjašnjiv bol. Ali, ko bi zbog toga mogao da prekrši dogovor? Ko bi sebe uznemiravao zbog toga? Bez obzira na to, sve sam Svoje izobilje darovao ljudima, kako bi oni u njemu u potpunosti uživali, i nisam ih u vezi s tim maltretirao. Upravo zbog toga, ljudi još uvek vide Moje saosećajno i dobronamerno lice. Uvek sam bio strpljiv, i uvek sam čekao. Kad se ljudi budu u dovoljnoj meri naživali i kad im postane dosadno, počeću da „udovoljavam“ njihovim zahtevima i dozvoliću svima da pobegnu iz svojih praznih života i da nikada više nemaju posla sa čovečanstvom. Na zemlji sam koristio morsku vodu da ljude progutam, kontrolisao sam

ih glađu, pretio im najezdom insekata i „zalivao“ ih snažnim kišama, ali oni ipak nikad nisu osetili prazninu života. Oni čak ni sada još uvek ne shvataju značaj života na zemlji. Je li moguće da život u Mom prisustvu predstavlja najdublji značaj ljudskog života? Da li Moje prisustvo čoveku dozvoljava da izbegne opasnost od katastrofe? Koliko je tela od krvi i mesa živelo na zemlji u stanju slobodnog samouživanja? Ko je izbegao prazninu života u telu? Pa ipak, ko to može da prepozna? Otkako sam stvorio ljudski rod, niko na zemlji nije mogao da živi životom od najvećeg značaja, tako da su ljudi oduvek dangubili, živeći krajnje beznačajnim životom. Niko, međutim, nije spreman da izbegne tu vrstu nevolje i niko nije spreman da se kloni tog praznog i zamornog života. Prema ljudskom iskustvu, niko ko je sazdan od krvi i mesa nije izbegao običaje ljudskog sveta, iako su iskoristili uživanje u Meni. Umesto toga, puštali su da sve ide prirodnim tokom i nastavili da zavaravaju sami sebe.

Kad jednom budem u potpunosti okončao postojanje ljudskog roda, na zemlji neće ostati niko ko bi mogao da izdrži „progon“ zemlje; tek tada će moći da se kaže da je Moje veliko delo u potpunosti dovršeno. U poslednjim danima Mog ovaploćenja, delo koje želim da obavim sastoji se u tome da ljude nateram da shvate prazninu života u telu, a tu ću priliku ujedno iskoristiti da telo u potpunosti iskorenim. Počev od tog trenutka, na zemlji više neće biti ljudi, niko više neće plakati zbog zemaljske praznine, niko više neće govoriti o telesnim tegobama, niko se više neće žaliti da sam nepravedan, a svi ljudi i sve stvari zakoračiće u počinak. Nakon toga, ljudi više neće jurcati unaokolo, neće više biti stalno zauzeti, niti će tumarati tamo-amo po zemlji, jer će za sebe pronaći prikladno odredište. Tada će im se na licima pojaviti osmeh. Ništa više neću zahtevati od ljudi, niti ću imati ikakvih sporova s njima; među nama neće više biti mirovnih sporazuma. Ja postojim na zemlji i ljudi žive na zemlji; živim i boravim među njima. Svi oni uživaju u Mom prisustvu, te stoga nisu voljni da bez razloga odu, već bi, umesto toga, više voleli da ostanem još malo s njima. Kako da i dalje svedočim ovoj zemaljskoj pustoši, a da ni prstom ne mrdnem da im pomognem? Ja nisam od ovog sveta; samo zahvaljujući Svom strpljenju, prisilio sam Sebe da ostanem ovde do danas. Da nije bilo beskrajnih čovekovih molbi, odavno bih otišao. Danas su ljudi u stanju da se brinu o sebi i nije im potrebna Moja pomoć, jer su sazreli i ne trebam im Ja da ih hranim. Stoga planiram da sa ljudima izvedem „pobedničko slavlje“, nakon čega ću se oprostiti od njih, da ne bude da nisu znali. Naravno, ne bi bilo dobro rastati se u lošim odnosima, jer među nama nema zlobe. Tako će naše prijateljstvo ostati večno. Nadam se da će ljudi, nakon što se raziđemo, moći da neguju Moje „nasleđe“ i da neće zaboraviti sve ono čemu sam ih tokom Svog života naučio. Nadam se da neće učiniti ništa čime bi ukaljali Moje ime i da će imati na umu Moje reči. Nadam se da će dati sve od sebe kako bi Mi udovoljili nakon što odem; nadam se da će Moju reč koristiti kao temelj svog života i da neće propustiti priliku da opravdaju Moje nade, jer je Moje srce uvek brinulo o njima i jer sam uvek bio vezan za njih. Jednom smo se ljudi i Ja okupili i zajedno uživali na zemlji, u istim blagoslovima koji su i na nebu. Živeo sam zajedno s ljudima i boravio sa njima; ljudi su

Me oduvek voleli i Ja sam oduvek voleo njih. Bili smo naklonjeni jedni drugima. Osvrćući se na vreme provedeno s ljudima, sećam se da su naši dani bili ispunjeni smehom i radošću, mada smo se, doduše, ponekad i svađali. Ipak, naša međusobna ljubav bila je izgrađena na toj osnovi, a naši međusobni odnosi nikada se nisu prekidali. Tokom naših dugogodišnjih kontakata, ljudi su na Mene ostavili dubok utisak, a Ja sam njima podario mnoge stvari da u njima uživaju, na čemu su Mi uvek bili dvostruko zahvalni. Naša okupljanja, međutim, nikada više neće biti ista kao pre; ko može da izbegne ovaj trenutak našeg rastanka? Ljudi su Mi duboko naklonjeni, a Ja prema njima osećam beskrajnu ljubav – ali, šta se povodom toga može učiniti? Ko bi se usudio da prekrši zahteve nebeskog Oca? Vratiću se u Svoje prebivalište, gde ću obaviti još jednu etapu Svog dela. Možda ćemo imati priliku da se ponovo sretnemo. Nadam se da ljudi neće previše tugovati i da će Mi udovoljavati na zemlji; Moj će im Duh na nebu često darivati blagodat.

U vreme stvaranja, prorekao sam da ću u poslednjim danima formirati grupu ljudi koji su jednodušni sa Mnom. Prorekao sam da ću se, nakon što postavim uzor na zemlji u poslednjim danima, vratiti u Svoje prebivalište. Jednom kad Mi čitav ljudski rod bude udovoljio, ljudi će postići ono što sam od njih tražio, tako da od njih neću više ništa zahtevati. Umesto toga, sa ljudima ću razmeniti priče o prošlim danima, i posle toga ćemo se rastati. Započeo sam ovo delo i ljudima dozvolio da se psihički pripreme i da shvate Moje namere, kako Me ne bi pogrešno razumeli i kako ne bi pomislili da sam okrutan ili bezdušan, što nije Moja namera. Da li Me ljudi vole, ali ipak odbijaju da Mi dopuste prikladno mesto za počinak? Zar ne žele da nebeskog Oca zamole u Moje ime? Zar nisu prolili suze, saosećajući sa Mnom? Zar nisu pripomogli da uspemo da se rano ponovo okupimo – susretu Oca i Sina? Zašto, onda, nisu spremni da i sada to učine? Moja služba na zemlji je okončana, a Ja ću, nakon rastanka s ljudima, i dalje nastaviti da im pomažem; zar to nije dobro? Da bi Moje delo ostvarilo bolje rezultate i da bi bilo obostrano korisno, moramo se rastati, ma koliko to bilo bolno. Neka naše suze teku u tišini; neću više prekorevati ljude. U prošlosti sam ljudima saopštio mnoge stvari, i sve su ih ubole baš u srce i naterale ih da se rasplaču od tuge. Zbog toga se ovim putem ljudima izvinjavam i molim ih za oproštaj. Molim ih da Me ne mrze, jer je sve ovo bilo za njihovo dobro. Stoga se nadam da će ljudi razumeti Moje srce. Iako smo se u prošlim vremenima često sporili, kad se pogleda unazad, svi smo od toga imali koristi. Zbog svih tih sporova, Bog i ljudi izgradili su među sobom most prijateljstva. Nije li to plod naših zajedničkih napora? Trebalo bi da svi u tome uživamo. Molim ljude da Mi oproste „greške“ iz prošlosti. Njihovi će prestupi takođe biti zaboravljeni. Dokle god budu u stanju da Mi u budućnosti uzvraćaju ljubavlju, to će Mom Duhu na nebu biti uteha. Ne znam šta su ljudi odlučili u tom pogledu – da li su spremni da udovolje Mom poslednjem zahtevu ili ne. Od njih ništa drugo ne tražim, osim da Me vole. To će biti dovoljno. Mogu li oni to da postignu? Neka sve neprijatnosti koje su se dešavale među nama ostanu u prošlosti; neka među nama zauvek vlada ljubav. Dao sam ljudima toliko ljubavi, a oni su platili vrlo visoku cenu da bi Me voleli. Stoga se nadam da će ljudi očuvati nerazvodnjenu

i čistu ljubav između nas, te da će se naša ljubav proširiti po čitavom svetu i zauvek prenositi s kolena na koleno. Kada se ponovo sretnemo, hajde da budemo povezani ljubavlju kako bi ona trajala zauvek i kako bi je svi ljudi hvalili i delili. Na taj bi se način Moja volja ispunila, a Ja bih Svoje nasmejano lice pokazao celom čovečanstvu. Nadam se da će ljudi upamtiti ovaj Moj podsticaj.

1. jun 1992. godine

DODATAK

TUMAČENJA TAJNI „BOŽJIH REČI CELOJ VASELJENI“

Poglavlje 1

Baš kao što je Bog rekao: „Niko ne može da dokuči koren Mojih reči, niti iko zna Moju svrhu zbog koje ih izgovaram“, da nije vođstva Duha Božjeg i da nema pojave Njegovih izjava, svi ljudi bi stradali pod Njegovom grdnjom. Zašto je Bogu trebalo toliko vremena da ispita sve ljude? I to čak pet meseci? Ovo je upravo glavna tačka našeg zbora, kao i centralno mesto u Božjoj mudrosti. Možemo da pretpostavimo sledeće: bez ovog perioda u kome je čovek stavljen na kušnju i bez činjenice da je Bog žestoko udarao na iskvareni ljudski rod, ubijao ga i smanjivao njegov broj, da se izgradnja crkve nastavila sve do danas, kakav bi onda bio rezultat? Stoga Bog već u prvoj rečenici odmah prelazi na stvar, ukazujući direktno na željeni efekat višemesečnog dela – On zaista pogađa pravo u centar! Ovo je dovoljno da pokaže mudrost Božjih postupaka tokom ovog višemesečnog perioda: ona su svima omogućila da, kroz kušnju, nauče kako da se pokoravaju i kako da se iskreno daju, te kako da kroz bolno oplemenjivanje što bolje spoznaju Boga. Što je veći očaj koji ljudi iskuse, bolje će spoznati sami sebe. A istini za volju, što se više suočavaju sa oplemenjivanjem koje je prepuno patnje, to bolje spoznaju sopstvenu iskvarenost, u toj meri da prepoznaju da nisu dostojni čak ni da budu služitelji Božji i da vršenje službe znači da te On uzdiže. Pa tako, nakon što je ovaj rezultat postignut, kada čovek potroši svaki delić sebe, Bog glasom neposredno izražava zvuke milosti, ne skrivajući ništa. Lako se može videti da Božji metod delovanja, nakon ovih nekoliko meseci, uzima današnji dan kao svoju polaznu tačku; On je ovo učinio jasnim da svi to mogu da vide. Budući da je u prošlosti Bog često govorio: „nije lako steći pravo da se nazivaš Božjim narodom“, On je ove reči osvedočio u ljudima koji se nazivaju služiteljima, što je dovoljno da pokaže da je Bog nesumnjivo pouzdan. Šta god Bog rekao, to će se, u različitom stepenu, i obistiniti i nipošto nije prazna priča.

Kada su svi ljudi ispunjeni jadom i tugom do granice poremećenosti, reči poput ovih od Boga pogađaju pravo u metu, oživljavajući ih sve usred beznađa. Da bi u ljudskim umovima otklonio svaku dalju sumnju, Bog je dodao sledeće: „Iako se oni nazivaju Mojim narodom, ovo zvanje nikako nije manje važno od toga da se nazovu Mojim ’sinovima’.“ Ovo je dovoljno da pokaže da je samo Bog u stanju da zaštiti Svoj autoritet, a kada ljudi ovo pročitaju, oni će još čvršće verovati u to da, daleko od toga da je reč o metodu delovanja, ovo predstavlja činjenicu. Odlazeći korak dalje, kako bi ljudske vizije ostale nepomućene, Njegovim novim pristupom je svačiji identitet razjašnjen. To je dovoljno da pokaže mudrost Božju, a ljudima omogućava da bolje razumeju da Bog može da pronikne u ljudska srca; u svojim mislima i postupcima ljudi su poput marioneta, pri čemu Bog povlači konce, i to je sigurno i nesumnjivo.

Vratimo li se na početak, ono što je Bog činio od samog početka sastojalo se u tome da neposredno ukaže na to da je prvi korak Njegovog dela, onaj u „pročišćenju crkve“, već bio završen. „Situacija sada nije kao što je nekada bila, a Moje delo je na novoj polaznoj tački.“ Iz ove izjave se može videti da je Božje delo stupilo na novu polaznu

tačku, odmah nakon čega nam je On ukazao na obrise sledećeg koraka Svoga dela – kada se završi izgradnja crkve, započeće život Doba carstva, „jer sada više nije doba izgradnje crkve, već doba u kom se uspešno gradi carstvo“. Povrh toga, On je izjavio da, pošto su ljudi još uvek na zemlji, njihovi će se zborovi i dalje nazivati crkvom, izbegavajući time ostvarenje nerealnog „carstva“ kakvo su svi zamišljali. U nastavku sledi beseda o pitanju vizija.

Iako je sada doba izgradnje carstva i kraj izgradnje crkve, zašto se svi zborovi i dalje nazivaju crkvom? U prošlosti se govorilo da je crkva preteča carstva, te da bez crkve ne može biti ni govora o carstvu. Početak Doba carstva jeste početak Božje službe u telu, a ovaploćeni Bog uvodi Doba carstva. Ono što On donosi jeste Doba carstva, a ne zvanični silazak carstva. Ovo nije teško zamisliti; ono što smatram narodom Božjim jeste narod Doba carstva, a ne narod samog carstva. Zato bi bilo logično reći da zborove na zemlji i dalje treba nazivati crkvom. U prošlosti, On je delovao u okviru Svoje normalne ljudskosti dok o Njemu još uvek nije bilo dato svedočanstvo kao o Samom Bogu, tako da Doba carstva tada nije započelo među ljudima; to jest, kao što sam rekao, Moj Duh još uvek zvanično nije počeo da deluje u Mom ovaploćenom telu. Sada, kada je o Samom Bogu dato svedočanstvo, carstvo se ostvaruje među ljudima. Ovo označava da ću početi da delujem unutar Svog božanstva, pa će tako ona ljudska bića koja mogu da razumeju reči koje govorim i postupke koje preduzimam u Svom božanstvu postati poznata kao Moj narod iz Doba carstva. Odatle je i nastao „Božji narod“. U ovoj etapi prvenstveno deluje i govori Moje božanstvo. Čovek naprosto ne može da se upliće, niti može da prekine Moj plan. Jednom kada Bog dostigne određenu fazu u Svom govoru, Njegovo ime je osvedočeno i od tog časa će započeti Njegove kušnje ljudskog roda. Ovo je vrhunac mudrosti u Božjem delu. Ono postavlja čvrste temelje i uspostavlja korene za početak narednog koraka, kao i za završetak poslednjeg koraka. U pitanju je nešto što niko, kao ljudsko biće, nije mogao da predvidi; mesto susretanja prvog i drugog dela doba suda. Bez tih nekoliko meseci u kojima sam oplemenjivao čoveka, Moje božanstvo ne bi nikako moglo da funkcioniše. Tih nekoliko meseci oplemenjivanja otvorilo je put za sledeći korak Moga dela. Završetak višemesečnog dela predstavlja znak da sledeća etapa dela mora da bude temeljnija. Ako neko zaista razume reči Božje, onda je taj u stanju da dokuči da On ovaj period od nekoliko meseci koristi da započne naredni korak Svoga dela, a delu to omogućava da postigne još bolje rezultate. Pošto je ometanje Moje ljudskosti stvorilo prepreku za naredni korak Moga dela, kroz ovih nekoliko meseci oplemenjivanja patnjom, obe strane su, dakle, prosvećene i izvukle su značajnu korist. Tek sada, kao ishod ovoga, čovek zaista počinje da ceni Moj način na koji mu se obraćam. Prema tome, kada je Bog, zakretanjem Svoga pera za pisanje, rekao da ljude više neće nazivati „služiteljima“, već umesto toga „Božjim narodom“, svi oni su bili obuzeti radošću. Bila je to čovekova Ahilova peta. Upravo da bi preuzeo kontrolu nad ovom ključnom čovekovom slabošću, Bog je i govorio onako kako je to činio.

Da bi još više pridobio sve ljude i zadobio njihovo svesrdno verovanje i kako bi ukazao na činjenicu da je odanost nekih ljudi ukaljana nečistoćama, Bog je preduzeo dodatni korak da bi skrenuo pažnju na sve različite vrste ljudskog rugla i, čineći to, On je ispunio Svoje reči: „Koliko njih je iskreno u svojoj ljubavi prema Meni? Ko ne postupa iz obzira prema sopstvenoj budućnosti? Ko se tokom svojih kušnji nikada nije požalio?“ Iz ovakvih reči svi mogu da prepoznaju sopstvenu neposlušnost, nevernost i nedostatak detinje odanosti i da time uvide da Božja milost i dobrota na svakom koraku prate sve one koji Ga traže. To se može uvideti iz sledećih reči: „Kada su neki na ivici da se povuku, kada su svi, u nadi da ću promeniti Svoj način govora, izgubili nadu, u tom trenutku iz Mene progovaraju zvuci spasenja, vraćajući sve one koji Me iskreno vole u Moje carstvo, pred Moj presto.“ Na ovom mestu, izraz „oni koji Me iskreno vole“ i retoričko pitanje „Koliko njih Me iskreno voli?“ nisu međusobno protivrečni. Oni ilustruju kako „iskrenost“ u ovom kontekstu sadrži nečistoće. Nije reč o tome da Bog ništa ne zna; već da, baš zato što Bog može da pronikne u najveće dubine ljudskog srca, On koristi reči poput „iskrenosti“, što predstavlja sarkazam upućen iskvarenom ljudskom rodu, kako bi sve naterao da dublje osete svoj dug prema Bogu i da sebe oštrije prekore, kao i da prepoznaju činjenicu da uvrede u njihovim srcima u potpunosti potiču od Sotone. Svi su iznenađeni kada vide izraz poput „odanost“, razmišljajući u sebi: „Mnogo puta sam proklinjao nebesa i zemlju i mnogo sam puta poželeo da odem, međutim, pošto sam se plašio Božjih upravnih odluka, u svakom slučaju bih se pozabavio stvarima samo da sa njima završim i išao bih zajedno sa masom, čekajući da se Bog obračuna sa mnom, razmišljajući da, ako se ispostavi da su stvari zaista beznadežne, biće i dalje dovoljno vremena da se polako povučem. Međutim, Bog nas sada zove Svojim odanim narodom. Može li Bog zaista biti Bog koji je u stanju da pronikne u najveće dubine ljudskih srca?“ Da bi izbegao ovu vrstu nesporazuma, Bog je tek na samom kraju skrenuo pažnju na psihička stanja različitih tipova ljudi, navodeći sve da iz stanja u kome su iznutra bili ispunjeni sumnjom, a spolja su izražavali oduševljenje, pređu u stanje u kome su uvereni srcem, rečju i pogledom. Time se produbio čovekov utisak o Božjoj reči, a prirodna posledica toga jeste ta da je čovek postao malo uplašeniji, nešto više bojažljiv i, povrh toga, stekao je bolje razumevanje Boga. Konačno, da bi ublažio čovekove brige, Bog je rekao: „Ali pošto je prošlost prošlost, a sadašnjost je već tu, više nema potrebe da nostalgično čeznemo za jučerašnjim danom, niti da razmišljamo o budućnosti.“ Ova vrsta napetog, skladnog, a ipak jezgrovitog načina govora ima još veći efekat, čineći da svi oni koji čitaju Njegove reči ponovno ugledaju svetlost usred očaja prošlosti, sve dok ne ugledaju Božju mudrost i postupke, zadobiju naziv „Božji narod“, uklone oblake sumnje u svojim srcima, a zatim sebe spoznaju na osnovu promenljivih obrazaca svojih psihičkih stanja. Ova stanja naizmenično opadaju i rastu, stvarajući jad i tugu, sreću i radost. U ovom poglavlju, Bog je do detalja tako životno i živopisno dočarao ljudske konture dostižući tačku savršenstva. To je zaista nešto što čovek ne može da postigne, nešto što istinski razotkriva tajne u najdubljim odajama ljudskog srca. Da li bi ovo moglo biti nešto što je čovek sposoban da učini?

Odmah nakon ovoga sledi pasus od još veće važnosti u daljem tekstu, koji čoveku neposredno otkriva Božju upravnu odluku i koji, štaviše, predstavlja najvažniji deo: „Budući da je čovek, ko god protivureči stvarnosti i ne deluje u skladu sa Mojim uputstvima, neće dobro završiti, već će samo sebi doneti nevolje. Od svega što se dešava u vaseljeni, ne postoji ništa u čemu Ja nemam poslednju reč.“ Zar ovo nije Božja upravna odluka? Ovo je dovoljno da pokaže da postoji pregršt primera onih koji se suprotstavljaju ovoj upravnoj odluci. Na osnovu prethodnog, Bog nastavlja da poziva sve da ne brinu o svojoj sudbini. Ako bi se neko usudio da poželi da se oslobodi Božje orkestracije, posledice bi bile nezamislivo kobne. Ovo zatim omogućava svima koji su u ovim rečima iskusili prosvećenje i prosvetljenje da bolje razumeju Božju upravnu odluku, te da shvate da se Njegovo veličanstvo ne sme uvrediti, a time postanu iskusniji i postojaniji, zeleni poput bora koji, iako šiban vetrovima i sav promrzao, prkosi pretnji žestoke hladnoće, nastavljajući da doprinosi bujnoj vitalnosti zelenila prirode. Nakon što se susretne sa ovim pasusom, većina ljudi se oseća zbunjeno kao da su zalutali u neki lavirint; razlog je u tome što se sadržaj Božjih reči relativno brzo menja, pa tako devetoro od desetoro ljudi završi u lavirintu pokušavajući da shvate svoju iskvarenu narav. Kako bi u budućnosti ovo delo moglo lakše da se odvija, da bi se otklonile sumnje u srcima svih ljudi i kako bi svi otišli korak dalje u svojoj veri u Božju vernost, On na kraju tog pasusa naglašava: „Svako od onih koji Me iskreno vole će se sigurno vratiti pred Moj presto.“ Tako se umovi ljudi koji su nekoliko meseci bili izloženi Njegovom delu, u trenu, oslobađaju određenog dela strepnje. Štaviše, njihova srca, koja su lebdela u vazduhu, vraćaju se onome što su nekada bila, baš kao da je težak kamen pao na zemlju. Više ne moraju da brinu za svoju sudbinu; pored toga, veruju da Bog više neće govoriti prazne reči. Pošto su ljudi samopravedni, ne postoji niko ko veruje da ne pokazuje najveću odanost Bogu; zato Bog namerno naglašava „iskreno“ – da bi se postigao bolji ishod. Ovo ima za cilj da prokrči put i postavi temelj za naredni korak u Njegovom delu.

Poglavlje 3

Danas više nije Doba blagodati, niti je doba milosti, već Doba carstva u kome se narod Božji otkriva, doba u kome Bog obavlja stvari neposredno kroz božanstvo. Prema tome, u ovom poglavlju Božjih reči, Bog sve one koji prihvataju Njegove reči uvodi u duhovno carstvo. U uvodnom pasusu, On ove pripreme obavlja unapred i ako neko poseduje znanje o Božjim rečima, taj će slediti lozu da bi došao do dinje i neposredno će dokučiti šta Bog želi da postigne u Svom narodu. Prethodno su ljudi bili ispitivani kroz primenu zvanja „služitelji“, a danas, nakon što su bili podvrgnuti kušnji, započinje njihova zvanična obuka. Osim toga, ljudi moraju posedovati veće znanje o Božjem delu zasnovanom na temelju reči iz prošlosti, te moraju na reči i na osobu, kao i na Duh i na osobu, gledati kao na jednu nerazdvojivu celinu – poput jednih usta, jednog srca, jednog

postupka i jednog izvora. Ovaj zahtev je najviši zahtev koji je Bog od stvaranja postavio spram čoveka. Iz ovoga se može videti da Bog deo Svojih napora želi da proširi na Svoj narod, da On želi da u njima pokaže neka znamenja i čuda i, što je još važnije, da On želi da sve ljude natera da budu poslušni celini Božjeg dela i reči. S jedne strane, Sâm Bog podržava Svoje svedočenje, a s druge, On je postavio zahteve Svom narodu i neposredno je širokim masama obznanio Božje upravne odluke: Dakle, otkako se nazivate Mojim narodom, stvari više nisu kao što su bile; treba da pazite na izjave Moga Duha i da im budete poslušni, kao i da pažljivo pratite Moje delo; ne smete odvajati Moj Duh od Moga tela, jer Mi smo po suštini jedno i po prirodi nepodeljeni. Kako bi se sprečilo da ljudi zanemare ovaploćenog Boga, ovim se još jednom naglašavaju reči „jer Mi smo po suštini jedno i po prirodi nepodeljeni“; budući da je takvo zanemarivanje čovekov propust, ovo je ponovno navedeno u Božjim upravnim odlukama. Zatim, Bog obaveštava ljude o posledicama kršenja Božjih upravnih odluka, ne krijući ništa i saopštavajući im: „Oni će pretrpeti gubitak i moći će da piju samo iz svoje čaše žuči“. Pošto je čovek slab, nakon što začuje ove reči, on ne može a da u svom srcu ne postane oprezniji prema Bogu, jer je „čaša žuči“ dovoljna da ljude navede da malo porazmisle. Ljudi imaju brojna tumačenja ove „čaše žuči“ o kojoj Bog govori: da će im se suditi rečima ili da će biti izgnani iz carstva ili da će biti izolovani u nekom vremenskom periodu ili da će im telo iskvariti Sotona i da će ih zaposednuti zli duhovi ili da će ih napustiti Duh Božji ili da će im telo biti uništeno i proterano u Ad. Ova tumačenja jesu ono što se može postići ljudskim razmišljanjem, pa tako, u svojoj mašti, ljudi nisu u stanju da ih prevaziđu. Međutim, Božje misli nisu poput čovekovih; drugim rečima, „čaša žuči“ se ne odnosi ni na šta od prethodno navedenog, već na stepen ljudskog znanja o Bogu nakon što se Bog obračuna s njima. Da to još više razjasnimo, kada neko proizvoljno razdvaja Duh Božji od Njegovih reči, ili kada reči razdvaja od osobe, ili Duh od tela kojim On Sebe zaodeva, ova osoba ne samo da nije u stanju da spozna Boga u Božjim rečima, već će, bude li prema Bogu gajila i najmanje sumnje, na svakom koraku oslepeti. Stvari ne stoje onako kako ih ljudi zamišljaju da će neposredno biti odsečeni; već oni postepeno podležu Božjoj grdnji – što će reći, suočavaju se sa velikim katastrofama i niko ne može biti u skladu sa njima, kao da su ih zaposeli zli duhovi i kao da su bezglave muve koje udaraju u sve na šta naiđu. Uprkos tome, oni još uvek nisu u stanju da odu. U njihovim su srcima stvari neopisivo teške, kao da u njihovim srcima postoji neizreciva patnja – ali, svejedno, ne mogu da otvore usta i po ceo dan provode u transu, nesposobni da osete Boga. U takvim okolnostima im prete Božje upravne odluke, pa se ne usuđuju da napuste crkvu iako ni u čemu ne pronalaze uživanje – ovo se naziva „unutrašnjim i spoljnim napadom“, a ljudima je to užasno teško da podnesu. Ono što je ovde rečeno razlikuje se od ljudskih predstava – a to je stoga što, pod tim okolnostima, oni još uvek znaju da traže Boga, a ovo se događa kada im Bog okrene leđa: i što je još važnije, oni su, baš kao i nevernici, potpuno nesposobni da osete Boga. Bog takve ljude ne spasava direktno; kada se njihova čaša žuči isprazni, nastupa trenutak kada im je došao poslednji

dan. Ipak, u tom trenu, oni i dalje traže Božju volju, želeći da još malo uživaju – s tim da se ovo vreme razlikuje od prošlosti, osim u slučaju posebnih okolnosti.

Nakon toga, Bog svima, takođe, objašnjava pozitivne aspekte, pa tako oni još jednom zadobijaju život – jer je u prošlim vremenima Bog rekao da služitelji nemaju život, međutim, danas Bog najednom govori o „životu u njima“. Samo kroz razgovor o životu ljudi znaju da u njima još uvek može biti života Božjeg. Na taj način se njihova ljubav prema Bogu u izvesnoj meri povećava, a oni stiču veće znanje o Božjoj ljubavi i milosti. I tako se, nakon što su sagledali ove reči, svi ljudi kaju za svoje pređašnje greške i potajno liju pokajničke suze. Većina njih, takođe, tiho odlučuje da moraju udovoljiti Bogu. Ponekad Božje reči prodiru u najveće dubine ljudskog srca, otežavajući ljudima da ih prihvate i da budu spokojni. Ponekad su Božje reči iskrene i ozbiljne, zagrevajući ljudska srca u toj meri da, nakon što ih čuju, ljudi su poput jagnjeta koje je ponovno ugledalo svoju majku nakon što je bilo izgubljeno mnogo godina. Oči su im pune suza, preplavljuju ih emocije i žude da se bace u Božji zagrljaj, razoreni jecajima, oslobađajući neopisivu bol koja im je u srcima bila prisutna mnogo godina, kako bi pokazali svoju odanost Bogu. Zbog višemesečnog ispitivanja, postali su malo preosetljivi, kao da su upravo doživeli nervni slom, poput invalida koji je godinama bio prikovan za krevet. Kako bi ih učinio nepokolebljivim u njihovoj veri u Božje reči, Bog mnogo puta naglašava sledeće reči: „Kako bi sledeći korak Mog dela mogao da se odvija nesmetano i bez prepreka, koristim oplemenjivanje reči da ispitam sve one u Svojoj kući.“ Bog na ovom mestu kaže „da ispitam sve one u Svojoj kući“; pažljivim čitanjem saznajemo da kada ljudi postupaju kao služitelji, oni su i dalje ljudi u Božjoj kući. Štaviše, ove reči naglašavaju Božju iskrenost prema nazivu „narod Božji“, donoseći ljudima izvesno olakšanje u njihovim srcima. I zašto onda Bog uzastopno ukazuje na mnoga ispoljavanja u ljudima nakon što su pročitali Božje reči ili kada naziv „narod Božji“ tek treba da bude otkriven? Da li je to samo zato da se pokaže da je Bog onaj Bog koji gleda duboko u čovekovo srce? Ovo je samo delimičan razlog – i na ovom mestu je samo od sekundarnog značaja. Bog to čini kako bi sve ljude sasvim uverio, kako bi svaka osoba, iz Božjih reči, mogla da spozna svoje nedostatke i da spozna svoje ranije mane u vezi sa životom i, što je još važnije, kako bi postavio temelj za naredni korak dela. Ljudi mogu samo težiti tome da spoznaju Boga i tragati za time da se ugledaju na Boga na temelju samospoznaje. Zbog ovih reči ljudi iz negativnog i pasivnog stanja prelaze u pozitivno i proaktivno, a to drugom segmentu Božjeg dela omogućava da se ukoreni. Može se reći da, uz ovaj korak dela kao temelj, drugi segment Božjeg dela postaje jednostavan, iziskujući samo najmanji napor. Prema tome, kada ljudi iz svojih srca proteraju tugu i postanu pozitivni i proaktivni, Bog koristi ovu priliku da Svom narodu uputi druge zahteve: „Moje se reči obznanjuju i izražavaju u svakom trenutku ili na svakom mestu, pa tako i vi u svakom trenutku sebe treba da poznajete preda Mnom. Jer današnji dan je, naposletku, drugačiji od onoga što je bilo ranije, i više ne možeš da postigneš šta god poželiš. Umesto toga, pod vođstvom Mojih reči, morate da budete sposobni da pokorite svoje telo; morate da koristite Moje

reči kao svoj glavni oslonac i ne smete da se ponašate nepromišljeno.“ U ovome Bog prvenstveno naglašava „Moje reči“; i u prošlosti je mnogo puta spominjao „Moje reči“, pa tako niko ne može da se odupre da ovome ne posveti malo pažnje. Time je navedena srž sledećeg koraka Božjeg dela: svi ljudi će obratiti pažnju na Božje reči i ne smeju da vole ništa drugo. Svi moraju da cene reči koje su izgovorila Božja usta i ne smeju ih shvatati olako; time će se okončati pređašnje stanje u crkvi, kada bi jedna osoba pročitala Božje reči, a mnogi bi na to rekli amen i bili poslušni. U to vreme, ljudi nisu znali reči Božje, već su ih uzimali kao oružje kako bi se odbranili. Kako bi to preokrenuo, Bog na zemlji uspostavlja nove, veće zahteve spram čoveka. Kako bi sprečio da ljudi postanu negativni i pasivni nakon što uoče Božja viša merila i strože zahteve, Bog mnogo puta ljude ohrabruje rečima: „Pošto su stvari dospele u ovakvo stanje kakvo je danas, ne morate da se osećate previše tužno i ožalošćeno zbog svojih dela i postupaka iz prošlosti. Moja velikodušnost je bezgranična poput mora i neba – kako bi bilo moguće da čovekove sposobnosti i znanje ne poznajem kao Svoj sopstveni džep?“ Ove ozbiljne i iskrene reči najednom otvaraju ljudske umove i trenutno ih iz očaja odvode do ljubavi prema Bogu, prema tome da budu pozitivni i proaktivni, jer Bog govori hvatajući se za slabost u ljudskim srcima. I da toga nisu ni svesni, ljudi se pred Bogom uvek osećaju posramljeno zbog svojih postupaka iz prošlosti i uvek iznova izražavaju kajanje. Prema tome, Bog ove reči otkriva posebno prirodno i normalno, kako ljudi ne bi osećali da su Božje reči krute i suvoparne, već da su istovremeno stroge i blage, živopisne i životne.

Od stvaranja pa sve do danas, Bog je iz duhovnog sveta ćutke uredio sve za čoveka, a istinu duhovnog sveta čoveku nikada nije opisao. Ipak, Bog danas najednom daje pregled bitke koja besni u tom svetu, što prirodno dovodi do toga da se ljudi češu po glavi, produbljuje njihov osećaj da je Bog temeljan i nedokučiv i čak im otežava da pronađu izvor Božjih reči. Može se reći da borbeno stanje duhovnog sveta kod svih ljudi izaziva uzbuđenost. Ovo je prvi ključni segment dela budućnosti i predstavlja trag koji ljudima omogućava da uđu u duhovno carstvo. Iz ovoga se može videti da je sledeći korak Božjeg dela uglavnom usmeren na duh, pri čemu je prvenstveni cilj da se svim ljudima ponudi veće znanje o čudesnim postupcima Duha Božjeg u telu, pružajući time svima onima koji su odani Bogu veće znanje o Sotoninim budalaštinama i njegovoj prirodi. Iako nisu rođeni u duhovnom carstvu, osećaju se kao da su videli Sotonu, pa nakon što iskuse to osećanje, Bog odmah prelazi na drugi način govora – i kada ljudi dostignu ovaj način razmišljanja, Bog pita: „Zašto vas obučavam uz ovaj stepen hitnosti? Zašto vam govorim činjenice o duhovnom svetu? Zašto vas svaki put iznova podsećam i opominjem?“ I tako redom – kroz čitav niz pitanja koja izazivaju brojna pitanja u ljudskim umovima: Zašto Bog govori ovim tonom? Zašto govori o stvarima duhovnog sveta, a ne o Svojim zahtevima prema ljudima u vreme izgradnje crkve? Zašto Bog ne raspрši ljudske predstave otkrivajući tajne? Samom činjenicom da su malo pažljiviji, ljudi stiču neznatno znanje o koracima Božjeg dela i tako, kada se u budućnosti suoče sa iskušenjima, u njima se rađa pravi osećaj gnušanja prema Sotoni. Čak i kada se u

budućnosti susretnu sa kušnjama, i dalje su u stanju da spoznaju Boga i da još dublje preziru Sotonu, i tako ga proklinju.

Na kraju, Božja volja se u potpunosti otkriva čoveku: „dozvoljavajući svakoj od Mojih reči da se ukoreni, da procveta i da daruje plodove unutar vaših duhova i, što je još važnije, da donese više plodova. Ovo je tim pre jer ne tražim jarko, bujno cveće, već izdašne plodove, plodove koji nikada ne gube svoju zrelost“. Od svih ponovljenih Božjih zahteva prema Njegovom narodu, ovaj je najsveobuhvatniji, u samom je središtu i iznosi se direktno. Prešao sam iz delovanja u normalnoj ljudskosti u delovanje u punom božanstvu; pa tako, u prošlosti, u Mojim jednostavnim rečima nije bilo potrebe da iznosim nikakva dodatna objašnjenja i većina ljudi je mogla da razume značenje Mojih reči. Ishod je tada bio takav da se od ljudi zahtevalo samo da spoznaju Moje reči i da budu u stanju da govore o stvarnosti. Međutim, ovaj korak se veoma razlikuje. Moje božanstvo je u potpunosti zavladalo, ne ostavljajući prostora ljudskosti da odigra svoju ulogu. Stoga, ako oni među pripadnicima Mog naroda žele da shvate pravo značenje Mojih reči, njima je to najteže. Jedino kroz Moje izjave mogu steći prosvećenje i prosvetljenje, a ukoliko to ne bude posredstvom ovog kanala, svaka pomisao da se dokuči cilj Mojih reči predstavlja samo zaludno sanjarenje. Kada svi ljudi budu imali veće znanje o Meni, nakon što prihvate Moje izjave, biće vreme kada Me Moj narod proživljava, biće to vreme kada je Moje delo u telu dovršeno i vreme kada je Moje božanstvo potpuno proživljeno u telu. U tom trenutku, svi ljudi će Me spoznati u telu i zaista će moći da kažu da se Bog pojavljuje u telu, a to će predstavljati plod. Ovo je još jedan dokaz da se Bog umorio od izgradnje crkve – odnosno, „iako su cvetovi u stakleniku bezbrojni poput zvezda i svi privlače zadivljene mase, kada jednom uvenu, postaju otrcani kao Sotonine varljive smicalice i niko za njih ne iskazuje nikakvo zanimanje“. Iako je u vreme izgradnje crkve Bog, takođe, lično delovao, budući da je On Bog koji je uvek nov i nikada star, On ne oseća nostalgiju za stvarima iz prošlosti. Da bi sprečio ljude da razmišljaju o prošlosti, upotrebio je reči „otrcani kao Sotonine varljive smicalice“, što pokazuje da se Bog ne drži doktrine. Neki ljudi mogu pogrešno protumačiti Božju volju i upitati: Budući da je to delo koje je obavio Sâm Bog, zašto je On rekao: „kada cvetovi jednom uvenu, niko za njih ne iskazuje nikakvo zanimanje“? Ove reči ljudima donose otkrivenje. Najvažnije od svega jeste to da one svim ljudima omogućavaju da imaju novo i ispravno polazište; jedino tada će moći da udovolje Božjoj volji. Konačno, narod Božji će biti u stanju da Bogu oda pohvalu koja je istinita, a ne prinudna, i koja potiče iz njihovog srca. Ovo se nalazi u samom srcu Božjeg plana upravljanja za period od 6000 godina. Odnosno, ovo je konkretizacija ovog plana upravljanja za period od 6000 godina: da svi ljudi saznaju značaj Božjeg ovaploćenja – da im se omogući da praktično spoznaju Boga koji se ovaploćuje, što će reći, postupke Božje u telu – tako da poreknu nejasnog Boga i spoznaju Boga koji je današnji i takođe jučerašnji Bog i, povrh toga, Bog sutrašnjice, koji je zaista i stvarno postojao za vek vekova. Samo tada će Bog počinuti!

Poglavlje 4

Da bi sve ljude sprečio da okreću glave i zanose se nakon prelaska iz negativnog u pozitivno stanje, u poslednjem poglavlju Božje izjave, nakon što je govorio o Svojim najvećim zahtevima prema Svom narodu – nakon što je ljudima saopštio Svoju volju u ovoj etapi Njegovog plana upravljanja – On im pruža priliku da razmisle o Njegovim rečima, kako bi im pomogao da se odluče da na kraju zadovolje Božju volju. Kada su ljudska stanja pozitivna, Bog odmah počinje da im postavlja pitanja o drugoj strani problema. On postavlja niz pitanja koja ljudi teško mogu da shvate: „Da li je vaša ljubav prema Meni bila ukaljana nečistoćom? Da li je vaša odanost Meni bila čista i svesrdna? Da li je vaša spoznaja o Meni bila istinita? Koliko sam mesta zauzimao u vašim srcima?“ I tako redom. U prvoj polovini ovog pasusa, sa izuzetkom dva prekora, ostatak se u potpunosti sastoji od pitanja. Posebno je jedno pitanje – „Jesu li Moje reči u vama pogodile u suštinu?“ – veoma prikladno. Ono zaista pogađa u najtajnovitije stvari u dubini ljudskih srca, navodeći ih da se nesvesno zapitaju: „Jesam li zaista odan u svojoj ljubavi prema Bogu?“ U svojim srcima, ljudi se nesvesno prisećaju svojih prošlih iskustava u služenju: bili su obuzeti samoopraštanjem, samopravednošću, umišljenošću, samozadovoljstvom, samoodobravanjem i gordošću. Bili su poput krupne ribe uhvaćene u mrežu – nakon što su upali u mrežu, nije im bilo lako da se oslobode. Osim toga, često su bili neobuzdani, često su obmanjivali Božju normalnu ljudskost, a u svemu što su činili sebe su postavljali na prvo mesto. Pre nego što su ih prozvali „služiteljima“, bili su poput tek rođenog mladunčeta tigra, prepunog energije. Iako su svoju pažnju donekle usmeravali na život, stvari su ponekad radili samo da bi ih uradili; poput robova, prema Bogu su se ponašali površno. Tokom vremena u kome su bili razotkriveni kao služitelji, bili su negativni, zaostajali su, bili su ispunjeni tugom, žalili su se na Boga, utučeno su poginjali glave i tako dalje. Svaki korak njihovih predivnih, dirljivih priča ostaje im u mislima. Čak im postaje teško da spavaju i dane provode u stanju potpune obamrlosti. Čini se da ih je Bog po drugi put izgnao, da su pali u Ad, nesposobni da se izbave. Premda je Bog samo postavio nekoliko teških pitanja u prvom pasusu i ništa više, pažljivim čitanjem postaje jasno da ih Bog nije postavio samo zato da bi bila postavljena; u njima je sadržan dublji nivo značenja, onaj koji se mora detaljnije objasniti.

Zašto je Bog jednom prilikom rekao da je danas, ipak, danas, te da, budući da je juče već prošlo, nema razloga za nostalgiju, a ipak, u prvoj rečenici ovde, On ljudima postavlja pitanja i nagoni ih da se prisete prošlosti? Razmislite o tome: zašto Bog od ljudi traži da ne budu nostalgični za prošlošću, ali i da se prisete prošlosti? Da li je moguće da postoji greška u Božjim rečima? Da li je moguće da izvor ovih reči greši? Naravno, oni koji uopšte ne obraćaju pažnju na Božje reči ne bi ni postavljali tako duboka pitanja. Ali za sada nema potrebe da se govori o tome. Pre svega, dozvolite Mi da objasnim prvo navedeno pitanje – „zašto“. Svima je jasno da je Bog rekao kako On ne govori prazne

reči. Ukoliko reči izgovaraju Božja usta, te reči tada imaju svoj cilj i značaj – ovo dotiče samu srž tog pitanja. Najveća ljudska greška jeste njihova nesposobnost da promene svoje zle puteve i u nepopravljivosti njihove stare prirode. Da bi svim ljudima omogućio da sebe potpunije i realnije spoznaju, Bog ih prvo navodi da se prisete prošlosti, kako bi dublje promislili o sebi, a time spoznali da nijedna Božja reč nije prazna, i da se sve Božje reči u različitim ljudima ostvaruju u različitom stepenu. U prošlosti, način na koji se Bog obračunavao sa ljudima pružao im je malo znanja o Bogu, a njihovu iskrenost prema Bogu učinio je nešto usrdnijom. Reč „Bog“ zauzima samo 0,1 odsto ljudi i njihovih srca. Ovoliki rezultat pokazuje da je Bog obavio ogromnu količinu spasenja. Pošteno je reći da je ovoliko Božje postignuće u ovoj grupi ljudi – grupi koju iskorišćava velika crvena aždaja i koju poseduje Sotona – takvo da se oni ne usuđuju da rade ono što im je volja. Ovo je stoga što je Bogu nemoguće da zauzme sto odsto srca onih koje je posedovao Sotona. Da bi tokom narednog koraka povećao ljudsko znanje o Bogu, Bog poredi stanje služitelja u prošlosti sa stanjem Božjeg naroda danas, stvarajući time jasan kontrast zbog koga ljudi osećaju veću sramotu. Baš kao što je Bog rekao: „Nemate gde da sakrijete svoju sramotu.“

Prema tome, zašto sam rekao da Bog ne postavlja pitanja samo da bi ih postavio? Iako pitanja koja je Bog postavio nisu detaljno objašnjena, pažljivim čitanjem od početka do kraja postaje jasno da se sva odnose na stepen ljudske odanosti prema Bogu i bogopoznanje; drugim rečima, ona se odnose na stvarna ljudska stanja, koja su za žaljenje, i o kojima im je teško da otvoreno govore. Iz ovoga se može videti da je ljudski rast veoma manjkav, da je njihovo bogopoznanje isuviše površno, a da je njihova odanost prema Njemu previše ukaljana i nečista. Kao što je Bog rekao, gotovo svi ljudi love u mutnom i tu su samo da ispune potreban broj. Kada Bog kaže: „Da li zaista verujete da niste podobni da budete Moj narod?“, pravo značenje ovih reči jeste da, među svim ljudima, niko nije podoban da bude pripadnik Božjeg naroda. Međutim, da bi postigao veći efekat, Bog koristi metod postavljanja pitanja. Ovaj metod je daleko efikasniji od reči iz prošlosti, koje su nemilosrdno napadale ljude, stanjivale ih i ubijale, u toj meri da su im probadale srca. Pretpostavimo da je Bog neposredno rekao nešto dosadno i neukusno poput: „Niste Mi odani, vaša odanost je ukaljana i Ja nemam apsolutno mesto u vašim srcima… Neću vam ostaviti nijedno mesto da se sakrijete od sebe, jer niko od vas nije dovoljno dobar da bude pripadnik Mog naroda.“ Mogli biste da uporedite te dve izjave i, premda je njihov sadržaj istovetan, ton svake od njih se razlikuje. Postavljanje pitanja je mnogo delotvornije. Prema tome, mudri Bog koristi prvi ton, koji pokazuje umeće kojim On govori. Čoveku je to nedostižno i stoga ne čudi što je Bog rekao: „Ljudi su samo pribor koji Ja koristim. Jedina razlika među njima je u tome što su neki nižeg ranga, a neki su dragoceni.“

I dok ljudi nastavljaju da čitaju, Božje reči tako brzo sustižu jedna drugu da oni jedva imaju priliku da udahnu, jer Bog nije nimalo blag prema čoveku. Kada ljudi osete krajnje žaljenje, Bog ih još jednom upozorava: „Ako niste nimalo svesni prethodno navedenih

pitanja, to onda pokazuje da lovite u mutnom, da ste prisutni samo da biste ispunili broj i da ćete u vreme koje sam Ja predodredio zasigurno biti izgnani i po drugi put bačeni u bezdan. Ovo su Moje reči upozorenja, a svakoga ko ih olako shvata zadesiće Moj sud i, u određeno vreme, suočiće se s propašću.“ Čitajući takve reči, ljudi ne mogu a da ne pomisle na to da ponovo budu bačeni u bezdan: preti im katastrofa, njima rukovode Božje upravne odluke, čeka ih sopstveni kraj, već dugo se osećaju uznemireno, potišteno, nelagodno, ne mogu nikome da govore o melanholiji u svojim srcima – u poređenju sa ovim, oni osećaju da bi im bolje bilo da im tela budu pročišćena… I kako njihovo razmišljanje dostiže ovu tačku, oni ne mogu a da ne osete uznemirenost. Razmišljajući o tome kako im je bilo u prošlosti, kako im je danas i kako će im biti sutra, u njihovim je srcima sve veća tuga, nesvesno počinju da drhte, a time se više plaše Božjih upravnih odluka. Pošto im pada na pamet da bi izraz „Božji narod“ mogao da bude i samo način govora, radost u njihovim srcima trenutno se pretvara u zabrinutost. Bog koristi njihovu kobnu slabost da na njih udari i u ovom trenutku On započinje naredni korak Svog dela, neprekidno nadražujući ljudske nerve i povećavajući ljudski osećaj da su Božja dela nedokučiva, da je Bog nedostižan, da je Bog svet i čist, te da oni nisu podobni da budu Božji narod. Shodno tome, oni udvostručuju svoje napore da se poboljšaju, ne usuđujući se da zaostanu.

Zatim, da bi ljude naučio lekciji i da bi ih naterao da sebe spoznaju, da se plaše Boga i da budu prestravljeni, Bog započinje Svoj novi plan: „Od vremena postanja sve do danas, mnogi ljudi su se oglušili o Moje reči, pa su stoga uklonjeni i izgnani iz Mog toka oporavka; na kraju, njihova tela propadaju a njihov duh biva bačen u Ad, pa su čak i danas podvrgnuti strogoj kazni. Mnogi ljudi su sledili Moje reči, ali su išli protiv Mog prosvećenja i prosvetljenja… a neki…“ Ovo su pravi primeri. U ovim rečima, Bog ne samo da celokupnom Božjem narodu daje pravo upozorenje kako bi ih nagnao da spoznaju Božja dela kroz proteklo vreme, već takođe pruža posredan prikaz jednog dela onoga što se odvija u duhovnom svetu. Ljudima to omogućava da saznaju da ništa dobro neće proisteći iz toga što se oglušuju o Boga. Postaće večni znak sramote, postaće otelotvorenje Sotone, i Sotonina kopija. U Božjem srcu, ovaj aspekt značenja je od sekundarnog značaja, jer zbog ovih reči ljudi uveliko drhte i ne znaju šta da učine. Pozitivna strana ovoga je u tome što, dok drhte od straha, ljudi takođe doznaju neke pojedinosti o duhovnom svetu – ali samo neke, tako da moram da pružim kraće objašnjenje. Sa kapije duhovnog sveta se može videti da postoje svakojaki duhovi. Međutim, neki su u Adu, neki su u paklu, neki su u ognjenom jezeru, a neki su u bezdanu. Na ovom mestu imam nešto da dodam. Govoreći površno, ovi duhovi se mogu podeliti prema mestu; međutim, govoreći konkretno, sa nekima se direktno obračunava Božja grdnja, a neki su u Sotoninom ropstvu, što Bog koristi. Još konkretnije, njihova grdnja se razlikuje u zavisnosti od ozbiljnosti njihovih okolnosti. Dozvolite Mi da u ovom trenutku to dodatno objasnim. Oni koje je neposredno izgrdila Božja ruka nemaju duha na zemlji, što znači da nemaju priliku da se ponovo rode. Duhovi pod vlašću Sotone – neprijatelji

o kojima Bog govori kada kaže „postali su Moji neprijatelji“ – povezani su sa zemaljskim stvarima. Razni zli duhovi na zemlji su svi redom neprijatelji Božji, Sotonine sluge, a razlog njihovog postojanja jeste da vrše službu, da vrše službu kako bi mogli da budu kontrasti za dela Božja. Prema tome, Bog kaže: „Ove ljude ne samo da je Sotona zarobio, već su postali večni grešnici, postali su Moji neprijatelji i direktno Mi se suprotstavljaju.“ Zatim Bog ljudima govori kakav kraj predstoji ovoj vrsti duha: „Oni su predmet Mog suda na vrhuncu Mog gneva.“ Bog takođe pojašnjava njihovo trenutno stanje: „Danas su još uvek slepi, i dalje su unutar mračnih tamnica.“

Da bi ljudima pokazao istinitost Božjih reči, Bog kao dokaz koristi stvarni primer (Pavlov slučaj o kome govori) tako da Njegovo upozorenje na ljude ostavlja snažniji utisak. Kako bi ljudima onemogućio da ono što je rečeno o Pavlu posmatraju samo kao priču i da bi ih sprečio u tome da sebe gledaju kao posmatrače – i, povrh toga, da bi ih sprečio da se hvale stvarima koje su se dogodile pre više hiljada godina i koje su doznali od Boga – Bog ne usmerava pažnju na Pavlova iskustva tokom njegovog života. Umesto toga, Bog se usmerava na posledice po Pavla i na to sa kakvim se krajem suočio, na razlog zbog kojeg se Pavle protivio Bogu i na to kako je Pavle završio tako kako je završio. Bog se usredsređuje na to da naglasi kako je na kraju uskratio Pavlu ono čemu se on nadao i neposredno razotkrio Pavlovo stanje u duhovnom svetu: „Pavla grdi Bog neposredno“. Pošto su ljudi otupeli i nisu u stanju da dokuče ništa od Božjih reči, Bog dodaje objašnjenje (sledeći deo izjave) i počinje da govori o pitanju koje se odnosi na drugi aspekt: „Ko god Mi se suprotstavlja (protiveći se ne samo Mom telesnom sopstvu već i, što je još važnije, Mojim rečima i Mom Duhu – što će reći, Mom božanstvu), dobiće Moj sud u svom telu.“ Iako, govoreći površno, ove reči deluju nepovezano sa onim prethodnim i ne čini se da su u bilo kakvoj vezi jedna s drugom, ne paničite: Bog ima Svoje sopstvene ciljeve; jednostavne reči „prethodni primer dokazuje da“ organski objedinjuju dva naizgled nepovezana pitanja – u tome je genijalnost Božjih reči. Prema tome, ljudi bivaju prosvećeni kroz priču o Pavlu, pa tako, zbog veze između prethodnog i narednog teksta, kroz lekciju koju je pružio Pavle, oni još više nastoje da spoznaju Boga, a to je upravo efekat koji je Bog želeo da postigne izgovarajući te reči. Zatim Bog izgovara određene reči koje nude pomoć i prosvećenje za ljudski život-ulazak. Nema potrebe da Ja govorim o tome; osetićeš da se te stvari lako razumeju. Međutim, moram da objasnim da kada Bog kaže: „Kada sam delovao u normalnoj ljudskosti, većina ljudi se već odmerila spram Mog gneva i veličanstva, i već je donekle spoznavala Moju mudrost i narav. Danas, govorim i delujem direktno u božanstvu, i još uvek postoje određeni ljudi koji će rođenim očima videti Moj gnev i sud; štaviše, glavni zadatak drugog dela doba suda jeste u tome da natera ceo Moj narod da direktno spozna Moje postupke u telu i da vas sve natera da direktno vidite Moju narav.“ Ovih nekoliko reči zaključuje Božje delo u normalnoj ljudskosti i zvanično započinje drugi segment Božjeg dela u periodu suda, koji se obavlja u božanstvu, i predviđa završetak jedne grupe ljudi. U ovom trenutku vredi objasniti da Bog nije rekao ljudima da je ovo bio drugi deo perioda suda

kada su postali Božji narod. Umesto toga, On samo objašnjava da je ovo drugi deo perioda suda nakon što je ljudima saopštio Božju volju i ciljeve koje Bog želi da postigne tokom ovog perioda, kao i Božji završni korak dela na zemlji. Suvišno je reći da i u ovome ima Božje mudrosti. Nakon što ljudi tek ustanu iz bolesničke postelje, jedino do čega im je stalo jeste da li će ili neće umreti, odnosno da li će njihova bolest biti proterana iz njihovog tela ili neće. Ne obraćaju pažnju na to hoće li se udebljati, niti na to da li će obući odgovarajuću odeću. Prema tome, tek kada ljudi sasvim poveruju da su pripadnici Božjeg naroda, Bog, korak po korak, govori o Svojim zahtevima i ljudima saopštava koje je trenutno doba današnjice. Razlog je u tome što ljudi imaju snage da se usredsrede na korake Božjeg upravljanja tek nekoliko dana nakon što su se oporavili, pa je ovo najpogodnije vreme da im se to i kaže. Tek nakon što shvate, ljudi počinju da analiziraju: pošto je ovo drugi deo perioda suda, Božji zahtevi su postali stroži, a ja sam postao jedan od pripadnika Božjeg naroda. Ispravno je tako analizirati i ovaj način analize je dostižan čoveku; baš zato Bog koristi ovaj metod govora.

Kada ljudi donekle shvate, Bog ponovo ulazi u duhovno carstvo da govori, i tako oni opet padaju u zasedu. Tokom ovog niza pitanja, svi se češu po glavi, zbunjeni su, ne znaju gde leži Božja volja, ne znaju na koje Božje pitanje da odgovore i, povrh toga, ne znaju kojim jezikom da odgovore na Božja pitanja. Čovek se pita da li da se nasmeje ili da zaplače. Ljudima ove reči izgledaju kao da bi mogle da sadrže veoma duboke tajne – dok su činjenice upravo suprotne. Na ovom mestu bih za tebe mogao da dodam i malo objašnjenje – tvom mozgu će to omogućiti da predahne, a ti ćeš osetiti da je ovo jednostavna stvar i da o njoj nema potrebe da razmišljaš. Zapravo, iako je reči mnogo, one sadrže samo jedan cilj koji Bog ima: da kroz ova pitanja zadobije ljudsku odanost. Međutim, nije svrsishodno to reći direktno, pa se Bog ponovo služi pitanjima. Ipak, ton kojim govori je posebno blag, prilično drugačiji od onog na početku. Iako ih Bog propituje, ova vrsta kontrasta ljudima donosi izvesno olakšanje. Pitanja možeš da pročitaš jedno po jedno; zar se ove stvari nisu često pominjale u prošlosti? U ovih nekoliko jednostavnih pitanja nalazi se bogat sadržaj. Neka su opis ljudskog mentaliteta: „Jeste li spremni da uživate u životu na zemlji, životu sličnom onom na nebu?“ Neka su „ratnička zakletva“ ljudi koju polažu pred Bogom: „Da li zaista možete da dozvolite sebi da vas Ja usmrtim i da vas vodim, kao ovce?“ A neka od njih su Božji zahtevi prema čoveku: „Da ne govorim direktno, da li bi mogao da se odrekneš svega oko sebe i dozvoliš da te Ja koristim? Zar to nije stvarnost koju Ja zahtevam? (…)“ Ona takođe sadrže Božje pouke i uveravanja za čoveka: „Ipak, tražim da se više ne opterećujete sumnjama, da budete proaktivni u svom ulasku i da dokučite najveće dubine Mojih reči. Time će se sprečiti da pogrešno razumete Moje reči, da vam Moje značenje bude nejasno i da tako prekršite Moje upravne odluke.“ I na kraju, Bog govori o Svojim nadama za čoveka: „Nadam se da ćete u Mojim rečima dokučiti Moje namere prema vama. Ne razmišljajte više o sopstvenoj budućnosti i postupajte onako kako ste odlučili preda Mnom da biste se pokorili Božjim orkestracijama u svim stvarima.“ Poslednje pitanje ima duboko značenje.

Podstiče na razmišljanje, utiskuje se u ljudska srca i teško se zaboravlja, neprekidno odzvanjajući, poput zvona tik uz njihove uši…

Gorenavedene reči objašnjenja možeš da koristiš kao smernice.

Poglavlje 5

Kad Bog ljudima postavlja zahteve koje oni teško mogu da objasne i kad Njegove reči udare direktno po ljudskom srcu, pa ljudi svoje iskreno srce prinesu Njemu na uživanje, Bog im tada daje priliku da razmisle, donesu odluku i potraže put praktičnog delovanja. Na taj će način, svi oni koji pripadaju Njegovom narodu, još jednom, pesnica stisnutih u odlučnosti, celo svoje biće prineti Bogu. Neki će možda, pripremajući se da se pokrenu u naporan rad, sačiniti plan i uspostaviti dnevni raspored rada, te tako deo svoje snage posvetiti Božjem planu upravljanja, da bi tom planu doneli slavu i ubrzali njegov završetak. Baš kad ljudi počnu da neguju takav mentalitet i kad ove stvari drže stalno na umu dok obavljaju svakodnevne poslove, dok pričaju i dok rade, Bog ponovo počinje da govori: „Glas Moga Duha je izraz Moje celokupne naravi. Razumete li?“ Što su ljudska bića odlučnija, to će oni sve više očajnički žudeti da shvate Božju volju i sve će iskrenije žudeti da im Bog ispostavi zahteve. Iz tog će razloga Bog ljudima dati ono što oni žele i tu će priliku iskoristiti da im Svoje reči, koje su dugo bile u pripravnosti, prenese do najudaljenijih delova njihovog bića. Iako su te reči možda pomalo grube ili osorne, one ljudima zvuče neuporedivo slatko. Iznenada, njihova srca cvetaju od radosti kao da su na nebu ili da su preneti u neko drugo carstvo – u pravi izmaštani raj – u kojem događaji iz spoljašnjeg sveta na ljude više ne utiču negativno. Da bi predupredio mogućnost da ljudi, kao što su ranije imali običaj da čine, govore i deluju spolja, i time propusti priliku da u njima zasadi pravi koren u trenutku kad ono za čim ljudi svim srcem žude bude postignuto i dok se oni spremaju da sa strasnim elanom prionu na posao, Bog nastavlja da Svoj način govora prilagođava njihovom mentalitetu i da, sažeto i bez zadrške, opovrgava svu revnost i verske obrede koje ljudi u svom srcu nose. Kako Bog reče: „Jeste li zaista uvideli važnost svega ovoga?“ Bilo pre ili nakon što se na nešto odluče, ljudi ne pridaju veliku važnost spoznaji Boga u Njegovim postupcima ili rečima, već radije i dalje razmišljaju o pitanju: „Šta ja mogu da učinim za Boga? To je ključno pitanje!“ Upravo zato Bog kaže: „I još imate smelosti da Mi u lice kažete kako sebe nazivate Mojim narodom – nemate ni trunke stida, a još manje razuma!“ Čim Bog izgovori ove reči, ljudi to odmah shvataju i, kao da ih je struja udarila, hitro povlače ruke na bezbedno mesto kraj svojih nedara, duboko strahujući da po drugi put ne izazovu Božji gnev. Bog je, osim toga, rekao i ovo: „Pre ili kasnije, ljudi poput vas biće izgnani iz Moje kuće! Nemojte Me obmanjivati, pretpostavljajući da ste svedočili za Mene!“ Kad začuju reči poput ovih, ljudi se još više uplaše, kao da su ugledali lava. Oni u svom srcu dobro znaju. Ne žele da ih lav pojede a, s druge strane, nemaju pojma kako da pobegnu.

Baš u tom trenutku, plan sačinjen u ljudskom srcu nestaje bez traga, kao da ga nikad nije ni bilo. Osećam kao da kroz Božje reči mogu da sagledam baš svaki aspekt ljudske sramote: pognuta glava i bedno držanje, poput kandidata koji je pao na prijemnom ispitu za fakultet, uprkos tako uzvišenim idealima, srećnoj porodici, svetloj budućnosti i tome slično, te uz četiri modernizacije do 2000. godine, sve se naposletku pretvorilo u praznu priču, u zamišljeni scenario nekog naučno-fantastičnog filma. Cilj je da se pasivni elementi zamene aktivnim, usled čega će se ljudi, usred svoje pasivnosti, uspraviti u položaj koji im je Bog dodelio. Naročito je važna činjenica da ljudska bića duboko strahuju od gubitka ovog imenovanja; kao takvi, oni se čvrsto drže svojih službenih značaka, užasno se plašeći da bi neko mogao pokušati da im ih otme. Kada je njihovo stanje uma takvo, Bog se ne brine da će ljudi postati pasivni, te u skladu s tim, Svoje reči suda zamenjuje upitnim rečima. On ljudima ne samo da pruža priliku da dođu do daha, već im daje i priliku da svoje pređašnje težnje razvrstaju za buduću upotrebu: sve što nije prikladno može se modifikovati. To je zato što Bog još uvek nije započeo Svoje delo – to je srećna okolnost usred velike nesreće – i zato što ih, štaviše, ne osuđuje. Dozvolite mi, dakle, da Mu i dalje pružam svu svoju posvećenost!

Nadalje, ti Božje reči ne smeš da odbaciš zato što se bojiš. Pogledaj da li Bog ima neke nove zahteve. Zasigurno ćeš otkriti jedan poput ovog: „Odsad pa nadalje, ti po svim pitanjima moraš da uđeš u stvarnost praktičnog delovanja; neće ti više pomoći da samo pričaš prazne priče, kao što si radio u prošlosti.“ Ovde se još uvek ispoljava Božja mudrost. Bog je uvek štitio svoje svedoke, a kad stvarnost prošlih reči bude zaključena, niko živ neće moći da dokuči znanje o „stvarnosti praktičnog delovanja“. To je dovoljan dokaz istinitosti onoga što je Bog rekao: „Preuzimam obavezu da posao obavim Sâm.“ To je povezano s pravim značenjem dela u božanstvu, a takođe i sa razlogom zbog kojeg ljudski rod, čak i nakon što je dostigao novu početnu tačku, još uvek nije u stanju da dokuči pravo značenje Božjih reči. To je zato što se, u prošlosti, ogromna većina ljudi držala stvarnosti u Božjim rečima, dok danas oni pojma nemaju o stvarnosti praktičnog delovanja i te reči samo površno shvataju, ali ne i njihovu suštinu. Što je još važnije, to je stoga što danas nikome nije dopušteno da se meša u izgradnju carstva, već može samo da, kao automat, bude poslušan Božjim naredbama. Dobro upamtite to! Svaki put kad pomene prošlost, Bog počinje da govori o sadašnjoj stvarnoj situaciji; takva forma govora stvara upadljiv kontrast između onoga što je bilo pre i onoga što dolazi posle, te stoga može još bolje da urodi plodom, jer ljudima omogućava da sadašnjost uporede sa prošlošću i tako izbegnu da te dve stvari pobrkaju. To je jedan aspekt Božje mudrosti, čija je svrha da Njegovo delo urodi plodom. Nakon toga, Bog još jednom otkriva ljudsku ružnoću, kako ljudi ne bi nikad zaboravili da svakoga dana jedu i piju Njegove reči i, što je još važnije, kako bi spoznali sami sebe i sve ovo shvatili kao pouku iz koje moraju svakodnevno da uče.

Izgovorivši ove reči, Bog je postigao efekte koje je prvobitno i nameravao da postigne. I tako, ne obazirući se više na to jesu li Ga ljudi razumeli ili nisu, On u nekoliko

rečenica prolazi kroz ovo, jer Sotonino delo nema nikakve veze s ljudima – ljudi o tome pojma nemaju. Pošto ostavite iza sebe duhovni svet, pogledajte sada malo pažljivije kako Bog ljudima ispostavlja Svoje zahteve: „Dok počivam u Svom prebivalištu, Ja pažljivo posmatram: svi ljudi na zemlji stalno nekud žure, 'putuju po svetu' i jurcaju tamo-amo, a sve zarad svoje sudbine i vlastite budućnosti. Nijedan od njih, međutim, nema energije napretek za izgradnju Mog carstva, čak ni toliko koliko je potrebno da se udahne vazduh." Nakon što s ljudima razmeni ove ljubazne reči, Bog na njih i dalje ne obraća pažnju, već nastavlja da govori iz perspektive Duha, otkrivajući kroz te reči opšte životne okolnosti ljudskog roda u celini. Iz izraza poput „putuju po svetu" i „jurcaju tamo-amo" jasno se vidi da je ljudski život potpuno lišen sadržaja. Da nije bilo svemoćnog Božjeg spasenja, ljudi bi još više bili skloni da čitav svoj život protraće uzalud, te bi im bolje bilo da su upali u Ad ili pakao nego što su došli na ovaj svet, što se naročito odnosi na one koji su rođeni u velikoj porodici kineske carske loze na izmaku. Pod prevlašću velike crvene aždaje oni su Boga uvredili, a da toga nisu bili ni svesni, te su stoga, sasvim prirodno i nesvesno, potpali pod Božju grdnju. Iz tog razloga, reči „izbavio" i „nezahvalnici" Bog koristi tako da jedna drugoj budu u kontrastu, kako bi ljudi mogli da što jasnije spoznaju sami sebe, stvarajući time kontrast blagodati Njegovog spasenja. Zar se time ne ostvaruje još delotvorniji rezultat? Naravno, ne moram eksplicitno ni da napominjem kako ljudi, iz sadržaja Božjih izjava, mogu da izvuku elemente ukora, elemente spasenja i apela, kao i blagi nagoveštaj tuge. Čitajući ove reči, ljudi nesvesno počinju da osećaju uznemirenost i naprosto ne mogu a da ne puste i po koju suzu… Bog se, međutim, neće suzdržavati zbog šačice tužnih osećanja, niti će zbog iskvarenosti čitavog ljudskog roda dići ruke od Svog delovanja na dovođenju vlastitog naroda u red i na ispostavljanju Svojih zahteva pred njih. Zbog toga se tematika Njegovih govora neposredno dotiče okolnosti poput ovih današnjih i On, povrh toga, ljudima objavljuje veličanstvo Svojih upravnih odluka, kako bi se Njegov plan i dalje nesmetano odvijao. Upravo iz tog razloga, nadovezujući se na sve to odgovarajućom brzinom i nastojeći da gvožđe kuje dok je još vruće, Bog u ovom kritičnom trenutku objavljuje ustav ovog vremena – ustav koji ljudi moraju da pročitaju, vodeći računa o svakoj njegovoj odredbi, kako bi uopšte bili u stanju da razumeju Božju volju. Nema potrebe da sada dublje zalazimo u sve to; ljudi naprosto moraju pažljivije da čitaju.

Danas ste vi – pripadnici ove grupe ljudi ovde – jedini koji zaista mogu da vide Božje reči. Pa ipak, ljudi današnjice u pogledu bogopoznanja daleko zaostaju za bilo kojom osobom iz prošlih vremena. To nam dovoljno jasno pokazuje koliko je napora Sotona uložio u ljude tokom ovih nekoliko hiljada godina i u kojoj je meri on ljude iskvario – u toj meri da, uprkos mnoštvu reči koje je Bog izgovorio, ljudi Njega još uvek niti razumeju niti spoznaju, nego se čak usuđuju da se bune i javno Mu se suprotstavljaju. Stoga Bog ljude iz prošlih vremena često upoređuje s ljudima današnjice, da bi ovim drugima, bezosećajnim i tupim kakvi jesu, pružio realne orijentire. Pošto ljudska bića ne znaju ništa o Bogu i budući da su lišeni istinske vere u Njega, Bog je ocenio da ljudima

nedostaju sposobnosti i razum; stoga je On prema ljudima uvek iznova pokazivao trpeljivost i darivao im spasenje. U duhovnom carstvu, bitka se vodi na ovim frontovima: Sotona se uzaludno nada da će ljude iskvariti do određenog stepena, da će svet učiniti gadnim i rđavim, te da će tako ljude odvući u blato i uništiti Božji plan. Svrha Božjeg plana, međutim, nije da Ga baš svaki živi čovek spozna, već da izabere grupu koja će predstavljati čitav ljudski rod, a da sve ostale tretira kao otpad, kao faličnu robu koja se baca na đubrište. Prema tome, mada sa stanovišta Sotone posedovanje nekoliko pojedinaca može izgledati kao odlična prilika da se uništi Božji plan, šta bi takav prostak poput Sotone mogao da zna o Božjim namerama? Upravo je zbog toga Bog još davno rekao: „Pokrio sam lice da ne gledam u ovaj svet.“ Znamo ponešto o tome, a Bog ne traži da ljudska bića budu sposobna da išta urade; umesto toga, On bi hteo da oni shvate da je to što On čini čudesno i nedokučivo, te da imaju bogobojažljivo srce. Kad bi Bog ljude, kao što to oni zamišljaju, grdio bez obzira na okolnosti, čitav bi svet već odavno propao. Zar to ne bi bilo ravno upadanju u Sotoninu zamku? Stoga Bog Svoje reči koristi samo da bi ubrao one plodove koje ima na umu, ali u njima retko ima činjenica. Nije li ovo primer Njegovih reči: „Da se nisam sažalio na vaš nedostatak sposobnosti, razuma i uvida, svi biste stradali usred Moje grdnje i bili zbrisani sa lica zemlje. Ja ću, ipak, prema ljudskom rodu i dalje biti popustljiv, sve dok Moje delo na zemlji ne bude dovršeno“?

Poglavlje 6

Kada čitaju Božje izjave, ljudi su zapanjeni i misle da je Bog obavio veliko delo u duhovnom carstvu, nešto za šta čovek nije sposoban i što Sâm Bog mora lično da postigne. Tako Bog još jednom izgovara reči tolerancije prema ljudskom rodu. U ljudskim srcima se odvija sukob: „Bog nije Bog milosti i dobrote, On je Bog koji samo obara čoveka. Zašto je On tolerantan prema nama? Da li je moguće da je Bog ponovo prešao na tu metodu?“ Kada ove predstave, ove misli, uđu u njihova srca, oni se svom snagom upiru da se protiv njih izbore. Ali nakon što neko vreme Božje delo potraje, Sveti Duh obavlja veliko delo u crkvi i svi počinju da izvršavaju svoju funkciju, svi ljudi ulaze u Božji metod, jer niko ne može da vidi nikakvu nesavršenost u onome što Bog kaže i čini. Kad je reč o tome šta će tačno biti sledeći Božji korak, niko nema ni najmanju predstavu. Kao što je Bog rekao: „Od svih pod nebesima, ko nije u Mojim rukama? Ko ne postupa prema Mom vođstvu?“ Međutim, dajem vam savet: u stvarima koje vam nisu jasne, niko od vas ne sme ništa da kaže niti da uradi. Ne kažem ovo da bih umanjio tvoj entuzijazam, već da ti omogućim da u svojim postupcima slediš Božje vođstvo. Ni u kom slučaju ne bi trebalo da kloneš duhom niti da postaneš sumnjičav zato što pominjem „nesavršenosti“; Moj cilj je uglavnom da te podsetim da obratiš pažnju na Božje reči. Ljudi bivaju ponovo zapanjeni kada čitaju Božje reči koje poručuju: „Budite pronicljivi prema stvarima duha, pažljivi prema Mojoj reči i zaista sposobni da posmatrate Moj Duh i Moje biće, i Moju reč

i Moje biće, kao nerazdvojivu celinu, tako da svi ljudi mogu da Mi udovolje u Mom prisustvu.“ Juče su čitali reči upozorenja, reči o Božjoj toleranciji – ali danas, Bog najednom govori o duhovnim stvarima. Šta se događa? Zašto Bog stalno menja metod kojim govori? Zašto sve ovo treba posmatrati kao nerazdvojivu celinu? Da li je moguće da Božje reči nisu praktične? Nakon pažljivijeg čitanja Božjih reči, otkriva se da kada se telo Božje i Njegov Duh razdvoje, telo postaje fizičko telo sa telesnim svojstvima – ono što ljudi nazivaju hodajućim lešom. Ovaploćeno telo potiče iz Duha: On je otelotvorenje Duha, Reč koja se ovaploćuje. Drugim rečima, Sâm Bog živi u telu. Tolika je ozbiljnost odvajanja Božjeg Duha od Njegovog bića. Posledično, iako Ga nazivaju čovekom, On ne pripada ljudskom rodu. On je bez ljudskih osobina, On je biće u koje je Bog zaodenuo Sebe, biće koje Bog odobrava. Božja reč otelotvoruje Duh Božji, a reč Božja se direktno otkriva u telu – što, povrh toga, pokazuje da Bog živi u telu i da je praktičniji Bog, čime se dokazuje postojanje Boga i završava se doba čovekovog buntovništva prema Bogu. Nakon što ljudima saopšti put za spoznavanje Boga, Bog ponovo menja temu, prelazeći na drugu stranu stvari.

„Kročio sam na sve što postoji, gledao sam preko ogromnog prostranstva vaseljene i hodao sam među svim ljudima, kušajući slatkoću i gorčinu među ljudima.“ Iako su jednostavne, ljudski rod ne razume s lakoćom ove reči. Tema se promenila, ali u suštini ona ostaje ista: ljudima i dalje omogućava da spoznaju ovaploćenog Boga. Zašto Bog kaže da je kušao slatkoću i gorčinu među ljudima? Zašto kaže da je hodao među svim ljudima? Bog je Duh, a On je i ovaploćeno biće. Duh, koji nije vezan ograničenjima ovaploćenog bića, može da kroči na sve što postoji, Duh može da gleda preko ogromnog prostranstva vaseljene, pokazujući da Duh Božji ispunjava ceo svemir, da On prekriva zemlju od jednog do drugog pola, da nema ničeg što nije uređeno Božjom rukom i da nema mesta na kome se Božje stope ne mogu pronaći. Iako se Duh ovaplotio i rodio se kao čovek, postojanje Duha ne negira sve ljudske potrebe; Božje biće normalno jede, oblači se, spava i živi i On čini ono što bi ljudi normalno trebalo da čine. Ipak, pošto je Njegova unutrašnja suština drugačija, On nije isti kao „čovek“ o kome se govori. I premda On strada među ljudskim rodom, ne odriče se Duha zbog ovog stradanja. Iako je blagosloven, ovi blagoslovi ne čine da On zaboravi Duha. Duh i biće deluju u nemom jedinstvu. Duh i biće se ne mogu rastaviti, niti su Oni ikada bili rastavljeni, jer je biće otelotvorenje Duha, On potiče iz Duha, Duha koji ima oblik. Tako je transcendentnost nemoguća za Duha u telu; odnosno, Duh je nesposoban za natprirodne stvari, što će reći, Duh ne može da napusti fizičko telo. Ako bio On napustio telo od krvi i mesa, Božje ovaploćenje bi izgubilo svaki smisao. Samo kad je Duh u potpunosti izražen u fizičkom telu, čovek može spoznati Samog praktičnog Boga i tek onda će Božja volja biti ostvarena. Tek nakon što je čoveku odvojeno predstavio telo od krvi i mesa i Duha, Bog ukazuje na slepilo i neposlušnost čoveka: „Ipak, čovek Me nikada nije zaista spoznao, nikada na Mene nije obraćao pažnju tokom Mojih putovanja.“ S jedne strane, Bog govori da se tajno krije u telu od krvi i mesa, nikada ne čineći ništa natprirodno da bi ljudi videli;

s druge strane, On se žali da Ga čovek ne spoznaje. U ovome nema nikakve protivrečnosti. U stvari, kad se detaljnije sagleda, nije teško videti da Bog ostvaruje Svoje ciljeve sa ove dve strane. Kada bi Bog pokazao natprirodne znakove i čuda, On ne bi morao da preduzima veliko delo. Svojim sopstvenim ustima bi ljude jednostavno prokleo na smrt i oni bi istoga časa umrli, i tako bi svi ljudi bili uvereni – ali se time ne postiže cilj Božjeg ovaploćenja. Kada bi Bog zaista tako postupio, ljudi ne bi svesno nikada mogli da veruju u Njegovo postojanje. Bili bi nesposobni za pravu veru i, štaviše, đavola bi pogrešno smatrali za Boga. Što je još važnije, ljudi ne bi nikada mogli da spoznaju Božju narav – a zar to nije jedan aspekt značaja Božjeg bića u telu? Kada ljudi ne bi bili sposobni da spoznaju Boga, onda bi taj neodređeni Bog, taj natprirodni Bog, zauvek držao vlast među ljudima. Zar ne bi ljudi na ovaj način bili zaposednuti sopstvenim predstavama? Da kažem to još jasnije, zar Sotona, đavo, ne bi bio taj koji drži vlast? „Zašto kažem da sam povratio moć? Zašto kažem da je ovaploćenje toliko značajno?“ U trenutku kad se Bog ovaploti On uzima nazad moć, a to je istovremeno trenutak kada se Njegovo božanstvo pojavljuje neposredno da deluje. Svi ljudi postepeno počinju da spoznaju praktičnog Boga i time se u potpunosti briše Sotonino mesto u njihovim srcima, dajući Bogu dublje mesto u njihovim srcima. U prošlosti, ljudi su Boga u svojim mislima videli u liku Sotone, kao Boga koji je bio nevidljiv i nedodirljiv; a ipak su verovali da ovaj Bog ne samo da postoji, već da je u stanju da izvršava svakojake znakove i čuda, i da otkriva mnoge tajne, kao što su ružna lica onih zaposednutih demonima. Ovo u dovoljnoj meri dokazuje da Bog u ljudskim umovima nije lik Božji, već lik nečega što nije Bog. Bog je rekao da želi da zauzima 0,1 odsto ljudskog srca. Ovo je najviši standard koji On traži od čoveka. Povrh toga kakve su na površini, ove reči imaju i praktičnu stranu. Da ovo nije tako objašnjeno, ljudi bi smatrali da su Božji zahtevi prema njima previše niski, kao da ih Bog premalo razume. Zar to nije mentalitet čoveka?

Kombinacijom prethodno navedenog i primerom Petra u nastavku, otkriće se da je Petar zaista spoznavao Boga bolje od ikoga drugog, jer je bio u stanju da okrene leđa neodređenom Bogu i da traga za znanjem o praktičnom Bogu. Zašto se posebno pominje kako su njegovi roditelji bili demoni koji su se protivili Bogu? To dokazuje da Petar nije tragao za Bogom u svom srcu. Njegovi roditelji su predstavljali neodređenog Boga; zbog toga ih Bog pominje. Većina ljudi ne obraća mnogo pažnje na ovu činjenicu. Umesto toga, oni se usredsređuju na Petrove molitve. Nekim ljudima, Petrove su molitve stalno na usnama, stalno u njihovim mislima, ali nikada ne upoređuju neodređenog Boga sa Petrovim znanjem. Zašto se Petar okrenuo protiv svojih roditelja i tražio znanje o Bogu? Zašto je Petar podsticao sebe kroz pouke onih koji nisu uspeli? Zašto je on usvojio veru i ljubav svih onih koji su kroz vreme voleli Boga? Petar je spoznao da sve pozitivne stvari dolaze od Boga i da direktno iz Njega proizilaze, bez Sotoninog uplitanja. Ovo pokazuje da je Bog kojeg je spoznao bio praktični Bog, a ne natprirodni Bog. Zašto se kaže da je Petar bio usredsređen na usvajanje vere i ljubavi svih onih koji su kroz vreme voleli Boga? Iz ovoga se može videti da je neuspeh ljudi kroz vreme uglavnom

zbog toga što su imali samo veru i ljubav, ali nisu bili u stanju da spoznaju praktičnog Boga. Shodno tome, njihova vera je ostala nejasna. Zašto Bog više puta pominje Jovovu veru, a pritom ne govori da je on spoznao Boga, i zašto Bog kaže da Jov nije bio ravan Petru? Jovove reči – „Ušima sam slušao o tebi a sada sam te i očima video“ – pokazuju da je on posedovao samo veru, a da nije imao znanje. Reči: „Suprotstavljanje Petrovih roditelja pružilo mu je veće znanje o Mojoj dobroti i milosti“, kod većine ljudi često izazivaju gomilu pitanja: zašto je Petru bilo potrebno suprotstavljanje da bi spoznao Boga? Zašto nije bio u stanju da Boga direktno spozna? Zašto je spoznao samo Božju milost i dobrotu, a Bog nije govorio ni o čemu drugom? Tražiti znanje o praktičnom Bogu moguće je tek nakon što se prepozna nerealnost neodređenog Boga; cilj ovih reči jeste da nateraju ljude da u svojim srcima potisnu neodređenog Boga. Da su ljudi, od vremena postanja sve do danas, oduvek spoznavali Božje pravo lice, ne bi bili u stanju da razaznaju dela Sotone, budući da ona uobičajena čovekova izreka – „ne primećuje se ravno dok se ne pređe planina“ – pokazuje Božji razlog da izgovori ove reči. Pošto ljudima želi da pruži dublje razumevanje istinitosti primera koji je dao, Bog namerno naglašava milost i dobrotu, dokazujući da je doba u kome je Petar živeo bilo Doba blagodati. Sa druge tačke gledišta, ovo još više otkriva odvratno lice đavola, koji ne čini ništa drugo osim što škodi čoveku i kvari ga, stavljajući Božju milost i dobrotu u još oštriji kontrast.

Bog takođe ističe činjenice o Petrovim kušnjama i opisuje njihove stvarne okolnosti, nadalje ukazujući ljudima da Bog ne poseduje samo milost i dobrotu, već i veličanstvo i gnev, te da oni koji žive u miru ne moraju nužno da žive okruženi Božjim blagoslovima. Saopštavanje ljudima o Petrovim iskustvima nakon njegovih kušnji još je veći dokaz istinitosti Jovovih reči: „Prihvatili smo dobro od Boga, pa zar da zlo ne prihvatimo?“ Tako se pokazuje da je Petrovo znanje o Bogu zaista doseglo neviđene sfere, sfere koje ljudi u prošlosti nikada nisu dostigli, što je takođe bio plod njegovog usvajanja vere i ljubavi svih onih koji su kroz vreme voleli Boga i njegovog podsticanja samoga sebe kroz pouke ljudi koji nisu uspeli u prošlosti. Iz tog razloga, svi oni koji dostignu istinsko znanje o Bogu nazivaju se „plodom“, a to uključuje i Petra. Petrove molitve Bogu pokazuju njegovo pravo znanje o Bogu tokom njegovih kušnji. Međutim, mana je bila u tome što on nije bio sposoban da u potpunosti dokuči Božju volju, zbog čega je Bog samo tražio da „zauzme 0,1 odsto ljudskog srca“ na osnovu Petrovog znanja o Njemu. Činjenica da čak ni Petar, čovek koji je najbolje spoznao Boga, nije bio u stanju da tačno dokuči Božju volju pokazuje da ljudima nedostaje sposobnost da spoznaju Boga, jer ih je Sotona toliko iskvario; ovo omogućava svim ljudima da spoznaju suštinu čoveka. Ova dva preduslova – nedostatak sposobnosti ljudi da spoznaju Boga i njihova potpuna prožetost Sotonom – predstavljaju kontrast Božjoj velikoj sili, jer Bog dela samo rečima, On ne preduzima nikakve poduhvate, pa tako zauzima određeno mesto u ljudskim srcima. Ali zašto ljudi treba da postignu samo tih 0,1 odsto da bi zadovoljili Božju volju? Ovo se može objasniti time što Bog ovu sposobnost nije stvorio u čoveku. Kada bi, u

odsustvu ove sposobnosti, čovek dostigao 100 odsto znanja o Bogu, tada bi mu svaki Božji pokret bio jasan kao dan – i, s obzirom na urođenu prirodu čoveka, ljudi bi se odmah pobunili protiv Boga, ustali bi i otvoreno Mu se suprotstavili, a tako je Sotona pao. Zato Bog nikada ne potcenjuje ljude, iz prostog razloga što ih je već temeljno razložio i sa kristalnom jasnoćom zna sve o njima, do te mere da tačno zna koliko je vode u njihovoj krvi. Koliko je za Njega onda očiglednija priroda ljudskog roda? Bog nikada ne greši i s najvećom preciznošću bira reči Svojih izjava. Prema tome, nema nikakve protivrečnosti između toga što Petar nije tačno dokučio Božju volju i toga da je imao najveće znanje o Bogu; štaviše, te dve stvari su potpuno nepovezane. Bog nije Petra pomenuo kao primer da bi pažnju ljudi usmerio na njega. Zašto neko poput Jova nije mogao da spozna Boga, a Petar je to mogao? Zašto bi Bog rekao da je čovek u stanju da ovo postigne, a ipak rekao da je to zahvaljujući Njegovoj velikoj sili? Da li su ljudi zaista prirodno dobri? Ljudima ovo nije lako da spoznaju; da Ja o tome ne govorim, niko ne bi shvatio unutrašnji značaj ovoga. Cilj ovih reči jeste da ljudima pruže uvid, kako bi imali veru da sarađuju s Bogom. Jedino tada Bog može da deluje u saradnji sa čovekom. Takvo je stvarno stanje u duhovnom carstvu i potpuno je nedokučivo čoveku. Ukloniti Sotonino mesto u ljudskim srcima i ustupiti to mesto Bogu – to znači odbiti Sotonin napad, i samo tako se može reći da je Hristos sišao na zemlju, samo tako se može reći da su carstva na zemlji postala Hristovo carstvo.

U ovom trenutku, pominjanje činjenice da je Petar nekoliko hiljada godina bio uzor i primer ne znači samo da je on bio uzor i primer; ove reči su odraz bitke koja se vodi u duhovnom carstvu. Sotona je sve ovo vreme radio u čoveku u uzaludnoj nadi da će ga prožderati, navodeći tako Boga da uništi svet i izgubi Svoje svedoke. Ipak, Bog je rekao: „Prvo ću stvoriti uzor tako da mogu da zauzmem najmanje mesto u ljudskom srcu. U ovoj etapi, ljudski rod Me niti zadovoljava niti Me potpuno spoznaje; ipak, zbog Moje velike moći, ljudi će postati sposobni da Mi se potpuno pokore i prestanu da se bune protiv Mene, a Ja ću iskoristiti ovaj primer da porazim Sotonu. Odnosno, iskoristiću tih 0,1 odsto ljudskog srca koje zauzimam da potisnem sve sile kojima Sotona upravlja nad ljudskim rodom.“ Dakle, Bog danas pominje Petra kao primer kako bi on mogao da posluži kao obrazac na koji se ceo ljudski rod ugleda i primenjuje ga. U kombinaciji sa uvodnim pasusom, ovo pokazuje istinitost onoga što je Bog rekao o stanju u duhovnom carstvu: „Današnji dan je drugačiji od prošlosti: radiću stvari koje nikada nisu viđene još od vremena postanja, govoriću reči koje se vekovima nisu čule, jer tražim da Me svi ljudi spoznaju u telu.“ Iz ovoga je očito da je Bog danas počeo da postupa u skladu sa Svojim rečima. Ljudi mogu da vide samo ono što se događa spolja, ne mogu da vide šta se zapravo dešava u duhovnom carstvu, pa stoga Bog direktno kaže: „Ovo su koraci Mog upravljanja, međutim, čovek to ni najmanje ne može da nasluti. Iako sam govorio jasno, ljudi su i dalje zbunjeni; do njih je teško dopreti. Nije li to čovekova niskost?“ U ovim rečima se kriju reči: one objašnjavaju da se u duhovnom carstvu odvija bitka, baš kao što je prethodno opisano.

Božja volja nije u potpunosti ostvarena nakon Njegovog kratkog opisa priče o Petru, pa Bog pred čoveka postavlja sledeći zahtev u pogledu stvari koje se tiču Petra: „Širom svemira i nebeskog svoda, među svim što je na nebesima i zemlji, sve stvoreno na zemlji i na nebesima ulaže sav svoj napor u Moju poslednju etapu dela. Sigurno ne želite da budete posmatrači kojima naređuju sile Sotone?“ Ljudi su duboko prosvećeni nakon što pročitaju o Petrovom znanju, a kako bi bio još delotvorniji, Bog ljudima pokazuje posledice njihove razvratnosti, neobuzdanosti i nedostatka znanja o Bogu; štaviše, On govori ljudskom rodu – još jednom i s većom preciznošću – o onome što se zaista dešava u bici u duhovnom carstvu. Samo tako su ljudi još više na oprezu da ih Sotona ne otme. Nadalje, postaje jasno da ako ljudi ovoga puta padnu, Bog ih neće spasti kao što su spaseni ovaj put. Sve zajedno, ova upozorenja produbljuju utisak ljudskog roda o Božjim rečima, čine da ljudi više cene Božju milost i uvažavaju Božje reči upozorenja, tako da bi se Božji cilj u spasavanju ljudskog roda mogao zaista ostvariti.

O Petrovom životu

Petar je bio Božji uzor ljudskom rodu, svetli primer svima znan. Zašto je nekoga tako neupadljivog Bog uzdigao kao uzor i veličao ga iz generacije u generaciju? Podrazumeva se da je to neodvojivo od njegovog izražavanja ljubavi prema Bogu i njegove rešenosti da voli Boga. Kada je reč o tome kako se ispoljavalo Petrovo bogoljubivo srce i kakva su zapravo bila njegova životna iskustva, moramo da se vratimo u Doba blagodati i da ponovo pogledamo običaje tog vremena, a Petra posmatramo iz tog doba.

Petar je rođen u običnoj jevrejskoj zemljoradničkoj porodici. Njegovi roditelji su celu porodicu izdržavali zemljoradnjom, a on je bio najstariji od sve dece, uz četvoro braće i sestara. Ovo, naravno, nije glavni deo naše priče; naš centralni lik jeste Petar. Kada mu je bilo pet godina, Petrovi roditelji su počeli da ga uče da čita. U to vreme, jevrejski narod je bio prilično učen, a posebno je bio napredan u oblastima kao što su poljoprivreda, industrija i trgovina. Zahvaljujući svom društvenom okruženju, oba Petrova roditelja su stekla visoko obrazovanje. Iako su bili sa sela, bili su dobro obrazovani, poput prosečnog univerzitetskog studenta danas. Petar je očigledno bio blagosloven činjenicom da je rođen u tako povoljnim društvenim uslovima. Pametan i hitar u usvajanju novih znanja, rado je prihvatao nove ideje. Nakon što je započeo školovanje, tokom predavanja je sa izrazitom lakoćom shvatao stvari. Njegovi roditelji su bili ponosni što imaju tako pametnog sina, pa su uložili sve napore da mu omoguće da ide u školu, nadajući se da će uspeti da se istakne i sebi obezbedi neku službeničku poziciju u društvu. Ni ne primetivši to, Petar se bio zainteresovao za Boga, zbog čega mu je, kada je sa četrnaest godina pohađao srednju školu, dosadio kurikulum koji se bavio izučavanjem antičke grčke kulture, a naročito izmišljenih ličnosti i događaja iz istorije starih Grka. Od tog

trenutka pa nadalje, Petar – koji je tek zakoračio u proleće svoje mladosti – pokušavao je da sazna više o ljudskom životu i o širem svetu. Savest mu nije nalagala da se oduži svojim roditeljima za muke koje su istrpeli, jer je jasno uvideo da svi ljudi žive u stanju samoobmane, da svi žive besmislenim životima, uništavajući ih u sopstvenoj borbi za bogatstvom i priznanjem. Njegov uvid se uglavnom odnosio na društveno okruženje u kome je živeo. Što više znanja ljudi imaju, to su njihovi međuljudski odnosi i unutrašnji svetovi složeniji, a oni samim time više žive u praznini. U takvim okolnostima, Petar je svoje slobodno vreme provodio u svakojakim posetama, i to uglavnom u posetama verskim ličnostima. U svom srcu je imao neki neodređeni osećaj da bi religija mogla da objasni sve što je neobjašnjivo u ljudskom svetu, pa je često odlazio u obližnju sinagogu da prisustvuje službama. Njegovi roditelji toga nisu bili svesni i ubrzo je Petar, koji je oduvek bio dobrog karaktera i bio dobar učenik, počeo nerado da odlazi u školu. Pod nadzorom svojih roditelja, jedva da je završio srednju školu. Isplivavši na obalu iz okeana znanja, duboko je udahnuo; od ovog trenutka pa nadalje, niko ga više neće vaspitavati niti ograničavati.

Po završetku školovanja počeo je da čita svakojake knjige, ali u sedamnaestoj godini i dalje nije imao mnogo iskustva o širem svetu. Nakon što je završio školu, izdržavao se baveći se zemljoradnjom, i posvećivao što je više vremena mogao čitanju knjiga i prisustvovanju verskim službama. Njegovi roditelji, koji su u njega polagali velike nade, često su proklinjali Nebo zbog svog „buntovnog sina“, ali se čak ni to nije moglo isprečiti njegovoj gladi i žeđi za pravednošću. Kroz svoja iskustva Petar se suočio sa nemalim brojem prepreka, ali je njegovo srce bilo halapljivo i rastao je poput trave nakon kiše. Uskoro mu se „posrećilo“ i sreo je neke starije ličnosti iz religioznog sveta i, pošto je njegova čežnja bila tako jaka, počeo je sa njima sve češće da se druži, sve dok nije gotovo sve svoje vreme provodio među njima. Najednom je shvatio da, ispunjeni srećom i zadovoljstvom, većina ovih ljudi veruje samo na rečima, a da svoja srca nisu predali svojoj veri. Kako je Petar, čija je duša bila ispravna i čista, mogao da podnese takav udarac? Uvideo je da su gotovo svi ljudi sa kojima se družio zveri u ljudskoj odori – da su životinje ljudskog izgleda. Petar je u to vreme bio veoma naivan, pa ih je u nekoliko navrata iz srca preklinjao. Međutim, kako su ove lukave, prepredene verske ličnosti uopšte mogle da slušaju preklinjanja ovog ostrašćenog mladića? I u tom trenutku je Petar osetio pravu prazninu ljudskog života: doživeo je neuspeh čim je zakoračio na životnu pozornicu… Godinu dana kasnije, otišao je iz sinagoge i počeo da živi samostalno.

Zbog tog neuspeha 18-godišnji Petar je postao mnogo zreliji i prefinjeniji. Više nije bilo ni traga njegovoj mladalačkoj naivnosti; nedužnost i nevinost mladalaštva surovo su ugušeni neuspehom koji je doživeo, pa je počeo da živi životom ribara. Nakon toga, ljude bi viđali kako ga slušaju dok drži propovedi na svom čamcu. Dok je za život zarađivao ribolovom, širio bi poruku gde god bi odlazio, a svi kojima je propovedao bili su opčinjeni njegovim propovedima, jer je ono o čemu je govorio pogađalo srca običnih ljudi, i svi su bili duboko dirnuti njegovim poštenjem. Često je ljude učio da se prema drugima ophode

iz srca, da pozivaju Vladara neba i zemlje i svih stvorenja, da ne zanemaruju svoju savest i da ne čine sramotne stvari, u svemu udovoljavajući Bogu koga su voleli u srcu… Nakon što bi čuli njegove propovedi, ljudi su često bili duboko dirnuti; on ih je sve nadahnjivao i počesto su bili ganuti do suza. U to vreme, svi njegovi sledbenici su mu se veoma divili, svi su bili siromašni i, naravno, imajući na umu kakvo je bilo tadašnje društvo, bili su veoma malobrojni. Petra su, takođe, proganjali verski činioci u tadašnjem društvu. Zbog svega toga se dve godine selio iz mesta u mesto i živeo je usamljeničkim životom. Tokom ove dve godine izuzetnih iskustava, stekao je mnoga saznanja i naučio mnogo o stvarima o kojima prethodno nije ništa znao, tako da je postao neprepoznatljiv u odnosu na onu verziju sebe kad mu je bilo 14 godina, sa kojom više nije imao dodirnih tačaka. Tokom ove dve godine susreo se sa najrazličitijim ljudima i uvideo razne istine o društvu, usled čega je postepeno počeo da se oslobađa svakakvih rituala iz verskog sveta. Osim toga, duboko su na njega uticala dešavanja u tadašnjem delu Svetog Duha; do tog trenutka, Isus je delovao već mnogo godina, tako da je na Petrovo delovanje takođe uticalo tadašnje delo Svetoga Duha, premda je on tek trebalo da se susretne sa Isusom. Iz tog razloga, dok je propovedao, Petar je stekao mnogo toga što prethodne generacije svetaca nisu nikada imale. Naravno, u to vreme, tek marginalno je bio svestan Isusa, ali nikada do tada nije imao priliku da Ga sretne licem u lice. Samo se nadao i čeznuo da vidi taj nebeski lik rođen od Svetoga Duha.

U sumrak jedne večeri, Petar je pecao iz svog čamca (u blizini obale onoga što je tada bilo poznato kao Galilejsko jezero). U rukama je imao štap za pecanje, ali su mu druge stvari bile na umu. Sunce koje je zalazilo osvetljavalo je površinu vode poput ogromnog okeana krvi. Svetlost se odražavala na Petrovom mladom, ali smirenom i staloženom licu; činilo se da je duboko zamišljen. U tom trenutku, zaduvao je povetarac i on je najednom osetio usamljenost u svom životu, zbog čega se u trenutku osetio sumorno. Dok su talasi jezera blistali na svetlosti, bilo je jasno da nije raspoložen da peca. Duboko izgubljen u svojim mislima, najednom je iza sebe čuo kako neko progovara: „Simone, sine Jovanov, dani tvog života su usamljeni. Hoćeš li Me slediti?“ Trgnuvši se, Petar je iz ruke istoga časa ispustio štap za pecanje, koji je trenutno potonuo na dno jezera. Petar se žurno okrenuo i ugledao čoveka kako stoji u njegovom čamcu. Odmerio Ga je od glave do pete: na sunčevoj svetlosti, čovekova kosa, koja Mu je padala do ramena, bila je blago zlatnožute boje, na Sebi je imao sivu odoru, bio je srednje visine i od glave do pete odeven kao Jevrejin. Na umirućoj svetlosti dana činilo se da je čovekova siva odora pomalo crna, a lice Mu je obasjavala blaga svetlost. Petar je mnogo puta tragao da sretne Isusa, ali nikada u tome nije uspeo. U tom trenutku, duboko u svojoj duši, Petar je poverovao da ovaj čovek mora biti svetac njegovog srca, pa se pružio po dnu ribarskog čamca i rekao: „Da li je moguće da si Ti Gospod koji je došao da propoveda jevanđelje o carstvu nebeskom? Čuo sam za Tvoja iskustva, ali Te nikada nisam video. Želeo sam da Te sledim, ali nisam mogao da Te nađem.“ Isus se tada već bio pomerio do kabine čamca, gde je mirno sedeo. „Ustani i sedni pored

Mene!“ reče mu On. „Došao sam da tražim one koji Me zaista vole. Posebno sam došao da širim jevanđelje o carstvu nebeskom i putovaću po zemljama da tražim one koji misle isto kao Ja. Da li si voljan?“ Petar je odgovorio: „Moram da sledim onoga koga je poslao Otac nebeski. Moram da priznam onoga koga je odabrao Sveti Duh. Budući da volim Oca nebeskog, kako ne bih bio voljan da Tebe sledim?“ Iako su Petrove reči bile pune verskih predstava, Isus se nasmešio i zadovoljno klimnuo glavom. U tom trenutku u Njemu se rodila očinska ljubav prema Petru.

Petar je pratio Isusa nekoliko godina i u Njemu video mnogo toga čega nije bilo u drugim ljudima. Nakon što Ga je pratio godinu dana, Isus je odabrao Petra među dvanaest sledbenika. (Naravno, Isus to nije naglas izgovorio, a drugi toga uopšte nisu bili svesni.) Petar se u životu odmeravao u odnosu na sve što je Isus činio. Najvažnije od svega, poruke koje je Isus propovedao duboko su se urezale u njegovo srce. Bio je potpuno predan i odan Isusu i nikada nije izgovorio nikakve uvrede protiv Njega. Shodno tome, postao je Isusov verni pratilac gde god je On išao. Petar je posmatrao Isusova podučavanja, Njegove blage reči, ono što je uzimao za Svoju hranu, Njegovu odeću, Njegovo sklonište i način na koji je putovao. Oponašao je Isusa u svakom pogledu. Nikada nije bio samopravedan, već je odbacivao sve što je bilo zastarelo, sledeći Isusov primer kako na rečima tako i na delu. I tada je Petar osetio da su nebo i zemlja i sva stvorenja u rukama Svemogućeg i da, zbog toga, on nema lični izbor. Petar je, takođe, usvajao sve što je Isus predstavljao i to mu je služilo kao primer. Isusov život pokazuje da On nije bio samopravedan u onome što je činio; umesto da se razmeće Sobom, On je ljubavlju doticao ljude. Na različite načine se pokazivalo šta je Isus bio, pa je stoga Petar oponašao sve u vezi sa Njim. Petrova lična iskustva pružala su mu sve izraženiji osećaj za Isusovu divotu i govorio je stvari poput: „Tražio sam Svemogućeg u celoj vaseljeni i video sam čuda neba i zemlje i svih stvorenja, pa sam tako stekao dubok osećaj za divotu Svemogućeg. Međutim, nikada u svom srcu nisam imao iskrenu ljubav i nikada rođenim očima nisam video divotu Svemogućeg. Danas, u očima Svemogućeg, On me je sa naklonošću gledao i konačno sam osetio Božju divotu. Najzad sam otkrio da ljudski rod ne voli Boga samo zato što je On stvorio sva stvorenja; u svom svakodnevnom životu, pronašao sam Njegovu bezgraničnu divotu. Kako bi se to uopšte moglo ograničiti na ono što se trenutno može videti?“ Kako je vreme prolazilo, i u Petru se pojavilo mnogo toga lepog. Postao je veoma poslušan Isusu i, naravno, pretrpeo je i brojne neuspehe. Kada ga je Isus vodio da na raznim mestima propoveda, Petar je uvek bio ponizan i slušao je Isusove propovedi. Nikada nije postao nadmen zbog godina koje je proveo sledeći Isusa. Nakon što mu je Isus saopštio da je došao da bude razapet i tako dovrši Svoje delo, Petar je u svom srcu često osećao bol i krišom je plakao u samoći. Ipak, taj „nesrećni“ dan je konačno stigao. Nakon što je Isus uhapšen, Petar je plakao u samoći svog ribarskog čamca i u to ime se mnogo puta pomolio. Ali je u svom srcu znao da je to volja Boga Oca i da je niko ne može promeniti. I dalje je bio izmučen i uplakan jedino zbog svoje ljubavi. Ovo je, naravno, ljudska slabost. Stoga, kada je

saznao da će Isus biti prikovan za krst, upitao je Isusa: „Nakon što odeš, hoćeš li se vratiti da budeš među nama i paziš na nas? Hoćemo li i dalje moći da Te vidimo?“ Iako su ove reči bile veoma naivne i pune ljudskih predstava, Isus je znao gorčinu Petrove patnje, pa je kroz Svoju ljubav bio obziran prema Petrovoj slabosti: „Petre, Ja sam te voleo. Da li to znaš? Iako nema nikakvog smisla u onome što govoriš, Otac je obećao da ću se posle Svog uskrsnuća pred ljudima pojavljivati 40 dana. Zar ne veruješ da će Moj Duh svima vama često darivati blagodati?“ Iako je Petra ovo donekle utešilo, svejedno je osećao da jedna stvar nedostaje, pa se pred njim, nakon uskrsnuća, Isus po prvi put otvoreno pojavio. Međutim, kako bi sprečio da se Petar i dalje drži svojih predstava, Isus je odbio raskošan obrok koji Mu je Petar pripremio i u tren oka je nestao. Od tog trenutka, Petar je konačno dublje razumeo Gospoda Isusa i zavoleo Ga je još više. Nakon Svog uskrsnuća, Isus se često pojavljivao pred Petrom. Pojavio se pred Petrom još tri puta nakon što je prošlo četrdeset dana i nakon što se uzdigao na nebo. Svako to pojavljivanje je bilo upravo onda kada je delo Svetoga Duha trebalo da bude završeno, a novo delo trebalo da počne.

Tokom svog života, Petar je živeo od pecanja, ali je još više živeo da bi propovedao. U poznijim godinama napisao je prvu i drugu Petrovu poslanicu, kao i nekoliko pisama tadašnjoj Filadelfijskoj crkvi. Duboko je doticao ljude ovog perioda. Umesto da ljudima drži predavanja pozivajući se na svoja postignuća, on ih je na odgovarajući način opskrbljivao životom. Nikada nije zaboravio Isusova učenja pre nego što je On otišao i ona su ga tokom celog života nadahnjivala. Sledeći Isusa, odlučio je da na Gospodovu ljubav uzvrati svojom smrću i da u svemu sledi Njegov primer. Isus je pristao na ovo, pa se, kad je Petar imao 53 godine (više od 20 godina nakon Isusovog odlaska), Isus pred njim pojavio da bi mu pomogao da ispuni ono čemu je težio. Tokom narednih sedam godina, Petar je provodio život spoznavajući sebe. Jednoga dana, po isteku ovih sedam godina, bio je razapet naglavačke, čime je okončan njegov izuzetan život.

Poglavlje 8

Kada Bog govori iz ugla Duha, Njegov ton je usmeren na ceo ljudski rod. Kada Bog govori iz ugla čoveka, Njegov ton je usmeren na sve one koji slede vođstvo Njegovog Duha. Kada Bog govori u trećem licu (to je ono što ljudi nazivaju uglom posmatrača), On ljudima Svoje reči pokazuje direktno, tako da će Ga oni videti kao komentatora, i čini im se da iz Njegovih usta dolaze bezgranične stvari o kojima ljudi nemaju znanja i koje ne mogu da dokuče. Zar to nije slučaj? Kada Bog govori iz ugla Duha, ceo ljudski rod je zapanjen. „Ljudska ljubav prema Meni je minijaturna, a njihova vera u Mene takođe je žalosno mala. Kad na slabosti ljudi ne bih usmerio glavninu Svojih reči, oni bi se hvalili i preterivali, rezmećući se i smišljajući bombastične teorije, kao da su svemudri i sveznajući u pogledu zemaljskih stvari.“ Ove reči ne samo da otkrivaju ljudski rod kakav

on zapravo jeste i mesto koje Bog ima u srcima ljudi, već razotkrivaju i čitav život ljudskog roda. Svaka osoba veruje da je izuzetna, ali čak ni ne zna da postoji reč kao što je „Bog“. Stoga se usuđuju da smišljaju bombastične teorije. Međutim, ovo „smišljanje bombastičnih teorija“ nije „govor“ u smislu da ga ljudi razumeju. Naprotiv, to znači da je ljude iskvario Sotona. Sve što rade, svaki njihov postupak, suprotan je Bogu i direktno Mu se protivi, a suština njihovih postupaka dolazi od Sotone i u suprotnosti je sa Bogom, i ima za cilj postizanje nezavisnosti, oprečno Božjoj volji. Zato Bog kaže da svi ljudi smišljaju bombastične teorije. Zašto Bog kaže da je glavnina Njegovih reči usmerena na ljudske slabosti? To je zato što kada On, u skladu sa Božjom namerom, ne bi otkrio stvari skrivene duboko u srcima ljudi, niko se ne bi pokorio; kao takvi, ljudi ne bi sebe razumeli i u srcu ne bi bili bogobojažljivi. Drugim rečima, ako se namere ljudi ne razotkriju, oni će se tada usuditi da učine bilo šta – možda čak i da bacaju kletve na Nebesa ili na Boga. Ovo su slabosti ljudskog roda. Stoga Bog govori ovako: „Putujem u sve krajeve vaseljene sveta u stalnoj potrazi za onima koji su usklađeni sa Mojom namerom i koji su podobni za Moju upotrebu.“ Ova izjava, u sprezi sa onim što je kasnije rečeno o zvaničnom oglašavanju pozdrava carstva, čini očiglednim da je Božji Duh angažovan na novom delu na zemlji; samo što ljudi to ne mogu da vide fizičkim obličjem svojih očiju. Pošto se kaže da je Duh na zemlji gde obavlja novo delo, čitava vaseljena svet takođe prolazi kroz značajnu promenu: Božji sinovi i Božji narod počinju da prihvataju svedočanstvo o Božjem ovaploćenju, ali više od toga, sve religije i veroispovesti, svi društveni slojevi i mesta takođe ga prihvataju u različitom stepenu. To je veliko kretanje vaseljene sveta u duhovnom carstvu. Ono do srži potresa ceo verski svet, na šta se delimično odnosi prethodno pomenuti „zemljotres“. Zatim, anđeli zvanično započinju svoj posao i narod Izraela se vraća svojoj kući, da više nikada ne luta, a svi uključeni prihvataju da budu vođeni. Nasuprot tome, Egipćani počinju da izmiču delokrugu Mog spasenja; odnosno, oni dobijaju Moju grdnju (ali to još nije zvanično počelo). Dakle, kada svet istovremeno prolazi kroz ovih nekoliko velikih promena, to je ujedno trenutak kada se zvanično oglašava pozdrav carstva, vreme koje su ljudi nazivali „vremenom kada počinje da deluje sedmostruko pojačani Duh“. Svaki put kada Bog obavlja delo oporavka, u ovim fazama (ili u ovim prelaznim periodima), niko nije u stanju da oseti delo Svetoga Duha. Stoga zvuče istinito Božje reči: „kada ljudi izgube nadu“. Štaviše, tokom svake od ovih prelaznih faza, kada ljudi izgube nadu ili kada osete da je ovo pogrešan tok, Bog počinje iznova i preduzima sledeći korak Svog dela. Od vremena postanja sve do sada, Bog je obnavljao Svoje delo i na taj način menjao metode Svoga dela. Iako većina ljudi, u različitom stepenu, može da dokuči određeni aspekt ovog dela, na kraju ih, ipak, spira bujica vode, jer su premali rastom; nisu u stanju da dokuče korake Božjeg dela i zato su izgnani. Međutim, ovo je i način na koji Bog pročišćuje ljude i to je Božji sud nad zastarelim predstavama ljudskog roda. Što je veći temelj koji ljudi imaju, veće su i njihove religiozne predstave o Bogu, koje teško mogu da ostave po strani; uvek se čvrsto drže starih stvari i teško im pada da prihvate

novo svetlo. Sa druge strane, ako neko stoji, onda taj neko mora imati neki temelj na kome bi mogao da stoji, pa ipak, većina ljudi i dalje se s mukom oslobađa svojih predstava. Ovo se posebno odnosi na njihove predstave o današnjem ovaploćenom Bogu, što je jasno uočljivo.

U današnjim rečima, Bog mnogo govori o vizijama i nema potrebe da se to objašnjava. Bog govori prvenstveno o tome kako se izgradnjom crkve postavlja temelj za izgradnju carstva. Preciznije, dok se crkva gradila, glavni cilj je bio da se ljudi ubede i srcem i rečju, iako oni svojim očima nisu spoznali ovaploćenog Boga. Premda su u svojim srcima gajili veru, nisu spoznavali ovaploćenog Boga, jer se u toj etapi On nije mogao razlikovati od čoveka. U Dobu carstva, svi moraju pokazati ubeđenje u svojim srcima, svom govoru i svojim očima. Ovo je dovoljno da pokaže da, kako bi svi iskazali ubeđenje u svojim srcima, govoru i očima, mora im se omogućiti da fizičkim obličjem svojih očiju spoznaju Boga koji živi u telu – ne pod prinudom, niti uz puko verovanje, već sa saznanjem koje dolazi od ubeđenja u njihovim srcima i ustima. Prema tome, u ovoj etapi izgradnje nema borbi i ubijanja. Umesto toga, ljudi će do prosvećenja biti dovedeni posredstvom Božjih reči, a kroz to će moći da tragaju i istražuju, kako bi podsvesno mogli da spoznaju ovaploćenog Boga. Stoga je Bogu ova faza dela mnogo lakša, jer dopušta prirodi da ide svojim tokom i ne protivi se ljudskom rodu. Ona će, na kraju, ljude prirodno dovesti do znanja o Bogu, pa stoga nemojte biti zabrinuti ili uznemireni. Kada je Bog rekao: „Stanje borbe u duhovnom svetu razjašnjava se neposredno među celim Mojim narodom“, On je mislio na to da kada se ljudi zapute pravim putem i počnu da spoznaju Bogu, ne samo da svaku osobu iznutra iskušava Sotona, već ih Sotona može iskušavati i u samoj crkvi. Međutim, ovo je put kojim svako mora ići, tako da niko ne treba da bude uplašen. Sotonino iskušavanje se može pojaviti u nekoliko oblika. Neko bi mogao da zanemari ili odbaci ono što Bog govori i da govori negativne stvari kako bi narušio pozitivnost drugih ljudi; međutim, takva osoba obično neće privoleti druge na svoju stranu. Ovo je teško razaznati. Glavni razlog za to jeste: takva osoba može i dalje aktivno da prisustvuje sastancima, ali joj nisu jasne vizije. Ako se crkva ne čuva od takvih, onda bi njihova negativnost čitavu crkvu mogla da navede da mlako reaguje na Boga, i time da ne obraćaju pažnju na Božje reči – a to bi značilo da bi upali pravo u Sotonino iskušenje. Takva osoba se možda neće direktno pobuniti protiv Boga, ali budući da ne može da dokuči Božje reči i ne spoznaje Boga, može otići toliko daleko da prigovara ili ima srce puno ozlojeđenosti. Mogla bi da kaže da ju je Bog napustio i da stoga nije u stanju da primi prosvećenje i prosvetljenje. Možda poželi da ode, ali se pomalo plaši i mogla bi reći da Božje delo ne potiče od Boga, već da je delo zlih duhova.

Zašto Bog tako često pominje Petra? I zašto On kaže da mu čak ni Jov nije bio ni blizu ravan? Takve reči ne samo da navode ljude da obrate pažnju na Petrova dela, već ih, takođe, nagone da ostave po strani sve primere koje imaju u svojim srcima, jer čak ni primer Jova – koji je imao najveću veru – nije dovoljno dobar. Samo na taj način se može postići bolji rezultat, ukoliko su ljudi u stanju da odbace sve u nastojanju da

oponašaju Petra i da, čineći to, odu korak dalje u svojoj spoznaji Boga. Bog ljudima pokazuje put primene kojim je Petar išao kako bi spoznao Boga, a cilj toga je da se ljudima pruži određeno polazište. Bog zatim predviđa jedan od načina na koji će Sotona iskušavati ljude, kada kaže: „Međutim, ako si nezainteresovan i ne haješ za Moje reči, onda Mi se nesumnjivo protiviš. Ovo je činjenica.“ Ovim rečima Bog predviđa podle smicalice koje će Sotona pokušati da koristi; one služe kao upozorenje. Nije moguće da svi budu ravnodušni prema Božjim rečima, ali će ipak neki ljudi biti zarobljeni ovim iskušenjem. Stoga, na kraju, Bog ponavlja i naglašava: „Ako ne spoznajete Moje reči, ne prihvatate ih niti ih sprovodite u delo, onda ćete neminovno postati predmet Moje grdnje! Zasigurno ćete postati Sotonine žrtve!“ Ovo je Božji savet ljudskom rodu – pa ipak, na kraju će, kao što je Bog prorekao, jedan deo ljudi neizbežno postati Sotonine žrtve.

Poglavlje 9

U ljudskoj mašti, Bog je Bog, a ljudi su ljudi. Bog ne govori jezikom ljudi, niti oni mogu govoriti jezikom Božjim. Za Boga je mačji kašalj da – malo po malo – ispuni zahteve koje ljudski rod ima prema Njemu, dok su ljudima nedostižni i nezamislivi zahtevi koje Bog ima prema ljudskom rodu. Međutim, istina je upravo suprotna: Bog od ljudi traži samo „0,1 odsto“. Ovo ne samo da je ljudima zapanjujuće, već su zbog toga i veoma zbunjeni, kao da su svi na otvorenom moru. Samo zahvaljujući Božjem prosvećenju i blagodati ljudi su stekli malo znanja o Božjoj volji. Međutim, 1. marta, svi ljudi su se ponovo našli zbunjeni i češu se po glavama; Bog je od Svog naroda zatražio da bude poput blistavog snega, a ne poput oblaka koji lebde. Dakle, na šta se odnosi ovaj „sneg“? I šta označavaju „oblaci koji lebde“? U ovom trenutku, Bog namerno ne otkriva ništa o dubljem značenju ovih reči. Ovim se ljudi dovode u zabunu i time raste njihova vera dok traže znanje – jer to je poseban zahtev koji se postavlja pred Božji narod, i ništa drugo; svi ljudi stoga nesvesno provode više vremena razmišljajući o ovim nedokučivim rečima. Shodno tome, u njihovim mozgovima niču razne zamisli, pahulje koje lebde svetlucaju im pred očima, a oblaci koji lebde na nebu istoga časa im se javljaju u mislima. Zašto Bog traži da Njegov narod bude poput snega, a ne poput oblaka koji lebde? Šta je ovde pravo značenje? Na šta se ove reči konkretno odnose? Ne samo da priroda zbog „snega“ izgleda lepo, već je on dobar i za zemljište koje se obrađuje; dobar je jer ubija bakterije. Nakon obilnog snega, sve bakterije su prekrivene blistavim snegom, a čitavo područje odmah počinje da vrvi od života. Isto tako, narod Božji ne samo da mora da spozna ovaploćenog Boga, već i da se dovede u red pred činjenicom Božjeg ovaploćenja; čineći to, oni će proživeti normalnu ljudskost. Na ovaj način sneg doprinosi lepom izgledu prirode; na kraju, zrelost Božjeg naroda će dokrajčiti veliku crvenu aždaju, uspostavljajući Božje carstvo na zemlji, šireći i veličajući Božje sveto ime tako da celo carstvo na zemlji bude ispunjeno Božjom pravednošću, sija Njegovim sjajem i blista

Njegovom slavom. Svuda će biti prisutni prizori mira i zadovoljstva, sreće i ispunjenja, kao i lepote koja se neprestano obnavlja. Različite pošasti koje trenutno postoje – iskvarene sotonske naravi poput nepravednosti, nepoštenja i lažljivosti, zlih želja i tome slično – sve će biti istrebljene, pa će tako i nebo i zemlja biti obnovljeni. Ovo je pravo značenje izraza „nakon obilnog snega“. Oni koji su poput lebdećih oblaka nalik su onoj vrsti ljudi koji slede to stado koje Bog pominje; ako bude ikakvih iskušenja od Sotone ili kušnji od Boga, oni će odmah odleteti i više neće postojati. Neće čak preživeti nikakva njihova suština, pošto je odavno nestala. Ako su ljudi poput oblaka koji lebde, oni ne samo da nisu sposobni da prožive Božji lik, već nanose i sramotu Njegovom imenu, jer su takvi ljudi u opasnosti da budu dograbljeni u svakom trenutku i na svakom mestu; oni su hrana koju Sotona proždire – i kada ih Sotona zarobi, izdaće Boga i služiće Sotoni. Božjem imenu se ovim jasno nanosi sramota i to je ono što Boga najviše vređa; takvi ljudi su Božji neprijatelji. Dakle, oni su i bez suštine normalnih ljudi i bez ikakve praktične vrednosti. Upravo zbog toga Bog postavlja takve zahteve Svom narodu. Ipak, nakon što donekle shvate ove reči, ljudi su u nedoumici šta sledeće da učine, jer se tema Božjih reči okrenula Samom Bogu, što ih dovodi u težak položaj: „Pošto dolazim iz svete zemlje, Ja nisam poput lotosa, koji ima samo ime i nikakvu suštinu, jer potiče iz kaljuge, a ne iz svete zemlje.“ Nakon što je govorio o Svojim zahtevima prema Svom narodu, zašto Bog opisuje Svoje rođenje? Da li je moguće da između te dve stvari postoji veza? Između njih zaista postoji suštinska veza; da ne postoji, Bog to ljudima ne bi rekao. Okružen zelenim lišćem, lotos se njiše napred-nazad na blagom povetarcu. Godi oku i veoma je cenjen. Ljudi ga se naprosto ne mogu zasititi i žude da preplivaju vodu, uberu lotosov cvet i dobro ga osmotre. Međutim, Bog kaže da lotos dolazi iz kaljuge, da ima samo ime i nikakvu suštinu; čini se da Bog lotosima ne pridaje nikakav značaj, a Njegove reči pokazuju da ih se On u određenoj meri i gnuša. Tokom vekova, mnogi su izdašno hvalili lotose jer iz prljavštine izlaze neokaljani, pa se čini da čak i posredno govore kako lotosima nema premca i kako su neopisivo divni. Ipak, u Božjim očima, lotosi su bezvredni – i u tome je upravo razlika između Boga i ljudi. Iz ovoga se može videti da je razlika između Boga i ljudi ogromna koliko i razdaljina između nebeskog svoda i samog temelja zemlje. Budući da lotos potiče iz kaljuge, odatle dolaze i svi hranljivi sastojci koji su mu potrebni. Radi se o tome da je lotos u stanju da se preruši i tako bude praznik za oči. Mnogi ljudi primećuju samo prelepu spoljašnost lotosa, ali niko ne vidi da je život skriven u njemu prljav i nečist. Stoga Bog kaže da lotos ima samo ime i nikakvu suštinu – a to je sasvim tačno i istinito. Nije li upravo takav i Božji narod danas? Njegova pokornost Bogu i vera u Njega samo su površni. Pred Bogom se ulaguju i paradiraju kako bi On njima bio zadovoljan; međutim, iznutra su prepuni iskvarene, sotonske naravi, a stomaci su im prepuni nečistoća. Zbog toga Bog ljudima postavlja pitanja ne bi li saznao da li je njihova odanost Bogu ukaljana nečistoćama ili je čista i svesrdna. Dok su bili služitelji, mnogi ljudi su na rečima veličali Boga, ali su Ga proklinjali u svojim srcima. Svojim rečima su se pokoravali Bogu, ali su se u svojim srcima o Njega

oglušivali. Njihova usta izgovarala su negativne reči, a u svojim srcima su gajili otpor Bogu. Bilo je čak i onih čiji su postupci bili koordinisani: na usta su im izlazile poganosti, rukama su gestikulirali, potpuno raskalašni, dočaravajući jasan i živopisan izraz pravog lika velike crvene aždaje. Takvi ljudi zaista zaslužuju da se nazivaju potomstvom velike crvene aždaje. Danas, međutim, oni stoje na mestu odanih služitelja i ponašaju se poput odanog Božjeg naroda – kako besramno! Ovo, ipak, ne čudi; potiču iz kaljuge, tako da ne mogu a da ne ispolje svoje pravo lice. Pošto je Bog svet i čist, pravi i stvaran, Njegovo telo potiče iz Duha. Ovo je konačno i neosporno. Ne samo da je u stanju da svedoči o Samom Bogu, već je i u stanju da Sebe potpuno posveti sprovođenju Božje volje: ovo predstavlja jednu stranu Božje suštine. To što telo potiče od Duha sa likom znači da se telo kojim Duh Sebe zaodeva suštinski razlikuje od tela ljudi, a ta razlika prvenstveno leži u njihovom duhu. Izraz „Duh sa likom“ odnosi se na činjenicu da je, usled zaodenutosti normalnom ljudskošću, božanstvo u stanju da normalno deluje iznutra. Ovo nije ni najmanje natprirodno, niti je ograničeno ljudskošću. „Lik Duha“ se odnosi na potpuno božanstvo i nije ograničen ljudskošću. Kao takvi, Božja suštinska narav i pravi lik mogu se potpuno proživeti u ovaploćenom telu, koje ne samo da je normalno i postojano, već poseduje veličanstvo i gnev. Prvo ovaploćeno telo moglo je da predstavi samo Boga koga su ljudi mogli da zamisle; odnosno, On je mogao samo da čini znakove i čuda i da izgovara proročanstva. Prema tome, On nije u potpunosti proživeo stvarnost Božju, pa stoga nije bio ni utelovljenje Duha sa likom; On je bio samo neposredno pojavljivanje božanstva. Štaviše, pošto je prevazišao normalnu ljudskost, nisu Ga nazivali potpunim praktičnim Samim Bogom, već je u Njemu bilo i ponešto od nejasnog Boga na nebesima; On je bio Bog iz ljudskih predstava. U tome je suštinska razlika između dva ovaploćena tela.

Sa najviše tačke u vaseljeni, Bog motri na svaki korak ljudskog roda i nad svime što ljudi govore i rade. On čak posmatra sve njihove najdublje misli sa potpunom jasnoćom i nikada ih ne previđa; takve, Njegove reči urezuju se pravo u ljudska srca, pogađajući svaku njihovu misao, a Božje reči su pronicljive i bez greške. „Iako je Moj Duh ’poznat’ ljudima, oni Ga i dalje vređaju. Moje reči ogoljavaju ružnoću svih ljudi, kao i njihove najdublje misli, i zbog njih se sve na zemlji ruši usred Mog ispitivanja.“ Iz ovoga je očito da iako Božji zahtevi prema ljudskom rodu nisu veoma strogi, ljudi i dalje ne mogu da izdrže ispitivanje Božjeg Duha. „Međutim, uprkos tom padanju, njihova srca se ne usuđuju da odlutaju daleko od Mene. Među predmetima stvaranja, ko zbog Mojih dela ne počinje da Me voli?“ Ovo još više ukazuje na potpunu Božju mudrost i svemoć, i tako otkriva sve što su pripadnici Božjeg naroda mislili dok su bili u položaju služitelja: posle „trgovine“ koja je završila neuspehom, od „stotina hiljada“ ili „miliona“ u njihovim glavama na kraju nije bilo ništa. Međutim, zahvaljujući Božjim upravnim odlukama i zahvaljujući Božjem veličanstvu i gnevu – iako su pokunjeno oborili glave – oni su i dalje služili Bogu uz negativan način razmišljanja, a sva njihova praktična delovanja iz prošlosti postala su samo prazna priča i sasvim su zaboravljena. Umesto toga, da bi se zabavili, da bi

prekratili vreme ili dokoličarili, oni su po svom nahođenju obavljali stvari koje su usrećivale njih i sve druge… Ovo se zaista događalo među ljudima. Tako se Bog otvara ljudskom rodu i kaže: „Ko zbog Mojih reči ne žudi za Mnom? U kome se zbog Moje ljubavi ne rađaju osećanja privrženosti?“ Budimo iskreni, svi ljudi su spremni da prihvate Božje reči i među njima nema nijednog koji ne voli da čita reči Božje; samo što nisu u stanju da Božje reči sprovedu u delo, jer su sputani svojom prirodom. Nakon što pročitaju Božje reči, mnogi ljudi ne mogu da podnesu da se od njih razdvoje, i u njima buja ljubav prema Bogu. Tako Bog još jednom proklinje Sotonu, ponovno razotkrivajući njegovo ružno lice. „Ova era, u kojoj se Sotona ponaša nekontrolisano i sumanuto poput tiranina“ takođe je upravo ono doba kada Bog započinje Svoje zvanično veliko delo na zemlji. On zatim započinje delo uništavanja sveta. Drugim rečima, što više Sotona besni, pre će doći Božji dan. Prema tome, što više Bog govori o Sotoninoj razuzdanosti, sve bliži je dan kada će Bog uništiti svet. To je ono što Bog objavljuje Sotoni.

Zašto je Bog uzastopno govorio: „(…) štaviše, iza Mojih leđa, oni se upuštaju u one ’pohvalne’ prljave rabote. Misliš li da telo, kojim Sebe zaodevam, ne zna ništa o tvojim postupcima, o tvom ponašanju i o tvojim rečima?“ On ove reči nije izgovorio samo jedanput ili dvaput. Zašto? Jednom kada Bog uteši ljude i oni postanu svesni Božje tuge zbog ljudskog roda, postaje im lako da zaborave prošlost dok s mukom grabe napred. Ipak, Bog prema ljudima nije ni najmanje popustljiv: On je i dalje usmeren na njihove misli. Tako On iznova poručuje ljudima da sebe spoznaju, da prestanu sa svojim razvratom, da se više ne upuštaju u takve pohvalne prljave rabote i da više nikada ne obmanjuju Boga u telu. Iako se ljudske prirode ne menjaju, korisno je podsetiti ih više puta. Nakon ovoga, Bog govori iz ljudske perspektive kako bi otkrio tajne u njihovim srcima: „Mnogo sam godina trpeo vetar i kišu, pa sam tako iskusio i gorčinu ljudskog sveta; međutim, nakon pažljivijeg razmišljanja, nema te patnje koja telesnu ljudskost može naterati da izgubi nadu u Mene, a još manje mogu ikakve slasti navesti ljude u telu da prema Meni postanu hladni, malodušni i prezrivi. Da li je njihova ljubav prema Meni zaista ograničena na nedostatak patnje ili na nedostatak slasti?“ „Sve ispod sunca je prazno“ – ove reči zaista imaju skriveno značenje. Dakle, Bog kaže da ništa ne može naterati ljude da izgube nadu u Njega, kao ni da prema Njemu postanu hladni. Ako ljudi ne vole Boga, to je isto kao da su mrtvi; ako ne vole Boga, onda je njihova patnja uzaludna, a sreća u kojoj uživaju prazna, i pridodaje se njihovim gresima. Pošto nijedan čovek istinski ne voli Boga, On kaže: „Da li je njihova ljubav prema Meni zaista ograničena na nedostatak patnje ili na nedostatak slasti?“ Kako bi u svetu ljudskosti iko mogao da postoji bez patnje ili slasti? Svaki put iznova, Bog kaže: „Nijedan čovek nikada nije zaista video Moje lice, niti je ikada zaista čuo Moj glas, jer Me ljudi zaista ne spoznaju.“ Bog kaže da Ga ljudi zaista ne spoznaju, međutim, zašto On od ljudi traži da Ga spoznaju? Nije li ovo protivrečno? Svaka pojedinačna Božja reč ima određenu svrhu. Pošto su ljudi otupeli, Bog koristi načelo da 100% Svog dela obavlja posredstvom ljudi kako bi na kraju posedovao 0,1 odsto u svakome od njihovih srca. Takav je metod kojim

Bog deluje, a Bog mora tako da postupa kako bi postigao Svoje ciljeve. U tome je upravo i mudrost Božjih reči. Da li ste ovo shvatili?

Bog kaže: „Kada neposredno otkrivam Svoje tajne i jasno pokazujem Svoju volju u telu, vi na to ne obraćate pažnju; slušate zvukove, ali ne shvatate njihovo značenje. Preplavljen sam tugom. Iako sam u telu, nisam u stanju da obavljam delo službe tela.“ S jedne strane, ove reči nagone ljude da, usled sopstvene otupelosti, preuzmu inicijativu da sarađuju sa Bogom; s druge strane, Bog otkriva pravo lice Svog božanstva u ovaploćenom telu. Pošto su ljudi premali rastom, otkrivenje božanstva tokom perioda dok je Bog u telu jedino je u skladu sa njihovom sposobnošću da to prihvate. Tokom ovog koraka dela, većina ljudi i dalje nije u stanju da to potpuno prihvati, što dovoljno pokazuje koliko su neprijemčivi. Prema tome, tokom ovog dela, božanstvo ne obavlja svoju prvobitnu funkciju u celini; ono obavlja samo njen mali deo. To pokazuje da će se u budućem delu božanstvo postepeno otkrivati saglasno stanju oporavka ljudskog roda. Međutim, božanstvo ne raste postepeno; nego predstavlja ono što ovaploćeni Bog poseduje u suštini i nije nalik ljudskom rastu.

Božje stvaranje ljudi imalo je svoju svrhu i smisao, zbog čega je On rekao: „Kada bi Moj gnev uništio čitav ljudski rod, šta bi bila svrha Mog stvaranja neba i zemlje?“ Nakon što su ljudi iskvareni, Bog je planirao da zadobije delić njih radi Svog uživanja; nije Mu bila namera da svi ljudi budu uništeni, niti da budu istrebljeni pri najmanjem kršenju Božjih upravnih odluka. Božja volja nije takva; kao što je Bog rekao, to bi bilo besmisleno. I upravo zbog ove „besmislenosti“ Božja mudrost se jasno pokazuje. Zar nije još značajnije to što Bog govori i deluje na brojne načine kako bi grdio sve ljude, sudio im i na njih udarao, da bi na kraju izabrao samo one koji Ga zaista vole? Upravo se na ovaj način otkrivaju Božja dela i time stvaranje ljudi postaje još značajnije. Prema tome, većina Božjih reči se izgovara da naprosto pluta pored ljudi; ovo je stoga da bi se postigao cilj, a to je upravo stvarnost jednog dela Njegovih reči.

Dodatak
Poglavlje 1

Ono što od vas tražim da učinite nije nejasna i prazna teorija o kojoj govorim, niti je to ljudskom mozgu nezamislivo ili ljudskom telu neostvarivo. Ko je kadar za potpunu odanost u Mojoj kući? I ko može da prinese sve svoje u Mom carstvu? Da nije bilo otkrivenja Moje volje, da li biste zaista zahtevali od sebe da udovoljite Mom srcu? Niko nikada nije razumeo Moje srce i niko nikada nije sagledao Moju volju. Ko je ikada video Moje lice ili čuo Moj glas? Da li je Petar? Ili Pavle? Ili Jovan? Ili Jakov? Koga sam Ja ikada zaodenuo ili posedovao ili koristio? Iako se Moje prvo ovaploćenje dogodilo u božanstvu, telo kojim sam Sebe zaodenuo nije poznavalo ljudske patnje, jer nisam bio ovaploćen u obličju, pa se ne bi moglo reći da je telo u potpunosti izvršilo Moju volju.

Može se reći da se Moja volja sprovodi u telu samo onda kada je Moje božanstvo u stanju da u osobi normalne ljudskosti čini ono što bih Ja činio i da govori ono što bih Ja govorio, bez ikakvog sputavanja ili prepreka. Pošto je Moja normalna ljudskost u stanju da zaštiti Moje božanstvo, tako se postiže Moj cilj da budem ponizan i skriven. Tokom etape dela u telu, iako božanstvo deluje direktno, ljudima nije lako da vide takve postupke, a to je samo zbog života i postupaka normalne ljudskosti. Ovo ovaploćenje ne može da posti 40 dana kao prvo ovaploćenje, već deluje i govori normalno; iako On otkriva tajne, On je vrlo normalan; stvari nisu onakve kakvim ih ljudi zamišljaju – Njegov glas nije poput groma, Njegovo lice ne blista svetlošću, a nebesa se na zatresu kad On korača. Da je to slučaj, tada u ovome ne bi bilo nimalo Moje mudrosti, i bilo bi nemoguće posramiti i poraziti Sotonu.

Kada iza štita normalne ljudskosti pokažem Svoje božanstvo, Ja stičem punu slavu, ostvaruje se Moje veliko delo i ne postoje nikakve poteškoće. Ovo je stoga što je cilj Mog ovaploćenja, pre svega, u tome da svima koji u Mene veruju omogući da vide dela Mog božanstva u telu i da vide Samog praktičnog Boga, i time se u ljudskim srcima odagna mesto koje zauzima nevidljivi i nedodirljivi Bog. Budući da jedem, odevam se, spavam, živim i ponašam se kao normalna osoba, budući da govorim i smejem se kao normalna osoba i imam potrebe normalne osobe, dok pritom posedujem i suštinu potpunog božanstva, Mene nazivaju „praktičnim Bogom“. Ovo nije apstraktno, već se lako razume; u tome se može videti u kom segmentu leži srž Moga dela i na koju fazu dela sam usredsređen. Osnovni cilj Mog ovaploćenja jeste da otkrijem Svoje božanstvo kroz normalnu ljudskost. Nije teško videti da je središte Moga dela u drugom segmentu doba suda.

U Meni nikada nije bilo ljudskog života, niti ikakvog traga čoveka. Ljudski život nije nikada zauzimao mesto u Meni i nikada nije potisnuo otkrivenje Moga božanstva. Prema tome, što se više izražava Moj glas na nebu i volja Moga Duha, to više Sotona može biti posramljen, pa je sve lakše sprovoditi Moju volju unutar normalne ljudskosti. Sama ova činjenica je porazila Sotonu; Sotona je već sasvim posramljen. Iako sam skriven, to ne ometa izjave i postupke Mog božanstva – ovo je dovoljno da pokaže da sam pobedio i da sam stekao potpunu slavu. Pošto je Moje delo u telu nesputano i zato što praktični Bog sada ima mesto u ljudskim srcima i pustio je korene u njihovim srcima, potpuno je dokazano da sam porazio Sotonu. I pošto Sotona nije u stanju da više deluje među ljudima i zato što je teško usaditi Sotonino svojstvo u ljudskom telu, Moja volja se nesmetano odvija. Sadržaj Moga dela je, pre svega, u tome da sve ljude navedem da vide Moja čudesna dela i da vide Moje pravo lice: Ja nisam nedostižan, ne uzdižem se na nebu i nisam nejasan i bezobličan. Nisam nevidljiv poput vazduha, niti sam nalik oblaku koji lebdi i koga je lako oduvati; umesto toga, iako živim među ljudima i proživljavam slatkoću, kiselost, gorčinu i ljutinu među ljudima, Moje se telo ipak suštinski razlikuje od čovekovog. Većini ljudi nije lako da se Mnome bave, a ipak većina i žudi da se Mnome bavi. Kao da postoje ogromne, nedokučive tajne u ovaploćenom Bogu. Zbog

direktnog otkrivenja božanstva i zbog štita ljudskog izgleda, ljudi se s poštovanjem drže podalje od Mene, verujući da sam Ja milostiv Bog pun ljubavi, ali se i plaše Mog veličanstva i gneva. Prema tome, oni u svojim srcima žele da iskreno razgovaraju sa Mnom, ali ne mogu da čine ono što žele – u onome za čime im srce žudi, snaga im nedostaje. Takvo je stanje svih u ovim okolnostima – što su ljudi više ovakvi, to je veći dokaz otkrivenja raznih aspekata Moje naravi, čime se ostvaruje cilj, a to je da čovek spozna Boga. Međutim, ovo je sekundarno; ključno je da se ljudi nateraju da spoznaju Moja čudesna dela iz delovanja Mog tela, što će ih navesti da spoznaju suštinu Božju; Ja nisam, kao što ljudi zamišljaju, nenormalan i natprirodan. Naprotiv, Ja sam praktični Bog koji je normalan u svemu. Odagnava se Moje mesto u ljudskim predstavama i oni Me spoznaju u stvarnosti. Tek tada zauzimam Svoje pravo mesto u ljudskim umovima.

Pred svim ljudima, ne samo da nikada nisam uradio ništa natprirodno što su ljudi cenili, nego sam i krajnje običan i normalan; Ja namerno ne dozvoljavam da ljudi u Mom ovaploćenom telu vide išta što ima ikakav nagoveštaj Boga. Međutim, zahvaljujući Mojim rečima, ljudi su potpuno osvojeni i pokoravaju se Mom svedočanstvu. Jedino tako ljudi spoznaju Mene u telu, bez bojazni i na temelju potpunog verovanja da Bog zaista postoji. Na ovaj način, ljudsko znanje o Meni postaje stvarnije, jasnije i sasvim neokaljano njihovim dobrim ponašanjem; sve je rezultat direktnog delovanja Mog božanstva, koje ljudima pruža veće znanje o Mom božanstvu, jer je jedino božanstvo pravo lice Božje i suštinsko svojstvo Božje. Ljudi bi ovo trebalo da vide. Ono što želim jesu reči, dela i postupci koji su u božanstvu – ne hajem za reči i postupke u ljudskosti. Moj cilj je da živim i delujem u božanstvu – ne želim da pustim koren i da klijam u ljudskosti, niti želim da prebivam u ljudskosti. Razumete li šta govorim? Iako sam u ljudskosti gost, Ja to ne želim; Ja delujem u potpunom božanstvu i samo na taj način ljudi mogu bolje da shvate Moje pravo lice.

Poglavlje 10

Za vreme izgradnje crkve, Bog gotovo da nije pominjao izgradnju carstva. Čak i kad ga je spominjao, činio je to na jeziku tadašnjeg vremena. Kada je nastupilo Doba carstva, Bog je jednim potezom otpisao određene metode i brige tog vremena izgradnje crkve i nikada više nije prozborio ni jednu jedinu reč o njima. Upravo je to osnovno značenje „Samog Boga“ koji je uvek nov i nikada star. Ma koliko dobro da su stvari bile učinjene u prošlosti, one su, na kraju krajeva, deo minule ere, tako da Bog te prošle događaje svrstava u ono što se dogodilo u vreme pre Hrista, dok je današnje vreme poznato kao vreme posle Hrista. Iz toga se vidi da je izgradnja crkve bila preduslov za izgradnju carstva; ona je postavila temelje Božjoj primeni Svoje suverene moći u carstvu. Izgradnja crkve je slika današnjice; Božje delo na zemlji je prvenstveno usmereno na deo koji se tiče izgradnje carstva. Pre nego što je završio izgradnju crkve, On se već bio pripremio

za čitavo delo koje je trebalo da se obavi, a kada je došlo vreme, zvanično je započeo Svoje delo. Zato je Bog rekao: „Doba carstva je, ipak, drugačije od prošlih vremena. Ne tiče ga se kako se čovek ponaša; Ja sam se radije spustio na zemlju da bih lično izvršio Svoje delo, što je nešto što ljudska bića ne mogu ni da pojme ni da ostvare.“ Zaista, ovo delo mora da izvrši Bog lično – nijedan čovek nije sposoban da obavi takvo delo; ljudi naprosto nisu dorasli tome. Ko bi, osim Boga, mogao da obavlja tako veliko delo među ljudima? Ko je još sposoban da „kinji“ čitavo čovečanstvo skoro do smrti? Da li bi ljudi ikada mogli da organizuju takav posao? Zašto On kaže: „Spustio sam se na zemlju da bih lično izvršio Svoje delo“? Da li je Duh Božji zaista mogao da nestane iz celog svemira? Rečenica „Spustio sam se na zemlju da bih lično izvršio Svoje delo“ odnosi se kako na činjenicu da je Duh Božji ovaploćen u telu da bi sproveo delo, tako i na činjenicu da Duh Božji očigledno deluje kroz ljudski rod. Lično vršeći Svoje delo, On omogućava mnogim ljudima da svojim očima vide Samog Boga; nije im potrebno da Ga pažljivo traže u sopstvenom duhu. Štaviše, On omogućava svim ljudima da delovanje Duha vide sopstvenim očima, pokazujući im da postoji suštinska razlika između tela čoveka i tela Boga. Istovremeno, širom svemira, sveta vaseljene, Duh Božji je na delu. Svi Božji ljudi koji su prosvećeni, koji su prihvatili Božje ime, vide kako Duh Božji deluje i time se još bolje upoznaju sa ovaploćenim Bogom. Stoga, samo ako božanstvo Boga deluje neposredno – to jest, samo kada je Božji Duh u stanju da deluje bez i najmanjeg ometanja – čovečanstvo može da se upozna sa Samim praktičnim Bogom. Ovo je suština izgradnje carstva.

Koliko puta je Bog bio ovaploćen u telu? Možda nekoliko puta? Zašto je Bog više puta primetio: „Jednom sam sišao u svet ljudi i doživeo i posmatrao njihovu patnju, ali to sam učinio ne ispunivši svrhu Svog ovaploćenja“? Da li se Bog ovaplotio nekoliko puta, ali ga čovečanstvo ni jedan jedini put nije poznalo? To nije smisao ove izjave. Kada se Bog prvi put ovaplotio, Njegov cilj zapravo nije bio da Ga ljudi upoznaju; On je zapravo izvršio svoje delo i potom nestao, a da niko to nije primetio, niti čak imao priliku da Ga upozna. On nije dozvolio ljudima da Ga u potpunosti upoznaju, niti je u potpunosti posedovao značaj ovaploćenja; zato se nije moglo reći da je On u potpunosti bio ovaploćen. Prilikom prvog ovaploćenja, Bog je samo koristio fizičko telo oslobođeno grešne prirode da bi izvršio to delo; kada ga je završio, nije bilo potrebe za daljim pominjanjem. Što se tiče onih ljudi koje je Bog koristio tokom vekova, takvi slučajevi još manje zaslužuju da se nazivaju „ovaploćenjima“. Jedino Sâm praktični Bog, koji je pod okriljem normalne ljudskosti i koji ima unutrašnje, potpuno božanstvo, i čiji je cilj da omogući čovečanstvu da Ga upozna, danas može u potpunosti da se nazove „ovaploćenjem“. Značaj prve Božje posete ovom svetu čini jedan aspekt značaja onoga što se danas naziva ovaploćenjem – ali, ova poseta nikako ne obuhvata puno značenje onoga što je sada poznato kao ovaploćenje. Zato je Bog rekao, „ne ispunivši značaj Svog ovaploćenja“. Doživljavanje i posmatranje ljudske patnje, kako kažu Božje reči, odnose se na Božji Duh i na dva ovaploćenja. Zato je Bog rekao: „Kada je izgradnja

carstva već počela, Moje ovaploćeno telo je zvanično počelo da obavlja Moju službu; to jest, Car carstva je zvanično preuzeo Svoju suverenu vlast.“ Iako je izgradnja crkve bila svedočanstvo Božjem imenu, delo još nije bilo zvanično započelo; tek se danas može reći da se gradi carstvo. Sve što je ranije urađeno bilo je samo uzorak; to nije bila prava stvar. Iako je rečeno da je carstvo počelo, u njemu se još nije bilo radilo. Tek danas, sada kada se posao obavlja unutar Božjeg božanstva i kada je Bog zvanično započeo Svoje delo, čovečanstvo je konačno ušlo u carstvo. Prema tome, „silazak carstva u ljudski svet – daleko od pukog doslovnog ispoljavanja – jeste stvarni silazak; to je jedan aspekt značenja ’stvarnosti primene’“. Ovaj citat je prikladan sažetak gornjeg izlaganja. Nakon što je dao ovaj opis, Bog nastavlja da oslikava opšte stanje čovečanstva, držeći ljude u stanju stalne zauzetosti. „Širom sveta, svi postoje unutar Moje milosti i blagosti, ali isto tako je i celo čovečanstvo izloženo Mom sudu i takođe je izloženo Mojim kušnjama.“ Ljudskim životom upravljaju određena načela i pravila, onako kako ih je Bog uredio, i oni uključuju sledeće: postojaće vreme sreće, trenuci frustracije i, povrh svega, postojaće vreme oplemenjivanja kroz teškoće koje se moraju istrpeti. Tako niko neće živeti život čiste sreće ili čiste patnje; svaki život će imati svoje uspone i padove. U celom čovečanstvu, ne samo da su Božja milost i blagost očigledne, već su očigledni i Njegov sud i celokupna Njegova narav. Može se reći da svi ljudi postoje usred Božjih iskušenja, zar ne? Diljem ovog prostranog sveta, ljudi su zauzeti pronalaženjem izlaza za sebe. Oni nisu sigurni kakvu ulogu igraju, a neki čak, usuda radi, narušavaju ili gube svoje živote. Čak ni Jov nije bio izuzetak od tog pravila: premda je i on istrajavao u Božjim kušnjama, ipak je tražio izlaz za sebe. Niko nikada nije bio kadar da ostane čvrst kroz Božje kušnje. Zbog ljudske pohlepe i prirode, niko nije u potpunosti zadovoljan svojim trenutnim stanjem, i niko ne stoji čvrsto kroz kušnje; svi se raspadaju pod Božjim sudom. Kada bi Bog bio ozbiljan prema čoveku, i kada bi On i dalje imao tako stroge zahteve od ljudi, onda bi bilo baš kao što je rekao: „Cela ljudska rasa bi se srušila pod Mojim plamenim pogledom.“

Uprkos činjenici da je izgradnja carstva zvanično počela, pozdrav carstvu tek treba zvanično da se oglasi; sada je to samo proročanstvo onoga što će doći. Kada svi ljudi budu upotpunjeni i sve nacije na zemlji postanu Hristovo carstvo, to će biti vreme kada će sedam gromova zatutnjati. Današnji dan je korak ka toj etapi; juriš je pokrenut prema tom danu. To je Božji plan i on će se u bliskoj budućnosti ostvariti. Međutim, Bog je već postigao sve što je izgovorio. Dakle, jasno je da su nacije na zemlji samo zamkovi od peska, koji podrhtavaju dok se podiže plima: poslednji dan je neizbežan, i velika crvena aždaja će se srušiti pod Božjom rečju. Da bi se obezbedilo uspešno sprovođenje Njegovog plana, anđeli sa neba spustili su se na zemlju, čineći sve što mogu da udovolje Bogu. Sam ovaploćeni Bog zauzeo je položaj na bojnom polju da bi vodio rat protiv neprijatelja. Gde god da se ovaploćenje pojavi, to je mesto na kojem je neprijatelj istrebljen. Kina će biti prva koja će biti uništena; biće potpuno uništena rukom Božjom. Bog tamo neće imati ni trunku milosti. Dokaz progresivnog kolapsa velike crvene aždaje

može se videti u stalnom sazrevanju ljudi; to je očigledno i svakome vidljivo. Sazrevanje naroda znak je smrti neprijatelja. Ovo je deo objašnjenja onoga što se podrazumeva pod „odmeravati snage“. Dakle, Bog je u više navrata podsetio ljude da Mu daju lepa svedočanstva kako bi se poništio status koji predstave podržavaju u srcima ljudi, a to je ružnoća velike crvene aždaje. Bog koristi takve podsetnike da oživi veru ljudi i na taj način ostvaruje dostignuća u Svom delu. To je zato što je Bog rekao: „Šta su, tačno, ljudi sposobni da urade? Zar nije bolje da to uradim sam?“ Svi ljudi su takvi; ne samo da su nesposobni, već se i lako obeshrabre i razočaraju. Iz tog razloga, oni ne mogu da upoznaju Boga. Bog ne oživljava samo veru u čoveku; On takođe potajno i stalno uliva ljudima snagu.

Zatim je Bog počeo da se obraća čitavoj vaseljeni. Ne samo da je Bog započeo svoje novo delo u Kini, već je širom vaseljene počeo da obavlja novo delo današnjice. Budući da Bog želi da otkrije sve Svoje postupke širom sveta da bi svi ljudi koji su Ga izdali ponovo došli da se pokore pred Njegovim prestolom, u ovoj etapi dela Božji sud će i dalje sadržati Njegovu milost i blagost. Bog koristi tekuće događaje širom sveta kao prilike da izazove paniku kod ljudi, čime ih podstiče da traže Boga da bi se mogli vratiti i biti pred Njim. Zato Bog kaže: „To je jedan od načina na koji radim i bez sumnje je čin spasenja za čovečanstvo, a ono što im pružam i dalje je vrsta ljubavi.“ Ovde Bog izlaže istinsku prirodu čovečanstva sa tačnošću koja je prodorna, bez premca i bez napora. Zbog toga ljudi od sramote kriju svoja lica, potpuno poniženi. Svaki put kada Bog govori, On nekako uvek uspe da ukaže na neki aspekt sramotnog učinka ljudi, tako da, dok su opušteni, ljudi ne zaboravljaju da upoznaju sami sebe i ne smatraju upoznavanje sebe nekim starim zadatkom. Shodno ljudskoj prirodi, ako bi Bog prestao da ukazuje na njihove greške samo na trenutak, oni bi vrlo lako postali razvratni i nadmeni. Zato Bog danas ponovo kaže: „Ljudska bića – daleko od toga da cene zvanja koja sam im dodelio – mnoga od njih, zbog zvanja ’uslužitelj’, nose gorčinu u svojim srcima, dok mnoga druga, zbog zvanja ’Moj narod’, gaje ljubav prema Meni u svojim srcima. Niko ne treba da pokušava da Me prevari; Moje oči su svevideće!“ Čim ljudi pročitaju ovu izjavu, odmah se osećaju neprijatno. Oni osećaju da su njihovi nekadašnji postupci bili previše nezreli i da su sadržali baš onu vrstu prljavog posla koja vređa Boga. Nedavno su želeli da udovolje Bogu, ali, iako su više nego voljni, oni nemaju moć da to učine, i ne znaju šta treba da učine. Nesvesno im je ulivena nova odlučnost. To je dejstvo čitanja ovih reči nakon što se čovek opusti.

S jedne strane, Bog kaže da je Sotona do krajnosti bezuman, dok, s druge strane, On ukazuje da se stara priroda, kojom se odlikuje većina ljudi, nije promenila. Iz ovoga postaje jasno da se Sotonine aktivnosti ispoljavaju kroz ljude. Stoga Bog često podseća ljude da ne budu razvratni, da ih Sotona ne bi proždrao. To ne predskazuje samo da će se neki ljudi pobuniti; štaviše, to je alarm koji zvoni da upozori ljude da što pre ostave prošlost po strani i da traže današnji dan. Niko ne želi da bude opsednut demonima, niti da podlegne zlim duhovima, tako da im Božje reči još više služe kao upozorenje i

opomena. Međutim, kada većina ljudi pređe u suprotnu krajnost, kada ama baš svakoj Božjoj reči pridaju ogroman značaj, Bog im uzvrati rečima: „Većina ljudi čeka da im Ja otkrijem još više tajni na koje mogu da pare oči. Međutim, čak i kada bi uspeo da shvatiš sve tajne neba, šta bi tačno mogao da učiniš sa tim znanjem? Da li će to povećati tvoju ljubav prema Meni? Da li bi to pokrenulo tvoju ljubav prema Meni?“ Iz ovoga je očigledno da ljudi ne koriste Božju reč da bi upoznali Boga i voleli Boga, već da povećaju zalihe u svom „malom skladištu“. Dakle, Bog koristi frazu „da pare oči“ da bi opisao ljudski ekstremizam, što pokazuje da ljudska ljubav prema Bogu još uvek nije potpuno čista. Da Bog nije otkrio tajne, ljudi ne bi pridavali veliku važnost Njegovim rečima, već bi ih samo ovlaš pogledali, bacajući kratak pogled kao da se dive cveću dok pored njega galopiraju na konju. Oni ne bi odvojili vreme da zaista razmisle o Božjim rečima, niti da ih promisle. Većina ljudi ne ceni Njegovu reč. Ne trude se mnogo da bi jeli i pili Njegove reči; umesto toga, oni ih samo površno pogledaju. Zašto Bog danas govori drugačije nego što je to činio u prošla vremena? Zašto su sve njegove reči tako nedokučive? Neki od primera su reč „krunisati“ u izrazu „nikada ih ne bih tako ležerno krunisao ovakvim nazivima“, „najčistije zlato“ u izrazu „ima li koga da primi najčistije zlato od kojeg su Moje reči sačinjene“, Njegovo prethodno pominjanje „obrade“ u izrazu „bez ikakve obrade od strane Sotone“ i druge slične fraze. Ljudi ne razumeju zašto Bog govori na ovaj način; oni ne mogu da shvate zašto On govori na tako šaljiv, duhovit i provokativan način. Upravo su to ispoljavanja svrhe Božjeg govora. Od samog početka, ljudi su uvek bili nesposobni da shvate Božju reč, i činilo se kao da su Njegove izjave zaista prilično ozbiljne i stroge. Dodajući najmanju dozu humora – dodajući nekoliko dosetki tu i tamo – On je u stanju da razvedri raspoloženje Svojom rečju i da omogući ljudima da donekle opuste mišiće. Na taj način, On je u stanju da postigne još jače dejstvo, primoravajući svakog čoveka da razmišlja o Božjoj reči.

Poglavlje 11

Golom ljudskom oku se čini da nema promene u Božjim izjavama tokom ovog perioda, a to je stoga što ljudi nisu u stanju da dokuče zakone po kojima Bog govori i ne shvataju kontekst Njegovih reči. Nakon što pročitaju reči Božje, ljudi ne veruju da u ovim rečima ima ikakvih novih tajni; stoga su nesposobni da vode živote koji su izuzetno sveži, već umesto toga žive životima koji su ustajali i ugasli. Međutim, vidimo da u Božjim izjavama postoji dublji nivo značenja, onaj koji je čoveku i nedokučiv i nedostižan. Za čoveka je danas najveći blagoslov da ima dovoljno sreće da pročita te reči Božje. Da nema nikoga da pročita ove reči, čovek bi zauvek ostao nadmen, samopravedan, bez znanja o sebi i nesvestan toga koliko nedostataka zapravo ima. Nakon što pročitaju duboke, nedokučive reči Božje, ljudi im se potajno dive, i u njihovim srcima je istinsko uverenje, neokaljano lažima; njihova srca postaju originalan proizvod, a ne krivotvorena

roba. Upravo se ovo dešava u ljudskim srcima. Svako u svom srcu ima svoju priču. Kao da sami sebi poručuju: „Ovo je najverovatnije rekao Sâm Bog – ako nije Bog, ko bi drugi mogao da izjavi takve reči? Zašto ja ne mogu da ih izgovorim? Zašto nisam u stanju da obavim takav posao? Čini se da je ovaploćeni Bog o kome Bog govori zaista stvaran i da je Sâm Bog! Više neću sumnjati. U suprotnom, moguće je da će, kada bude stigla ruka Božja, biti prekasno za kajanje!“ Ovako u svojim srcima razmišlja većina ljudi. Pošteno je reći da bi, od dana kada je Bog počeo da govori, pa sve do danas, svi ljudi propali da nije bilo podrške Božjih reči. Zašto se kaže da celo ovo delo obavlja Sâm Bog, a ne čovek? Da Bog nije koristio reči da podrži život crkve, svi bi nestali bez traga. Nije li ovo sila Božja? Da li je ovo zaista čovekova rečitost? Jesu li ovo jedinstveni čovekovi talenti? Nipošto nisu! Da nema seciranja, niko ne bi znao koja krvna grupa teče njegovim venama, ne bi znao koliko srca ili koliko mozgova ima, i svi bi mislili da poznaju Boga. Zar ne znaju da u njihovom znanju i dalje postoji protivljenje? Nije ni čudo što Bog kaže: „Svaki pojedinac u ljudskom rodu treba da prihvati da ga prouči Moj Duh, treba pažljivo da proveri svaku svoju reč i postupak i, povrh toga, treba da posmatra Moja čudesna dela.“ Iz ovoga se može videti da Božje reči nisu besciljne i neosnovane. Bog se ni prema jednom čoveku nije nikada nepravedno ophodio; čak ni Jov, uz svu svoju veru, nije bio izuzet – i on je bio seciran i nije mu ostavljeno da se od svoje sramote igde sakrije. O današnjim ljudima da i ne govorimo. Stoga, Bog nakon toga odmah pita: „Kako se osećate u trenutku dolaska carstva na zemlju?“ Božje pitanje je malo važno, ali su ljudi pred njim zbunjeni: „Šta osećamo? Još uvek ne znamo kada će carstvo doći, pa kako bismo onda mogli da govorimo o osećanjima? Štaviše, nemamo pojma. Ako bi išta trebalo da osećam, onda bi to bila ’začuđenost’ i ništa drugo.“ Ovo pitanje zapravo nije cilj Božjih reči. Iznad svega, u ovoj jednoj rečenici – „Kada Moji sinovi i Moj narod pohrle prema Mom prestolu, Ja zvanično započinjem sud pred velikim belim prestolom“ – rezimiran je razvoj čitavog duhovnog carstva. Nikome nije poznato šta tokom ovog vremena Bog želi da radi u duhovnom carstvu i, tek nakon što Bog izjavi ove reči, u ljudima nastupa blago buđenje. Pošto postoje različiti koraci u Božjem delu, razlikuje se i Božje delo u celoj vaseljeni. Tokom ovog vremena, Bog uglavnom spasava sinove i narod Božji, što će reći, pastirski usmeravani od strane anđela, sinovi i narod Božji počinju da prihvataju da se lome i da prolaze kroz obračunavanje, zvanično počinju da raspršuju svoje misli i predstave i rastaju se sa svakim tragom ovog sveta; drugim rečima, zvanično započinje „sud pred velikim belim prestolom“ o kome Bog govori. Pošto je to sud Božji, Bog mora da pusti Svoj glas – i, premda se sadržaj razlikuje, cilj je uvek isti. Danas, sudeći po tonu kojim Bog govori, čini se da su Njegove reči upućene određenoj grupi ljudi. Pre svega, ove se reči zapravo odnose na prirodu celog ljudskog roda. One direktno zasecaju čovekovu kičmenu moždinu, ne štede ljudska osećanja i otkrivaju celinu njegove suštine, ne izostavljajući ništa i ne propuštajući ništa. Počevši od danas, Bog zvanično otkriva pravo lice čoveka i tako „pušta glas Svoga Duha po celoj vaseljeni“. Na kraju se postiže sledeći efekat: „Svojim rečima ću oprati sve ljude i stvari,

među svime što je na nebu i na zemlji, tako da zemlja više ne bude prljava i razvratna, već da bude sveto carstvo.“ Ove reči predstavljaju budućnost carstva, koje je u potpunosti Hristovo carstvo, baš kao što je Bog rekao: „Sve je dobar plod, svi su vredni zemljoradnici.“ Naravno, ovo će se dogoditi u celoj vaseljeni i neće biti ograničeno samo na Kinu.

Tek kada Bog počne da govori i da deluje, ljudi u svoji predstavama stiču malo znanja o Njemu. U početku, ovo znanje postoji samo u njihovim predstavama, međutim, kako vreme prolazi, ljudske misli su sve beskorisnije i sve nepodobnije za ljudsku upotrebu; prema tome, oni počinju da veruju u sve što Bog kaže, u toj meri da „stvaraju mesto za praktičnog Boga u svojoj svesti“. Ljudi jedino u svojoj svesti imaju mesto za praktičnog Boga. U stvarnosti, međutim, oni ne poznaju Boga i izgovaraju jedino prazne reči. Ipak, u poređenju sa prošlošću, ostvarili su ogroman napredak, iako i dalje postoji velika razlika u odnosu na Samog praktičnog Boga. Zašto Bog uvek kaže: „Svaki dan hodam usred neprekidnog toka ljudi i svaki dan delujem u svakoj osobi“? Što više Bog govori takve stvari, ljudi sve više mogu da ih uporede sa postupcima Samog praktičnog Boga današnjice, i tako mogu bolje da spoznaju praktičnog Boga u stvarnosti. Pošto se Božje reči izgovaraju iz perspektive tela i kazuju jezikom ljudskog roda, ljudi mogu u potpunosti da shvate reči Božje kada ih odmere prema materijalnim stvarima i time se postiže veći efekat. Pored toga, Bog svaki put iznova govori o liku „Sebe“ u ljudskim srcima i o „Sebi“ u stvarnosti, zbog čega su ljudi spremniji da očiste lik Božji u svojim srcima, a time i spremniji da spoznaju Samog praktičnog Boga i Njime se bave. U tome je mudrost Božjih reči. Što više Bog govori takve stvari, veća je korist za ljudsko bogopoznanje, pa otud Bog kaže: „Da se nisam ovaplotio, čovek Me nikada ne bi spoznao, a čak i da Me je spoznao, ne bi li takvo znanje i dalje bilo predstava?“ I zaista, ako bi se od ljudi tražilo da Boga spoznaju prema svojim predstavama, njima bi to bilo lako; bili bi opušteni i srećni, a time bi Bog zauvek bio nejasan i nepraktičan u ljudskim srcima, što bi dokazalo da Sotona, a ne Bog, ima vrhovnu vlast nad celom vaseljenom; prema tome, Božje reči „povratio sam Svoju silu“ zauvek bi ostale prazne.

Kada božanstvo počne neposredno da deluje, to je trenutak kada se carstvo zvanično spušta u svet čoveka. Međutim, ovde se upravo kaže da se carstvo spušta među ljude, a ne da se carstvo oblikuje među ljudima – i stoga se danas govori o izgradnji carstva, a ne o načinu na koji se ono oblikuje. Zašto Bog uvek kaže: „Sve stvari su utihnule“? Da li je moguće da su se sve stvari zaustavile i stoje nepomično? Da li je moguće da velike planine zaista utihnu? Zašto onda ljudi nemaju nikakav osećaj za to? Da li je moguće da je Božja reč pogrešna? Ili Bog preteruje? Budući da se sve što Bog čini odvija u određenom okruženju, niko toga nije svestan, niti je u stanju da to zapazi svojim očima, pa ljudi mogu samo da slušaju Boga kako govori. Zbog veličanstva kojim Bog deluje, kada Bog stigne, kao da nastupi ogromna promena na nebu i na zemlji; a Bogu se čini da svi posmatraju ovaj trenutak. Danas, činjenice tek treba da stignu. Ljudi su naučili vrlo malo iz segmenta doslovnog značenja Božjih reči. Pravo značenje čeka

na vreme kada sebe budu pročistili od svojih predstava; tek tada će postati svesni šta ovaploćeni Bog danas radi na zemlji i na nebu. Nije da u narodu Božjem u Kini postoji samo otrov velike crvene aždaje, već se u njima i priroda velike crvene aždaje izdašnije i jasnije otkriva. Međutim, Bog o tome ne govori neposredno, već tek ponešto pomene o otrovu velike crvene aždaje. Na ovaj način, On ne razotkriva neposredno čovekove ožiljke, što je korisnije za čovekov napredak. Mladunčad velike crvene aždaje ne voli da se pred drugima naziva potomstvom velike crvene aždaje. Kao da se stide reči „velika crvena aždaja“; niko od njih nije spreman da govori o ovim rečima, pa stoga Bog jedino kaže: „Ova etapa Mog dela prvenstveno je usredsređena na vas, i ovo je jedan aspekt važnosti Mog ovaploćenja u Kini.“ Tačnije, Bog je uglavnom došao da osvoji arhetipske predstavnike mladunaca velike crvene aždaje, i u tome je značaj Božjeg ovaploćenja u Kini.

„Kada lično dođem među ljude, anđeli istovremeno započinju delo pastirskog usmeravanja.“ U stvari, nije bukvalno reč o tome da Božji Duh stiže u svet čoveka tek kada anđeli započnu svoj rad među narodima. Već o tome da se ova dva dela – delo božanstva i anđeosko usmeravanje – obavljaju istovremeno. Zatim Bog govori ponešto o anđeoskom usmeravanju. Kada On kaže da „svi sinovi i ceo narod ne dobijaju samo kušnje i usmeravanje, već su u stanju da svojim očima gledaju pojavljivanje svakojakih vizija“, većini ljudi se od reči „vizije“ rasplamsa mašta. U ljudskoj mašti, vizije se odnose na natprirodna zbivanja. Međutim, sadržaj tog dela ostaje poznat Samome praktičnom Bogu. Vizije su sredstva posredstvom kojih anđeli deluju. Ljudima mogu da pruže osećanja ili snove, i time im omoguće da primete postojanje anđela. Ipak, anđeli za čoveka ostaju nevidljivi. Metod kojim oni deluju među sinovima i narodom Božjim sastoji se u tome da ih neposredno prosvete i prosvetle, čemu se pridodaje obračunavanje sa njima i njihovo lomljenje. Retko drže propovedi. Naravno, izuzetak predstavlja zajedništvo među ljudima; ovo se događa u zemljama izvan Kine. U Božjim rečima je sadržano otkrivenje životnih okolnosti celog ljudskog roda – naravno, ovo je prvenstveno usmereno na mladunčad velike crvene aždaje. Iz najrazličitijih stanja celog ljudskog roda, Bog bira ona koja su reprezentativna da posluže kao uzorci. Prema tome, Božje reči obnažuju ljude, a oni ne znaju za stid ili, pak, nemaju vremena da se sakriju od jarke svetlosti i bivaju potučeni u sopstvenoj igri. Brojna čovekova ponašanja grade čitavu lepezu slika, koje je Bog oslikavao od davnina do danas, i koje On oslikava od danas do sutra. On zapravo samo oslikava ruglo čoveka: neki jecaju u tami, naizgled tugujući za izgubljenim očnim vidom, neki se smeju, u neke udaraju veliki talasi, neki hodaju po valovitim planinskim putevima, neki traže usred ogromne divljine, drhteći od straha, poput ptice koju je preplašio i sam zvuk zapetog luka, duboko uplašeni da ih ne pojedu divlje životinje u planinama. U Božjim rukama, ova brojna ružna ponašanja postaju dirljivi, realistični prizori, od kojih je većina previše užasna i da se pogleda ili, pak, dovoljna da se ljudima digne kosa na glavi, ostavljajući ih unezverenima i zbunjenima. U Božjim očima, u čoveku se ne ispoljava ništa osim rugla, i premda ono može da izazove saosećanje, svejedno je ruglo. Pozicija u kojoj se čovek razlikuje od Boga sastoji

se u tome što čovekova slabost leži u njegovoj sklonosti da pokazuje ljubaznost prema drugima. Međutim, Bog je oduvek bio isti prema čoveku, što znači da je On oduvek imao isti stav. Nije uvek onoliko ljubazan koliko to ljudi zamišljaju, poput iskusne majke kojoj su deca uvek u prvom planu. U stvarnosti, da Bog nije želeo da upotrebi čitav niz metoda da bi pobedio veliku crvenu aždaju, nipošto se ne bi izložio takvom poniženju, niti dozvolio Sebi da bude podvrgnut ograničenjima čoveka. Prema Božjoj naravi, ljudi izazivaju Božji gnev svime što čine i govore, i treba da dobiju grdnju. U Božjim očima, nijedan od njih nije dorastao merilima, i njih će sve oboriti Bog. Zbog načela Božjeg dela u Kini i, povrh toga, zbog prirode velike crvene aždaje, a čemu se pridodaje činjenica da je Kina zemlja velike crvene aždaje i zemlja u kojoj boravi ovaploćeni Bog, Bog mora da proguta Svoj bes i da osvoji svu mladunčad velike crvene aždaje; ipak, On će uvek prezirati mladunčad velike crvene aždaje – odnosno, uvek će prezirati sve što potiče od velike crvene aždaje – i to se nikada neće promeniti.

Niko nikada nije bio svestan nijednog Božjeg postupka, niti je išta ikada posmatralo Njegove postupke. Recimo, kada se Bog vratio na Sion, ko je toga bio svestan? Prema tome, reči kao što su „Među ljude tiho dolazim, a zatim odlutam. Da li Me je iko ikada video?“ pokazuju da čoveku zaista nedostaju sposobnosti da prihvati zbivanja u duhovnom carstvu. U prošlosti, Bog je rekao da kada se On vrati na Sion, „sunce je ognjeno, a mesec sjajan“. Pošto su ljudi i dalje zaokupljeni Božjim povratkom na Sion – jer tek treba da Ga puste da ode – Bog neposredno izgovara reči „sunce je ognjeno, a mesec sjajan“ da bi se uskladio sa ljudskim predstavama. Shodno tome, kada na ljudske predstave udare Božje reči, ljudi vide da su Božji postupci tako čudesni i vide da su Njegove reči duboke, nedokučive i da ih niko ne može rastumačiti; stoga, oni ovu stvar ostavljaju sasvim po strani i osećaju ponešto od jasnoće u svojim duhovima, kao da se Bog već vratio na Sion, pa ljudi ovoj stvari ne pridaju veliku pažnju. Nadalje, oni jedinstvenoga srca i uma prihvataju Božje reči i više se ne uzrujavaju oko toga da će ih zadesiti katastrofa nakon što se Bog vrati na Sion. Tek tada je ljudima lako da prihvate Božje reči, jer usmeravaju celokupnu pažnju na Božje reči, a to ih ostavlja bez želje da o ičemu drugom razmišljaju.

Dodatak
Poglavlje 2

Kada ljudi gledaju praktičnog Boga, kada svoje živote lično žive sa Samim Bogom, kada sa Njim hodaju rame uz rame i sa Njim obitavaju, oni ostavljaju po strani radoznalost koja je toliko godina prisutna u njihovim srcima. Bogopoznanje o kome je prethodno bilo reči samo je prvi korak; iako ljudi imaju bogopoznanje, u srcu im ostaje mnoštvo upornih sumnji. Odakle je Bog došao? Da li Bog jede? Da li se Bog mnogo razlikuje od običnih ljudi? Da li je za Boga obračunavanje sa svim ljudima lako, običan

mačji kašalj? Da li se iz Božjih usta izgovaraju samo tajne neba? Da li je sve što On govori veće od onoga što govore sva stvorena bića? Da li svetlost isijava iz Božjih očiju? I tako dalje. Ljudske predstave su jedino za to sposobne. Ove stvari bi trebalo da razumete i da u njih uđete pre svega ostalog. U ljudskim predstavama, ovaploćeni Bog je i dalje nejasan Bog. Da nema praktičnog znanja, ljudi nikada ne bi mogli da Me razumeju i nikada u svojim iskustvima ne bi videli Moja dela. Samo zato što sam se ovaplotio, ljudi „ne mogu da dokuče" Moju volju. Da se nisam ovaplotio i da sam još uvek na nebu, i dalje u duhovnom carstvu, ljudi bi Me tada „poznavali"; poklonili bi se, obožavali Me i kroz svoja iskustva bi govorili o svom „znanju" o Meni. No, koja bi bila korist od takvog znanja? Koliko bi ono bilo vredno kao polazna osnova? Da li bi znanje koje dolazi iz ljudskih predstava moglo biti stvarno? Ja ne želim znanje iz ljudskih mozgova – Ja želim praktično znanje.

Moja volja se u svakom trenutku među vama otkriva i u svakom trenutku su prisutni Moje prosvetljenje i prosvećenje. Kada delujem neposredno u božanstvu, to se ne filtrira kroz mozak i nema potrebe da se dodaju „začini" – to je neposredan čin božanstva. Za šta su ljudi sposobni? Zar od vremena stvaranja, pa sve do danas, nisam sve lično izvršio? U prošlosti sam govorio o sedmostruko pojačanom Duhu, ali niko nije mogao da razume Njegovu suštinu – čak i kada su ljudi toga bili svesni, ipak nisu mogli u potpunosti da razumeju. Kada delujem u ljudskosti kojom upravlja božanstvo, budući da se ovo delo obavlja u okolnostima koje ljudi ne smatraju natprirodnim, već normalnim, to se naziva delom Svetog Duha. Kada delujem neposredno u božanstvu, pošto nisam sputan ljudskim predstavama i pošto za Mene ne važe ograničenja „natprirodnog" karakteristična za te predstave, ovo delo ima trenutno dejstvo; pogađa u srž stvari i dopire do same suštine. Shodno tome, ovaj korak dela je čistiji, dvaput se brže odvija, a ljudsko razumevanje se ubrzava i Moje reči se uvećavaju, navodeći sve ljude da požure da uhvate korak. Pošto je efekat drugačiji, pošto sredstva, priroda i sadržaj Moga dela nisu isti i pošto sam, povrh toga, zvanično započeo da delujem u telu – s obzirom na sve navedeno, ovaj korak dela se naziva „delo sedmostruko pojačanog Duha". To nije nešto apstraktno. Nakon što su se razvili načini na koje delujem u vama i nakon dolaska carstva, sedmostruko pojačani Duh počinje da deluje, a ovo delo se neprestano produbljuje i intenzivira. Kada svi ljudi vide Boga i kada svi oni vide da je Duh Božji među njima, pun značaj Mog ovaploćenja postaje jasan. Nema potrebe da to rezimiramo – ljudi to prirodno znaju.

Uzimajući u obzir mnoge aspekte – metode kojima delujem, korake Moga dela, ton Mojih današnjih reči, i tako dalje – „izjave sedam Duhova" u pravom smislu su samo ono što ovoga časa dolazi iz Mojih usta. Iako sam govorio i u prošlosti, to je bilo u fazi izgradnje crkve. To je više nalikovalo predgovoru i listi sadržaja nekog romana – bilo je lišeno suštine. Zato se jedino današnje izjave po svojoj suštini mogu nazvati izjavama sedam Duhova. „Izjave sedam Duhova" odnose se na izjave koje dolaze sa prestola, što će reći, izgovaraju se neposredno u božanstvu. Trenutak u kome su se Moje izjave

okrenule otkrivanju tajni neba bio je trenutak kada sam govorio neposredno u božanstvu. Drugim rečima, nesputan ljudskošću, neposredno sam otkrio sve tajne i okolnosti duhovnog carstva. Zašto kažem da su se na Mene prethodno primenjivala ograničenja ljudskosti? Ovo zahteva objašnjenje. U očima ljudi, niko nije u stanju da otkrije tajne neba; da nije Samog Boga, niko na zemlji ne bi mogao da sazna za ove tajne. Stoga se obraćam ljudskim predstavama i kažem da je razlog zbog koga u prošlosti nisam otkrio nijednu tajnu bio u tome što su se na Mene primenjivala ograničenja ljudskosti. Preciznije govoreći, međutim, to nije slučaj: sadržaj Mojih reči se razlikuje kao što ima razlika i unutar Mog dela, pa prema tome, kada sam Svoju službu počeo da obavljam u božanstvu, otkrio sam tajne; u prošlosti sam morao da delujem u okolnostima koje su svi ljudi smatrali normalnim, pa su i reči koje sam govorio delovale ostvarivo u ljudskim predstavama. Kada sam počeo da otkrivam tajne, ništa od toga nije bilo ostvarivo prema ljudskim predstavama – nije bilo nalik ljudskom razmišljanju. Prema tome, zvanično sam počeo da se okrećem govoru u božanstvu i ovo su bile izjave sedam Duhova u pravom smislu. Iako su reči iz prošlosti bile izjave sa prestola, one su izgovarane na osnovu onoga što je ljudima bilo dostižno, pa zato nisu izgovarane neposredno u božanstvu. Shodno tome, one nisu bile izjave sedam Duhova u pravom smislu.

Poglavlje 12

Kada svi ljudi obrate pažnju, kada se sve stvari obnove i ožive, kada se svaka osoba bez ustezanja pokori Bogu i spremna je da na sebe preuzme tešku odgovornost Božjeg bremena – tada će sevnuti istočna munja, osvetljavajući sve od Istoka do Zapada, strašeći celu zemlju dolaskom ove svetlosti; i, u ovom trenutku, Bog ponovo započinje novi život. To znači da u ovom trenutku, Bog započinje novo delo na zemlji, objavljujući ljudima cele vaseljene da „kada munja sevne sa Istoka, a to je upravo i trenutak kada Ja počinjem da izgovaram Svoje reči – kada munja sevne, cela vaseljena biva osvetljena i dolazi do preobražaja u svim zvezdama“. Dakle, kada je taj trenutak kada munja sevne sa Istoka? Kada se nebesa pomrače i zemlja zamagli jeste trenutak kada Bog sakriva Svoje lice od sveta, i baš onaj trenutak kada će sve pod nebesima zahvatiti moćna oluja. Ali baš u ovom trenutku, sve ljude obuzima panika, boje se grmljavine, plaše se sjaja munje, a još i više su užasnuti navalom potopa, tako da većina njih zatvara oči i čeka da Bog oslobodi Svoj gnev i pobije ih. S pojavom raznih stanja, istočna munja trenutno seva. To znači da je na Istoku sveta, otkako započne svedočanstvo o Samom Bogu, preko trenutka kad On započinje da deluje, do trenutka kada božanstvo počne da drži suverenost nad zemljom – ovo je užareni snop istočne munje, koji je oduvek sijao nad celom vaseljenom. Cela vaseljena je osvetljena u trenutku kada zemaljske zemlje postanu carstvo Hristovo. Sada je vreme kada seva istočna munja. Ovaploćeni Bog počinje da deluje i, štaviše, govori direktno u božanstvu. Moglo bi se reći da kad Bog

počne da govori na zemlji, to je trenutak kada istočna munja seva. Tačnije, kada živa voda poteče sa prestola – kada počnu izjave sa trona – upravo je čas kada zvanično započinju izjave sedam Duhova. U tom trenutku, istočna munja počinje da seva i zbog njenog trajanja varira i stepen osvetljenosti, a postoji i granica u obimu njenog sjaja. Ipak, sa kretanjem Božjeg dela, sa promenama u Njegovom planu – sa varijacijama u delu na sinovima i narodu Božjem – munja sve više obavlja svoju suštinsku ulogu, tako da je cela vaseljena osvetljena, i ne preostaje nimalo taloga i smeća. Ovo je konkretizacija Božjeg 6 hiljada godina dugog plana upravljanja i sâm plod u kome Bog uživa. „Zvezde“ se ne odnose na zvezde na nebu, već na sve sinove i narod Božji koji rade za Njega. Budući da oni svedoče o Bogu u Božjem carstvu i predstavljaju Ga u Njegovom carstvu i budući da su stvorenja, nazivaju se „zvezdama“. „Preobraziti“ se odnosi na preobražaj u identitetu i statusu: od ljudi na zemlji oni postaju ljudi carstva i, povrh toga, Bog je sa njima i Božja slava je u njima. Kao rezultat toga, oni imaju suverenu moć umesto Boga, a otrov i nečistoće u njima očišćeni su Božjim delom, čineći ih na kraju prikladnim za Božju upotrebu i usklađenim sa Božjim srcem – ovo je jedan aspekt značenja ovih reči. Kada snop svetlosti od Boga obasja celu zemlju, sve stvari na nebu i na zemlji promeniće se u različitim stepenima, a promeniće se i zvezde na nebu, obnoviće se sunce i mesec i ljudi na zemlji će se nakon toga obnoviti – što predstavlja Božje delo između neba i zemlje, i nije nikakvo iznenađenje.

Kada Bog spasava ljude – to se ne odnosi na one koji nisu prirodno izabrani – to je samo onda kada Bog pročišćuje ljude i sudi im, i svi gorko plaču ili padaju pogođeni na svoje postelje ili bivaju oboreni i bačeni u pakao smrti zbog Božjih reči. Samo zahvaljujući Božjim izjavama, ljudi počinju da spoznaju sebe. Da stvari nisu takve, oči bi im bile kao u žabe – gledaju nagore, niko nije ubeđen, niko od njih ne spoznaje sebe, ne znaju koliko su kilograma teški. Sotona je ljude zaista iskvario u velikoj meri. Upravo zbog Božje svemoći ružno lice čoveka je tako živopisno prikazano, navodeći čoveka da ga, nakon što ga razazna, uporedi sa svojim pravim licem. Svi ljudi znaju da Bog, reklo bi se, sa savršenom jasnoćom zna koliko moždanih ćelija imaju u svojim glavama, a da ne pominjemo Njegovo znanje o njihovim ružnim licima ili o najdubljim mislima. U rečima „Ceo ljudski rod kao da je doveden u red. Pod sjajem ovog snopa svetlosti sa Istoka, svi ljudi se otkrivaju u svom prvobitnom obliku, očiju zaslepljenih, nesigurni šta da rade“, može se videti da će jednog dana, kada se Božje delo završi, Bog suditi celom ljudskom rodu. Niko neće moći da pobegne; Bog će se pozabaviti ljudima iz čitavog ljudskog roda, jednim po jednim, ne previđajući nijednog od njih, i samo tako će Božje srce biti zadovoljno. I zato Bog kaže: „Oni su, takođe, slični životinjama koje beže od Moje svetlosti i pronalaze utočište u planinskim pećinama – ipak, nijedna među njima ne može biti izbrisana iz Moje svetlosti.“ Ljudi su niske i podređene životinje. Živeći u rukama Sotone, kao da su pronašli zaklon u drevnim šumama duboko u planinama – međutim, budući da ništa ne može uteći spaljivanju u Božjem ognju, čak i dok su pod „zaštitom“ sila Sotone, kako bi Bog mogao da ih zaboravi? Kada ljudi prihvate dolazak Božjih reči,

Božjim perom se dočaravaju različiti bizarni oblici i groteskna stanja svih ljudi; Bog govori kako dolikuje potrebama i mentalitetu čoveka. Tako se ljudima čini da je Bog dobro upućen u psihologiju. Kao da je Bog psiholog, ali kao da je ujedno Bog i specijalista interne medicine – nije ni čudo što On ima takvo razumevanje čoveka, koji je „složen“. Što više ljudi tako misle, to je veći njihov osećaj za Božju dragocenost i više osećaju da je Bog dubok i nedokučiv. Kao da između čoveka i Boga postoji nepremostiva nebeska granica, ali i kao da njih dvojica jedan drugoga posmatraju sa suprotnih obala reke Ču[a], a nijedan od njih nije u stanju da učini išta više nego da posmatra onog drugog. Drugim rečima, ljudi na zemlji samo gledaju u Boga svojim očima; nikada nisu imali priliku da Ga izbliza proučavaju, i sve što imaju prema Njemu jeste osećaj privrženosti. U njihovim srcima uvek postoji osećaj da je Bog divan, međutim, pošto je Bog tako „bezdušan i bezosećajan“, oni nikada nisu imali priliku da pred Njim govore o bolu u svojim srcima. Oni su poput prelepe mlade žene pred njenim mužem, koja nikada nije imala mogućnost da otkrije svoja prava osećanja zbog moralne ispravnosti svoga muža. Ljudi su samoprezrivi bednici, pa tako, zbog njihove krhkosti, zbog njihovog nedostatka samopoštovanja, Moja mržnja prema čoveku raste, nesvesno, donekle sve jače, a bes u Mom srcu izbija. U Mom umu, kao da sam pretrpeo traumu. Odavno sam izgubio nadu u čoveka, ali zato što se „još jednom, Moj dan sve više približava celom ljudskom rodu, još jednom budi ljudsku rasu, pružajući ljudskom rodu još jedan novi početak“, ponovo skupljam hrabrost da osvojim ceo ljudski rod, da uhvatim i porazim veliku crvenu aždaju. Prvobitna Božja namera bila je sledeća: da ne čini ništa više osim da osvoji izdanke velike crvene aždaje u Kini; jedino bi se ovo moglo smatrati porazom velike crvene aždaje, pokoravanjem velike crvene aždaje. Jedino bi ovo bilo dovoljno da dokaže da Bog kao Car vlada širom zemlje, da dokaže ostvarenje Božjeg velikog poduhvata, da Bog ima novi početak na zemlji i da je stekao slavu na zemlji. Zbog završne, prelepe scene, Bog ne može da odoli da ne izrazi strast u Svom srcu: „Moje srce kuca i, prateći ritmove otkucaja Moga srca, planine poskakuju od radosti, vode plešu s radošću, a talasi udaraju u stenovite grebene. Teško je izraziti ono što Mi je u srcu“. Iz ovoga se može videti da je ono što je planirao, Bog već ostvario; Bog je to unapred odredio i upravo je to ono što Bog ljude navodi da doživljavaju i gledaju. Budućnost carstva je lepa; Car carstva je pobednik, a da nikada nije imao, od Svoje glave do pete, ni trag krvi ili mesa, u potpunosti sačinjen od božanskih elemenata. Celo Njegovo telo sija svetom slavom, sasvim neukaljano ljudskim idejama; celo Njegovo telo, od vrha do dna, buja od pravednosti i nebeske aure, i odiše zadivljujućim mirisom. Kao voljeni u Pesmi nad pesmama, On je još lepši od svih svetaca, viši od drevnih svetaca; On je primer među svim ljudima i neuporediv je sa čovekom; ljudi nisu podobni da u Njega direktno gledaju. Niko ne može dostići Božje slavno lice, Božju pojavu ili Božji lik; niko se s njima ne može nadmetati i niko ih svojim ustima ne može s lakoćom veličati.

[a] „Reka Ču“ se u figurativnom smislu odnosi na granicu između suprotstavljenih sila.

Božjim rečima nema kraja – poput vode koja šiklja iz izvora, one nikada ne presušuju, pa niko ne može da dokuči tajne Božjeg plana upravljanja. Ipak, za Boga su takve tajne beskrajne. Koristeći se različitim sredstvima i jezikom, Bog je mnogo puta govorio o Svom obnavljanju i potpunom preobražaju cele vaseljene, svaki put dublje od prethodnog: „Želim da učinim da sve nečiste stvari izgore u pepeo pod Mojim pogledom; želim da učinim da svi sinovi neposlušnosti nestanu pred Mojim očima, da više nikada ne postoje“. Zašto Bog stalno ovo ponavlja? Zar se On ne plaši da će se ljudi od toga umoriti? Ljudi samo napipavaju usred Božjih reči, želeći da na ovaj način spoznaju Boga, ali se nikada ne dosete da ispitaju sami sebe. Dakle, Bog koristi ovaj metod da ih podseti, da učini da svi oni spoznaju sebe, tako da iz sebe mogu da spoznaju neposlušnost čoveka i tako iskorene svoju neposlušnost pred Bogom. Čitajući da Bog želi da „razvrstava“, ljudi najednom postaju uznemireni, a čini se da i njihovi mišići kao da prestaju da se pomeraju. Oni se odmah vraćaju pred Boga da kritikuju sebe i tako spoznaju Boga. Posle ovoga – nakon što su se odlučili – Bog koristi priliku da im pokaže suštinu velike crvene aždaje; tako se ljudi direktno bave duhovnim carstvom, i zbog uloge koju je odigrala njihova rešenost, i njihov um počinje da obavlja ulogu, čime se pojačava osećanje između čoveka i Boga – a to je od veće koristi za Božje delo u telu. Na ovaj način, ljude nesvesno zaposeda volja da se osvrnu na prošla vremena: u prošlosti, ljudi su godinama verovali u neodređenog Boga; godinama nikada nisu bili oslobođeni u svojim srcima, bili su nesposobni za veliko uživanje i, premda jesu verovali u Boga, u njihovim životima nije bilo nikakvog reda. Činilo se isto kao i pre nego što su počeli da veruju – životi su im i dalje delovali isprazno i beznadežno, a njihova vera u to vreme izgledala je poput neke zamršenosti, ništa bolje od neverice. Otkako su videli Samog praktičnog Boga današnjice, kao da su se nebo i zemlja obnovili; životi su im postali blistavi, više nisu bez nade i, zbog dolaska praktičnog Boga, osećaju se postojano u svojim srcima i spokojno u svojim duhovima. Oni više ne jure da uhvate vetar i ne hvataju se za senke u svemu što rade; njihova potraga više nije besciljna i više ne mlataraju unaokolo. Današnji život je još lepši, a ljudi su neočekivano ušli u carstvo i postali Božji narod, a nakon toga… U svojim srcima, što više ljudi razmišljaju o ovome, to je slast veća; što više razmišljaju o ovome, to su srećniji i nadahnutiji su da vole Boga. Dakle, iako oni to ne shvataju, prijateljstvo između Boga i čoveka se pojačava. Ljudi više vole Boga i više spoznaju Boga, a Božje delo u čoveku postaje sve lakše, i ono više ne sili niti primorava ljude, već prati tok prirode, a čovek izvršava sopstvenu, jedinstvenu funkciju – samo tako će ljudi postepeno postati sposobni da spoznaju Boga. Jedino je ovo Božja mudrost – ne zahteva ni najmanji napor, a sprovodi se kako dolikuje čovekovoj prirodi. Tako, u ovom trenutku, Bog kaže: „Za vreme Mog ovaploćenja u ljudskom svetu, ljudski rod je, pod Mojim vođstvom, nesvesno došao do ovoga dana i nesvesno Me je spoznao. Međutim, kad je reč o tome kako ići putem koji se proteže ispred, niko ne sluti, niko nije svestan – a još manje iko ima predstavu u kom će ga pravcu taj put odvesti. Jedino će uz Svemogućeg koji bdi nad njima, svako moći da ide putem do kraja; samo

će vođen munjom na Istoku svako moći da pređe prag koji vodi u Moje carstvo.“ Nije li ovo upravo sažetak onoga što sam prethodno opisao u ljudskom srcu? U tome leži tajna Božjih reči. Ono što čovek misli u svom srcu jeste upravo ono što Bog govori iz Svojih usta, a ono što On govori iz Svojih usta upravo je ono za čim čovek čezne. Upravo je tu Bog najveštiji u razotkrivanju čovekovog srca; da nije, kako bi svi mogli da budu istinski uvereni? Nije li ovo efekat koji Bog želi da postigne osvajanjem velike crvene aždaje?

U stvari, postoje mnoge reči za koje Božja namera nije da ukaže na njihova površna značenja. U mnogim Svojim rečima, Bog naprosto namerava da svesno promeni predstave ljudi i skrene njihovu pažnju. Bog ovim rečima ne pridaje nikakvu važnost, pa tako mnoge reči ne zavređuju objašnjenje. Kada čovek bude osvojen Božjim rečima u meri u kojoj je danas osvojen, ljudska snaga dostiže određenu tačku, tako da Bog nakon toga izgovara dodatne reči upozorenja – ustav koji On objavljuje Božjem narodu: „Iako su ljudska bića koja nastanjuju zemlju brojna poput zvezda, sve ih jasno poznajem kao Svoj sopstveni džep. I, premda su ljudska bića koja Me ’vole’ takođe bezbrojna kao zrnca peska u moru, odabrao sam samo nekoliko njih: samo one koji tragaju za jarkom svetlošću, koji su odvojeni od onih koji Me ’vole’“. Zaista, mnogo je onih koji kažu da vole Boga, ali je malo onih koji Ga vole u svom srcu. Čini se da bi se to moglo jasno uočiti i zatvorenih očiju. Takav je zapravo ceo svet onih koji veruju u Boga. U ovome vidimo da se Bog sada okrenuo delu „razvrstavanja ljudi“, što pokazuje da ono što Bog želi i ono što Bogu udovoljava, nije današnja crkva, već carstvo nakon tog razvrstavanja. U ovom trenutku, On daje još jedno upozorenje svim „opasnim dobrima“: ukoliko Bog ne reaguje, čim Bog počne da reaguje, ovi ljudi će biti izbrisani iz carstva. Bog stvari nikada ne obavlja površno. On uvek postupa prema načelu „jedan je jedan, a dva su dva“ i, ako ima onih koje On ne želi da gleda, čini sve moguće da ih izbriše, da ih spreči da stvaraju probleme u budućnosti. Ovo se naziva „iznošenjem smeća i temeljnim čišćenjem“. Trenutak kada Bog čoveku saopštava upravne odluke jeste onda kada On prikazuje svoja čudesna dela i sve ono što jeste u Njemu, pa tako potom kaže: „U planinama ima nebrojeno divljih zveri, ali su preda Mnom sve pitome poput ovaca; ispod talasa leže nedokučive tajne, ali Mi se predstavljaju tako jasno kao sve stvari na licu zemlje; na nebesima iznad jesu carstva koja čovek nikada ne može da dosegne, dok Ja tim nepristupačnim carstvima slobodno kročim“. Ono što Bog misli jeste sledeće: iako je čovekovo srce varljivo više od svega drugog i izgleda beskrajno tajanstveno kao pakao ljudskih predstava, Bog poznaje čovekova stvarna stanja kao Svoj dlan. Između ostalog, čovek je životinja žešća i brutalnija od divlje zveri, ali Bog je osvojio čoveka do te mere da se niko ne usuđuje da ustane i odupre se. U stvari, kao što Bog namerava, ono što ljudi misle u svojim srcima složenije je od svih stvari među svim stvarima; nedokučivo je, ali Bog nema obzira prema čovekovom srcu. Prema njemu se odnosi samo kao prema malenom crvu pred Svojim očima. Rečju iz Svojih usta, On ga osvaja; kad god poželi, On ga obara; i najmanjim pokretom Svoje ruke, On ga grdi; kada poželi, On ga osuđuje.

Danas svi ljudi postoje u tami, ali dolaskom Boga, konačno spoznaju suštinu svetlosti tako što su Ga videli. Širom sveta, to je kao da se veliki crni lonac prevrnuo nad zemljom i niko ne može da udahne; svi žele da vrate stvari u pređašnje stanje, ali niko nikada nije podigao lonac. Samo zbog Božjeg ovaploćenja ljudima su se najednom otvorile oči i oni su ugledali praktičnog Boga. I tako ih Bog ispitivačkim tonom pita: „Čovek Me nikada nije prepoznao na svetlosti, već Me je video jedino u svetu tame. Niste li danas u potpuno istoj situaciji? Na vrhuncu razjarenosti velike crvene aždaje Ja sam formalno preuzeo telo da obavim Svoje delo“. Bog ne krije stvarne okolnosti duhovnog carstva, niti krije pravo stanje čovekovog srca, pa stoga iznova podseća ljude: „Ja ne samo što Svom narodu omogućavam da spozna ovaploćenog Boga, već ih i pročišćavam. Zbog strogoće Mojih upravnih odluka, velika većina ljudi i dalje je u opasnosti da ih prognam. Ako ne uložiš sve napore da se obračunaš sa sobom, da zauzdaš svoje sopstveno telo – ako to ne učiniš, zasigurno ćeš postati predmet koji prezirem i odbacujem, da budeš bačen u pakao, kao što je Pavle dobio grdnju od Mojih ruku, od kojih nije bilo spasa“. I što više Bog to govori, ljudi tek tada više paze na svaki svoj korak i više se plaše Božjih upravnih odluka; samo se tada Božji autoritet može sprovesti, a Njegovo veličanstvo učiniti jasnim. Ovde se još jednom pominje Pavle, kako bi ljudi mogli da razumeju Božju volju: oni ne smeju biti oni koje Bog grdi, već oni koji su obzirni prema Božjoj volji. Jedino to može naterati ljude da se, usred straha, osvrnu na nesposobnost svoje pređašnje rešenosti pred Bogom kako bi Mu potpuno udovoljili, a to im pruža još veće žaljenje i više znanja o praktičnom Bogu. Prema tome, jedino tada oni ne mogu imati nikakve sumnje u Božje reči.

„Čovek ne samo da Me ne spoznaje u Mom telu; više od toga, on nije uspeo da razume svoje sopstvo koje prebiva u telu od krvi i mesa. Toliko godina Me ljudska bića varaju, ophodeći se prema Meni kao da sam gost iz spoljnog sveta. Toliko puta (…).“ U ovih „toliko puta“ navode se realnosti čovekovog suprotstavljanja Bogu, pokazujući ljudima stvarne primere grdnje; ovo je dokaz greha i niko ga više ne može opovrgnuti. Svi ljudi koriste Boga kao neku svakodnevnu stvar, kao da je On neka kućna potrepština koju mogu da koriste kako im se prohte. Niko ne ceni Boga; niko nije pokušao da spozna lepotu Boga niti Njegovo slavno lice, a još manje iko namerava da se pokori Bogu. Niti je iko ikada gledao na Boga kao na nešto što se voli u svom srcu; svi Ga potežu kada im je potreban i odbacuju Ga u stranu i zanemaruju kad im ne treba. Kao da je Bog za čoveka marioneta kojom on može da rukuje kad god poželi i da joj ispostavlja zahteve kako mu se prohte ili kako god poželi. Međutim, Bog kaže: „Da, tokom perioda Svog ovaploćenja, nisam saosećao sa čovekovom slabošću, tada bi ceo ljudski rod, isključivo zbog Mog ovaploćenja, bio izbezumljen od straha, i usled toga pao u Ad“, što pokazuje koliko je samo veliki značaj Božjeg ovaploćenja. On je došao da u telu osvoji ljudski rod, umesto da ceo ljudski rod uništi iz duhovnog carstva. Stoga, kada se Reč ovaplotila, niko nije znao. Da Bog nije mario za čovekovu nejakost, da su se nebo i zemlja okrenuli naglavačke kad se On ovaplotio, onda bi svi ljudi bili uništeni. Budući da je u ljudskoj

prirodi da vole novo, a mrze staro, i često zaboravljaju na loša vremena kada se stvari odvijaju kako treba, i niko od njih ne zna koliko su blagosloveni, Bog ih u više navrata podseća da moraju da cene koliko je teško osvojen današnji dan; zarad sutrašnjice, oni moraju još više da cene današnji dan, i ne smeju se, poput životinje, verati visoko a da na prepoznaju gospodara, i ne smeju da budu neupućeni u blagoslove među kojima žive. Tako ljudi počinju da se lepo vladaju, više nisu hvalisavi niti nadmeni i spoznaju da nije reč o tome da je čovekova priroda dobra, već da su se Božja milost i ljubav spustili na čoveka; svi se plaše grdnje i stoga se ne usuđuju da išta više učine.

Poglavlje 13

Bog se gnuša svih potomaka velike crvene aždaje, a samu veliku crvenu aždaju mrzi iz dna duše: ovo je izvor gneva u Božjem srcu. Izgleda da Bog želi da sve stvari koje pripadaju velikoj crvenoj aždaji baci u ognjeno i sumporno jezero i spali ih. Postoje čak i trenuci kada se čini da bi Bog želeo da ispruži svoju ruku i lično zbriše veliku crvenu aždaju – samo bi to moglo da izbriše osećaj gađenja u Njegovom srcu. Svaki pojedinac u kući velike crvene aždaje jeste zver bez ljudskosti, i to je razlog zašto je Bog snažno potisnuo Svoj bes da bi rekao sledeće: „Među celim Mojim narodom i među svim Mojim sinovima, odnosno, među onima koje sam odabrao iz celog ljudskog roda, vi pripadate najnižoj grupi.“ Bog je započeo odlučujuću bitku sa velikom crvenom aždajom u njenoj zemlji i uništiće je kada se Njegov plan ostvari; više joj neće dozvoliti da kvari ljudski rod, niti da pustoši njegove duše. Svakoga dana Bog poziva Svoj usnuli narod da bi ga spasio, a ipak su svi u stanju ošamućenosti, kao da su popili tablete za spavanje. Ako Bog makar i na trenutak prestane da ih budi, oni će se vratiti u stanje sna, potpuno nesvesni. Čini se kao da je ceo Njegov narod dve trećine paralisan. Oni ne znaju svoje potrebe, niti sopstvene nedostatke, pa čak ni to šta treba da obuku ili da jedu. Ovo je dovoljno da pokaže da je velika crvena aždaja uložila ogroman napor da iskvari ljude. Njeno ruglo se proteže kroz svaki region Kine, uznemirujući ljude, tako da oni više ne žele da ostanu u ovoj dekadentnoj, prostačkoj zemlji. Bog ponajviše mrzi suštinu velike crvene aždaje i stoga On, u Svom gnevu, ljude svakodnevno podseća, a oni iz dana u dan žive pod Njegovim gnevnim okom. Pa ipak, većina ljudi i dalje ne zna da traži Boga; umesto toga, oni samo sede, posmatraju i čekaju ruku da ih nahrani. Čak i da umiru od gladi, svejedno ne bi bili spremni da sami pronađu hranu. Ljudsku savest je Sotona odavno iskvario, suštinski je menjajući u bezdušnu savest. Nije ni čudo što je Bog rekao: „Da vas nisam prenuo, vi se i dalje ne biste probudili, već biste ostali kao zaleđeni i, opet, kao da ste u stanju hibernacije.“ Kao da su ljudi životinje u zimskom snu, koje provode zimu bez potrebe za hranom ili pićem; upravo je ovo trenutno stanje Božjeg naroda. Baš iz tog razloga, Bog od ljudi jedino zahteva da spoznaju Samoga ovaploćenog Boga u svetlosti; On ne traži od ljudi da se mnogo menjaju, niti da se mnogo razvijaju u svojim

životima. To bi bilo dovoljno da se pobedi prljava, pogana velika crvena aždaja, čime će se još više ispoljiti Božja velika sila.

Kada pročitaju Božje reči, ljudi shvataju samo njihovo doslovno značenje i nisu u stanju da razumeju njihov duhovni značaj. I same reči „uzburkani talasi“ zbunile su svakog heroja i borca. Kada se ispolji Božji gnev, nisu li Njegove reči, postupci i narav uzburkani talasi? Kada Bog osuđuje ceo ljudski rod, nije li to otkrivenje Njegovog gneva? Nije li to trenutak kada uzburkani talasi stupaju na scenu? Zbog svoje iskvarenosti, ko među ljudima ne živi usred tih uzburkanih talasa? Drugim rečima, ko ne živi usred Božjeg gneva? Kada Bog poželi da na ljudski rod pošalje katastrofu, zar se pred ljudima upravo tada ne ukazuje prizor „tamnih oblaka koji se skupljaju i valjaju“? Koji čovek ne beži pred naletom katastrofe? Božji gnev pljušti poput jake provale oblaka i raznosi ljude nalik žestokom vetru. Svi ljudi bivaju pročišćeni Božjim rečima, kao da su se susreli sa kovitlajućom snežnom olujom. Ljudskom rodu je najteže da dokuči Božje reči. Svojim rečima, On je stvorio svet, i Svojim rečima, On predvodi i pročišćava ceo ljudski rod. I na kraju će Bog Svojim rečima celu vaseljenu vratiti u stanje čistote. U svemu što On govori može se videti da postojanje Duha Božjeg nije isprazno, i samo u Njegovim rečima ljudi mogu da nazru kako da prežive. Svi ljudi cene Njegove reči, jer one sadrže opskrbu za život. Što više se ljudi usredsređuju na Njegove reči, Bog im postavlja više pitanja – pitanja koja ih zbunjuju i ostavljaju bez mogućnosti da na njih odgovore. I sama Božja uzastopna pitanja dovoljna su da ljudi o njima dugo razmišljaju, a kamoli ostatak Njegovih reči. U Bogu je sve zaista obilno i izdašno, i ničega ne nedostaje. Međutim, ljudi ne mogu mnogo da uživaju u tome; njima je poznata samo površina Njegovih reči, poput nekoga ko samo vidi kožu kokoške, ali ne može da jede njeno meso. To znači da ljudima izmiče bogatstvo, tako da ne mogu da uživaju u Bogu. Među svojim predstavama, svaka osoba ima sopstveni lik Božji, pa zato niko ne zna kakav je nejasni Bog, niti kakav je Sotonin lik. Prema tome, kada je Bog rekao: „Jer je ono u šta veruješ samo Sotonin lik i nema baš nikakve veze sa Samim Bogom“, svi su zanemeli: toliko godina su imali veru, ali nisu znali da je ono u šta su verovali bio Sotona, a ne Sâm Bog. U sebi su osetili iznenadnu prazninu, ali nisu znali šta da kažu. Zatim su ponovo počeli da se zbunjuju. Samo postupajući na ovaj način, ljudi mogu bolje da prihvate novu svetlost i time poreknu stare stvari. Ma koliko te stvari izgledale dobro, one neće biti dovoljne. Za ljude je korisnije da shvate Samog praktičnog Boga; to im omogućava da svoje srce oslobode od onog stanja koje su njihove predstave uspostavile u njemu, i da jedino Samom Bogu dozvole da to srce zauzme. Jedino se na taj način može postići značaj ovaploćenja, što ljudima omogućava da svojim telesnim očima spoznaju Samog praktičnog Boga.

Bog je ljudima mnogo puta govorio o stanju u duhovnom svetu: „Kada Sotona dođe pred Mene, Ja ne uzmičem pred njegovom divljom svirepošću, niti se plašim njegove grozote: naprosto ga ne primećujem.“ Ljudi su iz ovoga shvatili jedino uslov stvarnosti; oni ne znaju istinu duhovnog sveta. Pošto se Bog ovaplotio, Sotona je upotrebio svaku

vrstu optužbe, nadajući se da će tako napasti Boga. Međutim, Bog se ne povlači; On jednostavno govori i deluje među ljudskim rodom, omogućavajući ljudima da Ga spoznaju kroz Njegovo ovaploćeno telo. Pred ovim, Sotoni se oči zakrvave od besa, a uložio je ogroman trud da natera Božji narod da bude negativan, da se povuče, pa čak i da izgubi svoj put. Međutim, zahvaljujući dejstvu Božjih reči, Sotona je doživeo potpuni neuspeh, što doprinosi njegovoj svireposti. Stoga Bog svakoga podseća: „U vašim životima možda dođe dan kada ćeš se susresti sa takvom situacijom: da li bi sebi spremno dozvolio da padneš u Sotonino zarobljeništvo ili ćeš Meni dozvoliti da te zadobijem?“ Iako ljudi nisu svesni šta se dešava u duhovnom svetu, čim od Boga začuju takve reči, postaju oprezni i uplašeni. Ovim se uzvraća na Sotonine napade i to je dovoljno da pokaže Božju slavu. Iako su davno ušli u novi metod delovanja, ljudima je i dalje nejasan život u carstvu, a čak i ako ga razumeju, nedostaje im jasnoća. Stoga je Bog ljudima, nakon što ih je upozorio, predstavio suštinu života u carstvu: „Život u carstvu je život naroda i Samoga Boga.“ Pošto se Sâm Bog ovaplotio u telu, život trećeg neba se ostvario na zemlji. Ovo nije samo Božji plan – On ga je i ostvario. Kako vreme prolazi, ljudi bolje spoznaju Samoga Boga i time su više u stanju da okuse život nebeski, jer istinski osećaju da je Bog na zemlji, a ne samo nejasni Bog na nebu. Prema tome, život na zemlji je poput onog na nebu. Stvarnost je u tome da ovaploćeni Bog kuša gorčinu ljudskog sveta i, što je više u stanju da to čini, to više dokazuje da je On Sâm praktični Bog. Stoga su reči „U Svom prebivalištu, a to je mesto na kome sam skriven – ipak, u Svom prebivalištu, pobedio sam sve Svoje neprijatelje; u Svom prebivalištu, stekao sam pravo iskustvo života na zemlji; u Svom prebivalištu, posmatram svaku čovekovu reč i postupak, i nadgledam i vodim ceo ljudski rod“ dovoljan dokaz činjenice da je današnji Bog praktičan. Živeti zaista u telu, doživljavati u telu zaista ljudski život, razumeti u telu zaista ceo ljudski rod, u telu zaista osvojiti ljudski rod, u telu zaista voditi odlučujuću bitku protiv velike crvene aždaje i u telu obavljati celo Božje delo – nije li to upravo postojanje Samog praktičnog Boga? Međutim, vrlo retko postoje ljudi koji primećuju poruku u ovim običnim rečenicama koje izgovara Bog; oni samo zagrebu po njima i ne osećaju dragocenost niti retkost Božjih reči.

Božje reči se naročito dobro menjaju. Izraz „dok ljudski rod leži u komi“, preuzima opis Samoga Boga i menja ga u opis stanja celog ljudskog roda. Ovde, „naleti hladnog sjaja“ ne predstavljaju munju sa Istoka; već znače Božje reči, u značenju Njegovog novog metoda obavljanja dela. Prema tome, u ovome se mogu videti svakojake ljudske pogonske sile: nakon ulaska u novi metod, svi ljudi gube pravac, pa ne znaju odakle su došli, niti kuda idu. „Većina ljudi biva pogođena zracima poput laserskih“ odnosi se na one koji su izgnani novom metodom; u pitanju su oni koji ne mogu da izdrže kušnje, niti da podnesu oplemenjivanje patnje, pa su stoga ponovo bačeni u bezdan. Božje reči razotkrivaju ljudski rod u toj meri da ljudi deluju uplašeno kada ugledaju Božje reči, ne usuđuju se da išta kažu, kao da su ugledali mitraljez uperen u svoja srca. Međutim, oni takođe osećaju da u Božjim rečima ima dobrih stvari. U njihovim srcima je snažan sukob,

pa ne znaju šta da urade. Međutim, zahvaljujući svojoj veri, oni se samo prekale i više udube u Njegove reči, iz straha da bi ih Bog mogao napustiti. Baš kao što je Bog rekao: „Ko među ljudskim rodom ne postoji u ovom stanju? Ko ne postoji u Mojoj svetlosti? Bio ti snažan ili možda slab, kako možeš izbeći dolazak Moje svetlosti?“ Ako Bog nekoga upotrebljava, čak i ako je taj slab, Bog će ga ipak prosvetliti i prosvetiti u Svojoj grdnji; dakle, što više ljudi čitaju Božje reči, to Ga više i razumeju, više Ga se Boje i manje se usuđuju da budu nepromišljeni. Samo zahvaljujući Božjoj velikoj sili, ljudi su stigli tamo gde se danas nalaze. Zahvaljujući autoritetu Njegovih reči – odnosno, to je rezultat Duha u Njegovim rečima – ljudi se plaše Boga. Kako Bog otkriva pravo lice ljudskog roda, ljudi Ga se sve više boje i tako postaju sve sigurniji u stvarnost Njegovog postojanja. Ovo je svetionik na putu ljudskog roda ka razumevanju Boga, trag koji im je On dao. Razmislite pažljivo: zar nije tako?

Nije li ono što je prethodno rečeno svetionik pred ljudskim rodom koji mu osvetljava put?

Poglavlje 14

Ljudi iz Božjih reči nisu nikada ništa dokučili. Umesto toga, oni ih samo površno „čuvaju“, bez razumevanja njihovog pravog značenja. Stoga, iako većina ljudi voli Njegove izjave, Bog ističe da ih oni zapravo ne cene. Prema Božjem mišljenju, razlog je u tome što ljudi nisu okusili pravu slast Njegovih reči iako one pravo blago. Kao takvi, oni jedino mogu „da gase žeđ razmišljajući o šljivama“, i da time umiruju svoja pohlepna srca. Ne samo da Božji duh deluje među svim ljudima, već oni, naravno, dobijaju i prosvećenje iz Božje reči; naprosto su suviše nemarni da bi zaista mogli da cene suštinu te reči. U ljudskim umovima, sadašnje doba je doba u kome se carstvo u potpunosti ostvaruje, dok u suštini to nije slučaj. Iako se ono što Bog proriče poklapa sa onim što je On ostvario, pravo carstvo još uvek nije sasvim stiglo na zemlju. Umesto toga, kako se ljudski rod bude menjao, kako delo bude napredovalo i kako munja bude dopirala sa Istoka – odnosno, kako se Božja reč bude produbljivala – carstvo će polako nastajati na zemlji, tako što će na ovaj svet silaziti postepeno ali bez ostatka. Proces dolaska carstva takođe je i proces božanskog dela na zemlji. U međuvremenu, širom vaseljene, Bog je započeo delo koje nije obavljeno ni u jednom istorijskom dobu: da zemlju u celini reorganizuje. Na primer, širom vaseljene, u toku su ogromne promene, uključujući promene u Državi Izrael, državni udar u Sjedinjenim Američkim Državama, promene u Egiptu, promene u Sovjetskom Savezu i svrgavanje vlasti u Kini. Kada se cela vaseljena bude smirila i vratila u normalu, Božje delo na zemlji biće završeno; tada će carstvo doći na zemlju. Ovo je pravo značenje reči: „Nakon što nastanu nemiri u svim narodima sveta, upravo tada će se uspostaviti i oblikovati Moje carstvo, i tada ću preobraziti i preokrenuti celu vaseljenu.“ Bog ne krije ništa od ljudskog roda; On je ljudima neprestano govorio o celokupnom Svom izobilju – ipak, oni ne mogu da shvate šta On misli i naprosto, kao

lude, prihvataju Njegove reči. U ovoj etapi dela, ljudi su saznali za nedokučivost Boga i, povrh toga, sada mogu da uvaže koliko je težak zadatak razumeti Njega; iz tog razloga, oni su smatrali da je, u današnje vreme, vera u Boga najteža stvar, nalik učenju svinje da peva. Potpuno su bespomoćni, baš kao miševi u mišolovki. I zaista, koliku god moć da ima neka osoba ili koliko god da je u nečemu stručna, ili koliko god da su neograničene njene sposobnosti, kada je reč o Božjoj reči, takve stvari ne znače baš ništa. Kao da je ljudski rod u Božjim očima samo hrpa pepela od spaljenog papira – potpuno lišena svake vrednosti, a da ne govorimo o njenoj upotrebi. Ovo je savršena ilustracija pravog značenja reči: „Sa njihove tačke gledišta, postao sam sve skriveniji i sve nedokučiviji.“ Iz ovoga je očito da Božje delo prirodno napreduje i da se obavlja u skladu sa onim što ljudski opažajni organi mogu da shvate. Kada je priroda ljudskog roda čvrsta i nepokolebljiva, reči koje Bog izgovara sasvim su u skladu sa njihovim predstavama, a te predstave gotovo da deluju kao da su dogovor sa Bogom, bez i najmanje razlike. Zbog ovoga ljudi donekle postaju svesni „stvarnosti Božje“, ali to nije Njegov primarni cilj. Bog omogućava ljudima da se skrase pre nego što na zemlji zvanično započne Svoje pravo delo. Prema tome, tokom ovog za ljude tako zbunjujućeg početka, oni shvataju da su njihove pređašnje zamisli bile netačne, te da su Bog i ljudski rod različiti kao nebo i zemlja, i da nisu nimalo slični. Pošto se Božje reči više ne mogu procenjivati na osnovu ljudskih predstava, ljudi su na Boga odmah počeli da gledaju u novom svetlu; posledično, oni zaprepašćeno gledaju u Boga, kao da je praktični Bog jednako nepristupačan kao nevidljivi i nedodirljivi Bog, i kao da je telo ovaploćenog Boga samo spoljna ljuštura, lišena Njegove suštine. Iako se zamišlja da je on ovaploćenje Duha, On može preuzeti oblik Duha i u svakom trenutku odlebdeti; ljudi su stoga razvili donekle oprezan način razmišljanja. Na pomen Boga, oni Ga zaodevaju svojim predstavama, tvrdeći da On može da jaše na oblacima i magli, da hoda po vodi i da se iznenada pojavljuje i nestaje među ljudima. Neki imaju još slikovitija objašnjenja. Zbog ljudske neukosti i nedostatka uvida, Bog je rekao: „Kada poveruju da su Mi se odupreli ili prekršili Moje upravne odluke, Ja se i dalje pravim da to ne vidim.“

Bog sa nepogrešivom tačnošću otkriva ružno lice ljudskog roda i njihov unutrašnji svet, nikada ni najmanje ne odstupajući od Svoje mete. Može se čak reći da On nikada ne greši. Ovo je za ljude najuverljiviji dokaz. Zbog načela na kome počiva Božje delo, mnoge od Njegovih reči i dela ostavljaju utisak koji je nemoguće obrisati, pa se stoga čini da ljudi stiču još dublje razumevanje o Njemu, kao da su u Njemu otkrili još dragocenije stvari. „U njihovim sećanjima sam Bog koji prema ljudima iskazuje milost umesto da ih grdi, ili sam Sâm Bog koji ne misli ono što govori. Sve su to maštanja nastala u ljudskim mislima koja nisu u skladu sa činjenicama.“ Iako ljudski rod nije nikada pridavao nikakvu važnost pravom licu Božjem, onu „sporednu stranu Njegove naravi“ poznaju kao sopstveni džep; u Božjim rečima i postupcima uvek pronalaze slabe tačke. Razlog je u tome što su ljudi oduvek spremni da obraćaju pažnju na negativne

stvari, dok one pozitivne zanemaruju, gledajući sa visine na dela Božja. Što više Bog govori o tome kako se On ponizno skriva u Svom prebivalištu, to ljudski rod prema Njemu ima veće zahteve. Oni kažu: „Ako ovaploćeni Bog posmatra svaki postupak ljudskog roda i proživljava ljudski život, zašto većinu vremena Bog ne zna za našu stvarnu situaciju? Znači li to da je Bog zaista skriven?“ Iako Bog pogledom zadire duboko u ljudsko srce, On i dalje deluje u skladu sa stvarnim stanjem ljudskog roda, pri čemu nije ni nejasan ni natprirodan. Da bi ljudski rod u potpunosti oslobodio njihove stare naravi, Bog nije štedeo truda da govori iz različitih perspektiva. Otkrivao je pravu ljudsku prirodu i izricao sud o njihovoj neposlušnosti, u jednom trenutku govoreći da će se sa svima obračunati, a u sledećem objavljujući da će spasti jednu grupu ljudi; bilo da ljudima postavlja zahteve ili da ih upozorava, On naizmenično secira njihovu unutrašnjost i pruža im lečenje. Prema tome, pod vođstvom Božjih reči, kao da su ljudi otputovali u svaki kutak zemlje i ušli u raskošan vrt u kome se svaki cvet nadmeće da bude onaj najlepši. Šta god da Bog kaže, ljudski rod će ući u Njegovu reč, baš kao da je Bog magnet koji privlači sve što u sebi sadrži gvožđe. Nakon čitanja ovih reči: „Ljudi se ne obaziru na Mene, pa ih ni Ja ne shvatam ozbiljno. Oni ne obraćaju pažnju na Mene, tako da ni Ja ne moram više da se trudim oko njih. Nije li ovo najbolje od oba sveta?“, čini se da su svi pripadnici Božjeg naroda ponovo bačeni u bezdan ili da su još jednom pogođeni u centar svoje vitalnosti, što ih je potpuno šokiralo. Dakle, oni ponovo ulaze u metod. Posebno su zbunjeni u vezi sa rečima: „Ako ne budete u stanju da obavljate svoje dužnosti kao pripadnici Mog naroda u carstvu, Ja ću vas prezreti i odbaciti!“ Većina ljudi se u toj meri oseća povređeno da brizne u plač, razmišljajući: „S mukom sam se izvukao iz bezdana, tako da bih ostao bez i najmanje nade ako bih u njega ponovo upao. Nisam ništa stekao u ljudskom svetu, a u svom sam životu istrpeo svakakve teškoće i nedaće. Konkretno, otkako sam ušao u veru, doživeo sam napuštanje od voljenih, progon od svoje porodice i klevete od drugih u društvu, i nisam iskusio nikakvu sreću na svetu. Ako ponovo upadnem u bezdan, zar moj život neće biti proživljen još uzaludnije?“ (Što više čovek o ovome razmišlja, oseća se sve tužnije.) „Sve svoje nade sam prepustio Božjim rukama. Ako me On napusti, mogao bih da umrem ovoga časa… Dobro, sve je od Boga bilo predodređeno, pa sada mogu samo da tražim da volim Boga; sve drugo je sporedno. Zašto je ovo moja sudbina?“ Što više ljudi razmišljaju na ovaj način, sve bliže su Božjem merilu i cilju Njegovih reči. Na ovaj način se ostvaruje cilj Njegovih reči. Nakon što ljudi vide Božje reči, svi oni proživljavaju unutrašnju ideološku borbu. Njihov jedini izbor jeste da se pokore onome što sudbina nalaže i na taj način se ostvaruje Božji cilj. I što su Božje reči oštrije, unutrašnji ljudski svet posledično biva sve složeniji. To je kao kad dirate ranu; što se snažnije pritisne, to više boli, u toj meri da ljudi lebde između života i smrti, pa mogu čak izgubiti samopouzdanje da prežive. Budući da je tako, tek u najvećoj patnji i u dubinama beznađa, ljudi Bogu mogu predati svoje pravo srce. Ljudska priroda je takva da, dogod postoji i najmanji tračak nade, oni se Bogu neće obratiti za pomoć, već će umesto toga usvojiti metode samostalnog, prirodnog opstanka. To je stoga što je

priroda ljudskog roda samopravedna, i ljudi su skloni tome da na sve druge gledaju sa visine. Zato je Bog rekao: „Nijedno ljudsko biće nije bilo u stanju da Me voli i kad se našlo u stanju udobnosti; nijedna osoba Mi se nije obratila u trenucima spokojstva i sreće kako bih mogao da učestvujem u njihovoj radosti.“ Ovo je zaista razočaravajuće; Bog je stvorio ljudski rod, ali kada On dođe u ljudski svet, ljudi nastoje da Mu se odupru i da Ga oteraju sa svoje teritorije, kao da je On neko siroče koje tumara svetom ili neki svetski čovek bez svoje zemlje. Niko ne oseća privrženost prema Bogu, niko Ga zaista ne voli i niko nije nikada pozdravio Njegov dolazak. Umesto toga, kada vide dolazak Božji, u deliću sekunde oblaci se nadviju nad radosnim licima, kao da nastupa iznenadna oluja ili kao da bi Bog mogao da liši sreće njihove porodice, i kao da Bog nikada nije blagoslovio ljude, već da im je umesto toga donosio samo nesreću. Stoga, u ljudskim umovima, Bog ne predstavlja blagodat, već Onog koji ih uvek proklinje. Zbog toga, ljudi se na Njega ne obaziru, niti Mu ukazuju dobrodošlicu; prema Njemu su uvek hladni i oduvek je bilo tako. I pošto ljudi ovakve stvari gaje u svojim srcima, Bog je za njih rekao da su nerazumni i nemoralni, i da se u njima ne mogu uočiti čak ni ona osećanja koja ljudi navodno poseduju. Ljudi ne pokazuju nikakav obzir prema Božjim osećanjima, već umesto toga koriste takozvanu pravednost da se pozabave Bogom. Takvi su već dugi niz godina, pa je iz tog razloga Bog rekao da se njihove naravi nisu promenile. Ovo pokazuje da u sebi nemaju suštine ni za šaku perja. Moglo bi se reći da su ljudi bezvredni bednici, jer sebe ne cene. Pa, ako ne vole čak ni sebe, već umesto toga sebe gaze, zar to ne pokazuje njihovu bezvrednost? Ljudski rod je poput nemoralne žene koja se sa sobom poigrava i sebe svojevoljno predaje drugima da prema njoj budu nasilni. Pa ipak, ljudi i dalje ne prepoznaju koliko su niski. Pronalaze zadovoljstvo u radu za druge ili u razgovoru sa drugima, stavljajući sebe pod tuđu kontrolu; nije li upravo u tome prljavština ljudskog roda? Iako nisam iskusio život među ljudskim rodom i nisam zaista proživeo ljudski život, stekao sam vrlo jasno razumevanje svakog pokreta, svakog postupka, svake reči i svakog dela koje ljudi čine. U stanju sam čak da u ljudima razotkrijem njihovu najveću sramotu, u toj meri da se više ne usude da otkrivaju svoja zamešateljstva, niti da se prepuštaju svojoj požudi. Poput puževa koji se povlače u svoje ljušture, više se ne usuđuju da razotkriju svoje ružno stanje. Budući da ljudi sebe ne poznaju, njihova najveća mana jeste spremnost da sa svojim čarima pred drugima paradiraju, da se razmeću svojim ružnim licima; ovo je stvar koju Bog najviše prezire. Ovo je stoga što su veze među ljudima nenormalne, nedostaje im normalnih ličnih odnosa, a još je manje normalnih odnosa između njih i Boga. Bog je rekao toliko toga i, čineći to, Njegov glavni cilj je bio da zauzme mesto u ljudskim srcima kako bi oni mogli da se otarase svih idola koji su se tamo nastanili. Nakon toga, Bog može da uspostavi silu nad celim ljudskim rodom i da postigne svrhu Svog postojanja na zemlji.

Poglavlje 15

Najveća razlika između Boga i čoveka jeste u tome što Božje reči uvek pogađaju pravo u suštinu stvari, ne skrivajući ništa. Prema tome, ovaj aspekt Božje naravi može se videti u današnjoj prvoj rečenici. Ona istovremeno razotkriva pravo lice čoveka i otvoreno otkriva Božju narav. Ona je izvor nekoliko aspekata sposobnosti Božjih reči da postignu rezultate. Međutim, ljudi to ne shvataju; oni uvek samo spoznaju sebe kroz Božje reči, a da nisu „secirali“ Boga. Kao da se plaše da će Ga uvrediti ili da će ih On ubiti zbog njihove „opreznosti“. U stvari, kada većina ljudi jede i pije reč Božju, oni to čine iz negativne, a ne iz pozitivne perspektive. Može se reći da su ljudi sada počeli da se „usredsređuju na skrušenost i pokornost“ pod vođstvom Njegovih reči. Iz ovoga je očito da su ljudi počeli da odlaze u drugu krajnost – od toga da na Njegove reči ne obraćaju nikakvu pažnju do toga da im posvećuju preteranu pažnju. Međutim, nijedna osoba nije ušla iz pozitivne perspektive, niti je iko ikada zaista dokučio Božji cilj da ljudi obrate pažnju na Njegove reči. Iz onoga što Bog kaže, poznato je da On ne mora lično da iskusi život crkve da bi mogao, tačno i bez greške, da razume stvarna stanja svih ljudi u njoj. Pošto su upravo ušli u novu metodu, ljudi tek treba da se u potpunosti oslobode svojih negativnih elemenata; po celoj crkvi se još uvek širi smrad leševa. Kao da su ljudi upravo popili lek i još uvek su ošamućeni, svest im se još uvek nije sasvim oporavila. Kao da im još uvek preti smrt, tako da, i dalje usred užasa, ne mogu da se izdignu iznad sebe. „Svi ljudi su stvorenja kojima nedostaje samospoznaja“: način na koji se ova izjava iznosi i dalje je zasnovan na izgradnji crkve. Uprkos činjenici da svi ljudi u crkvi obraćaju pažnju na Božje reči, njihove prirode ostaju duboko ukorenjene, neraskidive. Zbog toga je Bog govorio onako kako je to činio u prethodnoj fazi da bi sudio ljudima, da bi mogli da prihvate udarce Njegovih reči usred svoje gordosti. Iako su ljudi prošli pet meseci oplemenjivanja u bezdanu, njihovo trenutno stanje je i dalje bez bogopoznanja. Još uvek su divljeg duha; prosto se malo više čuvaju od Boga. Ovaj korak je prvi pravi korak koji ljudi čine na putu spoznaje Božjih reči; prema tome, povezivanjem sa suštinom Božjih reči, nije teško uvideti da je prethodni segment dela trasirao put za današnji dan i da je tek sada sve dovedeno u normalno stanje. Kobna ljudska slabost leži u njihovoj sklonosti da Božjeg Duha odvajaju od Njegovog telesnog sopstva kako bi osvojili ličnu slobodu i izbegli stalno sputavanje. To je razlog zašto Bog ljude opisuje kao ptičice koje „razdragano lete“. Ovo je stvarno stanje celog ljudskog roda. Ono zbog čega je sve ljude najlakše srušiti i mesto na kome će najverovatnije izgubiti svoj put. Iz ovoga je očito da Sotonino delo među ljudskim rodom nije ništa drugo do ovo delo. Što više ga Sotona obavlja u ljudima, sve su stroži Božji zahtevi prema njima. On od ljudi zahteva da svoju pažnju posvete Njegovim rečima, dok Sotona naporno radi na tome da to osujeti. Međutim, Bog je ljude oduvek podsećao da više pažnje obrate na Njegove reči; ovo je vrhunac rata koji besni u duhovnom svetu. Može se reći ovako: ono što Bog želi da učini u čoveku upravo je ono što Sotona želi da uništi, a ono što Sotona želi da uništi, kroz

čoveka se izražava sasvim neskriveno. Postoje jasni primeri onoga što Bog čini u ljudima: njihova stanja su sve bolja i bolja. Postoje i jasni prikazi Sotoninog uništenja ljudskog roda: postaju sve razvratniji, a njihova stanja tonu sve dublje. Jednom kada njihova stanja postanu dovoljno strašna, podložni su tome da ih Sotona zarobi. Ovo je stvarno stanje crkve, kako je predstavljeno u Božjim rečima, a takođe je i stvarno stanje duhovnog sveta. To je odraz pogonskih sila duhovnog sveta. Ako ljudi nemaju poverenja da sarađuju sa Bogom, onda su u opasnosti da ih Sotona zarobi. Ovo je činjenica. Ako su ljudi zaista u stanju da u potpunosti prinesu svoja srca da ih Bog zauzme, onda je to baš kao što je Bog rekao: „Oni, kada su preda Mnom, kao da su u Mom zagrljaju, da vide kako je osetiti njegovu toplinu.“ Ovo pokazuje da Božji zahtevi prema ljudskom rodu nisu veliki; Njemu je potrebno samo da ljudi ustanu i da sa Njim sarađuju. Nije li ovo jednostavna i srećna okolnost? Nije li ovo jedina stvar koja je zbunila svakog junaka i velikana? Kao da su generali povučeni sa bojnog polja i umesto toga naterani da pletu – ovi „junaci“ su paralisani teškoćama i ne znaju šta da rade.

Koji god aspekt Božjih zahteva prema ljudskom rodu da je najveći, to je isti onaj aspekt u kome će Sotonini napadi na ljudski rod biti najžešći, pa se shodno tome otkrivaju stanja svih ljudi. „Ko bi od vas koji stojite preda Mnom bio čist poput tek napadalog snega i neokaljanog žada?“ Svi ljudi se i dalje dodvoravaju Bogu i od Njega skrivaju stvari; i dalje izvode svoje posebne smicalice. Nisu u potpunosti predali svoja srca u Božje ruke da bi Mu udovoljili, ali žele da svojim entuzijazmom osvoje Njegove nagrade. Kada ljudi jedu neko ukusno jelo, ostavljaju Boga po strani, prepuštajući Ga da tamo stoji i sačeka da se Njime „pozabave“; kada ljudi imaju lepu odeću, stoje pred ogledalom uživajući u sopstvenoj lepoti, a duboko u svojim srcima oni ne udovoljavaju Bogu. Kada imaju ugled, kada uživaju u luksuzu, oni sede na vrhuncu svog statusa i počinju u njemu da uživaju, ali sebe ne čine poniznim zbog Božjeg uzdizanja. Umesto toga, oni stoje na svojim visokim pozicijama, izgovaraju svoje gromoglasne reči i ne obraćaju nimalo pažnje na Božje prisustvo, niti traže da spoznaju Njegovu dragocenost. Kada ljudi imaju idola u svojim srcima ili kada je njihova srca dograbio neko drugi, to znači da su već porekli prisustvo Boga, kao da je On samo uljez u njihovim srcima. Prestravljeni su da će Bog ukrasti tuđu ljubav prema njima i da će se tada osećati usamljeno. Božja prvobitna namera je u tome da ništa na zemlji ne treba da navodi ljude da Ga ignorišu i da, iako među ljudima možda postoji ljubav, Bog zbog ove „ljubavi“ ipak ne može biti oteran. Sve zemaljske stvari su prazne – čak i osećanja među ljudima koja se ne mogu videti, niti dotaći. Bez Božjeg postojanja, sva stvorenja bi se vratila u ništavilo. Na zemlji, svi ljudi imaju stvari koje vole, ali niko nikada nije prihvatio Božje reči na način na koji prihvataju tu stvar koju vole. Ovo određuje meru u kojoj ljudi shvataju Njegove reči. Iako su Njegove reči oštre, one nikoga ne povređuju, jer ljudi na njih zaista ne obraćaju pažnju; već ih posmatraju kao što posmatraju cvet. Ne odnose se prema Njegovim rečima kao da su voće koje mogu sami da okuse, pa ne znaju suštinu Božjih reči. „Da su ljudska bića zaista u stanju da vide oštrinu Moga mača, razbežali bi se kao

pacovi u rupe.“ Čovek koji je u stanju normalne osobe, nakon što pročita Božje reči, bio bi zapanjen, pun stida i nesposoban da se suoči sa drugima. Međutim, danas su ljudi upravo suprotno od toga – koriste Božje reči kao oružje kako bi pucali na druge. Zaista nemaju nikakvog stida!

Uz Božje izjave, dovedeni smo u ovo stanje postojanja: „Unutar carstva, ne samo da se izjave obznanjuju iz Mojih usta, već Moja stopala svečano gaze svuda, po svim zemljama.“ U ratu između Boga i Sotone, Bog pobeđuje na svakom koraku. On širi Svoje delo u velikim razmerama po celoj vaseljeni i moglo bi se reći da su svuda otisci Njegovih stopa i znakovi Njegove pobede. U svojim smicalicama, Sotona se nada da će uništiti Božje upravljanje razbijanjem zemalja, međutim, Bog je iskoristio ovaj raskol da reorganizuje čitavu vaseljenu – ali ne i da je izbriše. Bog svakoga dana čini nešto novo, ali ljudi to nisu primetili. Ne obraćaju pažnju na pogonske sile duhovnog sveta, pa nisu u stanju da vide Božje novo delo. „Unutar svemira, sve blista kao novo u sjaju Moje slave, te predstavlja jedan dirljivi aspekt koji očarava čula i ljudima razgaljuje duh, kao da sada postoji na nebu izvan nebesa smišljenih u ljudskoj mašti, bez Sotoninog ometanja i slobodno od napada spoljnih neprijatelja.“ Ovim se predviđa radostan prizor Hristovog carstva na zemlji, a ljudski rod se takođe upoznaje sa stanjem na trećem nebu: tamo postoje samo svete stvari koje pripadaju Bogu, bez ikakvih napada Sotoninih sila. Međutim, najvažnije je ljudima omogućiti da vide okolnosti zemaljskog dela Samoga Boga: nebo je novo nebo, a nakon toga, zemlja se takođe obnavlja. Pošto je ovo život pod Božjim vođstvom, svi ljudi su neizmerno srećni. U njihovoj svesti, Sotona je „zarobljenik“ ljudskog roda i oni nisu uopšte bojažljivi niti uplašeni zbog njegovog postojanja. Zahvaljujući neposrednom uputstvu i vođstvu od božanstva, sve Sotonine smicalice su se izjalovile, a to je čak dovoljno da dokaže da Sotona više ne postoji, budući da je zbrisan Božjim delom. Zato se kaže da „postoji na nebu iznad nebesa“. Kada je Bog rekao: „Nikada se nisu pojavile nikakve smetnje, niti je svemir ikada bio podeljen“, mislio je na stanje duhovnog sveta. Ovo je dokaz da Bog Sotoni proglašava pobedu i znak Božje konačne pobede. Nijedan čovek ne može da promeni Božje mišljenje, niti ga iko može znati. Iako su ljudi pročitali Božje reči i ozbiljno ih proučili, i dalje ne mogu da izraze njihovu suštinu. Na primer, Bog je rekao: „Odskočim visoko iznad zvezda i, kada sunce pusti svoje zrake, upijam njihovu toplinu, šaljući snažne nalete pahulja velikih kao guščije perje koje Mi ispada iz ruku. Međutim, kada se predomislim, sav taj sneg se otapa u reku, i u trenu je proleće izvirilo svuda ispod neba i smaragdno zelena boja je preobrazila ceo krajolik na zemlji.“ Iako ljudi možda mogu da zamisle ove reči u svom umu, Božja namera nije tako jednostavna. Kada su svi pod nebom ošamućeni, Bog ispušta glas spasenja i tako budi ljudska srca. Međutim, pošto ih zadese svakojake nesreće, oni osećaju turobnost sveta, pa svi traže smrt i postoje u hladnim, ledenim pećinama. Zaleđeni su od hladnoće ogromnih snežnih oluja, u toj meri da ne mogu da prežive zbog nedostatka toplote na zemlji. Zbog svoje iskvarenosti, ljudi se međusobno sve surovije ubijaju. A u crkvi će većinu ljudi u jednom zalogaju progutati

velika crvena aždaja. Nakon što sve kušnje prođu, Sotonina ometanja biće uklonjena. Tako će čitav svet, usred preobražaja, biti prožet prolećem, toplota će prekriti zemlju, a svet će biti prepun energije. Sve ovo su koraci čitavog plana upravljanja. „Noć“ o kojoj Bog govori odnosi se na trenutak kada Sotonino ludilo dostigne svoj vrhunac, a to će se dogoditi tokom noći. Nije li to ono što se upravo dešava? Iako svi ljudi preživljavaju pod vođstvom Božje svetlosti, oni prolaze kroz jad noćne tame. Ako ne budu mogli da pobegnu iz Sotoninih okova, zauvek će živeti u mrkloj noći. Pogledajte zemlje na zemaljskog kugli: zahvaljujući koracima Božjeg dela, zemlje na zemaljskoj kugli „trče unaokolo“ i svaka od njih „traži sebi primereno odredište“. Pošto Božji dan još uvek nije došao, sve na zemlji ostaje u stanju mutne uskomešanosti. Kada se On bude otvoreno pojavio celoj vaseljeni, Njegova slava će ispuniti Sionsku goru i sve će stvari biti čiste i uredne, pošto će ih urediti Njegove ruke. Božje reči se ne izgovaraju samo današnjem danu, već proriču i sutrašnji. Danas je temelj sutrašnjice, pa, kako danas stvari stoje, niko ne može u potpunosti da razume Božje izjave. Tek nakon što se Njegove reči u potpunosti ostvare, ljudi će moći sasvim da ih razumeju.

Božji Duh ispunjava sav prostor u vaseljeni, ali On takođe deluje i u svim ljudima. Budući da je tako, u ljudskim srcima kao da je Božji lik svuda prisutan i svako mesto sadrži delo Njegovog Duha. I zaista, svrha Božje pojave u telu jeste da osvoji ove Sotonine primerke i da ih, na kraju, zadobije. Međutim, dok deluje u telu, Duh takođe sarađuje sa telom da bi preobrazio ove ljude. Može se reći da se Božja dela prostiru po celom svetu i da Njegov Duh ispunjava celu vaseljenu, a da zbog datih koraka Njegovog dela, oni koji čine zlo nisu kažnjeni, a oni koji čine dobro nisu nagrađeni. Prema tome, Njegova ne veličaju svi ljudi na zemlji. On je i iznad i unutar svih stvari; povrh toga, On je među svim ljudima. Ovo je dovoljno da pokaže da Bog zaista postoji. I pošto se otvoreno nije pojavio svim ljudima, oni imaju pogrešna shvatanja poput ovih: „Što se tiče čoveka, čini se da stvarno postojim, ali se čini i da ne postojim.“ Od svih onih koji sada veruju u Boga, niko nije sasvim, stoprocentno siguran da Bog zaista postoji; svi oni tri petine sumnjaju, a dve petine veruju. Ovo je ljudski rod kakav je danas. U današnje vreme, svi ljudi su u sledećoj situaciji: oni veruju da Bog postoji, ali Ga nisu videli; ili, ne veruju da Bog postoji, ali imaju mnoge poteškoće koje ljudski rod ne može da reši. Čini se da uvek ima nečega što ih zapliće i od čega ne mogu da se izbave. Iako veruju u Boga, čini se da uvek osećaju izvesnu nejasnoću. Međutim, ako ne veruju, plaše se da im nešto ne promakne u slučaju da On zaista postoji. U tome je njihova neodlučnost.

„Zarad Moga imena, zarad Moga Duha i zarad celog Mog plana upravljanja, ko može da prinese svu svoju snagu?“ Bog je takođe rekao: „Danas, kada je carstvo u ljudskom svetu, trenutak je kada sam lično došao među ljudski rod. Postoji li iko ko bi u Moje ime, bez ikakve strepnje, mogao da izađe na bojno polje?“ Cilj Božjih reči je sledeći: da nije bilo Boga u telu da obavlja neposredno Svoje božansko delo ili da On nije ovaploćen, već da je umesto toga delovao preko propovednika, Bog nikada ne bi mogao da pobedi veliku crvenu aždaju, niti bi mogao da vlada kao Car među ljudima. Ljudski rod ne bi

mogao da spozna Samoga Boga u stvarnosti, pa bi ovo i dalje bila Sotonina vladavina. Prema tome, ovu etapu dela mora obaviti Bog lično, kroz ovaploćeno telo. Da se telo promenilo, ova etapa plana nikada ne bi mogla biti dovršena, jer značaj i suština različitog tela ne bi bili isti. Ove rečenice ljudi mogu da shvate samo kao reči i doktrine, jer Bog shvata sam njihov koren. Bog je rekao: „Ipak, kad se sve uzme u obzir, nema nikoga ko razume da li je to delovanje Duha ili funkcija tela. Ljudima bi bio potreban čitav život samo da ovu jednu stvar detaljno prožive.“ Sotona je kvario ljude tolike godine i oni su odavno izgubili svest o duhovnim stvarima. Iz tog razloga, i samo jedna rečenica Božjih reči za ljude je pravi praznik za oči. Zbog udaljenosti između Duha i duhova, svi oni koji veruju u Boga osećaju čežnju za Njim i svi su spremni da se s Njim zbliže i da otvore svoja srca. Međutim, ne usuđuju se da sa Njim dođu u dodir, već umesto toga zadržavaju strahopoštovanje. Ovo je moć privlačnosti koju poseduje Duh. I budući da Bog jeste Bog koga ljudi treba da vole i da u Njemu postoji beskonačno elemenata koje mogu voleti, svi Ga vole i svi žele da Mu se povere. Zapravo, svako gaji bogoljubivo srce – samo što su Sotonina ometanja sprečila obamrle, tupe i žaljenja dostojne ljude da spoznaju Boga. Zato je Bog govorio o pravim osećanjima ljudi prema Njemu: „Ljudi Me nikada nisu prezirali u najvećim dubinama svoga srca; već se drže Mene u dubini svog duha. (…) Zbog Moje stvarnosti ljudi su zbunjeni, zapanjeni i zbrkani, a ipak su spremni da to prihvate.“ Ovo je stvarno stanje duboko u srcima onih koji veruju u Boga. Kada ljudi istinski spoznaju Boga, njihov stav prema Njemu se prirodno menja i, zbog funkcije svojih duhova, mogu da izgovaraju pohvale iz dubine srca. Bog je tu u dubinama duhova svih ljudi, ali su, zbog iskvarenosti od Sotone, ljudi Boga pomešali sa Sotonom. Današnje Božje delo započinje upravo ovim problemom, a u duhovnom svetu, on je u samom središtu bitke bio od početka do kraja.

Poglavlje 16

S ljudske tačke gledišta, Bog je tako velik, tako izdašan, tako čudesan, tako nedokučiv; u očima ljudi, Božje reči se uzdižu visoko i pojavljuju se kao veliko remek-delo sveta. Međutim, budući da ljudi imaju previše nedostataka i da su im umovi odviše jednostavni i, povrh toga, budući da su njihove sposobnosti prihvatanja suviše oskudne, bez obzira na to koliko jasno Bog izgovara Svoje reči, oni nastavljaju da sede i nepomični su, kao da boluju od duševne bolesti. Kada su gladni, ne razumeju da moraju jesti; kada su žedni, ne razumeju da moraju piti; oni samo bez prestanka viču i vrište, kao da u dubini svog duha proživljavaju neopisivu muku, a opet, o tome nisu u stanju da govore. Kada je Bog stvarao ljudski rod, Njegova namera je bila da čovek živi u normalnoj ljudskosti i da shodno svojim instinktima prihvati Božje reči. Međutim, budući da je čovek na samom početku podlegao Sotoninom iskušenju, on danas i dalje nije u stanju da se ispetlja, niti da prepozna obmanjujuće smicalice koje Sotona sprovodi hiljadama godina.

Osim toga, čoveku nedostaju sposobnosti da potpuno spozna Božje reči – sve to je dovelo do sadašnje situacije. Kako danas stvari stoje, ljudi još uvek žive u opasnosti od Sotoninog iskušenja, pa tako i dalje ne umeju da na pravi način razumeju Božje reči. U naravi normalnih ljudi nema nepoštenja niti lažljivosti, ljudi međusobno imaju normalne odnose, ne stoje sami, a njihovi životi nisu ni osrednji ni izopačeni. Tako je i Bog uzvišen među svima; Njegove reči se šire među ljudima, ljudi međusobno žive u miru i pod Božjom brigom i zaštitom, zemlja je ispunjena skladom, bez Sotoninog ometanja, a među ljudima slava Božja ima najveću vrednost. Takvi ljudi su poput anđela: čisti, živahni, nikada se ne žale na Boga i ulažu sve svoje napore isključivo u Božju slavu na zemlji. Sada je nastupilo vreme mračne noći – svi opipavaju i traže, zbog mrkle noći kosa im je nakostrešena i ne mogu a da ne uzdrhte; ako se pažljivo oslušne, čini se kao da je zavijajući severozapadni vetar koji u naletima duva propraćen žalosnim ljudskim jecajima. Ljudi tuguju i plaču za svojom sudbinom. Kako to da čitaju Božje reči, ali ih ne mogu razumeti? Kao da su im životi na ivici beznađa, kao da će ih zadesiti smrt, kao da im je poslednji dan pred očima. Takve nesrećne okolnosti upravo su trenutak kada krhki anđeli dozivaju Boga, govoreći o vlastitoj nevolji u žalosnim kricima koji se jedan za drugim smenjuju. Iz tog razloga anđeli koji delaju među sinovima i narodom Božjim nikada se više neće spustiti među ljude; time se sprečava ljudska upletenost u Sotonino zamešateljstvo dok su u telu, nesposobni da se izvuku, pa stoga delaju samo u duhovnom svetu koji je čoveku nevidljiv. Prema tome, kada Bog kaže: „Kada se popnem na presto u čovekovom srcu, biće to trenutak kada će Moji sinovi i Moj narod zavladati zemljom“, On misli na vreme kada će anđeli na zemlji uživati u blagoslovu služenja Bogu na nebu. Budući da je čovek izraz duha anđela, Bog kaže da je za čoveka biti na zemlji poput boravka na nebu; za čoveka je služenje Bogu na zemlji kao što anđeli neposredno služe Bogu na nebu – i stoga, tokom svojih dana na zemlji, čovek uživa u blagoslovima trećeg neba. Upravo se to iskazuje ovim rečima.

U Božjim rečima je skriveno toliko značenja. „Kada dođe dan, ljudi će Me spoznati u dubini svog srca i setiće Me se u svojim mislima.“ Ove reči su usmerene na čovekov duh. Zbog svoje slabosti, anđeli uvek u svemu zavise od Boga, oduvek su bili privrženi Bogu i obožavali su Boga. Međutim, zbog Sotoninog ometanja, sebi ne mogu da pomognu i ne mogu se kontrolisati; oni žele da vole Boga, ali nisu u stanju da Ga vole celim svojim srcem, pa stoga podnose bol. Tek nakon što Božje delo dostigne određenu tačku može se obistiniti želja tih sirotih anđela da iskreno vole Boga, zbog čega je Bog izgovorio te reči. Priroda anđela je da vole, poštuju i slušaju Boga, ali to nisu mogli da postignu na zemlji, pa nisu imali drugog izbora osim da budu strpljivi sve do sadašnjeg vremena. Možete pogledati današnji svet: postoji Bog u srcu svih ljudi, ali ljudi nisu u stanju da razluče da li je Bog u njihovom srcu pravi Bog ili onaj lažni, i premda ovog svog Boga vole, nisu sposobni da istinski vole Boga, što znači da nad sobom nemaju kontrolu. Ružno lice čoveka koje je otkrio Bog jeste pravo lice Sotone u duhovnom carstvu. Čovek je prvobitno bio nevin i bezgrešan, pa su stoga svi iskvareni, ružni čovekovi postupci

Sotonino delo u duhovnom carstvu, i veran su zapis razvoja duhovnog carstva. „Danas ljudi imaju kvalifikacije i veruju da mogu da se šepure preda Mnom, da se bez imalo uzdržavanja sa Mnom smeju i šale, da Mi se obraćaju kao sebi ravnom. Čovek Me i dalje ne spoznaje, i dalje veruje da smo po prirodi slični, da smo oboje od krvi i mesa i da oboje živimo u ljudskom svetu.“ To je ono što je Sotona učinio u čovekovom srcu. Sotona se služi čovekovim predstavama i slepim očima da se suprotstavi Bogu, ali Bog, bez dvoumljenja, govori čoveku o tim događajima kako bi čovek ovde mogao izbeći katastrofu. Smrtna slabost svih ljudi jeste u tome što oni vide samo „telo od krvi i mesa, a ne opažaju Duha Božjeg“. Ovo je osnova jednog aspekta kojim Sotona mami čoveka. Svi ljudi veruju da se samo Duh u ovom telu može nazvati Bogom. Niko ne veruje da se danas Duh ovaplotio i zaista pojavio pred njihovim očima; ljudi vide Boga kao dva dela – „odeću i telo“ – i niko na Boga ne gleda kao na ovaploćenje Duha, niko ne vidi da je suština tela narav Božja. U ljudskoj mašti, Bog je naročito normalan, ali zar ne znaju da je u ovoj normalnosti skriven jedan aspekt dubokog značaja Boga?

Kada je Bog počeo da prekriva ceo svet, u njemu je zavladao mrkli mrak, i dok su ljudi spavali, Bog je ovu priliku iskoristio da se spusti među ljude i zvanično je počeo da šalje Duha u sve krajeve zemlje, započinjući delo spasavanja ljudskog roda. Može se reći da je u trenutku kada je Bog počeo da preuzima sliku tela, Bog lično delovao na zemlji. Tada je započelo delo Duha i time je zvanično otpočeo sav rad na zemlji. Dve hiljade godina Duh Božji je sve vreme delovao u celoj vaseljeni. Ljudi to ne znaju niti osećaju, ali tokom poslednjih dana, u vreme kada će se ovo doba ubrzo okončati, Bog je sišao na zemlju da lično deluje. Ovo je blagoslov onih koji su rođeni u poslednjim danima, koji mogu lično da vide lik Boga koji živi u telu. „Kada je celo lice bezdana bilo mračno, među ljudima sam počeo da osećam ukus gorčine sveta. Moj Duh putuje širom sveta i gleda u srca svih ljudi, pa ipak, Ja i u Svom ovaploćenom telu osvajam ljudski rod.“ Takva je skladna saradnja između Boga na nebu i Boga na zemlji. Na kraju, ljudi će u svojim mislima poverovati da je Bog na zemlji Bog na nebu, da je nebo i zemlju i sve na njima stvorio Bog na zemlji, da čoveka kontroliše Bog na zemlji, da Bog na zemlji obavlja nebesko delo na zemlji i da se Bog na nebu pojavio u telu. Ovo je krajnji cilj Božjeg dela na zemlji i stoga je ova etapa najviši standard dela u periodu tela; izvršena je u božanstvu i čini da svi ljudi postanu iskreno uvereni. Što više u svojim predstavama ljudi traže Boga, to više osećaju da Bog na zemlji nije stvaran. Iz tog razloga, Bog kaže da ljudi traže Boga među ispraznim rečima i doktrinama. Što više ljudi u svojim predstavama spoznaju Boga, to postaju sve veštiji u izgovaranju ovih reči i doktrina i postaju vredniji divljenja; što više ljudi izgovaraju reči i doktrine, to se više udaljavaju od Boga, postaju nesposobniji da spoznaju suštinu čoveka, neposlušniji su prema Bogu i sve više se udaljavaju od Božjih zahteva. Božji zahtevi prema čoveku nisu tako natprirodni kako ih ljudi zamišljaju, pa ipak, niko nikad nije istinski razumeo Božju volju, te stoga Bog kaže: „Ljudi tragaju samo na bezgraničnom nebu ili na uzburkanom moru ili na mirnom jezeru ili među ispraznim rečima i doktrinama.“ Što više zahteva Bog

postavlja pred čoveka, ljudi sve više osećaju da je Bog nedostižan i više veruju da je Bog veliki. Prema tome, u njihovoj svesti, sve reči izgovorene iz Božjih usta čoveku su nedostižne, ne ostavljajući Bogu drugog izbora nego da lično deluje; međutim, čovek nema ni najmanju sklonost da sarađuje sa Bogom i samo uporno drži glavu pognuto i ispoveda svoje grehove, nastojeći da bude ponizan i poslušan. Kao takvi, a da toga nisu ni svesni, ljudi ulaze u novu religiju, u verski obred koji je ekstremniji čak i od onog u verskim crkvama. To zahteva čovekov povratak u normalno stanje kroz preobražaj svog negativnog stanja u ono pozitivno; u suprotnom, čovek će biti uhvaćen u još dublju zamku.

Zašto Bog u tako mnogo svojih izjava pridaje toliko pažnje opisivanju planina i voda? Ima li u ovim rečima simboličnog značenja? Ne samo da Bog dozvoljava čoveku da gleda Njegova dela u Njegovom telu, već čoveku ujedno omogućava da razume Njegove sile na nebeskom svodu. Time, dok istovremeno nesumnjivo veruju da je ovo Bog u telu, ljudi takođe spoznaju dela praktičnog Boga, pa tako Bog na zemlji biva poslat na nebo, a Bog na nebu doveden na zemlju, da bi tek nakon toga ljudi bili sposobni da potpunije sagledaju sve što Bog jeste i da steknu veću spoznaju o svemoći Božjoj. Što više je Bog u stanju da osvoji ljudski rod u telu i uzdigne telo da bi putovao kako iznad vaseljene, tako i kroz nju celu, to su ljudi sposobniji da vide Božja dela na osnovu posmatranja praktičnog Boga, a time i da spoznaju istinitost Božjeg dela širom cele vaseljene – da ono nije lažno, već stvarno – i tako spoznaju da je praktični Bog današnjice otelotvorenje Duha i da nije od istog tela od krvi i mesa kao čovek. Tako, Bog kaže: „Međutim, kada otpustim Svoj gnev, planine se odmah raskomadaju, zemlja odmah počinje da se grči, voda odmah presušuje, a čoveka odmah zadesi nesreća.“ Kada ljudi čitaju Božje reči, oni ih povezuju sa telom Božjim, pa tako delo i reči u duhovnom carstvu direktno upućuju na Boga u telu, što dovodi do delotvornijeg rezultata. Kad Bog govori, to je često sa neba u pravcu zemlje, a zatim još jednom sa zemlje u pravcu neba, ostavljajući sve ljude nesposobnima da dokuče motivaciju i poreklo Božjih reči. „Kada sam među nebesima, usled Mog prisustva zvezde nikada nisu dospele u stanje panike. Umesto toga, one ulažu svoja srca u svoj rad za Mene.“ Takvo je stanje na nebu. Bog metodično uređuje sve na trećem nebu, tako da sve sluge u službi Boga za Boga obavljaju sopstveni posao. Oni nikad nisu učinili ništa čime bi se oglušili o Boga, pa ne dospevaju u stanje panike o kojoj govori Bog, već umesto toga u svoj posao ulažu svoje srce; tamo nema nikakvog nereda, pa zato svi anđeli žive u Božjoj svetlosti. Međutim, zbog svoje neposlušnosti i stoga što ne spoznaju Boga, svi ljudi na zemlji žive u tami, a što se više protive Bogu, to više žive u tami. Kada Bog kaže: „Što su nebesa svetlija, tamniji je svet pod njima“, On misli na to kako je dan Božji sve bliži celom ljudskom rodu. Prema tome, posao koji Bog šest hiljada godina obavlja na trećem nebu uskoro će se završiti. Sve stvari na zemlji ušle su u završno poglavlje i uskoro će svaka biti odsečena od Božje ruke. Što dublje ljudi zalaze u vreme poslednjih dana, to su više u stanju da okuse pokvarenost u čovekovom svetu; što dublje zalaze u vreme poslednjih dana, sve su popustljiviji prema sopstvenom telu. Ima čak i mnogo onih koji žele da preokrenu jadno stanje sveta; ipak,

nada im se gubi među uzdasima, zbog Božjih dela. Tako, kada ljudi osete toplinu proleća, Bog im pokriva oči i oni lebde na uzburkanim talasima, a niko od njih nije u stanju da stigne do udaljenog čamca za spasavanje. Pošto su ljudi prirođeno slabi, Bog kaže da nema nikoga ko može da preokrene stvari. Kad ljudi izgube nadu, Bog počinje da se obraća celoj vaseljeni. On počinje da spasava ceo ljudski rod i tek nakon toga ljudi mogu da uživaju u novom životu koji dolazi nakon što se stvari preokrenu. Današnji ljudi su u fazi samoobmane. Pošto je put pred njima tako pust i nejasan i pošto je njihova budućnost „beskrajna“ i „bez granica“, ljudi ovog doba nisu skloni da se bore i svoje dane mogu samo da provode kao ptica hanhao[a]. Nikada nije bilo nikoga ko je ozbiljno tragao za životom i za znanjem o ljudskom postojanju; umesto toga, ljudi čekaju dan kada će se Spasitelj sa neba iznenada spustiti da preokrene jadno stanje sveta, a tek nakon toga će istinski pokušati da žive svoj život. Takvo je pravo stanje celog ljudskog roda i mentaliteta svih ljudi.

Bog danas proriče budući novi život čoveka u svetlu čovekovog trenutnog mentaliteta. Ovo je tračak svetlosti koja se pojavljuje, o kojoj Bog govori. Ono što Bog predviđa ono je što će Bog na kraju postići i plod je Božje pobede nad Sotonom. „Krećem se iznad svih ljudi i svuda doseže Moj pogled. Ništa više ne izgleda staro i niko nije kao što je bio. Počivam na tronu, zavaljen nad čitavom vaseljenom (…).“ Ovo je ishod sadašnjeg Božjeg dela. Ceo Božji izabrani narod vraća se u svoj prvobitni oblik, zbog čega su anđeli, koji su toliko godina patili, oslobođeni, baš kao što Bog kaže: „lica su im poput sveca u čovekovom srcu“. Budući da anđeli rade na zemlji i Bogu služe na zemlji, i budući da se slava Božja širi svetom, nebo biva spušteno na zemlju, a zemlja podignuta na nebo. Prema tome, čovek je karika koja spaja nebo i zemlju; nebo i zemlja više nisu rastavljeni, nisu više odvojeni, već su povezani kao jedno. U celom svetu postoje samo Bog i čovek. Nema prašine ni prljavštine i sve stvari su obnovljene, poput malenog jagnjeta koje leži na zelenom pašnjaku pod nebom, uživajući u svim Božjim blagodatima. I upravo zbog tog nadolazećeg zelenila isijava dah života, jer Bog dolazi na svet da zanavek živi uz čoveka, kao što je iz Božjih usta rečeno da „mogu ponovo mirno da boravim u Sionu“. Ovo je simbol Sotoninog poraza, ovo je dan Božjeg počinka i ovaj dan će svi ljudi veličati i objavljivati, i obeležavati ga u znak sećanja. Kada Bog bude počivao na tronu, biće to i vreme kada će Bog završiti Svoje delo na zemlji, a to je baš onaj trenutak kada će sve Božje tajne čoveku biti prikazane; Bog i čovek biće zauvek u harmoniji, nikada razdvojeni – takvi su prelepi prizori carstva!

U tajnama su skrivene tajne; Božje reči su istinski duboke i nedokučive!

[a] Priča o ptici hanhao je veoma slična Ezopovoj basni o cvrčku i mravu. Dok je vreme toplo, ptica hanhao više voli da spava nego da gradi gnezdo, uprkos brojnim upozorenjima njene komšije svrake. Kada dođe zima, ptica umire od hladnoće.

Poglavlje 17

Sve izjave koje dolaze iz Božjih usta zapravo su nepoznate ljudima; sve su one na jeziku koji ljudi nisu čuli. Budući da su takve, za same Božje reči može se reći da su tajna. Većina ljudi pogrešno veruje da tajne obuhvataju samo stvari do kojih ljudi u konceptualnom smislu ne mogu da dođu, pitanja neba koja Bog ljudima sada dozvoljava da saznaju ili istinu o tome šta Bog radi u duhovnom svetu. Iz ovoga je očito da se ljudi ne odnose jednako prema svim Božjim rečima, niti da ih cene; nego se usredsređuju na ono za šta oni sami smatraju da su „tajne“. Ovo dokazuje da ljudi ne znaju šta su Božje reči, niti šta su tajne; Njegove reči oni tumače samo u okviru svojih sopstvenih predstava. U stvarnosti ne postoji nijedna osoba koja zaista voli Božje reči i upravo je u tome koren Njegove izjave da su „ljudi stručnjaci u tome da Me obmanjuju“. Ne radi se o tome da Bog kaže da su ljudi lišeni svake zasluge, niti da su u totalnom haosu; ovo opisuje stvarno stanje ljudskog roda. Ni samim ljudima nije najjasnije koliko prostora Bog zapravo zauzima u njihovim srcima; jedino Sâm Bog to zna u potpunosti. Stoga, u ovom trenutku, ljudi su poput dojenčeta. Nimalo nisu svesni toga zašto piju mleko i zašto treba da prežive. Jedino majka razume bebine potrebe; ona neće dozvoliti da beba umre od gladi, niti će dopustiti da se prejede. Bog najbolje zna ljudske potrebe, pa je ponekad Njegova ljubav oličena u Njegovim rečima, ponekad se u njima otkriva Njegov sud, katkad one ranjavaju ljude duboko u njihovim srcima, a ponekad su iskrene i ozbiljne. To ljudima omogućava da osete Božju dobrotu i pristupačnost, te da On nije neka zamišljena, impozantna ličnost koja se ne može dotaći. Niti je On Sin Nebeski u ljudskim umovima, koji se ne može pogledati direktno u lice, a još manje je dželat koji kolje nevine, kako to ljudi zamišljaju. Celokupna Božja narav se otkriva u Njegovom delu; narav Boga u telu danas se još uvek oličava kroz Njegovo delo. Prema tome, Njegova služba jedna je od reči, a ne ono što On čini, niti to kako On izgleda spolja. Konačno, svi će zadobiti pouke iz Božjih reči i, zahvaljujući njima, biće upotpunjeni. U svom iskustvu, vođeni Božjim rečima, ljudi će steći put praktičnog delovanja, a kroz reči iz Božjih usta spoznaće Njegovu celokupnu narav. Zahvaljujući Njegovim rečima, celo Božje delo biće ostvareno, ljudi će oživeti, a svi će neprijatelji biti poraženi. Ovo je osnovno delo, koje niko ne može da zanemari. Pogledajmo Njegove reči: „Moje izjave odzvanjaju poput groma, bacajući svetlost na sve strane i na celu zemlju, a usred munja i gromova, oboren je ljudski rod. Nijedan čovek nije nikada ostao čvrst pod udarom munja i gromova; većina ljudi je izbezumljena dolaskom Moje svetlosti i ne zna šta da radi.“ Čim Bog otvori Svoja usta, reči naviru. On sve postiže rečima, sve stvari se njima preobražavaju i kroz njih se svi obnavljaju. Na šta se odnose „munje i gromovi“? I na šta se odnosi „svetlost“? Nijedna stvar ne može uteći Božjim rečima. On ih koristi da ogoli ljudske umove i da opiše ljudsko ruglo; On reči koristi da se obračuna sa njihovom starom prirodom i da upotpuni ceo Svoj narod. Nije li upravo u tome važnost Božjih reči? U celoj vaseljeni, bez podrške i utvrđenja Božjih reči, ceo ljudski rod bi već odavno bio uništen do tačke istrebljenja. Ovo

je načelo onoga što Bog čini i metod kojim On deluje tokom Svog plana upravljanja u periodu od šest hiljada godina. Ovo pokazuje važnost Božjih reči. One prodiru pravo u dubine ljudskih duša. I čim ugledaju Njegove reči, zaprepaste se, prestrave i beže glavom bez obzira. Žele da pobegnu od stvarnosti Njegovih reči, zbog čega je ove „izbeglice“ moguće videti svuda. Čim Božje reči budu izgovorene, ljudi se razbeže. Ovo je jedan aspekt prizora rugla ljudskog roda koji Bog dočarava. Ovoga časa, svi ljudi se postepeno bude iz stanja potpune obamrlosti; kao da su svi prethodno bili oboleli od demencije – a sada, kada ugledaju Božje reči, čini se kao da pate od zaostalih posledica te bolesti i da nisu u stanju da se vrate u pređašnje stanje. Svi ljudi su zapravo ovakvi i to se verno prikazuje sledećim rečima: „Mnogi ljudi, prenuti ovim slabim sjajem, namah se bude iz svojih iluzija. Ipak, niko još nije shvatio da je došao dan kada se Moja svetlost spušta na zemlju.“ Zato je Bog rekao: „Većina ljudi je nema pred iznenadnom pojavom te svetlosti.“ Ovo je savršeno prikladno rečeno. U Božjem opisu ljudskog roda nema nikakve pukotine, ni koliko da se igla zabode, i On ga je zaista precizno i bez greške sročio, zbog čega su svi ljudi sasvim uvereni. Štaviše, njihova ljubav prema Bogu, a da oni toga nisu ni svesni, počela je da se razvija duboko u njihovim srcima. Samo tako Božji položaj na tom mestu postaje sve stvarniji, a to je i jedan od načina na koji Bog deluje.

„Većina ljudi je samo zbunjena; svetlost im je ranila oči i bacila ih u blato.“ Pošto se takvi ljudi okreću protiv volje Božje (odnosno, protive se Bogu), kada dođu Njegove reči, oni trpe grdnju zbog svog buntovništva; zato se kaže da su im oči ranjene svetlošću. Takvi ljudi su već predati Sotoni; tako da, pri ulasku u novo delo, oni ne poseduju ni prosvećenje ni prosvetljenje. Sve koji nemaju delo Svetoga Duha zauzeo je Sotona, pa duboko u njihovim srcima nema mesta za Boga. Stoga se i kaže da su ti ljudi „bačeni u blato“. Svi koji su u ovom stanju nalaze se u rasulu. Ne mogu da uđu na pravi put, niti mogu da povrate normalnost; sve njihove misli su oprečne. Sotona je sve na zemlji iskvario do krajnjih granica. Ljudi nemaju životnu snagu i zaudaraju na leševe. Svi ljudi na zemlji preživljavaju usred pošasti mikroba, kojoj niko ne može da pobegne. Nisu voljni da prežive na zemlji, već uvek osećaju da će se nešto veće dogoditi što će ljudi videti svojim očima; kao takvi, svi ljudi se prisiljavaju da nastave da žive. Već odavno u svojim srcima nemaju snagu; samo koriste svoje nevidljive nade kao duhovni stub i tako podižu glave pretvarajući se da su ljudi, i životare svoje dane na zemlji. Kao da su svi ljudi sinovi ovaploćenog đavola. Zato je Bog rekao: „Zemlja je prekrivena neredom – jedan nepodnošljivo tužan prizor koji, gledano izbliza, čoveka preplavljuje melanholijom.“ I pošto je nastupila ovakva situacija, Bog je počeo da „rasipa seme Svoga Duha“ širom vaseljene, i počeo je da obavlja Svoje delo spasenja na celoj zemlji. Upravo zbog unapređenja ovog dela, Bog je počeo da prosipa svakojake katastrofe, spasavajući tako bezdušne ljude. U etapama Božjeg dela, spasenje i dalje poprima oblik različitih katastrofa i niko ko je osuđen na propast ne može ih izbeći. Tek će na kraju na zemlji biti moguće postići situaciju koja je „spokojna kao treće nebo: ovde, živa bića, velika i mala, zajednički žive u harmoniji, nikada se ne upuštajući u ’sukobe usta i jezika’“. Jedan

aspekt Božjeg dela jeste da osvoji ceo ljudski rod i da kroz Svoje reči zadobije izabrani narod; drugi je da svakojakim katastrofama osvoji sve sinove buntovništva. Ovo je jedan segment Božjeg dela velikih razmera. Jedino se na taj način carstvo na zemlji kakvo Bog želi može sasvim ostvariti, a ovaj segment Njegovog dela predstavlja čisto zlato.

Bog neprekidno zahteva da ljudi shvate pogonske sile neba. Mogu li oni to zaista postići? Na osnovu trenutnog činjeničnog stanja da je Sotona kvario ljude više od 5900 godina, prava istina je da se ljudi ne mogu uporediti sa Petrom; kao takvi, oni to naprosto ne mogu postići. Ovo je jedan od metoda Božjeg dela. On ne bi hteo da ljudi pasivno čekaju; On bi želeo da oni umesto toga aktivno traže. Jedino tako će Bog imati priliku da deluje u ljudima. Bilo bi dobro da ti ponudim dodatno objašnjenje; u suprotnom, ljudi će imati samo površno razumevanje. Nakon što je Bog stvorio ljudski rod i snabdeo ih duhom, objasnio im je da, ako Ga ne pozovu, onda neće moći da se povežu sa Njegovim Duhom i da, prema tome, na zemlji neće biti moguć prijem „satelitske televizije“ sa neba. Kada Bog više nije prisutan u ljudskom duhu, tu ostane prazno mesto za druge stvari i Sotona tako grabi priliku da uskoči. Kada ljudi svojim srcima dođu u kontakt sa Bogom, Sotona se istoga časa uspaniči i daje se u bekstvo. Kroz vapaje ljudskog roda, Bog ljudima daje ono što im je potrebno, ali u početku On ne „prebiva“ u njima. Naprosto im pruža stalnu pomoć za kojom vape, i na osnovu te unutrašnje snage ljudi stiču otpornost, pa se tako Sotona ne usuđuje da po svom nahođenju uđe u „igru“. Prema tome, ako se ljudi neprestano povezuju sa Božjim Duhom, Sotona se ne usuđuje da dolazi i da ometa. Bez Sotoninih ometanja, životi svih ljudi su normalni, a Bog tada ima priliku da nesputano deluje u njima. Ono što Bog želi da učini, kao takvo, može se postići preko ljudi. Iz ovoga se može saznati zašto je Bog od ljudi oduvek zahtevao da povećaju svoju veru, a takođe je rekao: „Ja postavljam prikladne zahteve u skladu sa čovekovim rastom na zemlji. Nikada nikome nisam pravio poteškoće, niti sam od ikoga ikada tražio da ’prospe svoju krv’ da bi Meni udovoljio.“ Većina ljudi je zbunjena Božjim zahtevima. Pitaju se zašto, s obzirom na to da ljudi ne poseduju tu sposobnost i da ih je Sotona nepovratno iskvario, Bog nastavlja da pred njih postavlja zahteve. Zar ovim Bog ljude ne dovodi u težak položaj? Kada ugledaš njihova svečana lica, a zatim i njihove neprijatne poglede, ne možeš a da se ne nasmeješ. Najsmešniji su različiti ružni izgledi ljudi: katkad su kao deca koja vole da se igraju, dok su ponekad poput devojčice koja se igra „mame“. Ponekad su poput psa koji jede miša. Zbog svih ovih njihovih ružnih stanja, čovek ne zna da li da se smeje ili da plače i često, što manje mogu da dokuče Božju volju, ljudi su skloniji tome da upadaju u nevolje. Prema tome, sledeće reči Božje – „Jesam li Ja Bog koji svemu stvorenom samo nameće ćutanje?“ – dovoljne su da pokažu koliko su ljudi budalasti, a takođe pokazuju da nijedan čovek ne može da shvati Božju volju. Čak i ako On izrazi Svoju volju, oni nisu u stanju da prema tome budu obzirni. Samo obavljaju delo Božje shodno ljudskoj volji. Kao takvi, kako mogu da dokuče Njegovu volju? „Hodam po zemlji, širim svuda Svoj miris i, na svakom mestu, za Sobom ostavljam Svoje obličje. Svako mesto odjekuje zvukom Moga glasa. Ljudi se svuda zadržavaju pred

prelepim prizorima jučerašnjeg dana, jer se ceo ljudski rod priseća prošlosti…“ Ovakvo će biti stanje kada se formira carstvo. U stvari, na nekoliko mesta, Bog je već prorekao lepotu ostvarenja carstva, a sve ovo zajedno čini potpunu sliku carstva. Međutim, ljudi na to ne obraćaju pažnju; naprosto to gledaju kao da je crtani film.

Zbog Sotoninog kvarenja u trajanju od više hiljada godina, ljudi su oduvek živeli u tami, pa ih to ne zabrinjava, niti žude za svetlošću. To je dovelo do sledećeg: kada svetlost danas stigne, „svi se protive Mom dolasku i proteruju dolazak svetlosti, kao da sam Ja čovekov neprijatelj na nebu. Čovek Me pozdravlja sa odbrambenim svetlom u očima“. Iako većina ljudi nastoji da iskreno voli Boga, On i dalje nije zadovoljan i još uvek osuđuje ljudski rod. Za ljude je ovo zbunjujuće. Pošto žive u tami, oni i dalje služe Bogu kao što čine kada nema svetlosti. Odnosno, svi ljudi služe Bogu koristeći se svojim predstavama, a kada On dođe, takvo je njihovo stanje i nesposobni su da Mu služe prihvatanjem nove svetlosti; umesto toga, služe Mu uz sve ono iskustvo koje su sami stekli. Bog ne uživa u „odanosti“ ljudskog roda, tako da svetlost ne mogu da veličaju ljudi u tami. Zato je Bog izgovorio prethodne reči; ovo nije nimalo oprečno stvarnosti i ne radi se o tome da Bog maltretira ljudski rod, niti da mu čini nepravdu. Još od stvaranja sveta, nijedan čovek nije zaista okusio Božju toplinu; u odnosu na Boga, svi ljudi su zauzimali odbrambeni stav, duboko se plašeći da će ih On oboriti i istrebiti. Prema tome, tokom ovih 6000 godina, Bog je uvek pružao toplinu u zamenu za ljudsku iskrenost, nastavljajući da ih strpljivo vodi na svakoj prekretnici. Razlog je u tome što su ljudi vrlo slabi i nisu u stanju da sasvim spoznaju Božju volju, niti da Ga svesrdno vole, budući da ne mogu da se odupru pokoravanju Sotoninoj manipulaciji. Međutim, Bog je i dalje tolerantan i, jednoga dana, nakon tolike strpljivosti – to jest, onda kada bude obnavljao svet – On o ljudima više neće brinuti poput majke. Umesto toga, ljudi će dobiti odmazdu kakvu zaslužuju. I baš zato, dogodiće se sledeće: „Leševi plutaju po površini okeana“, dok „na mestima gde nema vode, drugi ljudi i dalje uživaju, uz smeh i pesmu, u obećanjima koja sam im darovao“. Ovo je poređenje između odredišta onih koji su kažnjeni i onih koji su nagrađeni. „Površina okeana“ se odnosi na bezdan grdnje ljudskog roda, o kome je Bog govorio. Ovo je Sotonino odredište i to je „mesto počinka“ koje je Bog pripremio za sve one koji Mu se opiru. Bog je oduvek želeo iskrenu ljubav ljudskog roda, međutim, ljudi to ne znaju i bezosećajni su prema tome, i dalje se bave svojim poslom. Zbog toga, u svim Svojim rečima, Bog od ljudi oduvek nešto traži i ukazuje na njihove nedostatke; ukazuje im na put praktičnog delovanja, kako bi mogli praktično da deluju prema ovim rečima. Pokazao je Svoj sopstveni odnos prema ljudima: „Ipak, nikada nisam nehajno uzeo nijedan ljudski život da se njime poigram kao da je igračka. Posmatram muke koje je čovek podneo i shvatam cenu koju je platio. Dok čovek stoji preda Mnom, Ja ne želim da ga uhvatim nespremnog kako bih ga izgrdio, niti želim da mu darujem nepoželjne stvari. Umesto toga, sve ovo vreme, samo sam opskrbljivao čoveka i donosio mu darove.“ Kada ljudi pročitaju ove reči od Boga, trenutno osete Njegovu toplinu i pomisle: „Zaista, u prošlosti sam platio cenu zbog Boga, ali sam se

prema Njemu površno odnosio i ponekad sam Mu se žalio. Bog me oduvek vodi Svojim rečima i posvećuje veliku pažnju mom životu, a ja se ponekad igram sa životom kao da je igračka. To zaista ne bi trebalo da radim. Kad me Bog toliko voli, zašto ne mogu više da se potrudim?“ Kada im takve misli padnu na pamet, ljudi zaista požele da sami sebe ošamare, a nekima se čak i nos namršti i urlaju iz petnih žila. Bog razume šta oni misle i shodno tome govori, a ovih nekoliko reči – koje nisu ni oštre ni blage – nadahnjuju ljudsku ljubav prema Njemu. Konačno, Bog je prorekao promenu u Svom delu kada se bude formiralo carstvo na zemlji: kada Bog bude na zemlji, ljudi će moći da se oslobode katastrofa i nedaća i moći će da uživaju u blagodati; međutim, kada On započne sud velikog dana, u tom trenutku će se On pojaviti među ljudima, i celokupno Njegovo delo na zemlji biće završeno. U tom času, pošto je taj dan došao, biće kao što je zapisano u Bibliji: „Nepravednik neka i dalje čini nepravdu, a svetac neka se i dalje posvećuje.“ Nepravedne će zadesiti grdnja, a sveti će doći pred presto. Nijedna osoba neće moći da računa na Božju popustljivost; čak ni sinovi i narod carstva. Sve ovo je Božja pravednost i sve ovo je otkrivenje Njegove naravi. On po drugi put neće ispoljiti zabrinutost zbog slabosti ljudskog roda.

Poglavlje 18

Sve Božje reči sadrže deo Njegove naravi. Božja narav se ne može u potpunosti izraziti rečima, što dovoljno pokazuje koliko je izobilja u Njemu. Ono što ljudi mogu da vide i da dodirnu je, ipak, ograničeno, baš kao i ljudska sposobnost. Iako su Božje reči jasne, ljudi ih u potpunosti ne mogu razumeti. Uzmimo za primer ove reči: „U bljesku munje, svaka životinja pokaže svoj pravi oblik. Isto tako, prosvetljen Mojom svetlošću, čovek je povratio svetost koju je nekada posedovao. O, iskvareni stari svete! Najzad se strovalio u prljavu vodu i, potonuvši ispod površine, pretvorio se u mulj!“ Sve Božje reči sadrže Njegovo biće i, premda su svi ljudi svesni ovih reči, niko nikada nije znao njihovo značenje. U očima Božjim, svi oni koji Mu se opiru jesu Njegovi neprijatelji, odnosno, oni koji pripadaju zlim duhovima jesu životinje. Iz ovoga se može sagledati pravo stanje crkve. Svi ljudi su prosvetljeni Božjim rečima, i u ovoj svetlosti oni ispituju sebe neizloženi propovedima, grdnji ili direktnom odbijanju drugih, neizloženi ostalim ljudskim postupcima i tuđim ukazivanjima. Iz „mikroskopske perspektive“, oni vrlo jasno vide koliko je bolesti zaista u njima. U Božjim rečima, svaka vrsta duha je razvrstana i otkrivena u svom prvobitnom obliku; oni sa duhom anđela postaju prosvetljeniji i prosvećeniji, te otud Božje reči: „nakon što su povratili svetost koju su nekada posedovali“. Ove reči su zasnovane na konačnom rezultatu koji je postigao Bog. Za sada, naravno, ovaj se rezultat još uvek ne može u potpunosti postići – to je samo nagoveštaj kroz koji se može uvideti Božja volja. Ove reči su dovoljne da pokažu da će se veliki broj ljudi raspasti u Božjim rečima i da će biti poražen u postepenom procesu posvećenja svih ljudi. Na ovom mestu, reči

„pretvorio se u mulj“ ne protivreče Božjem uništenju sveta ognjem, a „munja“ se odnosi na Božji gnev. Kad Bog oslobodi Svoj veliki gnev, ceo svet će zbog toga doživeti svakojake katastrofe, poput eksplozije vulkana. Stojeći visoko na nebu, vidi se da se celom ljudskom rodu na zemlji približavaju svakakve nesreće, svakim danom sve više. Posmatrajući sa visine, zemlja prikazuje najrazličitije prizore poput onih koji prethode zemljotresu. Tečna vatra kulja nesputano, lava slobodno teče, planine se pomeraju i nad svime blista hladna svetlost. Ceo svet je potonuo u plamenu. Ovo je prizor Boga koji oslobađa Svoj gnev, i ovo je vreme Njegovog suda. Svi oni koji su od krvi i mesa neće moći da pobegnu. Prema tome, da bi se uništio ceo svet, neće biti potrebni ratovi među zemljama ni sukobi među ljudima; umesto toga, svet će „svesno uživati“ u kolevci Božje grdnje. Niko neće moći da pobegne; jedna po jedna, svaka osoba mora proći kroz ovo iskušenje. Nakon toga, cela vaseljena će ponovo zaiskriti svetim sjajem i ceo ljudski rod će ponovo započeti novi život. A Bog će počivati nad vaseljenom i blagosiljaće ceo ljudski rod iz dana u dan. Nebo neće biti nepodnošljivo pusto, već će povratiti životnu snagu koju nije imalo još od stvaranja sveta, a dolazak „šestog dana“ nastupiće kada Bog započne novi život. I Bog i ljudski rod će počinuti, a vaseljena više neće biti zamućena i prljava, već će se obnoviti. Zato je Bog rekao: „Zemlja više nije samrtno mirna i tiha, nebo više nije pusto i tužno“. U carstvu nebeskom nikada nije bilo nepravednosti i ljudskih osećanja, niti ikakve iskvarene naravi ljudskog roda, jer tamo nema Sotoninog ometanja. Svi „ljudi“ su u stanju da razumeju Božje reči, a život na nebu je život pun radosti. Svi koji su na nebu imaju mudrost i dostojanstvo Božje. Usled različitosti između neba i zemlje, građani na nebu se ne nazivaju „ljudima“, već ih Bog zove „duhovima“. Ove dve reči se suštinski razlikuju – one koji se sada nazivaju „ljudima“ Sotona je iskvario, dok „duhove“ nije. Bog će na kraju ljude sa zemlje promeniti u bića sa svojstvima nebeskih duhova i oni tada više neće biti podložni Sotoninom ometanju. Ovo je pravo značenje reči „Moja svetost se proširila celom vaseljenom“. „Zemlja u svom iskonskom stanju pripada nebu, a nebo je sjedinjeno sa zemljom. Čovek je nit koja spaja nebo i zemlju, i zbog čovekove svetosti, zbog čovekove obnove, nebo više nije sakriveno od zemlje, a zemlja više nije nema prema nebu.“ Ovo se kaže za ljude koji imaju duhove anđela, i u ovom trenutku „anđeli“ će ponovo moći da zajednički žive u miru i povrate svoje prvobitno stanje, telom više nepodeljeni između carstva neba i zemlje. „Anđeli“ na zemlji moći će da komuniciraju sa anđelima na nebu, ljudi na zemlji će spoznati tajne neba, a anđeli na nebu će spoznati tajne ljudskog sveta. Nebo i zemlja biće ujedinjeni, ništa ih neće razdvajati. Ovo je lepota ostvarenja carstva. To je ono što će Bog dovršiti i nešto za čim čeznu svi ljudi i duhovi. Međutim, onima u religioznom svetu ništa od ovoga nije poznato. Oni samo čekaju da Isus Spasitelj dođe na belom oblaku i odnese njihove duše, ostavljajući „smeće“ razbacano po zemlji („smeće“ se ovde odnosi na leševe). Nije li ovo predstava zajednička svim ljudima? I zato je Bog rekao: „O, religiozni svete! Kako ga ne bi mogla uništiti Moja vlast na zemlji?“ Zbog upotpunjenja Božjeg naroda na zemlji, religiozni svet će biti svrgnut. Ovo je pravo

značenje „autoriteta“ o kome je Bog govorio. Bog je rekao: „Ima li ikoga ko, na Moj dan, sramoti moje ime? Svoj pogled pun straha svi ljudi usmeravaju prema Meni, a u svom srcu Mi potajno uzvikuju.“ Ovo je rekao o posledicama uništenja religioznog sveta. On će se zbog Njegovih reči u celosti pokoriti pred Božjim prestolom i više neće čekati da se beli oblak spusti niti gledati u nebo, već će umesto toga biti osvojen pred Božjim prestolom. Otuda i reči: „a u svom srcu Mi potajno uzvikuju“ – to će biti ishod za religiozni svet, koji će Bog u potpunosti osvojiti. To je ono na šta se odnosi Božja svemogućnost – na rušenje svih religioznih ljudi, najbuntovnijih među ljudskim rodom, tako da se više nikada ne drže svojih sopstvenih predstava kako bi mogli da spoznaju Boga.

Iako su Božje reči u više navrata proricale lepotu carstva, govorile o njegovim različitim aspektima i opisivale ga iz različitih uglova, one i dalje ne mogu u potpunosti da izraze svako stanje Doba carstva, jer ljudima i previše manjka sposobnosti da ih prihvate. Sve reči Njegovih izjava su izgovorene, ali ljudi ih nisu proučili kroz fluoroskop, takoreći rendgenskim zracima, tako da su lišeni jasnoće i razumevanja, pa čak i zbunjeni. To je najveći nedostatak tela. Iako u svom srcu ljudi žele da vole Boga, opiru Mu se zbog Sotoninog ometanja, pa je Bog mnogo puta dodirnuo bezosećajna i otupela ljudska srca ne bi li ih oživeo. Sve što Bog razotkriva jeste Sotonino ruglo, i što su Njegove reči oštrije, što je Sotona više postiđen, to srce ljudi postaje manje vezano i to se više kod ljudi može probuditi ljubav. Ovako Bog deluje. Budući da je Sotona razotkriven i raskrinkan, više se ne usuđuje da zauzima ljudska srca, pa time anđeli više nisu ometeni. Na ovaj način oni vole Boga svim svojim srcem i umom. Tek u ovom trenutku se jasno može videti da, u svom pravom biću, anđeli pripadaju Bogu i vole Ga. Jedino se ovim putem može postići Božja volja. „U srcu svih ljudskih bića sada ima mesta za Mene. Više se neću susretati sa odbojnošću ili odbijanjem među ljudima, jer je Moje veliko delo već ostvareno i više ga ništa ne ometa.“ U tome je značenje onoga što je prethodno opisano. Zbog Sotoninog ometanja, ljudi ne mogu da nađu vremena da vole Boga i uvek su zapetljani u svetovne stvari i zavedeni od strane Sotone, pa su njihovi postupci potaknuti zbunjenošću. Zbog toga je Bog rekao da je ljudski rod „prošao kroz toliko životnih nevolja, kroz toliko nepravdi u ovom svetu, kroz toliko prevrata u ljudskom carstvu da danas borave u Mojoj svetlosti. Ko to ne plače zbog jučerašnjih nepravdi?“ Nakon što ljudi čuju ove reči, osećaju se kao da im je Bog saučesnik u nevolji, da saoseća sa njima i da, u tom trenutku, deli njihovo nezadovoljstvo. Oni najednom osećaju bol ljudskog sveta i pomišljaju: „To je prava istina – nikada na svetu nisam ni u čemu uživao. Otkako sam izašao iz majčine utrobe sve do sada, iskusio sam ljudski život i nisam ništa dobio, ali sam toliko patio. Sve je tako prazno! A sada me je Sotona toliko iskvario! O! Da nije spasenja Božjeg, kada dođe trenutak moje smrti, zar neće čitav moj život biti proživljen uzalud? Ima li u ljudskom životu ikakvog smisla? Nije ni čudo što je Bog rekao da je sve pod suncem prazno. Da me Bog danas nije prosvetio, i dalje bih bio u mraku. Kako jadno!“ U ovom trenutku, u srcu im raste bojazan: „Ako ne mogu da dobijem Božje obećanje, kako mogu da nastavim da doživljavam život?“ Svako ko bude

čitao ove reči zaplakaće dok se bude molio. Takva je ljudska psiha. Bilo bi nemoguće da neko ovo pročita i ostane ravnodušan, osim ako nije psihički neuravnotežen. Svakoga dana Bog otkriva stanja najrazličitijih ljudi. On ponekad u njihovo ime iznosi pritužbe. On ponekad ljudima pomaže da savladaju i uspešno prođu kroz određeno okruženje. Ponekad za njih ukazuje na ljudske „preobražaje“. U suprotnom, ljudi ne bi znali koliko su se, tokom života, razvili. Bog ponekad ukazuje na ljudska iskustva u stvarnosti, a ponekad ukazuje na njihove nedostatke i mane. Ponekad im postavlja nove zahteve, a ponekad ukazuje na stepen u kome Ga razumeju. Međutim, Bog je takođe rekao: „Čuo sam iskrene reči mnoštva ljudi, iskaze mnogih o njihovim bolnim iskustvima usred patnje; video sam toliko njih, u najtežim nevoljama, kako Mi nepogrešivo nude svoju odanost, i posmatrao ih kako koračaju trnovitim putem u potrazi za izlazom.“ Ovo je opis pozitivnih likova. U svakoj epizodi „drame ljudske istorije“ postoje ne samo pozitivni likovi, već i oni negativni. Stoga Bog potom otkriva ruglo tih negativnih likova. Tako se tek kroz njihovo odudaranje od „izdajica“ otkrivaju nepopustljiva odanost i neustrašiva hrabrost „poštenih ljudi“. U životima svih ljudi postoje negativni činioci i takođe, bez izuzetka, oni pozitivni. Bog koristi i jedno i drugo da otkrije istinu o svim ljudima, kako bi izdajnici pognuli glave i priznali svoje grehove i kako bi, uz ohrabrenje, pošteni ljudi i dalje bili odani. Skriveno značenje Božjih reči veoma je duboko. Ponekad ih ljudi čitaju i presamićuju se od smeha, a ponekad samo nemo poginju glave. Ponekad se prisećaju, ponekad gorko plaču i priznaju svoje grehe, ponekad napipavaju, a ponekad traže. Sve u svemu, postoje promene u načinu na koji ljudi reaguju usled različitih okolnosti u kojima Bog govori. Kada neka osoba čita Božje reči, ponekad posmatrači mogu čak pogrešno verovati da je ta osoba duševno bolesna. Razmotrite ove reči: „I tako, na zemlji više nema svadljivih rasprava i, nakon obznanjivanja Mojih reči, bivaju povučena razna ’oružja’ savremenog doba.“ Reč „oružja“ sama po sebi mogla bi da podstakne celodnevni smeh, i kad god se neko slučajno priseti reči „oružje“, silno će se smejati u sebi. Zar nije tako? Kako da se ne smeješ tome?

Dok se smeješ, ne zaboravi da shvatiš šta Bog zahteva od ljudskog roda, i ne zaboravi da vidiš pravo stanje crkve: „Ceo ljudski rod se vratio u normalno stanje i zaputio u novi život. Boraveći u novom okruženju, veliki broj ljudi se osvrće oko sebe, osećajući se kao da su ušli u sasvim novi svet, te zbog toga nisu u stanju da se odmah prilagode svom sadašnjem okruženju niti da odjednom zakorače na pravi put.“ Ovo je trenutno pravo stanje crkve. Nemojte previše brinuti o tome da svi ljudi odmah krenu pravim putem. Nakon što delo Svetoga Duha uznapreduje do određene tačke, svi ljudi će kročiti na njega a da toga nisu ni svesni. Kada dokučiš suštinu Božjih reči, znaćeš do koje tačke je Njegov Duh delovao. Božja volja je sledeća: „U zavisnosti od čovekove nepravednosti, Ja samo primenjujem odgovarajuću ’obrazovnu’ meru kako bih svima bolje pomogao da izađu na pravi put.“ Ovo je način na koji Bog govori i deluje, a ujedno i čovekov poseban način za vežbanje. Nakon ovoga, On je ljudima ukazao na još jedno stanje ljudskog roda: „Ako ljudi nisu voljni da uživaju u blaženstvu koje je u Meni, Ja mogu samo da prihvatim to što oni žarko žele i strovalim ih u bezdan.“ Bog je govorio

iscrpno i ostavio ljude bez i najmanje mogućnosti da se požale. Upravo je u tome razlika između Boga i čoveka. Bog uvek govori čoveku otvoreno i slobodno. U svemu što Bog kaže može se videti Njegovo iskreno srce, što navodi ljude da svoje srce odmeravaju spram Njegovog i omogućava im da Mu otvore svoje srce, kako bi On mogao da vidi gde potpadaju u spektru duge. Bog nikada nije aplaudirao ničijoj veri niti ljubavi, ali je ljudima uvek postavljao zahteve i razotkrivao njihovu ružnu stranu. Ovo pokazuje koliko su ljudi mali „rastom“ i koliko je manjkava njihova „konstitucija“. Potrebno im je više „vežbe“ da nadomeste te nedostatke, zbog čega Bog na ljude neprestano „oslobađa Svoj gnev“. Jednoga dana, kada Bog otkrije svu istinu o ljudskom rodu, ljudi će biti upotpunjeni, a Bog će biti rasterećen. Ljudi se više neće dodvoravati Bogu, a On ih više neće „podučavati“. Od tada pa nadalje, ljudi će moći da „žive sami“, ali sada nije to vreme. U ljudima još uvek postoji mnogo toga što se može nazvati „falsifikatom“ i potrebno je još nekoliko krugova provere, još nekoliko „kontrolnih mesta“ na kojima uredno mogu da plate svoje „poreze“. Ako i dalje bude krivotvorene robe, ona će biti zaplenjena kako se ne bi prodavala, a zatim će ta serija prokrijumčarene robe biti uništena. Zar ovo nije dobar način da se obave stvari?

Poglavlje 19

Čini se da je u ljudskoj mašti Bog veoma uzvišen i nedokučiv. Čini se kao da Bog ne boravi među ljudima i kao da prezire ljude jer je tako uzvišen. Bog, međutim, razbija ljudske predstave i sve ih eliminiše, zakopavajući ih u „grobove“, gde se pretvaraju u pepeo. Božji stav prema ljudskim predstavama sličan je Njegovom stavu prema mrtvima, određuje ih po volji. Čini se da „predstave“ nemaju reakcije; zato Bog obavlja ovo delo od stvaranja sveta do danas i nikada nije prestao. Sotona kvari ljude zahvaljujući telu, a zbog Sotoninog delovanja na zemlji ljudi stvaraju svakojake predstave tokom svojih iskustava. To se zove „prirodno oblikovanje“. Ovo je poslednja faza Božjeg dela na zemlji, tako da je metod Njegovog rada dostigao vrhunac, a On pojačava Svoju obuku ljudi kako bi mogli da budu upotpunjeni u Njegovom završnom delu, zadovoljavajući Božju volju na kraju. Ranije su postojali samo prosvećenje i prosvetljenje Svetog Duha među ljudima, ali nije bilo reči koje je Sâm Bog izgovorio. Kada je Bog govorio Svojim glasom, svi su bili zapanjeni, a današnje reči još i više zbunjuju. Njihovo značenje je još teže dokučiti, a čini se da su ljudi zbunjeni, jer pedeset procenata Njegovih reči dolazi između navodnika. „Kada govorim, ljudi slušaju Moj glas sa ogromnom pažnjom; međutim, kada ućutim, oni se ponovo upuštaju u svoje ’poduhvate’.“ Taj pasus sadrži reč pod navodnicima. Što je više humora u Božjim rečima, kao što On to čini ovde, to su one privlačnije ljudima za čitanje. Ljudi su u stanju da prihvate da se sa njima obračunava kada su opušteni. Ovo je, međutim, pre svega da bi se sprečilo da više ljudi bude obeshrabreno ili razočarano kada ne razumeju Božje reči. To je taktika u Božjem ratu

protiv Sotone. Samo na taj način ljudi će nastaviti da se zanimaju za Božje reči i da i dalje obraćaju pažnju na njih čak i kada ne mogu da isprate njihovu nit. Međutim, mnogo je šarma i u svim Njegovim rečima koje nisu između navodnika, pa su tako primetnije i čine da ljudi još više vole Božje reči i osećaju slast Njegovih reči u svojim srcima. Pošto Božje reči dolaze u najrazličitijim oblicima, bogate su i raznovrsne, i zato što nema ponavljanja imenica među mnogim rečima Božjim, u njihovom trećem smislu, ljudi veruju da je Bog uvek nov i nikada star. Na primer: „Ne tražim od ljudi da budu puki 'potrošači'; takođe tražim od njih da budu 'proizvođači' koji pobeđuju Sotonu". Reči „potrošači" i „proizvođači" u toj rečenici imaju značenja slična nekim rečima koje su izgovarane u prošlim vremenima, ali Bog nije nefleksibilan; naprotiv, On čini da ljudi budu svesni Njegove svežine i da samim tim cene Božju ljubav. Humor u Božjem govoru sadrži Njegov sud i Njegove zahteve od čoveka. Pošto sve Božje reči imaju namere, pošto sve imaju značenje, Njegov humor nije predviđen samo da opusti atmosferu ni da ljude natera da se grohotom smeju, niti je naprosto predviđen da opusti njihove mišiće. Umesto toga, Božji humor ima za cilj da oslobodi ljude od pet hiljada godina ropstva, da više nikada ne budu okovani, kako bi lakše mogli da prihvate Božje reči. Božji metod je da uz kašiku šećera lek lakše sklizne niz grlo; On ne tera ljude da na silu ispijaju gorak lek. Ima gorčine u slasti, ali i slasti u gorčini.

„Kada na Istoku počne da se nazire tračak svetlosti, svi ljudi u vaseljeni počinju da obraćaju malo više pažnje na nju. Pošto nisu više uronjeni u dubok san, ljudi kreću da posmatraju izvor ove istočne svetlosti. Zbog ograničenih mogućnosti, niko još nije uspeo da vidi mesto odakle ta svetlost potiče." To se dešava svuda u vaseljeni, a ne samo među sinovima Božjim i Njegovim narodom. Ljudi u religijskim krugovima i nevernici, svi jednako reaguju. U trenutku kada Božja svetlost zablista, njihova srca se postepeno menjaju, a oni počinju nesvesno da otkrivaju da su njihovi životi besmisleni, da je ljudski život bezvredan. Ljudi ne tragaju za budućnošću, ne razmišljaju o sutrašnjici, niti brinu o njoj, već se drže ideje da bi trebalo više da jedu i piju dok su još „mladi" i da će se sve to isplatiti kada stigne poslednji dan. Ljudi nemaju nimalo želje da vladaju svetom. Snagu ljubavi ljudskog roda prema svetu u potpunosti je ukrao „đavo", ali niko ne zna odakle to potiče. Sve što mogu da urade jeste da trče tamo-amo, informišući jedni druge, jer Božji dan još nije stigao. Jednog dana, svi će videti odgovore na sve nedokučive tajne. To je upravo ono što je Bog mislio kada je rekao: „Ljudi se bude iz sna i tek tada shvataju da je Moj dan postepeno stigao do njih." Kada dođe to vreme, svi ljudi koji pripadaju Bogu biće poput zelenog lišća koje „čeka da odigra svoju ulogu za Mene dok sam na zemlji". Toliko njih među pripadnicima Božjeg naroda u Kini i dalje pokleknu nakon što čuju Božji glas, pa stoga Bog kaže: „Ali ipak su nemoćni da promene činjenice, ne mogu da učine ništa osim da čekaju da Ja izreknem presudu." I dalje će neki od njih biti izgnani – neće svi ostati nepromenjeni. U stvari, ljudi mogu da zadovolje merilo tek nakon što budu stavljeni na probu, na osnovu koje im se izdaju „potvrde o kvalitetu"; u suprotnom, postaće otpad na smetlištu. Bog stalno ukazuje na pravo stanje čoveka, tako da ljudi sve

više osećaju tajnovitost Boga. „Da On nije Bog, kako bi mogao tako dobro da poznaje naše pravo stanje?“ Ipak, zbog slabosti ljudi, „u ljudskim srcima, Ja nisam ni uzvišen ni ponizan. Što se njih tiče, nije bitno da li postojim ili ne“. Nije li to upravo stanje svih ljudi koje najviše odgovara stvarnosti? Što se tiče ljudi, Bog postoji kada Ga traže, a ne postoji kada Ga ne traže. Drugim rečima, Bog postoji u ljudskim srcima onog trenutka kada im je potrebna Njegova pomoć, ali kada im više nije potreban, On više ne postoji. Tako stoje stvari u srcima ljudi. U stvarnosti, svi na zemlji razmišljaju na taj način, uključujući i sve „ateiste“, a njihov „utisak“ o Bogu takođe je nejasan i zamagljen.

„Prema tome, planine postaju granice među nacijama na zemlji, vodene površine postaju prepreke koje drže ljude iz različitih zemalja razdvojene, a vazduh postaje ono što teče od osobe do osobe u prostoru iznad zemlje.“ To je bilo delo koje je Bog obavio dok je stvarao svet. Pominjanje ovoga na ovom mestu zbunjuje ljude: da li je moguće da Bog želi da stvori drugi svet? Pravično je reći sledeće: svaki put kada Bog govori, Njegove reči sadrže stvaranje, upravljanje i uništenje sveta; samo što su one ponekad jasne, a ponekad su neodređene. Celokupno Božje upravljanje sadržano je u Njegovim rečima; samo što ljudi ne mogu da ih razluče. Zahvaljujući blagoslovima koje Bog daruje ljudima, njihova vera se povećava stostruko. Spolja deluje kao da im Bog daje obećanje, ali u suštini to je mera Božjih zahteva od naroda Njegovog carstva. Ostaće oni koji su prikladni za upotrebu, dok će oni koji to nisu, biti progutani u nesreći koja pada s neba. „Grmljavina koja se kotrlja nebom pokosiće ljude; visoke planine će ih, dok se ruše, pokopati; izgladnele divlje zveri će ih proždrati; a okeani, koji nadolaze, sklopiće se nad njihovim glavama. Dok se ljudski rod upušta u bratoubilačke sukobe, svi ljudi će tražiti sopstveno uništenje u nesrećama koje su sami izazvali.“ To je „poseban tretman“ koji će biti odmeren onima koji ne zadovoljavaju merila i koji kasnije neće dobiti spasenje u carstvu Božjem. Što više Bog izgovara reči kao što su: „Vi ćete sigurno, pod vođstvom Moje svetlosti, uspeti da se oslobodite stiska sila tame. Usred tame, sigurno nećete izgubiti iz vida svetlost koja vas vodi“, to više ljudi postaju svesni svog sopstvenog ugleda; kao takvi, oni imaju više vere da traže novi život. Bog ljude opskrbljuje onim što od Njega traže. Kada ih Bog u određenoj meri razotkrije, On menja način Svog obraćanja, koristeći ton blagoslova da bi postigao najbolji ishod. Ovakav način postavljanja zahteva ljudima postiže praktičnije rezultate. Znajući da su svi ljudi voljni da razgovaraju o poslu sa svojim kolegama – svi su stručnjaci u poslu – upravo je to ono na šta Bog misli kada to kaže. Dakle, šta je „Sinim“? Ovde Bog ne misli na carstvo na zemlji koje je Sotona iskvario, već na skup svih anđela koji su potekli od Boga. Reči „postojano i nepokolebljivo stajati“ podrazumevaju da će se anđeli probiti kroz sve Sotonine sile, čime će uspostaviti Sinim u celoj vaseljeni. Dakle, pravo značenje Sinima je skup svih anđela na zemlji, a ovde se to odnosi na one na zemlji. Zato će se carstvo koje će kasnije postojati na zemlji zvati „Sinim“, a ne „carstvo“. Nema prave svrhe za „carstvo“ na zemlji; ono je, u suštini, Sinim. Dakle, tek kada značenje Sinima postane jasno, može se shvatiti pravo značenje reči: „Sigurno ćeš isijavati Moju slavu kroz celu

vaseljenu“. Ovo pokazuje rangiranje svih ljudi na zemlji u budućnosti. Svi ljudi Sinima biće carevi koji vladaju svim narodima na zemlji nakon što su pretrpeli grdnju. Sve na zemlji će funkcionisati normalno zahvaljujući upravljanju naroda Sinima. Ovo je tek gruba skica situacije. Svi ljudi će ostati u carstvu Božjem, što znači da će ostati u Sinimu. Ljudi na zemlji će moći da komuniciraju sa anđelima. Kao takvi, nebo i zemlja će biti povezani; ili, drugim rečima, svi ljudi na zemlji će se pokoriti Bogu i voleti Ga, kao što to čine anđeli na nebu. Tada će se Bog otvoreno pojaviti svim ljudima na zemlji i omogućiti im da vide Njegovo pravo lice sopstvenim očima, i otkrivaće im Sebe u svakom trenutku.

Poglavlje 20

Bog je stvorio ceo ljudski rod i doveo ga je do današnjeg dana. Prema tome, Bog zna sve što se događa među ljudima: On zna gorčinu u svetu ljudi, razume slast u svetu ljudi. Tako On svakoga dana opisuje uslove života celog ljudskog roda i, povrh toga, obračunava se sa slabošću i iskvarenošću celog ljudskog roda. U Božjem srcu nema želje da se ceo ljudski rod baci u bezdan, niti da se ceo ljudski rod spasi. Božji postupci se uvek zasnivaju na nekom načelu, a ipak, niko nije u stanju da dokuči zakone svega onoga što On čini. Kada ljudi postanu svesni Božjeg veličanstva i gneva, Bog istoga časa menja Svoj ton u milost i ljubav. Međutim, kada ljudi spoznaju Božju milost i ljubav, On iznova odmah menja ton, čime Njegove reči postaju tako teške za jelo, kao živa kokoš. U svim Božjim rečima, nikada se početak nije ponovio, i nikada nijedna Njegova reč nije bila izgovorena prema načelu jučerašnjih izjava; čak ni ton nije isti i nema nikakve povezanosti u sadržaju – što sve zajedno još više zbunjuje ljude. Ovo je mudrost Božja i otkrivenje Njegove naravi. On koristi ton i način Svog govora da razveje ljudske predstave, ne bi li zbunio Sotonu, lišavajući ga mogućnosti da zatruje Božja dela. Čudesnost Božjih postupaka ostavlja ljudske umove šokiranim pred Božjim rečima. Ljudi jedva da su u stanju da pronađu sopstvena ulazna vrata, ne znaju čak ni kada treba da jedu ili da se odmore, čime zaista postižu „odricanje od sna i hrane da bi se dali za Boga“. Ipak, čak i u ovom trenutku, Bog i dalje nije zadovoljan sadašnjim okolnostima, i uvek je ljut na čoveka, primoravajući ga da pokaže svoje pravo srce. Da nije tako, čim bi Bog pokazao i najmanju blagost, ljudi bi odmah „bili poslušni“ i opustili bi se. U tome je niskost čoveka; on se ne može privoleti, već mora da bude pretučen ili povučen da bi se pokrenuo. „Od svih onih koje Ja posmatram, niko Me nikad nije tražio namerno i direktno. Svi oni dolaze pred Mene na nagovor drugih, sledeći većinu, i nisu voljni da plate cenu niti da ulože vreme kako bi svoj život obogatili.“ Takve su prilike svih na zemlji. Prema tome, da nije bilo dela apostola i poglavara, svi ljudi bi se odavno raštrkali. Zato kroz vekove nikada nije manjkalo apostola i proroka.

U ovim izjavama, Bog posebnu pažnju posvećuje rezimiranju životnih uslova celog ljudskog roda. Sve su reči poput ovih koje slede: „U čovekovom životu nema ni najmanje

topline, i on je lišen bilo kakvog traga ljudskosti ili svetla – pa ipak, on oduvek ugađa samom sebi i svoj bezvredni životni vek provodi jureći unaokolo, a ne postiže ništa. Za tren oka dođe mu samrtni čas, i čovek umire gorkom smrću.“ Zašto je Bog život ljudskog roda predvodio sve do danas, a ipak otkriva i prazninu života u ljudskom svetu? I zašto On opisuje ceo život svih ljudi kao da „dolaze na svet u žurbi i u žurbi iz njega odlaze“? Sve ovo je, može se reći, Božji plan, sve je to od Boga određeno i, kao takvo, u drugom aspektu iskazuje kako Bog prezire sve osim života u božanstvu. Iako je Bog stvorio ceo ljudski rod, On nikada nije zaista uživao u životu celog ljudskog roda, pa stoga On jedino dozvoljava da ljudski rod postoji pod Sotoninom iskvarenošću. Nakon što ljudski rod prođe kroz ovaj proces, On će istrebiti ili spasti ljudski rod, pa će tako čovek postići život na zemlji koji nije prazan. Sve ovo je deo Božjeg plana. Pa tako, u čovekovoj svesti uvek postoji želja, koja je dovela do toga da niko nije rad da umre nevinom smrću, već su jedini koji ostvaruju ovu želju ljudi poslednjih dana. I danas ljudi žive u nepovratnoj praznini i još uvek čekaju tu nevidljivu želju: „Kada Ja pokrijem Svoje lice rukama Svojim, i gurnem ljude pod zemlju, oni istog trenutka gube dah i jedva uspevaju da prežive. Svi upućuju vapaje ka Meni, prestravljeni da ću ih uništiti, jer svi oni žele da vide dan kada Ja zadobijam slavu.“ Takve su prilike svih ljudi danas. Svi oni žive u „vakuumu“, bez „kiseonika“, i to im otežava disanje. Bog koristi želju u čovekovoj svesti da podrži opstanak celog ljudskog roda; da nije tako, svi bi „napustili dom da postanu monasi“, čime bi ljudski rod došao do istrebljenja i do svog kraja. Prema tome, čovek je preživeo sve do današnjeg dana upravo zbog obećanja koje je Bog dao čoveku. Ovo je istina, a čovek ipak nikada nije otkrio ovaj zakon, pa stoga ne zna zašto „duboko strahuje da će smrt po drugi put doći po njega“. Kao čovek, niko nema hrabrosti da nastavi da živi, ali niko nije nikada imao hrabrosti ni da umre, pa zato Bog kaže da ljudi „umiru gorkom smrću“. Takvo je pravo stanje među ljudima. Možda su se neki ljudi, pred svojim budućim izgledima, suočili sa preprekama i razmišljali o smrti, ali se te misli nisu nikada ostvarile; možda su neki pomišljali na smrt zbog porodičnih sukoba, ali ih briga prema voljenima sprečava da ostvare svoju želju; a možda su neki pomišljali na smrt zbog bračnih nevolja, ali nisu spremni da to sprovedu u delo. Tako ljudi umiru sa pritužbama ili sa večitim žaljenjem u svom srcu. To su razna stanja kroz koja prolaze svi ljudi. Posmatrajući ljudski svet u celini, ljudi dolaze i odlaze u beskrajnom toku i, premda osećaju da bi u smrti bilo više radosti nego u životu, svejedno ostaju samo na rečima, te niko nikada to nije pokazao sopstvenim primerom, time što bi umro, vratio se i ispričao živima kako da uživaju u radosti smrti. Ljudi su bednici dostojni prezira: nemaju ni najmanje stida niti samopoštovanja, i uvek pogaze datu reč. U Svom planu, Bog je predodredio grupu ljudi koji će uživati u Njegovom obećanju, pa tako Bog kaže: „Mnogi su duhovi živeli u telu, a mnogi su umrli i ponovo se rodili na zemlji. Ipak, nijedan od njih nije nikada imao priliku da uživa u blagoslovima današnjeg carstva.“ Svi koji danas uživaju u blagoslovima carstva od Boga su predodređeni otkako je stvorio svet. Bog je uredio da ovi duhovi žive u telu tokom poslednjih dana i na kraju će Bog zadobiti ovu grupu ljudi i urediti da oni

budu u Sinimu. Pošto su duhovi ovih ljudi u suštini anđeli, Bog kaže: „Zar zaista u duhu čovečjem nikada nije bilo ni traga od Mene?“ U stvari, kada ljudi žive u telu, oni ostaju neupućeni u poslove duhovnog sveta. Iz ovih jednostavnih reči – „čovek Me strelja opreznim pogledom“ – može se videti Božje raspoloženje. Unutar ovih jednostavnih reči iskazana je složena psihologija Boga. Od vremena stvaranja do danas, u Božjem srcu je oduvek bila tuga praćena gnevom i sudom, jer ljudi na zemlji nisu u stanju da budu obzirni prema želji u Božjem srcu, baš kao što Bog kaže: „Čovek je poput divljaka sa planine.“ Mada, Bog kaže i sledeće: „Doći će dan kada će čovek na Moju stranu doplivati iz središta moćnog okeana, kako bi mogao da uživa u svim bogatstvima na zemlji i da iza sebe ostavi opasnost da ga more proguta.“ Ovo je ostvarenje želje u Božjem srcu, što se može opisati kao neizbežni trend i simbolizuje ostvarenje Božjeg dela.

Kada se carstvo bude u potpunosti spustilo na zemlju, svi ljudi će povratiti svoj prvobitni izgled. Zato Bog kaže: „Uživam sa vrha Svog prestola i živim među zvezdama. Anđeli Mi nude nove pesme i nove plesove. Oni više ne liju suze zbog sopstvene krhkosti. Preda Mnom se više ne čuje plač anđela i niko Mi se više ne žali na težak život.“ Ovo pokazuje da je dan kada Bog zadobija potpunu slavu upravo onaj dan u kome čovek uživa u svom počinku; ljudi više ne jure unaokolo zbog Sotoninog uznemiravanja, svet prestaje da napreduje, a ljudi žive u miru – jer je mnoštvo zvezda na nebu obnovljeno, kao i sunce, mesec, zvezde i ostalo, a sve planine i reke na nebu i na zemlji, sve su promenjene. A pošto se čovek promenio i pošto se Bog promenio, promeniće se takođe i sve stvari. Ovo je krajnji cilj Božjeg plana upravljanja i to će se na kraju ostvariti. Kada izgovara sve ove reči, Božji cilj je uglavnom u tome da Ga čovek spozna. Ljudi ne razumeju Božje upravne odluke. Sve što Bog čini orkestrirao je i uredio Sâm Bog i Bog nije voljan da ikome dozvoli da se u to upliće; umesto toga, On ljudima dozvoljava da vide da je On sve uredio i da je to čoveku nedostižno. Čak i ako je čoveku to vidljivo, ili mu je teško da to zamisli, sve kontroliše samo Bog, a Bog ne želi da to bude zaprljano i najmanjom ljudskom mišlju. Bog zasigurno neće oprostiti nikome ko makar i malo učestvuje; Bog jeste Bog koji je ljubomoran na čoveka i čini se da je Duh Božji naročito osetljiv u tom pogledu. Prema tome, na svakoga ko ima i najmanju nameru da se upliće istog trena će se ustremiti Božji proždirući oganj i sagoreti ga u pepeo. Bog ljudima ne dozvoljava da pokazuju svoje talente kako požele, jer svi koji su nadareni jesu bez života; ovi navodni talenti samo služe Bogu i potiču od Sotone, pa su stoga posebno prezreni od Boga, koji u tome ne pravi nikakve ustupke. Ipak, često su ljudi bez života baš oni koji verovatno učestvuju u delu Božjem i, povrh toga, njihovo učešće ostaje neotkriveno, budući da je prikriveno njihovim talentima. Tokom proteklog vremena, oni koji su nadareni nikada nisu stajali čvrsto, jer su bez života, pa otud nemaju nikakvu moć otpora. Stoga, Bog kaže: „Ako ne govorim prostim jezikom, čovek se nikada neće opametiti i nesvesno će se naći pod Mojom grdnjom – jer čovek Mene ne poznaje u Mom telesnom obliku.“ Sve one od krvi i mesa usmerava Bog, ali i porobljava Sotona, tako da ljudi međusobno nikada nisu imali normalan odnos, bilo zbog požude ili obožavanja, ili zbog

uređenja njihovog okruženja. Bog najviše prezire takve nenormalne odnose, te upravo zbog takvih odnosa iz Božjih usta dopiru reči poput ovih: „Ono što želim jesu živa bića prepuna života, a ne leševi ogrezli u smrti. Zavaljen za carskom trpezom, Ja ću svim ljudima na zemlji narediti da se preda Mnom postroje za smotru.“ Kada je Bog iznad cele vaseljene, On svakoga dana posmatra svaki postupak onih od krvi i mesa i nikada nije previdео nijedan od njih. Ovo su dela Božja. I zato pozivam sve ljude da preispitaju svoje misli, ideje i postupke. Ne tražim od tebe da budeš znak sramote za Boga, već ispoljavanje Božje slave, da u svim svojim postupcima, rečima i životima ne postaneš predmet Sotonine sprdnje. Ovo je ono što Bog zahteva od svih ljudi.

Poglavlje 21

U Božjim očima, ljudi su poput životinja u životinjskom svetu. Oni se bore jedni protiv drugih, jedni druge kolju i imaju izvanredne međusobne interakcije. U Božjim očima, oni su takođe nalik majmunima, koji spletkare jedni protiv drugih, bez obzira na starost ili pol. Budući da je tako, sve što ceo ljudski rod čini i ispoljava nikada nije bilo po Božjem srcu. Trenutak kada Bog prekriva Svoje lice upravo je onaj trenutak kada ljudi širom sveta bivaju izloženi iskušenju. Svi ljudi stenju od bola, svi žive pod pretnjom katastrofe i niko od njih nije nikada izbegao Božji sud. Zapravo, primarni cilj Božjeg ovaploćenja jeste u tome da u Svom telu proceni i osudi čoveka. U Božjem umu je još odavno odlučeno ko će, u skladu sa svojom suštinom, biti spasen ili uništen, i to će se postepeno razjasniti tokom završne etape. Kako dani i meseci prolaze, ljudi se menjaju i otkriva se njihov prvobitni oblik. Kada jaje naprsne, postaje očito da li je u njemu pile ili pače. Trenutak kada se jaje rasprsne upravo je onaj trenutak kada će se katastrofe na zemlji privesti kraju. Iz ovoga se vidi da, kako bi se saznalo da li je u njemu „pile“ ili „pače“, „jaje“ se mora probiti. Ovo je plan u Božjem srcu i on se mora ostvariti.

„Jadni i žalosni ljudski rode! Kako to da Me čovek voli, a ne može da sledi namere Moga Duha?“ Čovek se, zbog ovakvog svog stanja, mora podvrgnuti postupku obračunavanja ne bi li zadovoljio Božju volju. A zato što se Bog gnuša ljudskog roda, On je mnogo puta objavio: „O, buntovnici celog ljudskog roda! Moraju se smrviti pod Mojim nogama; moraju nestati usred Moje grdnje i, onoga dana kada Moj veliki poduhvat bude završen, moraju biti izgnani iz ljudskog roda, tako da ceo ljudski rod spozna njihovo ružno lice.“ Bog govori celom ljudskom rodu u telesnom obliku, a govori i Sotoni u duhovnom carstvu, koje je iznad cele vaseljene. Ovo je volja Božja i ono što treba postići Božjim planom za period od 6000 godina.

U stvari, Bog je izuzetno normalan, a postoje određene stvari koje se mogu postići samo ako ih On lično obavi i vidi ih Svojim očima. Nije onako kako ljudi zamišljaju da Bog samo leži dok se sve odvija kako On poželi; ovo je posledica Sotoninog uznemiravanja u ljudima, zbog čega je ljudima nejasno šta je pravo Božje lice. Budući

da je tako, Bog se tokom završne etape ovaplotio da bi čoveku otvoreno otkrio Svoju stvarnost, ne skrivajući ništa. Pojedini opisi Božje naravi čisto su preterivanje; recimo, kada se kaže da Bog jednom rečju ili običnom mišlju može da uništi svet. Shodno tome, većina ljudi govori stvari poput: kako to da je Bog svemoćan, a ne može da proguta Sotonu u jednom zalogaju? Ove reči su besmislene i pokazuju da ljudi i dalje ne spoznaju Boga. Da bi Bog uništio Svoje neprijatelje, potreban je proces, ali je ispravno reći da Bog u svemu pobeđuje: Bog će na kraju pobediti Svoje neprijatelje. Baš kao kada neka jaka država pobedi slabiju, ona tu pobedu postiže korak po korak, ponekad koristeći silu, a ponekad strategiju. Postoji proces, ali se ne može reći da će slabija zemlja tek tako odustati od borbe, samo zato što je u mnogo nepovoljnijoj situaciji pred jakom zemljom koja poseduje najsavremenije nuklearno oružje. To je apsurdan argument. Pošteno je reći da će jaka zemlja sigurno pobediti, a da će ona slaba sigurno izgubiti, pri čemu se za jaku zemlju može reći da ima veću snagu samo kada lično napada slabu zemlju. Prema tome, Bog je oduvek govorio da Ga čovek ne poznaje. Stoga, da li prethodne reči govore u prilog tome zašto čovek ne poznaje Boga? Jesu li to čovekove predstave? Zašto Bog jedino traži da čovek spozna Njegovu stvarnost i zbog toga se lično ovaplotio? Dakle, većina ljudi je pobožno obožavala Nebesa, ali: „Nebo nikada nije bilo ni najmanje pogođeno čovekovim postupcima, te ako bi Moj odnos prema čoveku bio zasnovan na svakom njegovom postupku, ceo ljudski rod bi živeo usred Moje grdnje.“

Bog može da pronikne u čovekovu suštinu. Iz Božjih izjava se čini da je Bog toliko „izmučen“ od čoveka da Ga uopšte ne zanima da na njega više obraća pažnju, niti da u njega polaže i najmanju nadu; reklo bi se da je čoveka nemoguće spasti. „Viđao sam mnoge ljude sa suzama koje im se slivaju niz obraze i viđao sam mnoge ljude koji su svoja srca prinosili u zamenu za Moja bogatstva. Uprkos takvoj ’pobožnosti’, nikada čoveku, zbog njegovih iznenadnih poriva, nisam tek tako davao sve što je Moje, jer Mi se čovek drage volje nije nikada posvetio.“ Kada Bog otkrije čovekovu prirodu, čovek se postidi samoga sebe, međutim, ovo je samo površno znanje i on nije sposoban da u Božjim rečima zaista spozna svoju prirodu; dakle, većina ljudi ne razume Božju volju, ne može da pronađe put za svoj život u Božjim rečima, pa im se stoga, što su gluplji, Bog sve više ruga. Tako oni nesvesno ulaze u ulogu odvratnosti – i, posledično, spoznaju sebe dok ih probada „mekana sablja“. Čini se da Božje reči aplaudiraju čovekovim delima i da ohrabruju čovekova dela – a ipak ljudi oduvek osećaju da ih Bog ismeva. Pa tako, kada čitaju Božje reči, mišići na licu im se povremeno trzaju, kao da se grče. To odražava nečistoću njihove savesti, zbog koje se nehotice trzaju. Njihov je bol poput onog kada ne mogu da se smeju iako to žele, a ne mogu ni da plaču, jer se ljudskim lakrdijaškim ponašanjem upravlja preko daljinskog upravljača „videorekordera“, s tim da oni ne mogu da ga isključe, već mogu samo da ga istrpe. Iako se „usredsređenost na Božje reči“ propoveda tokom svih sastanaka saradnika, ko ne poznaje prirodu mladunaca velike crvene aždaje? Kad ih gledaš u lice, poslušni su poput jagnjadi, međutim, kada im se okrenu leđa, divlji su poput vukova, što se može videti u sledećim

Božjim rečima: „Mnogi Me ljudi iskreno vole kada ih opskrbljujem Svojim rečima, ali oni Moje reči ne sačuvaju u svom duhu, već ih nemarno koriste kao da su javno dobro i, kad god im se prohte, bacaju ih tamo odakle su došle“. Zašto je Bog oduvek razotkrivao čoveka? Ovo pokazuje da se čovekova stara priroda nije pomerila ni za pedalj. Nalik svetoj planini Tai, ona se uzdiže u stotinama miliona ljudskih srca, no doći će dan kada će Ju Gong[a] pomeriti tu planinu; to je plan Božji. U Božjim izjavama, ne postoji trenutak u kome On čoveku ne postavlja zahteve, čoveka ne opominje ili ne ukazuje na čovekovu prirodu koja se otkriva u njegovom životu: „Kada je čovek udaljen od Mene i kada Me iskušava, Ja se od njega krijem među oblacima. Shodno tome, on ne može da pronađe nikakav Moj trag, i živi samo od ruke onih pokvarenih, čineći sve što oni traže.“ U stvarnosti, ljudi retko imaju priliku da žive u Božjem prisustvu, jer imaju premalo želje da traže; shodno tome, iako većina ljudi voli Boga, oni žive pod kontrolom zlotvora, a sve što ljudi čine usmerava taj zlotvor. Kada bi ljudi zaista živeli u svetlosti Božjoj i tražili Boga u svakom trenutku svakoga dana, ne bi bilo potrebe da Bog ovako govori, zar ne? Kada ljudi ostave tekstove po strani, zajedno sa knjigom, i Boga istoga časa stavljaju u stranu, pa nastavljaju da se bave svojim poslovima, nakon čega Bog nestaje iz njihovih srca. Međutim, kada ponovo uzmu knjigu u ruke, najednom im sine da su Boga potisnuli u pozadinu svog uma. Takav je čovekov život „bez sećanja“. Što više Bog govori, to su Njegove reči više. Kada dostignu svoj vrhunac, celokupno delo biva završeno i, posledično, Bog prestaje sa Svojim izjavama. Načelo na kome počiva Božje delovanje sastoji se u završetku Njegovog dela kada ono dostigne svoj vrhunac; nakon što je to delo dostiglo vrhunac, On ne nastavlja sa delovanjem, već naglo prestaje. On nikada ne obavlja delo koje nije potrebno.

Poglavlja 22 i 23

Danas su svi voljni da shvate Božju volju i da spoznaju Božju narav, ali niko ne zna razlog zašto nisu u stanju da izvrše ono što su voljni da urade, zašto ih srce uvek izda, te ne mogu da postignu ono što žele. Shodno tome, ponovno ih opseda poražavajući očaj, ali su i uplašeni. Nemoćni da izraze ova oprečna osećanja, mogu samo tužno da obore glave i da se neprestano pitaju: „Da li je moguće da me Bog nije prosvetio? Da li je moguće da me je Bog tajno napustio? Možda su svi drugi kako treba i Bog je sve druge, osim mene, prosvetio. Zašto se, kada čitam Božje reči, uvek osećam uznemireno – zašto nikada ne mogu ništa da dokučim?“ Iako su takve misli u ljudskim umovima, niko se ne usuđuje da ih izrazi; samo nastavljaju da se u sebi bore. Zapravo, niko osim Boga ne može da shvati Njegove reči, niti da dokuči Njegovu pravu volju. Ipak, Bog oduvek traži da ljudi dokuče Njegovu volju – nije li to kao da kokošku teraš da poleti? Zar Bogu nisu poznate čovekove mane? Ovo je trenutak u Božjem delu koji ljudi ne uspevaju da

[a] Ju Gong, takođe poznat kao „Starac Ju“, legendarna je ličnost kineskog folklora. Priča o tome kako Ju pomera planine simbolizuje istrajnost prilikom suočavanja s naizgled nemogućim zadatkom.

shvate, pa stoga Bog kaže: „Čovek živi usred svetlosti, ali nije svestan dragocenosti te svetlosti. Ne zna šta je suština svetlosti ni izvor svetlosti, a štaviše ne zna ni kome ta svetlost pripada.“ Sudeći po onome što Božje reči poručuju čoveku i što od njega traže, niko neće preživeti, jer u čovekovom telu nema ničeg što prihvata Božje reči. Stoga, spremnost da poslušaš Božje reči, čuvanje Božjih reči, žudnja za njima i primena ovih reči Božjih koje upućuju na čovekovo stanje i na njegove lične prilike, a time i čovekova samospoznaja – predstavljaju najviši standard. Kada se carstvo konačno ostvari, čovek, koji živi u telu, i dalje neće biti u stanju da dokuči Božju volju, pa će mu i dalje biti potrebno Njegovo lično vođstvo – ipak, među ljudima naprosto neće biti Sotoninog ometanja i oni će posedovati normalan ljudski život; ovo je Božji cilj u pobedi nad Sotonom, koji On uglavnom sprovodi da bi obnovio prvobitnu suštinu čoveka, kojeg je Bog stvorio. U Božjem umu, „telo“ se odnosi na sledeće: nesposobnost da se spozna Božja suština; nesposobnost da se vide stvari u duhovnom carstvu; i, povrh toga, sposobnost da budeš iskvaren od Sotone, a da te takođe usmerava Duh Božji. Ovo je suština tela koje je stvorio Bog. Naravno, cilj je i da se izbegne haos u životima ljudskog roda koji bi bio izazvan nedostatkom reda. Što više Bog govori i što oštrije On govori, ljudi sve više razumeju. Ljudi se nesvesno menjaju i nesvesno žive u svetlosti, pa tako, „zahvaljujući svetlosti, oni rastu i napustili su tamu“. Ovo je prelep prizor iz carstva i „života u svetlosti, izlaska iz smrti“, o kome se često govori. Kad se na zemlji ostvari Sinim – kad se ostvari carstvo – neće više biti rata na zemlji; nikad više neće biti gladi, kuge, ni zemljotresa; ljudi će prestati da prave oružje; svi će živeti u miru i stabilnosti; uspostaviće se normalni odnosi među ljudima i normalni odnosi među državama. Sadašnjost se, međutim, ne može porediti sa ovim. Sve je pod kapom nebeskom u haosu, a državni udari počinju postepeno da se dešavaju u svakoj zemlji. Na tragu Božjih izjava, ljudi se postepeno menjaju, a svaka se država polako raspada iznutra. Čvrsti temelji Vavilona počinju da se tresu poput zamka od peska, a sa promenom Božje volje, u svetu se neprimetno dešavaju ogromne promene i svaki čas se pojavljuju svakovrsna znamenja, pokazujući ljudima da je svetu došao poslednji dan! Ovo je Božji plan; ovo su koraci prema kojima On deluje, i svaka zemlja će se zasigurno raspasti. Stara Sodoma će po drugi put biti uništena, pa stoga Bog kaže: „Svet se ruši! Vavilon je paralisan!“ Niko osim Samoga Boga nije u stanju da ovo sasvim razume; na kraju krajeva, postoji granica u ljudskoj svesti. Na primer, ministri unutrašnjih poslova možda znaju da su sadašnje prilike nestabilne i haotične, ali nisu u stanju da ih reše. Oni mogu samo da se prepuste stihiji, nadajući se u svojim srcima danu kada će moći da uzdignu glavu, da će doći dan kada će sunce ponovo izaći na istoku, kada će obasjati čitavu zemlju i preokrenuti ovo jadno stanje stvari. Međutim, malo im je poznato to da kada sunce po drugi put izađe, njegov izlazak nije predviđen da obnovi stari poredak – već je to ponovno uskrsnuće, promena iz korena. Takav je Božji plan za celu vaseljenu. On će doneti novi svet, ali, pre svega, On će prvo obnoviti čoveka. Danas je najvažnije da se ljudski rod uvede u Božje reči, a ne da im se samo dozvoli da uživaju u blagoslovima statusa. Štaviše, kao što Bog kaže:

„U carstvu, Ja sam Car – ali umesto da se prema Meni odnosi kao prema Caru u carstvu, čovek Me posmatra kao 'Spasitelja koji je sišao sa neba'. Shodno tome, on čezne da mu dam milostinju i ne traga za znanjem o Meni." Takve su stvarne prilike svih ljudi. Danas je ključno da se u potpunosti raspr̀si čovekova nezasita pohlepa, što će ljudima omogućiti da spoznaju Boga, a da ništa ne traže. Zato i ne čudi što Bog kaže: „Toliko njih se preda Mnom molilo kao da su prosjaci; toliko njih Mi je otvorilo svoje 'vreće' i preklinjalo Me je da im udelim hranu da prežive." Stanja poput ovih ukazuju na ljudsku pohlepu i pokazuju da ljudi ne vole Boga, već da Mu postavljaju zahteve ili pokušavaju da dobiju stvari za kojima čeznu. Ljudi imaju prirodu gladnog vuka; svi su lukavi i pohlepni, pa im stoga Bog svaki put iznova postavlja zahteve, primoravajući ih da predaju svoja srca sačinjena od pohlepe i da Boga vole srcem iskrenosti. U stvarnosti, sve do danas, ljudi tek treba da predaju sva svoja srca Bogu; istovremeno plove u dva čamca, uzdajući se ponekad u sebe, a katkad u Boga, nikada se sasvim ne oslanjajući na Njega. Kada Božje delo dostigne određenu tačku, svi ljudi će živeti usred istinske ljubavi i vere, a Božja volja će biti zadovoljena; prema tome, Božji zahtevi nisu previsoki.

Anđeli se neprestano kreću među sinovima Božjim i narodom Božjim, hitajući između neba i zemlje i spuštajući se svakodnevno u ljudski svet nakon što su se vratili u duhovno carstvo. Ovo je njihova dužnost, pa tako, svakoga dana, sinovi i narod Božji bivaju usmeravani, a njihov život se postupno menja. Na dan kada Bog promeni Svoje obličje, delo anđela na zemlji će se zvanično završiti i oni će se vratiti u nebesko carstvo. Danas su svi sinovi i narod Božji u istom stanju. Kako sekunde prolaze, svi ljudi se menjaju, a sinovi i narod Božji postepeno sazrevaju. Poređenja radi, svi buntovnici se, takođe, menjaju pred velikom crvenom aždajom: ljudi više nisu odani velikoj crvenoj aždaji, a demoni više ne poštuju njena uređenja. Umesto toga, oni „postupaju kako im odgovara i svaki ide svojim putem". Prema tome, kada Bog kaže: „Kako ne bi mogle da propadnu zemlje na zemaljskoj kugli? Kako ne bi mogle da se sruše zemlje na zemaljskoj kugli?", nebesa se u trenu spuštaju… I kao da neko zloslutno osećanje nagoveštava okončanje ljudskog roda. Različiti zloslutni znakovi koji se ovde proriču upravo su ono što se odvija u zemlji velike crvene aždaje, i ništa na zemlji ne može da pobegne. Takvo je proročanstvo u Božjim rečima. Danas svi ljudi imaju predosećaj da vremena ponestaje i reklo bi se da osećaju da će ih zadesiti katastrofa – ipak, nemaju načina da pobegnu, pa su stoga svi izgubili nadu. Bog kaže: „Dok iz dana u dan ukrašavam 'unutrašnju odaju' Svoga carstva, niko nikada nije iznenada upao u Moju 'radnu sobu' da poremeti Moje delo." U stvari, značenje Božjih reči nije naprosto u tome da poruči da ljudi mogu spoznati Boga u Njegovim rečima. Pre svega, one ukazuju na to da Bog svakodnevno uređuje svakojake događaje širom vaseljene kako bi oni poslužili sledećem segmentu Njegovog dela. Razlog zašto On kaže „niko nikada nije iznenada upao u Moju 'radnu sobu' da poremeti Moje delo" jeste u tome što Bog deluje u božanstvu, a ljudi nisu u stanju da učestvuju u Njegovom delu, iako to možda žele. Dozvoli da te nešto upitam: da li bi zaista mogao da organizuješ svaki događaj u celoj vaseljeni? Da li bi mogao da nateraš

ljude na zemlji da prkose svojim precima? Da li bi mogao da upravljaš ljudima širom vaseljene tako da služe Božjoj volji? Da li bi mogao da izazoveš da Sotona podivlja? Da li bi mogao da nateraš ljude da osete da je svet pust i prazan? Ljudi nisu sposobni za takve stvari. U prošlosti, kada je tek trebalo da Sotonine „veštine“ budu sprovedene u delo, on bi uvek ometao svaku etapu Božjeg dela; u ovoj etapi, Sotoni je ponestalo smicalica, pa mu Bog tako dozvoljava da pokaže svoje pravo lice, kako bi svi ljudi mogli da ga spoznaju. Ovo je istina u rečima: „Niko nije nikada poremetio Moje delo.“

Svakoga dana ljudi u crkvama čitaju Božje reči i svakoga dana se podvrgavaju delu seciranja na „operacionom stolu“. Na primer, „izgubiti svoju poziciju“, „biti otpušten“, „njihovi strahovi ublaženi, a pribranost obnovljena“, „napuštanje“ i „lišen ’osećanja’“ – takve podrugljive reči „muče“ ljude i oni zbog njih zaneme od stida. Kao da nijedan deo njihovog tela – od glave do pete, iznutra i spolja – ne nailazi na Božje odobravanje. Zašto Bog Svojim rečima toliko ogoljuje ljudske živote? Da li Bog namerno ljudima otežava stvari? Kao da su lica svih ljudi premazana blatom koje se ne može oprati. Svakoga dana oni, kao prevaranti, pognute glave polažu račune za svoje grehove. Ljude je Sotona toliko iskvario da nisu sasvim svesni svog pravog stanja. Međutim, sa Božjeg stanovišta, Sotonin je otrov u svakom delu njihovih tela, čak i u njihovoj koštanoj srži; shodno tome, što su dublja Božja otkrivenja, ljudi se sve više plaše, i time su svi ljudi primorani da spoznaju Sotonu i da u čoveku vide Sotonu, jer nisu bili u stanju da Sotonu vide svojim golim okom. I pošto je sve ušlo u stvarnost, Bog razotkriva čovekovu prirodu – drugim rečima, On razotkriva Sotonin lik – i time omogućava čoveku da vidi stvarnog, opipljivog Sotonu, i tim bolje spozna praktičnog Boga. Bog dozvoljava čoveku da Ga spozna u telu, a Sotoni daje obličje, omogućavajući čoveku da spozna pravog, opipljivog Sotonu u telu svih ljudi. Sva različita stanja o kojima se govori jesu izrazi Sotoninih dela. Dakle, može se reći da su svi koji su od krvi i mesa otelotvorenje Sotoninog lika. Bog je nespojiv sa Svojim neprijateljima – oni su međusobno neprijateljski nastrojeni i predstavljaju dve različite sile; stoga su demoni zauvek demoni, a Bog je zauvek Bog; nespojivi su kao vatra i voda, zauvek odvojeni poput neba i zemlje. Kada je Bog stvarao čoveka, jedna vrsta ljudi je imala duhove anđela, dok je neka druga vrsta bila bez duha, pa su ovu drugu zaposeli duhovi demona i stoga se oni nazivaju demonima. Na kraju krajeva, anđeli su anđeli, demoni su demoni – a Bog je Bog. To je ono na šta se misli kad se kaže „svakome prema njegovoj vrsti“, pa tako, kada anđeli vladaju na zemlji i uživaju u blagoslovima, Bog se vraća u Svoje prebivalište, a svi ostali – neprijatelji Božji – pretvaraju se u pepeo. Zapravo, čini se da svi ljudi spolja vole Boga, međutim, koren je u njihovoj suštini – kako oni sa prirodom anđela mogu izbeći Božju ruku i pasti u bezdan? I kako oni sa prirodom demona mogu ikada istinski voleti Boga? Suština takvih ljudi nije u istinskoj ljubavi prema Bogu, pa kako bi onda ikada imali priliku da uđu u carstvo? Bog je sve uredio kada je stvarao svet, baš kao što Bog kaže: „Napredujem usred vetra i kiše, provodio sam godinu za godinom među ljudima i dolazio sam na vreme sve do današnjeg dana. Nisu li to upravo koraci Mog plana upravljanja? Ko je ikada nešto

pridodao Mom planu? Ko može da se otrgne od koraka Mog plana?“ Nakon što se ovaplotio, Bog mora da iskusi život čoveka – nije li u tome praktična strana praktičnog Boga? Bog od čoveka ništa ne krije zbog čovekove slabosti; umesto toga, Bog čoveku razotkriva istinu kada kaže: „Provodio sam godinu za godinom među ljudima.“ Upravo zbog činjenice da je Bog ovaploćeni Bog, On je godinu za godinom provodio na zemlji; shodno tome, tak nakon što prođe kroz sve vrste procesa, On se može smatrati ovaploćenim Bogom, i tek nakon toga On iz tela može da deluje u božanstvu. Zatim, nakon što otkrije sve tajne, biće slobodan da promeni Svoje obličje. Ovo je još jedan aspekt objašnjenja da nema ničeg natprirodnog, na koji je Bog neposredno ukazao.

Neophodno je proći smotru svake Božje reči, a da to ne bude površno – ovo je Božji nalog!

Poglavlja 24 i 25

Bez pažljivog čitanja nemoguće je išta otkriti u izjavama iz ova dva dana; u stvari, trebalo je da one budu izgovorene u jednom danu, ali ih je Bog podelio na dva dana. Odnosno, izjave iz ova dva dana čine jednu celinu, međutim, da bi ih ljudi lakše prihvatili, Bog ih je podelio na dva dana kako bi ljudi mogli da predahnu. Takva je Božja briga za čoveka. U celokupnom Božjem delu, svi ljudi obavljaju svoju funkciju i svoju dužnost na svom mestu. Nisu samo ljudi sa duhom anđela ti koji sarađuju; i oni sa duhom demona takođe „sarađuju“, kao što čine i svi duhovi Sotone. U Božjim izjavama vide se Božja volja i Njegovi zahtevi prema čoveku. Reči: „Moja grdnja se spušta na sve ljude, ali je i udaljena od svih ljudi. Čitav život svakog čoveka ispunjen je ljubavlju i mržnjom prema Meni“, pokazuju da Bog koristi grdnju da zapreti svim ljudima, navodeći ih da steknu znanje o Njemu. Zbog Sotonine iskvarenosti i krhkosti anđela, Bog koristi samo reči, a ne i upravne odluke, da bi izgrdio ljude. Od vremena stvaranja do danas, ovo je bilo načelo Božjeg dela u pogledu anđela i svih ljudi. Pošto su anđeli od Boga, jednoga dana će zasigurno postati narod Božjeg carstva, i o njima će Bog brinuti i štititi ih. U međuvremenu, i svi ostali će biti klasifikovani prema vrsti. Sve vrste zlih duhova Sotone dobiće grdnju, a svima koji su bez duhova vladaće sinovi i narod Božji. Takav je Božji plan. Tako je Bog jednom rekao: „Je li dolazak Moga dana zaista trenutak čovekove smrti? Da li bih zaista mogao da uništim čoveka u trenutku kada nastaje Moje carstvo?“ Iako su ovo dva jednostavna pitanja, ona predstavljaju Božja uređenja za odredište celog ljudskog roda. Kada Bog stigne, to je trenutak kada su „ljudi širom vaseljene naglavačke prikovani za krst“. Ovo je svrha Božjeg pojavljivanja pred svim ljudima, kada ih koristeći grdnju navodi da spoznaju postojanje Boga. Pošto je vreme kada se Bog spušta na zemlju poslednje doba, vreme kada su države na planeti zemlji u najvećoj meri uzburkane, zato Bog kaže: „Kada siđem na zemlju, ona je obavijena tamom i čovek ’spava čvrstim snom’.“ Budući da je tako, danas postoji samo šačica ljudi

koji su sposobni da spoznaju ovaploćenog Boga, gotovo da ih ni nema. Pošto je sada poslednje doba, niko nikada nije zaista spoznao praktičnog Boga, već ljudi imaju samo površno bogopoznanje. Zbog toga ljudi žive usred bolnog oplemenjivanja. Kada ljudi napuste oplemenjivanje, to je i trenutak kada počinju da dobijaju grdnju i trenutak kada se Bog pojavljuje pred svim ljudima kako bi lično mogli da Ga vide. Zbog ovaploćenog Boga, ljudi se suočavaju sa katastrofom i nisu u stanju da se izvuku – ovo je Božje kažnjavanje velike crvene aždaje i Njegova upravna odluka. Kada nastupi prolećna toplina i cveće procveta, kada sve pod nebom bude prekriveno zelenilom i sve stvari na zemlji budu na svom mestu, tada će svi ljudi i stvari postepeno ući u Božju grdnju i tada će se celokupno Božje delo na zemlji završiti. Bog više neće delovati, niti će živeti na zemlji, jer će Božje veliko delo biti ostvareno. Zar su ljudi nesposobni da u ovako kratkom vremenu ostave svoje telo po strani? Šta je to što može da raskine ljubav između čoveka i Boga? Ko može da razdvoji ljubav između čoveka i Boga? Jesu li to roditelji, muževi, sestre, žene ili bolno oplemenjivanje? Može li osećaj savesti da izbriše Božji lik u čoveku? Da li su ljudski dugovi i postupanje jednih prema drugima lično njihovo delo? Može li ih čovek ispraviti? Ko je u stanju da sebe zaštiti? Da li su ljudi u stanju da sebe izdržavaju? Ko su oni jaki u životu? Ko može da Me napusti i samostalno živi? Zašto Bog uvek iznova traži da svi ljudi obave delo promišljanja o sebi? Zašto Bog kaže: „Čije su to nevolje uređene njegovom vlastitom rukom?“

Trenutno je mračna noć u celoj vaseljeni, ljudi su obamrli i tupi, a kazaljke na satu uvek žure, minuti i sekunde ne prestaju, a obrtaji zemlje, sunca i meseca bivaju sve brži. U svojim osećanjima, ljudi veruju da taj dan nije daleko; kao da im je pred očima njihov poslednji dan. Bez prestanka ljudi sve pripremaju za trenutak sopstvene smrti, tako da će to poslužiti svrsi prilikom njihove smrti; da nije tako, to bi značilo da su živeli uzalud. Zar to ne bi bilo za žaljenje? Kada Bog uništava svet, On počinje sa promenama u unutrašnjim poslovima zemalja, iz kojih nastaju državni udari; tako Bog širom vaseljene ljude mobiliše u službu. Zemlja na kojoj velika crvena aždaja leži sklupčana jeste jedno pokazno područje. Budući da je iznutra rasparčana, njeni unutrašnji poslovi su u haotičnom stanju, svi su zaokupljeni samoodbranom, pripremajući se da pobegnu na mesec – ali kako bi mogli pobeći vrhovnoj vlasti Božje ruke? Baš kao što je Bog rekao da će ljudi „piti samo iz svoje čaše žuči“. Vreme unutrašnjeg razdora je upravo trenutak kada Bog odlazi sa zemlje; Bog neće produžiti Svoj ostanak u zemlji velike crvene aždaje i odmah će okončati Svoje delo na zemlji. Može se reći da vreme leti, a nije ga još mnogo preostalo. Iz tona Božjih reči može se videti da je Bog već govorio o odredištu svih širom vaseljene, i da nema ništa drugo da kaže o onome što preostaje. To je ono što Bog otkriva čoveku. Upravo zbog Božjeg cilja u stvaranju čoveka On kaže: „U Mojim očima, čovek je vladar svih stvari. Dao sam mu nemali deo autoriteta, dozvoljavajući mu da upravlja svim stvarima na zemlji – travom na planinama, životinjama u šumama i ribama u vodi.“ Kada je Bog stvarao čoveka, predodredio je da čovek bude gospodar svih stvari – ipak, čoveka je iskvario Sotona, pa zato on ne može da živi kako bi želeo. To je dovelo

da današnjeg sveta u kome se ljudi ne razlikuju od zveri, a planine su se pomešale sa rekama, što je uzrokovalo da se „čitav čovekov život svodi na muku i jurnjavu, na zabavu koju pridodaje praznini“. Pošto čovekov život nema smisla i budući da to nije bio Božji cilj kada je stvarao čoveka, ceo svet je postao mutan. Kada Bog čitavu vaseljenu dovede u red, svi ljudi će zvanično početi da proživljavaju ljudski život i tek tada će njihovi životi početi da dobijaju smisao. Ljudi će početi da koriste autoritet koji im je Bog dao i zvanično će se pred svim stvarima pojaviti kao njihovi gospodari; prihvatiće Božje vođstvo na zemlji i više se neće oglušivati o Boga, već će Mu biti poslušni. Današnji ljudi su, međutim, daleko od toga. Sve što oni ikad čine jeste da preko Boga „zgrću novac“, pa stoga Bog postavlja niz pitanja poput: „Zar čoveku nije od koristi delo koje obavljam na njemu?“ Da Bog nije postavio ova pitanja, ništa se ne bi dogodilo; međutim, kada On pita ovakve stvari, pojedini ljudi ne mogu da budu postojani, jer u ljudskoj savesti postoji osećaj da su nešto dužni, a ta savest nije isključivo za Boga, već za njih same. Sve u svemu je prazno; stoga ovi ljudi i „ljudi iz svake religije, iz svakog sektora društva, iz svakog naroda i svake veroispovesti, svi znaju za prazninu na zemlji i svi Me traže i iščekuju Moj povratak“. Svi ljudi žude za Božjim povratkom kako bi On mogao da okonča praznu staru epohu, ali se, takođe, plaše da će upasti u katastrofu. Ceo religiozni svet će odmah biti opustošen i zanemaren od svih; nedostaje mu stvarnost i shvatiće da je njegova vera u Boga nejasna i apstraktna. Ljudi iz svih društvenih sfera će se takođe razleteti, a nemir će početi da hvata svaki narod i veroispovest. Ukratko, pravilnost svih stvari će biti narušena, sve će izgubiti svoju normalnost, pa će tako i ljudi otkriti svoja prava lica. Stoga Bog kaže: „Mnogo puta sam čoveku uputio Svoj vapaj, međutim, da li je iko ikada osetio saosećanje? Da li je iko ikada živeo u ljudskosti? Čovek može da živi u telu, ali je bez ljudskosti. Da li je rođen u životinjskom carstvu?“ Dolazi do promene i među ljudima, a zbog ove promene, svako je klasifikovan prema vrsti. Ovo je Božje delo tokom poslednjih dana i to je dejstvo koje treba da se postigne delom poslednjih dana. Bog jasnije govori o čovekovoj suštini i time se dokazuje da se bliži kraj Njegovom delu i, povrh toga, da je Bog sve skriveniji od ljudi, zbog čega oni osećaju dodatni nemir. Što ljudi slabije poštuju Božju volju, to manje pažnje posvećuju Božjem delu poslednjih dana; to ih sprečava da to delo prekidaju, pa tako Bog obavlja delo koje namerava da obavi onda kada niko ne obraća pažnju. Ovo je jedno od načela Božjeg dela kroz minula vremena. Što je On manje obazriv prema ljudskim slabostima, time se pokazuje da je Božje božanstvo izrazitije, pa je tako dan Božji sve bliži.

Poglavlje 26

Iz svih reči koje Bog izgovara može se videti da se, sa svakim danom, bliži dan Božji. Kao da je taj dan pred očima ljudi, kao da će sutra stići. Zato su, nakon što pročitaju Božje reči, svi ljudi užasnuti, a osećaju i deo svetske pustoši, poput lišća koje s

povetarcem opada, praćeno slabom kišom. Ljudi bez traga nestaju, kao da su svi potpuno iščezli. Svi imaju zlokobno osećanje. Premda se svi ljudi svojski trude i žele da zadovolje Božju volju i premda svako koristi svu svoju silu da udovolji Božjoj nameri kako bi se Božja volja nesmetano i bez prepreka odvijala, takvo osećanje je uvek pomešano sa osećajem slutnje. Uzmite za primer današnje izjave: kada bi se one prenosile masama i obznanile celoj vaseljeni, tada bi se svi ljudi klanjali i plakali, jer u rečima „Nadziraću celu zemlju i, kada se na Istoku sveta pojavim sa svom Svojom pravednošću, veličanstvom, gnevom i grdnjom, otkriću Sebe bezbrojnim mnoštvima ljudi!“, svi koji imaju duhovno razumevanje uviđaju da niko ne može izbeći Božju grdnju i da će, nakon što iskuse patnju grdnje, svi biti odvojeni prema svojoj vrsti. Uistinu, ovo je jedan korak u Božjem delu i niko ga ne može promeniti. Kada je Bog stvorio svet, kada je vodio ljudski rod, pokazao je Svoju mudrost i čudesnost; tek nakon što On ovu eru privede kraju, ljudi će videti Njegovu istinsku pravednost, veličanstvo, gnev i grdnju. Štaviše, jedino kroz grdnju oni mogu videti Njegovu pravednost, veličanstvo i gnev; ovo je put kojim se mora ići, baš kao što je, u poslednjim danima, Božje ovaploćenje potrebno i nužno. Nakon što je objavio kraj celog čovečanstva, Bog čoveku pokazuje delo koje danas obavlja. Na primer, Bog kaže: „Stari Izrael je prestao da postoji, a današnji se Izrael uzdigao, uspravan i ka visinama sveta ustremljen, ustao je u srcima celog ljudskog roda. Današnji Izrael će kroz Moj narod sigurno dosegnuti do izvora postojanja!“ „Ah, mrski Egipte! (…) Kako možeš da ne postojiš unutar Moje grdnje?“ Bog ljudima namerno pokazuje posledice sa kojima se dve suprotstavljene zemlje susreću u Njegovim rukama – što se, s jedne strane, odnosi na Izrael, koji je materijalan, a sa druge upućuje na sve Božje izabranike, odnosno, ukazuje na to kako se Božji izabranici menjaju sa promenom Izraela. Kad se Izrael u potpunosti vrati u svoj prvobitni oblik, svi izabranici će nakon toga biti upotpunjeni – drugim rečima, Izrael je značajan simbol onih koje Bog voli. Egipat je, međutim, tipično stecište onih koje Bog mrzi. Što on više propada, to iskvareniji bivaju oni koje Bog mrzi – a Vavilon kasnije pada. Ovim se stvara jasan kontrast. Objavljujući kraj Izraela i Egipta, Bog otkriva odredište svih ljudi; prema tome, kad pominje Izrael, Bog govori i o Egiptu. Iz ovoga se može videti da je dan uništenja Egipta dan smaka sveta, dan kada Bog grdi sve ljude. To će se uskoro dogoditi; Bog će dovršiti nešto što je čoveku golim okom nevidljivo, a ipak nužno i nepromenljivo. Bog kaže: „Sve one koji Mi se protive zasigurno ću doveka grditi. Jer ja sam ljubomorni Bog i neću olako poštedeti ljude zbog svega što su uradili.“ Zašto Bog govori tako apsolutnim izrazima? I zašto se On lično ovaplotio u narodu velike crvene aždaje? Iz Božjih reči može se videti Njegov cilj: On nije došao da spase ljude niti da im pokaže saosećanje, da brine za njih niti da ih štiti – On je došao da izgrdi sve one koji Mu se protive. Jer Bog kaže: „Niko ne može izbeći Moju grdnju.“ Bog živi u telu i, povrh toga, On je normalna osoba, a ipak On ljudima ne oprašta slabost što ne mogu subjektivno da Ga spoznaju; umesto toga, On posredstvom „normalne osobe“ osuđuje ljude za njihove grehe, grdi sve one koji vide Njegovo telo, te oni time postaju žrtve za sve koji nisu pripadnici naroda velike crvene

aždaje. Međutim, to nije jedan od primarnih ciljeva Božjeg ovaploćenja. Bog se prvenstveno ovaplotio kako bi se u telu borio sa velikom crvenom aždajom i kako bi je u borbi osramotio. Budući da se u borbi protiv velike crvene aždaje velika Božja sila više očituje u telu nego u Duhu, Bog se bori u telu kako bi pokazao Svoja dela i svemoć. Bezbroj ljudi je „nevino“ osuđeno Božjim ovaploćenjem, a nebrojeno ljudi je zbog toga bačeno u pakao, odbačeno grdnjom i strada u telu. Ovo je pokazivanje Božje pravedne naravi i bez obzira na to kako se danas menjaju oni koji se protive Bogu, Božja ispravna narav nikada se neće promeniti. Kada jednom budu osuđeni, ljudi su osuđeni zauvek i više nikada ne mogu da uskrsnu. Čovekova narav ne može biti poput Božje. Prema onima koji se protive Bogu, ljudi su čas zainteresovani, čas nezainteresovani; premišljaju se ulevo i udesno, čas nagore, čas nadole; nisu u stanju da ostanu postojani, mrzeći ponekad do same srži one koji se protive Bogu, a ponekad ih držeći u svojoj blizini. Današnje okolnosti su nastale zato što ljudi ne znaju Božje delo. Zašto Bog izgovara reči poput ovih: „Anđeli su, ipak, anđeli; Bog je, ipak, Bog; demoni su, ipak, demoni; nepravedni su i dalje nepravedni; a sveti su i dalje sveti“? Zar to ne možete da shvatite? Da li je Bog mogao pogrešno da upamti? Prema tome, Bog kaže: „Svaka osoba se odvaja prema svojoj vrsti i nesvesno pronalazi put povratka u okrilje svoje porodice.“ Iz ovoga se može videti da je danas Bog sve stvari već svrstao u njihove porodice, tako da to više nije „beskonačan svet“ i ljudi više ne jedu iz istog velikog lonca, već svoju dužnost obavljaju u svom domu, igrajući sopstvenu ulogu. Ovo je bio prvobitni Božji plan kada je stvarao svet; nakon što budu odvojeni prema vrsti, svako od ljudi će „jesti svoj obrok“, što znači da će Bog otpočeti sud. Shodno tome, iz Božjih usta su potekle ove reči: „Vratiću stvaranje u pređašnje stanje; iz korena ću sve promeniti i vratiti u stanje u kome je prvobitno i bilo, tako da će se sve vratiti u okrilje Mog plana.“ To je upravo cilj sveukupnog Božjeg dela i nije ga teško razumeti. Bog će dovršiti Svoje delo – da li bi čovek mogao da stane na put Njegovom delu? I da li bi Bog mogao da raskine savez uspostavljen između Njega i čoveka? Ko bi mogao da promeni ono što čini Duh Božji? Da li bi ijedan čovek to uopšte mogao da učini?

Ljudi su u prošlosti shvatali zakon izrečen Božjim rečima: kada se Božje reči izgovore, one se ubrzo ostvare. U ovome nema nikakve neistine. Pošto je Bog rekao da će izgrditi sve narode i pošto je, povrh toga, doneo Svoje upravne odluke, može se videti da je Božje delo izvršeno do određene faze. Ustav koji je donet svim ljudima bavio se njihovim životima i njihovim stavom prema Bogu. On nije dosegao do samog korena; u njemu nije navedeno da je zasnovan na Božjem predodređenju, već na čovekovom ponašanju u to vreme. Današnje upravne odluke su vanredne i u njima se kaže: „Svi će ljudi biti podeljeni po vrstama i primiće grdnje srazmerne svojim postupcima.“ Bez pažljivijeg čitanja, ovde se ne zapaža nikakav problem. Pošto Bog tek u poslednjem dobu razdvaja sve stvari prema njihovoj vrsti, većina ljudi, nakon što ovo pročita, ostaje u nedoumici i zbunjena; i dalje zauzimaju mlak stav, ne uviđajući hitnost ovog vremena, pa ovo ne shvataju kao upozorenje. Zašto se u ovom trenutku čoveku pokazuju Božje upravne odluke, koje su obznanjene celoj vaseljeni? Da li ovi ljudi predstavljaju i sve one

širom vaseljene? Da li bi Bog, naknadno, mogao da ima više milosti prema ovim ljudima? Da li su ovim ljudima izrasle dve glave? Kada Bog bude grdio ljude u celoj vaseljeni, kada nastupe svakojake katastrofe, kao njihov ishod uslediće promene na suncu i mesecu i, nakon što se ove katastrofe okončaju, sunce i mesec će biti izmenjeni – a to se naziva „prelazom“. Dovoljno je reći da će katastrofe u budućnosti biti teške. Noć bi mogla da zameni dan, sunce se možda neće pojaviti godinu dana, možda će uslediti nekoliko meseci žarke vreline, ljudski rod se zauvek može suočiti sa mesecom u opadanju, moglo bi se pojaviti nesvakidašnje stanje zajedničkog izlaska sunca i meseca, i tome slično. Nakon nekoliko cikličnih promena, oni će se, s vremenom, na kraju obnoviti. Bog posebnu pažnju posvećuje Svojim naumima namenjenim onima koji pripadaju đavolu. Tako, On namerno kaže: „Od svih ljudskih bića u vaseljeni, svako ko pripada đavolu biće istrebljen.“ Pre nego što ovi „ljudi“ pokažu svoje pravo lice, Bog ih uvek koristi da vrše službu; shodno tome, On ne obraća pažnju na njihova dela; On ih ne „nagrađuje“ kada dobro rade, niti im smanjuje „plate“ kada rade loše. Na njih, kao takve, On se ne obazire i sasvim ih zanemaruje. Zbog njihove „dobrote“, On se neće najednom promeniti, jer, bez obzira na vreme ili mesto, čovekova suština ostaje neizmenjena, baš kao i savez uspostavljen između Boga i čoveka i baš kao što, kako čovek navodi: „Neće biti promene čak i ako mora presuše, a stene se uruše.“ Dakle, Bog te ljude naprosto razvrstava prema njihovoj vrsti i na njih ne obraća rado pažnju. Od vremena postanja sve do današnjih dana, đavo se nikada nije dobro vladao. Oduvek je izazivao prekide, ometanja i razilaženje. Kada Bog deluje ili govori, đavo uvek nastoji da uzme učešće, ali Bog na to ne obraća pažnju. Na pomen đavola, Božji gnev kulja, nezadrživo; budući da nisu od jednog duha, među njima nema nikakve povezanosti, samo rastojanje i razdvajanje. Nakon otkrivenja sedam pečata, stanje zemlje se neprestano pogoršava, a sve stvari „napreduju ruku pod ruku sa sedam pečata“, ni najmanje ne zaostajući. U Svojim rečima, Bog vidi ljude kao ošamućene, ali se oni, svejedno, uopšte ne bude. Da bi dostigao višu tačku, da bi izneo snagu svih ljudi i, povrh toga, da bi zaključio Božje delo kada je ono na vrhuncu, Bog ljudima postavlja niz pitanja, kao da im naduvava trbuhe, i time ispunjava sve ljude. Budući da ovi ljudi nemaju pravi rast, na temelju aktuelnih okolnosti, oni naduvani su roba koja zadovoljava standarde, dok oni koji to nisu predstavljaju beskorisno smeće. Ovo je Božji zahtev spram čoveka i cilj metoda kojim On govori. Posebno, kada Bog kaže: „Da li je moguće da, kada sam na zemlji, Ja nisam onakav kakav sam na nebesima? Da li je moguće da, kada sam na nebesima, ne mogu da siđem na zemlju? Da li je moguće da sam, dok sam na zemlji, nedostojan uzdizanja na nebo?“, ova pitanja služe kao jasniji put na kome bi čovek mogao da spozna Boga. Iz Božjih reči vidi se hitna Božja volja; ljudi nisu u stanju da je postignu, a Bog iznova dodaje uslove, podsećajući time sve ljude da spoznaju Boga nebeskog na zemlji i da spoznaju Boga koji je na nebu, ali živi na zemlji.

Iz Božjih reči mogu se razumeti stanja čoveka: „Celokupno čovečanstvo ulaže mnogo truda oko Mojih reči, sprovodeći vlastita istraživanja o Mom spoljašnjem obliku,

ali sve je to osuđeno na neuspeh, njihov trud ne donosi nikakve plodove, već oni bivaju pokošeni Mojim rečima ne usuđujući se da ponovo ustanu.“ Ko može razumeti Božju tugu? Ko može utešiti Božje srce? Ko je u saglasju sa Božjim srcem u onome što On traži? Kada ljudi ne donose plodove, oni se odriču sebe i istinski se pokoravaju Božjoj orkestraciji. Postepeno, kako pokazuju svoje pravo srce, svaki se odvaja prema svojoj vrsti i tako se vidi da je suština anđela čista poslušnost Bogu. I tako Bog kaže: „Ljudski rod je izložen u svom prvobitnom obliku.“ Kad Božje delo dostigne ovaj korak, sve će biti dovršeno. Čini se da Bog ne govori ništa o Sebi kao uzoru za Svoje sinove i narod, već je umesto toga usredsređen na to da sve ljude navede da pokažu svoj prvobitni oblik. Da li razumete pravo značenje ovih reči?

Poglavlje 27

Danas su Božje reči dostigle svoj vrhunac, što će reći da je drugi deo doba suda dostigao svoj vrhunac. Međutim, to nije najviši vrh. U ovom trenutku, Božji ton se promenio – nije ni podrugljiv ni duhovit, a nije ni onaj koji grdi niti prekoreva; Bog je ublažio ton Svojih reči. Sada Bog počinje da sa čovekom „razmenjuje osećanja“. Bog nastavlja delo doba suda i u isto vreme otvara put za sledeći segment dela, tako da su svi segmenti Njegovog dela međusobno prepleteni. Sa jedne strane, On govori o čovekovoj „tvrdokornosti i sklonosti ka ponavljanju istih grešaka“, a sa druge, On govori o „radosti i tuzi rastanka od čoveka, a zatim ponovnog susreta sa njim“ – a sve to izaziva reakciju u ljudskim srcima, i dotiče čak i ona ljudska srca koja su najviše otupela. Dok izgovara ove reči, Božji cilj je prvenstveno u tome da sve ljude navede da na samom kraju bez glasa padnu ničice pred Bogom, a da tek nakon toga kaže: „Ja ispoljavam Svoje postupke, navodeći sve da Me spoznaju kroz sopstveni neuspeh“. U ovom periodu, ljudsko bogopoznanje i dalje je sasvim površno; nije istinsko znanje. Iako se trude najviše što mogu, oni nisu u stanju da ostvare Božju volju. Danas su Božje reči dostigle svoj zenit, ali su ljudi i dalje u ranim fazama, pa nisu u stanju da uđu u izjave na ovom mestu i u ovom trenutku – to pokazuje da se Bog i čovek razlikuju do krajnjih mogućih granica. Na osnovu ovog poređenja, kada se reči Božje završe, ljudi će moći da dostignu tek najniža merila Božja. Ovo je način Božjeg delovanja u ovim ljudima, koje je u potpunosti iskvarila velika crvena aždaja, a Bog mora tako da deluje kako bi ostvario optimalni učinak. Ljudi u crkvama obraćaju nešto više pažnje na Božje reči, ali je Božja namera da oni Boga mogu spoznati u Njegovim rečima – zar nema razlike među njima? Međutim, kako stvari stoje, Bog više nema obzira prema ljudskoj slabosti i nastavlja da govori, pa bili ljudi u stanju da prihvate Njegove reči ili ne. U skladu sa Njegovom voljom, u trenutku kada se Njegove reči završe, dovršiće se i Njegovo delo na zemlji. Međutim, delo u tom trenutku nije nalik nekadašnjim delima. Kada se Božje izjave okončaju, to nikome neće biti poznato; kada se Božje delo završi, to nikome neće biti poznato; i kada

se Božje obličje promeni, to nikome neće biti poznato. Takva je mudrost Božja. Da bi izbegao svaku Sotoninu optužbu i svako ometanje neprijateljskih sila, Bog deluje bez ičijeg znanja, pa u ovom trenutku nema nikakve reakcije među ljudima na zemlji. Iako se nekada govorilo o znacima Božjeg preobraženja, niko to ne može da zapazi, jer je čovek to zaboravio i na to ne obraća pažnju. Zbog unutrašnjih i spoljnih napada, uključujući katastrofe spoljašnjeg sveta, sagorevanje i pročišćenje Božjih reči, ljudi više nisu spremni da dirinče za Boga, jer su previše zauzeti svojim poslovima. Kada svi ljudi dođu do tačke poricanja znanja i traganja iz prošlosti, kada svi ljudi sebe budu jasno videli, oni će tada propasti i njihovo sopstvo više neće imati mesto u njihovim srcima. Tek tada će ljudi iskreno čeznuti za rečima Božjim, tek tada će Božje reči zaista steći mesto u njihovim srcima i tek tada će Božje reči postati izvor njihovog postojanja – u tom trenutku, Božja volja biće ispunjena. Međutim, današnji ljudi su daleko od dostizanja te tačke. Neki od njih jedva da su se pomerili i za pedalj, pa zato Bog kaže da je ovo „sklonost ka ponavljanju istih grešaka“.

Sve Božje reči sadrže brojna pitanja. Zašto Bog stalno postavlja takva pitanja? „Zašto ljudi ne mogu da se pokaju i iznova se rode? Zašto su zauvek spremni da žive u močvari umesto na mestu bez blata? (…)“ U prošlosti, Bog je delovao neposrednim ukazivanjem na stvari ili neposrednim razotkrivanjem. Ali, nakon što su ljudi pretrpeli ogroman bol, Bog više nije govorio neposredno na ovaj način. Unutar ovih pitanja, ljudi vide sopstvene nedostatke i istovremeno shvataju put do praktičnog delovanja. Pošto svi ljudi vole da jedu ono što je lako dostupno, Bog govori onako kako dolikuje njihovim zahtevima, pružajući im teme za razmišljanje da bi oni o njima mogli da razmišljaju. Ovo je jedan aspekt značaja Božjih pitanja. Naravno, nije isti značaj i nekih drugih Njegovih pitanja, kao što je, recimo: Da li je moguće da sam se prema njima loše poneo? Da li je moguće da sam ih uputio u pogrešnom pravcu? Da li je moguće da ih vodim u pakao? Pitanja poput ovih pokazuju predstave koje obitavaju duboko u ljudskim srcima. Iako ljudi svojim ustima ne iskazuju ove predstave, u većini njihovih srca postoji sumnja, te veruju da ih Božje reči oslikavaju kao ljude bez ikakvih zasluga. Naravno, takvi ljudi ne poznaju sebe, ali će na kraju priznati da su poraženi Božjim rečima – ovo je neizbežno. Nakon ovih pitanja, Bog kaže: „Nameravam da sve narode razbijem u paramparčad, a da ni ne pominjem čovekovu porodicu.“ Kada ljudi prihvate ime Božje, svi narodi će se time uzdrmati, ljudi će postepeno menjati svoj mentalitet, a u porodicama će prestati da postoje odnosi između oca i sina, majke i ćerke i muža i žene. Osim toga, porodični odnosi među ljudima će se sve više otuđivati; pridružiće se velikoj porodici, a uobičajene konvencije života gotovo svih porodica će se raspasti. Zahvaljujući tome, koncept „porodice“ u ljudskim srcima bivaće sve nejasniji.

Zašto je, u današnjim Božjim rečima, toliko toga posvećeno „razmenjivanju osećanja“ sa ljudima? Naravno, i to je radi postizanja određenog efekta, iz čega se može videti da je Božje srce ispunjeno strepnjom. Bog kaže: „Kada sam Ja tužan, ko svojim srcem može da Me uteši?“ Bog izgovara ove reči jer je Njegovo srce preplavljeno tugom.

Ljudi nisu sposobni da se posvete Božjoj volji i uvek su raskalašni; ne mogu da se zauzdaju, već postupaju kako im se prohte; previše su niski, sebi uvek opraštaju i nemaju obzira prema Božjoj volji. Međutim, kako je Sotona kvario ljude sve do današnjeg dana i pošto oni nisu u stanju da se oslobode, Bog kaže: „Kako mogu pobeći iz čeljusti proždrljivog vuka? Kako mogu da se oslobode njegovih pretnji i iskušenja?“ Ljudi žive u telu, što znači da žive u ustima proždrljivog vuka. Zbog te činjenice, kao i zato što ljudi nemaju samosvest, zato što sebi uvek ugađaju i prepuštaju se razvratu, Bog ne može a da ne oseća zabrinutost. Što više Bog ljude na to podseća, oni se sve bolje osećaju u svojim srcima i sve više su spremni da se bave Bogom. Tek tada će čovek i Bog međusobno imati usklađen odnos, bez ikakvog razdvajanja ili udaljenosti među njima. Danas čitav ljudski rod iščekuje dolazak Božjeg dana, pa zato ljudski rod nikada nije krenuo napred. Ipak, Bog kaže: „Kada se Sunce pravednosti pojavi, Istok će biti obasjan, a zatim će sa svoje strane obasjati celu vaseljenu, dopirući do svakoga.“ Drugim rečima, kada Bog promeni Svoje obličje, prvo će biti obasjan Istok i prvi će biti zamenjen narod sa Istoka, nakon čega će biti obnovljene i preostale zemlje od juga prema severu. Ovo je redosled i sve će biti u skladu sa Božjim rečima. Kada se ova faza završi, svi ljudi će to videti. Bog deluje prema tom redosledu. Kada budu videli ovaj dan, ljudi će biti presrećni. Iz neodložne Božje namere može se videti da ovaj dan nije daleko.

U rečima koje se danas ovde izgovaraju, drugi i treći deo izmamljuju mučne suze kod svih onih koji vole Boga. Njihova su srca trenutno obavijena senkom i od tog trenutka svi ljudi su ispunjeni ogromnom tugom zbog Božjeg srca. Oni neće osetiti nikakvu utehu sve dok Bog ne završi Svoje delo na zemlji. Ovo je opšti trend. „Moje srce obuzima gnev propraćen naglim osećanjem tuge. Kada Moje oči vide ljudska dela i svaku njihovu reč i postupak kao prljave, Moj gnev nabuja, a Moje srce obuzima sve jači osećaj za nepravde ljudskog sveta, zbog čega sam još tužniji; čeznem da istoga časa završim s čovekovim telom. Ne znam zašto čovek nije u stanju da sebe pročisti u telu, zašto čovek ne može da voli sebe u telu. Da li je moguće da je ’funkcija’ tela tako značajna?“ U današnjim Božjim rečima, Bog je čoveku javno obznanio svu strepnju koja Mu je u srcu, ne zadržavajući ništa u Sebi. Kada Mu anđeli trećeg neba sviraju, Bog i dalje čezne za ljudima na zemlji, i zbog toga kaže: „Kada anđeli sviraju veličajući Me, to ne može a da ne pobudi Moje saosećanje prema čoveku. Moje je srce trenutno ispunjeno tugom i ne mogu da se oslobodim ove bolne emocije.“ Upravo iz tog razloga Bog kaže: „Ispraviću nepravde ljudskog sveta. Obaviću Svoje delo Sopstvenim rukama širom sveta, zabranjujući Sotoni da ponovo naudi Mom narodu, zabranjujući neprijateljima da ponovo čine šta im je volja. Postaću Car na zemlji i premestiću tamo Svoj presto, primoravajući sve Svoje neprijatelje da padnu ničice i preda Mnom ispovede svoje zločine.“ Božja tuga povećava Njegovu mržnju prema đavolima, pa stoga On masama unapred otkriva kako će đavoli završiti. Ovo je delo Božje. Bog je oduvek želeo da se ponovo ujedini sa svim ljudima i da okonča staro doba. Svi se ljudi širom vaseljene pokreću – odnosno, svi ljudi u svemiru ulaze u vođstvo Božje. Posledično, njihove misli se okreću pobuni protiv

njihovih vladara. Uskoro će među ljudima u svetu izbiti haos i šefovi svih zemalja će se razbežati na sve strane, da bi ih na kraju njihovi narodi odvukli na giljotinu. Ovo je konačan kraj đavoljih careva; na kraju, niko od njih neće moći da pobegne i svi kroz to moraju da prođu. Oni koji su „mudri“, danas su počeli da se povlače. Uvidevši da situacija nimalo ne obećava, oni koriste ovu priliku da ustuknu i uteknu nedaćama katastrofe. Međutim, Ja kažem jasno, delo koje Bog obavlja tokom poslednjih dana svodi se uglavnom na grdnju upućenu čoveku, pa kako bi ovi ljudi uopšte mogli da pobegnu? Danas je prvi korak. Jednoga dana, sve u vaseljeni će dospeti u ratni metež; ljudi na zemlji više nikada neće imati vođe, ceo svet će biti poput gomile rastresitog peska, kojim niko neće upravljati, a ljudi će brinuti samo za svoje živote, ne obazirući se ni na koga drugog, jer sve kontroliše Božja ruka. Zato Bog kaže: „Svi ljudi razbijaju razne narode prema Mojoj volji.“ Oglašavanje anđeoskih truba o kojima Bog sada govori predstavlja znak – oni čoveku zvone na uzbunu i kada se te trube budu ponovo oglasile, to će značiti da je stigao poslednji dan sveta. U tom trenutku, celokupna Božja grdnja zadesiće zemlju u celini; biće to bezdušni sud i zvanični početak doba grdnje. Među Izraelcima će se često čuti Božji glas koji će ih voditi kroz različita okruženja, a pojaviće će im se i anđeli. Izraelci će biti upotpunjeni za samo nekoliko meseci i, budući da neće morati da prolaze korak uklanjanja otrova velike crvene aždaje iz sebe, biće im lako da uđu na pravi put pod raznim vrstama vođstva. Na osnovu razvoja događaja u Izraelu može se videti stanje cele vaseljene, a to nam samo pokazuje koliko su brzi koraci Božjeg dela. „Došlo je vreme! Pokrenuću Svoje delo, vladaću kao Car među ljudima!“ Bog je u prošlosti vladao samo na nebu. Danas, On vlada na zemlji; Bog je povratio ceo Svoj autoritet i zato je predviđeno da ceo ljudski rod više nikada ne živi normalnim ljudskim životom, jer će Bog preurediti nebo i zemlju, i nijednom čoveku nije dozvoljeno da se upliće. Stoga Bog često podseća čoveka da je „došlo vreme“. Kada se svi Izraelci vrate u svoju zemlju – na dan kada se zemlja izraelska sasvim oporavi – Božje veliko delo biće završeno. Iako toga neće biti svesni, ljudi širom vaseljene će se pobuniti, a narodi širom vaseljene će popadati poput zvezda na nebu; u trenu, strovaliće se u ruševine. Nakon što se obračuna sa njima, Bog će izgraditi carstvo kakvo Mu je milo u srcu.

Poglavlje 28

Ljudsko stanje je takvo da, što ljudi manje razumeju Božje reči, to su više skeptični prema trenutnim Božjim načinima delovanja. Međutim, to nema uticaja na Božje delo; kada Njegove reči dostignu određenu tačku, ljudska srca će prirodno početi to da prihvataju. U svojim životima, svi su usredsređeni na Božje reči i počinju, takođe, da žude za Njegovim rečima, a zbog Božjeg neprekidnog razotkrivanja, počinju da preziru sebe. Ipak, Bog je izgovorio i mnogo ovakvih reči: „Kada temeljno dokuči sve Moje reči, čovekov rast je srazmeran Mojim željama, a njegove molbe donose plodove i nisu

uzaludne niti beskorisne; blagosiljam one molbe ljudskog roda koje su iskrene, one koje nisu pretvorne.“ Ljudi zapravo nisu u stanju da u potpunosti dokuče Božje reči, već mogu samo da dokuče njihovu površinu. Bog koristi ove reči samo da bi im dao cilj za kojim treba da tragaju, da ih navede da osećaju da Bog ne čini stvari olako, već da je ozbiljan u pogledu Svoga dela; jedino tada će oni imati veru da tragaju. I budući da se svi ljudi mole jedino zbog sebe, ne zbog volje Božje, a Bog ne igra toplo-hladno, Njegove reči su oduvek bile usmerene na čovekovu prirodu. Iako se većina ljudi danas moli, oni nisu iskreni – to je samo pretvaranje. Stanje svih ljudi je takvo da oni „Moja usta smatraju rogom izobilja. Svi ljudi žele da dobiju nešto iz Mojih usta. Bilo da su u pitanju državne tajne ili tajne neba ili pogonske sile duhovnog sveta ili odredište ljudskog roda“. Zbog svoje radoznalosti, svi ljudi su spremni da tragaju za ovim stvarima i ne žele da dobiju ništa od opskrbe životom iz Božjih reči. Tako Bog kaže: „Čoveku previše toga nedostaje: nisu mu potrebni samo ’hranljivi dodaci’, već su mu, više od toga, potrebni ’mentalna podrška’ i ’duhovna opskrba’.“ Ljudske predstave su dovele do današnje negativnosti, a budući da su njihove fizičke oči previše „feudalne“, nema nikakvog poleta u onome što ljudi kažu i čine, te su u svim stvarima površni i nemarni. Zar to nisu ljudska stanja? Zar ljudi ne bi trebalo da požure da ovo poprave, umesto da nastavljaju po starom? Kakva je korist za čoveka od poznavanja budućnosti? Zašto ljudi reaguju kad pročitaju neke Božje reči, dok ostatak Njegovih reči ostaje bez dejstva? Kada, na primer, Bog kaže: „Ja obezbeđujem lek za čovekovu bolest kako bi se postigli bolji efekti, kako bi se svima vratilo zdravlje i kako bi, zahvaljujući Mom leku, mogli da se vrate normalnosti“, kako to da ove reči nemaju nikakvo dejstvo na ljude? Zar sve što Bog čini nije upravo ono što čovek treba da postigne? Bog ima delo da obavi – zašto ljudi nemaju svoj put kojim bi išli? Zar ovo nije u suprotnosti sa Bogom? Zapravo, mnogo je posla koji ljudi treba da obave – na primer, koliko znaju o „velikoj crvenoj aždaji“ iz reči „Da li zaista mrzite veliku crvenu aždaju?“ Kad Bog kaže: „Zašto sam vas toliko puta pitao?“, to pokazuje da ljudi još uvek ne poznaju prirodu velike crvene aždaje, te da su i dalje nesposobni da prodru dublje. Nije li to upravo onaj posao koji čovek treba da obavi? Kako se može reći da čovek nema nikakvog posla? Da je to slučaj, u čemu bi bio značaj Božjeg ovaploćenja? Da li Bog dela ishitreno i površno samo da bi stvari odradio? Može li se velika crvena aždaja poraziti na ovaj način?

Bog kaže: „Već sam započeo i pokrenuću prvi korak Svog dela grdnje na mestu na kome obitava velika crvena aždaja.“ Ove reči su usmerene na delo u božanstvu; današnji ljudi su unapred ušli u grdnju, pa zato Bog kaže da je ovo prvi korak Njegovog dela. On ljude ne primorava da izdrže grdnju katastrofama, već grdnju rečima. Jer, kada se promeni ton Božjih reči, ljudi ostaju sasvim neupućeni i nakon toga svi ulaze u grdnju. Kada prođete grdnju, „zvanično ćete obaviti svoju dužnost i zvanično ćete Me veličati po svim zemljama, za vek vekova!“ Ovo su koraci u Božjem delu – oni su Njegov plan. Osim toga, ovaj narod Božji će lično videti metode kojima se grdi velika crvena aždaja, pa time katastrofa zvanično počinje izvan njih, u svetu oko njih. Ovo je jedan od načina na koji

Bog spasava ljude. Iznutra dobijaju grdnju, a spolja udara katastrofa – što će reći, Božje reči su ispunjene. Prema tome, ljudi bi više voleli da se podvrgnu grdnji nego katastrofi i upravo zbog toga opstaju. Sa jedne strane, ovo je tačka do koje je stiglo Božje delo; sa druge, to se dešava zato da bi svi ljudi spoznali Božju narav. Stoga Bog kaže: „Vreme kada Moj narod uživa u Meni jeste trenutak kada velika crvena aždaja dobija grdnju. Navesti narod velike crvene aždaje da ustane i protiv nje se pobuni jeste Moj plan – to je metod kojim usavršavam Svoj narod i to predstavlja veliku priliku da sav Moj narod raste u životu.“ Zašto Bog izgovara ove reči, a one, ipak, ne privlače ljudsku pažnju?

Zemlje su u stanju velikog haosa, jer je Božji prut počeo da obavlja svoju ulogu na zemlji. Božje delo se može videti na osnovu stanja na zemlji. Kada Bog kaže: „Vode će hučati, planine će se rušiti, velike reke će se rastočiti“, ovo je početno delo pruta na zemlji, sa takvim ishodom da će se „sva domaćinstva na zemlji rasturiti i svi narodi na zemlji će se raspasti; proći će dani ponovnih susreta muža i žene, majka i sin se više neće sresti, više nikada neće biti okupljanja oca i kćeri. Sve čega je nekada bilo na zemlji, Ja ću razbiti“. Takvo će biti opšte stanje porodica na zemlji. Naravno, to nikako ne bi moglo biti stanje svih njih, ali jeste stanje većine porodica. Sa druge strane, to se odnosi na okolnosti koje ljudi ovog toka proživljavaju u budućnosti. To predskazuje da, nakon što su prošli grdnju rečima, a nevernici su bili izloženi katastrofi, više neće biti porodičnih odnosa među ljudima na zemlji; svi oni će biti narod Sinima i svi će biti verni u Božjem carstvu. Pa će tako proći dani ponovnih susreta muža i žene, majka i sin se više neće sresti, više nikada neće biti okupljanja oca i kćeri. I tako će se ljudske porodice na zemlji raspasti, biće rasparčane, i to će biti poslednje delo koje Bog obavlja u čoveku. I, pošto će Bog ovo delo proširiti po celoj vaseljeni, On koristi priliku da ljudima razjasni reč „privrženost“ i time im omogućava da vide da je Božja volja da se rasture porodice svih ljudi i pokazuje im da Bog koristi grdnju da reši sve „porodične rasprave“ među ljudskim rodom. Da nije tako, ne bi bilo načina da se završni segment Božjeg dela na zemlji privede kraju. Poslednji deo Božjih reči razotkriva najveću slabost ljudskog roda – svi oni žive u stanju privrženosti – pa tako, Bog ne izbegava nijednog od njih i razotkriva tajne skrivene u srcima celog ljudskog roda. Zašto je ljudima tako teško da se odvoje od privrženosti? Da li to nadilazi standarde savesti? Može li savest ostvariti Božju volju? Može li privrženost pomoći ljudima u nedaćama? U Božjim očima, privrženost je Njegov neprijatelj – zar u Božjim rečima to nije jasno navedeno?

Poglavlje 29

U delu koje ljudi obavljaju, ponešto se izvršava uz direktna uputstva od Boga, ali postoji i jedan deo za koji Bog ne daje konkretna uputstva, što dovoljno pokazuje da ono što Bog čini, tek danas treba da bude sasvim otkriveno – drugim rečima, mnogo toga ostaje skriveno i tek treba da se obelodani. Međutim, pojedine stvari treba da se

obelodane, dok neke treba da ljude ostave smetene i zbunjene; to je ono što zahteva Božje delo. Na primer, Božji dolazak sa neba među ljude – kako je došao, u kojoj sekundi je došao ili da li su se nebo i zemlja i sva stvorenja promenila ili ne – ove stvari i treba ljude da zbunjuju. Ovo je, takođe, zasnovano na stvarnim okolnostima, jer sâmo ljudsko telo nije u stanju da direktno uđe u duhovno carstvo. Prema tome, čak i ako Bog jasno kaže kako je došao s neba na zemlju ili kad On kaže: „Na dan kada su sve stvari vaskrsle, došao sam među ljude i sa njima sam proveo divne dane i noći“, takve reči su kao da neko razgovara sa stablom – nema ni najmanje reakcije, jer su ljudi neupućeni u korake Božjeg dela. Čak i kada su zaista svesni, oni veruju da je Bog poput vile sleteo na zemlju i ponovo se rodio među ljudima. Ovo je ono što je dostižno ljudskim mislima. To je stoga što je suština čoveka takva da on nije u stanju da razume suštinu Boga i nije u stanju da razume stvarnost duhovnog carstva. Isključivo po svojoj suštini, ljudi ne bi bili sposobni da svojim ponašanjem služe za primer drugima, jer su ljudi suštinski isti, a ne različiti. Dakle, očekivanje da ljudi budu uzor koji drugi treba da slede ili da posluže kao primer pretvara se u mehur, postaje para koja se uzdiže iz vode. Pri čemu kada Bog kaže: „stiče određeno znanje o onome što Ja imam i što jesam“, ove reči se odnose samo na ispoljavanje dela koje Bog obavlja u telu; drugim rečima, one su usmerene na Božje pravo lice – božanstvo, što se prvenstveno odnosi na Njegovu božansku narav. To znači da se od ljudi traži da razumeju stvari kao što su: zašto Bog deluje na ovaj način, koje stvari treba da se postignu Božjim rečima, šta Bog želi da postigne na zemlji, šta On želi da postigne među ljudima, metode pomoću kojih Bog govori i kakav je Božji stav prema čoveku. Može se reći da u čoveku nema ničega čime bi se vredelo pohvaliti – odnosno, u njemu nema ničega što bi moglo da posluži kao primer koji bi drugi sledili.

Upravo zbog normalnosti Boga u telu i zbog različitosti između Boga na nebu i Boga u telu, koji izgleda kao da nije rođen od Boga na nebu, Bog kaže: „Mnogo godina sam išao među ljudima, a oni su uvek ostajali nesvesni i nikada Me nisu spoznali.“ Bog takođe kaže: „Kada Svojim koracima pređem vaseljenu i stignem do rubova zemlje, čovek će početi da razmišlja o sebi i svi ljudi će Mi doći, pokloniće se preda Mnom i obožavaće Me. Biće to dan kada ću steći slavu, dan Mog povratka, kao i dan Mog odlaska.“ Jedino je ovo dan kada se čoveku pokazuje Božje pravo lice. Ipak, Bog zbog toga ne odlaže Svoje delo i naprosto obavlja delo koje treba da se obavi. Kada sudi, On ljude osuđuje na osnovu njihovog odnosa prema Bogu u telu. Ovo je jedna od glavnih niti Božjih izjava tokom ovog perioda. Na primer, Bog kaže: „Zvanično sam se zaputio kroz celu vaseljenu da kraju privedem Svoj plan upravljanja. Od ovog trenutka pa nadalje, svako ko nije oprezan izlaže se opasnosti da ga preplavi nemilosrdna grdnja, a to bi se moglo dogoditi u svakom trenu.“ Ovo je sadržaj Božjeg plana, i nije niti neobično niti čudno, već je sve sastavni deo koraka Njegovog dela. Međutim, narodu i sinovima Božjim u inostranstvu Bog sudi na osnovu svega što rade u crkvama, pa tako Bog kaže: „Dok Ja delam, svi anđeli sa Mnom kreću u odlučujuću bitku, rešeni da ispune Moje želje u toj završnoj etapi, tako da Mi se ljudi na zemlji prepuštaju poput anđela i nemaju želju da Mi se protive

i ne čine ništa čime bi se pobunili protiv Mene. Ovo su pogonske sile Mog dela širom vaseljene.“ Ovo je razlika u delu koje Bog obavlja širom zemlje; On primenjuje različite mere u zavisnosti od toga prema kome su one usmerene. Danas svi ljudi u crkvama imaju srce koje žudi i počeli su da jedu i piju reči Božje – to je dovoljno da pokaže da se Božje delo bliži svom kraju. Pogled sa neba nadole sličan je ponovnom pogledu na turobne prizore uvelog granja i opalog lišća, lesa koji raznosi jesenji vetar. Čini se kao da će među ljudima nastupiti apokalipsa, kao da će se sve pretvoriti u pustoš. Moguće zbog osetljivosti Duha, uvek je prisutan osećaj nesreće u srcu, koji u sebi ipak nosi delić spokojne utehe, iako pomešane sa malo tuge. Ovo bi mogao biti prikaz Božjih reči da se „čovek budi, sve na zemlji je u redu, a dani opstanka zemlje više ne postoje, jer Ja sam stigao!“ Nakon što čuju ove reči, ljudi mogu da postanu donekle negativni ili mogu da budu pomalo razočarani Božjim delom ili se mogu u velikoj meri usredsrediti na osećanje u svom duhu. Međutim, pre završetka Svog dela na zemlji, Bog ne bi mogao da bude toliko budalast da ljudima pruži takvu iluziju. Ako zaista imaš takva osećanja, to pokazuje da obraćaš previše pažnje na svoja osećanja, da si neko ko radi šta mu je volja i ko ne voli Boga; to pokazuje da se takvi ljudi i previše usredsređuju na natprirodno i da uopšte ne obraćaju pažnju na Boga. Kako god da ljudi pokušavaju da pobegnu, oni zbog ruke Božje nisu u stanju da izbegnu ovu okolnost. Ko može da pobegne od ruke Božje? Kada to Bog nije uređivao tvoj status i životne prilike? Bez obzira na to da li patite ili ste blagosloveni, kako biste mogli da se iskradete od ruke Božje? Ovo nije ljudska stvar, već je isključivo reč o Božjoj potrebi – ko bi, shodno tome, bio u stanju da ne posluša?

„Koristiću grdnju da proširim Svoje delo među neznabošcima, odnosno, upotrebiću silu protiv svih onih koji su neznabošci. Naravno, ovo delo će se obavljati u isto vreme kad i Moje delo među izabranima.“ Izgovaranjem ovih reči, Bog se upušta u ovo delo širom vaseljene. Ovo je korak Božjeg dela, koje je već napredovalo do ove tačke; niko ne može da preokrene stvari. Katastrofa će se pobrinuti za jedan deo ljudskog roda, dovodeći do toga da propadnu zajedno sa svetom. Kada vaseljena dobije zvaničnu grdnju, Bog će se zvanično pojaviti svim narodima. I zbog Njegove pojave, ljudi dobijaju grdnju. Nadalje, Bog je takođe rekao: „Kada zvanično razvijem svitak, u tom času ljudi širom vaseljene dobijaju grdnju, tada su ljudi širom vaseljene podvrgnuti kušnjama.“ Iz ovoga se jasno vidi da je sadržaj sedam pečata sadržaj grdnje, odnosno, da je katastrofa prisutna unutar sedam pečata. Prema tome, danas sedam pečata tek treba da se otvori; „kušnje“ o kojima se ovde govori jesu grdnja koju trpi čovek, a usred ove grdnje, biće zadobijena grupa ljudi koji zvanično prihvataju „potvrdu“ koju izdaje Bog, pa će tako oni biti narod u Božjem carstvu. Oni su poreklo sinova i naroda Božjeg, a danas o njima tek treba da se odlučuje i samo postavljaju temelj za buduća iskustva. Ako neko ima pravi život, moći će da stoji čvrsto tokom kušnji, a ako je bez života, onda to dovoljno dokazuje da Božje delo nije nimalo uticalo na njega, da lovi u mutnom i da nije usredsređen na Božje reči. Budući da je ovo delo poslednjih dana koje, umesto da nastavlja delo, ovo

doba treba da privede kraju, Bog stoga kaže: „Drugim rečima, to je život koji čovek nije nikada doživeo od vremena postanja sve do današnjeg dana, pa stoga kažem da sam obavio delo koje nikada ranije nije bilo obavljeno“, i takođe kaže: „Budući da se celom ljudskom rodu bliži Moj dan, budući da ne deluje kao da je on daleko već je tu pred čovekovim očima.“ U prošlim vremenima, Bog je lično uništio nekoliko gradova, ali nijedan od njih nije sravnjen sa zemljom na isti način kao što će se to dogoditi u završnom činu. Iako je u prošlosti Bog uništio Sodomu, prema današnjoj Sodomi se neće odnositi kao u prošlim vremenima – ona neće biti uništena direktno, već će prvo biti osvojena, zatim će joj biti suđeno i na kraju će biti podvrgnuta večnoj kazni. Ovo su koraci dela, a na kraju, današnja Sodoma će biti uništena istim onim redosledom kao i prošlo uništenje sveta – ovo je Božji plan. Dan na koji se Bog pojavljuje jeste dan zvanične osude današnje Sodome, a Njegovo otkrivenje Sebe nije radi njenog spasenja. Tako Bog kaže: „Pojavljujem se svetom carstvu, a Sebe skrivam od zemlje prljavštine.“ Pošto je današnja Sodoma nečista, Bog joj se ne pojavljuje uistinu, već koristi ovo sredstvo da je izgrdi – zar to niste jasno videli? Može se reći da niko na zemlji nije u stanju da vidi Božje pravo lice. Bog se nikada nije pojavio čoveku i niko ne zna na kom se nivou neba Bog nalazi. Baš to je omogućilo današnjim ljudima da se nađu u ovoj okolnosti. Kada bi gledali lice Božje, to bi zasigurno bio trenutak u kome se njihov kraj otkriva, trenutak u kome se svako raspoređuje prema vrsti. Danas se ljudima direktno pokazuju reči iz božanstva, što predskazuje da su stigli poslednji dani ljudskog roda i da neće još dugo potrajati. Ovo je jedan od znakova da se ljudi podvrgavaju kušnjama u trenutku kada se Bog pojavljuje svim ljudima. Prema tome, iako ljudi uživaju u Božjim rečima, uvek imaju zlokobni osećaj, kao da će ih zadesiti velika nesreća. Današnji ljudi su poput vrabaca na smrznutoj zemlji, od kojih kao da smrt traži prinudnu naplatu duga, ne ostavljajući im načina da prežive. Zbog duga smrti koji duguje čovek, svi ljudi osećaju da su stigli njihovi poslednji dani. To je ono što se dešava u srcima ljudi širom vaseljene, i premda se to ne otkriva na njihovim licima, ono što im je u srcima ne može se sakriti od Mojih očiju – to je stvarnost čoveka. Možda se mnoge reči ne koriste sasvim pravilno – međutim, upravo te reči su dovoljne da ukažu na problem. Svaka od reči izgovorenih iz Božjih usta će se ispuniti, bilo da je ona iz prošlosti ili iz sadašnjosti; učiniće da se činjenice pojave pred ljudima – praznik za njihove oči – i u tom trenutku će oni postati zaslepljeni i zbunjeni. Zar još uvek niste jasno videli koje je doba danas?

Poglavlje 30

Iako su neki ljudi možda stekli izvestan uvid u Božje reči, niko od njih ne veruje svojim osećanjima; oni se užasno plaše da ne upadnu u negativnost. Stoga se u njima neprestano smenjuju radost i tuga. Slobodno se može reći da su životi svih ljudi ispunjeni tugom; odem li korak dalje od toga, mogao bih reći da, iako u svakodnevnom životu svih

ljudi ima izvesnog oplemenjivanja, niko od njih ne dobija svakoga dana priliku da svoj duh malo opusti, baš kao da im glavu pritiskaju tri velike planine. Niko u životu nije po čitav dan srećan i radostan – čak i kad su pomalo srećni, ljudi naprosto nastoje da kod drugih ostave takav utisak. U svom srcu, međutim, uvek imaju osećaj nečeg nedovršenog. Oni, dakle, nisu postojani u svom srcu; dok na taj način žive, sve im izgleda prazno i nepravedno, a kad je u pitanju vera u Boga, uvek su strašno zauzeti i u stisci s vremenom, nemaju vremena da jedu i piju Božje reči ili ne znaju kako da to pravilno čine. Niko od njih nije u svom srcu spokojan, lucidan i postojan. Kao da su oduvek živeli pod natmurenim nebom ili u prostoriji bez kiseonika, pa im je to stvorilo konfuziju u životu. O slabostima ljudi Bog uvek govori neposredno i uvek ih pogađa u Ahilovu petu – zar niste jasno uočili kojim tonom On sve vreme govori? Bog ljudima nikad nije pružio priliku da se pokaju i sve vreme ih primorava da žive na „mesecu“, bez kiseonika. Od postanka pa sve do danas, spolja gledano, Božje su reči razotkrivale čovekovu prirodu, ali suštinu tih reči niko ne može jasno da sagleda. Čini se da čovek, razotkrivanjem materije od koje je sagrađen, spoznaje samog sebe, a time i Boga, ali to u suštini nije pravi put. Na osnovu tona i dubine Božjih reči jasno se uočava razlika između Boga i čoveka. Zahvaljujući tome, ljudi nesvesno veruju da je Bog nedostižan i nepristupačan; Bog sve iznosi na videlo, a čini se da niko nije sposoban da odnos između Boga i čoveka vrati u negdašnje stanje. Nije teško uvideti da se cilj svih Božjih izjava sastoji u tome da, uz pomoć reči, „obori“ sve ljude i na taj način dovrši Svoje delo. To su koraci Božjeg dela. Pa ipak, to nije ono u šta ljudi u svojim glavama veruju. Oni, naime, veruju da se Božje delo približava svom vrhuncu i svom najuočljivijem efektu, koji se ogleda u savladavanju velike crvene aždaje, to jest u napredovanju crkava, tako da niko više ne gaji predstave o ovaploćenom Bogu, odnosno da svi ljudi poznaju Boga. Pročitajmo, međutim, šta Bog o tome kaže: „U glavama ljudi, Bog je Bog i nije se lako Njime baviti, dok je čovek čovek, te stoga ne treba lako da se prepušta raskalašnom životu. (…) Posledica toga je da su oni preda Mnom uvek ponizni i strpljivi; nisu u stanju da se usklade sa Mnom, zato što imaju previše predstava.“ Iz ovoga se može videti da su ljudi, ma šta da Bog govori i ma šta da čovek čini, potpuno nesposobni da spoznaju Boga; na kraju krajeva, zbog uloge koju igra materija od koje su sagrađeni, oni su, bez obzira na sve, nesposobni da spoznaju Boga. Prema tome, Božje će delo biti privedeno kraju onda kad ljudi budu sebe videli kao sinove pakla. Nema potrebe da Bog na ljudima iskaljuje Svoj gnev, da ih direktno osuđuje, niti da ih na kraju kazni smrću, kako bi dovršio Svoje celokupno delo upravljanja. On se s njima, naprosto, vlastitim tempom upušta u neobavezne razgovore, baš kao da dovršetak Svog dela smatra nečim uzgrednim, nečim što, bez imalo napora, postiže da obavi u slobodno vreme. Spolja gledano, čini se da se Božje delo odlikuje izvesnim stepenom hitnosti – pa ipak, Bog ništa ne čini; On ne radi ništa drugo, osim što govori. Razmere Njegovog dela unutar crkava nisu toliko velike kao u prošlim vremenima: On u crkve ne dovodi nove ljude, a one koji joj već pripadaju ne proteruje, niti ih razgolićuje – takvo bi delo bilo isuviše trivijalno. Čini se da

Bog ni ne namerava da obavi taj posao. On samo prozbori ponešto od onoga što treba da učini, a zatim se okreće i nestaje bez traga – što je, naravno, uobičajen prizor po završetku Njegovih obraćanja. A kad nastupi taj trenutak, svi ljudi će se trgnuti iz dremeža. Čovečanstvo je hiljadama godina bilo u letargičnom dremežu i čovek je sve to vreme proveo u dubokoj nesvesti. Ljudi već dugi niz godina jurcaju tamo-amo u svojim snovima, pa čak i vrište u snu, nesposobni da progovore o nepravdi u svojim srcima. I tako, oni „osećaju blagu setu u svom srcu“ – ali, kad se probude, otkriće pravu istinu i povikaće: „O tome se, dakle, radi!“ Stoga se kaže da „Danas većina ljudi i dalje spava čvrstim snom. Tek kad se začuje himna carstva, oni otvaraju svoje pospane oči i osećaju blagu setu u svom srcu“.

Nikada ničiji duh nije bio oslobođen i nikada ničiji duh nije bio bezbrižan i srećan. Kad Božje delo konačno bude privedeno kraju, čovekov će duh biti oslobođen, jer će svi ljudi biti klasifikovani po vrstama i od tada će svi biti nepokolebljivi u svojim srcima. Kao kad otputuju u neke daleke krajeve, pa im srca postanu nepokolebljiva po povratku kući. Kad se vrate kući, neće im se više činiti da je svet prazan i nepravedan, nego će živeti spokojno u svom domu. U takvim će okolnostima živeti sav ljudski rod. Stoga Bog kaže da „ljudi nikad nisu bili u stanju da se oslobode Sotoninih okova“. Niko iz tog stanja ne može da se izvuče dokle god se nalazi u telu od krvi i mesa. Hajde da zasad ostavimo po strani ono što Bog kaže o različitim stvarnim stanjima čoveka i da se usredsredimo samo na one tajne koje Bog tek treba da otkrije ljudima. „Bezbroj su Me puta ljudi podrugljivo gledali, kao da Mi je telo obraslo trnjem i kao da im se gadi, tako da Me se zbog toga gnušaju i misle da sam potpuno bezvredan.“ Nasuprot tome, čovekovo pravo lice se, u suštini, razotkriva u Božjim rečima: čovek je taj koji je prekriven bodljama i nema ničeg prijatnog u vezi s njim, te se stoga uvećava i Božja mržnja prema njemu, jer čovek nije ništa drugo do bodljikavi jež, u kojem nema ničeg što bi bilo vredno divljenja. Površno gledano, ove reči kao da opisuju čovekove predstave o Bogu – u stvarnosti, međutim, Bog oslikava čoveka na osnovu njegovog lika. Bog tim rečima ocrtava čoveka, kao da na njegovu sliku nanosi sprej za fiksiranje; i tako je slika čovekovog lika postavljena visoko u vaseljeni, te joj se ljudi čak i dive. Otkad je po prvi put progovorio, Bog raspoređuje Svoje snage pred odsudnu bitku sa čovekom. Poput kakvog profesora algebre na fakultetu, On pred ljude iznosi činjenice, a zbog svega što je tim činjenicama – dokazima i protivdokazima – potvrđeno, ljudi bivaju potpuno uvereni. To je krajnji cilj svih Božjih reči i On upravo zbog toga ljude nehajno zasipa tajanstvenim rečima poput ovih: „Ja sam, jednom rečju, u ljudskim srcima potpuno bezvredan, poput isluženog komada nameštaja.“ Kad pročitaju ove reči, ljudi ne mogu da se odupru nagonu da u svom srcu izgovore molitvu i spoznaju svoj dug prema Bogu, usled čega osuđuju sebe, smatrajući da čovek i treba da umre, jer nema nikakvu vrednost. Bog kaže: „Upravo zbog toga sam se našao u situaciji u kojoj se danas nalazim“, što ljude nagoni da, kad to povežu s aktuelnim okolnostima, sami sebe osuđuju. Zar nije tako? Kad bi te neko naterao da spoznaš samoga sebe, da li bi mogao da izgovoriš nešto poput „Stvarno treba da

umrem!“? To su stvarne okolnosti u kojima čovek živi i ne vredi previše razmišljati o ovome – radi se samo o zgodnom primeru.

S jedne strane, ljudi vide da im se Bog podsmeva kad ih moli za praštanje i toleranciju, dok sa druge strane uviđaju i vlastito buntovništvo – oni naprosto čekaju da im se Bog maksimalno posveti. Osim toga, kad govori o ljudskim predstavama, Bog kaže da nije vešt u oblasti ljudske filozofije života, niti u izražavanju ljudskim jezikom. S jedne strane, ovo navodi ljude da te reči upoređuju s praktičnim Bogom, dok s druge, oni u tim rečima vide Božju nameru – to jest, vide da im se ruga, jer shvataju da On razotkriva njihovo pravo lice i da im zapravo ne saopštava Svoje stvarne okolnosti. Istinsko značenje Božjih reči prožeto je ismevanjem, sarkazmom, podsmehom i mržnjom prema čoveku. Kao da čovek, u svemu što radi, izopačuje zakon i prima mito; ljudi su kurve, jer kad god Bog zausti da nešto kaže, oni drhte od užasa, duboko strahujući da će sva istina o njima izaći na videlo i da tako postiđeni neće smeti nikoga da pogledaju u oči. Ali, činjenice ostaju činjenice. Bog ne obustavlja svoja obraćanja zbog čovekovog „pokajanja“; što ljudi više osećaju posramljenost i neizreciv stid, to im Bog sve snažnije upire Svoj plamteći pogled u lice. Rečima koje izgovara, Bog iznosi na videlo sva ljudska zlodela – to znači biti pravedan i nepristrasan, to se zove Ćingtjen[a] i to je presuda najvišeg narodnog suda. Stoga ljudi, kad čitaju Božje reči, iznenada doživljavaju srčani udar i raste im krvni pritisak, kao da boluju od neke koronarne bolesti i kao da će se, usled apopleksije, vratiti u zapadni raj da se sretnu sa svojim precima – takva je reakcija ljudi dok čitaju Božje reči. Čovek je iznuren dugim godinama teškog rada, bolestan je i spolja i iznutra, čitavo telo mu je bolesno, od srca i krvnih sudova, preko debelog creva i tankog creva, pa sve do želuca, pluća, bubrega i tako dalje. Ništa u njegovom telu nije zdravo. Božje delo, dakle, ne doseže do nivoa koji je čoveku nedostižan, već ljude navodi da spoznaju sami sebe. Budući da je čovek ostario i da mu je telo prepuno virusa, dan njegove smrti neminovno se bliži i za njega nema povratka. To je, međutim, samo jedan deo priče; unutrašnji smisao tek treba da se otkrije, jer se traži izvor čovekove bolesti. U stvarnosti, celokupno Božje delo neće biti okončano onda kad Njegovo delo na zemlji bude dovršeno, jer, nakon što ovaj korak dela bude završen, neće više biti načina da se Njegovo buduće delo obavi u telu od krvi i mesa, te će Duh Božji morati da ga obavi. Stoga Bog kaže: „Kada zvanično razvijem svitak, u tom času ljudi širom vaseljene dobijaju grdnju, tada Moje delo dostiže vrhunac i tada su ljudi širom vaseljene podvrgnuti kušnjama.“ Božje delo ne dostiže svoj vrhunac u trenutku okončanja Njegovog dela u ljudskom telu – taj se vrhunac odnosi samo na ovu etapu dela, a ne na Njegov celokupni plan upravljanja. Prema tome, Božji zahtevi prema čoveku nisu visoki. On od ljudi samo traži da spoznaju sami sebe i tako doprinesu narednom koraku Božjeg dela, tokom kojeg će Božja volja biti ostvarena. Sa promenom Božjeg dela, menja se i „radna jedinica“ ljudi.

[a] Ćingtjen: Ovaj se izraz koristio za označavanje pravednog sudije u drevno doba Kineske imperije.

Trenutno se odvija etapa Božjeg dela na zemlji, te stoga ljudi moraju da rade na osnovama. U budućnosti će biti neophodno upravljati nacijom, pa će ljudi zato biti prebačeni u „Centralni komitet“. Ukoliko putuju van zemlje, moraće da se bave procedurama za odlazak u inostranstvo. U tom budućem vremenu, oni će putovati u inostranstvo, daleko od svoje domovine – ali sve će to i dalje biti u cilju ispunjenja zahteva Božjeg dela. Kao što su ljudi rekli: „Ako treba, svoje ćemo živote dati za Boga“ – zar nije upravo to put kojim će se koračati u budućnosti? Ko je ikada uživao u takvom životu? Čovek će moći da putuje po celom svetu, da ide u inostranstvo, da pruža smernice ljudima na selu, da se stopi sa običnim ljudima, kao i da sa predstavnicima organizacija na najvišem nivou razgovara o važnim državnim stvarima; a kad to bude neophodno, moći će i lično da iskusi život u paklu, da bi, po povratku, i dalje mogao da uživa u nebeskim blagoslovima – nije li to blagoslov za čoveka? Ko je ikada poredio sebe sa Bogom? Ko je ikada proputovao po svim zemljama? Ljudi bi, u stvari, ponešto od Božjih reči mogli da razumeju bez ikakvih napomena i objašnjenja – stvar je u tome što nemaju dovoljno vere u sebe, a to je upravo razlog zbog kojeg se Božje delo proteglo do današnjih dana. Pošto ljudima previše toga nedostaje – pošto oni, kao što Bog reče, „nemaju ništa“ – današnje delo im stvara ogromne poteškoće; povrh toga, njihova je slabost, prirodno, zatvorila Bogu usta – i nije li upravo to ono što ometa Božje delo? Zar vi to još uvek ne uviđate? Sve što Bog kaže sadrži u sebi skriveno značenje. Kada govori, Bog se usredsređuje na konkretan problem koji je u pitanju i, kao u nekoj basni, svakom Svojom rečju saopštava važnu poruku. Te jednostavne reči sadrže u sebi dublje značenje i na taj način objašnjavaju važna pitanja – a zar to nije upravo ono što se Božjim rečima najbolje postiže? Da li to znaš?

Poglavlje 31

Iako se Božja narav provlači kroz sve Njegove izjave, glavna nit Njegovih reči sastoji se u razotkrivanju pobune čitavog čovečanstva, kao i ljudske neposlušnosti, nepokornosti, nepoštenja, nepravednosti i nesposobnosti za iskrenu ljubav prema Bogu, tako da su Božje reči dostigle tačku u kojoj On kaže kako se svaka pora na ljudskom telu protivi Bogu i da Mu prkose čak i njihovi kapilari. Ako ljudi ne pokušaju da istraže te stvari, zauvek će ostati nesposobni da ih spoznaju i nikad neće moći da ih odbace. Drugim rečima, virus protivljenja Bogu širiće se u njima, tako da će na kraju doći u situaciju kao da su im bela krvna zrnca progutala crvena, lišavajući im čitavo telo crvenih krvnih zrnaca; i tako će, na kraju, umreti od leukemije. Ovo je stvarno stanje čoveka i to niko ne može da porekne. U svakoj osobi rođenoj u zemlji gde velika crvena aždaja sklupčana leži, postoji barem jedna stvar koja predstavlja tipičan primer otrova velike crvene aždaje. Prema tome, u ovoj etapi dela, glavna nit koja se provlači kroz Božje reči jeste spoznavanje samog sebe, samoodricanje, napuštanje i nadvladavanje samog

sebe. Može se reći da je ovo primarno Božje delo u poslednjim danima i da je ova runda Njegovog dela najobuhvatnija i najtemeljnija – to ujedno ukazuje na Božji plan da ovo doba privede kraju. To je nešto što niko nije očekivao, ali je ujedno i nešto što su u svojim osećanjima svi predviđali. Iako Bog to nije izričito rekao, ljudska su čula veoma izoštrena – oni uvek osećaju kad preostane malo vremena. Mogu reći da što čovek to više oseća, to je jasnije i njegovo znanje o dobu u kojem živi. Ovde se ne radi o posmatranju sveta kao normalnog, čime se negiraju Božje reči, već pre o spoznavanju sadržaja Božjeg dela putem sredstava pomoću kojih Bog deluje. To je određeno samim tonom Božjih reči. Ima jedna tajna u vezi sa tonom Božjih izjava, koju niko nije otkrio, a ljudima je najteže da upravo u tu tajnu zakorače. Srž ljudskog nerazumevanja Božjih reči leži u njihovom potpunom nepoznavanju tona kojim Bog govori – kad budu ovladali tom tajnom, ljudi će biti u stanju da saznaju ponešto o Božjim rečima. Božje reči oduvek slede jedno načelo: navesti ljude da spoznaju da su Božje reči sve i rešavati sve ljudske poteškoće pomoću Božjih reči. Sa stanovišta Duha, Bog jasno pokazuje Svoja dela; sa stanovišta čoveka, On razotkriva ljudske predstave; iz perspektive Duha, Bog tvrdi da čovek ne vodi računa o Njegovoj volji; iz perspektive čoveka, On kaže da je isprobao sve slatke, kisele, gorke i opore ukuse ljudskog iskustva, da dolazi na krilima vetra i odlazi s prvim kapima kiše, da je doživeo progon članova porodice i iskusio životne uspone i padove. To su reči izgovorene iz različitih perspektiva. Kad se obraća narodu Božjem, On to čini kao kad gazda grdi svoje robove ili kad komičar izvodi skeč; od Njegovih reči ljudi crvene u licu i najradije bi da se od sramote negde sakriju, kao da su ih neki feudalci iz prošlih vremena pritvorili, pa ih sad stavljaju na teške muke ne bi li od njih iznudili priznanje. Kad se obraća narodu Božjem, On je neobuzdan poput studenata koji na protestu razotkrivaju unutrašnje skandale centralne vlade. Kad bi sve Božje reči bile podrugljive, ljudi bi ih teže prihvatali; stoga su reči koje Bog izgovara neposredne; one ljudima ne zvuče šifrovano, već neposredno ukazuju na njihovo stvarno stanje – to pokazuje da Božja ljubav prema čoveku ne ostaje samo na rečima, već da je stvarna. Iako ljudi cene stvarnost, u njihovoj ljubavi prema Bogu nema ničeg stvarnog. To je nešto što čoveku nedostaje. Ako čovekova ljubav prema Bogu nije stvarna, onda je sve prazno i iluzorno, kao da će zbog toga sve nestati. Ako njihova ljubav prema Bogu premašuje vaseljene, onda će i njihov status i identitet biti stvarni, a ne prazni, pa će čak i ove reči biti stvarne, a ne prazne – uviđate li to? Da li ste videli Božje zahteve upućene čoveku? Čovek ne treba samo da uživa u prednostima svog statusa, već i da živi u stvarnosti tog statusa. On upravo to zahteva od Božjeg naroda i od svih ljudi, i to nije neka velika isprazna filozofija.

Zašto Bog govori stvari poput: „kao da sve radim u pokušaju da njima ugodim, te ih Moji postupci stalno zgražavaju“? Jesi li u stanju da govoriš o stvarnim manifestacijama čovekovog gađenja prema Bogu? U ljudskim predstavama, čovek i Bog su „strasno zaljubljeni“ jedno u drugo, a danas je njihova čežnja za Božjim rečima dostigla tačku u kojoj žude za time da Boga progutaju u jednom zalogaju – pa ipak, Bog im saopštava ovakve reči: „Ljudi Me preziru. Zašto Mi na ljubav uzvraćaju mržnjom?“ Zar to nisu

mineralne naslage u ljudima? Zar to nije nešto što bi trebalo iskopati? To je nedostatak u ljudskom traganju, to je glavno pitanje koje treba rešavati, to je zver koja stoji na putu čovekove spoznaje Boga i koja se mora oterati zarad čoveka – zar upravo to nije ono što treba učiniti? Pošto čovek, poput svinje, ništa ne pamti i pošto stalno žudi za zadovoljstvima, Bog mu daje lek protiv amnezije – sve mu više priča, sve više govori, hvata ga za uši, tera ga da pažljivo sluša i stavlja mu slušni aparat na uši. Neke Njegove reči nije dovoljno samo jednom izgovoriti da bi se problem rešio; moraju se stalno iznova ponavljati, jer „ljudi u svom životu stalno pate od zaborava, te su dani života celog čovečanstva u rasulu“. Na taj se način ljudi mogu izbaviti iz stanja u kojem „čitaju kad imaju vremena, slušaju kad su dokoni i traže da ih ostavite na miru kad su zauzeti; na reči izgovorene danas oni obraćaju pažnju, ali ih već sutradan smetnu s uma ako im se ne ponove“. Što se ljudske ćudi tiče, kad bi im Bog danas govorio o njihovom stvarnom stanju i kad bi oni to temeljno spoznali, bili bi ophrvani kajanjem – ali bi se ubrzo nakon toga vratili svom starom načinu života, puštajući Božje reči niz vetar, dok bi kajanje ponovo osetili samo ako ih neko na to podseti. Nemojte, dakle, gubiti iz vida ovu čovekovu suštinu dok radite ili govorite; bilo bi pogrešno odbacivati tu ljudsku suštinu tokom rada. Dok radite, posebno je važno da se u svojim govorima osvrćete na problem ljudskih predstava. Konkretno govoreći, Božjim rečima treba da pridodate svoje vlastite uvide, te da ih ljudima iskreno saopštite. To je način da ljude snabdete onim što im je potrebno i omogućite im da spoznaju sebe. Dok ljude snabdevate na osnovu sadržaja Božjih reči, neminovno ćete se naći u prilici da prozrete njihovo stvarno stanje. Prema Božjim rečima, dovoljno je dokučiti čovekovo pravo stanje i shodno tome ga snabdevati – pošto je tako, neću više govoriti o Božjim rečima, uz napomenu da je „Bog prihvatio poziv da na zemlji sedne za svečanu trpezu“.

Poglavlje 32

Čitajući Božje reči, ljudi se češkaju po glavi; kao da se Bog, dok govori, kloni čoveka i obraća se vazduhu, kao da više uopšte ne namerava da obraća pažnju na čovekova dela i da Ga čovekov rast nimalo ne zanima, kao da reči koje izgovara nisu namenjene ljudskim predstavama, nego se klone čoveka, u skladu s prvobitnom Božjom namerom. Iz bezbroj razloga, Božje su reči čoveku nedokučive i neprobojne. To nije nikakvo iznenađenje. Prvobitni cilj svih Božjih reči nije u tome da ljudi iz njih steknu praktična znanja i nauče trikove; umesto toga, one predstavljaju jedno od sredstava pomoću kojih je Bog delovao od početka do danas. Naravno, ljudi iz Božjih reči ponešto i dobijaju: stvari koje se odnose na tajne ili koje se tiču Petra, Pavla i Jova – ali to je ono što oni treba da postignu i što su u stanju da dostignu, i oni su te stvari, kako i dolikuje njihovom rastu, već postigli u meri u kojoj su mogli. Zašto efekat koji Bog traži da se postigne nije visok, uprkos tome što je izgovorio tolike reči? To je povezano s grdnjom o kojoj On

govori i sve se to, naravno, postiže, a da ljudi toga nisu ni svesni. Danas ljudi, pod naletom Božjih reči, trpe veće patnje. Na prvi pogled, čini se da se On ni sa kim od njih nije obračunao, da su ljudi počeli da se u obavljanju svog posla oslobađaju i da su služitelji unapređeni u Božji narod – na osnovu toga, ljudi misle da su zakoračili u uživanje. U stvarnosti, međutim, svi su oni iz oplemenjivanja zakoračili u strožu grdnju. Baš kao što Bog kaže: „Koraci Mog dela usko su povezani jedan s drugim i svaki je sve viši.“ Bog je služitelje uzdigao iz bezdana i bacio ih u jezero od ognja i sumpora, gde ih čeka stroža grdnja. Tako su oni zapali u još veću nevolju od one iz koje su jedva uspeli da uteknu. Zar takva grdnja nije još teža? Zbog čega ljudi, zakoračivši u više carstvo, osećaju tugu, bez imalo sreće? Zašto se kaže da su, nakon izbavljenja iz ruku Sotone, predati velikoj crvenoj aždaji? Sećate li se kad je Bog rekao: „Poslednji deo posla obavljen je u domu velike crvene aždaje“? Pamtite li kad je Bog rekao: „Poslednji napor sastoji se u snažnom i glasnom svedočenju za Boga pred velikom crvenom aždajom“? Da ljudi nisu predati u ruke velikoj crvenoj aždaji, kako bi onda mogli da svedoče pred njom? Ko je ikada izgovorio nešto poput „Pobedio sam đavola“ nakon što se ubio? Videti svoje telo kao vlastitog neprijatelja i zatim se ubiti – kakav bi praktični značaj to imalo? Zašto je Bog ovako govorio? „Ne gledam u ožiljke ljudi, već u one njihove delove koji su bez ožiljaka, i to Mi pruža zadovoljstvo.“ Ako je istina da Bog želi da oni koji nemaju ožiljaka budu Njegov izraz, zašto bi onda tolike reči strpljivo i iskreno izgovorio iz perspektive čoveka, da bi uzvratio udarac ljudskim predstavama? Zašto bi se On uopšte time bavio? Zašto bi se nepotrebno mučio da uradi tako nešto? Time se pokazuje da Božje ovaploćenje ima stvarni značaj, da On telo neće „otpisati“ nakon što se ovaploti i dovrši Svoje delo. Zašto se kaže da „zlato ne može biti čisto i da čovek ne može biti savršen“? Kako se te reči mogu objasniti? Koje je značenje Božjih reči kad govori o čovekovoj suštini? Gledano golim okom, čini se da ljudsko telo ni za šta nije sposobno, ili barem da mu mnogo toga nedostaje. Sa Božje tačke gledišta, to je krajnje nevažno – ali je za ljude to pitanje od ogromne važnosti. Oni kao da su potpuno nesposobni da to pitanje reše, kao da njime mora lično da se pozabavi neko božansko telo – zar to nije ljudska predstava? „Ja sam u njihovim očima tek jedna ’zvezdica’ koja je sišla s neba, zvezdica na nebu, a Moj današnji dolazak na zemlju naredio je Bog. Rezultat svega toga je da su ljudi osmislili više različitih tumačenja reči ’Ja’ i ’Bog’.“ Ako ljudi već ničemu ne vrede, zašto Bog njihove predstave razotkriva iz različitih perspektiva? Da li bi i ovo mogla biti mudrost Božja? Nisu li takve reči smešne? Kao što Bog kaže: „Iako postoji mesto koje sam u srcima ljudi ustanovio za Sebe, oni ne zahtevaju da tamo boravim. Umesto toga, čekaju da im u srca iznenada stigne ’Onaj Sveti’. Pošto Mi je identitet isuviše ’nizak’, ne odgovaram zahtevima ljudi i oni Me stoga izgone.“ Pošto ljudi Boga „precenjuju“, Njemu su mnoge stvari „nedostižne“, što Ga stavlja „u težak položaj“. Ljudi nisu ni svesni da ono, za šta od Boga traže da bude sposoban, zapravo jesu njihove predstave. Nije li upravo to pravo značenje izraza „pametan čovek može postati žrtva vlastite domišljatosti“? Ovo je tipičan primer slučaja kad „čak i pametan čovek može

ponekad ispasti budala“! U svojim propovedima pozivate ljude da odbace Boga koji živi u njihovim predstavama, ali jeste li se vi sami oslobodili Boga iz vaših vaših vlastitih predstava? Kako se mogu protumačiti Božje reči: „za zahteve koje postavljam čoveku nikako se ne bi moglo reći da su veliki“? Ove reči nemaju za cilj da ljudi postanu negativni i raskalašni, već da im omoguće jasno razumevanje Božjih reči – razumete li to? Da li je ovaploćeni Bog zaista „uzvišeni i moćni 'Ja'“, kakvim Ga ljudi zamišljaju?

Mada ima ljudi koji su pročitali sve reči koje je Bog izgovorio i koji mogu da ih uopšteno opišu, da li je iko u stanju da išta kaže o krajnjem cilju Božjem? To je ono što nedostaje ljudskom rodu. Bez obzira na to iz koje perspektive govori, sveukupni Božji cilj jeste da ljudima omogući da spoznaju ovaploćenog Boga. Da u Njemu nije bilo nimalo ljudskosti – da je posedovao isključivo osobine Boga na nebesima – ne bi ni bilo potrebe da toliko toga govori. Može se reći da ono što ljudima nedostaje služi kao materijal iz prve ruke, koji je u korelaciji s Božjim rečima. Naime, ono što se u čoveku manifestuje samo je pozadina onoga što Bog govori o ljudskim predstavama, te tako ljudi služe Božjim izjavama. To je, naravno, zasnovano na onome što Bog kaže o ljudskim predstavama – jedino se na taj način može reći da su one kombinacija teorije i stvarnosti; jedino se tako čovek može efikasnije naterati da ozbiljno pristupi spoznaji samoga sebe. U čemu bi bila poenta kad bi ovaploćeni Bog bio usklađen s ljudskim predstavama i kad bi On takođe svedočio o Sebi? Upravo zbog toga, Bog deluje s negativne strane, koristeći ljudske predstave da bi istakao Svoju ogromnu moć. Nije li to mudrost Božja? Sve što Bog za svakoga čini zaista jeste dobro – pa zašto to sada ne pohvaliti? Kad bi stvari došle do određene tačke i kad bi nastupio taj dan, da li bi i ti, poput Petra, bio u stanju da, usred kušnji, iz dubine duše izgovaraš molitve? Jedino ako budeš u stanju da, poput Petra, veličaš Boga čak i kad se nađeš u rukama Sotone, za tebe će zaista moći da se kaže da si se „oslobodio Sotoninih okova, da si nadvladao telo i pobedio Sotonu“. Nije li to mnogo stvarnije svedočenje o Bogu? Samo je to efekat koji se postiže „javljanjem božanstva i sedmostruko pojačanim delovanjem Duha u čoveku“, a to je ujedno i efekat koji se postiže kada „Duh izlazi iz tela“. Zar takvi postupci nisu stvarni? Nekada ste obraćali pažnju na stvarnost, ali da li vi i danas istinski poznajete stvarnost? „Za zahteve koje postavljam čoveku nikako se ne bi moglo reći da su veliki, ali ljudi ipak misle drugačije. Stoga se njihova 'poniznost' otkriva u svakom njihovom pokretu. Skloni su da uvek idu ispred Mene i da Me vode, plašeći se da se ne izgubim, užasno strahujući da ne zalutam u prastare šume, duboko u brdima. Kao rezultat toga, ljudi su Me uvek vodili napred, duboko strahujući da ću upasti u tamnicu.“ Šta znate o ovim jednostavnim rečima – jeste li zaista u stanju da u njima dokučite korene Božjih reči? Jeste li obratili pažnju na to o kojim od vaših predstava je Bog takvim rečima govorio? Da li na ovu ključnu stvar svakodnevno obraćate pažnju? U rečenici iz sledećeg odeljka, koji sledi neposredno posle ovog, Bog kaže: „Ipak, ljudima je Moja volja nepoznata, pa Me i dalje mole da im nešto dam, kao da ono što sam im pružio nije dovoljno da ispuni njihove zahteve, kao da potražnja nadmašuje ponudu.“ Iz te rečenice se može videti koje

predstave nosite u sebi. Bog ne pamti niti istražuje šta ste u prošlim vremenima radili, te stoga nemojte više razmišljati o stvarima iz prošlosti. Mnogo je važnije da li ste u stanju da na svom putu u budućnost stvorite „duh Petrov u poslednjem dobu“ – imate li dovoljno vere da to postignete? Bog od čoveka ne traži ništa drugo do da oponaša Petra, kako bi ljudi na kraju mogli da osmisle način da osramote veliku crvenu aždaju. Upravo zbog toga, Bog kaže: „Nadam se samo da ljudi poseduju rešenost da sarađuju sa Mnom. Ne tražim da Mi spremaju ukusna jela, ne tražim da Mi pripreme neko pogodno mesto na koje bih spustio glavu (…).“ Na zemlji se od ljudi traži da „duh Lei Fenga“ prenesu u 1990-te godine, ali se u kući Božjoj od vas traži da stvorite „Petrov jedinstveni stil“. Razumete li volju Božju? Jeste li zaista u stanju da tome težite?

„Krećem se povrh vaseljena i, dok hodam, posmatram ljude iz čitave vaseljene. Među gomilom ljudi na zemlji, nikad nije bilo onih koji bi bili prikladni za Moje delo i koji bi Me iskreno voleli. Stoga Ja, u ovom trenutku, zaprepašćeno uzdišem, a ljudi se odmah razilaze, da se više nikad ne okupe, užasnuti od pomisli da ću ih ’sve pohvatati u jednu mrežu’.“ Moguće je da većina ljudi ove reči smatra veoma teško razumljivim. Pitaju se zašto Bog od čoveka ne traži mnogo, a pri tom razočarano uzdiše zato što nema nikoga ko bi bio prikladan za Njegovo delo. Ima li ovde neke protivrečnosti? U doslovnom smislu ima, ali u stvarnosti nema nikakvih protivrečnosti. Možda još uvek pamtiš kad je Bog rekao: „Sve će Moje reči ostvariti željeni efekat“. Kada Bog deluje u telu, ljudi pomno motre na svaki Njegov postupak, ne bi li videli šta će tačno uraditi. Kada Bog, obavljajući Svoje novo delo, napada Sotonu u duhovnom carstvu, među ljudima na zemlji rađaju se svakojake predstave o ovaploćenom Bogu. Kada Bog razočarano uzdiše – to jest, kada govori o svim čovekovim predstavama, ljudi se iz petnih žila trude da se s njima obračunaju, a ima čak i onih koji misle da za njih nema nade, jer Bog kaže da svi koji imaju predstave o Njemu jesu Njegovi neprijatelji – kako onda da se ljudi zbog toga ne „raziđu“? Naročito danas, kad su izloženi grdnji, ljudi još žešće strahuju da će ih Bog počistiti. Misle da će ih Bog, nakon što ih izgrdi, „sve pohvatati u jednu mrežu“. Činjenice, međutim, govore drugačije, kao što Bog kaže: „Ne želim da ljude ’zadržim’ usred Moje grdnje, tako da nikad ne mogu da pobegnu. Pošto Mom upravljanju nedostaju ljudska dela, ne mogu uspešno da dovršim Svoje delo, čime je sprečen delotvorni nastavak Mog rada.“ Božja volja nije da Svoje delo završi onda kad svi ljudi budu pogubljeni – kakvog bi smisla to imalo? Delujući u ljudima i grdeći ih, Bog zatim kroz njih razjašnjava Svoja dela. Pošto nikada nisu shvatili da je grdnja već sadržana u tonu kojim On izgovara Svoje reči, ljudi nikad nisu ni zakoračili u vlastitu svest. Ljudi nisu u stanju da izraze svoju odlučnost, te stoga Bog Sotoni nema šta da kaže, čime se sprečava napredovanje Božjeg dela. Stoga Bog kaže: „Jednom sam čoveka pozvao da ga ugostim u Svojoj kući, ali je on na Moj poziv samo jurcao tamo-amo – kao da sam ga, umesto u goste, poveo na stratište. I tako Mi je kuća ostala pusta, zato što Me se čovek uvek klonio i što je prema Meni uvek bio oprezan. Na taj Mi je način delimično onemogućio da obavim Svoje delo.“ Upravo zbog grešaka koje čovek čini u svom radu, Bog pred njega postavlja jasne

zahteve. A zato što ljudi ne uspevaju da ostvare ovaj korak dela, Bog im pruža dodatna uputstva – upravo to je onaj „drugi deo rada na ljudima“ o kojem Bog govori. Ali ovde neću nadugačko govoriti o tome što Bog kaže kako će ih „sve pohvatati u jednu mrežu“, jer to ne utiče značajno na današnje delo. Naravno, mnoge „Božje reči celoj vaseljeni“ odnose se na čoveka – ali ljudi moraju razumeti Božju volju; ma šta da On govori, namere su Mu uvek dobre. Budući da ima toliko mnogo sredstava pomoću kojih Bog govori, može se reći da ljudi nisu sto posto sigurni u vezi s Njegovim rečima i da smatraju da On većinu Svojih reči izgovara zbog neophodnosti Svog dela, te da one stoga sadrže malo toga stvarnog. Usled toga su ljudi uznemireni i opterećeni vlastitim mislima – jer je u njihovim predstavama Bog toliko mudar i toliko van njihovog domašaja, da oni kao da ništa ne znaju i da nemaju pojma kako da jedu Božje reči. Ljudi su ti koji Božje reči čine apstraktnim i složenim – kao što Bog kaže: „Ljudi bi stalno da Mojim izjavama dodaju nekakvu aromu“. Pošto su njihove ideje previše komplikovane i za Boga „jedva dostižne“, ljudi ograničavaju jedan deo Božjih reči, usled čega On nema drugog izbora osim da govori na neposredan način. Budući da su čovekovi zahtevi „prestrogi“ i da je ljudska mašta prebogata – kao da su u stanju da prelaze u duhovno carstvo da bi videli dela Sotone – time je značaj Božjih reči umanjen, jer, što im On više govori, to su njihova lica setnija. Zašto se jednostavno ne pokore, umesto da razmišljaju o tome kakav će im biti kraj? Kakvu korist mogu imati od toga?

Poglavlje 33

Iskreno govoreći, na osnovu svega što je Bog učinio u ljudima i svega što im je dao, kao i na osnovu svega što ljudi poseduju, može se reći da Njegovi zahtevi prema ljudima nisu preterani i da On od njih ne traži mnogo. Kako onda ljudi ni ne pokušavaju da Mu udovolje? Bog se ljudima daje stoprocentno, a od njih zauzvrat zahteva jedva delić jednog procenta – pa je li i to previše? Da li Bog pravi problem ni oko čega? Ljudi često ne poznaju sami sebe; oni ne istražuju sebe pred Bogom, pa im se stoga često dešava da upadnu u zamku – kako bi se to moglo smatrati saradnjom s Bogom? Da je ikada postojalo vreme kad Bog ljudima na pleća nije stavljao teško breme, oni bi se, poput grumena zemlje, pretvorili u prah i ne bi preuzeli na sebe da nađu šta bi mogli da rade. Ljudi su, naprosto, takvi – pasivni i negativni, večito nesposobni da aktivno sarađuju s Bogom i stalno u potrazi za negativnim razlogom da popuste samima sebi. Jesi li ti zaista neko ko sve što čini ne čini sebe radi, već da bi udovoljio Bogu? Jesi li uistinu neko ko se ne oslanja na vlastite emocije, ko nema svoje lične sklonosti i ko ispunjava potrebe Božjeg dela? „Zašto ljudi uvek pokušavaju da se nagode sa Mnom? Da li im ličim na glavnog upravnika nekog trgovinskog centra? Kako to da Ja svesrdno ispunjavam sve što ljudi traže od Mene, dok od onoga što Ja tražim od čoveka nikad ne bude ništa?“ Zašto Bog takva pitanja postavlja više puta uzastopno? Zašto On tako

zaprepašćeno viče? On u ljudima nije stekao baš ništa; sve što vidi jesu poslovi koje ljudi po volji biraju. Zašto Bog kaže: „dok od onoga što Ja tražim od čoveka nikad ne bude ništa“? Zapitajte se: ko je taj koji je u stanju da svoju dužnost obavi od početka do kraja, dužnost na čiji izbor nema nikakvog uticaja? Ko je taj koji ne deluje u skladu s osećanjima koja nosi u srcu? Ljudi daju slobodu vlastitoj ličnosti i nikad nisu istrajni u onome što rade, baš kao da tri dana zaredom pecaju, a onda ostave mreže i naredna dva dana provedu u dokolici. Neprestano prelaze iz besa u smirenost, i obrnuto: kad su besni, u stanju su da spale sve na zemlji, a kad su smireni, sve vode na zemlji bi mogli bi da zalede. To nije čovekova svrha, ali je zato najprikladnija analogija o čovekovom stanju. Zar nije tako? Možda imam „predstave“ o ljudima i možda ih klevećem – ipak, imajte na umu da „uz istinu ćeš preći ceo svet; bez istine nećeš stići nikud“. Iako je ovo ljudski aforizam, mislim da sam ga ovde sasvim prikladno upotrebio. Nije mi namera da ljudima umrtvljujem duh, niti da negiram njihova postignuća. Dozvolite Mi da vas konsultujem oko nekih pitanja: ko je taj ko na Božje delo gleda kao na vlastitu dužnost? Ko može da kaže: „Dokle god sam u stanju da udovoljavam Bogu, davaću sve od sebe“? Ko je u stanju da kaže: „Ne obazirući se na druge, činiću sve što je Bogu potrebno i, bez obzira da li će Božje delo potrajati duže ili kraće, ja ću svoju dužnost ispuniti; Bog se stara o tome kako da Svoje delo privede kraju i nema šta da ja o tome razmišljam“? Ko je u stanju da tako nešto spozna? Ma šta vi o tome mislili – možda su tvoji uvidi relevantniji, sa čim ću se odmah složiti i priznati poraz – ipak moram da vam kažem da ono što Bog želi jeste verno srce, srce koje je iskreno i strastveno, a ne nezahvalno, vučje srce. Šta znate o ovoj „nagodbi“ koje Bog pominje? Od početka do kraja, vi ste „proputovali svet“. U jednom trenutku, nalazite se u gradu „Kunmingu“, gde vlada večito proleće, da bi ste se već u sledećem našli na surovo hladnom, snegom prekrivenom „Južnom polu“. Ko je taj koji nikad nije učinio nešto nasuprot vlastitom instinktu? Ono što Bog traži jeste duh „do smrti ne počiva“; ono što želi jeste duh kojim ljudi „ne odustaju dok glavom ne udare o južni zid“. Nije Mu, naravno, namera da ljudi skrenu na pogrešan put, već da usvoje jedan takav duh. Baš kao što Bog kaže: „Kad njihove ’darove’ poredim sa Svojim stvarima, ljudi istog trena prepoznaju Moju dragocenost i tek tada uviđaju Moju neizmernost.“ Kako se te reči mogu objasniti? Možda si iz navedenih reči ponešto i saznao, jer Bog čoveku čupa celo srce i potom ga secira, nakon čega ljudi spoznaju ove reči. Međutim, zbog dubokog unutrašnjeg značenja Božjih reči, ljudima staro telo i dalje ostaje nejasno, jer nisu studirali medicinu na univerzitetu, niti su po profesiji arheolozi, te im je stoga ovaj novi termin nerazumljiv – i oni tek tada počinju pomalo da popuštaju. Ljudi su, naime, pred starim telom nemoćni; mada ono ne nalikuje divljoj zveri, niti je sposobno da, poput atomske bombe, uništi čovečanstvo, oni naprosto ne znaju šta bi s njim i kao da su sasvim nemoćni. Ja, međutim, znam na koji način da se obračunam sa starim telom. Usled toga što se ljudi nikada ne trude da smisle odgovarajuće protivmere, razne njihove osobenosti neprestano Mi trepere pred očima; baš kao što Bog reče: „Kad im se pokažem u celosti, gledaju Me širom otvorenih očiju i preda Mnom nepomično

stoje, poput stubova soli. A kad vidim koliko su čudni, teškom mukom se suzdržavam da ne prasnem u smeh. Pošto posežu za stvarima koje traže od Mene, dajem im ono što imam u rukama, a oni to čvrsto stiskaju uz svoje grudi, pazeći na Moje darove kao na novorođenče, čineći to, doduše, samo privremeno.“ Zar to nisu postupci starog tela? Ali zašto ljudi, budući da to danas razumeju, nikako ne odustaju, već i dalje uporno nastavljaju? U stvari, deo Božjih zahteva uopšte i nije nedostižan za čoveka, ali ljudi na to ne obraćaju pažnju, jer „Ja ljude ne grdim olako. Upravo iz tog razloga, ljudi su svom telu oduvek davali punu slobodu. Oni ne poštuju Moju volju, ali su oduvek kamčili od Mene pred Mojom sudnicom“. Zar to nije čovekov rast? Ne radi se o tome da Bog namerno cepidlači, već da je stvarnost zaista takva – morali li On to da objašnjava? Kao što Bog reče: „To je zato što je ljudska ’vera’ toliko velika da su ’dostojni divljenja’“. Ja se, iz tog razloga, pokoravam Božjim uređenjima i ne pričam mnogo o tome; hvatam se za to zbog ljudske „vere“, koristeći je da bih ih naveo da svoju funkciju obavljaju tako da ne moram da ih na to podsećam. Grešim li što to činim? Zar to nije upravo ono što je Bogu potrebno? Možda je nekima dozlogrdilo da slušaju takve reči – stoga ću imati razumevanja prema njima i govoriti o nečem drugom. Kad sav Božji izabrani narod širom vaseljene bude bio podvrgnut grdnji i kad se stanje među ljudima bude popravilo, oni će se u svojim srcima potajno radovati kao da su izbegli neko stradanje. Tada oni više neće morati sami da biraju, jer je upravo to efekat koji se postiže tokom završnog Božjeg dela. Zahvaljujući napredovanju Njegovih koraka do današnjih dana, svi su Božji sinovi i ljudi zakoračili u grdnju, a čak ni Izraelci ne mogu izbeći tu fazu, jer su ljudi iznutra ukaljani nečistoćom, te stoga Bog sve ljude uvodi u veliku topionicu radi oplemenjivanja, što je put kojim moraju proći. Kada sve to prođe, ljudi će vaskrsnuti iz mrtvih, a to je upravo ono što je Bog prorekao u „izjavama sedam Duhova“. Ali o tome više neću govoriti, kako ne bih navodio ljude da Mi se suprotstavljaju. Pošto je Božje delo čudesno, proročanstva koja je On lično izgovorio moraju se na kraju ostvariti; kad Bog od njih zatraži da Mu još jednom pričaju o svojim predstavama, ljudi načisto zaneme, te stoga niko ne treba da bude zabrinut niti uznemiren. Baš kao što rekoh: „Da li je ijedan korak u celokupnom Mom delu ikada obavljen ljudskim rukama?“ Razumeš li suštinu ovih reči?

Poglavlje 35

U ovom trenutku, svi su ljudi, u različitim stepenima, zakoračili u grdnju. Baš kao što je Bog rekao: „Napredujem sa čovekom, rame uz rame“. Ovo je apsolutno tačno, ali ljudi još uvek nisu u stanju da to u potpunosti shvate. Rezultat toga je da je deo posla koji su obavili bio nepotreban. Bog je rekao: „Podržavam ih i snabdevam u skladu s njihovim rastom. Pošto su ljudska bića centralni likovi čitavog Mog plana upravljanja, svima onima kojima je dodeljena uloga ’ljudskih bića’ pružam dodatne smernice, kako bi tu svoju ulogu mogli da odigraju svesrdno i najbolje što mogu“, kao i: „Odbijam, ipak, da direktno

kritikujem njihovu savest, već nastavljam da ih strpljivo i sistematski usmeravam. Na kraju krajeva, ljudi su slabi i nesposobni za bilo kakav posao“. Bog ovako razmišlja: čak i ako bi, na kraju, sva ljudska bića istrebio, na zemlji bi se Njegovo delo i dalje odvijalo u skladu s Njegovim prvobitnim planom. Bog ne radi beskorisne poslove; sve što On čini je dobro. Kao što Petar reče: „Čak i da se Bog s ljudima igra kao sa Svojim igračkama, na šta bi ljudi imali da se požale? Kakva bi prava oni imali?“ Nije li to upravo ono što Bog, u današnje vreme, postiže s ljudima? Mogu li ljudi zaista imati takav stav? Kako to da je Petar, koji je živeo pre više hiljada godina, mogao da kaže tako nešto, a današnji „Petri“, koji žive u eri visoke tehnologije i modernizacije, to ne mogu? Ne mogu sa sigurnošću da kažem da li istorija napreduje ili nazaduje, kao što još niko nije bio u stanju da odgovori na pitanje da li se nauka kreće napred ili nazad. Sve što je Bog ljudima učinio imalo je za cilj da ih učini pozitivnim i da omogući njihovom životu da sazre. Zar ljudi to ne mogu da shvate? Ono što te čini negativnim jeste tvoja vlastita slabost, tvoja vitalna ranjiva tačka koju će Sotona napasti. Možeš li to jasno da vidiš? Zašto je Bog ovako govorio? „Preklinjem ljude krajnje ozbiljno i iskreno. Jesu li oni doista nesposobni da urade ono što tražim?“ Kakvo je značenje ovih reči? Zašto je Bog postavio ovo pitanje? To pokazuje da ljudi imaju previše negativnih strana i da je dovoljan jedan negativan faktor da izazove njihovo posrnuće. Uostalom, možeš i sam da probaš, pa ćeš videti šta će preostala negativnost doneti. Sve što Bog čini usmereno je ka usavršavanju ljudi. Da li ove reči zahtevaju dodatno objašnjenje? Ne – ono, koliko vidim, nije neophodno! Moglo bi se reći da su ljudi bili opsednuti Sotonom, ali bi ipak bilo mnogo preciznije reći da su bili opsednuti negativnošću. To je jedna od manifestacija ljudskog roda, dodatak na ljudsko telo. Stoga svi ljudi nesvesno padaju u negativnost, a potom i u grdnju. To je zamka koju im je Bog pripremio, a to je ujedno i vreme najvećeg ljudskog stradanja. Budući da žive u negativnosti, ljudima je teško da izbegnu grdnju. Zar se ovih dana ne dešava upravo to? Ali, kako ljudi mogu da ignorišu Božje reči: „U današnje doba, Sotona se sasvim razgoropadio. Zašto ne koristim ovu priliku da pokažem fokus Svoga dela i otkrijem Svoju moć?“ Dovoljno je da ih sa nekoliko reči podsetim i ljudi odjednom, pravo iz crkava ulaze u grdnju. To je zato što oni, posle dva meseca obavljanja Božjeg dela, tek treba da se suštinski transformišu iznutra. Oni Božje reči naprosto analiziraju svojim umom, ali se njihovo stanje zapravo uopšte nije promenilo. Ostali su negativni. Budući da je tako, čim Bog pomene da se bliži vreme grdnje, ljudi se odmah uznemire, misleći: „Ne znam da li sam predodređen od Boga, niti znam da li sam u stanju da stojim čvrsto tokom ove grdnje. Još mi je teže da znam koje će metode Bog koristiti da bi ljude izgrdio.“ Iako se svi plaše grdnje, ljudi nisu u stanju da se promene. Oni naprosto pate u tišini, ali ujedno i strahuju od toga da neće moći da izdrže grdnju. U takvim okolnostima, iako još nisu ni podvrgnuti grdnji, niti mučenju rečima, ljudi su nesvesno zakoračili u grdnju. Stoga su svi odreda nervozni i uznemireni. Upravo zato se i kaže da „žanju ono što su posejali“, jer ljudi uopšte ne razumeju Božje delo. U stvari, Bog nije sklon da i dalje troši reči na ove ljude; čini se da je usvojio drugačiji način

obračunavanja s njima, koji se razlikuje od prave grdnje. To je kao kad čovek uhvati pile i stane da proverava da li je kokoška ili petao; iako to naizgled možda i nije naročito važno, pilence će se, malo po malo, toliko uplašiti da će početi žestoko da se otima, kao da se boji da će ga njegov vlasnik zaklati i pojesti. To je zato što pile ne poseduje znanje o samom sebi. Zašto bi neko ubio i pojeo pile koje teži jedva stotak grama? Zar to ne bi bilo besmisleno? Upravo kao što Bog kaže: „Zašto Me onda ljudi stalno izbegavaju? Da li zato što ću ih tretirati kao piliće i pobiti ih čim ih pohvatam?“ Prema tome, celokupno ljudsko stradanje sastoji se od „nesebične“ posvećenosti i može se nazvati beskorisnom cenom koju ljudi plaćaju. Oni se plaše zato što ne poznaju sebe; zbog toga oni ne mogu da rizikuju svoje živote. To je ljudska slabost. Da li su zastarele ove Božje reči: „Na kraju, neka ljudi spoznaju sami sebe. To je Moj konačni cilj“? Ko je taj ko zaista poznaje samog sebe? Ako neko ne poznaje sebe, šta mu onda daje pravo da bude podvrgnut grdnji? Uzmimo, na primer, jaganjce. Kako oni mogu da budu zaklani pre no što izrastu u ovce? Kako ljudi mogu da uživaju u drvetu koje još nije izrodilo plodove? Svi pridaju preveliki značaj „vakcinaciji“. Prema tome, kad ljudi poste, oni vremenom ogladne. To je primer kojim se dokazuje tačnost izreke da svako žanje ono što je posejao i primer nanošenja štete samom sebi, a ne primer Božje brutalnosti i nehumanosti. Kad ljudi jednog dana budu iznenada spoznali sebe i zadrhtali od straha pred Bogom, tada će Bog početi da ih grdi. Jedino će tako ljudi dobrovoljno prihvatiti nevolje i postati poslušni u srcu i na rečima. A kako danas stoje stvari? Svi ljudi bivaju podvrgnuti grdnji protiv svoje volje, kao kad decu terate da sama sebi spremaju obrok. Budući da je tako, kako onda da se ne osećaju nelagodno? Svako razmišlja otprilike ovako: „E pa, dobro! Pošto sam već podvrgnut grdnji, mogao bih da pognem glavu i da se izjasnim krivim! Šta da se radi? Čak i ako budem plakao, ipak moram da udovoljim Bogu, pa šta onda da radim? Bilo kako bilo, ovo je put kojim sada hodim. E pa, dobro! Sve ću to pripisati vlastitom baksuzluku!“ Zar ljudi ne razmišljaju upravo tako?

Kao što je Bog rekao: „Ljudi se lepo ponašaju; niko se ne usuđuje da Mi se suprotstavi. Svi prate Moje smernice i obavljaju ’posao’ koji sam im poverio.“ To je dovoljan dokaz da nijedan čovek grdnji nije podvrgnut dobrovoljno i da, povrh toga, ta grdnja dolazi od Boga, jer bi svi ljudi radije hteli da žive u dokolici, nego u haosu i previranju. Bog je rekao: „Ko se ne plaši smrti? Mogu li ljudi uistinu da stave svoj život na kocku?“ Ovo je potpuno tačno; svi se plaše smrti, osim, naravno, kada ih izjeda bes ili očaj. To je ljudska suština, koju je izuzetno teško razrešiti. Danas je Bog došao upravo da bi to razrešio. Svi su ljudi nemoćni, te je stoga Bog naročito zbog njih ustanovio specijalističku kliniku, u kojoj će ljudi moći da se izleče od te bolesti. Ljudi nisu u stanju da se sami oslobode zamki ove opake bolesti, usled čega su svi toliko zabrinuti što su im usta upaljena, a stomak otečen. S vremenom, zapremina gasa u njihovom trbuhu raste, čime se povećava pritisak, da bi trbuh, na kraju, eksplodirao i svi ljudi pomrli. Bog će, dakle, ljude izlečiti od ove teške bolesti tako što će svi pomreti. Nije li to pravi lek za sadašnje ljudsko stanje? Bog je namerno došao da izvrši ovo delo. Pošto se ljudi užasno

plaše smrti, Sâm Bog je došao da taj posao obavi zajedno s njima; budući da poseduju tako malo hrabrosti, najpre im je prikazao demonstraciju. Ljudi su voljni da poslušaju tek nakon što im Bog prikaže prethodni primer. Upravo je iz tog razloga Bog rekao: „Pošto niko ne bi mogao da obavi Moje delo, lično sam stupio na bojno polje, kako bih se upustio u borbu na život i smrt sa Sotonom.“ Budući da se radi o odlučujućoj bici, ili će riba uginuti ili će se mreža pocepati. Jedino je to izvesno. Pošto će duh na kraju trijumfovati, smrt će neizbežno morati da preuzme telo. Shvatate li kakve su implikacije svega toga? Ipak, nemojte biti previše osetljivi. Možda je gornja rečenica jednostavna, a možda je i složena. U svakom slučaju, ono što je sigurno jeste da ljudi nisu u stanju da je shvate. Ljudi će tokom stradanja moći da prihvate oplemenjivanje Božjim rečima, što bi neko mogao nazvati njihovom dobrom srećom, a neko njihovom nesrećom. Bilo kako bilo, ipak bih vas podsetio da je Božja namera, na kraju krajeva, ispravna – za razliku od ljudskih namera, koje se uvek svode na pravljenje vlastitih planova i aranžmana. Ovo bi trebalo da bude sasvim jasno, te se stoga nemojte upuštati u beskrajna razmišljanja. Nije li upravo to ljudska slabost? Svi ljudi su takvi; umesto da bezgranično vole Boga, oni bezgranično vole sami sebe. On je Bog koji je ljubomoran na čoveka, te mu stoga uvek postavlja nekakve zahteve. Što ljudi više vole sami sebe, to Bog upornije zahteva da vole Njega, i to su Njegovi zahtevi prema njima stroži. Kao da ih Bog namerno zadirkuje. Ako Ga ljudi uistinu vole, čini se da ih On ne priznaje. Zbog toga se ljudi češkaju po glavi i zapadaju u duboka razmišljanja. Ovo je narativ o Božjoj naravi, uz svega par kratkih napomena. Ovo je Božja volja. To je ono što Bog od ljudi traži da znaju i to je imperativ. To je novi zadatak, a ljudi moraju na tome naporno da rade, kako bi se probili i učinili novi napredak. Razumete li to? Treba li još nešto da kažem na ovu temu?

Bog je o prethodnim epohama rekao sledeće: „Nikada nisam izabrao nijednu osobu; Moje nečujno pismo je svaku od njih odbilo. To je zato što, u prošlosti, ljudi nisu služili isključivo Meni, te stoga ni Ja nisam isključivo njih voleo zauzvrat. Prihvatili su Sotonine ’darove’, a onda se okrenuli Meni i ponudili Mi ih. Nisu li Me oni na taj način oklevetali?“ Kako se te reči mogu objasniti? Kao što Bog reče: „Svi talenti potiču od Sotone“. Prethodne generacije apostola i proroka, pri obavljanju svog posla u potpunosti su se oslanjali na svoje talente, a Bog je njihove talente vekovima koristio za obavljanje Svog dela. Upravo zato se kaže da služba svih nadarenih ljudi potiče od Sotone. Bog je, međutim, mudar, pa kaže: „Sotonino lukavstvo Mi služi kao kontrast“. Bog je, dakle, službu nadarenih ljudi nazvao „Sotoninim darovima“, a samo zato što takvi ljudi pripadaju Sotoni, Bog ovaj postupak naziva „klevetom“. Ta optužba protiv ljudi nije neosnovana; naprotiv, ona predstavlja zasnovano i sasvim prikladno objašnjenje. Stoga Bog kaže: „Nisam im otkrivao Svoje gađenje; umesto toga, njihove sam spletke koristio za Svoje potrebe, prilažući njihove ’darove’ uz ostali materijal Mog plana upravljanja. Kasnije, nakon njihove mašinske obrade, spalio bih preostale nečistoće.“ To je ono što je tako predivno u Božjem delu. Ovo se ponajmanje slaže s ljudskim predstavama, jer niko ne bi ni pomislio da oni koji kao kraljevi vladaju nisu nadareni ljudi, niti da su ljudi koje Bog

voli nedaroviti. Kao što se može videti, sve ideje i sva nadanja Svedoka Lija i Stražara Nija pretvorile su se u prah i pepeo, a isto važi i za današnje ljude koji donose darove. Bog je sada započeo ovo delo i postepeno povlači sav rad Svetog Duha u ljudima, koji služe kao kontrast Njegovom delu. Kad Božje delo bude privedeno kraju, svi će ti ljudi biti vraćeni na svoja prvobitna mesta. Uprkos tome, pozivam ljude da se zbog Mojih reči ne ponašaju nepromišljeno. Treba da sledite prirodan tok stvari, u skladu s koracima Božjeg dela, kako ga ne biste prekinuli. Razumete li šta hoću da kažem? Jer to su koraci i metodi Božjeg dela. Kad Bog te „darove“ bude „preradio“ u „gotove proizvode“, sve će Njegove namere postati očigledne i svi će pokloni koji Mu služe biti eliminisani; Bog će, međutim, imati gotove proizvode da u njima uživa. Razumete li to? Ono što Bog želi jesu gotovi proizvodi, a ne obilni darovi koje Mu ljudi nude. Tek kad svako zauzme svoje pravo mesto, to jest, kad se Bog vrati u svoj prvobitni položaj i kad đavo takođe sedne na svoje mesto, kao i svi anđeli, bez izuzetka – tek tada će na Božjem licu zasjati osmeh zadovoljstva, jer će Njegove namere biti ispunjene, a Njegov cilj ostvaren. On više neće tražiti „pomoć“ od „đavola“, jer će Njegove namere biti otvoreno saopštene ljudima i oni više nikada neće biti primorani da ih prenose. Tada će čovekovo telo i čovekov duh napokon postati jedno. To je ono što Bog razotkriva ljudima; to je konačno odredište duha, duše i tela. To je sažetak prvobitnog značenja „ljudskosti“. Ovo ne treba detaljno istraživati; dovoljno je znati jednu ili dve stvari o tome. Razumete li?

Poglavlje 36

Kaže se da je Bog sada počeo da grdi čoveka, ali niko ne može sa sigurnošću da kaže, niti iko može da dâ jasan odgovor na pitanje da li je čoveka zadesila prvobitna svrha te grdnje. Bog kaže: „Čovek nikad ništa nije otkrio u Mojoj grdnji, zato što ne radi ništa drugo osim što se obema rukama hvata za jaram oko vrata i uporno bulji u Mene kao u neprijatelja – i Ja tek tada vidim koliko je mršav. Upravo zbog toga kažem da niko nikada nije stajao čvrsto tokom kušnji.“ Bog čoveku saopštava činjenice u vezi s grdnjom koja tek treba da ga zadesi i to čini veoma detaljno, ne izostavljajući ništa. Kao da su ljudi zakoračili u grdnju i da zaista nisu u stanju da je izdrže stojeći čvrsto na nogama. Bog nudi živopisan, realističan prikaz čovekovih ružnih osobina. Ljudi su zbog toga pod pritiskom: pošto Bog kaže da nikad nisu čvrsto stajali tokom kušnji, otkud bih baš ja mogao da oborim svetski rekord i da budem prihvaćen uprkos ustaljenim pravilima? U tom trenutku, oni o tome počinju dublje da razmišljaju. U stvarnosti je baš onako kako Bog kaže: „Jesam li ih doveo do kraja puta?“ Bog je zaista sve ljude doveo do kraja puta, te stoga oni u svojoj svesti uvek veruju da je Bog surov i nehuman. On je sve ljude izbavio iz mora svetskih nevolja, a zatim je, „da bi predupredio eventualne nezgode, pobio sve ulovljene ’ribe’, nakon čega su ribe postale poslušne i nisu imale ni najmanju zamerku“. Zar to nije činjenica? Sve ljude je, iz gorkog mora smrti, preneo u drugi ponor

smrti, sve ih je odvukao na „dželatov panj“ i primorao ih da dođu do kraja puta – ali, zašto to isto nije učinio i sa drugim sinovima i narodom Božjim? Kakav Mu je bio cilj dok je obavljao jedno takvo delo u zemlji velike crvene aždaje? Zašto je Božja ruka tako „zlonamerna“? Stoga nije ni čudo da „kad god Mi zatreba, čovek je uvek skriven. Kao da nikad nije video predivne prizore, kao da je rođen na selu i ne zna ništa o stvarima koje se dešavaju u gradu“. U stvari, ljudi se u sebi pitaju: „Kakav je Božji plan dok ovo radi? Zar nas On time ne ubija? I kakvu svrhu vidi u tome? Zašto su koraci Njegovog dela tako brzi i učestali i zašto prema nama nije nimalo popustljiv?“ Oni se ipak ne usuđuju da to glasno kažu, a pošto ih Božje reči primoravaju da odbace takve misli i lišavaju ih prilike da o tome dublje razmisle, oni nemaju drugog izbora osim da takve misli ostave po strani. Bog naprosto razotkriva sve čovekove predstave, usled čega ih ljudi potiskuju, ne dopuštajući im da izađu na videlo. Već je rečeno da su ti ljudi potomci velike crvene aždaje. U stvari, da budem precizniji, oni predstavljaju otelovljenje velike crvene aždaje. Kad ih Bog primora da dođu do kraja puta i kad ih pobije, tada – bez ikakve sumnje – duh velike crvene aždaje ostaje bez mogućnosti da deluje u njima. Na taj način, kad ljudi stignu do kraja svog puta, istog trena umire i velike crvena aždaja. Može se reći da ona svojom smrću uzvraća Bogu na Njegovoj „velikoj dobroti“ – što je zapravo i cilj Božjeg dela u zemlji velike crvene aždaje. Kad su ljudi spremni da žrtvuju svoje živote, sve drugo postaje beznačajno i niko ne može da ih savlada. Šta bi moglo biti važnije od života? Tada Sotona nije više sposoban da deluje u ljudima i ne može ništa više da uradi sa čovekom. Mada je „telo“, po definiciji, iskvareno od strane Sotone, ukoliko se ljudi istinski predaju, tako da ih više ne pokreće Sotona, niko neće moći da ih savlada – tada će telo početi da izvršava svoju drugu funkciju i da formalno prima uputstva od Duha Božjeg. Ovo je neophodan proces, koji se mora odvijati korak po korak; u suprotnom, Bog ne bi imao načina da deluje u jednom takvom, tvrdoglavom telu. Takva je mudrost Božja. Na taj su način svi ljudi nesvesno zakoračili u sadašnje okolnosti. A nije li upravo Bog doveo čoveka do „kraja puta“? Da li bi to mogao biti novi put koji je prokrčio čovek? Na osnovu vaših iskustava, čini se da u vama Bog koristi krajnje surove metode, iz kojih se može videti Božja pravednost. Kako onda da Ga ne hvalite? Ono što Bog čini u vama omogućava vam da vidite Njegovu pravednu narav; zar On zbog toga ne zaslužuje vaše divljenje? Kako vi danas, na raskršću još uvek postojeće stare, i nove ere koja tek treba da se materijalizuje, svedočite o Bogu? Zar jedno tako ozbiljno pitanje ne zavređuje dublje razmatranje? Da li vi još uvek razmišljate o drugim, nebitnim stvarima? Zašto Bog kaže: „Mada su nekad uzvikivali ’Živelo razumevanje’, niko se nije mnogo bavio analizom reči ’razumevanje’, što je dokaz da ljudi uopšte nemaju želju da Me vole“? Da Bog nije izrekao takve stvari, zar vi ne biste pokušavali da na svoju ruku razumete Božje srce?

Mada su, u novije vreme, pojedinci možda ponešto i saznali o ciljevima i smislu Božjeg ovaploćenja, sa sigurnošću mogu da kažem da ciljeve i smisao Njegovog ovaploćenja niko ne bi mogao da pogodi, da ih Bog nije jasno saopštio čoveku. To je apsolutna istina. Zar vam to još uvek nije jasno? Sve što Bog čini u ljudima deo je

Njegovog plana upravljanja – uprkos tome, oni nisu u stanju da pravilno shvate Božju volju. To je čovekov nedostatak, ali Bog od ljudi ne zahteva da budu sposobni da išta urade, već samo traži da slušaju „opomene lekara“. To je Božji zahtev. On od svih ljudi traži da spoznaju pravi ljudski život, jer „u njihovim srcima ne postoji izraz 'ljudski život', oni se na njega ne obaziru i jedino ih zamaraju Moje reči, kao da sam postao nekakva brbljiva baba“. Sa ljudske tačke gledišta, Božje su reči poput pribora koji svakodnevno koriste i prema njima se uopšte ne ophode kao da su važne. Oni, dakle, nisu u stanju da Božje reči sprovedu u delo – postali su bedni paćenici koji su svesni istine, ali je ne primenjuju u praksi. Već sâm taj čovekov nedostatak dovoljan je da kod Boga, na neko vreme, izazove gađenje, te stoga On više puta ponavlja kako ljudi ne obraćaju pažnju na Njegove reči. Pa ipak, ljudi u svojim predstavama ovako razmišljaju: „Budući da Božje reči svakodnevno proučavamo i analiziramo, kako može da kaže da ne obraćamo pažnju na njih? Zar nam time ne čini nepravdu?“ Ali, dozvolite Mi da vam to malo pojasnim – zbog čega će se mnogi zacrveneti od stida. Dok čitaju Božje reči, ljudi klimaju glavom, klanjaju se i češu kao štene koji se umiljava na reči svog gospodara. Oni se u tim trenucima osećaju bezvredno i suze im teku niz lice, kao da žele da se pokaju i da počnu iznova – ali, čim taj trenutak mine, prestaju da budu nevini poput jagnjadi i namah se pretvaraju u vukove; Božje reči guraju u stranu, vlastite probleme stavljaju u prvi plan, dok sve što se tiče Boga guraju na poslednje mesto, te zbog takvog ponašanja nikad nisu u stanju da Božje reči sprovedu u delo. Kad se suoče s činjenicama, pružaju laktove prema spolja[a] – obmanjujući time vlastiti narod – pa stoga nije ni čudo što Bog kaže da „oni 'trče u suprotnom smeru', oslanjajući se pritom na to da ih Ja izdržavam“. Jedino se iz toga može videti da u Božjim rečima nema ni trunke neistine, da su one potpuno istinite i da u njima nema nimalo preterivanja; čini se, međutim, da su one donekle i potcenjene, jer je čovekov rast isuviše mali, tako da ne može da ih podnese. Božje su reči već pružile kristalno jasan prikaz svega što se tiče čoveka, kako iznutra tako i spolja; one su sve to sasvim jasno iscrtale, prikazujući njihovu ogromnu sličnost s originalnim licem Sotone. Stvar je samo u tome da ljudi u sadašnjoj fazi tek treba sve to jasno da vide, pa se zato i kaže da još uvek nisu spoznali sami sebe. Zbog toga kažem da se ova lekcija mora nastaviti; ona ne sme biti prekinuta. Kad ljudi budu spoznali sami sebe, time će ujedno i Bog steći slavu. Ovo je lako razumeti – nema potrebe da ulazim u detalje. Ima, međutim, jedna stvar na koju želim da vas podsetim, s tim da najpre morate da pročitate sledeće Božje reči: „U današnje vreme, ljudi Me nimalo ne cene i za Mene nema mesta u njihovim srcima. Da li bi oni pravu ljubav prema Meni mogli da pokažu u nastupajućim danima stradanja?“ Koje je značenje ovih reči? Bog kaže da čovek tek treba da bude izložen grdnji, što je dokaz da izraz „spoznaj samog sebe“ još uvek u sebi nosi unutrašnje značenje – uviđaš li to? Kako da ljudi spoznaju sami sebe, a da prethodno ne budu

[a] „Pruža lakat prema spolja“ je kineski izraz, koji znači da neka osoba drugima pomaže nauštrb ljudi koji su joj bliski, poput roditelja, dece, rođaka ili braće i sestara.

podvrgnuti teškoćama i oplemenjivanju? Nisu li to samo prazne reči? Da li uistinu veruješ u sve što je Bog rekao? Da li si u stanju da razaznaš Božje reči? Zašto Bog više puta ponavlja reči poput: „Posmatrajući čovekove postupke, ne preostaje Mi ništa drugo nego da odem“, kao i: „Tek kad se planine obruše i zemlja se raspukne nadvoje, ljudi pomisle na Moje reči, tek tada se bude iz sna, ali već je vreme, strašan potop ih proždire i njihovi leševi plutaju po vodi“? Zašto Bog kaže „ljudi pomisle na“, a ne kaže „ljudi se pokoravaju Mojim rečima“? Je li istina da se planine obrušavaju i da se zemlja raspolućuje? Ljudi na takve reči ne obraćaju pažnju i puštaju da im promaknu, te stoga trpe mnoge „teškoće“ u Božjim rečima. To je zato što su previše nepromišljeni. Zbog tog njihovog nedostatka, Bog za Sebe kaže: „Taj je ’čudak’ bez suznih kanala ipak prolio mnogo suza za čovekom. Čovek, međutim, ne zna ništa o tome.“ Pošto ljudi ne obraćaju pažnju na Njegove reči, Bog ih na ovaj način podseća i od njih dobija „pomoć“.

Za sada neću proricati o svetskim zbivanjima, već samo ponešto o čovekovoj sudbini. Zar od ljudi nisam zatražio da spoznaju sami sebe? Kako se to može objasniti? Kako da ljudi spoznaju sami sebe? Kad Bog ljude toliko „muči“ da lebde između života i smrti, oni počinju da shvataju ponešto od smisla ljudskog života i umorni su od njega, jer smatraju da čitav život čovekov nije ništa drugo do san. Veruju da im je život mučan, da će umreti ne postigavši ništa, da je njihov život besmislen i bezvredan. Ljudski je život samo san, san u kojem tuga i sreća dolaze i odlaze. Ljudi danas žive za Boga, ali pošto žive u ljudskom svetu, svakodnevni život im je i dalje prazan i bezvredan, na osnovu čega dolaze do spoznaje da je uživanje u Bogu samo prolazna uteha – kakav je, međutim, smisao svega toga ako oni, kad ne uživaju u Bogu, i dalje žive u telu, uprkos tome što u Boga veruju? U telu je, za čoveka, sve prazno. Nakon što iskusi sve životne peripetije, sa dolaskom starosti, čoveku kosa pobeli, lice mu se ispuni borama, a ruke prekriju žuljevima. Iako je platio visoku cenu, zauzvrat nije dobio praktično ništa. Stoga Moje reči idu korak dalje: Onima koji žive u telu sve je prazno. U to nema nikakve sumnje i nema potrebe da to detaljno istražuješ. To je prvobitno lice ljudskog života, o kojem je Bog nebrojeno puta govorio. Bog te reči ne izbegava zbog čovekove slabosti, već naprosto prema Svom prvobitnom planu. Neke reči ljudima možda pružaju podršku i razumevanje, dok neke druge možda možda imaju potpuno suprotan efekat, namerno navodeći ljude da žive u atmosferi smrti – a oni upravo zbog toga i pate. Možda Bog, dakle, primenjuje „strategiju prazne tvrđave“[b] kako bi ljude svesno obmanuo, ali oni to uopšte ne primećuju, već i dalje žive u mraku. Sve je, ipak, u Božjim rukama i, mada ljudi to znaju, kako bi mogli da se od toga zaštite? Prema tome, niko nije u stanju da izbegne grdnju – pa šta onda da rade? Mogu samo da se potčine Božjim uređenjima – a nije li to zato što ih je Bog zgrabio i ne želi da ih pusti? Jedino pod Božjim pretnjama

[b] „Strategija prazne tvrđave“ je 32. od ukupno Trideset šest drevnih kineskih strategija. Sastoji se u lažnom prikazivanju izrazito snažnog fronta, kako bi se prikrila nespremnost za borbu i neprijatelj na taj način obmanuo.

svi ljudi mogu da slede prirodni tok, zar ne? Da nije Božjih uređenja, kako bi ljudi mogli dobrovoljno da priznaju poraz? Zar to ne bi bila samo šala? Iako je ljudski život prazan, ko je spreman da iz svog udobnog života ćutke napusti ljudski svet i pokuša da udovolji Bogu? Ljudi umiru bespomoćni – da li je iko ikada umro usred izobilja, u trenutku kad je imao sve što bi mogao da poželi? Izuzetak bi mogla da bude samo neka „zvezda“ koja je sišla sa neba. U poređenju sa životom na trećem nebu, u kojem je uživala, život na zemlji nalikovao bi životu u Adu – samo bi pod takvim okolnostima ona mogla biti spremna da umre. A ko bi danas mogao biti zvezda na nebu? Čak ni Ja „nisam načisto“ u vezi s tim. Hajde da potražimo unaokolo, da vidimo možemo li pronaći nekog takvog. Ako ga pronađemo, tražim od ljudi da Mi pomognu da se raspitam da li je voljan da gore postupa u skladu s Mojim rečima. Ipak, za svakog od vas imam jedno upozorenje: niko od vas ne sme da glumi „heroja“ i da dobrovoljno umre, razumete li?

Poglavlje 38

Imajući u vidu urođene osobine čoveka, odnosno, njegovo pravo lice, Bogu zaista nije bilo nimalo lako da izdrži sve do današnjeg dana, i jedino je zahvaljujući toj istrajnosti Njegova ogromna sila postala uistinu očigledna. Imajući u vidu materiju ljudskog tela, kao i činjenicu da je čovek sve dosad bio podložan kvarenju od strane velike crvene aždaje, kako bi on uopšte mogao da opstane do danas, da nije bio usmeravan Duhom Božjim? Čovek je nedostojan da stane pred Boga, ali Bog ipak voli ljude, zarad Svog upravljanja i da bi Svoje veliko delo što pre ostvario. Istini za volju, Božja ljubav prema čovečanstvu je nešto što niko ne bi mogao da Mu tokom svog života uzvrati. Možda ima onih koji bi da Bogu za milost uzvrate žrtvovanjem vlastitog života, ali kažem ti: čovek nije dostojan da umre pred Bogom, te bi stoga njegova smrt bila uzaludna. To je zato što čovekova smrt za Boga nije vredna pomena, što ne vredi ni prebijene pare, baš kao ni smrt mrava na zemlji. Savetujem ljudima da sebi ne pridaju previše značaja i da ne misle da umiranje za Boga ima težinu veliku kao planina Tajšan. U stvari, čovekova je smrt laka kao pero i nije vredna pomena. Opet, sa druge strane, ljudsko je telo po svojoj prirodi osuđeno na smrt, te stoga čovekovo fizičko telo na zemlji neminovno umire. To je činjenica koju niko ne može da ospori. To je „zakon prirode“ koji Ja izvodim iz sveukupnosti životnog iskustva ljudi, što znači da je Bog tako definisao čovekov svršetak, a da toga niko nije svestan. Razumeš li ti to? Zato ne treba da čudi kad Bog kaže: „Prezirem čovekovu neposlušnost. Ne znam zašto je to tako; izgleda da sam od samog početka mrzeo čoveka, iako prema njemu osećam duboku naklonost. Stoga su ljudi prema Meni oduvek imali dvojaki stav – jer, Ja čoveka volim, a ujedno ga i mrzim.“

Ko ne veliča Boga zbog Njegovog prisustva i Njegove pojave? U ovom trenutku, kao da sam potpuno zaboravio na sve nečistoće i nepravednost čovekovu. U Svom umu potiskujem čovekovu samopravednost, umišljenost, neposlušnost, prkos i sav njegov

bunt, trudeći se da ne mislim na njih. Bog nije sputan ovim primerima onoga što čovek zaista jeste. Pošto „delim istu nesreću“ sa Bogom, Ja se takođe oslobađam te nevolje, kako Me čovek ne bi dodatno sputavao. Zašto se izlagati tolikoj muci? Budući da čovek nije spreman da se, skupa sa Mnom, pridruži Božjoj porodici, zašto da ga na to prisiljavam? Nije ni čudo što ne činim ništa čime bih čoveka tlačio, jer sam rođen u Božjoj porodici, te se, naravno, čovek i ja oduvek razlikujemo. To ga je i dovelo u krajnje poražavajuće stanje, u kojem se danas nalazi. Ja, ipak, i dalje u širokom luku zaobilazim čovekove slabosti; imam li drugog izbora? Nije li to zato što sam nemoćan? Nije ni čudo što Bog želi da se „penzioniše“ iz „radne jedinice“ čovečanstva i da, štaviše, od ljudi zahteva da mu plaćaju „penziju“. Kad mu se obraćam iz perspektive čoveka, čovek Me ne sluša, a da li je on ikada prestao da bude neposlušan, čak i kad mu se obraćam sa Božjeg stanovišta? Možda će zaista i doći taj dan u kojem će se Bog iznenada „penzionisati“ iz „radne jedinice“ čovečanstva, ali tada će Božja reč postati još žešća. Bog danas možda zbog Mene tako govori, ali ako do toga zaista dođe, On sigurno neće ovako kao Ja, nežno i strpljivo, „pričati priče predškolskoj dečici“. Možda ovo što ću reći nije sasvim prikladno, ali Bog je spreman da, zarad ovaploćenog Boga, popusti malo pritisak nad čovekom; u suprotnom, čovekovu bi perspektivu bilo užasno i zamisliti. Baš kao što je Bog rekao: „Jednom sam taj Svoj stisak u izvesnoj meri popustio, dozvolivši ljudima da slobodno uživaju u telesnim nasladama – ali oni su se usudili da to zloupotrebe i da se ponašaju neobuzdano, bez ikakvih ograničenja, što je dokaz da Me ne vole iskreno, jer svi žive u telu od krvi i mesa.“ Zašto Bog ovde pominje „uživanje u telesnim nasladama“ i „život u telu od krvi i mesa“? Istini za volju, čovek će te reči sasvim prirodno razumeti i bez Mog tumačenja. Možda ima i onih koji će kazati da ih ne razumeju, ali ja bih to nazvao glumom, ili postavljanjem pitanja na koje se unapred zna odgovor. Da vas ukratko podsetim: zašto Bog kaže „Sve što od čoveka tražim jeste da sarađuje sa Mnom“? Zašto Bog takođe kaže da je ljudsku prirodu teško promeniti? Zbog čega On prezire ljudsku prirodu? I od čega se ljudska priroda zapravo sastoji? Koje se stvari nalaze izvan ljudske prirode? Da li je iko uopšte razmišljao o ovim pitanjima? Možda je ovo za čoveka potpuno nova tema, ali Ja ga ipak preklinjem da to dobro razmotri, jer će, u suprotnom, uvek vređati Boga frazama poput one: „ljudsku prirodu je teško promeniti“. Kakve koristi ima od toga da se Bogu na taj način suprotstavlja? Na kraju krajeva, zar time samo ne izaziva nevolju? Zar ne izlazi na isto kao da jajima gađa kamenje?

Doduše, sve kušnje i iskušenja kojima je čovek podvrgnut predstavljaju lekcije koje Bog čoveku nalaže da nauči. Prema Božjoj nameri, čovek to može da postigne, čak i ako pritom bude morao da žrtvuje ono što voli; međutim, budući da čovek prvenstveno voli samog sebe, on nikako ne uspeva da istinski sarađuje s Bogom. Bog od čoveka ne traži mnogo. Sve što od njega traži trebalo bi da bude lako i srećno ostvarljivo; ali, stvar je u tome što čovek nije spreman da trpi nevolje. Čovek to može da ostvari, baš kao što, budući nečije dete, može da ispuni svoju dužnost time što će živeti skromno i uštedeti

dovoljno novca da bi se brinuo o svojim roditeljima. Pa ipak, ljudi se plaše da možda neće imati dovoljno novca da se prehrane ili da će im odeća biti isuviše prosta, te stoga, iz ovog ili onog razloga, potpuno zaboravljaju koliko svojim roditeljima duguju za pruženu brigu i ljubav, kao da staranje o vlastitim roditeljima može da sačeka dok se dete ne obogati. Iz toga zaključujem da u čovekovom srcu uopšte nema iskrene ljubavi prema roditeljima – niko od ljudi zapravo ni ne zna šta znači biti sin ili kćer. Možda je Moja izjava ekstremna, ali Ja ne mogu da pričam gluposti kad imam u vidu činjenice. Ne mogu da se „ugledam na druge“, koji se opiru Bogu, da bih udovoljio Sebi. Upravo zato što niko na zemlji nema sinovljevo srce, Bog je rekao: „Na nebu je Sotona Moj neprijatelj; na zemlji je to čovek. Zbog saveza između neba i zemlje, Ja sve ljude, do devetog kolena, smatram krivim.“ Sotona je neprijatelj Božji; Bog to kaže zato što Mu on ne uzvraća Njegovu veliku naklonost i dobrotu, već radije „vesla uzvodno“ i na taj način se oglušuje o svoju dužnost, koja mu nalaže da prema Bogu bude odan kao sin. Nisu li i ljudi isti takvi? Naime, ni oni ne pokazuju nikakvo sinovsko poštovanje prema svojim „roditeljima“ i nikada ne vraćaju dug svojim „roditeljima“, koji su se o njima s puno ljubavi brinuli. To u dovoljnoj meri pokazuje da su ljudi na zemlji srodnici Sotone na nebu. Čovek i Sotona su srcem i umom ujedinjeni u protivljenju Bogu, pa nije ni čudo što će ih Bog povezati devetim stepenom srodstva i što nikoga neće pomilovati. Ranije je Bog imao slugu koji je pred Njim padao ničice i bio zadužen da upravlja čovečanstvom, ali on Mu se nije pokoravao, već je udovoljavao vlastitoj ćudi i bunio se. Zar se i buntovni ljudi takođe ne kreću istim tim putem? Ma koliko da Bog zateže „uzde“, ljudi se jednostavno neće pokolebati i neće moći da skrenu s tog puta. Po Mom mišljenju, ljudi će izazvati sopstvenu propast ako tako nastave. Sada možda razumeš pravo značenje ovih Božjih reči: „Ljudi nisu u stanju da raskinu veze sa svojom starom prirodom“. Bog je u nekoliko navrata podsećao čoveka: „Zbog čovekove neposlušnosti, Ja ću ga napustiti“. Zašto On to više puta ponavlja? Je li moguće da je Bog zaista toliko bezdušan? I zašto Bog kaže: „Ja ne pripadam ljudskoj rasi“? Da li je iko, tokom tolikih dana provedenih u dokolici, pažljivije razmislio o ovim pojedinostima? Stoga pozivam ljude da se sa više živosti posvete Božjim rečima i da ih ne uzimaju površno, jer na taj način nećeš učiniti nikakvu korist ni sebi, ni drugima. Najbolje je ne govoriti ono što ne treba reći i ne razmišljati o onome o čemu nije potrebno razmišljati. Zar tako ne bi bilo jednostavnije? Šta se loše može izroditi iz takvog postupanja? Pre no što Bog objavi svršetak Svog delovanja na zemlji, niko neće prestati da se „kreće“; niko neće oprati ruke od svoje dužnosti. Još nije vreme; nemoj pokušavati da glumiš Božjeg vodiča ili nekakvu avangardu. Mislim da je prerano da se sada zaustaviš i da odustaneš od napredovanja – šta ti misliš?

Bog ljude dovodi u središte grdnje i u atmosferu smrti; ipak, sa druge strane, šta bi Bog hteo da čovek uradi na zemlji? Naravno, čovekova svrha nije da služi kao garderober u Božjoj kući – nešto što se ne može ni pojesti ni obući, već samo gledati. Da je tako, zašto bi čovek morao da prolazi kroz toliko složenih procesa patnje u telu? Bog kaže: „Ja čoveka sprovodim do ’gubilišta’, jer je čovekova uvreda dovoljna da

zasluži Moju grdnju.“ Da li Bog u ovom trenutku pušta ljude da sami odu do gubilišta? Zašto niko ne „moli za milost“? Kako, dakle, čovek treba da sarađuje? Može li se čovek zaista ponašati kao Bog kada donosi Svoj sud, tako da na njega ne utiču emocije? Delotvornost ovih reči uglavnom zavisi od toga kako čovek postupa. Kad otac donese kući novac koji je zaradio, u kakvoj bi se situaciji našla ta porodica ako majka ne bi znala kako da sarađuje s ocem ili kako da upravlja domaćinstvom? Pogledajte samo u kakvom se stanju sada nalazi crkva: kako se vi, kao vođe, osećate u vezi s tim? Slobodno možete organizovati i sastanak, na kojem ćete izneti vlastita razmišljanja o tome. Ako majka ne vodi dovoljno računa o domaćinstvu, na šta će ličiti deca u jednoj takvoj porodici? Na siročad? Ili na prosjake? Nije stoga ni čudo što Bog kaže: „Svi smatraju da je Moja priroda božanska i da joj nedostaje ’kvalitet intelekta’, ali ko može da shvati da sam u stanju sve da prozrem Svojom ljudskošću?“ U ovako očiglednoj situaciji, nema ni potrebe da se Bog ljudima obraća iz Svog božanstva. Kao što Bog kaže: „Nema potrebe maljem zakucavati ekser“. Možda u ovom trenutku ima onih koji su praktično iskusili Božji aforizam koji glasi: „Među ljudima nema onih koji Me vole“. Sada je baš onako kao što je Bog rekao: „Oni nevoljno pognu glavu samo zato što su dogurali do sadašnjeg stanja stvari – no, ipak, u srcu i dalje ostaju neuvereni.“ Ove su reči poput teleskopa. U ne tako dalekoj budućnosti, čovek će se naći u drugačijoj situaciji. To se zove nepopravljivost. Razumete li? To je ujedno i odgovor na sledeća dva Božja pitanja: „Zar se ljudi ne uzdržavaju od greha samo zato što se plaše da ću otići? Nije li istina da se oni ne žale jedino zbog toga što se plaše grdnje?“ U stvari, svi su ljudi u sadašnjoj etapi pomalo aljkavi, kao da ih je savladao umor. Uopšte nisu raspoloženi da vode računa o Božjem delu, već se isključivo bave uređenjem i nabavkama zarad sopstvenog tela. Zar nije tako?

Poglavlje 39

Hajde da malo iskoračimo izvan Božjih reči i da popričamo o stvarima koje se tiču naših života, kako bi nam život još jače procvetao i kako bismo bili vredni nade koju Bog u nas polaže. Naime, kada je današnje vreme nastupilo – vreme u kojem svako biva klasifikovan prema svojoj vrsti i vreme grdnje – sve je neophodnije da se usredsredimo na širu sliku i koncentrišemo na „kolektivni interes“. To je Božja volja i to je ono što svi ljudi treba da ostvare. Kako bismo mogli da sebe ne prinesemo volji Boga na nebesima? Bog „dodeljuje brojeve različitim tipovima ljudi i svakome utiskuje različite oznake, da bi njihovi preci mogli da ih vrate porodicama“, što pokazuje da su ljudi klasifikovani prema vrsti i da, kao rezultat toga, svakovrsni ljudi razotkrivaju svoj pravi oblik. Stoga bi bilo pošteno reći da su ljudi, kao takvi, odani svojim precima, a ne Bogu. Svi oni, međutim, pod vođstvom svojih predaka ujedno služe i Bogu, u čemu se ogleda čudesnost Božjeg dela. Sve stvari služe Bogu i, mada Sotona ljude uznemirava, Bog ovu priliku koristi da u „lokalnim resursima“ pronađe one koji će Mu služiti. Ljudi, međutim, to ne mogu da

razluče. Kao što Bog kaže: „Na taj način vršim podelu rada i ravnomerno delim zadatke. To je deo Mog plana, koji niko ne može da poremeti.“ Pre no što Bog nešto učini, ljudi ne mogu da vide šta je sve On odredio i šta sve želi da ostvari. Oni će to moći da vide tek kad Božje delo bude dovršeno; u suprotnom, oni su slepci koji ništa ne vide.

Danas Bog obavlja novo delo u crkvama. On čini da sve ide prirodnim tokom i da se čovekove funkcije zaista maksimalno uposle. Kao što Bog reče: „Ja vladam nad svim stvarima, zapovedam svim postojećim stvarima, čineći da sve što postoji prati prirodni tok i potčinjava se zapovestima prirode.“ Pošto ne znam kakve sve pametne uvide imate u vezi sa „praćenjem prirodnog toka“, hajde da popričamo malo o tome. Evo kako Ja na to gledam: budući da ih preci vode kući, sve vrste ljudi moraju izaći i „nastupiti“. A pošto ljudi prate prirodni tok, oni koriste ono što im je urođeno da bi ostvarili svoju prvobitnu funkciju i da bi, prema tom zakonu, sledili vođstvo Svetog Duha. Delo Svetog Duha obavlja se prema tome kakvo je stanje unutar svakog čoveka; preciznije govoreći, kaže se da „Bog svim stvarima upravlja tako da bi Mu one služile“, što je onda povezano s praćenjem prirodnog toka. Iako svaka osoba u sebi nosi elemente đavola, Bog će je iskoristiti tako što će, na osnovu onoga što je toj osobi urođeno, pridodati delo Svetog Duha, čineći je na taj način prikladnom da Mu služi. To je sve što ću vam reći o „praćenju prirodnog toka“ – ali vi možda imate neki bolji predlog. Nadam se da možete da date vredan doprinos. Šta kažete? Jeste li voljni da sarađujete na temu praćenja prirodnog toka? Jeste li spremni da preuzmete deo Božjeg posla? Da li ste ikada razmišljali kako da to postignete? Nadam se da su ljudi u stanju da razumeju Božju volju, da mogu jednodušno da udovolje Bogu zarad zajedničkih ideala i da zajedno napreduju putem koji vodi do carstva. Ima li potrebe izmišljati nepotrebne predstave? Čije postojanje do danas nije bilo posvećeno Bogu? A budući da je tako, ima li potrebe za tugom, žalošću i uzdasima? Od toga niko ne može imati koristi. Čitav ljudski život u Božjim je rukama, i da nije njihove rešenosti pred Bogom, ko bi bio voljan da svoj život protraći u ovom praznom ljudskom svetu? Čemu tolika muka? Zar im čitav život ne bi bio protraćen kad bi samo jurcali po svetu i kad ništa ne bi činili za Boga? Čak i ako Bog ne smatra da su tvoja dela vredna pomena, zar se na samrti ipak nećeš zadovoljno osmehnuti? Treba da tragaš za pozitivnim napretkom, a ne negativnom nazadovanju – zar nije bolje tako? Ako su vaši postupci usmereni isključivo ka udovoljavanju Bogu, vi onda nećete biti negativni, niti nazadni. Pošto u ljudskim srcima uvek ima nečeg nedokučivog, čega oni nisu ni svesni, lica su im nalik tmurnom nebu, na kojem se, neprimetno, pojavljuju „brazde“ kao kad se zemlja raspukne. To je isto kao kad se tlo pomera, pa se „brda“ i „doline“ lagano premeštaju, a da ljudi to ni ne primete. Pritom se Ja ljudima ne rugam, već govorim o „geografskom znanju“.

Mada je Bog sve ljude poveo u grdnju, On im o tome ništa ne govori. Umesto toga, namerno izbegava tu temu i započinje novu, što s jedne strane ima za cilj da doprinese Njegovom delu, a s druge da Mu omogući da odmah dovrši ovaj korak. Pošto su Božji ciljevi u sprovođenju tog koraka već odavno ostvareni, nema potrebe da o tome i dalje govori. Ja danas ne znam koliko ste upoznati sa metodama Božjeg delovanja; uvek Mi

se nekako čini da Božje delo nije tako jasno podeljeno na etape i razdoblja kao što je nekad bilo. Umesto toga, svaki dan sa sobom donosi nova sredstva za rad, promene se dešavaju skoro na svakih tri do pet dana, a ponekad se u Božjem delu čak i za pet dana mogu javiti dve različite vrste sadržaja. Sve to ukazuje na brzinu obavljanja Božjeg dela; pre no što ljudi stignu da reaguju i da pogledaju izbliza, Bog je već netragom nestao. Bog je, dakle, ljudima uvek nedokučiv, usled čega je i delo Svetog Duha za njih neprimetno. Zašto Bog stalno ponavlja nešto poput „i tako sam napustio čoveka“? Iako ljudi možda ne obraćaju puno pažnje na te reči, činjenica je da oni ne razumeju njihovo značenje. A da li ih vi sada razumete? Nije ni čudo što ljudi uopšte nisu ni svesni prisustva Svetog Duha. Njihovo traženje Boga uvek se odvija pod bledom mesečinom – to je potpuno tačno – a to je kao da se Bog ljudima namerno ruga, od čega im mozak otiče, te su stoga smušeni i dezorijentisani. Jedva da su svesni onoga što rade; kao da sanjaju i da, nakon što se probude, ne znaju šta se dogodilo. Dovoljno je tek nekoliko sasvim običnih Božjih reči, pa da ljudi budu na gubitku. Stoga nije ni čudo da Bog kaže: „Danas sve ljude bacam u ’veliku peć’ da ih oplemenim. Stojim visoko i pažljivo posmatram ljude kako gore u vatri i kako, pod prinudom ognja, iznose činjenice.“ Usred promenljivih Božjih reči, ljudi ne znaju šta da rade; grdnja je, u stvari, baš kao što Bog reče, još odavno počela, ali pošto ljudi to nisu shvatili, oni za nju saznaju tek kad im Bog to izričito saopšti i tek tada počnu da obraćaju pažnju na nju. Može se reći da ljudi grdnju počinju da proučavaju tek sada, kad je Božje delo već došlo u ovu fazu. To je isto kao kad su ljudi postali svesni mogućnosti pravljenja atomske bombe – ali, pošto još nije bilo vreme za nju, ljudi nisu obraćali pažnju; tek kad je neko počeo da je pravi, ljudi su konačno obratili pažnju. Tek kad je atomska bomba izašla na svetlo dana, ljudi su razumeli nešto više o njoj. Tek kada Bog kaže da će ljude baciti u pećnicu, oni postanu donekle svesni toga. Kad Bog o tome ne bi govorio, niko za to ne bi ni znao – zar nije tako? Stoga Bog i kaže: „Ljudi nehotice ulaze u pećnicu, kao da ih neko užetom u nju uvlači, kao da su obamrli.“ Zašto ne analizirati ovo: da li ljudi iznose činjenice tek nakon što Bog kaže da je grdnja otpočela, ili pre no što On objavi početak grdnje? Iz ovoga se vidi da su ljudi počeli da se ispovedaju pre no što je Bog govorio o grdnji, što je dokaz da je grdnja otpočela pre no što ju je Bog objavio – zar to nije činjenica?

Poglavlje 40

Za Boga, čovek je poput igračke koja Mu je nadohvat ruke, poput rezanaca koje Svojim rukama razvlači – može ga po želji učiniti tankim ili debelim i može raditi s njim šta Mu je volja. Pošteno bi bilo reći da čovek zaista jeste igračka u Božjim rukama, poput persijske mačke koju je neka dama kupila na pijaci. On je, bez sumnje, igračka u Božjim rukama – što znači da u Petrovom znanju nije bilo ničeg lažnog. Iz ovoga se vidi da se Božje reči i postupci u čoveku ostvaruju lako i sa užitkom. On ne razbija glavu, niti pravi

planove, kako to ljudi zamišljaju; delo koje obavlja u čoveku sasvim je normalno, baš kao i reči koje mu saopštava. Dok govori, Bog kao da Svom jeziku pušta na volju, te stoga priča šta god Mu padne na pamet, bez ustezanja. Ljudi su, međutim, nakon čitanja Božjih reči potpuno ubeđeni, ostaju bez teksta, razrogačenih očiju i zabezeknuti. O čemu se tu radi? To nam jasno pokazuje koliko je velika mudrost Božja. Kada bi, kao što to ljudi zamišljaju, Božje delo u čoveku moralo pažljivo da se isplanira, tako da bude precizno i ispravno, onda bi – da u ovim maštarijama odemo korak dalje – Božju mudrost, čudesnost i nedokučivost bilo moguće kvantifikovati, što samo pokazuje koliko nisko čovek vrednuje Boga. Pošto su ljudski postupci uvek u određenoj meri glupi, oni i Boga odmeravaju na isti način. Bog Svoje delo niti planira, niti uređuje; umesto toga, to delo neposredno sprovodi Duh Božji – a načela po kojima Božji Duh deluje slobodni su i nesputani. To je kao da Bog ne vodi računa o čovekovom stanju, već mu priča šta god Mu je volja – ali se čovek ipak teško odvaja od Božjih reči, što je sve posledica mudrosti Božje. Na kraju krajeva, činjenice ostaju činjenice. Pošto je delo Božjeg Duha u svim ljudima tako očigledno, to je sasvim dovoljno da se pokažu načela Božjeg delovanja. Ako bi Bog morao da plaća tako visoku cenu za Svoje delovanje u stvorenim bićima, zar to ne bi bilo isto kao kad bi se plemenito drvo koristilokao cepanica? Mora li Bog lično da deluje? Da li bi to bilo vredno Njegovog truda? Pošto Duh Božji deluje već toliko dugo, a da pritom kroz vekove nikada nije delovao na ovaj način, niko nikada nije spoznao sredstva i načela Božjeg delovanja i oni su ljudima oduvek bili nejasni. Danas su oni, međutim, potpuno jasni, jer ih je Božji Duh lično razotkrio – u to nema nikakve sumnje, jer to nije čovek zaključio, već Duh Božji neposredno pokazao. Zašto ne otputovati do trećeg neba i lično se uveriti da se to zaista dešava; zašto ne videti da li je Bog, nakon što je obavio sav taj posao, iscrpljen, bole li Ga leđa i noge, da li je u stanju da jede i da spava, da li je morao da prouči vrlo obimno referentno štivo da bi izgovorio sve te reči, da li su Mu po stolu razbacani nacrti Njegovih izjava i da li su Mu se, nakon tolike priče, osušila usta? Činjenice, međutim, govore potpuno suprotno: maločas navedene reči nemaju ničeg zajedničkog sa mestom gde Bog obitava. Bog kaže: „Utrošio sam mnogo vremena i platio veliku cenu zarad čoveka – ali svest ljudi je sada, iz nepoznatih razloga, još uvek nesposobna da obavlja svoju prvobitnu funkciju.“ Bez obzira na to da li imalo osećaju Božju tugu, bilo bi sasvim racionalno i razumno kada bi ljudi Božjoj ljubavi mogli da pristupe, a da pritom ne idu protiv svoje savesti. Jedini razlog za strah leži u njihovoj nespremnosti da prihvate prvobitnu funkciju vlastite savesti. Šta misliš, jesam li u pravu? Da li ti ove reči pomažu? Nadam se da pripadate onoj vrsti stvorenja koja poseduju savest i da niste nesavesna đubrad. Šta mislite o ovim rečima? Ima li iko od vas neki osećaj za ovo? Zar ne osećate bol kad vam neko zabode iglu u srce? Zabada li Bog to iglu u beživotni leš? Je li Bog u zabludi ili mu je od starosti oslabio vid? Tvrdim da je to nemoguće! U svakom slučaju, to mora da je čovekova krivica. Zašto ne odete u bolnicu na pregled? Nesumnjivo postoji neki problem sa čovekovim srcem; treba ga opremiti novim „delovima“ – šta mislite? Da li biste pristali na to?

Bog kaže: „Gledam njihova ružna lica i njihova čudna stanja, pa još jedanput odlazim od njih. Pod takvim okolnostima, ljudi i dalje ništa ne shvataju i ponovo uzimaju ono što sam im uskratio, iščekujući Moj povratak.“ Zašto Bog, i tokom ovog „novog tehnološkog doba“, još uvek govori o volovskim kolima? Zbog čega je to tako? Da li je to zato što naprosto voli da zvoca? Da li samo ubija vreme jer nema ništa pametnije da radi? Da li On, kao i čovek, lenstvuje nakon što se dobro najeo? Ima li ikakve koristi od neprestanog ponavljanja ovih reči? Rekao sam već da su ljudi bednici, da ih uvek moraš vući za uši da bi dopro do njih. Reči koje im danas saopštite, već sutra će sasvim zaboraviti – baš kao da boluju od amnezije. Ne radi se, dakle, o tome da im neke reči nisu saopštene, već o tome da ih ljudi nisu sproveli u delo. Ako im se nešto kaže samo jedanput ili dvaput, ljudi ostaju u neznanju – sve im se mora najmanje tri puta ponoviti. Među njima ima čak i „staraca“, kojima se sve mora ponavljati i po deset do dvadeset puta. Tako se iste stvari više puta ponavljaju na različite načine, da bi se videlo da li su se ljudi promenili. Da li ste zaista radili na ovaj način? Ne želim da plašim ljude, ali činjenica je da se poigravaju s Bogom; svi znaju da treba da uzimaju više dodataka ishrani, ali zato niko nimalo ne brine za Boga – je li to služenje Bogu? Je li to ljubav prema Bogu? Nije ni čudo što su po vasceli dan bezbrižni, besposleni i spokojni. Pa ipak, neki su ljudi, uprkos tome, i dalje nezadovoljni i sami sebe rastužuju. Možda sam previše grub, ali to je upravo ono što se naziva preteranom sentimentalnošću prema samom sebi! Da li je Bog taj koji te rastužuje? Nije li reč o tome da samom sebi nanosiš bol? Zar nisi u stanju da ni u jednoj od Božjih blagodati pronađeš razlog za sreću? Sve vreme si bio nepažljiv prema Božjoj volji i bio si negativan, bolestan i uznemiren – a zbog čega? Je li Božja volja to što živiš u telu od krvi i mesa? Ne poznaješ Božju volju, u srcu si nespokojan, stalno nešto gunđaš i žališ se, po čitav dan si snužden, a telo ti trpi bol i muku – upravo to si i zaslužio! Od drugih zahtevaš da veličaju Boga usred grdnje, da prevladaju grdnju i da budu nesputani njome – a pritom si i sam upao u grdnju iz koje ne možeš pobeći. Potrebne su godine da se nauči da se podražava taj „duh samopožrtvovanja“ kakav je imao Dong Cunžui. Zar se ne osećaš postiđeno dok propovedaš reči i doktrine? Poznaješ li samog sebe? Jesi li ostavio sebe po strani? Da li uistinu voliš Boga? Jesi li ostavio po strani svoju budućnost i sudbinu? Nije ni čudo što Bog kaže da su upravo ljudi ti koji su čudesni i nedokučivi. Ko bi rekao da u čoveku postoji toliko „blaga“ koje tek treba da bude iskopano? Danas je već i pogled na to dovoljan da ljudima „otvori oči“ – oni su tako „fantastični“! Kao da sam dete koje još ne zna da broji. Do dan-danas nisam saznao koliko ljudi zaista voli Boga. Nikako ne mogu da se prisetim tačnog broja – i tako, zbog Moje „nelojalnosti“, kad god dođe vreme da pred Bogom položim račun, uvek ostajem praznih ruku, nesposoban da uradim ono što bih želeo, uvek ostajem dužan Bogu. Posledica toga je da Me Bog „prekoreva“ kad god mu podnosim račun. Ne znam zašto su ljudi tako okrutni da Me uvek teraju da zbog toga patim. Oni tu priliku koriste da bi Moju muku dodatno začinili svojim smehom, tako da Mi zaista nisu prijatelji. Kad god se nađem u nevolji, oni Mi ne pomažu, već Me namerno ismevaju – zaista nemaju savesti!

Poglavlje 41

Kako Bog radi na čoveku? Jeste li uspeli da to shvatite? Da li vam je to jasno? A kako On deluje unutar crkve? Kako vi gledate na to? Jesi li ikada razmišljao o ovim pitanjima? Šta On želi da postigne Svojim delovanjem u crkvi? Da li su ti sve ove stvari jasne? Ako nisu, sve što radiš je beskorisno i šuplje! Jesu li ti ove reči dirnule u srce? Hoće li samo aktivno napredovanje, bez pasivnog povlačenja, ispuniti Božju volju? Da li je slepa saradnja dovoljna? Šta treba učiniti ako su vam ove vizije nejasne? Da li bi bilo bolje ne tražiti dalje? Bog kaže: „Među ljudima sam jednom preduzeo veliki poduhvat, ali oni to nisu primetili, pa sam morao da im ga, posredstvom Svoje reči, razotkrivam korak po korak. Čovek, međutim, i dalje nije mogao da razume Moje reči, te mu je stoga svrha Mog plana ostala nepoznata.“ Kakvo je značenje ovih reči? Da li ste ikada razmatrali tu svrhu? Jesam li taj plan zaista učinio nesmotrenim i besciljnim? Ako jesam, kakva bi bila poenta svega toga? Ako vam je ta svrha nejasna i nedokučiva, kako je onda uopšte moguće ostvariti istinsku saradnju? Bog kaže da se celokupno ljudsko traganje odvija na bezgraničnim morima, usred praznih reči i doktrina. Što se tiče vaših potraga, čak ni ti sâm ne možeš da objasniš kojoj kategoriji pripadaju. Šta Bog želi da postigne u čoveku? Sve te stvari treba da vam budu jasne. Želi li On samo da veliku crvenu aždaju posrami na negativan način? Da li bi Bog, nakon što posrami veliku crvenu aždaju, naprosto otišao u planine praznih ruku i tamo živeo povučeno? Šta, onda, Bog zapravo želi? Da li uistinu želi da zadobije ljudska srca? Ili želi njihove živote? Ili njihovo bogatstvo i imovinu? Kakve bi koristi od toga imao? Ništa od toga Bogu nije od koristi. Da li je Bog toliko posla obavio na čoveku samo zato da bi ga iskoristio kao dokaz Svoje pobede nad Sotonom i da bi mogao da manifestuje Svoje „sposobnosti“? Zar u tom slučaju Bog ne bi delovao vrlo „sitničavo“? Da li je Bog zaista takav Bog? Nalikuje li On kakvom detetu, koje odrasle ljude uvlači u međusobne sukobe? Kakvog bi smisla to imalo? Čovek stalno odmerava Boga prema svojim vlastitim predstavama. Bog je jednom rekao: „Postoje četiri godišnja doba u godini i po tri meseca u svakom godišnjem dobu.“ Čovek je saslušao te reči, upamtio ih i uvek govorio da se svako godišnje doba sastoji od tri meseca, te da svaka godina ima četiri godišnja doba. Kad bi Bog upitao: „Koliko godišnjih doba ima u godini? A koliko meseci u godišnjem dobu?“, ljudi bi uglas odgovorili: „Četiri godišnja doba, tri meseca.“ Čovek je oduvek nastojao da Boga definiše putem pravila, a sada, kad je zakoračio u eru „tri godišnja doba u godini i četiri meseca po godišnjem dobu“, čovek je toga nesvestan, kao da je oslepeo, i u svemu i dalje traga za pravilima. A danas ljudi pokušavaju da svoja „pravila“ primene i na Boga! Stvarno su slepi! Zar ne vide da sada više nema „zime“, već postoje samo „proleće, leto i jesen“? Čovek je zaista glup! Dogurao je dovde, a još uvek ne zna kako da spozna Boga, kao neko ko je živeo u 1920-im godinama, ko misli da je prevoz nezgodan i da ljudi treba da idu pešice ili da vode magarca, ko smatra da ljudi treba da koriste uljane lampe i veruje da primitivan način života još uvek preovlađuje. Nisu li sve to predstave koje postoje u

glavama ljudi? Zašto oni i danas govore o milosrđu i dobroti? Kakvu korist imaju od toga? To je kao kad neka baba neprestano brblja o svojoj prošlosti – kakva je korist od tih reči? Na kraju krajeva, sadašnjost je sadašnjost; može li se vreme vratiti 20 ili 30 godina unazad? Sve ljude nosi taj talas; zašto oni to tako nerado prihvataju? U sadašnjem dobu grdnje, kakva je korist pričati o milosrđu i dobroti? Milosrđe i dobrota – jesu li to jedine dve odlike Boga? Zbog čega ljudi, u ovoj eri „brašna i pirinča“ i dalje služe „ljuske prosa i divlje povrće“? Ono što Bog ne želi da učini, čovek Mu nameće. Ako se tome odupre, etiketiraju Ga kao „kontrarevolucionara“ i, bez obzira što je više puta rečeno da Mu milosrđe i ljubav nisu urođeni, ko se na to obazire? Čovek je previše apsurdan. Kao da Božje reči nemaju nikakvog uticaja na njega. Ljudi Moje reči uvek posmatraju pod drugačijim svetlom. Oni sve vreme maltretiraju Boga, kao kad se nevini neosnovano optužuju za zločine – pa ko onda može da bude jednodušan sa Bogom? Spremni ste da u svakom trenutku živite u Božjoj milosti i dobroti, pa šta onda Bogu preostaje osim da trpi ljudske uvrede? Nadam se, međutim, da ćete detaljno proučiti načine delovanja Svetog Duha pre nego što uđete u raspravu sa Bogom. Ipak vas pozivam da pažljivo razmotrite prvobitno značenje Božje reči – nemojte misliti da ste pametni zato što verujete da su Božje reči „razvodnjene“. Za tim nema nikakve potrebe! Ko može da kaže koliko je „razvodnjena“ reč Božja? Osim ako Bog to ne kaže direktno ili ako to jasno ne naznači. Nemojte imati tako visoko mišljenje o sebi. Ako iz Njegovih reči možete da sagledate put praktičnog delovanja, ispunićete Njegove zahteve. Šta biste još želeli da vidite? Bog je rekao: „Prestaću da pokazujem bilo kakvu milost prema ljudskim slabostima.“ Ako ne možete da shvatite značenje čak ni ove očigledne i jednostavne izjave, kakav bi smisao imalo dalje proučavanje i istraživanje? Da li biste bili u stanju da, bez osnovnog poznavanja mehanike, napravite raketu? Zar takva osoba ne bi bila neko ko se uzalud hvali? Čovek ne raspolaže resursima za obavljanje Božjeg dela; Bog je taj koji čoveka uzdiže. Puko služenje Bogu, bez znanja o tome šta On voli, a šta mrzi – zar to nije recept za katastrofu? Ljudi ne poznaju sami sebe, ali za sebe ipak misle da su izuzetni. Šta oni misle da su! Nemaju pojma šta je dobro, a šta loše. Razmišljajte o prošlosti i gledajte napred u budućnost – kako vam to zvuči? A nakon toga, spoznajte sami sebe.

Bog je mnogo toga otkrio o čovekovim namerama i ciljevima. Rekao je: „Tek tada sam jasno uvideo čovekove namere i ciljeve. Uzdahnuo sam odozgo, iz oblaka: zašto ljudi uvek rade samo za sebe? Zar Moje grdnje nemaju za cilj da ih usavrše? Udaram li Ja namerno po njihovom pozitivnom stavu?“ Koliko ste toga o samima sebi naučili iz ovih reči? Jesu li čovekove namere i ciljevi zaista nestali? Da li ste to sami razmotrili? Mogli biste i sami doći pred Boga i pokušati da razumete sledeće: kakve je rezultate Bog postigao time što vas je podvrgnuo grdnji? Jeste li sumirali te rezultate? Može biti da su oni sasvim sićušni; u suprotnom, o njima biste već naveliko govorili. Šta vas je Bog naveo da postignete? Od mnogih reči koje vam je saopštio, koliko ih je urodilo plodom, a koliko ih je otišlo u vetar? U Božjim očima, svega je nekoliko njih urodilo plodom; to je zato što

čovek nikad nije bio u stanju da dešifruje prvobitno značenje Božjih reči, a ono što prihvata samo su odjeci tih reči, koje se odbijaju od zida. Je li to način da se spozna volja Božja? Bog će, u bliskoj budućnosti, čoveku zadavati više posla; hoće li čovek taj posao moći da izvrši, s obzirom na to koliko je trenutno njegov rast sićušan? Ako ne odstupa, onda greši ili je, pak, nadmen – takva je, izgleda, ljudska priroda. Teško Mi je da razumem sledeće: iako je Bog toliko toga izrekao, zašto čovek ništa od toga ne prima k srcu? Je li moguće da se Bog samo šali sa čovekom, ne težeći nikakvom rezultatu? Ili Mu je naprosto cilj da čovek izvede predstavu pod nazivom „Radost, bes, tuga i sreća“? Da li Mu je cilj da čoveka na trenutak usreći, a da ga već u narednom trenutku rasplače – da bi čovek onda, kad siđe s pozornice, bio prepušten samom sebi? Kakav bi bio rezultat svega toga? „Zašto od zahteva koje pred njih postavljam nikad ništa ne ispadne? Je li moguće da tražim od psa da se popne na drvo? Da pravim mnogo buke ni oko čega?“ Sve su Božje reči usmerene ka čovekovom stvarnom stanju. Ne bi škodilo da svakom čoveku zavirimo u dušu, kako bismo videli ko od njih živi unutar Božje reči. „Čak se i sada veliki deo zemljišta neprekidno menja. Ako se ono, jednog dana, bude zaista promenilo u neku drugu vrstu zemljišta, odbaciću ga jednim pokretom ruke – nije li upravo to aktuelna etapa Mog dela?“ Bog se, zaista, čak i sada bavi tim poslom; međutim, ono što je rekao o „odbacivanju jednim pokretom ruke“ odnosi se na budućnost, zato što sve mora proći kroz određeni proces. Aktuelno Božje delo teži upravo tome – da li vam je to jasno? U čovekovim namerama ima nedostataka, a nečisti duhovi koriste tu priliku da u njih zakorače. Upravo tada „zemljište se menja u neku drugu vrstu zemljišta“. Ljudi tada doživljavaju kvalitativnu promenu, ali ne i promenu vlastite suštine, jer će na poboljšanoj zemlji biti i drugih stvari. Drugim rečima, iako je prvobitna zemlja bila lošija, ona će nakon poboljšanja moći da se koristi. Međutim, nakon što se određeno vreme bude koristila, a onda ponovo prestane da se koristi, ona će postepeno povratiti svoj stari izgled. To je sažetak narednog koraka Božjeg dela. Njegovo buduće delo biće složenije, jer će doći vreme da se sve stvari razdvoje po vrstama. Na mestu okupljanja, kad stvari budu privedene kraju, neminovno će nastati haos, a čovek će ostati bez čvrstih uverenja. Baš kao što je Bog rekao: „Svi su ljudi samo izvođači, koji će pevati uz sve što im se svira.“ Ljudi su u stanju da pevaju uz ono što im se svira, tako da Bog koristi upravo taj njihov nedostatak da bi preduzeo sledeći korak Svog dela, omogućavajući tako svim ljudima da taj nedostatak otklone. Budući da ne poseduju pravi rast, ljudi postaju trava koja izbija iz zida. Kad bi stekli rast, postali bi drveće koje dodiruje nebo. Bog namerava da delimično iskoristi delo zlih duhova kako bi jedan deo čovečanstva usavršio, omogućavajući tim ljudima da u potpunosti prozru đavolje bezakonje, i da čitavo čovečanstvo uistinu spozna svoje „pretke“. Jedino se na taj način ljudi mogu potpuno osloboditi, napuštajući ne samo đavolje potomstvo, već čak i đavolje pretke. To je istinska svrha potpune Božje pobede nad velikom crvenom aždajom, koja podrazumeva da svi ljudi spoznaju pravo lice velike crvene aždaje, da je u celosti raskrinkaju i da vide njeno pravo lice. To je ono što Bog želi da postigne, to je konačni

cilj celokupnog dela koje je obavio na zemlji i ono što On želi da postigne u celom čovečanstvu. To je poznato kao stavljanje u pokret svih stvari, kako bi poslužile ostvarenju Božje svrhe.

Što se tiče Njegovog budućeg dela, da li vam je jasno kako će ono biti obavljeno? Te stvari morate razumeti. Primera radi: zašto Bog kaže da ljudi nikad ne vode računa o onome što treba da rade? Zašto kaže da ima mnogo onih koji ne uspevaju da završe domaći zadatak koji im je dodelio? Kako se te stvari mogu postići? Jeste li ikada razmišljali o ovim pitanjima? Da li su ti ova pitanja postala tema za zbor? U ovoj etapi dela, čovek se mora naterati da shvati sadašnje Božje namere. Tek kad se to postigne, može se razgovarati o drugim stvarima – nije li ovo sjajan način obavljanja posla? Treba do kraja razjasniti sve što Bog želi da postigne u čoveku, jer bi inače sve bilo uzaludno i čovek u to ne bi mogao ni da zakorači, a kamoli da to postigne, i sve bi se svelo na šuplju priču. Što se tiče onoga što je Bog danas izgovorio – jeste li pronašli način da to u praksi primenite? Svi ljudi osećaju strepnju zbog Božjih reči. Nisu u stanju da ih u potpunosti razumeju, ali se ujedno plaše da ne uvrede Boga. Koliko je načina do sada pronađeno da se jedu i piju Božje reči? Većina ljudi ne zna da jede i pije Božje reči; kako se to može rešiti? Da li ste u današnjim rečima pronašli način kako da ih jedete i pijete? Kako sada pokušavaš da u tome sarađuješ? A kad te reči svi budete pojeli i popili, posredstvom čega ćete razmenjivati svoja razmišljanja o njima? Zar to nije upravo ono što bi ljudi trebalo da rade? Kako propisati pravi lek za datu bolest? Da li vam je i dalje potrebno da vam Bog to neposredno saopšti? Da li je to neophodno? Kako se navedeni problemi mogu u potpunosti iskoreniti? To će zavisiti od vaše sposobnosti da u svojim praktičnim aktivnostima sarađujete sa Svetim Duhom. Uz odgovarajuću saradnju, Sveti Duh će učiniti veliko delo. Ako, međutim, nema odgovarajuće saradnje, već samo konfuzije, Sveti Duh neće biti u poziciji da oslobodi Svoju punu snagu. „Ako poznajete sami sebe i svog neprijatelja, pobeda će uvek biti vaša.“ Ko god da je prvi izgovorio te reči, one se mogu sasvim prikladno primeniti na vas. Jednom rečju, morate da upoznate sebe pre nego što upoznate svoje neprijatelje, i tek nakon toga moći ćete da dobijete svaku bitku. Sve su to stvari koje bi trebalo da ste u stanju da uradite. Ma šta da Bog od vas zatraži, treba samo da svim silama radite na tome, i nadam se da ćete na kraju moći da izađete pred Njega i da Mu se sasvim predate. Dokle god gledaš Boga kako se zadovoljno osmehuje sedeći na Svom prestolu, čak i ako se to desi u trenutku kad ti je suđeno da umreš, trebalo bi da budeš u stanju da se smeješ i osmehuješ dok sklapaš oči. Tokom svog boravka na zemlji, moraš izvršiti svoju poslednju dužnost prema Bogu. U prošlosti je Petar bio naglavačke razapet zarad Boga; ti, međutim, Bogu treba da udovoljiš na samom kraju i da svu svoju energiju utrošiš radi Njega. Šta jedno stvoreno biće može da učini u ime Boga? Stoga bi trebalo da se što je moguće pre prepustiš Bogu, kako bi On s tobom po Svojoj volji raspolagao. Dokle god Ga to čini srećnim i zadovoljnim, pusti Ga da s tobom čini šta Mu je volja. Odakle čoveku pravo da se žali?

Poglavlje 42

Ne znam da li su ljudi primetili da je došlo do promene u današnjim izjavama. Neki su možda donekle primetili, ali se ne usuđuju da to kažu sa sigurnošću. Drugi možda nisu ništa primetili. Zašto je došlo do tako velike promene u Božjim izjavama između dvanaestog i petnaestog dana u mesecu? Jeste li razmišljali o tome? Kakav je vaš stav? Da li ste nešto shvatili iz svih Božjih izjava? Koji je to glavni posao obavljen između drugog aprila i petnaestog maja? Zašto su ljudi danas neupućeni i dezorijentisani, kao da ih je nako udario toljagom po glavi? Zašto danas nema rubrike pod naslovom „Skandali naroda carstva“? Drugog i četvrtog aprila, Bog nije ukazao na čovekovo stanje; isto tako, ni nekoliko dana nakon današnjeg, On nije ukazao na čovekovo stanje – zašto je to tako? Sigurno je da ovde postoji neka nerešena zagonetka – zašto je došlo do zaokreta od 180 stepeni? Hajde da najpre malo popričamo o tome zašto je Bog govorio na ovaj način. Razmotrimo prve Božje riječi, kojima je On, ne gubeći vreme, rekao: „Čim novo delo započne“. Ova rečenica ti daje prvi nagoveštaj da je Božje delo zakoračilo u novi početak, da je On još jednom započeo novo delo. To pokazuje da se grdnja bliži kraju; može se reći da se u vrhunac grdnje već zakoračilo, i zato morate maksimalno da iskoristite svoje vreme da biste na pravi način doživeli delo iz ere grdnje, kako ne biste zaostajali i kako ne biste bili napušteni. Ovo je sve delo čoveka i zahteva da čovek učini sve što je u njegovoj moći da sarađuje. Kada je grdnja u potpunosti otklonjena, Bog počinje da se upušta u sledeću etapu Svog dela, jer kaže: „(…) dakle, nastavio sam da obavljam Svoje delo među ljudima (…). U ovom trenutku, Moje srce je ispunjeno velikim ushićenjem, jer sam pridobio jedan deo ljudi, i tako Moj ’poduhvat’ više nije u opadanju; više se ne sastoji od praznih reči“. U prošlim vremenima, ljudi su videli Božju neodložnu volju u Njegovim rečima – u tome nema laži – a danas Bog Svoje delo obavlja brže. Čoveku se čini da to nije u potpunosti u skladu s Božjim zahtevima – ali za Boga, Njegovo delo je već završeno. Pošto su ljudske misli previše zamršene, njihov pogled na stvari je često suviše komplikovan. Oni su previše zahtevni prema drugim ljudima, ali Bog ne postavlja tako visoke zahteve prema čoveku i zbog toga se vidi koliki je nesklad između Boga i čoveka. Ljudske predstave su ogoljene u svemu što Bog čini. Ovde se ne radi o tome da Bog postavlja visoke zahteve pred ljude, niti da ljudi nisu u stanju da ih ispune, već o tome da ljudi postavljaju visoke zahteve pred Boga i da Bog nije u stanju da ih ostvari. Usled posledica tretmana koje se naknadno javljaju u ljudima koje je Sotona kvario nekoliko hiljada godina, oni uvek postavljaju vrlo visoke zahteve Bogu i ne popuštaju ni najmanje, duboko strahujući da Bog neće biti zadovoljan. Znači, time što ljudi u mnogim stvarima nisu dorasli zadatku, oni sami sebe podvrgavaju grdnji; oni snose posledice svojih postupaka – a to je prava patnja. Bog je prezreo preko 99% nevolja koje su ljudi pretrpeli. Prosto rečeno, niko zarad Boga nije istinski patio. Svi ljudi snose posledice svojih postupaka – i ovaj korak grdnje, naravno, nije izuzetak; to je gorka čaša koju je skuvao čovek i koju on sam prinosi svojim ustima da je popije. Budući

da Bog nije obelodanio pravu svrhu Svoje grdnje, iako postoji deo ljudi koji su prokleti, to ne predstavlja grdnju. Jedan deo ljudi je blagosloven, ali to ne znači da će oni i u budućnosti biti blagosloveni. Čoveku se čini da je Bog onaj koji ne drži Svoju reč. Ne brinite. Te su reči možda malo preterane, ali nemojte biti negativni. Ovo što govorim ima neke veze sa patnjom čoveka, ali mislim da morate da izgradite dobar odnos sa Bogom. Trebalo bi da Mu poklanjate više „darova“ – to će Ga sasvim sigurno učiniti srećnim. Verujem da Bog voli one od kojih dobija „darove“. Šta kažete? Jesu li ove reči tačne?

Koliko ste svojih izgleda dosad ostavili po strani? Božje delo će se uskoro završiti, tako da ste sigurno ostavili po strani manje-više sve svoje izglede, zar ne? Možete i sami sebe da analizirate: uvek volite da se visoko uspravite, da se uzdižete i paradirate – šta to znači? Danas još uvek ne znam kakvi su izgledi ljudi. Ako zaista žive zahvaćeni morem nevolja, dok žive usred oplemenjivanja nevoljama ili pak pod pretnjom raznih oruđa za mučenje, ili dok žive u vreme odbacivanja od svih ljudi, gledajući u nebo i uzdišući duboko, u takvim trenucima oni u svojim mislima možda mogu da ostave po strani svoje izglede. To je zato što ljudi tragaju za onostranom utopijom usred beznađa, a niko nikada nije u povoljnim okolnostima napustio traganje za sopstvenim lepim snovima. Ovo bi moglo biti nerealno, ali voleo bih da to nije ono što ljudi nose u svojim srcima. Da li i dalje želite da budete ushićeni dok ste živi? Želite li i dalje da promenite svoje telesno obličje? Ne znam da li delite Moje mišljenje, ali oduvek sam smatrao da je to nerealno – takve misli deluju previše ekstravagantno. Ljudi ovako govore: „Ostavite po strani svoje izglede, budite realniji.“ Ti zahtevaš da ljudi odbace misli o blagoslovu – ali šta je sa tobom? Negiraš li želju ljudi da budu blagosloveni, dok pritom sam tražiš blagoslove? Ne dozvoljavaš drugima da prime blagoslove, dok sam potajno misliš o njima – šta si ti onda? Prevarant! Kad tako postupaš, zar te ne grize savest? Zar u srcu ne osećaš dug? Zar nisi prevarant? Iskopavaš reči iz tuđih srca, ali ne govoriš o onima koje u svom srcu nosiš – kakvo si ti bezvredno đubre! Pitam se o čemu razmišljate u svojim srcima dok govorite – zar Sveti Duh ne bi mogao da vas prekori? Ne ometa li to vaše dostojanstvo? Vi stvarno ne znate šta je dobro za vas! Svi ste oduvek bili poput gospodina Nangua – varalice. Nije ni čudo što je Bog stavio pod navodnike izraz „sebe žrtvuju“, kad je rekao da su „svi spremni da ’sebe žrtvuju’“. Bog čoveka poznaje kao vlastiti džep i, ma koliko da je vešta čovekova obmana – čak i ako ništa ne odaje, ni lice mu ne pocrveni, niti mu srce ubrzano lupa – Božje oči su svetle, pa je čoveku oduvek bilo teško da pobegne od Njegovog pogleda. Kao da Bog ima rendgenski vid i može da vidi čovekove unutrašnje organe, kao da može da vidi kroz ljude i odredi njihovu krvnu grupu bez laboratorijske analize. Takva je Božja mudrost i čovek ne može da je oponaša. Kao što Bog kaže: „Zašto sam obavio toliko posla, a za to ipak nema dokaza u ljudima? Zar se nisam dovoljno potrudio?“ Čovekova saradnja s Bogom suviše je manjkava i može se reći da ima previše negativnog u čoveku i da su ljudi retko kad pozitivni. Samo se povremeno u njima javlja pozitivnost, ali je ona previše ukaljana. To pokazuje u kojoj meri ljudi imaju bogoljubivo srce; kao da u njihovim srcima postoji samo jedan stomilioniti

deo koji voli Boga, od čega je 50% još uvek ukaljano. Zato Bog kaže da ne dobija dokaz u čoveku. Upravo zbog čovekove neposlušnosti, ton Božjih izjava je tako bezdušan i bezosećajan. Iako Bog sa čovekom ne razgovara o prošlim vremenima, ljudi uvek žele da se prisećaju, kako bi se pokazali pred Bogom, i uvek žele da razgovaraju o prošlim vremenima – ipak Bog nikada nije čovekovo juče tretirao kao čovekovo danas; umesto toga, On se današnjim ljudima približava prema današnjim obrascima. To je Božji stav i time je Bog jasno izrekao ove reči kako bi ljude sprečio da u budućnosti govore da je Bog previše nerazuman. Bog ne čini nesavesne stvari, već ljudima govori istinite činjenice, jer oni inače ne bi bili u stanju da stoje čvrsto – zato što je čovek, na kraju krajeva, ipak slab. Pošto ste čuli ove reči, šta kažete: jeste li ste spremni da slušate i da se potčinite, i da više ne razmišljate o tome?

Poenta, međutim, nije u gorenavedenom; nije važno da li se o tome govori ili ne. Nadam se da se ne protivite ovome, jer Bog dolazi da izvrši delo reči i voli da razgovara o svemu pod kapom nebeskom. Ali se ipak nadam da ćete ove reči pročitati i da ih nećete zanemariti. Šta kažete? Da li biste pristali na to? Upravo sam kazao da je Bog Svojim današnjim rečima otkrio nove informacije: metod Njegovog delovanja uskoro će se promeniti. Zbog toga bi bilo bolje da se fokusiramo na ovo veoma aktuelno pitanje. Može se reći da sve današnje izjave proriču buduće događaje; te izjave predstavljaju način na koji Bog uređuje naredni korak Svog dela. Bog će uskoro dovršiti Svoje delo u narodu crkve, a nakon toga, On će se pred svim ljudima pojaviti besan. Kao što Bog kaže: „Nateraću ljude na zemlji da priznaju Moje radnje, a Moji će se postupci dokazati pred 'sudom', da ih mogu priznati ljudi širom zemlje, koji će se svi pokoriti.“ Jeste li zapazili nešto u ovim rečima? Ovo je sažetak sledeće etape Božjeg dela. Bog će najpre sve pse čuvare koji poseduju političku moć iskreno uveriti i nateraće ih da se sami povuku sa istorijske pozornice, da se nikada više ne bore za status i da se nikada više ne upuštaju u spletke i intrige. Ovo delo mora biti izvršeno kroz Boga, podizanjem raznih katastrofa na zemlji. Međutim, uopšte ne mora da znači da će se Bog pojaviti. U to vreme, država velike crvene aždaje i dalje će biti zemlja prljavštine, i stoga se Bog neće pojaviti, već će se samo ispoljiti kroz grdnju. Takva je pravedna Božja narav, od koje niko ne može da pobegne. Tokom ovog vremena, svi koji nastanjuju državu velike crvene aždaje pretrpeće nevolju, koja prirodno uključuje i carstvo na zemlji (crkvu). Upravo je ovo vreme kada činjenice izlaze na videlo, tako da će ih svi ljudi iskusiti i niko neće moći da pobegne. To je od Boga predodređeno. Upravo zarad ovog koraka Svog dela, Bog kaže: „Sada je vreme da se ostvare veliki planovi.“ Jer, u budućnosti neće biti crkve na zemlji, a pri nastupu katastrofe, ljudi će moći da razmišljaju samo o onome što je pred njima, dok će sve ostalo zanemariti, i biće im teško da uživaju u Bogu usred katastrofe. Stoga se od ljudi traži da svim srcem vole Boga tokom ovog divnog vremena, kako ne bi propustili priliku. Kada ova činjenica prođe, Bog će u potpunosti poraziti veliku crvenu aždaju, i tako će se delo svedočenja Božjeg naroda završiti; nakon toga, Bog će započeti sledeći korak Svog dela, opustošiće zemlju velike crvene aždaje i konačno ljude

diljem vaseljene prikovati naglavačke za krst, nakon čega će uništiti celo čovečanstvo – to su naredni koraci Božjeg dela. Vi, dakle, treba da tražite što bolje umete kako biste Boga voleli u ovom mirnom okruženju. U budućnosti, vi nećete imati više prilike da volite Boga, jer ljudi mogu da vole samo ovaploćenog Boga; kad budu živeli na drugom svetu, niko više neće govoriti o ljubavi prema Bogu. Nije li to obaveza stvorenog bića? Kako bi onda trebalo da volite Boga u danima svog života? Jesi li ikada razmišljao o tome? Čekaš li da tek nakon smrti zavoliš Boga? Nije li sve to prazna priča? Zašto danas ne tragate za ljubavlju prema Bogu? Može li ljubav prema Bogu, dok ste zauzeti drugim poslovima, biti prava ljubav prema Bogu? Kaže se da će se ovaj korak Božjeg dela uskoro završiti zato što Bog već ima svedočanstvo pred Sotonom. Nema, dakle, potrebe da čovek išta radi; od njega se samo traži da traga za ljubavlju prema Bogu u godinama dok je živ – to je ključno. Pošto Božji zahtevi nisu visoki i pošto, povrh toga, u Njegovom srcu postoji goruća teskoba, On je sažetak sledećeg koraka Svog dela razotkrio još pre no što je aktuelni korak završen, što jasno pokazuje koliko je vremena preostalo; da Bog u svom srcu nije zabrinut, da li bi izgovorio ove reči tako rano? Bog deluje na ovaj način zato što je preostalo malo vremena. Nadam se da ste u stanju da Boga volite svim srcem, svim svojim umom i svom snagom, baš kao što cenite sopstveni život. Nije li u tome najveći smisao života? Gde biste još mogli da pronađete smisao života? Niste valjda toliko slepi? Jesi li spreman da voliš Boga? Da li je Bog dostojan čovekove ljubavi? Jesu li ljudi dostojni čovekovog obožavanja? Šta, dakle, treba da uradiš? Voli Boga hrabro, bezrezervno, i vidi šta će ti Bog uraditi. Vidi da li će te ubiti. Ukratko, zadatak ljubavi prema Bogu važniji je od prepisivanja i zapisivanja stvari zarad Boga. Trebalo bi da na prvo mesto staviš ono što je najvažnije, kako bi ti život bio vredniji i ispunjen srećom, te da zatim sačekaš „presudu“ koju ti je Bog namenio. Pitam se da li će tvoj plan obuhvatiti i ljubav prema Bogu. Želim da svi vaši planovi postanu ono što je Bog dovršio i da svi postanu stvarnost.

Poglavlja 44 i 45

Od vremena kad je čoveku govorio o „ljubavi prema Bogu“ – najvažnijoj od svih lekcija – Bog se usredsredio na to da o ovoj temi govori kroz „izjave sedam Duhova“, da sve ljude navede da pokušaju da spoznaju prazninu ljudskog života i tako otkopa pravu ljubav u njima. Koliko ljubavi prema Bogu imaju oni koji postoje u sadašnjem koraku? Znate li to? Za pouku o „ljubavi prema Bogu“ nema ograničenja. Kako svi ljudi shvataju ljudski život? Kakav je njihov stav u vezi sa ljubavlju prema Bogu? Imaju li volje za tim ili nemaju? Da li slede gomilu ili mrze telo? To su sve stvari koje bi trebalo da vam budu jasne i da ih razumete. Zar u ljudima zaista nema ničega? „A Ja samo želim da Me čovek voli iskreno; danas se ljudi, međutim, i dalje vuku kao prebijeni, nesposobni da Mi podare pravu ljubav. Oni u svojim maštarijama veruju da će, ako Me budu iskreno voleli, ostati

bez ičega.“ U ovim rečima, šta zapravo znači „prava ljubav“? Zašto Bog još uvek traži od ljudi pravu ljubav u ovoj eri kada „svi ljudi vole Boga“? Dakle, Božja namera je da zamoli čoveka da u radnoj svesci napiše značenje prave ljubavi, i upravo je to domaći zadatak koji je Bog zadao čoveku. Što se tiče današnjeg koraka, iako Bog nema velike zahteve od čoveka, ljudi tek treba da postignu prvobitne Božje zahteve; drugim rečima, tek treba da ulože svu svoju snagu u ljubav prema Bogu. Stoga, usred njihove nespremnosti, Bog i dalje postavlja svoje zahteve ljudima, sve dok ovo delo ne bude imalo efekta i dok On ne bude stekao slavu u ovom delu. Zaista, delo na zemlji se završava ljubavlju prema Bogu. Prema tome, tek kada Bog završi svoje delo, On ukazuje čoveku na najvažnije od svih dela. Ako, u vreme kada se Njegovo delo završi, On podari čoveku smrt, šta će se desiti sa čovekom, šta će se desiti sa Bogom, a šta sa Sotonom? Tek kada se probudi ljubav čoveka na zemlji, može se reći da je „Bog osvojio čoveka“. Da nije tako, ljudi bi rekli da Bog maltretira čoveka i Bog bi se time sramotio. Bog ne bi bio toliko glup da svoje delo privede kraju bez šapata. Dakle, kada je delo skoro dovršeno, podiže se talas strastvene ljubavi prema Bogu, a ljubav prema Bogu postaje aktuelna tema. Naravno, ta ljubav prema Bogu nije ukaljana od strane čoveka; to je nerazvodnjena ljubav, nalik ljubavi verne žene prema mužu, ili ljubavi Petra. Bog ne želi ljubav Jova i Pavla, već Isusovu ljubav prema Jahveu, ljubav između Oca i Sina: „misleći samo na Oca, ne obazirući se na lične gubitke i dobitke, voleći samo Oca i nikog drugog, i ne tražeći ništa drugo“. Da li je čovek sposoban za to?

Ako to uporedimo sa onim što je učinio Isus, koji nije u potpunosti bio ljudsko biće, šta zaključujemo? Dokle ste stigli u svojoj potpunoj ljudskosti? Da li ste sposobni da postignete barem desetinu onoga što je Isus učinio? Jeste li sposobni da odete na krst zarad Boga? Može li vaše bogoljubivo srce da osramoti Sotonu? I koji deo svog čovekoljubivog srca ste odbacili? Jeste li ga zamenili ljubavlju prema Bogu? Da li zaista sve podnosite zarad ljubavi prema Bogu? Razmislite na trenutak o Petru, koji je živeo u prošlim vremenima, a zatim pogledajte sebe, ljude današnjice – zaista postoji velika razlika; vi niste sposobni da stupite pred Boga. Da li u vama ima više ljubavi prema Bogu ili prema đavolu? Te bi ljubavi trebalo da stavite na levi i desni tas vage, kako biste utvrdili koja je veća – koliko ljubavi prema Bogu zaista ima u vama? Jeste li sposobni da pred Bogom umrete? Razlog zbog kojeg je Isus mogao da stupi na krst bio je taj što su Njegova iskustva na zemlji bila dovoljna da nanesu sramotu Sotoni, i samo iz tog razloga mu je Bog Otac smelo dozvolio da dovrši tu etapu dela; to je bilo zbog nevolje koju je pretrpeo i zbog Njegovog bogoljubivog srca. Ali vi nemate tu sposobnost. Zato i dalje morate da proživljavate, da postignete to da u svom srcu imate Boga i ništa drugo – možete li to da ostvarite? Iz ovoga se vidi koliko mrziš Boga, a koliko Ga voliš. Ne radi se o tome da je Bog previše zahtevan prema čoveku, nego je stvar u tome da se čovek nedovoljno trudi. Nije li ovo realnost situacije? U suprotnom, koliko bi toga dragog otkrio u Bogu, a koliko bi odvratnog našao u sebi? Trebalo bi da pažljivo razmotriš ove stvari. Pošteno je reći da samo nekolicina pod nebom voli Boga – ali možeš li ti da budeš pionir,

da oboriš svetski rekord i da voliš Boga? Bog od čoveka ništa ne zahteva. Zar ne može čovek da Mu zbog toga oda počast? Zar ste čak i za to nesposobni? Šta drugo reći?

Poglavlje 46

Od svih ovih reči, nijedna se ne zadržava duže u pamćenju od ovih današnjih. Ranije su Božje reči razotkrivale čovekovo stanje ili nebeske tajne, ali ova sadašnja izjava nije ni nalik onima iz prošlosti. U njoj nema ruganja niti podsmeha, već predstavlja nešto sasvim neočekivano: to Bog mirno sedi i razgovara sa ljudima. Koja je Njegova namera? Šta zaključuješ kad Bog kaže: „Danas sam otpočeo novo delo povrh vaseljena. Ljudima na zemlji podario sam novi početak i zamolio ih da se svi isele iz Moje kuće. A pošto ljudi uvek vole da povlađuju sebi, savetujem im da budu samosvesni i da prestanu da ometaju Moje delo“? I kakav je to „novi početak“ o kojem Bog govori? Bog je i ranije savetovao ljudima da odu, ali tada Mu je namera bila da testira njihovu veru. Prema tome, kad On danas govori drugačijim tonom, da li je iskren ili se pretvara? Ranije ljudi nisu znali za kušnje o kojima je Bog govorio. Tek kroz korak koji se odnosi na delo služitelja, njihove su se oči otvorile i oni su lično doživeli Božje kušnje. Tako su ljudi, od tog vremena pa nadalje, na primeru više stotina Petrovih kušnji, često pogrešno verovali da je „to bila kušnja od Boga“. Štaviše, prema Božjim rečima, činjenice su stizale, ali retko. Kao takvi, ljudi su sve dublje tonuli u slepa verovanja o Božjim kušnjama i tako, uprkos svemu što je On izgovorio, nikada nisu poverovali da je to delo činjenica koje je Bog izvršio; umesto toga, verovali su da Bog, nemajući šta drugo da radi, upravo koristi reči da bi ljude kušao. Ljudi su Ga sledili upravo usred takvih kušnji, koje su, iako beznadežne, ipak nudile neku nadu, da bi Ga zatim, nakon što je rekao „svi koji ostanu verovatno će doživeti veliku nesreću i neznatnu sreću“, oni i dalje verno sledili, te stoga nisu imali nameru da odu. Ljudi su Boga sledili usred takvih iluzija, i niko se nije usudio da sa sigurnošću tvrdi kako nema nade – to je delimično i dokaz Božje pobede. Božje stanovište pokazuje da On vešto rukuje svime tako da sve služi Njemu. Vlastite iluzije podstiču ljude da ne napuštaju Boga, bez obzira na vreme i mesto, i tako tokom ovog koraka Bog koristi nesavršene motive ljudi da ih natera da svedoče o Njemu, što je ujedno i značenje onoga kad Bog kaže: „Pridobio sam jedan deo ljudi“. Sotona koristi čovekovu motivaciju da izaziva prekide, dok Bog koristi čovekovu motivaciju kako bi ga naterao da Mu služi – to je pravo značenje Božjih reči da „ljudi misle da mogu nekako da se promigolje, ali kad Mi predaju svoje lažne propusnice, Ja ih na licu mesta bacam u ognjenu jamu, pa oni, videvši kako njihov ’mukotrpni trud’ nestaje u plamenu, gube svaku nadu“. Bog vešto rukuje svim stvarima kako bi ih naterao da Mu služe, te stoga ne zaobilazi različita mišljenja ljudi, već im hrabro govori da odu; u tome je čudesnost i mudrost Božjeg dela – iskrene reči i metode On spaja u jedno, usled čega su ljudi ošamućeni i dezorijentisani. Iz toga se može zaključiti da Bog zaista traži od ljudi da se

isele iz Njegovog doma, da to nije nikakva kušnja, a Bog tu priliku koristi da bi kazao: „Ujedno im govorim da niko ko ne uspe da zadobije blagoslove, neće moći da se žali na Mene.“ Niko ne može da shvati da li su Božje reči istinite ili lažne, ali Bog koristi ovu priliku da smiri ljude, da ih liši želje za odlaskom. Ako, dakle, ljudi jednoga dana budu prokleti, Božje reči će ih upozoriti, baš kao što ljudi kažu da su „dobre one reči koje je neprijatno čuti“. Danas je čovekova ljubav prema Bogu poštena i iskrena, tako da su ljudi bili osvojeni rečima za koje nisu mogli da kažu da li su iskrene ili lažne, i zavoleli su Boga, zbog čega je Bog rekao: „Već sam ostvario Svoje veliko delo.“ Kada Bog kaže: „Nadam se da će pronaći put do opstanka. Ja sam u tom pogledu nemoćan“, u tim se rečima ogleda stvarnost svih Božjih izjava – pa ipak, ljudi ne misle tako; umesto toga, oni su uvek sledili, ni najmanje ne obraćajući pažnju na Božje reči. Stoga, kada Bog kaže da „ubuduće više nećemo razmeniti nijednu reč, nećemo više imati o čemu da pričamo, nećemo ometati jedni druge, ići ćemo svako svojim putem“, te su Njegove reči stvarnost i one nisu nimalo ukaljane. Šta god ljudi mislili, takva je Božja „iracionalnost“. Bog je već svedočio pred Sotonom i kazao je da će sve ljude navesti da Ga ne napuste, bez obzira na vreme i mesto – na taj je način ovaj korak dela završen i Bog više ne obraća pažnju na čovekove pritužbe. Ipak, Bog je to jasno rekao na samom početku, tako da su ljudi ostali bespomoćni, primorani da progutaju svoj bes i da drže jezik za zubima. Bitka između Boga i Sotone u potpunosti je zasnovana na čoveku. Ljudi nemaju nikakvu kontrolu nad sobom; oni su zapravo obične marionete, dok su Bog i Sotona ti koji vuku konce iza scene. Dok koristi ljude da svedoče za Njega, Bog radi sve što mu padne na pamet, sve što je moguće, kako bi ih iskoristio da Mu služe, što dovodi do toga da Sotona manipuliše ljudima, a Bog ih povrh toga usmerava. A kada se završi svedočenje koje Bog želi da iznese, On baca ljude u stranu i ostavlja ih da pate, ponašajući se kao da nema ništa s njima. Kada ponovo poželi da iskoristi ljude, On ih još jednom podiže i koristi, a da ljudi toga uopšte nisu svesni. Oni su prosto kao konji i volovi koje gazda koristi kako mu se prohte; niko od njih nema kontrolu nad sobom. To može zvučati otužno, ali, bez obzira na to da li ljudi imaju bilo kakvu kontrolu nad sobom ili ne, služenje Bogu je čast, a ne nešto zbog čega se treba uznemiravati. Kao da Bog treba da deluje na ovaj način. Zar sposobnost da se udovolji potrebama Svemogućeg nije nešto čime se treba ponositi? Šta ti misliš o tome? Jesi li ikada doneo čvrstu odluku da služiš Bogu? Je li moguće da još uvek želiš da zadržiš pravo na traganje za vlastitom slobodom?

Bez obzira na sve, sve što Bog čini je dobro i dostojno imitiranja, a čovek i Bog su, na kraju krajeva, različiti. Na osnovu toga, ti treba da voliš Boga ljudskim srcem, bez obzira na to da li Bog iole uvažava tvoju ljubav. Božje reči pokazuju da u Njegovom srcu postoji i velika tuga. Samo zahvaljujući Božjim rečima ljudi su oplemenjeni. Ipak, ovaj je posao obavljen juče – šta će, dakle, Bog sledeće uraditi? Ovo ostaje tajna do danas, i stoga ljudi nisu u stanju da to razumeju niti da dokuče, i mogu samo da pevaju kako im Bog svira. Uprkos tome, sve što Bog kaže je stvarno i sve se obistinjuje – u to nema nikakve sumnje!

TREĆI DEO

HRISTOVE REČI DOK JE HODAO PO CRKVAMA

(OD JUNA 1992. DO 23. MARTA 2010.)

Uvod

Ovaj deo Božjih reči sadrži ukupno četiri odeljka koje je Hristos izgovorio u periodu od juna 1992. do 23. marta 2010. godine. Većina se zasniva na zabeleškama Hristovih propovedi i razgovora dok je putovao od crkve do crkve. Te zabeleške nisu ni na koji način preuređivane, niti ih je Hristos naknadno menjao. Preostale odeljke napisao je Hristos lično (kada Hristos piše, On to činio odjednom i ne zaustavlja se da razmisli niti da bilo šta menja i Njegove reči u potpunosti izražavaju Sveti Duh – to je van svake sumnje). Umesto da razdvojimo te dve vrste izjava, prikazali smo ih zajedno, koristeći izvorni redosled kojim su date; to nam omogućava da, iz celine Njegovih izjava, sagledamo etape u Božjem delu i da shvatimo kako On deluje u svakoj etapi, što je ljudima korisno za poznavanje koraka Božjeg dela i Božje mudrosti.

Prvih osam poglavlja „Hristove reči dok je hodao po crkvama I“ – pod zajedničkim nazivom „Put“ – predstavljaju tek manji deo reči koje je Hristos izgovorio dok je stajao rame uz rame sa čovekom. Uprkos tome što deluju jednolično, vrcaju od Božje ljubavi i brige za ljudski rod. Prethodno je Bog govorio iz perspektive trećeg neba, što je stvorilo veliki jaz između Njega i čoveka, pa su se ljudi bojali čak i da priđu Bogu, a kamoli da Ga zamole da ih opskrbljuje u životu. Prema tome, u „Putu“, Bog se obraćao čoveku kao Sebi ravnom i pokazao mu je pravac; na taj način je ponovo uspostavljen prvobitni odnos čoveka sa Bogom. Ljudi više nisu sumnjali u to da li se Bog još uvek služi govornom metodom, niti ih je više proganjao strah od iskušenja smrti. Bog se spustio sa trećeg neba na zemlju, ljudi su došli pred Božji presto iz ognjenog i sumpornog jezera, odbacili su avet „služitelja“ i, poput novorođene jagnjadi, zvanično su prihvatili krštenje Božjim rečima. Tek je tada Bog uspeo da im se blisko obrati i da ostvari još više od dela opskrbe ljudi životom. Time što se skrušio i postao osoba, Bog je imao za cilj da se približi ljudima i smanji distancu između njih i Sebe, što bi Mu omogućilo da zadobije ljudsko priznanje i poverenje i da u ljudima podstakne rešenost da tragaju za životom i da slede Boga. Osam poglavlja „Puta“ mogu se u najkraćem predstaviti kao ključevi kojima Bog otvara vrata u srcu ljudi i koji zajedno čine zaslađenu pilulu koju daje čoveku. Isključivo zahvaljujući tom Božjem postupku, ljudi mogu da obrate posebnu pažnju na ponovljene Božje propovedi i prekore. Moglo bi se reći da je tek posle toga Bog zvanično započeo delo opskrbe životom i izražavanja istine u toj aktuelnoj fazi dela, nastavljajući da se obraća: „Kojeg stanovišta treba da se drže vernici“ i „O koracima Božjeg dela“… Zar se tim metodom ne pokazuju Božja mudrost i Njegove iskrene namere? To je sam početak Hristove opskrbe životom, pa istine nisu tako duboka kao u narednim odeljcima. Osnovno načelo je veoma jednostavno: Bog deluje prema potrebama ljudskog roda. Ne govori, niti postupa nasumice; samo Bog u potpunosti razume potrebe ljudskog roda i od Njega niko drugi čoveka ne voli više, niti ga bolje razume.

Od prve do desete izjave u „Delo i ulazak“, Božje reči ulaze u novu fazu. Posledično tome, te izjave postavljene su na početak. Posle toga su nastale „Hristove reči dok je

hodao po crkvama II“. U toj etapi, Bog je uputio detaljnije zahteve svojim sledbenicima, koji su podrazumevali znanje o životnim navikama ljudi, šta se zahteva od njihovog kova, i tako dalje. Pošto su ljudi bili odlučni u nameri da slede Boga i više nisu gajili sumnje u Njegov identitet i suštinu, Bog je takođe zvanično počeo da se prema njima odnosi kao prema članovima Svoje porodice, da im prenosi unutarnju istinu Božjeg dela od stvaranja pa do današnjeg dana, da otkriva istinu Biblije i da ih uči stvarnom značenju Božjeg ovaploćenja. Božje izjave u tom odeljku omogućile su ljudima da bolje razumeju suštinu Boga i suštinu Njegovog dela, kao i da shvate da ono što su dobili Božjim spasenjem prevazilazi ono što su stekli proroci i apostoli prošlih vremena. Iz svake rečenice Božjih izjava možeš da vidiš svaki delić Njegove mudrosti, kao i Njegovu obzirnu ljubav i brigu za čoveka. Pored izgovaranja tih reči, Bog je javno otkrio, jednu po jednu, prethodne predstave i greške čovekove i stvari koje ljudi ranije nisu mogli ni da zamisle, kao i put kojim ljudi treba da hodaju u budućnosti. To je možda upravo skučena „ljubav“ koji je čovek sposoban da doživi! Na kraju krajeva, Bog je ljudima dao sve što im je potrebno i sve što su tražili; ništa im nije uskratio niti tražio bilo šta zauzvrat.

Nekoliko specijalnih poglavlja u ovom odeljku bavi se Biblijom. Biblija je deo ljudske istorije unazad hiljadama godina. Štaviše, ljudi se prema njoj odnose kao prema Bogu, u toj meri da je poslednjih dana zauzela mesto Boga, čega se Bog gnuša. Tako je, kada je to bilo moguće, Bog osetio obavezu da pojasni unutrašnju priču i poreklo Biblije. Da to nije uradio, Biblija bi nastavila da zauzima mesto Boga u srcu ljudi i ljudi bi koristili reči iz Biblije da ocenjuju i osuđuju Božje postupke. Time što je objasnio suštinu, strukturu i nedostatke Biblije, Bog ni u kom slučaju nije porekao postojanje Biblije, niti ju je osuđivao. Naprotiv, ponudio je odgovarajući opis kojim je vratio izvornu predstavu o Bibliji, otklonio zablude koje su ljudi gajili prema Bibliji i pružio im ispravno viđenje Biblije, da više ne bi obožavali Bibliju i da više ne bi bili izgubljeni. Drugim rečima, da više ne bi pogrešno poistovećivali svoju slepu veru u Bibliju sa verom u Boga i obožavanjem Boga, strahujući čak i da se suoče sa njenom pravom pričom i sa njenim manama. Jednom kada se ljudi upoznaju sa izvornim tumačenjem Biblije, u stanju su da je ostave po strani bez ikakvog premišljanja i da hrabro prihvate nove Božje reči. To je cilj Boga u tih nekoliko poglavlja. Istina koju Bog želi da prenese ljudima sastoji se u tome da nikakva teorija niti činjenica ne može da zauzme mesto Božjeg dela i Božjih reči današnjice, kao i da ništa ne može da zauzme mesto Boga. Ako ljudi ne mogu da pobegnu iz zamke Biblije, nikada neće uspeti da se pojave pred Bogom. Ako žele da se pojave pred Bogom, moraju prvo da pročiste svoje srce od bilo čega što bi moglo da Ga zameni; tek tada će moći da udovolje Bogu. Iako Bog ovde samo objašnjava Bibliju, ne zaboravite da osim Biblije ima mnogo drugih pogrešnih stvari kojima se ljudi klanjaju; ne obožavaju jedino ono što istinski dolazi od Boga. Bog koristi Bibliju samo kao primer da podseti ljude da ne krenu pogrešnim putem i da ponovo ne odu u krajnosti i budu žrtve konfuzije, iako veruju u Boga i prihvataju Njegove reči.

Reči kojima Bog snabdeva čoveka kreću se od površnih do dubokoumnih. Teme Njegovih izjava postepeno napreduju od spoljašnjeg ponašanja i postupaka ljudi, do njihove iskvarene naravi. Otuda je oštricu svojih reči Bog uperio u taj najdublji kutak ljudske duše: u njihovu suštinu. Tokom perioda u kojem su izražene „Hristove reči dok je hodao po crkvama III“, u Božjim izjavama ističu se suština i identitet čoveka, kao i šta znači biti stvarna osoba – te najdublje istine i suštinska pitanja u vezi sa čovekovim život-ulaskom. Naravno, ako se osvrnemo na istine koje Bog pruža čoveku u „Hristove reči dok je hodao po crkvama I“, sadržaj „Hristove reči dok je hodao po crkvama III“, u poređenju s njima, izuzetno je dubokouman. Reči u tom odeljku bave se budućim putem ljudi i mogućim načinom njihovog usavršavanja. Ujedno se bave i budućim odredištem čovečanstva i time kako će Bog i čovek zajedno ući u mirovanje. (Može se reći da su, do sada, reči koje je Bog izgovorio ljudima u vezi sa njihovom suštinom, misijom i odredištem one koje je najlakše razumeti.) Bog se nada da su ljudi koji čitaju ove reči oni koji su se rastavili od svojih ljudskih predstava i maštanja, koji su u stanju da u dubini svog srca shvate izvorno značenje svake Božje reči. Pored toga, nada se da svi oni koji čitaju ove reči mogu Njegove reči da prihvate kao istinu, put i život, i da se ne odnose olako prema Bogu, niti da pokušaju da Ga izigraju. Ako ljudi čitaju ove reči pokušavajući da proučavaju ili analiziraju Boga, onda će te izjave za njih biti poput zatvorene knjige. Samo oni koji tragaju za istinom, koji su odlučni da slede Boga i koji nemaju nikakve sumnje u Njega ispunjavaju uslove da prihvate ove reči.

„Hristove reči dok je hodao po crkvama IV“ još jedna su kategorija božanskih izjava koje se nadovezuju na „Božje reči celoj vaseljeni“. Taj odeljak sadrži Božje pozive, propovedi i otkrivenja ljudima hrišćanske veroispovesti, kao što su „Kada budeš ugledao duhovno telo Isusa, Bog će dotad već iznova napraviti nebo i zemlju“, „Oni koji su u neskladu sa Hristom zasigurno su Božji protivnici“. Takođe obuhvata najkonkretnije zahteve Boga čovečanstvu, kao što su „Pripremi dovoljno dobrih dela za svoje odredište“, „Tri opomene“, „Prestupi će čoveka odvesti u pakao“. Obrađena su mnoga pitanja, poput otkrivenja i sudova za sve vrste ljudi i reči o tome kako poznavati Boga. Moglo bi se reći da je taj odeljak u srži Božjeg suda čovečanstvu. Najnezaboravniji deo tog odeljka Božjih izjava jeste kada Bog, koji se spremao da stavi tačku na Svoje Delo, razobličava ono što je u samoj srži ljudi: izdaju. Njegov cilj je da na samom kraju upozna ljude sa činjenicom koja sledi i da je oni utisnu duboko u svoje srce: nije važno koliko dugo si bio Božji sledbenik – u tvojoj prirodi još uvek je da izdaš Boga, jer su ljudi nesposobni da za života potpuno sazreju i njihova narav podleže samo relativnim promenama. Iako ta dva poglavlja, „Izdaja (1)“ i „Izdaja (2)“ predstavljaju udarac za ljude, ona su suštinski najvernija i najdobronamernija Božja upozorenja ljudima. U najmanju ruku, kada su ljudi nezainteresovani i umišljeni, pošto budu pročitali ta dva poglavlja, uspeće da zauzdaju sopstvenu oholost i smiriće se. Kroz ta dva poglavlja, Bog podseća ljude da, ma koliko ti je život zreo, ma koliko ti bogata bila iskustva i veliko samopouzdanje, bez obzira gde si rođen i kuda ideš, tvoja priroda da izdaš Boga

isplivaće na površinu bilo kad i bilo gde. Bog svakoj osobi želi da kaže sledeće: Urođena je priroda svakog čoveka da izda Boga. Naravno, Bog u ta dva poglavlja nije nameravao da pronađe opravdanje da izgna ili osudi čovečanstvo, već da ljudi budu svesniji čovekove prirode, da bi mogli da pažljivo žive pred Bogom i da u svakom trenutku primaju Njegove pouke, kako ne bi izgubili Božje prisustvo i zakoračili na put bez povratka. Ta dva poglavlja su upozorenje za sve one koji slede Boga. Nadajmo se da će ljudi shvatiti iskrene Božje namere; na kraju krajeva, te reči su neosporne činjenice – zašto bi onda čovek raspredao o tome kada i kako ih je Bog izgovorio? Kada bi Bog sve te stvari zadržavao za Sebe i čekao da ljudi odluče da je pogodan trenutak da ih izjavi, zar to ne bi bilo prekasno? Kada bi bio taj najpogodniji trenutak?

Bog se služi raznim načinima i gledištima u ta četiri poglavlja. Na primer, ponekad koristi satiru, a ponekad se služi načinom direktnog pružanja i podučavanja; ponekad koristi primere, a ponekad stroge prekore. Ukupno posmatrano, služi se raznim metodama sa ciljem da zadovolji različita stanja i afinitete ljudi. Stanovište sa kog se obraća menja se sa različitim metodama i sadržinom Njegovih izjava. Na primer, ponekad kaže „Ja“ ili „Mene“, to jest obraća se ljudima sa stanovišta Samog Boga. Ponekad govori u trećem licu i kaže „Bog“ je ovo ili ono, a u drugim slučajevima govori sa stanovišta čoveka. Ma sa kog stanovišta se obraćao, Njegova suština se ne menja jer, ma kako On govorio, sve što govori je suština Samog Boga – sve je istina i sve je ono što je čoveku potrebno.

HRISTOVE REČI
DOK JE HODAO PO CRKVAMA
I

(OD JUNA 1992. DO OKTOBRA 1992.)

Put… (1)

Tokom svog života, ljudi ne znaju sa kakvim će se preprekama suočavati, niti kakvom će oplemenjivanju biti izloženi. Za nekoga će to biti posao, za nekoga planovi za budućnost, za nekoga porodica u kojoj su rođeni, a za nekoga brak. Ali razlika između njih i nas je u tome što danas mi, ova grupa ljudi, patimo usred Božje reči. To jest, kao ljudi koji služe Bogu, mi smo se suočili s preprekama na putu vere u Njega, a to je put kojim svi vernici idu i put kojim svi mi koračamo. Od ove tačke nadalje zvanično počinjemo svoj put verovanja u Boga, zvanično podižemo zavesu ljudskog života i stupamo pravim životnim putem. Drugim rečima, to znači da smo kročili na pravi put Boga koji živi s ljudima, a to je put kojim normalni ljudi idu. Kao neko ko stoji pred Bogom i služi Mu – neko ko nosi odore sveštenika u hramu i poseduje dostojanstvo, autoritet i veličanstvo Boga – dajem sledeću izjavu svim ljudima, upravo ovako: slavno lice Boga je Moja slava, Njegov plan upravljanja je Moja suština. Ne tražim stostruku dobit u svetu koji će doći, već samo da izvršim Božju volju u ovom svetu, da bi On mogao da uživa u jednom deliću Svoje slave na zemlji zahvaljujući ograničenim naporima koje sam uložio u telesnom obliku. To je jedina Moja želja. Po Mom mišljenju, ovo je Moja jedina duhovna hrana. Verujem da bi to trebalo da budu „poslednje reči“ nekoga ko živi u telu i ko je pun osećanja. Ovo je danas put kojim koračam. Verujem da ovo Moje gledište predstavlja Moje poslednje reči u telu, i nadam se da ljudi nemaju predstave ili da ne misli nešto drugo o Meni. Iako sam dao sve od Sebe, ipak nisam bio u stanju da zadovoljim Božju volju na nebu. Neizmerno sam tužan. Zašto je takva suština tela? Dakle, tek kao ishod svega što sam činio u prošlosti i dela osvajanja koje je Bog izvršio u Meni, stekao sam dublje razumevanje suštine ljudskog roda. Tek nakon toga sam Sebi postavio najosnovnije merilo: da samo težim da vršim Božju volju, da dam sve od Sebe i da mi savest bude čista. Ne obraćam pažnju na ono što drugi koji služe Bogu zahtevaju za sebe. Ukratko, posvetio sam Svoje srce vršenju Njegove volje. Ovo je Moja ispovest kao jedne od Njegovih kreacija koja služi pred Njim – neko koga je Bog spasao i koga voli i ko je istrpeo Njegove udarce. Ovo je ispovest nekoga ko je bio čuvan, zaštićen, voljen i koga je Bog u velikoj meri koristio. Od sada pa nadalje, nastaviću ovim putem dok ne dovršim važan zadatak koji mi je Bog poverio. Ali, po Mom mišljenju, kraj puta je neizbežan, jer je Njegovo delo završeno i ljudi su do danas uradili sve što su bili u stanju da urade.

Ulazak kontinentalne Kine u taj tok oporavka postepeno je doveo do uspona lokalnih crkava okupljenih oko dela Svetog Duha. Bog je neprestano delao u tim lokalnim crkvama, jer su crkve koje su proizašle iz tog vremena postale jezgro Boga u paloj carskoj porodici. Bog je, podrazumeva se, bio presrećan što je osnovao lokalne crkve u takvoj porodici – bila je to sreća koju je gotovo nemoguće opisati. Nakon uspostavljanja lokalnih crkava u kontinentalnoj Kini i širenja dobre vesti braći i sestrama u drugim lokalnim crkvama širom sveta, Bog je bio veoma uzbuđen – to je bio prvi korak koji je

nameravao da učini u kontinentalnoj Kini. Moglo bi se reći da je to bio prvi čin. Zar Njegova sposobnost da napravi prvi korak Svog dela u tvrđavi demona kao što je ova – tvrđavi koju nijedan čovek niti stvar ne mogu da osvoje – nije znak velike Božje sile? Jasno je da je zarad obnove ovog dela bezbroj braće i sestara izloženo mukama i da su ginuli od đavolovog mesarskog noža. Boli Me i ljuti što to sada pominjem, ali dani patnje su uglavnom prošli. To što sam danas u stanju da delam za Boga i što sam uspeo da stignem ovde gde sam danas, mogu samo da zahvalim moćnoj Božjoj sili. Osećam veliko divljenje prema onima koje je Bog izabrao da budu mučenici; oni su bili u stanju da vrše Božju volju i žrtvuju se za Boga. Iskreno rečeno, da nije bilo Božje blagodati i milosti, odavno bih završio u mulju. Hvala Bogu! Želim da predam svu slavu Bogu da bi On mogao mirno da počine. Neki ljudi Me pitaju: „Zbog tvog položaja, Ti ne bi trebalo da umreš. Zašto si srećan kad Bog pominje smrt?“ Umesto da direktno odgovorim, samo se malo nasmešim i kažem: „Ovo je put za kojim moram da tragam, koji apsolutno moram da sledim.“ Ljude ovaj Moj odgovor zbunjuje. Sve što mogu jeste da Me zapanjeno pogledaju, pomalo sumnjičavi prema Meni. Međutim, imajući u vidu da je to put koji sam izabrao, zajedno sa odlučnošću koju sam postavio pred Boga, onda bez obzira na to koliko su velike poteškoće, Ja moram da nastavim da guram napred. Mislim da je to obećanje koje bi trebalo da daju svi oni koji služe Bogu – i oni ne smeju ni malo da odstupe od svoje reči. To je takođe pravilo, odavno donet propis, u Doba zakona, koji bi neko ko veruje u Boga trebalo da razume. Prema Mom iskustvu, iako Moje poznavanje Boga nije veliko, a ono što sam zapravo iskusio je beznačajno, čak nije ni vredno pomena – tako da nemam važnih uvida o kojima bih mogao da govorim – Božje reči moraju biti podržane i ne može im se prkositi. Iskreno, Moja praktična iskustva su beznačajna, ali pošto Mi je Bog svedok a ljudi uvek imaju slepu veru u osobu koja jesam, šta drugo da radim? Ipak, nadam se da će ljudi ispraviti svoje stavove o ljubavi prema Bogu. Osoba koja jesam ne vredi ništa; jer i Ja tragam za putem vere u Boga, a put kojim hodam nije ništa drugo do put vere u Boga. Osoba može biti dobra, ali ne treba da bude predmet obožavanja – ona može samo da služi kao primer koji treba slediti. Nije Me briga šta drugi čine, ali Ja govorim ljudima da i Ja slavu dajem Bogu; slavu Duha ne dajem telu. Nadam se da će svi razumeti Moja osećanja u vezi sa tim. Ovim ne pokušavam da izbegnem Svoju odgovornost, već samo iznosim celu priču. Ovo bi trebalo da bude kristalno jasno, tako da se o tome više neće govoriti.

Danas sam bio prosvećen pred Bogom. Božje delo na zemlji je delo spasenja. Nije uprljano ničim drugim. Neki ljudi možda misle drugačije, ali ja sam uvek osećao da Sveti Duh radi samo jednu etapu dela – delo spasenja – i ništa drugo. To treba da bude jasno. Tek sada je delo Svetog Duha u kontinentalnoj Kini postalo jasno. I zašto bi Bog želeo da otvori sve puteve i radi na jednom mestu kao što je ovo, gde demoni besne? Ovo pokazuje da, iznad svega, Bog obavlja delo spasenja. Da budem precizniji, to je uglavnom delo osvajanja. Isusovo ime je izgovarano od samog početka. (Možda neki to nisu iskusili, ali ja kažem da je to bio korak dela Svetog Duha.) To je bilo da bi se

odstupilo od Isusa iz Doba blagodati, te je deo naroda izabran unapred, a kasnije je taj izbor sužen. Nakon toga, ime Svedoka Lija je izgovarano u kontinentalnoj Kini, što je bio drugi segment dela oporavka koje je Sveti Duh obavljao u kontinentalnoj Kini. To je bio prvi korak dela u kojem je Sveti Duh počeo da odabira ljude, a to je da prvo okupi ljude i sačeka da se pastir pobrine za njih; ime „Svedok Li“ upotrebljeno je za obavljanje te službe. Bog je lično obavio Svoje delo kada je osvedočeno ime „Moćni“, a pre toga je ono bilo u pripremnoj fazi. Stoga nije važno da li je to ispravno ili pogrešno i to nije glavno pitanje u Božjem planu. Nakon što je svedočio o imenu „Moćni“, Bog je zvanično počeo da lično obavlja Svoje delo i nakon toga je počeo zvanično da dela kao ovaploćeni Bog. Kroz ime „Moćni Gospod“, On je preuzeo kontrolu nad svima onima koji su bili buntovni i neposlušni. Oni su počeli da dobijaju lik ljudskih bića, baš kao što ljudi počinju da izgledaju kao odrasli kada napune dvadeset tri ili dvadeset četiri godine; to jest, ljudi su tek počeli da vode život normalnog ljudskog bića. Kroz kušnju uslužitelja, Božje delo je prirodno prešlo u fazu obavljanja božanskog dela. Moglo bi se reći da već ovaj korak dela čini srž velikog segmenta Njegovog dela i da je to primarni korak u Njegovom delu. Ljudi poznaju sebe i mrze sebe. Dostigli su tačku u kojoj su u stanju da proklinju sebe, srećni su što se odriču sopstvenih života i imaju blagi osećaj Božje divote, na osnovu čega upoznaju pravo značenje ljudskog postojanja – ostvarujući tako Božju volju. Božje delo u kontinentalnoj Kini bliži se kraju. Bog već nekoliko godina sprovodi Svoje pripreme u ovoj zemlji prljavštine, ali nikada ranije ljudi nisu dostigli tačku koju su sada dostigli, što znači da tek danas Bog zvanično počinje Svoje delo. Nema potrebe govoriti o tome podrobnije ili dalje razjašnjavati. Potpuno je ispravno reći da se ovo delo vrši neposredno kroz Božje božanstvo, ali sprovodi se kroz čoveka. Niko to ne može da porekne. Svakako da je velika Božja sila na zemlji uzrok tome što je Njegovo delo uspelo da dostigne nivo na kojem se trenutno nalazi kod naroda ove zemlje razvrata. Plod ovog dela može se poneti bilo gde u cilju ubeđivanja ljudi. Niko se ne bi usudio da olako o tome sudi i poriče ga.

Put… (2)

Naša braća i sestre možda imaju neku ideju o sledu, koracima i metodama Božjeg dela u kontinentalnoj Kini, ali ipak mislim da je vredno osvrnuti se na to ili vam dati sažetak. Iskoristiću ovu priliku da kažem šta mi leži na srcu, i neću govoriti o stvarima koje su izvan ovog dela. Nadam se da će braća i sestre razumeti Moje raspoloženje, a takođe ponizno molim sve one koji čitaju Moje reči da razumeju i oproste Moj mali rast, Moje nedovoljno životno iskustvo i Moju nesposobnost da držim glavu uspravno pred Bogom. Ipak, imam osećaj da su to sve objektivni razlozi. Ukratko, bez obzira na sve, nijedna osoba, događaj ili stvar ne može nas sprečiti da budemo u zajedništvu pred Bogom, i nadam se da će naša braća i sestre moći da Mi se pridruže u vrednijem radu

pred Bogom. Želeo bih da izgovorim sledeću molitvu: „O, Bože! Molim te smiluj se na nas, da se Ja i Moja braća i sestre zajedno borimo vođeni zajedničkim idealima, da Ti budemo verni do smrti i da nikada ne zažalimo!“ Ove reči su Moja odluka pred Bogom, ali se takođe može reći da su one Moj sopstveni moto kao osobe od krvi i mesa koju Bog koristi. Mnogo puta sam podelio ove reči u zajedništvu, okružen braćom i sestrama, i predao sam ih kao poruku onima koji su bili uz Mene. Ne znam šta ljudi misle o njima, ali bez obzira na sve, Ja verujem da ove reči imaju ne samo aspekt subjektivnog truda, već, štaviše, sadrže i aspekt objektivne teorije. Zbog toga je moguće da neki ljudi imaju određena mišljenja, i bilo bi ti dobro da uzmeš ove reči kao svoj moto i da vidiš koliko će narasti tvoj poriv za ljubavlju prema Bogu. Neki ljudi će steći određenu predstavu kada pročitaju ove reči, i pomisliće: „Kako jedna takva svakodnevna, obična stvar može u ljudima da izazove veliki poriv da vole Boga do smrti? A da pritom to nema nikakve veze sa temom ’Puta’ o kojoj raspravljamo“. Priznajem da ove reči možda nisu naročito privlačne, ali uvek sam mislio da mogu da usmere ljude na pravi put i omoguće im da prođu kroz razne vrste kušnji na putu vere u Boga a da na njemu ne izgube volju i da ne odustanu. Zato ih uvek smatram za Svoj moto. Nadam se da će i ljudi pažljivo razmisliti o tome. Međutim, nije Mi namera da svakoga nateram da prihvati Moje stavove – to je samo predlog. Ma šta drugi ljudi mislili o Meni, smatram da Bog razume unutrašnju dinamiku svakog od nas. Bog neprestano dela u svakom od nas, a Njegovo delo je neumorno. On tako dela u nama zato što smo svi rođeni u zemlji velike crvene aždaje. Oni koji su rođeni u zemlji velike crvene aždaje imaju tu sreću da dobiju ovo delo Svetog Duha. Kao jedan od njih, imam čvrst osećaj da je Bog divan, drag i dostojan poštovanja. To je Bog koji se brine za nas. To što je tako zaostala, konzervativna, feudalistička, sujeverna i izopačena imperija proletarijata mogla da dobije takav zadatak od Boga pokazuje koliko smo mi, ova grupa ljudi u poslednjem dobu, blagosloveni. Verujem da će kao ishod toga svoj braći i sestrama čije su duhovne oči otvorene da vide ovo delo, poteći suze radosnice. Zar se u tom trenutku nećeš obratiti Bogu igrajući od radosti? Zar nećeš pesmu svog srca ponuditi Bogu? Zar u tom trenutku nećeš pokazati svoju odlučnost prema Bogu i napraviti drugi plan pred Njim? Mislim da sve to normalni ljudi koji veruju u Boga treba da učine. Kao ljudska bića, verujem da svako od nas treba da ima neku vrstu izraza pred Bogom. To je ono što osoba koja ima osećanja treba da učini. Jedan pogled na to kakvog je kova svako od nas i na mesto gde smo rođeni pokazuje koliko je samo poniženja Bog pretrpeo da bi stigao među nas. Možda u sebi imamo neko znanje o Bogu, ali ono što znamo – da je Bog tako veliki, tako uzvišen i tako častan – dovoljno je da istakne koliko je Njegova patnja među ljudima bila velika. Ipak, ove Moje reči su još uvek nejasne i ljudi ih mogu primiti samo kao reči i doktrinu, jer su ljudi u našoj sredini suviše glupi i tupi. Moj jedini izbor je, dakle, da uložim više napora da objasnim ovo pitanje svoj braći i sestrama koji bi ih prihvatili, tako da naš duh može biti dirnut Duhom Božjim. Neka Bog otvori naše duhovne oči, tako da možemo da vidimo cenu koju je Bog platio, trud koji je uložio i energiju koju je utrošio za nas.

Kao jedan od onih koji su prihvatili Duh Božji u kontinentalnoj Kini, imam snažan osećaj koliko je naš kov nedovoljan. (Nadam se da se naša braća i sestre ne osećaju loše zbog toga – to je stvarno stanje stvari.) U Mom praktičnom životu jasno sam video da je ono što imamo i što jesmo vrlo nazadno. U pogledu glavnih aspekata, to je način na koji se ponašamo u svojim životima i u svom odnosu sa Bogom, a u pogledu manjih aspekata, to je ama baš svaka naša zamisao i pomisao. Sve su to stvari koje objektivno postoje i teško ih je sakriti rečima ili lažiranjem. Stoga, kada ovo kažem, većina ljudi klima glavom, priznaje i ubeđena je u to, sem u slučajevima kada im nedostaje normalno razmišljanje: takvi ljudi nisu u stanju da prihvate ove Moje poglede. Možda sam previše nepristojan, drsko govorim o ovim ljudima kao o pravim zverima. To je zato što u zemlji velike crvene aždaje žive najniži od najnižih, oni su poput svinja ili pasa. Niko nije slabijeg kova od njih; nisu dostojni da stanu pred Boga. Možda su Moje reči previše „bezobrazne“. Predstavljajući Duha Božjeg koji radi u Meni, proklinjem ovo prljavo stvorenje nalik zveri i nadam se da ovo nije oslabilo Moju braću i sestre. Moguće je da među nama nema takvih ljudi, ali bez obzira šta je istina, verujem da je to način na koji treba postupati s takvim ljudima. Šta ti misliš?

Carstvo velike crvene aždaje trajalo je nekoliko hiljada godina i bilo je izopačeno sve vreme – upravo zato što se opiralo Bogu sve to vreme, susrelo se sa kletvama i gnevom Božjim, nakon čega je stigla grdnja Božja. Prokleta od Boga, ova zemlja je uporno trpela rasnu diskriminaciju i ostala je u stanju zaostalosti. Zemlja u kojoj smo rođeni vrvi od svih vrsta prljavih demona koji su neobuzdani u svojoj poteri za dominacijom – što znači da blate one koji su rođeni ovde. Navike, običaji, ideje i koncepti ljudi zaostali su i staromodni, tako da stiču svakakve predstave o Bogu kojih do sada nisu uspeli da se otarase. Konkretno, oni se ponašaju na jedan način pred Bogom, a na drugi iza Njegovih leđa, misle da veličanjem Sotone služe Bogu, što pokazuje da su oni najzaostaliji od svih. Bog je obavio toliko posla u kontinentalnoj Kini i izgovorio toliko Svojih reči, ali ljudi su još uvek potpuno tupi i ravnodušni. Oni još uvek rade ono što su ranije radili i nemaju apsolutno nikakvo razumevanje Božjih reči. Kada je Bog objavio da nema budućnosti i nade, crkva, koja je bila živa kao vreo letnji dan, odmah je zapala u zimsku studen. Prava sopstva ljudi bila su izložena svetlosti dana i njihovo prethodno samopouzdanje, ljubav i snaga nestali su bez traga. Do danas niko od njih nije povratio svoju vitalnost. Oni na rečima vole Boga i, mada se ne usuđuju da se žale u svojim srcima, bez obzira na sve, oni naprosto nemaju tu ljubav. O čemu se tu radi? Mislim da će naša braća i sestre priznati ovu činjenicu. Neka nas Bog prosveti, tako da svi možemo da upoznamo Njegovu divotu, da volimo našeg Boga u dubini srca i izrazimo ljubav koju svi imamo prema Bogu u našim različitim položajima; neka nam Bog podari nepokolebljiva srca iskrene ljubavi prema Njemu – to je ono čemu se nadam. Rekavši ovo, imam malo saosećanja prema Mojoj braći i sestrama koji su takođe rođeni u ovoj zemlji prljavštine i stoga je u Meni narasla mržnja prema velikoj crvenoj aždaji. Ona ometa naše bogoljubivo srce i podstiče našu pohlepu za našim budućim šansama. Iskušava nas da

budemo negativni, da pružimo otpor Bogu. Velika crvena aždaja je ta koja nas je prevarila, iskvarila i opustošila sve do sada, do tačke u kojoj naša srca nisu u stanju da uzvrate Božju ljubav. Mi imamo poriv u svojim srcima, ali nemoćni smo uprkos tome. Svi smo mi njene žrtve. Iz tog razloga, mrzim je svim srcem i ne mogu da dočekam da je uništim. Međutim, kada ponovo razmislim, od toga ne bi bilo nikakve koristi, već bi samo donelo nevolje Bogu, tako da se vraćam ovim rečima – usmerio sam Svoje srce ka vršenju Njegove volje – s ljubavlju prema Bogu. To je put kojim idem – to je put kojim Ja, jedna od Njegovih kreacija, treba da idem. Tako treba da provedem Svoj život. Ovo su reči iz Mog srca i nadam se da će Moja braća i sestre dobiti malo ohrabrenja nakon čitanja ovih reči, kako bi Moje srce dobilo malo mira. Jer Moj je cilj da izvršavam Božju volju i da tako proživljavam svetli i sjajni život ispunjen smislom. Tako ću moći da umrem bez kajanja, sa srcem punim zadovoljstva i utehe. Da li bi i ti to voleo? Da li ti imaš tu odlučnost?

To što je Bog u stanju da dela u takozvanom „bolesnom čoveku Istočne Azije“ dokaz je Njegove velike moći. To je Njegova skrušenost i skrivenost. Bez obzira na Njegove oštre reči ili grdnju prema nama, treba da Ga slavimo iz sveg srca zbog Njegove skrušenosti, i da Ga volimo do samog kraja zbog toga. Ljudi koji su nekoliko hiljada godina bili podvrgnuti Sotoni nastavili su da žive pod njegovim uticajem i nisu ga odbacili. Nastavili su da s mukom bauljaju i da se zlopate. U prošlosti su palili tamjan, klanjali se i slavili Sotonu i bili su čvrsto vezani za porodične i sekularne veze, kao i za društveni život. Nisu mogli da ih se otarase. Kako u ovakvom društvu u kojem je čovek čoveku vuk bilo ko može da nađe smislen život? Ljudi svedoče o paćeničkom životu i sreća je da je Bog spasio ove nevine ljude, stavljajući naše živote pod Svoju brigu i zaštitu, tako da su naši životi radosni i više nisu puni briga. Nastavili smo da živimo u Njegovoj blagodati sve do sada. Zar to nije Božji blagoslov? Kako neko može imati obraza da ima ekstravagantne zahteve prema Bogu? Da li nam je tako malo dao? Zar još uvek niste zadovoljni? Mislim da je došlo vreme da uzvratimo Božju ljubav. Možda trpimo nemalu količinu ismevanja, klevete i progona jer sledimo put vere u Boga, ali verujem da je to značajno. To je stvar slave, a ne srama, i bez obzira na sve, mnogi su blagoslovi koje uživamo. U bezbroj slučajeva razočaranja, Božje reči su donele utehu i pre nego što smo stigli da se osvrnemo, tuga se pretvorila u radost. U bezbroj slučajeva oskudice, Bog je doneo blagoslove i mi smo snabdeveni kroz Njegove reči. U bezbroj slučajeva bolesti, Božje reči donele su život – oslobodili smo se opasnosti i prešli smo iz opasnosti u sigurnost. Uživao si u mnogim sličnim stvarima, a da toga nisi bio svestan. Zar se ničega ne sećaš?

Put… (3)

Uvek Mi je drago da u životu potpuno predam Svoj um i telo Bogu. Samo tada Me Moja savest ne prekoreva i donekle je mirna. Oni koji tragaju za životom prvo moraju celo svoje srce da predaju Bogu; to je preduslov. Voleo bih da se moja braća i sestre

mole sa Mnom Bogu: „O Bože! Neka Tvoj Duh na nebu podari blagodat ljudima na zemlji, tako da se Moje srce u potpunosti može obratiti Tebi, tako da možeš da dodirneš Moj Duh, tako da mogu da vidim Tvoju divotu u Svom srcu i u Svom Duhu, i tako da oni na zemlji mogu biti blagosloveni da vide Tvoju lepotu. Bože! Neka Tvoj Duh još jednom dodirne naš duh, tako da naša ljubav bude večna i nepromenljiva!“ U svima nama, Bog prvo stavlja na probu naša srca – a jednom kada u Njega izlijemo svoja srca, On počinje da pokreće naš duh. Samo u sopstvenom duhu možemo da ugledamo Božju divotu, nadmoć i veličinu. To je put Svetog Duha u ljudskim bićima. Da li je tvoj život takav? Da li si iskusio život Svetog Duha? Da li je Bog dodirnuo tvoj duh? Da li si video kako Sveti Duh deluje u ljudima? Da li si predao čitavo svoje srce Bogu? Kada predaš čitavo svoje srce Bogu, u stanju si da neposredno doživiš život Svetog Duha i Njegovo delo će ti se stalno ukazivati. Tada ćeš postati neko koga Sveti Duh koristi. Da li želiš da postaneš takva osoba? Sećam se kako sam, kada Me je Sveti Duh dodirnuo i kada sam dao Svoje srce Bogu po prvi put, pao pred Njega i uzviknuo: „O, Bože! Ti si Mi otvorio oči i dao Mi da upoznam Tvoje spasenje. Želim da Ti dam Svoje srce u celosti, i samo tražim da se Tvoja volja ispuni, samo želim da Moje srce dobije odobrenje od Tebe u Tvom prisustvu, i tražim samo da sledim Tvoju volju.“ Nikada neću zaboraviti tu molitvu; bio sam duboko dirnut i briznuo sam u bolan plač pred Bogom. To je bila Moja prva uspešna molitva u Božjem prisustvu, molitva nekoga ko je bio spasen i to je bila prva želja Moga srca. Posle toga, Sveti Duh Me je često doticao. Da li si imao takvo iskustvo? Kako je Sveti Duh delovao u tebi? Mislim da, u većoj ili manjoj meri, ovo iskustvo dele svi koji traže da vole Boga – samo što to zaboravljaju. Ako neko kaže da nije imao takvo iskustvo, to dokazuje da tek treba da bude spasen i da je još uvek pod Sotoninom vlašću. Delo Svetog Duha koje je zajedničko svima nama jeste put Svetog Duha, a to je i put onih koji veruju i traže Boga. Prvi korak dela koje Sveti Duh obavlja u ljudima jeste da dodirne njihov duh, nakon čega počinju da vole Boga i da tragaju za životom, i svi koji idu ovim putem nalaze se u toku Svetog Duha. To nije samo dinamika Božjeg dela u kontinentalnoj Kini, već u čitavoj vaseljeni. On, dakle, deluje u svakome. Ako neko nikada nije bio pokrenut, to dokazuje da se nalazi izvan toka oporavka. U svom srcu se neprestano molim Bogu, moleći Ga da dodirne sve ljude, tako da svi ljudi na svetu budu pokrenuti od strane Boga i da idu ovim putem. Ovo je možda samo jedan Moj beznačajan zahtev prema Bogu, ali verujem da će On to učiniti. Nadam se da će se za to moliti sva Moja braća i sestre, da će Božja volja biti izvršena, i da će se Njegovo delo uskoro završiti, tako da će Njegov Duh na nebu moći da počine. To je Moja lična skromna nada.

Verujem da pošto je Bog uspeo da pokrene svoje delo u jednoj tvrđavi demona, on to sigurno može da učini u bezbroj drugih širom vaseljene. Mi iz poslednjeg doba smo sigurni da ćemo videti dan Božje slave, baš kao što je rečeno da će „onaj ko do kraja sledi biti spasen“. Niko ne može da zameni Boga u ovoj etapi Njegovog dela – samo Sam Bog može da obavi to delo, jer je ova etapa dela vanredna, to je etapa dela osvajanja, a ljudi ne mogu da osvoje druge ljude. Ljudi se osvajaju samo kada Bog govori

Sopstvenim ustima i deluje Sopstvenom rukom. Od čitave vaseljene, Bog koristi zemlju velike crvene aždaje kao poligon, nakon čega će ovo delo biti pokrenuto širom vaseljene. Tako će On obavljati još veće delo u celoj vaseljeni, i svi ljudi u vaseljeni će primiti Božje delo osvajanja. Ljudi svake vere i svake veroisposvesti moraju da prihvate ovu etapu dela. To je put kojim se mora ići – niko mu ne može izmaći. Da li si voljan da prihvatiš ovo što ti je Bog poverio? Uvek sam osećao da je prihvatanje naloga Svetog Duha nešto veličanstveno. Kako Ja to vidim, ovo je najveći nalog koji je Bog uputio čovečanstvu. Nadam se da će Moja braća i sestre zajedno sa Mnom vredno delati i prihvatiti ovaj nalog od Boga, kako bi Bog stekao slavu u čitavoj vaseljeni i u carstvu iznad, i kako naši životi ne bi uzalud prošli. Treba da učinimo nešto za Boga, ili da se zakunemo. Ako ljudi, kada veruju u Boga, ne tragaju za bilo kakvim ciljem, onda njihovi životi ništa ne vrede, a kada dođe vreme da umru, videće samo plavo nebo i prašnjavu zemlju. Da li je to smislen život? Zar nije divno biti u stanju da ispuniš Božje zahteve dok si živ? Zašto uvek privlačiš nevolje ne sebe i zašto si uvek tako snužden? Da li si takvim ponašanjem dobio nešto od Boga? Može li Bog išta dobiti od tebe? U Mojoj zakletvi Bogu, postojalo je samo obećanje Mog srca; nisam pokušavao da Ga prevarim rečima. Nikada ne bih učinio tako nešto – želim samo da utešim Boga koga volim Svojim srcem, kako bi Njegov Duh na nebesima mogao biti utešen. Srce može biti dragoceno, ali ljubav je dragocenija. Dao bih Bogu najdragoceniju ljubav iz Svog srca da bi mogao da uživa u najlepšem što imam i da bi bio ispunjen ljubavlju koju Mu nudim. Da li si voljan da daš svoju ljubav Bogu da bi On u njoj uživao? Da li si voljan da od ovoga napraviš bogatstvo svog postojanja? U Svojim iskustvima, video sam da što više ljubavi dajem Bogu, to više radosti nalazim u životu; štaviše, ne postoji granica Mojoj snazi i rado nudim celo Svoje telo i um i uporno osećam da ne uspevam dovoljno da volim Boga. Dakle, da li je tvoja ljubav zanemarljiva ljubav, ili je beskonačna, nemerljiva? Ako zaista želiš da voliš Boga, uvek ćeš imati više ljubavi da Mu vratiš – i ako je to slučaj, koja osoba ili stvar bi mogla da stane na put tvojoj ljubavi prema Bogu?

Bog ceni ljubav svakog čoveka. Njegovi blagoslovi su udvostručeni prema svima koji Ga vole, jer je do čovekove ljubavi tako teško doći i toliko je malo ima, gotovo da je neprimetna. U čitavoj vaseljeni, Bog je pokušavao da traži od ljudi da Mu uzvrate ljubav, ali kroz vekove do sada, samo nekolicina – šačica – Mu je ikada uzvratila pravu ljubav. Koliko se sećam, Petar je bio jedan od njih, ali njega je lično vodio Isus i tek kada je umirao on je predao svu svoju ljubav Bogu i onda se njegov život okončao. I tako je, pod tim odvratnim uslovima, Bog suzio obim Svog delovanja u vaseljeni, i koristio zemlju velike crvene aždaje kao pokaznu oblast, usmeravajući svu Svoju energiju i Svoje napore na jedno mesto, kako bi Mu delo bilo delotvornije i od veće koristi za Njegovo svedočanstvo. Na osnovu ova dva uslova, Bog je preneo Svoje delo namenjeno celoj vaseljeni na ove ljude u kontinentalnoj Kini, koji su najslabijeg kova od svih, i započeo Svoje delo osvajanja puno ljubavi. Kada navede sve da Ga zavole, On će izvršiti sledeći korak Svog dela, što je Božji plan. Tako Njegovo delo postiže najveće dejstvo. Obim

Njegovog dela ima i svoje jezgro i ograničenja. Jasno je koliku je cenu Bog platio i koliko je truda uložio u izvršavanje Svog dela u nama, da bi naš dan došao. To je naš blagoslov. Kod ljudi unosi zabunu to što nam zapadnjaci zavide što smo rođeni na lepom mestu, ali svi sebe vidimo kao uboge i siromašne. Zar nas to Bog ne uzdiže? Zapadnjaci se ugledaju na potomke velike crvene aždaje, koji su oduvek bili gaženi – to je zaista naš blagoslov. Kada pomislim na to, obuzme Me Božja dobrota i Njegova dragost i bliskost. Ovo pokazuje da je sve što Bog čini u neskladu s ljudskim predstavama. Iako su svi ovi ljudi prokleti, On nije ograničen strogošću zakona i On je namerno preneo središte Svog dela na ovaj deo zemlje. Zato se radujem, zato se osećam neizmerno srećno. Kao neko ko ima vodeću ulogu u delu, baš kao i prvosveštenici među Izraelcima, Ja sam u stanju da direktno izvršim delo Duha i direktno služim Duhu Božijem; to je Moj blagoslov. Ko bi se usudio da zamisli tako nešto? Ali ovo nas je danas neočekivano snašlo. To je zaista velika radost koja zaslužuje da je proslavimo. Nadam se da će nas Bog i dalje blagosiljati i uzdizati, tako da oni od nas koji žive na ovom smetlištu mogu biti u velikoj meri iskorišćeni od Boga, i tako uzvratiti Njegovu ljubav.

Put kojim sada hodam jeste put uzvraćanja Božje ljubavi, ali ne napušta Me osećaj da to nije Božja volja, niti je to put kojim treba da idem. Biti u velikoj meri iskorišten od strane Boga – to je Božja volja, i to je put Svetog Duha. Možda grešim, ali mislim da je to Moj put, jer sam se odavno zavetovao Bogu da želim da Me On vodi, da mogu da zakoračim na put kojim treba što brže da idem, i da zadovoljim Božju volju što je pre moguće. Bez obzira na to šta drugi misle, verujem da je od najveće važnosti slediti Božju volju. Ništa nije važnije u Mom životu, i niko Mi ne može oduzeti ovo pravo. Ovo je Moje lično gledište i možda ima nekih koji to ne mogu da razumeju, ali mislim da ne moram nikome da se pravdam. Ići ću putem kojim treba da idem – jednom kada prepoznam put na kojem treba da budem, ići ću njime i neću se povlačiti. Dakle, vraćam se ovim rečima: Ja sam Svoje srce usmerio na izvršavanje Božje volje. Siguran sam da Me Moja braća i sestre neće kritikovati! Sve u svemu, kako Ja to lično vidim, drugi ljudi mogu da kažu šta žele, ali osećam da je najvažnije slediti Božju volju i da ništa ne sme da Me ometa u tome. Slediti Božju volju nikada ne može biti pogrešno! A to nije delanje u sopstvenom interesu! Verujem da je Bog prozreo u Moje srce! Kako bi ti onda trebalo to da razumeš? Da li si voljan da se predaš Bogu? Da li si voljan da te Bog iskoristi? Da li se zaklinješ da ćeš slediti Božju volju? Nadam se da će Moje reči donekle pomoći Mojoj braći i sestrama. Iako nema ničeg dubokog u Mojim uvidima, ipak vam ih prenosim, da bismo mogli da delimo svoja najličnija osećanja, bez ikakvih prepreka između nas, i da bi Bog bio među nama zauvek. Ovo su reči koje Mi izviru iz srca. Dobro! To je sve o čemu danas mogu da govorim iz srca. Nadam se da će Moja braća i sestre nastaviti vredno da delaju, i nadam se da će se Duh Božji uvek brinuti o nama!

Put… (4)

To što su ljudi u stanju da otkriju Božju divotu, da traže način da vole Boga u današnjem dobu, i da su spremni da prihvate obuku današnjeg carstva – sve to je Božja blagodat i On, štaviše, tako uzdiže čovečanstvo. Kad god pomislim na to, imam snažan osećaj Božje divote. Bog nas zaista voli; da nije tako, ko bi mogao da otkrije Njegovu divotu? Samo tako vidim da je celokupno ovo delo lično obavio Sam Bog, i da ljude vodi i usmerava Bog. Zahvaljujem Bogu na tome i želim da Mi se Moja braća i sestre pridruže u hvaljenju Boga: „Sva slava Tebi, Samom vrhovnom Bogu! Neka se Tvoja slava umnoži i otkrije u onima od nas koji su izabrani i koje si Ti zadobio.“ Bog Me je prosvetio: pokazao Mi je da smo pre mnogo eona bili predodređeni i da je u poslednjim danima želeo da nas zadobije, da bi time omogućio vaseljeni i svim stvarima da kroz nas ugledaju Božju slavu u celosti. Mi smo, dakle, kristalizacija šest hiljada godina dugog Božjeg plana upravljanja; mi smo modeli, uzorci Božjeg dela u celoj vaseljeni. Tek sada shvatam koliko nas Bog voli i da je delo koje obavlja u nama i sve ono što govori milion puta veće nego u minulim vremenima. Čak ni u Izraelu, pa ni u Petru, Bog nije lično obavio toliko delo ili izgovorio toliko reči – što pokazuje da smo mi, ova grupa ljudi, zaista neverovatno blagosloveni, neuporedivo blagosloveniji od svetaca minulih vremena. Zato je Bog uvek govorio da su ljudi poslednjeg doba blagosloveni. Bez obzira šta drugi kažu, verujem da smo najblagosloveniji od Boga. Trebalo bi da prihvatimo blagoslove koje nam je Bog podario; možda postoje neki koji se žale Bogu, ali verujem da ako ovi blagoslovi dolaze od Boga, onda to dokazuje da ih zaslužujemo. Čak i ako se drugi žale ili su nezadovoljni nama, i dalje verujem da niko drugi ne može da nasledi ili ukloni od nas blagoslove koje nam je Bog dao. Zato što se Božje delo vrši u nama i On nam se obraća oči u oči – nama, a ne drugima – Bog čini ono što On želi. A ako ljudi nisu ubeđeni, zar ne prave sami sebi probleme? Zar čineći to ne navlače na sebe prezir? Zašto govorim takve stvari? Zato što to veoma mnogo cenim. Uzmimo za primer delo koje Bog obavlja u Meni: samo Ja mogu da se poduhvatim takvog posla – može li to iko drugi da uradi? Imao sam dovoljno sreće da primim ovaj nalog od Boga – da li bi iko to radio iz hira? Nadam se, međutim, da će braća i sestre razumeti Moje srce. Ne hvalim se Svojim ovlašćenjima, već objašnjavam problem. Želim da sva slava ide Bogu, i da Bog pogleda srce svakog od nas, tako da se naša srca mogu pročistiti pred Njim. U Svom srcu, želim da budem potpuno zadobijen od strane Boga, da postanem prečista devica koja je žrtvovana na oltaru i, štaviše, da budem poslušan kao jagnje koje se među čitavim čovečanstvom pojavljuje kao sveto duhovno telo. Ovo je Moje obećanje, zakletva koju sam dao pred Bogom. Želim da ga ispunim i uzvratim Božju ljubav kroz ovo. Da li si voljan da to uradiš? Verujem da će ovo Moje obećanje podstaći više mlađe braće i sestara, i da će doneti više nade mladima. Čini Mi se da Bog vidi mlade ljude kao posebno važne. Možda Sam pristrasan, ali uvek osećam da mladi ljudi imaju izgleda i nade; čini se da Bog obavlja dodatno delo kod mladih ljudi. Možda im nedostaje uvida i

mudrosti i možda su živahni i plašljivi kao tek rođeno tele, ali verujem da nisu bez svojih zasluga. Možete videti bezazlenost mladosti u njima i oni brzo prihvataju nove stvari. Iako su mladi ljudi skloni aroganciji, uzavrelosti i impulsivnosti, to ne utiče na njihovu sposobnost da prime novo svetlo, jer se mladi retko drže starovremenskih, zastarelih stvari. Zato kod mladih ljudi vidim neograničenu nadu i vitalnost; iz tog razloga gajim nežnost prema njima. Nemam ništa protiv starije braće i sestara, ali ni oni se ne interesuju za Mene – na čemu im se iskreno izvinjavam. Možda je ono što sam rekao preterano ili nepromišljeno, ali nadam se da svi vi možete da oprostite Moju nesmotrenost, jer sam premlad da obraćam veliku pažnju na Svoj način izražavanja. Ali, da budem iskren, starija braća i sestre ipak, na kraju krajeva, služe nekoj svrsi – nisu potpuno beskorisni. Oni imaju iskustva u rukovanju stvarima; oni pouzdano rukuju stvarima i ne prave toliko grešaka. Zar to nisu njihove prednosti? Svi ćemo pred Bogom reći: „O, Bože! Neka svi ispunjavamo svoje uloge na našim različitim položajima i neka svi damo sve od sebe za Tvoju volju!“ Verujem da to mora biti Božja volja!

Prema Mom iskustvu, mnogi od onih koji se otvoreno protive ovom toku – koji se direktno protive Duhu Božjem – jesu stariji. Ovi ljudi imaju veoma čvrsta verska shvatanja; na svakom koraku upoređuju Božje reči sa stvarima koje su zastarele, i pokušavaju da uklope Božje reči u ono što je u prošlosti bilo prihvaćeno. Zar to nije besmisleno? Da li bi takvi ljudi mogli da obavljaju delo koje im je Bog poverio? Da li Bog može da koristi takve ljude u Svom delu? Sveti Duh ima metod za svaki dan Svog dela; ako se ljudi drže staromodnih stvari, doći će dan kada će biti istisnuti sa istorijske scene. U svakoj etapi Svog dela, Bog koristi nove ljude. Zar oni koji pokušavaju da drže lekcije drugima koristeći zastarele stvari ne donose uništenje ljudima? Zar oni ne odlažu Božje delo? A ako je to zaista slučaj, kada će se Božje delo dovršiti? Možda postoje ljudi koji imaju neke predstave o onome što sam upravo rekao. Možda ih ovo nije uverilo. Ali ne želim da brineš: uskoro će se dogoditi mnoge slične stvari, a one se samo činjenicama mogu objasniti. Hajde da posetimo neke važne ljude, neke prestižne pastore ili stručnjake za tumačenje Biblije, da im propovedamo ovaj tok. U početku se neće otvoreno protiviti, to je sigurno – ali će se latiti Biblije da ti uzvrate. Oni će tražiti da im prepričaš Knjigu proroka Isaije i Knjigu proroka Danila, a tražiće i da tumačiš Otkrivenje. Ako ne budeš u stanju da učiniš to što traže, oni će te odbaciti, nazvaće te lažnim Hristom i reći će da širiš put besmisla. Posle sat vremena oni će izneti lažne optužbe koje će te ostaviti bez reči. Zar to nije otvoreni otpor? Ali to je samo početak. Oni ne mogu da spreče sledeći korak Božjeg dela, i uskoro će ih Sveti Duh primorati da ga prihvate. To je nezaustavljiv trend; radi se o nečemu što ljudi ne mogu da urade i o nečemu što ljudi ne mogu ni da zamisle. Verujem da će se Božje delo nesmetano širiti po čitavoj vaseljeni. To je Božja volja i niko je ne može zaustaviti. Neka nas Bog prosveti i dozvoli nam da prihvatimo više novog svetla, i da ne prekidamo Božje upravljanje po ovom pitanju. Neka nam se Bog smiluje kako bismo svi mogli da vidimo dolazak Njegovog dana slave. Kada Bog bude mogao da uživa u slavi širom čitave vaseljene, to će takođe biti vreme kada

ćemo mi zadobiti slavu zajedno s Njim. Čini se da će tada biti i vreme kada ću se rastati od onih koji hodaju sa Mnom. Nadam se da će Moja braća i sestre podići svoje glasove zajedno s Mojim u molbi Bogu: neka se Božje veliko delo uskoro završi, tako da možemo da vidimo Njegov dan slave dok smo još živi. Još uvek se nadam da ću ostvariti Božju volju tokom Svog životnog veka, i nadam se da će Bog nastaviti da obavlja Svoje delo u nama i da nikada neće biti nikakvih prepreka. To je Moja večita težnja. Neka Bog uvek bude među nama i neka Njegova ljubav gradi mostove između nas, tako da prijateljstvo među nama postane dragoceno. Nadam se da će ljubav stvoriti dalje razumevanje između nas i da ljubav može još više da nas zbliži, da ukloni bilo kakvu distancu koja nas razdvaja i da ljubav između nas može da postane dublja, šira i slađa. Verujem da to mora biti volja Mog Boga. Nadam se da će Mi Moja braća i sestre postati bliskiji i da ćemo svi ceniti kratko vreme koje imamo zajedno, kako bi nam ostalo u lepoj uspomeni.

Možda je bilo više koraka Božjeg dela u kontinentalnoj Kini, ali oni nisu komplikovani. Kada se o tome razmisli, svaki korak Njegovog dela ima smisla; svaki je lično obavio Bog, i svaki je odigrao ulogu u ovom delu. Svaka „scena“ je zaista smešna, i ko bi pomislio da će ti ljudi odigrati takvu dramu, da će njihove izvedbe biti tako verne životu usred svake kušnje, da će svakakve vrste ljudi Božjim perom biti prikazane tako živo i potpuno, da će svaka od njih izneti mnogo toga na svetlost dana? Ali time ne želim da kažem da se Bog kroz Svoje delo igra s ljudima. To ne bi imalo smisla; Božje delo ima svrhu, i On nikada ne bi učinio ništa bespredmetno ili bezvredno. On čini sve to što čini da bi ljudi bili usavršeni, da ih zadobije. Iz ovoga zaista vidim da je Božjem srcu u potpunosti stalo do dobrobiti čoveka. Možda sam ovo nazvao dramom, ali takođe se može reći da je ova drama preuzeta iz stvarnog života. Samo što su za Boga – glavnog režisera ove drame – ljudi tu da sarađuju s Njim u dovršavanju ovog dela. U drugom smislu, međutim, Bog to koristi da bi zadobio ljude, da bi ih naterao da Ga više vole. Zar to nije Božja volja? Stoga se nadam da niko nije zabrinut. Jeste li potpuno neupućeni u Božju volju? Rekao sam mnogo toga – nadam se da su braća i sestre sve razumeli i da nisu pogrešno protumačili Moje srce. Ne sumnjam da će vas Bog sve zadobiti. Svako ide drugačijim putem. Neka Bog otvori onog koji je pod vašim nogama i pomolite Mu se i recite: O, Bože! Želim da me zadobiješ da bi se moj duh vratio Tebi. Da li si spreman da potražiš Božje vođstvo u dubinama svog duha?

Put… (5)

U prošlosti niko nije poznavao Svetog Duha, a još manje su bili svesni puta kojim je On išao. Zato su ljudi uvek pravili budale od sebe pred Bogom. Pošteno je reći da skoro svako ko veruje u Boga ne poznaje Duha, i da je vera kod takvih osoba zamućena i zbrkana. Očigledno je da ljudi ne razumeju Boga; mada njihova usta mogu da kažu da veruju u Njega, u suštini, sudeći po njihovom ponašanju, oni veruju u sebe, a ne u Boga.

U Svojim stvarnim iskustvima, video sam da Bog svedoči o ovaploćenom Bogu i izvana se čini da su ljudi bili primorani da priznaju Božje svedočenje, samo što se jedva može reći da veruju da je Duh Božji potpuno nepogrešiv. Kažem, međutim, da ono u šta ljudi veruju nije ta osoba, a kamoli Duh Božji, već njihova sopstvena osećanja. Zar oni, čineći to, ne veruju samo u sebe? Istina je ovo što govorim. Ne etiketiram ljude, ali postoji jedna stvar koju moram da razjasnim: to što su ljudi dovedeni dovde gde se danas nalaze, bilo da su im stvari jasne ili da su zbunjeni, delo je Svetog Duha. To nije nešto što ljudi mogu da kontrolišu. Ovo je primer onoga što sam ranije pomenuo o Svetom Duhu koji ljude tera da veruju; to je način na koji Sveti Duh funkcioniše, i to je put kojim Sveti Duh ide. Bez obzira na to u koga ljudi u suštini veruju, Sveti Duh silovito stvara određenu vrstu osećanja u ljudima, čime ih navodi da veruju u Boga u svojim srcima. Zar nije i tvoja vera takva? Zar ne osećaš da je tvoje verovanje u Boga nešto čudno? Zar ne misliš da je čudno to što ne možeš da pobegneš iz ovog toka? Zar se nisi potrudio da iole razmisliš o tome? Nije li to najveći znak i najveće čudesno delo? Čak i da si mnogo puta imao potrebu da pobegneš, uvek je bila tu moćna životna sila koja te je privlačila i u tebi slabila volju da odeš. A svaki put kada bi se našao u takvim okolnostima, uvek bi se rasplakao i zajecao, ne znajući gde ćeš dalje. Neki od vas pokušavaju da odu, ali kada to pokušate, osećate se kao da vam se nož zabada u srce, kao da vam neki zemaljski duh otima dušu i vaše srce postaje ustreptalo i uznemireno. Nakon toga, ne možeš a da se ne presabereš i vratiš Bogu… Zar nisi imao ovo iskustvo? Ne sumnjam da će mlađa braća i sestre, koji su u stanju da otvore svoja srca, reći: „Da! Doživeo sam to toliko puta, da me je sramota i da pomislim na to!“ U mom svakodnevnom životu, uvek mi je zadovoljstvo da se prema Svojoj mlađoj braći i sestrama odnosim kao prema Svojim poverenicima, jer ima toliko bezazlenosti u njima – oni su tako čisti i divni. Oni kao da su Moji lični saputnici. Zato uvek tražim priliku da okupim sve Svoje poverenike kako bismo razgovarali o našim idealima i planovima. Neka Božja volja bude izvršena u nama kao da smo iste krvi, bez ikakvih prepreka ili distance između nas. Pomolimo se svi Bogu: „O, Bože! Ako je volja Tvoja, molimo te da nam daš odgovarajuće okruženje, kako bismo ispunili želje koje su u našim srcima. Smiluj se nama koji smo mladi i kojima nedostaje razuma, i dozvoli nam da iskoristimo snagu u svojim srcima!“ Verujem da je to Božja volja, jer sam se davno molio Bogu i rekao: „Oče! Na zemlji Te prizivamo bez prestanka, želeći da se Tvoja volja uskoro ispuni na zemlji. Tražio bih Tvoju volju. Učini ono što želiš da učiniš i dovrši Svoj nalog u Meni što je brže moguće. Čak sam spreman i na to da otvoriš novi put među nama, ako to znači da će se Tvoja volja uskoro ostvariti! Molim Te samo da uskoro dovršiš Svoje delo i verujem da ga nikakva pravila ne mogu zadržati!“ Takvo je danas delo Božje; zar ne vidiš stazu kojom ide Sveti Duh? Svaki put kad upoznam stariju braću i sestre, imam neopisiv osećaj ugnjetenosti. Kada ih sretnem, vidim da zaudaraju na društvo; njihove verske predstave, njihovo iskustvo u bavljenju stvarima, njihov način govora, njihov rečnik i tako dalje – sve je to naporno. Oni su navodno puni „mudrosti“. Uvek se držim što dalje od njih, jer Ja lično ne raspolažem

životnim mudrostima potrebnim za život u svetu. Svaki put kada sretnem ove ljude, oni Me iscrpe, probije Me znoj; ponekad osećam da Me toliko pritiskaju da jedva mogu da dođem do daha. Dakle, u ovom opasnom trenutku, Bog Mi daje odličan izlaz. Možda je to samo Moja zabluda. Ja samo brinem o onome što koristi Bogu; vršenje Božje volje je najvažnije. Držim se podalje od ovih ljudi, ali ako Bog zahteva da ih sretnem, Ja ga ipak poslušam. Ne radi se o tome da su oni nepodnošljivi, već da su njihova „mudrost“, njihove predstave i životna filozofija odvratni. Ja sam tu da dovršim Božji nalog, a ne da naučim kako oni obavljaju stvari. Sećam se kako mi je Bog jednom rekao: „Na zemlji traži samo da sprovodiš volju Svoga Oca i da ispuniš Njegov nalog. Ništa drugo Te se ne tiče.“ Ta pomisao Me donekle smiruje. To je zato što Mi ljudski poslovi uvek deluju vrlo komplikovano; ne mogu da ih shvatim i nikada ne znam šta da radim. Dakle, bezbroj puta sam bio uznemiren time i mrzeo sam ljudski rod; zašto ljudi moraju da budu tako komplikovani? Zašto ne mogu da budu jednostavni? Čemu sav taj trud da se bude pametan? Kada upoznam ljude, to se uglavnom zasniva na Božjem nalogu upućenom Meni. Možda nekoliko puta to nije bio slučaj, ali ko zna šta se krije u dubini Mog srca?

Mnogo puta sam savetovao braću i sestre koji su bili sa Mnom da u Boga treba da veruju srcem, da ne treba da se brinu za svoje interese, već da vode računa o Božjoj volji. Mnogo puta sam snuždeno plakao pred Bogom: Zašto ljudi nemaju obzira prema Božjoj volji? Božje delo svakako ne može da nestane bez traga i bez ikakvog razloga. A ne znam ni zašto – to gotovo da je postala zagonetka u Mom umu – zašto ljudi nikada ne priznaju put kojim ide Sveti Duh, namesto da se drže nenormalnih odnosa koje imaju sa drugima? Muka mi je kada se sretnem s takvim ljudima. Umesto da gledaju put Svetog Duha, oni se usredsređuju na ljudske postupke. Da li Bog može time biti zadovoljan? Često Me to rastužuje. Gotovo da je to postalo Moje breme – a to takođe uznemirava i Svetog Duha. Zar ne osećaš nikakvu krivicu u svom srcu? Neka Bog otvori oči našem duhu. Mnogo puta sam se Ja, koji usmeravam ljude da zakorače u Božje delo, molio pred Bogom: „Oče! Želim da Tvoja volja bude jezgro, želim da tražim Tvoju volju, želim da sam veran Tvom nalogu, tako da možeš da zadobiješ ovu grupu ljudi. Da nas odvedeš u zemlju slobode, tako da možemo da Te dotaknemo svojim duhom, a da Ti probudiš duhovna osećanja u našim srcima!“ Želim da Božja volja bude ispunjena i zato se molim bez prestanka da nas Njegov Duh prosveti, da možemo da idemo putem kojim vodi Sveti Duh – jer put kojim Ja hodim je put Svetog Duha. A ko bi drugi mogao da ide ovim putem umesto Mene? To je ono što čini moje breme još težim. Osećam se kao da ću pasti, ali imam veru da Bog nikada neće odložiti svoje delo. Možda ćemo se rastati tek kad njegov nalog bude ispunjen. Možda sam se Ja zbog dejstva Božjeg Duha uvek osećao drugačije. To je kao da postoji delo koje Bog želi da obavi, ali Ja još uvek ne mogu da dokučim šta je to. Ipak, verujem da niko na zemlji nije bolji od Mojih poverenika, i verujem da će se moliti za Mene pred Bogom, na čemu Sam neizmerno zahvalan. Želim da braća i sestre izgovore skupa sa mnom: „O, Bože! Neka se Tvoja volja u celosti ispolji u nama, narodu poslednjeg doba, tako da možemo da budemo

blagosloveni životom duha, i da ugledamo postupke Duha Božjeg i da pogledamo Njegovo pravo lice!“ Kada dođemo do ovog koraka, zaista ćemo živeti pod vođstvom Duha, i tek tada ćemo moći da pogledamo pravo lice Boga. Što znači da će ljudi biti u stanju da razumeju pravo značenje svih istina, ne da ih razumeju ili shvate u skladu s ljudskim predstavama, već u skladu s prosvećenjem volje Duha Božjeg. To je u potpunosti delo Samog Boga, u njemu nema ljudskih ideja; to je Njegov plan rada za postupke koje želi da jasno predoči na zemlji i to je poslednji segment Njegovog dela na zemlji. Da li želiš da se pridružiš ovom delu? Da li želiš da budeš njegov deo? Da li želiš da te Sveti Duh usavrši i da učestvuješ u životu duha?

Ono što je danas ključno jeste da treba da idemo dublje od našeg prvobitnog temelja. Moramo ići dublje u istinu, vizije i život – ali prvo moram da podsetim braću i sestre da moraju da odbace svoje prethodne predstave da bi ušli u ovaj korak dela. To jest, moraš da promeniš način na koji živiš, da napraviš nove planove, okreneš novi list. Ako se i dalje držiš onoga što ti je bilo dragoceno u prošlosti, Sveti Duh neće moći da radi u tebi i jedva će moći da te održi u životu. Oni koji ne tragaju, ili ne uđu, ili ne planiraju, biće u potpunosti napušteni od strane Svetog Duha – tako da se za njih kaže da ih je vreme pregazilo. Nadam se da će sva braća i sestre biti u stanju da razumeju Moje srce, i nadam se da će više „novih uzdanica“ ustati da sarađuju sa Bogom, da upotpune ovaj posao zajedno. Verujem da će nas Bog blagosloviti. Isto tako verujem da će mi Bog dati mnogo više poverenika, tako da mogu da hodam do svakog kutka zemlje, i da bude više ljubavi među nama. Štaviše, verujem da će Bog proširiti Svoje carstvo zbog našeg truda; voleo bih da ovaj naš trud dostigne nivo bez presedana, omogućavajući Bogu da zadobije više mladih ljudi. Želim da provedemo više vremena moleći se za ovo, želim da se molimo bez prestanka, tako da provedemo ceo život pred Bogom, i da budemo bliski Bogu koliko god je to moguće. Neka nikada više ne bude prepreka između nas, i neka se svi zakunemo pred Bogom: da zajedno vredno radimo! Da budemo odani do samog kraja! Da se nikada ne rastanemo, i da uvek budemo zajedno! Nadam se da će braća i sestre dati ovo obećanje pred Bogom, tako da se naša srca nikada neće promeniti, i da naša odlučnost nikada neće posustati! Zbog Božje volje, ponavljam: hajde da vredno radimo! Borimo se svom snagom! Bog će nas sigurno blagosloviti!

Put… (6)

Zbog Božjeg dela stigli smo do današnjeg dana, prema tome preživeli smo u Božjem planu upravljanja. To što i danas postojimo veliko je uznošenje od strane Boga, jer prema Božjem planu, zemlja velike crvene aždaje treba da bude uništena. Ali mislim da je On možda smislio drugi plan, ili želi da izvrši još jedan deo Svog dela, tako da to čak ni danas ne mogu jasno da objasnim – to je kao neka nerešiva zagonetka. Ali, sve u svemu, Bog je ovu našu grupu predodredio, a ja i dalje verujem da Bog ima drugo delo da obavi

u nama. Hajde da svi ovako Nebo zamolimo: „Neka se Tvoja volja ispuni, i neka nam se ponovo pokažeš i ne sakriješ se, kako bismo jasnije videli Tvoju slavu i Tvoje lice.“ Ne napušta Me osećaj da put kojim nas Bog vodi ne ide pravo gore, već vijuga i pun je rupa; Bog nadalje kaže da što je put kamenitiji, to on bolje otkriva naša srca puna ljubavi. Niko od nas ne može da započne takav put. Do sada sam hodao mnogim krševitim, varljivim stazama i pretrpeo velike muke; ponekad sam čak bio toliko fatalno pogođen tugom da sam imao želju da vrištim, ali ostao sam na ovom putu do današnjeg dana. Uveren sam da je to put kojim Bog vodi, tako da podnosim muke svih patnji i nastavljam dalje. Jer ko može da pobegne od onoga što je Bog odredio? Ne tražim nikakve blagoslove; sve što tražim jeste da budem u stanju da hodam putem kojim treba da hodam prema Božjoj volji. Ne tražim da oponašam druge, da idem putem kojim oni idu; sve što tražim jeste da ispunim Svoju posvećenost da do kraja hodam putem koji mi je namenjen. Ne tražim pomoć od drugih; da budem iskren, ne mogu ni da pomognem drugima. Izgleda da sam strašno osetljiv po tom pitanju. Ne znam šta drugi ljudi misle. To je zato što sam uvek verovao da Bog određuje količinu patnje koju neko mora da podnese i razdaljinu koju mora da pređe na svom putu i da niko zaista ne može da pomogne nikome drugom. Neki od naše revnosne braće i sestara mogu reći da u Meni nema ljubavi, ali takva su Moja uverenja. Ljudi idu svojim putevima oslanjajući se na Božje vođstvo, pa verujem da će većina Moje braće i sestara razumeti Moje srce. Takođe se nadam da će nam Bog pružiti mnogo veće prosvećenje u tom pogledu, kako bi se naša ljubav pročistila, a naše prijateljstvo dobilo na vrednosti. Neka nas ova tema ne zbunjuje, neka nam samo postane jasnija, tako da međuljudski odnosi mogu biti izgrađeni na osnovu Božjeg vođstva.

Bog je delao u kontinentalnoj Kini nekoliko godina i skupo je platio za svakog čoveka da bi nas konačno doveo ovde gde smo danas. Da bi svi bili upućeni na pravi put, mislim da ovo delo mora da se započne tamo gde su svi najslabiji; tek tada oni mogu da se probiju kroz prvu prepreku i da nastave dalje. Zar nije bolje tako? Kineska nacija, kvarena hiljadama godina, preživela je do danas svaki oblik „virusa“ koji neprekidno napreduje, širi se svuda kao kuga; samo ako se pogledaju odnosi među ljudima, dovoljno je da se vidi koliko „klica“ vreba unutar ljudi. Izuzetno je teško za Boga da razvije Svoje delo u tako čvrsto zatvorenom i virusom zaraženom području. Ličnosti ljudi, navike, način na koji čine stvari, sve što izražavaju u svojim životima i svojim međuljudskim odnosima – svi su oni u dronjcima, do te mere da je Bog na smrt osudio ljudsko znanje i kulture. Da ne pominjemo različita iskustva koja su ljudi naučili od svojih porodica i društva – svi su oni osuđeni u Božjim očima. To je zato što su oni koji žive u ovoj zemlji bili izloženi prevelikom broju virusa. Za njih je to najobičnija stvar, ne smatraju da je to išta posebno. Stoga, što više ima iskvarenih ljudi na nekom mestu, to su njihovi međuljudski odnosi nenormalniji. Odnosi ljudi prepuni su intriga, oni kuju zavere jedni protiv drugih i kolju se međusobno kao u nekoj ljudožderskoj đavoljoj tvrđavi. Na takvom mestu ispunjenom strahom, gde utvare besne, izuzetno je teško sprovesti Božje delo. Neprestano se molim Bogu kada treba da se sretnem s ljudima, jer se plašim susreta s njima, i strepim da

Svojom naravi ne uvredim njihovo „dostojanstvo“. U srcu se uvek plašim da će se ovi nečisti duhovi ponašati nesmotreno, tako da se uvek molim Bogu da Me zaštiti. Svaki način nenormalnog odnosa očigledan je među nama i, dok sve to gledam, u Mom srcu je mržnja, jer među sobom, ljudi se uvek bave ljudskim „poslom“, i nikada ne odvoje bilo kakvu misao za Boga. Do srži prezirem njihovo ponašanje. Ono što se može videti u ljudima u kontinentalnoj Kini nije ništa drugo do iskvarena sotonska narav, tako da je u Božjem delu u ovim ljudima gotovo nemoguće pronaći bilo šta vredno; sav posao obavlja Sveti Duh, samo što on više dotiče ljude i deluje u njima. Gotovo je nemoguće iskoristiti te ljude; to jest, delo Svetog Duha koje dotiče ljude ne može se izvršiti uz istovremenu saradnju ljudi. Sveti Duh neumorno radi da dotakne ljude, ali čak i tako, ljudi ostaju tupi i bezosećajni, i nemaju predstavu šta je to što Bog čini. Dakle, Božje delo u kontinentalnoj Kini uporedivo je sa Njegovim delom stvaranja neba i zemlje. On čini da se svi ljudi ponovo rađaju, i menja sve u vezi sa njima, jer u njima nema ničeg vrednog. To je tako tužno. Često se, žalostan, molim za ove ljude: „Bože, neka se Tvoja velika moć otkrije u ovim ljudima, tako da ih Tvoj Duh može u mnogome dodirnuti i tako da se ovi glupi i tupi paćenici mogu probuditi, da više ne budu u letargičnom snu i da ugledaju dan Tvoje slave.“ Pomolimo se svi pred Bogom i recimo: O, Bože! Još se jednom smiluj na nas i brini o nama kako bi se naša srca u potpunosti okrenula Tebi i da bismo mogli da pobegnemo iz ove prljave zemlje, da ustanemo i dovršimo ono što si nam poverio. Nadam se da će nas Bog još jednom dodirnuti da bismo stekli Njegovo prosvećenje, i nadam se da će nam se On smilovati da bi naša srca mogla postepeno da Mu se okrenu i da nas On zadobije. To je želja koja nam je zajednička.

Put kojim hodamo, u potpunosti je odredio Bog. Ukratko, verujem da ću sigurno ići ovim putem do samog kraja, jer Mi se Bog uvek osmehuje i čini Mi se kao da Me uvek vodi Njegova ruka. Stoga Moje srce nije uprljano bilo čime drugim, i tako sam uvek svestan Božjeg dela. Svom Svojom snagom i predanošću, Ja obavljam sve što Mi Bog naloži i nikada se ne mešam u zadatke koji Mi nisu povereni, niti Me zanima ko je te zadatke dobio – jer verujem da svaka osoba mora da ide svojim putem, i da se ne meša u tuđe puteve. Tako ja to vidim. Možda je ovo zbog Moje ličnosti, ali nadam se da Moja braća i sestre razumeju i da Mi opraštaju jer se nikada ne usuđujem da idem protiv odluka Svog Oca. Ne usuđujem se da prkosim volji Neba. Da li si zaboravio da se „volji Nebeskoj ne može prkositi“? Neki ljudi možda misle da sam egocentričan, ali Ja verujem da sam došao samo da izvršim jedan deo Božjeg dela upravljanja. Nisam došao da se mešam u međuljudske odnose; nikada neću naučiti kako da se dobro slažem sa drugima. U Božjem nalogu, međutim, imam Božje vođstvo i imam veru i upornost da sprovedem ovo delo do kraja. Možda sam previše „egocentričan“, ali nadam se da će svako preuzeti na sebe da pokuša da oseti pravednu i nesebičnu Božju ljubav i da pokuša da sarađuje sa Bogom. Ne čekajte drugi dolazak Božjeg veličanstva; to nije dobro ni za koga. Uvek mislim da bi trebalo da razmotrimo sledeće: „Moramo učiniti sve što je u našoj moći da bismo zadovoljili Boga. Božji nalog svakome od nas je drugačiji;

kako da ga ispunimo?“ Moraš da shvatiš kojim putem ideš – to mora da ti bude jasno. Kad već svi želite da zadovoljite Boga, zašto Mu se ne predate? Kada sam se prvi put molio Bogu, predao sam Mu celo Svoje srce. Ljude oko Mene – roditelje, sestre, braću i kolege – sve sam potisnuo u dno Svojih misli onim što sam odlučio; za Mene je to bilo kao da više ne postoje. Jer je Moj um uvek bio usmeren ka Bogu, ka Božjim rečima ili Njegovoj mudrosti; te stvari su uvek bile u Mom srcu i zauzele su najdragocenije mesto u njemu. Dakle, za ljude koji su prepuni životne filozofije, Ja sam neko ko je hladnokrvan i bezosećajan. Način na koji se predstavljam, kako obavljam stvari, svaki Moj pokret, sve to izaziva bol u njihovim srcima. Čudno Me gledaju, kao da sam neka nerešiva zagonetka. U njihovim umovima, oni tajno odmeravaju Moju ličnost, ne znajući šta ću sledeće obaviti. Kako bi bilo šta što oni učine moglo da Mi stane na put? Možda su zavidni, ili zgroženi, ili se rugaju; bez obzira na sve, molim se pred Bogom kao da osećam veliku glad i žeđ, kao da smo samo On i ja u istom svetu, i da nema nikoga drugog. Sile spoljašnjeg sveta stalno se gomilaju tik oko Mene – ali isto tako javlja se i osećaj da Me je Bog dodirnuo. Zatečen u ovoj nedoumici, poklonio sam se Bogu: „O, Bože! Kako mogu da ne budem raspoložen prema Tvojoj volji? Tvoje oči Me gledaju kao časnog, kao suvo zlato, ali Ja ne uspevam da pobegnem od sila tame. Ja bih patio za Tebe celog Svog života, od Tvog dela bih učinio Svoje životno zanimanje, i preklinjem Te da Mi daš odgovarajuće mesto za odmor da Ti se posvetim. O, Bože! Želim da Ti se predam. Ti dobro poznaješ slabost čovekovu, zašto se onda kriješ od Mene?“ Baš tada sam se osetio kao da sam planinski ljiljan, čiji je potpuno nepoznati miris povetarac razneo. Nebo je, međutim, plakalo, i Moje srce je nastavilo da plače; osećao sam kao da Mi je još veći bol u srcu. Sve sile i ograničenja čoveka – bili su poput grmljavine iz vedrog neba. Ko bi razumeo Moje srce? Iznova sam stao pred Boga, i rekao: „O, Bože! Zar nema načina da se Tvoje delo obavi u ovoj zemlji prljavštine? Zašto drugi ne bi mogli da budu svesni Tvog srca u udobnom okruženju punom podrške u kojem nema progona? Želim da raširim svoja krila, ali zašto je tako teško odleteti? Zar ne odobravaš?“ Danima sam plakao zbog ovoga, ali sam uvek verovao da će Bog doneti utehu Mom žalosnom srcu. Niko nikada nije razumeo Moje uzbuđenje. Možda je to neposredan uticaj Boga – uvek sam u Sebi osećao žar za Njegovim delom, toliko da sam jedva uspevao da dišem. Do današnjeg dana, još uvek se molim i kažem: „O, Bože! Ako je takva volja Tvoja, vodi Me da obavim još veće Tvoje delo kako bi se proširilo po čitavoj vaseljeni i prikazalo svakoj naciji i veroispovesti, tako da malo mira dođe u Moje srce i tako da za Tebe mogu da živim na mirnom mestu, da mogu da delam za Tebe bez ometanja i da, mirnog srca, mogu celog života da Ti služim.“ To je želja Mog srca. Možda će braća i sestre reći da sam arogantan i uobražen; i Ja to uviđam, jer činjenica je da su mladi ljudi arogantni. Stoga govorim kako stvari zaista stoje, a da se ne suprotstavljam činjenicama. U Meni možeš da vidiš sve osobine ličnosti jedne mlade osobe, ali takođe možeš da vidiš i ono po čemu se razlikujem od drugih mladih ljudi: to su Moja smirenost i tišina. Ne koristim to kao argument; verujem da Me Bog poznaje bolje nego što Ja

poznajem sebe. Ovo su reči iz Mog srca, i nadam se da se braća i sestre neće uvrediti. Govorimo o rečima u našem srcu, pogledajmo šta je to za čim svako od nas traga, uporedimo svoja bogoljubiva srca, slušajmo reči koje šapućemo Bogu, pevajmo najlepše pesme u svojim srcima, i dajmo glas ponosu u svojim srcima, da bi naši životi postali lepši. Zaboravite prošlost i zagledajte se u budućnost. Bog će nam otvoriti put!

Put… (7)

Kroz praktična iskustva vidimo da nam se mnogo puta desilo da nam je Bog lično otvorio put, kako bi put pod našim nogama bio čvršći i stvarniji. Jer ovo je put koji nam Bog otvara od pamtiveka i koji je naša generacija nasledila nakon više desetina hiljada godina. Stoga smo mi nastavili putem kojim su naši preci išli, ali nisu stigli do kraja. Bog nas je izabrao da pređemo njegov poslednji deo. Dakle, ovaj put je Bog pripremio samo za nas i, bilo da smo blagosloveni ili pogođeni nedaćama, niko drugi ne može ići ovim putem. Dopustite mi da ovome dodam Svoj uvid: ne pomišljajte da pobegnete negde drugde ili da pronađete drugi put, i nemojte da žudite za statusom, niti da pokušavate da uspostavite sopstveno carstvo – sve su to fantazije. Možda imate određene predrasude o Mojim rečima, u kom slučaju vam predlažem da prestanete da budete tako sluđeni. Bolje bi vam bilo da malo više razmišljate o ovome; ne pokušavajte da budete pametni i ne brkajte dobro i loše. Zažalićete kada se Božji plan ostvari. Kada nastupi carstvo Božje, sve nacije na zemlji će biti razbijene u paramparčad. Tada ćeš videti da su tvoji planovi takođe uništeni, da će oni koji su grđeni biti razbijeni i time će Bog u potpunosti ispoljiti Svoju narav. Mislim da, pošto su Mi ove stvari tako jasne, Ja treba tebi da ih saopštim, kako Me ne bi kasnije krivio. To što smo bili u stanju da hodamo ovim putem sve do danas odredio je Bog, zato nemoj misliti da si nešto posebno, niti da nemaš sreće – niko ne može da iznese tvrdnje u vezi sa Božjim trenutnim delom sem ako nije razbijen na komade. Prosvećen sam Božjim delom: bez obzira na sve, Bog će upotpuniti ovu grupu ljudi, Njegovo delo se nikada više neće promeniti, On će ovu grupu ljudi odvesti do kraja puta i završiti Svoje delo na zemlji. To svi treba da shvatimo. Većina ljudi voli da „gleda napred“ i toj navici nema kraja. Niko od njih ne razume Božju volju danas i zato svi razmišljaju o bekstvu. Oni su kao odbegli konji koji samo žele da lutaju divljinom; malo ko želi da se skrasi u dobroj zemlji hananskoj, da traži put ljudskog života. Kada uđu u zemlju u kojoj teku med i mleko, a ipak u njoj ne uživaju, šta onda ljudi hoće? Istini za volju, iza dobre zemlje hananske nalazi se samo divljina. Čak i kada ljudi stignu na mesto počinka, oni nisu u stanju da obavljaju svoje dužnosti; zar oni nisu naprosto bludnici? Ako propustiš priliku da te Bog usavrši ovde, žalićeš do kraja života, tvoje kajanje će biti beskrajno. Bićeš kao Mojsije, koji je video zemlju hanansku, ali nije mogao da uživa u njoj, stisnutih pesnica, na samrti pun kajanja – zar ne misliš da je to sramota? Zar ne misliš da je neprijatno da te drugi ismevaju? Da li si spreman da te drugi ponižavaju? Zar ne želiš da učiniš dobro

sebi? Zar ne želiš da budeš častan i čestit čovek koga je Bog usavršio? Da li zaista ničemu ne težiš? Kad već nisi voljan da kreneš nekim drugim putevima, zar ne želiš da ideš putem koji ti je Bog odredio? Da li se usuđuješ da se usprotiviš volji Neba? Bez obzira na to kolika je tvoja „veština“, možeš li zaista da uvrediš Nebo? Verujem da nam je bolje da pokušamo da dobro upoznamo sami sebe. Kad jedna Božja reč može da promeni nebo i zemlju, šta onda jedna slabašna sitna osoba može da predstavlja u Božjim očima?

Kroz Svoja vlastita iskustva sam video da što se više suprotstavljaš Bogu, to će više Bog pokazati Svoju veličanstvenu narav, a teža će biti grdnja koju ti On „poslužuje“; što Ga više slušaš, to će te više voleti i štititi. Božja narav je kao instrument za kažnjavanje: ako slušaš, bićeš bezbedan i zdrav; ako ne slušaš – ako se uvek hvališeš i uvek nešto smeraš – Božja narav se odmah menja. On je kao sunce po oblačnom danu; sakriće se od tebe i pokazaće ti Svoj gnev. Takva je i Njegova narav, kao junsko vreme, kada je nebo vedro kilometrima unaokolo, a more je mirno, bez talasa, sve dok se morska struja iznenada ne ubrza, i more se ne zatalasa. Zar se usuđuješ da budeš tako bezobziran pred ovakvom Božjom naravi? Većinom ste, braćo i sestre, iz iskustva videli da ste puni vere kada Sveti Duh deluje na svetlosti dana – ali onda, iz vedra neba, Božji Duh te iznenada napušta, a ti si toliko potresen da provodiš besane noći, bacajući se u potragu za pravcem u kojem je Njegov Duh nestao. Šta god da radiš, ne možeš da pronađeš gde je Njegov Duh nestao – ali onda, iz vedra neba, On ti se ponovo javlja i ti se uzbudiš kao što se Petar uzbudio kada je iznenada ponovo ugledao svog Gospoda Isusa; toliko si uzbuđen da ti dođe da vrištiš. Da li si zaista zaboravio na to, nakon što si toliko puta to doživeo? Gospod Isus Hristos, koji se ovaplotio, koji je bio prikovan za krst, a zatim vaskrsao i uzneo se na nebo, uvek ti je skriven neko vreme, a onda ti se pojavi na neko vreme. On ti se otkriva zbog tvoje pravednosti i ljuti se i odlazi od tebe zbog tvoje grešnosti, pa zašto Mu se onda ne moliš više? Zar nisi znao da, posle Duhova, Gospod Isus Hristos ima još jedan nalog na zemlji? Znaš samo za činjenicu da se Gospod Isus Hristos ovaplotio, došao na zemlju i bio prikovan za krst. Nikada nisi shvatio da je Isus u koga si nekada verovao odavno poverio Svoje delo nekom drugom, i da je to odavno obavljeno, tako da je Duh Gospoda Isusa Hrista ponovo došao na zemlju u telesnom obliku da uradi još jedan segment Svog dela. Želeo bih ovde nešto da dodam – uprkos činjenici da ste trenutno u ovom toku, usuđujem se da kažem da malo vas veruje da je ovo upravo ona osoba koju vam je Gospod Isus Hristos podario. Vi znate samo da uživate u Njemu; vi ne priznajete da je Božji Duh ponovo došao na zemlju i ne priznajete da je Bog današnjice isti onaj Isus Hristos od pre više hiljada godina. I zato kažem da svi vi hodate zatvorenih očiju – prihvatate sve što vam se servira – i uopšte to ne shvatate ozbiljno. Zato u Isusa verujete samo na rečima, ali se usuđujete da se otvoreno suprotstavite Onom za koga Bog danas svedoči. Zar nisi bezuman? Bog današnjice ne mari za tvoje greške, On te ne osuđuje. Kažeš da veruješ u Isusa, pa može li tvoj Gospod Isus Hristos da ti oprosti? Da li misliš da je Bog mesto gde možeš da se izduvaš, da lažeš i da obmanjuješ? Kada se tvoj Gospod Isus Hrist ponovo bude otkrio, On će

odrediti da li si pravednik ili grešnik na osnovu toga kako se sada ponašaš. Većina ljudi stekne predstave o onome što Ja nazivam „Svojom braćom i sestrama“ i veruje da će se Božja sredstva za rad promeniti. Zar takvi ljudi ne traže smrt? Da li Bog može da svedoči o Sotoni kao o Samom Bogu? Zar time ne osuđuješ Boga? Da li veruješ da bilo ko može da postane Sam Bog? Da si zaista to znao, onda ne bi stvorio nikakve predstave. U Bibliji se nalazi sledeći odlomak: sve je za Njega i sve je od Njega. On će uvesti mnoge sinove u slavu i On je naš Kapetan… Zato Ga nije sramota da nas naziva braćom. Ti možeš lako da izgovoriš ove reči napamet, a da ne razumeš šta one zapravo znače. Zar ne veruješ u Boga dok žmuriš?

Verujem da je naša generacija blagoslovena zato što može da krene putem koji prethodne generacije nisu završile i da ponovo ugleda pojavljivanje Boga posle nekoliko hiljada godina – Boga koji je među nama i obiluje svime. Ti nikada nisi mogao da zamisliš da ćeš ići ovim putem – da li si sposoban za tako nešto? Ovaj put Sveti Duh neposredno usmerava, usmerava ga sedmostruko pojačani Duh Gospoda Isusa Hrista i to je put koji ti je otvorio Bog današnjice. Čak ni u svojim najluđim snovima nisi mogao da zamisliš da će se Isus od pre nekoliko hiljada godina ponovo pojaviti pred tobom. Zar ne osećaš zadovoljstvo? Ko je u stanju da se suoči sa Bogom? Često se molim da naša grupa primi veće blagoslove od Boga, da nam Bog bude naklonjen i da nas zadobije, ali se bezbroj puta desilo da prolijem gorke suze za nas, tražeći da nas Bog prosveti, da bismo mogli da vidimo veća otkrivenja. Kada vidim ljude koji stalno pokušavaju da prevare Boga i nikada ne teže ničemu, ili druge koji se bave telom ili teže sopstvenim interesima i reputaciji da bi bili u centru pažnje, kako da ne osetim veliki bol u Svom srcu? Kako ljudi mogu da budu tako bezosećajni? Da li Moje delo zaista nije imalo nikakvo dejstvo? Kada bi tvoja deca bila buntovna i kada ne bi pokazivala poštovanje prema tebi, kada ne bi imali savesti, kada bi brinuli samo o sebi i nikada ne uvažavali tvoja osećanja, kada bi te izbacili iz kuće kada odrastu, kako bi se ti tada osećao? Zar ti ne bi potekle suze niz lice dok bi se prisećao krvi, znoja i žrtvi koje si podneo da bi tu decu podigao? Zato sam se bezbroj puta molio Bogu i rekao: „Dragi Bože! Samo Ti znaš da li Ja nosim breme Tvog dela. Tamo gde Moje aktivnosti nisu u skladu sa Tvojom voljom, Ti Me dovedi u red, usavrši Me i učini Me svesnim. Moj jedini zahtev od Tebe jeste da više dodirneš ove ljude, tako da uskoro možeš da stekneš slavu i da ih zadobiješ, tako da Tvoje delo može da ostvari Tvoju volju i da Tvoj plan može da bude dovršen ranije.“ Bog ne želi da osvoji ljude kroz grdnju, ne želi da uvek mora da vodi ljude za ruku. On želi da ljudi slušaju Njegove reči, da rade disciplinovano i da kroz to zadovoljavaju Njegovu volju. Ali ljudi nemaju stida i stalno se bune protiv Njega. Verujem da je najbolje za nas da pronađemo najjednostavniji način da mu udovoljimo, to jest da se pokoravamo svim Njegovim uredbama. Ako to zaista možeš da postigneš, bićeš usavršen. Zar to nije nešto što je lako i što pruža radost? Idi putem kojim treba da ideš; ne obraćaj pažnju na ono što drugi govore, i ne razmišljaj previše. Da li su tvoja budućnost i tvoja sudbina u tvojim rukama? Ti uvek pokušavaš da pobegneš, želeći da ideš svetovnim putem – ali zašto ne možeš

da izađeš? Zašto se kolebaš na raskrsnici dugi niz godina i onda ponovo biraš ovaj put? Nakon mnogo godina lutanja, zašto si se sada vratio u ovu kuću uprkos samom sebi? Da li to zavisi od tebe? Za one od vas koji su u ovom toku, ako Mi ne verujete, čujte ovo: ako planiraš da odeš, vidi da li ti Bog dozvoljava, vidi kako te Sveti Duh dodiruje – doživi to sam. Iskreno govoreći, čak i ako te je zatekla nedaća, moraš je podneti u ovom toku, a ako patiš, moraš da patiš ovde, danas; ne možeš da odeš negde drugde. Da li ti je to jasno? Gde bi otišao? Ovo je Božja upravna odluka. Da li misliš da to što je Bog izabrao ovu grupu ljudi nema smisla? U Svom današnjem delu, Bog se ne ljuti lako – ali ako ljudi pokušaju da poremete Njegov plan, Njegovo lice se odmah menja, prelazi iz vedrog u natmureno. Zato vam savetujem da se smirite i pokorite Božjim planovima i dopustite mu da vas upotpuni. Pametni su samo oni ljudi koji tako postupe.

Put… (8)

Nije prošlo tek dan ili dva otkad je Bog došao na zemlju da bude u dodiru sa ljudskim rodom i da živi s ljudima. Možda tokom ovog vremena ljudi uspeju da saznaju mnogo o Bogu, možda će imati više prilike da shvate kako se služi Bogu i da postanu iskusni u svom verovanju u Boga. U svakom slučaju, ljudi više ili manje razumeju Božju narav, i oni svoju narav takođe ispoljavaju na sijaset načina. Po mom viđenju, različita ispoljavanja ljudi dovoljna su da ih Bog koristi kao uzorke, a njihove mentalne aktivnosti dovoljne su da ih On koristi kao osnovu. To bi mogao da bude vid saradnje između čoveka i Boga, jedan od onih kojih čovek nije svestan i koji ovaj performans u Božjoj režiji čini veoma vitalnim i životnim. Obraćam se Svojoj braći i sestrama kao glavni režiser ove drame – svako od nas pojedinačno može kasnije, kada odglumi, da preispita svoje misli i osećanja i da porazgovara o tome kako svi doživljavamo svoj život u okviru ove drame. Takođe možemo da imamo jednu potpuno novu vrstu okupljanja na kojem ćemo otvoriti svoja srca, razgovarati o svojim nastupima i shvatiti da Bog svakog pojedinca vodi ka sledećem nastupu, u kojem će biti u stanju da izrazi viši nivo svoje umetnosti, u kojem će svako odigrati sopstvenu ulogu na najbolji mogući način, a da pritom ne razočara Boga. Nadam se da će Moja braća i sestre ovo shvatiti ozbiljno. Niko ne treba da se ophodi olako prema tome, jer odigrati neku ulogu dobro ne postiže se za dan ili dva; neophodno je da iskusimo život, da na duži rok uronimo dublje u naše prave živote i da steknemo praktično iskustvo različitih vrsta života. Tek tada možemo da se popnemo na scenu. Pun sam nade za Svoju braću i sestre. Verujem da nećete postati malodušni i obeshrabreni, da ćete, bez obzira na to šta Bog učini, biti kao kotao na vatri: nikada mlaki, već uporni do samog kraja, sve dok se Božje delo u potpunosti ne otkrije, sve dok drama koju Bog režira ne stigne do svog konačnog kraja. Ne tražim ništa drugo od vas, samo se nadam da ćete istrajati, da nećete biti nestrpljivi da vidite rezultate, da ćete sarađivati sa Mnom tako da delo koje treba da obavim bude dobro obavljeno i da

niko ne izaziva prekide ili ometanja. Kada se ovaj segment dela završi, Bog će vam sve otkriti. Kada se Moje delo završi, izložiću vaše zasluge pred Bogom, sve ću Mu ispričati. Zar nije bolje tako? Pomažemo jedni drugima da ostvarimo sopstvene ciljeve – zar to nije savršeno rešenje za sve? Sada su vremena teška, ona koja zahtevaju od vas da platite cenu. Nadam se da nikome od vas ne smeta to što sam Ja sada režiser. Takvo je delo koje obavljam. Možda ću se jednog dana prebaciti u prikladniju „radnu jedinicu“ i više vam neću otežavati život. Pokazaću vam sve što želite da vidite i dozvoliću vam da čujete šta god želite. Ali ne sada. Današnje delo je ovo delo, i ne mogu vam dati potpunu slobodu i dozvoliti da činite šta god vam je volja. To bi otežalo Moje delo; da budem iskren, ne bi donelo nikakve plodove i ne bi vam bilo od koristi. Zato vi danas morate da trpite „nepravdu“. Kada dođe dan u kojem će ova etapa Mog dela biti upotpunjena, biću slobodan, neću više nositi tako teško breme i prihvatiću sve što budete tražili od Mene; dokle god je od koristi za vaše živote, Ja ću vam ispuniti ono što budete tražili. Danas snosim veliku odgovornost. Ne mogu ići protiv zapovesti Boga Oca, niti mogu da prekidam planove Svog dela. Ne mogu da upravljam Svojim ličnim pitanjima kroz Svoja poslovna pitanja – nadam se da Me razumete i da Mi opraštate, jer sve što radim u skladu je sa željama Boga Oca; Ja radim sve što Mi On naloži, ma šta bilo to što On želi, a Ja ne želim da izazovem Njegovu ljutnju, niti gnev. Radim samo ono što treba da radim. Zato, u ime Boga Oca, savetujem vam da izdržite još malo. Niko ne treba da se brine. Kada budem završio ono što treba da obavim, moći ćete da činite šta god vam je volja i da vidite šta god vam je volja – ali Ja moram da dovršim delo koje moram da obavim.

U ovoj etapi dela od nas se zahtevaju najveća moguća vera i ljubav. Možemo da posrnemo pri najmanjoj nepažnji, jer se ova etapa dela razlikuje od svih prethodnih: ono što Bog usavršava jeste vera čovečanstva, koja niti je vidljiva niti opipljiva. Ono što Bog radi jeste pretvaranje reči u veru, u ljubav i život. Ljudi moraju da stignu do nivoa na kojem su pretrpeli stotine oplemenjivanja i na kojem poseduju veru veću od Jovove. Oni moraju da podnesu neverovatnu patnju i sve vrste mučenja, a da nikada ne napuste Boga. Kada budu bili poslušni do smrti, i kada budu imali veliku veru u Boga, onda će ova etapa Božjeg dela biti upotpunjena. Ovo je delo koje sam preuzeo na Sebe, pa se nadam da će Moja braća i sestre biti u stanju da razumeju Moju situaciju i da neće tražiti ništa drugo od Mene. Bog Otac to zahteva od Mene i ne mogu pobeći od te stvarnosti; moram da obavim delo koje treba da obavim. Nadam se samo da ne koristite nategnute argumente i izopačenu logiku, da ste pronicljiviji i da ne posmatrate stvari odveć jednostavno. Vaše razmišljanje je previše detinjasto, previše naivno. Božje delo nije tako jednostavno kao što možda mislite, On ne radi samo ono što želi; kada bi to učinio, Njegov plan bi bio upropašten. Zar vam se ne čini da je tako? Ja obavljam Božje delo. Ja ne obavljam samo čudne poslove za ljude, ne radim šta god mi padne na pamet, niti lično odlučujem da li nešto da radim ili ne. Danas stvari nisu baš tako jednostavne. Mene je Otac poslao da budem režiser – da li mislite da sam Ja to smislio i izabrao? Čovekove ideje često naginju ka tome da prekidaju Božje delo, i zato se dešava da se, nakon

jednog perioda Mog delanja, pojave mnogi zahtevi ljudi koje nisam u stanju da ispunim, te ljudi menjaju svoje mišljenje o Meni. Svima vama ove vaše ideje moraju da budu jasne; neću se baviti njima pojedinačno, mogu samo da objasnim delo koje obavljam. Moja osećanja uopšte nisu time povređena. Kada to jednom shvatite, možete da ga posmatrate kako god želite. Neću da iznosim nikakve primedbe, jer tako Bog dela; nisam u obavezi da sve objasnim. Upravo sam došao da izvedem delo reči, da delam i da pustim da se ova drama odigra kuda je reči vode. Ne treba da govorim ni o čemu drugom, niti bih mogao da činim bilo šta drugo. Objasnio sam sve što imam da kažem, ne zanima Me šta mislite, i nije Mi važno. Ali ipak bih želeo da vas podsetim da Božje delo nije tako jednostavno kao što vi zamišljate. Što je ono manje usklađeno sa ljudskim predstavama, dublji je njegov značaj; a što se više usklađuje sa ljudskim predstavama, manje je vredno, odnosno, u većoj meri mu nedostaje pravi značaj. Razmotrite ove reči pažljivo – to je sve što ću reći o tome. Vi sami možete da analizirate ostalo. Neću da objašnjavam.

Ljudi zamišljaju da Bog obavlja stvari na određeni način, ali u poslednjih otprilike godinu dana, da li je ono što smo videli i doživeli od Božjeg dela zaista bilo u skladu sa ljudskim predstavama? Od stvaranja sveta do danas, nijedna osoba nije bila u stanju da dokuči etape niti pravila Božjeg dela. Ako mogu, zašto ti verski poglavari ne shvataju da je to način na koji Bog funkcioniše danas? Zašto tako malo ljudi shvata stvarnost današnjice? Iz toga se vidi da niko ne razume Božje delo. Ljudi moraju da deluju samo po uputstvu Njegovog Duha; oni ne smeju kruto da primenjuju pravila na Njegovo delo. Ako uzmeš Isusov lik i delo, i uporediš ga sa trenutnim Božjim delom, to bi bilo kao da Jevreji pokušavaju da izjednače Isusa sa Jahveom. Zar nećeš biti na gubitku ako to budeš činio? Čak ni Isus nije znao šta će biti Božje delo u poslednjim danima; sve što je znao bilo je da treba da obavi delo raspeća. Kako su onda drugi mogli da znaju? Kako su mogli da znaju šta će Bog da uradi u budućnosti? Kako je Bog mogao da otkrije Svoj plan ljudskim bićima koja su bila opsednuta Sotonom? Zar to nije bezumno? Bog traži od tebe da znaš i razumeš Njegovu volju. On ne traži da razmišljaš o Njegovom budućem delu. Potrebno je samo da se brinemo o veri u Boga, da delujemo u skladu s Njegovim uputstvima, da budemo pragmatični u svom suočavanju sa stvarnim teškoćama, da ne otežavamo stvari Bogu, i da Mu ne stvaramo nevolje. Trebalo bi da radimo ono što treba da radimo; sve dok možemo da budemo u Božjem sadašnjem delu, to je dovoljno! Takav je put kojim vas vodim. Ako se usredsredimo samo na to da idemo napred, Bog neće kinjiti nijednog od nas. Tokom ove protekle godine vaših izvanrednih iskustava, zadobili ste mnogo stvari; verujem da vam to neće teško pasti. Put kojim vas vodim je Moje delo i Moja misija, a Bog ga je odavno odredio, tako da smo bili predodređeni da danas stignemo dovde. Činjenica da smo uspeli to da uradimo je naš veliki blagoslov i, mada to nije bio lak put, naše prijateljstvo je večno i prenosiće se kroz vekove. Bilo da se slavilo i smejalo ili tugovalo i plakalo, neka sve to ostane u lepoj uspomeni! Možda ste svesni da su dani Mog dela odbrojani. Imam mnogo projekata vezanih za delo i ne mogu često da vas pratim. Nadam se da možete da Me razumete – jer se naše prvobitno prijateljstvo nije promenilo. Možda

ću se jednog dana ponovo pojaviti pred vama, i nadam se da Mi nećete otežati stvari. Uostalom, Ja sam drugačiji od vas. Putujem svuda zbog posla i život Mi ne protiče u dokoličenju po hotelima. Bez obzira na to kako ste, Ja samo radim ono što treba da radim. Nadam se da će stvari koje smo delili u prošlosti postati cvet našeg prijateljstva.

Može se reći da sam Ja otvorio ovaj put, pa, bio on gorak ili sladak, ja sam pokazivao pravac. To što smo stigli do današnjice zasluga je blagodati Božje. Možda ima onih koji Mi zahvaljuju, a možda ima i onih koji se žale na Mene – ali ništa od toga nije važno. Samo želim da vidim da je ono što treba da se postigne u ovoj grupi ljudi postignuto. To je nešto što treba proslaviti. Dakle, ne zameram onima koji se žale na Mene; sve što želim jeste da završim Svoje delo što je brže moguće kako bi Božje srce uskoro moglo da se odmori. Tada više neću nositi nikakvo teško breme, i neće biti nikakvih briga u Božjem srcu. Da li ste spremni da poboljšate svoj doprinos? Nije li bolji cilj da dobro obavljamo Božje delo? U ovom razdoblju, pravično je reći da smo pretrpeli bezbrojne teškoće i iskusili svaku vrstu radosti i tuge. Sve u svemu, učinak svakog od vas u osnovi je doprineo uspehu. Možda će se u budućnosti od vas zahtevati da obavite bolji posao, ali ne zadržavajte se razmišljajući o Meni; samo uradite ono što treba da uradite. Moj zadatak je gotovo obavljen; nadam se da ćete ostati odani u svakom trenutku, i da nećete biti nostalgični za Mojim delom. Trebalo bi da znate da sam došao samo da završim jednu etapu dela, a svakako ne da obavim čitavo Božje delo. Vama to mora biti jasno i ne treba da imate druge ideje o tome. Božje delo zahteva mnogo više sredstava da se upotpuni; ne možete se uvek oslanjati na Mene. Možda ste već shvatili da sam došao da obavim samo jedan segment dela, onaj koji ne predstavlja ni Jahvea ni Isusa; Božje delo je podeljeno na mnogo etapa, tako da ne smete biti previše kruti. Dok Ja delam, vi morate da Me slušate. U svakom dobu, Božje delo se menja; nije sve po istom kalupu, i nije uvek ista pesma. U svakoj etapi, Njegov rad priliči dobu i menja se jer doba nije isto. I tako, pošto ste rođeni u ovom dobu, morate jesti i piti reči Božje, i čitati ove reči. Može doći dan kada će se Moje delo promeniti, i u tom slučaju ćete morati da nastavite dalje onako kako treba; Božje delo ne može biti pogrešno. Ne obraćajte pažnju na to kako se spoljašnji svet menja; Bog ne greši i Njegovo delo ne može biti pogrešno. Jedino što ponekad Njegovo staro delo ističe i počinje Njegovo novo delo. To, međutim, ne znači da je zbog toga što je novo delo stiglo, staro delo pogrešno. To je zabluda! Za Božje delo se ne može reći da je ispravno ili pogrešno, može se reći samo da je ranije ili kasnije. Ovo je vodič za ljudsku veru u Boga i prema njemu se ne sme ophoditi olako.

Kojeg stanovišta treba da se drže vernici

Šta je to čovek zadobio otkad je počeo da veruje u Boga? Šta si ti spoznao o Bogu? Koliko si se promenio zbog svoje vere u Boga? Svi vi danas znate da svrha čovekove vere u Boga nije samo spasenje duše i dobrobit tela, niti je to obogaćenje čovekovog

života kroz ljubav prema Bogu i tome slično. Kako stvari stoje, ako Boga voliš samo zarad dobrobiti tela ili trenutnog zadovoljstva, onda je ljubav koju tražiš ipak onečišćena i nije Bogu ugodna, čak i ako ona naposletku dostigne vrhunac i ako ti ništa više od toga ne tražiš. Oni koji bi da svojom ljubavlju prema Bogu obogate svoje bledo bivstvovanje i ispune prazninu u svom srcu, pripadaju onoj vrsti ljudi koja pohlepno teži lagodnom životu, a ne onoj koja iskreno traži da voli Boga. Takva je ljubav usiljena; ona je zapravo potraga za mentalnim zadovoljenjem i Bogu je krajnje nepotrebna. Kakva je, dakle, tvoja ljubav? Zbog čega ti voliš Boga? Koliko u tebi, ovoga trena, ima prave ljubavi prema Bogu? Ogromna većina vas Boga voli na maločas pomenuti način. Takva ljubav samo održava postojeće stanje; ona ne može postati nepromenljiva, niti se može ukoreniti u čoveku. Ta vrsta ljubavi je kao cvet koji procveta i uvene, a da se iz njega ne izrodi plod. Drugim rečima, ako nema nikoga ko bi te, nakon što si Boga jednom zavoleo na takav način, poveo putem koji se pruža pred tobom, zasigurno ćeš se srušiti. Ako si u stanju da Boga voliš samo u vreme ljubavi prema Bogu, dok nakon toga tvoja životna dispozicija ostaje nepromenjena, ti onda nećeš moći da pobegneš od uticaja tame koji se nad tobom nadvija, niti da se oslobodiš Sotoninih okova i njegovog lukavstva. Bog nijednog takvog čoveka ne može u potpunosti da zadobije; njegov će duh, duša i telo naposletku ipak pripasti Sotoni. Oko toga ne može biti nikakve sumnje. Svi oni koje Bog ne može u potpunosti da zadobije vratiće se na svoje prvobitno mesto, u naručje Sotone, i stropoštaće se u jezero ognja i sumpora kako bi prihvatili sledeći korak Božje kazne. Oni koje je Bog zadobio jesu oni koji napuštaju Sotonu i beže od njegove vlasti. Oni se zvanično ubrajaju među narod carstva. Upravo na taj način i nastaje narod carstva. Želiš li da postaneš jedna takva osoba? Želiš li da te Bog zadobije? Želiš li da pobegneš od Sotonine vlasti i da se vratiš Bogu? Pripadaš li ti sad Sotoni ili se ubrajaš među narod carstva? Ove bi stvari već trebalo da ti budu jasne, bez potrebe za dodatnim objašnjenjima.

U prošlosti su mnogi tragali vođeni divljim ambicijama i predstavama; njihovo je traganje bilo posledica njihovih nadanja. Ostavimo načas ova pitanja po strani; ono što je sada od ključne važnosti jeste pronalaženje načina praktičnog delovanja koji će svakome od vas omogućiti da pred Bogom očuva svoje normalno stanje i da se postepeno oslobodi okova Sotoninog uticaja, kako bi Bog mogao da ga zadobije i kako bi na zemlji proživeo ono što Bog od njega zahteva. Jedino na ovaj način možete ostvariti Božje namere. Mnogi u Boga veruju ne znajući ni šta želi Bog, a šta Sotona. Njihova je vera prepuna nedoumica i oni naprosto idu kud ih život nosi, te stoga nikad nisu živeli normalnim hrišćanskim životom; štaviše, nikad nisu uspostavili normalne odnose s ljudima, a kamoli normalan odnos sa Bogom. Iz ovoga se može videti da postoje brojne čovekove poteškoće i nedostaci, kao i drugi faktori koji mogu da osujete Božju volju. To je dovoljan dokaz da čovek još uvek nije izašao na pravi put vere u Boga, niti je zakoračio u stvarno iskustvo ljudskog života. Šta se zapravo podrazumeva pod izlaskom na pravi put vere u Boga? Izaći na pravi put znači da svoje srce možeš u svakom trenutku da

stišaš pred Bogom i da uživaš u normalnom zajedništvu s Njim, te da postepeno uviđaš šta je to što čoveku nedostaje i da polako stičeš sve dublje znanje o Bogu. Na taj način, tvoj duh svakodnevno stiče nove uvide i novo prosvećenje; tvoja čežnja raste, tražiš da zakoračiš u istinu, a svakog te dana obasjava novo svetlo i ti stičeš novo razumevanje. Tim se putem postepeno oslobađaš uticaja Sotone i napreduješ u životu. Takvi su ljudi izašli na pravi put. Oceni svoja stvarna iskustva i analiziraj put kojim si tragao u svojoj veri: kad sve to uporediš s onim što sam maločas opisao, smatraš li da ideš pravim putem? Po kojim si se pitanjima oslobodio Sotoninih okova i njegovog uticaja? Ako tek treba da izađeš na pravi put, to znači da tvoje veze sa Sotonom još uvek nisu prekinute. Da li će te, u tom slučaju, tvoje traženje da voliš Boga povesti ka ljubavi koja je autentična, odlučna i čista? Kažeš da je tvoja ljubav prema Bogu nepokolebljiva i iskrena, a ipak se još uvek nisi oslobodio Sotoninih okova. Zar time ne pokušavaš da nasankaš Boga? Ako želiš da dostigneš stanje u kojem tvoja ljubav prema Bogu neće biti onečišćena, ako želiš da te Bog u celosti zadobije i da se ubrojiš među narod carstva, najpre moraš da izađeš na pravi put vere u Boga.

O koracima Božjeg dela

Spolja gledano, izgleda kao da su koraci sadašnjeg Božjeg dela već završeni i da je čovek već iskusio sud, grdnju, zanos i oplemenjivanje Božjih reči i da je prošao kroz takve korake kao što su kušnja služitelja, oplemenjivanje perioda grdnje, kušnja smrti, kušnja osujećenja i perioda izražavanja ljubavi prema Bogu. Ipak, uprkos tome što prolaze kroz velike teškoće kod svakog od ovih koraka, ljudi ne uspevaju da spoznaju Božju volju. Razmotrite kušnju služitelja, na primer: još uvek im je nejasno šta su dobili, šta su uspeli da spoznaju i kakav efekat je Bog želeo da postigne. Kada uzmemo u obzir brzinu kojom se odvija Božje delo, čovek izgleda krajnje nesposoban da održi korak sa današnjim tempom. Može se videti da Bog najpre otkriva ove korake Svog dela čoveku i da umesto da u bilo kom od koraka nužno postigne nivo koji je čoveku zamisliv, On razjašnjava neko pitanje. Da bi Bog nekoga usavršio tako da ga zaista može zadobiti, On mora da izvrši sve gore navedene korake. Cilj ovog dela je da pokaže koje korake Bog mora da preduzme da bi usavršio grupu ljudi. Dakle, gledajući spolja, koraci Božjeg dela su završeni – ali u suštini, On je tek počeo zvanično da usavršava čovečanstvo. Ljudi treba da budu načisto u vezi sa ovim: koraci Njegovog dela su završeni, ali sâmo delo nije došlo do okončanja. Ipak, u svojim predstavama, ljudi veruju da su svi koraci Božjeg dela otkriveni čoveku, tako da nema sumnje da je Božje delo završeno. Ovakav način gledanja na stvari je potpuno pogrešan. Božje delo je u suprotnosti sa predstavama o čoveku i uzvraća udarac takvim predstavama u svakom pogledu; koraci Božjeg dela se naročito kose sa predstavama o čoveku. Sve ovo pokazuje mudrost Božju. Može se videti da predstave o čoveku u svakom navratu izazivaju razdor, a Bog

uzvraća udarac svemu što čovek zamisli, što postaje očigledno tokom stvarnih iskustava. Svi misle da Bog deluje prebrzo i da se delo Božje završava pre nego što su svesni toga, pre nego što zadobiju ikakvo razumevanje i dok su još uvek u zbrci. Tako je sa svakim korakom Njegovog dela. Većina ljudi veruje da se Bog igra sa ljudima – ali to nije namera Njegovog dela. Njegov metod delovanja je razmišljanje: najpre, brzobaci pogled na cveće dok galopira jašući na konju, zatim zalazi u detalje, a nakon toga potpuno oplemenjuje te detalje – što ljude iznenađuje. Ljudi pokušavaju da zavaraju Boga, misleći da će Bog biti zadovoljan ako samo mogu da prežive dok ne dostignu određenu tačku. U stvarnosti, kako bi Bog uopšte mogao da bude zadovoljan čovekovim pokušajima da preživi? Da bi postigao optimalan efekat, Bog deluje tako što ljude iznenadi, udarivši na njih kada nisu svesni toga; ovo im daje veće znanje o Njegovoj mudrosti i bolje razumevanje Njegove pravednosti, veličanstva i nepovredive naravi.

Danas je Bog zvanično započeo usavršavanje čoveka. Da bi postali savršeni, ljudi moraju da podnesu otkrivenje, sud i grdnju Njegovih reči, moraju iskusiti kušnje i oplemenjivanje Njegovih reči (kao što je kušnja služitelja), i moraju biti u stanju da izdrže kušnju smrti. To znači da usred suda, grdnje i kušnji Božijih, oni koji se istinski pridržavaju Božje volje u stanju su da hvale Boga iz dubine svog srca i da potpuno poslušaju Boga i odreknu se sebe, voleći tako Boga srcem koje je iskreno, nepodeljeno i čisto; takva je savršena ličnost i to je upravo delo koje Bog namerava da uradi i delo koje će On izvršiti. Ljudi ne bi trebalo da naprečac donose zaključke o metodi po kojoj Bog deluje. Oni samo treba da tragaju za život-ulaskom. Ovo je od ključne važnosti. Nemojte stalno ispitivati metod Božjeg dela; to će samo ometati vaše buduće izglede. Koliko si sagledao metod po kojem Bog deluje? Koliko si bio poslušan? Koliko si zadobio od svakog metoda Njegovog dela? Da li si spreman da te Bog učini savršenim? Da li želiš da postaneš savršen? Ovo su sve stvari koje treba jasno da razumete i razmotrite.

Iskvareni čovek nije u stanju da predstavlja Boga

Čovek je oduvek živeo ispod plašta uticaja tame, držan u ropstvu Sotoninog uticaja, nesposoban da pobegne, a njegova narav, pošto ju je Sotona obradio, postaje sve iskvarenija. Može se reći da je čovek oduvek živeo sa svojom iskvarenom sotonskom naravi i da nije u stanju da istinski voli Boga. S obzirom na to, ako čovek želi da voli Boga, mora mu se oduzeti sve što je Sotonine naravi: samopravednost, umišljenost, nadmenost, uobraženost i slično. Ako do toga ne dođe, njegova ljubav je nečista ljubav, sotonska ljubav. To je ljubav koju Bog nikako ne može odobriti. Niko nije u stanju da zaista voli Boga ako se prethodno Sveti Duh s njim ne obračuna, ako ga ne usavrši, slomi, oreže, dovede u red, prekori i oplemeni. Ako kažeš da deo tvoje naravi predstavlja Boga i da si zato u stanju da zaista voliš Boga, onda si neko čije su reči nadmene, a to što govoriš je nečuveno. Takvi ljudi su arhanđeli! Čovečja urođena priroda čoveka nije

u stanju da neposredno predstavlja Boga. Čovek mora da odbaci svoju urođenu prirodu kroz Božje usavršavanje i tek tada, samo brigom o Božjoj volji, ispunjavanjem Božjih namera i podvrgavanjem delovanju Svetog Duha, Bog može odobriti ono što čovek proživljava. Niko ko živi u telu ne može neposredno predstavljati Boga, osim ako nije čovek koga koristi Sveti Duh. Međutim, čak i za ovakvog čoveka se ne može reći da njegova narav i ono što proživljava u potpunosti predstavljaju Boga. Može se samo reći da Sveti Duh upravlja onim što on proživljava. Narav takvog čoveka ne može predstavljati Boga.

Iako je narav čoveka od Boga određena – to je nesumnjivo i može se smatrati za pozitivnu stvar – tu narav je obradio Sotona i tako je celokupna čovekova narav zapravo Sotonina narav. Neki ljudi kažu kako je u Božjoj naravi da bude iskren u delanju i da se to ispoljava u njima, da je i njihov karakter takav, pa kažu da njihova narav predstavlja Boga. Kakvi su to ljudi? Da li je iskvarena sotonska narav u stanju da predstavlja Boga? Ko god izjavi da njegova narav predstavlja Boga, huli na Boga i vređa Svetog Duha! Metod kojim Sveti Duh deluje pokazuje da je Božje delovanje na zemlji isključivo delo osvajanja. Kao takvo, mnoge iskvarene sotonske naravi čoveka tek treba da se pročiste, ono što čovek odražava je i dalje Sotonin lik, to je ono za šta čovek veruje da je dobro i to predstavlja dela čovekovog tela; tačnije, predstavlja Sotonu i nikako ne može predstavljati Boga. Čak i ako neko već voli Boga do te mere da može da uživa u životu raja na zemlji, u stanju je da iznese izjave kao što su: „O Bože! Beskrajno te volim“, a ako je taj neko dostigao najviši nivo ipak se ne može reći da on proživljava Boga ili predstavlja Boga, jer je čovekova suština različita od Božje suštine i čovek nikada ne može da proživi Boga, a još manje da postane Bog. Ono što je Sveti Duh dao čoveku da proživi je samo u skladu sa onim što Bog traži od čoveka.

Sva Sotonina dela i činjenja se ispoljavaju u čoveku. Danas su sva ljudska dela i činjenja izraz Sotone i stoga ne mogu predstavljati Boga. Čovek je otelotvorenje Sotone, a čovečja narav nije u stanju da predstavlja narav Božju. Neki ljudi imaju dobar karakter. Bog može donekle delovati kroz karakter takvih ljudi, a Sveti Duh usmerava njihovo delovanje. Ipak, njihova narav nije u stanju da predstavlja Boga. Delovanje koje Bog sprovodi na njima je samo delovanje na ono što već postoji u njima i nadogradnja toga. Bilo da se radi o prorocima iz prošlih vremena ili o onima koje je Bog koristio, niko Ga ne može neposredno predstavljati. Ljudi zavole Boga samo pod pritiskom okolnosti, a niko ne teži da sarađuje svojom voljom. Šta su tu pozitivne stvari? Sve što dolazi neposredno od Boga je pozitivno. Sotona je, međutim, obradio ljudsku narav i ona ne može predstavljati Boga. Samo ljubav, spremnost na patnju, pravednost, pokornost, poniznost i skrivenost ovaploćenog Boga neposredno predstavljaju Boga. To je zato što kada je On došao, došao je bez grešne prirode i došao je pravo od Boga, a Sotona ga nije obradio. Isus je samo nalik grešnom telu i ne predstavlja greh. Zato, Njegovi postupci, dela i reči, sve do vremena pre Njegovog dovršenja dela raspećem (uključujući trenutak Njegovog raspeća), neposredno predstavljaju Boga. Isusov primer je dovoljan

da dokaže kako svako ko ima grešnu prirodu ne može predstavljati Boga, a da čovekov greh predstavlja Sotonu. Drugim rečima, greh ne predstavlja Boga, a Bog je bezgrešan. Čak se i za delovanje Svetog Duha u čoveku može samo reći da ga je usmerio Sveti Duh, a ne može se reći da ga je čovek učinio u ime Boga. Ali, što se čoveka tiče, ni njegov greh ni njegova narav ne predstavljaju Boga. Gledajući delovanje Svetog Duha na čoveku od prošlosti do danas, vidi se da je sve što čovek živi posledica delovanja Svetog Duha na njemu. Veoma mali broj je u stanju da proživi istinu nakon što se Sveti Duh obračuna s njima i dovede ih u red. Drugim rečima, prisutno je samo delovanje Svetog Duha – saradnja čoveka izostaje. Da li ovo sada jasno vidiš? Budući da je tako, kako ćeš učiniti sve što možeš da sarađuješ s Njim i ispuniš svoju dužnost kada deluje Sveti Duh?

Verska služba mora biti ukinuta

Od početka Svog delovanja širom vaseljene, Bog je predodredio da Mu mnogi ljudi služe, uključujući predstavnike svih životnih sfera. Njegova svrha se sastoji u tome da ispuni Svoju volju i da Svoje delo na zemlji nesmetano privede kraju; Bog bira ljude koji će Mu služiti shodno tom cilju. Svaki čovek koji služi Bogu mora razumeti Njegovu volju. Zahvaljujući Božjem delovanju, Njegova mudrost, svemoć i načela Njegovog dela na zemlji bivaju očigledniji ljudima. Bog je na zemlju zapravo došao da izvrši Svoje delo i da se pozabavi ljudima kako bi oni jasnije spoznali Njegove postupke. Danas vi iz ove grupe ljudi imate sreće da služite stvarnom Bogu. To je neprocenjiv blagoslov za vas – Bog vas je uistinu uzdigao. Pri izboru osobe koja će Mu služiti, Bog se uvek rukovodi Svojim sopstvenim načelima. Služenje Bogu nipošto nije, kao što ljudi zamišljaju, naprosto stvar zanosa. Danas primećujete da svi koji pred Bogom služe čine to zahvaljujući tome što ih Bog i delo Svetoga Duha usmeravaju, i zato što su ljudi koji tragaju za istinom. Ovo su minimalni uslovi za sve one koji služe Bogu.

Služiti Bogu nije jednostavan zadatak. Oni čija iskvarena narav ostaje nepromenjena nikada ne mogu služiti Bogu. Ako Božje reči tvojoj naravi ne sude, niti je grde, onda tvoja narav i dalje predstavlja Sotonu, što dokazuje da Bogu služiš da bi pokazao svoje dobre namere, da se tvoje služenje zasniva na tvojoj sotonskoj prirodi. Ti Bogu služiš svojim prirodnim karakterom i prema svojim ličnim željama. Štaviše, uvek smatraš da stvari koje si spreman da činiš Bogu donose užitak, a da su Mu mrske one koje ne želiš da činiš; delaš isključivo u skladu sa sopstvenim željama. Može li se ovo nazvati služenjem Bogu? Naposletku, neće doći ni do kakve promene u tvojoj život-naravi; umesto toga, zahvaljujući služenju postaćeš još tvrdoglaviji, a tvoja iskvarena narav će ti se duboko usaditi, i budući takav, u tebi će se formirati pravila o služenju Bogu koja se prvenstveno temelje na tvom sopstvenom karakteru i na iskustvima proisteklim iz tvog služenja shodno svojoj naravi. Takva su iskustva i pouke čoveka. To je čovekova filozofija o životu

u svetu. Ovakvi ljudi se mogu okarakterisati kao fariseji i verski službenici. Ako se nikada ne probude i ne pokaju, zasigurno će se pretvoriti u lažnog Hrista i antihriste koji obmanjuju ljude u poslednjim danima. Pomenuti lažni Hristos i antihristi pojaviće će se među takvim ljudima. Ako se oni koji služe Bogu vode svojim karakterom i postupaju prema svojoj volji, time rizikuju da u svakom trenutku budu izgnani. Oni koji svoje dugogodišnje iskustvo u služenju Bogu primenjuju kako bi pridobili srca drugih, da bi ih podučavali, kontrolisali i sebe nad njima izdigli – oni koji se nikada ne kaju, nikada ne ispovedaju svoje grehe i nikada se ne odriču prednosti svog položaja – takvi ljudi će pasti pred Bogom. Od iste su sorte kao Pavle, pozivaju se na svoje starešinstvo i razmeću se svojim sposobnostima. Bog takve ljude neće usavršiti. Takvo služenje prekida Božje delo. Ljudi se uvek drže starog. Drže se shvatanja iz prošlosti, kao i svega drugog iz minulih vremena. To predstavlja veliku prepreku njihovom služenju. Ako ih se ne možeš otresti, te stvari će ti zagušiti život. Bog te ni najmanje neće pohvaliti, ni ako noge polomiš, a leđa poviješ trčeći i radeći, pa čak ni ako kao mučenik stradaš služeći Bogu. Baš naprotiv: On će reći da si zlotvor.

Počevši od danas, Bog će zvanično usavršiti one koji nemaju nikakve verske predstave, koji su spremni da ostave po strani svoje staro sopstvo i koji su prostodušno poslušni prema Bogu. On će usavršiti one koji čeznu za rečima Božjim. Takvi ljudi treba da ustanu i da služe Bogu. U Bogu se nalazi beskrajno izobilje i bezgranična mudrost. Njegovo zadivljujuće delo i dragocene reči čekaju da u njima uživa još veći broj ljudi. Kako se ispostavlja, oni sa verskim shvatanjima, oni koji se pozivaju na starešinstvo i oni koji sebe ne mogu da zanemare teško prihvataju ove nove stvari. Sveti Duh nema priliku da takve ljude usavrši. Ako čovek nije rešen da posluša, niti je Božjih reči žedan, za njega nema načina da prihvati ove nove stvari; naprosto će postajati sve buntovniji i lukaviji i tako završiti na pogrešnom koloseku. Time što sada obavlja svoje delo, Bog će podići više ljudi koji Ga istinski vole i koji mogu da prihvate novo svetlo, a potpuno će iskoreniti verske službenike koji se pozivaju na svoje starešinstvo; On ne želi nijednog od tih koji se tvrdoglavo opiru promenama. Želiš li da budeš jedan od tih ljudi? Da li svoju službu obavljaš prema sopstvenim željama ili prema onome što Bog zahteva? Ovo je nešto što moraš sam da saznaš. Da li si verski službenik ili novorođena beba koju je Bog usavršio? Za koji deo svog služenja imaš pohvalu Svetoga Duha? Koliko toga se Bog neće ni potruditi da upamti? Koliko je velika promena nastala u tvom životu zahvaljujući svim godinama tvog služenja? Da li ti je sve ovo jasno? Ako istinski veruješ, odbacićeš svoja stara, pređašnja verska shvatanja i Bogu ćeš bolje služiti na nov način. Nije kasno da sada ustaneš. Stare verske predstave mogu čoveku uskratiti celokupan život. Iskustvo koje čovek stiče može ga navesti da odluta od Boga i da stvari čini po svome. Ako takve stvari ne ostaviš po strani, one će postati kamen spoticanja u tvom životnom razvoju. Bog uvek usavršava one koji Mu služe i olako ih ne odbacuje. Ako istinski prihvatiš sud i grdnju iz Božjih reči, ako si u stanju da svoje stare verske običaje i pravila ostaviš po strani i prestaneš da stara verska shvatanja koristiš kao meru za današnje

Božje reči, samo tada za tebe postoji budućnost. Međutim, ako se držiš starih navika i ako ih još uvek čuvaš kao dragocenost, nema načina da budeš spasen. Bog takve ljude ne primećuje. Ako zaista želiš da budeš usavršen, moraš biti odlučan da se u potpunosti odrekneš svega iz prošlosti. Čak i ako je ono što je u prošlosti učinjeno bilo ispravno, čak i ako je to bilo Božje delo, svejedno je nužno da to ostaviš po strani i da prestaneš da se toga držiš. Čak i ako je to očito bilo delo Duha Svetoga, počinjeno od samog Duha Svetoga, danas to moraš da ostaviš po strani. Ne smeš da se držiš toga. Upravo to Bog zahteva. Sve mora biti obnovljeno. U Božjem delu i u Božjim rečima, On se ne poziva na stare stvari koje su važile u prošlosti, On ne prebira po starom dnevniku; Bog je onaj Bog koji je uvek nov i nikada star, i ne pridržava se čak ni Svojih sopstvenih reči iz prošlosti – što pokazuje da Bog ne poštuje nikakva pravila. Prema tome, ako se, kao ljudsko biće, uvek držiš stvari iz prošlosti, ako odbijaš da ih odbaciš, te ih kruto primenjuješ kao gotovu formulu, a pritom Bog više ne dela koristeći sredstva kojima se služio ranije, nisu li onda tvoje reči i postupci faktor prekida? Nisi li postao neprijatelj Božji? Da li si spreman da dopustiš da se zbog ovih starih stvari ceo tvoj život upropasti i uništi? Zbog tih zastarelih stvari postaćeš neko ko prekida Božje delo – želiš li da budeš takav čovek? Ako to istinski ne želiš, odmah prestani sa onim što radiš i promeni se; počni sve ispočetka. Bog se neće sećati tvog nekadašnjeg služenja.

Verujući u Boga, treba da budeš poslušan Bogu

Zašto veruješ u Boga? Većina ljudi biva zbunjena ovim pitanjem. Oni uvek iz dva potpuno različita gledišta posmatraju praktičnog Boga i Boga na nebesima, što pokazuje da ljudi u Boga veruju ne da bi Mu se pokoravali, već da bi se na neki način okoristili ili da bi izbegli patnju koju sa sobom donosi katastrofa. Jedino tada oni su donekle poslušni. Njihova je poslušnost uslovna; ona je zarad njihovih ličnih izgleda i nametnuta im je. Dakle, zašto veruješ u Boga? Ako je to isključivo zarad tvojih izgleda i tvoje sudbine, onda bi ti bolje bilo da uopšte ne veruješ. Takvo verovanje je ništa drugo do samoobmanjivanje, samopotvrđivanje i samoobožavanje. Ako tvoja vera nije izgrađena na temelju poslušnosti Bogu, na kraju ćeš biti kažnjen što Mu se suprotstavljaš. Svi oni koji u svojoj veri ne traže da budu poslušni Bogu, protive Mu se. Bog zahteva da ljudi traže istinu, da budu žedni Njegovih reči, da jedu i piju Njegove reči i da ih sprovode u delo ne bi li dosegnuli poslušnost Bogu. Ako su to tvoje istinske namere, Bog će te zasigurno vazdići i sigurno će prema tebi biti milostiv. U to nema nikakve sumnje i to se nikada neće promeniti. Ako pak ne nameravaš da se pokoriš Bogu, već imaš neke druge ciljeve, onda će sve što govoriš i činiš – tvoje molitve pred Bogom, pa čak i svi tvoji postupci – biti u suprotnosti sa Njim. Možeš ti biti slatkorečiv i blage naravi, svaki tvoj postupak i izraz lica mogu izgledati ispravno i možeš odavati utisak nekoga ko je poslušan, ali kad su u pitanju tvoje namere i stavovi prema veri u Boga, sve što radiš

protivno je Bogu, sve što činiš je zlo. Ljudi koji su naizgled poslušni kao ovce, ali u srcu gaje zle namere, nisu ništa drugo do vukovi u jagnjećoj koži. Oni direktno vređaju Boga i Bog nijednog od njih neće poštedeti. Duh Sveti će ih sve do jednog razotkriti i svima pokazati da će svaki od tih licemera zasigurno od Duha Svetoga biti prezren i odbačen. Ništa ne brini: Bog će se sa svakim od njih redom razračunati i odbaciti ih sve do jednog.

Ako nisi u stanju da prihvatiš novo svetlo koje dolazi od Boga, ako ne možeš da shvatiš sve što Bog danas čini i to ne tražiš, ili pak sumnjaš u to, sudiš o tome, preispituješ i analiziraš, onda ti zapravo i ne želiš da se pokoriš Bogu. Ako ti, kada se svetlost ovde i sada javi, još uvek ljubomorno čuvaš svetlost jučerašnju i protiviš se novom delu Božjem, onda nisi ništa drugo do jedan nerazumni stvor – jedan od onih koji se namerno protive Bogu. Ključ pokoravanja Bogu leži u zahvalnosti za novu svetlost, u njenom prihvatanju, i u sposobnosti da se ona sprovede u delo. Jedino je to istinska poslušnost. Oni što nisu voljni da žude za Bogom nesposobni su da Mu se hotimice potčine i mogu samo da se protive Bogu, jer su zadovoljni postojećim stanjem. Nemogućnost čoveka da se pokori Bogu posledica je njegove opsednutosti onim što je bilo pre. Na osnovu onoga što je ranije bilo ljudi su stekli najrazličitije predstave i zamisli o Bogu, koje su potom u njihovom umu prerasle u sliku Božju. Stoga oni veruju u sopstvene predstave i norme svoje sopstvene mašte. Ako Boga koji danas praktično dela poredиš sa Bogom iz sopstvene mašte, onda tvoja vera potiče od Sotone i ukaljana je tvojim ličnim sklonostima – takvu veru Bog ne želi. Nikoga ko na ovaj način veruje, ma koliko da je uzvišen njegov položaj i ma koliko da je posvećen – pa makar da je i čitav svoj život posvetio Njegovom delu, postavši mučenik – nikoga sa takvom verom Bog ne odobrava. On im daruje tek malčice blagodati i dopušta im da neko vreme uživaju u njoj. Takvi ljudi nisu u stanju da istinu sprovedu u delo. U njima Sveti Duh ne deluje i Bog će ih zato sve redom izgnati. Oni koji se u svojoj veri ne pokoravaju Bogu i koji imaju pogrešne namere, bili mladi ili stari, predstavljaju one koji se protive i ometaju, i takve će Bog zasigurno izgnati. Oni koji nisu nimalo poslušni Bogu, koji prosto samo priznaju Njegovo ime i tek donekle shvataju Božju dobrotu i blagost, ali ipak ne idu ukorak sa Duhom Svetim i ne pokoravaju se sadašnjem delu i rečima Svetog Duha – takvi ljudi žive okruženi blagodaću Božjom, ali On ih neće zadobiti niti usavršiti. Bog ljude usavršava kroz njihovu poslušnost, dok jedu i piju Božje reči i uživaju u njima, kao i kroz njihovu životnu patnju i oplemenjivanje. Samo kroz ovakvu veru može se menjati narav ljudska i tek tada oni mogu istinski spoznati Boga. Ne zadovoljavati se životom u okruženju blagodati Božje, aktivno žudeti i tragati za istinom i tražiti da te Bog zadobije – to je ono što predstavlja svesno pokoravanje Bogu i baš to je vrsta vere koju On želi. Ljudi koji ne rade ništa osim što uživaju u blagodati Božjoj ne mogu biti usavršeni ili promenjeni, a njihova poslušnost, pobožnost, ljubav i strpljenje samo su površni. Oni koji samo uživaju u Božjoj blagodati ne mogu istinski da spoznaju Boga, a čak i kada spoznaju Boga njihovo je znanje površno i svodi se na izgovaranje fraza poput „Bog voli čoveka“ ili „Bog saoseća sa čovekom“. Ovo ne predstavlja čovekov život i ne pokazuje

da ljudi istinski poznaju Boga. Ako ljudi, kada ih Božje reči oplemene ili kada ih On stavi pred iskušenja, nisu u stanju da se pokore Bogu – već umesto toga postaju sumnjičavi i posrću – onda ti ljudi nisu nimalo poslušni. U njima samima postoje mnoga pravila i ograničenja u pogledu vere u Boga, stara iskustva stečena kroz mnoge godine provedene u veri, te razna pravila zasnovana na Bibliji. Mogu li takvi ljudi da se pokore Bogu? Ovi su ljudi prepuni svega ljudskog – kako bi oni mogli da se pokore Bogu? Njihova je „poslušnost“ usklađena s njihovim ličnim sklonostima – da li bi Bog ikad poželeo takvu poslušnost? To nije poslušnost Bogu, već poštovanje pravila. U tome oni nalaze zadovoljstvo i spokoj. Ako kažeš da to predstavlja poslušnost, ne huliš li time na Njega? Ti si jedan faraon egipatski. Činiš zlo i otvoreno se baviš poslom suprotstavljanja Bogu – da li Bog želi da Mu tako služiš? Bolje požuri da se što pre pokaješ i pokušaj da stekneš malo svesti o sebi. Ako ti to ne pođe za rukom, najbolje ti je da pođeš kući – to će ti činiti više dobra nego tvoje tobožnje služenje Bogu. Tako bar nećeš ništa prekidati niti ćeš ometati. Znaćeš gde ti je mesto i živećeš dobro – zar nije bolje tako? A nećeš biti ni kažnjen zbog protivljenja Bogu!

Veoma je važno uspostaviti normalan odnos sa Bogom

Kad ljudi veruju u Boga, vole Ga i udovoljavaju Mu, oni svojim srcem dodiruju Duh Božji i na taj način zadobijaju Njegovo zadovoljstvo; oni posredstvom svog srca stupaju u dodir s rečima Božjim i na taj način bivaju dirnuti Njegovim Duhom. Ako želiš da živiš normalnim duhovnim životom i da uspostaviš normalan odnos sa Bogom, najpre moraš da svoje srce podariš Njemu. Tek nakon što svoje srce utišaš pred Njim i nakon što celo svoje srce izliješ u Njega, moći ćeš postepeno da razviješ normalan duhovni život. Ako ljudi, verujući u Boga, ne predaju svoje srce Njemu, ako njihova srca nisu s Njim i ako se oni prema Njegovom bremenu ne odnose kao da je njihovo, onda je sve što oni rade ništa drugo do varanje Boga, tipično za religiozne ljude, i oni za to neće primiti pohvalu od Boga. Od takvih osoba Bog ne može ništa da zadobije i one samo mogu da služe kao kontrast Njegovom delu. Ovi su ljudi poput ukrasa u kući Božjoj – oni su tu samo da bi popunili mesta i oni su smeće, a Bog nema nikakve koristi od njih. Ne samo što nema šanse da Sveti Duh deluje u njima, već ni njihovo usavršavanje nema nikakvu vrednost. Osobe ove vrste su pravi hodajući leševi. Sveti Duh ne može da upotrebi nijedan njihov deo – u njima je Sotona potpuno prevladao i do srži ih iskvario. Ove će ljude Bog izgnati. Kada Sveti Duh danas koristi ljude, On ne samo da njihove poželjne delove angažuje radi obavljanja posla – On ujedno usavršava i menja one njihove delove koji su nepoželjni. Ako si u stanju da svoje srce izliješ u Boga i da ga utišaš pred Njim, imaćeš priliku i postaćeš podoban da te Sveti Duh upotrebi i da primiš Njegovo prosvećenje i prosvetljenje. Čak i više od toga, imaćeš priliku da Sveti Duh izleči tvoje nedostatke. Kad svoje srce podariš Bogu, dobra strana toga je što ćeš moći da postigneš dublji ulazak i

da stekneš bolji uvid. Loša strana je to što ćeš saznati više o svojim manama i nedostacima, i više ćeš čeznuti i više tražiti da udovoljiš volji Božjoj. Osim toga, nećeš biti pasivan, moći ćeš da postigneš aktivan ulazak. Ovo pokazuje da si ti jedna ispravna osoba. Pod pretpostavkom da je tvoje srce u stanju da ostane tiho pred Bogom, onda će od tvoje sposobnosti da postigneš aktivan ulazak presudno zavisiti da li ćeš primiti pohvalu od Svetog Duha i da li ćeš biti Bogu po volji ili ne. Kad Sveti Duh prosvećuje i koristi ljude, On ih nikad ne čini negativnim, On ih uvek podstiče da aktivno napreduju. I dok On to čini, ljudi i dalje imaju svoje slabosti, ali ne žive u skladu s njima. Oni ne odlažu svoj životni napredak i oni i dalje traže da udovolje Božjoj volji. Ovo je standard. Ako možeš ovo da postigneš, to je dokaz da si pridobio prisustvo Svetog Duha. Ako je neka osoba stalno negativna i ako, čak i pošto je primila prosvećenje i spoznala sebe, i dalje ostaje negativna i pasivna, i nije u stanju da se uspravi i da radi sa Bogom, onda je ona samo primila blagodat Božju, a Duh Sveti nije sa njom. Njena negativnost znači da njeno srce nije okrenuto Bogu i da njen duh nije dirnut Duhom Božjim. Ovo treba svi da shvate.

Iz iskustva se može videti da je stišavanje srca pred Bogom od presudne važnosti. Ono se odnosi na pitanja duhovnog života i životnog napretka ljudi. Tvoje traganje za istinom i promena tvoje naravi urodiće plodom samo ako je tvoje srce tiho pred Bogom. To je zato što si pred Njega došao noseći breme, zato što stalno osećaš da ti toliko toga nedostaje, da postoje mnoge istine koje treba da spoznaš, da postoji veliki deo stvarnosti koji treba da doživiš, i da treba da pokažeš obzir prema Božjoj volji. Ove stvari su ti uvek na umu, osećaš kao da te pritiskaju silom zbog koje ostaješ bez daha, i nesrećan si zbog toga (mada nisi u negativnom stanju). Samo takva osoba ispunjava uslove da prihvati prosvećenje Božjih reči i da bude dirnuta Duhom Božjim. Upravo zbog svog bremena, zbog toga što su nesrećni i, može se reći, zbog cene koju su platili i stradanja koje su pretrpeli pred Bogom, oni primaju Njegovo prosvećenje i prosvetljenje. Jer Bog nikome ne daje poseban tretman. On je uvek pravičan u ophođenju prema ljudima, ali im i ne daje proizvoljno ili bezuslovno. Ovo je jedna strana Njegove pravedne naravi. U stvarnom životu, većina ljudi još nije dostigla ovaj nivo. U najmanju ruku, njihovo srce tek treba da se u potpunosti okrene Bogu, te stoga još uvek nije došlo do velike promene u njihovoj život-naravi. To je zato što oni samo žive u Božjoj blagodati i tek treba da zadobiju delo Svetog Duha. Da bi Bog mogao da ih upotrebi, ljudi moraju da zadovolje sledeće kriterijume: njihovo srce mora biti okrenuto Bogu, oni moraju nositi breme Njegovih reči, njihovo srce mora biti ispunjeno žudnjom i oni moraju biti rešeni da traže istinu. Samo takvi ljudi mogu da zadobiju delo Svetog Duha, a često i da od Njega dobiju prosvećenje i prosvetljenje. Ljudi koje Bog upotrebljava spolja izgledaju kao da im manjka razuma i normalnih odnosa sa drugima, ali zato govore pažljivo, pristojno i uvek su u stanju da svoje srce utišaju pred Bogom. Upravo jedna ovakva osoba zavređuje da je Duh Sveti upotrebi. Čini se da ovi ljudi „bez razuma“, o kojima Bog govori, nemaju normalne odnose s drugima, i da im nije stalo do ljubavi i postupaka usmerenih ka spoljašnjem svetu, ali kada komuniciraju o duhovnim stvarima, u stanju su da otvore

svoje srce i da drugima nesebično pruže prosvećenje i prosvetljenje stečeno stvarnim iskustvom pred Bogom. Tako oni izražavaju svoju ljubav prema Bogu i tako udovoljavaju Njegovoj volji. Kada ih drugi klevetaju i ismevaju, oni izbegavaju da padnu pod uticaj ljudi, događaja ili stvari iz spoljašnjeg sveta i ostaju tihi pred Bogom. Čini se kao da oni imaju svoje jedinstvene uvide. Bez obzira na to šta drugi rade, njihovo srce nikad ne napušta Boga. Dok drugi ljudi pričaju i smeju se, njihovo srce ostaje pred Bogom, oni promišljaju o Njegovoj reči, ili se tiho u srcu mole Bogu, tražeći Njegove namere. Ovi ljudi ne pridaju važnost očuvanju normalnih međuljudskih odnosa i čini se kao da nemaju nikakvu životnu filozofiju. Oni su naizgled živahni, simpatični i nevini, ali takođe poseduju izvesnu smirenost. Takvo je obličje onih osoba koje Bog upotrebljava. Nešto poput životne filozofije ili „normalnog razuma“ kod ovakvih osoba jednostavno ne funkcioniše. Oni su čitavo svoje srce izlili u reč Božju, i čini se da u svom srcu imaju samo Boga. Ovo je ona vrsta osobe „bez razuma“ o kojoj Bog govori, i upravo takve osobe Bog upotrebljava. Obeležje osobe koju Bog upotrebljava je sledeće: u svako vreme i na svakom mestu, njeno je srce uvek pred Bogom, i ma koliko drugi ljudi bili raskalašni, i ma koliko se odavali požudi i telesnim stvarima, srce ove osobe nikada ne napušta Boga i ona ne sledi gomilu. Samo je ovakva osoba prikladna da je Bog upotrebljava, i samo ovakvu osobu Sveti Duh usavršava. Ako nisi u stanju da ovo postigneš, onda ti ne ispunjavaš uslove da budeš zadobijen od Boga, niti da te Duh Sveti usavrši.

Ako želiš da uspostaviš normalan odnos sa Bogom, tvoje srce mora biti okrenuto Njemu; sa ovakvom osnovom, imaćeš normalne odnose i sa drugim ljudima. Ukoliko nemaš normalan odnos sa Bogom, tada će se, ma šta ti činio zarad očuvanja svojih odnosa s drugim ljudima, ma koliko se ti upinjao i ma koliko energije u to ulagao, sve svesti samo na ljudsku životnu filozofiju. Ti ćeš čuvati svoj položaj među ljudima i od njih dobijati pohvale sa stanovišta ljudi i čovekove filozofije, umesto da normalne međuljudske odnose uspostavljaš u skladu sa Božjom reči. Ako se ne usredsređuješ na svoje odnose s ljudima, već umesto toga održavaš normalan odnos sa Bogom, ako si voljan da svoje srce predaš Bogu i da naučiš kako da Mu budeš poslušan, onda će i tvoji međuljudski odnosi prirodno postati normalni. Ovi odnosi tada neće biti izgrađeni na telesnim stvarima, već na temelju Božje ljubavi. Nećeš imati gotovo nikakvih telesnih interakcija s drugim ljudima, ali će zato na duhovnom nivou među vama postojati zajedništvo i uzajamna ljubav, uteha i opskrba. Sve se ovo obavlja na temelju želje da se udovolji Bogu – ovi se odnosi ne održavaju kroz čovekove životne filozofije, već se prirodno stvaraju kad neko nosi breme zarad Boga. Oni od tebe ne zahtevaju nikakav veštački, ljudski napor, već je potrebno samo da postupaš u skladu s načelima Božjih reči. Da li si voljan da uzmeš u obzir Božju volju? Da li si voljan da pred Njim budeš osoba koja je „bez razuma“? Da li si voljan da svoje srce u potpunosti predaš Bogu i zanemariš svoj položaj među ljudima? Od svih ljudi sa kojima komuniciraš, sa kim imaš najbolje odnose? Sa kim si u najgorim odnosima? Da li su tvoji odnosi sa ljudima normalni? Da li se prema svim ljudima jednako ophodiš? Da li se tvoji odnosi sa drugima

odvijaju u skladu s tvojom životnom filozofijom ili su izgrađeni na temelju Božje ljubavi? Kad ljudi ne predaju svoje srce Bogu, njihov duh postaje trom, otupeo i nesvestan. Takvi ljudi neće nikada razumeti Božje reči, nikada neće imati normalan odnos sa Bogom i nikada neće ostvariti promenu u svojoj naravi. Promena nečije naravi predstavlja proces potpunog predavanja srca Bogu i primanja prosvećenja i prosvetljenja iz Njegovih reči. Božje delo ljudima omogućava da postignu aktivan ulazak i da svoje negativne delove odbace pošto steknu znanje o njima. Nakon što svoje srce predaš Bogu, svaki put kad tvoj duh bude makar i ovlaš dirnut ti ćeš moći to da osetiš i upoznaćeš svaki deo Božjeg prosvećenja i prosvetljenja. Ako u tome istraješ, postepeno ćeš zakoračiti na put usavršavanja od strane Svetog Duha. Što je tvoje srce tiše pred Bogom, to će tvoj duh biti osetljiviji i istančaniji, više će biti u stanju da primeti kako ga Sveti Duh dodiruje, a tvoj odnos sa Bogom postaće normalniji. Normalni međuljudski odnosi uspostavljaju se na temelju okretanja srca Bogu, a ne kroz ljudski napor. Ako je Bog odsutan iz nečijeg srca, onda su odnosi te osobe s drugim ljudima ništa drugo do telesni odnosi. To nisu normalni odnosi, već samo požudna zadovoljstva, koja Bog mrzi i prezire. Ako kažeš da ti je duh dirnut, ali si voljan da budeš u zajedništvu samo sa ljudima koje voliš i poštuješ, a pri tom si pun predrasuda prema ljudima koji ti se ne dopadaju i odbijaš da razgovaraš s njima kad dođu kod tebe da traže, onda je to samo još jedan dokaz da tobom vladaju emocije i ti da uopšte nemaš normalan odnos sa Bogom. To pokazuje da ti pokušavaš da prevariš Boga i prikriješ sopstvenu ružnoću. Ti možda možeš da podeliš nešto od svog znanja, ali ako su ti namere pogrešne, onda je sve što radiš dobro samo prema ljudskim standardima i Bog te neće pohvaliti. Tvoji će postupci biti vođeni tvojim telom, a ne Božjim bremenom. Za Božju upotrebu prikladan si samo ako si u stanju da utišaš svoje srce pred Njim i ako normalno komuniciraš sa svima koji Ga vole. Ako možeš to da učiniš, onda ti, bez obzira na to kako komuniciraš sa drugima, nećeš odigravati životnu filozofiju, već ćeš imati na umu Božje breme i živeti pred Njim. Koliko je ovakvih ljudi među vama? Da li su tvoji odnosi sa drugima zaista normalni? Na kakvom su temelju oni izgrađeni? Koliko životnih filozofija nosiš u sebi? Da li si ih odbacio? Ako tvoje srce ne može da se u potpunosti okrene Bogu, ti onda i nisi od Boga – potekao si od Sotone, a na kraju ćeš se Sotoni i vratiti, i ti ne zaslužuješ da budeš jedan od pripadnika Božjeg naroda. Ove stvari moraš pažljivo da razmotriš.

Normalan duhovni život vodi ljude na pravi put

Prešli ste samo mali deo puta kojim idu oni koji veruju u Boga, i tek treba da stupite na pravi put, tako da ste još daleko od ispunjenja Božjeg merila. Trenutno, svojim rastom ne možete da ispunite Njegove zahteve. Zbog vašeg kova i iskvarene prirode, uvek se prema Božjem delu odnosite nehajno – ne uzimate ga za ozbiljno. Ovo vam je najozbiljniji nedostatak. Sigurno je da niko ne može da sa sigurnošću tvrdi kojim putem

ide Sveti Duh. Većina vas ga ne shvata i ne vidi ga jasno. Štaviše, većina vas ni ne obraća pažnju na to, a kamoli da ga uzima k srcu. Ako tako nastavite, živeći u neznanju u vezi s delovanjem Svetoga Duha, onda će put kojim koračate kao vernici u Boga biti uzaludan. To je zato što ne činite sve što je u vašoj moći da biste ispunili Božju volju i zato što ne sarađujete dobro s Bogom. Ne zato što Bog nije radio na vama ili zato što vas Sveti Duh nije pokrenuo. To je zato što ste toliko nehajni da ne shvatate ozbiljno delo Svetoga Duha. Morate odmah da preokrenete situaciju i krenete putem kojim Sveti Duh vodi ljude. To je glavna tema za danas. „Put kojim vodi Sveti Duh“ odnosi se na prosvećenje duha, poznavanje Božje reči, jasno sagledavanje puta koji je pred vama, sposobnost da korak po korak uđete u istinu i da steknete što veće bogopoznanje. Put kojim Sveti Duh vodi ljude prvenstveno je put ka jasnijem razumevanju Božje reči, bez odstupanja i zabluda, a oni koji njime idu koračaju pravo. Da biste to postigli, moraćete da radite u skladu s Bogom, da pronađete ispravan put primene i da se krećete putem kojim vodi Sveti Duh. To podrazumeva čovekovu saradnju. To jest, ono što morate da učinite kako biste ispunili Božje zahteve prema vama i da se ponašate tako da stupite na pravi put verovanja u Boga.

Stupanje na stazu kojom vodi Sveti Duh može da deluje složeno, ali biće vam neuporedivo jednostavnije kada vam put primene bude jasan. Činjenica je da su ljudi sposobni za sve što Bog zahteva od njih – ne radi se o tome kako On pokušava da nauči svinje da lete. U svim okolnostima, Bog nastoji da reši poteškoće ljudi i odagna njihove brige. Svi morate da razumete jednu stvar – nemojte pogrešno da shvatite Boga. Ljudi se kreću vođeni u skladu s Božjom reči putem kojim se kreće Sveti Duh. Kao što je već rečeno, morate predati svoje srce Bogu. To je preduslov za hodanje putem kojim vodi Sveti Duh. Morate to da uradite kako biste izašli na pravi put. Kako da neka osoba svesno obavi čin predavanja svog srca Bogu? U vašem svakodnevnom životu, kada doživljavate Božje delo i molite Mu se, vi to činite nehajno – molite se Bogu dok radite. Može li se to nazvati predavanjem srca Bogu? Razmišljate o kućnim poslovima ili o telesnim stvarima – stalno se dvoumite. Može li se to smatrati utišavanjem srca u Božjem prisustvu? To je zato što vam je srce uvek usredsređeno na spoljašnje uticaje i nije u stanju da se vrati pred Boga. Ako želite da vam srce istinski bude smireno pred Bogom, onda morate da svesno sarađujete. To znači da svako od vas mora da obezbedi sebi vreme za pobožnost, vreme kada će ostaviti po strani ljude, događaje i stvari – umirite srce i utihnite pred Bogom. Svako mora da vodi pojedinačne beleške tokom molitve, beležeći svoja saznanja o Božjoj reči i onome što pokreće njegov duh, bez obzira na to koliko je to duboko ili površno. Svako mora svesno da utiša svoje srce pred Bogom. Ako svakog dana možeš da posvetiš sat ili dva pravom duhovnom životu, onda će ti se život tog dana činiti obogaćenim, a srce će ti biti vedro i jasno. Ako svakog dana živiš ovakvim duhovnim životom, onda će tvoje srce biti u stanju da se još više vrati u Božji posed, duh će ti sve više jačati, stanje će se neprekidno poboljšavati, postaćeš sposobniji da hodaš putem kojim vodi Sveti Duh, i Bog će ti dati veće blagoslove. Svrha vašeg duhovnog

života sastoji se u svesnom zadobijanju prisustva Svetog Duha. Ne radi se o poštovanju pravila ili obavljanju verskih obreda, već o tome da istinski delujete u skladu s Bogom, da istinski prevaspitate telo – to je ono što čovek treba da uradi, te stoga tome treba da se u punoj meri posvetite. Što bolje sarađuješ i što se više trudiš, to će tvoje srce biti sposobnije da se vrati Bogu i lakše ćeš stišati svoje srce pred Njim. U određenom trenutku, Bog će ti u potpunosti osvojiti srce. Niko neće moći da ga uzdrma ili osvoji, a ti ćeš u potpunosti pripadati Bogu. Ako ideš ovim putem, onda će ti se Božja reč razotkrivati u svakom trenutku i prosvetljavati te u svemu što ne razumeš – sve se to može postići kroz tvoju saradnju. Zato Bog uvek kaže: „Sve koji deluju u saglasju sa mnom nagradiću dvostruko.“ Morate jasno da vidite ovaj put. Ako želite da idete pravim putem, onda morate učiniti sve što možete da biste Bogu udovoljili. Morate učiniti sve što možete da dostignete duhovni život. U početku možda nećeš postići sjajne rezultate u ovoj potrazi, ali ne smeš da dozvoliš sebi da nazaduješ ili da se naslađuješ svojim negativnim stavom – moraš i dalje naporno da radiš! Što tvoj život bude produhovljeniji, to će ti srce biti ispunjenije Božjim rečima, baveći se sve vreme ovim pitanjima, sve vreme noseći ovaj teret. Nakon toga, otkrij svoju najdublju istinu Bogu kroz duhovni život. Reci Mu šta si spreman da uradiš, o čemu razmišljaš, saopšti Mu kako ti shvataš Njegovu reč i kakav je tvoj stav prema njoj. Nemoj ništa da prećutiš, čak ni najmanju sitnicu! U sebi vežbaj šta ćeš da kažeš i kako ćeš svoja iskrena osećanja da otkriješ Bogu. Ako ti nešto leži na srcu, onda Mu obavezno to reci. Što više budeš na ovaj način govorio, to ćeš više osećati lepotu Božju i Bog će biti sve miliji tvom srcu. Kad se to dogodi, osetićeš kako ti je Bog draži od bilo koga drugog. Nikada Ga nećeš napustiti, ma šta da se desi. Ako svakodnevno primenjuješ ovu vrstu duhovne posvećenosti i na nju ne zaboravljaš, već je smatraš veoma važnim aspektom svog života, onda će ti Božja reč u potpunosti ispuniti srce. To znači biti dirnut Svetim Duhom. Osećaćeš se kao da ti je srce oduvek pripadalo Bogu, kao da ti je ono što voliš oduvek u srcu. Niko neće moći to da ti oduzme. Kada se to dogodi, Bog će istinski živeti u tebi i imati mesto u tvom srcu.

Obećanja onima koji su usavršeni

Kojim putem Bog usavršava čoveka? Koji su aspekti obuhvaćeni? Jesi li voljan da te Bog usavrši? Jesi li voljan da prihvatiš Njegov sud i grdnju? Šta znaš o ovim pitanjima? Ako ne poseduješ znanje o kojem možeš da govoriš, onda je to dokaz da još uvek ne poznaješ Božje delo, da te Sveti Duh nije nimalo prosvetio. Takvi se ljudi ne mogu usavršiti. Njima je dato samo malo blagodati u kojoj će nakratko uživati, i to neće potrajati. Bog ne može da usavrši ljude koji samo uživaju u Njegovoj blagodati. Neki se zadovoljavaju telesnim mirom i zadovoljstvom, lagodnim životom bez teškoća ili nedaća, time da im porodica živi skladno, bez prepirki i rasprava – oni mogu čak poverovati da je to Božji blagoslov. A to je zapravo samo Božja blagodat. Ne smete se zadovoljiti time

da samo uživate u Božjoj blagodati. Takvo razmišljanje je vrlo prosto. Čak i ako svakodnevno čitaš reči Božje i moliš se svakog dana i tvoj duh oseća veliko zadovoljstvo i naročito je spokojan, ako naposletku nemaš šta da kažeš o svom znanju o Bogu i Njegovom delu i nisi ništa iskusio, bez obzira na to koliko si Božjih reči pojeo i popio, ako osećaš samo duhovni mir i zadovoljstvo, kao i to da se slast reči Božje ni sa čim ne može porediti, baš kao da je se nikada ne možeš dovoljno nauživati, ali nemaš baš nikakvo praktično iskustvo u reči Božjoj i potpuno si lišen stvarnosti Njegovih reči, šta onda možeš zadobiti od takve vere u Boga? Ako ne možeš da proživiš suštinu Božjih reči, to što jedeš i piješ te reči i što se moliš nije ništa drugo do puka religioznost. Bog ne može da usavrši takve ljude i ne može da ih zadobije. Ljudi koje je Bog zadobio jesu oni koji tragaju za istinom. Bog ne zadobija čovekovo telo, niti stvari koje čoveku pripadaju, već onaj deo u njegovoj nutrini koji pripada Bogu. Stoga, kad Bog usavršava ljude On ne usavršava njihova tela, već srca, dopuštajući njihovim srcima da budu zadobijena od Boga; drugim rečima, kad Bog usavršava čoveka On u suštini usavršava čovekovo srce kako bi se to srce okrenulo Bogu i kako bi moglo da Ga voli.

Čovekovo telo je smrtno. Nema nikakve svrhe da Bog zadobije telo čovekovo jer je telo čovekovo sazdano od tvari koja neminovno propada, te ne može da primi Njegovo nasleđe niti blagoslove. Ako bi se zadobijalo telo čovekovo i ako bi se samo ono nalazilo u ovom toku, onda bi, uprkos tome što se čovek navodno nalazi u tom toku, njegovo srce pripadalo Sotoni. Ako bi tako bilo, ne samo da ljudi ne bi bili u stanju da ispoljavaju Boga, već bi oni postali i Njegovo breme, čime bi odabir ljudi od strane Boga postao besmislen. Svi oni koje Bog namerava da usavrši primiće Njegove blagoslove i Njegovo nasleđe. Drugim rečima, oni u potpunosti preuzimaju ono što Bog ima i što jeste, tako da to postaje deo njihovog unutrašnjeg bića; sve reči Božje utisnute su u njih; šta god da je Bog, vi ste u stanju da to preuzmete onakvo kakvo jeste i da na taj način proživite istinu. Takva je osoba koju Bog usavršava i koju Bog zadobija. Samo takva osoba ima pravo da primi sledeće blagoslove koje daruje Bog:

1. Da zadobije čitavu Božju ljubav.

2. Da se po svim pitanjima ponaša u skladu s Božjom voljom.

3. Da zadobije Božje vođstvo, život u Božjoj svetlosti i Božje prosvećenje.

4. Da živi dane na zemlji u skladu s likom koji Bog voli; da zaista voli Boga kao što ga je Petar voleo, razapet zbog Boga i spreman da umre za nagradu Božje ljubavi; da poseduje istu slavu kao Petar.

5. Da ga svi na zemlji vole, poštuju i da mu se dive.

6. Da prevaziđe svaku potčinjenost smrti i Adu, ne dajući Sotoni priliku da obavlja svoje delo; da bude zaposednut Bogom; da živi u duhu svežine i živahnosti, da se ne zamara.

7. Da oseća neizrecivo ushićenje i uzbuđenje u svakom trenutku svog života, poput onog kada čovek ugleda dolazak dana slave Božje.

8. Da zadobije slavu zajedno sa Bogom i da mu je izraz lica nalik voljenim Božjim svecima.

9. Da postane ono što Bog voli na zemlji, odnosno voljeni sin Božji.

10. Da se preobrazi i uznese s Bogom na treće nebo i prevaziđe telo.

Bog usavršava i zadobija samo one ljude koji mogu da naslede Božje blagoslove. Da li si do sada nešto zadobio? U kojoj meri te je Bog usavršio? Bog ne usavršava ljude nasumično; Njegovo usavršavanje čoveka je uslovno i ima jasne, vidljive ishode. Nasuprot onome što čovek zamišlja, sama vera u Boga nije dovoljna da bi ga Bog usavršio i zadobio i da bi na zemlji primio blagoslove i nasledstvo Božje. To je izuzetno teško postići – a čovekovo preobraženje i da ne spominjemo. U ovom trenutku bi prevashodno trebalo da tražite da vas Bog usavrši u svemu i da vas Bog usavrši kroz sve ljude, događaje i stvari sa kojima se suočavate, ne bi li se utisnulo u vas što više onoga što Bog jeste. Najpre morate primiti Božje nasledstvo na zemlji; tek tada ćete steći pravo da nasledite još blagoslova od Boga, koji će biti i veći. Sve su to stvari koje treba da tražite i koje najpre treba da shvatite. Što više budete tražili da vas Bog u svemu usavrši, više ćete u svemu moći da primetite Božju ruku, usled čega ćete, kroz različita gledišta i po različitim pitanjima, aktivno tražite da proniknete u biće Božje reči i da zakoračite u stvarnost Njegove reči. Ne možete biti zadovoljni pasivnim stanjima kao što su puko uzdržavanje od greha ili odsustvo bilo kakvih predstava, životne filozofije i ljudske volje. Bog usavršava čoveka na mnoštvo načina; u svemu postoji prilika za usavršavanje i On te može usavršiti ne samo u pozitivnom smislu, već i u negativnom, kako bi učinio da ono što zadobijaš bude što obilnije. Svakoga dana se ukazuju prilike da budeš usavršen i okolnosti da te Bog zadobije. Pošto neko vreme budeš proživljavao takvo iskustvo, duboko ćeš se promeniti i prirodnim putem ćeš razumeti mnogo toga što ti je prethodno bilo nepoznato. Neće biti potrebe za poukama drugih; bez tvog znanja, Bog će te prosvetiti, pa ćeš u svemu biti prosvećen i do detalja ćeš proniknuti u sva svoja iskustva. Bog će te sigurno voditi, da ne skreneš ni levo ni desno, pa ćeš tako stupiti na put Njegovog usavršavanja.

Usavršavanje od Boga ne može se svesti samo na usavršavanje kroz jedenje i pijenje Božjih reči. Takvo iskustvo bilo bi isuviše jednostrano, premalo bi obuhvatalo i ograničavalo bi ljude samo na veoma uzano područje. U tom slučaju, ljudima bi nedostajalo mnogo duhovne hrane koja im je potrebna. Ako želite da vas Bog usavrši, morate naučiti kako da steknete iskustvo u svemu i budete u stanju da zadobijete prosvećenje kroz sve što vam se događa. Bilo da je dobro ili loše, trebalo bi da ti donese korist, a ne da te učini negativnim. Svejedno, treba da budeš u stanju da stvari posmatraš kao da stojiš na strani Boga, a ne da ih analiziraš ili proučavaš iz perspektive čoveka (bilo bi to odstupanje u tvom iskustvu). Budeš li to iskusio, tvoje će srce biti ispunjeno bremenom tvoga života; sve vreme ćeš živeti u svetlosti Božjeg lika, ne odstupajući lako u svom delanju. Pred takvim ljudima je svetla budućnost. Ima vrlo mnogo prilika za usavršavanje od Boga. Sve se zasniva na tome da li ste neko ko istinski voli Boga i da li ste rešeni da vas Bog usavrši, da vas Bog zadobije i da primite Njegove blagoslove i nasledstvo. Obična rešenost nije dovoljna; nužno je da posedujete veliko znanje, jer ćete

u suprotnom uvek odstupati u svom delanju. Bog je spreman da usavrši svakoga od vas. Kako sada stvari stoje, iako većina ljudi već dugo prihvata delo Božje, oni su sami sebe ograničili na uživanje u blagodati Božjoj i jedino su spremni da Bogu dozvole da im pruži malo telesne utehe, odbijajući da prime veća i viša otkrivenja. To pokazuje da je srce čovekovo još uvek u spoljnom svetu. Iako u čovekovom radu, u njegovoj službi i njegovom bogoljubivom srcu ima manje nečistoća, kad je reč o njegovom unutrašnjem biću i njegovom nazadnom razmišljanju, čovek i dalje neprestano traži telesni mir i užitak, nimalo ne mareći za uslove i ciljeve Božjeg usavršavanja čoveka. I tako, životi većine ljudi i dalje ostaju priprosti i dekadentni. Njihovi životi se ni najmanje nisu promenili; veru u Boga naprosto ne smatraju važnom, kao da je imaju samo zarad nekog drugog, obavljajući je krajnje površno, otaljavaju je, prepušteni besmislenom bivstvovanju. Malo je onih koji su u stanju da traže da zakorače u reč Božju u svakom pogledu, da zadobiju još vrednije stvari, da postanu sve bogatiji ljudi u današnjem domu Božjem i da prime sve više Božjih blagoslova. Ako tražiš da te Bog u svemu usavrši i u stanju si da primiš ono što je On obećao na zemlji, ako tražiš da te Bog u svemu prosveti i ne dopuštaš da ti godine zaludno promiču, ovo je savršen put da njime aktivno kreneš. Samo tako ćeš postati dostojan i podoban da te Bog usavrši. Jesi li ti zaista neko ko traži da ga Bog usavrši? Jesi li ti zaista neko ko je ozbiljan u svemu? Imaš li isti duh ljubavi prema Bogu kao što ga je imao Petar? Imaš li volju da Boga voliš kao što Ga je Isus voleo? U Isusa veruješ godinama; da li si video kako je Isus voleo Boga? Da li je Isus zaista onaj u koga veruješ? Ti veruješ u praktičnog Boga današnjice; jesi li video kako praktični Bog od krvi i mesa voli Boga na nebu? Veruješ u Gospoda Isusa Hrista; to je stoga što su Isusovo raspeće zarad iskupljenja ljudskog roda i čuda koja je On izvodio opšteprihvaćene činjenice. Ipak, ljudska vera ne potiče iz spoznaje i istinskog razumevanja Isusa Hrista. Ti veruješ samo u ime Isusovo, ali ne veruješ u Njegov Duh, jer uopšte ne obraćaš pažnju na to kako je Isus voleo Boga. Tvoja vera u Boga je isuviše naivna. Uprkos svojoj dugogodišnjoj veri u Isusa, ti ne znaš kako da voliš Boga. Nisi li zbog toga najveća luda na svetu? To je dokaz da godinama unazad uzalud jedeš hranu Gospoda Isusa Hrista. Ne samo da Ja ne volim takve ljude, već verujem da ih ni Gospod Isus Hristos – koga ti poštuješ – takođe ne bi voleo. Kako se takvi ljudi mogu usavršiti? Zar već ne crveniš od sramote? Zar se ne osećaš postiđeno? Imaš li još uvek smelosti da se suočiš sa svojim Gospodom Isusom Hristom? Razumete li svi smisao ovoga što sam rekao?

Zlikovci će zasigurno biti kažnjeni

Zagledajte se u sebe da biste ustanovili da li sprovodite pravednost u svemu što činite i da li Bog posmatra sva vaša dela. Ovim načelom se u svojim postupcima rukovode oni koji veruju u Boga. Nazvaće vas pravednima jer ste u stanju da udovoljite Bogu i zato što prihvatate Božju brigu i zaštitu. U Božjim očima pravedni su svi oni koji

prihvataju Božju brigu, zaštitu i usavršavanje i koje je On zadobio, a On ih sve smatra dragocenima. Što više prihvatate trenutne reči Božje, više ćete moći da prihvatite i razumete Božju volju i, stoga ćete više moći da živite prema Božjim rečima i da ispunite Njegove zahteve. Ovo je Božji nalog za vas i to je ono što bi svi vi trebalo da možete da dostignete. Ako koristite sopstvene predstave da izmerite i ograničite Boga, kao da je Bog nepromenljivi glineni kip i ako Boga potpuno ograničite unutar okvira Biblije i zadržite Ga u domenu ograničenog područja delovanja, to samo dokazuje da ste Boga osudili. Zato što su Jevreji u doba Starog zaveta verovali da je Bog idol utvrđenog oblika kojeg su čuvali u svojim srcima, kao da se Bog jedino može nazvati Mesijom, i kao da samo On koji je nazvan Mesijom može biti Bog, i zato što su ljudi služili Bogu i obožavali Ga kao (beživotni) glineni kip, prikovali su Isusa tog vremena za krst, osudivši Ga na smrt – time je nedužni Isus bio osuđen na smrt. Bog nije počinio nikakav prekršaj, ali je čovek odbio da Ga poštedi, istrajan u tome da Ga osudi na smrt, pa je tako Isus bio razapet. Čovek oduvek veruje da je Bog nepromenljiv, i definiše Ga na osnovu jedne jedine knjige, Biblije, kao da čovek savršeno razume Božje upravljanje, kao da čovek drži sve što Bog čini u svom malom prstu. Ljudi su krajnje nerazumni, bezobzirni su do krajnjih granica i svi su skloni preterivanju. Bez obzira na to koliko je veliko tvoje znanje o Bogu, Ja ipak kažem da ne poznaješ Boga, da si neko ko se najviše suprotstavlja Bogu i da si osudio Boga, jer si potpuno nesposoban da budeš poslušan delu Božjem i da ideš putem na kome te Bog usavršava. Zašto Bog nikada nije zadovoljan ljudskim postupcima? Zato što čovek ne spoznaje Boga, zato što ima previše predstava i zato što se njegovo znanje o Bogu ni na koji način ne podudara sa stvarnošću, već umesto toga jednolično ponavlja istu priču bez promena i isti pristup koristi za svaku situaciju. I tako, nakon što je danas došao na zemlju, Boga je čovek još jednom prikovao za krst! Okrutan ljudski rod! Dosluh i spletke, međusobno otimanje i grabež, borba za slavu i bogatstvo, međusobni pokolj – hoće li tome ikada doći kraj? Uprkos stotinama hiljada reči koje je Bog izgovorio, niko se nije opametio. Ljudi deluju zarad svojih porodica, sinova i kćeri, svoje karijere, izgleda u budućnosti, položaja, preterane sujete i novca, radi hrane, odeće i onog telesnog. Međutim, ima li ikoga čiji su postupci zaista radi Boga? Čak i među onima koji deluju zarad Boga, malo je onih koji Boga spoznaju. Koliko ljudi ne postupa zarad svojih sopstvenih interesa? Koliko njih ne ugnjetava niti izopštava druge kako bi zaštitili sopstveni položaj? I tako je Bog nebrojeno puta bio nasilno osuđen na smrt, a bezbroj varvarskih sudija su Boga osudili i još jednom Ga prikovali za krst. Koliko njih se može nazvati pravednima jer zaista postupaju zarad Boga?

Da li je tako lako biti usavršen pred Bogom kao svetac ili pravedan čovek? Tačna je izjava da „nema pravednih na ovoj zemlji, pravedni nisu u ovom svetu“. Kada dolazite pred Boga, razmislite o tome šta nosite na sebi, razmislite o svakoj svojoj reči i postupku, svakoj svojoj misli i ideji, pa čak i o snovima koje svakodnevno sanjate – svi oni su za vaše dobro. Zar ovo nije pravo stanje stvari? „Pravednost“ ne znači davati milostinju drugima, ne znači da svog suseda volite kao sebe i ne označava uzdržavanje od svađa

i rasprava niti od pljačke i krađe. Pravednost znači da prihvatate Božji nalog kao svoju dužnost i da se pokoravate Božjim orkestracijama i rasporedima kao svom nebeskom pozivu, bez obzira na vreme ili mesto, baš kao da je sve to učinio Gospod Isus. To je pravednost o kojoj je Bog govorio. To što bi se Lot mogao nazvati pravednim jeste zato što je spasio dva anđela koje je Bog poslao ne razmišljajući o sopstvenom dobitku i gubitku; može se reći samo to da se ono što je u tom trenutku učinio može nazvati pravednim, ali se on ne može nazvati pravednikom. Samo zato što je video Boga, Lot je dao svoje dve kćeri u zamenu za anđele, međutim, ne bi se svo njegovo ponašanje u prošlosti moglo nazvati pravednim. I stoga Ja kažem „nema pravednih na ovoj zemlji“. Čak i među onima koji su u potoku izlečenja, niko se ne može nazvati pravednim. Koliko god da su dobra tvoja dela, koliko god se činilo da veličaš ime Božje, da ne udaraš i ne psuješ druge, niti kradeš i otimaš od drugih, i dalje se ne možeš nazvati pravednim, jer to je ono što je normalna osoba sposobna da ima. Trenutno je ključno to da ne spoznaješ Boga. Može se samo reći da trenutno poseduješ nešto malo uobičajene ljudskosti, ali nema elemenata pravednosti o kojoj Bog govori, tako da ništa od onoga što činiš ne može dokazati da spoznaješ Boga.

Ranije, dok je Bog bio na nebesima, čovek je postupao na način koji je prema Bogu bio obmanjujuć. Danas je Bog među ljudima – niko ne zna koliko godina tome ima – svejedno, u svom postupanju čovek je i dalje površan i pokušava da Ga prevari. Nije li čovek u svom razmišljanju i previše zaostao? Isto je bilo i sa Judom: Pre nego što je Isus došao, Juda je govorio laži kako bi obmanuo svoju braću i sestre, a čak i kad je Isus došao, on se i dalje nije promenio; Isusa nije ni najmanje poznavao, da bi na kraju izdao Isusa. Nije li to bilo stoga što nije spoznavao Boga? Ako danas i dalje ne spoznajete Boga, onda je moguće da ćete postati druge Jude, a onda bi se nakon toga, tragedija Isusovog raspeća iz Doba blagodati od pre dve hiljade godina ponovo odigrala. Ne verujete u to? To je činjenica! Danas je većina ljudi u sličnoj situaciji – možda ovo govorim malo preuranjeno – i svi takvi ljudi su u ulozi Jude. Ne govorim besmislice, već na osnovu činjenice – ali se ti ne daš uveriti. Iako se mnogi ljudi pretvaraju da su skrušeni, u njihovim srcima nema ničeg osim lokve ustajale vode, šanca smrdljive vode. Ovoga časa u crkvi je i previše takvih, a vi mislite da Ja toga nisam nimalo svestan. Danas Moj Duh odlučuje u Moje ime i svedoči u Moje ime. Misliš li da ništa ne znam? Misliš li da ništa ne razumem o prepredenim mislima u vašim srcima, o stvarima koje tajite u svojim srcima? Zar je tako lako nadmudriti Boga? Mislite li da se prema Njemu možete ophoditi kako vam se prohte? U prošlosti, Ja sam brinuo o tome da ne budete sputani, pa sam vam neprekidno davao slobodu, međutim, čovek nije bio u stanju da kaže da sam bio dobar prema njemu, i kada bih mu dao prst on bi uzimao šaku. Raspitajte se među sobom: gotovo se nikad ni sa kim nisam obračunavao niti sam gotovo ikad ikoga olako ukorio – svejedno, veoma sam jasan u pogledu motiva i predstava čoveka. Misliš li da je Sâm Bog, o kome Bog svedoči, budala? U tom slučaju, Ja kažem da si zaista slep! Neću te razotkriti, no, saznajmo koliko pokvaren možeš

postati. Hajde da otkrijemo mogu li te spasiti tvoje male pametne strategije ili te mogu spasiti tvoji najbolji pokušaji da voliš Boga. Danas te neću osuđivati; sačekajmo dok ne dođe Božji čas da vidimo Njegovu odmazdu prema tebi. Ja sada nemam vremena za besposleno čavrljanje sa tobom i nisam spreman da samo radi tebe odložim Svoje veće delo. Crv poput tebe nije dostojan vremena koje bi Bogu bilo potrebno da se obračuna s tobom – zato, hajde da vidimo koliko razuzdan možeš postati. Ovakvi ljudi nimalo ne tragaju za bogopoznanjem, niti i najmanje poseduju bogoljubivo srce, a ipak žele da ih Bog zove pravednima – zar je u pitanju neka šala? I budući da je mali broj ljudi zapravo pošten, usmeriću se samo na to da čoveku i dalje pružam život. Uradiću samo ono što danas treba da uradim, ali ću u budućnosti svakome uzvratiti odmazdom shodno onome što je učinio. Rekao sam sve što se moglo reći, jer to je upravo posao koji obavljam. Radim samo ono što treba, ne i ono što ne treba. Svejedno, nadam se da više vremena provodite u razmišljanju: Koliko je tačno tvog znanja o Bogu istinito? Jesi li neko ko je još jednom prikovao Boga za krst? Moje poslednje reči glase: Teško onima koji Boga razapinju.

Kako ući u normalno stanje

Što ljudi u većoj meri prihvataju reči Božje, to prosvećeniji oni bivaju, a njihova glad i žeđ u traganju za spoznajom Boga sve su veće. Samo oni koji prihvataju reči Božje u stanju su da steknu bogatija i dublja iskustva, i samo njihovi životi mogu nastaviti da rastu poput cvetova susama. Svi ljudi koji tragaju za životom trebalo bi da se prema tome odnose kao prema svom poslu s punim radnim vremenom; trebalo bi da osete: „bez Boga ne mogu da živim; bez Boga ništa ne mogu da postignem; bez Boga je sve isprazno“. Takođe bi trebalo da donesu ovakvu odluku: „bez prisustva Svetog Duha ništa neću uraditi i, ako čitanje reči Božjih nema efekta, onda sam ravnodušan prema svemu što radim“. Ne udovoljavajte sebi. Životna iskustva proizlaze iz prosvećenja i usmeravanja Božjeg i predstavljaju kristalizaciju vaših subjektivnih napora. Od sebe bi trebalo da zahtevate sledeće: „Kada je u pitanju životno iskustvo, ne mogu zanemarivati svoje odgovornosti i obaveze.“

Ponekad, kada se nađeš u nenormalnim okolnostima, Bog više nije prisutan u tebi i nisi više u stanju da osetiš Boga pri molitvi. Normalno je da u takvim trenucima osetiš strah. Trebalo bi da odmah počneš da tragaš. Ako to ne učiniš, Bog će se odvojiti od tebe, a ti ćeš na dan-dva, pa čak i na mesec ili dva biti lišen prisustva Svetog Duha. Štaviše, bićeš lišen dela Svetog Duha. U takvim situacijama ti neverovatno otupiš i iznova upadaš u Sotonino ropstvo, do te mere da si u stanju svašta da učiniš. Žudiš za bogatstvom, obmanjuješ svoju braću i sestre, gledaš filmove i video snimke, igraš igrice, pa čak i prekomerno pušiš i piješ. Tvoje srce je odlutalo daleko od Boga, u tajnosti si pošao svojim putem i počeo samovoljno da sudiš o Božjem delu. U nekim slučajevima,

ljudi potonu toliko duboko da bez stida i srama čine grehe seksualne prirode. Takve ljude je Sveti Duh napustio; zapravo, delo Svetog Duha odavno već ne boravi u njima. Oni samo sve dublje tonu u pokvarenost, dok ruke zla dosežu sve dalje. Na kraju poriču postojanje ovog puta i, čineći grehe, padaju u ropstvo Sotone. Ako otkriješ da u sebi nosiš samo prisustvo Svetog Duha, ali ti nedostaje delo Duha Svetoga, već se nalaziš u opasnoj situaciji. A ako ne možeš da osetiš čak ni prisustvo Svetog Duha, na ivici si smrti. Ako se ne pokaješ, potpuno ćeš se vratiti Sotoni i bićeš među onima koji su prognani. Prema tome, kada otkriješ da se nalaziš u stanju u kome samo postoji prisustvo Svetog Duha (ne činiš grehe, kontrolišeš se i ne radiš ništa što se otvoreno opire Bogu), ali ti nedostaje delo Svetog Duha (ne osećaš se ganuto pri molitvi, ne dostižeš jasno prosvećenje niti prosvetljenje kada jedeš i piješ reči Božje, ravnodušan si u pogledu jedenja i ispijanja reči Božjih, nema nikakvog napretka u tvom životu i odavno si lišen velikog prosvetljenja) – u takvim trenucima moraš biti oprezniji. Ne smeš se razmaziti, ne smeš više ni za pedalj popuštati svom karakteru. Prisustvo Svetog Duha može u bilo kom trenutku iščileti. Zato su takve situacije izuzetno opasne. Ako se nađeš u ovakvom stanju, pokušaj da preokreneš situaciju što je pre moguće. Najpre treba da izgovoriš molitvu pokajanja i da zamoliš Boga da još jednom prenese Svoju milost na tebe. Moli se usrdnije i umiri svoje srce kako bi pojeo i popio što više Božjih reči. Nakon što stekneš takvu osnovu, moraš provoditi više vremena u molitvi; udvostruči svoj trud dok pevaš, moliš se, jedeš i piješ reči Božje i dok obavljaš svoju dužnost. Kada si najslabiji, Sotona najlakše zaposedne tvoje srce. Kada se to dogodi, tvoje srce biva oduzeto od Boga i vraćeno Sotoni, nakon čega ostaješ bez prisustva Svetog Duha. U takvim trenucima, dvostruko je teže povratiti delo Svetog Duha. Bolje je tragati za delom Svetog Duha dok je On još uvek sa tobom. Na taj način, Bog ti može podariti više Svog prosvećenja i neće te napustiti. Moliti se, pevati himne, obavljati svoju dužnost, jesti i piti reči Božje – sve se to čini da Sotona ne bi imao priliku da obavi svoj posao i da bi Sveti Duh mogao da deluje unutar tebe. Ako ne povratiš delo Svetog Duha na ovaj način, već naprosto čekaš, onda ti, nakon gubitka Njegovog prisustva, neće biti lako da povratiš delo Svetog Duha. To će biti moguće samo ako te Sveti Duh naročito dirne ili posebno tebe prosveti i prosvetli. Čak ni tada, tvoje stanje neće moći da se popravi za dan-dva; ponekad može proći i šest meseci bez ikakvog oporavka. Sve je to stoga što su ljudi isuviše popustljivi prema sebi, nesposobni da stvari dožive na normalan način, pa ih zato Sveti Duh napušta. Čak i ako uspeš da ponovo zadobiješ delo Svetog Duha, sadašnje Božje delo ti možda još uvek neće biti sasvim jasno, zato što u svom životnom iskustvu toliko nazaduješ kao da zaostaješ deset hiljada milja. Zar to nije strašno? Takvim ljudima, ipak, poručujem da ni sada nije kasno da se pokaju, ali pod jednim uslovom: morate vrednije da radite i ne smete se prepuštati lenjosti. Ako se drugi mole pet puta na dan, ti se moraš moliti deset puta; ako drugi jedu i piju reči Božje dva sata dnevno, ti to moraš raditi četiri ili šest sati; a ako drugi po dva sata slušaju himne, ti ih moraš slušati barem pola dana. Budi često u miru pred Bogom i misli na Božju ljubav sve dok ne budeš

dirnut, sve dok se tvoje srce ne vrati Bogu, a ti se više ne budeš usuđivao da se udaljiš od Boga – tek tada će tvoja praksa uroditi plodom, tek tada ćeš moći da povratiš svoje prethodno, normalno stanje.

Neki tragaju s puno elana, ali ipak ne uspevaju da zakorače na pravi put. To je stoga što su suviše nemarni i što ne posvećuju pažnju duhovnim stvarima. Nemaju pojma kako da iskuse Božje reči, a ne znaju ni u čemu se sastoje delo i prisustvo Svetog Duha. Takvi ljudi su puni elana, ali lakomisleni; oni ne tragaju za životom. Takav si zato što nemaš ni trunke znanja o Duhu, ne znaš ništa o razvoju u aktuelnom delovanju Svetog Duha, a nisi upoznat ni sa stanjem koje vlada unutar tvog vlastitog duha. Nije li vera takvih ljudi krajnje lakomislena? Traganje takvih ljudi na kraju ne donosi ništa. Da bi tokom života postigao rast u svojoj veri u Boga, ključno je da znaš kakvo delo Bog izvršava u tvom iskustvu, da posmatraš Božju divotu i da razumeš Božju volju, kako bi mogao da prihvatiš svekoliko Božje uređenje, i kako bi Božje reči bile uklesane u tebi do te mere da postanu tvoj život i da bi na taj način udovoljio Bogu. Ako je tvoja vera lakomislena, ako ne posvećuješ pažnju duhovnim pitanjima, niti promenama u svojim životnim sklonostima, ako ne ulažeš napor da se približiš istini, da li ćeš biti u stanju da shvatiš Božju volju? Ako ne razumeš šta Bog traži od tebe, nećeš biti u stanju da stičeš iskustvo, pa zato nećeš imati ni put koji te vodi ka praksi. Ono na šta moraš da obratiš pažnju dok doživljavaš Božje reči jeste efekat koji one proizvode u tebi, kako bi Boga mogao da spoznaš na osnovu Njegovih reči. Ako znaš samo da čitaš Božje reči, ali ne i kako da ih doživiš, zar to ne pokazuje da ti nedostaje duhovno razumevanje? Trenutno, većina ljudi nije sposobna da iskusi Božje reči, te stoga oni i ne poznaju Božje delo. Nije li to propust u njihovoj praksi? Ako tako nastave, u kom će trenutku oni biti sposobni da iskuse stvari u svoj njihovoj punoći i da ostvare napredak u životu? Nije li sve to samo prazna priča? Mnogo je među vama onih koji su usredsređeni na teoriju, koji ne znaju ništa o duhovnim pitanjima, a ipak još uvek žele da budu stavljeni u službu Božju i da ih Bog blagosilja. To je potpuno nerealno! Prema tome, morate stati na put ovom neuspehu kako biste svi mogli da u svom duhovnom životu krenete pravim putem, da doživite istinska iskustva i da zaista zakoračite u stvarnost Božjih reči.

Kako služiti u skladu sa Božjom voljom

Kada neko veruje u Boga, kako, zapravo, treba da Mu služi? Koje uslove oni koji služe Bogu treba da ispunjavaju i koje istine da poznaju? I u čemu ste možda u vašem služenju zastranili? Treba da znate odgovore na sve to. Ta se pitanja dotiču načina na koji verujete u Boga i načina na koji hodite putem, vođeni Duhom Svetim i u svemu se podređujete Božjim promislima, a da biste mogli da razumete svaki korak Božjeg dela u vama. Kada dotle dođete, cenićete ono što vera u Boga predstavlja, znaćete kako da na ispravan način verujete u Boga, kao i šta treba da činite da biste postupali u skladu sa

Božjom voljom. To će vas učiniti sasvim i potpuno poslušnim pred Božjim delom; nećete imati pritužbi i nećete suditi, ili analizirati, još manje ispitivati Božje delo. Kao takvi, svi ćete biti kadri da do smrti budete poslušni pred Bogom, dopuštajući Mu da vas usmerava i zakolje kao ovcu, tako da svi vi možete da postanete Petar 1990-ih i da ljubite Boga do krajnjih granica čak i na krstu, bez ikakvog prigovora. Tek tada ćete moći da živite kao Petar 1990-ih.

Svako ko je tako odlučio, može da služi Bogu – ali mora biti da su samo oni koji se s punom pažnjom odnose prema Božjoj volji i razumeju Božju volju sposobni i imaju pravo da služe Bogu. Među vama sam otkrio sledeće: mnogi ljudi veruju da dok god revnosno šire evanđelje zarad Boga, putuju zbog Boga, iscrpljuju se i odustaju od nečega zarad Boga, ili tome slično, oni tako služe Bogu. Još veći broj religioznih ljudi veruje da služiti Bogu znači trčati naokolo sa Biblijom u rukama, širiti evanđelje o carstvu nebeskom i spasavati ljude tako što će učiniti da se oni pokaju i ispovede. Mnogo je i onih verskih zvaničnika koji smatraju da se služenje Bogu sastoji od propovedanja po bogomoljama nakon što su završili napredne studije i obuke na bogoslovijama, kao i od podučavanja ljudi čitanjem biblijskih tekstova. Štaviše, u siromašnim oblastima ima ljudi koji veruju da služiti Bogu znači isceljivati bolesne i isterivati demone iz njihovih braće i sestara ili moliti se za njih ili im služiti. Među vama ima mnogih koji veruju da služiti Bogu znači jesti i piti reči Božje, moliti se Bogu svakog dana, kao i posećivati crkve posvuda i u njima činiti dela. Postoje druga braća i sestre koji smatraju da služiti Bogu znači nikada ne stupiti u brak ili imati porodicu, te se posvetiti Bogu celim svojim bićem. A ipak, samo nekolicina ljudi zna šta zapravo znači služiti Bogu. Iako je ljudi koji služe Bogu mnogo koliko i zvezda na nebu, broj onih koji mogu neposredno da služe i koji su sposobni da služe shodno Božjoj volji zanemarljivo je mali. Zašto Ja ovo govorim? Ja ovo govorim zato što vi ne razumete suštinu izraza „služenje Bogu“, i jedva razumete kako treba služiti u skladu sa voljom Božjom. Hitno je potrebno da ljudi jasno shvate koji način služenja Bogu može da bude u skladu sa voljom Njegovom.

Ako želite da služite shodno volji Božjoj, prvo morate da shvatite koja vrsta ljudi je Bogu ugodna, koje vrste ljudi se Bog gnuša, koja vrsta ljudi biva usavršena od Boga i koja vrsta ljudi je sposobna da služi Bogu. Ovo je najmanje što treba da znate. Štaviše, trebalo bi da poznajete ciljeve Božjeg dela i onoga što će Bog učiniti ovde i sada. Kad ovo budete razumeli, vođeni Božjim rečima, treba prvo da uđete i primite Božji nalog. Pošto istinski budete iskusili Božje reči i zbilja spoznali Božje delo, bićete sposobni da služite Bogu. I upravo kada Mu služite, Bog otvara vaše duhovne oči i dopušta vam da bolje razumete Njegovo delo i da ga jasnije vidite. Kada zakoračiš u ovakvu realnost, tvoja iskustva će biti dublja i stvarnija, a svi vi koji ste iskusili tako nešto moći ćete da idete po crkvama i da vašoj braći i sestrama pružate ono što je potrebno, i tako se oslanjate na snagu jedni drugih da biste nadomestili sopstvene nedostatke i u svom duhu stekli bogatiju spoznaju. Tek kad ovo budete postigli, bićete u stanju da služite shodno Božjoj volji i da tokom vaše službe budete usavršeni od strane Boga.

Oni koji služe Bogu treba da budu prisni sa Bogom, treba da budu ugodni Bogu i sposobni za najdublju odanost Bogu. Bilo da deluješ u privatnom ili javnom okruženju, sposoban si da primaš radost Božju pred Bogom, možeš postojano da stojiš pred Bogom, i bez obzira na to kako se drugi ljudi budu odnosili prema tebi, uvek ćeš hodati onim putem kojim treba i s punom pažnjom se odnositi prema Božjem bremenu. Jedino su takvi ljudi prisni sa Bogom. Oni koji su prisni sa Bogom mogu da Mu služe neposredno zato što su primili veliki Božji poziv i Božje breme, zato što umeju da Božje srce učine svojim, i ponesu Božje breme kao svoje i ne razmišljajući o onome što ih čeka u budućnosti. Čak i kada nemaju očekivanja, i kada nemaju nikakve koristi od toga, oni će bogoljubivim srcem uvek verovati u Boga. Dakle, ovakva vrsta osobe je prisna s Bogom. Oni koji su prisni s Bogom su i Njegovi pouzdanici; samo Božji pouzdanici mogu sa Njim da podele Njegov nemir i Njegove misli, a iako je njihovo telo bolećivo i slabo, u stanju su da podnesu bol i odreknu se onog što vole da bi ugodili Bogu. Bog takvim ljudima daje teže breme, a ono što Bog želi da učini potvrđuje se kroz njihovo svedočanstvo. Samim tim, ti ljudi su Bogu ugodni; oni su sluge Božje koje su po Njegovom srcu, i samo takvi ljudi mogu da vladaju zajedno sa Bogom. Upravo onda kad istinski postaneš prisan s Bogom, počećeš da vladaš zajedno sa Bogom.

Isus je bio kadar da izvrši Božji nalog – delo iskupljenja čitavog čovečanstva – jer se s punom pažnjom odnosio prema Božjoj volji, ne praveći planove ili nagodbe u Svoju korist. Isto tako je bio prisan sa Bogom – Sami Bog – što vi vrlo dobro razumete. (Zapravo, On je bio Sami Bog kojem je Bog posvedočio. Ja ovde pominjem činjenicu o Isusu kako bih opisao ono o čemu govorimo.) On je bio kadar da Božji plan upravljanja smesti u samo središte i uvek se molio nebeskom Ocu i tražio volju nebeskog Oca. Molio se i govorio: „Bože Oče! Ostvari ono što je volja Tvoja, i ne vodi se željama Mojim već Tvojim planom. Čovek možda jeste slabašan, ali zašto bi Ti za njega mario? Kako čovek može biti vredan Tvoje brige, čovek koji je poput mrava u Tvojoj ruci? U Svom srcu, jedino što želim je da izvršim volju Tvoju, i želeo bih da Ti možeš da učiniš ono što bi učinio u Meni prema Tvojim ličnim htenjima.“ Na putu za Jerusalim, Isus je bio u mukama, kao da Mu je nož bio zariven u srce, pa ipak nije imao ni najmanju nameru da povuče Svoju reč; uvek je tu bila moćna sila koja Ga je gurala napred do mesta na kojem će biti razapet. Na kraju je prikovan na krst i postao je oličenje grešnoga tela, tako dovršivši delo iskupljenja čovečanstva. Oslobodio se okova smrti i ada. Pred Njim su smrtnost, pakao i ad izgubili svoju moć i On ih je porazio. On je živeo trideset i tri godine tokom kojih je uvek davao sve od Sebe da ispuni Božju volju u skladu sa tadašnjim Božjim delom, nikada se ne obazirući na ono što On sam dobija ili gubi, i uvek sa voljom Boga Oca na umu. Otuda je, nakon što je On bio kršten, Bog rekao: „Ovo je Sin moj voljeni, koji mi je sva radost!“ Zbog Njegove službe pred Bogom koja je bila u skladu sa Božjom voljom, Bog je na Njegova pleća položio teško breme iskupljenja čitavog čovečanstva i učinio da ga On iznese do kraja, a On je bio sposoban i imao je pravo da izvrši ovaj bitni zadatak. Kroz svoj život, On je podneo nemerljivu patnju zarad Boga, i

bio je iskušavan od Sotone nebrojeno puta, ali se nikada nije obeshrabrio. Bog Mu je poverio tako ogroman zadatak jer Mu je verovao, i voleo Ga, i stoga je lično Bog progovorio: „Ovo je Sin moj voljeni, koji mi je sva radost!“ U to vreme, samo je Isus mogao da ispuni ovaj nalog, i to je bio jedan praktičan aspekt u Božjem dovršavanju Svog dela iskupljenja čitavog čovečanstva u Doba blagodati.

Ako ste vi, poput Isusa, kadri da se s punom pažnjom odnosite prema Božjem bremenu i da okrenete leđa svojoj telesnosti, Bog će vam poveriti Svoje bitne zadatke kako biste mogli da ispunite potrebne uslove da služite Bogu. Samo pod tim okolnostima ćete se usuditi da kažete da činite Božju volju i ispunjavate Njegov nalog i samo tada ćete se usuditi da kažete da istinski služite Bogu. Kada se uporediš sa Isusom, da li se usuđuješ da kažeš da si prisan sa Bogom? Da li se usuđuješ da kažeš da činiš Božju volju? Da li se usuđuješ da kažeš da istinski služiš Bogu? Danas, kada ne razumeš kako da služiš Bogu, da li se usuđuješ da kažeš da si prisan sa Bogom? Ako kažeš da služiš Bogu, da ne huliš na Njega? Razmisli o tome: da li služiš Bogu ili sebi? Služiš Sotoni, a opet tvrdoglavo tvrdiš da služiš Bogu – tako čineći, zar ne huliš na Boga? Mnogi ljudi iza Mojih leđa priželjkuju povlastice koje nosi položaj, prežderavaju se hranom, vole da spavaju i vode računa o svom telu, uvek u strahu da se sa telom drugo ne može. Ne obavljaju svoju ulogu u crkvi kako bi trebalo, već od crkve uzimaju, a ništa ne daju zauzvrat ili opominju svoju braću i sestre pozivajući se na Moje reči, postavljajući se iznad drugih kao autoritet. Ovi ljudi uporno ponavljaju da čine Božju volju i stalno govore da su prisni sa Bogom – zar to nije besmisleno? Ako imaš dobre namere, ali nisi u stanju da služiš shodno Božjoj volji, onda se ponašaš budalasto; ali ako tvoje namere nisu dobre, a i dalje govoriš da služiš Bogu, onda si ti neko ko se Bogu suprotstavlja i Bog treba da te kazni! Za takve ljude Ja nemam saosećanja! U domu Božjem, oni uzimaju, a ništa ne daju zauzvrat, uvek teže za telesnim zadovoljstvima, i ne vode računa o Božjim interesima. Uvek traže ono što je dobro za njih i ne obraćaju pažnju na Božju volju. Ne prihvataju da ih Božji Duh ispituje u bilo čemu što rade. Uvek manipulišu i varaju svoju braću i sestre i ponašaju se dvolično, poput lisice u vinogradu, koja stalno krade grožđe i gazi po vinovoj lozi. Da li takvi ljudi mogu biti prisni sa Bogom? Da li si dostojan da primiš Božje blagoslove? Ne uzimaš na sebe nijedno breme za svoj život ili crkvu; da li si dostojan da primiš Božji nalog? Ko bi se usudio da veruje nekom kao što si ti? Kada služiš na ovakav način, da li bi Bog mogao da ti poveri veći zadatak? Zar delo ne bi zbog toga kasnilo?

Ja vam ovo govorim da biste mogli da znate koji uslovi moraju da se ispune da bi se služilo shodno Božjoj volji. Ako ne dajete svoje srce Bogu, ako se s punom pažnjom ne odnosite prema Božjoj volji kao što je Isus to činio, onda Bog ne može imati poverenja u vas, i Bog će vam na kraju suditi. Možda danas u svom služenju Bogu stalno skrivaš nameru da obmaneš Boga i odnosiš se prema Njemu na površan način. Ukratko, bez obzira na sve drugo, ako obmanjuješ Boga, na tebe će se obrušiti nemilosrdna kazna. Trebalo bi da iskoristite to što ste upravo zakoračili na pravi put služenja Bogu i da prvo predate svoja srca Bogu, bez podvojenih lojalnosti. Bez obzira da li se nalaziš pred

Bogom, ili pred drugim ljudima, tvoje srce bi uvek trebalo da je okrenuto ka Bogu, i trebalo bi da si odlučan da ljubiš Boga kao što je to Isus činio. Na taj način, Bog će te usavršiti tako da postaneš sluga Božji koji je po Njegovom srcu. Ako iskreno želiš da te Bog usavrši i da tvoje služenje bude u skladu sa voljom Njegovom, onda treba da promeniš svoja ranija gledišta po pitanju vere u Boga, kao i način na koji si ranije služio Bogu, tako da veći deo tebe bude usavršen od Boga. Na ovaj način, Bog te neće napustiti, i bićeš kao Petar, predvodnik onih koji ljube Boga. Ako se ne pokaješ, onda ćeš se susresti sa istim krajem kao i Juda. To treba da shvate svi koji u Boga veruju.

Kako spoznati stvarnost

Bog je praktičan Bog: svekoliko Njegovo delo je praktično, sve reči koje On izgovara su praktične, i sve istine koje On izražava su praktične. Sve ono što nije On rekao je prazno, nepostojeće i nepouzdano. Danas, Sveti Duh treba da vodi ljude u reči Božje. Ako ljudi tragaju za ulaskom u stvarnost, onda moraju da traže stvarnost i spoznaju stvarnost, nakon čega moraju da iskuse stvarnost i prožive stvarnost. Što više ljudi spoznaju stvarnost, to su više u stanju da razaznaju da li su reči drugih stvarne; što više ljudi spoznaju stvarnost, to imaju manje predstava; što više ljudi doživljavaju stvarnost, to više spoznaju dela praktičnog Boga, i lakše im je da se oslobode svojih iskvarenih, sotonskih karakteristika; što ljudi više prihvataju stvarnost, to više spoznaju Boga, pa više preziru telesnost i vole istinu; i što ljudi prihvataju više stvarnosti, to su bliže standardima Božih zahteva. Ljudi koje je Bog zadobio jesu oni koji su obuzeti stvarnošću, koji znaju stvarnost i koji su kroz iskustvo stvarnosti spoznali stvarna Božja dela. Što više sarađuješ sa Bogom na praktičan način i disciplinuješ svoje telo, više ćeš steći delo Svetog Duha, više ćeš razumeti stvarnost, i više ćeš biti prosvetljen od Boga, a samim tim će i veće postati tvoje znanje o stvarnim delima Božjim. Ako si u stanju da živiš u sadašnjoj svetlosti Svetog Duha, onda će ti sadašnji put ka praksi postati jasniji, i bićeš sposobniji da se odvojiš od religioznih predstava i starih postupaka iz prošlosti. Danas je stvarnost u središtu: što više stvarnosti ljudi prihvataju, to je jasnije njihovo poznavanje istine i bolje razumevanje Božje volje. Stvarnost može nadvladati sve reči i doktrine, može nadvladati svaku teoriju i stručnost i što se ljudi usredsređuju na više stvarnosti, to više istinski vole Boga i gladniji su i žedniji Njegovih reči. Ako se uvek usredsređuješ na stvarnost, onda će tvoja filozofija življenja, religiozne predstave i prirodni karakter prirodno biti izbrisani nakon Božjeg dela. Oni koji ne tragaju za stvarnošću i nemaju znanja o stvarnosti, skloni su da tragaju za onim što je natprirodno i lako će biti obmanuti. Sveti Duh nema načina da deluje u takvim ljudima, pa se zato oni osećaju prazno i tako kao da njihovi životi nemaju smisla.

Sveti Duh može da deluje u tebi samo kada se zaista obučavaš, zaista tragaš, zaista se moliš i spreman si da patiš zarad potrage za istinom. Oni koji ne tragaju za istinom

nemaju ništa osim reči i doktrina, i prazne teorije, a oni koji su bez istine prirodno imaju mnogo predstava o Bogu. Ovakvi ljudi čeznu samo za tim da Bog njihovo fizičko telo pretvori u duhovno telo kako bi mogli da se uznesu na treće nebo. Kako su ovi ljudi budalasti! Svi koji govore takve stvari nemaju znanja ni o Bogu ni o stvarnosti; ovakvi ljudi nikako ne mogu da sarađuju sa Bogom, već samo pasivno čekaju. Ako ljudi žele da razumeju istinu, i da je jasno vide, i ako, pored toga, žele da uđu u istinu i sprovedu je u delo, onda oni moraju zaista da se obučavaju, zaista da tragaju, i zaista da izdrže glad i žeđ. Kada si gladan i žedan, i kada zaista sarađuješ sa Bogom, Božji Duh će te sigurno dotaći i delovati u tebi, što će ti doneti više prosvećenja i dati više znanja o stvarnosti i umnogome će doprineti tvom životu.

Ako ljudi žele da spoznaju Boga, oni prvo moraju znati da je Bog praktičan Bog i moraju znati Božje reči, Božje praktično pojavljivanje u telu i Božje praktično delo. Tek nakon što saznaš da je sav Božji rad praktičan, bićeš u stanju da zaista sarađuješ sa Bogom i samo kroz ovaj put ćeš moći da postigneš rast u svom životu. Svi oni koji nisu spoznali stvarnost nemaju načina da dožive Božje reči, zarobljeni su u svojim predstavama, žive u svojoj mašti, pa tako nemaju ni znanje o Božjim rečima. Što je veće tvoje znanje o stvarnosti, to si bliži Bogu i prisniji si sa Njim; što više tražiš nejasnoću, apstrakciju i doktrinu, to ćeš se više udaljavati od Boga i tako ćeš više osećati da je doživljavanje Božjih reči naporno i teško i da nisi sposoban za ulazak. Ako želiš da uđeš u stvarnost Božjih reči i da stupiš na pravu stazu svog duhovnog života, moraš prvo da spoznaš stvarnost i da se odvojiš od nejasnih i natprirodnih stvari, što će reći da prvo moraš razumeti kako te sveti Duh uistinu prosvećuje i vodi iznutra. Na ovaj način, ako zaista možeš da dokučiš istinsko delo Svetog Duha u čoveku, tada ćeš stupiti na pravu stazu gde ćeš biti usavršen od strane Boga.

Danas sve počinje od stvarnosti. Božje delo je najstvarnije i ljudi ga mogu osetiti; odnosi se na ono što ljudi mogu da iskuse i postignu. U ljudima ima mnogo toga što je nejasno i natprirodno, što ih sprečava da spoznaju sadašnje Božje delo. Tako u njihovim iskustvima uvek ima odstupanja i uvek osećaju da su stvari teške, a sve je to posledica njihovih predstava. Ljudi nisu u stanju da shvate principe delovanja Svetog Duha, ne poznaju stvarnost, pa su uvek negativni na svom putu ka ulasku. Oni gledaju na Božje zahteve iz daljine, nesposobni da ih ostvare; oni samo vide da su Božje reči zaista dobre, ali ne mogu da pronađu put do ulaska. Sveti Duh deluje po ovom principu: kroz saradnju ljudi, kada se kroz njih aktivno mole, traže i približavaju se Bogu, mogu se ostvariti rezultati i oni mogu biti prosvetljeni i prosvećeni Duhom Svetim. Ne dešava se da Sveti Duh deluje jednostrano, niti da čovek deluje jednostrano. I jedno i drugo je neophodno, i što više ljudi sarađuje, i što više teže dostizanju standarda Božjih zahteva, to je veće delo Svetog Duha. Samo stvarna saradnja ljudi, pridodata delu Svetog Duha, može proizvesti stvarna iskustva i suštinsko znanje Božjih reči. Postepeno, kroz iskustvo na ovaj način, na kraju se proizvodi savršena osoba. Bog ne čini natprirodne stvari; u narodnim predstavama, Bog je svemoguć i Bog sve čini – tako da ljudi pasivno čekaju,

ne čitaju reči Božje i ne mole se, već samo čekaju dodir Svetog Duha. Oni sa ispravnim razumevanjem, međutim, veruju u ovo: Božja dela mogu da se ostvaruju samo dotle dok sarađujem, a efekat koji Božje delo ima na mene zavisi od toga kako sarađujem. Kada Bog govori, treba da činim sve što mogu da tražim i težim Božjim rečima; to je ono što treba da postignem.

Na primerima Petra i Pavla možete jasno videti da je Petar taj koji je najviše pažnje posvetio stvarnosti. Iz onoga kroz šta je Petar prošao, može se videti da su njegova iskustva sažetak pouka onih koji nisu uspeli u prošlosti i da je upijao snage svetaca iz prošlosti. Iz ovoga se može videti koliko su bila stvarna Petrova iskustva, da su ljudi u stanju da dopru do ovih iskustava i osete ih, pa i da ih dostignu. Pavle je, međutim, bio drugačiji: sve o čemu je govorio bilo je nejasno i nevidljivo, stvari kao što su odlazak na treće nebo, uzdizanje na presto i venac pravednosti. Usredsredio se na ono što je spoljašnje: na status i držanje predavanja, na razmetanje svojim godinama, na to da ga je dodirnuo Sveti Duh, itd. Ništa za čime je tragao nije bilo stvarno i mnogo toga je bila fantazija, pa se vidi da je sve to natprirodno, kao što je koliko Duh Sveti dotiče ljude, velika radost u kojoj ljudi uživaju, odlazak na treće nebo, ili u kojoj meri uživaju u redovnom obučavanju, u kojoj meri uživaju u čitanju Božjih reči – ništa od ovoga nije stvarno. Svekoliko delo Svetog Duha je normalno i stvarno. Kada čitaš Božje reči i moliš se, iznutra svetliš i nepokolebljiv si, spoljašnji svet te ne može ometati; iznutra, spreman si da voliš Boga, spreman si da se baviš pozitivnim stvarima i prezireš zao svet. Ovo znači živeti unutar Boga. To ne znači, kako ljudi kažu, doživeti silno uživanje – takav razgovor nije praktičan. Danas sve treba da počne od stvarnosti. Sve što Bog čini je stvarno i u svojim iskustvima ti treba da se usredsrediš na to da stvarno spoznaješ Boga, da tragaš za otiscima Božjeg dela i za načinima pomoću kojih Sveti Duh dotiče i prosvećuje ljude. Ako jedeš i piješ reči Božje i ako se moliš i sarađuješ na stvarniji način, prihvatajući ono što je bilo dobro iz prošlih vremena, a odbacujući ono što je bilo loše, na način kako je to Petar činio, ako slušaš svojim ušima i posmatraš svojim očima i često se moliš i razmišljaš iz srca i činiš sve što možeš da sarađuješ sa Božjim delom, onda će te Bog sigurno voditi.

O normalnom duhovnom životu

Veri u Boga neophodan je normalan duhovni život, koji je osnova za doživljavanje iskustva Božjih reči i za ulazak u stvarnost. Da li sva vaša trenutna verska praksa – molitve, približavanje Bogu, pevanje himni, hvaljenje Boga, meditacije i duboko razmišljanje o Božjim rečima – predstavlja „normalan duhovni život“? Izgleda da niko od vas to ne zna. Normalan duhovni život nije ograničen samo na verske prakse kao što su molitve, pevanje himni, učestvovanje u crkvenom životu i jedenje i pijenje Božjih reči. Umesto toga, on podrazumeva boravak u novom i uzbudljivom duhovnom životu. Nije

bitno kako primenjuješ veru, već kakve plodove ta primena donosi. Većina ljudi veruje da normalan duhovni život nužno podrazumeva molitvu, pevanje himni, jedenje i pijenje Božjih reči ili duboko razmišljanje o Njegovim rečima, bez obzira na to da li takva primena zaista ima bilo kakvo dejstvo i da li dovodi do istinskog razumevanja. Ovi ljudi se usredsređuju na praćenje površnih procedura bez razmišljanja o njihovim ishodima; oni su ljudi koji žive u verskim ritualima, a ne ljudi koji žive u crkvi, a još manje su ljudi carstva. Njihove molitve, pevanje himni i jedenje i pijenje Božjih reči samo su poštovanje pravila, učinjeni iz prinude i pomodarstva, a ne sopstvenom voljom ili od srca. Koliko god se ovi ljudi molili ili pevali, njihov trud neće doneti ploda, jer ono što primenjuju samo su verska pravila i rituali; oni zapravo ne primenjuju Božje reči. Samo se usredsređuju na skretanje pažnje na način na koji oni to rade, a prema Božjim rečima se odnose kao prema pravilima koja treba slediti. Takvi ljudi ne sprovode Božje reči u delo; oni samo zadovoljavaju telo i izvode predstavu da bi ih drugi videli. Sva ta verska pravila i rituali su ljudskog porekla; oni ne potiču od Boga. Bog ne poštuje pravila, niti podleže bilo kakvom zakonu. Umesto toga, svaki dan čini nešto novo, obavljajući praktično delo. Poput ljudi u Tri-self crkvi, koji se ograničavaju na svakodnevne jutarnje službe, nude večernje molitve i molitve zahvalnosti pre obroka, i zahvaljuju se za sve – koliko god to da čine i koliko god dugo to da čine, oni neće posedovati delo Svetog Duha. Kada su ljudi zaokupljeni pravilima a srca su im usmerena na načine primene, Sveti Duh ne može da dela, jer su njihova srca zauzeta pravilima i ljudskim predstavama. Dakle, Bog nije u stanju da interveniše i da dela na njima, a oni samo mogu da nastave da žive pod kontrolom zakona. Takvi ljudi nikada neće biti sposobni da dobiju Božju hvalu.

Normalan duhovni život je onaj koji se živi pred Bogom. Kada se molimo, možemo utišati svoje srce pred Bogom, i kroz molitvu možemo da tragamo za prosvećenjem Svetoga Duha, da spoznamo Božje reči, i razumemo Božju volju. Jedući i pijući Njegove reči, ljudi mogu da steknu jasnije i temeljnije razumevanje sadašnjeg Božjeg dela. Oni takođe mogu da zadobiju novi put primene i neće ostati vezani za stare; sve ono što budu primenjivali biće sa ciljem da postignu rast u životu. Što se tiče molitve, ona se ne svodi na izgovaranje nekoliko milozvučnih reči ili na ronjenje suza pred Bogom kako bi pokazali koliko mu dugujete; svrha molitve je, radije, da se vežbamo u upotrebi duha, omogućavajući sebi da utišamo srce pred Bogom, da vežbamo traženje smernica u Božjim rečima po svim pitanjima, tako da naše srce može biti privučeno svežoj novoj svetlosti svakoga dana, i tako nećemo biti pasivni ili lenji, moći ćemo da krenemo pravim putem primene Božjih reči u praksi. Većina ljudi se danas usredsređuje na primenu, ali oni to ne čine kako bi sledili istinu i postigli životni rast. Upravo su tu zalutali. Postoje i neki koji su sposobni da prime novu svetlost, ali se njihov način primene ne menja. Oni sa sobom donose svoje stare verske predstave dok traže da prime današnje Božje reči, tako da dobijaju samo beživotnu doktrinu obojenu verskim predstavama; oni ne primaju današnju svetlost na jednostavan način. Kao ishod toga, njihova primena je zaprljana; to su iste stare verske prakse u novoj ambalaži. Koliko god da su vešti u izvedbi, oni su

licemeri. Bog navodi ljude da rade nove stvari svakog dana, zahteva da svakog dana steknu novi uvid i razumevanje i traži da ne budu staromodni i da se ne ponavljaju. Ako si dugi niz godina verovao u Boga, a tvoj se način primene verske prakse uopšte nije promenio, i ako si još uvek zaokupljen i predan spoljnim pitanjima, te nemaš mirno srce sa kojim ćeš stati pred Boga da uživaš u Njegovim rečima, onda nećeš postići ništa. Kada je u pitanju prihvatanje novog Božjeg dela, ako ne planiraš drugačije, ne primenjuješ na nov način, i ne tražiš nikakvo novo razumevanje, već se umesto toga držiš starog i primaš novu svetlost tek ograničeno, bez promene načina na koji izvodiš svoje verske prakse, onda su takvi ljudi kao što si ti u ovom toku prisutni samo po imenu; u stvarnosti, oni su verski fariseji izvan toka Svetog Duha.

Da bismo živeli normalnim duhovnim životom, svakodnevno moramo biti sposobni da primimo novu svetlost i da tragamo za istinskim razumevanjem Božjih reči. Moramo jasno da vidimo istinu, da pronađemo put primene u svim oblastima, da otkrijemo nova pitanja čitajući Božje reči svakoga dana, i da shvatimo sopstvene nedostatke, tako da možemo da imamo čežnjivo i znatiželjno srce koje pokreće čitavo biće, i tako da možemo da budemo tihi pred Bogom u svakom trenutku, iskreno se plašeći da ne zaostanemo. Osoba sa tako čežnjivim, znatiželjnim srcem, koja je spremna da stalno zavređuje ulazak, na pravom je putu duhovnog života. Oni koji su dirnuti Svetim Duhom, koji žele da napreduju, koji su spremni da teže tome da ih Bog usavrši, koji čeznu za temeljnijim razumevanjem Božjih reči, koji ne teže natprirodnom, već radije plaćaju pravu cenu, kojima je zaista stalo do Božje volje, koji zapravo postižu ulazak tako što su njihova iskustva iskrenija i stvarnija, koji ne teže praznim rečima i doktrinama ili da osete natprirodno, koji ne obožavaju nikakvu veliku ličnost – to su oni koji su zakoračili u normalan duhovni život. Sve što čine ima za cilj da postignu dalji rast u životu i da ih to učini svežim i živahnog duha, i uvek su u stanju da aktivno zavrede ulazak. Nesvesno, oni razumeju istinu i ulaze u stvarnost. Oni koji imaju normalan duhovni život nalaze oslobođenje i slobodu duha svakog dana i oni mogu da primenjuju reči Božje na slobodan način, na Njegovo zadovoljstvo. Za ove ljude, molitva nije formalnost ili procedura; oni su svakoga dana u stanju da drže korak s novom svetlošću. Na primer, ljudi vežbaju da utišaju svoja srca pred Bogom i njihova srca zaista uspevaju da budu tiha pred Njim, i niko ne može da ih uznemiri. Nijedna osoba, događaj ili stvar ne može da omete njihov normalan duhovni život. Takva vežba se radi s namerom da donese rezultate; nije namenjena da se ljudi pridržavaju pravila. Ta vežba se ne odnosi na poštovanje pravila, već na pospešivanje rasta u životu ljudi. Ako te verske navike vidiš samo kao pravila koja treba poštovati, tvoj život se nikada neće promeniti. Možeš da učestvuješ u istoj primeni verskih navika kao i drugi, ali dok su oni ipak u stanju da drže korak sa delom Svetog Duha, ti si izgnan iz toka Svetog Duha. Zar ne obmanjuješ samoga sebe? Svrha ovih reči je da omoguće ljudima da utišaju svoja srca pred Bogom, da okrenu svoja srca Bogu, tako da Božje delo u njima nema prepreka i da može da bude plodonosno. Samo tada ljudi mogu biti u skladu sa Božjom voljom.

Raspravljanje o crkvenom i stvarnom životu

Ljudi osećaju da su u stanju da se preobraze jedino u crkvenom životu. Ako nisu uključeni u crkveni život, onda smatraju da nisu u stanju da se preobraze, kao da preobražaj ne može da bude postignut u stvarnom životu. Možete li da vidite problem u ovome? Ranije sam raspravljao o dovođenju Boga u stvarni život; za one koji veruju u Boga, ovo je put da uđu u stvarnost Božjih reči. U stvari, crkveni život je samo ograničen način usavršavanja ljudi. Primarno okruženje u kojem se ljudi usavršavaju ipak je stvarni život. Ovo je stvarna praksa i stvarna obuka o kojoj sam govorio, koja omogućava ljudima da se ostvare kao normalni ljudi i da žive kao istinske osobe u svakodnevnom životu. S jedne strane, čovek mora da uči da bi podigao sopstveni nivo obrazovanja, shvatio Božje reči i postigao moć razumevanja. S druge strane, čovek mora biti opremljen osnovnim znanjem koje mu je potrebno da bi živeo kao ljudsko biće, da bi dostigao uvid i razum normalne ljudskosti, budući da u ovim područjima ljudi skoro u potpunosti zaostaju. Štaviše, čovek takođe mora da uživa u Božjim rečima kroz crkveni život i da postepeno dođe do jasnog razumevanja istine.

Zašto se kaže da se, s verom u boga u Boga, Bog mora uvesti u stvarni život čoveka? Nije samo crkveni život ono što preobražava ljude; što je još važnije, ljudi treba da uđu u stvarnost u stvarnom životu. Vi ste dosad uvek govorili o svom duhovnom stanju i duhovnim stvarima, a zanemarivali ste upražnjavanje mnogih stvari u stvarnom životu, i zapostavljali priliku da uđete u njih. Pisali ste svakodnevno, slušali i čitali svakodnevno. Čak ste se i molili dok ste spremali hranu: „O, Bože! Da Ti postaneš moj život u meni. Kako god da prođe današnji dan, molim te blagoslovi me i prosvetli me. O čemu god da me danas prosvetliš, dozvoli mi da to razumem u ovom trenutku, tako da Tvoje reči mogu delovati kao moj život.“ Molili ste se i dok ste večerali: „O, Bože! Snabdeo si nas ovim jelom. Blagoslovio nas! Amin! Da živimo u skladu s Tobom. Da budeš sa nama. Amin!“ Nakon što ste završili sa večerom i oprali suđe, počeli ste da buncate: „O, Bože, ja sam ova činija. Sotona nas je iskvario, te smo nalik činijama koje su korišćene i koje se moraju oprati vodom. Ti si ta voda, a Tvoje su reči živa voda koja mi opskrbljuje život.“ Dok trepneš, dođe vreme za spavanje i ponovo počneš da buncaš: „O Bože! Ti si me blagoslovio i vodio kroz dan. Zaista sam Ti zahvalan…“ Ovako si proveo dan, a onda si ušao u dremež. Većina ljudi tako živi svaki dan, a čak i sada zanemaruju stvarni ulazak, dok se pri molitvi usredsređuju samo na laskanje. Ovo je njihov prethodni život – njihov stari život. A većina je takva; nedostaje im bilo kakva stvarna obuka i prolaze kroz vrlo malo stvarnih preobražaja. Oni samo laskaju dok se mole, približavajući se Bogu samo na rečima, ali im nedostaje dubina u razumevanju. Uzmimo najjednostavniji primer – sređivanje doma. Vidiš da ti je dom neuredan, pa sedneš i moliš se: „O, Bože! Pogledaj koliko me je Sotona iskvario. Prljav sam koliko i ovaj dom. O, Bože! Zaista Te veličam i hvalim. Bez Tvog spasenja i prosvetljenja, ne bih shvatio ovu činjenicu.“ Samo nastavljaš da sediš i buncaš, dugo se moliš, a posle se ponašaš kao da se ništa nije dogodilo poput

neke blebetave babe. Provodiš ovako svoj duhovni život, a da uopšte ne uđeš istinski u stvarnost, sa tolikim brojem površnih dela! Ulazak u stvarnu obuku uključuje stvarne živote ljudi i njihove praktične teškoće – ovo je jedini način na koji se oni menjaju. Bez stvarnog života, ljudi se ne mogu preobraziti. Kakva je svrha laskanja u molitvi? Bez razumevanja ljudske prirode, u svemu se gubi vreme, a bez puta ka stvarnom delovanju, u svemu se gubi energija! Normalna molitva može pomoći ljudima da održe normalno stanje u sebi, ali njome se ne mogu potpuno preobraziti. Poznavanje ljudske samopravednosti, nadmenosti, uobraženosti, drskosti, kao i poznavanje iskvarenih ljudskih naravi – do čije spoznaje se ne dolazi kroz molitvu – one se otkrivaju kroz uživanje u Božjim rečima, a spoznaju se kroz prosvetljenje Duhom Svetim u stvarnom životu. Danas svi ljudi mogu da govore prilično dobro, i slušali su najuzvišenije propovedi – uzvišenije od bilo kojih drugih kroz vekove – a ipak se vrlo malo toga zaista primenjuje u njihovim stvarnim životima. Drugim rečima, u njihovom stvarnom životu nema Boga; ne odlikuju se životom nove osobe posle preobražaja. Oni ne žive istinu u stvarnom životu, niti unose Boga u stvarni život. Žive kao deca pakla. Zar ovo nije očigledno zastranjivanje?

Da bi se ponovo vratili u stanje normalnog čoveka, odnosno, da bi postigli normalnu ljudskost, ljudi ne mogu samo svojim rečima ugađati Bogu. Oni time samo štete sebi, a to ne koristi njihovom ulasku ili preobražaju. Stoga, da bi postigli preobražaj, ljudi moraju da vežbaju malo po malo. Moraju da ulaze polako, da traže i istražuju malo po malo, da uđu iz pozitivnog stava i da žive praktičnim životom istine; životom sveca. Nakon toga, stvarne stvari, stvarni događaji i stvarno okruženje omogućavaju ljudima da se praktično obučavaju. Od ljudi se uopšte ne traži da laskaju; umesto toga, oni treba da se obučavaju u stvarnom okruženju. Ljudi prvo shvate da su lošeg kova, a onda normalno jedu i piju Božje reči, i normalno ulaze i vežbaju; samo na taj način oni mogu da steknu stvarnost, a to je način kako ulazak može da se ostvari još brže. Da bi se ljudi preobrazili, mora biti neke praktičnosti; moraju da vežbaju sa stvarnim stvarima, stvarnim događajima i stvarnim okruženjem. Može li čovek ostvariti istinsku obuku oslanjajući se samo na crkveni život? Da li bi ljudi na ovaj način mogli da uđu u stvarnost? Ne! Ako ljudi nisu u stanju da uđu u stvarni život, onda nisu u stanju da preobraze svoj stari stil života, niti načine obavljanja stvari. Razlog ovome nije sasvim u lenjosti ljudi, ni u visokom stepenu zavisnosti, već je pre u tome što ljudi jednostavno nemaju kapacitet za život i, štaviše, ne razumeju po kom je Božjem merilu oblikovan normalan čovek. U prošlosti su ljudi uvek pričali, govorili, sporazumevali se – i čak su postajali „govornici“ – ali niko od njih nije tražio preobražaj svoje životne dispozicije; umesto toga, slepo su tražili dubokoumne teorije. Dakle, ljudi današnjice moraju da promene ovaj religiozni stil verovanja u Boga u svojim životima. Moraju ući u praksu, usredsređeni na jedan događaj, jednu stvar, jednu osobu. Moraju to da rade usredsređeno – samo tada mogu postići rezultate. Preobražaj ljudi počinje promenom njihove suštine. Delo mora biti usmereno na suštinu ljudi, na njihov život, kao i na njihovu lenjost, zavisnost i ropstvo – samo tako se oni mogu preobraziti.

Iako crkveni život može dati rezultate u nekim oblastima, ipak je ključno da stvarni život može da transformiše ljude. Nečija stara priroda ne može se preobraziti bez stvarnog života. Uzmimo, na primer, delo Isusa tokom Doba blagodati. Kada je Isus ukinuo prethodne zakone i uspostavio zapovesti novog doba, govorio je služeći se faktičkim primerima iz stvarnog života. Dok je Isus na Šabat vodio Svoje učenike kroz žitno polje, Njegovi učenici su ogladneli i čupali su klasje pšenice da bi jeli. Fariseji su to videli i rekli im da se ne pridržavaju Šabata. Takođe su rekli da ljudima nije dozvoljeno da spasavaju telad koja su na Šabat upala u jamu, što znači da se nikakav posao ne sme obavljati tokom Šabata. Isus je naveo ove događaje da bi postepeno obznanio zapovesti novog doba. U to vreme, koristio je mnoge praktične stvari da bi ljudima pomogao da razumeju i da se preobraze. Ovo je princip po kojem Sveti Duh vrši Svoje delo, i to je jedini način koji može da preobrazi ljude. Bez praktičnih stvari, ljudi mogu da steknu samo teorijsko i intelektualno razumevanje – to nije efikasan put do preobražaja. Kako se onda kroz obkuku stiču mudrost i uvid? Mogu li ljudi steći mudrost i uvid samo slušanjem, čitanjem i unapređenjem svog znanja? Kako bi ovo moglo biti moguće? Ljudi moraju da razumeju i da imaju iskustvo u stvarnom životu! Stoga se oni moraju obučavati i ne smeju se udaljavati od stvarnog života. Ljudi moraju obraćati pažnju na različite aspekte i imati pristup različitim aspektima: nivo obrazovanja, izražajnost, sposobnost da se vide stvari, razboritost, sposobnost razumevanja Božjih reči, zdrav razum, pravila ljudskosti i druge stvari koje se odnose na ljudskost, kojima ljudi moraju biti opremljeni. Kada se postigne razumevanje, ljudi se moraju usredsrediti na ulazak, i tek tada se može postići preobražaj. Ako je neko dostigao razumevanje, a zanemaruje praksu, kako može doći do preobražaja? Danas ljudi mnogo razumeju, ali ne žive stvarnost; prema tome, oni poseduju malo suštinskog razumevanja Božjih reči. Ti si samo ovlaš prosvetljen; primio si malo prosvetljenja od Svetog Duha, a ipak ti nije dato da uđeš u stvarni život – ili možda ti čak nije ni stalo do ulaska – tako je tvoj preobražaj umanjen. Posle toliko vremena, ljudi mnogo razumeju. U stanju su da mnogo pričaju o svom poznavanju teorija, ali njihova spoljna narav ostaje ista, i njihov izvorni kvalitet ostaje kakav je i bio, ne napredujući ni za pedalj. Ako je to slučaj, kada ćeš konačno ući?

Crkveni život je samo vrsta života gde se ljudi okupljaju da bi uživali u rečima Božjim, i on čini tek mali deo nečijeg života. Kad bi i stvarni život ljudi mogao da bude kao njihov crkveni život – uključujući normalan duhovni život, normalno uživanje u Božjim rečima, molitvu i normalnu blizinu Bogu, življenje stvarnog života u kome se sve vrši po volji Božjoj, življenje stvarnog života gde se sve odvija u skladu sa istinom, življenje stvarnog života u molitvi i tihovanju pred Bogom, u pevanju himni i igranju – onda je to jedini život koji bi ih uveo u život Božjih reči. Većina ljudi se usredsređuje samo na nekoliko sati svog crkvenog života, ne „brinući za“ svoj život van tih sati, kao da ih to ne zanima. Takođe ima mnogo ljudi koji u život svetih ulaze samo kada jedu i piju Božje reči, pevaju himne ili se mole, a onda se van tih perioda vraćaju svojoj staroj prirodi. Ovakav život ne

može da preobrazi ljude, a još manje da ih dovede do spoznaje Boga. Ako ljudi, kada veruju u Boga, žele preobražaj svoje naravi, ne smeju se odvajati od stvarnog života. U stvarnom životu, moraš upoznati sebe, napustiti sebe, upražnjavati istinu i moraš naučiti principe, zdrav razum i pravila vladanja u svemu pre nego što budeš u stanju da postigneš postepeni preobražaj. Ako se usredsrediš samo na teorijsko znanje i živiš samo među verskim obredima, ne ulazeći duboko u stvarnost, ne ulazeći u stvarni život, onda nikada nećeš ući u stvarnost, nikada nećeš spoznati sebe, istinu ili Boga, i zauvek ćeš biti slep i neuk. Božje delo spasavanja ljudi nije u tome da im dozvoli da žive normalnim ljudskim životima posle kratkog vremenskog perioda, niti da preobrazi njihove lažne predstave i doktrine. Umesto toga, Njegova svrha jeste u tome da promeni stare naravi ljudi, da promeni celinu njihovog starog načina života i da promeni sav njihov zastareli način razmišljanja i mentalne perspektive. Usredsređivanje samo na crkveni život neće promeniti stare životne navike ljudi, niti će promeniti stare, dugotrajne načine života. Bez obzira na sve, ljudi se ne smeju odvojiti od stvarnog života. Bog traži da ljudi žive normalnu ljudskost u stvarnom životu, a ne samo u crkvenom životu; da istinu žive u stvarnom životu, a ne samo u crkvenom; i da ispunjavaju svoje funkcije u stvarnom životu, a ne samo u crkvenom. Da bi neko ušao u stvarnost, mora sve okrenuti ka stvarnom životu. Ako, verujući u Boga, ljudi ne mogu da spoznaju sebe kroz ulazak u stvarni život, i ako ne mogu da žive normalnu ljudskost u stvarnom životu, onda će postati promašene osobe. Oni koji nisu poslušni Bogu ljudi su koji ne mogu da uđu u stvarni život. Svi su oni ljudi koji govore o ljudskosti, ali žive prirodu demona. Svi su oni ljudi koji govore o istini, ali umesto toga žive prema doktrinama. Oni koji ne mogu da žive istinu u stvarnom životu oni su koji veruju u Boga, ali ih On prezire i odbacuje. Ti moraš da upražnjavaš svoj ulazak u stvarni život, da spoznaš sopstvene nedostatke, neposlušnost i neznanje, kao i da spoznaš svoju abnormalnu ljudskost i slabosti. Na taj način će se tvoje znanje integrisati u tvoje faktičke okolnosti i teškoće. Samo je ova vrsta znanja stvarna i može ti omogućiti da zaista shvatiš svoje stanje i postigneš preobražaj naravi.

Sada kada je formalno počelo usavršavanje ljudi, moraš ući u stvarni život. Stoga, da bi postigao preobražaj, moraš početi od ulaska u stvarni život i preobražavati se malo po malo. Ako izbegavaš normalan ljudski život i razgovaraš samo o duhovnim stvarima, onda sve postaje nezanimljivo i jednolično; pošto postaje nerealno, kako bi se onda ljudi mogli preobraziti? Sada ti je rečeno da uđeš u stvarni život da bi vežbao, kako bi uspostavio temelj za ulazak u istinsko iskustvo. Ovo je jedan aspekt onoga što ljudi moraju da rade. Delo Svetog Duha je uglavnom da vodi, dok ostalo zavisi od uvežbanosti ljudi i od ulaska. Svako može da dostigne ulazak u stvarni život koristeći različite puteve, tako da oni mogu dovesti Boga u stvarni život i živeti stvarnu normalnu ljudskost. Ovo je jedini način života koji ima smisla!

O svima koji obavljaju svoju dužnost

U trenutnom toku, svi oni koji istinski vole Boga imaju priliku da od Njega budu usavršeni. Bilo da su mladi ili stari, sve dok imaju srce koje Mu se pokorava i koje Ga se plaši, od Njega mogu da budu usavršeni. Bog ljude usavršava prema njihovim različitim dužnostima. Sve dok ulažeš svu svoju snagu i pokoravaš se Božjem delu, od Njega možeš biti usavršen. Trenutno, niko od vas nije savršen. Ponekad ste u stanju da obavljate jednu vrstu dužnosti, a ponekad možete da obavljate dve. Ukoliko pružate svoj maksimum da se dajete za Boga, na kraju ćete od Njega biti usavršeni.

Mladi ljudi imaju malo životnih filozofija i nedostaju im mudrost i shvatanje. Bog je tu da usavrši čovekovu mudrost i shvatanje. Njegova reč nadoknađuje čovekove nedostatke. Međutim, narav mladih ljudi je nestabilna i od Boga mora biti preobražena. Mladi ljudi imaju manje religioznih predstava i manje životnih filozofija; o svemu razmišljaju pojednostavljeno i njihova promišljanja nisu složena. To je deo njihove ljudskosti koji se još nije uobličio, i to je hvale vredan deo; mladi ljudi su, međutim, neuki i nedostaje im mudrosti. To je nešto što od Boga mora da bude usavršeno. Usavršavanjem od Boga steći ćete mogućnost da razvijete pronicljivost. Moći ćete jasno da razumete mnoge duhovne stvari i postepeno ćete postati neko ko je prikladan da ga Bog koristi. Starija braća i sestre takođe imaju svoje dužnosti koje treba da obavljaju i Bog ih nije napustio. Starija braća i sestre, takođe, imaju svoje poželjne i nepoželjne strane. Oni imaju više životnih filozofija i više religijskih predstava. U svojim postupcima drže se mnogih krutih konvencija i vole propise, koje primenjuju mehanički i bez fleksibilnosti. Ovo je nepoželjna strana. Međutim, ta starija braća i sestre ostaju smireni i postojani šta god da se desi; njihova je narav stabilna i nikad ne reaguju burno. Oni možda sporije prihvataju stvari, ali to nije neka velika mana. Pod uslovom da možete da se pokorite; pod uslovom da možete da prihvatite trenutne reči Božje i da ne preispitujete Božje reči; pod uslovom da brinete samo o pokornosti i o tome da sledite Boga i da nikada ne donosite sud o Božjim rečima, niti da gajite druge loše misli o njima; pod uslovom da prihvatate Njegove reči i sprovodite ih u delo – tek tada, pošto ispunite ove uslove, možete da budete usavršeni.

Bilo da ste mlađi ili stariji brat ili sestra, znate koju dužnost treba da obavljate. Oni koji su mladi nisu nadmeni; oni koji su stariji nisu pasivni, niti nazaduju. Štaviše, svi mogu da koriste vrline onih drugih i time nadomeste svoje mane, i jedni drugima mogu da služe bez ikakvih predrasuda. Gradi se most prijateljstva između mlađe i starije braće i sestara, a zahvaljujući Božjoj ljubavi u stanju ste da jedni druge bolje razumete. Mlađa braća i sestre ne gledaju s visine na stariju braću i sestre, a starija braća i sestre nisu samopravedni: zar ovo nije skladno partnerstvo? Ako svi imate takvu rešenost, tada će se volja Božja zasigurno ostvariti u vašem naraštaju.

Da li ćeš u budućnosti biti blagosloven ili proklet, biće odlučeno na osnovu tvojih sadašnjih postupaka i ponašanja. Ako treba da budete usavršeni od Boga, to mora da

se dogodi odmah, u ovom dobu; u budućnosti neće biti druge prilike. Bog zaista želi da vas usavrši sada, i to nisu samo prazne reči. Bez obzira na to kakvim kušnjama ćete biti izloženi, koji će se događaji desiti i s kakvim nesrećama ćete se suočiti u budućnosti, Bog želi da vas usavrši; to je konačna i nesporna činjenica. Gde to može da se vidi? Može se videti u činjenici da reč Božja, kroz minula vremena i naraštaje, nikada nije dostigla takve visine kao danas. Ušla je u najviše područje, a delo Duha Svetoga nad celim ljudskim rodom danas je bez presedana. Teško da je iko iz prošlih naraštaja imao takvo iskustvo; čak ni u Isusovo doba nisu postojala današnja otkrivenja. Reči koje su vam upućene, ono što razumete i vaše iskustvo dostigli su novi vrhunac. Usred kušnji i grdnji, vi ljudi ne odlazite i to je dovoljan dokaz da je delo Božje postiglo dosad neviđeni sjaj. To nije nešto što je čovek u stanju da učini, niti je nešto što čovek održava; to je pre delo Samoga Boga. Prema tome, iz mnogih stvarnosti Božjeg dela može se videti da Bog želi da usavrši čoveka i da je On svakako u stanju da vas upotpuni. Ako steknete ovaj uvid i napravite ovo novo otkriće, tada nećete čekati drugi Isusov dolazak; umesto toga, dozvolićete Bogu da vas upotpuni u sadašnjem dobu. Zato svako od vas treba da dâ sve od sebe ne štedeći truda, kako biste od Boga mogli da budete usavršeni.

Ne smete, dakle, da obraćate pažnju na negativne stvari. Kao prvo, ostavi po strani i zanemari sve zbog čega se osećaš negativno. Kada se nečim baviš, čini to srcem koje traži i oseća svoj put napred, i bogoposlušnim srcem. Kad god u sebi otkrijete neku slabost i ne dozvoljavate joj da vama upravlja i, njoj uprkos, obavljate dužnosti koje treba da obavljate, učinili ste pozitivan korak napred. Na primer, vi, starija braćo i sestre, imate religiozne predstave, ali si ipak sposoban da se moliš, da se pokoravaš, da jedeš i piješ reč Božju i pevaš himne… To znači da svim svojim silama treba da se posvetiš svemu onome što si u stanju da uradiš, svim onim dužnostima koje možeš da obavljaš. Nemoj pasivno da čekaš. Sposobnost da Bogu udovoljiš načinom na koji obavljaš svoju dužnost prvi je korak. A onda, kada budeš u stanju da razumeš istinu i kad uspeš da uđeš u stvarnost Božjih reči, On će te usavršiti.

O Božjoj upotrebi čoveka

Niko ne može da živi samostalno, osim onih poučenih i vođenih Svetim Duhom, jer im je potrebno služenje i pastirstvo onih koje Bog upotrebljava. Dakle, u svakom dobu Bog uzdiže različite ljude koji marljivo služe crkvi zarad Njegovog dela. Drugim rečima, Božje delo mora da se obavlja preko onih na koje On blagonaklono gleda i koje priznaje; Sveti Duh mora da upotrebi ono što je u njima dostojno upotrebe da bi Sveti Duh delovao, a oni su osposobljeni za upotrebu od Boga tako što su usavršeni od strane Svetog Duha. Pošto je čovekova moć razumevanja isuviše mala, njega moraju da usmeravaju oni koje Bog upotrebljava; tako je Bog upotrebio Mojsija, u kome je pronašao mnogo toga pogodnog za upotrebu u to vreme i što je koristio za sprovođenje Božjeg

dela tokom te etape. U ovoj etapi, Bog upotrebljava čoveka, istovremeno koristeći onaj njegov deo koji Sveti Duh može da upotrebi da bi delovao, dok ga Sveti Duh usmerava i istovremeno usavršava onaj njegov preostali, neupotrebljivi deo.

Delo koje obavlja onaj koga Bog upotrebljava ima za cilj saradnju sa delom Hristovim ili Duha Svetoga. Ovog čoveka Bog je uzdigao među ljudima, on je tu da vodi sve izabranike Božje, a takođe je uzdignut od Boga da bi izvršavao delo saradnje među ljudima. Uz pomoć jednog takvog čoveka, koji je sposoban da obavlja delo saradnje među ljudima, moguće je ostvariti više Božjih zahteva prema čoveku i više dela koja Duh Sveti mora da obavi među ljudima. Drugim rečima, Božji cilj u korišćenju ovog čoveka je da omogući svim Božjim sledbenicima da bolje razumeju Božju volju i ispune više Božjih zahteva. Budući da ljudi nisu u stanju da direktno razumeju Božje reči ili Božju volju, Bog je uzdigao nekoga i iskoristio ga za obavljanje tog posla. Ova osoba koju Bog upotrebljava može se opisati i kao posrednik preko kojeg Bog usmerava ljude, kao „prevodilac“ koji komunicira između Boga i čoveka. Prema tome, takav se čovek razlikuje od svih onih koji delaju u Božjoj kući ili koji su Njegovi apostoli. Poput njih, za njega se može reći da je neko ko služi Bogu, ali se u suštini svog rada i poimanju svoje upotrebe od Boga u velikoj meri razlikuje od ostalih poslenika i apostola. U smislu suštine svog rada i poimanja svoje upotrebe, čovek kojeg Bog upotrebljava i kojeg je uzdigao, priprema se za delo Božje, i on sarađuje u delu Samog Boga. Njegovo delo niko nikada ne bi mogao da obavi umesto njega – to je ljudska saradnja, koja je nužna pored božanskog dela. U međuvremenu, rad koji su obavljali drugi poslenici ili apostoli samo je prenošenje i sprovođenje mnogih aspekata uređenja crkve tokom svakog perioda, ili pak obavljanje nekih jednostavnih poslova za opskrbljivanje životom kako bi se održao crkveni život. Ove poslenike i apostole nije postavio Bog, a još manje se mogu nazvati onima koje upotrebljava Duh Sveti. Oni se biraju unutar crkvenih krugova i, nakon što su obučavani i prosvećivani neko vreme, oni koji su sposobni se zadržavaju, dok se oni koji su nepodobni vraćaju tamo odakle su došli. Pošto su ovi ljudi izabrani unutar samih crkava, neki pokazuju svoje pravo lice nakon što postanu vođe, a neki čak čine mnogo rđavih stvari i na kraju bivaju izgnani. Čovek kojeg Bog koristi, s druge strane, od Boga je pripremljen, dobrog je kova i poseduje ljudskost. On je unapred pripremljen i usavršen Duhom Svetim i jedino ga Duh Sveti vodi a, posebno kada je po sredi njegovo delo, Duh Sveti njime upravlja i zapoveda mu – stoga nema skretanja na putu kojim su Božji izabranici vođeni, jer Bog sigurno preuzima odgovornost za Svoje delo i Bog Svoje delo svagda Sâm obavlja.

Nakon što shvatite istinu, treba da je sprovodite u delo

Božje delo i reč imaju za cilj da dovedu do promene u vašoj naravi. Božji cilj nije samo da vas natera da shvatite ili spoznate Njegovo delo i reč. To nije dovoljno. Osoba koja ima moć razumevanja ne bi trebalo da ima problem sa shvatanjem reči Božje, jer

se najveći deo Božje reči izražava ljudskim jezikom, a On govori veoma jasno. Na primer, ta osoba je savršeno sposobna da sazna šta je to što Bog želi da ona shvati i primenjuje. To je nešto što bi normalna osoba, koja ima moć razumevanja, trebalo da može da uradi. Reči koje Bog izgovara u sadašnjoj etapi naročito su jasne i transparentne, a Bog ukazuje na mnoge stvari koje ljudi nisu uzimali u obzir, kao i na svakojaka ljudska stanja. Njegove reči su sveobuhvatne i jasne poput svetlosti punog meseca. Ljudi, dakle, sada razumeju mnoga pitanja, ali tu nešto još uvek nedostaje – da ljudi Njegove reči sprovode u delo. Ljudi moraju do detalja da iskuse sve aspekte istine, te da istinu još temeljnije istražuju i traže, a ne da naprosto čekaju da upiju šta god im se stavi na raspolaganje; u suprotnom, oni postaju tek nešto više od parazita. Reč Božja im je poznata, ali je ne sprovode u delo. Takva osoba ne voli istinu, te će naposletku biti izgnana. Biti kao Petar iz 90-tih godina prošlog veka značilo bi da svako od vas treba da primenjuje reč Božju, da istinski zakorači u sopstvena iskustva, te da u saradnji sa Bogom, koji će vam sve više pomagati u životu, dosegne još češće i veće prosvećenje. Ako ste pročitali mnogo od Božje reči, ali ste pritom samo razumeli značenje reči i nedostaje vam neposrednog znanja o reči Božjoj kroz sopstveno iskustvo, tada nećeš spoznati reč Božju. Što se tebe tiče, Božja reč nije život, već samo mrtvo slovo na papiru. A ako u životu poštuješ samo mrtva slova na papiru, ti onda ne možeš da dokučiš suštinu Božje reči, niti ćeš razumeti Njegovu volju. Tek kada Njegovu reč doživiš kroz sopstvena iskustva, otvoriće ti se duhovno značenje Božje reči i jedino kroz iskustvo možeš da dokučiš duhovno značenje mnogih istina i da otključaš tajne Božje reči. Ako Njegovu reč, ma koliko ona jasna bila, ne sprovodiš u delo, onda će sve što si shvatio biti prazne reči i doktrine, koje su za tebe postale verski propisi. Zar to nisu činili i fariseji? Ako reč Božju sprovodite u delo i doživljavate je, ona za vas postaje praktična, a ako ne težite da je sprovedete u delo, tada Božja reč za tebe predstavlja tek nešto više od legende o trećem nebu. U stvari, proces verovanja u Boga je zapravo proces u kojem vi doživljavate Njegovu reč i u kojem vas On zadobija, ili, da pojasnim, verovati u Boga znači spoznati i razumeti Njegovu reč, doživljavati i proživljavati Njegovu reč; takva je stvarnost u pozadini vaše vere u Boga. Ako verujete u Boga i nadate se večnom životu bez nastojanja da Božju reč sprovodite u delo i da zakoračite u istina-stvarnost, vi ste onda glupi. Bilo bi to kao da ste otišli na gozbu na kojoj samo posmatrate hranu i napamet učite sva ta ukusna jela, a da zapravo ništa niste okusili; to bi bilo kao da ništa niste ni jeli ni pili. Zar takva osoba ne bi bila glupa?

Istina koju čovek treba da poseduje nalazi se u reči Božjoj, i ta istina je ljudskom rodu najblagotvornija i najkorisnija. Ona je vašem telu okrepa i nasušna hrana, nešto što čoveku pomaže da povrati svoju normalnu ljudskost. To je istina kojom čovek treba da bude opremljen. Što više reč Božju sprovodite u delo, tim pre će vaš život procvetati, a istina će vam postati jasnija. Kako budete imali veći rast, stvari iz duhovnog sveta biće vam jasnije i imaćete više snage da savladate Sotonu. Praktikovanje reči Božje razjasniće vam mnogo od istine koju ne shvatate. Većina ljudi zadovoljava se pukim razumevanjem teksta Božje reči i usredsređuje se na opremanje doktrinama pre nego

na produbljivanje praktičnih iskustava, ali zar to nije put fariseja? Kako onda rečenica: „Reč Božja je život“, može za njih da bude stvarna? Čovekov život ne može da se razvija jednostavnim čitanjem Božje reči, već jedino njenim sprovođenjem u delo. Ako veruješ da razumevanje Božje reči predstavlja sve što ti je potrebno da bi imao život i rast, onda je tvoje shvatanje iskrivljeno. Istinsko razumevanje Božje reči nastaje sprovođenjem istine u delo, i ti moraš razumeti da se „istina može shvatiti jedino kada se sprovodi u delo“. Danas, posle čitanja reči Božje, možeš samo da kažeš da je znaš, ali ne možeš reći i da je razumeš. Neki kažu da se istina može sprovoditi u delo jedino ako se prethodno razume, ali to je samo delimično tačno, a zasigurno nije potpuno precizno. Pre no što si spoznao istinu, ti tu istinu nisi doživeo. Osećaj da razumeš nešto što si čuo u propovedi nije istinsko razumevanje – to je tek preuzimanje doslovnih reči istine, a to nije isto što i razumevanje njenog pravog značenja. Ako imaš tek površno znanje o istini, to ne znači da si je zapravo shvatio, niti da poseduješ znanje o njoj; pravo značenje istine proizlazi iz njenog doživljavanja. Stoga istinu možete da razumete samo ako je doživite, i tek tada možete da dokučite njene skrivene delove. Produbljivanje vašeg iskustva jedini je način da dokučite konotacije i da razumete suštinu istine. Prema tome, sa istinom možeš da ideš kud ti je volja, ali ako u tebi nema istine, onda ni ne pomišljaj na pokušaj da uveriš ni članove svoje porodice, a kamoli vernike. Bez istine si poput lepršavih pahulja, dok sa istinom možeš da budeš srećan i slobodan, i niko ne može da te napadne. Ma koliko da je neka teorija snažna, ona ne može da prevagne nad istinom. Uz pomoć istine, čitav svet može da se zaljulja, a planine i mora da se pomere, dok nedostatak istine može dovesti do toga da crvi poruše čvrste gradske zidine. To je očigledna činjenica.

U trenutnoj etapi, od ključne je važnosti da najpre spoznate istinu i da je zatim sprovodite u delo, kao i da se dodatno naoružate njenim pravim značenjem. Treba da težite ovom postignuću. Umesto da samo nastojiš da druge navodiš da slede tvoje reči, treba da ih navedeš da slede tvoja dela. Samo na taj način možeš da pronađeš nešto smisleno. Ma šta da ti se desi, ma s kim da se susretneš, dokle god poseduješ istinu moći ćeš čvrsto da stojiš na svojim nogama. Božja reč čoveku donosi život, a ne smrt. Ako posle čitanja reči Božje ne oživiš već si i dalje mrtav, tada sa tobom nešto nije u redu. Ako si posle nekog vremena pročitao mnogo od Božje reči i čuo mnogo praktičnih propovedi, ali si još uvek u stanju smrti, tada je to dokaz da ti nisi neko ko vrednuje istinu, niti si neko ko za njom traga. Da ste istinski težili zadobijanju Boga, ne biste se usredsređivali na opremanje doktrinama i na podučavanje drugih pomoću uzvišenih doktrina, već biste se umesto toga usredsredili na doživljavanje Božje reči i na sprovođenje istine u delo. Nije li to ono u šta bi sada trebalo da želite da zakoračite?

Bog ima ograničeno vreme da obavi Svoje delo nad čovekom, pa kakav ishod može biti ako sa Njim ne sarađuješ? Zašto li Bog uvek želi da, nakon što ste je razumeli, Njegovu reč sprovodite u delo? Razlog je u tome što vam je Bog otkrio Svoje reči, a vaš naredni korak jeste taj da ih zaista sprovodite u delo. Dok ove reči budete sprovodili u

delo, Bog će obavljati delo prosvećenja i vođstva. Tako to mora biti učinjeno. Reč Božja čoveku omogućava procvat u životu i u sebi nema elemenata zbog kojih bi čovek zastranio ili postao pasivan. Kažeš da si pročitao Božju reč i da si je sprovodio u delo, ali da još uvek nisi primio nijedno delo od Svetoga Duha. Samo bi dete moglo da poveruje tvojim rečima. Drugi ljudi možda ne znaju da li su tvoje namere ispravne, ali zar misliš da je moguće da Bog to ne zna? Kako to da drugi sprovode reč Božju u delo i primaju prosvećenje Duha Svetoga, dok ti takođe sprovodiš u delo Njegovu reč, ali ipak ne primaš prosvećenje Duha Svetoga? Ima li Bog osećanja? Ako su tvoje namere zaista ispravne i ako sarađuješ, tada će Božji Duh biti sa tobom. Neki ljudi stalno žele da pobodu svoju zastavu, ali zašto im Bog ne dopušta da se uzdignu i stanu na čelo crkve? Neki drugi samo obavljaju svoju ulogu i izvršavaju svoju dužnost i očas posla zadobiju Božje odobravanje. Kako je to moguće? Bog istražuje najveće dubine čovekovog srca, a ljudi koji tragaju za istinom moraju to da čine sa ispravnim namerama. Ljudi sa pogrešnim namerama ne mogu da budu postojani. U suštini, vaš cilj je da dozvolite Božjoj reči da u vama deluje. Drugim rečima, to znači da posedujete istinsko razumevanje Božje reči prilikom njenog sprovođenja u delo. Možda je vaša sposobnost shvatanja Božje reči oskudna, ali dok vi reč Božju sprovodite u delo, On može da izleči tu vašu manu, što znači da ne samo da morate znati mnoge istine, već ih takođe morate sprovoditi u delo. Ovo je žiža svega i ne može se zanemariti. Pune trideset tri i po godine Isus je trpeo mnoga poniženja i mnoge patnje. Toliko je silno propatio samo zato što je istinu sprovodio u delo, u svemu činio volju Božju i samo za volju Božju mario. Kroz svu tu patnju On ne bi prošao da je istinu samo znao, a da je nije sprovodio u delo. Da je Isus sledio jevrejska učenja i išao za farisejima, ne bi propatio. Iz Isusovih dela možeš da naučiš da efikasnost Božjeg dela nad čovekom proizlazi iz čovekove saradnje, i to je nešto što treba da prepoznate. Da li bi Isus onako patio na krstu da nije istinu sprovodio u delo? Bi li mogao da izmoli tako tužnu molitvu da nije delao u skladu sa Božjom voljom? Stoga treba da patite zarad sprovođenja istine u delo; takvoj patnji svaka osoba treba da se podvrgne.

Onaj koji postigne spasenje je onaj koji je voljan da primenjuje istinu

U propovedima se često pominje neophodnost negovanja pravilnog crkvenog života. Dakle, zašto se crkveni život još nije poboljšao, već je i dalje ista stara stvar? Zašto ne postoji potpuno nov i drugačiji način života? Da li bi moglo biti normalno čoveku devedesetih da živi kao car iz minulih vremena? Iako su ono što ljudi sada jedu i piju poslastice koje su se retko probale u prethodnim epohama, u crkvenom životu nije bilo većih preokreta. Delovalo je to kao presipanje starog vina u nove flaše. Kakva je onda korist od Boga što toliko govori? Crkve se u većini mesta uopšte nisu promenile. Video

sam to Svojim očima i jasno je u Mom srcu; iako nisam lično iskusio crkveni život, poznajem uslove crkvenih sabranja kao svoj džep. Nije tu bilo mnogo napredovanja. Vraćam se na onu izreku – to je kao da se staro vino presipa u nove flaše. Ništa se nije promenilo! Kada ih neko čuva, oni gore kao vatra, ali kada nema nikoga da ih podrži, oni su kao santa leda. Malo ko može da priča o praktičnim stvarima, a vrlo su retki oni koji mogu da preuzmu kormilo. Iako su propovedi uzvišene, retko ko je uspeo da uđe. Malo ljudi neguje reč Božju. Oni se rasplaču kada prihvate Božju reč, radosni su kada je odbace, a mlitavi su i bez sjaja kada odstupe od nje. Iskreno govoreći, vi jednostavno ne negujete reč Božju i reči iz Njegovih usta nikada ne vidite danas kao blago. Kada čitate Njegovu reč samo postajete uznemireni i osećate se napeto kada je pamtite, a kada je reč o sprovođenju Božje reči u delo, to je kao da pokušavate da podignete samog sebe povlačenjem za kosu – ma koliko se trudili, jednostavno ne možete prikupiti dovoljno energije. Uvek ste puni energije kada čitate Božju reč, a ipak zaboravni kada je primenjujete. U stvari, ove reči ne moraju da se izgovaraju tako pomno i da se ponavljaju tako strpljivo; ali činjenica da ljudi samo slušaju, bez sprovođenja Božje reči u delo, postala je prepreka za Njegovo delo. Ne mogu to da ne iznesem na videlo, ne mogu da ne pričam o tome. Primoran sam da to uradim; nije da uživam u otkrivanju slabosti drugih. Vi mislite da je vaša praksa manje-više primerena – da, kada su otkrivenja spremna i vaš ulazak je takođe spreman? Da li je to tako jednostavno? Vi nikada ne ispitujete temelje na kojima su vaša iskustva konačno izgrađena! Od ovog trenutka vaša okupljanja se apsolutno ne mogu nazvati pravim crkvenim životom i ni najmanje ne predstavljaju pravi duhovni život. To je samo okupljanje gomile ljudi koji uživaju u ćaskanju i pojanju. Strogo govoreći, u tome nema mnogo stvarnosti. Da razjasnimo dalje, ako ti ne primenjuješ istinu, gde je stvarnost? Nije li hvalisanje kada kažeš da razumeš stvarnost? Oni koji uvek obavljaju posao su arogantni i uobraženi, a oni koji uvek slušaju ćute i drže pognute glave, bez ikakve mogućnosti za obučavanje. Ljudi koji obavljaju poslove ne rade ništa osim što pričaju, nastavljaju i nastavljaju sa svojim bučnim govorima, a sledbenici samo slušaju. Nema preobražaja o kome bi se moglo govoriti; sve su to samo putevi prošlosti! Danas, tvoja mogućnost da se pokoriš, a ne usuđuješ se da se mešaš ili da deluješ kako god ti je volja, posledica je dolaska Božjih administrativnih odredbi; to nije promena kroz koju si prošao na osnovu iskustva. Činjenica da se danas više ne usuđuješ da radiš neke stvari koje krše upravne odluke je zbog toga što je Božje delo reči imalo jasan efekat i pobedilo je ljude. Neka Mi bude dopušteno da pitam nekoga: Koliko si od tvojih dostignuća danas zaradio znojem sopstvenog napornog rada? Koliko toga ti je direktno rekao Bog? Kako bi ti odgovorio? Da li bi ostao zaprepašćen i bez reči? Kako to da su drugi u stanju da govore o mnogim svojim stvarnim iskustvima da bite opskrbili onim što ti je neophodno, dok ti jednostavno uživaš u jelima koje su drugi skuvali? Zar se ne stidiš? Možete izvršiti ispitivanje u cilju utvrđivanja činjenica, ispitujući one koji su relativno dobri: Koliko istine razumeš? Koliko na kraju primenjuješ u praksi? Koga više voliš, Boga ili sebe? Da li češće daješ ili

primaš? U koliko prilika si se, kada je tvoja namera bila pogrešna, odrekao starog sebe i zadovoljio Božju volju? Samo ovih nekoliko pitanja će zbuniti mnoge ljude. Za većinu ljudi, čak i ako shvate da je njihova namera pogrešna, oni i dalje svesno greše i nisu ni blizu toga da se odreknu sopstvenog tela. Većina ljudi dozvoljava da greh podivlja u njima ida upravlja svakim njihovim postupkom. Oni nisu u stanju da prevaziđu svoje grehe i nastavljaju da žive u grehu. Pošto smo došli u ovu sadašnju fazu, ko ne zna koliko je zlodela počinio? Ako kažeš da ne znaš, onda lažeš kao pas. Iskreno govoreći, sve je to zbog nespremnosti da se odrekneš starog sebe. Kakva je korist od izgovaranja tolikih pokajničkih „reči iz srca“ koje su bezvredne? Da li ti ovo pomaže da se razvijaš u svom životu? Može se reći da je spoznati sebe tvoj posao sa punim radnim vremenom. Ja usavršavam ljude kroz njihovo potčinjavanje i primenjivanje Božjih reči. Ako se samo odevaš Božjom rečju kao što se odevaš svojom odećom, samo da bi izgledao pametno i dopadljivo, zar time ne obmanjuješ i sebe i druge? Ako je sve što imaš razgovor, a nikada to ne primeniš u praksi, šta ćeš postići?

Mnogi ljudi mogu pomalo da pričaju o praksi i o svojim ličnim utiscima, ali većina toga je prosvetljenje koje su stekli na osnovu reči drugih ljudi. To uopšte ne uključuje ništa iz njihove lične prakse, niti uključuje ono što vide iz svojih iskustava. Ispitao sam ovu temu ranije; nemojte misliti da ja ništa ne znam. Ti si samo papirnati tigar, a ipak govoriš o savlađivanju Sotone, o svedočanstvu pobede i o životu po Božjem liku? Sve su to besmislice! Da li misliš da su sve reči koje je Bog danas izgovorio zato da bi se ti divio? Tvoja usta govore o odricanju starog sebe i primenjivanju istine u delo, ali tvoje ruke vrše druge radnje, a tvoje srce smišlja druge planove – kakva si ti to osoba? Zašto tvoje srce i tvoje ruke nisu jedno te isto? Toliko mnogo propovedanja pretvorilo se u prazne reči; zar to nije srceparajuće? Ako nisi u stanju da sprovedeš Božju reč u delo, to dokazuje da još nisi ovladao načinom na koji deluje Sveti Duh, da još nisi prihvatio delo Svetog Duha u sebi i da još nisi bio pod Njegovim vođstvom. Ako kažeš da si samo u stanju da razumeš reč Božju, ali nisi u stanju da je primeniš u delo, onda si ti osoba koja ne voli istinu. Bog ne dolazi da spasi ovakvu osobu. Isus je pretrpeo ogromnu patnju kada je bio razapet da bi spasao grešnike, da bi spasao siromašne i da bi spasao sve te ponizne ljude. Njegovo raspeće je služilo kao prinošenje greha kao žrtve. Ako ne možeš da primenjuješ Božju reč, onda treba da odeš što pre možeš; ne zadržavaj se u Božjoj kući kao parazit. Mnogim ljudima je čak teško da prestanu da rade stvari koje su nedvosmisleno opiranje Bogu. Zar oni ne traže smrt? Kako mogu da govore o ulasku u Božje carstvo? Da li bi imali smelosti da vide Božje lice? Jedeš hranu koju ti Bog obezbeđuje, radiš pogrešne stvari koje seprotive Bogu, zlonameran si, podmukao i spletkaroš, čak i dok ti Bog dozvoljava da uživaš u blagoslovima koje ti je dao – zar ne osetiš kako ti gore dlanovi kada ih primiš? Zar ne osećaš da ti lice crveni? Pošto si uradio nešto protivno Bogu, doveo do toga da se planovi „pokvare“, zar se ne osećaš uplašeno? Ako ne osećaš ništa, kako možeš govoriti o nekoj budućnosti? Već odavno za tebe nije bilo budućnosti, pa koja veća očekivanja još možeš imati? Ako kažeš nešto besramno,

a ne osetiš prekor, a tvoje srce nije svesno toga, zar to ne znači da te je Bog već napustio? Govoriti i ponašati se snishodljivo i neobuzdano postalo je tvoja priroda; kako te ikada Bog može usavršiti ako ovako postupaš? Da li bi bio u stanju da prođeš svet uzduž i popreko? Koga bi ubedio? Oni koji poznaju tvoju pravu prirodu držali bi se po strani. Zar ovo nije Božja kazna? Sve u svemu, ako se samo priča, a nema primene, nema ni razvoja. Iako Sveti Duh možda deluje na tebe dok govoriš, ako ne primenjuješ to, Sveti Duh će prestati da deluje. Ako nastaviš tako dalje, kako može biti uopšte govora o budućnosti ili predavanju celog bića Božjem delu? Ti samo možeš da govoriš o prinošenju celog svog bića, a ipak Mu nisi dao svoje pravo bogoljubivo srce. Sve što On prima od tebe je verbalna predanost; Nije mu data tvoja namera da primenjuješ istinu. Da li bi ovo mogao biti tvoj stvarni rast? Ako bi tako nastavio, kada bi te Bog usavršio? Zar se ne osećaš zabrinuto zbog svoje mračne i sumorne budućnosti? Zar ne osećaš da je Bog izgubio nadu u tebe? Zar ne znaš da Bog želi da usavrši još novih ljudi? Da li se stare stvari mogu same održati? Danas ne obraćaš pažnju na Božje reči: Čekaš li da to sutra uradiš?

Čime treba da bude opremljen jedan prikladni pastir

Moraš da razumeš mnoga stanja u kojima će se naći ljudi kada Sveti Duh bude obavljao delo na njima. A naročito oni koji su koordinatori u službi Boga moraju još dublje da razumeju takva stanja. Ako govorite samo o mnogobrojnim iskustvima ili o načinima za ulazak, to pokazuje da je vaše iskustvo isuviše jednostrano. Bez znanja o svom pravom stanju i razumevanja istina-načela, nemoguće je postići promenu naravi. Bez poznavanja načela dela Svetoga Duha ili razumevanja koristi koje ono donosi, biće vam teško da razaznate delovanje zlih duhova. Morate razotkriti delovanje zlih duhova, kao i čovekove predstave, i prodreti pravo u srž problema; morate takođe ukazati na mnoga odstupanja u ljudskom delovanju i na probleme koje mogu imati u svojoj veri u Boga, kako bi mogli da ih prepoznaju. U najmanju ruku, zbog vas se oni ne smeju osećati negativno ni pasivno. Međutim, moraš da razumeš poteškoće koje objektivno postoje kod većine ljudi, ne smeš da budeš nerazuman, niti da „pokušavaš da naučiš svinju da peva“; takvo ponašanje je besmisleno. Kako bi rešio mnoge poteškoće koje ljudi doživljavaju, najpre moraš razumeti dinamiku dela Svetoga Duha; moraš razumeti kako Sveti Duh obavlja delo na različitim ljudima, moraš razumeti poteškoće s kojima se ljudi suočavaju i njihove mane, i moraš prodreti u srž određenog problema i doći do njegovog izvora, bez odstupanja ili pravljenja grešaka. Samo je takva osoba sposobna da koordiniše služenju Bogu.

Da li ćete moći da dokučite suštinska pitanja i da jasno uvidite brojne stvari, zavisiće od vaših ličnih iskustava. Način na koji nešto doživljavaš takođe je i način na koji vodiš druge. Ako razumeš reči i teorije onda ćeš usmeravati druge da razumeju reči i teorije.

Način na koji doživljavaš stvarnost Božjih reči jeste način na koji ćeš voditi druge da uđu u stvarnost Božjih izjava. Ako možeš da razumeš mnoge istine i stekneš jasan uvid u mnoge stvari iz Božjih reči, onda si sposoban i da vodiš druge da razumeju mnoge istine, tako da će oni koje vodiš jasno razumeti vizije. Ako se usredsrediš na razumevanje natprirodnih osećaja, onda će oni koje predvodiš učiniti isto. Ukoliko zanemariš praksu, i umesto toga naglašavaš diskusiju, onda će se oni koje vodiš takođe usredsrediti na diskusiju, ne baveći se uopšte praksom, niti postizanjem ikakve transformacije svoje naravi; samo će površno biti puni entuzijazma, a da u delo praktično nisu sproveli niti jednu istinu. Svi ljudi drugima pružaju ono što i sami imaju. Tip nečije ličnosti određuje put kojim će ta osoba voditi druge, kao i tip ljudi koje će ona voditi. Da biste bili zaista prikladni za Božju upotrebu, ne samo da tome morate težiti, već vam je neophodno veliko prosvećenje od Boga, usmeravanje Njegovih reči, iskustvo da se On obračunao sa vama i oplemenjivanje Njegovih reči. Postavljajući to kao temelj, u uobičajenim vremenima, trebalo bi da obratite pažnju na svoja opažanja, misli, razmišljanja i zaključke, i da se u skladu s tim posvetite usvajanju ili odbacivanju. Sve su to putevi za ulazak u stvarnost i svaki od njih je neizostavan. Tako Bog deluje. Uđeš li u ovaj metod kojim Bog deluje, svakodnevno možeš imati priliku da te On usavršava. I u svakom trenutku, bez obzira na to da li je tvoja sredina surova ili prijatna, da li si predmet ispitivanja ili iskušavanja, da li radiš ili ne, i da li živiš samostalno ili kao član neke zajednice, uvek ćeš pronaći priliku da te Bog usavrši, ne propuštajući nijednu od njih. Moći ćeš sve da ih otkriješ i tako ćeš pronaći tajnu doživljavanja Božjih reči.

O iskustvu

Petar se tokom svojih iskustava susreo sa stotinama kušnji. Iako su današnji ljudi svesni pojma „kušnja“, zbunjeni su što se tiče njegovog istinskog značenja i okolnosti. Bog kali odlučnost ljudi, doteruje njihovo poverenje i usavršava svaki njihov deo, a to se prvenstveno postiže kroz kušnje, koje su i skriveno delo Svetoga Duha. Izgleda kao da je Bog napustio ljude, a ako ne budu oprezni, shvatiće te kušnje kao iskušenja koja dolaze od Sotone. U stvari, mnoge kušnje mogu se smatrati iskušenjima, a to je načelo i pravilo po kojem Bog deluje. Ako ljudi zaista žive u Božjem prisustvu, oni će takve stvari smatrati za kušnje od Boga i neće dozvoliti da im one izmaknu. Nečija tvrdnja da im Sotona sigurno neće prići zato što je Bog sa njima nije sasvim tačna; ako je tako, kako onda objasniti da se Isus suočio sa iskušenjima nakon što je postio u pustinji četrdeset dana? Dakle, ako ljudi zaista isprave svoje stavove o veri u Boga, oni će mnogo jasnije videti mnoge stvari, a njihovo razumevanje neće biti iskrivljeno i varljivo. Ako neko iskereno želi da ga Bog usavrši, on mora pristupiti svim stvarima sa kojima se suočava iz mnogo različitih uglova, ne naginjući se ni levo ni desno. Ako nemaš znanja o Božjem delu, nećeš znati kako da sarađuješ sa Bogom. Ako ne znaš načela Božjeg dela i ne

znaš kako Sotona deluje u čoveku, nećeš imati put ka primeni. Revnosno traganje, samo po sebi, neće ti omogućiti da postigneš rezultate koje Bog zahteva. Takav način doživljavanja iskustva je sličan Lavrentijevom: ne uviđa nikakve razlike i samo se oslanja na iskustvo, bez ikakve svesti o tome šta je Sotonino delo, šta je delo Svetog Duha, u kakvom je stanju čovek bez prisustva Boga i kakve ljude Bog želi da usavrši. Koja načela treba usvojiti u pogledu odnosa sa različitim vrstama ljudi, kako shvatiti Božju volju u sadašnjosti, kako spoznati Božju narav, te prema kojim ljudima, okolnostima i dobu su Božja milost, veličanstvo i pravednost usmereni – ništa od toga on ne razaznaje. Ako ljudi ne koriste različita stanovišta kao osnovu za svoja iskustva, onda život ne dolazi u obzir, a iskustvo još manje; oni i dalje mogu nerazumno da se pokoravaju i da trpe sve. Takve ljude je veoma teško usavršiti. Može se reći da, ako nemaš nijedno od gore navedenih stanovišta, to je dovoljan dokaz da si slaboumnik, da si kao stub soli koji stoji u Izraelu. Takvi ljudi su beskorisni, nisu dobri ni za šta! Neki ljudi se samo slepo pokoravaju, uvek poznaju sebe i uvek koriste sopstvene načine ponašanja kada se bave novim pitanjima, ili koriste „mudrost“ da se bave trivijalnim pitanjima koja nisu vredna pomena. Takvi ljudi su lišeni razboritosti, i čini se da je njihova priroda takva da se prepuštaju tuđim kritikama, i uvek su isti; nikada se ne menjaju. Takvi ljudi su lude koje u sebi nemaju čak ni trunke razboritosti. Nikada ne pokušavaju da preduzmu mere koje bi odgovarale okolnostima ili različitim ljudima. Takvi ljudi nemaju iskustva. Viđao sam neke ljude koji su toliko sputani svojim znanjem o sebi da, kada se suoče sa ljudima zaposednutim delom zlih duhova, oni obore pogled i ispovedaju svoje grehe, ne usuđujući se da ustanu i osude ih. A kada se suoče sa očiglednim delom Svetoga Duha, oni se ne usuđuju da poslušaju. Oni veruju da su zli duhovi takođe u Božjim rukama, i nemaju ni trunke hrabrosti da ustanu i odupru im se. Takvi ljudi nanose sramotu Bogu, i potpuno su nesposobni da za Njega nose teško breme. Takve lude baš ništa ne razlikuju. Takav način doživljavanja iskustva, dakle, treba iskoreniti, jer je u Božjim očima neodrživ.

Bog zaista mnogo dela među ljudima, ponekad ih kuša, ponekad stvara okruženja da ih kali, a ponekad izgovara reči kojima ih vodi i ispravlja njihove nedostatke. Ponekad Sveti Duh vodi ljude u okruženja koja je Bog pripremio za njih, kako bi u njima nesvesno otkrivali mnoge stvari koje im nedostaju. Putem onoga što ljudi govore i rade, i načina na koji se ljudi odnose prema drugima i bave se nečim, bez njihovog znanja, Sveti Duh ih prosvećuje u mnogim stvarima koje ranije nisu razumeli, omogućavajući im da mnoge stvari i ljude vide jasnije, omogućavajući im da proniknu u mnoge stvari kojih ranije nisu bili svesni. Kada se baviš svetom, postepeno počinješ da razaznaješ stvari koje pripadaju svetu, i pre nego što dođeš do svog kraja, možeš da zaključiš: „Zaista je teško biti čovek.“ Ako provedeš neko vreme stičući iskustva pred Bogom i shvatiš Božje delo i Njegovu narav, nesvesno ćeš steći mnogo uvida, a tvoj rast će se postepeno povećavati. Bolje ćeš razumeti mnoge duhovne stvari, a posebno će ti biti jasnije Božje delo. Božje reči, Božje delo, svaki Božji čin, Božju volju, i ono što Bog jeste i što ima, prihvatićeš kao sopstveni život. Ako samo lutaš svetom, tvoja krila će postajati sve tvrđa, a tvoj otpor

prema Bogu će postajati sve veći; kako onda Bog može da te upotrebi? Pošto u tebi ima previše stavova tipa „po mom mišljenju“, Bog te ne upotrebljava. Što si više u Božjem prisustvu, to ćeš više iskustava imati. Ukoliko i dalje živiš u svetu kao zver – tvoja usta propovedaju verovanje u Boga ali ti je srce negde drugde – i ako i dalje proučavaš svetovne životne filozofije, zar neće onda sav tvoj predašnji trud biti uzaludan? Dakle, što su ljudi više u Božjem prisustvu, lakše će ih Bog usavršiti. To je način na koji Sveti Duh obavlja Svoje delo. Ako to ne razumeš, biće ti nemoguće da kreneš pravim putem, a usavršavanje od Boga neće dolaziti u obzir. Nećeš moći da imaš normalan duhovni život; bićeš kao osakaćen, imaćeš samo svoj trud a ništa od Božjeg dela. Zar ovo nije greška u tvom sticanju iskustva? Nije nužno da se moliš da bi bio u prisustvu Boga; ponekad svojom kontemplacijom o Bogu ili dubokim razmišljanjem o Njegovom delu, ponekad bavljenjem nekim pitanjem, a ponekad sopstvenim otkrivenjem prilikom nekog događaja, ti dolaziš u Božje prisustvo. Većina ljudi kaže: „Zar nisam u prisustvu Boga, budući da se često molim?“ Mnogi ljudi se beskrajno mole „u prisustvu Boga“. Iako su molitve možda uvek na njihovim usnama, oni zapravo ne žive u prisustvu Boga. To je jedino sredstvo kojim takvi ljudi mogu da održavaju svoje stanje u prisustvu Boga; oni su potpuno nesposobni da koriste svoja srca da bi sa Bogom bili povezani u svakom trenutku, niti su u stanju da stanu pred Boga kroz iskustvo, bilo kroz duboko razmišljanje, tihu kontemplaciju, ili koristeći svoje umove da bi se povezali sa Bogom u svojim srcima, tako što će biti svesni Božjeg tereta. Oni samo svojim rečima nude molitve Bogu na nebesima. Srca većine ljudi lišena su Boga, a Bog je tu samo kada Mu se približe; većinu vremena Bog uopšte nije tamo. Zar to nije ispoljenje nedostatka Boga u nečijem srcu? Kada bi zaista imali Boga u svojim srcima, da li bi mogli da čine isto ono što i pljačkaši i zveri? Ako je osoba zaista bogobojažljiva, ona će svoje istinsko srce dovesti u dodir sa Bogom, a njene misli i predstave će uvek biti zaokupljene Božjim rečima. Ona neće praviti greške ni rečima ni u delima i neće činiti ništa što se očigledno protivi Bogu. To su merila da se bude vernik.

Zapovesti novog doba

Da biste iskusili Božje delo morate čitati Božje reči pažljivo i opremiti se istinom. Međutim, u pogledu toga šta želite da učinite ili kako to želite da uradite, nema potrebe za vašom iskrenom molitvom i preklinjanjem, i zaista je to beskorisno. Ipak, problemi sa kojima se trenutno suočavate sastoje se u tome da ne znate kako da iskusite Božje delo i da ste mnogo pasivni. Znate mnoga učenja, ali u vama nema mnogo stvarnosti. Nije li to znak pogrešnosti? Mnogo pogrešnosti je vidljivo u vama, ovoj grupi. Danas niste sposobni da postignete takve kušnja kao „služitelji“ i niste sposobni da zamislite ili postignete druge kušnje i oplemenjivanje u vezi sa rečima Božjim. Morate se pridržavati mnogih stvari koje treba da sprovedete u delo. To znači da se ljudi moraju pridržavati

brojnih dužnosti koje treba da izvršavaju. To je ono čega ljudi treba da se pridržavaju i to je ono što moraju da izvršavaju. Neka Sveti Duh čini ono što Sveti Duh mora da učini; čovek ne može imati ulogu u tome. Čovek treba da se pridržava onoga što čovek treba da čini, što nema veze sa Svetim Duhom. To je samo ono što treba da čini čovek i čega se treba pridržavati kao zapovesti, baš kao pridržavanje zakona u Starom zavetu. Iako sad nije Doba zakona, još uvek postoje mnoge reči kojih se treba pridržavati, a iste su vrste kao reči izgovorene u Doba zakona. Te reči se ne ostvaruju prostim oslanjanjem na dodir Svetog Duha, već su nešto čega čovek treba da se pridržava. Na primer:

Ne iznosi sud o delu praktičnog Boga.

Ne suprotstavljaj se čoveku za kojeg Bog svedoči.

Pred Bogom znaj svoje mesto i ne budi raskalašan.

Treba da budeš umeren u govoru, a tvoje reči i postupci moraju da slede planove čoveka za kojeg Bog svedoči.

Treba da se bojiš svedočenja o Bogu. Ne zanemaruj delo Božje i reči iz Njegovih usta.

Ne oponašaj ton i ciljeve Božjih izjava.

Spolja ne čini ništa što se očigledno protivi čoveku za kojeg Bog svedoči.

Ovoga svaka osoba treba da se pridržava. U svakom dobu, Bog određuje mnoga pravila koja liče na zakone i čovek treba da ih se pridržava. Pomoću toga On obuzdava čovekovu narav i otkriva njegovu iskrenost. Obratite pažnju na reči „Poštuj svoga oca i svoju majku“ iz doba Starog zaveta, na primer. Ove reči danas ne važe; one su u ono vreme samo ograničavale deo čovekove spoljašnje naravi, korišćene su da pokažu iskrenost čovekove vere u Boga i bile su znak onih koji veruju u Boga. Iako je sad Doba carstva, još ima mnogo pravila kojih se čovek mora pridržavati. Pravila iz prošlosti više ne važe, i danas ima mnogo primerenijih postupaka koje čovek treba da obavlja i koji su neophodni. Oni ne uključuju delovanje Svetog Duha i mora ih obaviti čovek.

U Doba blagodati, mnogi običaji iz Doba zakona bili su odbačeni, pošto ti zakoni nisu bili naročito korisni za delo u to doba. Nakon što su odbačeni, uvedeni su mnogi običaji primereni tom dobu, od kojih su nastala brojna pravila današnjeg vremena. Kada je Bog današnjice došao, ta pravila su odbačena i više nije bilo obavezno pridržavati ih se, a uvedeni su mnogi običaji primereni današnjem delu. Danas ovi običaji ne predstavljaju pravila, već im je namena da ostvare dejstva; pogodni su za danas – a sutra će oni možda postati pravila. Ukratko, treba da se pridržavate onoga što je korisno za delo u današnjem vremenu. Ne obraćajte pažnju na sutra: Što je učinjeno danas, učinjeno je radi današnjice. Možda će, kad sutra dođe, postojati neki bolji običaji koje će biti potrebno obavljati – ali ne obraćajte previše pažnje na to. Bolje je da se pridržavate onoga čega se treba pridržavati danas kako biste izbegli suprotstavljanje Bogu. Danas, ništa nije važnije za čoveka nego da se pridržava sledećeg:

Ne smeš pokušavati da se ulaguješ Bogu koji stoji pred tvojim očima ili da išta skrivaš od Njega.

Nemoj izgovarati gadosti ili govoriti nadmeno pred Bogom.

Nemoj obmanjivati Boga pred svojim očima koristeći slatke i laskave reči kako bi zadobio Njegovo poverenje.

Nemoj postupati bez bojazni pred Bogom. Poslušaj sve što je izrečeno iz usta Božjih i nemoj se opirati, protiviti niti osporavati Njegove reči.

Nemoj tumačiti reči iz usta Božjih onako kako tebi odgovara. Treba da paziš na svoj jezik kako bi izbegao da zbog njega postaneš žrtva spletki i obmana zlih ljudi.

Treba da paziš na svoje korake da ne bi prekršio granice koje ti je postavio Bog. Ako ih prekršiš, to će učiniti da staneš na poziciju Boga i izgovaraš reči koje su uobražene i nadmene, pa će te Bog prezreti.

Nemoj nehajno širiti reči proizašle iz usta Božjih, kako te drugi ne bi ismevali i đavoli pravili budalu od tebe.

Poslušaj čitavo delo Boga današnjice. Čak i ako ga ne razumeš, nemoj iznositi sud o njemu; sve što možeš da uradiš jeste da tražiš i deliš.

Niko ne sme da prekorači prvobitno Božje mesto. Možeš samo da služiš današnjem Bogu sa pozicije čoveka. Ne možeš današnjeg Boga da podučavaš sa pozicije čoveka – to je pogrešan put.

Niko ne može da stoji na mestu čoveka za kojeg svedoči Bog; u tvojim rečima, postupcima i najskrivenijim mislima ti stojiš u poziciji čoveka. Tome se treba povinovati, to je čovekova odgovornost i niko to ne može izmeniti; pokušaj da se to uradi bio bi kršenje upravnih odluka. Ovo svi treba da zapamte.

Dug vremenski period u kome je Bog govorio i davao izjave doveo je do toga da čovek čitanje i pamćenje Božjih reči smatra svojim glavnim zadatkom. Niko ne obraća pažnju na praktično delovanje, a čak se ne pridržavate ni onog čega treba da se pridržavate. To donosi mnoge teškoće i probleme u vašoj službi. Ako se, pre praktikovanja reči Božjih, ne pridržavaš onoga čega bi trebalo da se pridržavaš, onda si jedan od onih koje Bog prezire i odbacuje. Pridržavajući se tih postupaka, treba da budeš ozbiljan i iskren. Ne treba da ih smatraš okovima, već da ih se pridržavaš kao zapovesti. Danas ne treba da brineš o tome kakvi efekti bi trebalo da se postignu; ukratko, tako Sveti Duh deluje i ko god počini prekršaj mora biti kažnjen. Sveti Duh nema emocija i obzira prema tvom sadašnjem razumevanju. Ako uvrediš Boga danas, On će te kazniti. Ako Ga uvrediš u okviru Njegove nadležnosti, On te neće poštedeti. Njega ne zanima koliko se ozbiljno pridržavaš Isusovih reči. Ako prekršiš Božje zapovesti današnjeg vremena, On će te kazniti i osuditi na smrt. Kako bi ti moglo biti prihvatljivo da ih se ne pridržavaš? Moraš ih se pridržavati, čak i ako to znači da moraš da trpiš malo bola! Svejedno koja religija, sektor, nacija ili veroispovest je u pitanju, u budućnosti se svi moraju pridržavati ovih postupaka. Niko nije izuzet i niko neće biti pošteđen. Jer ti su postupci ono što će Sveti Duh učiniti danas i niko ih ne sme prekršiti. Čak i ako nisu velika stvar, mora ih obaviti svaka osoba i to su zapovesti koje čoveku postavlja Isus, koji je vaskrsao i uzneo se na nebo. Zar „Put… (7)“ ne kaže da Isusova definicija tvoje pravednosti ili grešnosti zavisi od tvog stava prema Bogu danas? Niko ovo ne sme da previdi. Tokom Doba

zakona, generacija za generacijom fariseja verovala je u Boga, ali s dolaskom Doba blagodati oni nisu spoznavali Isusa i protivili su mu se. Stoga je sve što su radili propalo i bilo uzaludno, a Bog nije prihvatio njihove poduhvate. Ako možeš da dokučiš ovo, nećeš lako zgrešiti. Mnogi ljudi su se možda poredili s Bogom. Kakav je ukus suprotstavljanja Bogu? Gorak ili sladak? Trebalo bi da razumeš ovo; nemoj se praviti da ne znaš. U svom srcu neki ljudi možda ostanu neubeđeni. Ipak ti savetujem da probaš i vidiš – da osetiš kakvog je ukusa. Ovo će sprečiti mnoge ljude da uvek budu sumnjičavi oko toga. Mnogi ljudi čitaju Božje reči, a ipak mu se tajno protive u svom srcu. Nakon ovakvog protivljenja Bogu, zar ne osećaš kao da ti se nož uvrće u srcu? Ako nije porodična nesloga, onda je fizički nemir, ili nevolje sinova i ćerki. Iako je tvoje telo pošteđeno smrti, Božja ruka te nikad neće napustiti. Da li misliš da bi to moglo biti tako jednostavno? Naročito je za mnoge od onih koji su blizu Boga čak i neophodnije da se usredsrede na ovo. Kako vreme prolazi, zaboravićeš na to i bićeš, ne shvatajući, bačen u iskušenje i postaćeš nepažljiv prema svemu, a to će biti početak tvog sagrešenja. Da li ti se ovo čini nebitnim? Ako ovo možeš dobro da uradiš, onda imaš šansu da budeš usavršen – da staneš pred Boga i primiš Njegovo vođstvo iz Njegovih usta. Ako si neoprezan, imaćeš problema – prkosićeš Bogu, tvoje reči i postupci biće razuzdani i, pre ili kasnije, odneće te veliki vetrovi i moćni talasi. Svako od vas bi trebalo da obrati pažnju na ove zapovesti. Ako ih prekršiš, iako te čovek za kojeg Bog svedoči možda neće osuditi, Duh Božji imaće nesvršenog posla s tobom i On te neće poštedeti. Možeš li da podneseš posledice svog prekršaja? Dakle, šta god Bog kaže, Njegove reči moraš sprovoditi u delo i moraš ih se pridržavati kako god znaš i umeš. Ovo nije jednostavan posao!

Hiljadugodišnje carstvo je stiglo

Jeste li videli koje će delo Bog izvršiti u ovoj grupi ljudi? Bog je jednom rekao da čak i u Hiljadugodišnjem carstvu ljudi i dalje moraju da slede Njegove izjave, a u budućnosti će Božje izjave i dalje direktno voditi čovekov život ka dobroj zemlji hananskoj. Kada je Mojsije bio u pustinji, Bog ga je poučavao i direktno mu govorio. Bog je sa neba poslao hranu, vodu i manu da bi ljudi uživali, a i danas je i dalje tako: Bog je lično slao stvari za jelo i piće da bi ljudi uživali, i lično je slao prokletstva da izgrdi ljude. I tako, svaki korak u Njegovom delu sprovodi lično Bog. Danas ljudi traže pojavu dela, traže znakove i čuda, i moguće je da će svi takvi ljudi biti odbačeni, jer delo Božje postaje sve praktičnije. Niko ne zna da je Bog sišao sa nebesa, takođe nisu svesni da je Bog poslao hranu i okrepljujuća pića sa nebesa – ali Bog zaista postoji, a uzbudljivi prizori Hiljadugodišnjeg carstva koje ljudi zamišljaju, takođe su lične izjave Božje. To je činjenica, i samo se to može nazvati vladavinom sa Bogom na zemlji. Vladavina sa Bogom na zemlji odnosi se na telesno. Ono što nije telesno ne postoji na zemlji, tako da svi oni koji su usmereni na odlazak na treće nebo, čine to uzalud. Jednoga dana, kada se cela vaseljena vrati Bogu,

središte Njegovog dela u celom svemiru će slediti Njegove izjave; na drugom mestu, pojedini ljudi će koristiti telefon, neki će putovati avionom, neki će ići čamcem preko mora, a neki će koristiti lasere da bi primili izjave Božje. Svi će iskazivati divljenje i čežnju, svi će se približiti Bogu i okupiti se kod Boga, i svi će obožavati Boga – a sve će to biti dela Božja. Upamtite to! Bog sigurno više nikada neće iznova započinjati na nekom drugom mestu. Bog će izvršiti ovo delo: On će učiniti da svi ljudi širom vaseljene dođu pred Njega i da obožavaju Boga na zemlji, a Njegovo delo na drugim mestima će prestati, pa će ljudi biti prinuđeni da traže istiniti put. Biće kao kod Josifa: svi su dolazili kod njega da traže hranu i klanjali mu se, jer je imao šta da jede. Da bi izbegli glad, ljudi će biti prinuđeni da traže istiniti put. Celu versku zajednicu zadesiće velika glad, a samo je Bog današnjice izvor žive vode, u posedu večno tekućeg izvora predviđenog za uživanje čoveku, pa će ljudi dolaziti i zavisiće od Njega. Biće to doba kada će se otkriti dela Božja i kada će Bog steći slavu; svi ljudi širom vaseljene obožavaće ovo skromno „ljudsko biće“. Zar to neće biti dan Božje slave? Jednoga dana će stari pastori poslati telegrame tražeći vodu sa izvora žive vode. Oni će biti stari, ali ipak će dolaziti da se poklone ovoj osobi koju su omalovažavali. Oni će Ga priznati svojim ustima i poveriće Mu se svojim srcima – nisu li to znak i čudo? Kada se celo carstvo bude radovalo, biće to dan Božje slave, i ko god bude došao vama i primao dobru vest Božju biće blagosloven od Boga, a zemlje i ljudi koji to budu činili biće blagosloveni od Boga i o njima će se starati Bog. Budući pravac biće ovakav: oni koji zadobiju izjave iz usta Božjih imaće put da hodaju po zemlji, bilo da su poslovni ljudi, naučnici, prosvetni radnici ili industrijalci, oni koji su bez Božjih reči s teškom mukom će napraviti čak i jedan korak i biće prinuđeni da traže istiniti put. To je značenje reči: „Uz istinu ćeš preći ceo svet; bez istine nećeš stići nikud.“ Stvari stoje ovako: Bog će koristiti Put (koji označava sve Njegove reči) da zapoveda celom vaseljenom i da upravlja i osvoji ljudski rod. Ljudi se oduvek nadaju velikoj promeni u načinu na koji Bog deluje. Jasno govoreći, Bog kontroliše ljude posredstvom reči, a ti moraš da uradiš ono što ti On kaže, bilo da to želiš ili ne; to je objektivna činjenica i svi je moraju poslušati, a osim toga je neumitna i svima poznata.

Sveti Duh daje ljudima osećaj. Nakon što pročitaju Božje reči, ljudi se osećaju nepokolebljivo i spokojno, dok se oni koji ne primaju reči Božje osećaju isprazno. Takva je sila Božjih reči. Ljudi moraju da ih čitaju, a nakon što ih pročitaju duhovno su nahranjeni i ne mogu bez njih. To je kao kada ljudi uzimaju opijum: on im daje snagu, a bez njega osećaju njegovu moćnu privlačnost i nemaju snage. Takva je sklonost danas među ljudima. Čitanje Božjih reči ljudima daje snagu. Ako ih ne čitaju, osećaju se bezvoljno, ali čim ih pročitaju, odmah ustaju iz „bolesničke postelje“. To je Božja reč koja ima silu na zemlji i Bog koji vlada na zemlji. Pojedini ljudi žele da odu ili su se umorili od Božjeg dela. Pa ipak, oni se ne mogu odvojiti od Božjih reči; koliko god da su slabi, i dalje moraju da žive prema Božjim rečima, a koliko god da su buntovni, ipak se ne usuđuju da napuste Božje reči. Trenutak kada Božje reči zaista pokazuju svoju moć jeste

onaj trenutak kada Bog vlada i ima silu; tako Bog deluje. Konačno, to i jeste način na koji Bog deluje i niko ga ne sme napustiti. Božje reči će se proširiti u bezbroj domova, svi će ih saznati i tek tada će se Njegovo delo proneti po vaseljeni. Drugim rečima, ako Božje delo mora da se proširi po celoj vaseljeni, onda se i Njegove reči moraju pronositi. Na dan Božje slave, Božje reči pokazaće svoju silu i autoritet. Ispuniće se i ostvariti svaka Njegova reč od pamtiveka do danas. Tako, biće slava Bogu na zemlji – drugim rečima, Njegove reči vladaće na zemlji. Svi koji su zli dobiće grdnju iz reči izgovorenih iz Božjih usta, svi koji su pravedni biće blagosloveni rečima izgovorenim iz Njegovih usta, i sve će biti uspostavljeno i dovršeno rečima izgovorenim iz Njegovih usta. On se neće pokazati znakovima niti čudima; sve će se izvršiti Njegovim rečima, a Njegove reči će proizvesti dela. Svi na zemlji slaviće Božje reči, bilo da su odrasli ili deca, muškarci, žene, stari ili mladi, svi ljudi će se pokoriti Božjim rečima. Božje reči se ovaploćuju tako da ljudi mogu da ih vide na zemlji, živopisne i životne. To je značenje Reči koja se ovaploćuje. Bog je došao na Zemlju ponajviše da bi izvršio delo „Reči koja se ovaploćuje“, drugim rečima, došao je da bi Njegove reči proizašle iz tela (a ne kao u vreme Mojsija u Starom zavetu, kada je Božji glas dolazio pravo sa neba). Posle toga, sve Njegove reči ispuniće se tokom Doba Hiljadugodišnjeg carstva, postaće činjenice vidljive pred očima čoveka i ljudi će ih posmatrati sopstvenim očima bez imalo neslaganja. To je vrhovni smisao Božjeg ovaploćenja. Drugim rečima, delo Duha se izvršava kroz telo i kroz reči. To je istinsko značenje „Reči koja se ovaploćuje“ i „pojave Reči u telu“. Samo Bog može izreći volju Duha i samo ovaploćeni Bog može govoriti u ime Duha; reči Božje postaju jasne u ovaploćenom Bogu, a svi ostali se rukovode njima. Niko nije izuzet, svi oni postoje unutar ovog opsega. Jedino na osnovu ovih izjava ljudi mogu postati svesni; oni koji ne dobijaju na ovaj način maštaju ako misle da mogu primiti izjave s neba. Takav je autoritet predstavljen u ovaploćenju Boga, zbog kojeg svi u njega veruju sa potpunim ubeđenjem. Te reči ne mogu da izgovore čak ni najugledniji stručnjaci i verski pastori. Pred njima se svi moraju pokoriti tako da se niko više ne pokrene. Bog će koristeći reči osvojiti vaseljenu. On to neće učiniti pomoću Sebe ovaploćenog u telu, već korišćenjem izjava iz usta Božjih koje se ovaploćuju i osvajaju sve ljude u celoj vaseljeni; jedino to je Reč koja se ovaploćuje, i jedino to je pojava Reči u telu. Ljudima se može učiniti da Bog nije obavio veliki posao – ali Bog mora samo da izgovori svoje reči, i oni će biti potpuno ubeđeni i zadivljeni. Bez dela, ljudi viču i urlaju; uz reči Božje, oni ostaju nemi. Bog će sigurno izvršiti ovo delo, jer ono je Božji davno utvrđeni plan: da izvrši delo dolaska Reči na zemlju. Zapravo, nema potrebe da objašnjavam – dolazak Hiljadugodišnjeg carstva na zemlju je dolazak Božjih reči na zemlju. Silazak Novog Jerusalima sa neba je dolazak Božjih reči da žive među ljudima, da prate svaki čovekov postupak i sve njegove najdublje misli. I ovo je delo koje će Bog izvršiti; u tome je lepota Hiljadugodišnjeg carstva. To je plan koji je odredio Bog; Njegove će se reči pojavljivati na zemlji hiljadu godina, ispoljavaće se u svim Njegovim delima i dovršiće sve Njegovo delo na zemlji, da bi se nakon toga završila ova etapa ljudskog roda.

Kakav je tvoj odnos sa Bogom?

Ako veruješ u Boga, moraš bar rešiti pitanje normalnog odnosa sa Bogom. Ako nemaš normalan odnos sa Bogom, onda se gubi smisao tvog verovanja u Boga. Uspostavljanje normalnog odnosa sa Bogom u potpunosti je ostvarljivo srcem koje je tiho u Božjem prisustvu. Imati normalan odnos sa Bogom znači biti u stanju da ne sumnjaš i ne poričeš ništa od Njegovog dela i biti u stanju da se potčiniš Njegovom delu. To znači imati ispravne namere u Božjem prisustvu, ne praviti planove za sebe, i u svemu prvo voditi računa o interesima Božje porodice; to podrazumeva prihvatanje Božjeg ispitivanja i poslušnost Božjim uređenjima. Moraš biti u stanju da smiriš svoje srce u Božjem prisustvu u svemu što radiš. Čak i ako ne razumeš Božju volju, ipak moraš da ispunjavaš svoje dužnosti i odgovornosti najbolje što možeš. Kada ti se otkrije Božja volja, deluj po njoj i neće biti kasno. Kada tvoj odnos sa Bogom postane normalan, onda ćeš i sa ljudima imati normalne odnose. Da bi izgradio normalan odnos sa Bogom, sve mora biti izgrađeno na temeljima Božjih reči, moraš biti u stanju da obavljaš svoju dužnost u skladu sa Božjim rečima i onim što Bog traži, moraš ispravno postaviti svoje stavove i tražiti istinu u svemu. Moraš primenjivati istinu kada je razumeš, i bez obzira na to šta ti se dešava, moraš da se moliš Bogu i da tražiš sa bogoposlušnim srcem. Kada ovako postupaš, moći ćeš da održiš normalan odnos sa Bogom. Istovremeno, dok pravilno obavljaš svoju dužnost, moraš se pobrinuti da ne učiniš ništa što ne koristi ulasku u život Božjih izabranika, i da ne govoriš ništa što nije od koristi braći i sestrama. U najmanju ruku, ne smeš da radiš ništa što se kosi sa tvojom savesti i apsolutno ne smeš učiniti ništa sramotno. Naročito je važno da apsolutno ne smeš činiti ništa što je pobuna ili protivljenje Bogu, i ne smeš činiti ništa što remeti rad ili život crkve. Budi pravedan i častan u svemu što radiš i pobrini se da svaki tvoj postupak bude pristojan pred Bogom. Iako telo ponekad može biti slabo, moraš biti u stanju da staviš interese Božje porodice na prvo mesto, bez žudnje za ličnim dobitkom, ne čineći ništa sebično niti prezreno, često preispitujući sebe. Na taj način ćeš biti u stanju da često živiš pred Bogom, a tvoj odnos sa Bogom će postati potpuno normalan.

U svemu što radiš, moraš ispitati da li su tvoje namere ispravne. Ako si u stanju da postupaš u skladu sa Božjim zahtevima, onda je tvoj odnos sa Bogom normalan. Ovo je minimalni standard. Pogledaj u svoje namere, i ako nađeš da su se pojavile pogrešne namere, budi kadar da im okreneš leđa i postupiš u skladu sa Božjim rečima; tako ćeš postati neko ko je ispravan pred Bogom, što zauzvrat pokazuje da je tvoj odnos sa Bogom normalan i da je sve što radiš zarad Boga, a ne za tebe lično. U svemu što radiš i u svemu što govoriš, budi kadar da svoje srce ispravno podesiš, budi pravičan u svojim postupcima, ne dopusti da te vode emocije i ne postupaj svojevoljno. Ovo su principi po kojima se vernici u Boga moraju ponašati. Male stvari mogu otkriti čovekove namere i rast, te stoga, da bi neko krenuo na put usavršavanja od Boga, prvo mora da podesi svoje namere i svoj odnos sa Bogom. Tek kada tvoj odnos sa Bogom postane normalan,

On te može učiniti savršenim; samo tada Božje ophođenje, proćišćenje, disciplina i prefinjenost mogu postići željeni efekat na tebi. Drugim rečima, ako su ljudska bića u stanju da čuvaju Boga u svojim srcima i da ne tragaju za ličnom korišću niti da razmišljaju o sopstvenoj budućnosti (u telesnom smislu), već da, umesto toga, nose breme život-ulaska, daju sve od sebe da tragaju za istinom, i da se pokore Božjem delu – ako to možeš da uradiš, onda će ciljevi za kojima tragaš biti ispravni, a tvoj odnos sa Bogom će postati normalan. Uređivanje ispravnog odnosa sa Bogom može se nazvati prvim korakom pristupanja čoveka duhovnom putovanju. Iako je čovekova sudbina u Božjim rukama i Bog je predodređuje, a čovek je ne može promeniti, da li te Bog može usavršiti ili te zadobiti zavisi od toga da li je tvoj odnos sa Bogom normalan. Možda postoje delovi tebe koji su slabi ili neposlušni – ali sve dok su tvoji stavovi i tvoje namere ispravni, i sve dok je tvoj odnos sa Bogom ispravan i normalan, osposobljen si da budeš usavršen od Boga. Ako nemaš pravi odnos sa Bogom, i delaš zarad tela ili svoje porodice, onda će to, ma koliko se trudio, biti uzaludno. Ako je tvoj odnos sa Bogom normalan, onda će sve ostalo doći na svoje mesto. Bog ne gleda ni na šta drugo, već samo na to da li su tvoji pogledi na tvoju veru u Boga tačni: u koga veruješ, zbog koga veruješ i zašto veruješ. Ako si u stanju da jasno vidiš ove stvari i da ih primenjuješ sa blagonaklonim stavom, onda ćeš napredovati u svom životu, a takođe će ti biti osiguran ulazak na pravi put. Ako tvoj odnos sa Bogom nije normalan, dok su gledišta o tvom verovanju u Boga nastrana, onda je sve ostalo uzalud i, ma kako čvrsto verovao, nećeš dobiti ništa. Tek kada tvoj odnos sa Bogom postane normalan, dobićeš pohvalu od Njega ukoliko odbaciš telo, moliš se, stradaš, podnosiš, pokoravaš se, pomažeš svojoj braći i sestrama, trošiš više sebe za Boga, itd. Da li ono što radiš ima vrednost i značaj zavisi od toga da li su tvoje namere prave i tvoji pogledi ispravni. Danas mnogi ljudi veruju u Boga kao da nakrive glavu da bi pogledali na sat – njihove perspektive su iskrivljene i moraju se ispraviti značajnim uvidom. Ako se ovaj problem reši, sve će biti u redu; ako ne, sve će propasti. Neki ljudi se ponašaju dobro u Mom prisustvu, ali iza Mojih leđa, samo Mi se opiru. Ovo je ispoljavanje pokvarenosti i obmane, a ova vrsta osobe je sluga Sotone; oni su tipično utelovljenje Sotone, dolaze da kušaju Boga. Ti si ispravna osoba samo ako si u stanju da se potčiniš Mom delu i Mojim rečima. Sve dok si u mogućnosti da jedeš i piješ Božje reči; dokle god je sve što činiš pred Bogom pristojno i dok se ponašaš pravedno i časno u svemu što činiš; sve dok ne činiš sramotne stvari, ili stvari koje bi štetile životima drugih; i sve dok živiš u svetlosti i ne dozvoljavaš da te Sotona iskorišćava, onda je tvoj odnos sa Bogom pravilno uređen.

Vera u Boga traži od tebe da svoje namere i poglede pravilno urediš; moraš imati ispravno razumevanje i ispravan način postupanja sa rečima Boga i Božjim delom, svekolikim okruženjem koje Bog uređuje, čovekom za koga Bog svedoči i sa praktičnim Bogom. Ne smeš da deluješ u skladu sa svojim idejama, niti da smišljaš svoje tričave planove. Šta god da radiš, moraš biti u stanju da tražiš istinu i da se, iz svog položaja stvorenog bića, potčiniš celokupnom Božjem delu. Ako želiš da tragaš za Božjim

usavršavanjem i stupanjem na pravi životni put, onda tvoje srce mora uvek da živi u Božjem prisustvu. Nemoj biti raskalašan, ne sledi Sotonu, ne dopuštaj Sotoni nikakvu priliku da izvrši svoje delo i ne dozvoli mu da te iskoristi. Moraš se potpuno predati Bogu i dozvoliti Bogu da vlada nad tobom.

Da li si voljan da budeš Sotonin sluga? Da li si voljan da te Sotona iskorišćava? Veruješ li u Boga i tragaš za Njim da bi od Njega bio usavršen, ili da bi postao kontrast za Božje delo? Da li bi više voleo život sa smislom, u kojem si zadobijen od Boga, ili bezvredan i prazan život? Da li bi više voleo da te Bog koristi ili da te Sotona iskorišćava? Da li bi radije dozvolio da te ispune Božje reči i istina ili da te ispune greh i Sotona? Pažljivo razmotri ove stvari. U svom svakodnevnom životu, moraš razumeti koje izgovorene reči i obavljena dela mogu dovesti do nenormalnosti u tvom odnosu sa Bogom, a zatim se moraš popraviti da bi ušao u ispravan način. U svakom trenutku, ispituj svoje reči, svoja dela, svaki svoj pokret i sve svoje misli i ideje. Stekni pravilno razumevanje svog stvarnog stanja i uđi u način rada Svetog Duha. To je jedini način da imaš normalan odnos sa Bogom. Kada proceniš da li je tvoj odnos sa Bogom normalan, moći ćeš da ispraviš svoje namere, razumeš priroda-suštinu čoveka i istinski razumeš sebe i, čineći tako, bićeš u stanju da uđeš u stvarna iskustva, odrekneš se sebe na pravi način i sa namerom se potčiniš. Dok doživljavaš ove stvari koje se tiču pitanja da li je tvoj odnos sa Bogom normalan ili nije, naći ćeš priliku da budeš usavršen od Boga i da se osposobiš da shvatiš mnoga stanja dela Svetog Duha. Takođe ćeš moći da prozreš mnoge Sotonine trikove i da pronikneš u njegove zavere. Samo ovaj put vodi ka usavršavanju od Boga. Ti si popravio svoj odnos sa Bogom da bi se mogao potčiniti Njegovim uređenjima u celini, da bi mogao još dublje ući u stvarno iskustvo i primiti još više od dela Svetog Duha. Kada upražnjavaš normalan odnos sa Bogom, u većini slučajeva uspeh će biti postignut odricanjem od tela i stvarnom saradnjom sa Bogom. Trebalo bi da razumeš da je „bez srca spremnog na saradnju teško primiti delo Božje; ako telo ne strada, neće biti blagoslova od Boga; ako se duh ne bori, Sotona neće biti posramljen“. Ako primenjuješ ove principe i temeljno ih razumeš, pogledi na tvoje verovanje u Boga biće ispravni. U svom sadašnjem ponašanju, morate odbaciti način razmišljanja prema kojem „tražite hleb da biste utolili glad“; morate odbaciti način razmišljanja da „sve radi Sveti Duh, a ljudi nisu u stanju da se u to mešaju“. Svako ko tako kaže misli sledeće: „Ljudi mogu da rade šta hoće, a kada dođe vreme, Duh Sveti će izvršiti Svoje delo. Ljudi nemaju potrebu da obuzdavaju telo, niti da sarađuju; važno je samo da ih pokreće Sveti Duh“. Sva ova mišljenja su apsurdna. U takvim okolnostima, Sveti Duh nije u stanju da deluje. Upravo ovakvo gledište u velikoj meri ometa delo Svetog Duha. Često se delo Svetog Duha ostvaruje kroz saradnju ljudi. Zaista imaju neumerene misli oni koji ne sarađuju i nisu odlučni, a ipak žele da postignu promenu u svojoj naravi i da prime delo od Svetog Duha i prosvetljenje i prosvećenje od Boga. To se zove „povlađivanje sebi i pomilovanje Satane“. Takvi ljudi nemaju normalan odnos sa Bogom. Treba da pronađeš mnoga otkrivenja i ispoljavanja sotonske naravi unutar sebe

i da nađeš sve postupke koje činiš a koji su u suprotnosti sa onim što Bog sada zahteva. Hoćeš li sada moći da se odrekneš Sotone? Treba da ostvariš normalan odnos sa Bogom, da deluješ u skladu sa Božjim namerama i postaneš nova osoba sa novim životom. Ne zadržavaj se na prošlim prestupima; nemoj se neopravdano kajati; budi kadar da se uspraviš i sarađuješ sa Bogom, i ispuniš dužnosti koje treba da ispuniš. Na taj način će tvoj odnos sa Bogom postati normalan.

Ako posle čitanja ovog teksta samo želiš da prihvatiš ove reči, dok ti srce ostaje nedirnuto i ne tragaš za tim da učiniš svoj odnos sa Bogom normalnim, to dokazuje da ne pridaješ važnost svom odnosu sa Bogom. To dokazuje da tvoji stavovi još uvek nisu postavljeni ispravno, da tvoje namere još uvek nisu postavljene tako da ih Bog zadobije i da Mu donesu slavu, već su umesto toga postavljene tako da dozvole Sotoninim zaverama da prevladaju i ostvare tvoje lične ciljeve. Takvi ljudi gaje pogrešne namere i neispravne stavove. Bez obzira šta Bog kaže i kako kaže, takvi ljudi ostaju potpuno ravnodušni i ni najmanje se ne preobražavaju. Njihova srca ne osećaju strah i ne stide se. Takva osoba je bezdušna budala. Pročitaj svaku Božju reč i primeni je čim je shvatiš. Možda je u nekim prilikama tvoje telo bilo slabo, ili si bio buntovan, ili si se opirao; bez obzira na tvoje ponašanje u prošlosti, to je od male važnosti i ne može sprečiti sazrevanje tvog života danas. Sve dok danas možeš imati normalan odnos sa Bogom, postoji nada. Ako u tebi dođe do promene svaki put kada čitaš Božje reči, a drugi mogu da kažu da se tvoj život promenio na bolje, to pokazuje da je tvoj odnos sa Bogom sada normalan, da je postavljen ispravno. Bog se ne odnosi prema ljudima shodno njihovim prestupima. Kada jednom shvatiš i postaneš svestan, sve dok možeš da prestaneš da se buniš ili odupireš, Bog će i dalje pokazivati milost prema tebi. Kada razumeš i rešen si da tragaš za Božjim usavršavanjem, tada će tvoje stanje u Božjem prisustvu postati normalno. Bez obzira šta radiš, dok to radiš, razmotri sledeća pitanja: Šta će Bog misliti ako ovo uradim? Hoće li to koristiti mojoj braći i sestrama? Da li će to biti od koristi za rad u Božjem domu? Bilo da se moliš, družiš, da govoriš, da si na poslu ili u kontaktu sa drugima, ispitaj svoje namere i proveri da li je tvoj odnos sa Bogom normalan. Ako ne možeš da raspoznaš vlastite namere i misli, to znači da ti nedostaje moć razlučivanja, što dokazuje da razumeš neznatni deo istine. Ako si u stanju da jasno razumeš sve što Bog čini, i možeš da sagledaš stvari kroz lupu Njegovih reči, stojeći na Njegovoj strani, onda će tvoji stavovi postati ispravni. Stoga je uspostavljanje dobrog odnosa sa Bogom od najveće važnosti za svakoga ko veruje u Boga; svako to treba da posmatra kao zadatak od vrhunske važnosti i najveći događaj u svom životu. Sve što radiš meri se time da li imaš normalan odnos sa Bogom. Ako je tvoj odnos sa Bogom normalan, a tvoje namere ispravne, onda deluj. Da bi održao normalan odnos sa Bogom, ne smeš se plašiti da ćeš pretrpeti gubitke na planu ličnih interesa; ne možeš dozvoliti Sotoni da prevlada, ne možeš dozvoliti da te Sotona kupi, i ne možeš dozvoliti da budeš Sotonin predmet ismejavanja. Imati takve namere je znak da je tvoj odnos sa Bogom normalan – ne zarad tela, već radije zarad mira duha, zarad sticanja dela Svetog Duha i zadovoljenja

Božje volje. Da bi ušao u pravo stanje, moraš uspostaviti dobar odnos sa Bogom i popraviti stavove o svojoj veri u Boga. Ovo je zato da bi te Bog zadobio, da bi mogao da ispolji plodove Svojih reči u tebi i da te još više prosvetli i prosveti. Tako ćeš ući u ispravan način. Nastavi da jedeš i piješ današnje Božje reči, uđi u sadašnji način delovanja Svetog Duha, deluj u skladu sa današnjim Božjim zahtevima, ne pridržavaj se staromodnih metoda primene, ne vezuj se za stare načine obavljanja posla i uđi u današnji način rada što pre. Tako će tvoj odnos sa Bogom postati potpuno normalan, a ti ćeš krenuti pravim putem vere u Boga.

Bolje se usredsredite na stvarnost

Svaki čovek ima mogućnost da bude usavršen od Boga, tako da svako treba da razume koja se vrsta služenja Bogu najbolje slaže sa Njegovim namerama. Većina ljudi ne zna šta znači verovati u Boga, niti razume zašto bi trebalo da veruje u Njega – što će reći, većina nema razumevanje Božjeg dela niti svrhe Njegovog plana upravljanja. Danas većina ljudi i dalje misli da vera u Boga znači otići na nebo i spasiti svoju dušu. Oni nemaju pojma o tačnom značaju vere u Boga i, štaviše, nemaju nikakvog razumevanja za najvažnije delo u Božjem planu upravljanja. Iz raznih sopstvenih razloga, ljudi se jednostavno ne interesuju za Božje delo, niti razmišljaju o Njegovim namerama i o Njegovom planu upravljanja. Kao pojedinac u ovom toku, svaka osoba treba da poznaje svrhu celokupnog Božjeg plana upravljanja i činjenice koje je On odavno postigao, treba da zna zašto je On izabrao ovu grupu ljudi, koja je svrha i smisao Njegovog izbora i šta želi da postigne u ovoj grupi. Jer to što je Bog uspeo da podigne takvu grupu neuglednih ljudi u zemlji velike crvene aždaje i što je nastavio da radi do sada – da ih iskušava i usavršava na sve moguće načine, da im govori bezbrojne reči, izvršava mnoga dela i šalje mnogo predmeta za služenje – to što je Bog sam izvršio tako veliko delo pokazuje koliko je Njegovo delo zapravo značajno. U ovom trenutku, vi niste u stanju da ovo u potpunosti uvažite. Kao takvi, ne smete da posmatrate delo koje je Bog izvršio u vama kao nešto trivijalno; to nije mala stvar. Čak i ono što vam je Bog danas otkrio dovoljno je da pokušate da shvatite i saznate. Samo ako to istinski i temeljno razumete, vaša iskustva se mogu produbiti, a vaš život rasti. Danas ljudi premalo razumeju i rade; nesposobni su da u potpunosti ispune Božje namere. To je čovekov nedostatak i njegov propust da ispuni svoju dužnost, te je stoga nesposoban da postigne željeni rezultat. Kod mnogih ljudi, Sveti Duh nema načina da deluje, zato što oni imaju vrlo površno razumevanje Božjeg dela. Pored toga, dok obavljaju delo Božje kuće, nisu voljni da to delo prihvate kao nešto vredno. Oni uvek rade samo reda radi, da bi se provukli ili pak sledili većinu, ili rade samo da bi se pokazali pred drugima. Danas svako u ovom toku treba da se priseti da li je u svojim postupcima i delima uradio sve što je mogao i da li je uložio sav svoj trud. To što ljudi uopšte nisu uspeli da izvrše svoju

dužnost nije zato što Sveti Duh ne obavlja Svoje delo. Naprotiv, upravo činjenica da ljudi ne obavljaju svoja dela onemogućava Svetom Duhu da izvrši Svoje. Bog nema više šta da kaže, ali ljudi uopšte nisu uspeli da Ga isprate, sa svakim korakom su suviše zaostajali; oni nisu u stanju da ostanu blizu, niti su u stanju da Jagnje u stopu prate. Čega je trebalo da se pridržavaju – nisu se pridržavali; što je trebalo da primenjuju – nisu primenjivali; za šta je trebalo da se mole – nisu se molili; što je trebalo da odvoje – nisu odvojili. Ništa od ovih stvari nisu uradili. Stoga je ovaj razgovor o prisustvovanju slavlju isprazan; on nema nikakvog stvarnog značenja, već je sve u njihovoj mašti. Iz današnje perspektive se može reći da ljudi uopšte nisu izvršili svoju dužnost. Sve je zavisilo od toga šta Sâm Bog čini i govori. Čovekova funkcija je bila premala; ljudi su beskorisno smeće, nesposobni da sarađuju sa Bogom. Bog je izgovorio stotine i hiljade reči, ali ljudi nijednu od njih nisu sproveli u delo – to uključuje odricanje od tela, odbacivanje predstava, vežbanje poslušnosti Bogu u svim prilikama, uz razvijanje rasuđivanja i sticanje uvida, uskraćivanje ljudima mesta u njihovim srcima, uklanjanje idola iz njihovih srca, pobuna protiv njihovih pogrešnih namera, uzdržavanje od izliva emocija, obavljanje stvari na pošten i nepristrasan način, obraćanje više pažnje na Božje interese i na uticaj vlastitog govora na druge, obavljanje više stvari koje koriste Božjem delu, imajući na umu da koriste Božjoj kući u svemu što rade, nedopuštanje emocijama da upravljaju njihovim ponašanjem, odbacivanje onoga što se dopada njihovom sopstvenom telu, eliminisanje sebičnih starih predstava, i tako dalje. Oni doista razumeju neke od ovih zahteva koje Bog postavlja čoveku, ali jednostavno nisu voljni da ih sprovedu u delo. Šta drugo Bog može učiniti i kako drugačije može da ih pokrene? Kako sinovi pobune u Božjim očima još uvek imaju smelosti da sakupe Njegove reči i da im se dive? Kako imaju smelosti da jedu Božju hranu? Gde je savest ljudi? Nisu ispunili ni minimum obaveza koje je trebalo da ispune, a da ne pominjem davanje celog sebe. Oni žive u iluziji, zar ne? Bez primene u praksi nema govora o stvarnosti. Ova činjenica je jasna kao dan!

Vi treba da naučite lekcije koje su stvarnije. Nema potrebe za tim visokoparnim, ispraznim pričama kojima se ljudi dive. Kada je reč o znanju, ono raste od osobe do osobe, ali još uvek nema puta do primene. Koliko ljudi je razumelo principe primene? Koliko ih je naučilo stvarne lekcije? Ko može da komunicira o stvarnosti? To što si u stanju da govoriš o spoznaji Božjih reči ne znači da poseduješ pravi rast; to samo pokazuje da si rođen pametan, da si nadaren. Ako ne možeš da ukažeš na put, neće biti nikakvog rezultata, a ti ćeš biti beskorisno smeće! Ako ne možeš ništa da kažeš o stvarnom putu ka primeni, nije li u pitanju pretvaranje s tvoje strane? Ako ne možeš da ponudiš svoja stvarna iskustva drugima, dajući im na taj način lekcije iz kojih mogu nešto da nauče ili put koji mogu da slede, nije li to tvoje glumatanje? Zar nisi folirant? Koju vrednost imaš? Takva osoba bi mogla da igra samo ulogu „pronalazača teorije socijalizma“, a ne bi mogla da dâ „doprinos stvaranju socijalizma“. Biti bez stvarnosti znači nemati istinu. Biti bez stvarnosti znači biti ništavan. Biti bez stvarnosti znači biti hodajući leš. Biti bez stvarnosti znači biti „marksističko-lenjinistički mislilac“, bez

referentne vrednosti. Pozivam svakog od vas da ćutite o teoriji i da razgovarate o nečem stvarnom, o nečemu izvornom i suštinskom; proučite neku „modernu umetnost“, recite nešto realistično, doprinesite nečemu stvarnom i pokažite duh posvećenosti. Suoči se sa stvarnošću kada govoriš; nemoj se upuštati u nerealne i preuveličane razgovore da bi ljude usrećio ili ih naveo da odjednom načulje uši. Gde je vrednost toga? Koja je poenta u tome da ljude nateraš da se prema tebi srdačno ophode? Unesi malo „umetničkog“ u svoj govor, budi malo pošteniji u svom ponašanju, budi malo razumniji u načinu na koji postupaš sa stvarima, budi malo praktičniji u onome što govoriš, razmišljaj o tome da donosiš korist Božjoj kući svakim svojim postupkom, slušaj svoju savest kada postaneš emotivan, na dobrotu ne uzvraćaj mržnjom i ne budi nezahvalan, i ne budi licemer, da ne bi postao loš primer. Kada jedeš i piješ Božje reči, poveži ih bliže sa stvarnošću, a kada u zajedništvu razgovaraš sa drugima, govori više o stvarnim okolnostima. Ne budi snishodljiv; to neće zadovoljiti Boga. U svojim interakcijama sa drugima budi malo tolerantniji, malo popustljiviji, malo velikodušniji i uči od „duha premijera“[a]. Kada imaš loše misli, dodatno vežbaj odricanje od tela. Kada radiš, govori više o realističnim putevima i nemoj se previše uznositi, inače će ono što kažeš biti nedostižno ljudima. Manje uživanja, više doprinosa – pokaži svoj nesebični duh posvećenosti. Budi pažljiviji prema Božjim namerama, više slušaj svoju savest, budi svesniji i ne zaboravi kako vam Bog svakog dana strpljivo i iskreno govori. Čitaj češće „stari letopis“. Moli se više i komuniciraj češće. Nemoj da budeš tako zbunjen; pokaži malo razuma i stekni neki uvid. Kada se tvoja grešna ruka ispruži, povuci je nazad; ne dozvoli da stigne predaleko. Nema koristi, a ono što dobiješ od Boga neće biti ništa drugo do prokletstvo, zato budi oprezan. Neka se tvoje srce sažali na druge i ne udaraj uvek sa oružjem u ruci. Komuniciraj više o spoznaji istine i razgovaraj više o životu, održavaj duh pomaganja drugima. Radi više, a govori manje. Ulaži više u primenu, a manje u istraživanje i analizu. Pusti da svakog od vas u većoj meri pokreće Sveti Duh i daj Bogu više prilike da te usavrši. Ukloni više ljudskih elemenata; još uvek poseduješ previše ljudskih načina obavljanja stvari, a tvoj površan način obavljanja stvari i ponašanja i dalje je odvratan drugima: ukloni više toga. Tvoje psihološko stanje je i dalje previše gnusno; posveti više vremena njegovom poboljšanju. I dalje ljudima daješ previše značaja; daj više značaja Bogu i ne budi tako nerazuman. „Hram“ je oduvek pripadao Bogu i ne bi trebalo da ga preuzimaju ljudi. Ukratko, fokusiraj se više na pravednost, a manje na emocije. Najbolje je izbaciti telesnost. Više pričaj o stvarnosti, a manje o znanju; najbolje je ućutati i ništa ne reći. Govori više o putu primene, a manje se bezvredno hvališi. Najbolje je da odmah počneš sa primenom.

Božji zahtevi prema ljudima nisu uopšte tako visoki. Sve dok ljudi marljivo i ozbiljno nešto sprovode u delo, dobijaće „prolaznu ocenu“. Istine radi, postizanje razumevanja,

[a] Duh premijera: klasična kineska izreka koja se koristi da opiše osobu koja je širokogruda i velikodušna.

spoznavanja i shvatanja istine je složenije od primenjivanja istine. Prvo primenjuj onoliko koliko razumeš i primenjuj ono što si shvatio. Na taj način ćeš biti u stanju da postepeno postigneš pravo znanje i razumevanje istine. Ovo su koraci i sredstva pomoću kojih deluje Sveti Duh. Ako ne upražnjavaš poslušnost na ovaj način, nećeš ništa postići. Ako uvek postupaš po sopstvenoj volji, i ne upražnjavaš poslušnost, da li će Sveti Duh delovati u tebi? Da li Sveti Duh radi kako ti želiš? Ili On radi prema onome što tebi nedostaje, i na osnovu Božjih reči? Ako ti ovo nije jasno, nećeš biti u stanju da uđeš u istina-stvarnost. Zašto je većina ljudi uložila mnogo truda čitajući Božje reči, ali samo imaju znanje i ne mogu da kažu ništa o pravom putu posle toga? Da li ti misliš da posedovanje znanja znači posedovanje istine? Nije li to konfuzno gledište? Ti si u stanju da izgovoriš onoliko jedinica znanja koliko ima zrna peska na plaži, ali ni jedno od njih ne sadrži pravi put. Zar ne pokušavaš da prevariš ljude postupajući tako? Ne praviš li time ispraznu predstavu, bez suštine koja bi to podržala? Svako takvo ponašanje je štetno za ljude! Što je teorija viša i što je više lišena stvarnosti, to je više nesposobna da uvede ljude u stvarnost. Što je teorija viša, više te čini da prkosiš i suprotstavljaš se Bogu. Ne udovoljavaj duhovnoj teoriji – nema koristi od toga! Neki ljudi decenijama govore o duhovnoj teoriji i postali su divovi duhovnosti, ali na kraju ipak ne uspevaju da uđu u istina-stvarnost. Pošto nisu primenili niti iskusili Božje reči, nemaju ni principe ni put koji bi primenjivali. Ovakvi ljudi su i sami bez istina-stvarnosti, pa kako onda oni druge ljude dovode na pravi put vere u Boga? Oni mogu samo da odvedu ljude na pogrešan put. Zar ovo ne šteti drugima i njima samima? U najmanju ruku, ti moraš biti u stanju da rešiš stvarne probleme koji su pred tobom. To znači da moraš biti u stanju da primenjuješ i osećaš Božje reči, i da primeniš istinu na delu. Samo je ovo poslušnost Bogu. Tek kada imaš život-ulazak, ti si kvalifikovan da radiš za Boga, i samo kada iskreno trošiš za Boga, Bog te može priznati. Nemoj uvek davati velike izjave i govoriti o bombastičnoj teoriji; to nije stvarno. Pontifikacija o duhovnoj teoriji da bi ti se ljudi divili nije svedočenje Bogu, već razmetanje sobom. Od toga nema apsolutno nikakve koristi za ljude i ne uzdiže ih, i može lako dovesti do toga da obožavaju duhovnu teoriju umesto da se usredsrede na primenu istine – i zar to ne navodi ljude na pogrešan put? Nastavljanje ovim putem će dovesti do rasta brojnih ispraznih teorija i pravila koja će ograničiti i zarobiti ljude; to je zaista pogubno. Zato govori više ono što je stvarno, pričaj više o problemima koji stvarno postoje, provedi više vremena tragajući za istinom da bi rešio stvarne probleme; to je ono što je najvažnije. Nemoj da odlažeš da naučiš kako da primenjuješ istinu: ovo je put ulaska u stvarnost. Ne poseži za tuđim iskustvima i znanjima kao za svojom privatnom svojinom i ne čuvaj ih da im se drugi dive. Moraš imati svoj život-ulazak. Samo primenjivanjem istine i poslušnošću Bogu imaćeš ulazak u život. Ovo bi trebalo da bude ono što svaka osoba upražnjava i na šta se usredsređuje.

Ako ono o čemu govoriš može ljudima dati put kojim treba da krenu, onda to znači da ti poseduješ stvarnost. Bez obzira na to šta ti kažeš, moraš dovesti ljude do toga da izvršavaju stvari i svima im dati put koji mogu da slede. Ne dozvoli im samo da imaju

znanje; važnije je imati put kojim treba ići. Da bi ljudi verovali u Boga, oni moraju da idu putem koji vodi Bog kroz Svoje delo. Drugim rečima, proces verovanja u Boga je proces hodanja putem koji vodi Sveti Duh. Shodno tome, moraš imati put kojim možeš ići, bez obzira na sve, i moraš stupiti na put kojim ćeš biti usavršen od Boga. Ne zaostaj previše i nemoj se baviti sa previše stvari. Samo ako ideš putem koji vodi Bog bez prekida, možeš primiti delo Svetog Duha i posedovati put ulaska. Samo se ovo računa kao da je u skladu sa Božjim namerama i ispunjavanjem dužnosti čovečanstva. Kao pojedinac u ovom toku, svaka osoba treba da ispuni svoju dužnost valjano, da radi više onoga što bi ljudi trebalo da rade, a ne da se ponaša svojevoljno. Ljudi koji izvršavaju delo moraju jasno da iznesu svoje reči, ljudi koji slede moraju se više usredsrediti na podnošenje teškoća i poslušnost, i svi moraju da se drže svog mesta i da ne istupaju iz reda. U srcu svakog čoveka treba da bude jasno kako treba da upražnjava i koju funkciju treba da ispunjava. Idite putem koji vodi Duh Sveti; nemojte da zalutate ili pogrešite. Morate jasno da vidite današnje delo. Ulazak u današnje načine rada je ono što treba da primenjujete. To je prva stvar u koju morate ući. Ne trošite više reči na druge stvari. Obavljanje zadatka oko Božje kuće danas je vaša odgovornost, ulazak u današnji način rada je vaša dužnost, a primenivanje današnje istine je vaše breme.

Pridržavanje zapovesti i primenjivanje istine

U praksi, pridržavanje zapovesti treba da bude povezano sa sprovođenjem istine u delo. Dok se pridržavamo zapovesti, moramo primenjivati istinu. Kada primenjujemo istinu, ne smemo kršiti načela zapovesti, niti se protiviti zapovestima; moraš učiniti sve što Bog zahteva od tebe. Pridržavanje zapovesti i primenjivanje istine su međusobno povezane, a ne protivrečne aktivnosti. Što više primenjuješ istinu, sve si sposobniji da se držiš suštine zapovesti. Što više primenjuješ istinu, to ćeš bolje razumeti Božju reč onako kako je izražena u zapovestima. Primenjivanje istine i pridržavanje zapovesti nisu protivrečne radnje – one su međusobno povezane. U početku, tek pošto je čovek počeo da se pridržava zapovesti, mogao je primenjivati istinu i dostići prosvetljenje od Duha Svetoga, ali to nije bila prvobitna Božja namera. Bog zahteva od tebe da Ga svim srcem obožavaš, a ne samo da se dobro ponašaš. Međutim, ti se moraš držati zapovesti, barem površno. Postepeno, kroz iskustvo, nakon što steknu jasnije razumevanje Boga, ljudi će prestati da se bune protiv Njega i da mu se opiru, i više neće nimalo sumnjati u Njegovo delo. Samo tako ljudi mogu da se drže suštine zapovesti. Prema tome, isključivo pridržavanje zapovesti, bez primenjivanja istine, neefikasno je i ne predstavlja istinito obožavanje Boga, jer ti još nisi dostigao pravi rast. Pridržavanje zapovesti bez istine znači samo strogo pridržavanje pravila. Pri takvom postupanju, zapovesti bi postale tvoj zakon koji ti ne bi pomogao da rasteš u životu. Naprotiv, one bi postale tvoje breme, i vezale bi te čvrsto kao zakoni Starog Zaveta, uzrokujući da izgubiš prisustvo

Svetog Duha. Dakle, samo primenjivanjem istine možeš se delotvorno pridržavati zapovesti, a pridržavaš se zapovesti da bi primenjivao istinu. U procesu pridržavanja zapovesti, još više istina ćeš sprovesti u delo, a primenjivanjem istine steći ćeš još dublje razumevanje šta zapovesti zapravo znače. Svrha i smisao koji stoje iza Božjeg zahteva da se čovek pridržava zapovesti nije samo u tome da čoveka navede da sledi pravila, kako on možda umišlja; to više ima veze sa njegovim život-ulaskom. Stepen tvog rasta u životu diktira stepen do kojeg ćeš biti u stanju da se pridržavaš zapovesti. Iako su zapovesti namenjene čoveku da bi ih se držao, njihova suština postaje očigledna tek kroz čovekovo životno iskustvo. Većina ljudi pretpostavlja da valjano pridržavanje zapovesti znači da su one „potpuno pripremljene, a sve što ostaje da se uradi jeste da ih ljudi slede“. Ovo je ekstravagantna vrsta ideje i nije u skladu sa Božjom voljom. Oni koji govore takve stvari ne žele da napreduju, i žude za telom. To je besmislica! To nije u skladu sa stvarnošću! Nije Božja volja samo da se primenjuje istina bez stvarnog pridržavanja zapovesti. Oni koji to rade su bogalji; oni su kao ljudi kojima nedostaje noga. Jednostavno se pridržavati zapovesti kao da se pridržavamo pravila, a da ipak ne posedujemo istinu – ni to nije u stanju da zadovolji Božju volju; kao oni kojima nedostaje oko, tako i ljudi koji to rade pate od nekog oblika invaliditeta. Može se reći da, ako se valjano držiš zapovesti i stekneš jasno razumevanje praktičnog Boga, onda ćeš posedovati istinu; relativno govoreći, steći ćeš pravi rast. Ako primenjuješ istinu koju treba da primenjuješ, ujedno ćeš se pridržavati i zapovesti, a ove dve stvari nisu u suprotnosti jedna sa drugom. Primenjivanje istine i pridržavanje zapovesti su dva sistema i oba su integralni delovi životnog iskustva pojedinca. Iskustvo pojedinca treba da integriše pridržavanje zapovesti i primenjivanje istine, a ne da ih razdvaja. Međutim, postoje i razlike i veze između ove dve stvari.

Proglašenje zapovesti u novom dobu svedočanstvo je činjenice da su svi ljudi u ovom toku, svi oni koji danas čuju Božji glas, ušli u novo doba. Ovo je novi početak za Božje delo, kao i početak poslednjeg segmenta dela Božjeg plana upravljanja od šest hiljada godina. Zapovesti novog doba simbolizuju ulazak Boga i čoveka u carstvo novog neba i nove zemlje, i to da će Bog, baš kao što je Jahve radio među Izraelićanima i Isus među Jevrejima, obaviti više praktičnog rada i još veće i značajnije delo na zemlji. One takođe simbolizuju da će ova grupa ljudi dobijati sve veće i značajnije naloge od Boga, i da će ih On snabdevati, hraniti, izdržavati, starati se o njima i štititi ih na praktičan način, da će im dati još više praktične obuke, i da će se Božja reč baviti njima, lomiti ih i oplemenjivati. Značaj zapovesti novog doba je prilično dubok. One sugerišu da će se Bog zaista pojaviti na zemlji, odakle će osvojiti čitav univerzum, otkrivajući svu Svoju slavu u telu. One takođe sugerišu da će praktični Bog obaviti praktičniji rad na zemlji kako bi usavršio sve Svoje izabrane. Štaviše, Bog će sve na zemlji izvršiti rečima, i objaviće naredbu da će se „ovaploćeni Bog uzdići do najvećih visina i uveličati se, i svi će narodi i sve nacije kleknuti da se poklone Bogu, koji je veliki“. Iako su zapovesti novog doba namenjene čoveku da ih se pridržava, i iako je to čovekova dužnost i obaveza,

značenje koje one predstavljaju suviše je duboko da bi se u potpunosti izrazilo u jednoj ili dve reči. Zapovesti novog doba zamenjuju zakone Starog zaveta i uredbe Novog zaveta koje su objavili Jahve i Isus. Ovo je dublja lekcija, a ne tako jednostavna stvar kao što ljudi mogu misliti. Postoji aspekt od praktičnog značaja za zapovesti novog doba: one služe kao spoj između Doba blagodati i Doba carstva. Zapovesti novog doba stavljaju tačku na sva iskustva i uredbe starog doba, kao i na sva iskustva iz doba Isusa i onih pre njega. One dovode čoveka u područje prisustva jednog praktičnijeg Boga, dozvoljavajući mu da počne da se usavršava od Njega lično; one su početak puta savršenstva. Dakle, treba da imate ispravan stav prema zapovestima novog doba, a ne da ih nasumično sledite, niti da ih prezirete. Zapovesti novog doba stavljaju snažan naglasak na određenu tačku: da će čovek obožavati Samog praktičnog Boga današnjice, što podrazumeva praktičnije potčinjavanje suštini Duha. Zapovesti takođe naglašavaju princip po kome će Bog suditi da li je čovek kriv ili pravedan nakon što se On manifestuje kao Sunce pravednosti. Zapovesti je lakše razumeti nego ih sprovesti u delo. Iz ovoga se može videti da, ako Bog želi da usavrši čoveka, onda On to mora da učini Svojim sopstvenim rečima i vođstvom, a čovek ne može postići savršenstvo samo putem sopstvene urođene inteligencije. Da li čovek može da se pridržava zapovesti novog doba ili ne, zavisi od njegovog znanja o praktičnom Bogu. Prema tome, da li možeš da se pridržavaš zapovesti ili ne nije pitanje koje će se rešiti za nekoliko dana. Ovo je veoma duboka lekcija koju treba naučiti.

Primena istine je put kojim čovekov život može da raste. Ako ne primenjujete istinu, onda vam neće ostati ništa osim teorije i nećete imati stvarni život. Istina je simbol čovekovog rasta, a da li ti primenjuješ istinu ili ne zavisi od toga da li imaš istiniti rast ili ne. Ako ne primenjuješ istinu, ako ne postupaš ispravno ili ako si pod vlašću emocija i brineš o svom telu, onda si daleko od toga da se pridržavaš zapovesti. Ovo je najdublja od svih lekcija. U svakom dobu postoje mnoge istine u koje ljudi treba da uđu i razumeju ih, ali u svakom dobu takođe postoje različite zapovesti koje prate te istine. Istine koje ljudi primenjuju, kao i zapovesti kojih se pridržavaju, odnose se na određeno doba. Svako doba ima svoje istine koje treba primenjivati i zapovesti kojih se treba pridržavati. Međutim, u zavisnosti od različitih zapovesti koje je proglasio Bog – to jest, u zavisnosti od različitih doba – cilj i efekat čovekovog primenjivanja istine se srazmerno razlikuju. Može se reći da zapovesti služe istini, a da istina postoji da bi održavala zapovesti. Ako postoji samo istina, onda neće biti promena u Božjem delu o kojima bi se govorilo. Međutim, pozivajući se na zapovesti, čovek može da identifikuje obim trendova u delu Svetog Duha, i može da spozna doba u kome Bog deluje. U religiji postoji mnogo ljudi koji mogu da primenjuju istine koje su primenjivali ljudi u Doba zakona. Međutim, oni ne poseduju zapovesti novog doba, niti ih se mogu držati. Oni i dalje posmatraju stare puteve i ostaju nalik praiskonskim ljudima. Njih ne prate nove metode rada, niti mogu da vide zapovesti novog doba. Kao takvi, oni nemaju Božje delo. Kao da imaju samo praznu ljusku od jajeta; ako unutra nema pilića, onda nema ni duha. Tačnije rečeno, to znači da

nemaju život. Takvi ljudi još nisu ušli u novo doba, već su zaostali mnogo koraka. Stoga je beskorisno imati istine iz starijih vremena, a nemati zapovesti novog doba. Mnogi od vas primenjuju današnju istinu, ali ne drže se njenih zapovesti. Ništa nećete dobiti, a istina koju primenjujete biće bezvredna i besmislena i Bog vas neće pohvaliti. Istina se mora primenjivati u okviru parametara metoda sadašnjeg dela Svetog Duha; to se mora učiniti kao odgovor na glas praktičnog Boga danas. Ako se tako ne radi, sve je ništavno, slično pokušaju izvlačenja vode pomoću bambusove korpe. U tome je i praktični smisao proglašavanja zapovesti novog doba. Ako ljudi žele da se pridržavaju zapovesti, u najmanju ruku treba da spoznaju praktičnog Boga koji se javlja u telu, bez zbrke. Drugim rečima, ljudi treba da shvate principe poštovanja zapovesti. Pridržavati se zapovesti ne znači slediti ih nasumično ili proizvoljno, već znači pridržavati ih se utemeljeno, sa ciljem i principima. Prva stvar koju treba postići jeste da vaše vizije budu jasne. Ako potpuno razumeš delo Svetog Duha u sadašnjem vremenu, i ako uđeš u današnje metode rada, onda ćeš prirodno steći jasno razumevanje pridržavanja zapovesti. Ako dođe dan kada ćeš prozreti suštinu zapovesti novog doba i biti u stanju da se pridržavaš zapovesti, tada ćeš biti usavršen. Ovo je praktični značaj primenjivanja istine i pridržavanja zapovesti. Da li možeš da primenjuješ istinu ili ne zavisi od toga kako vidiš suštinu zapovesti novog doba. Delo Svetog Duha će se neprestano javljati čoveku i Bog će zahtevati sve više i više od čoveka. Stoga će se istine koje čovek zaista sprovodi u delo dalje umnožavati i postajaće sve veće, a efekti pridržavanja zapovesti postaće dublji. Stoga, morate istovremeno primenjivati istinu i držati se zapovesti. Niko ne treba da zanemari ovu pojedinost; neka nova istina i nove zapovesti započnu istovremeno u ovom novom dobu.

Treba da znaš da je praktični Bog Sâm Bog

Šta treba da znaš o praktičnom Bogu? Praktičnog Samog Boga čine Duh, Osoba i Reč i to je pravi smisao praktičnog Samog Boga. Ako poznaješ samo Osobu – ako poznaješ Njegove osobine i ličnost – ali ne poznaješ delo Duha ili šta Duh čini u telu, te ako obraćaš pažnju samo na Duha i Reč i moliš se samo Duhu, a ne poznaješ delo Božjeg Duha u praktičnom Bogu, onda to dokazuje da ti praktičnog Boga i ne poznaješ. Znanje o praktičnom Bogu podrazumeva poznavanje i iskustvenu spoznaju Negovih reči, kao i razumevanje pravila i načela po kojima Sveti Duh deluje, te načina na koji Duh Božji dela u telu. Takođe podrazumeva i saznanje da Duh upravlja svim onim što Bog čini u telu i da su reči koje izgovara neposredan izraz Duha. Dakle, da bi se upoznao praktični Bog, najvažnije je spoznati kako Bog deluje kroz ljudskost, a kako kroz božanstvo; to se posledično tiče izraza Duha sa kojima se svi ljudi susreću.

Koji su vidovi izražavanja Duha? Ponekad Bog deluje kroz ljudskost, a ponekad kroz božanstvo – no, u oba slučaja je Duh taj koji zapoveda. Kakav god da je duh u ljudima, takav je i njihov spoljašnji izraz. Duh dela normalno, ali to delovanje po Duhu ide u dva

smera: jedan je Njegovo delovanje kroz ljudskost, a drugi Njegovo delovanje kroz božanstvo. To treba da ti je jasno. Delovanje Duha se razlikuje spram okolnosti: kada se traži Njegovo ljudsko delovanje, Duh rukovodi tim ljudskim delovanjem, a kada je potrebno Njegovo božansko delovanje, onda se božanstvo neposredno pojavljuje da izvrši što treba. Budući da Bog dela u telu i pojavljuje se u telu, On dela i kroz ljudskost i kroz božanstvo. Duh usmerava Njegovo delovanje kroz ljudskost i to čini sa ciljem da zadovolji telesne potrebe ljudi, da im susretanje sa Njim učini lakšim, da im dopusti da posmatraju Božju pravu prirodu i normalnost, te da im dozvoli da spoznaju da je Duh Božji došao u telu i da je među ljudima, da živi zajedno sa čovekom i da se susreće sa njim. Svoje božansko delo izvršava kako bi opskrbio živote ljudi i u svemu ih pozitivno usmeravao, menjao njihove naravi i dopuštao im da posmatraju istinsku pojavu Duha u telu. Do rasta u životu čoveka uglavnom dolazi neposredno putem Božjeg delovanja i reči kroz božanstvo. Do promene u naravi ljudi može da dođe samo ako prihvate Božje delovanje kroz božanstvo i samo tada mogu da nađu zadovoljenje u svom duhu; samo ako je pored ovoga prisutno i delovanje kroz ljudskost – Božja pastirska briga, podrška i opskrbljivanje kroz ljudskost – rezultati Božjeg delovanja mogu da budu postignuti u potpunosti. Sam praktični Bog o kome se danas govori deluje i kroz ljudskost i kroz božanstvo. Njegovo normalno ljudsko delo i život, kao i Njegovo potpuno božansko delo ostvaruju se kroz pojavu praktičnog Boga. Njegova ljudskost i božanstvo su srasli u jedno, a delovanje i jednog i drugog se ostvaruje kroz reči; bilo kroz ljudskost ili kroz božanstvo, On izgovara reči. Kada Bog deluje kroz ljudskost, On govori jezikom ljudskosti, tako da ljudi mogu da se povežu sa rečenim i da to razumeju. Njegove reči su izrečene jednostavnim jezikom i lako su razumljive, tako da se svi ljudi mogu opskrbiti; bez obzira na to da li su ljudi puni znanja ili su oskudnog obrazovanja, svi oni mogu da prime Božje reči. Božje delo kroz božanstvo se isto tako iskazuje rečima, ali je ono potpuno opskrbljeno, puno života, neokaljano ljudskim zamislima, ne uzima u obzir ljudske prioritete i ne poznaje ljudska ograničenja, postoji izvan granica svake normalne ljudskosti; Božje delo se pokazuje u telu, ali je neposredni izraz Duha. Ako ljudi samo prihvataju Božje delovanje kroz ljudskost, onda će sami sebi postaviti granice, te će Bog večito morati da se obračunava sa njima, da ih orezuje poput voćke i dovodi u red kako bi se došlo bar do neznatnog pomaka. Bez delovanja ili prisutnosti Svetog Duha, uvek će se vraćati svojim starim putevima; ove bolesti i nedostaci se mogu ispraviti samo kroz božansko delovanje i tek nakon toga ljudi mogu biti upotpunjeni. Umesto neprestanog obračunavanja i orezivanja, ono što je potrebno su pozitivno opskrbljivanje, korišćenje reči da bi se nadoknadili svi nedostaci, da bi se razotkrilo svako čovekovo stanje, da bi se usmeravali životi ljudi, kao i svaka njihova izjava i svako njihovo delo, da bi se ogolile njihove namere i motivi. To je pravo delo praktičnog Boga. Dakle, svoj stav prema praktičnom Bogu bi trebalo odmah da podredite Njegovoj ljudskosti, prepoznajući Ga i priznajući, te da pored toga prihvatite Njegovo božansko delo i reči i pokorite im se. Božje pojavljivanje u telu znači da su sva dela učinjena i reči Duha Božjeg izgovorene kroz

Njegovu normalnu ljudskost i kroz Njegovo ovaploćeno telo. Drugim rečima, Božji Duh istovremeno usmerava Svoje ljudsko delovanje i vrši božansko delo u telu, te u ovaploćenom Bogu možeš da razaznaš i Božje delovanje kroz ljudskost i Njegovo u potpunosti božansko delovanje. U tome je zapravo značaj pojave praktičnog Boga u telu. Ako ovo jasno uviđaš, bićeš u stanju da povežeš Božje različite uloge; prestaćeš da pridaješ preteranu važnost Njegovom delovanju kroz božanstvo i prestati da na Njegovo delo kroz ljudskost gledaš sa neopravdanim omalovažavanjem, te nećeš odlaziti u krajnosti niti skretati sa puta. Sve u svemu, smisao praktičnog Boga je u tome da se delo Njegove ljudskosti i Njegovog božanstva, kako ih Duh usmerava, izražava kroz Njegovo telo, da bi ljudi mogli da vide da je On živ i realističan, stvaran i istinit.

Delovanje Božjeg Duha kroz ljudskost ima svoje prelazne faze. Time što usavršava ljudskost, On omogućava Svojoj ljudskosti da je Duh usmerava, nakon čega je Njegova ljudskost sposobna da opskrbljuje crkve i čuva ih poput pastira. Ovo je jedan izraz Božjeg normalog dela. Dakle, ako jasno uviđaš načela Božjeg delovanja kroz ljudskost, onda je malo verovatno da ćeš gajiti predstave o Božjem delovanju kroz ljudskost. Bez obzira na sve, Duh Božji ne greši. On je u pravu i kod Njega nema greške; On ništa ne čini pogrešno. Božansko delovanje je neposredni izraz volje Božje, bez ometanja ljudskosti. Ono ne podleže usavršavanju, već dolazi direktno od Duha. Međutim, On zapravo zbog Svoje normalne ljudskosti može da dela kroz božanstvo; ona ni u najmanju ruku nije nadnaravna, već se čini da iza nje stoji normalna osoba. Bog je sa neba došao na zemlju prvenstveno da bi izrazio reči Božje kroz telo, te da dovrši delo Duha Božjeg koristeći se telom.

Danas je znanje ljudi o praktičnom Bogu isuviše jednostrano, a njihovo poimanje značaja ovaploćenja i dalje veoma oskudno. Kada se radi o Božjem telu, ljudi uviđaju kroz Njegovo delo i reči da Božji Duh obuhvata mnogo toga, da je toliko bogat. Pa ipak bez obzira na sve, Božje svedočanstvo u konačnici dolazi od Duha Božjeg: ono što Bog čini u telu, načela po kojima deluje, ono što čini kroz ljudskost, te ono što čini kroz božanstvo. Ljudi ovo moraju da znaju. Danas si u stanju da obožavaš ovu osobu, dok suštinski obožavaš Duh, a to je najmanje što bi ljudi trebalo da postignu u svojoj spoznaji ovaploćenog Boga: da spoznaju suštinu Duha kroz telo, da spoznaju božansko delovanje Duha u telu i ljudsko delovanje u telu, da prihvate sve reči i izjave Duha u telu, te da uvide kako Duh Božji usmerava telo i pokazuje Svoju silu u telu. Ovo govori da čovek dolazi do spoznaje Duha na nebu kroz telo; pojava praktičnog Samog Boga među ljudima je raspršila ljudske predstave o nejasnom Bogu. Ljudsko obožavanje praktičnog Samog Boga je povećalo njihovu poslušnost prema Bogu, a kroz božansko delovanje Duha Božjeg u telu i Njegovo ljudsko delovanje u telu, čovek prima otkrivenje i zbrinut je, te dolazi do promena u njegovoj životnoj dispoziciji. To je pravi smisao dolaska Duha u telu, čija je prvobitna svrha da omogući ljudima da se susretnu sa Bogom, oslone se na Boga i dođu do spoznaje Boga.

Kakav bi stav u suštini ljudi trebalo da imaju prema praktičnom Bogu? Šta znaš o ovaploćenju, pojavi Reči u telu, o pojavi Božjoj u telu, o delima praktičnog Boga? Koje

su glavne teme današnje rasprave? Ovaploćenje, dolazak Reči u telu i Božja pojava u telu su sve ono što se mora razumeti. Vi ove stvari morate postepeno da shvatate i da stičete jasnu spoznaju o njima kroz svoje životno iskustvo, na osnovu svog rasta i na osnovu vremena dešavanja. Proces kroz koji ljudi doživljavaju Božje reči istovetan je procesu po kojem ljudi spoznaju pojavu Božje reči u telu. Što ljudi više doživljavaju Božje reči, to dublje poznaju Duha Božjeg; doživljavajući Božje reči, ljudi uspevaju da dokuče načela delanja Duha i da upoznaju praktičnog Samog Boga. Zapravo, kada Bog ljude usavršava i zadobija ih, On im dopušta da spoznaju dela praktičnog Boga; On koristi delo praktičnog Boga da ljudima pokaže stvarni značaj ovaploćenja, da im pokaže da se Duh Božji zaista pojavio pred čovekom. Kada su ljudi zadobijeni i usavršeni od Boga, to znači da ih je praktični Bog osvojio kroz svoje izražavanje; reči praktičnog Boga su ih promenile i unele Njegov lični život u njih same, ispunjavajući ih onim što On jeste (bilo da je reč o onome što On jeste u Svojoj ljudskosti, bilo o onome što je u Svom božanstvu), ispunjavajući ih suštinom Njegovih reči, te učinivši da ljudi žive kroz Njegove reči. Kada Bog zadobija ljude, On to prevashodno čini koristeći se rečima i izjavama praktičnog Boga da bi se obračunao sa ljudskim nedostacima, te da bi sudio i razotkrivao njihovu buntovnu narav, dovodeći ih do toga da zadobiju što im je potrebno i pokazujući im da je Bog došao među ljude. Najvažnije od svega što praktični Bog čini jeste da spasava svaku osobu od uticaja Sotone, odvodi je iz nečiste zemlje i uklanja njenu iskvarenu narav. Najdublji značaj zadobijenosti od praktičnog Boga je u tome što možeš da živiš u normalnoj ljudskosti imajući praktičnog Boga za svoj primer i uzor, što si u stanju da primeniš u praksi ono što praktični Bog govori i zahteva, a da od toga ni najmanje ne odstupiš ili se udaljiš, kao i da to praktikuješ kako god On kaže, te što si u stanju da postigneš štagod da On zatraži. Na ovaj način ćeš biti zadobijen od Boga. Kada si zadobijen od Boga, ne poseduješ samo delo Svetog Duha; ti si pre svega sposoban da živiš prema zahtevima praktičnog Boga. Samo posedovanje dela Svetog Duha ne znači da imaš život. Suština je u tome da li si u stanju da se ponašaš u skladu sa zahtevima koje ti je praktični Bog uputio, a to je pokazatelj da li možeš da budeš zadobijen od Boga. Ovo je najdublji smisao delovanja praktičnog Boga u telu. To znači da Bog, koji zadobija grupu ljudi tako što se stvarno i zapravo pojavljuje u telu i time što je živ i realističan, viđen od ljudi, zapravo vrši delo Duha u telu i služi kao primer ljudima u telu. Božji dolazak u telu prevashodno služi da omogući ljudima da sagledaju stvarna Božja dela, da bezobličnom Duhu pruži telesno obličje, te da dopusti ljudima da Ga vide i dotaknu. Na taj način, oni koje je On upotpunio će živeti kroz Njega, biće zadobijeni od Njega i biće po Njegovom srcu. Da je Bog govorio samo na nebu i da zapravo nije došao na zemlju, ljudi bi i dalje bili nesposobni da upoznaju Boga; mogli bi samo da propovedaju o Božjim delima koristeći se ispraznom teorijom, a Božje reči im ne bi predstavljale stvarnost. Bog je na zemlju prevashodno došao da posluži kao primer i uzor onima koje bi trebalo da zadobije; samo tako ljudi Boga zapravo mogu da upoznaju, da Boga dodirnu i vide Ga i samo tada mogu biti istinski zadobijeni od Boga.

Samo je primena istine posedovanje stvarnosti

Iznošenje Božjih reči i sposobnost da ih objasniš bez srama ne znači da poseduješ stvarnost; stvari nisu tako jednostavne kao što misliš. Posedovanje stvarnosti ne zasniva se na onome što kažeš, već na onome što proživljavaš. Tek kada Božje reči postanu tvoj život i tvoj prirodni izraz, moći će da se kaže da poseduješ stvarnost i tek tada ćeš moći da se računaš kao neko ko je stekao istinsko razumevanje i stvarni rast. Moraš biti u stanju da izdržiš ispitivanje tokom dugih vremenskih perioda i moraš biti u stanju da proživiš obličje kako Bog zahteva. To ne sme da bude samo poziranje; mora prirodno da potekne od tebe. Tek tada ćeš zaista posedovati stvarnost i tek tada ćeš zadobiti život. Dozvoli Mi da upotrebim primer kušnje uslužitelja koji je svima poznat: svako može da ponudi najuzvišenije teorije o uslužiteljima i svako ima pristojno razumevanje o toj temi; oni govore o tome i svaki govor nadmašuje prethodni, kao da se radi o takmičenju. Međutim, ako čovek nije prošao neku veću kušnju, onda je veoma teško reći da daje dobro svedočanstvo. Ukratko, čovekovo proživljavanje još uvek je veoma manjkavo, potpuno suprotno njegovom shvatanju. Dakle, ono tek treba da postane čovekov stvarni rast i još uvek nije čovekov život. Pošto se čovekovo razumevanje nije ostvarilo, njegov rast je još uvek kao zamak sagrađen na pesku, koji je nestabilan i svakog trenutka može da se uruši. Čovek poseduje isuviše malo stvarnosti; gotovo je nemoguće naći bilo kakvu stvarnost u čoveku. Premalo je stvarnosti koja prirodno potiče od čoveka, a sva stvarnost koju on proživljava je iznuđena. To je razlog zašto kažem da čovek ne poseduje stvarnost. Iako ljudi tvrde da se njihovo bogoljubivo srca nikada ne menja, to je naprosto ono što govore pre nego što se suoče sa kušnjama. Kada se jednog dana iznenada suoče sa njima, stvari o kojima govore ponovo će izgubiti dodir sa stvarnošću, a to će iznova dokazati da čovek ne poseduje stvarnost. Može se reći da kad god naiđeš na stvari koje se ne uklapaju u tvoje predstave i koje zahtevaju da ostaviš sebe po strani, te stvari su tvoje kušnje. Pre nego što se Božja volja otkrije, svako je stavljen na rigoroznu probu i ogromnu kušnju. Možeš li to da dokučiš? Kada Bog želi da kuša ljude, On im uvek dozvoljava da donose svoje odluke pre nego što se otkrije prava istina. To znači da kada Bog podvrgava čoveka kušnjama, On ti nikada neće reći istinu; to je način na koji se ljudi raskrinkavaju. To je jedan od načina na koji Bog obavlja Svoje delo, da vidi da li poznaješ Boga današnjice, kao i da li poseduješ bilo kakvu stvarnost. Da li si zaista oslobođen sumnji po pitanju Božjeg dela? Da li ćeš zaista moći da budeš postojan kada dođe do velike kušnje? Ko se usuđuje da kaže: „Garantujem da neće biti problema“? Ko se usuđuje da ustvrdi: „Drugi možda sumnjaju, ali ja nikada neću“? Baš kao i kada je Petar bio podvrgnut kušnjama: uvek se hvalio pre nego što bi istina bila otkrivena. To nije lična mana svojstvena Petru; to je najveća poteškoća sa kojom se trenutno suočava svaki čovek. Ako bih posetio nekoliko mesta ili posetio nekoliko braće i sestara da vidim kakvo je vaše razumevanje današnjeg Božjeg dela, vi biste sigurno imali da kažete mnogo o onome što znate i činilo bi se da nemate baš nikakvih sumnji.

Ako bih te pitao: „Da li zaista možeš da utvrdiš da delo današnjice obavlja Sâm Bog? Bez ikakve sumnje?“ ti bi sigurno odgovorio: „Bez ikakve sumnje, to je delo koje obavlja Duh Božji.“ Kada bi jednom odgovorio na takav način, sigurno ne bi osetio ni trunku sumnje, a čak bi se osećao i prilično zadovoljno, misleći da si zadobio malo stvarnosti. Oni koji imaju sklonost da shvataju stvari na ovaj način jesu ljudi koji poseduju manje stvarnosti; što više neko misli da ju je stekao, manje će moći da bude postojan kada se suoči s kušnjama. Teško onima koji su nadmeni i oholi i teško onima koji ne poznaju sebe; takvi ljudi imaju vešt jezik, a ipak prolaze najgore kada svoje reči sprovedu u delo. Na najmanji znak nevolje, ti ljudi počinju da sumnjaju, a pomisao na odustajanje im se neprimetno uvlači u um. Oni ne poseduju nikakvu stvarnost; oni samo imaju teorije koje su iznad religije, bez ikakve stvarnosti koju Bog sada zahteva. Najviše mi se gade oni koji samo govore o teoriji, a ne poseduju nikakvu stvarnost. Najglasniji su kada obavljaju svoj posao, ali čim se suoče sa stvarnošću, raspadaju se. Zar to ne pokazuje da ti ljudi ne poseduju stvarnost? Bez obzira na to koliko vetar i talasi divljaju, ako možeš da ostaneš na nogama i ne dozvoliš da ti ni trunka sumnje ne uđe u um i ako možeš da budeš postojan i istraješ bez poricanja, čak i kada više nikoga ne bude bilo, onda će se računati da imaš istinsko razumevanje i da zaista poseduješ stvarnost. Ako se okrećeš kako vetar duva – ako slediš većinu i naučiš da ponavljaš tuđe reči kao papagaj – onda bez obzira na to koliko si rečit, to neće biti dokaz da poseduješ stvarnost. Stoga, predlažem da ne žuriš sa izvikivanjem praznih reči. Da li znaš šta će Bog učiniti? Ne ponašaj se kao još jedan Petar, da se ne bi osramotio i izgubio sposobnost da držiš glavu visoko; to nikome neće doneti korist. Većina ljudi nema pravi rast. Iako je Bog obavio veliki posao, On ljudima nije doneo stvarnost; tačnije rečeno, On nikada nikoga nije lično grdio. Neke ljude su takve kušnje raskrinkale, sve sa njihovim grešnim rukama koje protežu sve dalje i dalje, misleći da je lako okoristiti se od Boga, da mogu da rade šta god žele. Pošto nisu u stanju da izdrže čak ni ovakvu vrstu kušnje, izazovnije kušnje za njih ne dolaze u obzir, kao ni posedovanje stvarnosti. Zar oni ne pokušavaju samo da prevare Boga? Posedovanje stvarnosti nije nešto što se može odglumiti, niti je stvarnost nešto što možeš da stekneš poznavajući je. Zavisi od tvog stvarnog rasta, kao i od toga da li možeš da izdržiš sve kušnje. Da li ti je to jasno?

Bog ne zahteva od ljudi puku sposobnost da govore o stvarnosti; to bi bilo isuviše lako, zar ne? Zašto onda Bog govori o život-ulasku? Zašto On govori o preobraženju? Ako su ljudi sposobni samo za praznu priču o stvarnosti, mogu li oni onda da postignu preobraženje svoje naravi? Dobri vojnici carstva nisu obučeni da budu grupa ljudi koja može samo da govori o stvarnosti ili da se hvali; umesto toga, oni su obučeni da proživljavaju Božje reči u svakom trenutku, da ostanu nepopustljivi bez obzira na smetnje s kojima se suočavaju i da stalno žive shodno Božjim rečima i da se ne vraćaju u svet. To je stvarnost o kojoj Bog govori; to je Božji zahtev prema čoveku. Stoga, ne smatrajte stvarnost o kojoj govori Bog preterano jednostavnom. Puko prosvećenje od Svetog Duha nije isto što i posedovanje stvarnosti. To nije čovekov rast – to je blagodat

Božja kojoj čovek ništa ne doprinosi. Svaka osoba mora da izdrži Petrove patnje i, štaviše, da poseduje Petrovu slavu koju će proživeti nakon što zadobije Božje delo. Samo se to može nazvati stvarnošću. Nemoj misliti da poseduješ stvarnost samo zato što možeš da pričaš o njoj; to je zabluda. Takve misli nisu u skladu sa Božjom voljom i nemaju pravo značenje. Nemoj više da govoriš takve stvari – prestani sa takvim izrekama! Svi oni koji pogrešno razumeju Božje reči jesu nevernici. Nemaju nikakvog pravog znanja, a još manje pravi rast; to su neznalice kojima nedostaje stvarnost. Drugim rečima, svi oni koji žive izvan suštine Božjih reči jesu nevernici. Oni koje ljudi smatraju nevernicima jesu zveri u Božjim očima, a oni koje Bog smatra nevernicima jesu ljudi koji ne žive prema Božjim rečima. Stoga se može reći da su nevernici oni koji ne poseduju stvarnost Božjih reči i koji ne uspevaju da prožive Njegove reči. Božja namera je da učini da svi prožive stvarnost Njegovih reči – ne samo da svi govore o stvarnosti, već da, pored toga, omogući svima da prožive stvarnost Njegovih reči. Stvarnost koju čovek opaža je previše površna; ona nema vrednost i ne može da zadovolji Božju volju. Nevažna je i nije ni vredna pomena. Nedostaje joj previše toga i daleko je od standarda Božjih zahteva. Svako od vas će biti podvrgnut velikom ispitivanju da se vidi ko od vas samo ume da govori o svom shvatanju, a ne može da ukaže na put, kao i da se otkrije ko je među vama beskorisno smeće. Zapamti to za ubuduće! Ne govori o ispraznom znanju; govori samo o putu primene i o stvarnosti. O prelasku iz stvarnog znanja u stvarnu primenu, a zatim o prelasku iz primene u stvarno proživljavanje. Ne pridikuj drugima i ne pričaj o pravom znanju. Ako je tvoje razumevanje put, onda pusti svoje reči da slobodno idu njime; ako nije, onda molim te začepi usta i prestani da govoriš! To što govoriš je beskorisno. Govoriš o razumevanju da bi prevario Boga i naterao druge da ti zavide. Zar to nije tvoja ambicija? Zar se ne poigravaš namerno sa drugima? Ima li neke vrednosti u tome? Ako govoriš o razumevanju nakon što si ga iskusio, nećeš biti viđen kao neko ko se hvali. U suprotnom, ti si neko ko bljuje nadmene reči. Postoji mnogo stvari u tvom stvarnom iskustvu koje ne možeš da prevaziđeš i ne možeš da se pobuniš protiv sopstvenog tela; uvek radiš ono što želiš, nikada ne zadovoljavajući Božju volju – ali ipak imaš drskosti da govoriš o teorijskom razumevanju. Baš nemaš stida! Još uvek si toliko odvažan da govoriš o svom shvatanju Božjih reči. Kako je to samo bestidno! Govorništvo i hvalisanje postali su tvoja prava priroda, a ti si se na to navikao. Kad god želiš da govoriš, to činiš s lakoćom, ali kada je u pitanju primena, prepuštaš se ukrašavanju. Zar tako nećeš zavarati druge? Možda možeš da izigraš ljude, ali Boga ne možeš da prevariš. Ljudi nisu svesni i ne umeju da razlučuju, ali Bog je ozbiljan po takvim pitanjima i neće te poštedeti. Tvoja braća i sestre mogu da se založe za tebe, da hvale tvoje razumevanje i da ti se dive, ali ako ne poseduješ stvarnost, Sveti Duh te neće poštedeti. Možda praktični Bog neće tražiti tvoje mane, ali će te Božji Duh zanemariti i to će ti već biti dovoljno teško da podneseš. Možeš li da poveruješ u to? Govori više o stvarnosti primene; zar si već zaboravio? Razgovaraj više o putevima primene; zar si već zaboravio? „Nudite manje uzvišenih teorija i bezvredne, naduvane priče; najbolje je

početi sa primenom odmah.“ Zar si zaboravio ove reči? Zar uopšte ne razumeš? Zar nimalo ne razumeš Božju volju?

Poznavanje Božjeg dela danas

U današnje vreme, poznavanje Božjeg dela se uglavnom svodi na poznavanje glavne službe ovaploćenog Boga u poslednjim danima i posla koji je On došao da obavi na Zemlji. Prethodno sam pomenuo u Svojim rečima da je Bog došao na Zemlju (u poslednjim danima) da pruži primer pre odlaska. Kako Bog pruža ovaj primer? On to čini izgovarajući reči i delajući i govoreći po celoj zemlji. Ovo je Božje delo u poslednjim danima; On samo govori, da bi od Zemlje stvorio svet reči, da bi svakog opskrbio i prosvetio Svojim rečima i da bi se duh čoveka probudio a čovek stekao jasnu sliku o vizijama. U poslednjim danima, ovaploćeni Bog je došao na Zemlju uglavnom da bi govorio reči. Kada je Isus došao, širio je jevanđelje o carstvu nebeskom i obavio delo iskupljenja raspećem. Priveo je kraju Doba zakona i ukinuo sve što je bilo staro. Dolaskom Isusa okončano je Doba zakona a započeto je Doba blagodati; Dolaskom ovaploćenog Boga poslednjih dana stavljena je tačka na Doba blagodati. On je došao prvenstveno zbog toga da bi govorio Svoje reči, da bi Svojim rečima usavršio čoveka, prosvetlio ga i prosvetio, te da bi iz čovekovog srca uklonio nejasnog Boga. Ovo nije etapa dela koju je Isus obavio kada je došao. Kada je Isus došao, On je činio mnoga čuda, isceljivao je bolesne i izgonio demone i obavio je delo iskupljenja raspećem. Kao posledica toga, ljudi u svojim predstavama veruju da upravo takav treba da bude Bog. Jer, kada je Isus došao, On nije obavio delo brisanja slike nejasnog Boga iz čovekovog srca; kada je došao, bio je razapet, isceljivao je bolesne, izgonio demone i širio jevanđelje o carstvu nebeskom. Sa jedne strane, ovaploćenjem Boga u poslednjim danima oslobađa se mesto koje je nejasni Bog zauzimao u predstavama čoveka, tako da u čovekovom srcu više ne postoji slika nejasnog Boga. Svojim stvarnim rečima i stvarnim delom, Svojim kretanjem po svim zemljama i izuzetno stvarnim i normalnim delom koje obavlja među ljudima, On čini da čovek spozna stvarnost Boga i ukida mesto nejasnom Bogu u čovekovom srcu. Sa druge strane, Bog koristi reči koje je izgovorilo Njegovo telo da bi upotpunio čoveka i postigao sve. Ovo je delo koje će Bog obaviti tokom poslednjih dana.

Šta morate da znate:

1. Delo Božje nije natprirodno i ne treba da gajite predstave o njemu.

2. Morate da razumete glavno delo koje je ovaploćeni Bog ovog puta došao da obavi.

On nije došao da leči bolesne niti da izgoni demone ili čini čuda, a nije došao ni da širi jevanđelje pokajanja niti da čoveku podari iskupljenje. To je zato što je Isus već obavio ovo delo, a Bog ne ponavlja isto delo. Danas je Bog došao da okonča Doba blagodati i odbaci sve običaje iz Doba blagodati. Praktični Bog je došao prvenstveno

zbog toga da bi pokazao da je stvaran. Kada je Isus došao, On nije mnogo govorio; uglavnom je prikazivao čuda, pokazivao znamenja i činio čudesa, isceljivao bolesne i izgonio demone ili je pak izgovarao proročanstva kako bi ljude ubedio i privoleo ih da shvate da je On zaista Bog, i to nepristrasan Bog. Na kraju, On je obavio delo raspeća. Današnji Bog ne pokazuje znamenja i čuda, ne leči bolesne i ne isteruje demone. Kada je Isus došao, delo koje je obavio predstavljalo je jedan deo Boga, ali ovaj put je Bog došao da obavi preostalu etapu dela, jer Bog ne ponavlja isto delo; On je Bog koji je uvek nov i nikad ne stari, tako da sve ono što danas vidite predstavlja reč i delo praktičnog Boga.

Ovaploćeni Bog poslednjih dana došao je uglavnom zbog toga da bi govorio Svoje reči, da bi objasnio sve što je potrebno za život čoveka, da bi uputio čoveka kuda da zakorači, da bi mu pokazao dela Božja i mudrost, svemoć i čudesnost Božju. Kroz mnoge načine na koje Bog govori, čovek uviđa Božju nadmoć, veličinu Boga i, štaviše, poniznost i skrivenost Božju. Čovek vidi da je Bog najuzvišeniji, ali da je istovremeno ponizan i skriven i da može da postane najmanji od svih. Neke Njegove reči izgovorene su neposredno iz perspektive Duha, neke neposredno iz perspektive čoveka, a neke iz perspektive trećeg lica. U tome se vidi da je način Božjeg delanja veoma raznovrstan i da On kroz reči dozvoljava čoveku da to vidi. Božje delo tokom poslednjih dana je i normalno i stvarno i stoga je grupa ljudi u poslednjim danima podvrgnuta najvećoj od svih kušnji. Zbog normalnosti i stvarnosti Boga, svi ljudi su zakoračili među te kušnje; to što je čovek zapao u kušnje Božje, posledica je Božje normalnosti i stvarnosti. Tokom Isusovog doba, nije bilo ni predstava ni kušnji. Pošto je većina dela koje je Isus obavio bila u skladu sa ljudskim predstavama, ljudi su ga sledili i nisu imali nikakve predstave o Njemu. Današnje kušnje su najveće sa kojima se čovek ikada suočio, i kada se kaže da su ovi ljudi izašli iz velike nevolje, upravo je to nevolja na koju se misli. Danas Bog govori da bi u ovim ljudima stvorio veru, ljubav, prihvatanje patnje i poslušnost. Reči koje je izgovorio ovaploćeni Bog poslednjih dana izgovorene su u skladu s priroda-suštinom čoveka, u skladu s ponašanjem čoveka i onim u šta čovek danas treba da zakorači. Njegove reči su i stvarne i normalne: On ne govori o sutrašnjici, niti se osvrće na ono što je bilo juče; On govori samo o onome u šta danas treba zakoračiti, o onome što danas treba sprovesti u delo i razumeti. Ako bi se tokom današnjeg dana pojavila osoba koja je u stanju da pokaže znamenja i čudesa, da izgoni demone, isceljuje bolesne i čini mnoga čuda, i ako bi ova osoba za sebe tvrdila da je Isus koji je došao, onda bi to bio falsifikat stvoren od strane zlih duhova koji oponašaju Isusa. Upamtite ovo! Bog ne ponavlja isto delo. Isusova etapa dela je već završena i Bog neće više nikada ponoviti tu etapu. Delo Božje je nepomirljivo sa čovekovim predstavama; na primer, Stari zavet je predvideo dolazak Mesije, a posledica ovog proročanstva bio je Isusov dolazak. Pošto se ovo već desilo, bilo bi pogrešno da ponovo dođe neki Mesija. Isus je već jednom došao, i bilo bi pogrešno da Isus ponovo dođe i ovaj put. Za svako doba postoji jedno ime i svako ime sadrži odlike tog doba. U čovekovim predstavama, Bog uvek mora da

pokazuje znamenja i čuda, uvek mora da isceljuje bolesne i izgoni demone i uvek mora da bude baš kao Isus. Ali ovog puta Bog uopšte nije takav. Ako bi tokom poslednjih dana Bog i dalje pokazivao znamenja i čudesa, ako bi i dalje isterivao demone i isceljivao bolesne – ako bi, dakle, činio isto što i Isus – onda bi Bog ponavljao isto delo, a delo Isusovo ne bi imalo nikakav značaj ni vrednost. Prema tome, Bog obavlja po jednu etapu dela u svakom dobu. Kada se obavi neka etapa njegovog dela, ubrzo je oponašaju zli duhovi, a nakon što Sotona počne Boga da prati u stopu, Bog menja svoju metodu. Čim Bog dovrši neku etapu Svog dela, zli duhovi počinju da Ga oponašaju. Sa ovim morate biti načisto. Zašto se Božje delo danas razlikuje od Isusovog? Zašto Bog danas ne pokazuje znamenja i čudesa, ne izgoni demone i ne isceljuje bolesne? Da je Isusovo delo bilo isto kao i delo obavljeno tokom Doba zakona, da li bi On mogao da predstavlja Boga iz Doba blagodati? Da li bi mogao da obavi delo raspeća? Da je, kao u Doba zakona, Isus ušao u hram i poštovao Šabat, tada Ga niko ne bi proganjao i svi bi ga oberučke prihvatili. Da je bilo tako, da li bi On mogao biti razapet? Da li bi On mogao da dovrši delo iskupljenja? Kakvog bi smisla imalo da ovaploćeni Bog poslednjih dana pokazuje znamenja i čudesa, kao što je to činio Isus? Samo ako Bog obavi još jedan deo Svog dela tokom poslednjih dana, onaj koji predstavlja sastavni deo Njegovog plana upravljanja, čovek će moći da stekne dublje znanje o Bogu i tek tada će moći da se dovrši Božji plan upravljanja.

Tokom poslednjih dana, Bog je došao na Zemlju uglavnom zato da bi govorio Svoje reči. On govori iz perspektive Duha, iz perspektive čoveka i iz perspektive trećeg lica; On govori na različite načine, koristeći jedan način za jedan vremenski period i koristi se metodom govora kako bi promenio čovekove predstave i uklonio sliku nejasnog Boga iz čovekovog srca. Ovo je glavno delo koje Bog obavlja. Pošto čovek veruje da je Bog došao da leči bolesne, da izgoni demone, da čini čuda i da čoveku podari materijalne blagoslove, Bog sprovodi ovu etapu dela – delo grdnje i suda – da bi izbrisao takve stvari iz čovekovih predstava, kako bi čovek mogao da upozna stvarnost i normalnost Boga i kako bi lik Isusov mogao da bude uklonjen iz njegovog srca i zamenjen novim likom Boga. Čim lik Božji u čoveku ostari, taj lik postaje idol. Kada je Isus došao i obavio tu etapu dela, On nije predstavljao sveukupnost Božju. Pokazao je neka znamenja i učinio neka čudesa, izgovorio neke reči, da bi na kraju bio razapet. On je predstavljao jedan deo Boga. On nije mogao da predstavlja sve što je od Boga, već je predstavljao Boga obavljajući jedan deo Božjeg dela. To je zato što je Bog tako velik i tako čudesan i nedokučiv i zato što Bog obavlja samo po jedan deo svog dela u svakom dobu. Delo koje Bog obavlja tokom ovog doba sastoji se prvenstveno u pružanju reči za život čoveka, razotkrivanju čovekove priroda-suštine i njegove iskvarene naravi i eliminisanju religioznih predstava, feudalnog i zastarelog razmišljanja; znanje i kultura čoveka moraju se prečistiti kroz razotkrivanje Božjim rečima. U poslednjim danima, Bog koristi reči, a ne znamenja i čudesa da bi usavršio čoveka. On koristi Svoje reči da razotkrije čoveka, da sudi čoveku, da izgrdi čoveka i da usavrši čoveka, kako bi čovek u Božjim rečima

sagledao mudrost i milost Božju i shvatio Božju narav i kako bi, kroz Božje reči, čovek sagledao dela Božja. Tokom Doba zakona, Jahve je izveo Mojsija iz Egipta Svojim rečima i kazao je neke reči Izraelcima; u to vreme, deo Božjih dela bio je razjašnjen, ali pošto je čovek bio ograničen i ništa nije moglo da upotpuni njegovo znanje, Bog je nastavio da govori i da dela. U Doba blagodati, čovek je još jednom video deo Božjih dela. Isus je mogao da pokazuje znamenja i čudesa, da isceljuje bolesne i izgoni demone, da bude razapet i da posle tri dana vaskrsne i pokaže se ovaploćen pred čovekom. Čovek nije znao ništa više od toga o Bogu. Čovek zna samo onoliko koliko mu Bog pokaže, a ako mu Bog ne bi ništa više pokazao, to bi onda bila mera čovekovog razgraničavanja Boga. Stoga Bog nastavlja da dela, kako bi produbio čovekovo znanje o Njemu i kako bi čovek postepeno spoznao suštinu Boga. U poslednjim danima, Bog koristi Svoje reči da bi čoveka usavršio. Tvoja iskvarena narav je otkrivena Božjim rečima, a tvoje predstave su zamenjene Božjom stvarnošću. Ovaploćeni Bog poslednjih dana došao je najviše zbog toga da bi ispunio reči koje kažu da „Reč biva ovaploćena, Reč ulazi u telo i Reč se javlja u telu“, i ako nemaš temeljno znanje o tome, nećeš moći da čvrsto braniš svoje stavove. Tokom poslednjih dana, Bog prvenstveno namerava da obavi onu etapu dela u kojoj se Reč javlja u telu, što je jedan deo Božjeg plana upravljanja. Dakle, vaše znanje mora biti jasno; bez obzira na to kako Bog dela, On ne dozvoljava čoveku da Ga razgraniči. Da Bog nije obavio ovo delo tokom poslednjih dana, čovekovo znanje o Njemu ne bi moglo da napreduje. Ti bi samo znao da Bog može biti razapet i da može uništiti Sodomu i da Isus može da vaskrsne iz mrtvih i pojavi se pred Petrom… Ali ti nikada ne bi rekao da Božje reči mogu sve da postignu i da mogu da osvoje čoveka. Samo kroz doživljavanje Božjih reči možeš govoriti o takvom znanju, a što više od Božjeg dela budeš doživeo, to će tvoje znanje o Njemu biti temeljnije. Tek tada ćeš prestati da razgraničavaš Boga unutar svojih predstava. Čovek spoznaje Boga doživljavajući Njegovo delo; ne postoji drugi ispravan način da se spozna Bog. Danas ima mnogo ljudi koji samo čekaju da vide znamenja i čudesa i period velikih kataklizmi. Da li veruješ u Boga ili veruješ u velike kataklizme? Kad velike kataklizme stignu, biće prekasno, a ako Bog ne pošalje velike kataklizme, da li to onda znači da On nije Bog? Da li veruješ u znamenja i čudesa, ili veruješ u Samog Boga? Isus nije pokazivao znamenja i čudesa kada su ga drugi ismevali, ali zar On nije bio Bog? Da li veruješ u znamenja i čudesa ili veruješ u Božju suštinu? Čovekovi stavovi o verovanju u Boga su pogrešni! Jahve je izgovorio mnogo reči tokom Doba zakona, ali čak i danas neke od njih tek treba da budu ostvarene. Možeš li reći da Jahve nije bio Bog?

Danas bi svima trebalo da bude jasno da je, u poslednjim danima, Bog načelno postigao to da „Reč biva ovaploćena“. Svojim stvarnim delanjem na zemlji, On čini da ga čovek spozna i da se bavi Njime, i da vidi Njegova stvarna dela. On čini da čovek jasno uvidi kako je On u stanju da čini znamenja i čudesa, ali da ima i trenutaka kada On to nije u stanju da učini; ovo zavisi od konkretnog doba. Na osnovu toga, možeš da

vidiš da Bog nije nesposoban da pokaže znamenja i čudesa, već da, umesto toga, On Svoj način rada menja u skladu sa delom koje treba da obavi i u skladu sa konkretnim dobom. U sadašnjoj etapi dela, On ne prikazuje znamenja i čudesa; razlog zbog kojeg je znamenja i čudesa prikazivao u Isusovo doba leži u tome što je Njegovo delo u tom dobu bilo drugačije. Bog danas ne obavlja to delo, a neki ljudi veruju da On nije u stanju da prikaže znamenja i čudesa ili pak misle da, ako ne prikazuje znamenja i čudesa, onda On i nije Bog. Zar to nije zabluda? Bog je u stanju da prikaže znamenja i čudesa, ali On sada dela u drugačijem dobu, te ih stoga ne prikazuje. Pošto je ovo drugačije doba i pošto je ovo druga etapa Božjeg dela, to su i postignuća koja Bog jasno pokazuje takođe drugačija. Čovekova vera u Boga nije vera u znamenja i čudesa, niti verovanje u čuda, već vera u Njegovo stvarno delo u novom dobu. Čovek spoznaje Boga kroz način na koji Bog deluje i to znanje stvara u čoveku veru u Boga, drugim rečima, veru u delo i postignuća Božja. U ovoj etapi dela Bog uglavnom govori. Ne čekaj da vidiš znamenja i čudesa; nećeš videti ništa od toga! To je zato što nisi rođen u Doba blagodati. Da si tada rođen, video bi znamenja i čudesa, ali si rođen tokom poslednjih dana pa možeš da vidiš samo stvarnost i normalnost Božju. Ne očekuj da vidiš natprirodnog Isusa tokom poslednjih dana. U stanju si samo da vidiš praktičnog ovaploćenog Boga, koji se ne razlikuje ni od jednog normalnog ljudskog bića. U svakom dobu Bog jasno pokazuje različita postignuća. U svakom dobu On jasno pokazuje deo postignuća Božjih, a delo svakoga doba predstavlja jedan deo Božje naravi i jedan deo postignuća Božjih. Postignuća koja On jasno pokazuje razlikuju se po dobu u kojem On dela, ali sva ona pružaju čoveku dublje saznanje o Bogu i veru u Boga koja je istinitija i racionalnija. Čovek veruje u Boga zbog svih postignuća Božjih, jer je Bog tako čudesan i tako velik, i jer je svemoguć i nedokučiv. Ako veruješ u Boga zato što je On u stanju da pokazuje znamenja i čudesa i zato što može da leči bolesne i izgoni demone, onda je tvoje gledište pogrešno i neki ljudi će ti reći: „Nisu li i zli duhovi u stanju da urade takve stvari?“ Zar ovo ne predstavlja mešanje Božjeg lika sa likom Sotone? Danas čovek veruje u Boga zbog mnogih Njegovih postignuća i opsežnog delovanja i zbog mnogih načina na koje govori. Bog koristi svoje reči da osvoji čoveka i da ga usavrši. Čovek veruje u Boga zbog mnogih Njegovih postignuća, a ne zato što je On u stanju da prikazuje znamenja i čudesa; ljudi Boga spoznaju samo kroz svedočenje o Njegovim postignućima. Samo poznavanjem stvarnih postignuća Božjih, načina na koji On dela, poznavanjem mudrih metoda koje koristi, načina na koji govori i na koji On usavršava čoveka – samo poznavanjem ovih aspekata – možeš da shvatiš stvarnost Božju i da razumeš Njegovu narav, znajući šta On voli, šta mrzi i kako dela nad čovekom. Shvatajući šta Bog voli a što ne voli, možeš da razlikuješ pozitivno od negativnog, a kroz svoje znanje o Bogu ti napreduješ u životu. Ukratko, moraš da stekneš znanje o Božjem delu i da ispraviš svoje stavove o veri u Boga.

Da li je delo Božje jednostavno kao što čovek zamišlja?

Verujući u Boga, trebalo bi da svako od vas ceni to što je najveće uzvišenje i spasenje stekao primajući delo Božje u poslednjim danima i delo Njegovog plana koje On danas u tebi obavlja. Bog je ovu grupu ljudi učinio jedinim žarištem Svog dela u celoj vaseljeni. Žrtvovao je svu krv Svog srca zarad vas, povratio je i predao vam sva dela Duha širom vaseljene. Zbog toga ste srećnici. Štaviše, prebacio je Svoju slavu iz Izraela, sa Svog izabranog naroda na vas i učiniće da se svrha Njegovog plana u potpunosti ispolji kroz ovu grupu. Zato ste vi oni koji će primiti nasleđe Božje i, više od toga, nasledićete slavu Božju. Možda se svi vi sećate ovih reči: „Jer, ova lagana nevolja, koja nas je trenutno snašla, priprema nas za izvanredno i neizmerno, večno izobilje slave.“ Svi ste čuli ove reči ranije, ali ipak niko od vas nije razumeo njihovo pravo značenje. Danas ste duboko svesni njihove prave važnosti. Ove reči ispuniće Bog tokom poslednjih dana i biće ispunjene u onima koje je velika crvena aždaja okrutno progonila u zemlji u kojoj sklupčana leži. Velika crvena aždaja progoni Boga i neprijatelj je Božji, tako da su u ovoj zemlji oni koji veruju u Boga podvrgnuti poniženju i ugnjetavanju i ove reči se kao rezultat ispunjavaju u vama, ovoj grupi ljudi. Budući da je započeto u zemlji koja se suprotstavlja Bogu, celokupno Božje delo suočava se sa ogromnim preprekama, a ispunjenje mnogih Njegovih reči zahteva vreme; na taj se način ljudi oplemenjuju kao rezultat Božjih reči, što je takođe deo stradanja. Bogu je izuzetno teško da sprovodi Svoje delo u zemlji velike crvene aždaje – ali upravo kroz ovu poteškoću Bog obavlja jednu etapu Svog dela, pokazujući Svoju mudrost i čudesna dela i koristeći priliku da ovu grupu ljudi učini potpunom. Kroz stradanje ljudi, njihov kov i kroz sve sotonske naravi ljudi u ovoj prljavoj zemlji, Bog čini Svoje delo pročišćenja i osvajanja da bi time stekao slavu i da bi zadobio one koji će svedočiti delima Njegovim. U tome je sav značaj svih žrtava koje je Bog podneo zarad ove grupe ljudi. To jest, preko onih koji Mu se suprotstavljaju Bog čini delo osvajanja i samo tako se može ispoljiti velika sila Božja. Drugim rečima, samo oni u nečistoj zemlji dostojni su da naslede slavu Božju i samo to može da istakne veliku silu Božju. Zato se od nečiste zemlje i od onih koji žive u nečistoj zemlji stiče slava Božja. Takva je volja Božja. Isusova etapa dela bila je ista: mogao je da stekne slavu samo među onim farisejima koji su Ga progonili. Da nije bilo progona fariseja i Judine izdaje, Isus ne bi bio ismejan niti oklevetan, a još manje razapet na krst, te stoga ne bi mogao da stekne slavu. Tamo gde Bog dela u svakom dobu i gde On čini dela Svoja u telu, tamo On i stiče slavu i tamo zadobija one koje namerava da zadobije. Ovo je plan dela Božjeg i ovo je Njegovo upravljanje.

U Božjem planu od nekoliko hiljada godina, dva dela su učinjena u telu: Prvo je delo raspeća, na osnovu kojeg On stiče slavu, a drugo je delo osvajanja i usavršavanja u poslednjim danima, na osnovu kojeg On stiče slavu. Ovo je upravljanje Božje. Stoga ne gledajte na Božje delo ili na Božji nalog koji vam je uputio kao na nešto jednostavno. Vi ste svi naslednici večne i od svega pretežnije Božje slave, a to je Bog naročito tako

odredio. Od dva dela Njegove slave jedan se ispoljava u vama – ceo jedan deo slave Božje dat vam je u nasleđe. Ovo je vaše uzvišenje od Boga, kao i plan koji je On davno unapred odredio. Imajući u vidu veličinu dela Božjeg učinjenog u zemlji gde obitava velika crvena aždaja, da je ovo delo preneto negde drugde ono bi odavno urodilo velikim plodovima i ljudi bi ga lako prihvatili. Štaviše, ovo delo bi sveštenici sa Zapada koji veruju u Boga veoma lako prihvatili, jer Isusova etapa dela služi kao presedan. Zbog toga Bog nije u stanju da ovu etapu dela zadobijanja slave dostigne negde drugde. Kada to delo ljudi podržavaju i priznaju ga narodi, Božja slava ne može da se učvrsti. Upravo je u tome izuzetna važnost koju ova etapa dela ima u ovoj zemlji. Ne postoji ni jedna jedina osoba među vama koju štiti zakon – vas je, umesto toga, zakon kaznio. Još problematičnije je to što vas ljudi ne razumeju: bilo da su u pitanju vaši rođaci, roditelji, prijatelji ili kolege, niko od njih vas ne razume. Kada vas Bog napusti, za vas je nemoguće da nastavite život na zemlji, ali ljudi ionako ne mogu podneti da budu daleko od Boga, što predstavlja važnost Božjeg osvajanja ljudi i predstavlja slavu Božju. Ono što ste danas nasledili prevazilazi nasleđa apostola i proroka kroz vekove i veće je čak i od nasleđa koje su stekli Mojsije i Petar. Blagoslovi se ne mogu dobiti za dan ili dva, već moraju biti zasluženi velikom žrtvom. Drugim rečima, morate posedovati ljubav koja je oplemenjena, morate posedovati snažnu veru i mnoge istine koje Bog zahteva da dostignete. Štaviše, morate se okrenuti pravdi, bez straha ili izbegavanja i morate imati bogoljubivo srce koje je postojano do smrti. Morate biti odlučni, morate promeniti svoju životnu dispoziciju, morate izlečiti iskvarenost i morate prihvatiti sve Božje zamisli bez pogovora i morate biti poslušni sve do smrti. To je ono što treba da postignete, ovo je krajnji cilj dela Božjeg i ono što Bog traži od ove grupe ljudi. Pošto vam daje, tako će On sigurno tražiti od vas zauzvrat i sigurno će vam izdati prikladne zahteve. Prema tome, postoji razlog za sva dela koja Bog čini, što pokazuje zbog čega Bog uvek iznova čini delo koje postavlja visoke standarde i stroge zahteve. Zbog toga treba da budete ispunjeni verom u Boga. Ukratko, celokupno delo Božje je zarad vašeg dobra, kako biste zavredeli da primite Njegovo nasleđe. Ovo nije toliko zarad slave Božje, već zarad vašeg spasenja i usavršavanja ove grupe ljudi, koji su tako duboko stradali u nečistoj zemlji. Treba da razumete volju Božju. I zato pozivam mnoge neznalice koje su bez ikakvog uvida ili razuma: ne iskušavajte Boga i ne opirite se više. Bog je već pretrpeo stradanja koja niko nikada nije podneo, a davno je pretrpeo čak i veće poniženje umesto čoveka. Čega se još ne možete odreći? Šta može biti važnije od volje Božje? Šta može biti uzvišenije od ljubavi Božje? Bogu je zaista teško da sprovodi Svoje delo u ovoj nečistoj zemlji. Ako, povrh toga, čovek svesno i svojevoljno greši, delo Božje moraće da se produži. Ukratko, ovo nije ni u čijem interesu, ne koristi nikome. Bog nije sputan vremenom – Njegovo delo i slava su na prvom mestu. Zato će On platiti bilo koju cenu za Svoje delo, bez obzira na to koliko ono traje. Takva je narav Božja – neće se odmoriti dok Njegovo delo ne bude završeno. Njegovo delo završiće se samo kada stekne drugi deo Svoje slave. Ako u celoj vaseljeni Bog ne završi drugi deo sticanja slave, dani

Njegovi nikada neće doći, ruka Njegova nikada neće napustiti Njegov izabran narod, slava Njegova nikada se neće spustiti na Izrael i plan Njegov nikada neće biti dovršen. Trebalo bi da ste u stanju da vidite volju Božju i da vidite da delo Božje nije tako jednostavno kao stvaranje neba i zemlje i svih stvorenja. To je zato što delo današnjice podrazumeva preobraženje onih koji su iskvareni, otupeli do najvećeg stepena, i služi za pročišćavanje onih koji su stvoreni, ali ih je Sotona propustio kroz šake. To nije stvaranje Adama ili Eve, još manje je to stvaranje svetlosti ili stvaranje bilo koje biljke i životinje. Bog pročišćava stvari koje je Sotona iskvario i zatim ih ponovo zadobija – to postaju stvari koje pripadaju Njemu i postaju slava Njegova. Ovo nije onako kako čovek zamišlja, nije toliko jednostavno kao stvaranje neba i zemlje i svega na njoj, niti delo proklinjanja Sotone do bezdna. To je pre delo preobraženja čoveka i preinačenja stvari koje su negativne i ne pripadaju Njemu, u stvari koje su pozitivne i pripadaju Mu. To je činjenica na kojoj se zasniva ova etapa dela Božjeg. Morate razumeti ovo i izbegavati preterano pojednostavljivanje stvari. Delo Božje nije ni nalik nekom običnom delu. Njegovo čudo i mudrost su izvan uma čovekovog. Bog tokom ove etape dela ne stvara sve stvari, ali ih ni ne uništava. Umesto toga On preobražava sve stvari koje je stvorio i pročišćava sve stvari koje je Sotona zaprljao. I tako se Bog upušta u veliki poduhvat koji predstavlja sav značaj dela Božjeg. Da li iz ovih reči proizlazi da je delo Božje zaista tako jednostavno?

Valjalo bi da živiš za istinu jer veruješ u Boga

Zajednički problem koji postoji u svim ljudima jeste to što shvataju istinu, ali ne uspevaju da je sprovedu u delo. Razlog za to je, sa jedne strane, to što nisu voljni da plate cenu, a sa druge, to što im je razlučivanje odveć neodgovarajuće; nisu u stanju da brojne poteškoće iz svakodnevnog života vide onakvim kakve jesu, i ne znaju kako da u praksi pravilno postupaju. Pošto su iskustva ljudi odveć plitka, njihov kov previše slab, a nivo shvatanja istine ograničen, nemaju načina da razreše poteškoće sa kojima se susreću u svakodnevnom životu. U Boga veruju samo na rečima i nisu u stanju da Boga uvedu u svakodnevni život. Drugim rečima, Bog je Bog, život je život, a ljudi kao da nemaju nikakav odnos sa Bogom u svojim životima. Tako svi misle. Kada ljudi u Boga veruju na ovaj način, On ih u stvari neće zadobiti i usavršiti. Zapravo, nije da reč Božja nije u potpunosti došla do izražaja, već ljudska moć razumevanja naprosto nije odgovarajuća. Moglo bi se reći da skoro niko ne postupa u skladu sa izvornim namerama Božjim; umesto toga, njihova je vera u Boga u skladu sa njihovim sopstvenim namerama, verskim predstavama kojih su se držali u prošlosti, i sopstvenim načinom delanja. Malo je onih koji prođu kroz preobražaj pošto prihvate reč Božju i počnu da delaju u skladu sa voljom Njegovom. Umesto toga, oni se drže svojih pogrešnih verovanja. Kada ljudi počnu da veruju u Boga, to čine na osnovu konvencionalnih pravila religije, i žive i ostvaruju

uzajaman kontakt sa drugima isključivo na osnovu sopstvene životne filozofije. Moglo bi se reći da se ovo odnosi na devet od deset ljudi. Veoma je malo onih koji sroče novi plan i okrenu novi list pošto počnu da veruju u Boga. Čovečanstvo nije uspelo da vidi reč Božju kao istinu niti, uzimajući je za istinu, da je sprovede u delo.

Uzmimo, na primer, veru u Isusa. Bilo da je neko tek počeo da veruje ili to čini već veoma dugo, svi su prosto primenjivali koje god talente da su imali i prikazivali koje god veštine da su posedovali. Ljudi su naprosto u svoje uobičajene živote dodavali „vera u Boga“, ove tri reči, a nisu načinili nikakvu promenu u svojoj naravi, i njihova vera u Boga nije porasla ni u najmanjoj meri. Njihova potraga nije bila ni topla ni hladna. Nisu rekli da bi se odrekli svoje vere, ali nisu ni posvetili sve Bogu. Nikada nisu istinski voleli Boga niti Mu se pokoravali. Njihova vera u Boga bila je mešavina stvarne i lažne, prišli su joj sa jednim otvorenim i jednim zatvorenim okom, i nisu bili iskreni u primenjivanju svoje vere. Nastavili su u takvom stanju zbunjenosti i na kraju su umrli zbrkanom smrću. U čemu je smisao svega toga? Danas, da biste verovali u praktičnog Boga, morate da zakoračite na pravi kolosek. Ako verujete u Boga, ne treba samo da tražite blagoslove, već da Boga volite i da Boga spoznate. Kroz Njegovo prosvećenje, kroz vaše sopstvene traženje, možete da jedete i pijete reč Njegovu, dostignete istinsko razumevanje Boga i posedujete pravu ljubav prema Bogu koja potiče iz dubine vašeg srca. Drugim rečima, kada je tvoja ljubav ka Bogu najiskrenija i kad niko ne može da je uništi niti se ispreči pred tvojom ljubavlju ka Njemu, u tom si trenutku na pravom koloseku u svom verovanju u Boga. Time dokazuješ da pripadaš Bogu, jer tvoje je srce već u posedu Božjem i ništa drugo tad ne može da te uzme u posed. Kroz tvoje iskustvo, kroz cenu koju si platio i kroz delo Božje, možeš da dostigneš neizmoljenu ljubav ka Bogu – a kada to učiniš, oslobodićeš se uticaja Sotone i počećeš da živiš u svetlosti reči Božje. Tek kada se oslobodiš uticaja tame, može se reći da si stekao Boga. U svom verovanju u Boga, moraš da nastojiš da tražiš ovaj cilj. To je dužnost svakog od vas. Niko od vas ne treba da bude zadovoljan trenutnim stanjem stvari. Ne može biti dvoumljenja oko dela Božjeg, niti se ono može uzimati olako. Treba da mislite o Bogu u svakom pogledu i u svakom trenutku i sve da činite zarad Njega. A kada god govorite ili činite, interesi kuće Božje treba da vam budu na prvom mestu. Samo tako možete biti po srcu Božjem.

U njihovoj veri u Boga, najveća greška ljudi jeste što veruju samo na rečima, a Bog je u potpunosti odsutan iz njihovih svakodnevnih života. Svi ljudi, uistinu, veruju u postojanje Boga, ali Bog nije deo njihovih svakodnevnih života. Usta ljudska izgovaraju brojne molitve Bogu, ali u njihovim srcima nema mnogo mesta za Boga, te ih Bog iznova kuša. Zbog toga što su ljudi nečisti, Bog nema drugog načina do da ih kuša, da bi se osetili postiđeno i spoznali sebe usred ovih kušnji. Da nije tako, čovečanstvo bi se pretvorilo u potomke arhanđela i postalo bi sve iskvarenije. U postupku svoje vere u Boga, svaka osoba odbacuje mnoge od svojih ličnih namera i ciljeva pod neprestanim pročišćenjem Božjim. Da nije tako, Bog ne bi imao načina da upotrebi ikoga, niti ikakav način da nad ljudima obavlja delo koje treba da obavi. Bog prvo pročišćava ljude, te kroz

taj proces oni mogu da spoznaju sebe i Bog može da ih promeni. Tek tada Bog unosi Svoj život u njih i samo tako njihova srca mogu u potpunosti da se okrenu Bogu. I tako govorim, verovanje u Boga nije onako prosto kako to ljudi govore. Kako Bog to vidi, ako imaš samo znanje, ali nemaš reč Njegovu kao život i ako si ograničen samo na sopstveno znanje, ali ne možeš da primenjuješ istinu ili da proživljavaš reč Božju, to je onda još veći dokaz da nemaš bogoljubivo srce, i to pokazuje da tvoje srce ne pripada Bogu. Bog se može spoznati verom u Njega: ovo je krajnji cilj i cilj ljudskog traganja. Moraš da uložiš napor u to da proživljavaš reči Božje kako bi se one ostvarile kroz tvoju primenu njih. Ako poznaješ samo doktrine, tvoja će se vera u Boga izjaloviti. Samo ako uz to primenjuješ i proživljavaš reč Njegovu, tvoja se vera može smatrati potpunom i u skladu sa voljom Božjom. Na tom putu, mnogi su ljudi u stanju da govore o brojnim saznanjima, ali u trenutku njihove smrti oči im se pune suzama i oni mrze sebe što su protraćili životni vek i zabadava doživeli duboku starost. Oni samo shvataju doktrine, ali ne mogu da sprovedu istinu u delo niti da svedoče za Boga; umesto toga, oni prosto jure ovamo i onamo, marljivo kao pčele, i tek na samrti napokon vide da im nedostaje istinsko svedočanstvo, da uopšte ne poznaju Boga. A zar to nije prekasno? Zašto ne iskoristiti dan i tragati za istinom koju voliš? Zašto čekati do sutra? Ako za života ne patiš za istinom ili je ne tražiš da bi došao do nje, da li možda želiš da osetiš žal u svom samrtnom času? Ako je tako, zašto onda verovati u Boga? Uistinu, postoje brojna pitanja u kojima ljudi, ako bi uložili makar i najmanji napor, mogu da sprovode istinu u delo i time zadovolje Boga. Samo zbog toga što su srca ljudi vazda posednuta demonima, oni ne mogu da deluju zarad Boga, i neprestano jurcaju naokolo zarad sopstvenog tela, a da na kraju time ništa ne postignu. Zbog toga ljude neprestano saleću nevolje i poteškoće. Zar ih to Sotona ne muči? Zar to nije iskvarenost tela? Ne bi trebalo da nastojiš da zavaraš Boga ispraznim rečima. Umesto toga, moraš da se okreneš konkretnim delima. Ne obmanjuj sebe – u čemu je svrha toga? Šta možeš da stekneš živeći zarad sopstvenog tela i mučeći se za dobit i slavu?

Odjek sedam gromova – proricanje da će se jevanđelje carstva proširiti na celu vaseljenu

Širim Svoje delo među neznabožačkim narodima. Moja slava plamti širom vaseljne; svi zvezda-zvezda-tačka-tačka narodi u sebi nose volju Moju, sve ih vodi ruka Moja i svi obavljaju zadatke koje sam im Ja dodelio. Od ovog trena pa nadalje, Ja ulazim u novo doba i sve ljude uvodim u novi svet. Kad sam se vratio u Svoju „domovinu“, započeo sam sa ostvarenjem još jedne etape Mog prvobitnog plana, kako bi Me čovek još bolje upoznao. Ja vaseljenu posmatram kao celinu i vidim da[a] je pravi trenutak za Moje delo,

[a] Izvorni tekst ne sadrži izraz „vidim da“.

te stoga žurim da nad čovekom obavim Svoje novo delo. Ovo je, na kraju krajeva, novo doba, i Ja sam doneo novo delo kako bih još više novih ljudi uveo u novo doba i odbacio još više onih koje treba da izgnam. U zemlji velike crvene aždaje izvršio sam onu etapu dela koju ljudska bića ne mogu da pojme, usled čega su se oni zanjihali na vetru, te je mnogo njih tiho otplovilo s vihorom. Uistinu, ovo je „gumno“ koje nameravam da raščistim; za time čeznem, a takav je i Moj plan. Jer mnogo se opakih tu ušunjalo dok sam Ja radio, ali Mi se ne žuri da ih oteram. Umesto toga, rasteraću ih kad za to dođe vreme. Tek posle toga ću biti izvor života, dopuštajući onima koji Me iskreno ljube da od Mene prime plod smokvinog stabla i miomiris ljiljana. U zemlji u kojoj Sotona privremeno obitava, zemlji prašine, više nema čistog zlata. Samo je pesak ostao. I zato, usled ovih okolnosti, Ja obavljam ovu etapu Svog dela. Treba da znaš da tako dobijam čisto, oplemenjeno zlato, a ne pesak. Kako opaki ljudi mogu da ostanu u kući Mojoj? Kako da dozvolim lisicama da budu paraziti u Mom raju? Na sve moguće načine nastojim da ih isteram. Dok se volja Moja ne otkrije, niko ne može biti svestan onoga što ću učiniti. Koristeći tu priliku, Ja teram one koji su opaki i primoravam ih da odu od Mene. Tako Ja postupam sa opakima, ali će ipak doći dan da se oni nađu u službi Mojoj. Čovekova želja za blagoslovima previše je jaka; stoga okrećem Svoje telo i neznabošcima pokazujem Svoju veličanstvenu pojavu, tako da svi ljudi mogu da žive u svom svetu i sami sebi sude, dok Ja za to vreme govorim reči koje treba da izgovorim i snabdevam ljude onim što im treba. Kad se ljudi budu dozvali pameti, Ja ću tad već odavno završiti sa širenjem Svog dela. Tada ću saopštiti volju Svoju ljudima i započeti drugi deo Svog dela nad ljudima, dopuštajući svim ljudima da Me u stopu slede kako bi se uskladili sa Mojim delom, i dopuštajući im da čine sve što je u njihovoj moći da zajedno sa Mnom učine delo koje moram obaviti.

Niko ne veruje da će videti slavu Moju, niti ih ja na to primoravam, već radije sklanjam slavu Moju od ljudi i odnosim je na drugi svet. Kad se ljudi ponovo budu pokajali, tada ću uzeti slavu Moju i pokazati je još većem broju onih koji veruju. To je načelo po kojem delam. Jer, postoji trenutak kad slava Moja napušta Hanan, a postoji i trenutak kada slava Moja napušta odabrane. Osim toga, postoji i trenutak kada slava Moja napušta celu zemlju, zbog čega ona počinje da bledi i tone u tminu. Čak ni zemlja hananska neće videti Sunčevu svetlost; svi ljudi će izgubiti veru, ali niko od njih ne može podneti da napusti miomiris zemlje hananske. Tek pošto budem ušao u novo nebo i novu zemlju, uzeću drugi deo slave Moje i pokazaću je najpre u zemlji hananskoj, i tada će tračak svetla zasijati po celoj zemlji, utonuloj u mrklu noć, i cela zemlja će zasvetleti, a ljudi širom zemlje moći će da crpe snagu iz siline tog svetla, te će slava Moja moći da raste i ukaže se nanovo svakom narodu; i ceo ljudski rod shvatiće tada da sam davno došao u ljudski svet i da sam davno slavu Moju doneo iz Izraela na Istok; jer slava moja sija sa istoka i u današnji dan je doneta iz Doba blagodati. No, iz Izraela sam Ja pošao i odatle sam stigao na Istok. Tek kad zabeli svetlost sa Istoka, tama koja je zahvatila Zemlju počeće da se pretvara u svetlo, i tek tada će čovek spoznati da sam davno otišao iz

Izraela i da se nanovo uzdižem na Istoku. Pošto sam već jednom sišao u Izrael i potom iz njega otišao, ne mogu se opet roditi u Izraelu, jer Moje delo rukovodi celom vaseljenom i, štaviše, munja seva pravo od Istoka ka Zapadu. Iz tog razloga sam sišao na Istok i doneo Hanan narodima Istoka. Narode iz celog sveta dovešću u zemlju hanansku, te stoga nastavljam da u zemlji hananskoj izgovaram reči kojima upravljam celom vaseljenom. U ovom trenutku, izuzev Hanana, svetla nema nigde na celoj zemlji, a svim ljudima preti opasnost od gladi i hladnoće. Svoju slavu sam podario Izraelu a onda sam je uzeo, i time narod Izraela i ceo ljudski rod doveo na Istok. Sve sam ih doveo do svetla da bi mogli da se ponovo ujedine i povežu sa njim, i da više ne moraju tragati za njim. Svima koji traže dopustiću da opet vide svetlo i da vide slavu koju sam imao u Izraelu; dopustiću im da vide da sam među ljude davno sišao na belom oblaku, dopustiću im da vide bezbroj oblaka belih i plodove u njihovim raskošnim grozdovima, a povrh toga, dopustiću im da vide Jahvea, Boga Izraela. Dopustiću im da pogledaju u jevrejskog Učitelja, dugo iščekivanog Mesiju, i punu pojavu Mene, koju su kraljevi progonili kroz vekove. Činiću nad celom vaseljenom i učiniću veliko delo, otkrivajući ljudima u poslednjim danima svu slavu Moju i sva dela Moja. Svoju veličanstvenu pojavu ću pokazati u punoj veličini onima koji su Me mnogo godina čekali, onima koji su čeznuli da siđem na belom oblaku, Izraelu koji je čeznuo da se opet ukažem, i celom čovečanstvu koje Me progoni, tako da će svi znati da sam davno uzeo slavu Svoju i doneo je na Istok i da ona više nije u Judeji. Jer poslednji su dani već nastupili!

U celoj vaseljeni Ja činim Svoje delo, a na Istoku gromoglasni udari čuju se neprestano, tresući sve nacije i sve veroispovesti. Moj glas je ono što je sve ljude dovelo u sadašnjost. Ja činim da svi ljudi budu osvojeni Mojim glasom, da upadnu u ovaj tok i da se preda Mnom pokore, jer sam odavno celoj zemlji oduzeo slavu Svoju i nanovo je objavio na Istoku. Ko ne čezne da vidi slavu Moju? Ko nestrpljivo ne čeka Moj povratak? Ko ne žudi za ponovnom pojavom Mojom? Ko ne vapi za divotom Mojom? Ko ne bi izašao na svetlo? Ko ne bi gledao u bogatstva Hanana? Ko ne čezne za povratkom Spasitelja? Ko ne obožava Njega, čija je moć silna? Glas Moj odjeknuće zemljom; staću pred Svoj izabrani narod i izgovoriću im još reči, poput silnog groma koji potresa planine i reke. Svoje reči govorim celoj vaseljeni i ljudskom rodu. Stoga su reči iz usta Mojih postale čovekovo blago, i svim ljudima dragocene su Moje reči. Munja seva od Istoka pa sve do Zapada. Moje reči su takve da je čovek nevoljan da ih se odrekne, a u isto vreme mu se čine nepojmljivim, ali se baš zbog toga još više njima raduje. Poput tek rođenog deteta, svi ljudi su zadovoljni i veseli, dok slave Moj dolazak. Posredstvom Svog glasa, sve ljude ću dovesti preda Se. Počev od tad, zvanično ću stupiti u ljudski rod tako da će oni početi da Me obožavaju. Slavom kojom zračim i rečima iz usta Svojih, učiniću tako da svi ljudi dođu preda Me i vide da munja seva od Istoka i da sam sišao i na „Maslinovu goru“ Istoka. Videće da sam na zemlji već odavno, ne više kao jevrejski Sin već kao Munja Istoka. Jer Ja sam odavno vaskrsao i napustio ljude, a onda sam se u slavi ponovo pojavio među njima. Ja sam Onaj koji je obožavan bezbroj doba pre

sadašnjeg, a Ja sam i odojče koje je narod Izraela napustio bezbroj doba pre sadašnjeg. Osim toga, Ja sam i preslavni Svemogući Bog sadašnjeg doba! Nek svi dođu pred Moj presto i vide Moju veličanstvenu pojavu, neka čuju Moj glas i vide Moja dela. To je celokupna volja Moja; to je kraj i vrhunac Moga plana, kao i svrha Mog upravljanja: da Me svaki narod obožava, da Me svaki jezik priznaje, da svaki čovek položi svoju veru u Mene i da svi narodi budu Moji podanici!

Suštinska razlika između ovaploćenog Boga i ljudi koje Bog koristi

Mnogo godina Duh Božji traga i radi na zemlji i mnogo je onih koje je tokom vremena Bog upotrebio za obavljanje Njegovog dela. A za sve to vreme, Božji Duh nije imao odgovarajuće mesto za počinak, zbog čega Bog menja ljude koje koristi za Svoje delovanje. Uopšteno posmatrano, On deluje kroz ljude. Što znači da tokom svih ovih godina Božje delovanje nikada nije prestalo, već je nastavilo da se pronosi kroz ljude do današnjih dana. Iako je Bog izgovorio mnoge reči i obavio mnoga dela, čovek još uvek nije spoznao Boga, a sve zato što se Bog nikada nije ukazao čoveku, kao i zbog toga što On nema opipljiv lik. Zbog toga Bog mora da privede kraju ovo delo – delo navođenja ljudi da spoznaju praktični značaj praktičnog Boga. Da bi to postigao, Bog mora da otkrije čoveku Svoj Duh u opipljivom obliku i da deluje među ljudima. Odnosno, tek kada Božji Duh uzme fizički oblik, kada se odene u krv i meso, i vidno hodi među ljudima prateći ih kroz njihove živote, ponekad se pokazujući, a ponekad skrivajući se, tek će tada ljudi biti u stanju da ga dublje razumeju. Kada bi Bog ostao samo u telesnom obliku, On ne bi mogao u potpunosti da sprovodi Svoja dela. A nakon što neko vreme bude delovao u telesnom obliku, ispunjavajući službu koju je potrebno obaviti u telesnom obliku, Bog će napustiti telo i delovati u duhovnom carstvu u liku telesnom, kao što je i Isus činio nakon što je neko vreme delovao među normalnim ljudskim rodom i završio sva dela koja je trebalo da završi. Možda se sećate ovog pasusa iz „Put… (5)“: „Sećam se da Mi je Otac rekao, ’Na zemlji traži samo da sprovodiš volju Svoga Oca i da ispuniš Njegov nalog. Ništa drugo Te se ne tiče.’“ Kako razumeš ovaj pasus? Kada Bog dođe na zemlju, On obavlja samo Svoja dela u okviru božanstva, a što je nebeski Duh poverio ovaploćenom Bogu. Kada dođe, On samo govori širom zemlje, da bi različitim sredstvima i iz različitih uglova dao glas Svojim izjavama. On za Svoje ciljeve i radna načela uglavnom uzima snabdevanje čoveka i učenje čoveka, i ne bavi se stvarima kao što su međuljudski odnosi ili detalji ljudskih života. Njegova osnovna služba je da govori u ime Duha. Odnosno, kada se Božji Duh javi u opipljivom telesnom obliku, on samo snabdeva čovekov život i oslobađa istinu. Ne meša se u ljudska dela, odnosno, ne učestvuje u delima čovečjim. Ljudi ne mogu da obavljaju božanska dela, a Bog ne učestvuje u ljudskim delima. Tokom svih godina otkad je Bog sišao na zemlju da sprovodi Svoja

dela, uvek je to činio kroz ljude. Ovi ljudi se, međutim, ne mogu smatrati ovaploćenim Bogom – već samo onima koje Bog koristi. Bog današnjeg vremena, sa druge strane, može da govori neposredno iz ugla božanskog, odašiljući glas Duha i radeći u ime Duha. Svi oni koje je Bog tokom vremena upotrebio isto su tako primeri Božjeg Duha koji deluje u telu od krvi i mesa – zašto se oni onda ne mogu nazvati Bogom? Ali današnji Bog je i Božji Duh koji dela neposredno u telu, a i Isus je bio Božji Duh koji deluje u telu; oboje se nazivaju Bogom. Dakle, u čemu je razlika? Ljudi koje je Bog tokom vremena upotrebljavao svi su bili u stanju da normalno misle i imali su razum. Svi su razumeli načela ljudskog ponašanja. Imali su normalne ljudske ideje i posedovali su sve što bi normalni ljudi trebalo da poseduju. Većina ih je imala izuzetan talenat i urođenu inteligenciju. Delujući na ove ljude, Božji Duh je upregao njihove talente, koji su njihov Bogom-dani dar. Božji Duh uveo je njihove talente u igru, koristeći njihove jake strane da služe Bogu. Međutim, suština Boga je bez ideja ili misli, neiskvarena ljudskim namerama, i čak nema ni ono što normalni ljudi poseduju. Što znači da nije ni u toku sa načelima ljudskog ponašanja. Tako je kada se današnji Bog spusti na zemlju. Njegovo delovanje i Njegove reči nisu iskvarene ljudskim namerama niti ljudskim mislima, već su neposredno ispoljavanje namera Duha, i On radi neposredno u Božje ime. To znači da Duh neposredno govori, odnosno božanstvo neposredno deluje, ne mešajući u to ni trun ljudskih namera. Drugim rečima, ovaploćeni Bog neposredno otelovljuje božanstvo, nema ljudskih misli niti ideja i ne razume načela ljudskog ponašanja. Kada bi delovalo samo božanstvo (odnosno kada bi samo Bog Sâm delovao) ne bi bilo načina da se Božje delo sprovodi na zemlji. Dakle, kada Bog dođe na zemlju, mora da ima manji broj ljudi koje On koristi da bi delovao među ljudskim rodom u sprezi sa delovanjem koje Bog sprovodi u božanstvu. Drugim rečima, On koristi ljudsko delovanje kao potporu za Svoje božansko delovanje. Da nije tako, ne bi bilo načina da čovek bude u neposrednoj vezi sa božanskim delom. Tako je bilo sa Isusom i Njegovim apostolima. Tokom Njegovog vremena u svetu, Isus je poništio stare zakone i uspostavio nove zapovesti. Takođe je izgovorio mnoge reči. Sva ta dela sprovedena su u božanstvu. Ostali, kao što su Petar, Pavle i Jovan, svoja su potonja dela oslanjali na temelje Isusovih reči. Što će reći, Bog je počeo Svoje delovanje u tom dobu, uvodeći početak Doba blagodati; odnosno, On je uveo novu eru, ukidajući staru i ispunjavajući reči: „Bog je Početak i Svršetak.“ Drugim rečima, čovek mora da sprovodi ljudska dela na temelju božanskih dela. Nakon što je Isus izgovorio sve što je morao da izgovori i završio Svoje delovanje na zemlji, napustio je čoveka. Nakon toga su svi ljudi u svom delovanju postupali u skladu sa načelima izraženim Njegovim rečima i primenjivali ih u skladu sa istinama o kojima je On govorio. Svi su ti ljudi radili za Isusa. Da je samo Isus delovao, koliko god da je reči izgovorio, ljudi ne bi imali načina da se pozabave Njegovim rečima, jer je On delovao u božanstvu i mogao je da izgovara samo reči božanstva i ne bi mogao da objasni stvari u meri u kojoj bi normalni ljudi mogli da razumeju Njegove reči. Zato su Mu bili neophodni apostoli i proroci koji su došli nakon Njega da upotpune Njegovo delo. Ovo je načelo po kom Bog ovaploćeni sprovodi Svoja

dela – koristeći ovaploćeno telo da govori i deluje da bi završio delo božansko, a potom koristeći manji ili možda veći broj ljudi kojima je Božje srce naklonjeno da upotpune Njegovo delo. Odnosno, Bog koristi ljude kojima je naklonjen da deluju kao pastiri i zalivaju ljudski rod, da bi Božji izabrani narod mogao da uđe u istina-stvarnost.

Da je Bog, kada je ušao u telo, samo obavljao delo božanstva i da nije bilo ljudi po Njegovom srcu da rade u saglasju sa Njim, čovek tada ne bi bio sposoban da razume Božju volju niti da se bavi Bogom. Bog mora da koristi normalne ljude koji su po Njegovom srcu da bi dovršio ovo delo, da bi motrio na crkve i čuvao ih, kako bi se mogao postići nivo koji su čovekovi kognitivni procesi, njegov mozak, u stanju da zamisle. Drugim rečima, Bog koristi mali broj ljudi koji su po Njegovom srcu da „prevedu“ delo koje On obavlja u okviru Svog božanstva, tako da ono može da se otvori – da transformiše božanski jezik u ljudski jezik, ne bi li ljudi mogli da ga shvate i razumeju. Da Bog to nije učinio, niko ne bi razumeo Božji božanski jezik, jer su ljudi po Božjem srcu, na kraju krajeva, neznatna manjina, a čovekova moć razumevanja je slaba. Zato Bog bira ovaj metod samo kada dela u ovaploćenom telu. Da postoji samo božansko delo, ne bi bilo načina da čovek spozna Boga niti da se bavi Bogom, jer čovek ne razume Božji jezik. Čovek je u stanju da razume ovaj jezik samo posredstvom ljudi koji su po Božjem srcu, koji razjašnjavaju Njegove reči. Međutim, kad bi samo takvi ljudi delovali unutar ljudskosti, to bi moglo jedino da održava čovekov normalan život; to ne bi moglo da preobrazi čovekovu narav. Božje delo ne bi moglo imati novu početnu tačku; postojale bi samo iste stare pesme, iste stare floskule. Samo posredstvom ovaploćenog Boga, koji kaže sve što treba da se kaže i čini sve što treba da se učini u periodu Svog ovaploćenja, nakon čega ljudi delaju i doživljavaju prema Njegovim rečima, samo tako će njihova životna dispozicija moći da se promeni i samo tako će oni moći da idu u korak s vremenom. On koji dela unutar božanstva predstavlja Boga, dok oni koji delaju unutar ljudskosti jesu ljudi koje Bog koristi. Što će reći, ovaploćeni Bog se suštinski razlikuje od ljudi koje Bog koristi. Ovaploćeni Bog je u stanju da obavlja delo božanstva, pri čemu to nije slučaj sa ljudima koje Bog koristi. Na početku svakog doba, Božji Duh govori lično i pokreće novu eru kako bi doveo čoveka na novi početak. Kada završi s govorom, to označava da je Božje delo unutar Njegovog božanstva obavljeno. Nakon toga, svi ljudi slede vođstvo onih koje Bog koristi kako bi ušli u svoje životno iskustvo. Prema istom principu, ovo je takođe etapa u kojoj Bog dovodi čoveka u novo doba i ljudima daje novu polaznu tačku – u kom trenutku se okončava Božje delo u telu.

Bog ne dolazi na zemlju da usavrši Svoju normalnu ljudskost niti da obavi delo normalne ljudskosti. On dolazi jedino da obavi delo božanstva u normalnoj ljudskosti. Ono što Bog govori o normalnoj ljudskosti nije ono što ljudi zamišljaju. Za čoveka, definicija „normalne ljudskosti“ jeste imati ženu ili muža, i sinove i kćeri, koji su dokaz da je neko normalna osoba; međutim, Bog to ne vidi na taj način. Za njega je normalna ljudskost imati normalne ljudske misli, normalan ljudski život i biti rođen od normalnih ljudi. Međutim, Njegova normalnost ne uključuje to da ima ženu ili muža, i decu na način

na koji čovek govori o normalnosti. Odnosno, za čoveka, normalna ljudskost o kojoj Bog govori jeste ono što bi čovek smatrao odsustvom ljudskosti, gotovo bez emocija i naizgled lišeno telesnih potreba, baš poput Isusa, koji je imao samo spoljašnjost normalne osobe i na sebe preuzeo izgled normalne osobe, dok u suštini nije sasvim posedovao sve ono što bi normalna osoba trebalo da poseduje. Iz ovoga se može videti da suština ovaploćenog Boga ne obuhvata celokupnu normalnu ljudskost, već samo deo stvari koje bi ljudi trebalo da poseduju, kako bi se podržale rutine normalnog ljudskog života i održale moći rasuđivanja normalnog čoveka. Ipak, ove stvari nemaju nikakve veze sa onim što čovek smatra normalnom ljudskošću. One su ono što ovaploćeni Bog treba da poseduje. Međutim, postoje oni koji tvrde da se za ovaploćenog Boga može reći da poseduje normalnu ljudskost jedino ako On ima ženu, sinove i kćeri, porodicu; bez ovih stvari, kažu oni, On nije normalna osoba. U tom slučaju te pitam: „Ima li Bog ženu? Da li je moguće da Bog ima muža? Može li Bog imati decu?“ Nisu li ovo zablude? Ipak, ovaploćeni Bog ne može da iskoči iz pukotine između stena ili da padne sa neba. On može samo da se rodi u normalnoj ljudskoj porodici. Zato On ima roditelje i sestre. To su stvari koje normalna ljudskost ovaploćenog Boga treba da ima. Takav je bio slučaj sa Isusom; Isus je imao oca i majku, sestre i braću i sve ovo je bilo normalno. Međutim, da je imao ženu i sinove i kćeri, tada Njegova ljudskost ne bi bila normalna ljudskost kakvu je Bog nameravao da ovaploćeni Bog poseduje. Da je to bio slučaj, On ne bi bio u stanju da dela u ime božanstva. Upravo zato što nije imao ženu niti decu, a ipak je bio rođen od normalnih ljudi u normalnoj porodici, On je bio u stanju da obavi delo božanstva. Da dodatno pojasnim: ono što Bog smatra normalnom osobom jeste osoba rođena u normalnoj porodici. Jedino je takva osoba podobna da obavi božansko delo. Kada bi, sa druge strane, ta osoba imala ženu, decu ili muža, ona ne bi bila u stanju da obavi božansko delo, jer bi posedovala samo normalnu ljudskost koju ljudi zahtevaju, a ne normalnu ljudskost koju zahteva Bog. Između onoga što Bog smatra i onoga što ljudi razumeju često je ogromna razlika, bez dodirnih tačaka. U ovoj etapi Božjeg dela mnogo je toga što je oprečno ljudskim predstavama i uveliko se od njih razlikuje. Moglo bi se reći da se ova etapa Božjeg dela u potpunosti sastoji od neposrednog delovanja božanstva, dok ljudski rod obavlja sporednu ulogu. Budući da Bog dolazi na zemlju da Sâm obavi Svoje delo, umesto da čoveku dozvoli da on pokuša da ga obavi, On se Sâm ovaploćuje u telu (u nepotpunoj, normalnoj osobi) da obavi Svoje delo. On koristi ovo ovaploćenje da ljudskom rodu predstavi novo doba, da ljudskom rodu saopšti novi korak u Svom delu i da od ljudi traži da praktično deluju saglasno putu opisanom u Njegovim rečima. Tako je Božje delo u telu okončano; On se sprema da napusti ljudski rod, ne boraveći više u telu normalne ljudskosti, već se udaljavajući od čoveka da bi prešao na sledeći segment Svog dela. Zatim, koristeći ljude po Svom sopstvenom srcu, On nastavlja Svoje delo na zemlji među ovom grupom ljudi, ali u njihovoj ljudskosti.

Ovaploćeni Bog ne može zauvek da ostane sa čovekom jer Bog ima i mnoga druga dela da obavi. On ne može da bude sputan telom; On mora da odbaci telo kako bi obavio

delo koje mora da obavi, iako On to delo obavlja u liku tela. Kada Bog dođe na zemlju, On ne čeka da dostigne oblik koji normalna osoba treba da postigne pre nego što umre i napusti ljudski rod. Bez obzira na to koliko je staro Njegovo telo, kada Njegovo delo bude dovršeno, On odlazi i napušta čoveka. Za Njega ne postoji starost, On Svoje dane ne broji prema životnom veku čoveka; umesto toga, On Svoj život u telu završava u skladu sa koracima Svog dela. Možda ima onih koji osećaju da Bog, ulaskom u telo, mora da ostari do određene mere, mora da postane odrasla osoba, da dostigne starost i ode tek onda kad to telo otkaže. Ovo je čovekova uobrazilja; Bog ne funkcioniše na taj način. On ulazi u telo samo da bi obavio delo koje treba da obavi, a ne da bi živeo životom normalnog čoveka rođenog od roditelja, da bi odrastao, zasnivao porodicu i započinjao karijeru, da bi imao decu i podizao ih ili da bi doživljavao životne uspone i padove – sve aktivnosti normalnog čoveka. Kada Bog dođe na zemlju, ovo je Božji Duh koji se zaodeva telom, koji ulazi u telo, međutim, Bog ne živi životom normalne osobe. On dolazi samo da ostvari jedan deo u Svom planu upravljanja. Nakon toga, On će napustiti ljudski rod. Kada On uđe u telo, Božji Duh ne usavršava normalnu ljudskost tog tela. Umesto toga, u vreme koje je Bog unapred odredio, božanstvo počinje da deluje direktno. Zatim, nakon što On obavi sve što treba da obavi i u potpunosti završi Svoju službu, delo Božjeg Duha u ovoj etapi je završeno, i u tom trenutku se, takođe, završava život ovaploćenog Boga, nezavisno od toga da li je Njegovo telo od krvi i mesa proživelo svoj životni vek. Drugim rečima, koji će stepen života dostići telo od krvi i mesa, koliko će ono živeti na zemlji, o svemu odlučuje delo Duha. To nema nikakve veze sa onim što čovek smatra normalnom ljudskošću. Uzmimo Isusa za primer. On je živeo u telu trideset i tri i po godine. U smislu životnog veka ljudskog tela, On nije trebalo da umre u tom životnom dobu niti je trebalo da ode. Međutim, Božji Duh nije vodio brigu o tome. Pošto je Njegovo delo završeno, u tom trenutku je telo odneto, nestajući zajedno sa Duhom. Ovo je načelo prema kome Bog deluje u telu. Pa tako, strogo govoreći, ljudskost ovaploćenog Boga nije od primarnog značaja. Da ponovim, On ne dolazi na zemlju da bi živeo životom normalnog ljudskog bića. On prvo ne uspostavlja normalan ljudski život, da bi zatim počeo da deluje. Naprotiv, sve dok je rođen u normalnoj ljudskoj porodici, On je u stanju da obavlja božansko delo, delo koje je neokaljano ljudskim namerama, koje nije telesno, koje svakako ne usvaja društvene obrasce niti uključuje čovekove misli ili predstave i, povrh toga, koje ne uključuje čovekove filozofije za život. Ovo je delo koje ovaploćeni Bog namerava da obavi, a to je i praktični značaj Njegovog ovaploćenja. Bog ulazi u telo pre svega da bi obavio etapu dela koju treba obaviti u telu, ne prolazeći kroz ostale beznačajne procese; kad je reč o iskustvima normalnog čoveka, On ih nema. Delo koje treba da obavi Božje ovaploćeno telo ne uključuje normalna ljudska iskustva. Dakle, Bog ulazi u telo da bi izvršio delo koje treba da izvrši u telu. Ostalo nema nikakve veze sa Njim; On ne prolazi kroz toliko beznačajnih procesa. Pošto se Njegovo delo završi, prestaje i značaj Njegovog ovaploćenja. Okončanje ove faze znači da se delo koje On treba da obavi u telu završilo i da je služba Njegovog tela završena. Ali On ne može da

nastavi da u telu dela beskonačno. Mora da pređe na drugo mesto da deluje, na mesto izvan tela. Samo tako Njegovo delo može biti obavljeno u potpunosti i napredovati u većoj meri. Bog deluje prema Svom prvobitnom planu. Koje delo treba da obavi i koje delo je završio, On sve to znanje drži u malom prstu. Bog predvodi svakog pojedinca da ide putem koji je On već unapred odredio. Niko to ne može da izbegne. Samo će oni koji slede vođstvo Božjeg Duha moći da počinu. Moguće je da, u kasnijem delu, čoveka neće voditi Bog koji govori u telu, već Duh u opipljivom obliku koji vodi čovekov život. Tek tada će čovek moći da konkretno dodirne Boga, pogleda u Boga i bolje zakorači u stvarnost koju Bog zahteva, kako bi postao usavršen od strane praktičnog Boga. Ovo je delo koje Bog namerava da izvrši i ono što je davno planirao. Iz ovoga, svi vi bi trebalo da vidite put kojim treba da idete!

Pobegnite od uticaja tame i bićete zadobijeni od strane Boga

Šta je uticaj tame? Ovaj takozvani „uticaj tame“ zapravo je uticaj Sotonine obmane, iskvarenosti, njegovog sputavanja ljudi i upravljanja njima; uticaj Sotone je uticaj sa aurom smrti. Svi koji žive pod vlašću Sotone osuđeni su na propast. Kako da pobegneš od uticaja tame nakon što zadobiješ veru u Boga? Čim se iskreno pomoliš Bogu, ti svoje srce u potpunosti okrećeš Njemu i ono u tom trenutku biva dirnuto Božjim duhom. Postaješ spreman da Mu se potpuno predaš i u tom si trenutku već pobegao od uticaja tame. Ako je sve što čovek čini ugodno Bogu i ako je u skladu s Njegovim zahtevima, onda taj čovek živi u okviru Božjih reči i pod Njegovom je brigom i zaštitom. Ako ljudi ne mogu da sprovode Božje reči, ako stalno pokušavaju da Ga prevare, ako se prema Njemu ponašaju površno i ne veruju u Njegovo postojanje – onda su sve to ljudi koji žive pod uticajem tame. Ljudi koji nisu primili Božje spasenje žive pod vlašću Sotone; drugim rečima, svi oni žive pod uticajem tame. Oni koji ne veruju u Boga žive pod vlašću Sotone. Čak i oni koji veruju u Božje postojanje ne moraju nužno živeti u Njegovoj svetlosti, jer oni koji veruju u Njega možda zapravo ne žive u okviru Njegovih reči, niti su u stanju da se potčine Bogu. Čovek je ograničen na verovanje u Boga i, pošto ne poseduje znanje o Bogu, on još uvek živi po starim pravilima, među mrtvim rečima, životom koji je mračan i neizvestan, tako da nije ni potpuno pročišćen od strane Boga, niti je u potpunosti zadobijen od Njega. Stoga, iako se za ljude koji ne veruju u Boga podrazumeva da žive pod uticajem tame, čak i oni koji veruju u Boga mogu još uvek biti pod njenim uticajem, jer im nedostaje delo Svetog Duha. Svi oni koji nisu primili Božju blagodat i milost, kao i oni koji ne vide delo Svetog Duha, žive pod uticajem tame, a to u većini slučajeva važi i za ljude koji samo uživaju u Božjoj blagodati, ali Ga ne poznaju. Ako čovek veruje u Boga, ali uprkos tome veći deo života provodi pod uticajem tame, onda postojanje tog čoveka gubi svaki smisao – a treba li uopšte i pominjati ljude koji ne veruju da Bog postoji?

Svi oni koji ne mogu da prihvate Božje delo, ili ga prihvataju ali ne mogu da ispune Njegove zahteve, ljudi su koji žive pod uticajem tame. Samo oni koji tragaju za istinom i kadri su da odgovore na Božje zahteve primiće od Njega blagoslove, i samo će oni pobeći od uticaja tame. Ljudi koji nisu oslobođeni, kojima uvek upravljaju određene stvari i koji nisu u stanju da svoje srce predaju Bogu, u Sotoninom su ropstvu i žive pod aurom smrti. Oni koji ne ispunjavaju sopstvenu dužnost, koji se ne odazivaju Božjem nalogu i koji ne obavljaju uspešno svoju ulogu u crkvi, jesu ljudi koji žive pod uticajem tame. Oni koji svesno ometaju crkveni život, namerno seju seme razdora među svojom braćom i sestrama ili stvaraju klanove, ljudi su koji žive pod još jačim uticajem tame, u Sotoninom ropstvu. Oni koji imaju neprirodnu vezu sa Bogom, koji uvek imaju prekomerne želje, koji uvek žele da steknu prednost i nikada ne tragaju za promenom u svojoj naravi, ljudi su koji žive pod uticajem tame. Oni koji su uvek traljavi, koji istinu nikada ozbiljno ne sprovode u delo i koji ne nastoje da ispune Božju volju, već samo da zadovolje potrebe sopstvenog tela, takođe su ljudi koji žive pod uticajem tame, zaogrnuti smrću. Oni koji posežu za trikovima i obmanom dok rade za Boga, koji se površno bave Bogom, varaju Ga i uvek prave planove za sebe, ljudi su koji žive pod uticajem tame. Svi oni koji ne umeju da iskreno vole Boga, koji ne tragaju za istinom i ne usredsređuju se na promenu svoje naravi, ljudi su koji žive pod uticajem tame.

Ako želiš da te Bog pohvali, najpre moraš pobeći od mračnog uticaja Sotone, otvarajući srce Bogu i potpuno ga okrećući k Njemu. Da li bi Bog pohvalio to što sada radiš? Da li si okrenuo srce ka Bogu? Da li su tvoji raniji postupci bili ono što Bog od tebe zahteva? Da li su oni u skladu sa istinom? Preispituj se sve vreme i usredsredi se na to da jedeš i piješ Božje reči; položi svoje srce pred Njega, voli Ga iskreno i predano Mu se podaj. Ljudi koji ovako rade sigurno će primiti pohvalu od Boga. Svi koji veruju u Boga, ali ne tragaju za istinom, nemaju načina da pobegnu od uticaja Sotone. Svi koji ne žive pošteno, koji se na jedan način ponašaju pred drugima, a na drugi način iza njihovih leđa, koji odaju utisak skrušenosti, strpljenja i ljubavi, iako su u svojoj suštini podmukli, lukavi i neverni Bogu – takvi ljudi su tipični predstavnici onih koji žive pod uticajem tame; oni su od zmijske sorte. Oni koji oduvek veruju u Boga samo zarad sopstvene koristi, koji su samopravedni i oholi, koji se prave važni i štite sopstveni status, ljudi su koji vole Sotonu i protive se istini. Oni se opiru Bogu i u potpunosti pripadaju Sotoni. Oni koji nisu pažljivi prema Božjem bremenu, koji Mu ne služe svesrdno, koji se uvek bave sopstvenim interesima i interesima svoje porodice, koji nisu u stanju da napuste sve i predaju se Bogu i koji nikada ne žive prema Njegovim rečima, predstavljaju ljude van okvira Njegovih reči. Takvi ljudi ne mogu da prime Božju pohvalu.

Kada je Bog stvorio ljude, učinio je to da bi oni mogli da uživaju u Njegovom izobilju i da Ga iskreno vole: na ovaj način, ljudi bi živeli u Njegovoj svetlosti. Danas, Božja svetlost ne obasjava one koji ne umeju da vole Boga, koji nisu pažljivi prema Njegovom bremenu, koji nisu u stanju da Mu potpuno predaju srce, koji ne mogu da preuzmu Njegovo srce kao svoje i ne mogu da ponesu Njegovo breme kao svoje, te stoga svi oni

žive pod uticajem tame. Oni idu putem koji je dijametralno suprotan Božjoj volji, a u svemu što rade nema ni trunke istine. Valjaju se u blatu sa Sotonom; oni su ljudi koji žive pod uticajem tame. Ako si u stanju da često jedeš i piješ Božje reči, da se s pažnjom odnosiš prema Njegovoj volji i da Njegove reči sprovodiš u delo, ti onda pripadaš Bogu i osoba si koja živi u okviru Njegovih reči. Da li si voljan da pobegneš od vlasti Sotone i da živiš pod Božjom svetlošću? Ako živiš u okviru Božjih reči, Sveti Duh će imati priliku da izvrši Svoje delo; ako živiš pod uticajem Sotone, nećeš Svetom Duhu pružiti takvu priliku. Delo koje Sveti Duh vrši na ljudima, svetlost kojom ih obasipa i poverenje koje im pruža, traju tek jedan tren; ako ljudi nisu oprezni i ne obraćaju pažnju, delo Svetog Duha će ih mimoići. Ako žive u okviru Božjih reči, Sveti Duh će biti s njima i vršiće Svoje delo na njima. Ako ljudi ne žive u okviru Božjih reči, onda žive u ropstvu Sotone. Ako žive sa iskvarenom naravi, u njima nema prisustva, niti dela Svetog Duha. Ako živiš u granicama Božjih reči i u stanju koje Bog zahteva, onda si ti onaj koji pripada Njemu i na tebi će Njegovo delo biti izvršeno; ako ne živiš u granicama Božjih zahteva, već umesto toga živiš pod vlašću Sotone, ti onda zasigurno živiš unutar Sotonine iskvarenosti. Božje zahteve možeš da ispuniš samo tako što ćeš živeti u okviru Njegovih reči i davati Mu svoje srce; moraš raditi onako kako Bog kaže, uzimajući Njegove izreke za osnovu svog postojanja i stvarnost svog života; tek tada ćeš pripasti Bogu. Ako istinski postupaš u skladu s Božjom voljom, On će izvršiti Svoje delo na tebi i živećeš pod Njegovim blagoslovom, u svetlosti Njegovog lica; dokučićeš delo koje obavlja Sveti Duh i osetićeš radost Božjeg prisustva.

Da bi pobegao od uticaja tame, najpre moraš biti odan Bogu i u srcu željan da tragaš za istinom; tek tada možeš biti u ispravnom stanju. Život u ispravnom stanju je preduslov za beg od uticaja tame. Nemati ispravno stanje znači ne biti odan Bogu i ne biti u srcu željan traganja za istinom; a tada ne može biti ni govora o begu od uticaja tame. Moje reči su osnova za čovekov beg od mračnih uticaja, a ljudi koji ne mogu da postupaju u skladu s Mojim rečima neće moći da pobegnu iz okova uticaja tame. Živeti u ispravnom stanju znači biti vođen Božjim rečima, živeti u stanju odanosti Bogu, u stanju traganja za istinom, živeti u stvarnosti iskrenog davanja sebe Bogu i stanju iskrene ljubavi prema Bogu. Oni koji žive u ovakvom stanju i unutar ovakve stvarnosti polako će se menjati dok budu ponirali u dubinu istine i menjaće se kako se delo bude dalje odvijalo; na kraju, oni će zasigurno postati ljudi zadobijeni od strane Boga i ljudi koji Boga iskreno vole. Oni koji su pobegli od uticaja tame mogu postepeno da spoznaju Božju volju i da je postepeno razumeju, te da tako na kraju postanu Božji poverenici. Oni ne samo da ne gaje nikakve predstave o Bogu i ne bune se protiv Njega, već još više preziru sve one predstave i pobune koje su ih ranije zaposedale, a u njihovim srcima rađa se prava ljubav prema Bogu. Svi koji nisu u stanju da pobegnu od uticaja tame potpuno su zaokupljeni telom i prepuni bunta; njihova srca su ispunjena ljudskim predstavama i filozofijama življenja, kao i sopstvenim namerama i odlukama. Bog od čoveka traži jedinstvenu ljubav; to što On traži jeste da čovek bude zaokupljen Njegovim rečima i srcem punim

ljubavi prema Njemu. Živeti u okviru Božjih reči, tragati unutar njih za onim što treba tražiti, voleti Boga zbog Njegovih reči, juriti za Njegovim rečima, živeti za Njegove reči – to su ciljevi čijem ostvarenju čovek treba da teži. Sve mora biti sagrađeno na temelju Božjih reči; samo tada će čovek moći da ispuni Božje zahteve. Ako čovek nije opremljen Božjim rečima, on nije ništa do crv opsednut Sotonom! Odmeri ovo: koliko je od Božje reči pustilo korenje u tebi? U kojim stvarima živiš u skladu sa Njegovim rečima? U kojim stvarima ne živiš u skladu sa njima? Ako te Božje reči nisu potpuno obuzele, šta tačno zaokuplja tvoje srce? Da li u svakodnevnom životu tobom upravlja Sotona ili si zaokupljen Božjim rečima? Da li su Njegove reči osnova na kojoj počivaju tvoje molitve? Da li si izašao iz svog negativnog stanja kroz prosvećenje koje donose Božje reči? Uzeti Božje reči kao osnovu svog postojanja – to je nešto što treba svi da učine. Ako Njegove reči nisu prisutne u tvom životu, onda ti živiš pod uticajem tame, buniš se protiv Boga, opireš Mu se i obeščašćuješ Njegovo ime. Vera takvih ljudi u Boga predstavlja čist bezobrazluk i ometanje. Koliki deo tvog života je proživljen u skladu s Njegovim rečima? A koliki deo nije proživljen u skladu sa Njegovim rečima? Koliko je u tebi ispunjeno od onoga što je Božja reč zahtevala od tebe? Koliko je od toga izgubljeno u tebi? Da li si pažljivo razmotrio ova pitanja?

Za beg od uticaja tame potrebni su i delo Svetog Duha i čovekova predana saradnja. Zašto kažem da čovek nije na pravom putu? Ljudi koji su na pravom putu mogu prvi da svoje srce predaju Bogu. To je zadatak za čije otpočinjanje je potrebno veoma mnogo vremena, jer čovečanstvo oduvek živi pod uticajem tame i hiljadama godina je pod ropstvom Sotone. Stoga se taj ulazak ne može postići za samo dan ili dva. Pokrenuo sam ovo pitanje danas, da bi ljudi stekli predstavu o sopstvenom stanju; kad čovek uspe da razazna šta je uticaj tame i šta znači živeti u svetlosti, ulazak postaje mnogo lakši. To je zato što najpre moraš saznati šta je Sotonin uticaj da bi mogao da od njega pobegneš; tek nakon toga ćeš znati kako da ga odbaciš. A ako se pitaš šta posle toga raditi, to je na ljudima da odluče. Uvek sve započinji sa pozitivne strane i nikada nemoj pasivno da čekaš. Jedino tako će Bog moći da te zadobije.

U veri se čovek mora usmeriti na stvarnost – obavljanje verskog obreda nije vera

Koliko se verskih običaja pridržavaš? Koliko puta si se pobunio protiv Božje reči i pošao svojim putem? Koliko puta si Božju reč sproveo u delo zato što si zaista obziran prema Njegovom bremenu i nastojiš da ispuniš Njegovu volju? Treba da shvatite reč Božju i da je saglasno tome sprovodite u delo. Rukovodite se načelima u svim svojim postupcima i delima, premda to ne znači da se pridržavate pravila niti da radite nešto protivno svojoj volji samo zarad spoljnog utiska; tačnije, to znači primenjivanje istine i život prema reči Božjoj. Samo ovakvo postupanje je po volji Bogu. Svaki postupak koji

je po volji Bogu nije pravilo, već je primenjivanje istine. Pojedini ljudi su skloni da na sebe privlače pažnju. U prisustvu svoje braće i sestara, oni će možda reći da ih je Bog zadužio, dok iza njihovih leđa zapravo ne primenjuju istinu i postupaju sasvim drugačije. Nisu li ovo religiozni fariseji? Osoba koja istinski voli Boga i poseduje istinu jeste ona koja je odana Bogu, ali se spolja takvom ne prikazuje. Takva osoba je spremna da primenjuje istinu onda kad to okolnosti nalažu i ne govori niti postupa na način koji je protivan njenoj savesti. Ovakav tip osobe ispoljava mudrost kad je to neophodno i u svojim delima se rukovodi načelima nezavisno od samih okolnosti. Ovakav tip osobe može da služi na pravi način. Ima i onih koji često samo rečima iskazuju da ih je Bog zadužio; dane provode sa zabrinutim izrazom na licu, stvarajući utisak da su pogođeni i pretvarajući se da su vredni žaljenja. To je dostojno prezira! Budeš li ih upitao: „Možeš li mi reći kako te je to Bog zadužio?“, ostaće bez reči. Ako si odan Bogu, ne govori drugima o tome; umesto toga, svoju ljubav prema Bogu pokaži kroz stvarno delovanje i moli Mu se iskrenog srca. Oni koji se samo na rečima i površno bave Bogom jesu licemeri! Neki govore o tome da ih je Bog zadužio svaki put kada se mole i počinju da liju suze svaki put kada se mole, iako ih Sveti Duh nije ganuo. Takvi ljudi su zaposednuti verskim obredima i predstavama; žive prema takvim obredima i predstavama, uvek verujući da su ti postupci Bogu po volji i da On iskazuje naklonost prema površnoj pobožnosti ili gorkim suzama. Kakvo dobro može proisteći od takvih nerazumnih ljudi? Ne bi li pokazali skrušenost, neki glume ljubaznost kada govore u prisustvu drugih. Neki su svesno ponizni u prisustvu drugih, ponašajući se kao onemoćala jagnjad. Da li takvo ponašanje dolikuje narodu carstva? Narod carstva treba da bude pun života i slobodan, nevin i iskren, pošten i drag, i da živi sasvim slobodno. Treba da poseduje integritet i dostojanstvo i bude u stanju da svedoči gde god da se nađe; takav narod vole i Bog i ljudi. Početnici u veri obavljaju i previše obreda koji su vidljivi u spoljnom svetu; najpre moraju da prođu kroz period obračuna i slomova. Ljudi koji duboko u sebi veruju u Boga spolja se ne razlikuju od drugih, ali su njihovi postupci i dela vredni hvale. Jedino se za takve ljude može reći da proživljavaju Božju reč. Ako svaki dan raznim ljudima propovedaš evanđelje u nastojanju da ih dovedeš do spasenja, ali na kraju i dalje živiš prema pravilima i doktrinama, ti onda Bogu ne možeš doneti slavu. Takvi ljudi su religiozne ličnosti, ali su i licemeri. Kad god se ti religiozni ljudi okupe, mogli bi da upitaju: „Sestro, kako si ovih dana?“ Ona će možda odgovoriti: „Osećam se dužnom pred Bogom, a nisam u stanju da zadovoljim Njegovu volju.“ A druga će možda reći: „I ja osećam da sam dužna pred Bogom i da nisam u stanju da Ga zadovoljim.“ Samo ovih nekoliko rečenica i reči iskazuju podlosti koje su duboko u njima; takve su reči najgnusnije i izrazito su odvratne. Priroda takvih ljudi je u suprotnosti sa Bogom. Oni koji su usmereni na stvarnost saopštavaju baš ono što im je na umu i otvaraju svoja srca u zajedništvu. Ne upuštaju se ni u jedno jedino lažno postupanje, ne iskazujući takve uljudnosti niti isprazne ljubaznosti. Uvek su neposredni i ne poštuju nikakva svetovna pravila. Pojedini ljudi su skloni istupanju u javnosti, do te mere da to gubi svaki smisao.

Kad neko zapeva, oni zaigraju, i ne primećujući da je pirinač u njihovim šerpama već zagoreo. Takvi ljudi nisu ni pobožni ni časni, i odveć su neozbiljni. Sve ove stvari jesu ispoljavanje nedostatka stvarnosti. Kada neki ljudi razmenjuju pojedinosti iz duhovnog života, iako ne govore da Bogu išta duguju, duboko u sebi čuvaju istinsku ljubav prema Njemu. Tvoj osećaj duga prema Bogu nema nikakve veze sa drugim ljudima; dužan si Bogu, a ne ljudskom rodu. U čemu je korist da drugima stalno govoriš o tome? Nužno je da pridaš važnost ulasku u stvarnost, a ne nekom spoljašnjem zanosu ili ispoljavanju. Šta predstavljaju dobra ali površna ljudska dela? Predstavljaju telesno, a čak ni najbolji postupci koji su samo spolja vidljivi ne predstavljaju život; oni mogu pokazati samo tvoju ličnu narav. Čovekovi postupci koji su samo spolja vidljivi ne mogu ispuniti želju Boga. Neprestano govoriš o svom dugu prema Bogu, ali ne možeš da opskrbiš živote drugih niti da pokreneš njihovo bogoljubivo srce. Veruješ li da će ti tvoji postupci zadovoljiti Boga? Smatraš da su tvoji postupci u skladu sa Božjom voljom i da su duhovni, ali su svi oni zapravo besmisleni! Veruješ da je ono što se tebi dopada i što si ti spreman da učiniš upravo ono što je Bogu milo. Može li tvoj lični ukus da predstavlja Boga? Može li čovekova narav da predstavlja Boga? Ono što se tebi dopada upravo je ono čega se Bog gnuša, a tvoje navike jesu ono što Bog prezire i odbacuje. Ako se osećaš dužnim, onda idi i moli se Bogu; nema potrebe da o tome drugima govoriš. Ako se ne moliš Bogu, već umesto toga u prisustvu drugih stalno skrećeš pažnju na sebe, može li to zadovoljiti Božju volju? Ako tvoji postupci uvek postoje samo radi njihovog pojavnog oblika, to znači da si sujetan do krajnjih granica. Kakvi su to ljudi koji čine samo površna dobra dela i lišeni su svake stvarnosti? Takvi ljudi su samo licemerni fariseji i religiozne ličnosti! Ako ne odbacite svoje postupke koji su samo spolja vidljivi i niste u stanju da se promenite, licemerje će u vama još više rasti. Što je veće to licemerje u vama, veći je i otpor prema Bogu. Na kraju će takvi ljudi zasigurno biti izgnani!

Bogu mogu da služe samo oni koji poznaju današnje Božje delo

Da bi svedočio o Bogu i da bi osramotio veliku crvenu aždaju, čovek mora da se drži nekog načela i mora da ispuni sledeći uslov: mora svim srcem voleti Boga i zakoračiti u Njegove reči. Ako ne zakoračiš u Božje reči, ni na koji način nećeš moći da osramotiš Sotonu. Tokom svog životnog razvoja, ti se odričeš velike crvene aždaje i nanosiš joj krajnje poniženje; jedino se tako velika crvena aždaja može uistinu osramotiti. Što si spremniji da Božje reči primenjuješ u praksi, to snažnije dokazuješ svoju ljubav prema Bogu i svoje gnušanje prema velikoj crvenoj aždaji; što se više pokoravaš Božjim rečima, to jače dokazuješ svoju žudnju za istinom. Ljudi koji ne žude za rečima Božjim, beživotni su ljudi. Takvi su ljudi oni koji žive izvan Božjih reči, koji pripadaju religiji. Ljudi koji istinski veruju u Boga poseduju dublje znanje o Božjim rečima, jer oni te reči jedu i piju. Ako ne

žudiš za Božjim rečima, ti Njegove reči ne možeš uistinu da jedeš i piješ, a ako Božje reči ne poznaješ, ti onda nikako na možeš da svedočiš o Bogu, niti da Mu udovoljiš.

Kako da čovek spozna Boga verujući u Njega? Čovek Boga treba da spozna na osnovu današnjih reči i dela Božjih, bez ikakvih odstupanja i zabluda, a pre svega treba da poznaje Božje delo. Ovo je temelj bogopoznanja. Sve one razne zablude, lišene jasnog razumevanja Božjih reči, nisu ništa drugo do verske predstave; takva su shvatanja izopačena i pogrešna. Najveća veština duhovnika ogleda se odmeravanju današnjih Božjih reči na osnovu njihovog upoređivanja sa načinom na koji su Božje reči bile shvaćene u prošlosti. Ako se, tokom služenja današnjem Bogu, pridržavaš onoga što je u prošlosti razotkriveno prosvećenjem od strane Svetog Duha, tvoja će služba samo praviti smetnje, a tvoja praksa će biti zastarela i neće predstavljati ništa drugo do verski obred. Ako veruješ da oni koji služe Bogu moraju da, između ostalih kvaliteta, spolja odaju utisak poniznosti i strpljivosti, i ako takvo znanje primenjuješ danas, onda je takvo znanje verska predstava; takva se praksa pretvorila u licemerni nastup. Izraz „verske predstave“ odnosi se na ono što je staromodno i zastarelo (tu spada i razumevanje onih reči koje je Bog ranije govorio i svetlosti koju je Sveti Duh neposredno razotkrio), a ako se te predstave danas primene, one će Božje delo ometati, a čoveku neće biti ni od kakve koristi. Ako ljudi nisu u stanju da se pročiste od onoga što pripada verskim predstavama, to će onda postati velika prepreka njihovom bogosluženju. Ljudi sa verskim predstavama ni na koji način ne mogu da idu ukorak sa delom Svetog Duha – oni za njim zaostaju jedan korak, a zatim i dva. To je zato što zbog tih verskih predstava čovek postaje izuzetno samopravedan i nadmen. Bog ne oseća nostalgiju za onim što je govorio i činio u prošlosti; ako je nešto zastarelo, On to uklanja. Da li ti zaista nisi u stanju da odbaciš svoje predstave? Ako se držiš reči koje je Bog u prošlosti govorio, da li time dokazuješ da poznaješ Božje delo? Ako nisi u stanju da prihvatiš današnju svetlost Svetog Duha, već se pridržavaš svetlosti iz prošlosti, možeš li time dokazati da slediš Božje stope? Zar još uvek nisi u stanju da odbaciš svoje religijske predstave? U tom ćeš slučaju postati neko ko se Bogu protivi.

Ako ljudi mogu da se oslobode verskih predstava, oni današnje Božje reči i delo neće odmeravati svojim umom, nego će im se neposredno pokoravati. Iako se današnje Božje delo očigledno razlikuje od Njegovog dela iz prošlosti, ti ipak možeš da odbaciš svoje stavove iz prošlosti i da se neposredno pokoriš današnjem Božjem delu. Ako možeš da shvatiš da današnjem Božjem delu moraš dati najvažnije mesto, bez obzira na Njegova prošla dela, onda si ti neko ko je svoje zastarele predstave odbacio, neko ko se Bogu pokorava i ko je sposoban da se pokori delu i rečima Božjim i da sledi Njegove tragove. Na taj ćeš način postati neko ko se istinski pokorava Bogu. Ti ne analiziraš i ne razmatraš Božje delo; postupaš kao da je Bog zaboravio na svoja prethodna dela, pa si i ti na njih zaboravio. Sadašnjost je sadašnjost, dok prošlost pripada prošlosti, a pošto Bog danas ostavlja po strani ono što je činio u prošlosti, onda ni ti više ne treba da se držiš toga. Samo se takva osoba Bogu potpuno pokorava i samo je takva osoba sasvim odbacila svoje verske predstave.

Pošto se Božje delo neprestano razvija, pojedina Njegova dela neminovno zastarevaju s pojavom novih dela. Ova različita dela, stara i nova, nisu međusobno protivrečna, već se dopunjavaju, pri čemu svaki korak sledi iz prethodnog. Budući da ima novih dela, prirodno je da ona stara moraju da budu uklonjena. Primera radi, neki od davno ustanovljenih običaja i neke izreke koje ljudi po navici koriste, zajedno s čovekovim dugogodišnjim iskustvom i učenjima, stvorile su u njegovom umu svakojake predstave. To što Bog čoveku tek treba da otkrije Svoje pravo lice i Svoju suštinsku narav, kao i dugo godina prenošene tradicionalne teorije iz drevnih vremena, sve to još više doprinosi formiranju takvih predstava kod čoveka. Moglo bi se reći da je, tokom čitavog perioda verovanja u Boga, zbog uticaja raznih predstava, kod ljudi došlo do formiranja i stalnog razvoja svakojakih pojmovnih shvatanja o Bogu, usled čega su mnogi religiozni ljudi koji služe Bogu postali Njegovi neprijatelji. Što su, dakle, verske predstave u ljudima jače, to se oni više protive Bogu i sve više postaju Božji neprijatelji. Božje delo je uvek novo i nikad ne zastareva; ono nikad ne prerasta u doktrinu, već se neprekidno menja i, u većoj ili manjoj meri, obnavlja. Takav način delovanja izraz je suštinske naravi Samog Boga. To je ujedno i suštinsko načelo Božjeg delovanja i jedno od sredstava kojima On ostvaruje Svoje upravljanje. Kad Bog ne bi delovao na taj način, čovek se ne bi menjao, niti bi bio sposoban da Ga spozna, a Sotona ne bi bio poražen. Stoga se u Njegovom delu stalno javljaju promene koje su na prvi pogled slučajne, ali su zapravo periodične. Način na koji čovek veruje u Boga, međutim, sasvim je drugačiji. On se drži starih, oprobanih doktrina i sistema, koji su mu utoliko više po volji što su stariji. Kako bi nerazborit ljudski um, tvrdoglav poput mazge, mogao da prihvati toliko nedokučivih novih dela i reči Božjih? Čovek se gnuša Boga koji je uvek nov i nikada star; sviđa mu se jedino stari Bog, s dugom bradom i sedom kosom, koji nikud ne mrda sa Svog mesta. I tako je čovek, zbog toga što se njegov i Božji ukus međusobno razlikuju, postao Božji neprijatelj. Mnoge od ovih protivrečnosti aktuelne su čak i danas, kad je od početka izvršenja uvek novih Božjih dela prošlo gotovo šest hiljada godina. One se, dakle, ne mogu ispraviti. Razloge za to možda treba tražiti u ljudskoj tvrdoglavosti, ili u tome što su Božje upravne odluke neprikosnovene za sve ljude – bilo kako bilo, sveštenici i sveštenice još uvek se uporno drže memljivih starih knjiga i hartija, dok za to vreme Bog Svoje nedovršeno delo upravljanja i dalje obavlja kao da je sâm samcit. Mada su ove protivrečnosti uzrok neprijateljstva između Boga i čoveka, a čak su i nerešive, Bog na njih ne obraća pažnju, baš kao da one istovremeno i postoje i ne postoje. Čovek se, međutim, još uvek čvrsto drži svojih uverenja i predstava, i nikad ih ne odbacuje. Jedna je stvar ipak očigledna: iako čovek ne odstupa od svog stava, Božje stope nikad ne miruju i On Svoje stavove uvek menja spram okruženja. Naposletku, čovek je taj koji će biti poražen bez borbe. U međuvremenu, Bog je najveći neprijatelj svih protivnika koje je porazio, ali je ujedno i šampion svih ljudi, kako onih poraženih tako i neporaženih. Ko je taj ko bi, u takmičenju s Bogom, mogao da pobedi? Čovekove predstave naizgled potiču od Boga, jer su mnoge od njih začete na tragu Božjeg dela.

Bog, međutim, ne prašta čoveku zbog toga, niti ga obasipa pohvalama zbog toga što, na tragu Njegovog dela, pravi seriju za serijom proizvoda „namenjenih Bogu“, koji uopšte ne pripadaju Božjem delu. Umesto toga, On je do krajnosti zgađen čovekovim predstavama i starim, pobožnim verovanjima, te čak ni ne namerava da prizna datum njihovog nastanka. On uopšte ne prihvata mišljenje da su sve te predstave posledica Njegovog dela, jer čovekove predstave pronose ljudi; one izviru iz čovekovih misli i uma – one dakle, ne potiču od Boga, već od Sotone. Božja je namera oduvek bila da Njegovo delo bude novo i živo, a ne staro i mrtvo, a to čega bi On hteo da se čovek pridržava menja se saglasno dobu i periodu, drugim rečima, to nije ni večno ni nepromenljivo. To je zato što je On Bog, čijom zaslugom čovek živi i obnavlja se, a ne đavo, zbog kojeg čovek stari i umire. Zar vi to još uvek ne shvatate? Ti imaš predstave o Bogu i nisi u stanju da ih odbaciš od sebe, zato što si zadrt. Razlog za to nije taj što u Božjem delu ima premalo smisla, niti taj što Njegovo delo nema obzira prema čovekovim osećanjima a ponajmanje je u tome što je Bog uvek nemaran u vršenju Svoje dužnosti. Ti svoje predstave ne možeš da odbaciš zato što si previše neposlušan i što nimalo ne ličiš na Božje stvorenje, a ne zato što ti Bog to otežava. Uzrok svemu tome si ti i to nikakve veze s Bogom nema; svu patnju i nesreću skrivio je čovek. Božje su misli uvek dobre: On ne želi da ti zbog Njega stvaraš predstave, već želi da se, kako vreme prolazi, menjaš i obnavljaš. Ti, međutim, ne znaš šta je za tebe dobro, pa stoga stalno nešto razmatraš i analiziraš. Nije stvar u tome da Bog tebi otežava život, već u tome da ti nedostaje bogoboljažljivo srce i da si preterano neposlušan. Majušno stvoreno biće usuđuje se da uzme nebitno parče onoga što mu je Bog prethodno dao, a zatim se okreće i baš to parče koristi za napad na Boga – zar to nije ljudska neposlušnost? Ljudi su, slobodno se može reći, krajnje nekompetentni da svoje stavove izraze pred Bogom, a još manje zavređuju da se unaokolo šepure svojim bezvrednim, smrdljivim, trulim i kitnjastim izrazima – da i ne pominjem one njihove buđave predstave. Nisu li one još bezvrednije?

Neko ko uistinu služi Bogu jeste neko ko je po Njegovom srcu, neko ko je prikladan za Božju upotrebu i ko je u stanju da odbaci svoje verske predstave. Ako želiš da delotvorno jedeš i piješ Božje reči, moraš da odbaciš svoje verske predstave. Ako želiš da služiš Bogu, još je nužnije da prethodno odbaciš verske predstave i da se u svemu povinuješ Božjim rečima. To je ono što treba da poseduje neko ko služi Bogu. Ako to ne znaš, pravićeš smetnje i poremećaje čim počneš da Mu služiš, a ako se i dalje držiš svojih predstava, Bog će te neizostavno srušiti, tako da više nikad ne ustaneš. Uzmimo, na primer, sadašnjost: mnoge današnje Božje izjave i dela u neskladu su sa Biblijom i sa prethodnim delima Božjim, tako da u bilo kom trenutku možeš pasti ukoliko nemaš želje da se pokoriš. Ako želiš da služiš u skladu s Božjom voljom, najpre moraš da odbaciš verske predstave i da koriguješ vlastite stavove. Mnogo od onog što će biti izrečeno neće biti u skladu s onim što je izgovoreno u prošlosti, te ako ti sada nemaš volje da se pokoriš, nećeš biti u stanju da koračaš putem koji se pred tobom pruža. Ako se u tebi ukorenio jedan od metoda Božjeg delovanja i ti ga nikako ne odbacuješ, taj će

metod onda postati tvoja verska predstava. Ako se, pak, u tebi ukorenilo ono što Bog zaista jeste, to znači da si spoznao istinu, a ako Božje reči i istina mogu da postanu tvoj život, ti više nećeš imati predstave o Bogu. Oni koji poseduju istinsko znanje o Bogu neće imati predstave i neće se slepo držati doktrine.

Da bi uvek bio na oprezu, postavljaj sebi ova pitanja:

1. Da li znanje koje poseduješ ometa tvoje služenje Bogu?

2. Koliko verskih običaja praktikuješ svakodnevno? Ako ti samo odaješ sliku pobožnog čoveka, da li to znači da je tvoj život stasao i dozreo?

3. Kad jedeš i piješ reči Božje, možeš li da odbaciš svoje verske predstave?

4. Da li prilikom molitve možeš da se odrekneš verskih obreda?

5. Da li si ti neko ko je prikladan za Božju upotrebu?

6. Koliko u tvom bogopoznanju ima verskih predstava?

Prava ljubav prema Bogu je spontana

Svi su ljudi zbog Božjih reči izloženi oplemenjivanju. Da se Bog nije ovaplotio, čovečanstvo sigurno ne bi uživalo blagoslov patnje kroz to oplemenjivanje. Drugim rečima, svi oni koji su u stanju da prihvate kušnje Božjih reči jesu blagosloveni. Sudeći po urođenom kovu ljudi, po njihovom ponašanju i stavovima prema Bogu, oni nisu dostojni da prime ovakvu vrstu oplemenjivanja. Oni uživaju u tom blagoslovu zato što ih je Bog izdigao. Ljudi su imali običaj da kažu da nisu dostojni da vide Božje lice niti da čuju Njegove reči. Ljudi su danas primili oplemenjivanje Njegovih reči isključivo zbog Božjeg uzdizanja i Njegove milosti. To je blagoslov svake osobe koja je rođena u poslednjim danima – da li ste vi lično to doživeli? Bog je predodredio u kojim aspektima ljudi treba da iskuse patnju i prepreke – to nije zasnovano na ličnim zahtevima ljudi. To je neosporna istina. Svaki vernik treba da poseduje sposobnost da prihvati kušnje Božjih reči i da pati u Njegovim rečima. Da li vam je to jasno? Dakle, današnje blagoslove si primio kao zamenu za patnju koju si pretrpeo; ako ne patiš za Boga, ne možeš zadobiti Njegovu hvalu. Možda si se nekada žalio, ali, bez obzira koliko si se žalio, Bog se ne seća toga u vezi s tobom. Današnji dan je stigao i nema potrebe da se bavimo jučerašnjim stvarima.

Neki ljudi kažu da pokušavaju da vole Boga, ali ne mogu. A kad čuju da će Bog da ode, iznenada pronalaze svoje bogoljubivo srce. Neki ljudi uglavnom ne primenjuju istinu, a kada čuju da će Bog uskoro otići gnevan, oni staju pred Njega i mole se: „O, Bože! Molim te, ne idi. Daj mi priliku! Bože! Do sada Ti nisam udovoljio; ostao sam Ti dužan i opirao sam Ti se. Danas sam spreman da u potpunosti ponudim svoje telo i srce kako bih konačno mogao da Ti udovoljim i da Te volim. Neću više imati ovu priliku.“ Da li si se tako molio? Kada se neko tako moli, to je zato što je njegova savest pobuđena Božjim rečima. Svi ljudi su tupi i glupi. Izloženi su grdnji i oplemenjivanju, ali ne znaju šta

Bog kroz to pokušava da postigne. Ako Bog ne bi delovao na ovaj način, ljudi bi i dalje bili zbunjeni; nijedan čovek ne može da nadahne duhovna osećanja u srcima ljudi. Samo Božje reči, koje sude i otkrivaju ljude, mogu imati takav ishod. Dakle, sve stvari se postižu i ispunjavaju zbog Božjih reči, i samo je zbog Njegovih reči pobuđena ljudska ljubav prema Bogu. Ljubav prema Bogu zasnovana samo na ljudskoj savesti neće postići željeni rezultat. Zar nisu u prošlosti ljudi zasnivali svoju ljubav prema Bogu na svojoj savesti? Da li je postojala ijedna osoba koja je volela Boga na sopstvenu inicijativu? Ljudi su voleli Boga samo uz pomoć ohrabrenja koje je dolazilo od Božjih reči. Neki ljudi kažu: „Sledio sam Boga tolike godine i uživao tolike Njegove blagodati, tolike blagoslove. Bio sam podvrgnut oplemenjivanju i sudu Njegovih reči. Tako sam mnogo toga shvatio, i video sam Božju ljubav. Moram da Mu se zahvalim, moram da Mu se odužim za Njegovu blagodat. Zadovoljiću Boga smrću, i zasnivaću svoju ljubav prema Njemu na svojoj savesti.“ Ljudi neće biti u stanju da osete Božju divotu ako slušaju samo svoju savest. Ako se oslanjaju samo na svoju savest, njihova će ljubav prema Bogu biti slaba. Ako govoriš samo o uzvraćanju Božje blagodati i ljubavi, nećeš imati nikakav nagon u svojoj ljubavi prema Njemu; voleti Ga na osnovu savesti je pasivan pristup. Zašto kažem da je to pasivan pristup? To je praktično pitanje. Kojoj vrsti ljubavi pripada vaša ljubav prema Bogu? Nije li to samo zavaravanje Boga i pretvaranje da tobož nešto radite za Njega? Pošto ne postoji nagrada za ljubav prema Bogu i pošto će čovek u svakom slučaju biti grđen zato što Ga ne voli, većina ljudi veruje da je, sve u svemu, dovoljno ne činiti grehe. Dakle, voleti Boga i uzvraćati Njegovu ljubav zbog osećanja savesti je pasivan pristup i takva ljubav prema Bogu nije ona koja spontano dolazi iz srca. Ljubav prema Bogu treba da bude istinsko osećanje iz dubine ljudskog srca. Neki ljudi kažu: „Ja sam voljan da tražim Boga i da Ga sledim. Čak i ako Bog želi da me napusti, i dalje ću Ga slediti. Bez obzira na to da li me želi ili ne, ja ću Ga i dalje voleti, i na kraju Ga moram zadobiti. Ja nudim svoje srce Bogu, i bez obzira šta On radi, ja ću Ga slediti celog života. Bez obzira na sve, moram da volim Boga i moram da Ga zadobijem; neću se smiriti dok Ga ne zadobijem.“ Da li poseduješ ovakvu vrstu odlučnosti?

Put verovanja u Boga je isti kao i put ljubavi prema Njemu. Ako veruješ u Njega, moraš Ga voleti; međutim, ljubav prema Njemu ne svodi se samo na uzvraćanje Njegove ljubavi ili na ljubav prema Njemu zasnovanu na tvojoj savesti – radi se o čistoj ljubavi prema Bogu. Ponekad ljudi ne mogu da osete Božju ljubav samo na osnovu svoje savesti. Zašto sam uvek govorio: „Neka Duh Božji dodirne naš duh“? Zašto nisam govorio o podsticanju savesti ljudi da vole Boga? To je zato što ljudska savest ne može da oseti Božju divotu. Ako ove reči ne mogu da te ubede, pokušaj da pomoću svoje savesti osetiš Njegovu ljubav. Možda ćeš imati neki nagon u trenutku, ali on će uskoro nestati. Ako osećaš Božju divotu samo svojom savešću, bićeš ponesen dok se moliš, ali ta ponesenost će ubrzo izbledeti i nestati. Zašto je tako? Ako koristiš samo svoju savest, nećeš moći da pobudiš svoju ljubav prema Bogu; kada zaista osetiš Božju divotu u svom srcu, On će dodirnuti tvoj duh i tek će u tom trenutku tvoja savest moći da igra svoju

prvobitnu ulogu. Drugim rečima, kada Bog dodirne čovekov duh i kada čovek ima znanje i ohrabrenje u srcu, to jest, kada stekne iskustvo, tek tada će delotvorno moći da voli Boga svojom savešću. Voleti Boga svojom savešću nije pogrešno – to je najniži stepen ljubavi prema Bogu. Voleti „pukim odavanjem priznanja Božjoj blagodati“ naprosto neće naterati čoveka na samoinicijativni ulazak. Kada ljudi steknu nešto od dela Svetog Duha, to jest, kada vide i osete Božju ljubav u svom praktičnom iskustvu, kada poseduju neko znanje o Bogu i zaista vide da je Bog toliko vredan ljudske ljubavi i koliko je On divan, tek tada su u stanju da iskreno vole Boga.

Kada ljudi svojim srcem kontaktiraju Boga, kada su njihova srca u stanju da Mu se potpuno okrenu, to je prvi korak u čovekovoj ljubavi prema Bogu. Ako želiš da voliš Boga, prvo moraš da budeš u stanju da okreneš svoje srce Njemu. Šta znači okrenuti svoje srce Bogu? To je kada je sve za čim tragaš u svom srcu podstaknuto ljubavlju prema Bogu i sa zadobijanjem Boga. To pokazuje da si potpuno okrenuo svoje srce Bogu. Osim Boga i Njegovih reči, u tvom srcu nema skoro ničega drugog (porodica, bogatstvo, muž, žena, deca, itd.). Čak i da ima, takve stvari ne mogu potpuno da zaokupe tvoje srce, a ti ne misliš na svoje izglede u budućnosti, već samo tragaš da voliš Boga. U tom trenutku ćeš u potpunosti okrenuti svoje srce Bogu. Pretpostavimo da u svom srcu još uvek praviš planove za sebe i uvek težiš ličnoj dobiti, uvek razmišljajući: „Kada ću moći da zatražim nešto malo od Boga? Kada će se moja porodica obogatiti? Kako mogu da nabavim lepu garderobu?…“ Ako živiš u takvom stanju, to pokazuje da se tvoje srce nije potpuno okrenulo Bogu. Ako su ti samo Božje reči u srcu i možeš da se moliš Bogu i budeš Mu blizak u svakom trenutku – kao da ti je On veoma blizak, kao da je Bog u tebi a ti u Njemu – ako si u takvom stanju, to znači da je tvoje srce u prisustvu Boga. Ako se moliš Bogu i svakodnevno jedeš i piješ Njegove reči, uvek misliš na delatnost Crkve, i ako pokazuješ poštovanje prema Božjoj volji, koristiš svoje srce da Ga iskreno voliš i da zadovoljiš Njegovo srce, onda će tvoje srce pripadati Bogu. Ako je tvoje srce zaokupljeno brojnim drugim stvarima, to znači da je ono i dalje u posedu Sotone i nije se zaista okrenulo Bogu. Kada se nečije srce zaista okrene Bogu, on će osećati iskrenu, spontanu ljubav prema Njemu i moći će da razmatra Božje delo. Iako još uvek može da ima trenutke ludosti i nerazumnosti, on se brine o interesima doma Božjeg, Njegovog dela i sopstvene promene naravi, i njegove su namere dobre. Neki ljudi uvek tvrde da sve što rade, rade za crkvu, a zapravo rade za svoju korist. Takvi ljudi imaju pogrešne namere. Oni su nepošteni i lažljivi i većina stvari koje rade su za njihovu ličnu korist. Ovakva osoba ne traga za ljubavlju prema Bogu; njeno srce i dalje pripada Sotoni i ne može se okrenuti Bogu. Stoga Bog nema načina da zadobije takvu osobu.

Ako želiš da istinski voliš Boga i da te On zadobije, prvi korak je da svoje srce potpuno okreneš Bogu. U svakoj pojedinoj stvari koju radiš, preispitaj sebe i zapitaj se: „Da li se ovo što radim zasniva na bogoljubivom srcu? Postoje li lične namere iza ovoga? Koji je moj stvarni cilj u ovome?“ Ako želiš da predaš svoje srce Bogu, prvo moraš da obuzdaš svoje srce, odustaneš od svih svojih namera i postigneš stanje u kojem ćeš u

celosti biti za Boga. Ovo je put ka primeni davanja svog srca Bogu. Na šta se odnosi obuzdavanje sopstvenog srca? Odnosi se na odustajanje od ekstravagantnih želja tela, odustajanje od žudnje za udobnošću ili dobrobiti koje status pruža. To znači činiti sve da bi se udovoljilo Bogu i učiniti da srce u potpunosti bude za Njega, a ne za sebe. To je dovoljno.

Istinska ljubav prema Bogu dolazi iz dubine srca; to je ljubav koja postoji samo na osnovu čovekovog poznavanja Boga. Kada se nečije srce potpuno okrene ka Bogu, onda ta osoba poseduje ljubav prema Bogu, ali ta ljubav nije nužno čista i nije nužno potpuna. To je zato što još uvek postoji određena razlika između srca osobe koja se potpuno okreće Bogu i one koja zaista razume Boga i iskreno Ga obožava. Način na koji čovek postiže istinsku ljubav prema Bogu i upoznaje Božju narav jeste da okrene svoje srce Bogu. Kada čovek preda svoje iskreno srce Bogu, tada zakoračuje u iskustvo života. Na taj način, njegova narav počinje da se menja, njegova ljubav prema Bogu postepeno raste, a njegovo poznavanje Boga takođe se postepeno povećava. Dakle, okretanje srca Bogu samo je preduslov da se stigne na pravi put životnog iskustva. Kada ljudi stave svoje srce pred Boga, oni imaju samo srce koje čezne za Njim, ali ne i koje Ga voli, jer Ga ne razumeju. Iako u ovim okolnostima osećaju određenu ljubav prema Njemu, ona nije spontana i nije prava. To je zato što sve što proističe iz ljudskog tela jeste proizvod emocija i ne proizilazi iz pravog razumevanja. To je samo trenutni impuls i ne može dovesti do dugotrajnog obožavanja. Kada ljudi ne razumeju Boga, mogu Ga voleti samo na osnovu ličnog opredeljenja i sopstvenih predstava; ova vrsta ljubavi ne može se nazvati spontanom ljubavlju, niti se može nazvati istinskom ljubavlju. Čovekovo srce može se istinski okrenuti Bogu i biti sposobno da razmišlja o Božjim interesima u svemu, ali ako on ne razume Boga, neće biti sposoban da poseduje pravu spontanu ljubav. Jedino će biti u stanju da ispuni neke funkcije za crkvu ili da izvrši delić svojih dužnosti, ali to će raditi bez ikakve osnove. Narav ovakve osobe teško je promeniti; takvi ljudi ili ne tragaju za istinom ili je ne razumeju. Čak i ako osoba potpuno okrene svoje srce prema Bogu, to ne znači da je njeno bogoljubno srce potpuno čisto, jer oni koji imaju Boga u svojim srcima ne moraju nužno imati ljubav prema Bogu u svojim srcima. Ovo se odnosi na razliku između nekoga ko traga ili ne traga za tim da razume Boga. Jednom kada Ga osoba razume, to je dokaz da se njeno srce potpuno okrenulo Bogu, to dokazuje da je njena prava ljubav prema Bogu koju ima u svom srcu spontana. Samo takvi ljudi imaju Boga u svojim srcima. Okretanje srca Bogu je preduslov da čovek krene pravim putem, da razume Boga i da dostigne ljubav prema Bogu. Voleti Boga nije pokazatelj da je dužnost prema Bogu ispunjena, niti znak prave ljubavi prema Bogu. Jedini način da neko postigne istinsku ljubav prema Bogu jeste da okrene svoje srce ka Njemu, što je takođe prva stvar koju bi neko, kao jedno od Njegovih stvorenja, trebalo da učini. Svi koji vole Boga jesu ljudi koji tragaju za životom, to jest, ljudi koji tragaju za istinom i zaista žele Boga; svi oni imaju prosvećenje Svetog Duha i sve ih je On dodirnuo. Svi su oni u stanju da steknu Božje vođstvo.

Kada je neko u stanju da oseti da je dužan Bogu, to je zato što ga je Duh dodirnuo; oni koji se tako osećaju obično imaju srce ispunjeno žudnjom i biće u stanju da tragaju za život-ulaskom. Ali ako se na nekom koraku zaustaviš, nećeš moći da ideš dublje; još uvek postoji opasnost da se upleteš u Sotoninu mrežu i u određenom trenutku Sotona će te zarobiti. Božje prosvetljenje omogućava ljudima da upoznaju sebe i samim tim osete svoj dug prema Bogu; oni postaju voljni da sarađuju sa Njim i odbacuju stvari koje Mu nisu ugodne. To je princip Božjeg dela. Vi ste svi spremni da tragate za rastom u svom životu i ljubavlju prema Bogu, a da li si se onda oslobodio svojih površnih postupaka? Ako se samo oslobodiš površnih postupaka i uzdržiš se od remetilačkog i hvalisavog ponašanja, da li je to zaista traganje za rastom u tvom životu? Ako se oslobodiš svih površnih postupaka, ali ne uđeš u Božje reči, to pokazuje da ne napreduješ aktivno. Šta je glavni uzrok površnog ponašanja? Da li je svrha tvojih postupaka odrastanje u tvom životu? Da li tražiš da budeš viđen kao jedan od Božjih ljudi? Na šta god da se usredsrediš, to je ono što ćeš proživeti; ako si usredsređen na površno ponašanje, onda će tvoje srce često biti izgnano i nećeš imati načina da tragaš za rastom u svom životu. Bog zahteva promenu u naravi, ali ti uvek tragaš za spoljašnjim stvarima; takva osoba nije u stanju da promeni svoju narav! U procesu dostizanja zrelosti u životu, svako mora da sledi put: mora da prihvati sud, grdnju i usavršavanje kroz Božje reči. Ako ne poseduješ Božje reči, već se oslanjaš samo na svoje samopouzdanje i volju, sve što radiš zasniva se samo na revnosti. To jest, ako želiš da rasteš u životu, moraš da jedeš, piješ i razumeš više Božjih reči. Svi oni koji su usavršeni Njegovim rečima u stanju su da ih prožive; oni koji se ne podvrgavaju oplemenjivanju Njegovih reči, koji se ne podvrgavaju sudu Njegovih reči, ne mogu biti podobni za Njegovu upotrebu. Pa, u kojoj meri vi proživljavate Njegove reči? Samo ako jedete i pijete Božje reči i u stanju ste da ih uporedite sa svojim stanjem u životu i pronađete put primene u svetlu pitanja koja sam izneo, vaša primena će biti ispravna i u skladu sa Božjom voljom. Samo neko sa takvom primenom ima volju da voli Boga.

O primeni molitve

U svom svakodnevnom životu molitvi ne pridajete nikakvu važnost. Čovek zanemaruje značaj molitve. Molitve su nekada bile površne, pri čemu je čovek samo prolazio kroz rituale pred Bogom. Nijedan čovek nikada nije u potpunosti ponudio svoje srce Bogu niti se pred Bogom upustio u istinsku molitvu. Čovek bi se Bogu molio samo u nevolji. Da li si se za sve ovo vreme ikada istinski pomolio Bogu? Da li si ikada bolno zaplakao pred Bogom? Da li si pred Njim ikada spoznao sebe? Da li si se ikada najiskrenije pomolio Bogu? Način molitve se stiče praksom: ako se obično ne molite kod kuće, tada nećete znati ni kako da se molite u crkvi, a ako se uobičajeno ne molite na manjim okupljanjima, nećete biti u stanju da se molite ni na onim velikim. Ako se redovno

ne približavate Bogu niti razmišljate o rečima Božjim, nećete imati šta da kažete kada dođe vreme za molitvu; čak i ako se zaista budete molili, biće to molitva samo na rečima; neće biti iskrena molitva.

Šta je iskrena molitva? To je saopštavanje Bogu onoga što ti je u srcu, razgovor s Bogom dok shvataš Njegovu volju, razgovor s Bogom kroz Njegove reči, osećanje naročite bliskosti s Bogom, osećanje da je On tu pred tobom i vera da imaš šta da Mu kažeš. Osećaš da ti je srce ispunjeno svetlošću i osećaš koliko je Bog drag. Osećaš se posebno nadahnuto, a tvoja braća i sestre su ispunjeni dok te slušaju. Osetiće da su reči koje govoriš iste one reči u njihovim srcima, reči koje i sami žele da kažu, baš kao da su tvoje reči zamena za njihove. To je iskrena molitva. Nakon što se upustiš u iskrenu molitvu, srce će ti biti smireno i spoznaće zadovoljstvo ispunjenja. Snaga ljubavi prema Bogu moći će da naraste i osetićeš da u životu nema ničeg vrednijeg ili značajnijeg od ljubavi prema Bogu. Sve to dokazuje da su tvoje molitve bile delotvorne. Jesi li se ikada pomolio na takav način?

A šta je sa sadržajem molitve? Tvoja molitva treba da se odvija korak po korak, u skladu sa istinskim stanjem tvoga srca i delom Svetoga Duha; ti dolaziš da sa Bogom razgovaraš u skladu sa Njegovom voljom i onim što On zahteva od čoveka. Pre nešto što započneš molitvu, prvo svoje srce predaj Bogu. Ne pokušavaj da dokučiš Njegovu volju – samo pokušaj da Bogu saopštiš reči koje su ti u srcu. Kada stupiš pred Boga, kaži ovako: „O Bože, tek danas shvatam da sam se oglušio o Tebe. Istinski sam iskvaren i dostojan prezira. Samo sam tratio svoj život. Od danas ću živeti za Tebe. Živeću smislenim životom i udovoljavati Tvojoj volji. Neka Tvoj Duh uvek deluje u meni, stalno me prosvetljujući i prosvećujući. Dozvoli mi da pred Tobom snažno i odlučno svedočim. Neka Sotona vidi Tvoju slavu, Tvoje svedočanstvo i dokaz Tvoje pobede kako se ispoljavaju u nama.“ Kada se moliš na ovaj način, tvoje srce će se potpuno osloboditi. Nakon što se ovako pomoliš, tvoje srce će biti bliže Bogu, a ako često možeš ovako da se moliš, Sveti Duh će neizbežno delovati u tebi. Ako uvek ovako dozivaš Boga i pred Njim donosiš odluku, doći će dan kada će tvoja odluka biti prihvatljiva pred Bogom, kada će tvoje srce i čitavo tvoje biće biti zadobijeni od strane Boga i kada ćeš konačno biti usavršen od Njega. Molitva je za vas od najveće važnosti. Kada se moliš i kad primaš delo Svetoga Duha, tvoje srce će biti dotaknuto od Boga i izrodiće se snaga da voliš Boga. Ako se ne moliš srcem, ako svoje srce ne otvoriš za razgovor s Bogom, tada Bog neće moći da deluje u tebi. Ako, nakon molitve i reči izgovorenih iz srca, Duh Božji nije započeo Svoje delo, a ti nisi dobio nikakvo nadahnuće, to pokazuje da tvom srcu nedostaje iskrenosti, da su tvoje reči neistinite i još uvek nečiste. Ako se nakon molitve osećaš zadovoljno, tada su tvoje molitve prihvatljive Bogu i Duh Božji deluje u tebi. Kao neko ko služi pred Bogom, ne možeš biti bez molitve. Ako razgovor s Bogom zaista smatraš nečim smislenim i vrednim, možeš li tada da napustiš molitvu? Niko ne može biti bez razgovora s Bogom. Bez molitve, ti živiš samo telesno, u okovima Sotone. Bez istinske molitve, ti živiš pod uticajem tame. Nadam se da vi, braćo i sestre, možete svakodnevno istinski da se molite. Tu nije reč o poštovanju pravila, već o postizanju

određenog rezultata. Jesi li voljan da se odrekneš malo sna i užitka kako bi poranio na jutarnju molitvu i uživao u rečima Božjim? Budeš li se molio čistog srca i ovako jeo i pio reči Božje, Njemu ćeš biti prihvatljiviji. Ako to činiš svakoga jutra, ako svakodnevno vežbaš da svoje srce predaješ Bogu, da razgovaraš i sarađuješ s Njim, tvoje znanje o Bogu će se zasigurno povećavati, pa ćeš moći bolje da dokučiš volju Božju. Reci: „O Bože! Voljan sam da ispunim svoju dužnost. Sposoban sam da jedino Tebi posvetim celo svoje biće, kako bi od nas mogao da stekneš slavu, kako bi mogao da uživaš u svedočenju ove naše grupe. Preklinjem Te da deluješ u nama, kako bih mogao istinski da Te volim, da Ti udovoljavam i da Tebe sledim kao svoj cilj.“ Kada poneseš ovo breme, Bog će te sigurno usavršiti. Ne treba da se moliš samo za svoje dobro, već treba da se moliš i zato da bi sledio Božju volju i Njega voleo. To je najistinitija vrsta molitve. Da li si ti neko ko se moli zato da bi sledio volju Božju?

U prošlosti niste znali kako da se molite i zanemarivali ste značaj molitve. Sada morate dati sve od sebe kako biste naučili da se molite. Ako nisi u stanju da u sebi prikupiš snagu da voliš Boga, kako onda da se moliš? Kaži: „O Bože, moje srce nije sposobno da Te iskreno voli. Želim da Te volim, ali mi nedostaje snage. Šta da radim? Otvori moje duhovne oči i Svojim Duhom pokreni moje srce. Učini da, kad izađem pred Tebe, odbacim svu negativnost, da više ne budem ograničen nikakvim ljudima, pitanjima ili stvarima, i da pred Tebe položim svoje sasvim ogoljeno srce, i učini tako da celo svoje biće mogu da ponudim Tebi. Spreman sam za sva Tvoja iskušenja. Sad ne uzimam u obzir svoje buduće izglede, niti sam pod jarmom smrti. Uz srce koje Te voli, žudim da tražim svoj životni put. Svaka stvar, baš sve je u Tvojim rukama; moja sudbina je u Tvojim rukama, a u Svojoj ruci držiš i sam moj život. Sada tražim da Te volim i, bez obzira na to da li ćeš mi to dopustiti, bez obzira na Sotonino ometanje, rešen sam da Te volim.“ Kada se susretneš sa ovim problemom, tako se pomoli. Budeš li se tako svakodnevno molio, snaga da voliš Boga postepeno će se uzdići.

Kako se ulazi u istinsku molitvu?

Pri molitvi srce treba da ti bude mirno i iskreno pred Bogom. Istinski se moliš i razgovaraš sa Bogom – ne smeš pokušavati da zavaraš Boga lepim rečima. Molitva treba da bude usredsređena na ono što Bog želi upravo sada da postigne. Traži od Boga da ti podari veće prosvećenje i prosvetljenje, iznesi pred Njega svoje stvarno stanje i probleme pri molitvi, uključujući i odluku koju si pred Bogom doneo. Molitva se ne sastoji u prostom sprovođenju procedure; ona podrazumeva traženje Boga iskrenim srcem. Traži od Boga da ti zaštiti srce, kako bi ono često moglo da bude mirno pred Njim; kako bi, unutar okruženja u koje te je On smestio, mogao da spoznaš sebe, da samoga sebe prezreš i napustiš, što će ti omogućiti da imaš normalan odnos sa Bogom i da istinski postaneš neko ko voli Boga.

Koji je značaj molitve?

Molitva je jedan od načina na koji čovek sarađuje sa Bogom, to je sredstvo kojim čovek doziva Boga i proces kojim Duh Božji pokreće čoveka. Može se reći da su oni koji

se ne mole mrtvi ljudi, lišeni duha, što dokazuje da im nedostaje sposobnost da ih Bog pokrene. Bez molitve ne bi bilo moguće voditi normalan duhovni život, a kamoli ići ukorak sa delom Svetoga Duha. Ne moliti se znači prekinuti odnos sa Bogom, usled čega bi bilo nemoguće dobiti Božju pohvalu. Što se čovek koji veruje u Boga više moli, odnosno što ga Bog više pokreće, to će on biti odlučniji i sposobniji da primi novo prosvećenje od Boga. Kao ishod toga, takva osoba veoma brzo može biti usavršena od strane Svetoga Duha.

Kakvo dejstvo treba da postigne molitva?

Ljudi mogu biti u stanju da upražnjavaju molitvu i da shvate njen značaj, ali učiniti molitvu delotvornom nije nimalo lako. Molitva nije tek puko vršenje obreda, sprovođenje procedure ili recitovanje reči Božjih. Drugim rečima, molitva nije mehaničko ponavljanje određenih reči i nije oponašanje drugih. Čovek u molitvi mora da dosegne stanje u kome može da preda srce Bogu, otvarajući ga kako bi Bog mogao da ga pokrene. Da bi molitva bila delotvorna, mora se zasnivati na čitanju Božjih reči. Samo molitvom iz Božjih reči čovek može da primi veće prosvećenje i prosvetljenje. Istinska molitva se ispoljava kroz: posedovanje srca koje čezne za svim onim što Bog traži i, štaviše, žudi da ostvari ono što On traži; preziranje svega onog što Bog prezire, da bi se zatim, kao nadogradnja na ovakav temelj, donekle razumelo to što se prezire, i steklo određeno znanje i jasnoća u pogledu istina koje Bog obrazlaže. Samo ako postoje odlučnost, vera, znanje i put praktičnog delovanja nakon molitve, tek tada se to može nazvati istinskom molitvom, i samo takav tip molitve može biti delotvoran. Ipak, molitva se mora graditi na uživanju u Božjim rečima, mora se uspostaviti na temelju razgovora sa Bogom kroz Njegove reči, a srce mora biti u stanju da traži Boga i da se umiri pred Njim. Ovakva vrsta molitve već je ušla u fazu istinskog razgovora sa Bogom.

Najosnovnija znanja o molitvi:

1. Ne govori slepo sve što ti padne na pamet. Na tvom srcu mora postojati breme, odnosno, pri molitvi moraš imati cilj.

2. Molitva mora da sadrži Božje reči; ona mora biti zasnovana na rečima Božjim.

3. Kada se moliš, ne smeš da ponavljaš zastarele probleme. Tvoje molitve treba da se odnose na trenutne reči Božje, a u molitvi Bogu saopštavaj svoje najskrivenije misli.

4. Grupna molitva mora da se okreće oko središta, što je, nužno, sadašnje delo Svetoga Duha.

5. Svi ljudi treba da nauče posredničku molitvu. Ovo je i način pokazivanja obzira prema volji Božjoj.

Molitveni život pojedinca zasniva se na razumevanju značaja molitve i na osnovnom poznavanju molitve. Svakodnevno se često moli za svoje mane, moli se da promeniš svoju život-narav, i moli se na osnovu svog znanja o rečima Božjim. Svaka osoba treba da uspostavi sopstveni molitveni život, treba da se moli radi spoznaje reči Božjih, i treba da se moli da traži spoznavanje Božjeg dela. Razotkrij pred Bogom okolnosti u kojima živiš i budi realan, bez previše buke oko načina na koji se moliš, jer ono što je ključno jeste da stekneš istinsko razumevanje i da stvarno iskusiš Božje reči. Osoba koja traži

ulaz u duhovni život mora biti sposobna da se moli na mnogo različitih načina. Tiha molitva, razmišljanje o rečima Božjim, saznavanje dela Božjeg – sve su to primeri svrsishodnog rada duhovne zajednice radi ulaska u normalan duhovni život, koji stalno poboljšava čovekova stanja pred Bogom i podstiče ga da sve više napreduje u životu. Ukratko, sve što radiš, bilo da jedeš i piješ reči Božje, tiho se moliš ili to objavljuješ na sav glas, ima za cilj da ti omogući da jasno uvidiš Božje reči, Njegovo delo i ono što On želi da u tebi postigne. Što je još važnije, sve što radiš usmereno je ka ostvarenju normi koje Bog zahteva, i uzdizanju života do novih visina. Ono najmanje što Bog zahteva od čoveka jeste da čovek bude u stanju da pred Njim otvori svoje srce. Ako čovek istinski preda svoje srce Bogu i ako zaista govori ono što mu je u srcu, tada je Bog voljan da deluje u njemu. Bog ne želi prevrtljivo ljudsko srce, već čisto i iskreno srce. Ako čovek Bogu ne govori iz srca, tada Bog neće pokrenuti čovekovo srce niti delovati u njemu. Zato je tokom molitve najvažnije da se Bogu obraćaš iz srca, da mu pričaš o svojim manama ili pobunjeničkoj naravi, da se pred Njim potpuno razotkriješ; samo tada će se Bog zainteresovati za tvoje molitve, dok će u suprotnom On sakriti Svoje lice od tebe. Osnovni kriterijum za molitvu jeste da tvoje srce mora biti smireno pred Bogom i da se ne sme udaljiti od Boga. Može se dogoditi da tokom ove faze ne stekneš nikakav nov ili viši uvid, ali tada molitvu moraš da koristiš zarad održavanja postojećeg stanja – ne smeš da nazaduješ. To je ono najmanje što moraš da postigneš. Ako ne možeš da postigneš čak ni to, onda to dokazuje da tvoj duhovni život nije na pravom putu. Kao rezultat toga, nećeš biti u stanju da se držiš svoje prvobitne vizije, izgubićeš veru u Boga, a tvoja odlučnost će se posledično raspršiti. Jedan od pokazatelja da li si ušao u duhovni život ili ne, jeste da proveriš da li su tvoje molitve na pravom putu. Nužno je da svi ljudi uđu u tu stvarnost; svi moraju da se svesno obučavaju za molitvu; ne da pasivno čekaju, već da svesno nastoje da ih Sveti Duh pokrene. Tek tada će biti ljudi koji istinski traže Boga.

Kada počneš da se moliš, nemoj sam sebi da postavljaš visoke zahteve i nemoj se nadati da ćeš sve postići jednim potezom. Ne možeš da postavljaš preterane zahteve, očekujući da ćeš čim otvoriš usta biti pokrenut od strane Svetoga Duha, da ćeš dobiti prosvećenje ili prosvetljenje ili da će te Bog obasuti blagodatima. To se neće desiti jer Bog ne čini natprirodne stvari. Bog uslišuje molitve ljudi onda kad On to želi, a ponekad ispituje tvoju veru kako bi video da li si Mu odan. Kada se moliš, moraš da veruješ, da budeš istrajan i odlučan. Većina ljudi već na samom početku obuke klone duhom, jer ih Sveti Duh nije pokrenuo. To tako ne može! Moraš biti istrajan; moraš da se usredsrediš na osećaj kako te Sveti Duh pokreće, i na traženje i istraživanje. Ponekad put tvoje prakse nije ispravan, a ponekad se tvoji lični motivi i predstave ne mogu održati pred Bogom, pa Božji Duh ne uspeva da te pokrene. Drugom prilikom, Bog posmatra jesi li Mu odan ili nisi. Ukratko, tokom obuke treba da platiš veću cenu. Otkriješ li da skrećeš sa puta svoje prakse, možeš da promeniš način na koji se moliš. Sve dok tražiš iskrenim srcem i žudiš za primanjem, Sveti Duh će te sigurno odvesti u ovu stvarnost. Ponekad

se moliš iskrenim srcem ali ne osećaš da si naročito pokrenut. U takvim trenucima moraš se osloniti na veru, verujući da Bog pazi na tvoje molitve; nužno je da u svojim molitvama budeš istrajan.

Budi pošten; moli se Bogu da te oslobodi prevare koju nosiš u srcu. Stalno se pročišćavaj molitvom, neka te kroz molitvu Sveti Duh pokreće, pa će se tvoja narav postepeno promeniti. Istinski duhovni život je život molitve – to je život koji je pokrenut Svetim Duhom. Proces u kome te Sveti Duh pokreće jeste proces u kome se menja ljudska narav. Život koji nije pokrenut Svetim Duhom nije duhovni život, već samo život ispunjen verskim obredima. U duhovni život su ušli samo oni koje Sveti Duh često pokreće i koje Sveti Duh prosvećuje i prosvetljuje. Dok se čovek moli, njegova narav se neprekidno menja. Što ga Duh Božji više pokreće, on postaje proaktivniji i poslušniji. Tako će i njegovo srce postepeno biti pročišćeno, a njegova narav će se postepeno promeniti. Takvo je dejstvo istinske molitve.

Spoznaj najnovije Božje delo i sledi Njegove stope

Vi sada treba da tragate da postanete narod Božji i treba da započnete ceo ulazak na pravi put. Biti narod Božji znači zakoračiti u Doba carstva. Danas zvanično ulazite u obuku carstva, a vaši budući životi više neće biti nemarni i aljkavi kao što su ranije bili; takvim načinom života se ne mogu postići standardi koje je postavio Bog. Ukoliko ne osećaš nikakvu hitnost, to je znak da nemaš želju da se poboljšaš, da je tvoje traganje zbrkano i nepovezano i da nisi u stanju da ispuniš Božju volju. Ulazak u obuku carstva predstavlja započinjanje života naroda Božjeg – jesi li spreman da prihvatiš takvu obuku? Jesi li voljan da osetiš hitnost? Jesi li voljan da živiš podvrgnut Božjoj disciplini? Jesi li voljan da živiš podvrgnut Božjoj grdnji? Kada Božje reči stignu do tebe i iskušaju te, kako ćeš postupiti? A šta ćeš učiniti kada budeš suočen sa svim mogućim činjenicama? U prošlosti nisi bio usredsređen na život; danas moraš da se usredsrediš na ulazak u život-stvarnost i da tragaš za promenama u svojoj život-naravi. To je ono što narod carstva mora da postigne. Svi oni koji pripadaju narodu Božjem moraju da poseduju život, moraju da prihvate obuku carstva i da tragaju za promenama u svojoj život-naravi. To je ono što Bog iziskuje od naroda carstva.

Božji zahtevi prema narodu carstva su sledeći:

1. Moraju prihvatiti Božje naloge. To znači da moraju da prihvate sve reči izgovorene u Božjem delu poslednjih dana.

2. Moraju da zakorače u obuku carstva.

3. Moraju tragati za tim da im Bog dodirne srca. Kada se tvoje srce sasvim okrene Bogu i kada uspostaviš normalan duhovni život, živećeš u kraljevstvu slobode, što znači da ćeš živeti pod brigom i zaštitom Božje ljubavi. Tek kada budeš živeo pod brigom i zaštitom Božjom, pripadaćeš Bogu.

4. Moraju biti zadobijeni od Boga.

5. Moraju kroz sebe ispoljiti Božju slavu na zemlji.

Ovih pet tačaka su Moji nalozi upućeni vama. Moje su reči upućene narodu Božjem i, ako nisi voljan da prihvatiš ove naloge, Ja te neću primoravati – ali ako ih zaista prihvatiš, bićeš u stanju da izvršavaš volju Božju. Danas počinjete da prihvatate Božje pozive, da tragate da postanete narod carstva i da dostignete standarde potrebne da budete narod carstva. To je prvi korak ulaska. Ako želiš da u potpunosti ispuniš Božju volju, moraš prihvatiti ovih pet naloga, a ako si u stanju da im se odazoveš, bićeš po Božjem srcu i Bog će te, sasvim sigurno, odlično iskoristiti. Danas je ulazak u obuku carstva najbitniji. Ulazak u obuku carstva podrazumeva duhovni život. Ranije se nije govorilo o duhovnom životu, ali danas, kada započinješ svoj ulazak u obuku carstva, ti zvanično ulaziš u duhovni život.

Kojoj vrsti života pripada duhovni život? Duhovni život je onaj u kojem je tvoje srce sasvim okrenuto Bogu i u stanju je da bude svesno Božje ljubavi. To je život koji živiš u Božjim rečima i ništa drugo ti ne zaokuplja srce, a ti si u stanju da dokučiš današnju volju Božju i vođen si današnjom svetlošću Svetoga Duha kako bi ispunio svoju dužnost. Takav život koji se odvija između čoveka i Boga jeste duhovni život. Ako nisi u stanju da slediš današnju svetlost, to znači da se stvorio jaz u tvom odnosu sa Bogom – možda se odnos čak i prekinuo – i ti nemaš normalan duhovni život. Normalan odnos sa Bogom gradi se na temelju prihvatanja današnjih reči Božjih. Da li imaš normalan duhovni život? Da li imaš normalan odnos sa Bogom? Da li si ti neko ko sledi delo Svetog Duha? Ako si u stanju da slediš svetlost Svetog Duha danas, ako možeš da dokučiš Božju volju u Njegovim rečima i da zakoračiš u te reči, onda si ti neko ko sledi tok Svetog Duha. Ako ne slediš tok Svetog Duha, onda si nesumnjivo neko ko ne traga za istinom. Sveti Duh nema priliku da deluje u onima koji nemaju volju da se poboljšaju, a posledica toga je da takvi ljudi nikada nisu u stanju da skupe snagu i uvek su pasivni. Da li ti danas slediš tok Svetog Duha? Da li se nalaziš unutar toka Svetog Duha? Jesi li si se otarasio pasivnog stanja? Svi koji veruju u reči Božje, kojima je delo Božje temelj i koji slede svetlost Svetog Duha danas – svi se oni nalaze unutar toka Svetog Duha. Ukoliko veruješ da su Božje reči nesumnjivo istinite i ispravne, i ako veruješ rečima Božjim bez obzira na to šta On kaže, tada si ti neko ko traga za ulaskom u delo Božje i na taj način ispunjavaš Božju volju.

Da bi zakoračio u tok Svetog Duha moraš imati normalan odnos sa Bogom i moraš se prvo otarasiti svog pasivnog stanja. Neki ljudi se uvek povode za gomilom i njihova srca tada odlutaju daleko od Boga; takvi ljudi nemaju želju da se poboljšaju, a standardi za kojima tragaju su isuviše niski. Božja volja je samo traganje da se voli Bog i da se bude zadobijen od Boga. Ima ljudi koji koriste samo svoju savest da uzvrate Božju ljubav, ali to ne može zadovoljiti Božju volju; što su viši standardi za kojima tragaš, to ćeš više biti u skladu sa Božjom voljom. Za nekoga ko je normalan i ko traga da voli Boga kao vi, ulazak u carstvo da biste postali jedan od Božjih naroda je vaša prava budućnost i život od vrhunske vrednosti i značaja; niko nije blaženiji od vas. Zašto vam ovo govorim? Zato

što oni koji ne veruju u Boga žive za telo i žive za Sotonu, ali vi danas živite za Boga i živite da biste izvršavali volju Božju. Zato kažem da su vaši životi od najvećeg značaja. Samo ova grupa ljudi koju je Bog izabrao može da živi život od najvećeg značaja; niko drugi na zemlji nije u stanju da živi život od takve vrednosti i smisla. Zato što vas je Bog izabrao i izdigao, a i zbog Božje ljubavi prema vama, vi ste dokučili istiniti život i znate kako da živite život koji je od najveće vrednosti. To nije zato što je vaša potraga dobra, već zbog blagodati Božje; Bog je taj koji je otvorio oči vašeg duha, a Duh Božji je taj koji vam je dodirnuo srce, darujući vam sreću da stanete pred Njega. Da vas Duh Božji nije prosvetio, ne biste mogli da vidite ono što je divno kod Boga, niti biste mogli da volite Boga. Upravo zato što je Duh Božji dodirnuo srca ljudi, njihova srca su se okrenula Bogu. Ponekad, dok uživate u Božjim rečima, vaš duh bude dirnut i tada osećate da ne možete da ne volite Boga, da posedujete veliku snagu i da nema toga što ne biste mogli da ostavite po strani. Ako se tako osećaš, onda te je dodirnuo Duh Božji i tvoje srce se sasvim okrenulo Bogu; i moliće Mu se i reći: „O, Bože! Uistinu si nas predodredio i odabrao. Tvoja me slava ispunjava ponosom i divan je osećaj biti pripadnik Tvog naroda. Ja ću iskoristiti sve i dati sve da izvršim Tvoju volju, a sve moje godine i ceo moj život ispunjen trudom biće posvećeni Tebi.“ Kada se ovako moliš, u tvojem srcu će biti beskrajna ljubav i istinska poslušnost prema Bogu. Da li si ikada imao takvo iskustvo? Ako Božji Duh često dodiruje ljude, tada su oni posebno voljni da se posvete Bogu u svojim molitvama: „O, Bože! Želim da ugledam Tvoj dan slave, i želim da živim za Tebe – ništa nije vrednije ili smislenije nego da živim za Tebe, i nemam ni najmanju želju da živim za Sotonu i za telo. Ti me izdižeš tako što mi omogućavaš da danas živim za tebe.“ Kada se tako pomoliš, osetićeš da je tvoj jedini izbor da daš svoje srce Bogu, da moraš da zadobiješ Boga i da bi ti bilo užasno da umreš, a da nisi zadobio Boga dok si bio živ. Kada izgovoriš takvu molitvu, u tebi će se javiti neiscrpna snaga za koju nećeš znati odakle potiče; u tvom srcu će postojati neograničena moć, a ti ćeš steći osećaj da je Bog divan i da je vredan ljubavi. To je trenutak kada će vas Bog dodirnuti. Sve one koji su imali takvo iskustvo Bog je dodirnuo. Onima koje Bog često dodiruje dešavaju se promene u životu, u stanju su da odlučuju u svoje ime i voljni su da u potpunosti zadobiju Boga; njihovo bogoljubivo srce je relativno snažno i njihovo srce je sasvim okrenuto Bogu. Oni ne mare za porodicu, za svet, za upletenosti, niti za svoju budućnost, i spremni su da Bogu posvete sav svoj život i trud. Svi oni koje je Duh Božji dodirnuo jesu ljudi koji tragaju za istinom i koji imaju nadu da će biti usavršeni od Boga.

Da li si svoje srce okrenuo ka Bogu? Da li je Duh Božji dodirnuo tvoje srce? Ako nikada nisi imao takvo iskustvo i ako se nikada nisi na takav način molio, to je znak da u tvojem srcu nema mesta za Boga. Svi oni koje vodi Duh Božji i oni koje je dodirnuo Duh Božji poseduju delo Božje, što je znak da su se Božje reči i Božja ljubav ukorenile u njima. Neki ljudi kažu: „Ja u svojim molitvama nisam tako predan kao ti, niti sam toliko dirnut od Boga; ponekad – kada meditiram i molim se – osećam da je Bog divan i da je Bog dodirnuo moje srce.“ Ništa nije važnije od čovekovog srca. Kada se tvoje srce

okrene Bogu, čitavo tvoje biće će se okrenuti Bogu i tada će Duh Božji dodirnuti tvoje srce. Većina vas je doživela takvo iskustvo – razlika je samo u dubini vaših iskustava. Neki ljudi kažu: „Moje molitve nisu bogate rečima, ja samo slušam druge u zajedništvu i snaga počinje da raste u meni.“ Ovo je znak da te je Bog dodirnuo iznutra. Zajedništvo drugih nadahnjuje ljude koje je Bog dodirnuo iznutra; ukoliko nečije srce nimalo nije dirnuto inspirativnim rečima, to je dokaz da delo Svetog Duha nije u njima. U njima nema čežnje, što dokazuje da nema ni odlučnosti, te stoga u njima nema ni dela Svetog Duha. Ukoliko je Bog nekoga dodirnuo, ta osoba će reagovati kada čuje reči Božje; ako je Bog nije dodirnuo, onda se ona nije povezala sa rečima Božjim, nema nikakav odnos prema njima i nije sposobna da bude prosvećena. Oni koji su čuli reči Božje i nisu reagovali jesu ljudi koje Bog nije dodirnuo – oni su ljudi u kojima nema dela Svetog Duha. Svi oni koji su u stanju da prihvate novu svetlost dodirnuti su i poseduju delo Svetog Duha.

Oceni sam sebe:

1. Da li se nalaziš usred sadašnjeg dela Svetog Duha?
2. Da li se tvoje srce okrenulo Bogu? Da li te je Bog dodirnuo?
3. Da li su se Božje reči ukorenile u tebi?
4. Da li je tvoja praksa izgrađena na temelju Božjih zahteva?
5. Da li je tvoj život vođen sadašnjom svetlošću Svetog Duha?
6. Da li tvojim srcem vladaju stare predstave ili njime vladaju današnje reči Božje?

Kakva se reakcija u vama javlja kada čujete ove reči? Pošto si toliko dugo vernik, da li su Božje reči tvoj život? Da li je došlo do promene u tvojoj pređašnjoj, iskvarenoj naravi? Da li ti, shodno današnjim rečima Božjim, znaš šta znači imati život, a šta znači nemati ga? Da li vam je to jasno? Dok sledite Boga, od prvenstvene je važnosti da sve treba da bude u skladu sa današnjim rečima Božjim: bilo da tragaš za život-ulaskom ili za ispunjenjem Božje volje, sve treba da se zasniva na današnjim rečima Božjim. Ako ono što deliš u zajedništvu i ono za čim tragaš nije zasnovano na današnjim rečima Božjim, onda su ti reči Božje strane i potpuno si lišen dela Svetog Duha. Ono što Bog želi jesu ljudi koji idu Njegovim stopama. Bez obzira na to koliko je divno i čisto ono što si ranije razumeo, Bog to ne želi, a ako nisi sposoban da takve stvari ostaviš po strani, one će biti ogromna prepreka tvom ulasku u budućnost. Blagosloveni su svi oni koji su u stanju da slede sadašnju svetlost Svetog Duha. Narod prošlih vremena takođe je išao stopama Božjim, ali nije mogao da ih sledi do današnjih dana; to je blagoslov naroda poslednjih dana. Oni koji mogu da slede sadašnje delo Svetog Duha i u stanju su da slede Božje stope tako što će slediti Boga gde god ih On povede – takve ljude Bog blagoslovi. Oni koji ne slede sadašnje delo Svetog Duha nisu zakoračili u delo Božjih reči i, bez obzira koliko se trudili, koliko patili, ili koliko vremena utrošili, Bogu to ništa ne znači i On ih neće hvaliti. Danas se svi oni koji slede sadašnje reči Božje nalaze unutar toka Svetog Duha; oni kojima su reči Božje danas strane nalaze se izvan toka Svetog Duha i takve ljude Bog ne hvali. Služba koja nema veze sa sadašnjim izjavama Svetog Duha jeste služba koja potiče od tela i od predstava, i ona nikako ne može da bude u

skladu sa Božjom voljom. Ukoliko ljudi žive okruženi verskim predstavama, oni nisu u stanju da učine bilo šta što odgovara Božjoj volji i mada služe Bogu, oni su u svojoj službi obuzeti maštarijama i predstavama, te su potpuno nesposobni da služe shodno volji Božjoj. Oni koji nisu u stanju da slede delo Svetog Duha ne shvataju volju Božju, a oni koji ne shvataju volju Božju ne mogu služiti Bogu. Bog želi službu koja je po volji Njegovom srcu; On ne želi službu zasnovanu na predstavama i na telesnom. Ukoliko ljudi nisu sposobni da slede korake dela Svetog Duha, onda žive usred svojih predstava. Služba takvih ljudi prekida i ometa, a takva služba je u suprotnosti sa Bogom. Stoga oni koji nisu u stanju da slede Božje stope nisu sposobni da služe Bogu; oni koji nisu u stanju da slede Božje stope najverovatnije se suprotstavljaju Bogu i nisu sposobni da budu u skladu s Bogom. „Slediti delo Svetog Duha“ znači razumeti današnju volju Božju, biti u stanju da se deluje shodno sadašnjim Božjim zahtevima, biti u stanju da se sluša i sledi Bog današnjice i ulaziti shodno najnovijim Božjim izjavama. Samo takav može biti neko ko sledi delo Svetog Duha i nalazi se unutar toka Svetog Duha. Takvi ljudi ne samo da su sposobni da prime Božju hvalu i da vide Boga, nego mogu i da spoznaju Božju narav iz najnovijeg dela Božjeg i mogu da spoznaju čovekove predstave i neposlušnost, kao i čovekovu prirodu i suštinu, iz Njegovog najnovijeg dela; štaviše, oni su u stanju da tokom svoje službe postepeno menjaju sopstvenu narav. Samo takvi ljudi su u stanju da zadobiju Boga, i oni su zasigurno pronašli istiniti put. Oni koji su izgnani delom Svetog Duha jesu ljudi koji nisu sposobni da slede najnovije delo Božje, i oni koji se bune protiv najnovijeg dela Božjeg. Razlog zašto se takvi ljudi otvoreno suprotstavljaju Bogu jeste to što je Bog obavio novo delo i što se slika Boga ne podudara sa onom iz njihovih predstava – kao rezultat toga, oni se otvoreno suprotstavljaju Bogu i sude Bogu, zbog čega ih Bog prezire i odbacuje. Nije lako posedovati znanje o najnovijem delu Božjem, ali ako ljudi imaju um koji je poslušan delu Božjem i koji traži delo Božje, onda će imati priliku da vide Boga i imaće priliku da zadobiju najnovije vođstvo Svetog Duha. Oni koji se namerno protive delu Božjem ne mogu primiti prosvećenje Svetog Duha i Božje vođstvo. Prema tome, mogu li ljudi da prime najnovije delo Božje ili ne, zavisi od blagodati Božje, zavisi od njihove potrage i zavisi od njihovih namera.

Svi oni koji su u stanju da se pokore sadašnjim rečima Svetoga Duha jesu blagosloveni. Nije bitno kakvi su nekada bili, ili kako je Sveti Duh nekada delovao u njima – najblagosloveniji su oni koji su zadobili najnovije delo Božje, dok oni koji nisu u stanju da slede najnovije delo danas bivaju izgnani. Bog želi one koji su u stanju da prihvate novu svetlost i On želi one koji prihvataju i poznaju Njegovo najnovije delo. Zašto se kaže da moraš biti čedna devica? Čedna devica je u stanju da traži delo Svetog Duha i da razume nove stvari, i štaviše, u stanju je da ostavi po strani stare predstave i povinuje se današnjem delu Božjem. Ovu grupu ljudi koja prihvata najnovije današnje delo Bog je odavno predodredio i oni su najblagosloveniji od svih ljudi. Vi neposredno čujete glas Božji i vidite pojavu Božju, te zato ni na nebu ni na zemlji nema, niti je ikada bilo, nekoga ko je blagosloveniji od vas, od vaše grupe. Svemu tome uzrok su Božje delo, Božje

predodređenje i odabir, i Božje blagodati; da Bog nije izgovarao i izjavljivao Svoje reči, da li bi vaše stanje bilo ovakvo kakvo je danas? Stoga, neka sva slava i hvala idu Bogu, jer sve je ovo stoga što te Bog izdiže. Imajući sve ovo u vidu, možeš li i dalje da budeš pasivan? Da li ti još uvek nedostaje snage da se izdigneš?

To što si u stanju da prihvatiš sud, grdnju, udarce i oplemenjivanje putem Božjih reči, a povrh toga i da prihvatiš Božje naloge, Bog je pre mnogo vremena predodredio, stoga se ne smeš osećati previše pogođenim kada si izložen grdnji. Niko vam ne može oduzeti delo koje je obavljeno u vama, niti blagoslove koji su vam darovani i niko ne može oduzeti sve što vam je dato. Religiozni ljudi ne mogu da se porede sa vama. Vi niste veliki poznavaoci Biblije, niti ste vični teoriji vere, ali zato što je Bog obavljao delo u vama vi ste dobili više nego iko ikada – tako da je to vaš najveći blagoslov. Zbog toga morate još više biti posvećeni Bogu i još više Mu biti odani. Pošto te Bog uzdiže, moraš još više da se trudiš i da pripremiš svoj rast kako bi mogao da prihvatiš Božje naloge. Moraš čvrsto stajati na mestu koje ti je Bog dao, da tražiš da postaneš deo naroda Božjeg, prihvatiti obuku carstva, biti zadobijen od Boga i na kraju postati veličanstveno svedočanstvo o Bogu. Imaš li ovakvu rešenost? Ako si tako čvrsto rešen, onda možeš biti siguran da će te Bog zadobiti i da ćeš postati veličanstveno svedočanstvo o Bogu. Treba da shvatiš da je osnovni nalog da budeš zadobijen od Boga i da postaneš veličanstveno svedočanstvo o Bogu. To je Božja volja.

Današnje reči Duha Svetoga čine dinamiku Njegovog dela, a delo Svetog Duha tokom ovog perioda usmereno je ka neprekidnom prosvećivanju čoveka. A u čemu se tačno sastoji to usmerenje u današnjem delu Svetog Duha? Sastoji se u tome da se narod povede u sadašnje delo Božje i u normalan duhovni život. Postoji nekoliko koraka za ulazak u normalan duhovni život:

1. Prvo, moraš da izliješ svoje srce u reči Božje. Ne smeš tragati za Božjim rečima u prošlosti, niti ih proučavati i porediti sa današnjim rečima. Umesto toga, moraš u potpunosti da izliješ svoje srce u sadašnje Božje reči. Ako postoje ljudi koji još uvek žele da čitaju reči Božje, duhovne knjige ili druge priče o propovedanju iz prošlosti, i koji ne slede današnje reči Svetog Duha, onda su oni najbezumniji ljudi; Bog prezire takve ljude. Ukoliko si spreman da prihvatiš svetlost Svetoga Duha danas, onda izlij u potpunosti svoje srce u sadašnje izjave Božje. To je prvo što moraš da postigneš.

2. Tvoje molitve moraju biti zasnovane na rečima koje Bog izgovara danas, moraš ući u reči Božje i razgovarati s Bogom i donositi svoje odluke pred Bogom, utvrđujući za kojim standardima želiš da tragaš.

3. Moraš da tragaš za dubokim ulaskom u istinu na osnovu sadašnjeg dela Svetog Duha. Nemoj se držati zastarelih izjava i teorija iz prošlosti.

4. Moraš tražiti da te dodirne Sveti Duh, i da zakoračiš u reči Božje.

5. Moraš tragati za ulaskom na put kojim danas hodi Sveti Duh.

A kako treba da tražiš da te Sveti Duh dodirne? Ključno je živeti u sadašnjim Božjim rečima i moliti se na osnovu Božjih zahteva. Kada se moliš na taj način, Sveti Duh će te

sigurno dodirnuti. Ako se tvoje traženje ne zasniva na rečima koje Bog danas izgovara, onda je ono jalovo. Treba da se moliš i da kažeš: „O, Bože! Suprotstavljam Ti se i dugujem Ti mnogo; vrlo sam neposlušan i nikada nisam u stanju da Ti udovoljim. O, Bože, želim da me spasiš, želim da Ti služim do samog kraja, želim da umrem za Tebe. Ti mi sudiš i grdiš me, a ja se ne žalim; ja Ti se suprotstavljam i zaslužujem da umrem, da bi u mojoj smrti svi ljudi videli Tvoju pravednu narav.“ Kada se u svom srcu ovako moliš, Bog će te čuti i povesti; ako tvoje molitve nemaju za osnovu današnje reči Svetoga Duha, onda nema mogućnosti da te Sveti Duh dotakne. Ako se moliš po Božjoj volji i u skladu sa onim što Bog želi danas da učini, reći ćeš: „O, Bože! Želim da prihvatim Tvoje naloge i da budem veran Tvojim nalozima, i spreman sam da posvetim ceo svoj život Tvojoj slavi, tako da sve što radim može dostići standarde naroda Božjeg. Molim Te, dodirni moje srce. Želim da me Tvoj Duh uvek prosvećuje, da učini da sve što radim bude na Sotoninu sramotu i da me na kraju zadobiješ.“ Ako se moliš na ovaj način, na način koji je usredsređen na volju Božju, tada će Sveti Duh neminovno delovati u tebi. Nije bitno koliko reči ima u tvojim molitvama – ključno je da li si dokučio volju Božju ili nisi. Možda ste svi imali sledeće iskustvo: ponekad, dok se zajedno molite, dinamika dela Svetog Duha dostiže svoj vrhunac, i tada se svima poveća snaga. Neki ljudi gorko plaču i rone suze dok se mole, savladani kajanjem pred Bogom, a neki pokazuju svoju odlučnost i zavetuju se. To je dejstvo koje treba da bude postignuto delom Svetog Duha. Danas je od presudne važnosti da svi ljudi u potpunosti izliju svoje srce u reči Božje. Ne usredsređuj se na reči koje su ranije izrečene; ako se i dalje držiš onoga što je nekada bilo, Sveti Duh neće delovati u tebi. Da li vidiš koliko je to bitno?

Da li poznajete put kojim danas hoda Sveti Duh? Nekoliko gore navedenih tačaka jesu ono što Sveti Duh treba da postigne danas i u budućnosti; one su put kojim je Sveti Duh krenuo i ulazak za kojim čovek treba da traga. U svom život-ulasku, najmanje što možete da učinite je da izlijete svoje srce u reči Božje, i da budete u stanju da prihvatite sud i grdnju Božjih reči; vaše srce mora žudeti za Bogom, vi morate tragati za dubokim ulaskom u istinu i za ciljevima koje Bog zahteva. Ta snaga koju poseduješ je dokaz da te je Bog dodirnuo i da je tvoje srce počelo da se okreće ka Bogu.

Prvi korak život-ulaska je potpuno izlivanje srca u Božje reči, a drugi korak je prihvatanje dodira Svetog Duha. Koje dejstvo treba da se postigne prihvatanjem dodira Svetog Duha? Ono se sastoji u tome da se žudi za dubljom istinom, da se ona traži i istražuje i da se bude u stanju da se sarađuje sa Bogom na pozitivan način. Danas sarađujete s Bogom, što znači da postoji cilj vaše potrage, vaših molitvi i vaše razmene Božjih reči, i vi izvršavate svoju dužnost shodno Božjim zahtevima – samo je to saradnja s Bogom. Ako govoriš samo o tome kako puštaš Boga da deluje, a pritom ne preduzimaš nikakvu aktivnost, ni molitvu, ni potragu, može li se to onda nazvati saradnjom? Ako u tebi nema ni traga saradnje i lišen si obuke za ulazak koja ima svoj cilj, onda ne sarađuješ. Neki kažu: „Sve zavisi od Božjeg predodređenja, Sâm Bog čini sve; ako Bog to nije učinio, kako će onda čovek?“ Božje delo je normalno, nimalo nije natprirodno i

samo putem tvog aktivnog traženja Sveti Duh deluje, jer Bog ne prisiljava čoveka – ti moraš dati priliku Bogu da deluje, a ako ti ne tragaš niti ulaziš i ako nema ni najmanje čežnje u tvom srcu, onda Bog nema priliku da deluje. Kojim putem možeš da tražiš da te Bog dodirne? Kroz molitvu i približavanje Bogu. Ali upamti da je najvažnije da to mora biti na osnovu reči koje Bog izgovara. Kada si često dodirnut od Boga, ti više nisi rob tela: muž, žena, deca i novac – ništa od toga ne može da te okuje, a ti želiš samo da tragaš za istinom i da živiš pred Bogom. U tom trenutku, bićeš neko ko živi u kraljevstvu slobode.

Ljudi čije su se naravi promenile jesu oni koji su ušli u stvarnost Božjih reči

Prvi korak na putu Svetoga Duha u čoveku jeste da, pre svega, ljudsko srce odvuče od ljudi, događaja i stvari u pravcu reči Božjih, navodeći ljudsko srce da veruje da su Božje reči neupitne i potpuno istinite. Ako veruješ u Boga, moraš verovati u Njegove reči; ako si, posle mnogo godina vere u Boga, i dalje nesvestan puta kojim je krenuo Sveti Duh, da li si ti zaista vernik? Da biste postigli normalan ljudski život – normalan ljudski život koji ima normalan odnos sa Bogom – prvo morate poverovati u Njegove reči. Ako nisi postigao prvi korak u delu Svetoga Duha u ljudima, onda nemaš temelj. Ako su izvan tebe i ona najmanje važna načela, kako ćeš ići putem pred sobom? Zakoračiti na pravi put kojim Bog usavršava čoveka znači stupiti na pravi put sadašnjeg dela Svetoga Duha; znači stupiti na put kojim ide Sveti Duh. Upravo sada, put kojim ide Sveti Duh jesu sadašnje reči Božje. Budući da je tako, ako ljudi žele da stupe na put Svetoga Duha, moraju da poslušaju, i da jedu i piju, sadašnje reči ovaploćenog Boga. Delo koje On obavlja jeste delo reči; sve započinje od Njegovih reči i sve se gradi na Njegovim rečima, na Njegovim sadašnjim rečima. Bilo da je u pitanju sigurnost u ovaploćenog Boga ili spoznaja ovaploćenog Boga, oba zahtevaju da se u Njegove reči uloži više truda. U suprotnom, ljudi ne mogu ništa postići i ostaće bez ičega. Samo kroz izgradnju na temelju jedenja i pijenja Božjih reči, a time kroz Njegovu spoznaju i udovoljenje Njemu, ljudi mogu postepeno da izgrade normalan odnos sa Bogom. Za ljude nema bolje saradnje sa Bogom nego da jedu i piju Njegove reči i da ih sprovode u delo. Oni se takvom primenom najbolje osposobe da budu postojani u svom svedočenju o Božjem narodu. Kada ljudi razumeju suštinu sadašnjih Božjih reči i kad su u stanju da je poslušaju, oni žive na putu kojim ih vodi Sveti Duh i stupili su na pravi put na kome Bog usavršava čoveka. Ljudi su ranije mogli da zadobiju Božje delo naprosto tražeći Božju blagodat ili tražeći mir i radost, međutim, sada su stvari drugačije. Bez reči ovaploćenog Boga, bez stvarnosti Njegovih reči, ljudi ne mogu da zadobiju Božje odobravanje i svi će od Boga biti izgnani. Da bi postigli normalan duhovni život, ljudi ponajpre treba da jedu i piju Božje reči i sprovode ih u delo, a zatim da, na temelju ovoga, uspostave normalan

odnos sa Bogom. Kako ti sarađuješ? Kako si ti postojan u svedočenju o Božjem narodu? Kako gradiš normalan odnos sa Bogom?

Kako da ustanoviš da li u svom svakodnevnom životu imaš normalan odnos sa Bogom:

1. Da li veruješ u Božje sopstveno svedočanstvo?
2. Da li u svom srcu veruješ da su Božje reči istinite i nepogrešive?
3. Jesi li neko ko Njegove reči sprovodi u delo?
4. Da li si veran Njegovom nalogu? Šta činiš da bi bio veran Njegovom pozivu?
5. Da li sve što činiš služi tome da udovoljiš Bogu i budeš Mu veran?

Pomoću prethodno navedenih stavki možeš da proceniš da li u sadašnjoj fazi imaš normalan odnos sa Bogom.

Ako si u stanju da prihvatiš Božji nalog, da prihvatiš Njegovo obećanje i da slediš put Svetoga Duha, onda slediš Božju volju. U tebi samom, da li ti je jasan put Svetoga Duha? Da li ovoga časa postupaš u skladu sa putem Svetoga Duha? Da li se tvoje srce približava Bogu? Želiš li da ideš u korak sa najnovijom svetlošću Svetoga Duha? Želiš li da budeš zadobijen od strane Boga? Želiš li da postaneš ispoljavanje Božje slave na zemlji? Imaš li rešenost da postigneš ono što Bog zahteva od tebe? Ako, kada se izgovaraju reči Božje, u tebi postoji rešenost da sarađuješ i rešenost da udovoljiš Bogu – ako je to tvoj mentalitet – to znači da su Božje reči u tvom srcu urodile plodom. Ako ti nedostaje takva rešenost, ako nemaš ciljeve za kojima tragaš, to znači da Bog tvoje srce nije pokrenuo.

Jednom kada ljudi formalno uđu u obuku carstva, zahtevi koje Bog postavlja pred njih podižu se na viši nivo. U kom se pogledu mogu uočiti ovi veći zahtevi? Ranije se govorilo da ljudi nemaju život. Oni danas traže život, traže da postanu Božji narod, da budu zadobijeni od strane Boga, da budu usavršeni od strane Boga. Zar ovo nije viši nivo? Zahtevi koje Bog postavlja pred ljude zapravo su jednostavniji nego što su bili. Od ljudi se ne zahteva da budu služitelji, niti da umru – od njih se samo zahteva da postanu narod Božji. Zar to nije jednostavnije? Sve što treba da učiniš jeste da svoje srce prineseš Bogu i pokoriš se Njegovom vođstvu, i sve će se ostvariti. Zašto misliš da je ovo tako teško? Život-ulazak o kome se danas govori jasniji je nego ranije. Ljudi su u prošlosti bili zbunjeni i nisu znali šta je istina-stvarnost. U stvari, svi koji reaguju kada začuju reči Božje, koji su prosvećeni i prosvetljeni Svetim Duhom i koji pred Bogom primaju Njegovo usavršenje i menja im se narav – svi takvi ljudi imaju život. Bog želi živa bića, a ne mrtve stvari; ako si mrtav, ti nemaš život i Bog ti neće govoriti, a još manje će te uzdići kao jednog od pripadnika Svog naroda. Pošto ste od Boga uzdignuti i od Njega ste dobili tako veliki blagoslov, to pokazuje da ste svi vi ljudi sa životom, a ljudi sa životom potiču od Boga.

U potrazi za promenom nečije životne dispozicije, put primene je jednostavan. Ako si, u svom praktičnom iskustvu, u stanju da slediš sadašnje reči Svetoga Duha i da doživiš Božje delo, onda je tvoja narav sposobna da se promeni. Ako slediš sve ono što

Sveti Duh kaže i tražiš sve ono što Sveti Duh kaže, onda si neko ko je Njemu poslušan i doći će do promene u tvojoj naravi. Ljudske naravi se menjaju uz sadašnje reči Svetoga Duha; ako se uvek čvrsto držiš svojih starih iskustava i pravila iz prošlosti, onda se tvoja narav ne može promeniti. Ako današnje reči Svetoga Duha traže da svi ljudi zakorače u život normalne ljudskosti, a ti ostaješ usredsređen na spoljašnje stvari, zbunjen si u pogledu stvarnosti i ne shvataš je ozbiljno, onda si neko ko nije uspeo da ide u korak sa delom Svetoga Duha, neko ko nije stupio na put vođstva Svetoga Duha. Može li se tvoja narav promeniti ili ne može, zavisi od toga da li ideš u korak sa sadašnjim rečima Svetoga Duha i da li imaš istinsko znanje. Ovo se razlikuje od vašeg pređašnjeg shvatanja. Promena u tvojoj naravi kakvom si je ranije razumeo bila je u tome da si ti, koji olako osuđuješ, kroz Božju disciplinu prestao da nepromišljeno govoriš; međutim, to je samo jedan aspekt promene. Trenutno je od presudnog značaja slediti vođstvo Svetoga Duha: sledite sve ono što Bog kaže i budite poslušni svemu što On kaže. Ljudi ne mogu da promene svoju sopstvenu narav; moraju da budu podvrgnuti sudu i grdnji, i patnji i oplemenjivanju, od Božjih reči, ili tome da se Njegove reči sa njima obračunavaju, dovode ih u red i orezuju ih. Jedino tada mogu postići poslušnost i vernost Bogu, prestajući da prema Njemu budu površni. Ljudska narav se menja kroz oplemenjivanje Božjim rečima. Jedino kroz izloženost, sud, disciplinu i obračunavanje Njegovim rečima oni se više neće usuđivati da postupaju ishitreno, već će umesto toga postati smireni i staloženi. Najvažnije od svega jeste to da budu u stanju da se pokore sadašnjim Božjim rečima i Njegovom delu, čak i ako to nije u skladu sa ljudskim predstavama, da budu u stanju da te predstave ostave po strani i voljno se pokore. U prošlosti, razgovor o promenama u naravi uglavnom se odnosio na to da je neko u stanju da se odrekne sebe, da telu dopusti da pati, da telo disciplinuje i reši se telesnih želja – što je jedna vrsta promene u naravi. Danas svi znaju da je pravi izraz promene naravi u poslušnosti sadašnjim rečima Božjim i u istinskoj spoznaji Njegovog novog dela. Na ovaj način se može izbrisati prethodno ljudsko shvatanje Boga, koje je bilo obojeno njihovim sopstvenim predstavama, a ljudi mogu steći istinsko znanje o Bogu i poslušnost Bogu – jedino je ovo istinski izraz promene u naravi.

Ljudska potraga za život-ulaskom zasniva se na rečima Božjim. Ranije se govorilo da se sve postiže zbog Njegovih reči, međutim, niko nije video ovu činjenicu. Ako uđeš u proživljavanje sadašnjeg koraka, sve će ti biti jasno i gradićeš dobru osnovu za buduće kušnje. Šta god da Bog kaže, usredsredi se samo na ulazak u Njegove reči. Kada Bog kaže da će početi da grdi ljude, prihvati Njegovu grdnju. Kada Bog od ljudi traži da umru, prihvati tu kušnju. Ako uvek živiš u Njegovim najnovijim izjavama, Božje reči će te na kraju usavršiti. Što više ulaziš u Božje reči, brže ćeš biti usavršen. Zašto, iz razgovora u razgovor, od vas tražim da spoznate Božje reči i u njih uđete? Samo kada tragaš za Božjim rečima i doživljavaš ih, i kada uđeš u stvarnost Njegovih reči, Sveti Duh ima priliku da deluje u tebi. Prema tome, svi vi ste učesnici u svakom metodu kojim Bog deluje i, bez obzira na stepen vašeg stradanja, svi ćete na kraju dobiti „suvenir“. Da biste

postigli svoje konačno usavršenje, morate ući u sve Božje reči. Usavršavanje ljudi od Svetoga Duha nije jednostrano; On zahteva da ljudi sarađuju, Njemu je potrebno da sa Njim svi svesno sarađuju. Šta god da Bog kaže, usredsredite se samo na ulazak u Njegove reči – to će vam biti korisnije za život. Sve je zarad postizanja promene u vašoj naravi. Kada uđeš u Božje reči, On će pokrenuti tvoje srce i bićeš u stanju da spoznaš sve što Bog želi da postigne u ovom koraku Svoga dela, i imaćeš rešenost da to postigneš. Tokom vremena grdnje, bilo je onih koji su verovali da je to metod rada, a nisu verovali u Božje reči. Posledično, oni nisu prošli oplemenjivanje, pa su iz vremena grdnje izašli, a da ništa nisu stekli, niti su razumeli. Bilo je nekih koji su zaista, bez i najmanje sumnje, ušli u ove reči, koji su govorili da su reči Božje nepogrešiva istina i da ljudski rod treba da dobije grdnju. Neko vreme su se mučili sa tim, otpuštajući svoju budućnost i svoju sudbinu, a kada su se pojavili, njihove su se naravi donekle promenile i zadobili su dublje razumevanje Boga. Svi oni koji su izašli iz grdnje osetili su divotu Božju i shvatili su da ovaj korak dela otelotvoruje veliku ljubav Božju koja se na njih spušta, da je to osvajanje i spasenje Božje ljubavi. Takođe su rekli da su Božje misli uvek dobre i da sve što Bog u čoveku čini dolazi iz ljubavi, a ne iz mržnje. Oni koji nisu verovali u Božje reči, koji se na Njegove reči nisu obazirali, nisu podvrgnuti oplemenjivanju tokom vremena grdnje i, shodno tome, Sveti Duh nije bio sa njima i nisu ništa zadobili. Za one koji su ušli u vreme grdnje, iako su prošli oplemenjivanje, Sveti Duh je u njima skriveno delovao, a njihova se životna dispozicija kao rezultat toga promenila. Neki su, po svemu sudeći, izgledali veoma pozitivno, po ceo dan ispunjeni dobrim raspoloženjem, ali nisu ušli u stanje oplemenjivanja Božjim rečima i stoga se uopšte nisu promenili, što je bila posledica neverovanja u Božje reči. Ako ne veruješ u Božje reči, tada Sveti Duh neće delovati u tebi. Bog se pojavljuje svima onima koji veruju u Njegove reči, a oni koji veruju u Njegove reči i prihvataju ih, moći će da zadobiju Njegovu ljubav!

Da biste ušli u stvarnost Božjih reči, trebalo bi da pronađete put primene i da znate kako da Božje reči sprovedete u delo. Samo tako će doći do promene u vašoj životnoj dispoziciji, samo tim putem možete biti usavršeni od Boga, i samo oni ljudi koje je Bog na ovaj način usavršio mogu da budu u skladu sa Njegovom voljom. Da biste primili novu svetlost, morate da živite unutar Njegovih reči. Uopšte ne vredi da vas Sveti Duh samo jednom pokrene – morate ići dublje. Za one koji su samo jedanput pokrenuti, njihov unutrašnji žar je probuđen i oni žele da traže, ali to ne može potrajati; Sveti Duh ih mora neprekidno pokretati. U prošlosti sam mnogo puta spomenuo Svoju nadu da Božji Duh može da pokrene duhove ljudi, kako bi oni mogli da tragaju za promenama u svojoj život-naravi, i da, dok traže da ih Bog pokrene, mogu da razumeju svoje nedostatke, i da u procesu doživljavanja Njegovih reči mogu da odbace nečistoće u sebi (samopravednost, nadmenost, predstave i drugo). Nemojte misliti da će biti dovoljan samo aktivan stav u primanju nove svetlosti – morate odbaciti i sve ono što je negativno. S jedne strane, treba da uđete sa pozitivnog gledišta, a s druge, treba da se rešite svega

što je nečisto sa negativnog gledišta. Sebe moraš stalno da proveravaš da bi ustanovio koje nečistoće u tebi i dalje postoje. Verske predstave ljudskog roda, namere, nade, samopravednost i nadmenost, sve su to nečiste stvari. Pogledaj u sebe i uporedi se sa svim Božjim rečima otkrivenja da bi video koje verske predstave poseduješ. Tek kada ih zaista prepoznaš, možeš da ih odbaciš. Neki kažu: „Sada je dovoljno samo slediti svetlost sadašnjeg dela Svetoga Duha. Nema potrebe zamarati se ičim drugim.“ A opet, kada se pojave tvoje verske predstave, kako ćeš ih se rešiti? Misliš li da je danas jednostavno slediti Božje reči? Ako si neko ko je predan religiji, u tvom srcu se iz tvojih verskih predstava i tradicionalnih teoloških teorija mogu pojaviti prekidi, a kada se te stvari pojave, one ometaju tvoje prihvatanje novih stvari. Sve su to stvarni problemi. Ako isključivo tragaš za sadašnjim rečima Svetoga Duha, ne možeš da ispuniš Božju volju. U isto vreme dok tragaš za sadašnjom svetlošću Svetoga Duha, trebalo bi da prepoznaš koje predstave i namere gajiš i kakvu ljudsku samopravednost poseduješ, a koja ponašanja nisu poslušna Bogu. A kada prepoznaš sve ove stvari, moraš ih odbaciti. To što odbacuješ svoje ranije postupke i ponašanja, sve je zarad toga da ti omogući da slediš reči koje Sveti Duh danas izgovara. Promena naravi postiže se kroz Božje reči, s jedne strane, dok sa druge, to zahteva saradnju ljudskog roda. Postoji Božje delo, a zatim i ljudska primena, i oba su neizostavna.

Kako na svom budućem putu službe možete da ispunite Božju volju? Suštinska stvar je tragati za život-ulaskom, tragati za promenom naravi i tragati za dubljim ulaskom u istinu – tim putem postižeš da budeš usavršen od Boga i da od Njega budeš zadobijen. Svi ste vi primaoci Božjeg naloga, ali kakvog to naloga? Ovo se odnosi na sledeći korak dela; sledeći korak dela biće veće delo koje se obavlja širom cele vaseljene, tako da danas treba da tragate za promenama u svojoj život-naravi, kako biste u budućnosti zaista postali dokaz da je Bog stekao slavu kroz Svoje delo, čineći vas uzorima za Svoje buduće delo. Današnja potraga u celosti služi postavljanju temelja za buduće delo, kako bi Bog mogao da vas upotrebi i kako biste mogli da svedočite za Njega. Ako ovo postaviš kao cilj svoje potrage, moći ćeš da zadobiješ prisustvo Svetoga Duha. Što viši cilj postaviš u svojoj potrazi, to ćeš više moći da budeš usavršen. Što više tragaš za istinom, to više deluje Sveti Duh. Što više energije uložiš u svoju potragu, više ćeš i zadobiti. Sveti Duh ljude usavršava shodno njihovom unutrašnjem stanju. Neki kažu da nisu voljni da ih Bog upotrebi ili da ih On usavrši, da samo žele da njihovo telo ostane bezbedno i da ne pretrpi nikakvu nesreću. Neki nisu voljni da zakorače u carstvo, ali jesu voljni da se spuste u bezdan. U tom slučaju, Bog će takođe ispuniti tvoju želju. Za čim god da tragaš, Bog će to ostvariti. Dakle, za čim trenutno tragaš? Da budeš usavršen? Služe li tvoji sadašnji postupci i ponašanja tome da te Bog usavrši i da od Njega budeš zadobijen? U svom svakodnevnom životu moraš se neprekidno odmeravati. Ako celo svoje srce uložiš u potragu za jednim ciljem, Bog će te zasigurno usavršiti. Takav je put Svetoga Duha. Put kojim Sveti Duh vodi ljude postiže se kroz njihovu potragu. Što je veća tvoja žeđ da budeš usavršen i zadobijen od Boga, to će više Sveti Duh delovati u

tebi. Što manje tražiš i što si negativniji i nazadniji, to više Svetom Duhu uskraćuješ mogućnosti da deluje; kako vreme bude prolazilo, Sveti Duh će te napustiti. Želiš li da te Bog usavrši? Želiš li da te Bog zadobije? Želiš li da te Bog upotrebi? Trebalo bi da tragate da učinite sve zarad toga da budete usavršeni, zadobijeni i upotrebljeni od Boga, tako da vaseljena i sve stvari mogu da vide Božja dela koja se ispoljavaju u vama. Vi ste gospodar svih stvari i, usred svega što postoji, dozvolićete Bogu da kroz vas uživa svedočanstvo i slavu – ovo je dokaz da ste vi najblagosloveniji od svih pokoljenja!

O smirivanju srca pred Bogom

Nijedan korak nije bitniji za pronicanje u Božje reči od umirivanja srca u Njegovom prisustvu. To je nauk kojem u ovom trenutku hitno treba da se posvete svi ljudi. Putevi ulaska u stanje smirenosti srca pred Bogom su sledeći:

1. Udalji svoje srce od spoljnih stvari. Budi u miru pred Bogom i moli Mu se sa nepodeljenom pažnjom.

2. Sa srcem koje je u miru pred Bogom, jedi i pij Božje reči i uživaj u njima.

3. Udubljuj se i sagledavaj Božju ljubav i u srcu duboko promišljaj Božje delo.

Najpre, počni sa stanovišta molitve. Moli se sa nepodeljenom pažnjom i u određeno vreme. Bez obzira na to koliko si u žurbi, koliko imaš obaveza ili šta te snalazi, redovno se moli svakog dana, jedi i pij Božje reči. Sve dok jedeš i piješ Božje reči, bez obzira na to kakvo ti je okruženje, veoma ćeš uživati u svom duhu i neće te remetiti ljudi, događaji, niti stvari koje te okružuju. Kada redovno sagledavaš Boga u svom srcu, ne smeta ti ono što se događa spolja. To znači posedovati rast. Počni molitvom: najplodonosnija je tiha molitva pred Bogom. Nakon toga, jedi i pij Božje reči, traži svetlost u Njegovim rečima tako što ćeš o njima duboko promišljati, nađi način da ih primeniš, spoznaj Božju svrhu u izgovaranju Njegovih reči i razumi ih bez odstupanja. U uobičajenim okolnostima, trebalo bi da ti je normalno da se u srcu približavaš Bogu, da sagledavaš Božju ljubav i promišljaš Božje reči, a da te ne remete spoljne stvari. Kada tvoje srce postigne određeni nivo mira, bićeš u stanju da ćutke razmišljaš, da u sebi sagledaš Božju ljubav i da Mu se istinski približiš, bez obzira na svoje okruženje, sve dok konačno ne doživiš trenutak u kojem ti u srcu naviru pohvale, a to je još bolje od molitve. Tada ćeš posedovati određeni rast. Ako si u stanju da postigneš gore opisana stanja, to će biti dokaz da ti je srce istinski u miru pred Bogom. Ovo je prva i osnovna lekcija. Tek kada ljudi nauče da budu u miru pred Bogom, Sveti Duh će moći da ih dotakne, da ih prosveti i prosvetli, i tek tada će moći da budu u istinskom zajedništvu sa Bogom, kao i da dokuče Božju volju i usmeravanje od strane Svetog Duha. Tada će stupiti na pravi put u svom duhovnom životu. Kada njihova obuka o životu pred Bogom dostigne određenu dubinu, i kada budu u stanju da se odreknu sebe, da sebe prezru i da žive u Božjim rečima, tada je njihovo srce istinski u miru pred Bogom. Moći prezreti, prokleti i napustiti sebe rezultat je koji se

postiže pomoću Božjeg dela i ljudi to ne mogu sami da izvedu. Prema tome, umirivanje srca pred Bogom jeste nauk kojem ljudi odmah treba da pristupe. Za neke ljude ne samo da je nemoguće da budu u miru pred Bogom, već ne umeju da umire svoje srce pred Bogom čak ni dok se mole. Ovo ne zadovoljava Božja merila! Ako tvoje srce ne može da bude u miru pred Bogom, može li Sveti Duh da te pokrene? Ako ne umeš da budeš u miru pred Bogom, pažnju će ti odvući nečiji dolazak ili razgovor, kao i postupci drugih ljudi, a u tom slučaju ne živiš u Božjem prisustvu. Ako je tvoje srce zaista u miru pred Bogom, neće te poremetiti ništa što se dešava u spoljašnjem svetu, niti će te zaokupiti ijedna osoba, događaj ili stvar. Ako možeš da uđeš u ovo stanje, onda će ta negativna stanja i sve negativne stvari – ljudske predstave, životne filozofije, nenormalni međuljudski odnosi, ideje i misli, i tako dalje – prirodno nestati. Zbog toga što uvek duboko promišljaš Božje reči, što ti se srce uvek približava Bogu i uvek si zaokupljen trenutnim Božjim rečima, te negativne stvari će otpasti od tebe, a da to ni ne primetiš. Kada te zaokupe nove i pozitivne stvari, neće biti mesta za one stare i negativne, stoga ne obraćaj pažnju na njih. Ne moraš da se trudiš da ih kontrolišeš. Treba da se usredsrediš na to da budeš u miru pred Bogom, da jedeš i piješ Božje reči i da u njima uživaš što više možeš, da što više pevaš himne u slavu Boga i da daš Bogu priliku da radi na tebi, jer Bog sada želi da On lično usavršava čoveka i da zadobije tvoje srce; Njegov Duh pokreće tvoje srce, i ako, sledeći usmeravanje Svetoga Duha, uspeš da živiš u Božjem prisustvu, udovoljićeš Bogu. Ako obratiš pažnju na to da živiš u Božjim rečima i više se uključiš u zajedništvo o istini da bi zadobio prosvećenje i prosvetljenje Svetoga Duha, onda će tê religiozne predstave i tvoja samopravednost i umišljenost sasvim nestati i znaćeš kako da se daješ za Boga, kako da Ga voliš i da Mu udovoljiš. I nećeš ni primetiti, a one stvari koje su izvan Boga potpuno će se raspršiti iz tvoje svesti.

Duboko promišljanje i molitva nad Božjim rečima dok jedemo i pijemo Njegove trenutne reči predstavljaju prvi korak do mira pred Bogom. Ako zaista možeš da budeš u miru pred Bogom, onda će prosvećenje i prosvetljenje Svetoga Duha biti sa tobom. Sav duhovni život se postiže tako što je čovek u miru u Božjem prisustvu. U molitvi, moraš biti u miru pred Bogom i samo tada te Sveti Duh može pokrenuti. Kada si u miru pred Bogom dok jedeš i piješ Njegove reči, možeš doživeti prosvećenje i prosvetljenje i postići istinsko razumevanje Božjih reči. Kada postigneš stanje mira u Božjem prisustvu kroz svoje uobičajene aktivnosti meditacije, zajedništva i približavanja Bogu u srcu, bićeš u stanju da uživaš u istinskoj bliskosti sa Bogom, da istinski razumeš Božju ljubav i Njegovo delo i da pokažeš pravu smotrenost i brigu prema Božjim namerama. Što si više u stanju da u uobičajenim okolnostima budeš u miru pred Bogom, to ćeš biti prosvetljeniji i bolje ćeš moći da razumeš sopstvenu iskvarenu narav, da uvidiš šta je to što ti nedostaje, šta je to u šta treba da zakoračiš, koju funkciju treba da obavljaš i koji su tvoji nedostaci. Sve ovo se postiže tako što čovek biva u miru u Božjem prisustvu. Ako zaista dosegneš dubinu u svom miru pred Bogom, moći ćeš da dokučiš izvesne tajne duha, da shvatiš šta Bog trenutno želi da izvrši u tebi, da dostigneš dublje

razumevanje Božjih reči, da dokučiš srž Božjih reči, suštinu Božjih reči, biće Božjih reči, i moći ćeš da jasnije i preciznije uvidiš način da ih sprovedeš u delo. Ako ne uspeš da postigneš dovoljno dubok mir u svom duhu, Sveti Duh će te samo malo pokrenuti; osetićeš se jače iznutra i osetićeš više uživanja i mira, ali nećeš dokučiti ništa dublje. Rekao sam ranije: ako ljudi ne angažuju svaki atom svoje snage, biće im teško da čuju Moj glas i da vide Moje lice. Ovo se odnosi na postizanje dubine u čovekovom miru pred Bogom, a ne na površno ulaganje napora. Osoba koja zaista može da bude u miru u Božjem prisustvu u stanju je da se oslobodi svih svetovnih spona i Bog može da deluje u njoj. Svi oni koji nisu sposobni da budu u miru u Božjem prisustvu zasigurno su raskalašni i neobuzdani. Svi oni koji jesu sposobni da budu u miru pred Bogom pobožni su pred Njim i za Njim žude. Samo oni koji su u miru pred Bogom cene život, cene zajedništvo u duhu, žude za Božjim rečima, i tragaju za istinom. Ko god ne ceni bivanje u miru pred Bogom i ne sprovodi ga, tašt je i površan, privržen svetu i bez života; čak i ako kaže da veruje u Boga, to je samo deklarativno. Oni koje Bog konačno usavrši i upotpuni jesu ljudi koji mogu da budu u miru u Njegovom prisustvu. Stoga su oni koji su u miru pred Bogom počastvovani velikim blagoslovima. Ljudi koji u toku dana jedva nađu vremena da bi jeli i pili Božje reči, koji su zauzeti i zaokupljeni spoljnim stvarima i nedovoljno vrednuju život-ulazak – svi oni su licemeri bez izgleda za budući rast. Božji ljudi su oni koji mogu da budu u miru pred Bogom i da istinski razgovaraju sa Njim.

Da bi došao pred Boga i prihvatio Njegove reči kao svoj život, prvo moraš biti u miru pred Njim. Tek kada budeš u miru pred Bogom, On će te prosvetiti i podariti ti znanje. Što su ljudi više u miru pred Bogom, to su više u stanju da prime Božje prosvećenje i prosvetljenje. Zato je potrebno da ljudi budu pobožni i da veruju; samo tako ih Bog može usavršiti. Osnovna lekcija za ulazak u duhovni život jeste čovekov mir u Božjem prisustvu. Sva tvoja duhovna obuka će biti delotvorna samo ako si u miru u Božjem prisustvu. Ako tvoje srce nije sposobno da bude u miru pred Bogom, nećeš biti u stanju da primiš delo Svetoga Duha. Ako je tvoje srce u miru pred Bogom, bez obzira na to šta radiš, ti si neko ko živi u Božjem prisustvu. Ako je tvoje srce u miru pred Bogom i približava Mu se, bez obzira na to šta radiš, to dokazuje da si osoba koja je u miru pred Bogom. Ako, kada pričaš sa drugima ili hodaš, možeš da kažeš: „Moje srce se približava Bogu, nije usredsređeno na spoljašnje stvari i ja mogu da budem u miru pred Bogom“, onda si osoba koja je u miru pred Bogom. Nemoj se baviti ničim što tvoje srce odvlači ka spoljašnjim stvarima, niti ljudima koji tvoje srce odvajaju od Boga. Sve što može da ometa tvoje srce u približavanju Bogu ostavi po strani ili ga se kloni. To je od većeg značaja za tvoj život. Upravo sada je vreme za veliko delo Svetoga Duha, vreme kada Bog lično usavršava ljude. Ako u ovom trenutku ne možeš da budeš u miru pred Bogom, onda nisi od onih koji će se vratiti pred Božji presto. Ako tragaš za stvarima mimo Boga, On neće imati načina da te usavrši. Oni koji mogu da čuju takve Božje izjave, a ipak ne uspevaju da danas budu u miru pred Njim, ljudi su koji ne vole istinu i ne vole Boga. Ako nećeš sebe da ponudiš u ovom trenutku, šta čekaš? Ponuditi se znači umiriti srce pred

Bogom. To bi bila iskrena ponuda. Svako ko sada istinski nudi srce Bogu siguran je da će ga Bog upotpuniti. Ništa, niti jedna stvar, ne može da te ometa; bilo da je reč o orezivanju ili o obračunavanju sa tobom, bilo da se suočavaš sa frustracijom ili neuspehom, tvoje srce uvek treba da je u miru pred Bogom. Bez obzira na to kako se ljudi ophode prema tebi, tvoje srce treba da bude u miru pred Bogom. Bez obzira na okolnosti sa kojima se susrećeš – da li su te zadesile nedaće, patnja, progon ili različita iskušenja – tvoje srce uvek treba da bude u miru pred Bogom; to su putevi usavršavanja. Tek kada zaista budeš u miru pred Bogom, trenutne Božje reči će ti postati jasne. Onda ćeš moći da tačnije i bez odstupanja primenjuješ prosvetljenje i prosvećenje Svetoga Duha, da s većom jasnoćom dokučiš Božje namere koje će tvojoj službi dati jasniji pravac, da tačnije dokučiš pokretanje i usmeravanje od strane Svetoga Duha i da znaš da ćeš živeti pod vođstvom Svetoga Duha. Takvi rezultati se postižu kada je čovek zaista u miru pred Bogom. Kada ljudima nisu jasne Božje reči, ne slede put kojim ih sprovode u delo, ne uspevaju da dokuče Božje namere ili im nedostaju načela primene, to se dešava zato što njihovo srce nije u miru pred Bogom. Svrha bivanja u miru pred Bogom jeste u tome da čovek bude iskren i pragmatičan, da traži ispravnost i transparentnost u Božjim rečima i da konačno uspe da shvati istinu i spozna Boga.

Ako tvoje srce često nije u miru pred Bogom, On nema načina da te usavrši. Biti bez rešenosti isto je što i biti bez srca, a osoba bez srca ne može da bude u miru pred Bogom; takva osoba ne zna kolika dela Bog čini, koliko On govori, niti kako da sprovede u delo Božju volju. Zar to nije osoba bez srca? Može li osoba bez srca da bude u miru pred Bogom? Bog nema načina da usavrši ljude bez srca – oni se ne razlikuju od tovarnih životinja. Bog je govorio tako jasno i nedvosmismleno, pa ipak tvoje srce ostaje netaknuto, a ti lišen sposobnosti da budeš u miru pred Bogom. Zar nisi glupa zver? Neki ljudi zastrane dok vežbaju da budu u miru u Božjem prisustvu. Kada je vreme da kuvaju, ne kuvaju, a kada je vreme za kućne poslove, ni njih ne rade, već samo nastavljaju da se mole i meditiraju. Biti u miru pred Bogom ne znači ne kuvati, ne raditi kućne poslove i ne živeti svoj život; to pre znači biti kadar umiriti srce pred Bogom u svim normalnim stanjima i imati u srcu mesto za Boga. Kada se moliš, treba dolično da klekneš pred Boga da bi se pomolio; kada obavljaš kućne poslove ili pripremaš hranu, umiri srce pred Bogom, duboko promišljaj Božje reči ili pevaj himne. Bez obzira na to u kakvoj se situaciji nalaziš, treba da imaš sopstveni način primene, da činiš sve što možeš kako bi se približio Bogu i da svom snagom pokušaš da umiriš srce pred Bogom. Kada okolnosti dozvoljavaju, usrdno se moli; kada ne dozvoljavaju, u srcu se približi Bogu koji god zadatak da obavljaš. Kad možeš da jedeš i piješ Božje reči, jedi ih i pij; kad možeš da se moliš, moli se; kad možeš da sagledavaš Boga, sagledavaj Ga. Drugim rečima, daj sve od sebe da se osposobiš za ulazak u skladu sa svojim okruženjem. Neki ljudi mogu da budu u miru pred Bogom kada je sve u redu, ali čim se nešto dogodi, njihov um odluta. To nije stanje smirenosti pred Bogom. Ispravan način da se doživi mir pred Bogom jeste ovaj: čovekovo srce ne napušta Boga ni pod kakvim okolnostima, niti ga ometaju ljudi,

događaji i stvari koje se nalaze spolja, i samo tada je čovek istinski u miru pred Bogom. Neki ljudi kažu da, kada se mole na skupovima, njihovo srce može da bude u miru pred Bogom, ali kada su u zajedništvu sa drugima, nisu sposobni da budu u miru pred Njim, a misli im divljaju. To nije stanje smirenosti pred Bogom. Danas je većina ljudi u tom stanju; njihova srca nisu sposobna da stalno budu u miru pred Bogom. Prema tome, morate uložiti više napora da se uvežbate u ovoj oblasti, morate zakoračiti, korak po korak, na pravi put životnog iskustva i otisnuti se putem na kojem ćete biti usavršeni od Boga.

Budi obziran prema Božjoj volji kako bi postigao savršenstvo

Što si obzirniji prema Božjoj volji, veće je i breme koje nosiš, a što je breme koje nosiš veće, biće i bogatije tvoje iskustvo. Kada si obziran prema Božjoj volji, Bog će na tebe položiti breme, a zatim te prosvetiti u pogledu zadataka koje ti je poverio. Kada Bog stavi na tebe ovo breme, obratićeš pažnju na sve slične istine dok jedeš i piješ Božje reči. Ako nosiš breme koje je u vezi sa stanjem života tvoje braće i sestara, onda je to breme koje ti je Bog poverio i to breme ćeš u svojim svakodnevnim molitvama uvek nositi sa sobom. Ono što Bog čini natovareno je na tebe, a ti si spreman da učiniš to što Bog želi da uradi; to znači biti spreman da preuzmeš Božje breme kao svoje. U ovom trenutku, dok jedeš i piješ Božje reči, bićeš usredsređen na ovu vrstu pitanja i zapitaćeš se: „Kako ću da rešim ove probleme? Kako da svojoj braći i sestrama omogućim da se oslobode i pronađu duhovno uživanje?“ Na rešavanje ovih problema ćeš se usredsrediti i dok komuniciraš, a dok jedeš i piješ Božje reči, bićeš usredsređen na jedenje i pijenje onih reči koje se odnose na ove probleme. Breme ćeš nositi i dok jedeš i piješ Njegove reči. Nakon što shvatiš Božje zahteve, steći ćeš jasniji uvid u to kojim putem da kreneš. Ovo su prosvećenje i prosvetljenje Duha Svetoga koje je donelo tvoje breme, a to je takođe Božje usmerenje koje ti je darovano. Zašto ovo govorim? Ako nemaš nikakvo breme, tada nećeš biti pažljiv dok jedeš i piješ reči Božje; kada jedeš i piješ reči Božje dok nosiš breme, možeš da dokučiš njihovu suštinu, da pronađeš svoj put i budeš obziran prema Božjoj volji. Prema tome, u svojim molitvama treba da poželiš da Bog stavi na tebe što veće breme i da ti poveri čak i veće zadatke, kako bi pred sobom imao što duži put na kome ćeš vežbati; kako bi tvoje jedenje i pijenje reči Božjih imalo veći učinak; kako bi se osposobio da dokučiš suštinu Njegovih reči; i kako bi stekao sposobnost da te pokreće Sveti Duh.

Jedenje i pijenje reči Božjih, vežbanje molitve, prihvatanje bremena Božjeg i prihvatanje zadataka koje ti On poverava – sve to je stoga da bi pred tobom bio put. Što ti je teže breme Božjeg naloga, biće ti lakše da te On usavrši. U vršenju svoje službe za Boga, neki nisu spremni da se usklađuju sa drugima, čak ni kada se od njih to zahteva; to su lenji ljudi koji samo žele da uživaju u udobnosti. Što više se od tebe traži da službu

vršiš u koordinaciji sa drugima, više iskustva ćeš steći. Zbog većeg bremena i više iskustva steći ćeš više prilika da budeš usavršen. Prema tome, ako Bogu možeš da služiš iskreno, tada ćeš biti obziran prema teretu Božjem; kao takav, imaćeš više prilika da te Bog usavrši. Upravo jedna takva skupina ljudi se trenutno usavršava. Što te Duh Sveti više dodiruje, više vremena ćeš posvetiti tome da budeš obziran prema bremenu Božjem, Bog će te više usavršiti i u većoj meri će te zadobiti – sve dok, na kraju, ne postaneš osoba koju Bog koristi. U ovom trenutku postoje neki koji za crkvu ne nose nikakvo breme. Takvi ljudi su nemarni i traljavi i stalo im je jedino do sopstvene telesnosti. Takvi ljudi su izrazito sebični, a takođe su i slepi. Ako ovo ne možeš jasno da uvidiš, nećeš nositi nikakvo breme. Što si obzirniji prema volji Božjoj, On će ti poveriti veće breme. Sebičnjaci nisu spremni da podnose takve stvari; nisu spremni da plate cenu i, shodno tome, propustiće prilike da ih Bog usavršava. Zar time sebi ne nanose štetu? Ako si neko ko je obziran prema volji Božjoj, tada ćeš razviti istinsko breme za crkvu. U stvari, umesto da to nazivamo bremenom koje nosiš za crkvu, bilo bi bolje da ga nazovemo bremenom koje nosiš zarad sopstvenog života, budući da je svrha tog bremena koje si razvio za crkvu u tome da te natera da takva iskustva iskoristiš da te Bog usavrši. Prema tome, svako ko nosi najveće breme za crkvu, svako ko nosi breme za život-ulazak – biće onaj koga Bog usavršava. Da li si ovo jasno uvideo? Ako se crkva kojoj pripadaš osipa poput peska, a ti nisi ni zabrinut ni uznemiren, već se čak praviš da ne vidiš dok tvoja braća i sestre ne jedu i ne piju normalno reči Božje, u tom slučaju ne nosiš nikakvo breme. Bog ne uživa u takvim ljudima. Bog uživa u ljudima koji su gladni i žedni pravednosti i obzirni prema volji Božjoj. Dakle, treba da postanete obzirni prema bremenu Božjem, ovde i sada; ne treba da čekate da Bog Svoju pravednu narav otkrije celom ljudskom rodu da biste postali obzirni prema bremenu Božjem. Zar tada ne bi bilo prekasno? Sada je dobra prilika da vas Bog usavrši. Ako dozvolite da vam ova prilika izmakne, žalićete za tim do kraja svog života, baš kao što Mojsije nije mogao da uđe u dobru hanansku zemlju, za čim je žalio do kraja života i umro kajući se. Nakon što Bog svim narodima otkrije Svoju pravednu narav, bićeš ispunjen kajanjem. Čak i ako te Bog ne izgrdi, zbog sopstvenog kajanja sam ćeš sebe grditi. Neki nisu ubeđeni u to, međutim, ako u to ne verujete, samo sačekajte da vidite šta će se dogoditi. Postoje određeni ljudi čija je jedina svrha da ispune ove reči. Da li si spreman da se zarad ovih reči žrtvuješ?

Ako ne tražiš prilike da te Bog usavrši i ako ne stremiš tome da budeš ispred čopora u svom traženju savršenosti, tada ćeš na kraju biti ispunjen kajanjem. Sadašnjost pruža najbolju priliku da se postigne savršenstvo; sada je izrazito dobar trenutak. Ako iskreno ne tražiš da te Bog usavrši, nakon što Njegovo delo bude dovršeno, biće prekasno – i propustićeš priliku. Koliko god da su velike tvoje težnje, ako Bog više ne obavlja delo, tada, bez obzira na trud koji ulažeš, nikada nećeš moći da postigneš savršenstvo. Moraš da dograbiš ovu priliku i da sarađuješ dok Sveti Duh uveliko obavlja svoje delo. Propustiš li ovu priliku, drugu nećeš imati, ma koliki trud uložio. Neki među vama uzvikuju: „Bože, spreman sam da budem obziran prema Tvom bremenu i spreman sam da zadovoljim

Tvoju volju!“ Međutim, nemaš put na kome bi vežbao, pa tvoje breme neće potrajati. Ako pred sobom imaš put, tada ćeš korak po korak sticati iskustvo, a tvoje iskustvo će biti strukturisano i organizovano. Nakon što jedno breme bude dovršeno, biće ti dodeljeno drugo. Kako ti se životno iskustvo bude produbljivalo i tvoje će breme postajati sve temeljnije. Neki ljudi nose breme jedino kada ih dodirne Sveti Duh; nakon određenog vremenskog perioda, kada više nemaju put na kome bi vežbali, prestaju da nose ikakvo breme. Ne možeš razvijati breme time što naprosto jedeš i piješ reči Božje. Shvatanjem brojnih istina steći ćeš razboritost, spoznaćeš kako da pomoću istine rešavaš probleme i usvojićeš preciznije razumevanje Božjih reči i Božje volje. Uz ove stvari, razvijaćeš breme koje ćeš nositi i jedino tada ćeš moći da pravilno obavljaš posao. Ako imaš breme, ali ne i jasno shvatanje istine, to neće biti dovoljno; moraš lično da iskusiš Božje reči i da znaš kako da ih sprovodiš u delo. Tek nakon što sâm uđeš u stvarnost moći ćeš da opskrbljuješ druge i da ih predvodiš, a Bog će moći da te usavrši.

U tekstu „Put… (4)“ piše da ste svi vi carski narod, od Boga predodređeni još od pamtiveka i da vas niko ne može uzeti. Tamo se, takođe, navodi da Bog želi da svako bude iskorišćen i usavršen od Boga i da On zahteva od njih da stoje kao narod Božji i da jedino time što postaju Božji narod mogu ispuniti Božju volju. U to vreme, svi ste razgovarali o ovom pitanju, razgovarali o putu ulaska na osnovu merila za Božji narod. Prema tome, delo koje je u to vreme Sveti Duh obavljao bilo je da sve ljude izvede iz njihovog negativnog stanja i da ih prevede u ono pozitivno. Tada je delo Svetoga Duha težilo tome da svima omogući da uživaju u Božjim rečima kao Božji narod i da svakome od vas omogući da jasno shvati da ste vi Božji narod, kako je predodređeno još od pamtiveka, kao i da Sotona ne može da vas uzme. Dakle, svi vi ste se molili: „Bože! Spreman sam da budem pripadnik Tvog naroda, jer smo od Tebe predodređeni još od pamtiveka i zato što si nam Ti podario ovaj status. Spremni smo da Ti iz ovog položaja udovoljimo.“ Kad god si se tako molio Sveti Duh bi te dodirnuo; tako je Sveti Duh težio da deluje. Za to vreme treba da se molite i vežbate da svoje srce umirite pred Bogom, tako da možete da stremite životu i tražite ulazak u obuku za carstvo. Ovo je prvi korak. U ovom trenutku, Božje delo je u tome da sve navede da stupe na pravi put, da imaju normalan duhovni život i istinska iskustva, da ih pokrene Sveti Duh i da – na temelju ovoga – prihvate Božje naloge. Svrha ulaska u obuku za carstvo jeste u tome da omogući da svaka vaša reč, postupak, pokret, misao i ideja uđu u Božje reči; da vas Bog češće dodiruje i da time razvijete bogoljubivo srce; i da vas navede da preuzmete što veće breme Božje volje, tako da svi budu na putu usavršenja od Boga, tako da se svi nađu na pravom putu. Nakon što kročiš na ovaj put usavršenja od Boga, nalaziš se na pravom putu. Kada tvoje misli i ideje, kao i tvoje pogrešne namere, budu mogle da se isprave i budeš u stanju da se iz obzirnosti prema telu okreneš ka obzirnosti prema Božjoj volji i kada budeš u stanju da se odupreš ometanju pogrešnih namera kada se one jave, i umesto toga deluješ u skladu sa Božjom voljom – ako možeš da dostigneš takav preobražaj, tada si na pravom putu životnog iskustva. Čim upražnjavanje tvojih

molitvi bude na pravom putu, Sveti Duh će te dodirnuti u tvojim molitvama. Svaki put kad se pomoliš, dodirnuće te Sveti Duh; svaki put kad se pomoliš, moći ćeš da umiriš svoje srce pred Bogom. Svaki put kad budeš jeo i pio pasus Božjih reči, ako možeš da shvatiš delo koje On trenutno obavlja i možeš da spoznaš kako da se moliš, kako da sarađuješ i kako da postigneš ulazak, jedino tada će to što jedeš i piješ Božje reči uroditi plodom. Kada, posredstvom Božjih reči, budeš u stanju da pronađeš put ulaska i možeš da uočiš postojeći mehanizam Božjeg delovanja, kao i smer dela Duha Svetoga, stupio si na pravi put. Ako nisi shvatio ključne stvari dok si jeo i pio Božje reči i posle toga i dalje ne možeš da pronađeš put na kome ćeš vežbati, to će pokazati da još uvek ne znaš kako da pravilno jedeš i piješ Božje reči, kao i da nisi otkrio postupak niti načelo kako da to činiš. Ako nisi shvatio delo koje Bog trenutno obavlja, tada nećeš moći da prihvatiš zadatke koje bi ti On poverio. Delo koje Bog trenutno obavlja jeste upravo ono u koje ljudi sada moraju da uđu i da ga razumeju. Da li ste razumeli ove stvari?

Kada efikasno jedeš i piješ Božje reči, tvoj duhovni život postaje normalan i, bez obzira na to sa kakvim kušnjama se suočavaš, sa kakvim okolnostima se susrećeš, kakve fizičke bolesti možda podnosiš, kakvo otuđenje od braće i sestara ili porodične nedaće možda proživljavaš, u stanju si da normalno jedeš i piješ Božje reči, da se normalno moliš i da normalno nastaviš sa svojim crkvenim životom; ako sve ovo možeš da postigneš, to će pokazati da si na pravom putu. Neki su ljudi previše krhki i nedostaje im istrajnost. Kada naiđu i na manju prepreku, kukaju i postaju negativni. Traganje za istinom zahteva istrajnost i odlučnost. Ako ovaj put niste uspeli da zadovoljite Božju volju, tada morate biti u stanju da prezrete sebe i da duboko u sebi budete smireno odlučni u tome da sledeći put uspete. Ako ovoga puta niste bili obzirni prema Božjem bremenu, onda bi trebalo da budete odlučni u nameri da se pobunite protiv telesnog kada se u budućnosti suočite sa istom preprekom i da rešite da zadovoljite Božju volju. Tako ćete postati hvale vredni. Neki ljudi ne znaju čak ni to jesu li njihove sopstvene misli ili ideje ispravne; ti ljudi su budale! Ako želiš da pokoriš svoje srce i pobuniš se protiv telesnog, nužno je da prvo znaš jesu li tvoje namere ispravne; jedino tada možeš pokoriti svoje srce. Ako ne znaš jesu li tvoje namere ispravne, možeš li uopšte da pokoriš svoje srce i pobuniš se protiv telesnog? Čak i ako se pobuniš, činićeš to zbunjeno. Treba da znaš kako da se pobuniš protiv svojih pogrešnih namera; to znači buniti se protiv telesnog. Čim shvatiš da su tvoje namere, misli i ideje pogrešni, trebalo bi da brzo promeniš smer i kreneš pravim putem. Prvo reši ovaj problem i obuči se da uđeš u tom smislu, jer ti najbolje znaš da li su ti namere ispravne ili nisu. Kada tvoje pogrešne namere budu ispravljene i sada jesu zarad Boga, postići ćeš cilj pokoravanja svog srca.

Za vas je sada najvažnije da steknete znanje o Bogu i Njegovom delu. Takođe, moraš znati kako Sveti Duh obavlja delo na ljudima; ovi postupci su neophodni za ulazak na pravi put. To će ti biti lakše da učiniš kada shvatiš ovu važnu stvar. Ti veruješ u Boga i spoznaješ Boga, što pokazuje da je tvoja vera u Boga istinska. Ako nastaviš da stičeš iskustvo, a na kraju ipak ne možeš da spoznaš Boga, tada si zasigurno osoba koja se

opire Bogu. Oni koji veruju samo u Isusa Hrista, a ne veruju i u ovaploćenog Boga današnjice, svi su osuđeni. Svi su fariseji novijih dana, jer ne priznaju današnjeg Boga; svi su u suprotnosti sa Bogom. Ma koliko da je njihovo obožavanje Isusa predano, sve će to biti uzaludno; Bog ih neće pohvaliti. Licemeri su svi oni koji transparentom proklamuju svoju veru u Boga, a koji u svojim srcima nemaju pravo znanje o Bogu!

Da bi čovek tražio da ga Bog usavrši, prvo mora razumeti šta znači biti usavršen od Boga, kao i koje uslove mora ispuniti da bi bio usavršen. Kada čovek shvati ove stvari, mora potražiti put praktičnog delovanja. Da bi bio usavršen, čovek mora posedovati određeni kvalitet. Mnogi ljudi po prirodi nisu dovoljno visokog kvaliteta, a u tom slučaju moraš platiti cenu i naporno raditi na sebi. Što si lošijeg kvaliteta, moraš uložiti veći lični trud. Što je veće tvoje razumevanje Božjih reči i što ih više sprovodiš u praksi, tim pre možeš stupiti na put savršenstva. Kroz molitvu možeš biti usavršen u domenu molitve; takođe možeš biti usavršen i kroz jedenje i pijenje reči Božjih, shvatanje njihove suštine i proživljavanje njihove stvarnosti. Kroz svakodnevno doživljavanje Božjih reči, trebalo bi da saznaš šta ti nedostaje; povrh toga, trebalo bi da prepoznaš svoju kobnu manu i svoje slabosti, i Bogu se moliš i preklinješ Ga. Čineći to, postepeno ćeš biti usavršen. Put ka usavršenju je sledeći: da se moliš; da jedeš i piješ Božje reči; da dokučiš suštinu Božjih reči; da uđeš u iskustvo Božjih reči; da spoznaš svoje nedostatke; da se pokoriš Božjem delu; da budeš obziran prema Božjem bremenu i odrekneš se tela kroz svoje bogoljubivo srce; i da često budeš u zajedništvu sa svojom braćom i sestrama, što ti može obogatiti iskustvo. Bilo da je reč o zajedničkom životu ili o tvom ličnom životu i bilo da je reč o velikim ili manjim okupljanjima, sve to će ti omogućiti da stekneš iskustvo i obučiš se kako bi ti srce moglo biti smireno pred Bogom i moglo Mu se vratiti. Sve ovo je deo procesa usavršavanja. Doživljavanje reči Božjih, kako je prethodno pomenuto, znači da možeš da ih zaista okusiš i sebi omogućiš da ih proživiš, tako da stekneš veću veru i ljubav prema Bogu. Na ovaj način, postepeno ćeš odbacivati svoju iskvarenu, sotonsku narav; oslobodićeš se neprikladnih podsticaja; i živećeš kao normalna osoba. Što je u tebi veća ljubav prema Bogu – što će reći, što je veći deo tebe Bog usavršio – manje ćeš biti zaposednut Sotoninom iskvarenošću. Kroz svoja praktična iskustva postepeno ćeš stupati na put savršenstva. Dakle, ako želiš da budeš usavršen, onda je naročito važno da budeš obziran prema volji Božjoj i da iskusiš Njegove reči.

Bog usavršava one koji su po srcu Njegovom

Bog sada želi da zadobije određenu grupu ljudi, grupu koju čine oni koji nastoje da s Njim sarađuju, koji mogu da se pokore Njegovom delu, koji veruju da su reči koje Bog govori istinite i koji Božje zahteve mogu da sprovedu u delo; oni su ti kojima je istinsko razumevanje u srcu, oni su ti koji mogu biti usavršeni i oni će svakako moći da idu putem usavršavanja. Oni koji ne mogu da budu usavršeni jesu ljudi bez jasnog razumevanja

Božjeg dela, koji ne jedu i ne piju Božje reči, koji na Njegove reči ne obraćaju pažnju i koji u svom srcu nemaju nimalo ljubavi prema Bogu. Oni koji sumnjaju u ovaploćenog Boga, koji nikada u Njega nisu sigurni, nikada Njegove reči ne shvataju ozbiljno i uvek Ga obmanjuju, jesu ljudi koji se opiru Bogu i pripadaju Sotoni; nema načina da se takvi ljudi usavrše.

Ako želiš da budeš usavršen, najpre moraš da stekneš Božju naklonost, jer On usavršava one kojima je naklonjen i koji su po Njegovom srcu. Ako želiš da budeš po Božjem srcu, moraš imati srce koje se pokorava Njegovom delu, moraš da težiš traganju za istinom i moraš u svemu da prihvatiš Božji nadzor. Da li se sve što radiš odvijalo pod Božjim nadzorom? Da li je tvoja namera ispravna? Ako je tvoja namera ispravna, Bog će te pohvaliti; ako je tvoja namera pogrešna, to pokazuje da ono što tvoje srce voli nije Bog, već telo i Sotona. Zato moraš da koristiš molitvu kao način pihvatanja Božjeg nadzora u svemu. Kada se moliš, iako Ja lično ne stojim pred tobom, Sveti Duh je s tobom, i ti se moliš i Meni i Duhu Božjem. Zašto veruješ u ovo telo? Veruješ, jer On ima Duh Božji. Da li bi verovao u ovu osobu da je On bez Duha Božjeg? Kada veruješ u ovu osobu, veruješ u Duh Božji. Kad se plašiš ove osobe, plašiš se Duha Božjeg. Vera u Duh Božji je vera u ovu osobu, a vera u ovu osobu takođe je vera u Duh Božji. Kada se moliš, osećaš da je Duh Božji s tobom i da je Bog pred tobom, i zato se moliš Njegovom Duhu. Danas se većina ljudi suviše plaši da svoje postupke iznese pred Boga; iako možda možeš da prevariš Njegovo telo, ne možeš da prevariš Njegov Duh. Sve ono što ne može da izdrži Božji nadzor u suprotnosti je sa istinom i treba ga odbaciti; raditi drugačije znači činiti greh protiv Boga. Svoje srce, dakle, moraš otvarati Bogu u svako doba, dok se moliš, kad govoriš i u zajedništvu razmenjuješ misli sa svojom braćom i sestrama, dok obavljaš svoju dužnost i baviš se svojim poslom. Dok ispunjavaš svoju dužnost, Bog je s tobom, i sve dok je tvoja namera ispravna i u službi je dela Božje kuće, On će prihvatati sve što radiš; trebalo bi da se iskreno posvetiš ispunjavanju svoje dužnosti. Ako tokom molitve imaš bogoljubivo srce i ako tražiš Božju brigu, zaštitu i nadzor, ako je sve to tvoja namera, tvoje će molitve biti delotvorne. Dok se, recimo, moliš na skupovima, ako otvaraš svoje srce i moliš se Bogu govoreći Mu šta ti je u srcu, i ako ne govoriš neistinu, tvoje će molitve sigurno biti delotvorne. Ako si u srcu iskreno bogoljubiv, ovako se zakuni Bogu: „Bože, koji si na nebesima i na zemlji i među svim stvarima, kunem Ti se: neka Tvoj Duh ispita sve što činim i neka me štiti i brine za mene u svako doba i učini da sve što radim bude postojano u Tvom prisustvu. Prestane li moje srce ikada da Te voli ili Te ikada izda, izgrdi me i prokuni žestoko. Nemoj me pomilovati ni na ovom ni na onom svetu.“ Smeš li da daš takvu zakletvu? Ako ne smeš, to pokazuje da si plašljiv i da još uvek voliš sebe. Posedujete li takvu odlučnost? Ako ste zaista tako odlučili, trebalo bi da položite ovu zakletvu. Ako si odlučio da daš takvu zakletvu, Bog će ispuniti tvoju odluku. Kada se zaklinješ Bogu, On sluša. Bog određuje jesi li grešan ili pravedan po meri tvoje molitve i tvojih postupaka. Sada je u toku proces vašeg usavršavanja i, ako istinski veruješ da možeš da budeš usavršen, sve što radiš iznećeš

pred Boga i prihvatićeš Njegov nadzor; ako učiniš nešto strašno buntovno ili izdaš Boga, On će tvoju zakletvu sprovesti u delo, i zato, šta god da ti se desi, bilo propast ili grdnja, sâm ćeš za to biti kriv. Dao si zakletvu i treba da je se pridržavaš. Ako se ne držiš date zakletve, doživećeš propast. Pošto je zakletva bila tvoja, Bog će je sprovesti u delo. Neki se posle molitve plaše i jadikuju: „Sve je svršeno! Moja je prilika za razvrat nestala; moja je prilika da činim zle stvari nestala; moja prilika da utažim svoje svetovne žudnje nestala je!“ Takvi ljudi još uvek vole svetovnost i greh, i sigurno će doživeti propast.

Verovati u Boga znači da sve što činiš mora biti izneto pred njega i podvrgnuto Njegovom nadzoru. Ako ono što radiš može da bude izneto pred Duh Božji, ali ne i pred telo Božje, to znači da nisi došao pod nadzor Njegovog Duha. Ko je Duh Božji? Ko je osoba za koju Bog svedoči? Nisu li Oni jedno te isto? Većina ih vidi kao dva odvojena bića i veruje da je Duh Božji Božji Duh, a da je osoba za koju Bog svedoči samo ljudsko biće. Ali, zar nisi u zabludi? U čije ime ova osoba dela? Oni koji ne poznaju ovaploćenog Boga nemaju duhovno razumevanje. Duh Božji i Njegovo ovaploćeno telo su jedno, jer je Duh Božji materijalizovan u telu. Ako je ta osoba neljubazna prema tebi, hoće li Duh Božji biti ljubazan? Zar nisi zbunjen? Svi oni koji danas ne mogu da prihvate Božji nadzor ne mogu da dobiju Njegovo odobrenje, a oni koji ne poznaju ovaploćenog Boga ne mogu da budu usavršeni. Posmatraj sve što radiš i vidi možeš li to da izneseš pred Boga. Ako ne možeš da izneseš sve što činiš pred Boga, to pokazuje da si zločinitelj. Mogu li zločinitelji da budu usavršeni? Sve što činiš, svaki postupak, svaku nameru i svaku reakciju treba izneti pred Boga. Čak i tvoj svakodnevni duhovni život – tvoje molitve, tvoja bliskost s Bogom, način na koji jedeš i piješ Božje reči, tvoje zajedništvo s braćom i sestrama i tvoj život unutar crkve – kao i tvoja služba u partnerstvu, mogu da budu izneti pred Boga radi Njegovog nadzora. Takvo će ti postupanje pomoći da u životu napreduješ. Proces prihvatanja Božjeg nadzora jeste proces pročišćenja. Što više možeš da prihvatiš Božji nadzor, to si pročišćeniji i više u skladu s Božjom voljom, tako da nećeš biti uvučen u razvrat i tvoje će srce živeti u Njegovom prisustvu. Što više prihvataš Njegov nadzor, veće je Sotonino poniženje i tvoja sposobnost da napustiš telo. Prema tome, prihvatanje Božjeg nadzora jeste put koji bi ljudi trebalo da slede. Bez obzira na to šta radiš, čak i kada vodiš prisne razgovore sa svojom braćom i sestrama, možeš da pred Boga izneseš svoja dela, da tražiš Njegov nadzor i da težiš poslušnosti Samom Bogu; to će tvoje postupke učiniti znatno ispravnijim. Samo ako sve što činiš iznosiš pred Boga i prihvataš Božji nadzor možeš da budeš neko ko živi u Božjem prisustvu.

Oni koji ne razumeju Boga nikada ne mogu sasvim da Mu se pokore. Takvi ljudi su sinovi neposluha. Suviše su ambiciozni, previše je buntovništva u njima, i zato se udaljavaju od Boga i ne žele da prihvate Njegov nadzor. Takve ljude nije moguće lako usavršiti. Neki su probirljivi u tome kako jedu i piju Božje reči i kako ih prihvataju. Oni priznaju određene delove Božjih reči koji su u skladu s njihovim predstavama, a odbacuju one koje to nisu. Nije li to najotvorenija pobuna i suprotstavljanje Bogu? Ako neko veruje u Boga godinama, a nije Ga nimalo razumeo, onda je nevernik. Oni koji su

voljni da prihvate Božji nadzor jesu oni koji teže Njegovom razumevanju, koji žele da prihvate Njegove reči. To su oni koji će primiti Božju baštinu i blagoslove, i oni su najblagosloveniji. Bog proklinje one u čijem srcu za Njega nema mesta, i takve ljude On grdi i napušta. Ako ne voliš Boga, On će te napustiti, a ako ne slušaš šta ti govorim, obećavam ti da će te Duh Božji napustiti. Probaj ako ne veruješ! Danas ti objašnjavam put prakse, ali od tebe zavisi hoćeš li da ga sprovedeš u delo. Ukoliko ne veruješ u taj put, ako ga ne sprovodiš u delo, videćeš i sam da li Duh Sveti deluje u tebi ili ne! Ako ne težiš razumevanju Boga, u tebi neće delovati Duh Sveti. Bog deluje u onima koji Njegove reči slede i cene. Što više budeš cenio Božje reči, to će više u tebi delovati Njegov Duh. Što neka osoba više ceni Božje reči, to su veći izgledi da je Bog usavrši. Bog usavršava one koji Ga istinski vole i one čije je srce pred Njim spokojno. Ceniti celokupno Božje delo, ceniti Božje prosvećenje, ceniti Božje prisustvo, ceniti Božju brigu i zaštitu, ceniti način na koji Božje reči postaju tvoja stvarnost i opskrbljuju tvoj život – sve se to najbolje slaže s Božjim srcem. Ako ceniš Božje delo, to jest, ako ceniš sve što je nad tobom učinio, On će te blagosloviti i učiniće da se sve tvoje umnoži. Ako ne ceniš Božje reči, On u tebi neće delovati i daće ti samo beznačajnu blagodat za tvoju veru, ili te blagosloviti oskudnim bogatstvom, a tvoju porodicu oskudnom sigurnošću. Trebalo bi da težiš tome da Božje reči učiniš svojom stvarnošću, da budeš u stanju da Mu udovoljiš i da budeš po Njegovom srcu; ne bi trebalo da težiš samo uživanju u Njegovoj blagodati. Ništa nije za vernike važnije nego da prime Božje delo, da budu usavršeni i postanu oni koji sprovode volju Božju. To je cilj kome treba da težiš.

Sve ono čemu je čovek težio u Doba blagodati sada je prevaziđeno, jer je sada merilo te težnje strožije; ono čemu se teži ujedno je uzvišenije i praktičnije, i može bolje da zadovolji čovekove unutrašnje potrebe. U prošlim vremenima, Bog nije na ljude delovao kao što to danas čini; On im se nije obraćao koliko im se obraća danas, niti su Njegovi zahtevi njima bili tako visoki kao Njegovi zahtevi danas. To što vam Bog o ovim stvarima sada govori pokazuje da je konačna Božja namera usmerena na vas, na ovu grupu ljudi. Ako zaista želiš da te Bog usavrši, onda se tome posveti kao svom središnjem cilju. Bez obzira na to da li trčiš unaokolo, da li daješ sebe, da li obavljaš neku funkciju ili si primio Božji nalog, uvek je cilj da budeš usavršen i da udovoljiš Bogu, kako bi ispunio te ciljeve. Ako neko kaže da ne teži usavršavanju od strane Boga niti život-ulasku, već samo teži telesnom miru i radosti, takav je čovek od svih ljudi najviše slep. Oni koji ne trgaju za život-stvarnošću, već samo za večnim životom u budućem svetu i za sigurnošću u ovom svetu, sleplji su od svih ljudi. Dakle, sve što radiš treba da činiš zato da bi te Bog usavršio i zadobio.

Delo koje Bog obavlja u ljudima jeste da ih opskrbi prema njihovim različitim zahtevima. Što je život neke osobe uzvišeniji, to će i njeni zahtevi i težnje biti veći. Ako u ovoj fazi nemaš nikakvih težnji, to dokazuje da te je Sveti Duh napustio. Duh Sveti nikada neće napustiti one koji teže životu; takvi ljudi uvek nečemu teže i uvek u srcu nose čežnju. Takvi ljudi nikada nisu zadovoljni postojećim stanjem stvari. Svaka faza u

delu Svetog Duha ima za cilj da u tebi postigne neki efekat, ali ako postaneš zadovoljan samim sobom, ako više nemaš nikakvih potreba, ako više ne prihvataš delo Duha Svetog, on će te napustiti. Ljudima je Božji nadzor potreban svakog dana; oni od Boga svakodnevno traže obilno opskrbljivanje. Mogu li ljudi da se dovijaju ako svakog dana ne jedu i ne piju Božju reč? Ako neko stalno oseća kako ne može dovoljno da se najede ili napije Božje reči, ako je nje uvek gladan i žedan i traži je, Duh Sveti će uvek delovati u njemu. Što je veća nečija žudnja, to praktičnije stvari mogu da proizađu iz njihovog zajedništva. Što vatrenije neko traga za istinom, to će brže u svom životu iskusiti napredak, obogatiti se iskustvom i postati imućni stanovnik Božje kuće.

Bog će zasigurno zadobiti one koji Mu iskrenim srcem iskazuju poslušnost

Delo Svetoga Duha se menja iz dana u dan. Svakim korakom se uzdiže sve više, sutrašnje otkrivenje je veće od današnjeg, penje se sve više, korak po korak. Takvo je delo kojim Bog usavršava čoveka. Ako ljudi ne mogu da idu u korak s njim, tada bi u svakom trenutku mogli biti izgnani. Ako nemaju poslušno srce, neće moći da ga prate do samog kraja. Nekadašnje doba je prošlo, ovo je novo doba. A u novom dobu treba obaviti novo delo. Naročito u završnom dobu u kome se ljudi usavršavaju, Bog će obavljati novije delo, još brže, pa će bez poslušnosti u srcu, ljudima biti teško da hode stopama Božjim. Bog se ne pridržava nikakvih pravila, niti bilo koju fazu Svog dela smatra nepromenljivom. Umesto toga, delo koje On obavlja sve je novije i sve veće. U svakoj etapi, Njegovo delo postaje sve praktičnije i sve više u skladu sa stvarnim potrebama čoveka. Konačni preobražaj svoje naravi ljudi mogu postići tek nakon što dožive takvo delo. Čovekova spoznaja o životu dostiže sve više nivoe, a isto tako i delo Božje dostiže sve više nivoe. Samo tako čovek može biti usavršen i postati prikladan da ga Bog koristi. Bog na ovaj način deluje da bi se, s jedne strane, suprotstavio čovekovim predstavama i da bi ih preokrenuo, a s druge, da bi čoveka uveo u više i realnije stanje, u najviši nivo vere u Boga, kako bi se na kraju mogla sprovesti volja Božja. Svi oni koji su po prirodi neposlušni i koji se svojevoljno protive, biće izgnani ovom etapom brzog i silovitog napredovanja Božjeg dela. Samo oni koji su svojevoljno poslušni i koji su rado ponizni mogu napredovati do kraja puta. U ovakvom delu, svi treba da naučite kako da se pokorite i kako da svoje predstave ostavite po strani. Na svakom koraku treba da budete oprezni. Budeš li nepažljiv, zasigurno ćeš postati onaj koga je Sveti Duh odbacio, onaj koji prekida Božje delo. Pre nego što je prošao ovu etapu dela, čovek je imao toliko starih pravila i zakona da se zaneo, pa je stoga postao uobražen i zaboravio je na sebe. Sve su to prepreke koje čoveka sprečavaju da prihvati novo delo Božje; one su neprijatelji čovekove spoznaje Boga. Za ljude je opasno da nemaju poslušnost u svojim srcima niti žudnju za istinom. Ako se pokoravaš samo jednostavnim rečima i delima i

nisi u stanju da prihvatiš išta dublje, tada si onaj koji se drži starih metoda i koji ne može ići u korak sa delom Svetoga Duha. Bog je u različitim periodima obavio različita dela. Ako si u jednoj fazi izrazito poslušan prema Božjem delu, ali je u sledećoj fazi tvoja poslušnost prema Njegovom delu slaba, ili uopšte nisi poslušan, tada će te Bog napustiti. Ako pratiš Boga dok On obavlja ovaj korak, moraš nastaviti da Ga pratiš dok prelazi na sledeći; samo tada ćeš biti neko ko je poslušan Svetom Duhu. Budući da veruješ u Boga, moraš biti dosledan u svojoj poslušnosti. Ne možeš biti poslušan samo kada ti to odgovara, a neposlušan kada ti ne odgovara. Bog ne odobrava ovakvu poslušnost. Ako ne možeš da ideš u korak s novim delom koje Ja obavljam i nastavljaš da se pridržavaš pređašnjih izreka, kako onda tvoj život može da napreduje? Božje delo je u tome da te opskrbi kroz Njegove reči. Kada poslušaš i prihvatiš Njegove reči, Sveti Duh će zasigurno delovati u tebi. Sveti Duh deluje upravo onako kako Ja govorim; postupi onako kako sam ti rekao i Sveti Duh će odmah delovati u tebi. Ja puštam novu svetlost da biste je videli, dovodeći vas u svetlost sadašnjosti, a kada zakoračiš u ovu svetlost, Sveti Duh će odmah delovati u tebi. Postoje oni neposlušni koji će reći: „Naprosto neću da uradim ono što Ti kažeš.“ U tom slučaju ti kažem da si upravo stigao do kraja puta; iscrpljen si i ponestalo ti je života. Stoga, u proživljavanju preobražaja tvoje naravi, ništa nije važnije od toga da ideš u korak sa sadašnjom svetlošću. Sveti Duh ne deluje samo u određenim ljudima koje Bog koristi, već to čini i u crkvi. On može da deluje u svakome. On može da deluje u tebi ovoga časa i ti ćeš iskusiti to delo. U narednom periodu On može delovati u nekom drugom, a u tom slučaju moraš da požuriš da bi ga pratio; što pažljivije budeš pratio sadašnju svetlost, tvoj život sve više može da napreduje. Bez obzira na to kakav je neko čovek, ako Sveti Duh deluje u njemu, ti moraš da ga slediš. Usvoji njegova iskustva kao svoja sopstvena i dobićeš još veće stvari. Time ćeš još brže napredovati. Ovo je put usavršavanja čoveka i sredstvo za napredak života. Put do usavršavanja se dostiže kroz tvoju poslušnost prema delu Svetoga Duha. Ti ne znaš kroz kakvu osobu će Bog delovati da te usavrši, niti kroz koju osobu, pojavu ili stvar će ti dozvoliti da stekneš ili uvidiš stvari. Ako možeš da zakoračiš na ovaj pravi put, to pokazuje da postoji velika nada da će te Bog usavršiti. Ako to ne možeš, to pokazuje da ti je budućnost sumorna i lišena svetlosti. Kada jednom kreneš na pravi put, u svemu će ti se ukazati otkrivenje. Bez obzira na to šta Sveti Duh otkriva drugima, ako na osnovu njihove spoznaje nastaviš da sam proživljavaš stvari, taj doživljaj će postati deo tvog života i moći ćeš da na osnovu tog iskustva nešto pružiš drugima. Oni koji druge opskrbljuju mehaničkim ponavljanjem reči jesu ljudi bez ikakvog iskustva; pre nego što budeš mogao da počneš da govoriš o sopstvenom stvarnom iskustvu i znanju moraš naučiti da, kroz prosvećenje i prosvetljenje drugih, pronađeš način praktičnog delovanja. Ovo će biti znatno korisnije za tvoj život. Tako treba da proživljavaš stvari iskazujući poslušnost prema svemu što dolazi od Boga. U svemu treba da tražiš volju Božju i da iz svega izvlačiš pouke kako bi tvoj život mogao da napreduje. Takvo praktično delovanje omogućava najbrži napredak.

Sveti Duh te prosvećuje kroz tvoja praktična iskustva i usavršava te kroz tvoju veru. Da li si zaista spreman da budeš usavršen? Ako si zaista spreman da te Bog usavrši, onda ćeš imati hrabrosti da odbaciš svoje telo, moći ćeš da izvršavaš Božje reči i nećeš biti ni pasivan ni slab. Bićeš u stanju da poslušaš sve što dolazi od Boga, a svi tvoji postupci, javni ili privatni, biće predočeni Bogu. Bićeš usavršen ako si poštena osoba i ako u svemu istinu sprovodiš u delo. Oni lažljivci koji se na jedan način ponašaju pred drugim ljudima, a na sasvim drugi iza njihovih leđa, nisu spremni da budu usavršeni. Svi oni su sinovi propasti i uništenja; oni ne pripadaju Bogu, već Sotoni. Oni nisu ljudi koje je Bog izabrao! Ako se tvoji postupci i ponašanje ne mogu predočiti Bogu ili ih Duh Božji ne može sagledati, to dokazuje da sa tobom nešto nije u redu. Samo ako prihvatiš sud Božji i grdnju Božju i pobrineš se da promeniš svoju narav, moći ćeš da kročiš na put do usavršavanja. Ako si zaista spreman da te Bog usavrši i da sprovodiš volju Božju, onda treba da iskazuješ poslušnost prema celom Božjem delu, bez ijednog prigovora, ne usuđujući se da procenjuješ delo Božje ili da o njemu sudiš. Ovo su minimalni uslovi da bi te Bog usavršio. Neophodan uslov za one koji traže da ih Bog usavrši glasi: u svemu delujte bogoljubivim srcem. Šta znači delovati bogoljubivim srcem? To znači da svi tvoji postupci i ponašanje mogu biti predočeni Bogu. A pošto imaš ispravne namere, bez obzira na to da li su tvoji postupci ispravni ili pogrešni, ne plašiš se da ih pokažeš Bogu ili svojoj braći i sestrama i smeš da se zakuneš pred Bogom. Bogu moraš predočiti svaku svoju nameru, misao i ideju kako bi ih On proučio. Budeš li ovo primenio i tako zakoračio, brzo ćeš napredovati u životu.

Budući da veruješ u Boga, moraš verovati u sve reči Božje i u celokupno Njegovo delo. Drugim rečima, pošto veruješ u Boga, moraš Ga poslušati. Ako to nisi u stanju da učiniš, onda nije važno da li veruješ u Boga ili ne. Ako si godinama verovao u Boga, ali Ga nikada nisi poslušao i u potpunosti ne prihvataš Njegove reči, već umesto toga tražiš da se Bog tebi pokori i postupa u skladu sa tvojim predstavama, tada si najbuntovniji od svih, nevernik si. Kako bi takvi ljudi mogli poslušati delo i reči Božje koje se ne uklapaju u čovekove predstave? Najbuntovniji od svih jesu oni koji se namerno opiru Bogu i koji Mu prkose. Oni su Božji neprijatelji, antihristi. Uvek imaju neprijateljski stav prema novom delu Božjem; nikada nemaju ni najmanju sklonost da se pokore niti su se ikada rado pokorili, niti su bili ponizni. Oni se uzdižu pred drugima i nikada se nikom ne pokoravaju. Pred Bogom, oni smatraju da su najbolji propovednici i da su najveštiji u radu na drugima. Nikada ne odbacuju „blago“ koje poseduju, već ga smatraju porodičnim nasleđem koje se obožava, o kome se drugima propoveda i koriste ga da drže propovedi onim budalama koje ih obožavaju. U crkvi zaista postoji izvestan broj takvih ljudi. Može se reći da su oni „neukrotivi junaci“ koji iz generacije u generaciju borave u kući Božjoj. Smatraju da je propovedanje reči (doktrine) njihova najveća dužnost. Iz godine u godinu, kroz generacije, oni energično izvršavaju svoju „svetu i neprikosnovenu“ dužnost. Niko se ne usuđuje da ih dodirne, nijedan čovek se ne usuđuje da ih otvoreno prekori. Oni postaju „carevi“ u kući Božjoj, divljajući dok tiranišu druge u svakom dobu. Ovaj čopor

demona želi da se udruži i uništi Moje delo. Kako da dopustim da ovi živi đavoli postoje pred Mojim očima? Čak i oni koji su samo napola poslušni ne mogu da izdrže do kraja, a kamoli ovi tirani bez i najmanje poslušnosti u svojim srcima! Čoveku nije lako da zadobije delo Božje. Čak i kad upotrebe svu svoju snagu, ljudi mogu zadobiti tek samo njegov mali deo, što im na kraju omogućava da budu usavršeni. A šta je sa decom arhanđela, koja nastoje da unište delo Božje? Zar za njih nema još i manje nade da će ih Bog zadobiti? Svrha Mog obavljanja dela osvajanja nije puko osvajanje zarad osvajanja, već osvajanje radi otkrivanja pravednosti i nepravednosti, radi pribavljanja dokaza za kažnjavanje čoveka, radi osude zlih i, povrh toga, osvajanje zarad usavršavanja onih koji su spremni da poslušaju. Na kraju, svi će biti razdvojeni prema svojoj vrsti, a oni koji su usavršeni biće oni čije su misli i ideje ispunjene poslušnošću. Ovo je delo koje će na kraju biti obavljeno. Oni čiji je svaki postupak buntovan će, međutim, biti kažnjeni i poslati da gore u ognju, biće predmet večnog prokletstva. Kada bude došlo to vreme, oni „veliki i neukrotivi junaci“ minulih vremena postaće najbednije i najodbačenije „slabe i nemoćne kukavice“. Samo se time može ilustrovati svaki aspekt Božje pravednosti i Njegove naravi koju čovek ne može da uvredi, i samo se time može umiriti mržnja u Mom srcu. Zar se ne slažete da je ovo sasvim razumno?

Život ne mogu da zadobiju svi oni koji su iskusili delo Svetoga Duha, kao ni svi koji su u ovom toku. Život nije zajednička svojina celog ljudskog roda, niti svi ljudi lako postižu promenu naravi. Pokornost delu Božjem mora biti stvarna i konkretna, i mora se proživeti. Bog ne može odobriti samo površnu pokornost, a puko iskazivanje poslušnosti površnim aspektima Božje reči bez traženja promene naravi nije po Božjoj volji. Poslušnost Bogu i pokornost delu Božjem jesu jedno te isto. Oni koji se pokoravaju samo Bogu, ali ne i Njegovom delu, ne mogu se smatrati poslušnima, a još manje oni koji se zapravo ne pokoravaju već se očigledno dodvoravaju. Svi oni koji se zaista pokoravaju Bogu mogu imati koristi od dela i spoznati narav i delo Božje. Jedino se takvi ljudi istinski pokoravaju Bogu. Takvi ljudi su u stanju da steknu nove spoznaje i da se podvrgnu novim promenama, od novog dela. Samo te ljude Bog hvali, samo te ljude usavršava i samo je njihova narav promenjena. Bog hvali one koji se rado pokoravaju Bogu i Njegovoj reči i delu. Jedino su takvi ljudi u pravu, samo takvi ljudi iskreno žele Boga i iskreno traže Boga. Oni koji samo na rečima iskazuju svoju veru u Boga, dok Ga u suštini proklinju, jesu ljudi pod maskama koji nose zmijski otrov; najvarljiviji su od svih. Podle maske ovih nitkova će pre ili kasnije biti zbačene. Nije li to delo koje se danas obavlja? Zli ljudi će zauvek biti zli i nikada neće izbeći dan kazne. Dobri ljudi će zauvek biti dobri i biće otkriveni kada se Božje delo završi. Niko od zlih se neće smatrati pravednim, niti će se iko od pravednika smatrati zlim. Zar bih dozvolio da ijedan čovek bude pogrešno optužen?

Kako vaš život bude napredovao, u svakom trenutku morate imati novi ulazak i novi, veći uvid, koji će svakim korakom postajati sve dublji. U to treba da zakorači ceo ljudski rod. Kroz razgovor, slušanje propovedi, čitanje reči Božje ili bavljenje određenim poslovima, steći ćeš novi uvid i novo prosvećenje i nećeš živeti u skladu sa starim

pravilima i minulim vremenima; uvek ćeš živeti u novoj svetlosti i nećeš odstupiti od reči Božje. Ovo je značenje izraza „zaputiti se pravim putem“. Neće biti dovoljno da se plati cena na nekom površnom nivou; iz dana u dan, reč Božja ulazi u viši nivo, nove stvari se svakodnevno pojavljuju, pa i čovek mora da svakodnevno iznova zakorači. I dok Bog govori, On ostvaruje sve što je rekao, pa ako ne možeš da ideš u korak s tim, u tom slučaju ćeš zaostati. Moraš produbiti svoje molitve; ne možeš samo povremeno jesti i piti reč Božju. Produbi prosvećenje i prosvetljenje koje primaš i tvoje predstave i zamišljanja se postepeno moraju povući. Nužno je da ojačaš sopstveno rasuđivanje, a povodom svega na šta naiđeš moraš imati sopstveno mišljenje i sopstveno gledište. Spoznajom određenih stvari u duhu, moraš steći uvid u spoljašnje stvari i dokučiti suštinu svakog pitanja. Ako ne raspolažeš ovim stvarima, kako ćeš moći da predvodiš crkvu? Ako bez ikakve stvarnosti i bez praktične primene govoriš samo o rečima i doktrinama, to prolazi samo na kratke staze. Donekle to može biti prihvatljivo kada se obraćaš novim vernicima, ali nakon izvesnog vremena, kada novi vernici steknu određeno stvarno iskustvo, više ništa nećeš moći da im pružaš. Kako si onda prikladan da te Bog koristi? Bez novog prosvećenja, ne možeš da deluješ. Oni koji nemaju novo prosvećenje jesu oni koji ne znaju kako da iskuse, a takvi ljudi nikada ne stiču nove spoznaje niti novo iskustvo. A kad je reč o opskrbljivanju života, oni nikada ne mogu da obavljaju svoju funkciju niti mogu postati prikladni da ih Bog koristi. Ovakva osoba nije ni za šta, običan je rasipnik. I zaista, takvi ljudi nisu uopšte sposobni da obavljaju svoju funkciju u delu, nisu ni za šta. Ne samo da ne obavljaju svoju funkciju, već zapravo, u priličnoj meri, nepotrebno opterećuju crkvu. Pozivam ove „časne starce“ da požure i napuste crkvu kako drugi više ne bi morali da ih gledaju. Takvi ljudi ne shvataju novo delo i prepuni su beskrajnih predstava. U crkvi nemaju nikakvu funkciju; već samo prave štetu i svuda šire negativnost, do te mere da se upuštaju u sve vidove nedoličnog ponašanja i ometanja u crkvi, stvarajući zabunu i pometnju među onima koji ne umeju da ih prepoznaju. Ovi živi đavoli, ovi zli duhovi treba što pre da napuste crkvu, kako je svojim postupcima ne bi iskvarili. Možda se ne plašiš današnjeg dela, ali zar se ne plašiš sutrašnje pravedne kazne? U crkvi postoji veliki broj ljudi koji žive na tuđoj grbači i veliki broj vukova koji žele da prekinu normalno delo Božje. Sve su to demoni koje je poslao car demona, pakosni vukovi koji žele da prožderu neuku jagnjad. Ako ti takozvani ljudi ne budu izbačeni, postaće paraziti u crkvi, moljci koji proždiru prinete žrtve. Pre ili kasnije, doći će dan kada će ovi prezreni, neuki, podli i odbojni crvi biti kažnjeni!

Doba carstva je Doba reči

U Dobu carstva, Bog koristi reči da bi uveo u novo doba, promenio sredstva kojima deluje i obavio delo čitavog doba. To je načelo po kojem Bog deluje u Dobu reči. On se ovaplotio da bi govorio iz različitih perspektiva, kako bi čovek zaista mogao da vidi Boga

koji je Reč koja se pojavljuje u telu, i da bi mogao da shvati Njegovu mudrost i čudesnost. Takvo delo se sprovodi da bi se uspešnije ostvarili ciljevi osvajanja čoveka, usavršavanja čoveka i čovekovog izgnanstva, što je istinsko značenje upotrebe reči zarad obavljanja dela u Dobu reči. Putem ovih reči ljudi spoznaju Božje delo, Božju narav, suštinu čoveka i ono u šta čovek treba da zakorači. Putem reči, delo koje Bog želi da obavi u Dobu reči ostvaruje se u celosti. Putem ovih reči ljudi bivaju razotkriveni, izgnani i kušani. Ljudi su videli Božje reči, čuli te reči i priznali postojanje tih reči. Kao rezultat toga, počeli su da veruju u postojanje Boga, u svemoć i mudrost Božju, kao i u Božju ljubav prema čoveku i Njegovu želju da spase čoveka. Reč „reči“ je možda jednostavna i obična, ali reči izgovorene iz usta ovaploćenog Boga protresaju vaseljenu, preobražavaju srca ljudi, preobražavaju njihove predstave i stare naravi, i preobražavaju dosadašnji izgled celog sveta. Kroz sva vremena, samo je Bog današnjice delovao na ovaj način, i samo On tako govori i na taj način dolazi da spase čoveka. Od današnjih dana pa nadalje, čovek živi pod vođstvom Božjih reči, usmeren i snabdeven Njegovim rečima. Ljudi žive u svetu Božjih reči, među kletvama i blagoslovima Božjih reči, a čak je još više onih koji su došli da žive pod sudom i grdnjom Njegovih reči. Ove reči i ovo delo su ovde zarad spasenja čoveka, zarad ispunjenja Božje volje i zarad promene prvobitnog izgleda sveta starog stvaranja. Bog je stvorio svet koristeći reči, On vodi ljude kroz vaseljenu koristeći reči, i On ih, koristeći reči, osvaja i spasava. Na kraju će On reči upotrebiti da čitav nekadašnji svet privede kraju, čime će u celosti ispuniti Svoj plan upravljanja. Tokom čitavog Doba carstva Bog koristi reči da bi obavljao Svoje delo i da bi ostvario rezultate Svoga dela. On ne čini čudesna dela niti izvodi čuda, već samo obavlja Svoje delo putem reči. Zahvaljujući tim rečima čovek je nahranjen i opskrbljen, pomoću njih stiče znanje i istinsko iskustvo. U Dobu reči, čovek je izuzetno blagosloven. On ne trpi nikakav fizički bol i naprosto uživa u obilju Božjih reči kojima je opskrbljen; bez potrebe da naslepo traži ili besciljno luta, on iz svoje udobnosti vidi Božju pojavu, čuje Ga kako govori Sopstvenim ustima, prima ono čime ga On opskrbljuje i posmatra Ga kako lično obavlja Svoje delo. To su stvari u kojima ljudi iz prošlih vremena nisu mogli da uživaju, i to su blagoslovi koje nikada nisu mogli da dobiju.

Bog je odlučio da čoveka učini potpunim i, bez obzira na perspektivu iz koje govori, sve je zarad usavršavanja ljudi. Reči izgovorene iz perspektive Duha ljudi teško shvataju; oni nemaju načina da pronađu put do praktične primene, jer je njihova moć razumevanja ograničena. Božje delo postiže različita dejstva i na svakom koraku Svog dela On zna Svoju svrhu. Štaviše, neophodno je da On govori iz različitih perspektiva, jer samo tako može da usavrši čoveka. Kada bi On Svoj glas ispoljavao samo iz perspektive Duha, ne bi bilo načina da se završi ova etapa Božjeg dela. Na osnovu tona kojim govori, možeš videti da je On odlučan da ovu grupu ljudi upotpuni. Dakle, šta treba da bude prvi korak za svakoga ko želi da bude usavršen? Pre svega, moraš spoznati Božje delo. Danas je u Božjem delu počeo da se primenjuje novi metod; ovo doba se razlikuje od prethodnih, način na koji Bog deluje takođe se promenio, a i način na koji

Bog govori je drugačiji. Danas je ne samo način njegovog delovanja promenjen, već se promenilo i doba. Ovo je Doba carstva. To je takođe i doba ljubavi prema Bogu. Ono je nagoveštaj Doba hiljadugodišnjeg carstva – koje je takođe Doba reči, i doba u kojem Bog koristi mnoge načine govora da bi usavršio čoveka, u kojem govori iz različitih perspektiva da bi opskrbio čoveka. Pri ulasku u Doba hiljadugodišnjeg carstva, Bog će početi da koristi reči kojima će usavršiti čoveka, dozvoljavajući mu da uđe u život-stvarnost i izvodeći ga na pravi put. Iskusivši tolike korake Božjeg dela, čovek je video da delo Božje ne ostaje uvek isto, već se neprestano razvija i produbljuje. Posle toliko dugog ljudskog iskustva sa njim, delo se stalno menjalo, uvek se iznova preobražavajući. Međutim, koliko god da se menja, ono nikada ne odstupa od Božjeg cilja da ljudskom rodu donese spasenje. Čak ni posle deset hiljada promena ono nikada ne odstupa od svoje prvobitne svrhe. Ma koliko se metod Božjeg dela menjao, ovo delo se nikada ne udaljava od istine ili od života. Promene u načinu na koji se delo sprovodi samo podrazumevaju promenu oblika delovanja i perspektive iz koje Bog govori; nema promene u središnjem cilju Božjeg dela. Promene u tonu Božjeg glasa i načinu obavljanja Njegovog dela imaju za cilj postizanje određenog dejstva. Promena tona glasa ne znači promenu svrhe ili načela na kojima se delo zasniva. Ljudi veruju u Boga prvenstveno da bi tražili život; ako veruješ u Boga, a ne tražiš život niti tragaš za istinom ili bogopoznanjem, onda to nije verovanje u Boga! I da li je onda realno da i dalje tražiš da uđeš u carstvo da bi bio car? Ostvariti istinsku ljubav prema Bogu kroz traženje života – samo to je stvarnost; potraga za istinom i njeno sprovođenje u delo – sve je to stvarnost. Čitajući i doživljavajući Božje reči, uspećeš da dokučiš Božje znanje usred stvarnog iskustva, a to je ono što znači istinski tragati.

Sada je Doba carstva. Jesi li ušao u ovo novo doba zavisi od toga jesi li ušao u stvarnost Božjih reči, od toga jesu li Njegove reči postale tvoja život-stvarnost. Božje reči su obznanjene svim ljudima, tako da će na kraju svi ljudi živeti u svetu Božjih reči, a Njegove reči će prosvetiti i prosvetliti svaku osobu iznutra. Ako u ovom vremenu budeš nemaran u čitanju Božjih reči i ne budu te zanimale Njegove reči, to će biti znak da je tvoje stanje pogrešno. Ako nisi u stanju da uđeš u Doba reči, onda Sveti Duh ne deluje u tebi; ako si zakoračio u ovo doba, On će izvršiti Svoje delo. Šta možeš da uradiš na početku Doba reči da bi zadobio delo Svetog Duha? U ovom dobu, i među vama, Bog će postići sledeće: da svaka osoba živi reči Božje, da bude u stanju da sprovede istinu u delo i da iskreno voli Boga; da svi ljudi koriste reči Božje kao temelj i kao svoju stvarnost, i da imaju bogobojažljivo srce; i da, sprovodeći reči Božje, čovek upravlja carskom silom zajedno sa Bogom. To je delo koje Bog treba da ostvari. Možeš li da odoliš da ne čitaš reči Božje? Danas mnogi osećaju da ne mogu da izdrže ni dan-dva bez čitanja Njegovih reči. Moraju da čitaju Njegove reči svakog dana, a ako im vreme to ne dozvoljava, dovoljno im je da ih makar slušaju. To je osećanje koje Sveti Duh daje ljudima, i to je način na koji On počinje da ih pokreće. Drugim rečima, On upravlja ljudima putem reči da bi oni mogli da uđu u stvarnost reči Božjih. Ako nakon samo jednog dana

bez jedenja i pijenja Božjih reči osetiš tamu i žeđ i ne možeš to da podneseš, to dokazuje da te je Sveti Duh dodirnuo, i da ti On nije okrenuo leđa. Ti si, dakle, onaj koji je deo ovog toka. Međutim, ako posle dan ili dva nejedenja i nepijenja reči Božjih ne osećaš ništa, ako ne osećaš žeđ i uopšte nisi ganut, to dokazuje da ti je Sveti Duh okrenuo leđa. To onda znači da nešto nije u redu sa tvojim unutrašnjim stanjem; nisi ušao u Doba reči i jedan si od onih koji su zaostali. Bog koristi reči da bi vladao ljudima; ti se osećaš dobro ako jedeš i piješ reči Božje; u suprotnom, nema puta koji možeš da slediš. Reči Božje postaju ljudima hrana i sila koja ih pokreće. Biblija kaže da „neće čovek živeti samo od hleba, već od svake reči koja izlazi iz Božijih usta“ (Matej 4:4). Danas će Bog dovršiti ovo delo, i On će to ostvariti u vama. Kako to da su u prošlosti ljudi danima mogli da ne čitaju Božje reči, a ipak su mogli da jedu i rade kao i obično, dok danas to nije slučaj? U ovom dobu, Bog uglavnom koristi reči da bi vladao svime. Kroz Božje reči čoveku se sudi i on se usavršava, da bi zatim konačno bio primljen u carstvo. Samo Božje reči mogu da opskrbe čovekov život, i samo Božje reči mogu dati čoveku svetlost i put za praktično delovanje, pogotovo u Dobu carstva. Dokle god ne odlutaš izvan stvarnosti Božjih reči, jedući i pijući Njegove reči svakog dana, Bog će biti u stanju da te usavrši.

Traganje za životom nije nešto što se može ubrzati; rast se u životu ne postiže za samo dan ili dva. Božje delo je normalno i praktično, i postoji proces kroz koji ono mora da prođe. Ovaploćenom Isusu trebalo je trideset tri i po godine da dovrši Svoje delo raspeća – šta onda očekivati od pročišćenja čoveka i preobražavanja njegovog života, jednog od najtežih dela? Nije lako stvoriti normalnog čoveka koji ispoljava Boga. To posebno važi za ljude koji su rođeni u naciji velike crvene aždaje, koji su lošeg kova i zahtevaju dug period Božjih reči i dela. Dakle, nemojte biti nestrpljivi da vidite rezultate. Moraš biti samoinicijativan u jedenju i pijenju Božjih reči i uložiti više truda u reči Božje. Kada završiš sa čitanjem Njegovih reči, moraš biti u stanju da ih primeniš u stvarnosti, stičući sve više znanja, uvida, sposobnosti razlučivanja i mudrosti u Božjim rečima. Na taj način ćeš se promeniti, a da to i ne primetiš. Ako si u stanju da jedenje i pijenje Božjih reči usvojiš kao svoje načelo, da ih čitaš, da ih spoznaš, da ih doživiš i primeniš, dostići ćeš zrelost a da toga nećeš ni biti svestan. Ima ljudi koji kažu da nisu u stanju da primene reči Božje u praksi čak i pošto ih pročitaju. Kuda žuriš? Kada dostigneš određeni rast, moći ćeš da primeniš Njegove reči u praksi. Da li bi dete od četiri-pet godina reklo da nije u stanju da podrži ili poštuje svoje roditelje? Treba da znaš svoj trenutni rast. Primeni u praksi ono što si u stanju da primeniš u praksi i izbegavaj da budeš neko ko prekida upravljanje Božje. Samo jedi i pij Božje reči i, od sada pa nadalje, prihvati to kao svoje načelo. Za sada nemoj da brineš da li Bog može da te upotpuni. Nemoj još u to da se upuštaš. Samo jedi i pij Božje reči onako kako ti dolaze, a Bog će se postarati da te upotpuni. Međutim, postoji načelo po kojem moraš jesti i piti Njegove reči. Nemoj to činiti naslepo. Kada jedeš i piješ reči Božje, s jedne strane traži reči koje treba da spoznaš – to jest, one koje se odnose na vizije – a s druge strane, traži ono što treba da primeniš u stvarnoj praksi – to jest, ono u šta treba da zakoračiš. Jedan način ima veze sa

znanjem, a drugi sa ulaskom. Kada budeš dokučio oba – kada budeš shvatio šta treba da znaš, a šta treba da primeniš – znaćeš kako da jedeš i piješ reči Božje.

Nadalje, razgovor o Božjim rečima treba da bude načelo po kojem govoriš. Obično, kada se okupite, treba zajednički da se bavite rečima Božjim, da Božje reči budu sadržina vaših interakcija, da razgovarate o onome što znate o tim rečima, kako ih primenjujete u praksi i kako Sveti Duh deluje. Dokle god razmenjuješ sa drugima reči Božje, Sveti Duh će te prosvetljavati. Dostizanje sveta Božjih reči zahteva saradnju čoveka. Ako ne uđeš u ovo, Bog neće imati načina da deluje; ako ćutiš i ne govoriš o Njegovim rečima, On neće imati načina da te prosvetli. Kad god nisi nečim drugim zauzet, razgovaraj o rečima Božjim, nemoj samo neobavezno da ćaskaš! Dozvoli da ti život bude ispunjen rečima Božjim – tek ćeš tako postati odani vernik. Nije bitno da li je vaše zajedništvo površno. Bez plićaka nema ni dubine. Mora postojati nekakav proces. Kroz praksu ćeš dokučiti prosvetljenje Svetog Duha izvršeno na tebi i kako da delotvorno jedeš i piješ reči Božje. Posle perioda pomnog ispitivanja, ući ćeš u stvarnost reči Božjih. Samo ako si rešen da sarađuješ, bićeš u stanju da primiš delo Svetog Duha.

Jedno od načela jedenja i pijenja reči Božjih odnosi se na spoznaju, a drugo na ulazak. Koje reči treba da spoznaš? Treba da spoznaš reči koje se odnose na vizije (poput onih koja se odnose na doba u koje je Božje delo sada ušlo, šta Bog sada želi da postigne, šta je ovaploćenje i tako dalje; sve ovo se odnosi na vizije). Šta podrazumeva put na koji čovek treba da zakorači? Ovo se odnosi na reči Božje koje čovek treba da sprovodi u delo i da u njih zakorači. To su, dakle, dva načina jedenja i pijenja reči Božjih. Od sada, jedi i pij reči Božje na ovaj način. Ako jasno razumeš Njegove reči koje se odnose na vizije, onda nema potrebe da čitaš sve vreme. Od najveće važnosti je da jedeš i piješ više reči o ulasku, kao što su: kako da okreneš svoje srce ka Bogu, kako da utišaš svoje srce pred Bogom i kako da se odrekneš tela. To su stvari koje treba da primeniš u praksi. Ako ne znaš kako se jedu i piju reči Božje, istinsko zajedništvo je nemoguće. Kada jednom budeš spoznao kako da jedeš i piješ Njegove reči, kada budeš dokučio ono što je ključno, zajedništvo će postati slobodno i, kakav god problem da iskrsne, moći ćeš da komuniciraš i dokučiš stvarnost. Ako pri razmenjivanju reči Božjih ne poseduješ stvarnost, onda nisi dokučio šta je ključno, što ukazuje da ne znaš kako da jedeš i piješ Božje reči. Nekim ljudima čitanje reči Božjih može biti zamorno, što nije normalno stanje. Normalno je da se nikada ne umorimo od čitanja Božjih reči, da smo ih uvek žedni i da uvek nalazimo da su reči Božje dobre. Tako onaj ko je zaista zakoračio jede i pije reči Božje. Kada osetiš da su reči Božje izuzetno praktične i da su upravo ono u šta čovek treba da zakorači; kada osetiš da su Njegove reči od velike pomoći i veoma korisne čoveku, i da su one čoveku životna opskrba – znaj da to što osećaš dolazi od Svetog Duha, a Sveti Duh je taj koji te pokreće. To je dokaz da Sveti Duh deluje u tebi i da ti Bog nije okrenuo leđa. Kada vide da Bog stalno govori, neki ljudi se umaraju od Njegovih reči i misle da to što ih čitaju ili ne čitaju nema nikakvih posledica – što nije

normalno stanje. Njima nedostaje srce koje je žedno da zakorači u stvarnost, a takvi ljudi niti osećaju žeđ za usavršavanjem, niti tome pridaju važnost. Kad god primetiš da nisi žedan Božjih reči, to je znak da nisi u normalnom stanju. Da li ti je Bog okrenuo leđa, u prošlosti se moglo odrediti po tome da li si bio spokojan i da li si osetio zadovoljstvo. Danas je najbitnije da li si žedan reči Božjih, da li su Njegove reči tvoja stvarnost, da li si veran i da li si sposoban da za Boga učiniš sve što možeš. Drugim rečima, čoveku se sudi po stvarnosti Božjih reči. Bog upućuje Svoje reči celom ljudskom rodu. Ako si voljan da ih pročitaš, On će te prosvetiti, a ako nisi, neće. Bog prosvećuje one koji su gladni i žedni pravednosti, i prosvećuje one koji Ga traže. Neki kažu da ih Bog nije prosvetio čak ni pošto su pročitali Njegove reči. Ali na koji način si pročitao te reči? Ako Njegove reči čitaš onako kako čovek koji jaše konja posmatra cveće i ako stvarnosti ne pridaješ nikakvu važnost, kako onda Bog može da te prosveti? Kako Bog može da usavrši onoga ko ne ceni Njegove reči? Ako ne ceniš reči Božje, nećeš imati ni istine ni stvarnosti. Ako pak ceniš Njegove reči, onda ćeš moći da sprovedeš istinu u delo, i samo tada ćeš posedovati stvarnost. Upravo zato uvek moraš da jedeš i piješ reči Božje, bez obzira na to da li si zauzet ili nisi, bez obzira na to da li su okolnosti povoljne ili nisu, i bez obzira na to da li si izložen kušnji ili ne. Sve u svemu, reči Božje su osnova čovekovog postojanja. Niko ne može okrenuti leđa Njegovim rečima, već svako mora da ih jede baš kao što mora triput dnevno da obeduje. Je li moguće da je tako lako biti usavršen i zadobijen od Boga? Bilo da to u ovom trenutku razumeš ili ne, bilo da si stekao uvid u Božje delo ili nisi, ti moraš da što je moguće više jedeš i piješ reči Božje. To je ulazak na samoinicijativan način. Nakon čitanja reči Božjih, požuri da što pre primeniš ono u šta možeš da zakoračiš, a privremeno ostavi po strani ono u šta ne možeš. Moguće je da ima mnogo reči Božjih koje u početku ne možeš da razumeš, ali ćeš ih posle dva ili tri meseca, možda čak i godinu dana, razumeti. Kako je to moguće? To je zato što Bog ne može da usavrši ljude za dan ili dva. U većini slučajeva, kada čitaš Njegove reči, možda ih nećeš odmah razumeti. U tom trenutku ti one mogu izgledati samo kao najobičnije štivo; moraš ih iskusiti neko vreme pre nego što budeš mogao da ih razumeš. Pošto je Bog toliko toga rekao, ti treba da učiniš sve što je u tvojoj moći da jedeš i piješ Njegove reči i onda ćeš ih, i ne znajući kako, shvatiti, i tada će te Sveti Duh prosvetiti, a da toga nećeš biti ni svestan. Kada Sveti Duh prosvećuje čoveka, čovek često toga nije svestan. On te prosvećuje i upućuje kada osećaš žeđ i kada tražiš. Načelo po kojem Sveti Duh deluje usredsređeno je na reči Božje koje jedeš i piješ. Svi oni koji ne pridaju nikakvu važnost Božjim rečima i uvek imaju različite stavove prema Njegovim rečima – verujući, u svom pomućenom umu, da je potpuno svejedno čitaju li Njegove reči ili ne – oni su ti koji ne poseduju stvarnost. Ni delo Svetog Duha ni Njegovo prosvećenje nisu primetni u takvoj osobi. Takvi ljudi se samo provlače kroz život, oni su licemeri bez pravog znanja, kao gospodin Nanguo iz priče[a].

[a] Izvorni tekst ne sadrži izraz „iz priče“.

Bez reči Božjih kao svoje stvarnosti, ti nemaš pravi rast. Kada dođe vreme kušnje, sigurno ćeš pasti i tada će se otkriti tvoj pravi rast. Ali oni koji redovno traže da uđu u stvarnost će, kada budu podvrgnuti kušnji, shvatiti svrhu Božjeg dela. Onaj ko poseduje svest i oseća žeđ za Bogom, treba da učini nešto konkretno kako bi Bogu uzvratio Njegovu ljubav. Oni koji ne poseduju stvarnost ne mogu čvrsto stajati ni pred beznačajnim stvarima. To je razlika između onih koji su postigli pravi rast i onih koji nisu. Zašto, iako i jedni i drugi jedu i piju reči Božje, neki uspeju da budu čvrsti u kušnji, dok drugi uteknu? Očigledna razlika je u tome što nekima nedostaje pravi rast; oni nemaju Božje reči koje bi im poslužile kao stvarnost i Njegove se reči nisu ukorenile u njima. Čim budu izloženi kušnji, oni stižu na kraj svog puta. Zašto su onda neki u stanju da ostanu čvrsti usred kušnji? Zato što oni razumeju istinu i imaju viziju, oni razumeju Božju volju i Njegove zahteve, i stoga su u stanju da ostanu čvrsti tokom kušnji. To je pravi rast i to je, takođe, život. Neki pak možda i čitaju reči Božje, ali ih ne primenjuju u praksi, ne shvataju ih ozbiljno; oni koji ih ne shvataju ozbiljno ne pridaju nikakvu važnost njihovoj praktičnoj primeni. Oni koji nemaju Božje reči da im posluže kao stvarnost nemaju ni pravi rast, a takvi ljudi ne mogu da ostanu čvrsti tokom kušnji.

Kada ti se reči Božje jave, odmah treba da ih primiš i da ih jedeš i piješ. Bez obzira na to koliko ih razumeš, jedini stav kojeg moraš čvrsto da se držiš jeste da Njegove reči jedeš i piješ, da ih spoznaješ i da ih primenjuješ. To je nešto što bi trebalo da možeš da uradiš. Nije bitno koliki rast možeš da dosegneš; samo se usredsredi na jedenje i pijenje Njegovih reči. To je ono u čemu čovek treba da sarađuje. Tvoj duhovni život se uglavnom sastoji od pokušaja da zakoračiš u stvarnost jedenja i pijenja Božjih reči i da ih sprovodiš u delo. Nije tvoje da se usredsređuješ na bilo šta drugo. Crkvene vođe treba da budu u stanju da svu svoju braću i sestre usmeravaju tako da oni nauče kako da jedu i piju Božje reči. To je odgovornost svakog crkvenog vođe ponaosob. Bilo da su mladi ili stari, svi treba da jedenju i pijenju Božjih reči poklone veliki značaj i da Njegove reči nose u svojim srcima. Ući u ovu stvarnost znači ući u Doba carstva. Danas većina ljudi oseća da ne može da živi bez jedenja i pijenja reči Božjih i oseća da su Njegove reči uvek sveže, bez obzira na vreme. To znači da su zakoračili na pravi put. Bog koristi reči da obavi Svoje delo i opskrbi čoveka. Kada svi budu čeznuli za rečima Božjim i budu ih žedni, ljudski rod će zakoračiti u svet Njegovih reči.

Bog je mnogo toga rekao. Koliko si od toga dosad spoznao? U koliko toga si zakoračio? Ako neki crkveni vođa nije uveo svoju braću i sestre u stvarnost Božjih reči, onda je on nemaran u svojoj dužnosti i ne uspeva da ispuni svoju odgovornost! Bez obzira na to da li je tvoje razumevanje duboko ili površno, bez obzira na stepen tvog razumevanja, ti moraš znati kako da jedeš i piješ Njegove reči, moraš dobro obratiti pažnju na Njegove reči i razumeti zašto je važno i neophodno jesti ih i piti. Pošto je Bog toliko toga rekao, ako ne jedeš i ne piješ Njegove reči, ako ne pokušavaš da ih tražiš ili da primenjuješ Njegove reči, to se ne može nazvati verovanjem u Boga. Budući da veruješ u Boga, onda moraš da jedeš i piješ Njegove reči, da doživljavaš Njegove reči i

da Njegove reči proživiš. Samo se to može nazvati verom u Boga! Ako samo pričaš da veruješ u Boga, a pri tom nisi u stanju da nijednu od Njegovih reči sprovedeš u delo ili da stvoriš bilo kakvu stvarnost, to se ne zove verovanjem u Boga. To je pre „traženje hleba da se zavara glad“. Prazne priče koje se svode samo na tričava svedočenja, beskorisne stvari i površna pitanja, bez posedovanja makar i mrvice stvarnosti – ništa od toga ne predstavlja veru u Boga, a ti naprosto nisi shvatio pravi način verovanja u Boga. Zašto moraš da jedeš i piješ što je više moguće Božjih reči? Ako ne jedeš i ne piješ Njegove reči, nego tražiš samo da se uzdigneš na nebo, je li to verovanje u Boga? Koji je prvi korak koji treba da preduzme onaj ko veruje u Boga? Kojim putem Bog usavršava čoveka? Možeš li biti usavršen bez jedenja i pijenja Božjih reči? Možeš li se smatrati osobom carstva ako reči Božje nisu tvoja stvarnost? Šta tačno znači vera u Boga? U najmanju ruku, oni koji veruju u Boga treba pristojno da se ponašaju; najvažnije od svega je da poseduju reči Božje. Bez obzira na sve, nikada ne smeš napustiti Njegove reči. Spoznaja Boga i ispunjenje Njegovih namera postižu se kroz Njegove reči. U budućnosti, svaka nacija, svaka veroispovest, svaka religija i svaki sektor biće osvojeni kroz Božje reči. Bog će govoriti direktno i svi ljudi će držati reči Božje u svojim rukama i tako će ljudski rod biti usavršen. Iznutra i spolja, sve prožimaju reči Božje: ljudski rod će sopstvenim ustima izgovarati reči Božje, delovati u skladu s Božjim rečima i držati reči Božje u sebi, ostajući uronjen u Božje reči kako iznutra tako i spolja. Tako će ljudski rod biti usavršen. Oni koji ispunjavaju namere Božje i mogu da svedoče o Njemu, to su ljudi koji poseduju Božje reči kao svoju stvarnost.

Ulazak u Doba reči – Doba hiljadugodišnjeg carstva – to je delo koje se danas ostvaruje. Od sada pa nadalje, vežbaj da komuniciraš o rečima Božjim. Samo jedenjem i pijenjem, kao i doživljavanjem reči Božjih, bićeš u stanju da proživiš reči Božje. Moraš da stekneš neko praktično iskustvo kako bi ubedio druge. Ako ne možeš da živiš stvarnost Božjih reči, nikoga nećeš ubediti! Svi oni koje Bog koristi mogu da žive stvarnost Božjih reči. Ako ne možeš da stvoriš ovu stvarnost i da svedočiš o Bogu, to je znak da Sveti Duh nije delovao u tebi i da nisi usavršen. To je značaj reči Božjih. Da li imaš srce koje je žedno Božjih reči? Oni koji su žedni Božjih reči žedni su istine, i samo takve ljude Bog blagosilja. U budućnosti će biti još mnogo reči koje će Bog saopštiti svim religijama i svim veroispovestima. On najpre govori i ispoljava Svoj glas među vama, kako bi vas upotpunio, pre nego što krene dalje da govori i ispoljava Svoj glas među neznabošcima da bi ih osvojio. Kroz Njegove reči, svi će biti iskreno i potpuno ubeđeni. Kroz reči Božje i Njegova otkrivenja, čovekova iskvarena narav kopni, on počinje da liči na čoveka, a njegova buntovna narav se smiruje. Reči deluju na čoveka svojim autoritetom i osvajaju čoveka u svetlosti Božjoj. Delo koje Bog obavlja u sadašnjem dobu, kao i prekretnice u Njegovom delu, sve se to može naći u Njegovim rečima. Ako ne čitaš Njegove reči, nećeš ništa razumeti. Kroz sopstveno jedenje i pijenje Njegovih reči, kroz učešće u komunikaciji sa svojom braćom i sestrama, i kroz svoja stvarna iskustva, u potpunosti ćeš spoznati Božje reči. Tek tada ćeš moći istinski da proživiš njihovu stvarnost.

Sve se postiže rečju Božjom

Bog govori Svoje reči i obavlja Svoje delo u skladu sa svakim dobom, a u različitim dobima On koristi različite reči. Bog se ne pridržava pravila, ne ponavlja isto delo, niti oseća žal za onim što je prošlo; On je Bog koji je uvek nov i nikada star i svakoga dana govori nove reči. Ti treba da se pridržavaš onoga čega se danas treba pridržavati; to je čovekova odgovornost i dužnost. Od suštinskog je značaja da primena bude usredsređena na današnju svetlost i reči Božje. Bog se ne pridržava pravila i može da govori sa mnogo različitih stanovišta da bi Svoju mudrost i svemoć učinio jasnim. Nebitno je da li On govori sa stanovišta Duha ili čoveka, ili nekog trećeg – Bog je uvek Bog, a ti ne možeš reći da On nije Bog zato što govori sa stanovišta čoveka. Među nekim ljudima javile su se predstave kao posledica različitih stanovišta sa kojih Bog govori. Takvi ljudi nisu spoznali Boga, niti su spoznali Njegovo delo. Ako bi Bog uvek govorio sa istog stanovišta, zar čovek ne bi izvodio pravila o Bogu? Da li bi Bog mogao da dozvoli čoveku da se tako ponaša? Nezavisno od stanovišta s kojeg Bog govori, On zna s kojim naumom to čini. Ako bi Bog uvek govorio sa stanovišta Duha, da li bi ti bio sposoban da Mu se pridružiš? Stoga On ponekad govori u trećem licu da bi te opskrbio Svojim rečima i usmerio te ka stvarnosti. Sve što Bog radi prikladno je. Ukratko, sve je to Bog uradio i ti u to ne treba da sumnjaš. On je Bog, te stoga nije bitno sa kojeg stanovišta govori, jer će On uvek biti Bog. To je nepromenljiva istina. Kako god da deluje, On je uvek Bog i Njegova suština se neće promeniti! Petar je mnogo voleo Boga i bio je čovek po volji srca Božjeg, ali Bog nije svedočio o njemu kao o Gospodu ili Hristu, jer je suština bića onakva kakva jeste i nikada se ne može promeniti. Bog se u Svom delu ne pridržava pravila, ali primenjuje različite metode da bi Svoje delo učinio delotvornim i da bi produbio čovekovu spoznaju o Njemu. Svaki Njegov metod delovanja pomaže ljudima da Ga spoznaju i ima za cilj da usavrši čoveka. Nezavisno od toga koji metod delovanja primenjuje, svaki ima za svrhu da ljude izgrađuje i da ih usavršava. Ako je neki od Njegovih metoda delovanja trajao veoma dugo, to je bilo zato da bi kalio ljudsku veru u Njega. Stoga nema mesta sumnji u vašem srcu. Sve su to koraci Božjeg dela i vi im se morate pokoravati.

Ono o čemu se danas govori je ulazak u stvarnost, a ne vaznesenje na nebo ili carevanje; sve o čemu se govori je traganje za ulaskom u stvarnost. Nema praktičnije potrage od te, a pričati o carevanju nije praktično. Čovek je veoma radoznao i današnje Božje delo još uvek procenjuje na osnovu svojih verskih predstava. Iskusivši tolike Božje metode delovanja, čovek još uvek nije spoznao delo Božje, još uvek traži znamenja i čudesna dela i još uvek proverava da li su se Božje reči ispunile. Zar to nije zapanjujuća glupost? Ako se Božje reči ne bi ispunile, da li bi ti i dalje verovao da je On Bog? Danas mnogo takvih ljudi u crkvi čeka da ugleda znamenja i čudesna dela. Kažu da, ako se Božje reči ostvare, onda je On Bog; ako se Božje reči ne ostvare, onda nije. Da li ti, onda, veruješ u Boga zbog ispunjavanja Njegovih reči ili zato što je On Sâm Bog?

Čovekovo verovanje u Boga mora se dovesti u red! Kada vidiš da se Božje reči nisu ispunile, ti se brže-bolje izmigoljiš – zar je to vera u Boga? Kada veruješ u Boga, sve moraš da prepustiš Njegovoj milosti i da se pokoriš čitavom Božjem delu. Bog je izrekao veoma mnogo reči u Starom zavetu – koju od njih si ti svojim očima video da se ispunila? Možeš li da tvrdiš da Jahve nije pravi Bog zato što ti to nisi video? Iako su se mnoge reči ostvarile, čovek nije sposoban da to jasno vidi, zato što čovek ne poseduje istinu i ništa ne razume. Neki bi da pobegnu kada osete da se Božje reči nisu ispunile. Hajde probaj. Proveri da li možeš da pobegneš. Čak i da pobegneš, na kraju ćeš se ipak vratiti. Bog te kontroliše Svojom rečju i, ako napustiš crkvu i reč Božju, izgubićeš životni put. Pokušaj ako ne veruješ – misliš li da možeš tek tako da odeš? Božji Duh te kontroliše. Ne možeš da odeš. To je Božja upravna odluka! Ako neko misli da može, slobodno neka proba! Ako kažeš da ta osoba nije Bog, ogreši se o Njega pa vidi šta će On učiniti. Moguće je da tvoje telo neće umreti i da ćeš još uvek moći da se prehraniš i obučeš, ali u glavi će ti biti neizdrživo; osećaćeš se napeto i izmučeno; ništa neće biti bolnije od toga. Čovek ne može da podnese mentalno mučenje i pustošenje – možda i uspeš da izdržiš patnju tela, ali svakako nisi sposoban da izdržiš mentalnu napetost i dugotrajno mučenje. Danas neki ljudi postaju negativni jer ne uspevaju da vide nikakva znamenja i čudesna dela, ali, ma koliko negativni bili, niko od njih se ne usuđuje da pobegne, zato što Bog kontroliše čoveka Svojom rečju. Iako nije bilo nikakve najave događaja, niko ne uspeva da utekne. Zar to nisu Božji postupci? Danas je Bog došao na zemlju da čoveku obezbedi život. Za razliku od onoga što ljudi zamišljaju, On te ne zavodi znamenjem i čudesnim delima da bi obezbedio miran odnos između Boga i čoveka. Svi oni koji se ne usredsređuju na život i koji se umesto toga usredsređuju na to da Boga nateraju da im prikazuje znamenja i čini čudesna dela, jesu fariseji! A upravo su fariseji prikovali Isusa na krst. Ako Boga meriš na osnovu svog shvatanja vere u Boga, to jest da u Boga veruješ samo ako se njegove reči ispunjavaju, a da si sumnjičav, pa čak i da huliš na Boga ako se one ne ispune, zar ga tako i ti ne prikivaš za krst? Takvi ljudi su neodgovorni prema svojim dužnostima i pohlepno uživaju u komforu!

S jedne strane, najveći problem s čovekom je taj što on nije spoznao delo Božje. Iako se čovekov stav ne zasniva na poricanju, on je ipak sumnjičav. Čovek ne poriče, ali i ne priznaje u potpunosti. Kada bi ljudi temeljno spoznali Božje delo, oni ne bi bežali. Drugi problem je što čovek ne poznaje stvarnost. Danas je svaka osoba povezana sa Božjom rečju; i zaista, u budućnosti ne treba da razmišljaš o tome da li ćeš ugledati znamenja i čudesna dela. Jasno ti kažem: u sadašnjoj etapi možeš da vidiš samo Božje reči, te iako nema činjenica, život Božji i dalje može biti uklesan u čoveka. Upravo je to glavno delo Hiljadugodišnjeg carstva, a ako ti nisi u stanju da ga sagledaš, postaćeš slab i posrnućeš; potonućeš sred kušnji i, što je još tužnije, postaćeš Sotonin zatočenik. Bog je došao na zemlju najviše zato da bi govorio Svoje reči; ono čime se ti baviš je reč Božja; ono što vidiš je reč Božja; ono što čuješ je reč Božja, ono čega se pridržavaš je reč Božja, ono što doživljavaš je reč Božja, a ovo ovaploćenje Božje prvenstveno koristi

reči da bi usavršilo čoveka. On ne prikazuje znamenja niti čini čudesna dela, a pogotovo ne obavlja ono delo koje je Isus obavljao u prošlosti. Iako i jedan i drugi jesu Bog, i obojica su u ljudskom telu, Njihove službe nisu iste. Kada je Isus došao, On je takođe činio deo Božjeg dela i izgovorio je nekolike reči – ali šta je bilo glavno delo koje je ostvario? Glavno delo koje je On ostvario bilo je delo raspeća. On je uzeo obličje grešnog tela da bi dovršio delo raspeća i spasao čitavo čovečanstvo, a zbog svih ljudskih grehova poslužio je kao žrtva za greh. To je glavno delo koje je On ostvario. Konačno, On je obezbedio put krsta da bi vodio one koji su kasnije došli. Kada je Isus došao, bilo je to prvenstveno radi dovršetka dela iskupljenja. On je iskupio čitavo čovečanstvo i doneo jevanđelje Carstva nebeskog čoveku, a povrh toga je u prvi plan izneo put ka Carstvu nebeskom. Zbog toga su svi oni koji su kasnije došli govorili: „Mi treba da hodamo putem krsta i da se žrtvujemo za krst.“ Naravno, u početku je Isus takođe činio druga dela i govorio neke reči da bi se čovek pokajao i ispovedio svoje grehe. Ali Njegova služba je ipak bila raspeće, a tri i po godine koje je On proveo propovedajući o putu bile su priprema za raspeće koje je stiglo posle. Nekoliko prilika u kojima se Isus molio takođe su bile zarad raspeća. Život običnog čoveka koji je vodio i trideset tri i po godine, koliko je živeo na zemlji, prvenstveno su bili zarad obavljanja dela raspeća; iz njih je On crpio snagu da izvede to delo, na osnovu čega Mu je Bog poverio delo raspeća. Koje će delo ovaploćeni Bog obaviti danas? Danas se Bog ovaplotio prvenstveno zato da bi dovršio delo „Reči koja se pojavljuje u telu“, da bi uz pomoć reči usavršio čoveka i da bi čoveka naterao da prihvati da se s njim obračunava rečju i da se oplemenjuje rečju. Svojim rečima On čini da budeš opskrbljen i da zadobiješ život; u Njegovim rečima ti vidiš Njegovo delo i Njegova postignuća. Bog koristi reč da te izgrdi i oplemeni, te ako prolaziš kroz poteškoće, to je takođe zbog reči Božje. Danas Bog ne obavlja Svoje delo pomoću događaja, već pomoću reči. Tek pošto Njegova reč dođe do tebe, Sveti Duh će moći da radi u tebi i da u tebi prouzrokuje osećaj bola ili slasti. Samo reč Božja može da te odvede u stvarnost i samo reč Božja ima sposobnost da te usavrši. Dakle, u najmanju ruku moraš shvatiti sledeće: delo koje Bog sprovodi u poslednjim danima prvenstveno se sastoji u korišćenju Njegove reči zarad usavršavanja svake osobe i usmeravanja čoveka. Sve Njegovo delovanje je kroz reč; On se ne služi događajima da bi te izgrdio. Ponekad se neki ljudi opiru Bogu. Iako Bog ne izaziva u tebi veliku neprijatnost, iako tvoje telo nije izloženo grdnji, niti prolaziš kroz nevolje – čim Njegova reč dođe do tebe i oplemeni te, postaje ti neizdrživo. Zar nije tako? U vreme služitelja, Bog je rekao da se čovek baci u bezdan. Da li je čovek zaista stigao u bezdan? Naprosto, kroz upotrebu reči zarad oplemenjivanja čoveka, čovek je zakoračio u bezdan. I tako, za vreme poslednjih dana, kada se Bog ovaploćuje, On prvenstveno koristi reč da postigne i razjasni sve. Samo u Njegovim rečima možeš videti šta je On; samo u Njegovim rečima možeš videti da je On Sâm Bog. Kada ovaploćeni Bog dođe na zemlju, On ne radi ništa drugo nego izgovara reči – stoga nema potrebe za događajima; reči su dovoljne. To je zato što je On prvenstveno došao da obavi Svoje delo, da dozvoli čoveku da ugleda

Njegovu moć i vrhovnu vlast u Njegovim rečima, da dozvoli ljudima da u Njegovim rečima vide kako On ponizno skriva Sebe i da dozvoli ljudima da Njegovu sveukupnost spoznaju u Njegovim rečima. Sve što On ima i sve što On jeste nalazi se u Njegovim rečima. Njegova mudrost i čudesnost su u Njegovim rečima. U tome treba da vidiš mnoge metode prema kojima Bog govori Svoje reči. Najveći deo Božjeg dela tokom sveg ovog vremena sastojao se od opskrbljivanja, otkrivenja i obračunavanja sa čovekom. On ne proklinje osobu blago, a čak i kada to čini, On to čini putem reči kojom je proklinje. Dakle, u ovom dobu Božjeg ovaploćenja nemoj očekivati da vidiš Boga kako leči bolesne i ponovo izgoni demone, te stoga prestani stalno da tražiš znamenja – to ne bi imalo nikakvog smisla! Ta znamenja ne mogu da usavrše čoveka! Prostije rečeno: Sâm ovaploćeni praktični Bog danas ništa ne čini; On samo govori. To je istina! On koristi reči da te usavrši i koristi reči da te nahrani i napoji. On takođe koristi reči da deluje i koristi reči umesto događaja kako bi te naterao da spoznaš Njegovu stvarnost. Ako si sposoban da uvidiš ovaj način Božjeg dela, onda je teško biti negativno nastrojen. Umesto da se usredsređuješ na negativne stvari, treba da se usmeriš samo na ono što je pozitivno – što znači da, nezavisno od toga da li su se reči Božje ispunile i da li se neka činjenica dogodila ili nije, Bog dovodi do toga da iz Njegovih reči čovek zadobije život i to je najveće od svih znamenja; a povrh toga, to je nepobitan događaj. To je najbolji dokaz kroz koji se spoznaje Bog, znamenje veće od bilo kojeg znamenja. Samo te reči mogu usavršiti ljude.

Od samog osvita Doba carstva, Bog je počeo da objavljuje Svoje reči. U budućnosti, ove će se reči postepeno ispunjavati, a do tada će čovek sazreti za život. Božja upotreba reči da bi se razotkrila iskvarena čovekova narav stvarnija je i potrebnija, i On ne koristi ništa drugo do reči da obavi Svoje delo ne bi li usavršio čovekovu veru, jer danas je Doba reči, a ono zahteva čovekovu veru, odlučnost i saradnju. Delo ovaploćenog Boga poslednjih dana je upotreba Njegove reči da bi služio čoveku i opskrbljivao ga. Tek kada ovaploćeni Bog završi sa izgovaranjem Svojih reči, one će početi da se ispunjavaju. Dok ih On bude govorio, Njegove reči neće biti ispunjene, jer, dok je On u etapi ovaploćenja, Njegove reči ne mogu biti ispunjene. To je zato da bi čovek mogao da vidi da je Bog telo, a ne Duh, da bi čovek mogao da stvarnost Božju vidi sopstvenim očima. Na dan kada Njegovo delo bude dovršeno, kada sve reči koje On treba da izgovori na zemlji budu izrečene, Njegove reči će početi da se ispunjavaju. Ovo nije doba ispunjavanja Božjih reči, zato što on još uvek nije završio sa izgovaranjem Svojih reči. Dakle, ako vidiš da Bog još uvek govori Svoje reči na zemlji, ne očekuj da se Njegove reči ispune; kada Bog bude prestao da izgovara Svoje reči i kada Njegovo delo na zemlji bude dovršeno, tada će Njegove reči početi da se ispunjavaju. U rečima koje On izgovara na zemlji sadržana je, s jedne strane, opskrba života, a s druge, proročanstvo – proročanstvo o stvarima koje će doći, o stvarima koje će biti učinjene i o onome što tek treba da bude postignuto. Isusove reči su takođe sadržale proročanstvo. S jedne strane, On je opskrbljivao život, a s druge je izgovarao proročanstva. Danas se ne govori o sprovođenju reči i činjenica

u isto vreme, zato što je prevelika razlika između onoga što čovek može da vidi sopstvenim očima i onoga što Bog može da učini. Samo se može reći da, kada se jednom delo Božje završi, Njegove reči će biti ispunjene, a činjenice će nastupiti posle reči. Tokom poslednjih dana, ovaploćeni Bog obavlja službu reči na zemlji, a prilikom obavljanja službe reči On samo izgovara reči i ništa Mu drugo nije bitno. U trenutku kada se Božje delo promeni, Njegove reči će početi da se ispunjavaju. Danas se reči prvo koriste da bi ti bio usavršen; kada On zadobije slavu širom vaseljene, Njegovo delo će biti upotpunjeno – sve reči koje treba da budu izrečene biće izrečene i sve reči će postati činjenice. Bog je došao na zemlju tokom poslednjih dana da obavi službu reči kako bi Ga čovečanstvo spoznalo, kako bi čovečanstvo uvidelo šta je On i kako bi iz Njegove reči moglo da spozna Njegovu mudrost i sva Njegova čudesna postignuća. Tokom Doba carstva, Bog prvenstveno koristi reč da bi osvojio celokupno čovečanstvo. U budućnosti, Njegova reč će stići i do svake religije, sektora, nacije i veroispovesti. Bog koristi reč da bi osvajao, da bi sve ljude naterao da vide kako Njegova reč sa sobom nosi autoritet i moć – stoga se vi danas suočavate samo sa rečju Božjom.

Reči koje Bog govori u ovom dobu razlikuju se od onih koje su izgovorene tokom Doba zakona, kao što se ove razlikuju od reči izgovorenih tokom Doba blagodati. U Doba blagodati, Bog nije obavljao delo reči, već je samo spomenuo da će biti razapet zarad iskupljenja celokupnog ljudskog roda. Biblija samo opisuje zašto je Isus trebalo da bude razapet, opisuje patnju kojoj je On bio izložen na krstu, i kako čovek treba da bude razapet zarad Boga. Tokom tog doba, sve delo koje je Bog obavljao bilo je usmereno ka raspeću. Tokom Doba carstva, ovaploćeni Bog izgovara reči da bi osvojio sve one koji veruju u Njega. To je „Reč koja se pojavljuje u telu“; Bog je došao za vreme poslednjih dana da obavi to delo, to jest, On je došao da ostvari pravo značenje Reči koja se pojavljuje u telu. On samo izgovara reči, a retko kada se neka činjenica zaista dogodi. To je sama suština Reči koja se pojavljuje u telu, a kada ovaploćeni Bog izgovara Svoje reči, to je pojavljivanje Reči u telu, i to je Reč koja dolazi u telo. „U početku beše Reč, i Reč beše kod Boga, i Reč beše Bog, i Reč postade telo.“ Ovo delo (delo pojavljivanja Reči u telu) jeste delo koje će Bog ostvariti u poslednjim danima i to je poslednje poglavlje čitavog Njegovog plana upravljanja, te stoga Bog mora da dođe na svet i da Svoje reči ispolji u telu. Ono što se učini danas, ono što će biti učinjeno u budućnosti, ono što će Bog postići, čovekovo konačno odredište, oni koji će biti spaseni, oni koji će biti uništeni i tako dalje – celokupno to delo koje treba postići na kraju je jasno izloženo i sve to ima za cilj postizanje stvarnog značaja Reči koja se pojavljuje u telu. Ranije objavljene upravne odluke i ustav, oni koji će biti uništeni, oni koji će počinuti – sve što je rečeno mora biti ispunjeno. To je delo koje ovaploćeni Bog prvenstveno obavlja tokom poslednjih dana. On čini da ljudi shvate gde pripadaju oni koji su od Boga predodređeni, a gde oni koje Bog nije predodredio, kako će Njegov narod i sinovi biti razvrstani, šta će se dogoditi sa Izraelom, šta će se dogoditi sa Egiptom – u budućnosti, svaka od ovih reči biće ispunjena. Ritam Božjeg dela se ubrzava. Bog koristi reči kao sredstva da

čoveku otkrije šta treba da bude učinjeno u svakom dobu, šta treba da učini ovaploćeni Bog tokom poslednjih dana i kakva je Njegova služba koja treba da bude obavljena, a sve te reči imaju za cilj ostvarenje pravog značaja Reči koja se pojavljuje u telu.

Ranije sam već rekao da će „Svi koji su usredsređeni na to da vide znamenja i čudesna dela biti napušteni; oni neće biti usavršeni“. Iako sam izgovorio toliko reči, čovek ne zna baš ništa o ovom delu, a ljudi, stigavši dovde, i dalje tragaju za znamenjem i čudesnim delima. Da li je tvoja vera u Boga samo potraga za znamenjem i čudesnim delima, ili se njena svrha ogleda u zadobijanju života? Isus je takođe izgovorio mnogo reči, a neke od njih tek treba da se ispune. Možeš li da kažeš da Isus nije Bog? Bog je posvedočio da je On bio Hristos i voljeni Sin Božji. Možeš li to da porekneš? Danas Bog samo izgovara reči i ako to ne znaš temeljno, onda ne možeš da budeš postojan. Da li veruješ u Njega zato što je On Bog ili veruješ u Njega na osnovu toga da li su se Njegove reči ispunile ili nisu? Da li veruješ u znamenja i čudesna dela, ili veruješ u Boga? Danas, On ne prikazuje znamenja i ne čini čudesna dela – pa da li je onda On zaista Bog? Ako se reči koje govori ne ispunjavaju, da li je On zaista Bog? Da li se suština Boga određuje po tome jesu li se reči koje On izgovara ispunile ili nisu? Zašto neki ljudi uvek čekaju da vide hoće li se Božje reči ispuniti pre nego što poveruju u Njega? Zar to ne znači da Ga nisu spoznali? Svi koji imaju takve predstave jesu oni koji poriču Boga. Oni koriste predstave da bi odmeravali Boga; ako su Božje reči ispunjene, oni veruju u Njega, a ako nisu, onda ne veruju; i stalno tragaju za znamenjem i čudesnim delima. Zar nisu ti ljudi fariseji savremenog doba? Da li si u stanju da budeš postojan zavisi od toga jesi li spoznao praktičnog Boga ili nisi – to je od suštinskog značaja! Što je stvarnost Božje reči u tebi veća, to je veća i tvoja spoznaja stvarnosti Božje, a samim tim si i ti sposobniji da ostaneš postojan tokom kušnji. Što se više usredsređuješ na to da vidiš znamenje i čudesna dela, to si manje sposoban da čvrsto stojiš i pokleknućeš tokom kušnji. Znamenja i čudesna dela nisu temelj; samo je stvarnost Božja život. Neki ljudi ne znaju kakvo dejstvo treba da postigne Božje delo. Oni provode dane u čuđenju, ne tragajući za spoznajom Božjeg dela. Cilj njihovog traganja je uvek samo da Bog ispuni njihove želje i samo će tada biti ozbiljni u svojoj veri. Oni kažu da će tragati za životom ako se reči Božje ispune, ali da, ako se Njegove reči ne ispune, onda ne postoji mogućnost da oni tragaju za životom. Čovek misli da je vera u Boga traganje za znamenjem i čudesnim delima i traganje za vaznesenjem na nebo i za trećim nebom. Niko od njih ne kaže da je njihova vera u Boga traganje za ulaskom u stvarnost, traganje za životom i traganje za time da budu zadobijeni od strane Boga. Kakva je vrednost jednog takvog traganja? Oni koji ne tragaju za spoznajom Boga i za udovoljavanjem Bogu jesu oni koji ne veruju u Boga; oni su ti koji hule na Boga!

Da li sada shvatate šta je vera u Boga? Da li vera u Boga znači videti znamenje i čudesna dela? Da li znači uznošenje na nebo? Verovati u Boga nimalo nije lako. Te verske običaje treba odbaciti; potreba za izlečenjem bolesnih i za izgonom demona, usredsređivanje na znamenje i čudesna dela, žudnja za sticanjem što više Božjih

blagodati, Božjeg mira i radosti, traganje za životnim šansama i telesnim utehama – sve su to verske prakse, a takve verske prakse su nejasna vrsta vere. Šta je prava vera u Boga danas? To je prihvatanje Božje reči kao tvoje život-stvarnosti i spoznavanje Boga putem Njegove reči da bi se dostigla tvoja istinska ljubav prema Njemu. Da bude jasnije: vera u Boga treba da ti omogući da slušaš Boga, da voliš Boga i da izvršavaš dužnost koju treba da izvršava stvorenje Božje. To je cilj verovanja u Boga. Moraš da dosegneš spoznaju divote Božje, da shvatiš koliko On zaslužuje da Ga se boje, i da spoznaš kako Bog u Svojim stvorenjima obavlja delo spasenja i usavršava ih – to su najosnovniji elementi tvoje vere u Boga. Vera u Boga je prvenstveno prelazak iz telesnog života u život ljubavi prema Bogu; iz življenja u iskvarenosti u življenje unutar života Božjih reči; to je izbavljanje od Sotonine vlasti i život pod Božjim staranjem i zaštitom; to je sposobnost poslušnosti Bogu, a ne telu; to je dozvoljavanje Bogu da zadobije čitavo tvoje srce, dozvoljavanje Bogu da te usavrši i oslobađanje od iskvarene sotonske naravi. Vera u Boga je tu prvenstveno zato da bi moć i slava Božja mogle da se ispolje u tebi, da bi ti mogao da ispuniš Božju volju, da ostvariš Božji plan i da budeš sposoban da svedočiš o Bogu pred Sotonom. Vera u Boga ne treba da se vrti oko želje da se ugledaju znamenja i čudesna dela, niti treba da postoji zarad tvog tela. Ona treba da se svede na traganje za spoznajom Boga i na sposobnost poslušnosti Bogu, te na to da Mu se, kao Petar, bude poslušan do smrti. To su glavni ciljevi verovanja u Boga. Čovek jede i pije reč Božju da bi spoznao Boga i da bi Mu udovoljio. Jedenje i pijenje reči Božje daje ti dublju spoznaju Boga i tek posle toga možeš da Mu budeš poslušan. Tek kada spoznaš Boga možeš da Ga voliš i to je cilj koji čovek treba da ima u svojoj veri u Boga. Ako u svojoj veri stalno pokušavaš da ugledaš znamenje i čudesna dela, onda je stanovište takve vere u Boga pogrešno. Vera u Boga prvenstveno znači prihvatanje Božje reči kao život-stvarnosti. Božji cilj postiže se samo praktičnom primenom reči Božjih iz Njegovih usta i njihovom primenom u sebi. U svojoj veri u Boga, čovek treba da teži da ga Bog usavrši, da može da se pokori Bogu i da Mu u potpunosti bude poslušan. Ako bez ikakvih primedbi možeš da budeš poslušan Bogu, da vodiš računa o Božjim željama, da dosegneš Petrov rast, da poseduješ Petrovo ophođenje o kojem je Bog govorio, tada će tvoja vera u Boga biti uspešna i to će značiti da te je Bog zadobio.

Bog obavlja Svoje delo širom vaseljene. Svi oni koji veruju u Njega moraju da prihvate Njegovu reč, da jedu i piju Njegovu reč; nikoga Bog ne može da zadobije tako što će mu prikazati Božje znamenje i čudesna dela. Tokom vremena, Bog je uvek koristio reč da bi usavršio čoveka. Stoga vi ne treba da svu svoju pažnju posvećujete znamenju i čudesnim delima, već treba da težite ka tome da vas Bog usavrši. U Doba zakona iz Starog zaveta, Bog je izgovorio nekolike reči, a u Doba blagodati je i Isus izgovorio mnogo reči. Nakon što je Isus izrekao mnogo reči, apostoli i učenici koji su kasnije došli uspostavili su verske običaje koji su bili u skladu sa Isusovim zapovestima i doživljavali ih u skladu sa rečima i načelima o kojima je Isus govorio. U poslednjim danima, Bog prvenstveno koristi reč da bi usavršio čoveka. On ne koristi znamenje i čudesna dela da

bi ugnjetavao ili nagovarao čoveka; to ne bi moglo da razjasni moć Božju. Ako bi Bog samo prikazivao znamenje i čudesna dela, tada ne bi bilo moguće da razjasni stvarnost Božju, a samim tim ni da usavrši čoveka. Bog ne usavršava čoveka znamenjem i čudesnim delima, već koristi reč da bi zalio i usmerio čoveka, posle čega se postiže potpuna čovekova poslušnost i njegova spoznaja Boga. To je cilj dela koje On obavlja i reči koje izgovara. Bog ne koristi metod prikazivanja znamenja i čudesnih dela da bi usavršio čoveka – On za tu svrhu koristi reči i koristi mnogo različitih metoda rada. Bilo da se radi o oplemenjivanju, obračunavanju, orezivanju ili opskrbljivanju rečima, Bog govori sa mnoštva različitih stanovišta da bi usavršio čoveka i da bi čoveku pružio dublju spoznaju Božjeg dela, Njegove mudrosti i čudesnosti. Kada čovek bude upotpunjen, u vreme kada Bog bude ovo doba priveo kraju u poslednjim danima, tek tada će čovek moći da vidi znamenje i čudesna dela. Kada budeš spoznao Boga i kad budeš u stanju da Mu budeš poslušan ma šta On činio, nećeš više imati nikakve predstave o Njemu dok budeš video znamenje i čudesna dela. U ovom trenutku, ti si iskvaren i nisi sposoban za potpunu poslušnost Bogu – da li misliš da si u takvom stanju spreman da vidiš znamenje i čudesna dela? Kada Bog prikazuje znamenje i čudesna dela, tada On zapravo kažnjava čoveka, baš kao i prilikom smene doba, a još više kada se doba završava. Kada se Božje delo izvodi normalno, On ne prikazuje znamenje i čudesna dela. Prikazivanje znamenja i čudesnih dela za Njega je veoma jednostavna stvar, ali to nije načelo Božjeg dela, niti je to cilj Božjeg upravljanja čovekom. Ako bi čovek video znamenje i čudesna dela, ako bi se duhovno telo Božje pojavilo čoveku, zar ne bi onda svi ljudi poverovali u Boga? Ranije sam rekao da je grupa pobednika zadobijena sa Istoka, pobednika koji su došli iz središta velikog stradanja. Šta znače te reči? Znače da su ti ljudi koji su zadobijeni zaista počeli da slušaju tek pošto su prošli sud i grdnju, obračunavanje i orezivanje, i sve vrste oplemenjivanja. Vera tih ljudi nije nejasna i apstraktna, već stvarna. Oni nisu videli nikakvo znamenje ni čudesna dela, niti bilo kakva čuda, oni ne govore o nerazumljivim rečima i doktrinama, niti o dubokim uvidima; namesto toga, oni poseduju stvarnost i reči Božje, kao i istinsku spoznaju stvarnosti Božje. Zar takva grupa ljudi nije sposobnija da razjasni moć Božju? Božje delo za vreme poslednjih dana je stvarno delo. U doba Isusa, On nije došao da usavrši čoveka, već da ga spase, pa je zato prikazao neka čuda da bi Ga ljudi sledili. Jer, On je prvenstveno došao da dovrši delo raspeća, a prikazivanje znamenja nije bilo deo Njegove službe. Takvo znamenje i čudesna dela prikazani su samo zato da bi Njegovo delo bilo efikasno; sve je to bio dodatni posao koji nije predstavljao delo čitavog doba. Za vreme starozavetnog Doba zakona, Bog je takođe prikazao neka znamenja i čudesna dela – ali delo koje Bog danas obavlja je stvarno delo i On svakako sada ne bi prikazivao znamenje i čudesna dela. Da je prikazao znamenje i čudesna dela, Njegovo stvarno delo bi zapalo u nered i On ne bi bio u stanju da nastavi sa delovanjem. Ako bi Bog rekao da će čoveka usavršiti rečima, a uz to prikazivao znamenje i čudesna dela, da li bi onda moglo da bude jasno da li čovek zaista veruje u Njega ili ne? Stoga Bog ne čini takve

stvari. Previše je religije u čoveku; Bog je došao za vreme poslednjih dana da bi iz čoveka isterao sve te religijske predstave i natprirodne stvari i da bi čoveka primorao da spozna stvarnost Božju. On je došao da ukloni apstraktan i izmaštan Božji lik – drugim rečima, lik Boga koji uopšte ne postoji. Dakle, sada je od presudne važnosti samo to da spoznaš stvarnost! Istina je od svega preča. Koliko istine danas ima u tebi? Da li se sve što prikazuje znamenje i čudesna dela može nazvati Bogom? Zli duhovi takođe mogu da prikazuju znamenje i čudesna dela; mogu li se onda i svi oni nazvati Bogom? Verujući u Boga čovek traži istinu i ono za čim traga je život, a ne znamenje i čudesna dela. To treba da bude cilj svih koji veruju u Boga.

Oni koji zaista vole Boga su oni koji mogu u potpunosti da se pokore Njegovoj praktičnosti

Steći znanje o praktičnosti i temeljno razumeti Božje delo – te dve stvari vidimo u Njegovim rečima, i jedino putem tih izjava možeš zadobiti prosvećenje. Zato treba da učiniš više da bi se opskrbio Božjim rečima. Prenosi svoje shvatanje Božjih reči u zajedništvu, jer na taj način možeš da prosvetiš druge i pružiš im izlaz – to je praktičan put. Pre nego što Bog uredi okruženje za tebe, svi vi morate prvo da se opskrbite Njegovim rečima. Ovo je nešto što svako treba da uradi; to je najveći prioritet. Kao prvo, steknite sposobnost da jedete i pijete Božje reči. U Njegovim rečima traži put primene za sve što nisi u stanju da uradiš; ukoliko postoje ikakva pitanja koja ne razumeš ili imaš bilo kakvih poteškoća, čitaj Njegove reči. Neka ti Božje reči budu opskrba i dozvoli im da ti pomognu u rešavanju tvojih praktičnih poteškoća i problema; takođe dozvoli Njegovim rečima da ti postanu pomoć u životu. Za sve to ćeš morati da se potrudiš. U jedenju i pijenju Božjih reči moraš da budeš uspešan; moraš biti u stanju da stišaš svoje srce pred Njim i moraš da sprovodiš praktičnu primenu u skladu s Njegovim izjavama kad god naiđeš na bilo kakve probleme. Kada se ne susrećeš ni sa kakvim problemima, treba da se baviš samo jedenjem i pijenjem Njegovih reči. Ponekad možeš da se moliš i da razmatraš Božju ljubav, da u zajedništvu deliš svoje shvatanje Njegovih reči i da razgovaraš o prosvećenju i prosvetljenju koje doživljavaš u sebi, kao i o svojim reakcijama dok si čitao te reči. Povrh toga, možeš ljudima da pružiš izlaz. Jedino je to praktično. Cilj toga je da se omogući Božjim rečima da postanu tvoja praktična opskrba.

Koliko sati u toku dana provedeš iskreno pred Bogom? Koliki deo tvog dana je zaista podaren Bogu? Koliki je podaren telu? Imati srce koje je uvek usmereno prema Bogu prvi je korak ka tome da budemo na pravom putu da nas On usavrši. Ako svoje srce, telo i svu svoju iskrenu ljubav možeš da posvetiš Bogu, da ih staviš pred Njega, da Mu u potpunosti budeš poslušan i da budeš apsolutno obziran prema Njegovoj volji – ne zbog tela, ne zbog porodice i ne zbog svojih ličnih želja, već zbog interesa Božjeg doma,

uzimajući Božju reč kao načelo i temelj u svemu – na taj način će sve tvoje namere i gledišta biti na pravom mestu, a ti ćeš pred Bogom biti osoba koja prima Njegove hvale. Ljudi koje Bog voli su oni koji su Mu u potpunosti okrenuti; oni su ti koji mogu da budu posvećeni samo Njemu. Ljudi koje Bog prezire su oni koji Mu se samo delimično daju i koji se bune protiv Njega. On prezire one koji veruju u Njega i uvek žele da uživaju u Njemu, iako nisu u stanju da se potpuno daju za Njega. On prezire one koji kažu da Ga vole, a u svojim srcima se bune protiv Njega; On prezire one koji obmanjuju koristeći vešte i sladunjave reči. Oni koji nisu istinski posvećeni Bogu ili koji se nisu istinski pokorili pred Njim varljivi su i po prirodi preterano nadmeni. Oni koji ne mogu biti istinski pokorni pred normalnim, praktičnim Bogom, još su nadmeniji, a pogotovo su poslušno arhanđelovo potomstvo. Ljudi koji se istinski daju za Boga posvećuju Mu svoje celokupno biće i staju pred Njega; oni mogu da se pokoravaju svim Njegovim rečima i delu, i mogu da sprovedu Njegove reči u delo. Oni mogu da prihvate Božje reči i da ih uzmu kao osnovu svog postojanja, i u stanju su da predano istražuju Božje reči kako bi saznali koje delove da primenjuju. Takvi su ljudi koji zaista žive pred Bogom. Ovakva primena u životu će ti biti korisna, a kroz jedenje i pijenje Njegovih reči moći ćeš da zadovoljiš svoje unutrašnje potrebe i nedostatke tako da se tvoja životna dispozicija preobrazi, što će zadovoljiti Božju volju. Ako budeš delovao u skladu sa Božjim zahtevima, i ukoliko ne budeš zadovoljavao telo, već budeš nastojao da zadovoljiš Njegovu volju, ući ćeš u stvarnost Njegovih reči. Ulazak u stvarnost Božjih reči znači da možeš da izvršiš svoju dužnost i ispuniš zahteve Božjeg dela. Samo se ovakve praktične radnje mogu nazvati ulaskom u stvarnost Njegovih reči. Ako si u mogućnosti da uđeš u ovu stvarnost, onda ćeš posedovati istinu. Ovo je početak ulaska u stvarnost; prvo moraš da prođeš ovu obuku, a tek onda ćeš moći da uđeš u još dublje stvarnosti. Razmisli kako da se držiš zapovesti i kako da budeš odan Bogu; ne razmišljaj stalno o tome kada ćeš biti u stanju da uđeš u carstvo. Ako se tvoja narav ne promeni, onda će sve ono o čemu razmišljaš biti beskorisno! Da bi ušao u stvarnost Božjih reči, prvo moraš da dostigneš nivo na kojem su sve tvoje ideje i misli za Boga – to je najosnovnija potreba.

Mnogo je ljudi koji su trenutno izloženi kušnjama i ne razumeju Božje delo, ali Ja ti kažem: ako ga ne razumeš, onda ti je bolje da ne sudiš o njemu. Možda će doći dan kada će istina izaći na videlo u celosti i onda ćeš shvatiti. Bilo bi ti korisno da ne sudiš, ali ipak ne možeš samo pasivno da čekaš. Moraš da tražiš da aktivno uđeš; samo tada ćeš biti onaj koji zaista ulazi. Zbog svog buntovništva, ljudi stalno stvaraju predstave o praktičnom Bogu. Zbog toga je neophodno da svi ljudi nauče kako da budu pokorni, jer je praktični Bog ogromna kušnja za čovečanstvo. Ako ne možeš da budeš postojan, onda je tu kraj; ako ne razumeš praktičnost praktičnog Boga, onda nećeš biti u stanju da te Bog usavrši. Da li će ljudi moći da budu usavršeni ili ne zavisi od jednog ključnog korana, a to je njihovo razumevanje Božje praktičnosti. Praktičnost ovaploćenog Boga koji je došao na zemlju je kušnja za svakog čoveka; ako si u stanju da budeš postojan u tom pogledu, onda ćeš biti neko ko je spoznao Boga i bićeš neko ko Ga istinski voli. Ako

ne možeš da budeš postojan u tom pogledu i veruješ samo u Duha i nisi sposoban da veruješ u Božju praktičnost, onda će sve biti uzalud, bez obzira na to kolika je tvoja vera u Boga. Ako ne možeš da veruješ u vidljivog Boga, možeš li onda da veruješ u Duha Božjeg? Da ne pokušavaš možda samo da prevariš Boga? Ti nisi pokoran pred vidljivim i opipljivim Bogom, da li si onda sposoban da se pokoriš pred Duhom? Duh je nevidljiv i nedodirljiv, pa kada kažeš da se pokoravaš Duhu Božjem, zar ne govoriš gluposti? Ključ za poštovanje zapovesti jeste razumevanje praktičnog Boga. Kada budeš razumeo praktičnog Boga, moći ćeš da poštuješ zapovesti. To poštovanje sastoji se od dve stvari: jedna je da se držimo suštine Njegovog Duha i da pred Duhom budemo u stanju da prihvatimo ispitivanje Duha; druga je da budemo u stanju da imamo pravo razumevanje ovaploćenog tela i postizanje istinskog pokoravanja. Bilo pred telom ili pred Duhom, uvek treba da imamo srce koje se pokorava Bogu i koje Ga se boji. Samo je takva osoba podesna da bude usavršena. Ako razumeš praktičnost praktičnog Boga – to jest, ako si bio postojan u ovoj kušnji – onda ti ništa neće biti previše.

Neki ljudi kažu: „Lako je poštovati zapovesti; samo treba da govoriš iskreno i pobožno kada si pred Bogom i da nikako ne gestikuliraš; to znači poštovati zapovesti.“ Da li je to tačno? Dakle, ako učiniš nekoliko stvari Bogu iza leđa i time Mu pružiš otpor, da li se to smatra poštovanjem zapovesti? Moraš temeljno da razumeš šta sve podrazumeva poštovanje zapovesti. To je povezano s tima da li imaš pravo razumevanje praktičnosti Boga ili ga nemaš; ako imaš razumevanje praktičnosti i ne posrćeš i ne padaš tokom ove kušnje, onda možeš da se računaš kao neko ko ima snažno svedočenje. Odlučno svedočiti za Boga prvenstveno se odnosi na to da li razumeš praktičnog Boga, da li možeš da se pokoriš toj osobi koja nije samo obična, već i normalna, i da se pokoravaš čak i do smrti. Ako putem takvog pokoravanja zaista budeš svedočio o Bogu, to znači da te je Bog zadobio. Ako možeš da se pokoriš do smrti i pred Njega izađeš bez pritužbi, ako ne sudiš, ne klevetaš, ako nemaš nikakve predstave i nemaš nikakve zadnje namere, tako će tada Bog steći slavu. Pokornost pred običnom osobom na koju čovek gleda s visine, i sposobnost da se pokori do smrti bez ikakvih predstava – to je istinito svedočanstvo. Stvarnost u koju Bog zahteva da ljudi uđu jeste da budeš u stanju da poslušaš Njegove reči, da ih sprovodiš u delo, da se pokloniš pred praktičnim Bogom i da spoznaš sopstvenu iskvarenost, da otvoriš svoje srce pred Njim, i da te On na kraju zadobije kroz ove Svoje reči. Bog zadobija slavu kada te ove reči osvoje i učine da Ga bespogovorno slušaš; kroz to, On sramoti Sotonu i dovršava Svoje delo. Kada nemaš nijednu predstavu o praktičnosti ovaploćenog Boga – to jest, ukoliko si u toj kušnji bio postojan – to znači da si dobro podneo to svedočenje. Ako dođe dan kada ćeš u potpunosti razumeti praktičnog Boga i kada ćeš moći da se pokoriš do smrti kao Petar, tada će te Bog zadobiti i usavršiti. Sve što Bog učini, a da nije u skladu s tvojim predstavama, za tebe predstavlja kušnju. Da je Božje delo u skladu s tvojim predstavama, ono od tebe ne bi zahtevalo da patiš ili da budeš oplemenjen. Njegovo delo zahteva od tebe da se oslobodiš takvih predstava upravo zbog toga što je toliko praktično i ne poklapa

se s tvojim predstavama. Zato je to za tebe kušnja. Zbog Božje praktičnosti svi su ljudi usred kušnji; Njegovo delo je praktično, a ne natprirodno. Kada u potpunosti shvatiš Njegove praktične reči i Njegove praktične izjave bez ikakvih predstava, i kada budeš sposoban da Ga istinski voliš dok Njegovo delo postaje sve praktičnije, On će te zadobiti. Ljudi koje će Bog zadobiti su oni koji su spoznali Boga; to jest, oni koji su spoznali Njegovu praktičnost. Povrh toga, oni su ti koji su u stanju da se podvrgnu Božjem praktičnom delu.

Tokom Božijeg ovaploćenja, pokornost koju On zahteva od ljudi ne podrazumeva uzdržavanje od donošenja suda ili opiranja, kao što oni zamišljaju; radije, On zahteva da ljudi koriste Njegove reči kao svoje životno načelo i temelj svog opstanka, da apsolutno primenjuju suštinu Njegovih reči u praksi, i u potpunosti zadovoljavaju Njegovu volju. Jedan od aspekata zahtevanja od ljudi da se pokoravaju ovaploćenom Bogu odnosi se na primenu Njegovih reči u praksi, dok se drugi aspekt odnosi na sposobnost da se pokoravaju Njegovoj normalnosti i praktičnosti. Oba ova aspekta moraju biti apsolutni. Oni koji mogu da postignu oba ova aspekta jesu svi oni koji imaju iskreno bogoljubivo srce. Svi su oni ljudi koje je Bog zadobio, i svi oni vole Boga kao što vole svoj život. Ovaploćeni Bog u Svojem delu nosi normalnu i praktičnu ljudskost. Na taj način, Njegova spoljašnja ljuštura koja obuhvata i normalnu i praktičnu ljudskost postaje ogromno iskušenje za ljude; postaju njihova najveća poteškoća. Međutim, Božja normalnost i praktičnost ne mogu se izbeći. Na sve načine je pokušao da pronađe rešenje, ali na kraju nije mogao da ne uzme fizičko obličje Svoje normalne ljudskosti. To je zato što je, na kraju krajeva, On ovaploćeni Bog, a ne Bog koji je Duh na nebu. On nije Bog koga ljudi ne mogu da vide, već Bog koji nosi obličje člana stvaranja. Tako da oslobađanje od obličja Njegove normalne ljudskosti nikako ne bi bilo lako. Stoga, bez obzira na sve, On i dalje obavlja delo koje želi da obavlja iz perspektive tela. Ovo delo je izraz normalnog i praktičnog Boga, pa kako onda može biti u redu da se ljudi ne pokoravaju? Šta uopšte ljudi mogu da učine u vezi sa Božjim postupcima? On čini šta god poželi; čime god da bude zadovoljan, to bude onakvo kakvo jeste. Ako se ljudi ne pokore, koji drugi razuman plan mogu imati? Do sada je samo pokornost mogla da spase ljude; niko nije imao nijednu drugu dobru ideju. Ako Bog želi da isproba ljude, šta oni mogu da učine tim povodom? Međutim, nije nebeski Bog smislio sve ovo; smislio je Bog koji se ovaplotio. On želi to da uradi, tako da nijedna osoba ne može to da promeni. Nebeski Bog se ne meša u ono što ovaploćeni Bog čini, pa zar to nije još jedan razlog da Mu se ljudi pokore? Iako je i praktičan i normalan, On je u potpunosti Bog koji se ovaplotio. Na osnovu sopstvenih ideja, On čini šta god poželi. Nebeski Bog Mu je poverio sve zadatke; moraš se pokoriti svemu što On čini. Iako poseduje ljudskost i veoma je normalan, On je sve ovo namerno organizovao, pa kako onda ljudi mogu da Ga gledaju širom otvorenih očiju sa neodobravanjem? On želi da bude normalan, te je normalan. On želi da živi unutar čovečanstva, te živi unutar čovečanstva. On želi da živi unutar božanstva, te živi unutar božanstva. Ljudi na to mogu da gledaju kako god žele, ali Bog će uvek biti Bog i ljudi će uvek biti ljudi. Njegova suština se ne može poreći zbog nekog manjeg detalja, niti se

može gurnuti izvan „osobe“ Boga zbog jedne sitne stvari. Ljudi imaju slobodu ljudskih bića, a Bog ima dostojanstvo Boga; ta dva se ne mešaju jedno s drugim. Zar ljudi ne mogu da daju Bogu malo slobode? Zar ne mogu da tolerišu to što je Bog malo opuštеniji? Ne budi tako strog prema Bogu! Svako treba da ima toleranciju prema drugima; zar se ne bi tako sve rešilo? Da li bi i dalje postojalo ikakvo otuđenje? Ako neko ne može da toleriše tako trivijalnu stvar, kako onda uopšte može da kaže nešto slično ovom: „Premijerovo srce je dovoljno veliko da se po njemu može jedriti“? Kako oni mogu da budu pravi ljudi? Nije Bog taj koji stvara nevolje ljudskom rodu, nego je ljudski rod taj koji stvara nevolje Bogu. Oni stvari uvek rešavaju tako što od komarca prave magarca. Oni stvarno prave nešto ni od čega, a to je tako bespotrebno! Kada Bog deluje unutar normalne i praktične ljudskosti, ono što On radi nije delo ljudskog roda, već delo Boga. Međutim, ljudi ne vide suštinu Njegovog dela; oni uvek samo vide spoljašnje obličje Njegove ljudskosti. Oni nikada nisu videli tako veliko delo, ali ipak uporno žele da vide Njegovu običnu i normalnu ljudskost, i nikako da od toga odustanu. Kako se to može nazvati pokoravanjem pred Bogom? Nebeski Bog se sada „pretvorio“ u Boga na zemlji, a Bog na zemlji je sada nebeski Bog. Nije bitno da li je Njihov spoljašnji izgled isti, niti je bitno kako tačno funkcionišu. Na kraju krajeva, onaj koji obavlja Božje delo je Sam Bog. Ti moraš da se pokoriš, želeo to ili ne – to nije stvar u kojoj imaš izbora! Ljudi moraju da slušaju Boga, i ljudi moraju u potpunosti da se pokore Bogu bez i najmanjeg pretvaranja.

Grupa ljudi koju ovaploćeni Bog želi da zadobije danas jesu oni koji su u skladu s Njegovom voljom. Treba samo da se pokoravaju Njegovom delu, i da prestanu da se stalno bave idejama o nebeskom Bogu, živeći nejasno i otežavajući stvari ovaploćenom Bogu. Oni koji su u stanju da Ga slušaju jesu oni koji apsolutno slušaju Njegove reči i pokoravaju se Njegovoj organizaciji. Takvi ljudi uopšte ne razmišljaju o tome kakav bi nebeski Bog zaista mogao da bude ili kakav posao nebeski Bog možda trenutno obavlja među ljudima; oni potpuno predaju svoja srca Bogu na zemlji i stavljaju svoje celokupno biće pred Njega. Oni nikada ne misle na sopstvenu bezbednost, niti se bune zbog normalnosti i praktičnosti ovaploćenog Boga. On može da usavrši one koji se pokoravaju ovaploćenom Bogu. Oni koji veruju u nebeskog Boga neće dobiti ništa. Zato što nije nebeski Bog, već je Bog na zemlji taj koji daruje obećanja i blagoslove ljudima. Ljudi ne bi trebalo uvek da veličaju nebeskog Boga dok Boga na zemlji smatraju tek prosečnom osobom; to nije pravično. Nebeski Bog je veliki i divan sa čudesnom mudrošću, ali to uopšte ne postoji; Bog na zemlji je veoma prosečan i beznačajan, a takođe je i veoma normalan. On nema izvanredan um, niti izvodi dela od kojih se zemlja trese; On naprosto deluje i govori na sasvim normalan i praktičan način. Iako ne govori putem grmljavine, niti doziva vetar i kišu, On je uistinu ovaploćenje nebeskog Boga i On je zaista Bog koji živi među ljudima. Ljudi ne smeju da veličaju onoga koga su u stanju da razumeju i ko odgovara njihovoj predstavi Boga, dok onoga koga ne mogu da prihvate i nikako ne mogu da zamisle smatraju skromnim. Sve to dolazi od buntovništva ljudi; to je sve izvor otpora ljudskog roda prema Bogu.

Oni koji treba da budu usavršeni moraju biti podvrgnuti oplemenjivanju

Ako veruješ u Boga, onda moraš da budeš poslušan Bogu, da istinu sprovodiš u delo i da izvršavaš sve svoje dužnosti. Pored toga, moraš da razumeš stvari koje treba da iskusiš. Ako se tvoj doživljaj svodi na to da se Bog s tobom obračunava, da te dovodi u red i da ti sudi, ako možeš samo da uživaš u Bogu, ali i dalje ne možeš da osetiš kada te Bog dovodi u red ili se s tobom obračunava – to je neprihvatljivo. Možda si, u ovom slučaju oplemenjivanja, u stanju da se čvrsto držiš svoje pozicije, ali to još uvek nije dovoljno; moraš i dalje da marširaš napred. Pouka ljubavi prema Bogu nikada ne prestaje i nema joj kraja. Ljudi na veru u Boga gledaju kao na nešto krajnje jednostavno, ali, čim steknu malo praktičnog iskustva, oni shvataju da vera u Boga nije tako jednostavna kakvom je ljudi zamišljaju. Kada Bog radi na oplemenjivanju čoveka, čovek pati. Što je oplemenjivanje neke osobe snažnije, ona će posedovati bogoljubivije srce i više će od Božje moći u njoj biti otkriveno. I obrnuto, što je oplemenjivanje neke osobe slabije, njeno će srce biti manje bogoljubivo i manje će od Božje moći biti otkriveno u njoj. Što je oplemenjivanje takve osobe snažnije i što ona više muke i bola doživljava, to će njena ljubav prema Bogu biti dublja, njena vera u Boga iskrenija, a njeno znanje o Bogu temeljnije. U svom iskustvu ćeš videti ljude koji strašno pate tokom oplemenjivanja, sa kojima se Bog snažno obračunava i dovodi ih u red, i videćeš da su upravo to ljudi koji gaje duboku ljubav prema Bogu i koji temeljnije i prodornije poznaju Boga. Oni koji nisu iskusili da se Bog s njima obračunava imaju tek površno znanje i mogu samo da kažu: „Bog je tako dobar; On ljudima daruje blagodat, kako bi mogli da uživaju u Njemu.“ Ako su ljudi iskusili Božje obračunavanje i dovođenje u red, oni onda mogu da govore o istinskom poznanju Boga. Što je, dakle, Božje delo u čoveku čudesnije, to je ono vrednije i značajnije. Što je ono za tebe neprobojnije i što je nekompatibilnije s tvojim predstavama, to je Božje delo spremnije da te osvoji, zadobije i učini te savršenim. Kako je veliki značaj Božjeg dela! Kada Bog ne bi čoveka oplemenjivao na ovaj način, kad ne bi radio po ovom metodu, Njegovo bi delo bilo nedelotvorno i beznačajno. U prošlosti je rečeno da će Bog ovu grupu ljudi izabrati, zadobiti i učiniti ih kompletnim u poslednjim danima; to je od izuzetnog značaja. Što je posao koji On u vama obavlja veći, to je vaša ljubav prema Bogu dublja i čistija. Što je Božje delo uzvišenije, to je čovek sposobniji da shvati nešto od Njegove mudrosti i dublje biva čovekovo znanje o Njemu. Tokom poslednjih dana, Božji plan upravljanja od šest hiljada godina biće priveden kraju. Može li se on zaista lako završiti? Kad On osvoji čovečanstvo, hoće li Njegovo delo biti završeno? Može li to da bude tako jednostavno? Ljudi zaista zamišljaju da je to tako jednostavno, ali ono što Bog čini nije tako jednostavno. Ma koji deo Božjeg dela da se pomene, svaki je od njih čoveku nedokučiv. Kad bi mogao da ga dokučiš, onda bi Božje delo bilo beznačajno i bezvredno. Nedokučivo je delo koje Bog obavlja; ono je u potpunoj suprotnosti s tvojim predstavama, a što je ono s njima nepomirljivije, to se bolje pokazuje

da Božje delo ima smisla; kad bi ono bilo u skladu s tvojim predstavama, bilo bi besmisleno. Ti danas osećaš da je Božje delo tako čudesno, a što ti se ono čini čudesnijim, to više osećaš da je Bog nedokučiv i vidiš koliko su veliki Božji postupci. Kad bi On samo na brzinu i površno obavio delo osvajanja čoveka i ništa drugo nakon toga, čovek ne bi bio u stanju da sagleda značaj Božjeg dela. Iako ti sada dobijaš malu dozu oplemenjivanja, ona je ipak veoma korisna za tvoj životni rast; stoga je krajnje nužno da se podvrgnete takvim teškoćama. Danas dobijaš malo oplemenjivanja, ali nakon toga ćeš zaista moći da vidiš Božje postupke i na kraju ćeš reći: „Božja su postignuća tako čudesna!“ To će biti reči koje nosiš u srcu. Pošto su neko vreme doživljavali Božje oplemenjivanje (kušnja služitelja i vreme grdnje), neki su ljudi na kraju kazali: „Zaista je teško verovati u Boga!“ Činjenica da su upotrebili reči „zaista teško“ pokazuje da su Božji postupci nedokučivi, da je Božje delo od velikog značaja i vrednosti i da je Njegovo delo itekako dostojno da ga čovek čuva i neguje. Kada ti, nakon što sam obavio toliko posla, ništa o tome ne bi znao, da li bi onda Moje delo i dalje moglo da bude vredno? Nateraće te da kažeš: „Služenje Bogu je zaista teško, Božji su postupci tako čudesni, a Bog je uistinu mudar! Bog je tako divan!“ Ako nakon određenog perioda sticanja iskustva budeš u stanju da izgovoriš ovakve reči, to će biti dokaz da si u sebi zadobio Božje delo. Kada te jednoga dana, dok po svetu budeš širio jevanđelje, neko upita: „Kako napreduje tvoja vera u Boga?“, moći ćeš da kažeš: „Božji su postupci tako čudesni!“ A oni će osetiti kako iz tvojih reči izbijaju stvarna iskustva. Ovo je istinsko svedočenje. Reći ćeš da je Božje delo prepuno mudrosti i da te je Njegovo delo u tebi zaista ubedilo i osvojilo tvoje srce. Uvek ćeš Ga voleti, jer je On više nego dostojan čovekove ljubavi! Ako možeš da pričaš o ovim stvarima, ti onda ljude možeš da dirneš u srce. Sve ovo spada u svedočenje. Ako si u stanju da glasno svedočiš i da ljude dovedeš do suza, to onda znači da si ti zaista jedan od onih koji ljube Boga, jer si u stanju da svedočiš o svojoj ljubavi prema Bogu i jer se kroz tebe mogu posvedočiti Božji postupci. Zahvaljujući tvom svedočenju, i drugi će početi da traže Božje delo, tražiće da iskuse Božje delo i biće u stanju da u svakom okruženju ostanu čvrsti. Ovo je jedini pravi način svedočenja i to je upravo ono što se sada od tebe zahteva. Trebalo bi da vidiš da je Božje delo izuzetno vredno i dostojno da ga ljudi čuvaju, da je Bog tako dragocen i tako izobilan; On može ne samo da govori, već i da ljudima sudi, da oplemenjuje njihova srca, donosi im uživanje, zadobija ih, osvaja i usavršava. Iz svog iskustva ćeš uvideti da je Bog veoma drag. Koliko, dakle, ti sad voliš Boga? Možeš li da ove stvari zaista izgovoriš iz srca? Kada budeš u stanju da ove reči izraziš iz dubine svog srca, tada ćeš moći da svedočiš. Kad tvoje iskustvo dostigne ovaj nivo, bićeš u stanju da svedočiš za Boga i bićeš kvalifikovan. Ako u svom iskustvu ne dostigneš ovaj nivo, još uvek ćeš biti predaleko. Normalno je da ljudi tokom procesa oplemenjivanja pokažu svoje slabosti, ali bi nakon oplemenjivanja trebalo da možeš da kažeš: „Bog je u Svom delu tako mudar!“ Ako si zaista u stanju da praktično razumeš ove reči, to će postati nešto što čuvaš i neguješ, a tvoje će iskustvo imati vrednost.

Za čime bi sada trebalo da tragaš? Da li si u stanju da svedočiš o Božjem delu ili nisi, da li si u stanju da postaneš svedočanstvo i manifestacija Boga ili nisi, da li si prikladan za Božju upotrebu ili nisi – to su stvari za koje treba da tražiš. Koliko je od Svog dela Bog zaista obavio u tebi? Koliko si toga video, koliko toga dodirnuo? Koliko si toga iskusio, a koliko okusio? Bez obzira na to da li te je Bog testirao, obračunao se s tobom ili te doveo u red, Njegovi su postupci i Njegovo delo obavljeni u tebi. Da li si ti, međutim, kao vernik u Boga i kao neko ko je voljan da traga za tim da ga On usavrši, u stanju da o Božjem delu svedočiš na osnovu svog praktičnog iskustva? Možeš li Božju reč da proživiš kroz svoje praktično iskustvo? Da li si u stanju da kroz svoje praktično iskustvo obezbediš druge i da sav svoj život uložiš u svedočenje o Božjem delu? Da bi svedočio o Božjem delu, moraš se pouzdati u svoje iskustvo, znanje i cenu koju si platio. Jedino tako možeš da udovoljiš Njegovoj volji. Jesi li ti neko ko svedoči o Božjem delu? Imaš li takve težnje? Ako si u stanju da svedočiš o Njegovom imenu i, povrh toga, o Njegovom delu, i ako možeš da proživiš lik koji On od Svog naroda zahteva, onda si ti Božji svedok. Kako ti zapravo svedočiš o Bogu? Ti to činiš tako što tražiš i čezneš da proživiš Božju reč i tako što, svedočeći svojim rečima, ljudima omogućavaš da spoznaju Njegovo delo i vide Njegove postupke. Ako istinski tragaš za svim ovim, Bog će te usavršiti. Ako, pak, tražiš samo da te Bog usavrši i da te na samom kraju blagoslovi, onda tvoje stanovište u pogledu vere u Boga nije čisto. Treba da tragaš za načinom na koji možeš da vidiš Božje postupke u stvarnom životu, za načinom da udovoljiš Njegovoj volji nakon što ti je otkrije, te da tražiš način na koji treba da svedočiš o Njegovoj čudesnosti i mudrosti, i o tome kako te On dovodi u red i obračunava se s tobom. Sve su to stvari o kojima bi sada trebalo da razmisliš. Ako imaš bogoljubivo srce samo zato da bi mogao da učestvuješ u Božjoj slavi nakon što te On usavrši, onda je to još uvek neadekvatno i ne može da ispuni Božje zahteve. Ti moraš biti u stanju da svedočiš o Božjem delu, da udovoljiš Njegovim zahtevima i da na praktičan način doživiš delo koje je On učinio na ljudima. Bilo da su u pitanju bol, suze ili tuga, ti sve ove stvari moraš praktično da iskusiš. Oni imaju za cilj da te usavrše kao osobu koja svedoči za Boga. Šta je tačno to što te sada nagoni da patiš i da tražiš usavršavanje? Da li je tvoje sadašnje stradanje zaista zarad ljubavi prema Bogu i svedočenja za Njega? Ili je ono zarad blagoslova tela, zarad tvojih budućih izgleda i sudbine? Sve tvoje namere, motivacije i ciljevi za kojima tragaš moraju biti ispravljeni i ne možeš ih sopstvenom voljom usmeravati. Ako jedna osoba traži usavršavanje da bi dobila blagoslove i moć upravljanja, dok druga za tim traga da bi udovoljila Bogu i da bi praktično svedočila o Božjem delu, koji bi od ta dva načina traganja ti izabrao? Ako bi izabrao prvi način, ostao bi predaleko od Božjih standarda. Jednom sam rekao da će Moji postupci biti poznati svima, u čitavoj vaseljeni, i da ću u vaseljeni vladati kao Car. S druge strane, vama je povereno da izađete kako biste svedočili o Božjem delu, a ne da se kao kraljevi pojavite pred čitavom vaseljenom. Neka Božji postupci ispune svemir i nebeski svod. Neka ih svi vide i priznaju. Ove su reči izgovorene u vezi sa Samim Bogom, a ono što ljudska bića treba da urade jeste da

svedoče za Boga. Koliko sada znaš o Bogu? O koliko toga o Bogu možeš da posvedočiš? Koja je svrha Božjeg usavršavanja čoveka? Kad jednom budeš razumeo Božju volju, kako da prema njoj pokažeš dužnu pažnju? Ako si voljan da budeš usavršen i da o Božjem delu svedočiš kroz ono što proživljavaš, ako u sebi imaš ovu pokretačku snagu, onda ti ništa nije previše teško. Ljudima je sada potrebna vera. Ako poseduješ ovu pokretačku snagu, lako ti je da odbaciš svaku negativnost, pasivnost i lenjost, kao i predstave o telu, životne filozofije, buntovnu narav, emocije i tako dalje.

Normalno je da ljudi, dok su podvrgnuti kušnjama, budu slabi, da u sebi nose negativnost, ili da ne mogu jasno da sagledaju Božju volju i svoj put ka praktičnom delovanju. Ali, u svakom slučaju, ti moraš, baš kao i Jov, verovati u Božje delo i ne smeš poricati Boga. Iako je Jov bio slab i proklinjao dan svog rođenja, on nije poricao da je sve stvari u ljudskom životu podario Jahve i da je Jahve ujedno Onaj koji će ih sve oduzeti. Ma kakvim proverama da je bio podvrgnut, on je zadržao ovo uverenje. Što se tvog iskustva tiče, ma kakvom da si oplemenjivanju kroz Božje reči podvrgnut, ono što Bog od ljudi zahteva, kratko rečeno, jesu njihova vera i njihovo bogoljubivo srce. Ono što On, delujući na ovaj način usavršava, jesu vera, ljubav i težnje ljudi. Bog na ljudima obavlja delo usavršavanja, ali oni to ne mogu ni da vide, ni da osete; pod takvim okolnostima, neophodno je da imaš veru. Potrebno je da ljudi imaju veru onda kad nešto ne može da se vidi golim okom, a tvoja je vera potrebna onda kad ne možeš da se oslobodiš sopstvenih predstava. Kad ne možeš jasno da sagledaš Božje delo, ono što se od tebe zahteva jeste da imaš veru, da zauzmeš čvrst stav i da svedočiš. Kada je Jov stigao do ove tačke, Bog mu se ukazao i govorio s njim. To, drugim rečima, znači da ćeš samo iz svoje vere moći da vidiš Boga, a kad budeš imao veru, Bog će te usavršiti. Bez tvoje vere, On to ne može da učini. Bog će ti podariti sve ono što se nadaš da ćeš steći. Ako, pak, nemaš veru, ti onda ne možeš biti usavršen i nećeš moći da vidiš Božje postupke, a kamoli Njegovu svemoć. Ako veruješ da ćeš Njegove postupke videti u svom praktičnom iskustvu, Bog će ti se ukazati, On će te prosvetliti i iznutra će te voditi. Bez tvoje vere, Bog to neće moći da učini. Ako si izgubio nadu u Boga, kako ćeš onda moći da iskusiš Njegovo delo? Prema tome, samo ako imaš veru i ako ne gajiš sumnje u Boga, samo ako uistinu veruješ u Njega, ma šta da čini, On će te kroz tvoja iskustva prosvetiti i prosvetliti, i ti ćeš tek tada moći da vidiš Njegove postupke. Sve se to postiže kroz veru. Vera dolazi samo kroz oplemenjivanje, dok se u odsustvu oplemenjivanja vera ne može razvijati. Na šta se reč „vera“ odnosi? Vera označava istinsko verovanje i iskreno srce koje ljudi treba da poseduju kad nešto ne mogu da vide ni da dodirnu, kad se Božje delo ne poklapa s ljudskim predstavama i kad je van ljudskog domašaja. To je vera o kojoj govorim. Ljudima je vera potrebna u vreme teškoća i oplemenjivanja, a vera je nešto što je praćeno oplemenjivanjem; oplemenjivanje je neodvojivo od vere. Bez obzira na to kako Bog deluje i bez obzira na tvoje okruženje, ti možeš da tragaš za životom i da tražiš istinu, možeš da tražiš znanje o Božjem delu, da razumeš Njegove postupke i možeš da deluješ u skladu sa istinom. Takvo postupanje upravo znači da

imaš istinsku veru i takvo postupanje pokazuje da nisi izgubio veru u Boga. Istinsku veru u Boga možeš imati samo ako si u stanju da istraješ u traganju za istinom kroz oplemenjivanje, ako si u stanju da uistinu voliš Boga i da ne gajiš sumnje u Njega, ako ti, ma šta On činio, i dalje primenjuješ istinu da bi Mu udovoljio, te ako si u stanju da u dubinama tražiš Njegovu volju i da se prema Njegovoj volji brižljivo odnosiš. Kad ti je Bog, u prošlosti, govorio da ćeš vladati kao car, ti si Ga voleo, a kad ti se otvoreno ukazao, ti si tragao za Njim. Ali, Bog je sada skriven, ti ne možeš da ga vidiš i snašle su te nevolje – da li sad zbog toga gubiš nadu u Boga? Ti, dakle, moraš u svakom trenutku tragati za životom i tražiti da udovoljiš Božjoj volji. To je ono što se naziva istinskom verom i to je najiskrenija i najlepša vrsta ljubavi.

U prošlosti bi svi ljudi dolazili pred Boga da se zavetuju i govorili bi: „Čak i ako niko drugi ne voli Boga, ja Ga moram voleti.“ Ali ti si sada podvrgnut oplemenjivanju i, pošto to nije u skladu s tvojim predstavama, ti gubiš veru u Boga. Je li to prava ljubav? Mnogo si puta čitao o delima Jova – jesi li zaboravio na njih? Prava ljubav se može samo iz vere oblikovati. Pravu ljubav prema Bogu razvijaš kroz oplemenjivanja kojima si podvrgnut i, upravo kroz svoju veru, možeš Božju volju uzeti u obzir u svojim praktičnim iskustvima, a ti kroz veru takođe zanemaruješ svoje telo i tragaš za životom; to je ono što ljudi treba da rade. Ako to uradiš, moći ćeš da vidiš Božje postupke, ali ako ti nedostaje vera, tada nećeš moći ni da vidiš Božje postupke, niti da doživiš Njegovo delo. Ako želiš da te Bog upotrebi i da te usavrši, moraš imati sve: volju za stradanjem, veru, izdržljivost, poslušnost, kao i sposobnost da doživiš Božje delo, da dokučiš Njegovu volju, da budeš obziran prema Njegovom jadu i tome slično. Nije lako usavršiti neku osobu, a svako pojedinačno oplemenjivanje koje doživljavaš zahteva tvoju veru i ljubav. Ako želiš da te Bog usavrši, nije dovoljno da samo juriš napred na svom putu, niti je dovoljno samo da sebe trošiš za Boga. Mnogo toga moraš posedovati da bi mogao da postaneš neko koga je Bog usavršio. Kad se suočiš sa stradanjem, moraš biti u stanju da odbaciš svoju brigu za telo i da se ne žališ na Boga. Kad se Bog od tebe sakrije, moraš biti u stanju da veruješ u Njega i da Ga slediš, da očuvaš svoju raniju ljubav i da joj ne dozvoliš da posustane, niti da se rasprši. Ma šta Bog činio, moraš se potčiniti Njegovom naumu i biti spreman da prokuneš svoje telo, umesto da se žališ na Njega. Kad si suočen s kušnjama, moraš udovoljiti Bogu, čak i ako u sebi gorko plačeš ili se nevoljno rastaješ od nekog voljenog predmeta. Jedino je ovo prava ljubav i vera. Bez obzira kakav je trenutno tvoj rast, ti najpre moraš imati i volju da trpiš teškoće i istinsku veru, a pritom moraš biti voljan da napustiš telo. Treba da budeš spreman da izdržiš lične teškoće i da istrpiš gubitak ličnih interesa, da bi mogao da udovoljiš Božjoj volji. Moraš, takođe, biti biti u stanju da u srcu osetiš žaljenje prema sebi: ranije nisi mogao da udovoljiš Bogu i sad možeš da žališ sebe zbog toga. Ništa od toga ne sme da ti nedostaje – jer će te Bog upravo kroz ove stvari usavršiti. Ako ne možeš da zadovoljiš ove kriterijume, ti onda ne možeš da budeš usavršen.

Neko ko služi Bogu ne treba samo da zna kako da za Njega strada; on, povrh toga, treba da shvati da je svrha vere u Boga traganje za ljubavlju prema Bogu. Tebe Bog

koristi ne samo da bi te oplemenio ili da bi te naterao da patiš, već te koristi zato da bi ti spoznao Njegove postupke, da bi spoznao pravi značaj ljudskog života i, naročito, zato da bi ti spoznao da služenje Bogu nije lak zadatak. Doživljavanje Božjeg dela ne znači uživanje u blagodati, već je to pre patnja zbog ljubavi prema Njemu. Budući da uživaš Božju blagodat, moraš uživati i u Njegovoj grdnji; moraš sve to da iskusiš. Možeš u sebi da iskusiš Božje prosvećenje, a takođe možeš da iskusiš kako se On s tobom obračunava i kako ti sudi. Na ovaj će način tvoje iskustvo biti sveobuhvatno. Bog je na tebi obavio Svoje delo grdnje i suda. Božja se reč s tobom obračunala, ali to nije sve; ona te je takođe prosvetila i prosvetlila. Kad si negativan i slab, Bog je za tebe zabrinut. Celokupno ovo delo ima za cilj da ti stavi do znanja kako sve u vezi s čovekom spada u Božje orkestracije. Ti možda misliš da vera u Boga podrazumeva patnju ili obavljanje najrazličitijih stvari zarad Njega; možda smatraš da je svrha vere u Boga da ti telo bude spokojno, da ti u životu sve ide glatko ili da se u svemu osećaš udobno i opušteno. Ništa od toga, međutim, nije svrha koju bi ljudi trebalo da povezuju sa svojom verom u Boga. Ako smatraš da se svrha vere u Boga odnosi na ove stvari, onda tvoje gledište nije ispravno i naprosto je nemoguće da budeš usavršen. Božji postupci, pravedna Božja narav, Njegova mudrost, Njegove reči i Njegova čudesnost i nedokučivost, sve su to stvari koje ljudi treba da razumeju. Kad stekneš ovo razumevanje, treba da ga iskoristiš kako bi svoje srce oslobodio svih ličnih zahteva, nadanja i predstava. Jedino ukidanjem ovih stvari možeš ispuniti uslove koje Bog postavlja i jedino tako možeš imati život i udovoljiti Bogu. Svrha vere u Boga leži u udovoljavanju Njegovoj volji i proživljavanju naravi koju On zahteva, kako bi Njegovi postupci i slava mogli da se ispolje kroz ovu grupu nedostojnih ljudi. Ovo je ispravno gledište na veru u Boga, a to je ujedno i cilj koji treba da tražiš. Tvoj stav prema veri u Boga treba da bude ispravan stav i ti treba da tražiš da zadobiješ Božje reči. Treba da jedeš i piješ Božje reči i moraš biti u stanju da proživiš istinu, a naročito moraš biti u stanju da vidiš Njegove praktične postupke, Njegove divne postupke širom vaseljene, kao i praktično delo koje On obavlja u telu. Kroz svoja praktična iskustva, ljudi mogu da shvate kako to Bog obavlja Svoje delo na njima i koja je Njegova volja prema njima. Svrha svega ovoga jeste da se iz ljudi iskoreni iskvarena sotonska narav. Kad iz sebe odagnaš svu nečistoću i nepravednost, kad odbaciš svoje pogrešne namere i razviješ istinsku veru u Boga – samo ćeš sa istinskom verom moći iskreno da zavoliš Boga. Boga možeš iskreno voleti samo na temelju svoje vere u Njega. Može li se ljubav prema Bogu postići bez vere u Njega? Budući da veruješ u Boga, ne možeš imati nikakvih nedoumica u vezi s tim. Neki se ljudi ispune životnom snagom čim vide da će im vera u Boga doneti blagoslove, da bi odmah potom naglo splasnuli, čim shvate da moraju da istrpe oplemenjivanje. Je li to vera u Boga? Naposletku, ti u svojoj veri moraš postići potpunu i bezuslovnu poslušnost pred Bogom. Ti veruješ u Boga, ali Mu i dalje postavljaš zahteve, u sebi nosiš mnoge verske predstave koje ne možeš da odbaciš i lične interese kojih ne možeš da se lišiš, a pritom i dalje tražiš telesne blagoslove i želiš da ti Bog spase dušu i telo – sve su to ponašanja ljudi

čija su gledišta pogrešna. Iako ljudi s verskim shvatanjima veruju u Boga, oni ne traže da promene svoju narav i ne tragaju za bogopoznanjem, već samo traže da zadovolje interese svog tela. Mnogi među vama poseduju veru koja spada u kategoriju verskih ubeđenja; to nije istinska vera u Boga. Da bi verovali u Boga, ljudi moraju imati srce koje je spremno da strada za Njega i volju da Mu se predaju. Ukoliko ne ispune ova dva uslova, njihova vera u Boga nije validna i oni neće moći da ostvare promene u svojoj naravi. U Boga zaista veruju jedino ljudi koji iskreno tragaju za istinom, koji traže bogopoznanje i tragaju za životom.

Kad te spopadnu kušnje, kako ćeš Božje delo primeniti u prevazilaženju tih kušnji? Da li ćeš biti negativan, ili ćeš Božje kušnje i oplemenjivanje čoveka razumeti imajući u vidu njihove pozitivne aspekte? Šta je to što ćeš steći kroz Božje kušnje i oplemenjivanja? Da li će tvoja ljubav prema Bogu porasti? Kad budeš podvrgnut oplemenjivanju, hoćeš li moći da primeniš Jovove kušnje i da se ozbiljno pozabaviš delom koje Bog obavlja u tebi? Možeš li kroz Jovove kušnje da vidiš kako Bog čoveka testira? Kakvo nadahnuće u tebi bude kušnje kojima je Jov bio podvrgnut? Da li ćeš biti voljan da, usred svog oplemenjivanja, svedočiš za Boga, ili ćeš želeti da svom telu udovoljavaš u prijatnom okruženju? Kakvo je zaista tvoje viđenje vere u Boga? Da li uistinu veruješ Njega radi, a ne zarad svoga tela? Da li zapravo imaš cilj za kojim u svom traženju tragaš? Jesi li voljan da se podvrgneš oplemenjivanju kako bi Bog mogao da te usavrši, ili bi radije prihvatio Božju grdnju i kletve? Kakvo je zaista tvoje gledište po pitanju svedočenja za Boga? Šta ljudi u određenim sredinama treba da rade da bi zaista svedočili za Boga? Pošto je praktični Bog, Svojim stvarnim delovanjem u tebi, toliko toga razotkrio, zašto ti oduvek razmišljaš o odlasku? Da li ti u Boga veruješ Boga radi? Za većinu vas, vera je samo deo računice koju pravite sebe radi, traganje za ostvarenjem lične koristi. Veoma malo ljudi u Boga veruje zarad Njega Samog; nije li to buntovništvo?

Svrha oplemenjivanja leži prvenstveno u usavršavanju vere kod ljudi. Ono što se naposletku time postiže jeste da ti želiš da odeš, ali u isto vreme i ne možeš da odeš; neki su ljudi u stanju da veruju čak i onda kad su lišeni i poslednjeg tračka nade; a ljudi se, u pogledu sopstvenih izgleda za budućnost, ničem više ne nadaju. Tek tada će Božje oplemenjivanje biti dovršeno. Ljudi još uvek nisu dostigli fazu u kojoj lebde između života i smrti, a pri tom nisu okusili smrt, što znači da proces oplemenjivanja još uvek nije završen. Čak ni oni koji su dostigli fazu služitelja nisu u potpunosti oplemenjeni. Jov je bio podvrgnut krajnjem oplemenjivanju, a nije imao na šta da se osloni. Ljudi moraju da se podvrgnu oplemenjivanju do te mere da izgube svaku nadu i da nemaju na šta da se oslone – samo je to istinsko oplemenjivanje. U vreme služitelja, ako ti je srce uvek bilo tiho pred Bogom i ako si se uvek, ma šta da je On činio i ma kakva da je Njegova volja bila prema tebi, pokoravao Njegovim uređenjima, ti bi na kraju puta razumeo sve što je Bog do tada učinio. Ti bi bio podvrgnut kušnjama Jova, a istovremeno bi bio podvrgnut i Petrovim kušnjama. Kada je Jov bio isproban, on je svedočio, da bi mu se naposletku otkrio Jahve. Tek pošto je svedočio, bio je dostojan da vidi lice Božje. Zašto je rečeno:

„Skrivam se od zemlje ogrezle u prljavštini, ali se pokazujem svetom carstvu“? To znači da si dostojan da vidiš Božje lice samo onda kad poseduješ svetost i kad svedočiš. Ako ne možeš da svedočiš za Njega, ti onda nisi dostojan da vidiš Njegovo lice. Ako se, suočen s oplemenjivanjem, povlačiš ili se žališ na Boga, te usled toga ne uspevaš da svedočiš za Njega i postaješ predmet Sotoninog podsmeha, ti onda nećeš zadobiti Božje pojavljivanje. Ako si, pak, poput Jova, koji je usred kušnji prokleo svoje telo i nije se žalio na Boga, koji je bio u stanju da prezre svoje telo, a da se pritom nije žalio niti je kroz svoje reči počinio greh, ti ćeš onda biti stalni Božji svedok. Ako ti, nakon što se do određenog stepena podvrgneš oplemenjivanju, još uvek možeš da budeš poput Jova, uistinu pokoran pred Bogom, bez drugih zahteva prema Njemu i bez sopstvenih predstava, Bog će ti se ukazati. Bog se sada ne pojavljuje pred tobom zato što u sebi nosiš mnogo predstava, ličnih predrasuda, sebičnih misli, individualnih zahteva i telesnih interesa, te stoga nisi ni dostojan da vidiš Njegovo lice. Kad bi i video Boga, ti bi Ga odmeravao u skladu sa svojim predstavama i, čineći to, ti bi ga prikovao za krst. Ako te zadese mnoge stvari koje se ne poklapaju s tvojim predstavama, ali si ti ipak u stanju da ih ostaviš po strani i da iz njih stekneš znanje o Božijim postupcima, te ako usred oplemenjivanja u sebi otkriješ bogoljubivo srce, onda si ti stalni svedok. Ako živiš u spokojnom domu, uživaš u telesnim udobnostima, ako te niko ne progoni, a tvoja braća i sestre po veri te slušaju, možeš li onda da pokažeš svoje bogoljubivo srce? Može li jedna takva situacija da te oplemeni? Samo se kroz oplemenjivanje može pokazati tvoje bogoljubivo srce i samo kroz dešavanja koja se ne poklapaju s tvojim predstavama možeš biti usavršen. Služeći se mnogim protivrečnim i negativnim stvarima i koristeći svakovrsne manifestacije Sotone – njegove postupke, njegove optužbe, njegova ometanja i obmane – Bog ti jasno pokazuje Sotonino grdobno lice i na taj način usavršava tvoju sposobnost prepoznavanja Sotone, kako bi ti mogao da ga omrzneš i napustiš.

Za sva tvoja mnogobrojna iskustva neuspeha i slabosti, kao i za tvoje periode negativnosti, može se reći da su Božje kušnje. To je zato što sve dolazi od Boga i što su sve stvari i događaji u Njegovim rukama. Da li ćeš ti biti neuspešan, da li ćeš biti slab i posrnuti, sve to počiva na Bogu i u Njegovim je rukama. To je, sa Božjeg stanovišta, tvoja kušnja, a ako ti ne možeš da je prepoznaš, kušnja će prerasti u iskušenje. Postoje dve vrste stanja koja ljudi treba da prepoznaju: jedno potiče od Svetog Duha, dok je drugom verovatni izvor Sotona. Jedno je stanje u kojem te Sveti Duh prosvećuje i omogućava ti da spoznaš samoga sebe, da prezreš sebe i da osetiš žaljenje prema sebi, da budeš u stanju da iskreno zavoliš Boga i da svom srcu daš u zadatak da Mu udovoljava. Drugo je stanje ono u kojem poznaješ sebe, ali si negativan i slab. Za ovo stanje bi se moglo reći da je Božje oplemenjivanje, ali i da ujedno predstavlja Sotonino iskušavanje. Ako ovo prepoznaš kao svoje spasenje od Boga i osetiš da si sada Njegov veliki dužnik, ako odsad budeš nastojao da Mu se odužiš i da više ne padaš u takvu izopačenost, ako se budeš trudio da jedeš i piješ Njegove reči i ako budeš uvek smatrao da u nečem oskudevaš i da ti je srce obuzeto žudnjom, to je onda Božja kušnja. Nakon

što se stradanje završi i ti ponovo kreneš napred, Bog će te i dalje voditi, prosvećivati, prosvetljavati i negovati. Ukoliko, međutim, ti ovo ne prepoznaš, ako si negativan i naprosto se prepustiš očaju, ako na taj način razmišljaš, zadesiće te Sotonino iskušenje. Kad je Jov bio podvrgnut kušnji, Bog i Sotona su se opkladili i Bog je Sotoni dozvolio da Jovu nanese bol. Iako je Bog kušao Jova, zapravo je Sotona bio taj koji se na njega okomio. Za Sotonu je to bilo iskušavanje Jova, ali je Jov bio na Božjoj strani. Da nije tako bilo, Jov bi podlegao iskušenju. Čim ljudi padnu u iskušenje, preti im opasnost. Za oplemenjivanje se može reći da predstavlja kušnju od Boga, ali, ako tvoje stanje nije dobro, može se reći da iskušavanje dolazi od Sotone. Ako nisi načisto u vezi sa vizijom, Sotona će te optužiti i zamagliće ti taj aspekt vizije. Dok se okreneš, pašćeš u iskušenje.

Ako ne iskusiš Božje delo, nikad nećeš moći da budeš usavršen. Pored toga, u svom iskustvu moraš da zalaziš u pojedinosti. Primera radi, koje te stvari navode da razvijaš predstave i suvišne motive, a kojim prikladnim praktičnim postupcima raspolažeš da bi ove probleme mogao da rešiš? Ako možeš da iskusiš Božje delo, to znači da poseduješ rast. Ako samo naizgled poseduješ životnu snagu, to onda nije pravi rast i ti zasigurno nećeš moći da stojiš čvrsto. Tek kad budeš bio u stanju da iskusiš Božje delo i kad budeš mogao da o njemu razmišljaš u svako doba i na svakom mestu, kad budeš mogao da napustiš pastire i da živiš samostalno, uzdajući se u Boga, i kad budeš mogao da vidiš stvarne Božje postupke – tek tada će Božja volja biti ispunjena. U ovom trenutku, većina ljudi ne ume da doživljava stvari, a kad se susretnu s nekim problemom, ne umeju da ga reše; oni su nesposobni da iskuse Božje delo i ne mogu da žive duhovnim životom. Moraš da uzmeš Božje reči i primeniš ih u svom praktičnom životu.

Ponekad ti Bog pruža određenu vrstu osećanja, osećanja zbog kojeg gubiš svoje unutarnje uživanje i Božje prisustvo, i to na takav način da bivaš uronjen u tamu. Ovo je jedna vrsta oplemenjivanja. Kad god nešto uradiš, uvek ti krene po zlu ili udariš glavom o zid. To te, zapravo, Bog dovodi u red. Ponekad, kad radiš nešto što je prema Bogu neposlušno i buntovno, iako možda niko drugi ne zna za to – Bog zna. On ti to neće dopustiti i dovešće te u red. Delo Svetog Duha veoma je detaljno. On veoma pažljivo posmatra svaku reč i postupke ljudi, svaki njihov čin i pokret, svaku njihovu misao i ideju, kako bi ljudi mogli da steknu unutarnju svest o ovim stvarima. Jedanput nešto uradiš i to pođe po zlu, uradiš to ponovo, a ono opet ispadne naopako – tako postepeno počinješ da razumeš delo Svetog Duha. Kroz mnogo ovakvih slučajeva dovođenja u red, naučićeš šta treba da radiš kako bi se uskladio s Božjom voljom i šta je to što nije u skladu s Njegovom voljom. Na kraju ćeš naučiti kako da, iz samoga sebe, pravilno reaguješ na usmeravanja Svetog Duha. Ponekad ćeš biti buntovan i Bog će te iznutra prekoriti. Sve ovo potiče od tvog dovođenja u red od strane Boga. Ako Božju reč ne čuvaš kao blago, ako omalovažavaš Njegovo delo, On će te potpuno ignorisati. Što ozbiljnije shvataš Božje reči, to će te On više prosvećivati. Trenutno u crkvi ima ljudi čija je vera zbrkana i smetena, usled čega oni čine mnoge nepodopštine i ponašaju se nedisciplinovano, tako da se u njima ne može jasno videti delo Svetog Duha. Neki svoje

dužnosti zapostavljaju radi sticanja novca, te izlaze da bi se bavili svojim poslovima, a pritom ih niko ne dovodi u red; ovakve su osobe u još većoj opasnosti. Oni ne samo što u sebi trenutno nemaju delo Svetog Duha, već će ih i u budućnosti biti teško usavršiti. Ima mnogo onih u kojima se delo Svetog Duha ne može videti i u kojima se ne može videti dovođenje u red od strane Boga. To su oni kojima Božja volja nije jasna i koji ne poznaju Njegovo delo. Sve je u najboljem redu s onima koji mogu da stoje čvrsto usred oplemenjivanja, koji Boga slede ma šta On radio i koji su, u najmanju ruku, u stanju da ne odu, ili da postignu 0,1% od onoga što je postigao Petar, ali oni nemaju nikakvu vrednost u pogledu upotrebljivosti od strane Boga. Mnogi ljudi brzo shvataju stvari, iskreno vole Boga i mogu da nadmaše Petrov nivo, a Bog na njima obavlja delo usavršavanja. Takvi ljudi bivaju podvrgnuti dovođenju u red i prosvećenju, te ako u njima postoji išta što nije u skladu s Božjom voljom, oni to mogu odmah da odbace. Takvi ljudi su zlato, srebro i drago kamenje – njihova je vrednost najveća! Ako je Bog obavio mnogo raznovrsnih dela, a ti si i dalje nalik pesku ili kamenu, onda si bezvredan!

Božje delo u zemlji velike crvene aždaje čudesno je i nedokučivo. On će jednu grupu ljudi usavršiti, dok će neke druge prognati, jer u crkvi ima svakakvih ljudi – ima onih koji vole istinu i onih koji je ne vole; tu su oni koji doživljavaju Božje delo i oni koji ga ne doživljavaju; ima onih koji vrše svoju dužnost i onih koji to ne čine; ima onih koji svedoče za Boga i onih koji ne svedoče – a jedan deo njih su nevernici i zli ljudi, koji će zasigurno biti prognani. Ako ti Božje delo nije sasvim jasno, bićeš negativan; to je zato što se Božje delo može videti samo u manjem broju ljudi. U ovom trenutku će postati jasno ko iskreno voli Boga, a ko ne. Oni koji iskreno vole Boga imaju u sebi delo Svetog Duha, dok će oni koji ga ne vole iskreno biti razotkrivani na svakom koraku Njegovog dela. Oni će postati ljudi koje treba prognati. Ti će ljudi biti razotkriveni tokom dela osvajanja, a oni su isuviše bezvredni da bi bili podvrgnuti usavršavanju. One koji su usavršeni Bog je u potpunosti zadobio i oni su sposobni da vole Boga onako kako Ga je Petar voleo. Oni koji su osvojeni ne vole spontano, već mogu samo pasivno da vole, i oni su prinuđeni da vole Boga. Spontana se ljubav rađa kroz razumevanje stečeno praktičnim iskustvom. Ova ljubav zaokuplja čovekovo srce i navodi ga da se svojevoljno posveti Bogu; Božje reči postaju njegov temelj i on je u stanju da strada zarad Boga. Naravno, to su stvari koje poseduje neko koga je Bog usavršio. Ako samo tražiš da budeš osvojen, ti onda ne možeš da svedočiš za Boga; ako bi Bog svoj cilj spasenja mogao da postigne samo putem osvajanja ljudi, Njegov bi posao bio završen fazom služitelja. Krajnji Božji cilj, međutim, nije osvajanje ljudi, već njihovo usavršavanje. Prema tome, umesto da kažete kako ova etapa predstavlja delo osvajanja, recite da je to delo usavršavanja i izgona. Neki ljudi nisu do kraja osvojeni, dok će, u toku njihovog osvajanja, neka grupa ljudi biti usavršena. Ove dve komponente dela izvode se u međusobnom saglasju. Ljudi nisu otišli čak ni tokom tako dugog perioda obavljanja dela, što pokazuje da je cilj osvajanja postignut – kada ste osvojeni, to je činjenica. Cilj oplemenjivanja nije osvajanje, već usavršavanje. Bez prethodnog oplemenjivanja, ljudi ne bi mogli da budu usavršeni.

Stoga su oplemenjivanja zaista dragocena! Danas je jedna grupa ljudi usavršena i zadobijena. Svih deset prethodno pomenutih blagoslova bili su namenjeni onima koji su usavršeni. Sve što je u vezi s promenom njihovog lika na zemlji usmereno je ka onima koji su usavršeni. Oni koji nisu usavršeni, nisu kvalifikovani da prime Božja obećanja.

Samo kroz bolne kušnje možeš spoznati divotu Boga

Koliko danas voliš Boga? A koliko tek znaš o svemu onome što je Bog učinio u tebi? To je ono što treba da naučiš. Kada je Bog stigao na zemlju, sve što je učinio u čoveku i dozvolio čoveku da vidi bilo je da bi Ga čovek zavoleo i istinski spoznao. Uzrok tome što je čovek sposoban da pati za Boga i što je uspeo da stigne ovako daleko, s jedne strane je Božja ljubav, a s druge Božje spasenje; štaviše, to je zbog suda i dela grdnje koje je Bog sproveo u čoveku. Ako ste lišeni Božjeg suda, grdnje i kušnji, i ako vas Bog nije izložio patnji, onda, iskreno rečeno, ne volite Boga istinski. Što je veće Božje delo u čoveku i što je veća čovekova patnja, to je očiglednije koliko je Božje delo smisleno, i za toliko je čovekovo srce sposobnije da istinski voli Boga. Kako da naučiš da voliš Boga? Bez muke i oplemenjivanja, bez bolnih kušnji – i da je, povrh toga, Bog čoveku dao samo blagodat, ljubav i milost – da li bi bio u stanju da dostigneš tačku istinske ljubavi prema Bogu? S jedne strane, tokom Božjih kušnji čovek upoznaje svoje nedostatke i shvata da je beznačajan, dostojan prezira i neugledan, da nema ništa i da nije ništa; s druge strane, kada ga kuša, Bog stvara za čoveka različita okruženja koja ga čine sposobnijim da iskusi divotu Boga. Iako je bol veliki, a ponekad i neizdrživ – dostiže čak i nivo slamajuće tuge – kada to iskusi, čovek uviđa kako je divno Božje delo u njemu, i tek na tom temelju se u čoveku rađa prava ljubav prema Bogu. Danas čovek shvata da Božja blagodat, ljubav i milost same po sebi nisu dovoljne da bi on mogao istinski da spozna sebe, a još manje da upozna suštinu čoveka. Samo kroz Božje oplemenjivanje i sud i za vreme samog procesa oplemenjivanja čovek može spoznati svoje nedostatke i saznati da nema ništa. Stoga je čovekova ljubav prema Bogu izgrađena na temelju oplemenjivanja i suda od Boga. Ako uživaš samo u blagodati Božjoj, imajući miran porodični život ili materijalne blagoslove, onda nisi zadobio Boga i tvoje verovanje u Boga se ne može smatrati uspešnim. Bog je već izveo jednu etapu dela blagodati u telu, i već je ljudima podario materijalne blagoslove, ali čovek ne može biti usavršen samo putem blagodati, ljubavi i milosti. Kroz svoja iskustva, čovek donekle susreće Božju ljubav i vidi Božju ljubav i milost, ali pošto ih je iskusio neko vreme, uviđa da Božja blagodat i Njegova ljubav i milost nisu u stanju da usavrše čoveka, niti su u stanju da otkriju ono što je iskvareno u čoveku; nisu u stanju da oslobode čoveka od njegove iskvarene naravi niti da usavrše njegovu ljubav i veru. Božje delo blagodati bilo je delo u jednom razdoblju, a čovek se ne može osloniti na uživanje u Božjoj blagodati da bi spoznao Boga.

Kojim sredstvima se postiže Božje usavršavanje čoveka? Postiže se Njegovom pravednom naravi. Božja narav se prvenstveno sastoji od pravednosti, gneva, veličanstva, suda i kletve, a On usavršava čoveka prvenstveno Svojim sudom. Neki ljudi ne razumeju i pitaju zašto je Bog u stanju da čoveka učini savršenim samo putem suda i kletve. Oni kažu: „Kada bi Bog prokleo čoveka, zar ne bi čovek umro? Kada bi Bog sudio čoveku, ne bi li čovek bio osuđen? Kako onda uopšte može da bude usavršen?“ To su reči ljudi koji ne poznaju Božje delo. Bog proklinje neposlušnost čoveka i sudi čovekovim grehovima. Iako govori grubo i nemilosrdno, On otkriva sve što je u čoveku, iskazujući tim strogim rečima ono što je suštinsko u čoveku, te takvim sudom On daje čoveku duboko znanje o suštini tela, i tako se čovek pokorava Bogu. Telo čovečje potiče od greha i od Sotone, neposlušno je i predmet je Božje grdnje. Stoga, da bi čovek spoznao sebe, reči Božjeg suda moraju da ga zadese i nužno je primeniti svaku vrstu oplemenjivanja; tek tada Božje delo može biti delotvorno.

Iz reči koje je Bog izgovorio može se videti da je On već osudio ljudsko telo. Nisu li onda te reči kletve? Reči koje je izgovorio Bog otkrivaju čovekovu pravu prirodu i kroz takvo otkrivenje njemu se sudi; a kada vidi da nije u stanju da zadovolji Božju volju, u sebi oseća tugu i kajanje, oseća da mnogo duguje Bogu i da ne može da dostigne Božju volju. Postoje trenuci kada te Sveti Duh iznutra dovodi u red, a ta disciplina dolazi od Božjeg suda; dođe vreme kada te Bog prekoreva i sakriva Svoje lice od tebe, kada na tebe ne obraća pažnju i ne dela u tebi, nemo te grdeći kako bi te oplemenio. Božje delovanje u čoveku prvenstveno ima za cilj da Njegova pravedna narav postane jasna. Kakvo svedočanstvo čovek, na kraju, daje o Bogu? Čovek svedoči da je Bog pravedan Bog, da je Njegova narav pravednost, gnev, grdnja i sud; čovek svedoči o pravednoj naravi Božjoj. Bog koristi Svoj sud da bi čoveka usavršio, On je voleo čoveka i spasio ga je – ali koliko toga Njegova ljubav sadrži? Postoje sud, veličanstvo, gnev i kletva. Iako je Bog u prošlosti proklinjao čoveka, On nije sasvim bacio čoveka u bezdan, već je to sredstvo koristio da bi oplemenio čovekovu veru; nije ubio čoveka, već je delao tako da čoveka usavrši. Suština tela potiče od Sotone – Bog je to tačno rekao – ali Božja ostvarenja nisu dovršena u skladu sa Njegovim rečima. On te proklinje da bi Ga ti voleo i da bi spoznao suštinu tela; On te grdi da bi te probudio, da ti omogući da spoznaš nedostatke u sebi i da spoznaš krajnju bezvrednost čoveka. Stoga, Božje kletve, Njegov sud i Njegovo veličanstvo i gnev – sve to je da bi usavršio čoveka. Sve što Bog danas čini i pravedna narav koju On razjašnjava u vama – sve to je da bi usavršio čoveka. Takva je ljubav Božja.

Prema ustaljenim ljudskim predstavama, čovek veruje da je Božja ljubav Njegova blagodat, milost i saosećanje za čovekovu slabost. Iako su sve te stvari deo Božje ljubavi, one su isuviše jednostrane i nisu glavno sredstvo kojim Bog usavršava čoveka. Neki ljudi zbog bolesti počnu da veruju u Boga. Ta bolest je Božja blagodat za tebe; bez nje ne bi verovao u Boga, a da nisi verovao u Boga, ne bi stigao ovako daleko – pa je tako čak i ta blagodat ljubav Božja. U vreme verovanja u Isusa, ljudi su činili mnogo toga

što Bog nije voleo jer nisu razumeli istinu, ali Bog poseduje ljubav i milost i On je doveo čoveka dovde; a iako čovek ništa ne razume, Bog ipak dozvoljava čoveku da ga sledi i, štaviše, On je doveo čoveka do današnjih dana. Zar to nije ljubav Božja? Ono što se ispoljava u Božjoj naravi je Božja ljubav – to je apsolutno tačno! Kada je izgradnja crkve dostigla svoj vrhunac, Bog je načinio korak u delu služitelja i bacio čoveka u bezdan. Reči u vreme služitelja sve behu kletve: kletve tvog mesa, kletve tvoje iskvarene sotonske naravi i kletve tvojih osobina koje ne zadovoljavaju Božju volju. Delo koje je Bog izveo u tom koraku ispoljilo se kao veličanstvo, ubrzo nakon čega je Bog izvršio korak dela grdnje, a zatim je došla kušnja smrću. U takvom delu, čovek je video gnev, veličanstvo, sud i grdnju Božju, ali je takođe video Božju blagodat, Njegovu ljubav i Njegovu milost. Sve što je Bog učinio i sve što se ispoljilo kao Njegova narav, bila je Božja ljubav prema čoveku, a sve što je Bog učinio bilo je dovoljno da zadovolji potrebe čoveka. On je to uradio da bi usavršio čoveka i opskrbio ga je u skladu s njegovim rastom. Da Bog to nije učinio, čovek ne bi bio u stanju da stane pred Boga i ne bi imao načina da spozna pravo Božje lice. Od vremena kada je čovek počeo da veruje u Boga pa do danas, Bog je postepeno opskrbljivao čoveka u skladu sa njegovim rastom, tako da je čovek iznutra postepeno počeo da Ga spoznaje. Samim tim što je stigao do današnjih dana, čovek shvata koliko je divan sud Božji. Korak dela služitelja bio je prvi slučaj dela proklinjanja od vremena postanja do danas. Čovek je proklet u bezdan. Da Bog to nije učinio, danas čovek ne bi imao istinsko znanje o Bogu; samo se kroz Božje prokletstvo čovek zvanično susreo sa Njegovom naravi. Čovek je otkriven kroz kušnje služitelja. Video je da je njegova odanost neprihvatljiva, da mu je rast isuviše mali, da nije u stanju da zadovolji Božju volju i da njegove tvrdnje o udovoljavanju Bogu nikada nisu bile ništa drugo do prazne reči. Iako je Bog prokleo čoveka u koraku dela služitelja, gledajući unazad, taj korak Božjeg dela bio je divan: doneo je veliku prekretnicu za čoveka i izazvao veliku promenu u njegovoj životnoj dispoziciji. Pre doba služitelja, čovek nije razumeo ništa o traganju u životu, šta znači verovati u Boga ili o mudrosti Božjeg dela, niti je razumeo da Božje delo može da isprobava čoveka. Od doba služitelja do danas, čovek uviđa koliko je čudesno delo Božje – čoveku nedokučivo. Koristeći svoj mozak, čovek nije u stanju da zamisli kako Bog deluje, a takođe shvata koliko je mali njegov rast, te da u njemu ima previše neposlušnosti. Kada je Bog prokleo ljude, učinio je to da bi postigao dejstvo i nije ubio čoveka. Iako je prokleo ljude, učinio je to rečima, a Njegove kletve zapravo nisu pale na čoveka, jer je Bog prokleo ljudsku neposlušnost, pa su tako i reči Njegovih kletvi izrečene da bi usavršile ljude. Bez obzira na to da li Bog sudi čoveku ili ga proklinje, oba načina su tu da se čovek usavrši: oba se primenjuju da usavrše ono što je nečisto u čoveku. Na taj način čovek se oplemenjuje, a ono što nedostaje u čoveku se usavršava kroz Njegove reči i dela. Svaki korak Božjeg dela – bilo da je to gruba reč, sud ili grdnja – usavršava čoveka i potpuno je prikladan. Nikada tokom vekova Bog nije činio ovakvo delo; danas, On deluje u vama da biste cenili Njegovu mudrost. Iako ste u sebi pretrpeli nešto bola, u srcu se osećate postojano i

smireno; to je vaš blagoslov da biste mogli da uživate u ovoj etapi dela Božjeg. Bez obzira na ono što možete da dobijete u budućnosti, sve što danas vidite od Božjeg dela u vama jeste ljubav. Ako čovek ne iskusi Božji sud i oplemenjivanje, njegova dela i žar će zauvek ostati površni, a njegova narav će zauvek ostati nepromenjena. Da li se to računa kao da je Bog nekoga zadobio? Danas, iako u čoveku još uvek ima mnogo toga što je nadmeno i uobraženo, čovekova narav je mnogo postojanija nego ranije. Bog se obračunava sa tobom da bi te spasao i iako u tim trenucima možeš da osetiš određenu bol, doći će dan kada će nastupiti promena u tvojoj naravi. Tada ćeš se osvrnuti i uvideti koliko je Božje delo mudro, i tada ćeš zaista moći da razumeš Božju volju. Danas pojedini ljudi kažu da razumeju Božju volju, ali to nije nimalo realno. U stvari, oni izgovaraju laži, jer u ovom trenutku tek treba da shvate da li je volja Božja da spase čoveka ili da ga prokune. Možda to sada ne možeš jasno da vidiš, ali doći će vreme kada ćeš shvatiti da je stigao dan kada Bog dobija slavu i uvidećeš koliko je smisleno voleti Boga, tako da ćeš spoznati ljudski život i tvoje telo će živeti u svetu ljubavi prema Bogu, te će tvoj duh biti oslobođen, život će ti biti pun radosti i uvek ćeš biti blizu Boga i gledati u Njega. Tada ćeš zaista znati koliko je dragoceno Božje delo danas.

Danas većina ljudi nema to znanje. Oni veruju da patnja ničemu ne služi, da ih se svet odrekao, da je njihov lični život mučan, da ih Bog ne voli i da su im izgledi sumorni. Patnja kod nekih ljudi dostiže krajnost, a njihove misli se okreću smrti. To nije istinska ljubav prema Bogu; takvi ljudi su kukavice, nisu istrajni, slabi su i nemoćni! Bog je željan da Ga čovek voli, ali što Ga čovek više voli, to je veća čovekova patnja, i što Ga čovek više voli, to su teže njegove kušnje. Ako Ga voliš, onda će te zadesiti svakakve patnje – a ako Ga ne voliš, tada će ti možda sve ići glatko i sve će biti mirno oko tebe. Kada voliš Boga, osetićeš da je mnogo toga oko tebe nesavladivo, a zato što je tvoj rast isuviše mali bićeš oplemenjen; štaviše, nećeš biti sposoban da udovoljiš Bogu i uvek ćeš osećati da je Božja volja previše uzvišena, da je izvan domašaja čoveka. Zbog svega toga bićeš oplemenjen – zato što u tebi ima mnogo slabosti i mnogo toga što nije u stanju da zadovolji Božju volju, bićeš oplemenjen iznutra. Ipak, mora vam biti jasno da se pročišćenje postiže samo putem oplemenjivanja. Stoga, u ovim poslednjim danima nužno je da svedočite o Bogu. Bez obzira na to kolika je vaša patnja, treba da idete do samog kraja, pa i prilikom poslednjeg daha, ipak morate biti verni Bogu i pokoriti se Božjoj milosti; samo to je istinska ljubav prema Bogu, i samo to je snažno i odlučno svedočanstvo. Kada vas Sotona bude iskušavao, recite: „Moje je srce Božje i Bog me je već zadobio. Ne mogu da ti udovoljim – moram sve svoje da posvetim udovoljavanju Bogu.“ Što više udovoljavaš Bogu, to te Bog više blagosilja i to je veća snaga tvoje ljubavi prema Njemu; tako ćeš i ti posedovati veru i odlučnost i osetićeš da ništa nije vrednije ili značajnije od života provedenog u ljubavi prema Bogu. Može se reći da dokle god čovek voli Boga, neće tugovati. Premda naiđu vremena kada ti je telo slabo i opterećeno mnogim stvarnim neprilikama, tokom takvih vremena ćeš se zaista osloniti na Boga, u duhu ćeš biti utešen, osetićeš sigurnost i kao da imaš nešto u šta možeš da se pouzdaš.

Na taj način ćeš moći da prevaziđeš mnoge okolnosti i tako se nećeš žaliti na Boga zbog patnje koju podnosiš. Umesto toga, poželećeš da pevaš, plešeš i moliš se, da se okupljaš sa drugima i razgovaraš, da razmišljaš o Bogu i osetićeš da se svi ljudi, pitanja i stvari oko tebe koje je Bog organizovao, uklapaju. Ako ne voliš Boga, sve na šta spustiš pogled biće ti nepodnošljivo, a tvojim očima ništa neće prijati; u duhu nećeš biti slobodan, već potlačen, u srcu ćeš se uvek žaliti na Boga, uvek ćeš osećati da si na velikim mukama i da je to veoma nepravedno. Ako ne tragaš zarad sreće, već da bi zadovoljio Boga i da te Sotona ne bi optužio, onda će ti takvo traganje pružiti veliku snagu da voliš Boga. Čovek je u stanju da ispuni sve što je rečeno od Boga, i sve što čini je u stanju da zadovolji Boga – upravo to znači biti obuzet stvarnošću. Traganje za udovoljavanjem Bogu je upotreba tvog bogoljubivog srca da Njegove reči sprovedeš u delo; bez obzira na vreme – čak i kada drugi onemoćaju – u tebi još uvek postoji bogoljubivo srce, koje duboko čezne za Bogom i kojem Bog nedostaje. To je pravi rast. Veličina tvog rasta zavisi od toga koliko je tvoje srce bogoljubivo, od toga da li si u stanju da budeš postojan kad si na probi, da li si slab u određenim okolnostima, i da li možeš da ostaneš čvrst kada te tvoja braća i sestre odbacuju; činjenice će pokazati kakvo je tačno tvoje bogoljubivo srce. Iz mnogih Božjih dela može se videti da Bog zaista voli čoveka, iako oči čovekovog duha tek treba da budu potpuno otvorene i on nije u stanju da jasno vidi veliki deo Božjeg dela i Njegove volje, niti mnoge divne stvari o Bogu; čovek ima premalo istinske ljubavi prema Bogu. Sve ovo vreme si verovao u Boga, a danas je Bog ukinuo sva sredstva za bekstvo. Realno govoreći, i nemaš drugog izbora nego da odabereš pravi put, pravi put na koji su te naveli strogi sud i vrhovno spasenje Božje. Tek pošto iskusi teškoće i oplemenjivanje, čovek spozna da je Bog divan. Na osnovu iskustva sve do današnjeg dana, može se reći da je čovek spoznao deo Božje divote, ali to još uvek nije dovoljno, jer čoveku toliko toga nedostaje. Čovek mora da iskusi više Božjeg čudesnog dela, a više od svega oplemenjivanje kroz patnju koju je Bog obezbedio. Tek tada se čovekova životna dispozicija može promeniti.

Jedino voleti Boga znači istinski verovati u Boga

Danas, dok tražite da volite i spoznate Boga, s jedne strane morate da podnosite teškoće i oplemenjivanje, a s druge morate da platite cenu. Nijedan nauk nije dublji od nauka ljubavi prema Bogu i može se reći da nauk koji ljudi izvuku iz celoživotnog verovanja jeste kako voleti Boga. Drugim rečima, ako veruješ u Boga, svakako voliš Boga. Ako samo veruješ u Boga a ne voliš Ga i nisi stekao spoznaju o Bogu, i nikada nisi zavoleo Boga istinskom ljubavlju koja dolazi iz dubine tvog srca, onda je tvoja vera u Boga uzaludna; ako u tvojoj veri u Boga nema ljubavi prema Bogu, onda uzalud živiš i čitav tvoj život je najniži od svih oblika života. Ako tokom čitavog svog života nikada nisi voleo Boga, niti Mu udovoljio, koji je onda smisao tvog života? Šta je onda smisao tvog

verovanja u Boga? Zar to nije uzaludan trud? Drugim rečima, ako će ljudi da veruju u Boga i vole Ga, onda moraju da plate cenu. Umesto da pokušavaju da se spolja ponašaju na određen način, treba da traže istinu u dubini svog srca. Ako mnogo voliš da pevaš i plešeš, ali nisi sposoban da primeniš istinu, može li se za tebe reći da voliš Boga? Voleti Boga iziskuje traženje Božje volje u svemu, da kad god ti se nešto desi, uroniš duboko u sebe i pokušaš da dokučiš Božju volju i pokušaš da uvidiš gde se u tome nalazi Božja volja, šta On traži od tebe da postigneš, i kako da budeš obziran prema Njegovoj volji. Na primer: dogodi se nešto što od tebe iziskuje da podneseš teškoće, i to je trenutak kada treba da shvatiš šta je tu Božja volja i kako da budeš obazriv prema Njegovoj volji. Ne smeš da udovoljavaš sebi: najpre sebe ostavi po strani. Ništa nije bednije od tela. Moraš nastojati da udovoljiš Bogu i moraš da izvršiš svoju dužnost. Sa takvim mislima, Bog će ti doneti posebno prosvećenje po ovom pitanju, a tvoje srce će takođe naći utehu. Bilo da je veliko ili malo, kada ti se nešto desi, prvo moraš ostaviti sebe po strani i smatrati telo najnižim od svega što postoji. Što više zadovoljavaš telo, to više slobode ono sebi daje; ako ga zadovoljiš jednom, sledeći put će tražiti još više. Kada to uzme maha, ljudi počinju još više da vole telo. Telo uvek ima ekstravagantne želje; ono uvek traži da mu udovoljiš i zadovoljiš ga iznutra, bilo da se radi o hrani, odeći, gubljenju strpljenja ili povlađivanju sopstvenim slabostima i lenjosti… Što više zadovoljavaš telo, njegove želje rastu i ono postaje još razuzdanije, sve do tačke kada u ljudskom telu počinju da se nastanjuju još dublje predstave i ono prestane da sluša Boga, veliča sebe i počinje da sumnja u delo Božje. Što više zadovoljavaš telo, to veće postaju njegove slabosti; uvek će ti se činiti da niko ne saoseća sa tvojim slabostima, uvek ćeš verovati da je Bog preterao i reći ćeš: „Kako Bog može biti tako strog? Zašto ne ostavi ljude malo na miru?“ Kada ljudi zadovoljavaju telo i daju mu previše značaja, oni uništavaju sebe. Ako istinski voliš Boga i ne udovoljavaš telu, tada ćeš videti da je sve što Bog čini vrlo ispravno i vrlo dobro, i da su Njegovo proklinjanje tvog buntovništva i sud o tvojoj nepravednosti opravdani. Biće prilika kada će te Bog grditi i dovoditi u red i menjati okolnosti ne bi li te smirio, primoravajući te da staneš pred Njega – a ti ćeš uvek smatrati da je ono što Bog radi divno. Stoga nećeš osećati veliku bol i smatraćeš da je Bog tako divan. Ako povlađuješ slabostima tela i kažeš da Bog preteruje, tada ćeš uvek osećati bol i potištenost i celokupno delo Božje biće ti nejasno i činiće ti se da Bog uopšte ne saoseća sa ljudskom slabošću, niti je svestan ljudskih teškoća. Zato ćeš se uvek osećati jadno i usamljeno, kao da si pretrpeo veliku nepravdu, i tada ćeš početi da se žališ. Što više na ovaj način povlađuješ slabostima tela, više će ti se činiti da Bog preteruje, sve dok se stvar toliko ne pogorša da ćeš početi da poričeš delo Božje i počećeš da se suprotstavljaš Bogu i obuzeće te neposlušnost. Stoga moraš da se pobuniš protiv tela, a ne da mu povlađuješ: „Moj suprug (supruga), deca, izgledi, brak, porodica – ništa od toga nije bitno! U mom srcu postoji samo Bog, i ja moram dati sve od sebe da zadovoljim Boga, a ne da zadovoljim telo.“ Moraš imati takvu odlučnost. Ako uvek imaš takvu odlučnost, onda ćeš, kada budeš primenjivao istinu i sebe stavljao po

strani, biti u stanju da to učiniš sa vrlo malo truda. Postoji priča o jednom farmeru koji je na putu nabasao na zaleđenu zmiju. Farmer ju je podigao i privio na grudi, a kada je zmija oživela, ujela ga je i on je umro. Čovekovo telo je kao zmija: njegova suština je da škodi čovekovom životu – a kada sve bude po njegovom, tvoj život će biti izgubljen. Telo pripada Sotoni. U njemu su ekstravagantne želje, ono misli samo na sebe, ono želi da uživa u udobnosti i neradu, da se valja u lenjosti i dokolici, i kada mu u određenoj meri udovoljiš, na kraju će te progutati. Drugim rečima, ako ga ovaj put zadovoljiš, sledeći put će tražiti još više. Ono uvek ima ekstravagantne želje i nove prohteve i iskorišćava tvoje povlađivanje telu da bi ga ti još više cenio i živeo u njegovim ugodnostima – a ako ga ne prevaziđeš, na kraju ćeš uništiti samog sebe. Od toga kako ćeš izvršiti svoju pobunu protiv tela zavisi da li možeš da zadobiješ život pred Bogom i kakav će ti biti kraj. Bog te je spasao, izabrao i predodredio, a ako pak danas nisi voljan da Mu udovoljiš, nisi voljan da primeniš istinu, nisi voljan da se iskrenim bogoljubivim srcem pobuniš protiv sopstvenog tela, na kraju ćeš uništiti sebe i samim tim biti izložen ogromnom bolu. Ako uvek budeš povlađivao telu, Sotona će te postepeno progutati i ostaviti bez života ili dodira Duha, sve dok ne dođe dan kada će u tebi ostati samo mrak. Kada budeš živeo u mraku, to će značiti da te je Sotona zatočio, da ti Bog više nije u srcu, i tada ćeš poreći Božje postojanje i napustićeš Ga. Stoga, ako ljudi žele da vole Boga, oni moraju da plate cenu bola i da istrpe teškoće. Nema potrebe za spoljašnjom zanesenošću ili teškoćama, za više čitanja i više trčkaranja unaokolo; umesto toga, oni treba da ostave po strani stvari koje su u njima: ekstravagantne misli, lične interese i njihove sopstvene zamisli, predstave i namere. Takva je Božja volja.

Božje obračunavanje sa spoljnom naravi ljudi takođe je jedan deo Njegovog dela; obračunavanje sa spoljnim, nenormalnim čoveštvom ljudi, na primer, ili sa njihovim životnim stilom ili navikama, obredima i običajima, kao i sa njihovim spoljašnjim ponašanjem i zanesenošću. Ali kada On traži da ljudi primene istinu i promene svoju narav, ono s čime se prvenstveno obračunava jesu namere i predstave u njima. Sam obračun sa tvojom spoljašnjom naravi nije težak; to je kao da se od tebe traži da ne jedeš hranu koju voliš, što je lako. Međutim, nije lako osloboditi se onoga što se dotiče predstava u tebi. To od ljudi zahteva da se pobune protiv tela i da plate cenu, kao i da pate pred Bogom. To se posebno odnosi na namere ljudi. Od kada su ljudi počeli da veruju u Boga, imali su mnoge pogrešne namere. Kada ne primenjuješ istinu, osećaš da su sve tvoje namere ispravne, ali kada ti se nešto dogodi, videćeš da u tebi postoji mnogo pogrešnih namera. Stoga, kada Bog usavršava ljude, On ih navodi da shvate da u njima postoji mnogo predstava koje ometaju njihovu spoznaju Boga. Kada ti postane jasno da su tvoje namere pogrešne, ako si u stanju da prestaneš da sprovodiš praksu shodno svojim predstavama i namerama, i u stanju si da svedočiš o Bogu, i da budeš postojan u svom stavu šta god da ti se dogodi, to je dokaz da si se pobunio protiv tela. Kada se budeš pobunio protiv tela, u tebi će svakako doći do borbe. Sotona će pokušati da natera ljude da ga slede, pokušaće da ih natera da slede predstave tela i da se drže

interesa tela – ali Božje reči će prosvetiti i prosvetliti ljude iznutra, i ovoga puta je do tebe hoćeš li slediti Boga ili ćeš slediti Sotonu. Bog traži od ljudi da primenjuju istinu pre svega da bi se obračunali sa stvarima unutar sebe, da bi se bavili svojim mislima i predstavama koje nisu po Božjem srcu. Sveti Duh dodiruje ljude u njihovim srcima i prosvećuje ih i prosvetljuje. Dakle, iza svega što se događa bije se bitka: svaki put kada ljudi sprovode istinu ili sprovode ljubav prema Bogu, bije se velika bitka, te iako deluje da je sve u redu sa njihovim telom, u dubini njihovih srca bije se bitka na život i smrt – i tek posle te intenzivne bitke, posle veoma dugog razmišljanja, može biti odlučena pobeda ili poraz. Čovek ne zna da li da se smeje ili da plače. Budući da su mnoge namere u ljudima pogrešne, ili zato što je veliki deo Božijeg dela u suprotnosti sa njihovim predstavama, kada ljudi sprovode istinu, iza scene se bije velika bitka. Kada budu primenili ovu istinu, iza scene, ljudi će u svojoj tuzi proliti bezbroj suza pre nego što najzad odluče da udovolje Bogu. Zbog ove bitke ljudi trpe patnju i oplemenjivanje; to je istinska patnja. Ako, kada te stigne bitka, budeš mogao da istinski staneš na stranu Božju, bićeš u stanju da udovoljiš Bogu. Dok se primenjuje istina, neizbežna je unutrašnja patnja; kada bi u vreme primenjivanja istine u ljudima sve bilo u redu, onda ne bi bilo potrebe da ih Bog usavršava, niti bi bilo bitke, niti bi oni patili. Upravo zato što u ljudima postoji mnogo toga što Bogu nije prikladno za upotrebu i zato što je umnogome prisutna buntovna priroda tela, ljudi treba mnogo temeljnije da nauče lekciju o pobuni protiv tela. To je ono što Bog naziva patnjom koju je tražio da čovek prođe sa Njim. Kada naiđete na teškoće, požurite da se pomolite Bogu: „O, Bože! Želim da Ti udovoljim, želim da izdržim poslednje muke da bih udovoljio Tvome srcu, i koliko god velike bile prepreke na koje ću naići, ipak moram da Ti udovoljim. Čak i ako moram da se odreknem čitavog svog života, ipak moram da Ti udovoljim!“ Sa takvom odlučnošću, kada se ovako moliš, moći ćeš da budeš postojan u svom svedočenju. Svaki put kada ljudi sprovode istinu, svaki put kada se oplemenjuju, svaki put kada su kušani i svaki put kada ih stigne Božje delo, oni moraju da podnesu ogroman bol. Sve to je ispit za ljude, tako da se u svima njima vodi bitka. To je prava cena koju plaćaju. Više čitanja Božjih reči i više trčkaranja unaokolo deo su te cene. To je ono što ljudi treba da urade, to je njihova dužnost i odgovornost koju treba da ispune, ali ljudi moraju da ostave po strani ono što u njima treba da bude ostavljeno po strani. Ako to ne učiniš, onda, bez obzira na to kolika je tvoja spoljašnja patnja, bez obzira na to koliko trčiš unaokolo, sve će biti uzalud! Što znači da samo promene unutar tebe mogu da odrede da li tvoje spoljašnje teškoće imaju vrednost. Kada se tvoja unutrašnja narav bude promenila i kada sprovedeš istinu u delo, tada će sva tvoja spoljašnja patnja zadobiti Božje odobrenje; a ako ne dođe do promene u tvojoj unutrašnjoj naravi, onda, bez obzira na to koliko patnje podneseš ili koliko naizgled trčkaraš unaokolo, Božje odobrenje neće stići – a sve teškoće koje nisu potvrđene od Boga uzaludne su. Dakle, da li će Bog odobriti cenu koju si platio zavisi od toga da li je u tebi došlo do promene ili nije, i da li sprovodiš istinu u delo ili ne, i da li se buniš protiv sopstvenih namera i predstava da bi uspeo da udovoljiš Božjoj volji, da stekneš spoznaju

Boga i odanost Bogu. Bez obzira na to koliko trčkaraš unaokolo, ako nikada nisi uspeo da se pobuniš protiv sopstvenih namera, već si samo tražio spoljašnje aktivnosti i zanesenost, te nikada nisi obratio nimalo pažnje na svoj život, onda će tvoje teškoće biti uzaludne. Ako u određenom okruženju želiš nešto da kažeš, ali u sebi osećaš da ne bi bilo pravo to reći, da od izgovaranja tih reči tvoja braća i sestre ne bi imali koristi i da bi one mogle da ih povrede, onda to nećeš reći, opredelićeš se za unutrašnji bol, jer takve reči nisu sposobne da ispune Božju volju. Tada će se u tebi voditi bitka, ali ti ćeš biti voljan da trpiš bol i da se odrekneš onoga što voliš. Bićeš voljan da podneseš tu nevolju da bi udovoljio Bogu, i mada ćeš trpeti bol u sebi, ti nećeš povlađivati telu i Božje srce će biti zadovoljeno, kao što ćeš i ti osetiti utehu u sebi. To znači istinski platiti cenu i to je cena koju Bog želi. Ako ovo budeš primenjivao, Bog će te sigurno blagosloviti; ako ne možeš to da postigneš, onda bez obzira na to koliko razumeš ili koliko si vičan govornik, sve će biti uzalud! Ako na putu ka ljubavi prema Bogu budeš u stanju da staneš na stranu Boga kada se On bori protiv Sotone, i ne vratiš se Sotoni, to će značiti da si dostigao ljubav prema Bogu i da si postojan u svom svedočenju.

Svaki korak dela Božjeg koji se dešava u ljudima spolja deluje kao da se radi o interakciji između ljudi, kao da su ljudsko uređenje ili ljudsko uplitanje izvor svemu. Ali iza scene, svaki korak dela, i sve što se dešava, jeste Sotonina opklada pred Bogom, i zahteva od ljudi da budu postojani u svom svedočenju o Bogu. Na primer, kada je Jov bio kušan, Sotona se iza scene kladio sa Bogom, a ono što se dogodilo Jovu bilo je ljudsko delo ili uplitanje ljudi. Iza svakog koraka dela koje Bog obavlja u vama nalazi se Sotonina opklada sa Bogom – iza svega toga je bitka. Na primer, ako gajiš predrasude prema svojoj braći i sestrama, doći će ti reči koje ćeš želeti da kažeš – reči koje osećaš da neće biti ugodne Bogu – ali ako ih ne izgovoriš, u sebi ćeš osećati nelagodu i u tom trenutku će u tebi početi bitka: „Da li da kažem ili da ne kažem?“ To je bitka. Dakle, u svemu na šta naiđeš postoji bitka, a kada je bitka u tebi, zahvaljujući tvojoj stvarnoj saradnji i stvarnoj patnji, Bog deluje u tebi. Naposletku ćeš biti u stanju da to u sebi ostaviš po strani i bes će biti prirodno ugašen. Takav je učinak tvoje saradnje s Bogom. Sve što ljudi čine zahteva od njih da svojim trudom plate određenu cenu. Bez stvarnih teškoća, oni ne mogu da udovolje Bogu; oni se čak ni ne približe tome da udovolje Bogu i samo izgovaraju prazne parole! Mogu li ove prazne parole da udovolje Bogu? Kada se Bog i Sotona bore u duhovnom carstvu, kako da zadovoljiš Boga i kako da ostaneš čvrst u svom svedočenju o Njemu? Trebalo bi da znaš da je sve što ti se dešava jedna velika kušnja i trenutak kada si potreban Bogu da svedočiš. Iako su takve stvari spolja naizgled nevažne, kada se dogode, one pokazuju da li voliš Boga ili ne. Ako Ga voliš, moći ćeš postojano da svedočiš o Njemu, a ako ne sprovodiš ljubav prema Njemu, to ukazuje da si neko ko ne primenjuje istinu, da ne poseduješ ni istinu ni život, da si bezvredan! Sve što se dešava ljudima dešava se kada je Bogu potrebno da oni budu postojani u svom svedočenju o Njemu. Iako ti se trenutno ništa bitno ne dešava u životu i ne svedočiš, svaka pojedinost tvog svakodnevnog života ima veze sa svedočenjem o Bogu. Ako

možeš da zadobiješ divljenje svoje braće i sestara, članova svoje porodice i svih oko sebe; ako jednog dana budu došli nevernici i budu se divili svemu što radiš i budu videli da je sve što Bog čini divno, to će značiti da si svedočio. Iako nemaš uvid i lošeg si kova, kroz Božje usavršavanje ćeš biti u stanju da Mu udovoljiš i da budeš obziran prema Njegovoj volji, pokazujući drugima kako je On obavio veliko delo u ljudima najlošijeg kova. Kada ljudi spoznaju Boga i postanu pobednici pred Sotonom, odani Bogu u velikoj meri, onda od te grupe ljudi niko nema jači, i to je najveće svedočanstvo. Iako nisi u stanju da obaviš veliko delo, u stanju si da udovoljiš Bogu. Drugi ne mogu da ostave svoje predstave po strani, ali ti možeš; drugi ne mogu da svedoče o Bogu tokom svojih stvarnih iskustava, ali ti možeš da iskoristiš svoj trenutni rast i dela da bi uzvratio Božju ljubav i da odlučno posvedočiš o Njemu. Samo se to računa kao stvarna ljubav prema Bogu. Ako za to nisi sposoban, onda ti ne svedočiš među članovima svoje porodice, među braćom i sestrama, niti pred ljudima na svetu. Ako ne možeš da svedočiš pred Sotonom, Sotona će te ismevati, ophodiće se prema tebi kao da si bezvredan, kao da si igračka, često će te praviti budalom i izluđivati te. U budućnosti te mogu zadesiti velike kušnje – ali danas, ako iskrenim srcem voliš Boga i ako, bez obzira na to kolike su kušnje pred tobom, nezavisno od onoga što će ti se dogoditi, možeš da budeš postojan u svom svedočenju i u stanju si da udovoljiš Bogu, onda će tvoje srce biti utešeno i nećeš osećati strah bez obzira na to kolike će biti kušnje na koje ćeš naići u budućnosti. Vi ne možete da vidite šta će se desiti u budućnosti; vi možete da udovoljite Bogu samo u današnjim okolnostima. Vi ste nesposobni da obavite bilo kakvo veliko delo i treba da se usredsredite na udovoljavanje Bogu kroz doživljavanje Njegovih reči u stvarnom životu, i treba da odlučno i glasno svedočite, tako da osramotite Sotonu. Iako će tvoje telo ostati nezadovoljeno i patiće, ti ćeš udovoljiti Bogu i osramotiti Sotonu. Ako to uvek budeš primenjivao, Bog će otvoriti put pred tobom. Kada jednog dana dođe do velike kušnje, drugi će pokleknuti, ali ti ćeš i dalje biti u stanju da stojiš postojano: zbog cene koju si platio, Bog će te zaštititi tako da možeš čvrsto da stojiš i ne poklekneš. Ako si obično u stanju da istinu sprovodiš u delo i da udovoljiš Bogu iskrenim bogoljubivim srcem, onda će te Bog sigurno zaštititi tokom budućih kušnji. Iako si nepromišljen i skromnog rasta i lošeg kova, Bog neće imati predrasuda prema tebi. Sve zavisi od toga da li su tvoje namere ispravne. Danas si u stanju da udovoljiš Bogu i u tome si pažljiv do najsitnijih pojedinosti, ti udovoljavaš Bogu u svemu, imaš iskreno bogoljubivo srce, ti svoje istinsko srce daješ Bogu, a iako postoje neke stvari koje ne možeš da razumeš, ti možeš da staneš pred Boga da ispraviš svoje namere, da tražiš Božju volju i činiš sve što je potrebno da udovoljiš Bogu. Možda će te tvoja braća i sestre napustiti, ali će tvoje srce udovoljavati Bogu, a ti nećeš žudeti za telesnim zadovoljstvima. Ako uvek to budeš primenjivao, bićeš zaštićen kada te stigne velika kušnja.

Na koje su unutrašnje stanje ljudi usmerene kušnje? Usmerene su na buntovničku narav u ljudima koja nije u stanju da udovolji Bogu. Mnogo je toga nečistog u ljudima, i mnogo licemernog, i zato Bog podvrgava ljude kušnjama da bi ih očistio. Ali ako si danas

u stanju da udovoljiš Bogu, onda će buduće kušnje za tebe biti savršene. Ako danas nisi u stanju da udovoljiš Bogu, onda će te buduće kušnje dovoditi u iskušenje i ti ćeš nesvesno pokleknuti, i tada nećeš biti u stanju da pomogneš sebi, zato što ne možeš da pratiš korak Božjeg dela i ne poseduješ pravi rast. Dakle, ako želiš da u budućnosti budeš u stanju da budeš postojan, da bolje udovoljiš Bogu i da Ga slediš do samog kraja, danas moraš da izgradiš čvrstu osnovu. Moraš da udovoljiš Bogu sprovodeći istinu u svemu i da budeš svestan Njegove volje. Ako uvek budeš to primenjivao, u tebi će postojati osnova i Bog će u tebi nadahnuti srce koje Ga voli, i On će ti dati veru. Jednog dana, kada te kušnja zaista zadesi, može se desiti da ćeš pretrpeti određenu bol i u nekoj meri osećati žalost, da ćeš trpeti razarajuću tugu, kao da si umro – ali se tvoje bogoljubivo srce neće promeniti, i postaće još dublje. Takvi su blagoslovi Božji. Ako si u stanju da poslušnog srca prihvatiš sve što Bog kaže i čini danas, onda će te Bog sigurno blagosloviti, tako da ćeš ti biti neko koga je Bog blagoslovio i ko prima Njegovo obećanje. Ako se danas ne baviš praktičnom primenom, kada te jednog dana stigne kušnja, nećeš imati vere ili srce puno ljubavi, i tada će se kušnja pretvoriti u iskušenje; bićeš bačen u Sotonino iskušenje i nećeš imati načina da pobegneš. Danas si možda u stanju da stojiš postojano kada te zadesi mala kušnja, ali to ne mora da znači da ćeš biti u stanju da ostaneš postojan i kada te jednog dana sustigne neka veća kušnja. Neki ljudi su uobraženi i misle da su već skoro savršeni. Ako u takvim trenucima ne ideš dublje, već ostaneš samozadovoljan, onda ćeš biti u opasnosti. Danas Bog ne sprovodi svoje delo velikih kušnji i sve izgleda kao da je u redu, ali kada te Bog bude kušao, shvatićeš da imaš previše nedostataka, zato što je tvoj rast isuviše mali i nisi sposoban da izdržiš velike kušnje. Ako ostaneš takav kakvi jesi i nalaziš se u stanju inercije, onda ćeš, kada kušnja dođe, ti pokleknuti. Vi treba često da gledate koliko je vaš rast mali; samo na taj način ćete napredovati. Ako samo tokom kušnje primećuješ da je tvoj rast tako mali, da je tvoja snaga volje tako slaba, da je premalo toga u tebi istinito, i da ne odgovaraš Božjoj volji – ako tek tada to shvatiš, biće prekasno.

Ako ne poznaješ Božju narav, onda ćeš tokom kušnji neminovno pokleknuti, zato što nemaš svest o tome kako Bog usavršava ljude, na koji način ih usavršava, a kada te Božje kušnje sustignu i ne budu odgovarale tvojim predstavama, nećeš biti u stanju da stojiš postojano. Istinska Božja ljubav je čitava njegova narav, a kada se čitava Božja narav prikaže ljudima, šta to onda donosi tvom telu? Kada se ljudima bude pokazala pravedna Božja narav, njihovo telo će neminovno pretrpeti mnogo bola. Ako ne pretrpiš ovaj bol, onda te Bog ne može usavršiti, niti ćeš moći da posvetiš istinsku ljubav Bogu. Ako te Bog usavrši, On će ti svakako prikazati čitavu Svoju narav. Od vremena stvaranja do danas, Bog nikada nije pokazao čoveku čitavu svoju narav – ali u poslednjim danima On to otkriva ovoj grupi ljudi koje je predodredio i izabrao, i usavršavajući ljude On otkriva Svoju narav, kroz šta On upotpunjuje grupu ljudi. Takva je istinska Božja ljubav prema ljudima. Da bi iskusili istinsku Božju ljubav, potrebno je da ljudi istrpe ogroman bol i da plate visoku cenu. Tek posle toga će biti zadobijeni od Boga i moći će da uzvrate svoju

istinsku ljubav Bogu, i samo tada će Božje srce biti zadovoljeno. Ako ljudi žele da ih Bog usavrši, i ako žele da vrše Njegovu volju, i u potpunosti daju svoju istinsku ljubav Bogu, onda moraju iskusiti mnogo patnje i mnogo muka zbog okolnosti u kojima se nalaze, da bi pretrpeli bol gori od smrti. Naposletku će biti primorani da vrate svoje istinsko srce Bogu. Da li neko zaista voli Boga ili ne otkriva se tokom teškoća i oplemenjivanja. Bog pročišćava ljudsku ljubav, a to se takođe postiže samo tokom teškoća i oplemenjivanja.

Kratka beseda o temi „Hiljadugodišnje carstvo je stiglo“

Šta mislite o viziji Hiljadugodišnjeg carstva? Pojedini ljudi puno razmišljaju o tome, pa kažu: „Hiljadugodišnje carstvo će trajati hiljadu godina na zemlji, pa ako su stariji članovi crkve neoženjeni, moraju li oni da se ožene? Moja porodica nema para, treba li da počnem da zarađujem? i sl.“ Šta je Hiljadugodišnje carstvo? Da li znate? Ljudi su poluslepi i prolaze kroz velika iskušenja. Zapravo, Hiljadugodišnje carstvo formalno tek treba da stigne. Tokom razdoblja usavršavanja ljudi, Hiljadugodišnje carstvo je tek u povoju; u Doba Hiljadugodišnjeg carstva o kome govori Bog, čovek će biti usavršen. Ranije se govorilo da će ljudi biti poput svetaca i da će čvrsto stajati u zemlji Sinskoj. Tek kada ljudi budu usavršeni – kada postanu sveci o kojima govori Bog – doći će Hiljadugodišnje carstvo. Kada Bog usavršava ljude, On ih pročišćava i što su pročišćeniji to ih više Bog usavršava. Kada se iz tebe izbace prljavština, buntovništvo, protivljenje i telesne tvari, nakon što si pročišćen, tada će te Bog voleti (drugim rečima, bićeš svetac); nakon što si usavršen od Boga i postaneš svetac, naći ćeš se u Hiljadugodišnjem carstvu. Sada je Doba carstva. U Doba Hiljadugodišnjeg carstva, život ljudi će zavisiti od Božjih reči, svi narodi će se ujediniti pod Božjim imenom i svi će se okupiti da čitaju Božje reči. U tom trenutku, neki će pozivati telefonom, neki će slati faks… koristiće sve načine da pristupe Božjim rečima, a i vi ćete se okupiti pod Božjim rečima. Sve ovo je ono što se dešava nakon što ljudi budu usavršeni. Ljudi se danas usavršavaju, oplemenjuju, prosvećuju i usmeravaju posredstvom reči; ovo je Doba carstva, etapa u kojoj se ljudi usavršavaju i ona nema nikakve veze sa Dobom Hiljadugodišnjeg carstva. Za vreme Hiljadugodišnjeg carstva, ljudi će već biti usavršeni i biće pročišćene sve iskvarene naravi u njima. Biće to vreme kada će reči koje je Bog izgovorio usmeravati ljude korak po korak i kada će biti otkrivene sve tajne Božjeg dela od vremena stvaranja sve do danas. Njegove reči govoriće ljudima o Božjim delima u svakom dobu i svakom danu, o tome kako On usmerava ljude iznutra, o delu koje On obavlja u duhovnom carstvu i govoriće im o dinamici duhovnog carstva. Tek tada će zaista nastupiti Doba reči; sada je ono tek u povoju. Ako ljudi ne budu usavršeni i pročišćeni, oni neće moći da žive hiljadu godina na zemlji, a njihovo telo će neminovno istruliti; ako su ljudi iznutra pročišćeni i više nisu Sotonini niti od tela, ostaće onda živi na zemlji. U ovoj etapi, ti si još uvek poluslep i doživljavaš jedino ljubav prema Bogu i svedočiš o Njemu za svaki dan koji proživiš na zemlji.

„Hiljadugodišnje carstvo je stiglo“ jeste proročanstvo, slično je predskazanju proroka, onog u kome Bog proriče šta će se dogoditi u budućnosti. Reči koje Bog izgovara u budućnosti i reči koje On govori danas nisu iste: Reči iz budućnosti će usmeravati doba, dok reči koje izgovara danas usavršavaju ljude, oplemenjuju ih i obračunavaju se sa njima. Doba reči u budućnosti drugačije je od Doba reči danas. Cilj svih reči koje Bog izgovara danas – bez obzira na način kojim On govori – jeste da usavrše ljude, da pročiste sve ono nečisto u njima, da ih učine svetim i pravednim pred Bogom. Reči izgovorene danas i reči izgovorene u budućnosti jesu dve različite stvari. Reči izgovorene u Doba carstva treba da nateraju ljude da se upuste u svaki oblik obuke, da ih u svemu dovedu na pravi put, da izbace sve što je u njima nečisto. To je ono što Bog čini u ovom dobu. On stvara temelj Svojih reči u svakome, On Svojim rečima tvori svačiji život i koristi Svoje reči da ih stalno prosvećuje i usmerava iznutra. A kada ne vode računa o Božjoj volji, Božje će reči biti u njima da ih opomenu i dovedu u red. Reči današnjice treba da budu život čoveka; one neposredno obezbeđuju sve što je čoveku potrebno, Božjim rečima se obezbeđuje sve što u tebi nedostaje i svi oni koji prihvate Božje reči su prosvećeni jer jedu i piju Njegove reči. Reči koje Bog izgovara u budućnosti usmeravaju ljude u celoj vaseljeni; danas se ove reči izgovaraju samo u Kini i ne predstavljaju one koje se izgovaraju u celoj vaseljeni. Bog će se obratiti celoj vaseljeni tek kada dođe Hiljadugodišnje carstvo. Znaj da sve reči koje Bog izgovara danas imaju za cilj da usavrše ljude; reči koje Bog govori u ovoj etapi imaju za cilj da zadovolje potrebe ljudi, a ne da ti omoguće da spoznaš tajne, niti da vidiš čuda Božja. On govori na mnogo načina samo zato da bi se pobrinuo za potrebe ljudi. Doba Hiljadugodišnjeg carstva tek treba da stigne – Doba Hiljadugodišnjeg carstva o kome se govori jeste dan slave Božje. Nakon što je Isusovo delo u Judeji bilo završeno, Bog je Svoje delo preneo u kontinentalnu Kinu i napravio je drugi plan. On u vama sprovodi još jedan deo Svog dela, On obavlja delo usavršavanja ljudi rečima i koristi reči da ljudima nanese puno bola, ali i da bi zadobili mnogo Božjih blagodati. Ta etapa dela iznedriće grupu pobednika, a nakon što bude stvorio tu grupu pobednika, oni će moći da svedoče o Njegovim delima, moći će da prožive stvarnost, istinski će Mu udovoljiti i biti odani sve do smrti. Time će Bog pridobiti slavu. Nakon što Bog pridobije slavu – odnosno, kada ovu grupu ljudi usavrši – biće to Doba Hiljadugodišnjeg carstva.

Isus je trideset tri i po godine proveo na zemlji, došao je da izvrši delo raspeća i kroz raspeće Bog je zadobio deo Svoje slave. Bog je bio u stanju da bude ponizan i skriven i da podnese ogromnu patnju nakon što se ovaplotio. Iako je On bio Sâm Bog, ipak je podnosio svako poniženje i svaku uvredu i pretrpeo je ogroman bol kad je prikovan za krst da bi dovršio delo iskupljenja. Kada je ta etapa dela završena, iako su ljudi uvideli da je Bog zadobio veliku slavu, u tome nije bila sva Njegova slava; bio je to samo jedan deo Njegove slave koji je dobio od Isusa. Iako je Isus bio u stanju da izdrži svaku patnju, da bude ponizan i skriven, da bude razapet za Boga, Bog je zadobio samo jedan deo Svoje slave, koju je zadobio u Izraelu. Bog ima još jedan deo slave: dolazak na zemlju

da deluje praktično i da usavrši grupu ljudi. Tokom Isusove etape dela, On je činio neke natprirodne stvari, ali ta etapa dela nikako nije imala za cilj samo da se čine znamenja i čuda. Trebalo je prvenstveno da pokaže da je Isus mogao da pati i da bude razapet za Boga, da je Isus bio u stanju da istrpi ogromnu bol jer je voleo Boga i da je, iako Ga je Bog napustio, i dalje bio spreman da žrtvuje Svoj život radi Božje volje. Nakon što je Bog završio Svoje delo u Izraelu, a Isus bio prikovan na krst, Bog je zadobio slavu i svedočio je pred Sotonom. Vi ne znate niti ste videli kako se Bog ovaplotio u Kini, pa kako možete videti da je Bog zadobio slavu? Kada Bog obavi mnoga dela osvajanja u vama, a vi čvrsto stojite, onda je ova etapa Božjeg dela uspešna i to je deo Božje slave. Vi jedino to vidite, a tek treba da budete usavršeni od Boga, tek treba svoje srce u potpunosti da predate Bogu. Tek treba da u potpunosti vidite tu slavu; vi samo uviđate da je Bog već osvojio vaše srce, da Ga nikada ne možete napustiti i da ćete Ga slediti do samog kraja, da se vaša srca neće promeniti i da je to slava Božja. U čemu vidite Božju slavu? U učinku Njegovog dela na ljudima. Ljudi vide da je Bog divan, imaju Boga u svom srcu i ne žele da Ga napuste. I to je Božja slava. Kada snaga braće i sestara iz crkava ojača da mogu voleti Boga iz srca, da mogu videti vrhunsku moć dela koje je Bog izvršio, neuporedivu moć Njegovih reči, kada vide da Njegove reči nose autoritet i da On može da se upusti u Svoje delo u gradu duhova na kineskom kopnu, kada ljudi, iako nemoćni, pognu svoja srca pred Bogom i budu spremi da prihvate Božje reči, i kada, iako nejaki i nedostojni, mogu da vide da su Božje reči tako drage i tako vredne njihovog poštovanja, onda je to slava Božja. Na dan kada ljudi budu usavršeni od Boga i kada budu u stanju da Mu se predaju, kada budu mogli da Bogu budu sasvim poslušni i prepuste svoju budućnost i sudbinu u ruke Božje, tada će u potpunosti biti zadobijen drugi deo Božje slave. Odnosno, kada delo praktičnog Boga bude sasvim dovršeno, okončaće se i Njegovo delo u kopnenoj Kini. Drugim rečima, kada oni predodređeni i izabrani od Boga budu usavršeni, Bog će zadobiti slavu. Bog je rekao da je doneo drugi deo Svoje slave na Istok, ali se to golim okom ne vidi. Bog je doneo Svoje delo na Istok: On je već stigao na Istok i to je Božja slava. Danas, iako Njegovo delo još nije dovršeno, ono će zasigurno biti ostvareno jer je Bog odlučio da deluje. Bog je odlučio da dovrši to delo u Kini i da vas upotpuni. Dakle, On vam ne daje izlaz – On je već osvojio vaša srca, a vi to morate prihvatiti, želeli vi to ili ne, jer kada vas Bog zadobije, Bog zadobija slavu. Danas, Bog tek treba da zadobije potpunu slavu, jer vi tek treba da budete usavršeni. Iako su se vaša srca okrenula Bogu, još uvek su mnoge slabosti prisutne u vašem telu, niste u stanju da udovoljite Bogu, ne možete da budete svesni Božje volje, još uvek imate mnogo negativnih stvari kojih se morate rešiti i tek morate da prođete kroz brojne kušnje i oplemenjivanje. Jedino tako se vaše životne dispozicije mogu promeniti i tako možete biti zadobijeni od strane Boga.

Samo oni koji spoznaju Boga mogu da svedoče o Bogu

Verovanje u Boga i poznavanje Boga savršeno je prirodno i opravdano, i danas je – dok traje doba u kojem ovaploćeni Bog lično obavlja Svoje delo – pravo vreme da se Bog spozna. Udovoljavanje Bogu je nešto što se postiže izgradnjom na temelju razumevanja Božje volje, a da bi se Božja volja razumela, neophodno je imati nešto znanja o Bogu. Ova spoznaja Boga predstavlja viziju koju onaj ko veruje u Boga mora imati; to je osnova čovekove vere u Boga. U nedostatku ove spoznaje, čovekova vera u Boga postojala bi u nejasnom stanju, usred prazne teorije. Čak i kada bi odlučili da slede Boga, takvi ljudi ništa ne bi pridobili. Svi oni koji ne zadobiju ništa u ovom toku, jesu oni koji će biti izgnani – svi oni su gotovani. Koji god korak Božjeg dela da iskusiš, trebalo bi da budeš praćen moćnom vizijom. U suprotnom, bilo bi ti teško da prihvatiš svaki korak novog dela zato što se novo delo Božje nalazi izvan čovekove sposobnosti zamišljanja i izvan granica njegovog poimanja. Dakle, bez pastira da se brine o čoveku, bez pastira da se uključi u zajedništvo o viziji, čovek nije sposoban da prihvati ovo novo delo. Ukoliko čovek ne može da primi vizije, onda ne može da primi ni novo delo Božje, a ako čovek ne može da se pokori Božjem novom delu, onda neće biti u stanju ni da razume Božju volju, tako da će njegovo znanje o Bogu biti ravno nuli. Pre nego što čovek izvrši reč Božju, on mora spoznati reč Božju; odnosno, on mora da razume Božju volju. Samo na taj način Božja reč može biti izvršena tačno i shodno Božjoj volji. To je nešto što svako ko traži istinu mora da poseduje, a to je i proces kroz koji mora da prođe svako ko pokušava da spozna Boga. Proces spoznaje reči Božje proces je spoznaje Boga i dela Božjeg. Dakle, poznavanje vizija se ne odnosi samo na poznavanje ljudskosti ovaploćenog Boga, već sadrži i poznavanje reči i dela Božjeg. Preko reči Božje ljudi dolaze do razumevanja Božje volje, a preko dela Božjeg oni dolaze do spoznaje Božje naravi i onoga što Bog jeste. Vera u Boga predstavlja prvi korak ka spoznaji Boga. Proces napredovanja od ove početne vere u Boga do najdublje vere u Njega je proces spoznaje Boga, proces doživljavanja dela Božjeg. Ako veruješ u Boga samo radi verovanja u Boga, a ne da bi Ga spoznao, onda u tvojoj veri nema istine i tvoja vera ne može postati čista – u to nema sumnje. Ukoliko tokom procesa u kojem doživljava Božje delo, čovek postepeno spoznaje Boga, onda će se njegova narav postepeno menjati i njegova vera će postajati sve istinitija. Tako će čovek, kada bude uspešan u svom verovanju u Boga, u potpunosti zadobiti Boga. Razlog zašto je Bog otišao toliko daleko da se po drugi put ovaploti kako bi lično obavio svoje Delo jeste taj da bi čovek mogao da Ga spozna i da Ga vidi. Spoznaja Boga[a] je konačan ishod koji treba da bude postignut prilikom zaključivanja Božjeg dela; to je poslednji zahtev koji Bog postavlja ljudskom rodu. Razlog zbog kojeg On to čini jeste radi Njegovog konačnog svedočenja; On obavlja ovo delo da bi se čovek konačno i potpuno okrenuo Njemu. Čovek može da zavoli Boga

[a] Izvorni tekst glasi: „Delo spoznaje Boga“.

samo spoznajući Boga, a da bi zavoleo Boga, on mora da spozna Boga. Nezavisno od toga kako on traži, ili šta traži da zadobije, on mora biti u stanju da dostigne znanje o Bogu. Samo na taj način čovek može da udovolji Božjem srcu. Samo kroz spoznaju Boga čovek može da ima istinsku veru u Boga, i samo kroz spoznaju Boga on može istinski da Ga poštuje i da mu se pokorava. Oni koji ne spoznaju Boga nikada neće dostići istinsku poslušnost i poštovanje prema Njemu. Spoznaja Boga uključuje poznavanje Njegove naravi, razumevanje Njegove volje i spoznaju onoga što On jeste. Pa ipak, koji god aspekt da neko spozna, svaki od njih zahteva od čoveka da plati cenu, a zahteva i volju za pokoravanjem, bez koje niko ne bi bio u stanju da nastavi da sledi do kraja. Delo Božje isuviše je neusklađeno sa ljudskim predstavama. Božja narav i ono što Bog jeste isuviše su teški za čoveka da ih spozna i sve što Bog kaže i učini isuviše je čoveku neshvatljivo: ako čovek želi da sledi Boga, a ipak nije voljan da Mu se pokori, onda ništa neće ni dobiti. Od stvaranja sveta do danas, Bog je učinio mnogo toga što je čoveku neshvatljivo i teško prihvatljivo, te izrekao mnogo toga što otežava isceljenje ljudskih predstava. Ali On nikada nije prekinuo Svoje delo zato što je čovek imao previše poteškoća; naprotiv, On je nastavio da obavlja delo i da govori, i uprkos tome što je veliki broj „ratnika“ usput pao, On i dalje obavlja Svoje delo i nastavlja da bez prekida bira jednu za drugom skupine ljudi koji su voljni da se pokore Njegovom novom delu. On ne sažaljeva te pale „heroje“, već umesto toga ceni one koji prihvataju Njegovo novo delo i reči. Ali koji je cilj ovakvog Njegovog načina obavljanja dela, korak po korak? Zašto uvek izganja neke ljude i bira druge? Zašto On uvek koristi takav metod? Cilj Njegovog dela je da dozvoli čoveku da ga spozna, i na taj način bude zadobijen od strane Njega. Načelo Njegovog dela je da radi na onima koji su u stanju da se pokore delu koje On danas obavlja, a ne na onima koji se pokoravaju delu koje je On obavljao u prošlosti, dok se protive delu koje obavlja danas. Tu leži razlog zašto je On izgnao toliko ljudi.

Dejstvo lekcije spoznaje Boga ne može se postići za jedan ili dva dana: čovek mora da nakupi iskustvo, da iskusi patnju i da postigne istinsku pokornost. Pre svega, treba početi od dela i reči Božjih. Veoma je važno je da razumeš šta znanje o Bogu podrazumeva, kako se to znanje postiže i kako da vidiš Boga u svojim iskustvima. To je ono što svako mora da učini kada tek treba da spozna Boga. Niko ne može da dokuči delo i reči Božije odjednom, i niko ne može za kratko vreme da postigne znanje o celosti Božjoj. Postoji neophodan proces iskustva, bez kojeg niko ne bi bio u stanju da spozna Boga ili da Ga iskreno sledi. Što više dela Bog obavlja, to Ga više čovek spoznaje. Što je delo Božje u većoj suprotnosti sa ljudskim predstavama, to se više čovekova spoznaja o Njemu obnavlja i produbljuje. Ako bi delo Božje ostalo zauvek isto i nepromenjeno, onda čovek ne bi imao mnogo šta da zna o Njemu. Od vremena stvaranja pa do danas, ono što je Bog obavio tokom Doba zakona, tokom Doba blagodati, i ono što obavlja tokom Doba carstva – te vam vizije moraju biti kristalno jasne. Vi morate poznavati delo Božje. Tek pošto je počeo da sledi Isusa, Petar je postepeno spoznao mnogo toga o delu koje je Duh obavio u Isusu. Rekao je: „Nije dovoljno oslanjati se na čovekovo

iskustvo da bi se postiglo potpuno znanje; mora biti mnogo toga novog u delu Božjem što bi nam pomoglo da Ga spoznamo.“ U početku, Petar je verovao da je Isusa Bog poslao kao apostola, nije video Isusa kao Hrista. U to vreme, kada je počeo da sledi Isusa, Isus ga je upitao: „Simone, sine Jonin, hoćeš li da Me slediš?“ Petar je rekao: „Moram da sledim onoga koga je poslao Otac nebeski. Moram da priznam onoga koga je izabrao Sveti Duh. Ja ću Te slediti.“ Iz njegovih reči može se videti da Petar naprosto nije imao nikakvog znanja o Isusu; iskusio je reči Božje, obračunavao se sa samim sobom i pretrpeo teškoće zbog Boga, ali nije znao za delo Božje. Nakon što je stekao izvesno iskustvo, Petar je u Isusu video mnoge Božje radnje, video je Božju divotu, i video je mnogo od Božjeg bića u Isusu. Takođe je uvideo da reči koje je Isus izgovarao, čovek nije bio u stanju da izgovori, i da delo koje je Isus obavio, čovek nije bio u stanju da obavi. U Isusovim rečima i postupcima, povrh toga, Petar je video mnogo Božje mudrosti i mnogo dela božanske prirode. Tokom svojih iskustava, on nije samo uspeo da upozna sebe, već je takođe obraćao posebnu pažnju na svaki Isusov postupak, iz čega je otkrio mnogo novih stvari, kao što su mnogi izrazi praktičnog Boga u delu koje je Bog obavljao kroz Isusa, kao i da se Isus razlikovao od običnog čoveka i po rečima koje je izgovarao i po postupcima koje je preduzimao, kao i po načinu na koji je On vodio crkve i delu koje je obavljao. Dakle, Petar je od Isusa naučio mnoge lekcije koje je trebalo da nauči, i do trenutka kada je Isus trebalo da bude prikovan za krst, on je stekao određenu količinu Isusovog znanja – znanja koje je postalo osnova njegove doživotne odanosti Isusu i osnova njegovog raspeća na krstu okrenutom naopačke, a koje je pretrpeo radi Gospoda. Mada je posedovao neke predstave i u početku nije imao jasnu predstavu o Isusu, takve stvari predstavljaju neizbežan deo iskvarenog čoveka. Kada je došlo vreme za Isusov odlazak, On je rekao Petru da Njegovo raspeće predstavlja delo koje je On došao da obavi: da je neophodno da Ga se to doba odrekne, kao i da Ga to nečisto i zastarelo doba prikuje za krst; On je došao da dovrši delo iskupljenja, čijim će se završetkom i Njegova služba privesti kraju. Kada je to čuo, Petra je spopala tuga i još više se vezao za Isusa. Kada je Isus bio prikovan za krst, Petar je nasamo gorko plakao. Pre toga, pitao je Isusa: „Gospodaru moj! Kažeš da ćeš biti razapet. A kada odeš, kada ćemo Te opet videti?“ Zar nije bilo elemenata pretvornosti u rečima koje je izgovorio? Zar nije bilo predstava pomešanih u njima? U svom srcu, on je znao da je Isus došao da dovrši deo Božjeg dela i da ga, kada Isus bude otišao, Duh neće napustiti; iako će On biti prikovan za krst i uzneti se na nebo, Duh Božji ga ni tada neće napustiti. U to vreme, Petar je znao ponešto o Isusu: znao je da je Isusa poslao Duh Božji, da je Duh Božji u Njemu i da je Isus Sâm Bog, da je On Hristos. Upravo je zbog te svoje ljubavi prema Isusu i svoje ljudske slabosti, Petar izgovorio takve reči. Ako je, u svakom koraku Božjeg dela, neko u stanju da zapaža i mukotrpno proživljava, onda će taj neko biti u stanju i da postepeno otkriva Božju divotu. A šta je Pavle uzeo kao svoju viziju? Kad mu se javi Isus, Pavle reče: „Ko si ti, gospodine?“ Isus reče: „Ja sam Isus koga ti progoniš.“ To je bila Pavlova vizija. Petar je kao svoju viziju uzeo Isusovo

vaskrsenje, Njegovo pojavljivanje tokom 40 dana, kao i učenja iz Isusovog života, sve do kraja svog puta.

Čovek doživljava Božje delo, upoznaje sebe, pročišćava svoju iskvarenu narav i traži napretku u životu, sve radi spoznaje Boga. Ako samo tražiš da spoznaš samoga sebe i da se obračunaš sa sopstvenom iskvarenom naravi, dok ne znaš ništa o delu koje Bog sprovodi na čoveku, o tome koliko je veliko Njegovo spasenje, niti o tome kako ti doživljavaš Božje delo i svedočiš Njegovim radnjama, onda je to tvoje iskustvo besmisleno. Ako misliš da je nečiji život dostigao zrelost samo zato što je ta osoba u stanju da sprovede istinu u praksi i da istraje, to znači da ti još uvek nisi dokučio pravi smisao života niti Božju svrhu u usavršavanju čoveka. Jednog dana, kada se budeš našao u nekoj od religioznih crkava, među članovima Crkve pokajanja ili Crkve života, srešćeš mnogo pobožnih ljudi čije molitve sadrže „vizije“ i koji se, u svom traganju za životom, osećaju dirnuti i vođeni rečima. Osim toga, oni su u stanju da u mnogim stvarima istraju i zaborave na sebe, da ne budu vođeni telom. U tom trenutku nećeš videti razliku: verovaćeš da je sve što oni rade ispravno, da je to prirodni izraz života, i da je velika šteta to što je ime u koje veruju pogrešno. Nisu li takvi pogledi glupi? Zašto se kaže da mnogi ljudi nemaju život? Zato što ne poznaju Boga, zato se i kaže da nemaju Boga u svojim srcima i da nemaju život. Ako je tvoja vera u Boga dostigla tačku u kojoj si u stanju da podrobno poznaješ radnje Božje, stvarnost Božju i svaku etapu Božjeg dela, ti onda poseduješ istinu. Ako ne poznaješ delo i narav Božju, onda još uvek nešto nedostaje u tvom iskustvu. Kako je Isus sproveo onu etapu Svog dela, kako se ova etapa sprovodi, kako je Bog obavio Svoje delo u Dobu blagodati i koliko toga je obavio, koje delo se obavlja u ovoj etapi – ako nemaš podrobno znanje o ovim stvarima, onda nikada nećeš imati samopouzdanje i sigurnost. Ako si posle određenog iskustva u stanju da spoznaš delo koje je Bog obavio, kao i svaki korak tog dela, i ako si zadobio podrobno znanje o Božjim ciljevima izgovarajući Njegove reči i zašto se toliko reči koje je On izgovorio nisu ispunile, onda možeš smelo i bez zaziranja da tragaš putem koji je pred tobom, oslobođen od brige i oplemenjivanja. Trebalo bi da vidite kojim sredstvima se Bog služi kako bi postigao toliko od Svog dela. On koristi reči koje izgovara, oplemenjujući tako čoveka i preobražavajući njegove predstave pomoću mnogo različitih vrsta reči. Sve patnje koje ste pretrpeli, svo oplemenjivanje kroz koje ste prošli, obračunavanje koje ste prihvatili unutar sebe, prosvećenje koje ste iskusili – sve je to postignuto rečima koje je Bog izgovorio. Zbog čega čovek sledi Boga? On Ga sledi zbog reči Božjih! Reči Božje su veoma tajnovite i u stanju su, štaviše, da pokrenu čovekovo srce, da razotkriju stvari zakopane duboko u njemu, da učine da spozna stvari koje su se dogodile u prošlosti, i dozvole mu da prodre u budućnost. Dakle, čovek trpi patnju zbog Božjih reči, a isto tako se i usavršava zbog Božjih reči: samo tada čovek sledi Boga. Ono što čovek treba da učini u ovoj etapi jeste da prihvati reči Božje i, bez obzira da li se usavršava ili je podvrgnut oplemenjivanju, one predstavljaju ono što je ključno. To je delo Božje, a ujedno i vizija koju čovek treba da spozna danas.

Kako Bog usavršava čoveka? Kakva je Božja narav? Šta je sadržano u Njegovoj naravi? Da razjasnimo sve ove stvari: neko ovo naziva širenjem Božjeg imena, neko svedočenjem o Bogu, a neko veličanjem Boga. Čovek će se, na temelju spoznaje Boga, konačno preobraziti u pogledu svoje životne dispozicije. Što se više čovek izlaže obračunavanju i oplemenjivanju, to se više osnažuje; što je više koraka Božjeg dela, to se čovek više usavršava. Sada, na osnovu čovekovog iskustva, svaki pojedinačni korak Božjeg dela uzvraća udarac njegovim predstavama, i sve se nalazi van ljudskog intelekta i izvan njegovih očekivanja. Bog obezbeđuje sve što je čoveku potrebno, a to je u svakom pogledu u suprotnosti sa njegovim predstavama. Bog izgovara Svoje reči u trenucima tvoje slabosti; i samo na taj način On može da opskrbi tvoj život. Uzvraćajući udarce tvojim predstavama, On te tera da prihvatiš Božji obračun; samo na taj način možeš da se otarasiš svoje iskvarenosti. Ovaploćeni Bog danas deluje unutar božanskog stanja u jednom pogledu, dok u drugom deluje u stanju normalne ljudskosti. Kada više ne budeš bio u stanju da porekneš nijedno delo Božje, kada budeš bio u stanju da se pokoriš nezavisno od toga šta Bog kaže ili čini u okviru stanja normalne ljudskosti, kada budeš bio u stanju da se pokoriš i razumeš svaku vrstu normalnosti koju On ispolji, i kada budeš zadobio pravo iskustvo, tek tada ćeš biti siguran da je On Bog, tek tada ćeš prestati da stvaraš predstave i tek tada ćeš biti u stanju da Ga slediš do kraja. Božje delo je mudro, i On zna koliko čovek može da bude postojan u svedočenju o Njemu. On zna gde se nalazi čovekova slaba tačka, i u stanju je da te u nju gađa rečima koje izgovara, dok koristi Svoje veličanstvene i mudre reči kako bi te naterao da budeš postojan u svedočenju o Njemu. Takve su čudesne Božje radnje. Delo koje Bog obavlja nezamislivo je ljudskom intelektu. Koje sve vrste iskvarenosti, budući da je telesan, čovek poseduje, i od čega se sastoji čovekova suština – sve se to razotkriva kroz Božji sud koji čoveku uskraćuje mesto na kojem bi se sakrio od svoje sramote.

Bog obavlja delo suda i grdnje kako bi omogućio čoveku da zadobije znanje o Njemu i kako bi posvedočio o Njemu. Bez Njegovog suda o čovekovoj iskvarenoj naravi, čovek nikako ne bi mogao da spozna Njegovu pravednu narav, koja ne trpi uvredu, niti bi čovek bio u stanju da pretvori svoje staro znanje o Bogu u novo. Radi Njegovog svedočenja, i radi Njegovog upravljanja, On se u javnosti pojavljuje u Svojoj celosti, omogućavajući tako čoveku, da kroz Njegovo javno pojavljivanje, dođe do spoznaje o Bogu, da se preobrazi u svojoj naravi, i da odlučno posvedoči o Njemu. Preobraženje čovekove naravi postiže se kroz mnoge različite vrste Božjeg dela; bez takvih promena u njegovoj naravi, čovek ne bi bio u stanju da svedoči o Bogu i da bude po Božjem srcu. Preobražavanje čovekove naravi znači da se čovek oslobodio od Sotoninog ropstva i od uticaja tame, i da je zaista postao uzor i primer Božjeg dela, svedok Božji, i onaj koji je po Božjem srcu. Danas je ovaploćeni Bog došao da obavi Svoje delo na zemlji, i On zahteva od čoveka da stekne znanje o Njemu, poslušnost Njemu, svedočenje o Njemu, da poznaje Njegovo praktično i normalno delo, da se pokorava svim Njegovim rečima i delu koji se ne slažu sa ljudskim predstavama, i da posvedoči o celokupnom delu koje

On obavlja da bi spasao čoveka, kao i o svim radnjama koje čini da bi osvojio čoveka. Oni koji svedoče o Bogu moraju da imaju znanje o Bogu; samo je takvo svedočenje tačno i istinito, i samo takvo svedočenje može osramotiti Sotonu. Bog pomoću Svog suda i grdnje, obračunavanja i orezivanja, koristi one koji su Ga spoznali da svedoče o Njemu. On koristi one koje je Sotona iskvario da svedoče o Njemu, kao i one čija se narav promenila, i koji su time zadobili Njegove blagoslove da svedoče o Njemu. Njemu nije potreban čovek da Ga hvali svojim rečima niti mu je potrebna pohvala i svedočanstvo Sotonine sorte, koju On nije spasao. Samo oni koji su spoznali Boga imaju pravo da svedoče o Njemu, i samo oni koji su preobraženi u svojoj naravi imaju pravo da svedoče o Njemu. Bog neće dozvoliti čoveku da namerno osramoti Njegovo ime.

Kako je Petar spoznao Isusa

Tokom vremena koje je Petar proveo sa Isusom, u Njemu je video mnoge osobine dostojne ljubavi, mnoge odlike vredne oponašanja i mnoge odlike koje su ga opskrbile. Iako je Petar u Isusu na mnogo načina video Božje biće i video mnogo osobina dostojnih ljubavi, on isprva nije poznavao Isusa. Petar je počeo da sledi Isusa kada mu je bilo 20 godina, i sledio Ga je tokom šest godina. Za to vreme on nije spoznao Isusa; Petar je bio voljan da sledi Isusa samo zato što Mu se divio. Kada ga je na obali Galilejskog jezera Isus prvi put pozvao, upitao ga je: „Simone, sine Jonin, hoćeš li da Me slediš?“ Petar je rekao: „Ja moram da sledim onoga koga je poslao Otac nebeski. Moram da priznam onoga koga je Sveti Duh izabrao. Slediću Te.“ U to vreme Petar je već bio čuo za čoveka po imenu Isus – najvećeg od svih proroka i voljenog Božjeg Sina – i Petar se sve vreme nadao da će Ga pronaći i da će imati priliku da Ga vidi (jer ga je tako navodio Sveti Duh). Iako Ga Petar nikada nije video i samo je čuo priče o njemu, postepeno su u njegovom srcu rasli žudnja i poštovanje prema Isusu i on je često žudeo da jednog dana ugleda Isusa. A kako je Isus pozvao Petra? I On je čuo za čoveka po imenu Petar, ali nije Ga Sveti Duh uputio: „Idi na Galilejsko jezero, gde ima čovek po imenu Simon sin Jonin.“ Isus je čuo kada je neko rekao da postoji čovek po imenu Simon sin Jonin, i da su ljudi čuli njegovu propoved, da je i on propovedao jevanđelje o carstvu nebeskom, te da su svi ljudi koji bi ga čuli bili dirnuti do suza. Kada je to čuo, Isus je pratio tu osobu do Galilejskog jezera; kada je Petar prihvatio Isusov poziv, sledio Ga je.

Tokom vremena koje je proveo sledeći Isusa, Petar je stekao mnogo utisaka o Njemu i uvek je sudio o Njemu iz sopstvene perspektive. Iako je Petar imao određeni stepen razumevanja Duha, njegovo razumevanje je bilo donekle nejasno, zbog čega je rekao: „Ja moram da sledim onoga koga je poslao Otac nebeski. Moram da priznam onoga koga je Sveti Duh izabrao.“ On nije razumeo stvari koje je Isus činio i nije imao jasnu sliku o njima. Nakon što Ga je neko vreme sledio, Petar se zainteresovao za ono što je On činio i govorio, kao i za Samog Isusa. U njemu se javio osećaj da Isus

nadahnjuje i naklonost i poštovanje; voleo je da provodi vreme s Njim i da bude uz Njega, a slušanje Isusovih reči pružilo mu je opskrbu i pomoć. Dok je sledio Isusa, Petar je posmatrao i primao k srcu sve o Njegovom životu: Njegove postupke, reči, pokrete i izraze. Duboko u sebi, shvatio je da Isus nije običan čovek. Iako je Njegov ljudski izgled bio izuzetno normalan, On je bio pun ljubavi, saosećanja i tolerancije prema čoveku. Sve što je učinio ili rekao bilo je od velike pomoći drugima, a Petar je video i zadobio od Isusa stvari koje nikada ranije nije video niti posedovao. Video je da, iako Isus nije bio krupan rastom niti se u njemu mogla primetiti ikakva neobična ljudskost, Njegovo je prisustvo zračilo nečim zaista izuzetnim i neobičnim. I premda Petar to nije mogao u potpunosti da objasni, mogao je da vidi da se Isus ponašao drugačije od svih ostalih, jer su se stvari koje je činio veoma razlikovale od onih koje su činili normalni ljudi. Tokom vremena koje je proveo sa Isusom, Petar je takođe video da je Njegova priroda drugačija od one običnog čoveka. On je uvek postupao postojano i nikada nije žurio, nikada nije preuveličavao ili potcenjivao neku temu, a živeo je Svoj život ispoljavajući prirodu koja je bila i normalna i dostojna divljenja. Prilikom razgovora, Isus je govorio jasno i blagodatno, razgovarajući uvek na veseo, a opet spokojan način – ali ipak nikada nije gubio dostojanstvo dok je obavljao Svoje delo. Petar je video da je Isus ponekad ćutljiv, dok bi drugom prilikom govorio bez prestanka. Ponekad je bio toliko srećan da je izgledao kao živahni i veseli golub, a u drugim prilikama je bio toliko tužan da uopšte nije progovarao, delujući da je opterećen tugom, poput neke premorene i zabrinute majke. Ponekad je bio ispunjen besom kao hrabri vojnik koji juriša da ubije neprijatelja ili je, u nekim prilikama, ličio čak i na razjarenog lava. Ponekad se smejao; u drugim prilikama se molio i jecao. Bez obzira na to kako se Isus ponašao, u Petru su se izrodili bezgranična ljubav i poštovanje prema Njemu. Isusov smeh ga je ispunjavao srećom, Njegova tuga ga je bacala u žalost, Njegov bes ga je plašio, dok su ga Njegova milost, praštanje i strogi zahtevi koje je stavljao pred ljude naterali da istinski zavoli Isusa i počne da oseća istinsku bogobojažljivost i čežnju za Njim. Naravno, Petar je postepeno shvatio sve ovo tek pošto je živeo nekoliko godina uz Isusa.

Petar je bio posebno razuman čovek, prirodno inteligentan od rođenja, ali je učinio mnoge nepromišljene stvari dok je sledio Isusa. Na samom početku, imao je nekakve predstave o Isusu. Pitao je: „Pošto ljudi govore da si prorok, da li si onda, kada si imao osam godina i kad si počeo da shvataš svet, znao da si Bog? Da li si znao da Te je začeo Sveti Duh?“ Isus je odgovorio: „Ne, nisam znao. Zar ti ne izgledam kao normalna osoba? Ja sam isti kao i svi drugi. Osoba koju Otac šalje je normalna osoba, a ne izuzetna. I mada delo koje sprovodim predstavlja Mog Oca nebeskog, Moj lik, osoba koja jesam, i ovo telo od krvi i mesa ne može u potpunosti predstavljati Moga Oca nebeskog – već samo jedan Njegov deo. Iako sam potekao od Duha, Ja sam ipak normalna osoba i Moj Otac Me je poslao na ovu zemlju kao normalnu osobu, a ne kao izuzetnu.“ Tek kada je to čuo, Petar je donekle razumeo Isusa. I tek pošto je prošao kroz bezbrojne sate Isusovog dela, Njegovog učenja, Njegovog usmeravanja i Njegove

podrške, stekao je mnogo dublje razumevanje. Kada je Isus bio u svojoj tridesetoj godini, rekao je Petru za raspeće koje Mu predstoji i da je došao da sprovede etapu dela – dela raspeća – da iskupi čitav ljudski rod. Isus je takođe rekao Petru da će tri dana nakon raspeća Sin čovečji ponovo uskrsnuti i da će se, kada uskrsne, ukazati narodu tokom 40 dana. Čuvši ove reči, Petar se rastužio i primio je te reči k srcu; od tada je postao još prisniji sa Isusom. Nakon što je neko vreme sticao iskustvo, Petar je shvatio da je sve što je Isus učinio bilo od bića Božjeg, i počeo je da smatra da je Isus bio izuzetno dostojan ljubavi. Tek kada je došao do ovog saznanja, Sveti Duh ga je prosvetio iznutra. Tada se Isus okrenuo prema Svojim učenicima i drugim sledbenicima i upitao ih: „Jovane, šta kažeš, ko sam Ja?“ Jovan je odgovorio: „Ti si Mojsije.“ A on se onda obratio Luki: „A ti, Luka, šta ti kažeš, ko sam Ja?“ Luka je odgovorio: „Ti si najveći od svih proroka.“ Potom je upitao jednu sestru, a ona je odgovorila: „Ti si najveći od svih proroka koji govori mnoge reči, od veka do veka. Ničija proroštva nisu tako značajna kao Tvoja, niti je ičije znanje veće od Tvojeg; Ti si prorok.“ Tada se Isus okrenuo ka Petru i upitao ga: „Petre, šta ti kažeš, ko sam Ja?“ Petar je odgovorio: „Ti si Hristos, Sin živog Boga. Ti dolaziš s neba. Nisi od zemlje. Ti nisi isti kao Božja stvorenja. Mi smo na zemlji i Ti si ovde s nama, ali Ti si od neba i nisi od sveta i nisi od zemlje.“ Kroz njegovo iskustvo Sveti Duh ga je prosvetio, što mu je omogućilo da dođe do tog razumevanja. Posle tog prosvećenja, on se još više divio svemu što je Isus činio, smatrao Ga je još dostojnijim ljubavi, i uvek je u svom srcu oklevao da se rastane od Isusa. Dakle, prvi put kada se Isus otkrio Petru nakon što je bio razapet i vaskrsao, Petar je izuzetno srećno uzviknuo: „Gospode! Ti si uskrsnuo!“ Tada je, plačući, Petar uhvatio jednu izuzetno veliku ribu, pripremio je i poslužio Isusu. Isus se nasmešio, ali nije ni reč rekao. Iako je Petar znao da je Isus vaskrsao, on nije razumeo tajnu uskrsnuća. A kad je Isusu poslužio ribu, Isus je nije odbio, ali nije govorio niti je seo da jede. Umesto toga, iznenada je nestao. To je bio ogroman šok za Petra, i tek tada je shvatio da je vaskrsli Isus bio drugačiji od pređašnjeg Isusa. Kada je to shvatio, Petar se ražalostio, ali se takođe utešio znajući da je Gospod završio svoje delo. Znao je da je Isus završio Svoje delo, da je Njegovo vreme provedeno sa čovekom završeno, i da će čovek od tada morati da ide svojim putem. Isus mu je jednom rekao: „I ti treba da piješ iz gorke čaše iz koje sam Ja pio (to je rekao posle vaskrsenja). I ti moraš da ideš putem kojim sam Ja išao. Moraš da položiš svoj život za Mene.“ Za razliku od današnjih dana, delo u to vreme nije imalo odlike razgovora licem u lice. Tokom Doba blagodati, delo Svetog Duha bilo je posebno skriveno, i Petar je pretrpeo brojne nedaće. Ponekad je Petar bio na ivici da uzvikne: „Bože! Nemam ništa osim ovog života. Iako Tebi ne vredi mnogo, želim da Ti ga posvetim. Iako su ljudi nedostojni da Te vole, i njihova ljubav i srca su bezvredna, verujem da Ti znaš šta ljudska srca žele. Iako tela ljudi ne mogu da dobiju Tvoje prihvatanje, želim da Ti prihvatiš moje srce.“ Izgovaranje ovakvih molitvi ga je ohrabrilo, posebno kada se molio: „Voljan sam da potpuno posvetim svoje srce Bogu. Iako nisam u stanju da išta učinim za Boga, voljan sam da odano udovoljim Bogu i posvetim Mu se svim srcem. Verujem da Bog mora da

pogleda u moje srce.“ On je rekao: „Ne tražim ništa u životu, osim da moje misli o ljubavi prema Bogu i želja mog srca budu prihvaćene od Boga. Bio sam sa Gospodom Isusom toliko dugo, ali Ga nikada nisam voleo; to je moj najveći dug. Iako sam bio s Njim, nisam Ga spoznao, a čak sam rekao i neke neprikladne stvari iza Njegovih leđa. Zbog razmišljanja o tim stvarima osećam još veći dug prema Gospodu Isusu.“ Uvek se tako molio. Rekao je: „Ja sam manji od praha. Jedino što mogu da učinim jeste da ovo odano srce posvetim Bogu.“

Vrhunac Petrovog iskustva bio je kada je njegovo telo bilo skoro potpuno slomljeno, ali ga je Isus iznutra i dalje ohrabrivao. Jednom prilikom, Isus se ukazao Petru. Kada je Petar bio na velikim mukama i osećao da mu je srce slomljeno, Isus ga je posavetovao: „Bio si sa Mnom na zemlji, a Ja sam bio ovde s tobom. I premda smo ranije bili zajedno na nebu, to je, na kraju krajeva, stvar duhovnog sveta. Sada sam se vratio u duhovni svet, a ti si na zemlji, jer Ja nisam od zemlje, i mada ni ti nisi od zemlje, ti moraš da obaviš svoju ulogu na zemlji. Pošto si sluga, moraš da ispuniš svoju dužnost.“ Čuvši da će moći da se vrati Bogu, Petar se utešio. U to vreme, Petar je bio u takvoj agoniji da je gotovo bio prikovan za krevet; osećao je toliko kajanje da je rekao: „Toliko sam iskvaren da nisam u stanju da udovoljim Bogu.“ Isus mu se ukazao i rekao: „Petre, da nisi možda zaboravio ono što si jednom odlučio preda Mnom? Jesi li zaista zaboravio sve što sam rekao? Zar si zaboravio svoju odluku koju si Mi saopštio?“ Videvši da je to Isus, Petar je ustao iz postelje i Isus ga je ovako tešio: „Ja nisam od zemlje, to sam ti već rekao – to ti mora biti jasno, ali jesi li zaboravio još nešto što sam ti rekao? ’Ni ti nisi od zemlje, niti od sveta.’ U ovom trenutku, postoji delo koje treba da obaviš. Ne smeš biti u takvoj žalosti. Ne možeš tako da patiš. Iako ljudi i Bog ne mogu da borave u istom svetu, Ja imam Svoje delo, a ti imaš svoje, i jednog dana kada se tvoje delo završi, bićemo zajedno u jednom carstvu, i Ja ću te dovesti da budeš sa Mnom zauvek.“ Petru su ove reči poslužile kao uteha i potvrda. Znao je da su te muke nešto što mora da izdrži i iskusi, i od tada je postao nadahnut. Isus mu se ukazivao u svakom ključnom trenutku, dajući mu posebno prosvećenje i vođstvo, i mnogo je radio na njemu. A šta je Petar najviše zažalio? Nedugo pošto je Petar rekao: „Ti si Sin živog Boga“, Isus je postavio još jedno pitanje Petru (iako to nije zapisano u Bibliji na ovaj način). Isus ga je upitao: „Petre! Da li si Me ikada voleo?“ Petar je razumeo šta je On hteo da kaže i rekao: „Gospode! Nekada sam voleo Oca na nebu, ali priznajem da Tebe nikada nisam voleo.“ Isus je tada rekao: „Ako ljudi ne vole Oca na nebu, kako mogu voleti Sina na zemlji? A ako ljudi ne vole Sina koga je poslao Bog Otac, kako mogu voleti Oca na nebu? Ako ljudi istinski vole Sina na zemlji, onda istinski vole i Oca na nebu.“ Kada je Petar čuo te reči, shvatio je šta mu je nedostajalo. Kad bi se setio svojih reči: „Nekada sam voleo Oca na nebu, ali Tebe nikada nisam voleo“, uvek bi zbog kajanja bio na ivici plača. Posle Isusovog vaskrsenja i vaznesenja, osećao je još veće kajanje i tugu zbog ovih reči. Prisećajući se svog prethodnog dela i svog trenutnog rasta, često je dolazio pred Isusa u molitvi, uvek osećajući kajanje i dug zbog toga što nije ispunio Božju volju i nije bio dovoljno dobar po

Božjim aršinima. Ta pitanja postala su njegovo najveće breme. Rekao je: „Jednog dana posvetiću Tebi sve što imam i sve što jesam, i daću Ti sve što je najvrednije.“ Rekao je: „Bože! Imam samo jednu veru i samo jednu ljubav. Moj život ne vredi ništa i moje telo ne vredi ništa. Imam samo jednu veru i samo jednu ljubav. Imam veru u Tebe u svom umu i ljubav prema Tebi u svom srcu; te dve stvari samo imam da Ti dam, i ništa drugo.“ Petar je bio veoma ohrabren Isusovim rečima, jer je pre nego što je Isus bio razapet, rekao Petru: „Ja nisam od ovog sveta, a ni ti nisi od ovog sveta.“ Kasnije, kada je Petar iskusio veliki bol, Isus ga je podsetio: „Petre, jesi li zaboravio? Ja nisam od sveta, i samo sam zbog Mog dela otišao ranije. Ni ti nisi od sveta, zar si to zaboravio? Rekao sam ti dva puta, zar se ne sećaš?“ Čuvši to, Petar je rekao: „Nisam zaboravio!“ Isus je tada rekao: „Ti si jednom proveo srećno razdoblje zajedno sa Mnom na nebu i jedno razdoblje uz Mene. Ja tebi nedostajem i nedostaješ ti Meni. Iako u Mojim očima stvorenja nisu vredna spomena, kako da ne volim nekoga ko je nevin i dostojan ljubavi? Zar si zaboravio Moje obećanje? Ti moraš da prihvatiš Moj nalog na zemlji; moraš da ispuniš zadatak koji sam ti poverio. Jednog dana ću te sigurno dovesti da budeš pored Mene.“ Čuvši to, Petar se još više ohrabrio i dobio veće nadahnuće, tako da je, dok je bio na krstu, mogao da kaže: „Bože! Ne mogu dovoljno da te volim! Čak i ako me zamoliš da umrem, još uvek ne mogu dovoljno da te volim. Gde god da pošalješ dušu moju, bilo da ispuniš ili ne ispuniš obećanja koja si dao, šta god da kasnije učiniš, ja Te volim i verujem u Tebe.“ Ostao je privržen svojoj veri i istinskoj ljubavi.

Jedne večeri, nekoliko učenika, među kojima je bio i Petar, bili su na ribarskom brodu zajedno sa Isusom, i Petar je postavio Isusu jedno veoma naivno pitanje: „Gospode! Želeo bih da Ti postavim pitanje koje veoma dugo već nosim u sebi.“ Isus je odgovorio: „Onda ga, molim te, postavi!“ Petar je tada upitao: „Da li si Ti obavio delo koje je obavljeno u Doba zakona?“ Isus se nasmešio, kao da kaže: „Kako je samo naivno ovo dete!“ Zatim je dao jasan odgovor: „To nisam Ja obavio. To su obavili Jahve i Mojsije.“ Petar je to čuo i uzviknuo: „Ah! Znači to nisi Ti učinio.“ Posle tih Petrovih reči, Isus više nije progovorio. Petar je pomislio u sebi: „Kad nisi Ti taj koji je to obavio, nije ni čudo da si došao da uništiš zakon, jer on nije Tvoje delo.“ I u srcu je osetio olakšanje. Posle toga, Isus je shvatio da je Petar bio prilično naivan, ali s obzirom na to da on tada još nije imao razumevanje, Isus nije ništa drugo rekao, niti mu je direktno protivrečio. Jednom je Isus održao propoved u sinagogi pred mnogo ljudi, među kojima je bio i Petar. U Svojoj propovedi, Isus je rekao: „Onaj koji će doći iz večnosti u večnost obaviće delo iskupljenja tokom Doba blagodati da bi iskupio ceo ljudski rod od greha, ali On neće biti sputan nikakvim propisima kada bude izvodio čoveka iz greha. On će izaći iz zakona i zakoračiti u Doba blagodati. On će iskupiti čitav ljudski rod. On će napraviti veliki korak napred iz Doba zakona u Doba blagodati, iako Ga niko ne poznaje, Njega, koji je došao od Jahvea. Delo koje je Mojsije obavio Jahve je omogućio; Mojsije je sastavio zakon zahvaljujući delu koje je Jahve obavio.“ Kada je to bilo izrečeno, On je nastavio: „Oni koji ukidaju zapovesti Doba blagodati u Dobu blagodati suočiće se s nesrećom. Moraće da

stoje u hramu i prime Božje uništenje, i oganj će ih stići.“ Ove reči imale su određeni uticaj na Petra kada ih je čuo, i tokom razdoblja njegovog iskustva, Isus je usmeravao i podržavao Petra, razgovarajući iskreno sa njim, što je Petru pomoglo da malo bolje shvati Isusa. Dok je Petar razmišljao o onome što je Isus propovedao tog dana i o pitanju koje je postavio Isusu dok su bili na ribarskom brodu, o odgovoru koji je Isus dao, kao i o načinu na koji se nasmejao, Petar je konačno sve to shvatio. Posle toga, Sveti Duh je prosvetio Petra, i tek tada je on shvatio da je Isus bio Sin živog Boga. Petrovo razumevanje je došlo od prosvećenja Svetog Duha, ali je postojao put koji je doveo do njegovog razumevanja. Kroz postavljanje pitanja, slušanje Isusovih propovedi, zatim kroz primanje posebnog Isusovog zajedništva i Njegovog posebnog usmeravanja, Petar je došao do zaključka da je Isus Sin živog Boga. To nije postignuto preko noći; to je bio put, i to mu je bilo od pomoći u njegovim kasnijim iskustvima. Zašto Isus nije obavio delo usavršavanja u drugim ljudima, već samo u Petru? Zato što je samo Petar shvatio da je Isus Sin živog Boga; niko drugi nije to znao. Iako je bilo mnogo učenika koji su mnogo znali u svoje vreme sledeći Ga, njihovo znanje bilo je površno. Zato je Isus izabrao Petra kao primer usavršavanja. Ono što je Isus tada rekao Petru isto je što On govori ljudima danas, čije znanje i ulazak u život moraju da dostignu Petrove. Shodno ovom zahtevu i ovom putu Bog će usavršiti sve. Zašto ljudi danas moraju da imaju stvarnu veru i istinsku ljubav? I vi morate da iskusite ono što je Petar iskusio; plodovi Petrovog iskustva moraju se ispoljiti i u vama; i vi takođe morate iskusiti bol koji je Petar iskusio. Put kojim hodate isti je onaj kojim je hodao Petar. Bol koji trpite je bol koji je Petar pretrpeo. Kada primite slavu i kada živite stvarnim životom, onda živite po Petrovom liku. Put je isti, a čovek se usavršava sledeći ga. Međutim, vaš kov donekle zaostaje u poređenju sa Petrovim, jer su se vremena promenila, kao i stepen iskvarenosti ljudi, i zato što je Judeja bila kraljevstvo sa dugogodišnjom i drevnom kulturom. Dakle, vi morate učiniti sve što možete da poboljšate svoj kov.

Petar je bio veoma razumna osoba, dovitljiv u svemu što je radio, a bio je i izuzetno iskren. Suočavao se sa mnogim preprekama. Prvi kontakt sa društvom imao je sa 14 godina, kada je pohađao školu i išao u sinagogu. Bio je pun entuzijazma i uvek je bio voljan da prisustvuje skupovima. U to vreme, Isus još nije bio zvanično započeo Svoje delo; to je bio tek početak Doba blagodati. Petar je počeo da dolazi u dodir sa verskim ličnostima kada je imao 14 godina; do njegove navršene 18. godine, imao je kontakt sa verskom elitom, ali kada je video pometnju koja vlada iza kulisa vere, povukao se iz nje. Videvši kako su vešti, lukavi i kakvi su spletkaroši ti ljudi, sve mu se zgadilo (tako je Sveti Duh radio u to vreme, da bi ga usavršio. Posebno ga je dodirnuo i učinio jedno posebno delo na njemu), tako da se sa 18 godina povukao iz sinagoge. Njegovi roditelji su ga proganjali i nisu mu dozvoljavali da veruje (oni su bili đavoli i nevernici). Konačno, Petar je otišao od kuće i putovao naokolo, ribareći i propovedajući dve godine, tokom kojih je takođe predvodio dosta ljudi. Sada bi trebalo da budeš u stanju da jasno vidiš tačan put kojim je Petar išao. Ako možeš jasno da vidiš Petrov put, onda ćeš biti siguran u delo

koje se danas obavlja, tako da se nećeš žaliti, biti pasivan niti čeznuti za bilo čime. Ti treba da iskusiš Petrovo raspoloženje kakvo je bilo tada: on je bio pogođen tugom; više nije tražio budućnost niti ikakve blagoslove. On nije tražio zaradu, sreću, slavu ili bogatstvo u svetu; on je samo tražio da živi najsmislenijim životom, a to je da uzvrati Božju ljubav i da Bogu posveti ono što je smatrao najdragocenijim. Tada bi osećao zadovoljstvo u svom srcu. Često se molio Isusu rečima: „Gospode Isuse Hriste, jednom sam Te voleo, ali Te nikada nisam istinski voleo. Iako sam rekao da verujem u Tebe, nikada Te nisam voleo iskrenim srcem. Samo sam se ugledao na Tebe, obožavao Te i nedostajao si mi, ali Te nikada nisam voleo niti sam istinski verovao u Tebe.“ Stalno se molio da donese svoju odluku, uvek su ga ohrabrivale Isusove reči i iz njih je crpeo motivaciju. Kasnije, posle razdoblja iskustva, Isus ga je isprobao, izazvavši ga da žudi za Njim još više. Rekao je: „Gospode Isuse Hriste! Kako mi nedostaješ i kako čeznem da Te ugledam. Previše toga mi nedostaje, i ne mogu da nadoknadim Tvoju ljubav. Preklinjem Te da me uskoro odvedeš. Kada ću Ti biti potreban? Kada ćeš me odvesti? Kada ću ponovo ugledati Tvoje lice? Ne želim više da živim u ovom telu, da nastavim da se kvarim, niti želim da se dalje bunim. Spreman sam da Ti posvetim sve što imam što pre mogu, i ne želim više da Te žalostim.“ Tako se molio, ali tada nije znao šta će Isus usavršiti u njemu. Tokom agonije njegovog isprobavanja, Isus mu se ponovo ukazao i rekao: „Petre, želim da te usavršim, tako da postaneš kriška voća, ona koja je kristalizacija Mog usavršavanja tebe, i u kojoj ću Ja uživati. Možeš li iskreno da svedočiš o Meni? Da li si uradio ono što sam te zamolio da uradiš? Da li si živeo reči koje sam izgovorio? Nekada si Me voleo, međutim, iako si Me voleo, jesi li Me proživeo? Šta si učinio za Mene? Tebi je jasno da nisi dostojan Moje ljubavi, ali šta si ti učinio za Mene?“ Petar je video da nije učinio ništa za Isusa i setio se svoje prethodne zakletve da će dati svoj život Bogu. Stoga se više nije žalio, a njegove molitve su od tada postale mnogo bolje. On se molio, govoreći: „Gospode Isuse Hriste! Jednom sam Te napustio, a i Ti si mene jednom napustio. Proveli smo vreme razdvojeni, a jedno vreme smo se družili. Ipak, Ti me voliš više od svega. Više puta sam se pobunio protiv Tebe i više puta sam žalio za Tobom. Kako da zaboravim takve stvari? Ja uvek imam na umu i nikada ne zaboravljam delo koje si Ti obavio na meni i ono što si mi poverio. Učinio sam sve što sam mogao za delo koje si Ti obavio na meni. Ti znaš šta ja mogu da uradim, a Ti opet znaš koju ulogu ja mogu da igram. Želim da se pokorim Tvojim orkestracijama, i posvetiću Ti sve što imam. Samo Ti znaš šta mogu da učinim za Tebe. Iako me je Sotona toliko prevario i bunio sam se protiv Tebe, verujem da me ne pamtiš po tim prestupima i da se ne ophodiš prema meni na osnovu njih. Želim da ceo svoj život posvetim Tebi. Ne tražim ništa, niti imam druge nade ili planove; samo želim da postupim shodno Tvojoj nameri i da izvršavam Tvoju volju. Ja ću piti iz Tvoje gorke čaše, i ja sam tu da mi zapovedaš.“

Mora vam biti jasan put kojim hodate; mora vam biti jasan put kojim ćete ići u budućnosti, šta je to što će Bog usavršiti, i šta vam je povereno. Jednog dana ćete,

možda, biti isprobani i, kada dođe to vreme, ako ste u stanju da izvučete nadahnuće iz Petrovih iskustava, to će pokazati da vi zaista hodate Petrovim putem. Petra je Bog pohvalio zbog njegove istinske vere i ljubavi i zbog njegove odanosti Bogu. A zbog njegove iskrenosti i žudnje za Bogom u njegovom srcu, Bog ga je usavršio. Ako zaista imaš istu ljubav i veru kao Petar, onda će te Isus sigurno usavršiti.

Samo kroz iskustvo oplemenjivanja čovek može da poseduje istinsku ljubav

Svi se vi nalazite usred kušnje i oplemenjivanja. Kako treba voleti Boga tokom oplemenjivanja? Kada dožive oplemenjivanje, ljudi su u stanju da pruže istinsku hvalu Bogu, a tokom oplemenjivanja mogu da uvide da im mnogo toga nedostaje. Što je vaše oplemenjivanje jače, to ste više u stanju da se odreknete tela; što je oplemenjivanje ljudi jače, jača je i njihova ljubav prema Bogu. To je ono što treba da razumete. Zašto ljudi moraju da budu oplemenjeni? Kakvo se dejstvo time postiže? Koji je značaj Božjeg dela oplemenjivanja u čoveku? Ako zaista tražiš Boga, onda ćeš, kada iskusiš Njegovo oplemenjivanje do određene tačke, osetiti da je ono izuzetno dobro i krajnje neophodno. Kako čovek treba da voli Boga dok traje oplemenjivanje? Tako što će iskoristiti odlučnost da voli Boga da bi prihvatio Njegovo oplemenjivanje: tokom oplemenjivanja podnosiš unutrašnje muke, kao da ti neko uvrće nož u srcu, ali ti si ipak voljan da Bogu udovoljiš koristeći svoje bogoljubivo srce, i nemaš volju da udovoljavaš telu. To je značenje primene ljubavi prema Bogu. Osećaš bol u sebi, tvoja patnja dostiže određenu tačku, ali ti si i dalje spreman da staneš pred Boga i da se moliš, govoreći: „O Bože! Ne mogu da Te napustim. Iako je u meni tama, želim da Ti udovoljim; Ti znaš moje srce, i ja želim da Ti uložiš više Svoje ljubavi u mene.“ To se primenjuje tokom oplemenjivanja. Ako koristiš svoje bogoljubivo srce kao temelj, oplemenjivanje te može približiti Bogu i učiniti da budeš prisniji sa Bogom. Pošto veruješ u Boga, moraš predati svoje srce pred Bogom. Ako nudiš i polažeš svoje srce pred Bogom, onda će za tebe, tokom oplemenjivanja, biti nemoguće da se odrekneš Boga ili da napustiš Boga. Na taj način će tvoj odnos sa Bogom postajati sve bliži i sve normalniji, a tvoj razgovor sa Bogom sve učestaliji. Ako uvek tako postupaš, onda ćeš više vremena provesti u Božjoj svetlosti i više vremena pod vođstvom Njegovih reči. Takođe će biti sve više i više promena u tvojoj naravi, a tvoje znanje će se povećavati iz dana u dan. Onog dana kada te iznenada zadese Božje kušnje, ne samo da ćeš biti u stanju da stojiš uz Boga, već ćeš biti u stanju i da svedočiš o Bogu. Tada ćeš biti kao Jov i kao Petar. Svedočeći o Bogu, zaista ćeš Ga voleti, rado ćeš Mu dati svoj život, i bićeš svedok Božji i miljenik Božji. Ljubav koja je iskusila oplemenjivanje jaka je, a ne slaba. Bez obzira na to kada ili kako te Bog podvrgava Svojim kušnjama, ti si u stanju da odustaneš od svojih briga o tome da li ćeš preživeti ili umreti, da zarad Boga sve rado odbaciš i da radi Boga zadovoljno istraješ u bilo

čemu – tako će tvoja ljubav biti čista i tvoja vera stvarna. Samo tada ćeš biti neko koga Bog zaista voli, i koga je Bog zaista usavršio.

Ako ljudi padnu pod uticaj Sotone, onda u njima nema ljubavi prema Bogu, a njihove prethodne vizije, ljubav i odlučnost nestaju. Ljudi su nekada osećali da treba da pate za Boga, ali danas misle da je to sramota i ne manjka im pritužbi. To je delo Sotone, znak da je čovek pao pod Sotoninu vlast. Ako se nađeš u ovakvom stanju, moraš da se moliš i da ga preokreneš što je pre moguće – to će te zaštititi od Sotoninih napada. Upravo tokom mukotrpnog oplemenjivanja čovek najlakše može da padne pod Sotonin uticaj, pa kako bi onda trebalo da voliš Boga tokom takvog oplemenjivanja? Trebalo bi da prikupiš svoju volju, položiš svoje srce pred Boga i posvetiš Mu sve svoje vreme. Bez obzira na to kako te Bog oplemenjuje, ti treba da budeš u stanju da primeniš istinu kako bi zadovoljio Božju volju i trebalo bi da preuzmeš na sebe da tražiš Boga i tražiš zajedništvo. U ovakvim vremenima, što si pasivniji, to ćeš biti negativniji i lakše ćeš nazadovati. Kada je neophodno da obaviš svoju funkciju, iako je ne obavljaš dobro, ti činiš sve što možeš, i pritom ne koristiš ništa drugo do svoje bogoljubivo srce; bez obzira na to šta drugi kažu – bilo da kažu da ti ide dobro, ili da ti ide loše – tvoje namere su ispravne i nisi samopravedan, jer deluješ u ime Boga. Kada te drugi pogrešno protumače, možeš da se moliš Bogu i kažeš: „O Bože! Ne tražim od drugih da me podnose, da se lepo odnose prema meni, niti da me razumeju i odobravaju. Samo tražim da mogu da Te volim u svom srcu, da budem spokojan u svom srcu, i da moja savest bude čista. Ne tražim da me drugi hvale, niti da me mnogo cene; samo tražim da Ti udovoljim iz svog srca; izvršavam svoju ulogu čineći sve što mogu i, premda sam nerazuman, glup, lošeg kova i slep, znam da si Ti divan, i voljan sam da Ti posvetim sve što imam.“ Čim se moliš na ovaj način, javlja se tvoje bogoljubivo srce i u srcu ti je mnogo lakše. Upravo to znači upražnjavati ljubav prema Bogu. Kako budeš prolazio kroz iskustva, na svaka dva neuspeha imaćeš jedan uspeh, ili na pet neuspeha dva uspeha, i dok prolaziš kroz takva iskustva, samo usred neuspeha moći ćeš da vidiš Božju divotu i da otkriješ šta u tebi nedostaje. Kada se sledeći put susretneš sa takvim situacijama, treba da postaneš obazriv, da ublažiš svoje korake i češće se moliš. Postepeno ćeš razvijati sposobnost da trijumfuješ u takvim situacijama. Kada se to dogodi, znaćeš da su tvoje molitve bile delotvorne. Kada shvatiš da si ovog puta bio uspešan, osetićeš zadovoljstvo u sebi, a kada se moliš, moći ćeš da osetiš Boga i da osetiš da te prisustvo Svetog Duha nije napustilo – samo tada ćeš znati kako Bog deluje u tebi. Ovakva primena će ti dati put ka iskustvu. Ako ne primenjuješ istinu, Sveti Duh neće biti prisutan u tebi. Ali, ako istinu primeniš kada se susretneš sa stvarima kakve jesu, tada će, iako si povređen iznutra, Sveti Duh naknadno biti s tobom, moći ćeš da osetiš prisustvo Boga kada se moliš, imaćeš snagu da primenjuješ reči Božje, tokom zajedništva sa tvojom braćom i sestrama neće biti ničega što će opterećivati tvoju savest, osećaćeš se spokojno, i na taj način ćeš moći da izneseš na videlo šta si učinio. Bez obzira na to šta drugi kažu, bićeš u stanju da imaš normalan odnos sa Bogom, drugi te neće

ograničavati, uzdići ćeš se iznad svega – i time ćeš pokazati da je tvoja primena Božjih reči bila delotvorna.

Što je jače Božje oplemenjivanje, ljudska srca mogu više da vole Boga. Mučenje u njihovim srcima korisno im je za život, sposobniji su da budu u miru pred Bogom, njihov odnos sa Bogom je prisniji, i oni su sposobniji da vide uzvišenu Božju ljubav i Njegovo uzvišeno spasenje. Petar je prošao kroz iskustvo oplemenjivanja stotinama puta, a Jov je prošao nekoliko kušnji. Ako želite da vas Bog usavrši, onda i vi morate da se podvrgnete oplemenjivanju stotinama puta; samo ako prođete kroz ovaj proces i oslonite se na ovaj korak, moći ćete da zadovoljite Božju volju i bićete spremni da vas Bog usavrši. Oplemenjivanje je najbolje sredstvo kojim Bog usavršava ljude; samo oplemenjivanje i mukotrpne kušnje mogu da iznesu istinsku ljubav prema Bogu u ljudskim srcima. Bez teškoća, ljudima nedostaje istinska ljubav prema Bogu; ako nisu isprobani iznutra, ako nisu istinski podvrgnuti oplemenjivanju, onda će njihova srca uvek plutati oko spoljašnjosti. Kada budete oplemenjeni do određene tačke, uvidećete svoje slabosti i teškoće, uvidećete koliko vam toga nedostaje i da niste u stanju da prevaziđete mnoge probleme sa kojima se susrećete, i uvidećete koliko je velika vaša neposlušnost. Samo tokom kušnji ljudi su u stanju da zaista saznaju svoje pravo stanje; kušnje čine ljude sposobnijim za usavršavanje.

Petar je tokom života iskusio oplemenjivanje stotinama puta i prošao je kroz mnoge bolne nevolje. Ovo oplemenjivanje postalo je osnova njegove uzvišene ljubavi prema Bogu, i najznačajnije iskustvo u celom njegovom životu. To što je bio u stanju da poseduje uzvišenu Božju ljubav bilo je, u nekom smislu, ishod njegove rešenosti da voli Boga; međutim, još važniji razlozi bili su oplemenjivanje i patnja kroz koje je prošao. Ova patnja postala je njegov vodič na putu ljubavi prema Bogu, i stvar koja mu se najviše urezala u pamćenje. Ako ljudi ne prolaze kroz bol oplemenjivanja kada vole Boga, onda je njihova ljubav puna nečistoća i njihovih ličnih izbora; ljubav kao što je ova puna je Sotoninih ideja i krajnje je nesposobna da udovolji Božjoj volji. Imati odlučnost da voliš Boga nije isto što i istinski voleti Boga. Iako je sve o čemu razmišljaju u svojim srcima vezano za udovoljavanje Bogu i za ljubav prema Njemu, i mada su njihove misli naizgled potpuno posvećene Bogu i lišene bilo kakvih ljudskih ideja, ipak, kada se njihove misli stave pred Boga, On ne hvali niti blagosilja takve misli. Čak i kada su ljudi u potpunosti razumeli sve istine – kada su ih sve spoznali – ne može se reći da je to znak ljubavi prema Bogu, ne može se reći da ovi ljudi zaista vole Boga. Uprkos tome što su, i ne prošavši kroz oplemenjivanje, ljudi razumeli mnoge istine, oni nisu u stanju da ih primene; samo tokom oplemenjivanja ljudi mogu da razumeju pravo značenje ovih istina, samo tada ljudi mogu zaista da cene njihovo unutrašnje značenje. Tada, kada ponovo budu pokušali, biće u stanju da pravilno primene istinu, shodno Božjoj volji; tada će njihove ljudske ideje biti umanjene, njihova ljudska iskvarenost oslabljena, i njihove ljudske emocije smanjene; samo tada će njihova primena biti istinska manifestacija ljubavi prema Bogu. Dejstvo istine ljubavi prema Bogu ne postiže se govornim znanjem

niti mentalnom voljom, niti se može postići samo razumevanjem te istine. Ono zahteva da ljudi plaćaju cenu, da prolaze kroz mnogo gorčine tokom oplemenjivanja, i tek tada će njihova ljubav postati čista i po samom Božjem srcu. U Svom zahtevu da ga čovek voli, Bog ne zahteva da ga čovek voli koristeći strast ili sopstvenu volju; samo kroz odanost i upotrebu istine u služenju Njemu, čovek može istinski da Ga voli. Ali čovek živi u iskvarenosti, te je nesposoban da upotrebi istinu i odanost da bi služio Bogu. On je ili previše strastven prema Bogu ili previše hladan i nebrižan; ili voli Boga do krajnosti ili Ga prezire do krajnosti. Oni koji žive u iskvarenosti uvek žive između ove dve krajnosti, uvek žive po svojoj volji i ipak veruju da su u pravu. Iako sam više puta pominjao, ljudi nisu u stanju da to shvate ozbiljno, nisu u stanju da u potpunosti razumeju koliko je to značajno, te tako žive u samoobmanjujućoj veri, u zabludi ljubavi prema Bogu koja se oslanja na njihovu samovolju. Tokom istorije, kako se čovečanstvo razvijalo i vekovi prolazili, Božji zahtevi prema čoveku postajali su sve veći i On je sve više zahtevao da čovek bude apsolutno okrenut Njemu. Ipak, čovekovo poznavanje Boga postalo je sve nejasnije i apstraktnije, a njegova ljubav prema Bogu je istovremeno postajala sve nečistija. Čovekovo stanje i sve što radi sve je više u suprotnosti sa voljom Božjom, jer je Sotona čoveka sve dublje kvario. To zahteva da Bog čini više, da čini veće delo spasenja. Čovek je sve stroži u svojim zahtevima prema Bogu, a njegova ljubav prema Bogu opada. Ljudi žive u neposlušnosti, bez istine, žive živote lišene ljudskosti; ne samo da nemaju ni najmanje ljubavi prema Bogu, već su prepuni neposlušnosti i protivljenja. Iako oni misle da već poseduju najveću ljubav prema Bogu, da Mu ugađaju najviše što mogu, Bog ne veruje da je tako. Njemu je savršeno jasno koliko je čovekova ljubav prema Njemu uprljana, i On nikada nije promenio Svoje mišljenje o čoveku zbog čovekovog povlađivanja, niti je ikada prihvatio čovekovu dobru volju kao rezultat njegove odanosti. Za razliku od čoveka, Bog je u stanju da razlučuje: On zna ko ga istinski voli, a ko ne i, umesto da bude savladan žarom i da, zbog čovekovih trenutnih nagona, izgubi Sebe, On se ophodi prema čoveku shodno čovekovoj suštini i ponašanju. Bog je, na kraju krajeva, Bog, i On ima svoje dostojanstvo i svoje uvide; čovek je, na kraju krajeva, čovek, i Božja se glava neće okrenuti za ljudskom ljubavlju kada je ona u suprotnosti sa istinom. Nasuprot tome, On se bavi svime što čovek uradi na odgovarajući način.

Suočen sa čovekovim stanjem i čovekovim stavom prema Bogu, Bog je učinio novo delo, dozvolivši čoveku da poseduje i znanje o Njemu i poslušnost prema Njemu, kao i ljubav i svedočanstvo. Stoga čovek mora da iskusi Božje oplemenjivanje, kao i Njegov sud, obračun i orezivanje, bez čega čovek nikada ne bi spoznao Boga i nikada ne bi bio sposoban da ga istinski voli i da svedoči o njemu. Božje oplemenjivanje čoveka nije sračunato na jednostrano, već na višestruko dejstvo. Samo na taj način Bog oplemenjuje one koji su voljni da traže istinu, kako bi Bog usavršio njihovu rešenost i ljubav. Za one koji su voljni da traže istinu i koji žude za Bogom, ništa nije značajnije, niti od veće pomoći, od oplemenjivanja kao što je ovo. Čoveku nije lako da upozna i shvati Božju narav, jer je Bog, na kraju krajeva, Bog. Konačno, nemoguće je da Bog ima istu narav

kao i čovek, i stoga čoveku nije lako da spozna Njegovu narav. Čovek sam po sebi ne poseduje istinu i ona nije lako razumljiva onima koje je Sotona iskvario; čovek je lišen istine i odlučnosti da istinu sprovede u delo, a ako ne bude patio i ako ne bude oplemenjen ili mu ne bude suđeno, onda njegova odlučnost nikada neće biti usavršena. Za sve ljude, oplemenjivanje je bolno i veoma teško prihvatljivo – ipak, tokom oplemenjivanja, Bog razjašnjava čoveku Svoju pravednu narav i objavljuje šta zahteva od čoveka, i pruža više prosvećenja, i više konkretnog orezivanja i obračunavanja; kroz poređenje između činjenica i istine, On daje čoveku veće znanje o sebi samom i o istini, i daje čoveku veće razumevanje Božje volje, omogućavajući čoveku da ima istinitiju i čistiju ljubav prema Bogu. Takvi su Božji ciljevi u sprovođenju oplemenjivanja. Sva dela koja Bog čini u čoveku imaju svoje ciljeve i značenje; Bog ne obavlja besmislena dela, niti obavlja dela koja nisu od koristi čoveku. Oplemenjivanje ne znači udaljavanje ljudi od Boga, niti njihovo uništavanje u paklu. To radije znači promenu čovekove naravi tokom oplemenjivanja, promenu njegovih namera, njegovih starih stavova, promenu njegove ljubavi prema Bogu i promenu čitavog njegovog života. Oplemenjivanje je pravi ispit za čoveka, i neki oblik stvarne obuke, i samo tokom oplemenjivanja njegova ljubav može služiti sopstvenoj funkciji.

Svi koji vole Boga zauvek će živeti u Njegovoj svetlosti

Kod većine ljudi, versko uverenje predstavlja suštinu vere u Boga: oni nisu u stanju da vole Boga i mogu da Ga slede samo kao neki roboti, nemoćni da istinski žude za Bogom i da Ga obožavaju. Samo Ga u tišini slede. Mnogi ljudi veruju u Boga, ali veoma je malo onih koji Boga vole; oni se samo „boje“ Boga zato što se plaše nesreće, ili se „dive“ Bogu zato što je On uzvišen i moćan – ali u njihovom strahu i divljenju nema ljubavi i iskrene žudnje. U svojim iskustvima oni traže mrvice istine, ili pak neke beznačajne tajne. Većina ljudi naprosto sledi, jureći za blagoslovima u mutnim vremenima; oni ne traže istinu, niti su zaista poslušni Bogu da bi primili Božje blagoslove. Život vere u Boga svih ljudi je besmislen, bezvredan i u njemu su sadržana njihova lična razmišljanja i potrage; oni ne veruju u Boga da bi Ga voleli, već da bi bili blagosiljani. Mnogi ljudi se ponašaju samovoljno; rade šta god im se prohte i nikada ne uzimaju u obzir Božje interese niti da li je to što rade shodno volji Božjoj. Takvi ljudi ne mogu da postignu ni istinitu veru, a kamoli ljubav Božju. Božja suština ne postoji samo da bi čovek verovao u nju; ona je tu, pre svega, da bi je čovek voleo. Ali mnogi od onih koji veruju u Boga nisu u stanju da otkriju ovu „tajnu“. Ljudi se ne usuđuju da vole Boga, niti pokušavaju da ga vole. Oni nikada nisu otkrili da postoji toliko toga kod Boga što se može voleti; oni nikada nisu otkrili da je Bog onaj Bog koji voli čoveka, i da je On Bog koga čovek treba da voli. Božja divota se izražava u Njegovom delu: tek kada dožive Njegovo delo, ljudi su u stanju da otkriju Njegovu divotu; tek kroz svoja neposredna iskustva mogu da cene

divotu Boga; i dok je ne uoče u stvarnom životu, niko ne može da otkrije Božju divotu. Postoji toliko toga u vezi Boga što se može voleti, ali ako se ljudi zaista ne povežu sa Njim, oni nisu u stanju da to i otkriju. Drugim rečima, da se Bog nije ovaplotio, ljudi ne bi bili u stanju da se zaista povežu sa Njim, a ako nisu bili u stanju da se zaista povežu sa Njim, oni takođe ne bi bili u stanju da dožive Njegovo delo – tako da bi njihova ljubav prema Bogu bila ukaljana mnogim neistinama i maštarijama. Ljubav prema Bogu na nebu nije stvarna onoliko koliko je i ljubav prema Bogu na zemlji, jer se znanje ljudi o Bogu na nebu zasniva na njihovoj mašti više nego na onome što su videli sopstvenim očima i na onome što su sami doživeli. Kada Bog dođe na zemlju, ljudi su u stanju da ugledaju Njegove stvarne radnje i Njegovu divotu, a mogu da vide i čitavu Njegovu praktičnu i normalnu narav, što je sve hiljadu puta stvarnije od znanja o Bogu na nebu. Bez obzira na to koliko ljudi vole Boga na nebu, ne postoji ništa stvarno u toj ljubavi, koja je puna ljudskih ideja. Bez obzira koliko je mala njihova ljubav prema Bogu na zemlji, ta ljubav je stvarna; čak i ako je ima samo malo, ona je i dalje stvarna. Bog čini da Ga ljudi upoznaju kroz pravo delo, i kroz to znanje On zadobija njihovu ljubav. Isto kao Petar: da nije živeo sa Isusom, ne bi bio u prilici da obožava Isusa. Tako je i njegova odanost Isusu sazdana na njegovom povezivanju sa Isusom. Da bi naterao čoveka da Ga zavoli, Bog je došao među ljude i živi zajedno sa čovekom, i sve što On tera čoveka da vidi i iskusi jeste stvarnost Božja.

Bog koristi stvarnost i pojavu činjenica da bi ljude usavršio; Božje reči igraju ulogu u Njegovom usavršavanju ljudi, one obavljaju delo vođenja i otvaranja puta. To jest, u Božjim rečima ti moraš da pronađeš put primene i poznavanja vizija. Kada bude shvatio ove stvari, čovek će imati put i vizije u svojoj stvarnoj primeni i biće u stanju da postigne prosvećenje kroz Božje reči; biće u stanju da shvati da su ove stvari došle od Boga i da razazna mnogo toga. Kada to shvati, čovek mora odmah da zakorači u ovu stvarnost i da iskoristi Božje reči kako bi udovoljio Bogu u svom stvarnom životu. Bog će te voditi u svim stvarima i pružiće ti put primene, i učiniti da osetiš da je On naročito divan, i omogućiti da vidiš da je svaki korak Božjeg dela u tebi namenjen da te usavrši. Ako želiš da vidiš Božju ljubav, ako želiš da zaista iskusiš Božju ljubav, onda moraš duboko da zađeš u stvarnost, moraš duboko da zađeš u stvarni život i vidiš da sve što Bog čini jeste ljubav i spasenje, da sve što čini jeste da osposobi ljude da ostave za sobom ono što je nečisto, da oplemeni u čoveku one stvari koje nisu u stanju da udovolje Božjoj volji. Bog koristi reči da opskrbi čoveka; On uređuje okolnosti u stvarnom životu kako bi ljudi doživeli iskustva, a ako ljudi jedu i piju mnogo Božjih reči, kada ih zaista primene u praksi, oni mogu da reše sve poteškoće u svojim životima koristeći mnoge reči Božje. Drugim rečima, moraš posedovati reči Božje da bi mogao da zađeš duboko u stvarnost; ako ne jedeš i ne piješ reči Božje i ako si bez dela Božjeg, onda nećeš imati puta u stvarnom životu. Ako nikada ne jedeš ili ne piješ Božje reči, bićeš zbunjen kada ti se nešto dogodi. Ti samo znaš da treba da voliš Boga, ali uopšte nisi sposoban da razlučuješ niti imaš put primene; smušen si i zbunjen, a ponekad čak veruješ da udovoljavajući telu

udovoljavaš i Bogu – sve je to posledica toga što ne jedeš i ne piješ Božje reči. Što znači da ako nemaš pomoć Božju i samo bauljaš u okviru stvarnosti, onda si u osnovi nesposoban da pronađeš put primene. Takvi ljudi naprosto ne razumeju šta znači verovati u Boga, a još manje razumeju šta znači voleti Boga. Ukoliko se ti, koristeći prosvećenje i vođstvo Božjih reči, često moliš, istražuješ i tražiš, i time otkrivaš ono što treba da sprovedeš u praksi, pronalaziš mogućnosti za delo Svetoga Duha, zaista sarađuješ sa Bogom i nisi smušen i zbunjen, onda ćeš imati put u stvarnom životu i istinski ćeš udovoljiti Bogu. Kada budeš udovoljio Bogu, unutar tebe postojaće vođstvo Božje i bićeš posebno blagosloven od strane Boga, što će ti dati osećaj uživanja: osećaćeš se posebno počastvovano jer si udovoljio Bogu, osećaćeš se naročito sjajno iznutra, a u srcu će ti biti jasno i mirno. Tvoja savest će biti utešena i oslobođena optužbi, i osećaćeš se prijatno iznutra kada vidiš svoju braću i sestre. To je ono što znači uživati u Božjoj ljubavi, i samo to je istinsko uživanje u Bogu. Ljudsko uživanje u Božjoj ljubavi postiže se kroz iskustvo: doživljavanjem teškoća i doživljavanjem primene istine u praksi, ljudi zadobijaju Božje blagoslove. Ako samo kažeš da te Bog zaista voli, da je Bog uistinu platio veliku cenu radi ljudi, da je On strpljivo i blago izgovorio toliko reči i da uvek spasava ljude, tvoje izgovaranje ovih reči samo je jedna strana uživanja u Bogu. Još veće uživanje – pravo uživanje – je kada ljudi sprovode istinu u praksi u svom stvarnom životu, nakon čega im je mirno i jasno u srcima. Osećaju da su duboko dirnuti u sebi i osećaju da je Bog najvoljeniji. Osetićeš da je cena koju si platio više nego pravična. Nakon što si sopstvenim trudom platio visoku cenu, osećaćeš se naročito sjajno iznutra: osetićeš da istinski uživaš u Božjoj ljubavi i shvatićeš da je Bog učinio delo spasenja u ljudima, da On oplemenjuje ljude da bi ih očistio, i da Bog iskušava ljude kako bi proverio da li ga zaista vole. Ako uvek primenjuješ istinu na ovaj način, postepeno ćeš razvijati jasno znanje o mnogo čemu u Božjem delu, i tada ćeš osetiti da su ti Božje reči koje se nalaze pred tobom kristalno jasne. Ako možeš jasno da razumeš mnoge istine, osetićeš da su sva pitanja laka da se primene u praksi, da možeš da prevaziđeš bilo kakav problem i bilo kakvo iskušenje, i videćeš da za tebe ništa nije problem, što će te umnogome osloboditi i dati osećaj slobode. U tom trenutku ćeš uživati u Božjoj ljubavi, i istinska Božja ljubav će te obuzeti. Bog blagosilja one koji imaju vizije, koji poseduju istinu, koji imaju znanje i koji Ga istinski vole. Ako ljudi žele da ugledaju Božju ljubav, oni moraju da primene istinu u stvarnom životu, moraju biti spremni da izdrže bol i odreknu se onoga što vole da bi udovoljili Bogu, i uprkos suzama u njihovim očima, oni i dalje moraju biti u stanju da udovolje Božjem srcu. Tako će te Bog sigurno blagosloviti, i ako izdržiš ovakve teškoće, one će biti ispraćene delom Svetog Duha. Kroz stvarni život i kroz doživljavanje Božjih reči, ljudi su u stanju da vide Božju divotu, i samo ako su okusili Božju ljubav mogu Ga istinski i voleti.

Oni koji vole Boga su oni koji vole istinu, i što više oni koji vole istinu primenjuju istinu, to je više imaju; što je više primenjuju, to više Božje ljubavi imaju; i što je više primenjuju, to ih Bog više blagosilja. Ako je uvek tako primenjuješ, ljubav koju Bog gaji prema tebi

će te postepeno osposobiti da vidiš, baš kao što je Petar spoznao Boga: Petar je rekao da Bog ne samo da ima mudrost da stvori nebo i zemlju i sva stvorenja, već, povrh toga, da On ima mudrost da obavlja pravo delo u ljudima. Petar je rekao da On ne samo da je vredan ljudske ljubavi zato što je stvorio nebo i zemlju i sva stvorenja, već i zbog Svoje sposobnosti da stvori čoveka, da spasi čoveka, da usavrši čoveka i da daruje čoveku Svoju ljubav. Petar je takođe rekao da u Njemu ima mnogo toga što je dostojno čovekove ljubavi. Petar je rekao Isusu: „Da li je stvaranje neba i zemlje i svih stvorenja jedini razlog zbog kojeg zaslužuješ ljubav ljudi? Ima još toga u Tebi što je vredno ljubavi. Ti deluješ i krećeš se u stvarnom životu, Tvoj Duh dotiče moju nutrinu, Ti me dovodiš u red, Ti me kudiš – te stvari još više zavređuju ljubav ljudi.“ Ako želiš da vidiš i doživiš Božju ljubav, onda moraš da istražuješ i tražiš u stvarnom životu i moraš biti voljan da svoje telo ostaviš po strani. Moraš da doneseš tu odluku. Moraš biti odlučan, neko ko je u stanju da udovolji Bogu u svemu, bez lenjosti ili žudnje za telesnim uživanjem, neko ko ne živi za telo, već živi za Boga. Postoje trenuci kada ne udovoljavaš Bogu. To je zato što ne razumeš Božju volju; sledeći put, iako će biti potrebno više truda, moraš udovoljiti Njemu, a ne telu. Kada budeš imao takva iskustva, spoznaćeš Boga. Videćeš da Bog može da stvori nebo i zemlju i sva stvorenja, da se ovaplotio da bi ljudi zaista mogli da Ga vide i da se povežu sa Njim; videćeš da je u stanju da hoda među ljudima, i da Njegov Duh može da usavrši ljude u pravom životu, omogućavajući im da vide Njegovu divotu i osete Njegovu disciplinu, Njegovu grdnju i Njegove blagoslove. Ako su tvoji doživljaji uvek ovakvi, u stvarnom životu ćeš biti nerazdvojan od Boga, a ako jednog dana tvoj odnos sa Bogom prestane da bude normalan, bićeš u stanju da istrpiš pokudu i da osetiš kajanje. Kada imaš normalan odnos sa Bogom, nikada nećeš poželeti da napustiš Boga, a bude li jednog dana Bog rekao da će te napustiti, ti ćeš se uplašiti i reći da bi radije umro nego da te Bog napusti. Čim budeš imao ovakve emocije, osetićeš da nisi u stanju da napustiš Boga, te ćeš na taj način steći osnovu i istinski uživati u Božjoj ljubavi.

Ljudi često govore o tome da dopuštaju Bogu da bude njihov život, ali njihovo iskustvo još nije dostiglo tu tačku. Ti samo govoriš da je Bog tvoj život, da te On predvodi svakog dana, da jedeš i piješ Njegove reči svakog dana i da Mu se moliš svakog dana, čime je On postao tvoj život. Znanje onih koji to kažu prilično je površno. Mnogi ljudi nemaju osnovu; Božje reči su posađene u njima, ali još nisu proklijale, a još manje su dale neki plod. U kojoj si meri danas nešto doživeo? Tek sada, nakon što te je Bog naterao da stigneš ovako daleko, ti osećaš da ne možeš da napustiš Boga. Jednog dana, kada tvoje iskustvo dostigne određenu tačku, ako bi te Bog terao da odeš, ti ne bi bio u stanju da to uradiš. Uvek ćeš osećati da ne možeš da budeš bez Boga u sebi; možeš biti bez muža, žene ili dece, bez porodice, bez majke i oca, bez telesnih uživanja, ali ne možeš da budeš bez Boga. Nemati Boga bilo bi kao da gubiš svoj život; ne bi bio u stanju da živiš bez Boga. Kada tvoje iskustvo dostigne ovu tačku, bićeš uspešan u svojoj veri u Boga čime će Bog postati tvoj život, On će postati osnova tvog postojanja. Nikada više nećeš biti u stanju da napustiš Boga. Kada budeš bio iskusan u ovoj meri, zaista ćeš

uživati u Božjoj ljubavi, a kada budeš imao dovoljno blizak odnos sa Bogom, On će biti tvoj život, tvoja ljubav i tada ćeš se ovako moliti: „O, Bože! Ne mogu da Te napustim. Ti si moj život. Mogu da živim bez svega ostalog – ali bez Tebe ne mogu da nastavim da živim.“ To je istinski ljudski rast; to je stvarni život. Neki ljudi su bili primorani da stignu do tačke na kojoj su danas: moraju da idu dalje, hteli ili ne hteli, i uvek se osećaju kao da se nalaze između čekića i nakovnja. Moraš iskusiti to da je Bog tvoj život, tako da ako bi ti Bog bio oduzet iz srca, bilo bi ti isto kao da gubiš život; Bog mora biti tvoj život, a ti ne smeš biti u stanju da ga napustiš. Tako ćeš ustvari doživeti Boga, i tada, kada budeš voleo Boga, iskreno ćeš voleti Boga i to će biti jedinstvena, čista ljubav. Jednog dana, kada budeš imao takva iskustva u kojima ti je život dostigao određenu tačku, kada se moliš Bogu i jedeš i piješ reči Božje, nećeš biti u stanju da napustiš Boga u sebi, niti ćeš biti u stanju da Ga zaboraviš, čak i ako to poželiš. Bog će postati tvoj život; bićeš u stanju da zaboraviš na svet, moći ćeš da zaboraviš na ženu, muža ili decu, ali vrlo teško ćeš zaboraviti Boga – bilo bi nemoguće to izvesti, to je tvoj istiniti život i tvoja istinita ljubav prema Bogu. Kada ljubav ljudi prema Bogu dosegne određenu tačku, njihova ljubav ni prema čemu drugom nije jednaka njihovoj ljubavi prema Bogu; njihova ljubav prema Bogu je na prvom mestu. Tako ćeš biti u stanju da se odrekneš svega ostalog, i bićeš voljan da prihvatiš svo obračunavanje i orezivanje koje dolazi od Boga. Kada dostigneš ljubav prema Bogu koja prevazilazi sve ostalo, živećeš u stvarnosti i u Božjoj ljubavi.

Čim Bog postane život u ljudima, oni više nisu u stanju da napuste Boga. Zar to nije čin Božji? Nema većeg svedočanstva! Bog je delovao do određene tačke; On je rekao ljudima da služe, da budu grđeni ili da umru, i ljudi nisu ustuknuli, što pokazuje da ih je Bog osvojio. Ljudi koji poseduju istinu su oni koji u svojim stvarnim iskustvima mogu da budu postojani u svom svedočenju, da budu postojani u svom stavu, da stoje na strani Boga i da nikada ne ustuknu, i oni koji mogu da imaju normalan odnos sa ljudima koji vole Boga, koji su, kada im se nešto dogodi, u stanju da se u potpunosti pokore Bogu i mogu da Mu se pokoravaju do smrti. Tvoje delovanje i otkrivenja u stvarnom životu jesu svedočanstvo o Bogu, oni su čovekovo proživljavanje i svedočanstvo o Bogu, a to jeste istinsko uživanje u Božjoj ljubavi; kada stekneš iskustva do ove tačke, odgovarajuće dejstvo će biti postignuto. Ti poseduješ stvarni život i sve što učiniš drugi posmatraju sa divljenjem. Tvoja odeća i spoljašnji izgled nisu upadljivi, ali ti proživljavaš život najdublje pobožnosti, a kada drugima prenosiš reči Božje, On te vodi i prosvećuje. U stanju si da kroz svoje reči saopštavaš Božju volju, da saopštavaš stvarnost, i odlično se razumeš u služenje u duhu. Iskren si u svom govoru, pristojan i pošten, ne ulaziš u sukobe i uljudan si, sposoban da se pokoriš Božjem uređenju i da budeš postojan u svojem svedočenju kada te nešto zadesi, i smiren si i pribran bez obzira na to sa čime se suočavaš. Ovakva osoba je zaista videla Božju ljubav. Neki ljudi su još uvek mladi, a ponašaju se kao ljudi srednjih godina; oni su zreli, poseduju istinu i drugi im se dive – to su ljudi koji imaju svedočanstvo i koji su manifestacija Boga. Drugim rečima, kada budu stekli određeno iskustvo, u sebi će imati uvid u Boga, a njihova spoljna narav će se takođe učvrstiti.

Mnogi ljudi ne primenjuju istinu i nisu postojani u svom svedočenju. U takvim ljudima nema ljubavi prema Bogu, ili svedočanstva o Bogu, te su to ljudi koje Bog najviše prezire. Oni čitaju reči Božje na skupovima, ali ono što oni proživljavaju je Sotona, i to predstavlja omalovažavanje Boga, klevetanje Boga, i bogohuljenje. U takvim ljudima nema znakova Božje ljubavi, i oni uopšte ne poseduju delo Svetog Duha. Dakle, reči i dela ljudi predstavljaju Sotonu. Ako je tvoje srce uvek u miru pred Bogom, i uvek obraćaš pažnju na ljude i stvari oko sebe, kao i na ono što se dešava oko tebe, i ako si svestan Božjeg bremena, i uvek imaš bogobojažljivo srce, onda će te Bog često prosvećivati iznutra. U crkvi postoje ljudi koji su „nadzornici“: oni posmatraju neuspehe drugih, a zatim ih oponašaju i ugledaju se na njih. Oni nisu u stanju da prave razliku, oni ne mrze greh i ne preziru niti se gnušaju Sotoninih stvari. Takvi ljudi su ispunjeni Sotoninim stvarima i njih će Bog naposletku u potpunosti napustiti. Tvoje srce uvek treba da se plaši pred Bogom, treba da budeš umeren u rečima i delima i da nikada ne poželiš da Mu se suprotstaviš ili da naljutiš Boga. Nikada ne treba da dozvoliš da Božje delo u tebi bude uzaludno niti da dozvoliš da sve teškoće kroz koje si istrajao i sve što si sproveo u delo propadne. Moraš biti voljan da se više trudiš i da više voliš Boga na putu koji je pred tobom. To su ljudi koji imaju viziju za svoju osnovu. To su ljudi koji traže napredak.

Ako ljudi veruju u Boga i Božje reči doživljavaju bogobojažljivim srcem, onda se u takvim ljudima može videti Božje spasenje i Božja ljubav. Ovi ljudi su u stanju da svedoče o Bogu; oni proživljavaju istinu, a ono o čemu takođe svedoče jesu istina, šta Bog jeste i Božja narav. Oni žive u Božjoj ljubavi i videli su Božju ljubav. Ako ljudi žele da vole Boga, moraju da okuse Božju divotu i da vide Božju divotu; samo tada se u njima može probuditi bogoljubivo srce, srce koje nadahnjuje ljude da se odano predaju Bogu. Bog ne tera ljude da Ga vole kroz reči ili u svojoj mašti, niti ih primorava da Ga vole. Umesto toga, On im dozvoljava da Ga vole svojevoljno, kao i da vide Njegovu divotu u Njegovom delu i izjavama, nakon čega oni u srcima nose ljubav prema Bogu. Samo na ovaj način ljudi mogu istinski da svedoče o Bogu. Ljudi ne vole Boga zato što su ih drugi nagovorili da to učine, niti je to trenutni emotivni impuls. Oni vole Boga zato što su videli Njegovu divotu, videli su da kod Njega ima toliko toga što je vredno ljudske ljubavi, zato što su videli Božje spasenje, mudrost i čudesne radnje – a kao ishod toga, oni zaista slave Boga i zaista žude za njim, i u njima se rađa takva strast bez koje ne bi mogli da prežive ukoliko ne zadobiju Boga. Razlog zašto su oni koji istinski svedoče o Bogu u stanju da daju odlučno svedočanstvo o Njemu je taj što njihovo svedočenje počiva na temelju istinskog znanja i istinske žudnje za Bogom. Takvo svedočanstvo se ne daje shodno emocionalnom impulsu, već shodno njihovom poznavanju Boga i Njegove naravi. Zato što su spoznali Boga, oni osećaju da svakako moraju svedočiti o Bogu i učiniti da svi koji žude za Bogom spoznaju Boga, kao i da budu svesni Božje divote i Njegove stvarnosti. Kao i ljubav ljudi prema Bogu, njihovo svedočenje je spontano; stvarno je i ima stvarni značaj i vrednost. Nije pasivno niti šuplje i besmisleno. Razlog zbog kojeg samo oni koji zaista vole Boga imaju najveću vrednost i smisao u svom životu, razlog zbog kojeg samo

oni istinski veruju u Boga, jeste taj što su ti ljudi u stanju da žive u Božjoj svetlosti i da žive za Božje delo i upravljanje. Zato što oni ne žive u tami, već žive u svetlosti; oni ne žive besmislene živote, već živote koje je Bog blagoslovio. Samo oni koji vole Boga mogu da svedoče o Bogu, samo su oni Božiji svedoci, samo su oni blagosloveni od Boga, i samo oni mogu da prime Božja obećanja. Oni koji vole Boga su Božji poverenici; oni su ljudi koje Bog voli, i oni mogu da uživaju u blagoslovima zajedno sa Bogom. Samo takvi ljudi će živeti do večnosti, i samo oni će zauvek živeti pod Božjom negom i zaštitom. Bog je tu da ga ljudi vole i dostojan je ljubavi svih ljudi, ali nisu svi ljudi u stanju da vole Boga, ni da svedoče o Bogu, niti da imaju silu zajedno sa Bogom. Zato što su u stanju da svedoče o Bogu i posvete sav svoj trud Božjem delu, oni koji istinski vole Boga mogu da hodaju bilo gde pod kapom nebeskom, a da se niko ne usudi da im se suprotstavi, i oni mogu da imaju moć na zemlji i da vladaju svim narodom Božjim. Ovi ljudi su se okupili iz celog sveta. Oni govore različite jezike i razlikuju se po boji kože, ali njihovo postojanje ima isto značenje; svi oni imaju bogoljubivo srce, svi oni imaju isto svedočanstvo, i imaju istu rešenost, i istu želju. Oni koji vole Boga mogu slobodno da hodaju svetom, a oni koji svedoče o Bogu mogu da putuju širom vaseljene. Ove ljude Bog voli, oni su blagosloveni od Boga i oni će zauvek živeti u Njegovoj svetlosti.

Samo oni koji se usredsrede na primenu mogu biti usavršeni

U poslednjim danima, Bog se ovaplotio da bi izvršio delo koje treba da izvrši i da bi obavio Svoju službu reči. Došao je lično da deluje među ljudskim bićima sa ciljem da usavrši one ljude koji su po Njegovom srcu. Od vremena stvaranja do danas, samo u poslednjim danima On je izvršio ovu vrstu dela. Samo u poslednjim danima Bog je bio ovaploćen da obavi delo tako velikih razmera. Iako On podnosi teškoće koje bi ljudi teško podneli i mada je On veliki Bog koji čak ima poniznosti da postane običan čovek, nijedan aspekt Njegovog dela nije odložen, a Njegov plan ni na koji način nije zapao u haos. On obavlja delo po Svom prvobitnom planu. Jedna od svrha ovog ovaploćenja jeste da On osvoji ljude, druga je da usavrši ljude koje voli. On želi da sopstvenim očima vidi ljude koje usavršava i želi lično da se uveri u to kako ljudi koje usavršava svedoče o Njemu. Ne radi se o jednoj ili dve osobe koje su usavršene. To je grupa koja se sastoji od samo nekoliko ljudi. Ljudi iz ove grupe dolaze iz različitih zemalja sveta i pripadaju različitim nacionalnostima. Svrha tolikog rada je da se zadobije ova grupa ljudi, da se zadobije svedočanstvo koje ova grupa ljudi nosi o Njemu i da se dobije slava koja Mu može proisteći od njih. On ne obavlja delo koje nema značenje, niti obavlja delo koje nema vrednost. Može se reći da je, obavljanjem tolikog posla, Božji cilj da usavrši sve one koje On želi da usavrši. Sve slobodno vreme koje bude imao izvan ovoga, On će upotrebiti da izgna one koji su zli. Znajte da On ne čini ovo veliko delo zbog onih koji su zli; naprotiv,

On daje sve od Sebe zbog tog malog broja ljudi koje će da usavrši. Delo koje On obavlja, reči koje govori, tajne koje otkriva, kao i Njegov sud i grdnja, svi su tu radi tog malog broja ljudi. On se nije ovaplotio zbog onih koji su zli, a još manje ti zli ljudi izazivaju veliki gnev u njemu. On govori istinu i govori o ulasku zbog onih koji treba da budu usavršeni; On se ovaplotio zbog njih i zbog njih daruje obećanja i blagoslove. Ne radi se na istini, ulasku i životu u ljudskosti o kojima On govori zbog onih koji su zli. On želi da izbegne da se obraća onima koji su zli, želeći umesto toga da podari sve istine onima koji treba da budu usavršeni. Ipak, Njegovo delo zahteva da se, za sada, onima koji su zli dozvoli da uživaju u nekom od Njegovih bogatstava. Svi oni koji ne izvršavaju istinu, koji ne udovoljavaju Bogu i koji prekidaju Njegovo delo, jesu zli. Oni se ne mogu usavršiti i Bog ih prezire i odbacuje. Nasuprot tome, ljudi koji primenjuju istinu i mogu da udovolje Bogu i koji troše svoje celokupno sopstvo u Božjem delu jesu ljudi koje Bog treba da usavrši. Oni koje Bog želi da upotpuni nisu niko drugi do ova grupa ljudi, a delo koje Bog obavlja je za dobro tih ljudi. Istina o kojoj govori usmerena je ka ljudima koji su voljni da je primene. On se ne obraća ljudima koji ne primenjuju istinu. Bolji uvid i porast moći razlučivanja o kojima On govori usmereni su na ljude koji mogu da sprovedu istinu. Kada govori o onima koji treba da budu usavršeni, On govori o tim ljudima. Delo Svetog Duha okrenuto je prema ljudima koji su voljni da primenjuju istinu. Stvari kao što su posedovanje mudrosti i ljudskosti okrenuti su ka ljudima koji su spremni da primene istinu. Oni koji ne primenjuju istinu mogu da čuju mnoge reči istine, ali zato što su tako zli po prirodi i nisu zainteresovani za istinu, ono što razumeju su samo doktrine i reči i prazne teorije, bez i najmanje vrednosti za njihov život-ulazak. Niko od njih nije odan Bogu; svi su oni ljudi koji vide Boga, ali ne mogu da Ga steknu; Bog ih je sve osudio.

Sveti duh ima put kojim se kreće u svakoj osobi i svakoj osobi daje priliku da bude usavršena. Kroz svoju negativnost ti si se upoznao sa sopstvenom iskvarenošću, tako da ćeš, kada budeš odbacio negativnost, naći put do primene; to su sve načini na koje se usavršavaš. Dalje, kroz neprestano vođenje i prosvetljenje nekih pozitivnih stvari unutar tebe, ti ćeš samoinicijativno ispuniti svoju funkciju, rasti u uvidu i zadobiti moć razlučivanja. Kada si u dobrom stanju, posebno si voljan da pročitaš Božju reč, i posebno voljan da se moliš Bogu, i možeš da povežeš propovedi koje čuješ sa svojim stanjem. U takvim trenucima Bog te prosvetljuje i prosvećuje iznutra, čineći da shvatiš neke stvari pozitivne strane. Tako si usavršen na pozitivnoj strani. U negativnim stanjima si slab i pasivan; osećaš da ti Bog nije u srcu, ali ipak, Bog te prosvetljuje, pomažući ti da pronađeš put do primene. Ishod ovoga je postizanje savršenstva na negativnoj strani. Bog može da usavrši čoveka i sa pozitivne i sa negativne strane. Zavisi od toga da li si u stanju da iskusiš i od toga da li tragaš za tim da te Bog usavrši. Ako istinski tražiš da te Bog usavrši, onda negativno ne može da te natera da doživiš gubitak, već ti može doneti stvari koje su stvarnije, i može da te učini sposobnijim da saznaš šta je to što nedostaje u tebi, sposobnijim da dokučiš svoje pravo stanje i shvatiš da čovek nema ništa i da je ništa; ako ne doživiš kušnje, ti nemaš znanje, i uvek ćeš osećati da si iznad

drugih i bolji od svih drugih. Kroz sve ovo ćeš shvatiti da je sve što se desilo ranije učinio Bog i zaštitio Bog. Ulazak u kušnje ostavlja te bez ljubavi ili vere, ne uspevaš da se moliš i nisi u stanju da pevaš himne, i nesvesno, usred toga ti spoznaješ sebe. Bog ima mnogo sredstava da usavrši čoveka. On koristi svakakva okruženja da se nosi sa iskvarenom čovekovom naravi i koristi razne stvari da bi razgolitio čoveka; u jednom pogledu, On se obračunava sa čovekom, u drugom On razgolićuje čoveka, a u trećem On otkriva čoveka, kopajući i otkrivajući „tajne“ u dubinama čovekovog srca i pokazujući čoveku njegovu prirodu razotkrivajući mnoga njegova stanja. Bog usavršava čoveka kroz mnoge metode – kroz otkrivenje, kroz obračunavanje sa čovekom, kroz oplemenjivanje čoveka i grdnju – tako da čovek može da zna da je Bog praktičan.

Šta je to što sada tražite? Da vas Bog usavrši, da spoznate Boga, da steknete Boga – ili možda tražite da se nosite kao Petar devedesetih godina, ili da imate veru veću od Jovove, ili možda tražite da vas Bog nazove pravednim i da stignete pred presto Božje, ili da budete u stanju da ispoljavate Boga na zemlji i snažno i odlučno svedočite o Bogu. Bez obzira na to šta tražite, sve u svemu, tražite radi toga da bi vas Bog spasao. Bez obzira da li tražiš da budeš pravedna osoba, da li tražiš Petrov način ili Jovovu veru, ili da te Bog usavrši, sve je to delo koje Bog čini na čoveku. Drugim rečima, bez obzira na to šta tražiš, to je sve zbog toga da bi te Bog usavršio, sve je zbog doživljavanja Božje reči, radi udovoljavanja Božjem srcu; šta god da tražiš, to je sve zbog otkrivanja Božje divote, traženja puta do primene u stvarnom iskustvu sa ciljem da budeš u stanju da odbaciš sopstvenu buntovnu narav, postigneš normalno stanje u sebi, da budeš u stanju da se u potpunosti prilagodiš Božjoj volji, postaneš korektna osoba i da imaš ispravan motiv u svemu što radiš. Razlog zbog kojeg doživljavaš sve ove stvari jeste da dođeš do spoznaje Boga i postigneš porast života. Iako su ono što doživljavaš Božja reč i stvarni događaji, kao i ljudi, pitanja i stvari u tvom okruženju, naposletku ćeš uspeti da budeš u stanju da upoznaš Boga i da te Bog usavrši. Tražiti da kročiš putem pravedne osobe ili tražiti da primeniš Božju reč: to su trkačke staze, a spoznaja Boga i usavršavanje od strane Boga su odredište. Bilo da sada tražiš usavršavanje od strane Boga ili tražiš da svedočiš o Bogu, sve je to u krajnjoj liniji da bi spoznao Boga; to je da ne bi delo koje On obavlja u tebi bilo uzaludno, da bi ti najzad spoznao stvarnost Boga, da bi spoznao Njegovu veličinu, i još više da bi spoznao Božju poniznost i skrivenost i da bi spoznao veliku količinu dela koje Bog obavlja u tebi. Bog se ponizio do te mere da Svoje delo obavlja u ovim prljavim i iskvarenim ljudima i usavršava ovu grupu ljudi. Bog se nije ovaplotio samo da bi živeo i jeo među ljudima, da bi usmeravao ljude, i da bi ljude opskrbio onim što im je potrebno. Još je važnije da On sprovodi svoje moćno delo spasenja i osvajanja na ovim nepodnošljivo iskvarenim ljudima. Došao je u srce velike crvene aždaje da spasi ove najiskvarenije ljude, kako bi svi ljudi mogli da se promene i obnove. Neizmerna teškoća koju Bog trpi nije samo nevolja koju otelotvoreni Bog podnosi, već je iznad svega to što Božji Duh trpi krajnje poniženje – On se toliko ponižava i krije da postaje obična osoba. Bog se ovaplotio i uzeo telesno obličje da bi

ljudi videli da On ima normalan ljudski život i normalne ljudske potrebe. To je dovoljno da se dokaže da se Bog u velikoj meri ponizio. Duh Božji se ostvaruje u telu. Njegov Duh je tako uzvišen i veliki, a ipak uzima oblik običnog čoveka, zanemarljivog čoveka, da bi obavio delo Svog Duha. Kov, uvid, razum, ljudskost i životi svakog od vas pokazuju da ste zaista nedostojni da prihvatite Božje delo ove vrste. Vi ste zaista nedostojni da dozvolite Bogu da podnese takve teškoće zbog vas. Bog je tako veliki. On je tako uzvišen, ljudi su tako bedni, a On ipak radi na njima. Ne samo da se On ovaplotio da bi opskrbio ljude, da bi se obraćao ljudima, već On čak i živi zajedno sa njima. Bog je tako skroman, tako drag. Ako, čim se pomene Božja ljubav, čim se pomene Božja blagodat, ti proliješ suze dok rečima hvališ Boga, ako dostigneš ovo stanje, to znači da imaš istinsko znanje o Bogu.

U čovekovom traženju danas postoji određeno odstupanje; oni samo traže da vole Boga i da udovolje Bogu, ali nemaju nikakvo znanje o Bogu i zanemarili su prosvećenje i prosvetljenje Svetog Duha u njima. Oni nemaju osnova za istinsko poznavanje Boga. Zato gube žar u meri u kojoj njihovo iskustvo napreduje. Svi oni koji traže da imaju istinsko bogopoznanje, iako ranije nisu bili u dobrom stanju, iako su bili skloni negativnosti i slabosti i često plakali, padali u bezvoljnost i gubili nadu – sada, kako stiču više iskustva, njihovo stanje se poboljšava. Nakon što su doživeli obračun i slom, i nakon što su prošli kroz krug kušnje i oplemenjivanja, postigli su veliki napredak. Negativna stanja su smanjena, i došlo je do nekih promena u njihovoj životnoj dispoziciji. Kako prolaze kroz više iskušenja, njihova srca počinju da vole Boga. Postoji pravilo u Božjem usavršavanju ljudi, a to je da te On prosvećuje koristeći tvoj pogodni deo, tako da imaš put ka primeni i možeš da se odvojiš od svih negativnih stanja, pomažući svom duhu da uspe da se oslobodi i učini da budeš u stanju da Ga više voliš. Tako dolaziš u stanje kada možeš da odbaciš iskvarenu Sotoninu narav. Ti si bezazlen i otvoren, voljan da upoznaš sebe i primeniš istinu. Bog će te sigurno blagosloviti, tako da kada budeš slab i negativan, On će te dvostruko prosvetiti, pomažući ti da bolje upoznaš sebe, da budeš spremniji da se pokaješ za sebe i da više budeš u stanju da primenjuješ ono što treba da primenjuješ. Samo na taj način tvoje srce može biti mirno i opušteno. Osoba koja obično obraća pažnju na poznavanje Boga, koja obraća pažnju na poznavanje sebe, koja obraća pažnju na svoju primenu, biće u stanju da često prima Božje delo, kao i Njegovo vođstvo i prosvećenje. Čak i kada je takva osoba možda u negativnom stanju, ona može odmah da preokrene stvari, bilo zbog delovanja savesti, bilo zbog prosvećenja koje dolazi od Božje reči. Promena nečije naravi uvek se postiže kada ta osoba poznaje svoje stvarno stanje i narav i delo Božje. Osoba koja je voljna da upozna sebe i otvori se, biće u stanju da sprovodi istinu. Takva osoba je osoba koja je verna Bogu, a osoba koja je verna Bogu poseduje razumevanje Boga, bilo da je to razumevanje duboko ili plitko, oskudno ili obilno. To je Božja pravednost, i to je nešto što ljudi postižu; to je njihova dobit. Osoba koja ima znanje o Bogu je ona koja ima osnovu, koja ima viziju. Ovakva osoba je sigurna u vezi Božjeg tela i sigurna je i u Božju reč i Božje delo. Bez

obzira na to kako Bog deluje ili govori, ili kako drugi ljudi izazivaju smetnje, ona može čvrsto da stoji i svedoči o Bogu. Što je osoba više takva, to više može da sprovede istinu koju razume. Pošto uvek primenjuje Božju reč, ona stiče više razumevanja o Bogu i poseduje odlučnost da zauvek svedoči o Bogu.

Imati moć razlučivanja, imati pokornost i imati sposobnost da prozreš stvari tako da ti duh bude oštar znači da te iznutra prosvetljuju i prosvećuju Božje reči čim naiđeš na nešto. To znači imati oštar duh. Sve što Bog čini jeste da bi pomogao da se oživi duh ljudi. Zašto Bog uvek kaže da su ljudi tupi i glupi? Zato što su ljudski duhovi umrli i postali su toliko tupi da su potpuno nesvesni stvari duha. Božji posao je da učini da ljudski životi napreduju i da pomogne ljudskom duhu da oživi, tako da mogu da prozru u stvari duha i da su uvek u stanju da vole Boga u svojim srcima i da udovolje Bogu. Dolazak u ovu etapu pokazuje da je nečiji duh oživeo i da će sledeći put kada naiđe na nešto on moći odmah da reaguje. Osetljiv je na propovedi i brzo reaguje na situacije. To znači postići oštrinu duha. Postoje mnogi ljudi koji imaju brzu reakciju na neki spoljašnji događaj, ali čim se pomene ulazak u stvarnost ili podrobnija pitanja duha, oni otupe i oglupe. Oni razumeju nešto samo ako im je pred nosom. Sve su to znaci da ste duhovno tupi i glupi, da imate malo iskustva po pitanjima duha. Neki ljudi su željni duha i razboriti su. Čim čuju reči koje ukazuju na njihovo stanje, oni ne gube vreme i odmah ih zapisuju. Jednom kada čuju reči o načelima primene, oni su u stanju da ih prihvate i primene na svoje kasnije iskustvo, čime menjaju sebe. Takva je osoba oštrog duha. Zašto su u stanju da reaguju tako brzo? Zato što su oni usredsređeni na te stvari u svakodnevnom životu. Kada čitaju Božje reči, oni umeju da uporede svoje stanje naspram onoga što čitaju i da razmisle o sebi. Kada čuju zajedništvo i propovedi i čuju reči koje im donose prosvećenje i prosvetljenje, oni su u stanju da ih odmah prime. To je slično davanju hrane gladnoj osobi; ona je u stanju odmah da jede. Ako daješ hranu nekome ko nije gladan, on ne reaguje tako brzo. Kada se često moliš Bogu, u stanju si da reaguješ čim naiđeš na nešto: ono što Bog zahteva po tom pitanju i kako treba da deluješ. Što se tog pitanja tiče, poslednji put te je Bog vodio; kada naiđeš na istu vrstu stvari danas, naravno da ćeš znati kako da primenjuješ na način koji zadovoljava Božje srce. Ako uvek tako postupaš i uvek doživljavaš na taj način, u nekom trenutku će ti to postati lako. Kada čitaš Božju reč, ti znaš o kakvoj vrsti osobe Bog govori, ti znaš o kakvoj vrsti uslova duha govori, a ti si u stanju da dokučiš tu ključnu stvar i primeniš je; to pokazuje da si sposoban da stičeš iskustvo. Zašto neki ljudi ne uspevaju da budu takvi? Zato što ne ulažu mnogo truda u aspekt primene. Iako su spremni da primene istinu, oni nemaju pravi uvid u pojedinosti službe, u pojedinosti istine u svojim životima. Zbune se kada se nešto desi. Tako možeš biti zaveden kada se pojavi lažni prorok ili lažni apostol. Često moraš u zajedništvu deliti Božje reči i delo – samo tako ćeš moći da razumeš istinu i razviješ moć razlučivanja. Ako ne razumeš istinu, nećeš imati moć razlučivanja. Na primer, ono što Bog govori, kako Bog deluje, koji su Njegovi zahtevi od ljudi, s kakvim ljudima treba da budeš u dodiru i kakve ljude treba da odbaciš – često moraš o tome razgovarati u

zajedništvu. Ako uvek na ovaj način doživljavaš Božju reč, razumećeš istinu i u potpunosti ćeš razumeti mnoge stvari, a imaćeš i moć razlučivanja. Šta je disciplina po Svetom Duhu, šta je krivica rođena iz ljudske volje, šta je vođstvo Svetog Duha, šta je uređenje okruženja, šta Božje reči prosvećuju iznutra? Ako vam to nije jasno, nećete imati moć razlučivanja. Trebalo bi da znaš šta dolazi od Svetog Duha, šta je buntovna narav, kako da poslušaš Božju reč i kako da odbaciš sopstveno buntovništvo; ako imaš iskustveno razumevanje ovih stvari, imaćeš temelj; kada se nešto desi, imaćeš odgovarajuću istinu naspram koje ćeš sve meriti i odgovarajuće vizije kao temelj. Imaćeš načela u svemu što radiš i moći ćeš da deluješ u skladu sa istinom. Tada će tvoj život biti ispunjen Božjim prosvećenjem, pun Božjih blagoslova. Bog neće nepravedno postupati sa bilo kim ko Ga iskreno traži, ili ko ga proživljava i svedoči o njemu i neće proklinjati bilo koga ko oseća iskrenu žeđ za istinom. Ako, dok jedeš i piješ reči Božje, uspeš da obratiš pažnju na to kakvo je tvoje istinsko stanje, da obratiš pažnju na sopstvenu primenu i obratiš pažnju na sopstveno razumevanje, onda ćeš, kada se budeš suočio s problemom, primiti prosvećenje i zadobiti praktično razumevanje. Tada ćeš u svemu imati put primene i razlučivanja. Osoba koja poseduje istinu verovatno neće biti lako zavarana, verovatno se neće ophoditi remetilački ili se ekscesno ponašati. Zbog istine, ona je zaštićena, a takođe zbog istine, ona dobija više razumevanja. Zbog istine, ona ima više puteva za primenu, dobija više prilika da Sveti Duh radi u njoj i više prilika da bude usavršena.

Delo Svetog Duha i delo Sotone

Kako neko počne da shvata pojedinosti duha? Kako Sveti Duh deluje u čoveku? Kako Sotona deluje u čoveku? Kako zli duhovi deluju u čoveku? Kako se to ispoljava? Kada ti se nešto dogodi, da li to dolazi od Svetog Duha i da li treba tome da se povinuješ ili da ga odbaciš? U stvarnoj ljudskoj primeni, mnogo toga proizlazi iz ljudske volje, za koju ljudi bez izuzetka veruju da potiče od Svetog Duha. Neke stvari potiču od zlih duhova, ali ljudi ipak veruju da su došle od Svetog Duha, a ponekad Sveti Duh iznutra usmerava ljude, a oni se i pored toga plaše da to usmeravanje dolazi od Sotone, pa se ne usuđuju da poslušaju, a zapravo je prosvećenje Svetog Duha to koje ih usmerava. Prema tome, ako se čovek ne vežba u razlučivanju, on nema načina da to praktično doživi; ako nema razlučivanja, nema ni načina da se stekne život. Kako Sveti Duh deluje? Kako zli duhovi deluju? Šta proizlazi iz čovekove volje? A šta se rađa iz usmeravanja i prosvećenja Svetog Duha? Ako dokučiš obrasce po kojima Sveti Duh deluje u čoveku, onda ćeš u svojoj svakodnevici i tokom svojih praktičnih iskustava biti u stanju da uvećavaš svoje znanje i da uviđaš razlike; počećeš da spoznaješ Boga, bićeš u stanju da razumeš i razaznaš Sotonu; nećeš biti zbunjen ni u poslušnosti ni u svom traganju, i bićeš neko čije su misli čiste, neko ko se povinuje delu Svetog Duha.

Delo Svetog Duha predstavlja vid proaktivnog usmeravanja i pozitivnog prosvećenja. Ono ljudima ne dozvoljava da budu pasivni. Donosi im utehu, daje im veru i rešenost, i omogućava im da tragaju za Božjim usavršavanjem. Kada Sveti Duh deluje, ljudi su u stanju da u to aktivno zakorače; nisu pasivni, niti na to primorani, već deluju pokrenuti vlastitom inicijativom. Kada Sveti Duh deluje, ljudi su radosni i imaju volje, voljni su da se povinuju i rado se pokore. Iako su bolni i krhki iznutra, rešeni su da sarađuju; rado trpe, u stanju su da se pokore, neukaljani ljudskom voljom, čovekovim načinom razmišljanja i zasigurno neukaljani ljudskim željama i pobudama. Kada ljudi iskuse delo Svetog Duha, posebno su sveti iznutra. Oni u kojima Sveti Duh deluje, žive ljubav prema Bogu i ljubav prema svojoj braći i sestrama; oni nalaze užitak u stvarima u kojima ga Bog nalazi i gnušaju se stvari kojih se Bog gnuša. Ljudi koje je dotaklo delo Svetog Duha jesu oni koji imaju normalnu ljudskost, neprestano tragaju za istinom, i odlikuju se ljudskošću. Kada Sveti Duh deluje u ljudima, njihovo stanje postaje sve bolje, a njihova ljudskost postaje sve normalnija, i mada neki njihovi zajednički postupci mogu biti nepromišljeni, njihova motivacija je ispravna, njihov ulazak je pozitivan; oni ne pokušavaju da izazovu nered i u njima nema pakosti. Delovanje Svetog Duha je normalno i stvarno; Sveti Duh deluje u čoveku vodeći se životnim pravilima normalnog čoveka, te čoveka prosvećuje i usmerava u skladu sa onim za čim normalni ljudi tragaju. Kada Sveti Duh deluje u ljudima, On ih usmerava i prosvećuje u skladu sa potrebama koje normalni ljudi imaju. On ih opskrbljuje prema njihovim potrebama, usmerava ih i prosvećuje na pozitivan način, vodeći se onim što im nedostaje i njihovim manjkavostima. Delo Svetog Duha je tu da ljude u stvarnom životu prosvećuje i vodi; samo ako dožive Božje reči u svakodnevnom životu, u stanju su da vide delo Svetog Duha. Ako su ljudi u svom svakodnevnom životu pozitivni i imaju normalan duhovni život, onda je delo Svetog Duha u njima. U takvom stanju, kada jedu i piju reči Božje, oni imaju vere; kada se mole, nadahnuti su; kada se s nečim suoče, nisu pasivni; i kako se stvari odvijaju, u stanju su da u njima prepoznaju lekcije koje Bog od njih zahteva da nauče. Nisu pasivni niti slabi, i iako imaju stvarnih poteškoća, voljni su da se pokore svemu onom što je Bog uredio.

Šta se postiže delovanjem Svetog Duha? Možda si nepromišljen i lišen moći rasuđivanja, ali dovoljno je samo da Sveti Duh deluje i u tebi će postojati vera, i uvek ćeš osećati da, koliko god da voliš Boga, to nije dovoljno. Bićeš voljan da sarađuješ, bez obzira na to kolike poteškoće se nalaze pred tobom. Dešavaće ti se stvari za koje ti nećeš biti siguran da li dolaze od Boga ili od Sotone, ali bićeš u stanju da čekaš i nećeš biti ni pasivan ni nemaran. Sveti Duh tako normalno deluje. Kada Sveti Duh deluje u tebi, i dalje se susrećeš sa stvarnim poteškoćama: ponekad ćeš biti doveden do suza, a ponekad će biti stvari koje nećeš biti u stanju da prevaziđeš, ali sve je ovo samo faza u uobičajenom delovanju Svetog Duha. Iako nisi prevazišao te poteškoće, i mada si tada bio slab i pun pritužbi, nakon toga si i dalje bio u stanju da voliš Boga sa apsolutnom verom u Njega. Tvoja pasivnost te ne može sprečiti u tome da imaš normalna iskustva

i, ma šta drugi ljudi govorili i ma kako te napadali, ti si i dalje u stanju da voliš Boga. Tokom molitve, stalno imaš osećaj da si u prošlosti ostao dužan Bogu i rešen si da Mu udovoljiš i odrekneš se svoje telesnosti kad god se ponovo sretneš sa tim poteškoćama. Ovakva snaga ukazuje na to da se delo Svetog Duha nalazi u tebi. Ovako Sveti Duh obično deluje.

Šta je delo koje dolazi od Sotone? U delu koje dolazi od Sotone, vizije u ljudima su nejasne; ljudi su lišeni normalne ljudskosti, iza njihovih postupaka stoje pogrešni motivi i, premda žele da vole Boga, u sebi stalno nose optužbe, a te optužbe i misli dovode do stalnog ometanja unutar njih, ograničavajući ih da rastu u svojim životima i sprečavajući ih da dođu pred Boga u svom normalnom stanju. Tačnije, čim Sotona započne da deluje u ljudima, njihovo srce ne može biti u miru pred Bogom. Takvi ljudi ne znaju šta će sa sobom – kada vide ljude kako se okupljaju, žele da pobegnu, i nisu u stanju da zatvore oči kada se drugi mole. Delovanje zlih duhova uništava normalan odnos između čoveka i Boga i remeti vizije koje su ljudi prethodno imali ili put kojim su ranije ulazili u život; u svom srcu, oni se nikada ne mogu približiti Bogu, i uvek se događaju stvari koje ih ometaju i oduzimaju im slobodu. Njihova srca ne mogu da pronađu mir, ostaju bez snage da vole Boga, a duh im potone. Tako se ispoljava Sotonino delo. Sotonino delovanje se ispoljava kao: nesposobnost da se brani sopstveni stav i da se svedoči, i kao navođenje da postaneš neko ko je kriv pred Bogom i ko Mu nije veran. Dok Sotona ometa, gubiš ljubav i odanost prema Bogu, koje nosiš u sebi, lišen si normalnog odnosa sa Bogom, ne tragaš za istinom, niti za sopstvenim napredovanjem; nazaduješ i postaješ pasivan, ugađaš sebi, ne zauzdavaš širenje greha i ne mrziš ga; štaviše, Sotonina umešanost te čini raskalašnim; ona dovodi do toga da Božji dodir iz tebe iščezne i da se na Boga žališ i da Mu se suprotstavljaš, što te navodi da dovedeš Boga u pitanje; čak postoji opasnost da napustiš Boga. Sve to dolazi od Sotone.

Kada ti se nešto dogodi u svakodnevnom životu, kako bi trebalo da razlikuješ da li je do tako nečega došlo delovanjem Svetog Duha ili pak delovanjem Sotone? Kada su ljudi u normalnom stanju, njihov duhovni i telesni život su normalni i njihovo rezonovanje je normalno i sređeno. Kada su u ovakvom stanju, obično se može reći da to što oni doživljavaju i počinju da spoznaju u sebi potiče od toga što ih je dotakao Sveti Duh (sticanje uvida ili jednostavnog znanja dok jedu i piju reči Božje, ili vernost u nekim stvarima, ili posedovanje snage da se voli Bog u nekim stvarima – sve to dolazi od Svetog Duha). Delovanje Svetog Duha u čoveku je naročito normalno; čovek nije sposoban to da oseti i čini mu se da ono dolazi od samog čoveka, iako je zapravo delo Svetog Duha u pitanju. U svakodnevnom životu, Sveti Duh u svakome čini i velika i mala dela, a razlika je samo u meri u kojoj to čini. Neki ljudi su dobrog kova i brzo shvataju stvari, te je prosvećenje do kojeg u njima dolazi od Svetog Duha naročito snažno. Međutim, neki ljudi su lošeg kova i potrebno im je više vremena da razumeju stvari, ali ih Sveti Duh dotiče iznutra, pa su i oni u stanju da dostignu vernost Bogu – Sveti Duh deluje u svima onima koji tragaju za Bogom. Kada se u svakodnevnom životu ljudi ne

suprotstavljaju Bogu, niti se bune protiv Njega, ne čine stvari koje prekidaju Božje upravljanje i ne ometaju Božje delovanje, tada Duh Božji deluje u svakom od njih u manjoj ili većoj meri; On ih dotiče, prosvećuje, daje im veru, daje im snagu i podstiče ih da preuzmu inicijativu, a ne da lenstvuju ili da žude za telesnim užicima, te da budu voljni da sprovode u delo istinu i da čeznu za Božjim rečima. Sve je ovo delo koje dolazi od Svetog Duha.

Kada ljudi nisu u normalnom stanju, Sveti Duh ih napušta; u svom umu, oni su skloni žalbama, motivacija im je pogrešna, lenji su, prepuštaju se telesnosti i srca im se bune protiv istine. Sve ovo dolazi od Sotone. Kada ljudi nisu u normalnom stanju, kada su mračni iznutra i kada ne rasuđuju normalno, kada ih je napustio Sveti Duh i ne mogu da u sebi osete Boga, tada Sotona deluje u njima. Ako ljudi uvek imaju snage u sebi i uvek vole Boga, onda uglavnom, kada im se nešto dogodi, to dolazi od Svetog Duha, i koga god da sretnu, taj susret je rezultat Božjeg uređenja. Ovo znači da, kada si u normalnom stanju, kada se nađeš unutar velikog dela Svetog Duha, Sotoni je nemoguće da te pokoleba. Na osnovu ovoga, može se reći da sve dolazi od Svetog Duha i, premda imaš pogrešne misli, u stanju si da ih se odrekneš i da ih ne slediš. Sve ovo potiče iz dela Svetog Duha. U kojim situacijama se Sotona upliće? Sotoni je lako da deluje u tebi kada nisi u normalnom stanju, kada te Bog nije dotakao i kada u tebi ne deluje, kada si iznutra suv i jalov, kada se moliš Bogu ali ništa ne razumeš, i kada jedeš i piješ reči Božje ali nisi prosvećen niti prosvetljen. Drugim rečima, kada te je Sveti Duh napustio i ne možeš da osetiš Boga, dešavaju ti se mnoge stvari koje dolaze kao iskušenje od Sotone. Baš kao što Sveti Duh deluje, sve vreme deluje i Sotona. Sveti Duh dotiče čovekovu nutrinu, dok Sotona istovremeno ometa čoveka. Ipak, delo Svetog Duha preovlađuje, te ljudi koji su u normalnom stanju slave pobedu; to je pobeda dela Svetog Duha nad delom Sotone. Dok Sveti Duh deluje, u ljudima i dalje postoji iskvarena narav; ipak, tokom delovanja Svetog Duha, ljudima je lako da otkriju i prepoznaju svoje buntovništvo, motive i izveštačenosti. Samo tada ljudi osete grižu savesti i postanu voljni da se pokaju. Kao takve, njihove buntovne i iskvarene naravi postepeno bivaju odbačene unutar Božjeg dela. Delo Svetog Duha je izuzetno normalno; dok On deluje u ljudima, oni i dalje imaju nevolje, i dalje plaču, i dalje pate, i dalje su slabi i još uvek ima mnogo toga što im nije jasno, ali ipak u ovakvom stanju mogu da zaustave svoje nazadovanje i mogu da vole Boga, i pored toga što plaču i uznemireni su, i dalje su u stanju da slave Boga; delo Svetog Duha je posebno normalno, ni delićem natprirodno. Većina ljudi veruje da se, čim Sveti Duh počne da deluje, dešavaju promene u stanju ljudi, a da se stvari koje su za njih suštinske uklanjaju. Takva uverenja su pogrešna. Kada Sveti Duh deluje u čoveku, ono pasivno u njemu je i dalje tu i njegov rast ostaje nepromenjen, ali on zadobija prosvetljenje i prosvećenje Svetog Duha i tako njegovo stanje postaje proaktivnije, uslovi u njemu postaju normalni i on se ubrzano menja. Ljudi kroz svoja stvarna iskustva prvenstveno doživljavaju delovanje ili Svetog Duha ili Sotone, a ako ne mogu da dokuče ova stanja i ne razlikuju ih, nije moguće da nešto istinski iskuse, o

promeni naravi i da ne govorimo. Stoga, da bi se Božje delovanje moglo doživeti, ključna je sposobnost da se prozre kroz takve stvari; tako će ljudima biti lakše da ga dožive.

Delo Svetog Duha omogućava ljudima da napreduju, dok delo Sotone čini da postanu negativni i da nazaduju, da se bune protiv Boga i da Mu se opiru, gube veru u Njega i postanu slabi u vršenju svoje dužnosti. Sve što proističe iz prosvećenja Svetog Duha sasvim je prirodno; nije ti nametnuto. Ako se tome predaš, imaćeš mir; ako pak ne, kasnije ćeš biti ukoren. Kada si prosvećen od strane Svetog Duha, ni u čemu što činiš nećeš biti ni ometan ni sputavan; bićeš oslobođen, primenjivaćeš određeni pravac u onome što činiš, i nećeš biti ograničen bilo čime, već ćeš moći da postupaš prema Božjoj volji. Sotona te kroz svoje delovanje ometa u mnogim stvarima; čini te bezvoljnim za molitvu, isuviše lenjim da jedeš i piješ reči Božje i neraspoloženim prema crkvenom životu, pa te udaljava od duhovnog života. Delo Svetog Duha ne ometa tvoj svakodnevni život i ne ometa tvoj normalni duhovni život. Nisi u stanju da razaznaš mnoge stvari u onom trenutku kada se dogode, ali, nakon nekoliko dana, tvoje srce postaje vedrije, a tvoj um bistriji. Počinješ da poimaš duhovne stvari i da polako razaznaješ da li je misao došla od Boga ili od Sotone. Neke stvari te očito teraju da se protiviš Bogu i da se buniš protiv Njega, ili te sprečavaju da Božje reči sprovedeš u delo; sve ovo dolazi od Sotone. Neke stvari nisu očigledne i ne možeš u datom trenutku da odrediš šta su; kasnije možeš da uvidiš način na koji se ispoljavaju i da ih tada razaznaš. Ako umeš jasno da razaznaš koje stvari dolaze od Sotone, a kojima rukovodi Sveti Duh, onda nećeš olako zastraniti u onome što proživljavaš. Ponekad, kada nisi u dobrom stanju, naiđu ti izvesne misli koje te izvuku iz pasivnosti. Ovo pokazuje da čak i kada je tvoje stanje nepovoljno, neke od tvojih misli i dalje mogu dolaziti od Svetog Duha. Nije reč o tome da, kada si pasivan, sve misli koje imaš šalje Sotona; ako bi to bilo tako, kada bi mogao da pređeš u pozitivno stanje? Kada si pasivan neko vreme, Sveti Duh ti daje priliku da budeš usavršen; On te dotiče, izvlači te iz tvoje pasivnosti i tvoje stanje prelazi u ono normalno.

Poznajući šta je delo Svetog Duha, a šta delo Sotone, možeš da ih porediš sa sopstvenim stanjem tokom sticanja iskustva, kao i sa samim tim iskustvima, i tako će se pokazati mnogobrojne istine koje se odnose na načelo tih iskustava. Pošto si razumeo ove istine o načelu, bićeš u stanju da vladaš svojim trenutnim stanjem, moći ćeš da razlikuješ ljude i događaje, i nećeš morati da uložiš toliko truda kako bi zadobio delovanje Svetog Duha. Naravno, ovo zavisi od toga da li je tvoja motivacija ispravna, kao i od tvoje spremnosti da tražiš i da sve primenjuješ u praksi. Jezik kao što je ovaj – jezik koji se odnosi na načela – trebalo bi da odlikuje tvoja iskustva. Bez njega, tvoja iskustva će biti puna ometanja od strane Sotone i ispraznog saznanja. Ako ne razumeš kako Sveti Duh deluje, onda ne razumeš kako da se moliš Bogu niti kako treba da zakoračiš, a ako ne razumeš kako Sotona deluje da bi prevario i ometao ljude, onda ne znaš kako da odbaciš Sotonu i da ostaneš postojan u svom svedočenju. Kako deluje Sveti Duh i kako postupa Sotona jeste ono što ljudi treba da razumeju i to je ono što moraju doživeti kroz ljudsko verovanje u Boga.

Upozorenje onima koji ne primenjuju istinu

Ona braća i sestre koji uvek daju oduška svojoj negativnosti jesu Sotonine sluge i ometaju crkvu. Takvi ljudi moraju jednog dana biti izbačeni i izgnani. Ako ljudi u svojoj veri u Boga nemaju bogobojažljivo srce, ako nemaju bogoposlušno srce, onda ne samo da neće moći da učine bilo šta za Njega, nego će postati oni koji ometaju Njegovo delo i koji Mu prkose. Verovati u Boga, ali Ga ne poslušati niti Ga se bojati, već Mu se protiviti, najveća je sramota za vernika. Ako se vernici jednako neobuzdano i opušteno ponašaju i govore kao i nevernici, onda su još zloćudniji od nevernika; oni su arhetipski demoni. Oni koji šire svoj otrovni, zlonamerni govor u crkvi, koji raspiruju glasine, podstiču neslogu i formiraju klike među braćom i sestrama – takvi bi trebalo da budu izbačeni iz crkve. Ipak, pošto je sada različito doba Božjeg dela, ovi ljudi su sputani time što će svakako biti izgnani. Svi koje je Sotona iskvario imaju iskvarenu narav. Neki samo imaju iskvarenu narav, dok se drugi od njih razlikuju: ne samo da imaju iskvarenu sotonsku narav već im je i priroda izrazito zlonamerna. Ne samo da njihove reči i dela otkrivaju njihovu iskvarenu, sotonsku narav, štaviše, oni su istinski đavo Sotona. Njihovo ponašanje prekida i ometa Božje delo, ometa da braća i sestre postignu život-ulazak i šteti normalnom životu crkve. Pre ili kasnije, ovi vukovi u ovčijoj koži moraju biti uklonjeni; trebalo bi usvojiti neumoljiv stav, stav odbacivanja svih tih sluga Sotone. Samo tako se stoji na strani Boga, a oni koji u tome ne uspeju, valjaju se u blatu sa Sotonom. Ljudi koji istinski veruju u Boga uvek Ga nose u svom srcu i u svojim nedrima uvek nose bogobojažljivo srce, bogoljubivo srce. Oni koji veruju u Boga treba da postupaju pažljivo i mudro, a sve što čine trebalo bi da bude u skladu sa Božjim zahtevima i da zadovolji Njegovo srce. Ne smeju da budu tvrdoglavi, da rade šta im je volja; to ne priliči svetosti. Ljudi ne smeju da divljaju, razmahujući se Božjom zastavom, dok se svuda šepure i varaju; to je najbuntovniji vid ponašanja. Porodice imaju svoja pravila, a države svoje zakone – nije li to još prisutnije u kući Božjoj? Zar u njoj ne važe još stroža merila? Zar u njoj nema još i više upravnih odluka? Ljudi su slobodni da rade šta im je volja, ali se Božje upravne odluke ne mogu proizvoljno menjati. Bog je Bog koji ne trpi uvrede od ljudi; On je Bog koji usmrćuje ljude. Zar ljudi zaista to još uvek ne znaju?

U svakoj crkvi postoje ljudi koji ometaju njen rad ili prekidaju delo Božje. Sve su to prerušene Sotone koje su se ušunjale u kuću Božju. Takvi ljudi odlično glume: sa velikom bogobojažljivošću dolaze pred Mene, klanjajući se i ulagujući se, živeći kao šugavi psi, i posvećujući „sve što imaju“ da bi postigli svoje ciljeve – ali pred braćom i sestrama pokazuju svoju ružnu stranu. Kada vide ljude koji primenjuju istinu, napadaju ih i guraju u stranu; kada vide ljude koji su moćniji od njih, laskaju im i podilaze. Oni divljaju u crkvi. Može se reći da takve „lokalne siledžije“, takvi „psi lajavci“, postoje u većini crkava. Đavolski deluju u sprezi, namigujući jedni drugima i šaljući tajne signale, a niko od njih ne primenjuje istinu. Onaj sa najviše otrova u sebi jeste „glavni demon“, a vodi ih najugledniji među njima, noseći njihovu zastavu visoko podignutu. Ovi ljudi divljaju u

crkvi, prenoseći svoju negativnost, šireći smrt, radeći šta god požele, govoreći šta god požele, i niko se ne usuđuje da ih zaustavi. Oni kipte od sotonske naravi. I čim izazovu smetnje, dah smrti ulazi u crkvu. Oni koji unutar crkve primenjuju istinu bivaju odbačeni, nesposobni da daju svoj doprinos, dok oni koji ometaju crkvu i šire smrt, divljaju u crkvi – i, povrh toga, većina ljudi ih sledi. Takvim crkvama vlada Sotona, kratko i jasno; đavo im je car. Ako vernici ne ustanu i ne odbace glavne demone, i oni će pre ili kasnije propasti. Protiv takvih crkava se od sada moraju preduzimati određene mere. Ako oni koji su sposobni da primenjuju ponešto od istine to ne traže, takva će crkva biti eliminisana. Ako crkva nema nikoga ko je voljan da primenjuje istinu i nikoga ko može da svedoči za Boga, takva crkva bi trebalo da bude potpuno izolovana, a njene se veze sa drugim crkvama moraju prekinuti. To zovemo „sahranjivanjem smrti“; upravo to znači odbaciti Sotonu. Ako u crkvi postoji nekoliko lokalnih siledžija, a prate ih „sitne mušice“ koje nemaju ni malo razboritosti i, ako vernici, čak i nakon što su uvideli istinu, i dalje nisu sposobni da odbace stege i manipulacije ovih siledžija, onda će sve te budale na kraju biti izgnane. Ove sitne mušice možda i ne bi učinile ništa strašno, ali su još lažljivije, još ljigavije i još više izmiču, i svi takvi će biti izgnani. Neće preostati niko! Sotoni će biti vraćeni oni koji mu pripadaju, dok će oni koji pripadaju Bogu zasigurno krenuti da traže istinu; o tome odlučuje njihova priroda. Neka propadnu svi koji slede Sotonu! Prema takvima neće biti sažaljenja. Neka budu opskrbljeni oni koji traže istinu i neka u Božjoj reči uživaju do mile volje. Bog je pravedan; On nikoga ne favorizuje. Ako si ti đavo, onda si nesposoban da primenjuješ istinu; ako si neko ko traži istinu, Sotona te sigurno neće zarobiti. U to nema sumnje.

Ljudi koji ne teže napretku uvek žele da i drugi budu negativni i lenji poput njih samih. Oni koji ne primenjuju istinu ljubomorni su na one koji to čine, i uvek nastoje da prevare one zbunjene kojima nedostaje razboritost. Ono što ovi ljudi iz sebe izbacuju može da te izopači, da te unazadi, da u tebi izazove nenormalno stanje i ispuni te tamom. To te navodi da se udaljiš od Boga, da neguješ telo i ugađaš sebi. Ljudi koji ne vole istinu i koji su uvek površni prema Bogu nemaju samosvest, a svojom naravi zavode druge da počine grehe i Bogu prkose. Oni ne primenjuju istinu, niti drugima dozvoljavaju da to čine. Veličaju greh i ne gnušaju se sami sebe. Sebe ne poznaju i druge sprečavaju da spoznaju sebe; druge takođe sprečavaju da požele istinu. Oni koji su od takvih prevareni ne mogu da vide svetlost. Padaju u tamu, ne poznaju sebe, istina im je nejasna i sve se više i više udaljavaju od Boga. Ne primenjuju istinu i sprečavaju druge da je primenjuju, dovodeći sve te budale pred sebe. Umesto da kažu da veruju u Boga, bilo bi im bolje da kažu da veruju u svoje pretke, ili da veruju u idole u svom srcu. Bilo bi najbolje da takvi ljudi koji tvrde da slede Boga otvore oči i dobro pogledaju u koga zapravo veruju: da li zaista veruješ u Boga ili u Sotonu? Ako znaš da ne veruješ u Boga, već u svoje idole, onda bi bilo najbolje da ne tvrdiš da si vernik. Ako zapravo ne znaš u koga veruješ, opet bi bilo najbolje da ne tvrdiš da si vernik. Ako tako govoriš tad huliš na Boga! Niko te ne tera da veruješ u Boga. Ne govorite da verujete u Mene; dosta mi je takvih priča i to više

ne želim da čujem, jer zapravo verujete u idole u svom srcu i u lokalne siledžije koju su među vama. Svi oni koji odmahuju glavom kada čuju istinu, koji se smejulje kada čuju razgovore o smrti, Sotonini su izrodi i biće izgnani. Mnogi u crkvi ne rasuđuju razborito. Kada se dogodi nešto obmanjujuće, oni neočekivano staju na stranu Sotone; čak se nađu uvređenim kada ih nazovu Sotoninim slugama. Iako bi ljudi mogli reći da nemaju razboritost, uvek se priklone strani bez istine, u kritičnom trenutku nikada nisu uz istinu, nikada se ne zalažu za istinu i ne ustaju u njenu odbranu. Da li im zaista nedostaje pronicljivost? Zašto su se neočekivano priklonili Sotoni? Zašto nikada ne izgovore nijednu pravednu i razumnu reč u prilog istini? Da li je ova situacija zaista nastala kao posledica njihove trenutne zbunjenosti? Što su ljudi manje pronicljivi, to su manje u stanju da se priklone istini. Šta to pokazuje? Zar to ne pokazuje da nerazboriti ljudi vole zlo? Zar to ne pokazuje da su oni odani Sotonini izrodi? Kako je moguće da oni uvek mogu da se priklone Sotoni i da govore njegovim jezikom? Svaka njihova reč i delo, pa i izrazi na njihovim licima, dovoljni su da dokažu da oni nisu nikakvi ljubitelji istine; štaviše, to su ljudi koji preziru istinu. To što mogu da se priklone Sotoni dovoljan je dokaz da Sotona zaista voli ove sitne đavole koji svoj život provode boreći se za Sotonino dobro. Nisu li sve ove činjenice sasvim jasne? Ako si zaista osoba koja voli istinu, zašto nemaš obzira prema onima koji primenjuju istinu i zašto, i na najmanji znak, odmah slediš one koji je ne primenjuju? Kakav je to problem? Ne zanima Me da li si razborit. Ne zanima Me koliku si cenu platio. Ne zanima Me kolike su tvoje sile, i nije Me briga da li si lokalni siledžija ili vođa koji vije zastavu. Ako su tvoje sile velike, to je samo zbog snage koju ti daje Sotona. Ako si veoma ugledan, to je samo zato što je oko tebe previše onih koji ne primenjuju istinu. Ako nisi izbačen, to je zato što sada nije vreme za delo izbacivanja; već je vreme za delo izgona. Trenutno ne žurim da te izbacim. Jednostavno čekam dan kada ću te kazniti nakon što budeš izgnan. Svako ko ne primenjuje istinu biće izgnan!

Ljudi koji iskreno veruju u Boga jesu oni koji su voljni da Božju reč sprovedu u delo i da primenjuju istinu. Ljudi koji mogu zaista da budu postojani u svom svedočenju o Bogu takođe su oni koji su voljni da Njegovu reč sprovedu u delo i mogu istinski da se priklone istini. Svim ljudima koji se služe lukavstvom i nepravdom nedostaje istina i svi redom sramote Boga. Oni koji u crkvi izazivaju razmirice jesu Sotonine sluge, oličenje su Sotone. Takvi ljudi su veoma zlobni. Oni koji nisu pronicljivi i nisu sposobni da se priklone istini, svi gaje zle namere i blate istinu. Štaviše, oni su arhetipski predstavnici Sotone. Oni se ne mogu iskupiti i prirodno će biti izgnani. Božja porodica ne dozvoljava da u njoj ostanu oni koji ne primenjuju istinu, niti dozvoljava da ostanu oni koji namerno rasturaju crkvu. Međutim, sada nije vreme da se obavi delo izbacivanja; takvi ljudi će jednostavno biti razotkriveni i na kraju izgnani. Na ove ljude se više neće nepotrebno gubiti vreme; oni koji pripadaju Sotoni ne mogu stajati na strani istine, dok to mogu oni koji traže istinu. Ljudi koji ne primenjuju istinu nisu dostojni da čuju put istine niti su dostojni da svedoče o istini. Istina jednostavno nije za njihove uši; umesto toga, usmerena je ka onima koji je primenjuju. Pre nego što se otkrije kraj svakog pojedinca, oni koji ometaju crkvu i

prekidaju Božje delo za sada će najpre biti ostavljeni po strani da bi kasnije bili podvrgnuti obračunavanju. Kada se delo završi, ti ljudi će biti razotkriveni, a zatim će biti izgnani. Za sada, dok traje opskrbljivanje istinom, biće zanemareni. Kada se ljudskom rodu otkrije cela istina, ti ljudi treba da budu izgnani; biće to doba kada će svi ljudi biti razvrstani prema svojoj vrsti. Sitni trikovi onih bez pronicljivosti dovešće do toga da budu uništeni u rukama zlih, oni će ih zavesti i nikada se više neće vratiti. Upravo takav tretman i zaslužuju jer ne vole istinu, jer nisu u stanju da se priklone istini, jer slede zle ljude i njima se priklanjaju. I zato što sarađuju sa zlim ljudima i Bogu prkose. Oni savršeno dobro znaju da takvi zli ljudi zrače zlom, a ipak stežu svoja srca i okreću leđa istini da bi njih sledili. Zar ne čine zlo svi ovi ljudi koji ne primenjuju istinu, već čine razorne i gnusne stvari? Iako među njima ima onih koji se predstavljaju kao kraljevi, kao i onih koji ih slede, zar ne prkose Bogu na potpuno isti način? Kakav izgovor mogu imati kad tvrde da ih Bog ne spasava? Kakav izgovor mogu imati kad tvrde da Bog nije pravedan? Zar ih ne uništava njihovo sopstveno zlo? Zar ih sopstveno buntovništvo ne odvlači u pakao? Ljudi koji primenjuju istinu na kraju će biti spaseni i usavršeni zahvaljujući istini. Oni koji istinu ne primenjuju na kraju će zahvaljujući istini sami sebi doneti uništenje. Takav kraj čeka one koji primenjuju istinu i one koji to ne čine. Savetujem da oni koji ne planiraju da primenjuju istinu što pre napuste crkvu kako ne bi počinili još grehova. Kada dođe vreme, biće kasno za kajanje. Naročito oni koji formiraju klike i stvaraju raskole, kao i lokalne siledžije u crkvi, svi oni moraju da odu još ranije. Takvi ljudi, sa prirodom zlih vukova, nisu u stanju da se promene. Bilo bi im bolje da što pre napuste crkvu, kako više nikada ne bi ometali normalan život braće i sestara, i tako izbegnu Božju kaznu. Bilo bi dobro da vi, koji ste ih sledili, iskoristite ovu priliku da razmislite o sebi. Hoćete li napustiti crkvu zajedno sa zlikovcima ili ćete ostati i poslušno slediti? Morate pažljivo razmisliti o tome. Pružam vam još ovu jednu priliku da se odlučite i iščekujem vaš odgovor.

Treba da održavaš svoju posvećenost Bogu

Kako Sveti Duh deluje u crkvi u današnje vreme? Da li možeš dobro da dokučiš smisao ovog pitanja? Koje su najveće poteškoće tvoje braće i sestara? Šta im najviše nedostaje? Trenutno, postoje neki ljudi koji su negativni dok prolaze kroz kušnje, a neki se čak i žale. Drugi su prestali da napreduju jer je Bog prestao da govori. Ljudi nisu zakoračili pravom stazom verovanja u Boga. Oni ne mogu da žive nezavisno i ne mogu da održe sopstveni duhovni život. Neki ljudi i dalje energično slede i tragaju, voljni su da primenjuju kada Bog govori, ali kada Bog ne govori, oni više ne napreduju. Ljudi još uvek nisu shvatili Božju volju u svojim srcima i nemaju spontanu ljubav prema Bogu; u prošlosti su sledili Boga zato što su bili primorani. A ima i nekih koji su se umorili od Božjeg dela. Zar takvi ljudi nisu u opasnosti? Mnogo ljudi bivstvuje u stanju prostog trpljenja. Iako jedu i piju Božje reči i mole Mu se, oni to čine polovično i više nemaju

nagon koji su nekada imali. Većina ljudi nije zainteresovana za Božje delo oplemenjivanja i usavršavanja i zaista deluju kao da su stalno bez ikakvog unutrašnjeg nagona. Kada su ophrvani prestupima, oni ne osećaju da su dužni Bogu, niti imaju svest da bi osetili kajanje. Oni niti tragaju za istinom, niti napuštaju crkvu, već tragaju samo za privremenim zadovoljstvima. Ovi ljudi su budale, glupi su do krajnje mere! Kada dođe vreme, svi će oni biti izgnani i nijedan jedini neće biti spasen! Misliš li da će neko, ako je jednom bio spasen, uvek biti spasen? Čista je obmana verovati u to! Svi oni koji ne tragaju za život-ulaskom biće izloženi grdnji. Većina ljudi uopšte nije zainteresovana za život-ulazak, za vizije, ili za primenu istine. Oni ne tragaju da bi ušli, a zasigurno ne tragaju da bi ušli još dublje. Zar oni ne upropaštavaju sami sebe? Trenutno postoji deo ljudi čiji se uslovi stalno poboljšavaju. Što više Sveti Duh deluje, više poverenja oni zadobijaju; što više iskustava doživljavaju, to više osećaju duboku tajnu Božjeg dela. Što dublje ulaze, više shvataju. Oni osećaju da je Božja ljubav tako velika i osećaju se stabilno i prosvećeno u sebi. Oni poseduju razumevanje Božjeg dela. To su ljudi u kojima deluje Sveti Duh. Neki ljudi kažu: „Iako nema novih Božjih reči, ipak moram da tražim da uđem dublje u istinu, moram da budem iskren o svemu u svom stvarnom iskustvu i da uđem u stvarnost Božjih reči.“ Ovakva osoba poseduje delo Svetog Duha. Iako Bog ne pokazuje Svoje lice i krije se od svake osobe, i mada ne izgovara ni reč i ima trenutaka kada ljudi dožive neko unutrašnje oplemenjivanje, Bog ipak nije potpuno napustio ljude. Ako neka osoba ne može da zadrži istinu koju treba da izvrši, ona neće posedovati delo Svetog Duha. Tokom perioda oplemenjivanja, razdoblja kada se Bog ne prikazuje, ako nemaš poverenja, već umesto toga ustukneš, ako se ne usredsrediš na doživljavanje Njegovih reči, onda bežiš od Božjeg dela. Kasnije ćeš biti jedan od onih koji će biti izgnani. Oni koji ne traže da uđu u Božju reč nikako ne mogu svedočiti o Njemu. Ljudi koji su u stanju da svedoče o Bogu i zadovolje Njegovu volju potpuno se oslanjaju na sopstveni nagon da tragaju za Božjim rečima. Delo koje Bog obavlja u ljudima prvenstveno postoji da im omogući da zadobiju istinu; to što si ti u potrazi za životom je radi tvog usavršavanja i sve to služi da te učini pogodnim za Božju upotrebu. Sve za čim sada tragaš, jeste da čuješ tajne, da čuješ Božje reči, da uživaš u pogledu i da gledaš okolo da vidiš ima li neka novina ili trend, i tako zadovoljiš svoju radoznalost. Ako je to namera koja se nalazi u tvom srcu, onda ne postoji način da ispuniš Božje zahteve. Oni koji ne tragaju za istinom ne mogu da slede do samog kraja. Trenutno, nije da Bog ne radi nešto, već ljudi ne sarađuju s Njim, jer su umorni od Njegovog dela. Oni samo žele da čuju reči koje On govori da bi im podario blagoslove, a nisu voljni da čuju reči Njegovog suda i grdnje. Šta je razlog tome? Razlog je što želje ljudi da zadobiju blagoslove nisu ispunjene i stoga su postali negativni i slabi. Nije da Bog namerno ne dopušta ljudima da ga slede, niti On namerno zadaje udarce ljudima. Ljudi su negativni i slabi samo zato što su njihove namere neprikladne. Bog je onaj Bog koji daje čoveku život, i onaj koji ne može da odvede čoveka u smrt. Ljudska negativnost, slabosti i nazadovanje izazvani su sopstvenim činjenjem.

Trenutno Božje delo donosi ljudima malo oplemenjivanja, i samo oni koji mogu da budu postojani dok prolaze kroz ovo oplemenjivanje dobiće Božje odobrenje. Bez obzira na to kako se On skriva, bilo da ne govori ili ne dela, ti ipak možeš da tragaš s poletom. Čak i kada bi Bog rekao da će te odbaciti, ti bi Ga ipak sledio. To znači svedočiti o Bogu. Ako se Bog sakrije od tebe i ti prestaneš da Ga slediš, da li je to svedočenje o Bogu? Ako ljudi zapravo i ne zakorače, onda oni nemaju stvarni rast, i kada zaista naiđu na veliku kušnju, oni će se spotaknuti. Kada Bog ne govori ili ne radi ono što je u skladu sa tvojim sopstvenim predstavama, ti se gubiš. Ako bi Bog trenutno postupao po tvojim ličnim predstavama, ako bi On udovoljavao tvojoj volji, a ti bio u stanju da ustaneš i energično tragaš, šta bi onda bio temelj na kojem živiš? Tvrdim da postoji mnogo ljudi koji žive na način koji se u potpunosti oslanja na ljudsku radoznalost. Oni u svojim srcima apsolutno nemaju želju da tragaju. Svi oni koji ne tragaju za ulaskom u istinu, već se oslanjaju na svoju radoznalost u životu jesu ljudi koji zaslužuju prezir i oni su u opasnosti! Različite vrste Božjeg dela sprovode se da bi se čovečanstvo usavršilo. Međutim, ljudi su uvek radoznali, vole da se informišu o svemu što čuju, zabrinuti su zbog aktuelnih dešavanja u drugim zemljama – na primer, žele da znaju šta se dešava u Izraelu, ili da li je bio zemljotres u Egiptu – uvek traže neke novine, nove stvari da bi zadovoljili svoje sebične želje. Oni ne tragaju za životom, niti tragaju za tim da budu usavršeni. Oni samo traže da Božji dan stigne ranije kako bi se njihov divni san ostvario i njihove ekstravagantne želje ispunile. Ova vrsta osobe nije praktična – ona je neko ko nema odgovarajuću perspektivu. Jedino traganje za istinom može biti temelj ljudske vere u Boga, a ako ljudi ne tragaju za život-ulaskom, ako ne traže da udovolje Bogu, u tom slučaju će biti podvrgnuti kazni. Oni koji će biti kažnjeni su oni koji nisu posedovali delo Svetog Duha tokom Božjeg delanja.

Kako bi ljudi trebalo da sarađuju sa Bogom u ovoj etapi Njegovog dela? Bog trenutno isprobava ljude. On ne izgovara ni reč, već se skriva i ne ostvaruje direktan kontakt s ljudima. Spolja izgleda kao da On ne obavlja nikakvo delo, ali istina je da još uvek deluje u čoveku. Svako ko traga za život-ulaskom ima viziju svoje potrage za životom, i ne sumnja čak i ako ne razume Božje delo u potpunosti. Dok prolaziš kroz kušnje, čak i kada ne znaš šta Bog želi da uradi i šta želi da postigne, treba da znaš da su Božje namere za ljudski rod uvek dobre. Ako tragaš za Njim iskrenog srca, On te nikada neće napustiti i na kraju će te sigurno usavršiti i odvesti ljude do odgovarajućeg odredišta. Bez obzira na to kako Bog trenutno isprobava ljude, doći će dan kada će im pružiti odgovarajući ishod i dati im odgovarajuću nadoknadu na osnovu onoga što su učinili. Bog neće dovesti ljude do određene tačke i onda ih naprosto odbaciti i zanemariti. To je zato što je Bog pouzdan. U ovoj etapi, Sveti Duh obavlja delo oplemenjivanja. On oplemenjuje svaku osobu. U koracima dela koji se sastoje od kušnje smrću i kušnje grdnjom, oplemenjivanje se obavlja rečima. Da bi ljudi iskusili Božje delo, oni prvo moraju da shvate Njegovo sadašnje delo i kako ljudski rod treba da sarađuje. To je zaista nešto što bi svi trebalo da razumeju. Bez obzira šta Bog čini, bilo da se radi o

oplemenjivanju ili čak ako ne govori, ni jedan jedini korak Božjeg dela nije u skladu s ljudskim predstavama. Svaki korak njegovog dela protresa i razbija ljudske predstave. To je Njegovo delo. Ali ti moraš da veruješ da, pošto je Božje delo dostiglo određenu etapu, On neće ubiti ceo ljudski rod, šta god da se desi. On daje obećanja i blagoslove ljudskom rodu i svi oni koji tragaju za Njim moći će da zadobiju Njegove blagoslove, a one koje to ne učine Bog će izgnati. To zavisi od tvoje potrage. Bez obzira na bilo šta drugo, moraš verovati da kada se Božje delo završi, svaka osoba će imati odgovarajuće odredište. Bog je opskrbio čovečanstvo s lepim težnjama, ali bez potrage one su nedostižne. Sada bi trebalo da si u stanju da vidiš ovo – Božje oplemenjivanje i Njegova grdnja ljudi je Njegovo delo, ali ljudi, sa svoje strane, moraju da tragaju za promenom u naravi u svakom trenutku. U tvom praktičnom iskustvu, prvo moraš da znaš kako da jedeš i piješ Božje reči; u Njegovim rečima moraš da pronađeš ono u šta treba da zakoračiš i svoje sopstvene nedostatke, treba da tražiš ulazak u svoje praktično iskustvo, i da uzmeš jedan deo Božjih reči koje treba primeniti i pokušaš to da sprovedeš. Jedenje i pijenje Božjih reči je jedan aspekt. Pored toga, život crkve mora da se održi, moraš da imaš normalan duhovni život i moraš biti u stanju da predaš sva svoja trenutna stanja Bogu. Bez obzira na to kako se Njegovo delo menja, tvoj duhovni život treba da ostane normalan. Duhovni život može da održi tvoj normalan ulazak. Bez obzira šta Bog radi, treba bez prekida da nastaviš sa svojim duhovnim životom i da ispunjavaš svoju dužnost. To je ono što ljudi treba da rade. To je sve delo Svetog Duha, ali dok je za one sa normalnim stanjem to savršenstvo, za one sa nenormalnim stanjem to je kušnja. U trenutnoj fazi dela oplemenjivanja Svetog Duha, neki ljudi kažu da je Božje delo tako veliko i da je ljudima oplemenjivanje apsolutno potrebno, inače će njihov rast biti isuviše mali i neće imati načina da postignu Božju volju. Međutim, za one čije stanje nije dobro, to postaje razlog da ne tragaju za Bogom i razlog da ne prisustvuju skupovima niti da jedu i piju Božju reč. U Božjem delu, bez obzira na to šta On radi ili kakve promene On čini, ljudi moraju osnovni duhovni život da održe normalnim. Možda nisi bio aljkav u ovoj trenutnoj etapi svog duhovnog života, ali još uvek nisi mnogo zadobio, niti si imao bogatu žetvu. U ovakvim okolnostima, čak i ako se svog duhovnog života držiš kao što se pridržavaš pravila, i dalje moraš da ga se držiš; moraš da se pridržavaš ovog pravila kako ne bi pretrpeo gubitke u životu i kako bi zadovoljio Božju volju. Ako tvoj duhovni život nije normalan, ti ne možeš da razumeš trenutno Božje delo i umesto toga uvek osećaš da je ono potpuno nespojivo sa tvojim predstavama, i mada si voljan da Ga slediš, nedostaje ti unutrašnji nagon. Bez obzira na to šta Bog trenutno čini, ljudi moraju da sarađuju. Ako ljudi ne sarađuju, onda Sveti Duh ne može da obavlja Svoje delo, a ako ljudi nemaju srca da sarađuju, onda teško mogu da zadobiju delo Svetog Duha. Ako želiš da poseduješ delo Svetog Duha u sebi i ako želiš da zadobiješ Božje odobrenje, onda moraš da održavaš svoju prvobitnu posvećenost pred licem Boga. Međutim, nije neophodno da imaš dublje razumevanje, naprednu teoriju ili druge slične stvari – potrebno je samo da podržavaš Božju reč na prvobitnoj osnovi. Ako ljudi ne sarađuju sa

Bogom i ne tragaju za dubljim ulaskom, onda će Bog oduzeti sve što je prvobitno bilo njihovo. Iznutra, ljudi su uvek pohlepni za lakoćom i radije bi uživali u onome što je već dostupno. Oni žele da zadobiju Božja obećanja, a da pritom ne plate nikakvu cenu. Ovo su ekstravagantne misli koje čovečanstvo gaji. Zadobijanje samog života bez plaćanja cene – ali da li je ikada bilo tako lako? Kada neko veruje u Boga i traži život-ulazak i traži promenu u svojoj naravi, on mora da plati cenu i dostigne stanje u kojem će uvek slediti Boga, bez obzira šta On uradio. To je nešto što ljudi moraju da rade. Čak i ako slediš sve ovo kao pravilo, moraš ga uvek podržavati, i bez obzira na to koliko su velike kušnje, ne možeš dići ruke od svog normalnog odnosa sa Bogom. Trebalo bi da budeš u stanju da se moliš, održavaš svoj crkveni život i nikada ne napuštaš svoju braću i sestre. Dok te Bog kuša, ti treba da nastaviš da tražiš istinu. To je minimalan uslov za duhovni život. Uvek imaš želju da tražiš i težiš saradnji, koristeći svu svoju energiju – da li je to izvodljivo? Ako ljudi shvate da je to temelj, moći će da steknu moć razlučivanja i ulazak u stvarnost. Lako je prihvatiti Božju reč kada je tvoje sopstveno stanje normalno; u takvim okolnostima nije teško primenjivati istinu i tada osećaš da je Božje delo veliko. Ali ako je tvoje stanje loše, bez obzira koliko je Božje delo veliko i bez obzira koliko lepo neko govori, ti nećeš obraćati pažnju. Kada stanje osobe nije normalno, Bog ne može da dela u njoj i ona ne može da postigne promene u svojoj naravi.

Ako ljudi nemaju poverenja, nije im lako da nastave tim putem. Svako sada može da vidi da se Božje delo ni najmanje ne slaže sa ljudskim predstavama i maštanjima. Bog je učinio toliko mnogo dela i izgovorio toliko reči i mada ljudi mogu da priznaju da su one istina, još uvek je moguće da se predstave o Bogu pojave u njima. Ako ljudi žele da razumeju istinu i zadobiju je, moraju imati poverenja i snagu volje da bi mogli da se drže onoga što su već videli i onoga što su zadobili iz svojih iskustava. Bez obzira šta Bog radi u ljudima, oni moraju da podrže ono što oni sami poseduju, da budu iskreni pred Bogom i da Mu ostanu posvećeni do samog kraja. To je dužnost ljudskog roda. Ljudi moraju da podrže ono što treba da urade. Verovanje u Boga zahteva poslušnost Njemu i iskustvo Njegovog dela. Bog je obavio toliko delo – moglo bi se reći da je za ljude sve usavršavanje, oplemenjivanje, a još više, grdnja. Nije bilo nijednog koraka Božjeg dela koji je bio u skladu sa ljudskim predstavama; ono u čemu su ljudi uživali bile su stroge Božje reči. Kada Bog dođe, ljudi treba da uživaju u Njegovom veličanstvu i Njegovom gnevu. Međutim, bez obzira koliko stroge bile Njegove reči, On dolazi da spase i usavrši čovečanstvo. Kao stvorenja, ljudi treba da ispune dužnosti koje treba da ispune i da svedoče o Bogu usred oplemenjivanja. U svakoj kušnji treba da podrže svedočanstvo koje treba da daju i da to čine odlučno radi Boga. Osoba koja to radi je pobednik. Bez obzira koliko te Bog oplemenjuje, ti ostaješ pun poverenja i nikada ne gubiš poverenje u Njega. Radiš ono što čovek treba da uradi. To je ono što Bog zahteva od čoveka i čovekovo srce treba da bude u stanju da se u potpunosti vrati Njemu i da se okrene Njemu u svakom trenutku. To je pobednik. Oni koje Bog naziva „pobednicima“ su oni koji su još uvek u stanju da svedoče i održavaju svoje poverenje i odanost Bogu kada

su pod uticajem Sotone i dok ih Sotona opseda, to jest, kada se nađu usred sila tame. Ako si još uvek u stanju da zadržiš čisto srce pred Bogom i održiš svoju istinsku ljubav prema Bogu bez obzira na sve, onda ti svedočiš pred Bogom, a to je ono što Bog naziva „pobednikom“. Ako je tvoje traganje odlično kada te Bog blagosilja, a povlačiš se kad nema Njegovih blagoslova, da li je to čistota? Pošto si siguran da je ovaj put istinit, moraš ga slediti do kraja; moraš održavati svoju odanost Bogu. Pošto si video da je Sam Bog došao na zemlju da te usavrši, treba u potpunosti da Mu predaš srce. Ako i dalje možeš da Ga slediš, bez obzira na ono što On čini, čak i ako ti On odredi nepovoljan ishod na samom kraju, to je održavanje tvoje čistote pred Bogom. Nuditi sveto duhovno telo i prečistu devicu Bogu znači zadržati iskreno srce pred Bogom. Za ljudski rod, iskrenost je čistota, a sposobnost da se bude iskren prema Bogu je održavanje čistote. To je ono što bi trebalo da primenjujete. Kada treba da se moliš, ti se moliš; kada treba da se okupiš u zajedništvu, ti to činiš; kada treba da pevaš himne, ti pevaš himne; i kada treba da se odrekneš tela, ti se odričeš tela. Kada vršiš svoju dužnost, ti je ne otaljavaš; kada si suočen sa kušnjama, ostaješ postojan. To je odanost Bogu. Ako ne podržavaš ono što ljudi treba da rade, onda su sve tvoje prethodne patnje i odluke bile uzaludne.

Za svaki korak Božjeg dela postoji način na koji ljudi treba da sarađuju. Bog oplemenjuje ljude tako da imaju poverenja dok prolaze kroz oplemenjivanje. Bog usavršava ljude tako da oni imaju poverenja da budu usavršeni od strane Boga i da su voljni da prihvate Njegovo oplemenjivanje i da se s njima Bog obračunava i da ih orezuje. Duh Božji deluje u ljudima da bi im doneo prosvećenje i prosvetljenje i da bi sarađivali s Njim i vršili primenu. Bog ne govori tokom oplemenjivanja. On ne izgovara Svoj glas, ali ipak ima posla koji ljudi treba da obave. Trebalo bi da se držiš onoga što već imaš, još uvek bi trebalo da budeš u stanju da se moliš Bogu, da budeš blizu Boga i da svedočiš pred Bogom; na taj način ćeš ispuniti svoju dužnost. Svi vi treba jasno da vidite iz Božjeg dela da Njegove kušnje ljudskog poverenja i ljubavi zahtevaju od ljudi da se više mole Bogu i da se češće naslađuju Božjim rečima pred Njim. Ako te Bog prosveti i učini da razumeš Njegovu volju, a ti ipak ne primeniš ništa od toga, nećeš ništa ni zadobiti. Kada primenjuješ Božje reči, i dalje treba da budeš u stanju da Mu se moliš, a kada se naslađuješ Njegovim rečima treba da dođeš pred Njega i tražiš i budeš pun poverenja u Njega, bez traga osećanja i i budeš obeshrabren ili hladan. Oni koji ne primenjuju Božje reči puni su energije tokom skupova, ali padaju u tamu kada se vrate kući. Ima i onih koji čak i ne žele da se okupljaju. Dakle, moraš jasno da vidiš koja je dužnost koju ljudi treba da ispune. Ti možda i ne znaš šta je zaista Božja volja, ali možeš da obaviš svoju dužnost, možeš da se moliš kada je to potrebno, možeš da primeniš istinu kada je to potrebno i možeš da radiš ono što ljudi treba da rade. Možeš da podržiš svoju prvobitnu viziju. Na taj način ćeš moći da prihvatiš sledeći korak Božjeg dela. Kada Bog radi na skriven način, problem je ako ne tražiš. Kada On govori i propoveda tokom sabora, ti slušaš sa poletom, ali kada On ne govori, nedostaje ti energije i povlačiš se. Kakva se osoba ponaša na ovakav način? To je neko ko samo prati krdo. Nema stav, nema

svedočanstvo, nema viziju! Većina ljudi je takva. Ako nastaviš tim putem, jednog dana kada naiđeš na veliku kušnju, bićeš kažnjen. U Božjem procesu usavršavanja ljudi, veoma je važno imati stav. Ako ne sumnjaš ni u jedan korak Božjeg dela, ako ispunjavaš čovekovu dužnost, ako iskreno podržavaš ono što ti je Bog dao da sprovedeš u delo, to jest, ako se sećaš Božjih opomena i bez obzira na to šta On čini u današnje vreme ne zaboraviš Njegove prekore, ako ne sumnjaš u Njegovo delo, zadržavaš svoj stav, podržavaš svoje svedočanstvo i pobeđuješ na svakom koraku puta, onda će te na kraju Bog usavršiti i pretvoriti u pobednika. Ako si u stanju da budeš postojan u svakom koraku Božjih kušnji, i ako i dalje možeš da budeš postojan na samom kraju, onda si ti pobednik, ti si neko koga je Bog usavršio. Ako ne možeš da budeš postojan u svojim trenutnim kušnjama, onda će u budućnosti to postati još teže. Ako se samo podvrgneš beznačajnoj količini patnje i ne tragaš za istinom, onda na kraju nećeš zadobiti ništa. Ostaćeš praznih šaka. Ima ljudi koji odustanu od svog traganja kada vide da Bog ne govori i njihovo srce se raspline. Zar takva osoba nije bezumna? Takvi ljudi ne poseduju stvarnost. Kada Bog govori, oni uvek trčkaraju unaokolo, deluju zauzeto i poletno spolja, ali sada kada On više ne govori, prestaju da traže. Takva osoba nema budućnost. Tokom oplemenjivanja, ti moraš da uđeš sa pozitivnim gledištem i naučiš lekcije koje treba da naučiš; kada se moliš Bogu i čitaš Njegovu reč, treba da meriš svoje stanje naspram nje, da otkriješ svoje nedostatke i otkriješ da još uvek imaš da naučiš mnogo lekcija. Što više iskreno tražiš dok prolaziš kroz oplemenjivanje, više ćeš sebe smatrati neodgovarajućim. Kada prolaziš kroz oplemenjivanje, postoji mnogo problema sa kojima se susrećeš; ne možeš jasno da ih vidiš, žališ se, otkrivaš sopstveno telo – samo na ovaj način možeš da otkriješ da imaš i previše iskvarene naravi u sebi.

Ljudima nedostaje kov i oni su daleko ispod Božjih aršina, a možda im je još potrebnije poverenje da hode ovim putem u budućnosti. Božje delo u poslednjim danima zahteva ogromno poverenje, poverenje čak i veće od Jovovog. Bez poverenja, ljudi neće moći da nastave da stiču iskustvo, niti će Bog moći da ih usavrši. Kada dođe dan velikih kušnji, biće ljudi koji će napuštati crkve – neki ovde, neki tamo. Biće nekih koji su do tada bili prilično dobri u svojoj potrazi i neće biti jasno zašto više ne veruju. I dogodiće se mnoge stvari koje nećeš razumeti i Bog neće otkriti znakove niti čudesna dela, niti će učiniti nešto natprirodno. Ovo je da bi se videlo da li možeš da budeš postojan – Bog koristi činjenice da oplemeni ljude. Još nisi mnogo propatio. U budućnosti, kada dođu velike kušnje, biće mesta u kojima će svi do jednog napustiti crkvu, a oni sa kojima si imao dobar odnos će otići i napustiti svoju veru. Da li ćeš onda moći da budeš postojan? Kušnje sa kojima si se do sada suočavao bile su manje, a ti si verovatno jedva bio u stanju da ih izdržiš. Ovaj korak uključuje oplemenjivanje i usavršavanje samo rečima. U sledećem koraku, činjenice će te sustići da te usavrše, a onda ćeš biti u opasnosti. Jednom kada postane stvarno ozbiljno, Bog će te savetovati da što pre odeš, a religiozni ljudi će pokušati da te namame da kreneš s njima. Ovo je da bi se videlo da li možeš da nastaviš tim putem, a sve su to kušnje. Trenutne kušnje su male, ali doći će dan kada u

nekim domovima roditelji više neće verovati, a u nekim deca više neće verovati. Da li ćeš moći da nastaviš? Što dalje ideš, to će tvoje kušnje biti veće. Bog obavlja Svoje delo oplemenjivanja ljudi u skladu sa njihovim potrebama i njihovim rastom. Tokom etape Božjeg usavršavanja ljudskog roda, nemoguće je da će broj ljudi nastaviti da raste – on će se samo smanjivati. Ljudi samo kroz ova oplemenjivanja mogu biti usavršeni. Možeš li da izdržiš obračunavanja, da bivaš dovođen u red, isproban, grđen, proklet? Kada vidiš crkvu u posebno dobroj situaciji, gde sve sestre i braća traže sa velikom poletom, ti se osećaš ohrabreno. Kada dođe dan u kojem će svi oni otići, neki od njih više neće verovati, neki će otići za poslom ili brakom, a neki će pristupiti religiji; da li ćeš onda moći da budeš postojan? Da li ćeš biti u stanju da iznutra ostaneš neometen? Božje usavršavanje ljudi nije tako jednostavna stvar! On koristi mnoge stvari da oplemeni ljude. Ljudi to vide kao metode, ali u prvobitnoj Božjoj nameri to uopšte nisu metode, već činjenice. Naposletku, kada On bude oplemenio ljude do određene tačke i oni više ne budu imali nikakvih pritužbi, ova etapa Njegovog dela će biti upotpunjena. Veliko delo Svetog Duha je da te usavrši, a kada On ne deluje i skriva se, to je još više u cilju da te usavrši, a posebno se na taj način može videti da li ljudi gaje ljubav prema Bogu, da li imaju istinsko poverenje u Njega. Kada Bog govori jasno, nema potrebe da tragaš; samo kada je skriven treba da tragaš i osetiš svoj put kojim ćeš ići. Trebalo bi da budeš u stanju da ispuniš dužnost stvorenog bića i bez obzira na to šta tvoj budući ishod i tvoje odredište mogu biti, ti bi trebalo da budeš u stanju da tragaš za znanjem i za ljubavlju prema Bogu tokom godina dok si živ, i bez obzira na to kako se Bog odnosi prema tebi, ti bi trebalo da budeš u stanju da izbegneš da se žališ. Postoji jedan uslov da Sveti Duh deluje u ljudima. Moraju da osećaju žeđ i da traže, i ne smeju da budu bezdušni ili da sumnjaju u Božje postupke, i moraju da budu u stanju da podrže svoju dužnost u svakom trenutku; samo na taj način mogu zadobiti delo Svetog Duha. U svakom koraku Božjeg dela, ono što se zahteva od ljudi je ogromno poverenje i dolazak pred Boga radi traženja – samo putem iskustva ljudi mogu da otkriju koliko je Bog drag i kako Sveti Duh deluje u ljudima. Ako ne doživiš, ako ne osetiš svoj put kroz to, ako ne tražiš, onda nećeš zadobiti ništa. Moraš da osetiš svoj put kroz sopstvena iskustva, i samo kroz takva iskustva možeš da vidiš Božja dela i da prepoznaš Njegovu čudesnost i nedokučivost.

Da li si ti neko ko je oživeo?

Tek nakon što budeš odbacio svoju iskvarenu narav i uspeo da živiš od normalne ljudskosti, bićeš usavršen. Iako nećeš moći da izgovaraš proročanstva niti ikakve tajne, proživljavaćeš i otkrivati sliku čoveka. Bog je stvorio čoveka, ali je Sotona zatim iskvario čoveka, u toj meri da su ljudi postali „mrtvaci“. Dakle, nakon što se budeš promenio, više nećeš biti poput ovih „mrtvaca“. Duh ljudi oživljava i ljudi se iznova rađaju zbog reči Božjih, a kad se ljudski duh ponovo rodi, tada će oni i oživeti. Kada govorim o

„mrtvacima“, mislim na leševe koji su bez duha, na ljude čiji je duh umro u njima. Kad se u ljudskom duhu potpali varnica, ljudi oživljavaju. Sveci o kojima se ranije govorilo označavaju ljude koji su oživeli, one koji su bili pod uticajem Sotone, ali su Sotonu porazili. Odabrani kineski narod izdržao je svirep i neljudski progon i lukavstvo velike crvene aždaje, usled čega je ostao mentalno opustošen i ostavljen bez trunke hrabrosti za život. Stoga buđenje njihovog duha mora otpočeti od njihovog bića: malo po malo, u njihovom biću, njihov duh mora biti probuđen. Kad jednoga dana on oživi, neće više biti nikakvih prepreka i sve će nastaviti da se odvija nesmetano. U ovom trenutku, to još uvek nije izvodljivo. Većina ljudi živi životom koji rađa brojna smrtonosna komešanja; zaodenuti su aurom smrti i toliko toga im nedostaje. Reči pojedinih ljudi u sebi nose smrt, njihova dela nose smrt i gotovo sve što oni donose načinom na koji žive sačinjeno je od smrti. Ako bi ljudi danas javno svedočili o Bogu, oni bi u tom poslu bili neuspešni, jer tek treba u potpunosti da ožive, a među vama ima previše mrtvaca. Pojedini ljudi se danas pitaju zašto Bog ne pokaže neka znamenja i čuda kako bi Svoje delo brzo proširio među neznabošcima. Mrtvaci ne mogu svedočiti o Bogu; to je nešto što jedino živi ljudi mogu da učine. Ipak, većinu ljudi danas čine „mrtvaci“. Previše njih živi pod pokrovom smrti, pod uticajem Sotone i nisu u stanju da ostvare pobedu. Budući da je tako, kako bi oni mogli da svedoče o Bogu? Kako bi mogli da šire delo jevanđelja?

Svi oni koji žive pod uticajem tame jesu oni koji žive usred smrti, oni koji su zaposednuti Sotonom. Bez Božjeg spasenja i bez Božjeg suda i grdnje, ljudi nisu u stanju da izbegnu uticaj smrti; oni ne mogu da postanu živi. Ovi „mrtvaci“ ne mogu svedočiti o Bogu, niti ih Bog može upotrebiti, a još manje mogu zakoračiti u carstvo. Bog želi svedočanstvo živih, a ne mrtvaca, i On traži da za Njega delaju živi, a ne mrtvaci. „Mrtvaci“ su oni koji se suprotstavljaju Bogu i koji se bune protiv Njega; to su oni koji su obamrli duhom i koji ne razumeju reči Božje; to su oni koji istinu ne sprovode u delo i koji nemaju ni najmanje odanosti prema Bogu, a to su i oni koji žive pod vlašću Sotone i koje Sotona izrabljuje. Mrtvaci se ispoljavaju svojim suprotstavljanjem istini, pobunom protiv Boga i time što su prosti, odbojni, zlobni, grubi, lažljivi i podmukli. Čak i ako jedu i piju Božje reči, takvi ljudi nisu u stanju da prožive Božje reči. Iako živi, oni su ništa drugo do hodajući leševi koji dišu. Mrtvaci su potpuno nesposobni da udovolje Bogu, a još manje da Mu se sasvim pokore. Mogu samo da Ga obmanjuju, da hule na Njega i da Ga izdaju, a sve ono što donose načinom na koji žive razotkriva prirodu Sotone. Ako ljudi žele da postanu živa bića i da svedoče o Bogu, ako žele da dobiju priznanje od Boga, tada moraju da prihvate Božje spasenje; moraju se rado potčiniti Njegovom sudu i grdnji i moraju dragovoljno prihvatiti Božje orezivanje i Njegovo obračunavanje s njima. Tek tada će moći da u delo sprovedu sve istine koje Bog zahteva. Tek tada će zadobiti Božje spasenje i zaista postati živa bića. Živi su spaseni od strane Boga; njima je Bog sudio i izgrdio ih, oni su voljni da sebe posvete i radi da svoj život polože za Boga; čitav svoj život oni bi drage volje posvetili Bogu. Tek kad živi posvedoče o Bogu, Sotona može biti posramljen; samo živi mogu da šire Božje delo jevanđelja, samo živi su u potrazi za

Božjim srcem i samo živi zaista jesu ljudi. Prvobitno od Boga stvoreni čovek bio je živ. Međutim, zbog Sotonine iskvarenosti čovek živi usred smrti i živi pod uticajem Sotone. Time su ljudi postali mrtvaci bez duha, postali su neprijatelji koji se suprotstavljaju Bogu, postali su oruđe u rukama Sotone i postali su Sotonini zatočenici. Svi živi, od Boga stvoreni ljudi postali su mrtvaci i tako je Bog izgubio Svoje svedočanstvo, a izgubio je i ljudski rod koji je stvorio i koji jedini u sebi nosi Njegov dah. Ako Bog želi da povrati Svoje svedočanstvo i povrati one koji su Njegovom rukom stvoreni, a Sotona ih je zarobio, On tada mora da ih vaskrsne tako da postanu živa bića i mora da ih povrati tako da žive u Njegovoj svetlosti. Mrtvaci su oni koji su bez duha, koji su do krajnosti otupeli i koji se protive Bogu. Pre svega, to su oni koji ne poznaju Boga. Ti ljudi ne ispoljavaju ni najmanju nameru da se pokore Bogu; oni se samo bune protiv Njega i suprotstavljaju Mu se, a nemaju ni trunke odanosti. Živi su oni čiji su duhovi iznova rođeni, koji znaju da se pokore Bogu i koji su Bogu odani. Oni poseduju istinu i svedočanstvo, i samo ovi ljudi su Bogu ugodni u Njegovoj kući. Bog spasava one koji mogu da ožive, koji mogu da vide Božje spasenje, one koji mogu da budu odani Bogu i koji su voljni da traže Boga. On spasava one koji veruju u Božje ovaploćenje i u Njegovu pojavu. Neki ljudi mogu da ožive, dok neki to ne mogu, zavisno od toga može li se njihova priroda spasti ili ne. Mnogi ljudi su čuli mnogo Božjih reči, ali svejedno ne razumeju Božju volju i još uvek nisu u stanju da ih sprovedu u delo. Takvi ljudi nisu u stanju da prožive istinu i u isto vreme namerno ometaju Božje delo. Nisu u stanju da išta urade za Boga, ne mogu Mu ništa posvetiti, a pritom krišom troše crkveni novac i besplatno jedu u kući Božjoj. Ovi ljudi su mrtvaci i neće biti spaseni. Bog spasava sve one koji su usred Njegovog dela. Međutim, postoji jedan deo ljudi koji ne mogu da prime Njegovo spasenje; samo mali broj ljudi može da primi Njegovo spasenje. To je, stoga, što je većina ljudi isuviše duboko iskvarena i što su postali mrtvaci, tako da njima nema spasa. Sotona ih je u potpunosti iskoristio i oni su, po svojoj prirodi, previše zlonamerni. Ta manjina ljudi takođe nije u stanju da se u potpunosti pokori Bogu. To nisu oni koji su od početka u potpunosti bili verni Bogu, niti oni koji su od početka najviše voleli Boga. Umesto toga, oni su se Bogu pokoravali zbog Njegovog dela osvajanja, vide Boga zbog Njegove uzvišene ljubavi, njihova se narav menja zbog Božje pravedne naravi i oni Boga spoznaju zbog Njegovog dela; Njegovog dela koje je istovremeno i praktično i obično. Bez ovog Božjeg dela, ma koliko da su ti ljudi dobri, oni bi i dalje pripadali Sotoni, i dalje bi bili u posedu smrti, i dalje bi bili mrtvaci. Činjenica da ovi ljudi danas mogu da prime Božje spasenje naprosto potiče od njihove spremnosti da sarađuju s Bogom.

Zbog svoje odanosti Bogu, živi će od Boga biti zadobijeni i živeće usred Njegovih obećanja, a mrtvaci će, zbog svog protivljenja Bogu, biti omrznuti i odbačeni od Boga i živeće usred Njegove kazne i kletvi. Takva je pravedna narav Božja, koju nijedan čovek ne može promeniti. Ljudi zbog sopstvenog traženja dobijaju Božje priznanje i žive u svetlosti; zbog svojih lukavih spletki, ljudi su prokleti od Boga i sleduje im kazna; zbog svojih zlodela, ljudi od Boga bivaju kažnjeni, a zbog svoje čežnje i odanosti, ljudi primaju

Božje blagoslove. Bog je pravedan: On blagosilja žive, a mrtvace proklinje tako da se uvek nađu usred smrti i nikada neće živeti u Božjoj svetlosti. Bog će žive povesti u Svoje carstvo i u Svoje blagoslove, da s Njim budu zauvek. Ali će zato po mrtvacima On snažno udariti i predaće ih večnoj smrti; oni su predmet Njegovog uništenja i zauvek će pripadati Sotoni. Bog ni prema kome nije nepravedan. Svi oni koji istinski traže Boga zasigurno će ostati u kući Božjoj, a svi oni koji su prema Bogu neposlušni i sa Njim se ne slažu zasigurno će živeti usred Njegove kazne. Možda nisi siguran u Božje delo kad je reč o telu – ali, jednog dana, telo Božje neće neposredno uređivati čovekov kraj; umesto toga, čovekovo odredište uređivaće Njegov Duh, i tada će ljudi spoznati da su Božje telo i Njegov Duh jedno, da telo Njegovo ne može da pogreši i da je Njegov Duh još manje sposoban da napravi grešku. On će, na kraju, u svoje carstvo zasigurno povesti one koji su oživeli; nijednog više i nijednog manje. A kad je reč o mrtvacima, onima koji nisu oživeli, oni će biti bačeni u Sotonin brlog.

Imati nepromenjenu narav znači biti u neprijateljstvu s Bogom

Nakon nekoliko hiljada godina iskvarenosti, čovek je bezosećajan i tupav; postao je zao duh koji se Bogu suprotstavlja do te mere da je ljudsko buntovništvo prema Bogu zabeleženo u istorijskim knjigama, a čak ni sam čovek nije u stanju da sasvim objasni svoje buntovničko ponašanje – jer je Sotona čoveka duboko iskvario i poveo ga stranputicom, tako da ovaj ne zna gde da se okrene. Čak i danas čovek izneverava Boga: kada vidi Boga, on Ga izneveri, a i kada ne može da vidi Boga, opet Ga izneveri. Ima i onih koji Ga, nakon što su posvedočili Božjim kletvama i Božjem gnevu, svejedno iznevere. I zato Ja kažem da je čovekov razum izgubio svoju prvobitnu funkciju, i da je čovekova savest takođe izgubila svoju prvobitnu funkciju. Čovek koga gledam jeste zver u ljudskoj odori; on je zmija otrovnica i, ma koliko pokušavao da se pokaže jadnim pred Mojim očima, nikada neću biti milostiv prema njemu, jer čovek ne razlikuje crno i belo, niti razlikuje istinu od neistine. Čovekov razum je toliko otupeo, a on ipak želi da dobije blagoslove; njegova ljudskost je toliko nedolična, a on ipak želi da poseduje suverenost jednog cara. Kome bi on sa takvim razumom mogao biti car? Kako bi s takvom ljudskošću mogao sedeti na prestolu? Čovek zaista nema stida! On je uobraženi bednik! Svima vama koji želite da dobijete blagoslove, predlažem da prvo pronađete ogledalo i pogledate svoj ružni odraz – imaš li ono što je potrebno da bi bio car? Imaš li lice nekoga ko bi mogao dobiti blagoslove? Niste ni najmanje promenili svoju narav, niti ste ijednu istinu sproveli u delo, a ipak želite predivnu sutrašnjicu. Zavaravate sami sebe! Budući da je rođen na tako prljavoj zemlji, društvo je čoveka ozbiljno upropastilo; bio je pod uticajem feudalnog morala i učio je u „ustanovama visokog obrazovanja“. Zaostalo razmišljanje, iskvareni moral, zloban pogled na život, životna filozofija dostojna prezira,

potpuno bezvredno postojanje i razvratni životni stil i običaji – sve se to čoveku zarilo u srce i teško potkopalo i napalo njegovu savest. Posledično, čovek je sve dalje od Boga i sve Mu se više protivi. Čovekova narav iz dana u dan postaje sve zlobnija, te nema osobe koja će se dobrovoljno odreći bilo čega zarad Boga, ni osobe koja će svojevoljno poslušati Boga, a ponajmanje nekoga ko će rado tražiti Božju pojavu. Umesto toga, pod Sotoninom vlašću, čovek ne radi ništa sem što traga za zadovoljstvima, prepuštajući se iskvarenosti tela u mulju zemlje. Čak i kada čuju istinu, oni koji žive u tami ni ne pomišljaju da je sprovedu u delo, niti su skloni da traže Boga čak ni kada su videli Njegovu pojavu. Kako bi tako iskvaren ljudski rod uopšte mogao imati priliku za spasenje? Kako bi tako dekadentan ljudski rod mogao živeti u svetlosti?

Promena čovekove naravi započinje spoznajom njegove suštine i promenama u njegovom razmišljanju, prirodi i mentalnom pogledu – kroz korenite promene. Samo tako će doći do istinskih promena u čovekovoj naravi. Osnovni uzroci iskvarene naravi koja se pojavljuje u čoveku jesu Sotonina obmana, iskvarenost i otrov. Čoveka je okovao i kontrolisao Sotona i on trpi nečuvenu štetu koju je Sotona naneo njegovom načinu razmišljanja, moralu, shvatanjima i razumu. Baš zato što je Sotona iskvario ono suštinsko u čoveku i zato što se čovek potpuno razlikuje od onoga kako ga je Bog prvobitno stvorio, protivi se Bogu i ne može da prihvati istinu. Dakle, promene u čovekovoj naravi treba da otpočnu promenama u njegovom razmišljanju, shvatanjima i razumu, čime će se promeniti njegova spoznaja Boga i njegova spoznaja istine. Oni koji su rođeni u najiskvarenijoj od svih zemalja još manje znaju o tome šta Bog jeste ili šta znači verovati u Boga. Što su ljudi iskvareniji, manje spoznaju postojanje Boga, a njihov razum i pronicljivost osiromaše. Čovekovo protivljenje Bogu i buntovništvo prema Njemu potiču od toga što je Sotona čoveka iskvario. Zbog Sotonine iskvarenosti, čovekova savest je otupela; on je nemoralan, njegove misli su izopačene i ima nazadan mentalni pogled. Pre nego što ga je Sotona iskvario, čovek se prirodno pokoravao Bogu i čim bi čuo Njegove reči, poslušao bi ih. Po prirodi je bio zdravog razuma i savesti, a posedovao je i normalnu ljudskost. Nakon što ga je Sotona iskvario, čovekov prvobitni razum, savest i ljudskost otupeli su i Sotona ih je oštetio. Tako je on izgubio svoju poslušnost i ljubav prema Bogu. Čovekov razum je postao izopačen, njegova narav istovetna životinjskoj, a njegovo buntovništvo prema Bogu još učestalije i ozbiljnije. Međutim, čovek to još uvek ne zna, niti prepoznaje, već se samo slepo suprotstavlja i buni. Čovekova narav se otkriva kroz ispoljavanje njegovog razuma, shvatanja i savesti; budući da su njegovi razum i shvatanja nezdravi, a savest mu je izrazito otupela, otud se i njegova narav buni protiv Boga. Ako se čovekov razum i shvatanja ne mogu promeniti, tada nema govora ni o promenama u njegovoj naravi, kao ni o prilagođavanju Božjoj volji. Ako čovekov razum nije zdrav, onda on ne može da služi Bogu i nije prikladan da ga Bog koristi. „Normalan razum“ podrazumeva poslušnost i vernost Bogu, čežnju za Bogom, bivanje apsolutnim u odnosu prema Bogu i posedovanje savesti prema Bogu. Odnosi se na jedinstvo srca i uma prema Bogu, a ne na svesno protivljenje Bogu. Kod izopačenog

razuma to nije slučaj. Pošto je Sotona iskvario čoveka, on je stekao predstave o Bogu, nije Bogu bio odan i nije žudeo za Njim, a da ne govorimo o savesti prema Bogu. Čovek se namerno suprotstavlja Bogu i osuđuje Ga i, povrh toga, dobacuje Mu pogrdne reči iza Njegovih leđa. Čovek osuđuje Boga iza Njegovih leđa, sa jasnom spoznajom da je On Bog; čovek nema nameru da posluša Boga, već pred Njega samo postavlja neuviđavne zahteve i molbe. Takvi ljudi – ljudi izopačenog razuma – nisu u stanju da spoznaju sopstveno prezira dostojno ponašanje, niti da se pokaju zbog svog buntovništva. Ako su ljudi u stanju da spoznaju sebe, tada su povratili nešto od svog razuma; što su ljudi koji još uvek ne mogu spoznati sebe buntovniji prema Bogu, to su manje zdravorazumni.

Otkrivenje čovekove iskvarene naravi ima svoje izvorište ni u čemu drugom do u čovekovoj otupeloj savesti, njegovoj pakosnoj prirodi i nezdravom razumu; budu li čovekova savest i razum u stanju da iznova postanu normalni, tada će on postati neko ko je prikladan da ga Bog koristi. Naprosto zato što je čovekova savest oduvek bila otupela i zato što čovekov razum, koji nikada nije bilo zdrav, sve više otupljuje, čovek je sve više buntovan prema Bogu, u tolikoj meri da je Isusa čak prikovao za krst i da odbija da Božje ovaploćenje u poslednjim danima uđe u njegov dom, te osuđuje Božje telo i smatra ga niskim. Da čovek u sebi ima imalo ljudskosti, ne bi se toliko okrutno ophodio prema telu ovaploćenog Boga; da ima iole razuma, ne bi bio tako zloban u svom ophođenju prema telu ovaploćenog Boga; da ima i najmanje savesti, ne bi se tako „zahvaljivao“ ovaploćenom Bogu. Čovek živi u razdoblju kada se Bog ovaploćuje, a opet nije u stanju da se Bogu zahvali jer mu pruža tako dobru priliku, već proklinje dolazak Božji ili potpuno zanemaruje činjenicu o Božjem ovaploćenju, te je, reklo bi se, protiv toga i od toga umoran. Bez obzira na to kako se čovek ophodi prema dolasku Božjem, Bog je, ukratko, uvek strpljivo nastavljao sa Svojim delovanjem – i pored toga što Mu čovek nije ukazivao nikakvu srdačnost, već Mu upućuje nerazumne zahteve. Čovekova narav je postala krajnje zlobna, njegov razum je isuviše otupeo, a savest mu je potpuno pregažena od zlotvora, prestajući još odavno da bude prvobitna savest čoveka. Ne samo da je čovek nezahvalan ovaploćenom Bogu što je ljudskom rodu podario toliko života i blagodati, već je postao i ogorčen zato što mu je Bog podario istinu; budući da čoveka istina nimalo ne zanima, on je postao ogorčen prema Bogu. Ne samo da čovek nije u stanju da položi svoj život za ovaploćenog Boga, već od Njega nastoji da izvuče i koristi, potražujući kamatu koja desetostruko nadilazi ono što je on sam dao Bogu. Ljudi sa takvom savešću i razumom smatraju da to nije velika stvar, verujući i dalje da su se i previše dali za Boga, a da im je Bog dao premalo. Postoje ljudi koji nakon što su Mi dali krčag vode, pružaju ruke i zahtevaju da im platim za dva krčaga mleka ili, nakon što su Mi dali sobu da u njoj jedanput prenoćim, zahtevaju da im platim za nekoliko noćenja. Uz takvu ljudskost i takvu savest, kako i dalje možete priželjkivati da zadobijete život? Kakvi ste vi samo prezira dostojni bednici! Zbog takve vrste ljudskosti u čoveku i takve savesti u čoveku ovaploćeni Bog tumara zemljom, ne pronalazeći nikakav zaklon. Oni

koji se zaista odlikuju savešću i ljudskošću treba da obožavaju Boga i da svim srcem služe ovaploćenom Bogu, ne zbog količine posla koji je On obavio, već i da nikakav posao nije obavio. To treba da čine oni koji su zdravog razuma i to je čovekova dužnost. U svom služenju Bogu, većina ljudi čak postavlja uslove: nije ih briga je li On Bog ili čovek, već govore samo o svojim uslovima i jedino traže da zadovolje svoje želje. Kada kuvate za Mene, zahtevate naknadu za uslugu; kada trčite zbog Mene, tražite naknadu za trčanje; kada radite za Mene, tražite naknadu za rad; kada perete Moju odeću, tražite naknadu za pranje veša; kada opskrbljujete crkvu, tražite da vam se nadomeste troškovi; kada govorite, zahtevate nadoknadu za govornike; kada dostavljate knjige, zahtevate naknadu za dostavu, a kada pišete, zahtevate naknadu za pisanje. Oni sa kojima sam se obračunavao, od Mene čak i za to traže obeštećenje, dok oni koji su poslati kući zahtevaju nadoknadu za štetu nanetu njihovom ugledu; oni koji nisu u braku traže miraz ili nadoknadu za svoju izgubljenu mladost; oni koji zakolju pile traže naknadu kao mesari; oni koji prže hranu traže naknadu za prženje, a oni koji kuvaju supu takođe traže da za to budu plaćeni… To je ta vaša uzvišena i moćna ljudskost, i to su postupci koje nalaže vaša umilna savest. Gde vam je razum? Gde vam je ljudskost? Dozvolite Mi da vam to kažem! Ako tako nastavite, prestaću da delujem među vama. Neću delovati među čoporom zveri u ljudskom ruhu; neću to podnositi zbog takve grupe ljudi, iza čijih se lepih lica skrivaju divlja srca; neću trpeti radi takvog čopora životinja za koje ne postoji ni najmanja mogućnost spasenja. Dan kada vam okrenem leđa jeste dan vašeg stradanja; to je taj dan u kome se nad vama nadvija tama i dan kada vas svetlost napušta. Dozvolite Mi da vam kažem! Nikada neću biti blagonaklon prema skupini kao što je vaša, skupini koja je gora i od životinja! Postoje granice za Moje reči i dela, a uz vašu ljudskost i savest kakvi jesu, Ja više ništa neću činiti, jer nemate nimalo savesti i naneli ste Mi previše bola, dok Mi se vaše prezira dostojno ponašanje previše gadi. Ljudi kojima nedostaje toliko ljudskosti i savesti nikada neće imati priliku za spasenje; Ja nikada ne bih spasio tako bezdušne i nezahvalne ljude. Kada dođe Moj dan, zanavek ću Svojim užarenim ognjem obasipati neposlušnu decu koja su nekada izazvala Moj žestoki gnev; nametnuću Svoju večnu kaznu onim životinjama koje su Mi nekada dobacivale uvrede i napustile Me; ognjem svoga gneva, jednom za svagda spržiću sinove neposlušnosti, koji su nekada jeli i živeli zajedno sa Mnom, a da nisu verovali u Mene, koji su Me uvredili i izdali. Svi oni koji su izazvali Moj gnev biće podvrgnuti Mojoj kazni; sav Svoj gnev ću sasuti na one zveri koje su nekada htele da stoje pored Mene kao da su Meni ravne, a da Me nisu obožavale, niti su Mi bile poslušne; štap kojim udaram čoveka spustiće se na one životinje o kojima sam nekada brinuo i koje su nekada uživale u tajnama koje sam izrekao, a koje su nekada pokušale da izvuku materijalna zadovoljstva od Mene. Nikada neću praštati nikome ko pokuša da zauzme Moje mesto; neću poštedeti nikoga od onih koji pokušaju da od Mene otmu hranu i odeću. Za sada ne trpite nikakvu štetu i nastavljate da preterujete u zahtevima koje Mi postavljate. Kada dođe dan gneva, više Mi nećete postaviti nijedan zahtev; u tom trenutku, dozvoliću vam da se „nauživate“ do

mile volje, zariću vam lica u zemlju i više nikada nećete moći da ustanete! Pre ili kasnije, Ja ću vam „naplatiti“ ovaj dug – i nadam se da strpljivo iščekujete dolazak tog dana.

Ako ovi prezira dostojni ljudi mogu zaista da po strani ostave svoje nezajažljive želje i da se vrate Bogu, onda još uvek imaju šansu za spasenje; ako čovek ima srce koje istinski žudi za Bogom, onda ga Bog neće napustiti. Čovek ne uspeva da zadobije Boga ne zato što Bog ima osećanja, niti zato što Bog ne želi da ga čovek zadobije, već stoga što čovek ne želi da zadobije Boga i zato što Boga ne traži neodložno. Kako bi Bog mogao da prokune ijednog od onih koji Ga istinski traže? Kako bi Bog mogao da prokune nekoga ko je zdravog razuma i osetljive savesti? Kako bi onoga ko istinski obožava Boga i služi Mu mogao da proguta oganj Njegovog gneva? Kako bi onaj koji rado sluša Boga mogao biti izbačen iz Božje kuće? Kako bi onaj kome nikad nije dovoljno ljubavi prema Bogu mogao da živi pod Božjom kaznom? Kako bi neko ko radi Boga dragovoljno napušta sve mogao ostati bez ičega? Čovek nije voljan da traga za Bogom, nije spreman da se radi Boga odrekne svojih poseda, niti želi da svoj celoživotni trud posveti Bogu; umesto toga, kaže da je Bog otišao predaleko, da je i previše toga što ima veze sa Bogom u neskladu sa čovekovim predstavama. Čak i da ste uložili beskrajan trud, uz ljudskost poput ove, još uvek ne biste mogli da dobijete Božje odobravanje, a da ne pominjemo činjenicu da ni ne tražite Boga. Zar ne znate da ste vi falična ljudska roba? Zar ne znate da, u poređenju s vašom, nijedna ljudskost nije pala na niže grane? Zar ne znate kako vas drugi zovu da bi vam iskazali poštovanje? Oni koji istinski vole Boga nazivaju vas vučjim ocem, majkom vuka, sinom vuka i njegovim unukom; vi ste potomci vuka, narod vukova, i treba da znate ko ste zapravo i da to nikada ne zaboravite. Ne pomišljajte da ste nadmoćni: vi ste najzlobnija skupina neljudi u ljudskom rodu. Zar baš ništa ne znate o tome? Znate li koliko sam rizikovao delajući među vama? Ako vaš razum ne može ponovo da bude normalan, a vaša savest ne može normalno da deluje, onda se nikada nećete osloboditi „vučjeg“ imena, nikada nećete pobeći od dana prokletstva, niti od dana svoje kazne. Rođeni ste nižeg roda, kao bezvredna stvar. Po prirodi ste čopor gladnih vukova, hrpa otpada i smeća i, za razliku od vas, Ja na vama ne delujem da bih od toga imao koristi, već zato što postoji potreba za delanjem. Nastavite li da na ovaj način budete buntovni, tada ću zaustaviti Svoje delo i više nikada neću delovati na vama; naprotiv, Ja ću svoj rad preneti na drugu skupinu, koja Mi je po volji, i time ću vas zauvek napustiti jer ne želim da gledam one koji su u neprijateljstvu sa Mnom. Prema tome, želite li da budete u skladu sa Mnom ili da sa Mnom budete u neprijateljstvu?

Svi oni koji ne poznaju Boga jesu ljudi koji se Bogu protive

Dokučiti svrhu Božjeg dela, učinak koji Njegovo delo postiže u čoveku i kakva je tačno Njegova volja za čoveka: to treba da ostvari svaki pojedinac koji sledi Boga. Ono što danas nedostaje svim ljudima je upravo znanje o Božjem delu. Postignuća koja je

Bog ostvario radeći na ljudima, celokupnost Božjeg dela i tačna namera Božje volje za čoveka, od stvaranja sveta do današnjih dana – to su stvari koje čovek niti zna niti razume. Ova nedovoljnost nije samo prisutna u čitavom religioznom svetu, već i kod svih onih koji veruju u Boga. Kada dođe dan kada ćeš zaista videti Boga, kada ćeš zaista ceniti Njegovu mudrost, kada ćeš videti sva dela koja je Bog ostvario, kada prepoznaš šta Bog jeste i ima – kada vidiš Njegovu velikodušnost, mudrost, čudo i sve ono što je On ostvario kod ljudi – tada ćeš postići uspeh u svojoj veri u Boga. Kada se za Boga kaže da je sveobuhvatan i svedarežljiv, na koji je tačno način On sveobuhvatan, a na koji način svedarežljiv? Ako ti ovo ne razumeš, onda se ne može smatrati da veruješ u Boga. Zašto kažem da oni koji pripadaju religioznom svetu nisu Božji vernici već zločinci, istog soja kao i đavo? Kad kažem da su oni zločinci, to je zato što ne razumeju Božju volju i nisu u stanju da vide Njegovu mudrost. Bog im ni u jednom trenutku ne otkriva Svoje delo. Oni su slepi; ne mogu da vide Božja dela, Bog ih je napustio i potpuno su lišeni Božje brige i zaštite, a još više Duha Svetoga. Svi oni koji su lišeni dela Božjeg zločinci su i protivnici Boga. Protivnici Boga o kojima govorim jesu oni koji Boga ne poznaju, oni koji priznaju Boga samo rečima a ipak Ga ne poznaju, oni koji slede Boga a ipak Ga ne slušaju, i oni koji uživaju u blagodati Božjoj a ipak nisu u stanju da svedoče o Njemu. Bez razumevanja svrhe Božjeg dela ili razumevanja dela koje Bog postiže u čoveku, on ne može biti u skladu sa voljom Božjom, niti može svedočiti o Bogu. Razlog zašto se čovek protivi Bogu proizilazi, s jedne strane, iz njegove iskvarene naravi, a sa druge strane, iz nepoznavanja Boga i nedovoljnog razumevanja principa po kojima Bog deluje i Njegove volje za čovekom. Ova dva aspekta zajedno čine istoriju čovekovog protivljenja Bogu. Početnici u veri se protive Bogu jer je takvo protivljenje u njihovoj prirodi, dok protivljenje Bogu onih koji su dugo u veri, pored njihove iskvarene naravi, takođe proizlazi iz njihovog nepoznavanja Njega. U doba pre nego što se Bog ovaplotio, merilo protivljenja Bogu zasnivalo se na čovekovom pridržavanju naredbi koje je Bog postavio na nebu. Na primer, u Dobu zakona, ko god se nije pridržavao Jahveovih zakona smatran je protivnikom Boga; ko god je krao darove Jahveu ili ko god bi se suprotstavio onima prema kojima je Jahve pokazivao naklonost, smatran je protivnikom Boga i kamenovan do smrti; ko god nije poštovao svog oca i majku i ko god je na drugog udario ili ga prokleo, smatrao se kršiteljem zakona. A svi koji se nisu držali Jahveovih zakona smatrani su Njegovim protivnicima. To više nije bilo tako u Dobu Blagodati, kada se svako ko se usprotivio Isusu smatrao Božjim protivnikom, a i svako ko nije slušao reči koje je Isus izgovorio smatrao se Božjim protivnikom. U to vreme, način na koji je definisano protivljenje Bogu postao je i tačniji i praktičniji. U vreme kada Bog još nije bio ovaploćen, merilo da li se čovek protivio Bogu zasnivalo se na tome da li je čovek slavio Boga i divio se nevidljivom Bogu na nebu. Način na koji je u to vreme definisano protivljenje Bogu nije bio toliko praktičan, jer čovek nije mogao da vidi Boga, niti je znao kakav je lik Božji ni kako On deluje i govori. Čovek nije imao nikakve predstave o Bogu i verovao je nejasno u Boga, jer se Bog još nije bio pojavio čoveku. Prema tome, ma

koliko čovek verovao u Boga u svojoj mašti, Bog nije osudio čoveka niti mu je postavio previše zahteva, jer čovek uopšte nije bio u stanju da vidi Boga. Kada se Bog ovaploti i dođe da deluje među ljudima, svi Ga onda gledaju i slušaju Njegove reči i svi vide dela koja Bog izvodi u Svom ovaploćenom telu. U tom trenutku, sve ljudske predstave pretvaraju se u sapunicu. Što se tiče onih koji su videli da se Bog javlja u telu, oni neće biti osuđeni ako Mu se dobrovoljno povinuju, dok će oni koji Mu se namerno usprotive biti smatrani protivnicima Boga. Takvi ljudi su antihristi, neprijatelji koji svojevoljno stoje protiv Boga. Oni koji imaju predstave o Bogu ali su i dalje spremni i voljni da Ga slušaju, neće biti osuđeni. Bog sudi čoveku na osnovu čovekovih namera i postupaka, nikada zbog njegovih misli i ideja. Kad bi On osudio čoveka na osnovu njegovih misli i ideja, onda ni jedan jedini čovek ne bi mogao da izbegne gnevne Božje ruke. Oni koji se svojevoljno usprotive ovaploćenom Bogu biće kažnjeni zbog svoje neposlušnosti. Što se tiče ovih ljudi koji se svojevoljno usprotive Bogu, njihovo protivljenje proizilazi iz činjenice da gaje predstave o Bogu, što ih zauzvrat vodi u postupke kojima oni ometaju Božje delo. Ovi ljudi namerno pružaju otpor Bogu i uništavaju Njegovo delo. Oni ne samo da imaju predstave o Bogu, već se takođe i upuštaju u aktivnosti kojima ometaju Njegovo delo, i zbog toga će ljudi ovog soja biti osuđeni. Oni koji svojevoljno ne ometaju Božje delo neće biti osuđeni kao grešnici, jer su u stanju da se voljno povinuju i ne učestvuju u aktivnostima koje izazivaju prekid i nemir. Ovakvi ljudi neće biti osuđeni. Međutim, ako ljudi koji imaju dugogodišnje iskustvo o Božjem delu nastave da gaje predstave o Bogu i još uvek nisu u stanju da spoznaju delo ovaploćenog Boga, i ako su, nezavisno od toga koliko godina iskustva imaju o Njegovom delu, i dalje ispunjeni predstavama o Bogu i ne mogu da Ga spoznaju, onda će njihova srca, čak i ako se oni ne bave remetilačkim aktivnostima, biti puna mnogih predstava o Bogu, a čak i ako te predstave ne postanu očigledne, takvi ljudi nisu ni od kakve pomoći Božjem delu. Oni nisu u stanju da šire jevanđelje u ime Boga niti da budu Njegovi svedoci. Ovakvi ljudi su bezvredni i imbecili. Pošto nisu spoznali Boga i povrh svega su potpuno nesposobni da odbace svoje predstave o Njemu, njima se stoga sudi. Može se ovako reći: normalno je da početnici u veri imaju predstave o Bogu ili da ne znaju ništa o Njemu, ali za onoga ko veruje u Boga dugi niz godina i ko je iskusio veliki deo Njegovog dela, ne bi bilo normalno da takav čovek nastavi da gaji predstave, a još bi manje bilo normalno da neko ovakav nije spoznao Boga. Osuđeni su zato što ovo nije normalno stanje. Ovi nenormalni ljudi su svi otpad; oni su ti koji se najviše protive Bogu i koji su zabadava uživali u blagodati Božjoj. Svi takvi ljudi će na kraju biti odbačeni!

Svako ko ne razume svrhu Božjeg dela je onaj ko Mu se suprotstavlja, a onaj ko je uspeo da razume svrhu Božjeg dela ali još uvek ne traži da zadovolji Boga još se više smatra protivnikom Boga. Ima onih koji čitaju Bibliju u grandioznim crkvama i recituju je po ceo dan, a ipak niko među njima ne razume svrhu Božjeg dela. Nijedan od njih nije u stanju da spozna Boga; još manje se bilo ko među njima može usaglasiti sa voljom Božjom. Svi su oni bezvredni, zli ljudi, i svako od njih stoji uzvišeno i drži predavanja o

Bogu. Oni se svojevoljno protive Bogu čak i kada nose Njegov barjak. Pozivajući se na veru u Boga, oni i dalje jedu ljudsko telo i piju ljudsku krv. Svi takvi ljudi su đavoli koji proždiru dušu čoveka, glavni demoni koji namerno ometaju one koji pokušavaju da stupe na pravi put i kamen su spoticanja koji sputava one koji traže Boga. Oni naizgled možda imaju „zdravu konstituciju“, ali kako da njihovi sledbenici znaju da su oni ništa drugo do antihristi koji navode ljude da se usprotive Bogu? Kako da njihovi sledbenici znaju da su oni živi đavoli posvećeni proždiranju ljudskih duša? Oni koji imaju visoko mišljenje o sebi u Božjem prisustvu zapravo su najbedniji od svih ljudi, dok su oni koji sebe smatraju niskim zapravo najuvaženiji. A oni koji misle da poznaju delo Božje i koji su, štaviše, sposobni da sa velikom pompom objavljuju delo Božje drugima, čak i kada gledaju direktno u Njega – to su najneukiji ljudi. Takvi ljudi nemaju Božje svedočanstvo, oholi su i umišljeni. Oni koji veruju da imaju premalo znanja o Bogu, uprkos tome što imaju stvarno iskustvo i praktično znanje o Njemu, oni su od Njega najvoljeniji. Samo takvi ljudi zaista imaju svedočenje i zaista su u mogućnosti da budu usavršeni od strane Boga. Oni koji ne razumeju volju Božju su protivnici Boga; oni koji razumeju volju Božju, a ipak ne primenjuju istinu, protivnici su Boga; oni koji jedu i piju reči Božje, a ipak idu protiv suštine Božjih reči, protivnici su Boga; oni koji imaju predstave o ovaploćenom Bogu, a pored toga razmišljaju o pobuni, protivnici su Boga; oni koji sude Bogu protivnici su Boga; a ko nije u stanju da spozna Boga ili da svedoči za Njega, protivnik je Boga. Zato vas pozivam: ako zaista verujete da možete ići ovim putem, nastavite da idete njim. Ali ako niste u stanju da se uzdržite od protivljenja Bogu, onda je bolje da odete pre nego što bude prekasno. U suprotnom, šanse da sve ispadne loše po vas postaju izuzetno velike, jer je vaša priroda jednostavno suviše iskvarena. Od lojalnosti ili poslušnosti, ili srca koje žudi za pravednošću i istinom, ili ljubavi prema Bogu, nemate ni trunke. Može se reći da je vaš položaj pred Bogom u potpunom haosu. Ne možete da se pridržavate onoga čega bi trebalo da se pridržavate i niste u stanju da kažete ono što bi trebalo da se kaže. Ono što bi trebalo da primenite u praksi niste uspeli da primenite; a funkciju koju treba da ispunite niste bili u stanju da ispunite. Nemate lojalnosti, savesti, poslušnosti niti odlučnosti koju bi trebalo da imate. Niste izdržali patnju koju je trebalo da izdržite i nemate veru koju treba da imate. Jednostavno, vi ste potpuno lišeni ikakvih zasluga: zar vas nije sramota da nastavite da živite? Dozvolite mi da vas ubedim da bi vam bilo bolje da zatvorite oči i odete u večni počinak, čime ćete poštedeti Boga brige za vas i patnje zarad vas. Vi verujete u Boga, a ipak ne znate Njegovu volju; jedete i pijete reči Božje, a ipak niste u stanju da se držite onoga što Bog zahteva od čoveka. Verujete u Boga, a niste Ga spoznali i ostajete živi bez cilja kom biste težili, bez ikakvih vrednosti, bez ikakvog smisla. Živite kao ljudsko biće, a ipak nemate ni najmanje savesti, integriteta ili kredibiliteta – možete li sebe još uvek zvati ljudskim bićima? Verujete u Boga, a ipak Ga obmanjujete; štaviše, uzimate Božji novac i jedete darove koji su Njemu prineti. Pa ipak, na kraju još uvek ne uspevate da pokažete nimalo obzira prema Božjim osećanjima niti iole savesti prema Njemu. Ne možete ispuniti ni najobičniji od Božjih zahteva. Možete li

sebe i dalje nazivati ljudskim bićima? Jedete hranu koju vam Bog obezbeđuje i udišete kiseonik koji vam On daje, uživajući u Njegovoj blagodati, ali na kraju ipak nemate ni najmanje znanje o Bogu. Naprotiv, postali ste bednici koji se protive Bogu. Zar vas to ne čini zverima nižim čak i od psa? Među životinjama, ima li ijedne koja je zlonamernija od vas?

Oni pastori i starešine koji stoje na visokoj propovedaonici i uče druge, protivnici su Boga i saveznici Sotone; ne bi li oni među vama koji ne stoje na visokoj propovedaonici učeći druge bili još veći protivnici Boga? Zar vi niste, čak i više od njih, u dosluhu sa Sotonom? Oni koji ne razumeju svrhu Božjeg dela ne znaju kako da se usklade sa voljom Božjom. Naravno, nemoguće je da oni koji razumeju svrhu Njegovog dela ne znaju kako da se usklade sa Božjom voljom. Božje delo nikada ne greši; pre će biti da je čovekovo traganje manjkavo. Nisu li oni izrodi koji se svojevoljno protive Bogu još poročniji i zlokobniji od tih pastora i starešina? Mnogo je onih koji se protive Bogu, ali među njima ima i mnogo različitih načina na koje se protive Bogu. Kao što ima svih mogućih tipova vernika, tako ima i svih mogućih tipova onih koji se protive Bogu, a svaki je drugačiji od drugog. Ni jedan jedini od onih koji ne uspeju da jasno prepoznaju svrhu Božjeg dela ne može se spasti. Bez obzira na to kako se čovek protivio Bogu u prošlosti, kada čovek shvati svrhu Božjeg dela i posveti sav svoj trud zadovoljavanju Boga, Bog će obrisati sve njegove pređašnje grehe. Sve dok čovek traži istinu i primenjuje istinu, Bog neće imati na umu šta je on učinio. Štaviše, Bog čoveka opravdava na osnovu njegovog primenjivanja istine. Ovo je pravednost Božja. Bog ne uzima u obzir period pre nego što je čovek video Boga ili iskusio Njegovo delo, bez obzira na to kako se čovek ponaša prema Bogu. Međutim, kada je čovek jednom video Boga i iskusio Njegovo delo, Bog će sva dela i postupke čoveka uneti u „hronike“, jer je čovek već video Boga i živeo usred Njegovog dela.

Kada čovek bude istinski video šta Bog ima i šta jeste, kada bude video Njegovu nadmoć i kada bude istinski spoznao delo Božje, i štaviše, kada se stara narav čoveka bude promenila, tada će čovek potpuno odbaciti svoju buntovničku narav koja se protivi Bogu. Može se reći da se svako u nekom trenutku usprotivio Bogu i svako se u nekom trenutku pobunio protiv Boga. Međutim, ako se svojevoljno povinuješ ovaploćenom Bogu i ako iz ove tačke zadovoljiš Božje srce svojom odanošću, primenjuješ istinu onako kako treba, obavljaš svoju dužnost onako kako treba i držiš se propisa onako kako treba, onda si ti onaj koji je spreman da odbaci svoje buntovništvo da bi zadovoljio Boga i onaj koga Bog može usavršiti. Ako tvrdoglavo odbijaš da uvidiš svoje greške i nemaš nameru da se pokaješ, ako istraješ u svom buntovničkom ponašanju bez i najmanje namere da sarađuješ sa Bogom i da Mu udovoljiš, onda će takva tvrdoglava i nepopravljiva osoba kao što si ti sigurno biti kažnjena i sigurno nikada neće biti usavršena od Boga. Budući da je to tako, ti si onda danas neprijatelj Boga, i sutra ćeš takođe biti neprijatelj Boga, i tako ćeš i sledeći dan ostati neprijatelj Boga; ti ćeš zauvek biti protivnik Boga i neprijatelj Boga. U tom slučaju, kako bi Bog mogao da te pusti? U prirodi čoveka je da se protivi

Bogu, ali čovek ne sme namerno da traži „tajnu“ protivljenja Bogu samo zato što je promena njegove prirode nepremostiv zadatak. Da je to slučaj, onda bi bilo bolje da odeš pre nego što bude prekasno, da ne bi tvoje kažnjavanje u budućnosti postalo još strože, i da tvoja zverska priroda ne bi izbila i postala neobuzdana, sve dok tvoje fizičko telo Bog na kraju ne okonča. Ti veruješ u Boga da bi dobio blagoslove; zar ne bi bilo šteta kada bi te na kraju zadesila samo nesreća? Upozoravam vas, bolje bi vam bilo da smislite drugi plan. Bilo šta što možete da uradite bilo bi bolje od verovanja u Boga: sigurno je nemoguće da postoji samo ovaj jedan put. Zar ne biste nastavili da preživljavate da ne tražite istinu? Zašto morate na ovaj način biti u sukobu sa Bogom?

HRISTOVE REČI
DOK JE HODAO PO CRKVAMA
II

(OD NOVEMBRA 1992. DO JUNA 1993.)

Delo i ulazak (1)

Još otkad su ljudi počeli da gaze pravim putem vere u Boga, mnoge stvari su im ostale nejasne. Još uvek su potpuno zbunjeni u vezi Božjeg dela i oko većeg dela posla koji oni treba da obave. Uzrok tome je, s jedne strane, zastranjivanje u njihovom iskustvu i ograničenost njihove moći razumevanja; s druge strane, razlog tome je što Božje delo još nije dovelo ljude do te etape. Tako da se svi dvoume oko većine duhovnih pitanja. Ne samo da vam nije jasno u šta treba da uđete, već još manje znate o Božjem delu. Ovo je više od običnog pitanja nedostataka koji postoje u vama: to je velika mana zajednička svima u verskom svetu. U tome leži odgovor na pitanje zašto ljudi ne poznaju Boga i zato je ova mana uobičajena kod svih koji Ga traže. Nijedna osoba nikada nije upoznala Boga, niti je ikada videla Njegovo pravo lice. Zbog toga Božje delo postaje naporno kao da se radi o pomeranju planine ili isušivanju mora. Mnogo ljudi je žrtvovalo svoje živote za Božje delo; mnogo ih je izgnano zbog Njegovog dela; mnogo ih je, zbog Njegovog dela, mučeno do smrti; mnogo je njih, očiju ispunjenih suzama ljubavi prema Bogu, umrlo nepravedno; mnogo njih se suočilo sa okrutnim i nehumanim progonom… To što se ove tragedije dešavaju – nije li sve to zbog nedostatka znanja ljudi o Bogu? Kako neko ko nije spoznao Boga može imati obraza da stane pred Njega? Kako neko ko veruje u Boga, a ipak Ga progoni, ima obraza da se pojavi pred Njim? To nisu samo neadekvatnosti onih unutar verskog sveta, već su zajedničke i vama i njima. Ljudi veruju u Boga ni ne spoznavši Ga; samo iz tog razloga oni nemaju bogobojažljivo srce i ne boje Ga se u svom srcu. Ima čak i onih koji, otvoreno i drsko, obavljaju posao koji sami zamisle unutar ovog toka i obavljaju posao koji je Bog naložio u skladu sa sopstvenim zahtevima i neumerenim željama. Mnogi ljudi se ponašaju divljački, ne poštuju Boga, već slede sopstvenu volju. Zar ovi primeri nisu savršena manifestacija sebičnih ljudskih srca? Zar ovi primeri ne manifestuju preobilan element obmane kod ljudi? Ljudi mogu zaista biti izuzetno inteligentni, ali kako njihovi darovi mogu da zauzmu mesto Božjeg dela? Ljudima je možda zaista stalo do Božjeg bremena, ali ne mogu da deluju previše sebično. Da li su ljudski postupci zaista Božanski? Može li iko da bude sto posto siguran? Svedočiti o Bogu, naslediti Njegovu slavu – to Bog pravi izuzetak i uzdiže ljude; kako bi ljudi inače mogli da budu dostojni? Božje delo je tek počelo i Njegove reči su tek počele da se izgovaraju. U ovom trenutku, ljudi se osećaju dobro u vezi sa sobom, ali zar to nije jednostavno udvaranje poniženju? Premalo razumeju. Čak i najdarovitiji teoretičar, najrečitiji govornik, ne može da opiše sve Božje izobilje, pa koliko od toga možete vi? Ne treba da smatrate da vredite više od neba, već treba da vidite sebe kao niže od bilo kojeg od tih razumnih ljudi koji traže da vole Boga. Ovo je put kojim ćete ući: da vidite sebe kao znatno niže od svih drugih. Zašto sebe precenjujete? Zašto sebe toliko cenite? Na dugom životnom putu, napravili ste tek samo nekoliko početnih koraka. Sve što vidite je Božja ruka, a ne celost Boga. Treba da vidite više Božjeg dela, da otkrijete više onoga u šta treba da uđete, jer ste se premalo promenili.

Dok Bog usavršava čoveka i preobražava njegovu narav, Njegovo delo nikada ne prestaje, jer čoveku nedostaje previše toga i daleko je od standarda koje je On postavio. I tako se može reći da ćete, u očima Boga, večno biti novorođenčad, noseći vrlo malo elemenata koji su Mu ugodni, jer vi niste ništa drugo do stvorenja u Božjim rukama. Ako bi osoba upala u samozadovoljstvo, zar je Bog ne bi omrznuo? Reći da ste danas u stanju da udovoljite Bogu znači govoriti iz ograničene perspektive fizičkog tela; ako biste se zaista merili sa Bogom, zauvek biste bili poražen na borilištu. Čovekovo telo nikada nijednom nije poznalo pobedu. Samo kroz delo Svetog Duha moguće je da čovek ima dobre osobine. Zaista, od sijaset stvari u Božjem stvaranju, čovek je ona najniža. Iako je gospodar svih stvari, čovek je jedini među njima koji je podložan Sotoninim smicalicama, jedini koji na bezbroj načina pada kao plen njegove iskvarenosti. Čovek nikada nije imao suverenitet nad sobom. Većina ljudi živi u Sotoninoj prljavštini i trpi njegovo ruganje; zadirkuje ih na ovaj i onaj način dok ne postanu samo napola živi i trpe svaku peripetiju, svaku nevolju u ljudskom svetu. Nakon što se poigrao s njima, Sotona stavlja tačku na njihovu sudbinu. I tako ljudi provode čitav svoj život u izmaglici zbunjenosti, nikada ne uživajući u dobrim stvarima koje je Bog pripremio za njih, umesto toga su oštećeni od strane Sotone i razbijeni na komade. Danas su postali toliko oslabljeni i bezvoljni da naprosto nemaju sklonosti da primete Božje delo. Ako ljudi nisu skloni da primete Božje delo, njihovo iskustvo je zauvek osuđeno da ostane isprekidano i nepotpuno, a njihov ulazak će zauvek ostati prazan prostor. Tokom nekoliko hiljada godina od kada je Bog došao na svet, On je koristio bilo koji broj ljudi sa uzvišenim idealima da radi za Njega tokom bilo kojeg broja godina; ali onih koji poznaju Njegovo delo je tako malo da ih gotovo i nema. Iz tog razloga, veliki broj ljudi preuzima ulogu da se protive Bogu u isto vreme dok rade za Njega, jer, umesto da obavljaju Njegovo delo, oni zapravo obavljaju ljudsko delo na položaju koji im je Bog dodelio. Može li se to nazvati delom? Kako oni mogu da uđu? Čovečanstvo je uzelo Božju blagodat i sahranilo ju je. Zbog toga je u prošlim generacijama ušlo malo onih koji su obavljali Njegovo delo. Oni naprosto ne govore o poznavanju Božjeg dela zato što premalo razumeju Božju mudrost. Može se reći da, iako ima mnogo onih koji služe Bogu, oni nisu uspeli da vide koliko je On uzvišen i zato su se svi postavili kao da su Bog koga drugi treba da obožavaju.

Bog je toliko godina ostao skriven u stvaranju; On je iza vela izmaglice posmatrao tokom tolikih proleća i jeseni; On je gledao sa trećeg neba toliko dana i noći; On je hodao među ljudima toliko meseci i godina. Sedeo je iznad svih ljudi, tiho čekajući tokom mnogo hladnih zima. Nikada se nikome nije otvoreno prikazao, niti je ispustio ijedan zvuk, On odlazi nečujno i vraća se podjednako tiho. Ko može znati Njegovo pravo lice? Nikada nije progovorio ni reč sa čovekom, nikada se nije pojavio pred čovekom. Koliko je lako ljudima da obave posao koji je naložio Bog? Malo njih shvata da je spoznaja Boga najteža od svih stvari. Danas se Bog obratio čoveku, ali Ga čovek nikada nije upoznao, jer je njegov život-ulazak suviše ograničen i plitak. Gledano iz Njegove perspektive, ljudi

su potpuno nesposobni da se pojave pred Bogom. Premalo razumeju Boga i previše su se otuđili od Njega. Štaviše, srca kojima veruju u Boga isuviše su komplikovana i oni naprosto ne drže lik Božji u najdubljoj nutrini svojih srca. Kao rezultat toga, Božji mukotrpan trud i Njegovo delo, kao komadi zlata zakopani u pesku, ne mogu da zrače svetlošću. Bogu su kov, motivi i pogledi ovih ljudi krajnje odvratni. Sa slabom moći razumevanja, bezosećajni do neosetljivosti, poniženi i degenerisani, preterano uslužni, slabi i bezvoljni, moraju da se vode kao stoka i konji. Što se tiče njihovog ulaska u duhu, ili ulaska u Božje delo, oni ne obraćaju ni najmanju pažnju, ne posedujući ni mrvicu odlučnosti da pate radi istine. Neće biti lako da ovakva osoba bude upotpunjena od strane Boga. Stoga je od vitalnog značaja da se usredsredite na svoj ulazak iz ovog ugla – da kroz svoj rad i svoj ulazak počnete da upoznajete Božje delo.

Delo i ulazak (2)

Vaše delo i ulazak su prilično loši; čovek ne pridaje važnost načinu delanja, a još je nasumičniji u pogledu ulaska u život. Čovek ove dve stvari ne smatra lekcijama u koje treba da zakorači; stoga, prema vašem iskustvu, praktično sve što čovek vidi jesu prazne iluzije. Od vas se ne traži nešto mnogo što se tiče dela, ali, kao neko koga Bog treba da usavrši, treba da naučite svoje lekcije o tome kako se radi za Boga, tako da uskoro možete da se uskladite sa Božjom voljom. Tokom vekova, oni koji su radili nazivali su se radnicima ili apostolima, što su reči koje se odnose na mali broj ljudi koje Bog upotrebljava. Međutim, delo o kojem danas govorim ne odnosi se samo na te radnike ili apostole, već je usmereno na sve one koje Bog treba da usavrši. Možda ima mnogo onih koje ovo mnogo ne zanima, ali, radi ulaska, najbolje bi bilo govoriti o istini u vezi sa ovim pitanjem.

Što se tiče dela, čovek misli da se ono svodi na trčanje na sve strane za Boga, na propovedanje svuda i na davanje za Boga. Iako je ovo uverenje ispravno, ono je previše jednostrano; ono što Bog traži od čoveka nije samo da trči na sve strane za Njega; osim toga, ovo delo se bavi službom i opskrbljivanjem unutar duha. Mnoga braća i sestre, čak i nakon svih ovih godina iskustva, nikada nisu razmišljali o tome da rade za Boga, jer rad kako ga čovek zamišlja nije u skladu sa onim što Bog traži. Dakle, čovek nema nikakvog interesa po pitanju dela i upravo je to razlog što je ulazak čoveka prilično jednostran. Svi vi treba da započnete svoj ulazak radeći za Boga, tako da možete bolje da prođete kroz svaki aspekt iskustva. To je ono u šta treba da uđete. Rad se ne odnosi na trčanje okolo za Boga, već na to da li su čovekov život i ono što čovek proživljava u stanju da pruže Bogu uživanje. Delo se odnosi na ljude koji koriste svoju odanost Bogu i svoje znanje o Bogu da svedoče o Bogu, a takođe i da služe čoveku. To je čovekova odgovornost i to je ono što svi ljudi treba da shvate. Moglo bi se reći da je vaš ulazak vaše delo i da tražite da uđete dok radite za Boga. Iskustvo Božjeg dela ne znači samo

da znaš kako da jedeš i piješ Njegovu reč; što je još važnije, moraš znati kako da svedočiš o Bogu i da budeš u stanju da služiš Bogu i da budeš u stanju da služiš i opskrbljuješ čoveka. To je delo, a to je i vaš ulazak; to je ono što svaka osoba treba da postigne. Postoje mnogi koji se samo usredsrede da trče na sve strane za Boga i da propovedaju svuda, ali zanemaruju svoje individualno iskustvo i zanemaruju svoj ulazak u duhovni život. To je ono što je navelo one koji služe Bogu da postanu oni koji se opiru Bogu. Ovi ljudi, koji su služili Bogu i služili čoveku sve ove godine, jednostavno su smatrali delanje i propovedanje kao ulazak, a niko od njih nije uzeo svoje lično duhovno iskustvo kao važan ulazak. Umesto toga, uzeli su prosvećenje koje oni crpe iz dela Svetog Duha kao bogatstvo iz kojeg će podučavati druge. Kada propovedaju, oni su veoma bremeniti i primaju delo Svetog Duha i pomoću toga oslobađaju Njegov glas. U tom trenutku, oni koji deluju ispunjeni su samozadovoljstvom, kao da je delo Svetog Duha postalo njihovo lično duhovno iskustvo; oni osećaju da sve reči koje izgovaraju pripadaju njihovom biću, ali opet izgleda kao da njihovo sopstveno iskustvo nije tako jasno kao što su opisali. Štaviše, pre nego što progovore, nemaju predstavu šta će reći, ali kada Sveti Duh deluje u njima, njihove reči teku bez prestanka. Nakon što si jednom tako propovedao, osećaš da tvoj stvarni rast nije tako mali kao što si mislio, i kao u prilici kada je Sveti Duh delovao u tebi nekoliko puta, dolaziš do zaključka da već imaš rast i pogrešno veruješ da je delo Svetog Duha tvoj lični ulazak i tvoje sopstveno biće. Kada ti se stalno ponavljaju takva iskustva, opustićeš se u odnosu na sopstveni ulazak, nesvesno ćeš skliznuti u lenjost i prestaćeš da pridaješ bilo kakav značaj svom ličnom ulasku. Iz tog razloga, kada služiš drugima, moraš jasno da razlikuješ svoj rast od dela Svetog Duha. To ti može olakšati ulazak i doneti više koristi tvom iskustvu. Kada čovek uzme delo Svetog Duha kao svoje lično iskustvo, to postaje izvor izopačenosti. Zato kažem, koju god dužnost da obavljate, svoj ulazak treba da smatrate važnom lekcijom.

Čovek radi da bi zadovoljio Božju volju, da bi pred Njega doveo sve one koji su po Božjem srcu, da bi čoveka doveo Bogu i da bi čoveku predstavio delo Svetog Duha i Božje vođstvo, usavršavajući tako plodove Božjeg dela. Stoga je veoma bitno da vam suština dela bude potpuno jasna. Kao neko koga Bog upotrebljava, svaki čovek je dostojan da radi za Boga, to jest, svako ima priliku da ga Sveti Duh upotrebljava. Međutim, postoji jedna stvar koju morate da shvatite: kada čovek obavlja delo koje je naložio Bog, čoveku je data prilika da ga Bog upotrebi, ali ono što čovek izgovori i zna u takvim prilikama ne predstavlja u potpunosti čovekov rast. Sve što možete da uradite jeste da bolje upoznate sopstvene nedostatke tokom svog delovanja i dođete u posed većeg prosvećenja od strane Svetog Duha. Na taj način će vam biti omogućeno da zadobijete bolji ulazak tokom svog delovanja. Ako čovek gleda na vođstvo koje dolazi od Boga kao na sopstveni ulazak i kao na nešto što je svojstveno njemu samom, onda nema potencijala da se čovekov rast povećava. Prosvećenje kojim Sveti Duh deluje u čoveku dešava se kada su ljudi u normalnom stanju; u takvim trenucima ljudi često brkaju prosvećenje koje primaju sa svojim stvarnim rastom, jer je način na koji Sveti Duh

prosvećuje izuzetno normalan, On koristi ono što je svojstveno čoveku. Kada ljudi rade i govore, ili kada se mole i bave svojom duhovnom posvećenošću, istina će im iznenada postati jasna. U stvarnosti, međutim, ono što čovek vidi jeste samo prosvećenje Svetim Duhom (naravno, ovo prosvećenje je povezano sa čovekovom saradnjom) i ne predstavlja čovekov pravi rast. Posle razdoblja iskustva u kojem se čovek susreće sa nekim teškoćama i kušnjama, pravi rast čoveka postaje očigledan pod takvim okolnostima. Tek tada će čovek otkriti da njegov rast nije tako veliki i da se javljaju ljudska sebičnost, lični interesi i pohlepa. Tek posle nekoliko ciklusa ovakvih iskustava mnogi od onih koji se probude u svom duhu shvatiće da ono što su doživeli u prošlosti nije bila njihova lična stvarnost, već trenutno prosvetljenje od strane Svetog Duha, i da je čovek samo primio tu svetlost. Kada Sveti Duh prosvećuje čoveka kako bi shvatio istinu, to je često na jasan i prepoznatljiv način, bez objašnjavanja kako su stvari nastale ili kuda idu. To jest, umesto da ovo otkrivenje bude propraćeno čovekovim teškoćama, On direktno otkriva istinu. Kada čovek naiđe na poteškoće u procesu ulaska, a zatim uključi prosvećenje Svetog Duha, to postaje stvarno čovekovo iskustvo. Na primer, jedna neudata sestra je tokom zajedništva rekla: „Mi ne tražimo slavu i bogatstvo niti žudimo za srećom koju pruža ljubav između muža i žene; mi samo tražimo da Bogu posvetimo čisto i jednoumno srce.“ Zatim je nastavila: „Kada se ljudi jednom venčaju, mnogo toga ih opseda i njihovo bogoljubivo srce više nije iskreno. Njihovo srce je uvek zaokupljeno porodicom i supružnikom, te njihov unutrašnji svet postaje mnogo složeniji…“ Dok je govorila, kao da je ono što je izašlo iz njenih usta bilo ono što je mislila u svom srcu; njene reči bile su odlučne i moćne, kao da je sve što je rekla dolazilo iz najvećih dubina njenog srca i kao da je bila njena žarka želja da se potpuno posveti Bogu i njena nada da će braća i sestre poput nje deliti istu odlučnost. Može se reći da tvoja osećanja odlučnosti i ganutosti u ovom trenutku potiču u potpunosti od delovanja Svetog Duha. Kada se promeni metod Božjeg dela i ti još koju godinu porasteš; ti vidiš da sve tvoje školske drugarice i druge prijateljice koje su tvojih godina imaju muževe, ili čuješ da je nakon što se ta i ta udala, otišla sa mužem da živi u gradu i da je tamo našla posao. Kada je budeš videla, obuzeće te zavist, kada vidiš kako je sva zanosna i dostojanstvena od glave do pete, i kako, dok razgovara s tobom, odiše kosmopolitskim duhom, u njoj nema više ni traga one seljančice kakva je bila. Kada budeš videla sve to, probudiće se neka osećanja u tebi. Ti, pošto si se sve vreme davala Bogu, nemaš ni porodicu ni karijeru, a pretrpela si i veliku količinu obračuna; pre izvesnog vremena si ušla u srednje godine, mladost ti je odavno tiho izmakla, kao u nekom snu. Sada, kada si prešla čitav put do današnjih dana, ne znaš gde da se skrasiš. U ovom trenutku nalaziš se u kovitlacu misli, kao da si izgubila razum. Sasvim sama, ne uspevaš da se smiriš da zaspiš, ležiš budna tokom duge noći i ubrzo počinješ da razmišljaš o svojoj rešenosti i o svojim svečanim zavetima Bogu i zašto si, uprkos tome, pala u tako žalosno stanje? Nehotice, puštaš tihu suzu i osećaš bol koji ti razdire srce. Dolazeći pred Boga da se moliš, prisećaš se kako ste u danima kada si bila zajedno sa Bogom bili bliski i nerazdvojni.

Scena za scenom ređaju ti se pred očima, a zakletva koju si tog dana dala ponovo ti odzvanja u ušima: „Zar Bog nije moj jedini poverenik?“ U ovom trenutku već neutešno jecaš: „Bože! Voljeni Bože! Već sam Ti u potpunosti poklonila svoje srce. Želim da Ti budem obećana zauvek i voleću Te nepokolebljivo tokom čitavog života…“ Samo dok se boriš u toj intenzivnoj patnji zaista osećaš koliko je Bog divan i tek tada jasno shvataš: sve sam svoje odavno dala Bogu. Nakon što si pretrpela takav udarac, postala si mnogo zrelija što se tiče tih stvari i shvataš da delo Svetog Duha u to vreme nije bilo nešto što je čovek posedovao. U tvojim iskustvima nakon ove tačke više nećeš biti ograničena u ovom aspektu ulaska; to je kao da su ožiljci tvojih starih rana u velikoj meri doprineli tvom ulasku. Kad god se nađeš u ovakvoj situaciji, odmah ćeš se setiti suza koje si prolila tog dana, kao da si se ponovo sjedinila sa Bogom nakon razdvajanja i u stalnom si strahu da bi se tvoj odnos sa Bogom mogao ponovo prekinuti i da bi emocionalna vezanost (normalni odnos) između tebe i Boga mogla biti oštećena. To je tvoje delo i tvoj ulazak. Stoga, u isto vreme dok primate delo Svetog Duha, treba da pridajete još veći značaj svom ulasku i da vidite tačno šta je delo Svetog Duha a šta je vaš ulazak, kao i da uključite delo Svetog Duha u svoj ulazak, tako da Sveti Duh može da vas usavrši na mnogo više načina i tako da suština dela Svetog Duha može da se ostvari u vama. Tokom vašeg iskustva delovanja Svetog Duha, spoznaćete Svetog Duha, kao i sebe, i štaviše, usred ko zna koliko nastupa intenzivne patnje, razvićete normalan odnos sa Bogom i vaš odnos sa Bogom će iz dana u dan biti sve bliži. Posle bezbrojnih slučajeva orezivanja i oplemenjivanja, razvićete istinsku ljubav prema Bogu. Zato morate da shvatite da se ne treba plašiti patnje, udaraca i nevolja; zastrašujuće je posedovati samo delo Svetog Duha, ali ne i ulazak. Kada dođe dan završetka Božjeg dela, trud će vam se ispostaviti uzaludnim; iako ste iskusili Božje delo, nećete spoznati Svetog Duha niti ćete imati svoj ulazak. Prosvećenje koje Sveti Duh obavlja u čoveku nema za cilj da održi čovekovu strast, već da otvori put za ulazak čoveka, kao i da čoveku omogući da spozna Svetoga Duha i da od tog trenutka razvije srce koje se Boga boji i obožava Ga.

Delo i ulazak (3)

Bog je mnogo toga poverio ljudima i takođe se na bezbroj načina bavio njihovim ulaskom. Međutim, pošto je kov ljudi znatno loš, mnoge Božje reči nisu uspele da se ustale. Postoji više razloga za loš kov, kao na primer iskvarenost ljudske misli i morala i nedostatak odgovarajućeg vaspitanja; sujeverje ravno onom iz feudalnih vremena, koje je u ozbiljnoj meri ovladalo ljudskim srcem; izopačeni i dekadentni životni stilovi koji su usadili mnogo lošeg u najdublje kutke ljudskog srca; površno poznavanje kulturološke pismenosti, gde je gotovo devedeset osam odsto ljudi bez kulturološke pismenosti kada je u pitanju obrazovanje i, štaviše, veoma mali broj ljudi dobija viši nivo obrazovanja o kulturi. Prema tome, ljudi u osnovi nemaju predstavu šta se podrazumeva pod Bogom ili

Duhom, već imaju samo površan i nejasan lik Božji stečen na osnovu feudalnog praznoverja. Štetni uticaj koji su hiljade godina „uzvišenog duha nacionalizma“ ostavile duboko u ljudskom srcu, kao i feudalno razmišljanje kojim su ljudi vezani i okovani, bez imalo slobode, bez ikakve volje da teže nečemu ili da istraju, bez želje za napretkom, a namesto toga uvek pasivni i nazadni, ukopani u robovski mentalitet i tako dalje – ovi objektivni faktori su pružili neizbrisivo prljavu i ružnu sliku o sistemu vrednosti i uverenjima, idealima, moralu i ljudskoj naravi. Ljudi, čini se, žive u mračnom svetu terorizma, koji niko od njih ne nastoji da prevaziđe i niko od njih ne razmišlja o prelasku u idealan svet; pre su zadovoljni onim što im je život odredio, da provode svoje dane rađajući i podižući decu, trudeći se, znojeći se, obavljajući svoje poslove, sanjajući o prijatnoj i srećnoj porodici i sanjajući o nežnosti u braku, o deci koja poštuju roditelje, o radosti u svojim poznim godinama dok mirno proživljavaju svoje živote… Desetinama, hiljadama, desetinama hiljada godina do sada, ljudi su traćili svoje vreme na ovaj način, a da niko nije ostvario savršen život, već se sve svelo na nameru da se uzajamno kolju u ovom mračnom svetu, na trku za slavom i bogatstvom i na spletkarenje jednih protiv drugih. Ko je ikada tražio Božju volju? Da li je iko ikada obraćao pažnju na Božje delo? Svi delovi ljudskosti zauzeti uticajem tame odavno su postali ljudska priroda, pa je tako prilično teško izvršiti delo Božje, a ljudi imaju još manje srca da obrate pažnju na ono što im je Bog danas poverio. U svakom slučaju, verujem da ljudima neće smetati da izgovorim ove reči jer je ono o čemu govorim istorija duga nekoliko hiljada godina. Govoriti o istoriji podrazumeva činjenice i, štaviše, skandale koji su svima očigledni, pa u čemu je onda smisao govoriti ono što je suprotno činjenicama? Ali takođe verujem da će se razumni ljudi, kada vide ove reči, probuditi i težiti napretku. Bog se nada da ljudi mogu da žive i rade u miru i zadovoljstvu, dok su u isto vreme u stanju da vole Boga. Božja je volja da celo čovečanstvo uđe u počinak; a još više od toga, velika Božja želja je da se čitava zemlja ispuni Božjom slavom. Sramota je samo što ljudska bića ostaju utonula u zaborav i neosvešćena, toliko ih je Sotona iskvario da danas više nemaju ljudsko obličje. Dakle, ljudska misao, moral i obrazovanje čine prvu važnu sponu, dok obuka o kulturnoj pismenosti čini drugu, a to je da se što više poboljša kulturni kov ljudskih bića i promeni njihov duhovni pogled.

Zapravo, Božji zahtevi prema čovečanstvu nisu toliko visoki, ali pošto je jaz između ljudskog kova i standarda koji Bog zahteva toliko veliki, većina ljudi naprosto podiže glavu i gleda u pravcu Božjih zahteva, ali im nedostaje sposobnost da ih ispune. Urođene osobine ljudi, zajedno sa onim što steknu nakon rođenja, daleko su od toga da su dovoljne da zadovolje Božje zahteve. Ali samo prepoznavanje ove tačke nije sigurno rešenje. Voda koja se nalazi daleko ne može da utaži neposrednu žeđ. Čak i ako ljudi znaju da vrede manje od prašine, ako oni nemaju odlučnost da zadovolje Božje srce, a kamoli da krenu naprednim putem da ispune Božje zahteve, kakvu onda vrednost ima to znanje? Zar to nije kao crpljenje vode bušnom kofom – potpuno uzaludno? Suština onoga što govorim ima veze sa ulaskom; to je glavna tema.

Tokom čovekovog ulaska, život je uvek dosadan, pun monotonih elemenata duhovnog života, kao što su molitva, jedenje i pijenje Božjih reči, ili organizacija okupljanja, te ljudi uvek imaju osećaj da verovanje u Boga ne donosi veliko uživanje. Takve duhovne aktivnosti uvek se sprovode na osnovu prvobitne ljudske naravi, koju je Sotona iskvario. Iako ljudi ponekad mogu da prime prosvećenje od Svetog Duha, njihovo prvobitno razmišljanje, narav, životni stil i navike još uvek su ukorenjeni u njima, pa tako njihova priroda ostaje nepromenjena. Sujeverne aktivnosti kojima se ljudi bave jesu ono što Bog najviše mrzi, ali mnogi ljudi i dalje nisu u stanju da ih se odreknu, misleći da je Bog odredio te sujeverne aktivnosti, pa čak i danas tek treba potpuno da ih se otarase. Stvari kao što su planovi koje mladi ljudi prave za svadbene gozbe i svadbene darove; pokloni u gotovini, banketi i slični načini na koje se proslavljaju radosne prilike; drevne formule koje se prenose s kolena na koleno; sve besmislene sujeverne aktivnosti koje se sprovode za mrtve i posmrtni obredi: sve je to još odvratnije Bogu. Čak Mu je i dan bogosluženja (uključujući Šabat, kako svetkuje religiozni svet) odvratan; a Bog sve više prezire i odbacuje društvene odnose i svetovne interakcije između dve osobe. Čak ni Prolećni festival ili Božić, koji su svima poznati, Bog nije propisao, a kamoli igračke i ukrase za ove svečane praznike kao što su dvostihovi, petarde, lampioni, Sveto pričešće, božićni pokloni i božićne svečanosti – zar to nisu idoli u glavama ljudi? Lomljenje hleba na Šabat, vino i tanko platno su još izraženiji idoli. Svi tradicionalni festivalski dani popularni u Kini, kao što su Dan podizanja zmajevih glava, Festival zmajevih čamaca, Festival sredine jeseni, Festival Laba i Nova godina i festivali u verskom svetu, kao što su Uskrs, Bogojavljenje i Božić, svi ovi neopravdani festivali smišljeni su i preneti iz davnina do danas od strane mnogih ljudi. Do danas ih je održala bogata mašta čovečanstva i genijalna zamisao. Izgledaju kao da su bez mana, ali su u stvari varke koje Sotona primenjuje na čovečanstvo. Što je mesto pretrpanije Sotonama i što je to mesto zastarelije i nazadnije, to su dublje uvreženi njegovi feudalni običaji. Ove stvari čvrsto vezuju ljude, ne ostavljajući apsolutno nikakav prostor za kretanje. Čini se da mnogi festivali u religioznom svetu pokazuju veliku originalnost i stvaraju most do Božjeg dela, ali oni su zapravo nevidljive veze kojima Sotona vezuje ljude i sprečava ih da upoznaju Boga – sve su to Sotonine lukave strategije. U stvari, kada se završi etapa Božjeg dela, On će već uništiti oruđa i stil tog vremena, ne ostavljajući nikakav trag. Međutim, „posvećeni vernici“ nastavljaju da se klanjaju tim opipljivim materijalnim predmetima; u međuvremenu, ono što Bog ima oni potiskuju u zapećak svojih umova, ne proučavajući to dalje, delujući kao da su puni ljubavi prema Bogu kada su Ga zapravo odavno izbacili iz kuće i postavili Sotonu na sto da mu se klanjaju. Slike Isusa, raspeća, Marije, Bogojavljenja i Tajne večere – ljudi ih poštuju kao da su Gospod Nebeski, sve vreme uzvikujući „Gospode, nebeski Oče“. Nije li sve to vic? Do današnjeg dana, mnoge slične izreke i običaji koje su ljudi preneli s kolena na koleno mrski su Bogu; oni ozbiljno ometaju put koji se pruža pred Bogom i, štaviše, stvaraju ogromne prepreke za ulazak čovečanstva. Ako zanemarimo koliko je Sotona

iskvario čovečanstvo, nutrina ljudi je potpuno ispunjena stvarima kao što su zakon Svedoka Lija, Lavrentijeva iskustva, ispitivanja Stražara Nija i Pavlovo delo. Naprosto nema načina da Bog deluje na ljudska bića, jer u njima ima previše individualizma, zakona, pravila, propisa, sistema i slično; ove stvari su, pored feudalnih praznovernih sklonosti ljudi, zarobile i proždrale čovečanstvo. Kao da su ljudske misli zanimljiv film koji pripoveda bajku u punom koloru, sa fantastičnim bićima koja jašu oblake, toliko maštovitim da zadivljuju ljude, ostavljajući ih ošamućene i bez reči. Istini za volju, delo koje Bog danas dolazi da obavi uglavnom ima za cilj da se obračuna i da raspr̀si praznoverje kod ljudskih bića i potpuno preobrazi njihov mentalni sklop. Božje delo ne traje do danas zahvaljujući nasleđu koje je čovečanstvo prenosilo kroz generacije; to je delo koje je On lično započeo i završio, bez ikakve potrebe za nasleđivanjem zaveštanja nekog velikog duhovnika, ili nasleđivanjem bilo kojeg dela slične prirode koje je Bog obavio u nekom drugom dobu. Ljudska bića ne moraju da se bave bilo kojom od ovih stvari. Bog danas ima drugi stil obraćanja i delanja, pa zašto bi se onda ljudska bića mučila? Ako ljudi idu današnjim putem unutar trenutnog toka dok se pridržavaju nasleđa svojih „predaka“, oni neće stići do svog odredišta. Bog oseća duboko gađenje prema ovom načinu ljudskog ponašanja, baš kao što se gnuša godina, meseci i dana ljudskog sveta.

Najbolji način da se promeni ljudska narav jeste da se izleče oni delovi u nutrini ljudskih srca koji su duboko zatrovani, omogućavajući ljudima da počnu da menjaju svoj način razmišljanja i shvatanja morala. Pre svega, ljudima mora da bude jasno da su svi ti verski obredi, verske aktivnosti, godine i meseci i festivali mrski Bogu. Trebalo bi da se oslobode tih veza sa feudalnim načinom razmišljanja i da iskorene svaki trag svoje duboko uvrežene sklonosti ka sujeverju. Sve je ovo uključeno u ulazak čovečanstva. Morate da razumete zašto Bog izvodi čovečanstvo iz sekularnog sveta, kao i zašto ga vodi daleko od pravila i propisa. Ovo je kapija kroz koju ćete ući i mada ove stvari nemaju nikakve veze s vašim duhovnim iskustvom, one su najveće prepreke koje blokiraju vaš ulazak, sprečavajući vas da upoznate Boga. One stvaraju mrežu koja hvata ljude. Mnogi ljudi previše čitaju Bibliju i čak mogu da recituju brojne odlomke iz Biblije napamet. U svom ulasku danas, ljudi nesvesno koriste Bibliju za odmeravanje Božjeg dela, kao da je osnova ove etape u Božjem delu Biblija i da je njen izvor Biblija. Kada je Božje delo u skladu sa Biblijom, ljudi snažno podržavaju Božje delo i posmatraju ga sa novootkrivenim poštovanjem; kada je Božje delo u suprotnosti sa Biblijom, ljudi postaju toliko zabrinuti da ih obliva znoj, dok traže u njoj osnovu Božjeg dela; ako se Božje delo ne pominje u Bibliji, ljudi će ignorisati Boga. Može se reći da, što se tiče Božjeg dela danas, većina ljudi ga prihvata pažljivo i oprezno, slušaju ga selektivno i ravnodušni su da ga upoznaju; što se tiče stvari iz prošlosti, drže se jedne polovine i napuštaju drugu. Može li se ovo nazvati ulazom? Smatrajući knjige drugih blagom i ophodeći se prema njima kao prema zlatnom ključu za vrata carstva, ljudi jednostavno ne pokazuju zanimanje za ono što Bog danas zahteva od njih. Štaviše, mnogi „pametni stručnjaci“ drže reči Božje u svojoj levoj

ruci, a „remek-dela“ drugih u desnoj, kao da žele da pronađu osnovu današnjih Božjih reči u tim remek-delima kako bi u potpunosti dokazali da su Božje reči tačne i da čak objašnjavaju Božje reči drugima povezujući ih sa remek-delima, kao da im je to posao. Istini za volju, među ljudima ima mnogo „naučnih istraživača“ koji nikada nisu imali visoko mišljenje o današnjim najnovijim naučnim dostignućima koja su bez presedana (tj. o delu Božjem, rečima Božjim i o putu ka ulasku u život), tako da se svi ljudi „uzdaju u sebe“, „propovedaju“ nadaleko i naširoko, računajući na svoju rečitost, i razmeću se „dobrim imenom Božjim“. U međuvremenu, njihov ulazak je u opasnosti i čini se da su daleko od Božjih zahteva onoliko koliko i stvaranje od današnjeg dana. Koliko je lako obavljati Božje delo? Čini se da su ljudi već odlučili da ostave polovinu sebe jučerašnjici i daju polovinu današnjici, da predaju polovinu Sotoni i poklone polovinu Bogu, kao da će na taj način sebi olakšati savest i osetiti nekakvu utehu. Ljudski unutrašnji svetovi su veoma podmukli, plaše se da izgube ne samo budućnost, već i prošlost, mnogo se plaše da uvrede bilo Sotonu, bilo Boga današnjice, koji izgleda kao da jeste, a ipak kao da nije. Pošto ljudi nisu uspeli da pravilno neguju svoj način razmišljanja i moral, izuzetno im nedostaje razboritost i naprosto ne mogu da kažu da li je današnje delo Božje ili nije. Možda zato što je feudalno i sujeverno razmišljanje ljudi toliko uvreženo da su dugo stavljali sujeverje i istinu, Boga i idole, u istu kategoriju, ne mareći da ih razlikuju, i čini se da nisu u stanju da jasno razluče, uprkos tome što mukotrpno razmišljaju. Zato su se ljudska bića zaustavila na svom putu i više ne napreduju. Svi ovi problemi proizilaze iz nedostatka ispravne vrste ideološkog obrazovanja ljudi, što stvara velike poteškoće za njihov ulazak. Kao rezultat toga, ljudi nikada ne osećaju nikakvo interesovanje za delo pravog Boga, već se kao pijan plota drže[1] dela ljudi (onih ljudi koje smatraju velikim), kao da su njima obeleženi. Zar to nisu najnovije teme u koje čovečanstvo treba da uđe?

Delo i ulazak (4)

Ako čovek zaista može da uđe u skladu sa delom Svetog Duha, njegov život će brzo rasti, poput bambusovog izdanka posle prolećne kiše. Sudeći po trenutnom rastu velike većine ljudi, oni ne pridaju značaj životu, već određenim stvarima koje deluju kao da nemaju posledice. Ili jure tamo-amo, radeći bez cilja, nasumično i neusredsređeno, ne znajući u kojem pravcu treba da idu, a još manje za koga. Oni se samo „ponizno kriju“. Istina je da malo vas zna bilo šta o Božjim namerama za poslednje dane. Teško da iko od vas poznaje Božji trag, ali da stvar bude gora, niko ne zna kakvo će biti Božje krajnje dostignuće. Svi, ipak, zahvaljujući čistoj borbenosti i izdržljivosti, prolaze kroz dovođenje u red drugih i obračunavanje s njima, kao da zagrevaju svoje mišiće i spremaju se za

[1] „Već se kao pijan plota drže“ upotrebljeno je u podrugljivom tonu. Ova fraza ukazuje na to da su ljudi tvrdoglavi i uporni, drže se zastarelih stvari i ne žele da ih se odreknu.

tuču[1] u očekivanju svog pobedonosnog časa. Neću nuditi nikakve komentare o ovim „čudnim prizorima“ među ljudima, ali postoji nešto što svi morate da razumete. Trenutno se većina ljudi razvija u smeru nenormalnosti[2], a svojim koracima ka ulasku hrle u ćorsokak[3]. Možda ima mnogo onih koji misle da je to utopija izvan ljudskog sveta za kojom čovek žudi, verujući da je to carstvo slobode, ali zapravo nije tako. Ili bi se možda moglo reći da su ljudi već zalutali. Ali bez obzira na to šta ljudi čine, Ja i dalje želim da govorim o onome u šta čovek treba da uđe. Prednosti i mane mnoštva ljudi nisu primarna tema ovog izlaganja. Nadam se da ćete svi vi, braćo i sestre, moći da primite Moje reči na pravi način i da ne shvatite pogrešno Moje namere.

Bog se ovaplotio na kineskom kopnu, ili, kako kažu sunarodnici iz Hong Konga i Tajvana, u „unutrašnjosti“. Kada je Bog sišao sa neba na zemlju, niko ni na nebu ni na zemlji nije bio svestan toga, jer je to pravo značenje Božjeg povratka u tajnosti. Dugo je radio i živeo u telu, a ipak niko toga nije bio svestan. I dan-danas niko to nije osvestio. Možda će ovo ostati večna zagonetka. Božje ovaploćenje ovog puta jeste nešto čega nijedan čovek ne može da postane svestan. Bez obzira na to koliko je veliki i moćan uticaj dela Duha, Bog uvek ostaje ravnodušan, nikada ništa ne odaje. Može se reći da je ova etapa Njegovog dela ista kao da se odvija u nebeskom carstvu. Iako je to očigledno svima koji imaju oči da vide, niko to ne prepoznaje. Kada Bog završi ovu etapu Svog dela, čitavo čovečanstvo će promeniti svoj uobičajeni stav[4] i probuditi se iz dugog sna. Sećam se da je Bog jednom rekao: „Ulazak u telo ovog puta je kao pad u tigrovu jazbinu.“ To znači da, zato što se u ovoj etapi Božjeg dela Bog ovaploćuje i, štaviše, rađa se u prebivalištu velike crvene aždaje, čak i više nego ranije, On se ovog puta Svojim dolaskom na zemlju suočava sa krajnjom opasnošću. Ono sa čime se On suočava jesu noževi i pištolji i motke i palice; ono sa čime se On suočava je iskušenje; ono sa čime se On suočava su gomile ljudi sa izgledom ubice. Rizikuje da bude ubijen svakog trenutka. Bog je došao i doneo gnev sa Sobom. Međutim, On je došao da obavi delo savršenstva, što znači da je došao da obavi drugi segment Svog dela, onog koje se nastavlja na delo iskupljenja. Bog je ovoj etapi Svog dela posvetio najviše razmišljanja i najviše pažnje, te koristi sva zamisliva sredstva da izbegne napade iskušenja, ponizno se prikrivajući i nikada se ne razmećući Svojim identitetom. Spasavajući čoveka sa krsta, Isus je samo dovršavao delo iskupljenja; On nije obavljao delo usavršavanja. Tako je obavljena samo polovina Božjeg dela, a završetak dela iskupljenja bio je samo polovina celog Njegovog plana. Kako je novo doba trebalo da počne, a staro da se povuče, Bog Otac je počeo da razmišlja o drugom segmentu Svog dela i da se priprema za njega. Ovo ovaploćenje u poslednjim danima nije bilo jasno prorečeno u prošlosti, čime je

[1] „Zagrevaju svoje mišiće i spremaju se za tuču“ koristi se podrugljivo.

[2] „Nenormalnost“ znači da je ulazak ljudi devijantan i da su njihova iskustva jednostrana.

[3] „Ćorsokak“ znači da je put kojim ljudi idu u suprotnosti sa Božjom voljom.

[4] „Promeniti svoj uobičajeni stav“ se odnosi na to kako se menjaju ljudske predstave i pogledi o Bogu, kada jednom spoznaju Boga.

ovoga puta postavljen temelj za povećanu tajnost oko Božjeg ulaska u telo. U zoru, bez znanja mnoštva ljudi, Bog je došao na zemlju i započeo Svoj život u telu. Ljudi nisu bili svesni dolaska ovog trenutka. Možda su svi čvrsto spavali; možda su mnogi koji su bili budni pažljivo iščekivali, a možda su se mnogi tiho molili Bogu na nebu. Ipak, među svim ovim mnoštvom ljudi, niko nije znao da je Bog već stigao na zemlju. Bog je tako činio da bi lakše obavljao Svoje delo i postizao bolje rezultate, a takođe i da bi predupredio još više iskušenja. Kada se čovekov prolećni san prekine, Božje delo će odavno biti završeno i On će otići, privodeći kraju Svoj život lutanja i boravka na zemlji. Pošto Božje delo zahteva od Boga da deluje i govori kao On Sâm i zato što ne postoji način da se čovek umeša, Bog je pretrpeo veliku patnju da bi došao na zemlju i Sâm obavio delo. Čovek nije u stanju da zameni Boga u obavljanju Njegovog dela. Iz tog razloga se Bog suprotstavio opasnostima nekoliko hiljada puta većim od onih tokom Doba blagodati, da bi sišao u zemlju u kojoj obitava velika crvena aždaja, da bi obavljao Svoje delo, dajući sve Svoje misli i brigu, da bi iskupio ovu grupu osiromašenih ljudi, ovu grupu ljudi zaglibljenu u gomili balege. Iako niko ne zna za Božje postojanje, Bog nije uznemiren, jer to u velikoj meri koristi Njegovom delu. S obzirom na to da su svi do krajnosti gnusni i zli, kako bi oni trpeli Božje postojanje? Zato, pošto je došao na zemlju, Bog ćuti. Bez obzira na to što je čovek ogreznuo u najgore ispade okrutnosti, Bog ništa od toga ne uzima k srcu, već samo nastavlja da obavlja delo koje treba da obavlja kako bi izvršio veći zadatak koji mu je Otac nebeski poverio. Ko je među vama prepoznao Božju divotu? Ko pokazuje više obzira prema bremenu Boga Oca od Njegovog Sina? Ko je u stanju da razume volju Boga Oca? Duh Boga Oca na nebu je često uznemiren, a Njegov Sin na zemlji se stalno moli za volju Boga Oca, izazivajući Njegovu veliku brigu. Postoji li neko ko poznaje ljubav Boga Oca prema Njegovom Sinu? Postoji li neko ko poznaje srce voljenog Sina kojem nedostaje Bog Otac? Podeljeni između neba i zemlje, oni neprestano gledaju jedan drugog izdaleka, sledeći jedan drugog u Duhu. O, ljudski rode! Kada ćeš imati obzira prema Božjem srcu? Kada ćeš razumeti Božju nameru? Otac i Sin su uvek zavisili jedan od drugog. Zašto onda da budu razdvojeni, jedan gore na nebu, a drugi dole na zemlji? Otac voli Svog Sina kao što Sin voli Svog Oca. Zašto onda Otac mora da čeka i duboko i bolno čezne za Sinom? Možda nisu bili dugo razdvojeni, ali ko zna koliko dana i noći je žudnog Oca tištila tuga, i koliko dugo je čeznuo za brzim povratkom Svog voljenog Sina? On posmatra, On sedi u tišini i čeka; ne postoji ništa što On čini, a da nije zarad brzog povratka Njegovog voljenog Sina. Sina koji je lutao do najudaljenijih krajeva zemlje: kada će Oni ponovo biti zajedno? Iako će, kada se jednom ponovo sretnu, zauvek biti zajedno, kako On može da izdrži hiljade dana i noći razdvojenosti, jedan gore na nebu, a drugi dole na zemlji? Decenije na zemlji izgledaju kao milenijumi na nebu. Kako Bog Otac ne bi bio zabrinut? Kada Bog dođe na zemlju, On doživljava bezbrojne peripetije ljudskog sveta baš kao i čovek. Bog je nevin, pa zašto onda mora da trpi ista stradanja kao i čovek? Nije ni čudo što Bog Otac toliko čezne za Svojim Sinom; ko može da

razume Božje srce? Bog čoveku daje previše; kako čovek može na odgovarajući način da uzvrati Božjem srcu? A ipak, čovek daje Bogu premalo; kako bi Bog, zbog toga, mogao da ne brine?

Teško da iko među ljudima razume hitnost u Božjem stanju uma, jer je kov ljudskih bića isuviše inferioran i njihov duh je prilično tup, pa niko od njih ne mari, niti obraća pažnju na ono što Bog čini. Iz tog razloga, Bog je stalno nezadovoljan čovekom, kao da čovekova zverska priroda može da izbije svakog trenutka. Iz ovoga se još jasnije vidi da je Božji dolazak na zemlju praćen izuzetno velikim iskušenjima. Ali da bi grupa ljudi bila upotpunjena, Bog, u potpunosti ispunjen slavom, saopštio je čoveku svaku Svoju nameru, ne skrivajući ništa od njega. On je čvrsto odlučio da upotpuni ovu grupu ljudi, i tako, bez obzira na teškoće ili iskušenja, On skreće pogled i sve to ignoriše. On samo tiho obavlja Svoje delo, čvrsto verujući da će Ga jednog dana, kada Bog bude u posedu Svoje slave, čovek spoznati, verujući i da će, kada Bog jednom upotpuni čoveka, on u celosti razumeti Božje srce. Trenutno možda postoje ljudi koji iskušavaju Boga, ili pogrešno shvataju Boga, ili krive Boga; Bog ništa od toga ne uzima k srcu. Kada Bog siđe u slavu, svi će razumeti da je sve što Bog čini zarad sreće ljudskog roda i svi će razumeti da sve što Bog čini, čini da bi čovečanstvo moglo bolje da preživi. Bog dolazi i donosi iskušenje, a takođe dolazi i donosi veličanstvo i gnev. U vreme kada Bog bude napustio čoveka, On će odavno već doći u posed Svoje slave i otići će potpuno ispunjen slavom i radošću povratka. Bog koji dela na zemlji ne uzima stvari k srcu bez obzira na to koliko Ga ljudi odbacuju. On samo nastavlja da obavlja Svoje delo. Božje stvaranje sveta seže hiljadama godina unazad. On je došao na zemlju da obavi nemerljivu količinu posla i u potpunosti je iskusio odbacivanje i klevetu ljudskog sveta. Niko Bogu nije poželeo dobrodošlicu kada je došao; dočekan je hladno. Tokom ovih nekoliko hiljada godina grubog odnosa, čovekovo ponašanje je odavno duboko povredilo Boga. On više ne obraća pažnju na pobunu ljudi, već je napravio drugi plan za preobraženje i pročišćenje čoveka. Ruganje, kleveta, proganjanje, mučenje, stradanje na krstu, ostracizam od strane čoveka i šta još ne, na koje je Bog naišao otkad se ovaplotio: Bog je dosta toga okusio, a što se tiče nevolja ljudskog sveta, Bog koji je došao u telo, sve je to pretrpeo u najvećoj meri. Duh Boga Oca na nebu odavno smatra da su takvi prizori nepodnošljivi i, okrenuviši glavu i zatvoriviši oči, čeka da se Njegov voljeni Sin vrati. Sve što On želi jeste da ljudi slušaju i da budu poslušni, da budu u stanju, pošto je doživeo najveću sramotu pred Svojim telom, da prestanu da se bune protiv Njega. Sve što On želi jeste da čovečanstvo bude u stanju da veruje u Božje postojanje. On je odavno prestao da postavlja veće zahteve prema čoveku, jer je Bog platio previsoku cenu, ali čovek se odmara do mile volje[5], i ni najmanje ne uzima k srcu Božje delo.

[5] „Odmaranje do mile volje“ znači da su ljudi nonšalantni u vezi sa Božjim delom i da ga ne smatraju važnim.

Iako stvari koje danas govorim o Božjem delu mogu sadržati mnogo toga što je „neosnovana besmislenost“[6], ono ipak ima izuzetno veliku važnost za čovekov ulazak. Govorim malo o delu, pa malo o ulasku, ali oba ta aspekta su podjednako neophodna, a kada se kombinuju, još su korisniji za čovekov život. Ova dva aspekta se međusobno dopunjuju[7] i veoma su korisni, omogućavaju ljudima da bolje razumeju Božju volju i omogućavaju komunikaciju između ljudi i Boga. Kroz današnje obraćanje o delu, odnos čovečanstva sa Bogom se dodatno poboljšava, uzajamno razumevanje se produbljuje, a čovek je u stanju da pokaže veću uviđavnost i pažnju prema Božjem bremenu; čovek je stvoren da oseća ono što Bog oseća, da bude uvereniji da će ga Bog promeniti i da čeka ponovno pojavljivanje Boga. To je jedini zahtev koji Bog postavlja čoveku danas – da proživi po liku osobe koja voli Boga, čineći tako da svetlost kristalizacije Božje mudrosti zasvetli u dobu tame i da čovekov život ostavi iza sebe sjajnu stranicu u Božjem delu, sijajući zauvek na Istoku sveta, zahtevajući pažnju sveta i divljenje svih. Ovo je, sasvim sigurno, još bolji ulazak za one u sadašnjem dobu koji vole Boga.

Delo i ulazak (5)

Danas svi vi znate da Bog izvodi ljude na pravi put života, da On vodi čoveka ka narednom koraku na putu u drugo doba, da On vodi čoveka da prevaziđe ovu mračnu staru eru, da se oslobodi tela, daleko od ugnjetavanja sila tame i uticaja Sotone, tako da svaka osoba može da živi u svetu slobode. Zarad lepšeg sutra, i da bi ljudi sutra činili smelije korake, Duh Božji planira sve za čoveka, a da bi čovek više uživao, Bog posvećuje sve svoje napore u telu da pripremi put koji je pred čovekom, ubrzavajući dolazak dana za kojim čovek žudi. Želim da svi pridate značaj ovom divnom trenutku; nije mali uspeh sjediniti se sa Bogom. Iako Ga nikada niste upoznali, već ste odavno zajedno s Njim. Kada bi samo svi mogli zauvek da pamte ove divne, ali prolazne dane i da ih učine svojom dragocenošću na zemlji. Božje delo je odavno otkriveno čoveku – ali pošto su ljudska srca suviše komplikovana i zato što ih Božje delo nikada nije zanimalo, ono je ostalo zaustavljeno na svom prvobitnom temelju. Reklo bi se da su ljudske misli, predstave i mentalni sklop još uvek zastareli, toliko da mentalni sklop mnogih od njih podseća na one primitivne mentalne sklopove iz drevnih vremena i nisu se ni najmanje promenili. Usled toga, ljudi su i dalje zbunjeni i nesigurni u pogledu dela koje Bog obavlja. Još im je manje jasno šta oni rade i u šta treba da uđu. Ove stvari predstavljaju ogromne poteškoće za Božje delo i sprečavaju živote ljudi da imalo idu napred. Zbog ljudske suštine i njihovog lošeg kova, oni su u osnovi nesposobni da shvate Božje delo i ove

[6] „Neosnovana besmislenost“ znači da su ljudi u osnovi nesposobni da dođu do smisla reči koje Bog izgovara i nemaju predstavu o čemu govori. Ova fraza se koristi ironično.

[7] „Međusobno se dopunjuju“ znači da bi kombinovanje i „dela“ i „ulaska“ u zajedništvo bilo još korisnije za našu spoznaju Boga.

stvari nikada ne smatraju važnim. Ako želite napredak u svom životu, morate početi da obraćate pažnju na pojedinosti svog postojanja, morate da dokučite svaku od njih kako biste kontrolisali svoj ulazak u život, da svako od vas ponaosob temeljno preobrazi svoje srce i reši probleme praznine u svom srcu, kao i probleme ustajale i turobne egzistencije koja vas muči, tako da će onda svako od vas biti u potpunosti obnovljen i istinski uživati u životu koji je uzvišen, transcendentan i slobodan. Cilj je da svako od vas bude u stanju da oseti život, da oživi u svom duhu i da počne da liči na ljudsko biće. Od sve braće i sestara s kojima dolazite u dodir, retko ko od njih je živahan i svež. Svi su oni kao drevni čovekoliki majmuni, prostodušni i glupi, naizgled bez ikakvih izgleda za razvoj. Još gore, braća i sestre sa kojima sam došao u dodir bili su neotesani i necivilizovani kao divlji gorštaci. Ne znaju gotovo ništa o pristojnosti, a još manje o osnovama ponašanja. Mnogo je mladih sestara koje se, iako izgledaju inteligentno i pristojno i lepe su kao cveće, još uvek doteruju po „alternativnoj“ modi. Kosa jedne sestre[a] pokriva joj celo lice, tako da joj se oči uopšte ne vide. Iako su joj crte lica čiste i čedne, frizura joj je odbojna, čime ostavlja čudan utisak, deluje kao da je najopasniji prestupnik u popravnom domu za maloletnike. Njene oči, bistre i sjajne, kao smaragdi u vodi, zasenjene su njenom odećom i frizurom, zbog kojih joj oči izgledaju kao par lampiona iznenada ugledanih u mrkloj noći, koji isprekidano bljeskaju zaslepljujućim sjajem što uliva strah u muška srca, a ipak izgleda i kao da se namerno krije od nekoga. Kada je sretnem, ona uvek smišlja načine da pobegne sa „scene“, poput ubice koji je upravo nekoga ubio i, strepeći da će biti otkriven, stalno izmiče; ona takođe podseća na crne Afrikance[1] koji su generacijama bili robovi i nikada ne mogu da podignu glavu pred drugima. Bilo bi potrebno nekoliko meseci rada da se taj spektar ponašanja, uključujući i način na koji se ovi ljudi oblače i neguju, poboljša.

Hiljadama godina, kineski narod je živeo život robova i to je toliko ograničavalo njihove misli, poglede na svet, život, jezik, ponašanje i postupke da su ostali bez i najmanje slobode. Nekoliko hiljada godina takvih istorijskih okolnosti svelo je vitalne ljude koji su imali duha na nešto što liči na leševe lišene duha. Mnogi su oni koji žive pod mesarskim nožem Sotone, mnogi su oni koji žive u domovima koji podsećaju na životinjske jazbine, mnogi su oni koji jedu istu hranu kao volovi ili konji, a mnogi su oni koji lažu, bezosećajni su i u rasulu, u „podzemnom svetu“. Po svom spoljašnjem izgledu, ljudi se ne razlikuju od primitivnog čoveka, njihovo mesto odmora podseća na pakao, a društvo im prave svakojaki pogani demoni i zli duhovi. Spolja, ljudska bića izgledaju kao više „životinje“; u stvari, oni žive i borave sa poganim demonima. Bez ikoga da se brine o njima, ljudi žive u Sotoninoj zasedi, uhvaćeni u njegovu zamku bez izgleda da pobegnu. Umesto da se sa svojim najbližima okupljaju u udobnim domovima, da žive

[a] Izvorni tekst glasi: „Ona“.

[1] „Crni Afrikanci“ se odnosi na crne ljude koje je Bog prokleo, koji su tokom mnogo generacija bili robovi.

srećne i ispunjene živote, reklo bi se da ljudska bića žive u Adu, da posluju sa demonima i druže se sa đavolima. U stvari, ljudi su i dalje u Sotoninim okovima, žive tamo gde se pogani demoni okupljaju i ti pogani demoni njima manipulišu, njihovi kreveti kao da su ležaj na kojem spavaju njihovi leševi, kao da su udobno gnezdo. Kada se uđe u njihov dom, dvorište je hladno i samotno, hladan vetar cvili kroz suvo granje. Otvarajući vrata „stambenog prostora“, soba je potpuno mračna – ne vidi se prst pred nosom. Kroz pukotinu na vratima prodire tračak svetlosti, što čini prostoriju još turobnijom i užasnijom. S vremena na vreme, pacovi ispuštaju čudne cijuke, kao da se vesele. Sve u prostoriji je odvratno i zastrašujuće, kao kuća u kojoj je boravio neko ko je upravo stavljen u mrtvački sanduk. Krevet, jorgani i neugledni ormarić u sobi prekriveni su prašinom, na zemlji nekoliko malih hoklica pokazuje svoje očnjake i maše kandžama, dok paučina visi sa zidova. Na stolu je ogledalo, a pored njega drveni češalj. Prilazite ogledalu, uzimate sveću i palite je. Vidite da je ogledalo prekriveno prašinom koja na odrazima ljudi[b] stvara neku vrstu „šminke“, tako da izgledaju kao da su upravo ustali iz groba. Češalj je pun dlaka. Sve te stvari su stare i grube i izgledaju kao da ih je upravo koristio neko ko je maločas umro. Gledajući češalj, čovek ima osećaj da tu pored možda leži neki leš. Dlake u češlju, bez krvi koja cirkuliše u njima, odaju miris mrtvaca. Hladan vetar prolazi kroz pukotinu na vratima, kao da se duh probija kroz tu pukotinu i vraća se u svoju sobu. U sobi vlada surova jeza, najednom se javlja vonj trulog leša i u ovom trenutku se može videti da oko zidova visi mnoštvo raznoraznih stvari, na krevetu je zgužvana posteljina, prljava i smrdljiva, u uglu je nekakvo zrnevlje, na ormariću sloj prašine, pod je prekriven grančicama i prašinom, i tako dalje – kao da ih je upravo koristio neki pokojnik, teturajući se po sobi, škrgućući zubima i mašući rukama po vazduhu. Dovoljno da se streseš od straha. Nigde u sobi nema ni traga života, sve je mračno i vlažno, poput Ada i pakla, koje spominje Bog. Ovo upravo podseća na ljudsku grobnicu, sa neofarbanim ormarićem, hoklicama, prozorskim oknima i vratima koji kao da su u žalosti i da odaju tihu počast mrtvima. Ljudi žive u ovom podzemnom svetu nekoliko decenija, ili nekoliko vekova, ili čak nekoliko milenijuma, odlazeći rano i vraćajući se kasno. Izlaze iz svoje „grobnice“ u sam osvit zore, kada petlovi kukuriču, i, gledajući u nebo, a zatim u zemlju, započinju svoje dnevne aktivnosti. Kada sunce zađe iza planina, oni dovlače svoje umorno telo nazad u „grobnicu“; dok napune stomak, već se smrklo. Zatim, kada završe sa pripremama za još jedan sutrašnji izlazak iz „grobnice“, gase svetlo koje kao da emituje svetlost fluorescentnog požara. U ovom trenutku, sve što može da se vidi na mesečini jesu grobne humke koje su poput nekih brdašaca svuda uokolo raštrkane. Iz „grobnica“ se povremeno čuje hrkanje koje se pojačava i stišava. Svi ljudi čvrsto spavaju, a i pogani demoni i duhovi kao da počivaju u miru. S vremena na vreme, iz daleka se čuju vrane – zvuk tog usamljenog graktanja u mirnoj i tihoj noći poput ove dovoljan je da vas podiđe jeza i da vam se digne kosa na glavi… Ko zna koliko je godina čovek proveo

[b] Izvorni tekst glasi: „na ljudskim licima“.

u takvim okolnostima, umirući i ponovo se rađajući; ko zna koliko dugo su oni ostali u ljudskom svetu gde se ljudi i duhovi mešaju i, štaviše, ko zna koliko puta su se opraštali od sveta! U ovom zemaljskom paklu ljudi žive srećne živote, kao da nemaju na šta da se žale, jer su se odavno navikli na život u Adu. Dakle, ljudi su fascinirani ovim mestom gde obitavaju pogani demoni, kao da su ti pogani demoni njihovi prijatelji i družbenici, kao da je svet čoveka banda huligana[2] – jer je čovekova prvobitna suština odavno nestala nečujno i bez traga. Ljudska pojava pomalo liči na poganog demona; u stvari, pogani demoni manipulišu ljudskim postupcima. Danas se oni izgledom ne razlikuju od poganih demona, kao da su ih pogani demoni rodili. Štaviše, ljudi takođe izuzetno vole svoje pretke i podržavaju ih. Niko ne zna da je Sotona već odavno toliko ugazio ljude da su postali kao gorile u planinama. Njihove zakrvavljene oči upućuju preklinjući pogled, a u prigušenom svetlu koje sija iz njih nalazi se slabašan trag pogubne zlobe poganog demona. Lica su im cela izborana, ispucala kao borova kora, usne su im isturene, kao da ih je Sotona osmislio, uši su im umazane prljavštinom iznutra i spolja, leđa su im pogrbljena, noge se bore da izdrže težinu sopstvenih tela, a njihove koščate ruke ritmično se njišu napred-nazad. Kao da nisu ništa drugo do kost i koža, ali opet su i debeli kao planinski medved. Iznutra i spolja, oni su negovani i obučeni kao čovekoliki majmuni iz drevnih vremena – kao da, danas, ovi majmuni tek treba da u potpunosti evoluiraju u[3] oblik savremenog čoveka – toliko su nazadni!

Čovek živi rame uz rame sa životinjama i dobro se slažu, bez sporova i svađa. Čovek je vrlo brižan i pažljiv prema životinjama, a životinje postoje radi čovekovog opstanka, izričito za njegovu dobrobit, bez ikakve koristi za sebe i u potpunoj i sveopštoj poslušnosti čoveku. Po svemu sudeći, odnos između čoveka i zveri je blizak[4] i skladan[5] – a pogani demoni, čini se, savršena su kombinacija čoveka i zveri. Stoga su čovek i pogani demoni na zemlji još intimniji i nerazdvojniji: iako je razdvojen od poganih demona, čovek ostaje povezan sa njima; u međuvremenu, pogani demoni ne prećutkuju ništa od ljudi i „posvećuju“ im sve što imaju. Svakodnevno ljudi skakuću u „palati kralja pakla“, zabavljajući se u društvu „kralja pakla“ (svog pretka) i on manipuliše njima, tako da su ljudi danas prekriveni blatnjavom skramom i posle toliko vremena provedenog u paklu, već odavno ne žele da se vrate u „svet živih“. Stoga, čim ugledaju svetlost i vide Božje zahteve, Božji karakter i Njegovo delo, oni uzdrhte i uznemire se, još uvek čeznu da se vrate u podzemni svet i borave sa duhovima. Odavno su zaboravili na Boga i od tada lutaju po groblju. Kada upoznam osobu, pokušavam da razgovaram sa njom, a tek sada

---

[2] „Banda huligana“ se odnosi na iskvarenost čovečanstva i na to kako među ljudima nema svetih ljudskih bića.

[3] „Evoluiraju u“ se odnosi na „evoluciju“ čovekolikih majmuna u oblik današnjih ljudi. Namera je satirična: zapravo, ne postoji teorija o drevnim čovekolikim majmunima koji se pretvaraju u ljudska bića koja hodaju uspravno.

[4] „Blizak“ se koristi u podrugljivom smislu.

[5] „Skladan“ se koristi u podrugljivom smislu.

shvatam da osoba koja stoji preda Mnom uopšte nije ljudsko biće. Kosa joj je neuredna, lice prljavo, a u njenom zubatom osmehu ima nečeg vučjeg. Ona takođe oseća neprijatnost, poput duha koji je upravo ustao iz groba i ugledao čoveka iz živog sveta. Ova osoba uvek pokušava da razvuče usne u osmeh; deluje i podmuklo i zlokobno. Kada Mi se nasmeši, deluje kao da ima nešto da kaže ali ne može da nađe reči, tako da sve što može da uradi jeste da stoji po strani i da deluje prazno i glupo. Gledana s leđa, ona kao da predstavlja „moćnu sliku kineskog radnog naroda“; u tim trenucima izgleda još odvratnije, podseća na slike potomaka legendarnog drevnog Jana Huanga/Jana Vanga[c] o kome ljudi govore. Kada je nešto pitam, ona bez reči pogne glavu. Potrebno joj je dosta vremena da odgovori i veoma je inhibirana kada to učini. Ne može da drži ruke mirno i sisa svoja dva prsta kao mačka. Tek sada shvatam da čovekove ruke izgledaju kao da su upravo kopale po smeću, sa iskrzanim noktima tako bezbojnim da se nikada ne bi reklo da treba da su beli, „duguljasti“ nokti prekriveni debelim slojem prljavštine. Što je još odvratnije, njihove nadlanice izgledaju kao koža pileta koje je upravo očerupano. U gotovo sve brazde na njihovim dlanovima utisnuta je cena krvi i znoja čovekovog rada, u svakoj je nešto što liči na prljavštinu, naizgled odiše „aromom zemlje“, da što bolje predstavi dragocenost čovekovog hvale vrednog duha patnje – toliko da je taj duh patnje čak duboko utisnut u svaku od brazda na čovekovim dlanovima. Od glave do pete, nijedna odeća koju čovek nosi ne liči na životinjsko krzno, ali malo ko od njih zna da, iako su uvek tako „časni“, njihova je vrednost zapravo manja od lisičjeg krzna – manja čak i od jednog paunovog pera, jer ih je njihova odeća odavno učinila tako ružnim da izgledaju gore od svinje i psa. Njen oskudni gornji deo visi na pola leđa, a njene nogavice – poput kokošijih creva – potpuno izlažu njenu ružnoću jarkoj sunčevoj svetlosti. Kratke su i uzane, kao da žele da istaknu da joj stopala već odavno nisu vezana: stopala su velika, nisu više to oni „zlatni lotosi od tri pedlja“ iz doba starovremskog društva. Odeća ove osobe je previše zapadnjačka, a i previše provokativna. Kada se sretnem sa njom, uvek je stidljiva, lice joj se zarumeni i uopšte nije u stanju da podigne glavu, kao da su je ugazili pogani demoni, i ne može više da natera sebe da gleda ljude u oči. Prašina prekriva ljudsko lice. Ova prašina, koja je pala s neba, izgleda kao da nepravično pada na ljudsko lice, čineći da izgleda kao paperje vrapca. I čovekove oči su kao vrapčeve: male i suve, bez ikakvog sjaja. Kada ljudi govore, njihov govor je obično trom i dvosmislen, gadan i odvratan drugima. Ipak, mnogi takve ljude slave kao „predstavnike nacije“. Nije li to smešno? Bog želi da promeni ljude, da ih spase, da ih izbavi iz grobnice, kako bi mogli da pobegnu od života koji vode u Adu i paklu.

[c] „Jan“ i „Huang“ su imena dva mitološka cara koji su bili među prvima koji su u Kini širili kulturu. „Jan Vang“ je kineski naziv za „kralja pakla“. „Jan Huang“ i „Jan Vang“ gotovo da su homofoni kada se izgovaraju na mandarinskom.

Delo i ulazak (6)

Delo i ulazak su sami po sebi praktični; oni se odnose na Božje delo i na čovekov ulazak. Čovekova potpuna nesposobnost da prodre u Božje pravo lice i Božje delo donela je najveću poteškoću njegovom ulasku. Do današnjeg dana mnogi ljudi još uvek ne znaju kakvo će delo Bog izvršiti u poslednjim danima, ili zašto je Bog pretrpeo krajnje poniženje da bi se ovaplotio i stajao sa čovekom u dobru i u zlu. Od cilja Božjeg dela do svrhe Božjeg plana za poslednje dane, čovek je u potpunom mraku. Iz različitih razloga, ljudi su uvek bili mlaki i zbunjeni[1] u pogledu ulaska koji Bog zahteva od njih, što je donelo najveće poteškoće Božjem delu u telesnom obličju. Izgleda kao da su svi ljudi postali prepreke i da ni do danas nisu sigurni. Zato mislim da treba da govorimo o delu koje Bog obavlja na čoveku i o Božjoj neodložnoj nameri da od svih vas napravi odane Božje sluge koje bi, kao i Jov, radije umrle nego odbacile Boga, trpeći svako poniženje; i koje će, kao Petar, ponuditi celo svoje biće Bogu i postati poverenici koje je Bog zadobio u poslednjim danima. Želeo bih da sva braća i sestre mogu da daju sve i da čitavo svoje biće predaju Božjoj nebeskoj volji, da postanu svete sluge u domu Božjem i uživaju u obećanju beskonačnosti koje im je Bog darovao, tako da srce Boga Oca može uskoro da uživa u spokojnom odmoru. „Ostvari volju Boga Oca“ treba da bude krilatica svih koji vole Boga. Ove reči treba da služe kao čovekov vodič za ulazak i kao kompas koji usmerava njegove postupke. To je odlučnost koju čovek treba da ima. U potpunosti dovršiti Božje delo na zemlji i sarađivati sa Božjim delom u telu – to je čovekova dužnost, sve dok se jednog dana, kada se Božje delo završi, čovek ne bude radosno oprostio od Njega kada se On ranije bude vraćao Ocu nebeskom. Zar to nije odgovornost koju bi čovek trebalo da izvrši?

Kada se u Dobu blagodati Bog vratio na treće nebo, Božje delo iskupljenja celog čovečanstva već je u stvari bilo ušlo u svoj poslednji deo. Sve što je ostalo na zemlji bili su krst koji je Isus nosio na leđima, tanko platno u koje je Isus bio umotan i venac od trnja i grimizna haljina koju je Isus nosio (to su bili predmeti kojima su Mu se Jevreji rugali). Drugim rečima, posle velikog uzbuđenja koje je delo Isusovog raspeća izazvalo, stvari su se ponovo smirile. Od tada pa nadalje, Isusovi učenici su počeli da izvršavaju Njegovo delo, da usmeravaju i zalivaju sve crkve. Sadržaj njihovog dela bio je sledeći: tražili su od svih ljudi da se pokaju, priznaju svoje grehe i da se krste; a apostoli su svi krenuli da šire istinitu priču, neokaljani iskaz o Isusovom raspeću, i tako niko nije mogao da ne padne ničice pred Isusom i da ne prizna svoje grehe; štaviše, apostoli su išli svuda prenoseći reči koje je Isus izgovorio. Od tog trenutka počela je izgradnja crkava u Doba blagodati. Ono što je Isus činio tokom tog doba bilo je i da govori o čovekovom životu i volji Oca nebeskog, samo što su se, pošto je to bilo drugačije doba, mnoge od tih izreka i primena uveliko razlikovale od današnjih. Međutim, u suštini su iste: i jedno i drugo su

[1] „Zbunjeni“ ukazuje na to da ljudi nemaju jasan uvid u Božje delo.

delo Božjeg Duha u telu, tačno i upravo tako. Ovakvo delanje i izjave nastavili su se sve do danas, pa se takve stvari i dalje dele među današnjim verskim ustanovama i nimalo nisu promenjene. Kada je Isusovo delo završeno i kada su crkve već bile na pravom putu Isusa Hrista, Bog je ipak pokrenuo svoj plan za još jednu etapu Njegovog dela, a to je bilo pitanje Njegovog ovaploćenja u poslednjim danima. Iz čovekovog ugla, Božje raspeće je već zaključilo delo Božjeg ovaploćenja, iskupilo celo čovečanstvo i omogućilo Mu da se dočepa ključeva Ada. Svi misle da je Božje delo u potpunosti obavljeno. Zapravo, iz Božjeg ugla, samo mali deo Njegovog dela bio je ostvaren. Sve što je učinio bilo je da iskupi čovečanstvo; On nije osvojio čovečanstvo, a kamoli promenio čovekov sotonski izgled. Zato Bog kaže: „Iako je Moje ovaploćeno telo prošlo kroz smrtnu bol, to nije bio sveukupni cilj Mog ovaploćenja. Isus je Moj voljeni Sin i bio je prikovan za krst zbog Mene, ali nije do kraja zaključio Moje delo. Obavio je samo jedan njegov deo.“ Tako je Bog pokrenuo drugi krug planova za nastavak dela ovaploćenja. Krajnja Božja namera bila je da usavrši i pridobije sve ljude izbavljene iz Sotoninih kandži, zbog čega se Bog još jednom pripremio da se suoči sa opasnošću ovaploćenja. Ono što se podrazumeva pod „ovaploćenjem“ odnosi se na Onoga koji ne donosi slavu (jer Božje delo još nije završeno), ali se pojavljuje pod identitetom voljenog Sina, a to je Hristos, u kome je Bog veoma zadovoljan. Zato se kaže da je to „suočavanje sa opasnošću“. Ovaploćeno telo ima umanjenu moć i mora da bude veoma oprezno[2], a Njegova sila stoji na suprotnoj strani od vlasti Oca na nebu; On samo obavlja službu tela, dovršavajući delo Boga Oca i Njegov nalog ne uključujući se u drugo delo, i On samo završava jedan deo dela. Zato je Bog dobio ime „Hristos“ čim je došao na zemlju – to je značenje koje je sadržano u imenu. Razlog zbog kojeg se kaže da je dolazak praćen iskušenjima jeste taj što se kraju privodi samo jedan segment dela. Štaviše, razlog zašto Ga Bog Otac naziva samo „Hristom“ i „voljenim Sinom“, ali Mu nije dao svu slavu, jeste upravo to što ovaploćeno telo dolazi da izvrši jedno delo, ne da predstavlja Oca nebeskog, već da obavi službu voljenog Sina. Kada voljeni Sin obavi celokupan nalog koji je primio na Svoja pleća, Otac će Mu tada dati punu slavu zajedno sa identitetom Oca. Može se reći da je to „nebeski kodeks“. Pošto su Onaj koji se ovaplotio i Otac na nebu nalaze u dva različita carstva, njih dvojica samo gledaju jedan prema drugom u Duhu, Otac motri na voljenog Sina, ali Sin ne može da vidi Oca izdaleka. Pošto su funkcije koje telo uspeva da obavi isuviše ograničene a On može biti ubijen u svakom trenutku, može se reći da je ovaj dolazak bremenit najvećim opasnostima. To je kao da je Bog još jednom prepustio svog voljenog Sina tigrovima, gde Mu je život u opasnosti, poslavši Ga na mesto gde je Sotona najprisutniji. Čak i u ovim teškim okolnostima, Bog je ipak predao Svog voljenog Sina ljudima iz mesta ispunjenog prljavštinom i razvratom da bi Ga oni „uveli u odraslo doba“. To je zato što je to jedini način da Božje delo izgleda prikladno i prirodno, i to je jedini

[2] „Ima umanjenu moć i mora da bude veoma oprezno“ ukazuje na to da je telesnih teškoća previše, a da je delo koje se obavlja isuviše ograničeno.

način da se ispune sve želje Boga Oca i završi poslednji deo Njegovog dela među ljudima. Isus je samo ostvario jednu etapu dela Boga Oca. Zbog prepreke koju nameće ovaploćeno telo i razlika u delu koje treba obaviti, Sam Isus nije znao da će doći do drugog ovaploćenja. Stoga se nijedan biblijski tumač ili prorok nije usudio da jasno prorokuje da će se Bog ponovo ovaplotiti u poslednjim danima, odnosno da će ponovo doći u telo da izvrši drugi segment svog dela u telu. Prema tome, niko nije shvatio da se Bog već odavno sakrio u telu. Nije ni čudo, jer je Isus prihvatio taj nalog tek nakon što je vaskrsao i uzdigao se u nebo, stoga ne postoji jasno proročanstvo o drugom Božjem ovaploćenju, i ono je nezamislivo za ljudski um. U onom mnoštvu knjiga proročanstava u Bibliji nema reči koje to jasno pominju. Ali kada je Isus došao da obavi delo, već je postojalo jasno proročanstvo koje je govorilo da će devica nositi dete i da će roditi sina, što znači da je On začet kroz Svetog Duha. Bog je i tada govorio da postoji rizik od smrti, a koliko je samo danas opasnost veća? Nije ni čudo što Bog kaže da je ovo ovaploćenje u više hiljada puta većoj opasnosti nego u Doba blagodati. Na mnogim mestima Bog je prorekao da će zadobiti grupu pobednika u zemlji Sinim. Pošto na Istoku sveta pobednici treba da budu zadobijeni, mesto gde će se Bog po drugi put ovaplotiti je bez sumnje zemlja Sinim, tačno mesto gde velika crvena aždaja leži sklupčana. Tamo će Bog zadobiti potomke velike crvene aždaje, te će ona biti potučena do nogu i osramoćena. Bog će probuditi ove ljude teško opterećene patnjom, budiće ih dok se potpuno ne probude i navešće ih da izađu iz magle i odbace veliku crvenu aždaju. Probudiće se iz svog sna, prepoznaće suštinu velike crvene aždaje, postaće sposobni da celo svoje srce predaju Bogu, oslobodiće se stega mračnih sila, ustaće na Istoku sveta i postati dokaz Božje pobede. Samo tako će Bog zadobiti slavu. Samo zato je Bog delo koje se završilo u Izraelu preneo u zemlju u kojoj sklupčana leži velika crvena aždaja i, gotovo dve hiljade godina nakon odlaska, ponovo se ovaplotio da nastavi delo Doba blagodati. Bog pred čovekovim očima, pokreće novo delo u telu. Ali sa Božje tačke gledišta, On nastavlja delo Doba blagodati, ali tek posle interregnuma od par hiljada godina, promenivši samo mesto i program Svog dela. Iako se čini da je izgled koji je ovaploćeno telo poprimilo u današnjem delu potpuno drugačiji od Isusa, Oni potiču od iste suštine i korena, i potiču od istog izvora. Možda se spolja po mnogo čemu razlikuju, ali su prave činjenice Njihovog dela potpuno identične. Doba su, na kraju krajeva, različita kao dan i noć. Kako onda Božje delo može da sledi nepromenljiv obrazac? Ili kako različite etape Njegovog dela mogu da stanu jedna drugoj na put?

Isus je poprimio izgled Jevreja, oblačio se kao Jevreji i odrastao je na jevrejskoj hrani. To je Njegov normalan ljudski aspekt. Ali telo koje se danas ovaplotilo poprima oblik građanina Azije i odrasta u naciji velike crvene aždaje. Ove činjenice ni na koji način nisu u suprotnosti sa ciljem Božjeg ovaploćenja. Umesto toga, oni se međusobno dopunjuju, dovodeći istinski značaj Božjeg ovaploćenja do potpunijeg završetka. Pošto se ovaploćeno telo naziva „Sinom čovečjim“ ili „Hristom“, o spoljašnjosti današnjeg Hrista ne može se govoriti na isti način kao o Isusu Hristu. Na kraju krajeva, ovo telo se

naziva „Sinom čovečijim“ i nalik je telu od krvi i mesa. Svaka etapa Božjeg dela poseduje prilično duboko značenje. Razlog zašto je Isusa začeo Sveti Duh je to što je On trebalo da iskupi grešnike. Morao je da bude bezgrešan. Ali tek na kraju, kada je bio primoran da uzme obličje grešnog tela i kada je preuzeo grehe grešnika, On ih je izbavio od prokletstva krsta, krsta kojim je Bog grdio čovečanstvo. (Krst je Božje oruđe za proklinjanje i grdnju čovečanstva; kad god se pominju proklinjanje i grdnja, to se posebno odnosi na grešnike.) Cilj je bio da se svi grešnici pokaju i da se, putem raspeća, nateraju da priznaju svoje grehe. To jest, radi iskupljenja celog čovečanstva, Bog se ovaplotio u telu od krvi i mesa koje je začeo Sveti Duh i preuzeo na Sebe grehe celog čovečanstva. Jednostavno rečeno, On je ponudio sveto telo od krvi i mesa u zamenu za sve grešnike, što je ravno Isusu koji je postavljen pred Sotonu kao „žrtva za greh“ da „preklinje“ Sotonu da uzme celo nevino čovečanstvo koje je ugazio i da ga vrati Bogu. Zato je začeće Svetim Duhom bilo neophodno za ostvarenje ove etape dela iskupljenja. To je bio neophodan uslov, „mirovni sporazum“ u borbi između Boga Oca i Sotone. Zato je ova etapa rada završena tek pošto je Isus predat Sotoni. Međutim, Božje delo iskupljenja danas je postiglo stepen veličanstvenosti bez presedana, a Sotona nema više izgovora da postavlja zahteve, tako da Bogu više nije potrebno da bude začet od strane Svetog Duha da bi se ovaplotio. Pošto je Bog sam po sebi svet i nevin, On u ovom ovaploćenju više nije Isus iz Doba blagodati. Međutim, On se još uvek ovaploćuje zarad volje Boga Oca i zarad ispunjenja želja Boga Oca. Ovo objašnjenje svakako nije nerazumno, zar ne? Da li Božje ovaploćenje mora da bude u skladu sa datim skupom pravila?

Mnogi ljudi traže dokaze u Bibliji, nadajući se da će pronaći proročanstvo o Božjem ovaploćenju. Kako čovek, sa svojim zbrkanim i nepovezanim mislima, da zna da je Bog odavno prestao da „radi“ u Bibliji i da je „iskoračio“ izvan njenih okvira da bi otišao dalje, sa žarom i voljom, da obavi delo koje je odavno isplanirao, ali za koje čoveku nikada nije rekao? Ljudima baš nedostaje razuma. Posle najobičnijeg susreta sa Božjom naravi, oni se popnu na postolje i sasvim nonšalantno sede u prvoklasnoj „invalidskoj stolici“ da bi ispitivali Božje delo, i čak idu toliko daleko da počinju da podučavaju Boga visokoparno trabunjajući o baš svemu što postoji pod suncem. Mnogi „starac“, s naočarima na nosu, gladeći bradu, otvara požutele stranice „starinskog almanaha“ (Biblije) koji čita celog života. Mrmljajući i sa pogledom koji kao da treperi duhom, on čas otvara Otkrivenje, čas Knjigu proroka Danila, čas Knjigu proroka Isaije koja je vrlo dobro poznata svima. Zureći u stranice krcate sitno ispisanim rečima, on čita u tišini, dok mu mozak neprestano radi. Najednom se ruka koja gladi bradu zaustavlja i počinje da je čupa. Tu i tamo se može čuti zvuk čupanja dlaka iz brade. Tako neobično ponašanje čudi posmatrača. „Zašto tako jako čupa? Šta ga je toliko razljutilo?“ Kada ponovo pogledamo tog starca, vidimo da su mu se sada obrve nakostrešile. Dlake njegovih srebrnih obrva spustile su se kao guščije perje, tačno dva centimetra od njegovih kapaka, kao slučajno, a ipak tako savršeno, dok starac ne skida pogled sa stranica koje deluju kao da su plesnive. Pošto je više puta iščitao iste stranice, nije izdržao da ne skoči iz svoje stolice i započne

naizgled neobavezan razgovor[3] sa nekim, iako je njegov pogled ostao uprt u almanah. Najednom on prekriva stranicu na kojoj je stao i okreće se „drugom svetu“. Njegovi pokreti su veoma užurbani[4] i zastrašujući, moglo bi se reći i iznenađujući. Istog trenutka, miš koji je bio izašao iz svoje rupe i, dok je starac ćutao, počinjao da se opušteno i slobodno kreće, postaje toliko zaplašen njegovim neočekivanim pokretima da brzo trči nazad u rupu i nestaje u njoj kao dašak dima, da se nikada više ne pojavi. I sada starčeva leva ruka nastavlja svoje privremeno obustavljeno glađenje brade, gore-dole, gore-dole. Udaljava se od stolice, a knjiga ostaje na stolu. Vetar koji duva kroz pukotinu na vratima i kroz otvoreni prozor nemilosrdno zatvara knjigu, a zatim je ponovo otvara. Neizreciva beznadežnost vlada tim prizorom, i osim šuštanja stranica knjige na vetru, čini se da je sva tvorevina utihnula. On, s rukama na leđima, korača napred-nazad po sobi, stane pa krene, klima glavom s vremena na vreme, ustima kao da ponavlja reči: „Oh! Bože! Da li bi to zaista učinio?“ S vremena na vreme takođe kaže, klimnuvši glavom: „O, Bože! Ko može da shvati Tvoje delo? Zar nije teško tražiti Tvoje tragove? Verujem da ne činiš stvari da bi stvarao nevolje bez dobrog razloga.“ Najednom, starac snažno trlja obrve i zatvara oči, izgleda kao da mu je neprijatno, pravi izuzetno bolan izraz lica, kao da se sprema da napravi spor i pažljiv proračun. Siroti starac! Čitav život je proživeo, da bi pred kraj svojih dana „nažalost“ nabasao na ovo pitanje. Šta može da se učini po tom pitanju? I Ja sam u čudu i nemoćan da uradim bilo šta. Ko je kriv što njegov starinski almanah žuti sa godinama? Ko je kriv što mu brada i obrve pokrivaju, neumoljivo, kao beli sneg, različite delove lica? Kao da dlake u bradi predstavljaju njegovo iskustvo. Ipak, ko je mogao da zna da čovek može da bude toliko nerazuman da će da traži prisustvo Boga u starinskom almanahu? Koliko listova hartije može da ima starinski almanah? Da li zaista može da zabeleži sa potpunom tačnošću sva Božja dela? Ko se usuđuje da to garantuje? Ipak, čovek zapravo misli da traži Božju pojavu i da ispuni Božju volju raščlanjivanjem reči i terajući mak na konac[5], nadajući se da će time ući u život. Da li je pokušaj da se u život uđe na ovaj način lak kao što zvuči? Nije li to pogrešno rasuđivanje najbesmislenije vrste? Zar ti to nije smešno?

Delo i ulazak (7)

Čovek je tek danas shvatio da ono što mu nedostaje nije samo opskrba duhovnim životom i iskustvo poznavanja Boga, već – što je od još vitalnije važnosti – promena u njegovoj naravi. Iz čovekovog potpunog nepoznavanja istorije i drevne kulture sopstvenog roda proističe činjenica da on ne zna ništa o Božjem delu. Svi ljudi se nadaju da čovek

[3] „Neobavezan razgovor“ je metafora za odbojnost ljudi kada istražuju Božje delo.

[4] „Užurbani“ se odnosi na željne, ishitrene pokrete „starca“ dok se poziva na Bibliju.

[5] „Raščlanjivanjem reči i terajući mak na konac“ koristi se za ismevanje stručnjaka za obmane koji cepidlače oko reči, ali ne traže istinu niti poznaju delo Svetog Duha.

može biti vezan za Boga duboko u svom srcu, ali to što je čovekovo telo preterano iskvareno, utrnulo i tupo dovelo je do toga da ne zna baš ništa o Bogu. Današnjim dolaskom među ljude, Božja namera nije ništa drugo nego da preobrazi ljudske misli i duh, kao i sliku Božju koju ljudi milionima godina nose u svojim srcima. Bog će iskoristiti ovu priliku da usavrši čoveka. To jest, On će, pomoću čovekovog znanja, promeniti način na koji Ga ljudi spoznaju, kao i njihov odnos prema Njemu i time omogućiti čoveku trijumfalni novi početak u spoznaji Boga, i tako će postići obnovu i preobraženje ljudskog duha. Obračunavanje i dovođenje u red jesu sredstva, dok su osvajanje i obnova ciljevi. Otklanjanje sujevernih misli koje je čovek imao o nejasnom Bogu oduvek je bila Božja namera, a u poslednje vreme to pitanje je za Njega postalo neodložno. Voleo bi da svi ljudi mogu da sagledaju ovu situaciju na duže staze. Da promene način na koji svaka osoba doživljava iskustva da bi ova neodložna Božja namera uskoro mogla da bude ostvarena, da bi poslednja faza Božjeg dela na zemlji mogla da bude privedena kraju na savršen način. Iskažite Bogu odanost koju je potrebno da Mu iskažete i po poslednji put pružite utehu Božjem srcu. Kada bar niko od braće i sestara ne bi izbegavao ovu odgovornost ili kada bi se barem samo pretvarali da to čine. Bog ovog puta dolazi u telu kao odgovor na poziv i kao odgovor uperen ka stanju čoveka. To jest, On dolazi da opskrbi čoveka onim što je čoveku potrebno. Bez obzira na kov ili poreklo čoveka, On će mu, sve u svemu, omogućiti da vidi reč Božju i da iz Njegove reči vidi postojanje i ispoljavanje Boga i prihvati da ga Bog usavrši, menjajući time misli i predstave čoveka kako bi se prvobitno lice Božje čvrsto ukorenilo u dubini čovekovog srca. To je jedina Božja želja na zemlji. Bez obzira na to koliko je velika urođena priroda čoveka, ili koliko je oskudna čovekova suština, ili kakvo je bilo čovekovo ponašanje u prošlosti, Bog na to ne obraća pažnju. On se samo nada da će čovek stvoriti potpuno novu sliku Boga u dubini svoga srca i da će upoznati suštinu ljudskog roda i time postići preobražaj ideološkog pogleda čoveka, i da će moći da žudi za Bogom iz dubine duše i podstakne večnu povezanost sa Njim: to je jedini zahtev koji Bog postavlja pred čoveka.

Poznavanje drevne kulture i istorije koja se proteže nekoliko hiljada godina unazad zatvorilo je čovekovo razmišljanje i predstave i njegov mentalni stav tako čvrsto da ih čini neprobojnim i bionerazgradivim[1]. Ljudi žive u osamnaestom krugu pakla, gde, kao da ih je Bog proterao u tamnice, nikada ne mogu da vide svetlost. Feudalni način razmišljanja je toliko pritisnuo ljude da jedva dišu i guše se. Nemaju ni trunke snage da se odupru; sve što rade jeste da beskrajno trpe u tišini… Nikada se niko nije usudio da se bori ili zalaže za pravednost i pravdu; ljudi jednostavno žive gore nego životinje, pod udarcima i iživljavanjem feudalne etike, dan za danom, godinu za godinom. Nikada im nije palo na pamet da potraže Boga kako bi u ljudskom svetu uživali u sreći. Kao da su

[1] „Bionerazgradivo“ je ovde zamišljeno kao satira, i znači da su ljudi kruti u svom znanju, kulturi i duhovnom pogledu.

ljudi utučeni do te mere da su poput opalog jesenjeg lišća, sasušeni, isušeni i žutosmeđi. Ljudi su odavno izgubili pamćenje; oni žive bespomoćni u paklu koji se zove ljudski svet, čekajući dolazak poslednjeg dana kako bi zajedno sa ovim paklom propali, kao da je taj poslednji dan za kojim čeznu dan kada će čovek uživati u spokojnom miru. Feudalna etika odvela je čovekov život u „Ad“, dodatno slabeći čovekovu moć da se odupre. Svakakve vrste ugnjetavanja guraju čoveka da, korak po korak, upada sve dublje u Ad, sve dalje i dalje od Boga, sve do danas, kada je postao potpuni tuđin Bogu i beži od Njega kada se sretnu. Čovek Ga ne sluša i ostavlja Ga da stoji sam po strani, kao da Ga nikada nije poznavao, kao da Ga nikada ranije nije video. Ipak, Bog je čekao čoveka tokom celog njegovog dugog životnog putovanja, nikada ne izlivajući Svoj nezaustavljivi bes na njega, samo čekajući tiho, bez reči, da se čovek pokaje i počne iznova. Bog je odavno došao u ljudski svet da bi sa čovekom podelio patnje tog sveta. Za sve godine koje je proveo sa ljudima, niko nije otkrio Njegovo postojanje. Bog samo u tišini trpi bedu zapuštenosti u ljudskom svetu dok obavlja delo koje je On lično doneo. On nastavlja da trpi zarad volje Boga Oca i zarad potreba čovečanstva, prolazeći kroz patnje koje čovek nikada ranije nije iskusio. U čovekovom prisustvu ćutke ga je služio, u čovekovom prisustvu Sebe je ponizio, zarad volje Boga Oca i zarad potreba ljudskog roda. Poznavanje drevne kulture potajno je otelo čoveka od prisustva Boga i predalo ga kralju đavola i njegovom potomstvu. Četiri knjige i pet klasika[a] doveli su čovekovo razmišljanje i predstave u još jedno doba pobune, čineći da se još više nego ranije dodvorava onima koji su sastavili to delo, dodatno pogoršavajući čovekove predstave o Bogu. Bez znanja čoveka, kralj đavola je bezdušno isterao Boga iz čovekovog srca, i potom ga je, sa pobedničkim ponosom, zauzeo. Od tog vremena čovek je postao posednut ružnom i zlom dušom i likom kralja đavola. Mržnja prema Bogu ispunila mu je grudi, a pakosna zloba kralja đavola širila se u čoveku iz dana u dan sve dok nije u potpunosti obuzet. Čovek više nije imao ni trunke slobode i nije imao načina da se oslobodi okova kralja đavola. Nije imao drugog izbora nego da bude zarobljen na licu mesta, da se preda i potčinjeno padne ničice u njegovom prisustvu. Nekada davno, kada su ljudsko srce i duša još bili u povoju, kralj đavola zasadio je u njima seme tumora ateizma, učeći ih zabludama kao što su „proučavaj nauku i tehnologiju; ostvari Četiri modernizacije; i da na svetu ne postoji Bog“. Ne samo to; on u svakoj prilici uzvikuje: „Oslonimo se na naš vredan rad da izgradimo prelepu domovinu“, tražeći od svake osobe da od detinjstva bude spremna da verno služi svojoj zemlji. Čovek je, nesvesno, doveden u njegovo prisustvo, gde je on bez oklevanja prisvojio sve zasluge (što znači zasluge koje pripadaju Bogu za držanje celog čovečanstva u Svojim rukama). Nikada nije znao za stid. Štaviše, besramno je zgrabio Božji narod i odvukao ga nazad u svoju kuću, gde je kao miš skočio na sto i naterao čoveka da ga obožava kao Boga. Kakav prokletnik! Uzvikuje sramotne, šokantne stvari, kao što su: „Na svetu ne postoji Bog. Vetar nastaje usled promena u

[a] Četiri knjige i pet klasika su uticajne knjige konfučijanizma u Kini.

skladu sa prirodnim zakonima; kiša nastaje kada se, u susretu sa niskim temperaturama, vodena para kondenzuje u kapi koje padaju na zemlju; zemljotres je potres površine zemlje usled geoloških promena; suša je posledica suvoće u vazduhu izazvane nukleonskim poremećajem na površini Sunca. To su prirodne pojave. Gde je, u svemu tome, Božji čin?“ Tu su čak i oni koji uzvikuju ovakve reči, reči koje ne bi trebalo naglas izgovoriti: „Čovek je nastao evolucijom od majmuna u drevnoj prošlosti, a današnji svet potiče od niza primitivnih društava koja su začeta otprilike pre jednog eona. Bilo da zemlja cveta ili propada, sve je u rukama njenih građana.“ U pozadini, on tera čoveka da ga okači na zid ili stavi na sto kako bi mu odavao počast i prinosio darove. Dok uzvikuje: „Bog ne postoji“, postavlja se kao Bog, po kratkom postupku gura Boga izvan granica zemlje, dok stoji na Božjem mestu i preuzima ulogu kralja đavola. Kakvo bezumlje! Tera čoveka da ga mrzi do srži. Izgleda kao da su Bog i on zakleti neprijatelji, i da ne mogu da koegzistiraju. Planira da otera Boga da bi mogao slobodno da luta, van domašaja zakona[2]. Takav je on kralj đavola! Kako njegovo postojanje uopšte može da se trpi? Neće se smiriti dok ne napravi nered od Božjeg dela i ne ostavi sve u potpunom rasulu[3], kao da želi da se suprotstavlja Bogu do gorkog kraja, dok ili riba ne umre ili mreža ne pukne, namerno se suprotstavljajući Bogu i pritiskajući sve više. Njegovo grozno lice koje je odavno potpuno raskrinkano, sada je modro i izubijano[4] i u žalosnom je stanju, ali ipak neće popustiti u svojoj mržnji prema Bogu, kao da će samo proždirući Boga u jednom zalogaju biti u stanju da ublaži mržnju koja se nagomilala u njegovom srcu. Kako možemo da ga tolerišemo, tog neprijatelja Božjeg? Samo njegovo iskorenjivanje i potpuno istrebljenje će ostvariti našu životnu želju. Kako se može dozvoliti da nastavi da se nekontrolisano širi? On je iskvario čoveka do te mere da čovek ne prepoznaje nebesko sunce, umrtvio se i lišen je osećanja. Čovek je izgubio normalno ljudsko rasuđivanje. Zašto ne bismo ponudili čitavo svoje biće da ga uništimo i spalimo da bismo eliminisali sve buduće brige i omogućili Božjem delu da što pre dostigne neviđeni sjaj? Ova banda nitkova ušla je u svet ljudi i od njega napravila metež. Doveli su celo čovečanstvo na ivicu provalije, krišom planirajući da ga u nju gurnu, da se razbije u paramparčad kako bi onda mogli da prožderu mrtva tela. Uzalud se nadaju da će prekinuti Božji plan i ulaze sa Njim u okršaj, polažući sve na jedno bacanje kocke[5]. To nikako nije lako! Krst je, na kraju krajeva, pripremljen za kralja đavola, koji je kriv za najgnusnije zločine. Bogu nije mesto na krstu. On ga je već bacio u stranu namenivši ga đavolu. Bog je odavno izašao kao pobednik i više ne oseća tugu zbog grehova čovečanstva, već će doneti spasenje celom čovečanstvu.

---

[2] „Slobodno luta, van domašaja zakona“ ukazuje na to da đavo juri pomahnitalo i divlja.

[3] „Potpuno rasulo“ se odnosi na to kako je đavolovo nasilno ponašanje nepodnošljivo za videti.

[4] „Modro i izubijano“ odnosi se na ružno lice kralja đavola.

[5] „Polažući sve na jedno bacanje kocke“ znači staviti svoj novac na jednu opkladu u nadi da će mu to na kraju doneti pobedu. Ovo je metafora za đavolje zlokobne i opake zamisli. Izraz se koristi podrugljivo.

Od vrha do dna i od početka do kraja, Sotona ometa Božje delo i radi u suprotnosti sa Njim. Sva ta priča o „drevnom kulturnom nasleđu“, dragocenom „znanju o drevnoj kulturi“, „učenjima taoizma i konfučijanizma“ i „konfučijanskim klasicima i feudalnim obredima“ odvela je čoveka u pakao. Napredne savremene nauke i tehnologije, kao i visokorazvijene industrije, poljoprivrede i poslovanja nema nigde na vidiku. Umesto toga, on samo ističe feudalne obrede koje promovišu „čovekoliki majmuni“ iz drevnih vremena kako bi namerno prekinuli i suprotstavili se Božjem delu i uništili ga. Ne samo da je do dana današnjeg nastavio da spopada čoveka, već želi i da ga u celosti proguta[6]. Prenošenje moralnog i etičkog učenja feudalizma i prenošenje znanja o drevnoj kulturi odavno su zarazili ljude, pretvarajući ih u đavole, što velike, što male. Malo je onih koji bi rado primili Boga, malo je onih koji bi radosno dočekali Njegov dolazak. Lice celokupnog čovečanstva prekriveno je ubilačkom namerom, a ubilački dah svuda prožima vazduh. Oni nastoje da izgnaju Boga iz ove zemlje; sa noževima i mačevima u rukama, raspoređuju se u borbenu formaciju da „unište“ Boga. Širom ove đavolje zemlje u kojoj čoveka stalno uče da nema Boga, idoli se šire, a vazduh je prožet otužnim mirisom zapaljenog papira i tamjana, toliko težak da guši. To je kao smrad mulja koji se izvija kao zmija otrovnica i širi se toliko da čovek ne može da se suzdrži od povraćanja. Pored toga, jedva se može čuti zvuk zlih demona koji pojaju svete spise, zvuk koji kao da dolazi iz dubine pakla, takav da niko ne može da ne uzdrhti. Svuda po ovoj zemlji postavljeni su idoli svih duginih boja i oni pretvaraju zemlju u svet čulnih naslada, dok se kralj đavola i dalje zlobno smeje, kao da je njegova podmukla zavera uspela. U međuvremenu, ljudi su i dalje potpuno nesvesni, i uopšte ne uviđaju da ih je đavo već iskvario do te mere da su izgubili razum i da su, poraženi, oborili glave. On želi da jednim silovitim potezom izbriše sve što ima veze sa Bogom i da Ga još jednom oskrnavi i ubije; njegova je namera da uništi i ometa Njegovo delo. Kako on može da dozvoli da Bog ima isti status? Kako on može da toleriše da se Bog „meša“ u njegov posao među ljudima na zemlji? Kako može da dozvoli Bogu da raskrinka njegovo grozno lice? Kako može da dozvoli da Bog poremeti sve što je uradio? Kako može taj đavo, podivljao od besa, da dozvoli Bogu da ima kontrolu nad njegovim carskim dvorom na zemlji? Kako on da se svojevoljno pokloni Njegovoj nadmoćnoj sili? Njegovo grozno lice otkriveno je u pravom svetlu, tako da čovek ne zna da li da se smeje ili da plače, i zaista je teško govoriti o tome. Zar to nije njegova suština? Iako ima ružnu dušu, on i dalje smatra da je neverovatno lep. Ta banda saučesnika u zločinu[7]! Oni se spuštaju u carstvo smrtnika da se prepuste zadovoljstvima i da izazivaju metež, toliko komešajući stvari da svet postaje prevrtljivo i nestalno mesto, a čovekovo srce ispunjeno panikom i nelagodom i oni su se toliko poigravali sa čovekom da je njegova pojava postala pojava izuzetno ružne neljudske poljske zveri, iz koje je iščileo i poslednji trag prvobitnog svetog čoveka.

[6] „Progutati“ se odnosi na opako ponašanje kralja đavola, koje potpuno uništava ljude.

[7] „Saučesnici u zločinu“ ista su vrsta kao i „banda huligana“.

Štaviše, oni čak žele da preuzmu suverenu vlast na zemlji. Oni toliko ometaju Božje delo da ono jedva može da i drže čoveka izolovanog podjednako čvrsto kao zidovi od bakra i čelika. Pošto su počinili toliko teških grehova i izazvali toliko nesreća, da li i dalje očekuju nešto drugo osim grdnje? Demoni i zli duhovi već neko vreme divljaju zemljom, tako da su izolovali i Božju volju i mukotrpan trud tako čvrsto da su postali nedostupni. To je zaista smrtni greh! Kako Bog da ne bude uznemiren? Kako Bog da ne bude gnevan? Oni su ozbiljno osujetili i usprotivili se delu Božjem: kako je to samo buntovno! Čak se i ti demoni, veliki i mali, ponašaju kao šakali koji idu za lavovima i slede tok zla, izazivajući usput nemire. Znajući istinu, oni joj se namerno protive, ti sinovi pobune! Kao da su oni, sada kada se njihov kralj pakla popeo na kraljevski presto, postali umišljeni i samozadovoljni, ophodeći se prema svima drugima sa prezirom. Koliko njih traži istinu i sledi pravednost? Svi su oni životinje, ništa bolje od svinja i pasa, na čelu bande smrdljivih muva, mašu glavom puni nadmenog samozadovoljstva i prave svakakve vrste nevolja[8], nasred gomile izmeta. One veruju da je njihov kralj pakla najveći kralj od svih, ne znajući da su i one same ništa drugo do smrdljive muve. Pa ipak, one koriste moć svinja i pasa koje imaju za roditelje da oklevetaju postojanje Boga. Pošto su male muve, one veruju da su njihovi roditelji veliki plavi kitovi[9]. Nemaju predstavu da su, iako su one malecke, njihovi roditelji nečiste svinje i psi stotinama miliona puta veći od njih. Nesvesne sopstvene ubogosti, one se u tom divljanju oslanjaju na smrad truleži koji izbija iz tih svinja, tašto razmišljajući o razmnožavanju budućih generacija, ne znajući za sram! Sa zelenim krilima na leđima (to se odnosi na njihove tvrdnje da veruju u Boga), oni su puni sebe i svuda se hvale svojom lepotom i privlačnošću, dok krišom prskaju nečistote sa sopstvenog tela na telo čoveka. Štaviše, one su izuzetno zadovoljne sobom, kao da mogu da koriste par krila duginih boja da prikriju sopstvenu nečistotu, i na taj način izvrše pritisak na postojanje pravog Boga (to se odnosi na ono što se dešava iza kulisa u verskom svetu). Kako čovek da zna da je, koliko god da su krila muve očaravajuće lepa, sama muva na kraju krajeva samo jedno sićušno stvorenje, sa stomakom punim prljavštine i telom prekrivenim bacilima? Oslanjajući se na snagu svinja i pasa koje imaju za roditelje, one divljaju po zemlji (to se odnosi na način na koji se verski zvaničnici koji progone Boga oslanjaju na snažnu podršku države da bi se pobunili protiv pravog Boga i istine), neobuzdane u svom divljaštvu. To je kao da su se duhovi jevrejskih fariseja vratili zajedno sa Bogom u naciju velike crvene aždaje, nazad u svoje staro gnezdo. Započeli su još jednu rundu progona, nastavljajući svoj rad od pre nekoliko hiljada godina. Ova grupa degenerika će sigurno na kraju nestati sa lica zemlje! Deluje kao da su, posle nekoliko milenijuma, nečisti duhovi postali još veštiji i lukaviji. Oni stalno

[8] „Pravljenje svakakvih vrsta nevolja“ se odnosi na to kako se ljudi koji su demoni ponašaju divlje, ometaju i suprotstavljaju se Božjem delu.

[9] „Plavi kitovi“ se koristi podrugljivo. To je metafora koja ukazuje na to koliko su muve male kada im se čini da su svinje i psi veliki kao kitovi.

smišljaju načine da u tajnosti podriju Božje delo. Uz izobilje smicalica i lukavstava, oni žele da u svojoj otadžbini ponovo odglume tragediju od pre nekoliko hiljada godina, podbadajući Boga gotovo do tačke neizdrživosti. Jedva se suzdržava da se ne vrati na treće nebo i uništi ih. Da bi čovek voleo Boga, on mora da dokuči Njegovu volju, da zna šta Mu donosi radost i tugu, i da razume šta On prezire. To će još više podstaći čovekov ulazak. Što bude brži čovekov ulazak, pre će biti zadovoljena Božja volja, što jasnije bude čovek prozreo kralja đavola, to će se više približiti Bogu, te će Njegova želja moći da se ispuni.

Delo i ulazak (8)

Već sam mnogo puta rekao da se Božje delo poslednjih dana obavlja da bi se promenio duh svake osobe, da bi se promenila duša svake osobe, tako da se njeno srce, koje je pretrpelo veliku traumu, obnovi, i da se na taj način spase njena duša, koja je tako duboko oštećena zlom; obavlja se da bi se probudio duh ljudi, da bi se otopila njihova hladna srca i da bi im se omogućilo da se vrate u život. To je najveća Božja volja. Ostavite po strani priču o tome kako su uzvišeni ili duboki ljudski život i iskustva; kada se ljudska srca probude, kada se trgnu iz svojih snova i kada sasvim dobro sagledaju štetu koju je nanela velika crvena aždaja, delo Božje službe će biti obavljeno. Dan kada Božje delo bude okončano takođe će biti dan kada će čovek zvanično krenuti ispravnim putem vere u Boga. Tada će Božja služba stići do kraja: delo ovaploćenog Boga će se potpuno završiti i čovek će zvanično početi da obavlja dužnost koju treba da obavlja – on će obavljati svoju službu. To su koraci Božjeg dela. Dakle, treba da napipavate svoj put do ulaska na osnovu znanja o ovim stvarima. To je ono što treba da shvatite. Ulazak čoveka će se poboljšati samo kada se promene dogode duboko u njegovom srcu, jer Božje delo predstavlja celovito spasenje čoveka – čoveka koji je iskupljen, koji još uvek živi pod silama tame i koji se nikada nije probudio – iz ovog stecišta demona; to je zato da bi čovek bio oslobođen hiljada godina greha i da bi ga Bog voleo, u potpunosti obarajući veliku crvenu aždaju, uspostavljajući Božje carstvo i donoseći mir u Božje srce ranije; to je da bi se dalo oduška, bez zadrške, mržnji koja vam nadima grudi, da bi se iskorenile te buđave klice, da bi vam se omogućilo da napustite taj život koji se ne razlikuje od života vola ili konja, da više ne biste bili robovi, da vas više ne bi gazila ili vam naređivala velika crvena aždaja; vi više nećete biti deo ove propale nacije, više nećete pripadati gnusnoj velikoj crvenoj aždaji i više nećete biti njeni robovi. Bog će sigurno razbucati gnezdo demona, a vi ćete stajati pored Boga – vi pripadate Bogu, a ne ovom carstvu robova. Bog je ovo mračno društvo odavno prezreo iz dna Svoje duše. On škrguće zubima, željan da sa obe Svoje noge zgazi ovu zlu, gnusnu staru zmiju, da ona nikada više ne ustane i da nikada više ne zlostavlja čoveka; On neće opravdavati njene postupke u prošlosti, On neće trpeti njeno obmanjivanje čoveka i On će svesti

račun za svaki njen greh kroz vekove. Bog neće ni najmanje popustiti udicu ovom kolovođi sveg zla[1], u potpunosti će ga razoriti.

Hiljadama godina ovo je bila pogana zemlja. Nepodnošljivo je prljava, obiluje bedom, svuda divljaju duhovi, varaju i obmanjuju, iznose neosnovane optužbe[2], nemilosrdni su i opaki, gaze ovaj grad sablasti i ostavljaju ga prekrivenog mrtvim telima; smrad truleži prekriva zemlju i prožima vazduh, i čvrsto je čuvan[3]. Ko može da vidi svet dalje od neba? Đavo čvrsto steže celo čovekovo telo, zaklanja mu oba oka i čvrsto mu zatvara usta. Kralj đavola divljao je nekoliko hiljada godina, sve do danas, kada i dalje pomno motri grad sablasti, kao da se radi o neosvojivoj palati demona; u međuvremenu, taj čopor pasa čuvara gnevno zuri, žestoko se plašeći da će ih Bog uhvatiti nespremne i zbrisati ih sve, lišavajući ih mesta mira i sreće. Kako su ljudi iz grada sablasti kao što je ovaj ikada mogli da ugledaju Boga? Da li su ikada uživali u Božjoj dragosti i divoti? Koliki značaj pridaju pitanjima ljudskog sveta? Ko od njih može da razume željnu Božju volju? Nije, dakle, čudo što ovaploćeni Bog ostaje potpuno skriven: u mračnom društvu kao što je ovo, gde su demoni nemilosrdni i nehumani, kako bi kralj đavola, koji ubija ljude a da ne trepne, mogao da trpi postojanje Boga koji je divan, dobrodušan, a takođe i svet? Kako bi mogao da aplaudira i kliče Božjem dolasku? Bedne sluge! Dobrotu uzvraćaju mržnjom, prema Bogu su odavno počeli da se ophode kao prema neprijatelju, oni zloupotrebljavaju Boga, divljaci su do srži, nimalo ne mare za Boga, otimaju i uništavaju, izgubili su svu savest, idu protiv svake savesti i nevine kušaju do bezumlja. Praoci iz drevnih vremena? Voljene vođe? Svi se oni protive Bogu! Svojim uplitanjem ostavili su sve pod kapom nebeskom u stanju mraka i haosa! Sloboda veroispovesti? Legitimna prava i interesi građana? Sve su to smicalice za prikrivanje greha! Ko je prihvatio Božje delo? Ko je položio svoj život ili prolio krv za delo Božje? Iz generacije u generaciju, s kolena na koleno, porobljeni čovek je bez ikakvog poštovanja porobljavao Boga – kako da tako nešto ne izazove bes? Hiljade godina mržnje nakupile su se u srcu, milenijumi greha urezani su u srce – kako da tako nešto ne podstakne prezir? Osveti Boga, potpuno istrebi Njegovog neprijatelja, ne dozvoli mu da više nesmetano divlja i ne dozvoli mu da vlada kao tiranin! Sada je vreme: čovek je odavno skupio svu svoju snagu, posvetio je sav svoj trud i platio svaku cenu za to, da strgne grozno lice ovog demona i dozvoli ljudima, koji su zaslepljeni i koji su pretrpeli svaku vrstu patnje i teškoća, da se pobune iz bola i okrenu leđa ovom zlom starom đavolu. Zašto postaviti tako neprobojnu prepreku pred Božje delo? Zašto se služiti raznim smicalicama da bi se prevario Božji narod? Gde su tu istinska sloboda i legitimna prava i interesi? Gde je tu pravičnost? Gde je tu uteha? Gde je tu toplota? Zašto koristiti obmanjujuće spletke da bi se prevario Božji narod?

[1] „Kolovođa sveg zla“ odnosi se na starog đavola. Ovom frazom izražava se krajnja odbojnost.

[2] „Iznošenje neosnovanih optužbi“ odnosi se na metode kojima đavo nanosi štetu ljudima.

[3] „Čvrsto čuvano“ ukazuje na to da su metode kojima đavo pogađa ljude posebno zlobne i toliko kontrolišu ljude da nemaju prostora da se kreću.

Zašto koristiti silu da bi se onemogućio dolazak Boga? Zašto ne dozvoliti Bogu da se slobodno kreće zemljom koju je stvorio? Zašto progoniti Boga sve dok nema gde da predahne? Gde je toplina među ljudima? Gde je dobrodošlica među ljudima? Zašto izazivati tako očajnu žudnju u Bogu? Zašto terati Boga da uvek iznova doziva? Zašto primoravati Boga da brine za Svog voljenog Sina? U ovom mračnom društvu, zašto njegovi bedni psi čuvari ne dozvoljavaju Bogu da slobodno dolazi i odlazi po svetu koji je On stvorio? Zašto čovek ne razume, čovek koji živi usred bola i patnje? Zarad vašeg dobra, Bog je pretrpeo velike muke, s velikim bolom podario vam je Svog voljenog Sina, Svoju krv i meso – pa zašto se onda još uvek pravite da ne vidite? Pred svima odbacujete dolazak Boga i odbijate Božje prijateljstvo. Zašto ste tako bezobzirni? Da li ste spremni da izdržite nepravde u mračnom društvu kao što je ovo? Zašto se, umesto da punite svoje stomake hiljadama godina suparništva, kljukate „govnima“ kralja đavola?

Koliko su velike prepreke Božjem delu? Da li je neko to ikada znao? Pošto su ljudi zarobljeni i zadojeni duboko ukorenjenim sujeverjem, ko je sposoban da spozna Božje pravo lice? Kako bi, sa tim zaostalim poznavanjem kulture, tako plitkim i besmislenim, oni mogli u potpunosti da razumeju reči koje je Bog izgovorio? Čak i da im se govori licem u lice, da se hrane usta na usta, kako bi mogli da razumeju? Ponekad se čini kao da su Božje reči upućene gluvima: ljudi nemaju ni najmanju reakciju, mašu glavom i ništa ne razumeju. Kako to da ne bude zabrinjavajuće? Ova „daleka[4], drevna istorija kulture i poznavanje kulture“ othranile su vrlo bezvrednu grupu ljudi. Ova drevna kultura – dragoceno nasleđe – jeste gomila smeća! Ona je odavno postala večna sramota i nije vredna pomena! Naučila je ljude trikovima i tehnikama suprotstavljanja Bogu, a „uređeno, blago upravljanje“[5] nacionalnim obrazovanjem učinilo je ljude još neposlušnijim prema Bogu. Svaki deo Božjeg dela izuzetno je težak, i svaki korak Njegovog dela na zemlji bio je uznemirujući za Boga. Kako je samo teško Njegovo delo na zemlji! Koraci Božjeg dela na zemlji uključuju velike teškoće: za čovekovu slabost, nedostatke, nezrelost, neznanje i sve ljudsko, Bog pravi podrobne planove i pažljivo sve razmatra. Čovek je kao papirni tigar koga niko ne sme da mami ili izaziva; na najmanji dodir on uzvraća udarac, ili pada i gubi se, i kao da pri najmanjem gubitku koncentracije zapada u pređašnje loše stanje, ili zanemaruje Boga, ili trči kod svinja i pasa od svojih roditelja da se prepusti nečistim stvarima sopstvenog tela. Kakva je to velika smetnja! Praktično na svakom koraku Svog dela Bog je podvrgnut iskušenju, i gotovo na svakom koraku Bog se izlaže velikoj opasnosti. Njegove reči su iskrene i poštene, u njima nema zlobe, ali ko je voljan da ih prihvati? Ko je voljan da se u potpunosti pokori? To slama Božje srce. On se danonoćno muči zarad čoveka, pun je brige za čovekov život i saoseća sa čovekovom slabošću. On je pretrpeo mnoge neočekivane obrte na svakom koraku Svog dela, za svaku reč koju je izgovorio; On je uvek između čekića i nakovnja i misli na čovekovu slabost,

[4] „Daleka“ se koristi podrugljivo.

[5] „Uređeno, blago upravljanje“ se koristi podrugljivo.

neposlušnost, nezrelost i ranjivost… bez prestanka i uvek iznova. Ko je ikada znao za ovo? Kome On može da se poveri? Ko bi to mogao da razume? Uvek prezire grehe čoveka i nedostatak integriteta, beskičmenjaštvo čoveka, i uvek se brine za čovekovu ranjivost i razmišlja o putu koji leži pred čovekom. Uvek je, dok posmatra reči i dela čoveka, ispunjen milošću i gnevom, i kad god vidi tako nešto, on oseti bol u srcu. Nevini su, na kraju krajeva, otupeli; zašto Bog uvek mora da im otežava stvari? Slab čovek je potpuno lišen istrajnosti; zašto bi se Bog onda stalno ljutio na njega? Slab i nemoćan čovek više nema ni trunku vitalnosti; zašto bi ga Bog onda uvek grdio zbog njegove neposlušnosti? Ko može da se odupre pretnjama Boga nebeskog? Čovek je, na kraju krajeva, slab, a Bog je, pritisnut težinom situacije, potisnuo Svoju ljutnju duboko u Svoje srce, tako da čovek može polako da razmisli o sebi. Ipak, čovek, koji je u velikoj nevolji, ni najmanje ne uvažava Božju volju; čovek je zgažen od strane starog kralja đavola, ali on je potpuno nesvestan, uvek se suprotstavlja Bogu, ili je ravnodušan prema Bogu. Bog je izgovorio toliko reči, ali ko ih je ikada ozbiljno shvatio? Čovek ne shvata Božje reči, ali to ga ne pogađa, u njemu nema žudnje i nikada nije zaista spoznao suštinu starog đavola. Ljudi žive u Adu, u paklu, ali veruju da žive u palati na dnu mora; progoni ih velika crvena aždaja, ali misle da su „povlašćeni“[6] od strane države; ismeva ih đavo, a misle da uživaju u vrhunskoj telesnoj umetnosti. Kakva su oni gomila prljavih, ubogih bednika! Čovek se susreo sa svojom nesrećom, ali on to ne zna, i u ovom mračnom društvu trpi nesreću za nesrećom[7], ali ga to nikada nije osvestilo. Kada će se osloboditi popustljivosti prema sebi i podaničke naravi? Zašto je tako nebrižan prema Božjem srcu? Da li on krišom odobrava ovo ugnjetavanje i teškoće? Zar ne priželjkuje dan kada će moći da pretvori tamu u svetlost? Zar ne želi još jednom da ispravi nepravde prema pravednosti i istini? Da li je spreman da gleda i ne čini ništa dok ljudi odbacuju istinu i izvrću činjenice? Da li on sa zadovoljstvom trpi ovo maltretiranje? Da li je voljan da bude rob? Da li je voljan da strada od Božje ruke zajedno sa robovima ove propale države? Gde je tvoja rešenost? Gde ti je ambicija? Gde ti je dostojanstvo? Gde ti je integritet? Gde ti je sloboda? Da li si spreman da položiš ceo svoj život[8] za veliku crvenu aždaju, za kralja đavola? Da li ćeš sa zadovoljstvom dozvoliti da te muči do smrti? Lice ponora je haotično i mračno, dok običan narod, trpeći strašnu patnju, vapi Nebu i žali se zemlji. Kada će čovek moći da visoko podigne glavu? Čovek je koštunjav i ispijen, kako on može da se nosi sa ovim đavolom, okrutnim tiraninom? Zašto ne da svoj život Bogu što je pre moguće? Zašto se još uvek koleba? Kada može da završi Božje delo? Tako besciljno maltretiran i potlačen, ceo njegov život će na kraju biti protraćen; zašto toliko žuri da stigne, a toliko hita da ode? Zašto ne sačuva nešto dragoceno da dâ Bogu? Da li je zaboravio hiljade godina mržnje?

[6] „Povlašćeni“ se koristi za ismevanje ljudi koji izgledaju kruto i nemaju svest o sebi.

[7] „Trpi nesreću za nesrećom“ ukazuje na to da su ljudi rođeni u zemlji velike crvene aždaje i da nisu u stanju da visoko podignu glavu.

[8] „Položiti ceo svoj život“ se koristi u pogrdnom smislu.

Možda mnogi ljudi preziru neke Božje reči, ili ih možda niti preziru niti se iole interesuju za njih. Bez obzira na to, činjenice ne mogu da se pretvore u besmisleno rasuđivanje; niko ne sme da govori reči koje su u suprotnosti sa činjenicama. Bog se ovog puta ovaplotio da bi obavio takvo delo, da bi završio delo koje tek treba da završi, da bi priveo kraju ovo doba, da bi sudio ovom dobu, da bi velike grešnike spasio od sveta mora patnje i potpuno ih preobrazio. Jevreji su prikucali Boga na krst, čime su okončali Božje putovanje po Judeji. Nedugo zatim, Bog je lično ponovo došao među ljude, tiho stigavši u zemlju velike crvene aždaje. Zapravo, verska zajednica jevrejske države odavno je već bila okačila Isusovu sliku na svoje zidove, a iz svojih usta ljudi su uzvikivali „Gospode Isuse Hriste“. Nisu ni pomišljali da je Isus odavno bio prihvatio naredbu Svog Oca da se vrati među ljude kako bi dovršio drugu etapu Svog dela koja tek treba da bude obavljena. Zato su ljudi bili iznenađeni kada su Ga ugledali: On se rodio usred sveta u kojem su mnoge ere prošle, i On se među ljudima pojavio izgledajući kao krajnje obična osoba. Zapravo, kako su vekovi prolazili, Njegova odeća i celokupna pojava su se promenili, kao da se On ponovo rodio. Kako su ljudi mogli da znaju da je On isti Gospod Isus Hristos koji je sišao sa krsta i vaskrsao? Na njemu nema ni najmanjeg traga rana, baš kao što ni Isus nije ličio na Jahvea. Isus današnjice odavno nema osobine prošlih vremena. Kako su ljudi mogli da Ga prepoznaju? Neverni „Toma“ uvek sumnja u Isusovo uskrsnuće i uvek želi da vidi ožiljke od eksera na Isusovim rukama da bi bio miran; kada ih ne bi video, uvek bi stajao na oblaku sumnje i ne bi bio u stanju da stupi na čvrsto tle i sledi Isusa. Jadni „Toma“ – kako je mogao da zna da je Isus došao da obavi delo koje je naložio Bog Otac? Zašto Isus treba da ima ožiljke od raspeća? Da li su ožiljci od raspeća Isusov beleg? On je došao da obavi volju Svog Oca; zašto bi došao odeven u odore Jevrejina od pre nekoliko hiljada godina? Da li bi obličje koje Bog poprima u telu moglo da ometa Božje delo? Čija je to teorija? Zašto, kada Bog deluje, to mora da bude u skladu sa čovekovom uobraziljom? Jedina stvar na koju se Bog usredsređuje u Svom delu jeste da ono deluje. On se ne pridržava zakona i nema pravila za Njegovo delo – kako bi čovek mogao u to da pronikne? Kako bi čovek mogao potpuno da prodre u Božje delo oslanjajući se na svoje predstave i zamisli? Dakle, najbolje je da se smirite kako priliči: ne dižite buku oko sitnica i ne pravite veliku stvar od nečega što vam je novo – to će te sprečiti da napraviš budalu od sebe i da ti se ljudi ne smeju. Veruješ u Boga sve ove godine, a ipak ne poznaješ Boga. Na kraju toneš u grdnju; ti, koji si se plasirao kao „najbolji u klasi“[9], dodeljen si redovima grđenih. Najbolje bi ti bilo da ne pokušavaš da pametuješ kako bi se razmetao svojim jeftinim trikovima. Može li tvoja kratkovidost zaista da spazi Boga, koji vidi od veka do veka? Mogu li ti tvoja površna iskustva omogućiti da u potpunosti prozreš Božju volju? Ne budi uobražen. Bog, na kraju krajeva, nije od sveta – pa kako bi onda Njegovo delo moglo biti onakvo kako si ti očekivao?

[9] „Najbolji u klasi“ se koristi da se ismeju oni koji grozničavo tragaju za Bogom.

Delo i ulazak (9)

Uvrežene narodne tradicije i mentalni sklop odavno su zamračili čovekov čist i detinji duh i napale su čovekovu dušu bez imalo ljudskosti, kao da su lišeni osećanja ili bilo kakvog osećaja sopstva. Metode ovih demona krajnje su surove, i čini se kao da su „obrazovanje“ i „odgoj“ postali tradicionalne metode kojima kralj đavola uništava ljude. Koristeći svoje „dubokomisaono učenje“ on u potpunosti sakriva svoju ružnu dušu, navlačeći ovčije runo da bi zadobio čovekovo poverenje, a zatim, kada se čovek uljuljka u letargiju, koristi priliku da ga čitavog proždere. Jadno čovečanstvo – kako su mogli da znaju da je zemlja u kojoj rastu đavolja zemlja, da je onaj koji ih je odgojio zapravo neprijatelj koji im nanosi zlo. Ipak, čovek se uopšte ne budi; pošto je utolio svoju glad i žeđ, priprema se da uzvrati „dobrotu“ svojih „roditelja“ zato što su ga odgajili. Takav je čovek. On i danas ne zna da mu je kralj koji ga je odgojio neprijatelj. Po zemlji su rasute kosti mrtvaca, đavolovo ludačko veselje ne prestaje i on nastavlja da proždire ljudsko telo u „podzemnom svetu“, deleći grob sa ljudskim kosturima i uzaludno pokušavajući da proguta poslednje ostatke istrošenog ljudskog tela. A čovek je kao i uvek beslovesan i nikada nije smatrao đavola za svog neprijatelja, već mu, namesto toga, služi svim srcem. Tako izopačen narod naprosto nije u stanju da spozna Boga. Da li je Bogu lako da se ovaploti i dođe među njih, izvršavajući sve Svoje delo spasenja? Kako bi čovek, koji je već uronio u Ad, mogao da zadovolji Božje zahteve? Mnoge je noći Bog probdeo zarad dela čovečanstva. Iz visina, do najnižih dubina, On je sišao u živi pakao u kojem čovek živi da bi proveo Svoje dane sa čovekom, On se nikada nije žalio na zapuštenost među ljudima i nikada nije prekorevao čoveka zbog njegove neposlušnosti, već trpi najveća poniženja dok lično obavlja Svoje delo. Kako Bog može da pripada paklu? Kako može da provodi Svoj život u paklu? Ali zarad celog čovečanstva, da bi čitavo čovečanstvo moglo ranije da nađe spokoj, On je trpeo poniženja i pretrpeo nepravdu da bi došao na zemlju i lično ušao u „pakao“ i „Ad“, u tigrovu jazbinu, da bi spasao čoveka. Kako je to čovek kvalifikovan da se suprotstavi Bogu? Koji razlog ima da se žali na Boga? Kako može da ima drskosti da pogleda Boga? Bog neba je došao u ovu najprljaviju zemlju poroka, i nikada se nije bunio, niti se žalio na čoveka, već umesto toga krotko prihvata pustošenje[1] i ugnjetavanje od strane čoveka. On se nikada nije svetio zbog čovekovih nerazumnih zahteva, nikada nije postavljao preterane zahteve prema čoveku i nikada nije postavljao nerazumne zahteve prema čoveku; On samo bez prigovora obavlja sav posao koji čovek zahteva: podučava, prosvećuje, kori, oplemenjuje rečima, podseća, podstiče, teši, sudi i otkriva. Koji od Njegovih koraka nije bio zarad čovekovog života? Iako je uklonio izglede i sudbinu čoveka, koji od koraka koje je Bog sproveo nije bio zarad čovekove sudbine? Koji od njih nije bio zarad čovekovog opstanka? Koji od njih nije bio da oslobodi čoveka od ove patnje i ugnjetavanja mračnih sila koje su

[1] „Pustošenje“ se koristi za razotkrivanje neposlušnosti čovečanstva.

crne kao noć? Koji od njih nije zarad čoveka? Ko može da razume Božje srce, koje je kao majčinsko srce puno ljubavi? Ko može da shvati nestrpljivo Božje srce? Božje rasplamsalo srce i žarka očekivanja uzvraćeni su hladnim srcima, bezosećajnim, ravnodušnim pogledima i mnogobrojnim prekorima i uvredama od strane čoveka; uzvraćeni su oštrim primedbama, sarkazmom i omalovažavanjem; uzvraćeni su čovekovim ismejavanjem, gaženjem i odbacivanjem, njegovim nerazumevanjem, jadikovanjem, otuđenjem i izbegavanjem i ničim drugim do obmanom, napadima i gorčinom. Toplo obraćanje dočekano je namrgođenim obrvama i hladnim prkosom mnogih koji mašu prstom negodujući. Bog može samo da istrpi, pognute glave, služeći ljudima kao poslušni vo.[2] Mnogo puta su sunce i mesec izlazili i zalazili, mnogo puta je bio licem okrenut ka zvezdama, mnogo puta je odlazio u zoru i vraćao se u sumrak, prevrtao se i okretao, podnoseći agoniju hiljadu puta veću od bola Njegovog rastanka od Oca, podnoseći napade i lomljenje od strane čoveka, kao i obračunavanje sa čovekom i njegovo orezivanje. Božja poniznost i skrivenost uzvraćeni su čovekovim predrasudama[3], nepravičnim pogledima i nepravičnim postupanjem ljudi, a bešumni način na koji Bog radi skriveno, Njegova strpljivost i Njegova trpeljivost uzvraćeni su čovekovim pohlepnim pogledom; čovek pokušava da izgazi Boga do smrti, bez kajanja, i pokušava da sabije Boga u zemlju. Čovekov stav u njegovom ophođenju prema Bogu je stav „retke pameti“, a Bog, koga čovek zlostavlja i prezire, zgnječen je pod nogama desetina hiljada ljudi, dok sam čovek stoji visoko, kao da je on gospodar brda, kao da želi da preuzme apsolutnu vlast[4], da gospodari iza paravana, da učini Boga savesnim režiserom iza scene koji se pridržava pravila i kome nije dozvoljeno da se protivi niti da izaziva nevolje. Bog mora da odigra ulogu Poslednjeg cara, On mora da bude marioneta[5], lišen svake slobode. Čovekovi postupci su nečuveni, kako onda on može da bude kvalifikovan da zahteva ovo ili ono od Boga? Kako on može da bude sposoban da daje predloge Bogu? Kako on može da bude sposoban da zahteva da Bog saoseća sa njegovim slabostima? Kako on može da bude podoban da primi Božju milost? Kako on može da bude podoban da uvek iznova prima Božju velikodušnost? Kako on može da bude podoban da uvek iznova prima Božji oproštaj? Gde mu je savest? Odavno je slomio Božje srce, odavno je raskomadao Božje srce. Bog je došao među ljude s očima punim sjaja i razigranog repa, nadajući se da će čovek biti darežljiv prema Njemu, da će mu pružiti makar malo

[2] „Dočekano je namrgođenim obrvama i hladnim prkosom mnogih koji mašu prstom negodujući, pognute glave, služeći ljudima kao poslušni vo“ je prvobitno bila jedna rečenica, ali ovde je podeljena na dva dela kako bi bila jasnija. Prvi deo rečenice odnosi se na postupke čoveka, dok drugi ukazuje na patnje koje je Bog pretrpeo i da je Bog ponizan i skriven.

[3] „Predrasuda“ se odnosi na neposlušno ponašanje ljudi.

[4] „Preuzeti apsolutnu vlast“ se odnosi na neposlušno ponašanje ljudi. Mnogo drže do sebe, sputavaju druge, teraju ih da ih slede i da pate umesto njih. To su sile koje su neprijateljske prema Bogu.

[5] „Marioneta“ se koristi da bi se ismevali oni koji nisu spoznali Boga.

topline. Međutim, Božje srce još uvek čeka da Ga čovek uteši, sve što je do sada dobio bili su napadi i patnja koji su rasli kao snežna grudva[6]. Čovekovo srce je isuviše pohlepno, njegova želja je prevelika, nezasit je, uvek je zločest i nesmotren, nikada ne dozvoljava Bogu bilo kakvu slobodu ili pravo govora, i ne ostavlja Bogu drugu mogućnost osim da se potčini poniženju i dozvoli čoveku da manipuliše Njime kako god želi.

Od stvaranja pa do sada, Bog je podneo mnogo bola i pretrpeo mnogo napada. Ipak, čak ni danas, čovek ne umanjuje svoje zahteve od Boga, još uvek ispituje Boga, još uvek Ga ne trpi, i samo Mu daje savete, kritikuje Ga i dovodi Ga u red, kao da se iskreno plaši da Bog ne krene pogrešnim putem, da je Bog na zemlji sirov i nerazuman, ili da divlja, ili da neće postići ništa značajno. Čovek uvek ima takav stav prema Bogu. Kako to da ne rastuži Boga? Ovaplotivši se, Bog je pretrpeo ogroman bol i poniženje; koliko je onda stvar gora kada se Bog tera da prihvati ljudsko učenje? Njegov dolazak među ljude oduzeo Mu je svu slobodu, kao da je zarobljen u Adu, i prihvatio je bez i najmanjeg otpora da Ga čovek secira. Zar to nije sramotno? Postajući deo familije normalnih ljudi, „Isus“ je pretrpeo najveću nepravdu. Još je više ponižavajuće to što je On došao u ovaj prašnjavi svet, unizio Sebe do najnižih dubina i preuzeo najobičnije moguće telo. Zar Svevišnji Bog ne trpi teškoće postavši ubogo ljudsko biće? I zar On to ne čini radi čovečanstva? Da li je On ikada mislio na Sebe? Nakon što su Ga Jevreji odbacili i pogubili, a narod mu se izrugivao i ismevao ga, nikada se nije žalio Nebu ili protestovao na zemlji. Danas se ova hiljadama godina stara tragedija ponovo dešava među ovim narodom koji podseća na Jevreje. Zar oni ne čine iste grehe? Šta čini čoveka osposobljenim da primi Božja obećanja? Zar se on ne protivi Bogu da bi zatim prihvatio Njegove blagoslove? Zašto se čovek nikada ne suočava sa pravdom, niti traži istinu? Zašto ga nikada ne zanima šta Bog radi? Gde je njegova pravednost? Gde je njegova pravičnost? Ima li on drskosti da predstavlja Boga? Gde mu je osećaj za pravdu? Koliko je od onoga što je čoveku milo, Bogu milo? Čovek ne ume da razlikuje žito od kukolja[7], uvek brka crno i belo[8], potiskuje pravdu i istinu i veoma drži do nepravičnosti i nepravednosti. On tera svetlost i veseli se u tami. Oni koji traže istinu i pravdu umesto toga teraju svetlost, oni koji traže Boga gaze Ga, a sebe uzdižu u nebo. Čovek se ne razlikuje od razbojnika[9]. Gde mu je razum? Ko razlikuje tačno od pogrešnog? Ko može da podrži pravdu? Ko je spreman da strada za istinu? Ljudi su opaki i imaju đavolju prirodu! Nakon što su prikucali Boga za krst oni tapšu i kliču, njihovi neobuzdani urlici ne prestaju. Oni su kao kokoške i psi, udružuju se i uroćuju se, uspostavili su sopstveno carstvo, njihovo mešetarenje nije zaobišlo nijedno mesto, zatvaraju oči i dugo mahnito zavijaju, svi zajedno skučeni, mutna atmosfera ulazi u pore, užurbana i živahna, a oni

[6] „Snežna grudva“ se koristi za isticanje bednog ponašanja ljudi.

[7] „Ne razlikuje žito od kukolja“ ukazuje na to kada ljudi izvrću Božju volju u nešto sotonsko, odnoseći se, uopšteno, na ponašanje kojim ljudi odbacuju Boga.

[8] „Brka crno i belo“ odnosi se na brkanje istine i iluzija i pravednosti i zla.

[9] „Razbojnik“ se koristi da ukaže na to da su ljudi nerazumni i da im nedostaje uvid.

koji se slepo vezuju za druge samo izviru, ističući „slavna“ imena svojih predaka. Ovi psi i kokoške odavno su skrajnuli Boga u zapećak svog uma i nikada nisu obratili pažnju na stanje Božjeg srca. Nije ni čudo što Bog kaže da je čovek kao pas ili kokoška, pas koji laje i koji podstiče stotinu drugih da zavijaju; tako je, uz mnogo galame, on uveo Božje delo u sadašnjost, ne obazirući se na to kakvo je Božje delo, niti da li postoji pravda, da li Bog ima mesto na koje može da stane Sopstvenim nogama, na to kakvo je sutra, na svoju ubogost i na svoju prljavštinu. Čovek nikada nije toliko razmišljao o stvarima, nikada se nije brinuo za sutra i uzeo je sebi sve što je korisno i dragoceno, ne ostavljajući ništa Bogu osim otpadaka i ostataka[10]. Kako je ljudski rod okrutan! On ne štedi osećanja prema Bogu, a nakon što potajno proždere sve što je od Boga, on baca Boga daleko iza sebe, ne obraćajući više pažnju na Njegovo postojanje. On uživa u Bogu, a ipak se suprotstavlja Bogu i gazi Ga, dok njegova usta blagodare i hvale Boga; on se moli Bogu i zavisi od Boga, dok takođe obmanjuje Boga; on „uzdiže“ ime Božje i gleda u lice Božje, a takođe drsko i bez stida sedi na Božjem prestolu i sudi o Božjoj „nepravednosti“; iz njegovih usta dolaze reči da ga je Bog zadužio i on vidi Božje reči, a ipak u svom srcu vređa Boga; on je „trpeljiv“ prema Bogu, a ipak tlači Boga i njegova usta kažu da je to zarad Boga; u svojim rukama drži Božje stvari, a u svojim ustima žvaće hranu koju mu je Bog dao, ali njegove oči hladno i bezosećajno zure u Boga, kao da želi da Ga čitavog proždere; vidi istinu, ali uporno tvrdi da je to Sotonino maslo; vidi pravdu, ali je prisiljava da porekne samu sebe; on vidi čovekove postupke i uporno tvrdi da su oni ono što Bog jeste; on vidi čovekove prirodne darove i uporno tvrdi da su oni istina; on vidi Božje postupke i uporno tvrdi da su oni nadmenost i uobraženost, hvalisanje i samopravednost; kada čovek vidi Boga, on Ga uporno etiketira kao čoveka i trudi se da Ga stavi na mesto stvorenog bića koje je u dosluhu sa Sotonom; on dobro zna da su to Božje izjave, ali ih neće nazvati nikako drugačije do čovekovim spisima; on dobro zna da se Duh ostvaruje u telu, da se Bog ovaplotio, ali kaže samo da je to telo potomak Sotone; on dobro zna da je Bog ponizan i skriven, ali samo kaže da je Sotona osramoćen i da je Bog pobedio. Kakvi nesposobnjakovići! Čovek nije dostojan da služi ni kao pas čuvar! On ne razlikuje crno i belo, pa čak i namerno izvrće crno u belo. Mogu li čovekove sile i pritisci da podnesu dan Božjeg oslobođenja? Nakon namernog suprotstavljanja Bogu, čoveka nije briga, ili čak ide toliko daleko da Ga pogubi, ne dozvoljavajući Bogu da Se pokaže. Gde je pravednost? Gde je ljubav? On sedi pored Boga i baca Boga na kolena da moli za oproštaj, da se pokorava svim njegovim planovima, da pristaje na sve njegove manevre, i tera Boga da se u svemu što On čini vodi čovekovim postupcima, ili on u suprotnom plane od ljutnje[11] i razbesni se. Kako da se Bog ne rastuži pod takvim uticajem tame, koja izvrće crno u belo? Kako da ne brine? Zašto se kaže da je, kada je Bog započeo Svoje poslednje delo, to bilo isto kao delo stvaranja neba i zemlje? Čovekovi postupci

[10] „Otpaci i ostaci“ koristi se da označi ponašanje kojim ljudi tlače Boga.

[11] „Plane od ljutnje“ se odnosi na ružno lice čoveka koje je razjareno i frustrirano.

su tako „bogati“, „nepresušni izvor žive vode“ neprestano „dopunjuju“ polje čovekovog srca, dok se čovekov „izvor žive vode“ beskrupulozno[12] nadmeće sa Bogom; ova dva izvora su nepomirljiva i bezobzirno opskrbljuju ljude umesto Boga, dok čovek sarađuje sa njim ne razmatrajući propratne opasnosti. A čemu sve to? On hladnokrvno odbacuje Boga u stranu i ostavlja Ga daleko, gde ljudi neće obraćati pažnju na Njega, veoma strepeći da će On privući njihovu pažnju i veoma se plašeći da će Božji izvor žive vode privući čoveka i zadobiti čoveka. Stoga, nakon što je iskusio mnogo godina svetovnih briga, on spletkari i muti protiv Boga, pa čak i usmerava svoje prekore ka Njemu. To je kao da je Bog postao brvno u njegovom oku i očajnički želi da zgrabi Boga i baci Ga u vatru da bi se oplemenio i pročistio. Videvši da je Bogu nelagodno, čovek se udara u grudi i smeje se, pleše od radosti i kaže da je Bog takođe uronjen u oplemenjivanje i kaže da će spržiti prljave nečistoće Božje, kao da je samo to razumno i trezveno, kao da je samo to pravičan i razuman metod Neba. Ovo nasilno ponašanje čoveka izgleda i namerno i nesvesno. Čovek otkriva i svoje ružno lice i svoju odvratnu, prljavu dušu, kao i žalosni pogled prosjaka; nakon divljanja nadaleko i naširoko, on poprima patetičan izgled i moli za oproštaj Neba, podsećajući na pretužnog psića. Čovek se uvek ponaša na neočekivane načine, uvek „jaše na leđima tigra da bi uplašio druge“[a], on uvek glumi, ne uzima Božje srce ni najmanje u obzir, niti pravi bilo kakvo poređenje sa sopstvenim statusom. On se samo ćutke suprotstavlja Bogu, kao da mu je Bog naneo nepravdu i da ne treba tako da se odnosi prema njemu i kao da je Nebo slepo i da mu namerno otežava život. Tako čovek uvek tajno izvodi svoje zlobne zavere i ne umanjuje ni za mrvicu svoje zahteve prema Bogu, gledajući grabežljivim očima, besno prateći svaki Božji pokret, nikada i ne pomišljajući da je on neprijatelj Božji, i nadajući se da će doći dan kada će Bog rasterati maglu, razjasniti stvari, spasiti ga iz „tigrovih čeljusti“ i ispraviti nepravde koje su mu nanesene. Čak i danas, ljudi još uvek ne misle da igraju ulogu suprotstavljanja Bogu koju su mnogi igrali tokom vekova; kako bi uopšte mogli da znaju da su, u svemu što rade, odavno zalutali, da je sve što su shvatili odavno progutalo more?

Ko je ikada prihvatio istinu? Ko je ikada dočekao Boga raširenih ruku? Ko je ikada radosno poželeo da se Bog pojavi? Čovekovo ponašanje odavno se pokvarilo, a njegova izopačenost je odavno učinila hram Božji neprepoznatljivim. Čovek, u međuvremenu, i dalje nastavlja svoj posao, uvek superiorno gledajući na Boga. Kao da je njegovo protivljenje Bogu postalo nepromenljivo pravilo ponašanja, što za posledicu ima da bi on radije bio proklet nego što bi pretrpeo još jednu zloupotrebu svojih reči i postupaka. Kako

[12] „Beskrupulozno“ se odnosi na to kada su ljudi bezobzirni i nemaju ni najmanjeg poštovanja prema Bogu.

[a] Ovo je prevedeno na osnovu izvornog teksta „hú jiă hǔ wēi“, što je kineski idiom. Odnosi se na priču u kojoj lisica plaši druge životinje šetajući u tigrovom društvu, čime „pozajmljuje“ strah i prestiž kojim tigar upravlja. Ovo je metafora koja se ovde koristi za upućivanje na ljude koji „pozajmljuju“ tuđi prestiž da bi plašili ili tlačili druge ljude.

bi ovakvi ljudi mogli da spoznaju Boga? Kako bi mogli da pronađu spokoj sa Bogom? I kako bi mogli da budu podobni da stanu pred Boga? Nema, nesumnjivo, ničeg lošeg u tome da se čovek posveti Božjem planu upravljanja – ali zašto ljudi uvek stavljaju Božje delo i Božju celost u pozadinu svojih misli dok nesebično posvećuju sopstvenu krv i suze? Ljudski duh nesebične odanosti je, nesumnjivo, dragocen – ali kako su mogli da znaju da je „svila“ koju odmotavaju nikako nije u stanju da predstavi ono što Bog jeste? Dobre namere ljudi su, nesumnjivo, dragocene i retke – ali kako su mogli da progutaju „neprocenjivo blago“[13]? Svako od vas treba da razmisli o svojoj prošlosti: zašto se nikada niste otrgli od bezdušne grdnje i kletvi? Zašto su ljudi uvek u tako „intimnim odnosima“ sa veličanstvenim rečima i pravednim sudom? Da li ih Bog zaista kuša? Da li ih Bog namerno oplemenjuje? A kako ljudi ulaze u oplemenjivanje? Da li oni zaista poznaju Božje delo? Koje lekcije su ljudi naučili iz Božjeg dela i iz sopstvenog ulaska? Neka ljudi ne zaborave Božji podstrek i neka imaju uvid u Božje delo, jasno ga identifikuju i pravilno upravljaju sopstvenim ulaskom.

Delo i ulazak (10)

To što je čovečanstvo stiglo ovako daleko događaj je bez presedana. Božje delo i čovekov ulazak napreduju rame uz rame, a samim tim je i Božje delo spektakularan i neuporediv događaj. Čovekov dosadašnji ulazak je čudesno delo koje čovek nikada ranije nije mogao da zamisli. Božje delo dostiglo je svoj vrhunac – a samim tim je i čovekov „ulazak“[1] dostigao svoj vrhunac. Bog se unizio koliko je mogao, i nikada se nije žalio čovečanstvu, niti vaseljeni i svim stvarima. Čovek, međutim, stoji Bogu na glavi, a njegovo ugnjetavanje Boga dostiglo je svoj vrhunac; sve je dostiglo svoj vrhunac, i vreme je da dođe dan pravednosti. Zašto i dalje dozvoljavati da beznadežnost obavija zemlju, a tama prekriva sve narode? Bog je motrio nekoliko hiljada godina – čak i desetina hiljada godina – i Njegova je trpeljivost odavno dostigla svoje granice. Pratio je svaki pokret čovečanstva, posmatrao je da vidi koliko dugo će trajati divljanje čovekove nepravednosti, a čovek, koji je odavno otupeo, ipak ništa ne oseća. A ko je ikada posmatrao Božje postupke? Ko je ikada podigao glavu i zagledao se u daljinu? Ko je ikada pažljivo slušao? Ko je ikada bio u rukama Svemogućeg? Sve ljude muče umišljeni strahovi[2]. Od kakve je koristi gomila sena i slame? Jedino što umeju da rade jeste da muče ovaploćenog Boga do smrti. Iako su samo gomila sena i slame, još uvek postoji

[13] „Neprocenjivo blago“ se odnosi na celost Boga.

[1] „Čovekov ’ulazak’“ ovde ukazuje na neposlušno ponašanje čoveka. Umesto da se odnosi na ulazak ljudi u život – što je pozitivno – odnosi se na njihovo negativno ponašanje i postupke. Generalno se odnosi na sva ljudska dela koja su u suprotnosti sa Bogom.

[2] „Mučeni umišljenim strahovima“ se koristi za ismevanje čovekovog zastranelog života u ljudskosti. Odnosi se na ružno stanje života čovečanstva, u kojem ljudi žive zajedno sa demonima.

jedna stvar koju umeju da rade „najbolje od svega“[3]: da muče Boga do smrti, a zatim tvrde da „to narodu razgaljuje srce“. Kakva gomila beskorisnih zaludnika! Neverovatno je da uprkos beskrajnoj reci ljudi, oni usmeravaju svoju pažnju na Boga, okružujući Ga neprobojnom barijerom. Njihov žar gori sve jače[4], u hordama su okružili Boga, tako da On ne može da mrdne. U rukama drže svakakvo oružje i gledaju u Boga kao da gledaju neprijatelja, očiju punih besa; jedva čekaju da „rastrgnu Boga na komade“. Kako je to čudno! Zašto su čovek i Bog postali tako nepomirljivi neprijatelji? Da li je moguće da postoji mržnja između Boga, najdivnijeg, i čoveka? Da li je moguće da Božja dela nisu od koristi čoveku? Da li štete čoveku? Čovek nepokolebljivo zuri u Boga, strepeći da će On probiti ljudsku barijeru, vratiti se na treće nebo i još jednom baciti čoveka u tamnicu. Čovek je nepoverljiv prema Bogu, napet je i iz daljine puzi po zemlji, držeći „automatsku pušku“ uperenu u Boga među ljudima. Kao da će, i na najmanji Božji pokret, čovek zbrisati sve što ima veze s Njim – celo Njegovo telo i sve što On nosi – ne ostavljajući ništa za sobom. Odnos između Boga i čoveka je nepopravljiv. Bog je čoveku neshvatljiv; čovek, u međuvremenu, namerno žmuri i neozbiljno se ponaša, nikako ne želi da vidi Moje postojanje, niti prihvata Moj sud. Stoga, kada čovek ne bude očekivao, Ja ću tiho da se udaljim i više neću da poredim koga čovek ceni a koga ne. Ljudi su najniža „životinja“ od svih, i ne želim više da im posvećujem pažnju. Odavno sam svu Svoju blagodat vratio na mesto gde boravim u miru; pošto je čovek toliko neposlušan, zašto bi uživao u Mojoj dragocenoj blagodati? Nisam voljan da uzaludno darujem Svoju blagodat silama koje su neprijateljske prema Meni. Podelio bih Svoje dragocene plodove onim zemljoradnicima u zemlji hananskoj koji su revnosni i usrdno pozdravljaju Moj povratak. Želim samo da nebesa traju večno i, više od toga, da čovek nikada ne ostari, da nebesa i čovek zauvek budu spokojni i da oni zimzeleni „borovi i čempresi“ zauvek prate Boga, i zauvek prate nebesa u zajedničkom ulasku u savršenu eru.

Proveo sam mnoge dane i noći sa čovekom, boravio sam u svetu zajedno sa njim i nikada više mu nisam postavljao bilo kakve dodatne zahteve; samo usmeravam čoveka napred, ne radim ništa osim što ga usmeravam i, zarad sudbine čovečanstva, neprestano obavljam delo uređenja. Ko je ikada razumeo volju nebeskog Oca? Ko je putovao između neba i zemlje? Ne želim više da sa čovekom provodim njegovu „starost“, jer je čovek isuviše staromodan, on ništa ne razume; jedino što zna jeste da se prejeda na gozbi koju sam priredio, daleko od svega drugog, nikada ne razmišljajući o bilo čemu drugom. Čovečanstvo je suviše bedno, buka, tama i opasnost među ljudima su prevelike i zato ne želim da delim dragocene plodove pobede zadobijene tokom poslednjih dana. Neka čovek uživa u bogatim blagoslovima koje je sam stvorio, jer Mi se čovek ne raduje – zašto da teram čovečanstvo da se na silu smeška? Svaki kutak sveta lišen je toplote, ni u jednom predelu na svetu nema ni traga proleću, jer, kao vodeno stvorenje, čovek ne

[3] „Najbolje od svega“ koristi se podrugljivo.

[4] „Žar gori sve jače“ koristi se podrugljivo, a odnosi se na ružno stanje čoveka.

poseduje nimalo topline, on je kao leš, a čak je i krv koja teče njegovim venama poput leda koji hladi srce. Gde je ta toplina? Čovek je bezrazložno prikovao Boga za krst, a posle toga se nije ni najmanje pokajao. Nikada niko nije zažalio, a ovi okrutni tirani i dalje planiraju da još jednom „uhvate živog“[5] Sina čovečjeg i dovedu Ga pred streljački vod, kako bi okončali mržnju u svojim srcima. Kakvu korist bih imao od toga da ostanem u ovoj opasnoj zemlji? Ako ostanem, jedino što ću doneti čoveku jeste sukob, nasilje i beskrajne nevolje, jer nikada nisam čoveku doneo mir, samo rat. Poslednji dani čovečanstva moraju biti ispunjeni ratom, a odredište čoveka mora se srušiti usred nasilja i sukoba. Nisam voljan da učestvujem u „lepotama“ rata, ne bih da budem deo krvoprolića i žrtvovanja čoveka, jer Me je čovekovo odbacivanje dovelo do „beznađa“, i nemam srca da gledam ljudske ratove – neka se čovek bori na sopstveno zadovoljstvo. Želim da se odmorim, želim da spavam; neka demoni budu saputnici čovečanstvu tokom njegovih poslednjih dana! Ko poznaje Moju volju? Zato što kod čoveka nisam dobrodošao, niti Me je on ikada iščekivao, mogu samo da se oprostim od njega i podarim mu odredište čovečanstva, ostavljam sve Svoje bogatstvo čoveku, sejem Svoj život među ljudima, sejem seme Svog života u polju čovekovog srca, ostavljam mu večna sećanja, ostavljam svu Svoju ljubav čovečanstvu i dajem čoveku sve što čovek ceni u Meni, kao dar ljubavi kojom čeznemo jedno za drugim. Voleo bih da se zauvek volimo, da je naša prošlost lepa stvar koju dajemo jedno drugom, jer sam čovečanstvu već podario Svoju celost – na šta bi čovek mogao da se požali? Već sam u celosti prepustio Svoj život čoveku i bez ijedne reči sam se trudio da obrađujem prelepu zemlju ljubavi prema čovečanstvu; nikada nisam postavljao bilo kakve slične zahteve prema čoveku i nisam učinio ništa osim što sam se naprosto potčinio čovekovim uređenjima i čovečanstvu stvorio lepše sutra.

Iako je Božje delo bogato i obilno, čovekov ulazak je veoma oskudan. Od zajedničkog „poduhvata“ čoveka i Boga, skoro sve je delo Božje; što se tiče toga koliko je čovek ušao, on tu nema skoro ništa da pokaže. Čovek, prilično osiromašen i slep, čak odmerava snagu sa današnjim Bogom držeći „drevno oružje“ u rukama. Ovi „primitivni čovekoliki majmuni“ jedva da mogu da hodaju uspravno, i ne vide sramotu u svojim „golim“ telima. Šta ih čini podobnim da procenjuju Božje delo? Oči mnogih od ovih četvoronožnih majmuna pune se besom i suprotstavljaju se Bogu sa prastarim kamenim oružjem u rukama, pokušavajući da pokrenu takmičenje čovekolikih majmuna kakvo svet nikada ranije nije video, da održe takmičenje poslednjih dana između čovekolikih majmuna i Boga koje će postati poznato širom zemlje. Štaviše, mnogi od ovih napola uspravnih drevnih čovekolikih majmuna obiluju samozadovoljstvom. Umršena kosa im pokriva lica, puni su ubilačkih namera, i onda podižu svoje prednje noge. Oni tek treba da u potpunosti evoluiraju u savremenog čoveka, tako da ponekad stoje uspravno, a

[5] „Uhvatiti živog“ se odnosi na nasilno i odvratno ponašanje čoveka. Čovek je surov i nimalo ne prašta Bogu i postavlja Mu besmislene zahteve.

ponekad puze, graške znoja prekrivaju im čelo kao tesno zbijene kapi rose – njihova nestrpljivost je očigledna. Gledajući tog netaknutog, drevnog čovekolikog majmuna, njihovog sapatnika, kako stoji na sve četiri noge, sa svoja četiri glomazna i spora ekstremiteta, jedva u stanju da se odbrani od udaraca i bez snage da uzvrati, teško se suzdržavaju. Za tren oka – pre nego što uopšte vidi šta se dogodilo – „heroj“ u ringu pada na zemlju, sa ekstremitetima u vazduhu. Ti ekstremiteti, koji su sve te godine pogrešno postavljeni na zemlju, odjednom su se izvrnuli naglavačke, a čovekoliki majmun više nema želju da se odupre. Od ovog trenutka pa nadalje, najstariji čovekoliki majmun biva zbrisan sa lica zemlje – to je zaista „žalosno“. Ovaj drevni čovekoliki majmun došao je do tako iznenadnog kraja. Zašto je morao tako da požuri iz divnog ljudskog sveta? Zašto nije razgovarao o sledećem koraku strategije sa svojim drugovima? Kakva šteta što se oprostio od sveta, a da za sobom nije ostavio tajnu odmeravanja snage sa Bogom! Kako je nepromišljeno bilo za tako starog čovekolikog majmuna da umre tako tiho, da ode a da ne prenese „drevnu kulturu i umetnost“ svojim potomcima. Nije bilo vremena da pozove svoje najbliže uz sebe da im ispriča o svojoj ljubavi, nije ostavio poruku na kamenoj tablici, nije ugledao nebesko sunce i nije rekao ništa o svojim neizrecivim teškoćama. Kada je bio na samrti, nije pozvao svoje potomke da priđu njegovom umirućem telu da im kaže „ne penjite se u ring da izazivate Boga“ pre nego što je zatvorio oči, četiri ukrućena ekstremiteta zauvek uperena nagore, kao granje koje štrči ka nebu. Čini se da je umro bolnom smrću… Iznenada, ispod ringa se zaori grohotan smeh; jedan od napola uspravnih čovekolikih majmuna je van sebe; drži „kamenu batinu“ za lov na antilope ili druge divlje životinje koja je naprednija od oruđa onog starog čovekolikog majmuna, uskače u ring, pun besa, sa dobro osmišljenim planom u glavi[6]. Kao da je učinio nešto vredno priznanja. Koristeći „snagu“ svoje kamene batine, uspeva da stoji uspravno „tri minuta“. Kako je velika „moć“ ove treće „noge“! Održala je velikog, nespretnog, nerazumnog napola uspravnog majmuna tri minuta na nogama – nije ni čudo što je ovaj časni[7] stari čovekoliki majmun tako dominantan. Naravno, drevno kameno oruđe „opravdava svoj ugled“: nož ima dršku, sečivo i špic, jedina mana mu je sečivo koje nema sjaj – kako je to žalosno. Pogledajte ponovo „malog heroja“ drevnih vremena koji stoji u ringu gledajući one ispod prezrivim pogledom, kao da su oni nemoćni podanici, a on časni heroj. U srcu potajno prezire one ispred bine. „Zemlja je u nevolji i svako od nas je odgovoran, zašto bežite? Da li je moguće da vidite da se zemlja suočava s katastrofom, ali nećete da se upustite u krvavu bitku? Zemlja je na ivici katastrofe – zašto niste prvi koji pokazuju zabrinutost, a poslednji koji uživaju? Kako možete da podnesete da gledate kako zemlja propada i kako njen narod propada? Da li ste spremni da podnesete sramotu nacionalnog potčinjavanja? Kakva gomila

[6] „Dobro osmišljen plan u glavi“ koristi se podrugljivo, a odnosi se na to kako ljudi ne poznaju sebe i ne znaju svoj pravi rast. Ovo je pogrdna izjava.

[7] „Časni“ se koristi podrugljivo.

nesposobnjakovića!“ Dok misli o tome, pred binom izbijaju tuče, a oči mu postaju još zažarenije, kao da se sprema da ispali[8] plamen. Žarko se nada Božjem neuspehu pre borbe, očajnički želi da pogubi Boga da bi usrećio ljude. On nije svestan da, iako je njegovo kameno oruđe možda na zasluženom glasu, ono nikada ne bi moglo da se suprotstavi Bogu. Pre nego što je imao vremena da se brani, pre nego što je imao vremena da legne i stane na noge, on se ljulja napred – nazad, gubi vid na oba oka. Pada na svog starog pretka i više se ne podiže; čvrsto se držeći za drevnog čovekolikog majmuna, više ne viče i priznaje svoju inferiornost, u njemu više nema želje da se odupre. Ta dva jadna čovekolika majmuna umiru ispred ringa. Kakva je samo nesreća što su preci čovečanstva, koji su preživeli do današnjih dana, umrli u neznanju na dan kada se pojavilo Sunce pravednosti! Kako je glupo to što su dozvolili da tako veliki blagoslov prođe mimo njih – da na dan njihovog blagoslova čovekoliki majmuni koji su hiljadama godina čekali odnesu blagoslove u Ad da bi „uživali“ sa kraljem đavola! Zašto ne bi zadržali ove blagoslove u svetu živih da uživaju sa svojim sinovima i ćerkama? Oni samo traže nevolju! Kakva je šteta što, zarad nešto malo statusa, ugleda i sujete, trpe tu nesreću da budu ubijeni, očajnički se boreći da prvi otvore vrata pakla i postanu njegovi sinovi. Baš nema potrebe platiti toliku cenu. Kakva šteta što su takvi stari preci, tako „puni nacionalnog duha“, mogli da budu tako „strogi prema sebi, ali tako tolerantni prema drugima“, zatvarajući sebe u pakao i ostavljajući te nemoćne podanike napolju. Gde se mogu naći takvi „predstavnici naroda“? Radi „dobrobiti svog potomstva“ i „mirnog života budućih generacija“, oni ne dozvoljavaju Bogu da ometa, pa ne obraćaju pažnju na sopstvene živote. Bez zadrške, oni se posvećuju „nacionalnoj stvari“, ulazeći u Ad bez reči. Gde se može naći takav nacionalizam? Boreći se sa Bogom, oni se ne plaše ni smrti ni krvoprolića, a još manje se brinu za sutrašnjicu. Oni naprosto izlaze na bojno polje. Kakva je šteta što za svoj „duh odanosti“ jedino dobijaju večno žaljenje i nestanak u večnom plamenu pakla!

Vrlo zanimljivo! Zašto su ljudi uvek odbacivali i omalovažavali ovaploćenje Boga? Zašto ljudi nikada nemaju razumevanja za Božje ovaploćenje? Da li je moguće da je Bog došao u pogrešno vreme? Da li je moguće da je Bog došao na pogrešno mesto? Da li je moguće da se to dešava zato što je Bog delovao sam, bez čovekovog „overenog odobrenja“? Da li se to dešava zato što je Bog doneo odluku sam, bez čovekove dozvole? Činjenice govore da je Bog unapred poslao obaveštenje. Bog nije pogrešio kada se ovaplotio – da li mora da traži čovekovu saglasnost? Štaviše, Bog je odavno podsetio čoveka, možda su ljudi to zaboravili. Oni nisu krivi, jer je Sotona odavno toliko iskvario čoveka da ne može da razume ništa od onoga što se dešava pod kapom nebeskom, a da ne govorimo o događajima u duhovnom svetu! Kakva je šteta što su čovekovi preci, čovekoliki majmuni, umrli u ringu, ali to ne iznenađuje: nebo i zemlja

[8] „Ispaliti“ ukazuje na ružno stanje ljudi koji se puše od besa kada ih Bog porazi. Ukazuje na razmere njihovog protivljenja Bogu.

nikada nisu bili u skladu, a kako bi čovekoliki majmuni, čiji su umovi od kamena, mogli da pojme da Bog može ponovo da se ovaploti? Kako je tužno to što je „starac“ kao što je ovaj umro u „šezdesetoj godini“ na dan pojavljivanja Boga. Zar nije začuđujuće to što je svet napustio bez blagoslova prilikom dolaska tako velikog blagoslova? Božje ovaploćenje poslalo je razorne talase kroz sve religije i sfere, ono je „bacilo u nered“ prvobitni poredak u verskim krugovima i razdrmalo srca svih onih koji žude za pojavom Boga. Ko da se ne divi? Ko ne čezne da vidi Boga? Bog je lično među ljudima dugi niz godina, ali čovek toga nije bio svestan. Danas se Sâm Bog pojavio i pokazao Svoj identitet masama – kako je moguće da to ne donesi radost čovekovom srcu? Bog je nekada delio radost i tugu sa čovekom, a danas se ponovo sjedinio sa čovečanstvom i sa njim deli priče o prošlim vremenima. Nakon što je izašao iz Judeje, ljudi nikako nisu mogli da Mu uđu u trag. Oni čeznu da se još jednom sretnu sa Bogom, ne znajući da su se danas ponovo sreli s Njim i da su se ponovo sjedinili s Njim. Kako ovo ne bi uzburkalo viđenje prošlosti? Na današnji dan pre dve hiljade godina, Simon Jonin sin, potomak Jevreja, ugledao je Isusa Spasitelja, jeo s Njim za istim stolom i nakon što Ga je pratio dugi niz godina, osetio je dublju naklonost prema Njemu: voleo Ga je iz dubine svog srca; on je iskreno voleo Gospoda Isusa. Jevrejski narod nije znao ništa o tome kako je ta zlatokosa beba, rođena u hladnim jaslama, bila prva slika Božjeg ovaploćenja. Svi su mislili da je On isti kao i oni, niko Ga nije smatrao drugačijim – kako su ljudi mogli da prepoznaju tog običnog Isusa uobičajenog izgleda? Jevrejski narod Ga je smatrao jevrejskim sinom onog vremena. Niko na Njega nije gledao kao na dragog Boga, a ljudi su samo slepo nešto zahtevali od Njega, tražeći da im podari bogate i obilne blagodati, mir i radost. Znali su samo da On, kao neki milioner, ima sve što se može poželeti. Ipak, ljudi se prema Njemu nikada nisu ophodili kao prema nekome ko je voljen; ljudi tog vremena Ga nisu voleli, već su se samo bunili protiv Njega i postavljali Mu nerazumne zahteve. On se nikada nije opirao, već je stalno davao blagodati čoveku, iako Ga čovek nije poznavao. Čoveku je on samo nečujno pružio toplinu, ljubav i milost, a povrh toga, dao mu je nov način primene, izvodeći ga tako iz okova zakona. Čovek Ga nije voleo, samo Mu je zavideo i prepoznao je Njegovu izuzetnu nadarenost. Kako je slepo čovečanstvo moglo da zna koliko je poniženje pretrpeo divni Isus Spasitelj kada je došao među ljude? Niko nije razmišljao o Njegovoj nevolji, niko nije znao za Njegovu ljubav prema Bogu Ocu, i niko nije mogao da zna za Njegovu usamljenost; iako je Marija bila Njegova biološka majka, kako je mogla da zna misli koje su bile u srcu milostivog Gospoda Isusa? Ko je znao za neizrecivu patnju koju je pretrpeo Sin čovečiji? Nakon što su Mu uputili molbe, ljudi tog vremena su Ga hladnokrvno gurnuli u zapećak svog uma i izgnali Ga. Stoga se potucao po ulicama, dan za danom, godinu za godinom, lutajući mnogo godina dok nije proživeo trideset i tri teške godine, godine koje su bile i duge i kratke. Kada je ljudima bio potreban, pozivali su Ga u svoje domove nasmejanih lica, u nameri da traže nešto od Njega – a pošto bi im dao ono što su tražili, odmah bi Ga isterali napolje. Ljudi su jeli ono čime su opskrbljeni iz Njegovih usta, pili su Njegovu

krv, uživali su u blagodatima koje im je On podario, ali su Mu se i suprotstavljali, jer nikada nisu znali ko im je dao život. Na kraju su Ga prikovali na krst, ali On ipak nije ispustio nijedan zvuk. On čak i danas ćuti. Ljudi jedu Njegovo telo, piju Njegovu krv, jedu hranu koju im On sprema i hodaju putem koji im je On otvorio, ali i dalje nameravaju da Ga odbace; oni zapravo tretiraju Boga koji im je dao njihove živote kao neprijatelja, a prema onima koji su robovi poput njih samih odnose se kao prema nebeskom Ocu. Zar Mu se time ne suprotstavljaju namerno? Kako je Isus završio na krstu? Da li znate? Zar Ga nije izdao Juda, koji Mu je bio najbliži i koji Ga je jeo, pio i uživao u Njemu? Zar Juda nije izdao Isusa zato što On nije bio ništa više od beznačajnog, običnog učitelja? Da su ljudi zaista videli da je Isus bio neobičan i Onaj koji je pripadao nebu, kako bi mogli da Ga živog drže prikovanog na krst dvadeset četiri sata, dok Mu telo nije ostalo bez daha? Ko može da spozna Boga? Ljudi ne rade ništa osim što uživaju u Bogu sa nezasitom pohlepom, ali Ga nikada nisu spoznali. Pružen im je prst, a uzeli su šaku i teraju „Isusa“ da bespogovorno sluša njihove zapovesti, njihova naređenja. Ko je ikada pokazao bilo kakav put milosrđa prema ovom Sinu čovečjem, koji nema gde da počine? Ko je ikada pomislio da udruži snage sa Njim kako bi ispunio nalog Boga Oca? Ko Mu je ikada posvetio misao? Ko je ikada imao obzira prema Njegovim teškoćama? Bez i najmanje ljubavi, čovek Ga razvlači tamo – amo; čovek ne zna odakle dolazi njegova svetlost i život i ne čini ništa osim što tajno planira kako da još jednom razapne „Isusa“ od pre dve hiljade godina, koji je doživeo bol među ljudima. Da li „Isus“ zaista izaziva takvu mržnju? Da li je sve što je On učinio odavno zaboravljeno? Mržnja koja se stvarala hiljadama godina konačno će eksplodirati. Ti, jevrejska sorto! Kada je „Isus“ ikada bio neprijateljski nastrojen prema vama, da Ga toliko mrzite? Toliko je učinio i toliko govorio – zar ništa od toga nije u vašu korist? Dao vam je Svoj život ne tražeći ništa zauzvrat, dao vam je Svoju celost – da li zaista još uvek želite da Ga pojedete živog? On vam je dao sve Svoje ne zadržavajući ništa, ne uživajući nikada u ovozemaljskoj slavi, toplini među ljudima, ljubavi među ljudima, ili svim blagoslovima među ljudima. Ljudi su tako zli prema Njemu, On nikada nije uživao u svim bogatstvima na zemlji, On posvećuje čoveku Svoje celokupno iskreno, strasno srce, On je posvetio Svoju celost čovečanstvu – i ko Mu je ikada pružio toplinu? Ko Mu je ikada pružio utehu? Čovek Ga je opteretio svim mogućim pritiscima, predao Mu svu nesreću, nametnuo Mu najnesrećnija iskustva među ljudima, krivi Ga za svu nepravdu i On je sve to prećutno prihvatio. Da li se ikada nekome žalio? Da li je ikada od nekoga tražio malu nadoknadu? Ko je ikada pokazao ikakvo saosećanje prema Njemu? Kao obični ljudi, ko od vas nije imao lepo detinjstvo? Ko nije imao uzbudljivu mladost? Ko nema toplinu najmilijih? Ko nema ljubav rođaka i prijatelja? Ko nema poštovanje drugih? Ko nema nežnu porodicu? Ko ne dobija utehu od svojih bliskih prijatelja? A da li je On ikada uživao u bilo čemu od ovoga? Ko Mu je ikada pružio malo topline? Ko Mu je ikada pružio trunku utehe? Ko Mu je ikada pokazao malo ljudskog morala? Ko je ikada bio trpeljiv prema Njemu? Ko je ikada bio uz Njega u teškim vremenima? Ko je ikada proveo teške trenutke s Njim? Čovek nikada nije ublažio svoje

zahteve prema Njemu; on Mu samo postavlja zahteve bez ikakvih skrupula, kao da, pošto je došao u ljudski svet, On mora da bude čovekov vo ili konj, njegov zarobljenik, i mora da sve svoje da čoveku; ako to ne učini, čovek Mu nikada neće oprostiti, nikada neće biti popustljiv prema Njemu, nikada Ga neće zvati Bogom, i nikada Ga neće ceniti. Čovek je isuviše strog u svom stavu prema Bogu, kao da se namerio da muči Boga do smrti, da bi tek posle toga popustio svoje zahteve prema Bogu; u suprotnom, čovek nikada neće umanjiti merila svojih zahteva prema Bogu. Kako da Bog ne prezre takvog čoveka? Zar to nije tragedija današnjice? Čovekove savesti nigde nema. Stalno govori da će uzvratiti Božju ljubav, ali secira Boga i muči Ga do smrti. Zar to nije „tajni recept“ za njegovu veru u Boga, nasleđen od njegovih predaka? Nema mesta gde nema „Jevreja“, a i danas obavljaju isti posao, još uvek obavljaju isti posao suprotstavljanja Bogu, a ipak veruju da Boga visoko cene. Kako bi čovekove oči mogle da spoznaju Boga? Kako bi čovek od krvi i mesa mogao da se ophodi prema Bogu kao da je ovaploćeni Bog koji je došao od Duha? Ko bi među ljudima mogao da Ga prepozna? Gde je istina među ljudima? Gde je istinska pravednost? Ko je u stanju da spozna Božju narav? Ko može da se takmiči sa Bogom na nebu? Nije ni čudo što niko nije prepoznao Boga kada je došao među ljude, te je odbačen. Kako čovek može da trpi postojanje Boga? Kako može da dozvoli da svetlost istera tamu iz sveta? Nije li sve to od časne pobožnosti čovekove? Nije li to uspravan ulazak čovekov? I zar Božje delo nije usredsređeno na ulazak čoveka? Voleo bih da spojite Božje delo sa čovekovim ulaskom i uspostavite dobar odnos između čoveka i Boga, i izvršite dužnost koju čovek treba da izvrši najbolje što možete. Ako tako bude, Božje delo će se potom završiti, a zaključak dela će biti Njegova slava!

Vizija Božjeg dela (1)

Jovan je sedam godina radio za Isusa i već je bio prokrčio put kada je Isus stigao. Pre toga se po vasceloj zemlji već bilo raščulo jevanđelje o carstvu nebeskom, onako kako ga je Jovan propovedao, pa se ono proširilo i po Judeji, gde su Jovana svi zvali prorokom. U to vreme, kralj Irod je želeo da ubije Jovana, ali se nije usuđivao, jer su ljudi Jovana izuzetno cenili, te je Irod strahovao da će se pobuniti protiv njega ako ubije Jovana. Delo koje je Jovan obavio ukorenilo se među običnim svetom i on je od Jevreja napravio vernike. Sedam je godina Jovan utirao put Isusu, sve do trenutka kada je Isus započeo sa Svojom službom. Iz tog razloga, Jovan je bio najveći od svih proroka. Tek nakon što su Jovana utamničili, Isus je počeo zvanično da deluje. Pre Jovana nije bilo nijednog proroka koji bi utro put Bogu, jer se Bog, pre Isusa, nijednom nije ovaplotio. Prema tome, od svih proroka koji su mu prethodili, jedino je Jovan utro put ovaploćenom Bogu i na taj je način Jovan postao najveći prorok Starog i Novog Zaveta. Jovan je jevanđelje o carstvu nebeskom počeo da širi sedam godina pre Isusovog krštenja. Mada

se ljudima činilo da je delo koje je on obavljao uzvišenije od potonjeg Isusovog dela, Jovan je ipak bio samo prorok. On nije radio i govorio unutar hrama, već po gradovima i selima izvan njega. Svoje je delo, naravno, obavljao među jevrejskim narodom, a posebno među onima koji su osiromašili. Jovan je retko dolazio u dodir sa ljudima iz viših slojeva društva, a jevanđelje bi širio samo među običnim žiteljima Judeje. Cilj je bio da se pripreme pravi ljudi za Gospoda Isusa, i da se pripreme prikladna mesta na kojima će On obavljati Svoje delo. Zahvaljujući prorocima poput Jovana, koji su mu utirali put, Gospod Isus je odmah po dolasku mogao da zakorači pravo na Svoj put krsta. Nakon što se Bog ovaplotio zarad obavljanja Svog dela, On nije morao da se bavi odabirom ljudi, niti je morao lično da traži ljude i mesta na kojima će delati. Stoga se On nije ni bavio takvim poslovima kada je došao; prava osoba je sve to već bila pripremila za Njega pre nego što je stigao. Jovan je sav taj posao već bio obavio pre nego što je Isus započeo Svoje delo, tako da je ovaploćeni Bog, došavši da obavi svoje delo, odmah počeo da radi na onima koji su ga toliko dugo čekali. Isus nije došao da obavi čovekovo delo ispravke. On je došao samo da bi obavio službu koju je trebalo obaviti; sve ostalo nije imalo nikakve veze s Njim. Kada je Jovan došao, on nije učinio ništa osim što je grupu onih koji su prihvatili jevanđelje carstva nebeskog izveo iz hrama i doveo ih među Jevreje, kako bi Gospod Isus mogao da na njima obavlja svoje delo. Jovan je radio sedam punih godina, što će reći da je sedam godina širio jevanđelje. Tokom svog rada, Jovan nije činio mnoga čuda, jer je njegov posao bio da utire put; njegovo delo bilo je delo pripreme. Sav ostali posao, to jest posao koji će Isus potom obaviti, nije bio povezan s njim; on je samo od čoveka tražio da ispovedi svoje grehe i da se pokaje, i krstio je ljude kako bi mogli da budu spašeni. Iako je učinio novo delo i otvorio put kojim čovek nikad pre toga nije išao, on je ipak samo utirao put Isusu. Bio je samo prorok koji obavlja pripremne radnje i nije bio sposoban da obavi delo Isusovo. Mada Isus nije bio prvi propovednik jevanđelja o carstvu nebeskom, i mada je samo nastavio putem kojim se najpre Jovan otisnuo, Njegovo delo ipak nije mogao niko drugi da obavi i ono je bilo uzvišenije od Jovanovog. Isus nije mogao da pripremi Sebi put; Njegovo je delo obavljeno upravo u ime Boga. Prema tome, Jovan je, ma koliko godina da je radio, i dalje bio samo prorok, onaj koji je utabao put. Delo koje je Isus tri godine obavljao nadmašuje Jovanov sedmogodišnji rad, zato što je suština Njegovog dela bila drugačija. Kada je Isus započeo sa Svojom službom, čime je ujedno označen i završetak Jovanovog dela, Jovan je prethodno već bio pripremio dovoljan broj ljudi i mesta koje je Gospod Isus mogao da upotrebi, što je Gospodu Isusu bilo dovoljno da započne Svoje trogodišnje delo. Čim je, dakle, delo Jovanovo bilo završeno, Gospod Isus je zvanično započeo Svoje delo, a reči koje je Jovan govorio bile su odbačene. To je zato što je Jovanovo delo trebalo samo da omogući prelazak i što njegove reči nisu bile reči života koje bi čoveku omogućile novi razvoj; na kraju krajeva, njegove su reči bile samo za privremenu upotrebu.

Delo koje je Isus obavio nije bilo natprirodno; ono je podrazumevalo određeni proces i sve je napredovalo prema normalnim zakonima po kojima se stvari odvijaju. Tokom

poslednjih šest meseci Svog života, Isus je sa sigurnošću znao da je došao da obavi ovo delo, a znao je i da je došao da ga prikuju za krst. Pre no što će Ga razapeti na krstu, Isus se neprestano molio Bogu Ocu, baš kao što se tri puta pomolio u Getsimanskom vrtu. Nakon svog krštenja, Isus je obavljao službu tri i po godine, a Njegovo zvanično delo trajalo je dve i po godine. Tokom prve godine bio je optuživan od Sotone, ometan od ljudi i podvrgnut ljudskom iskušenju. Tokom obavljanja Svog dela, On je prevazišao mnoga iskušenja. U poslednjih šest meseci, nedugo pre Isusovog raspeća, iz Petrovih usta potekle su reči da je On Sin živoga Boga, da je On Hristos. Tek tada je Njegovo delo postalo poznato svima i tek tada je Njegov identitet otkriven javnosti. Posle toga, Isus je svojim učenicima rekao da će biti razapet zarad čoveka, te da će tri dana kasnije ponovo vaskrsnuti; da je došao da izvrši delo iskupljenja i da je On Spasitelj. Tek je tokom poslednjih šest meseci On otkrio Svoj identitet i delo koje je nameravao da učini. Ovo je ujedno bilo i vreme Božje, a delo je upravo ovako trebalo da bude učinjeno. U to vreme, Isusovo delo bilo je delimično u skladu sa Starim zavetom, kao i sa Mojsijevim zakonima i rečima koje je Jahve govorio tokom Doba zakona. Sve je to Isus koristio kako bi obavio jedan deo Svog posla. Propovedao je ljudima i podučavao ih u sinagogama, predskazanja proroka iz Starog zaveta koristio je da bi prekorio fariseje koji su Mu bili neprijatelji, a pomoću reči iz Pisma razotkrio je njihovu neposlušnost i na taj način ih osudio. Jer oni su prezirali ono što je Isus učinio; naime, veliki deo Isusovog dela nije obavljen u skladu sa zakonima iz Pisma; štaviše, ono što je On naučavao bilo je uzvišenije od reči iz Pisma, pa čak i od onoga što su proroci predskazali u Pismu. Isusovo delo počinjeno je samo zarad čovekovog iskupljenja i Hristovog raspeća, tako da nije bilo potrebe da On izgovori više reči da bi osvojio bilo kog čoveka. Mnogo od onoga čemu je On čoveka naučio izvučeno je iz reči Pisma, tako da je On, čak i ako Njegovo delo nije izašlo iz okvira Pisma, ipak bio u stanju da obavi delo raspeća. Njegovo delo nije bilo delo reči, niti delo učinjeno zarad osvajanja čovečanstva, već delo koje je učinjeno zato da bi se čovečanstvo iskupilo. On je samo zarad čovečanstva odigrao ulogu žrtve za greh i nije postupao kao izvor reči namenjenih čovečanstvu. On nije obavljao delo neznabožaca, odnosno delo osvajanja čoveka, već je obavljao delo raspeća – delo obavljeno među onima koji su verovali u postojanje Boga. Mada je Njegovo delo izvršeno na osnovu Pisma, i mada je On predskazanja starih proroka iskoristio da osudi fariseje, to Mu je ipak bilo dovoljno da dovrši delo raspeća. Kad bi se današnje delo još uvek obavljalo na osnovu predskazanja starih proroka iz Pisma, vas bi bilo nemoguće osvojiti, jer u Starom zavetu nisu zabeleženi vaša neposlušnost i vaši gresi, narode kineski, tako da u njemu nema istorije vaših grehova. Prema tome, kad bi ovo delo još uvek tavorilo u Bibliji, vi se nikada ne biste pokorili. Biblija beleži samo istoriju ograničenu na izraelski narod, na osnovu koje se ne može utvrditi da li ste vi zli ili dobri, niti vam se može suditi. Zamislite kako bi to bilo kad bih vam Ja sudio na osnovu istorije Izraelaca – da li biste Me i dalje sledili kao što to činite danas? Znate li koliko ste vi težak narod? Kad tokom ove etape ne bi bila izgovorena nijedna reč, ne bi bilo moguće

dovršiti posao osvajanja. Pošto nisam došao da budem prikovan za krst, moram da govorim reči koje su mimo Biblije da bih mogao da vas osvojim. Delo koje je Isus obavio bilo je samo za jedan stepen uzvišenije od Starog zaveta; ono je iskorišćeno da bi se označio početak jednog doba i da bi se tim dobom predvodilo. Zašto je On rekao: „Nisam došao da ukinem zakon, nego da ga ispunim“? Pa ipak, u Njegovom je delu bilo mnogo toga što se razlikovalo od važećih zakona i od zapovesti koje su Izraelci Starog zaveta poštovali, jer On nije došao da se pokori zakonu, već da ga ispuni. Proces ispunjenja zakona obuhvatao je mnoge praktične stvari: Njegovo je delo bilo praktičnije i stvarnije, a uz to je u njemu bilo više života i nije se sastojalo samo u slepom pridržavanju pravila. Zar Izraelci nisu održavali Šabat? Kad je Isus došao, On nije svetkovao Šabat, jer je kazao da je Sin čovečji Gospod Šabata, a kad Gospod Šabata dođe, On će činiti kako bude želeo. On je došao da ispuni zakone Starog zaveta i da te zakone promeni. Sve što se danas čini zasnovano je na sadašnjosti, ali i dalje počiva na temeljima Jahveovog dela iz Doba zakona i ne prevazilazi njegov opseg. Na primer, pazi šta govoriš i ne čini preljubu – nisu li to starozavetni zakoni? Ono što se danas od vas traži nije ograničeno samo na deset zapovesti, već takođe obuhvata zapovesti i zakone višeg reda od onih koji su važili ranije. Ipak, to ne znači da je ono što je bilo ranije ukinuto, jer se svaka etapa Božjeg dela obavlja na temelju prethodne etape. Što se tiče dela koje je Jahve tada obavio u Izraelu, poput zahteva da Mu ljudi prinose žrtve, da poštuju svoje roditelje, da ne obožavaju idole, da ne napadaju niti proklinju druge, da ne čine preljubu, da ne puše i da ne piju, kao i da ne jedu lešine i ne piju krv – zar sve to čak i danas ne predstavlja osnovu vašeg ponašanja? Upravo se na temeljima prošlosti Božje delo obavlja sve do današnjeg dana. Mada se zakoni iz prošlosti više ne pominju, i mada su pred tebe postavljeni novi zahtevi, ovi stari zakoni su daleko od toga da budu ukinuti, već su čak podignuti na viši nivo. Reći da su oni ukinuti značilo bi da je prethodno doba zastarelo, dok, u stvari, postoje određene zapovesti koje ćete morati zanavek da poštujete. Zapovesti iz prošlosti već su sprovedene u delo, već su postale čovekovo biće, tako da i ne treba posebno naglašavati zapovesti poput „Ne puši“, „Ne pij“ i tome slično. Na ovom temelju postavljene su nove zapovesti, u skladu s vašim današnjim potrebama, s vašim rastom i u skladu sa današnjim delom. Donošenje zapovesti za novo doba ne podrazumeva ukidanje zapovesti starog doba, već njihovo još veće uzdizanje na ovom istom temelju, kako bi čovekovo delovanje bilo potpunije i primerenije stvarnosti. Ako bi se od vas danas zahtevalo samo da poštujete zapovesti i pridržavate se zakona iz Starog zaveta na isti način kako su to činili Izraelci, pa čak i ako bi se od vas zahtevalo da napamet naučite zakone koje je postavio Jahve, ne bi bilo nikakve šanse da se promenite. Kad biste se isključivo pridržavali tih nekoliko ograničenih zapovesti ili nebrojene zakone naučili napamet, vaša bi stara narav ostala duboko ukorenjena u vama i ne bi bilo načina da je iskorenite. Na taj način biste postajali sve poročniji i niko od vas ne bi postao poslušan. To, drugim rečima, znači da vam nekoliko prostih zapovesti i nebrojeni zakoni ne mogu pomoći da spoznate sva Jahveova

postignuća. Vi niste isti kao Izraelci: time što su poštovali zakone i napamet naučili zapovesti, oni su mogli da svedoče o Jahveovim postignućima i da svoju odanost poklone samo Njemu. Ali, vi niste u stanju da to postignete, a nekoliko zapovesti iz starozavetnog doba ne samo što ne mogu da vas privole da predate svoje srce, niti da vas zaštite, nego će vas, umesto toga, učiniti mlitavim i sunovratiti vas u Ad. Jer Moje delo je delo osvajanja i usmereno je ka vašoj neposlušnosti i vašoj staroj naravi. Ljubazne reči Jahvea i Isusa neuporedivo su blaže od reči današnjeg suda. Bez ovako strogih reči bilo bi nemoguće osvojiti vas „stručnjake“, koji ste hiljadama godina bili neposlušni. Starozavetni zakoni odavno već nemaju nikakvu moć nad vama, ali je zato današnji sud daleko strašniji od starih zakona. Za vas je najprikladniji upravo sud, a ne tričava zakonska ograničenja, jer vi niste onaj ljudski rod iz vremena postanja, nego čovečanstvo koje je već hiljadama godina iskvareno. Ono što čovek sada mora da postigne primereno je stvarnom današnjem stanju čoveka, u skladu je s njegovim kovom i sa stvarnim rastom današnjih ljudi, i ono od vas ne zahteva da se pridržavate pravila. Cilj svega toga jeste da se ostvare promene u tvojoj staroj naravi, da možeš da odbaciš svoje predstave. Misliš li da zapovesti predstavljaju pravila? Može se reći da one predstavljaju obične zahteve koji se postavljaju pred čoveka. Zapovesti nisu pravila kojih moraš da se pridržavaš. Uzmimo, na primer, zabranu pušenja – je li to pravilo? Nije u pitanju pravilo! To je zahtev normalne ljudskosti; to nije pravilo, već nešto što je propisano za čitavo čovečanstvo. Ni onih desetak zapovesti koje su donete, danas takođe ne predstavljaju pravila; one su nešto što je neophodno za dostizanje normalne ljudskosti. U prošlosti, ljudi nisu posedovali takve stvari, niti su za njih znali, te se stoga od ljudi zahteva da to postignu danas, ali takve stvari se ne ubrajaju u pravila. Zakoni nisu isto što i pravila. Pravila o kojima govorim odnose se na obrede, na formalnosti, te na izopačene i pogrešne načine ponašanja; to su propisi koji čoveku nisu ni od kakve pomoći, niti on ima koristi od njih; oni utvrđuju jedan pravac delovanja bez ikakvog značenja. U tome je sva suština pravila i takva pravila moraju se odbaciti, jer čoveku ne donose nikakvu korist. Ono što mora da se primenjuje u praksi jeste ono što je od koristi čoveku.

Vizija Božjeg dela (2)

Jevanđelje pokajanja je propovedano u Doba blagodati i čovek bi, pod uslovom da je verovao, bio spasen. Danas se, umesto spasenja, govori samo o osvajanju i usavršavanju. Nikada se ne kaže da će, ako jedna osoba veruje, cela njena porodica biti blagoslovena ili da će, jednom spasena, zauvek biti spasena. Danas niko tako ne govori i takve su izreke zastarele. U ono vreme, Isusovo delo bilo je delo iskupljenja celog čovečanstva. Grehovi svih koji su verovali u Njega bivali su oprošteni; sve dok si verovao u Njega, On bi te iskupljivao; ako si verovao u Njega, nisi više bio grešan, već si bivao

oslobođen grehova. To je značilo biti spasen i biti opravdan verom. Ipak, u onima koji su verovali ostajalo je nešto buntovno, nešto što se suprotstavljalo Bogu i što je tek trebalo polako uklanjati. Spasenje nije značilo da je čovek potpuno zadobijen od strane Isusa, već da više nije grešan, da su mu grehovi oprošteni. Ako si verovao, nikada više ne bi bio grešan. U to vreme, Isus je činio mnoga dela koja su Njegovim učenicima bila neshvatljiva i govorio mnogo toga što ljudi nisu razumeli. To je zato što On u to vreme nije davao nikakva objašnjenja. Tako je, nekoliko godina nakon što je On otišao, Matej napravio Isusov rodoslov, a drugi su takođe učinili mnogo toga što je čoveku bilo po volji. Isus nije došao da bi čoveka usavršio i zadobio, već da bi obavio jednu etapu dela: objavu jevanđelja o carstvu nebeskom i dovršetak dela raspeća. I tako, čim je Isus razapet, Njegovo je delo u potpunosti dovršeno. Ali, u sadašnjoj etapi – delu osvajanja – mora se izreći više reči, uraditi više dela i obaviti mnogo procesa. Ujedno moraju biti otkrivene tajne Isusovog i Jahveovog dela, kako bi svi ljudi mogli jasno i sa razumevanjem da veruju, jer ovo je delo poslednjih dana, a poslednji dani predstavljaju kraj Božjeg dela, vreme njegovog završetka. Ova etapa dela će ti razjasniti Jahveov zakon i Isusovo iskupljenje, a obavlja se prvenstveno zato da bi ti razumeo celokupno delo Božjeg plana upravljanja od šest hiljada godina, da bi cenio sav značaj i suštinu ovog plana i da bi razumeo svrhu celokupnog dela koje je Isus učinio i reči koje je On izrekao, pa čak i svoju slepu veru u Bibliju i svoje divljenje prema njoj. Ova etapa će ti omogućiti da sve to u potpunosti shvatiš. Razumećeš delo koje je obavio Isus, kao i današnje Božje delo; razumećeš i uvidećeš celokupnu istinu, život i put. Zašto je Isus otišao usred etape dela koje je obavljao, a da to delo prethodno nije okončao? Zato što etapa Isusovog dela nije bila zaključno delo. Kada je prikovan za krst, okončale su se i Njegove reči; nakon Njegovog raspeća, Njegovo delo je u potpunosti završeno. Trenutna etapa je drugačija: tek nakon što reči budu do kraja izgovorene i celokupno Božje delo bude zaključeno, Njegovo delo će se završiti. Tokom Isusove etape dela, mnoge reči su ostale neizrečene ili nisu bile sasvim jasno artikulisane. Međutim, Isus nije mario za to šta je rekao ili nije rekao, jer Njegova služba nije bila služba reči i zato je On, nakon što je bio prikovan za krst, otišao. Ta etapa dela obavljena je prvenstveno zarad raspeća i razlikovala se od današnje etape. Ova današnja etapa dela obavlja se prvenstveno zarad završetka, razjašnjenja i privođenja celokupnog dela kraju. Ako reči ne budu izgovorene do samog kraja, biće nemoguće završiti ovo delo, jer u ovoj etapi se celokupno delo privodi kraju i završava posredstvom reči. U ono vreme, Isus je učinio mnoga dela koja su čoveku bila neshvatljiva. Otišao je tiho, a danas još uvek ima mnogo onih koji ne razumeju Njegove reči i čije je shvatanje pogrešno, ali koji ipak veruju da je ono ispravno i ne znaju da nisu u pravu. Poslednja etapa će Božje delo konačno privesti kraju i pružiti njegovo zaključenje. Svi će napokon shvatiti i spoznati Božji plan upravljanja. Biće ispravljene čovekove predstave i namere, njegovo pogrešno i apsurdno shvatanje, njegove predstave o Jahveovom i Isusovom delu, njegova gledišta o neznabošcima i sva ostala odstupanja i greške. Čovek će razumeti sve ispravne životne

puteve, sveukupno delo koje je Bog učinio i celokupnu istinu. Kada se to bude dogodilo, ova etapa dela će se završiti. Jahveovo delo je bilo stvaranje sveta, to je bio početak; sadašnja etapa predstavlja kraj dela i njegov zaključak. Na početku, Bog je Svoje delo obavljao među Svojim izabranicima u Izraelu i bio je to početak nove epohe na najsvetijem od svih mesta. Poslednja etapa dela izvršava se u najnečistijoj od svih zemalja, da bi se svetu sudilo i da bi se doba privelo kraju. U prvoj etapi, Božje delo je učinjeno na najsvetlijem, dok se poslednja etapa izvršava na najmračnijem od svih mesta, a taj mrak će biti odagnan, nastupiće svetlost i svi će ljudi biti osvojeni. Kad ljudi iz ovog najnečistijeg i najmračnijeg mesta budu osvojeni i kada sve stanovništvo bude priznalo da postoji Bog, koji je istiniti Bog, i kad svaka osoba bude potpuno ubeđena u to, tada će ova činjenica biti iskorišćena za izvršenje dela osvajanja širom vaseljene. Ova etapa dela je simbolična: jednom kada se delo ovog doba završi, tada će i delo šest hiljada godina dugog plana upravljanja biti u potpunosti završeno. Jednom kad budu osvojeni oni koji žive na najmračnijem od svih mesta, podrazumeva se da će tako biti i na svim drugim mestima. Delo osvajanja, kao takvo, samo se u Kini odlikuje smislenim simbolizmom. Kina je oličenje svih sila tame, a kineski narod predstavlja sve one koji su telesni, koji pripadaju Sotoni i koji su sazdani od krvi i mesa. Kinezi su narod koji je velika crvena aždaja najviše iskvarila, narod koji se najviše protivi Bogu, čija ljudskost je na najnižem nivou i najnečistija, i koji, stoga, predstavlja arhetip iskvarenog čovečanstva. To ne znači da druge zemlje nemaju nikakvih problema; čovekove predstave su svuda iste i, mada narodi ovih zemalja mogu biti dobrog kôva, ako ne poznaju Boga, onda Mu se sigurno protive. Zašto su se Jevreji takođe protivili Bogu i prkosili Mu? Zašto su Mu se i Fariseji protivili? Zašto je Juda izdao Isusa? U to vreme, mnogi učenici nisu poznavali Isusa. Zašto ljudi, nakon što je Isus razapet i ponovo se vazdigao, i dalje nisu verovali u Njega? Zar čovekova neposlušnost nije svuda ista? Reč je samo o tome da su ljudi u Kini uzeti za primer, jer će oni, kada budu osvojeni, postati model i uzorak i služiće kao podsetnik drugima. Zašto sam uvek govorio da ste vi dodatak Mom planu upravljanja? U kineskom narodu se iskvarenost, nečistoća, nepravičnost, protivljenje i buntovništvo najpotpunije manifestuju i razotkrivaju u svim svojim različitim oblicima. S jedne strane, oni su lošeg kôva, a sa druge, njihov život i mentalitet su nazadni, a njihove navike, društveno okruženje, porodice u kojima su rođeni – sve je to siromašno i najnazadnije. Status im je takođe nizak. Delo na ovakvom mestu je simbolično, a nakon što ovo probno delo bude u potpunosti izvršeno, sledeće Božje delo biće mnogo lakše. Ako ova faza dela bude mogla da se završi, onda se sledeće delo podrazumeva. Jednom kada se ova faza dela završi, biće u potpunosti postignut veliki uspeh, a delo osvajanja širom vaseljene biće sasvim privedeno kraju. U stvari, kada delo bude među vama uspešno obavljeno, to će biti ekvivalentno njegovom uspehu širom vaseljene. U tome je značaj činjenice da sam upravo vas odabrao za ulogu modela i uzorka. Buntovništvo, protivljenje, nečistoća, nepravednost – sve se to može naći kod ovih ljudi i u njima je zastupljeno sve buntovništvo čovečanstva. Oni su zaista priča za sebe. Tako oni služe

kao oličenje osvajanja, a kada budu osvojeni, prirodno će postati primer i model za ostale. Ništa nije bilo više simbolično od prve etape, koja je izvršena u Izraelu: Izraelci su bili najsvetiji i najmanje iskvareni od svih naroda i zato je osvit nove epohe u toj zemlji bio od vrhunske važnosti. Može se reći da čovekovi preci potiču iz Izraela i da je Izrael rodno mesto Božjeg dela. Na početku, ovi ljudi su bili najsvetiji i svi su se klanjali Jahveu, a Božje delo u njima moglo je da dâ najbolje rezultate. U celoj Bibliji zabeleženo je delo dvaju doba: jedno je bilo delo Doba zakona, a drugo je bilo delo Doba blagodati. Stari zavet beleži Jahveove reči Izraelcima i Njegovo delo u Izraelu; Novi zavet beleži Isusovo delo u Judeji. Ali zašto u Bibliji nema kineskih imena? Zato što su prve dve etape Božjeg dela izvršene u Izraelu, jer su Izraelci izabrani narod – što znači da su oni prvi prihvatili Jahveovo delo. Od svih ljudi, bili su najmanje iskvareni i u početku su bili spremni da se svim srcem dive Bogu i da Ga se plaše. Bili su poslušni Jahveu, uvek su služili u hramu i nosili sveštеničke odore ili krune. Bili su prvi ljudi koji su se klanjali Bogu i najraniji predmet Njegovog dela. Ti su ljudi bili uzorak i model za celo čovečanstvo. Bili su uzorak i model svetosti, uzorak i model pravednika. Ljudi kao što su Jov, Avram, Lot ili Petar i Timotej – svi su oni bili Izraelci i najsvetiji primeri i modeli. Izrael je bio prva zemlja koja se klanjala Bogu i iz koje je poteklo više pravednih ljudi nego iz bilo kog drugog mesta. Bog je delovao u njima da bi u budućnosti mogao bolje da upravlja ljudima širom sveta. Njihova su postignuća i pravedna dela u obožavanju Jahvea zabeležena kako bi tokom Doba blagodati mogla da posluže kao primer i model ljudima van Izraela; a delo se na njihovim postupcima zasnivalo tokom nekoliko hiljada godina, sve do današnjeg dana.

Nakon osnivanja sveta, prva etapa Božjeg dela je izvršena u Izraelu i tako je Izrael postao rodno mesto Božjeg dela i osnova Božjeg dela na zemlji. Isusovo delo je svojim obimom obuhvatalo celu Judeju. Tokom obavljanja Njegovog dela, veoma je malo onih koji su živeli van Judeje znalo da se ono odvija, jer On izvan Judeje nije ništa radio. Danas se Božje delo prenelo na Kinu i izvršava se isključivo na tom području. Tokom ove etape, nijedno delo nije pokrenuto izvan Kine; njegovo proširenje van Kine je delo koje će doći kasnije. Ova etapa dela se nadovezuje na etapu Isusovog dela. Isus je učinio delo iskupljenja, a ova etapa je delo koje se nadovezuje na to delo; delo iskupljenja je završeno i u ovoj etapi nema potrebe za začećem Svetog Duha, jer se ova etapa dela razlikuje od poslednje etape i, štaviše, jer se Kina razlikuje od Izraela. Isus je izvršio jednu etapu dela iskupljenja. Čovek je video Isusa i, nedugo potom, Njegovo delo je počelo da se širi na neznabošce. Danas ima mnogo onih koji veruju u Boga, a žive u Americi, Ujedinjenom Kraljevstvu i Rusiji; pa zašto onda u Kini ima manje vernika? Zato što je Kina najzatvorenija zemlja. Kao takva, Kina je poslednja prihvatila Božji put, a čak i sada je prošlo manje od hiljadu godina otkako je to učinila – mnogo kasnije od Amerike i Ujedinjenog Kraljevstva. Poslednja etapa Božjeg dela se izvršava u Kini zato da bi se Njegovo delo privelo kraju i da bi celokupno Njegovo delo moglo da se ostvari. Ljudi u Izraelu nazivali su Jahvea svojim Gospodom. U to vreme, smatrali su Ga glavom porodice, a ceo Izrael je postao jedna velika porodica, u kojoj se svako klanjao Gospodu

Jahveu. Duh Jahvea im se često ukazivao, obraćao im se i govorio im Svojim glasom i koristio stub sačinjen od oblaka i zvuka da bi upravljao njihovim životima. U to vreme, Duh je u Izraelu neposredno usmeravao ljude, obraćajući im se i govoreći im Svojim glasom, a oni su gledali oblake i slušali udare groma, i tako je On upravljao njihovim životom nekoliko hiljada godina. Prema tome, samo je izraelski narod oduvek obožavao Jahvea. Oni veruju da je Jahve njihov Bog i da On nije Bog neznabožaca. Nije ni čudo: naposletku, Jahve je delovao među njima skoro četiri hiljade godina. U Kini, nakon hiljada godina letargičnog dremeža, tek sada su izrodi saznali da nebo i zemlja i sve stvari nisu prirodno nastali, već ih je napravio Stvoritelj. Pošto je ovo jevanđelje stiglo iz inostranstva, ovi feudalni, reakcionarni umovi veruju da su svi koji prihvataju ovo jevanđelje izdajnici, da su nitkovi koji su izdali Budu, svog pretka. Štaviše, mnogi od tih feudalnih umova pitaju: „Kako Kinezi mogu da veruju u tuđeg Boga? Zar time ne izdaju svoje pretke? Zar ne čine zlo?“ Današnji ljudi su odavno zaboravili da je Jahve njihov Bog. Oni su odavno u svom umu potisnuli Stvoritelja i umesto toga veruju u evoluciju, koja kaže da je čovek postao od majmuna i da je prirodni svet nastao sam od sebe. Priroda je ta koja ljudima pruža obilje dobre hrane, u čovekovom životu i smrti postoji red i nema Boga koji nad svim tim vlada. Štaviše, ima mnogo ateista koji veruju da Božja vladavina predstavlja sujeverje i da nije naučno zasnovana. Ali, može li nauka da zameni Božje delo? Može li nauka da vlada čovečanstvom? Propovedati jevanđelje u zemlji kojom vlada ateizam nije lak zadatak i podrazumeva velike prepreke. Zar nije tačno da danas ima mnogo onih koji se na taj način protive Bogu?

Kad je Isus došao da obavi Svoje delo, mnogi su Njegovo delo poredili sa delom Jahvea i, uvidevši nedoslednost među njima, prikovali su Isusa za krst. Zašto su smatrali da Njihova dela međusobno nisu dosledna? Delimično zato što je Isus obavljao novo delo, a takođe i zato što, pre nego što je Isus započeo Svoje delo, niko nije napisao Njegov rodoslov. Bilo bi dobro da ga je neko napisao – ko bi onda prikovao Isusa za krst? Da je Matej napisao Isusov rodoslov nekoliko decenija ranije, Isus ne bi pretrpeo tako strašan progon. Zar nije tako? Čim bi ljudi pročitali Isusov rodoslov – čim bi saznali da je Avramov sin i Davidov potomak – prestali bi da Ga progone. Zar nije šteta što je Njegov rodoslov napisan prekasno? A kakva je tek šteta što su u Bibliji zabeležene samo dve etape Božjeg dela: jedna etapa je bilo delo Doba zakona, a druga je bila delo Doba blagodati; jedna etapa je bilo delo Jahvea, a druga Isusovo delo. Koliko bi bolje bilo da je veliki prorok prorekao današnje delo. U Bibliji bi postojao dodatni odeljak pod naslovom „Delo poslednjih dana“ – zar to ne bi bilo mnogo bolje? Zašto je trebalo da čovek danas bude podvrgnut tolikim nedaćama? Bilo vam je tako teško! Ako iko zaslužuje da bude omrznut, to su Isaija i Danijel, jer nisu prorekli delo poslednjih dana, i ako ikoga treba kriviti, to su apostoli Novog zaveta, jer nisu na vreme naveli rodoslov drugog Božjeg ovaploćenja. Kakva šteta! Morate svuda da tražite dokaze, a čak i nakon što pronađete nekakve sićušne fragmente, vi i dalje ne možete da tvrdite da oni zaista predstavljaju dokaz. Pa to je sramota! Zašto je Bog tako tajanstven u Svom delu? Danas

mnogi još uvek nisu pronašli ubedljive dokaze, ali nisu u stanju ni da ih poreknu. Pa šta im je onda činiti? Ne mogu da odlučno slede Boga, a ne mogu ni da napreduju s takvom sumnjom. I tako, mnogi „pametni i nadareni akademici“ zauzimaju stav „probaj pa vidi“ dok slede Boga. A to je veoma teško! Zar ne bi bilo mnogo lakše da su Matej, Marko, Luka i Jovan bili u stanju da proreknu budućnost? Bilo bi bolje da je Jovan spoznao pravu istinu života u carstvu – kakva šteta što je samo imao vizije, a nije video stvarno, materijalno delo na zemlji. To je velika šteta! Šta nije u redu s Bogom? Zašto je, nakon što je Njegovo delo prošlo tako dobro u Izraelu, sada došao u Kinu i zašto je morao da se ovaploti i da živi i radi među ljudima? Bog je previše bezobziran prema čoveku! Ne samo što ljudima nije unapred rekao, već je iznenada doneo Svoju grdnju i sud. To zaista nema smisla! Kada se prvi put ovaplotio, Bog je pretrpeo mnogo nedaća zbog toga što čoveku nije unapred saopštio sve prave istine. Nemoguće da je to zaboravio? Pa zašto ih onda ni ovoga puta ne saopštava čoveku? Kako je nezgodno što danas u Bibliji ima samo šezdeset šest knjiga. Potrebna je još samo jedna, koja proriče delo poslednjih dana, zar ne? Čak ni Jahve, Isaija ni David nisu pomenuli današnje delo. Oni su još više udaljeni od sadašnjosti, od koje ih deli period od preko četiri hiljade godina. Ni Isus nije u potpunosti prorekao današnje delo, govoreći o njemu tek ponešto, pa čovek i dalje ne pronalazi dovoljno dokaza. Ako uporediš današnje delo sa ranijim delom, kako se ona mogu međusobno uklopiti? Jahveova etapa dela bila je usmerena na Izrael, pa ako sa njom uporediš današnje delo, javiće se još veći nesklad; to dvoje se jednostavno ne može porediti. Niti si iz Izraela, niti si Jevrejin; tvoj kôv i sve u vezi sa tobom je neadekvatno – kako onda da se poredиš sa njima? Da li je to moguće? Znaj da je danas Doba carstva i da se ono razlikuje od Doba zakona i Doba blagodati. U svakom slučaju, ne pokušavaj da primenjuješ nikakve formule; ni u jednoj od njih nećeš pronaći Boga.

Kako je Isus živeo dvadeset devet godina nakon Svog rođenja? U Bibliji nije zabeleženo ništa o Njegovom detinjstvu i mladosti; znaš li kakvi su oni bili? Da li je možda moguće da On nije imao detinjstvo ni mladost i da je već na rođenju imao trideset godina? Premalo toga znaš, pa stoga ne budi tako nemaran kada iznosiš svoja gledišta. Od toga nemaš nikakve koristi! U Bibliji je zabeleženo samo to da je Isus kršten pre Svog tridesetog rođendana i da ga je Sveti Duh odveo u divljinu da bude podvrgnut đavoljem iskušenju. A u Četiri jevanđelja zabeležene su tri i po godine Njegovog delanja. Nema podataka o Njegovom detinjstvu i mladosti, ali to ne znači da On nije imao detinjstvo i mladost; reč je samo o tome da On na početku nije činio nikakvo delo i bio je normalna osoba. Možeš li onda da kažeš da je Isus živeo trideset tri godine ali da nije imao ni mladost ni detinjstvo? Da li je mogao odjednom da napuni trideset tri i po godine? Sve što čovek misli o Njemu natprirodno je i nerealno. Nema sumnje da ovaploćeni Bog poseduje običnu i normalnu ljudskost, ali kad obavlja Svoje delo, On to čini neposredno uz pomoć Svoje nepotpune ljudskosti i Svoje potpuno božanske prirode. Zbog toga ljudi danas sumnjaju u današnje delo, pa čak i u Isusovo delo. Iako se Božje delo razlikuje tokom dva Njegova ovaploćenja, suština Mu je ostala ista. Naravno, ako čitaš zapise iz

Četvorojevanđelja, razlike su velike. Kako možeš da se vratiš Isusovom životu u vreme Njegovog detinjstva i mladosti? Kako možeš da shvatiš Isusovu normalnu ljudskost? Ti možda odlično razumeš ljudskost današnjeg Boga, ali zato ne možeš ni da pojmiš Isusovu ljudskost, a još manje da je razumeš. Da je Matej nije zabeležio, ti ne bi mogao ni da naslutiš Isusovu ljudskost. Možda ćeš, dok ti budem govorio o Isusovim pričama tokom Njegovog života i o pravoj istini Isusovog detinjstva i mladosti, odmahivati glavom i govoriti: „Ne! Nemoguće da je bio takav. Nemoguće je da ima slabosti, a još manje da poseduje bilo kakvu ljudskost!“ Čak ćeš vikati i vrištati. Upravo zato što ne razumeš Isusa, ti imaš predstave o Meni. Veruješ da Isus u Sebi ima previše božanskog, da u vezi sa Njim ne postoji ništa telesno. Ali, činjenice ostaju činjenice. Niko ne želi da protivreči istinitosti činjenica, jer kad Ja govorim to se odnosi na pravu istinu; to nije nagađanje, niti proročanstvo. Znaj da Bog može da se uzdigne do velikih visina i da, štaviše, može da se sakrije u velikim dubinama. On nije nešto što smišljaš u svojoj glavi – On je Bog svih stvorenja, a ne neki lični Bog kojeg je osmislila neka konkretna osoba.

Vizija Božjeg dela (3)

Bog je prvi put ovaploćen začećem od strane Svetog Duha, što je bilo značajno za delo koje je On nameravao da učini. Doba blagodati otpočelo je sa Isusovim imenom. Kada je Isus otpočeo Svoju službu, Sveti Duh je počeo da svedoči o Isusovom imenu, dok se ime Jahve nije više pominjalo; umesto toga, Sveti Duh se novog dela načelno prihvatio pod Isusovim imenom. Svedočenje onih koji su u Njega verovali dato je zarad Isusa Hrista, a delo koje su oni izvršavali takođe je bilo zarad Isusa Hrista. Svršetak starozavetnog Doba zakona značio je da je privedeno kraju delo koje se načelno obavljalo pod Jahveovim imenom. Od tog trenutka, Božje ime nije više bilo Jahve; umesto toga, On je nazvan Isusom i od tada je Sveti Duh počeo načelno da dela pod imenom Isus. Pitam, dakle, sve vas koji i danas jedete i pijete Jahveove reči i koji još uvek sve činite u skladu sa delom iz Doba zakona – zar sve to nije samo slepo pridržavanje pravila? Niste li zaglavljeni u prošlosti? Vi sad znate da su nastupili poslednji dani. Je li moguće da će se, kad Isus dođe, On i dalje zvati Isusom? Jahve je izraelskom narodu kazao da će Mesija doći, a kad je On došao, nisu Ga zvali Mesijom, već Isusom. Isus je rekao da će On opet doći i da će doći onako kako je i otišao. To su bile reči Isusove, ali da li si ti video na koji je način Isus otišao? Isus je otplovio na belom oblaku, ali da li je moguće da će se On lično na belom oblaku vratiti među ljude? Kad bi tako bilo, zar se On ne bi i dalje zvao Isusom? Kad Isus ponovo dođe, doba će se dotle već promeniti; hoće li On onda moći da se i dalje zove Isusom? Da li Bog zaista može biti poznat samo pod imenom Isus? Zar se On u novom dobu ne bi mogao zvati nekim drugim imenom? Može li lik jedne osobe s jednim konkretnim imenom predstavljati Boga u Njegovoj celovitosti? Bog u svakom dobu obavlja novo delo i zove se novim imenom;

kako bi On mogao isto delo da obavlja u različitim dobima? Kako bi On mogao da se drži nečeg što je staro? Isusovo ime uzeto je zarad dela iskupljenja; može li se On onda zvati istim imenom kad se u poslednjim danima bude vratio? Hoće li On i dalje obavljati delo iskupljenja? Kako to da su Jahve i Isus jedno te isto, a ipak se nazivaju drugačijim imenima u različitim dobima? Nije li to zato što su Njihova dela učinjena u različitim dobima? Može li jedno jedino ime predstavljati Boga u Njegovoj celovitosti? Pošto stvari tako stoje, Bog se u različitim dobima mora zvati drugačijim imenom i On imenom Svojim mora označiti promenu doba i predstavljati to doba. Zato što nijedno ime ne može u potpunosti da predstavlja Boga Sâmoga i svako ime može da predstavlja samo vremenski aspekt Božje naravi u datom dobu; ime treba da predstavlja Njegovo delo i ništa više od toga. Stoga, svako ime koje pristaje Njegovoj naravi Bog može odabrati kako bi njime predstavio čitavo to doba. Bilo da se radi o dobu Jahvea ili Isusovom dobu, svako doba predstavljeno je nekim imenom. Po završetku Doba blagodati, nastupilo je poslednje doba i Isus je već došao. Kako bi On mogao da se i dalje zove Isusom? Kako bi On mogao da među ljudima i dalje poprima Isusovo obličje? Zar si zaboravio da Isus nije bio ništa drugo do lik nekog Nazarećanina? Zar si zaboravio da je Isus bio samo Iskupitelj čovečanstva? Kako bi On mogao da preduzme delo osvajanja i usavršavanja čoveka u poslednjim danima? Isus je otplovio na belom oblaku – to je činjenica – ali kako bi On mogao da se među ljude vrati na belom oblaku i da i dalje nosi Isusovo ime? Kad bi On zaista i doplovio na oblaku, kako bi ljudi onda mogli da ga ne prepoznaju? Zar Ga svi ljudi širom sveta ne bi prepoznali? Zar u tom slučaju ne bi sâm Isus bio Bog? U tom slučaju, lik Božji imao bi izgled Jevrejina i, štaviše, ostao bi zauvek isti. Isus je rekao da će stići na isti način kako je i otišao, ali znaš li ti pravo značenje Njegovih reči? Je li moguće da je On to saopštio baš vašoj grupi? Sve što je tebi poznato jeste da će On doći isto onako kako je otišao, putujući na oblaku, ali znaš li tačno na koji način Sâm Bog obavlja Svoje delo? Kad bi ti to zaista mogao da vidiš, kako bi se onda mogle objasniti reči koje je Isus izgovorio? On je rekao: kad Sin čovečiji u poslednjim danima bude došao, ni On Sâm to neće znati, neće ni anđeli znati, ni glasnici na nebu, a ni čitav ljudski rod to znati neće. Znaće za to samo Otac, to jest, samo će Duh znati. Iako čak ni Sâm Sin čovečiji za to ne zna, ti si kanda sposoban da to vidiš i da znaš? Kad bi ti bio u stanju da spoznaš i da svojim očima vidiš, zar onda ove reči ne bi bile zalud izgovorene? A šta je Isus u ono vreme govorio? „A koji je to dan i čas, to niko ne zna, ni anđeli na nebu, pa ni sâm Sin, već samo Otac. Jer, kao što je bilo u vreme Nojevo, tako će biti i sa dolaskom Sina Čovečijeg. (…) Zato i vi budite spremni, jer će Sin Čovečiji doći u čas kada ne mislite.“ Kad taj dan dođe, ni Sâm Sin čovečiji to neće znati. Sin čovečiji odnosi se na ovaploćeno telo Božje, na jednu normalnu i običnu osobu. Kad čak ni Sâm Sin čovečiji ne zna, kako bi ti mogao to da znaš? Isus je kazao da će On doći onako kako je i otišao. Kad On dođe, to čak ni On neće znati, pa kako bi onda mogao da tebe o tome unapred obavesti? Jesi li u stanju da vidiš Njegov dolazak? Nije li to nekakva šala? Svaki put kad dođe na zemlju, Bog menja Svoje ime, Svoj pol, Svoj lik i Svoje delo; On Svoje

delo ne ponavlja. On je Bog koji je uvek mlad i nikada star. Kad je prošli put došao, zvali su ga Isusom; može li se On i dalje zvati Isusom kad ovoga puta opet dođe? Kad je prošli put došao, bio je muško; može li On i ovaj put opet biti muško? Kad je došao u Doba blagodati, Njegovo se delo sastojalo u tome da bude prikovan za krst; kad opet dođe, hoće li opet moći da iskupi čovečanstvo od greha? Može li opet da bude prikovan za krst? Zar to ne bi bilo ponavljanje Njegovog dela? Zar nisi znao da je Bog uvek nov i nikada star? Ima onih koji kažu da je Bog nepromenljiv. To je tačno, ali se to odnosi na postojanost naravi Božje i Njegove suštine. Promene Njegovog imena i dela ne dokazuju da je Njegova suština izmenjena; drugim rečima, Bog će uvek biti Bog i to se nikad neće promeniti. Ako kažeš da je Božje delo nepromenljivo, da li bi On onda mogao da dovrši Svoj plan upravljanja od šest hiljada godina? Ti samo znaš da je Bog večno nepromenljiv, ali znaš li i to da je Bog uvek nov i nikada star? Ako je delo Božje nepromenljivo, da li bi On onda mogao da predvodi čovečanstvo sve do današnjeg dana? Ako je Bog nepromenljiv, kako to da je On već obavio delo u dva različita doba? Njegovo delo nikad ne prestaje da napreduje, što znači da se narav Njegova čoveku otkriva postupno, a ono što je otkriveno jeste Njegova suštinska narav. U početku je Božja narav bila skrivena od čoveka; Svoju narav On čoveku nikad nije otvoreno pokazivao, te čovek o Njemu, jednostavno, ništa nije ni znao. Stoga On koristi Svoje delo kako bi čoveku postepeno otkrivao Svoju narav, ali to što On tako radi ne znači da se Božja narav menja sa svakim novim dobom. To što se Njegova volja uvek menja ne znači da se i narav Božja neprekidno menja. Stvar je u tome da Bog, budući da Svoje delo obavlja tokom različitih doba, celokupnu Svoju suštinsku narav čoveku otkriva korak po korak, kako bi čovek mogao da Ga spozna. Ali to se nikako ne može smatrati dokazom da Bog prvobitno nije ni imao neku posebnu narav, odnosno da se Njegova narav postepeno menjala kako su se smenjivala doba – takvo bi shvatanje bilo pogrešno. Svoju suštinsku i posebnu narav – ono što On jeste – Bog čoveku otkriva u skladu sa prolaskom različitih doba; celokupna narav Božja ne može se izraziti delom iz nekog od pojedinačnih doba. Stoga se reči „Bog je uvek nov i nikada star“ odnose na Njegovo delo, dok se reči „Bog je nepromenljiv“ odnose na ono što Bog jeste i što suštinski ima. Uprkos tome, ti delo od šest hiljada godina ne možeš da osloniš samo na jednu jedinu tačku, niti da ga zaokružiš mrtvim rečima. Tolika je glupost čovečija. Bog nije tako jednostavan kako ga čovek zamišlja, a Njegovo delo ne može da tavori ni u jednom pojedinačnom dobu. Primera radi, ime Božje ne može zauvek ostati Jahve; Bog može Svoje delo obavljati i pod Isusovim imenom. To je znak da se Božje delo uvek odvija u smeru prema napred.

Bog je uvek Bog i nikad neće postati Sotona; Sotona je uvek Sotona i nikad neće postati Bog. Božja mudrost, Božja čudesnost, Božja pravednost i veličanstvo Božje nikada se neće promeniti. Njegova suština, ono što On jeste i što ima, nikada se neće promeniti. Što se, pak, tiče Njegovog dela, ono se uvek odvija prema napred i stalno zadire sve dublje, jer je On uvek nov i nikada star. Bog u svakom dobu poprima novo ime, u svakom dobu On obavlja novo delo, i u svakom dobu dopušta Svojim stvorenjima

da vide Njegovu novu volju i novu narav Njegovu. Kad ljudi u novom dobu ne bi uspeli da vide izraz nove naravi Božje, zar Ga oni onda ne bi zanavek prikovali za krst? I zar oni Boga ne bi time definisali? Kad bi se Bog ovaploćivao isključivo kao muškarac, ljudi bi ga definisali kao muškarca, kao Boga muškaraca, i nikad Mu ne bi poverovali da je On ujedno i Bog žena. Muškarci bi tada smatrali da je Bog istog pola kao i oni, da je Bog poglavar muškaraca – ali, šta je onda sa ženama? To je nepošteno; nije li u pitanju povlašćen odnos? U tom slučaju bi svi od Boga spaseni bili muškoga roda, kao i On, dok ni jedna jedina žena ne bi bila spasena. Kad je Bog stvarao ljudski rod, On je stvorio Adama i stvorio je Evu. On je ne samo Adama, već i muškarca i ženu, stvorio prema Svom liku. Bog nije samo Bog muškaraca – On je takođe i Bog žena. U poslednjim danima, Bog ulazi u novu etapu Svog dela. On će pritom razotkriti još veći deo Svoje naravi, ali to neće biti ljubav i saosećanje iz vremena Isusa. Pošto pred Sobom ima novo delo, tom će novom delu biti pridružena jedna potpuno nova narav. Da je, dakle, ovo delo obavio Duh – to jest, da se Bog nije ovaplotio i da je, umesto toga, Duh neposredno putem groma progovorio, usled čega čovek ni na koji način ne bi mogao da Mu se obrati, da li bi onda čovek mogao da spozna Njegovu narav? Da je isključivo Duh ovo delo obavio, čovek onda ni na koji način ne bi mogao da spozna narav Božju. Ljudi Božju narav svojim očima mogu da vide kad se On ovaploti, kad se Reč pojavi u telu i kad On Svoju celokupnu narav izrazi kroz telo. Bog zaista i istinski živi među ljudima. On je opipljiv; čovek zaista može da stupi u dodir s Njegovom naravi, s onim što On ima i što jeste; jedino na taj način čovek može istinski da spozna Boga. Bog je istovremeno dovršio i delo u kojem je „Bog ujedno Bog muškaraca i Bog žena“ i ostvario je celokupno Svoje delo u telu. Ni u jednom dobu On ne duplira Svoje delo. Budući da su nastupili poslednji dani, On će učiniti delo koje obavlja u poslednjim danima i razotkriti čitavu narav kojom se u poslednjim danima odlikuje. Kada govorim o poslednjim danima, to se odnosi na jedno zasebno doba, doba u kojem ćete se, kako Isus reče, zasigurno suočiti s katastrofom, sa zemljotresima, glađu i pošastima, što će vam pokazati da je nastupilo novo doba i da je staro Doba blagodati završeno. Ako pretpostavimo da je Bog, kako kažu, večno nepromenljiv, da je po Svojoj naravi uvek saosećajan i pun ljubavi, da čoveka voli kao samog Sebe, te da svakom čoveku nudi spasenje i da nikoga od ljudi ne mrzi, da li bi onda Njegovo delo ikada moglo da bude privedeno kraju? Kad je Isus došao i bio prikovan za krst, žrtvujući Se u ime svih grešnika i ponudivši Sebe na oltaru, on je prethodno već bio obavio delo iskupljenja i učinio kraj Dobu blagodati. U čemu bi onda bio smisao ponavljanja dela iz tog doba u poslednjim danima? Zar obavljanje tog istog dela ne bi predstavljalo poricanje dela Isusovog? Da Bog, došavši u ovu etapu, nije obavio delo raspeća, već da je ostao prepun ljubavi i saosećanja, bi li On tada mogao da ovo doba privede kraju? Da li bi Bog koji voli i saoseća mogao da dovrši ovo doba? U Njegovom završnom delu okončanja ovog doba, Božju narav odlikuju grdnja i sud, kojima On razotkriva sve što je nepravedno, kako bi svim ljudima sudio javno i kako bi usavršio one koji Ga iskrenim srcem vole. Samo jedna takva narav može ovo doba da

privede kraju. Poslednji su dani već nastupili. Sve što je stvoreno biće razdvojeno po vrstama i podeljeno u različite kategorije, u skladu sa svojom prirodom. Ovo je trenutak u kojem Bog otkriva ishod i odredište ljudskih bića. Kad ljudi ne bi bili podvrgnuti grdnji i sudu, njihova neposlušnost i nepravednost ne bi ni na koji način mogle da budu razotkrivene. Jedino se kroz grdnju i sud može razotkriti ishod svekolikog stvaranja. Čovek svoje pravo lice pokazuje jedino onda kad je izložen grdnji i osudi. Zli će biti svrstani među zle, dobri među dobre, i sav će ljudski rod biti razdvojen po vrstama. Kroz grdnju i sud razotkriće se ishod svekolikog stvaranja, kako bi zli mogli da budu kažnjeni, a dobri ljudi nagrađeni, i kako bi sav ljudski rod potpao pod Božju vlast. Sve se ovo mora ostvariti kroz pravednu grdnju i sud. Pošto je ljudska iskvarenost dostigla svoj vrhunac, a čovekova neposlušnost postala isuviše ozbiljna, samo je pravedna Božja narav, ona koja je uglavnom sačinjena od grdnje i suda i koja se tokom poslednjih dana razotkriva, u stanju da čoveka do kraja preobrazi i upotpuni. Samo ova narav može da razotkrije zlo i da na taj način strogo kazni sve nepravednike. Stoga je jedna takva narav prožeta važnošću doba, a otkrivenje i prikaz Njegove naravi ispoljava se zarad dela svakog novog doba. Ne radi se o tome da Bog Svoju narav razotkriva proizvoljno i bez ikakvog značaja. Ako bismo pretpostavili da će Bog, razotkrivajući čovekov ishod tokom poslednjih dana, čoveka ipak darivati beskrajnim saosećanjem i ljubavlju, te nastaviti da ga voli, ne podvrgavajući ga pravednom sudu, već pokazujući prema njemu trpeljivost, strpljenje i praštanje, dajući čoveku oprost grehova, ma koliko oni bili teški, bez ikakve naznake pravednog suda – kako bi onda celokupno Božje upravljanje ikada moglo da bude privedeno kraju? Kada bi jedna takva narav ljude mogla da povede do odredišta koje priliči čovečanstvu? Zamislite, na primer, sudiju koji je uvek prepun ljubavi, sudiju blagog lica i mekog srca. On ljude voli bez obzira na zločine koje su možda počinili, prepun je ljubavi i strpljiv prema njima, ma ko da su. Da li bi, u tom slučaju, takav neki sudija ikada bio u stanju da donese pravednu presudu? Tokom poslednjih dana, samo se pravednim sudom ljudi mogu razdvojiti po vrstama, a čovek preneti u novo carstvo. Na taj se način, kroz pravednu Božju narav grdnje i suda, čitavo doba privodi kraju.

Tokom čitavog Njegovog upravljanja, Božje je delo savršeno jasno: Doba blagodati je Doba blagodati, a poslednji dani su poslednji dani. Između svakog doba postoje jasne razlike, jer Bog u svakom od njih obavlja delo koje je tipično za to konkretno doba. Da bi delo poslednjih dana moglo da bude učinjeno, nužno je prisustvo ognja, suda, grdnje, gneva i uništenja, kojima će ovo doba biti privedeno kraju. Poslednji dani se odnose na završno doba. Neće li Bog, tokom završnog doba, i samo to doba privesti kraju? Da bi i ovo doba okončao, Bog mora sa sobom doneti grdnju i sud. On samo na taj način može ovo doba da privede kraju. Svrha Isusova sastojala se u tome da čoveku omogući da opstane, da nastavi da živi i da, uz to, živi bolje. On je čoveka izbavio iz greha kako bi ovaj mogao da se zaustavi u svom poniranju u izopačenost i da prestane da živi u Adu i paklu, a spasavajući čoveka od Ada i pakla, Isus mu je dozvolio da nastavi da živi. Sada su, međutim, nastupili poslednji dani. Bog će zbrisati čoveka i potpuno razoriti

ljudski rod, to jest, On će čovekovu pobunu preobraziti. Iz tog bi razloga Bogu bilo nemoguće da ovo doba okonča, odnosno da Svoj plan upravljanja od šest hiljada godina uspešno ostvari, ukoliko bi Njegova narav bila, kao nekad, puna ljubavi i saosećanja. Svako se doba odlikuje posebnim prikazom naravi Božje i u svakom od njih sadržano je delo koje Bog treba da obavi. Delo koje Sâm Bog obavlja u svakom dobu sadrži, dakle, izraz Njegove istinske naravi, dok se i Njegovo ime i delo koje obavlja menjaju zajedno sa dobom – oni su uvek novi. Tokom Doba zakona, delo usmeravanja čovečanstva obavljeno je pod imenom Jahvea, čime je na zemlji započeta prva etapa dela. U ovoj etapi, delo se sastojalo u podizanju hrama i oltara, te u korišćenju zakona zarad usmeravanja naroda izraelskog i delovanja među njima. Usmeravajući izraelski narod, On je uspostavio bazu za Svoje delovanje na zemlji. Iz ove baze, On je zatim Svoje delo proširio van Izraela, što će reći da je, krenuvši iz Izraela, Svoje delo širio prema spolja, tako da su naredna pokoljenja postupno saznavala da se Bog zove Jahve, da je upravo Jahve stvorio nebo i zemlju i sve na njoj, te da je Jahve taj koji je stvorio sva stvorenja. On je, dakle, preko izraelskog naroda Svoje delo širio prema spolja, van Izraela. Zemlja izrealska bila je prvo sveto mesto dela Jahveovog na zemlji i upravo je u Izraelu Bog po prvi put započeo da obavlja Svoje delo na zemlji. Bilo je to delo iz Doba zakona. Tokom Doba blagodati, Isus je bio Bog koji je čoveka spasao. Ono što je On bio i što je imao sastojalo se od blagodati, ljubavi, saosećanja, trpeljivosti, strpljenja, poniznosti, brige i tolerancije, a veliki deo posla koji je obavio bio je u svrhu čovekovog iskupljenja. Njegova se narav odlikovala saosećanjem i ljubavlju, a upravo zbog Svoje samilosti i ljubavi, morao je, čoveka radi, da bude prikovan za krst, ne bi li pokazao kako Bog ljude voli koliko i Sebe, u toj meri da je samog Sebe u celosti ponudio. Tokom Doba blagodati, Božje ime bilo je Isus, što će reći da je Bog bio Bog koji je čoveka spasao, i da je to bio Bog pun samilosti i ljubavi. Bog je bio sa čovekom. Svaku je osobu pratila Njegova ljubav, Njegova samilost i Njegovo spasenje. Samo je prihvatanjem Isusovog imena i Njegovog prisustva čovek mogao da stekne radost i spokojstvo, da primi Njegov blagoslov, Njegove obilne i brojne blagodati i Njegovo spasenje. Kroz raspeće Isusovo, svi koji su Ga sledili primili su spasenje i oprost grehova. Tokom Doba blagodati, ime Božje bilo je Isus. Drugim rečima, delo je u Doba blagodati načelno učinjeno pod Isusovim imenom. Boga su, u Doba blagodati, zvali Isusom. On je preduzeo etapu novog dela koje je prevazilazilo okvire Starog zaveta, a Njegovo je delo okončano raspećem. U tome se sastojala celokupnost Njegovog dela. Prema tome, u Doba zakona, ime Božje glasilo je Jahve, dok je u Doba blagodati Isusovo ime predstavljalo Boga. Tokom poslednjih dana, Njegovo je ime Svemogući Bog – Svemogući, koji Svoju moć koristi da bi čoveka usmerio, osvojio i zadobio, te da bi, na kraju, ovo doba priveo njegovom svršetku. U svakom dobu i u svakoj etapi Božjeg dela, Njegova je narav očevidna.

U početku, tokom starozavetnog Doba zakona, usmeravanje čoveka nalikovalo je usmeravanju detinjeg života. Jahve tek što je bio izrodio prve ljude; bili su to Izraelci. Oni nisu znali baš ništa o tome kako da se Boga boje, niti kako da žive na zemlji. Ovim se

želi reći kako je Jahve stvorio ljudski rod, odnosno Adama i Evu, ali im pritom nije dao sposobnost da razumeju kako da se boje Jahvea, niti kako da slede Jahveove zakone na zemlji. Bez Jahveovog neposrednog usmeravanja niko to nije mogao direktno da spozna, jer u početku čovek nije raspolagao takvim sposobnostima. Čovek je znao samo da je Jahve Bog, ali nije baš ništa znao o tome kako da Ga se boji, kakvo bi se ponašanje moglo smatrati bogobojažljivim, s kakvim umom čovek treba da Ga se boji, niti o tome šta čovek treba da Mu ponudi u znak bogobojažljivosti. Čovek je samo umeo da uživa u onome u čemu se moglo uživati među stvarima koje je Jahve stvorio, ali nije mogao ni da nasluti koja je vrsta života na zemlji dostojna Božjeg stvorenja. Kad ne bi bilo nikoga ko bi mu davao uputstva, niti ikoga ko bi ga lično usmeravao, ovo čovečanstvo nikad ne bi živelo životom koji priliči ljudima, već bi samo krišom tavorilo u Sotoninom zatočeništvu. Jahve je stvorio ljudski rod, što će reći da je stvorio Adama i Evu, čovekove pretke, ali im povrh toga nije podario ništa od intelekta ni mudrosti. Mada su već živeli na zemlji, oni gotovo ništa nisu razumevali. Na taj je način Jahveovo delo stvaranja ljudskog roda obavljeno samo polovično, a kraj mu se nije ni nazirao. On je samo od gline oblikovao model čoveka i udahnuo mu život, ne podarivši mu, međutim, dovoljno volje da Ga se boji. Čovek u početku nije posedovao srce koje se Boga boji ili Ga se užasava. Znao je samo da sluša Njegove reči, ali su mu zato bila potpuno nepoznata osnovna znanja o životu na zemlji i normalna pravila ljudskog života. Iako je, dakle, Jahve stvorio muškarca i ženu, i obavio sedmodnevni projekat, On ni izdaleka nije dovršio delo stvaranja čoveka, jer je čovek i dalje bio samo prazna ljuštura, lišena stvarnosti ljudskog bića. Čovek je znao samo to da je ljudski rod stvorio Jahve, ali nije mogao ni da nasluti kako da se pridržava Jahveovih reči i zakona. I tako je, nakon postanka čovečanstva, Jahveovo delo još uvek bilo daleko od svog svršetka. Još uvek je morao u potpunosti da usmerava ljude da dođu pred Njega, kako bi mogli da na zemlji zajedno žive i da Ga se boje, te da bi, uz Njegovo vođstvo, mogli da zakorače na pravi put normalnog ljudskog života na zemlji. Tek je na taj način ovo delo, koje je načelno učinjeno pod Jahveovim imenom, bilo u potpunosti dovršeno; to jest, samo je na taj način Jahveovo delo stvaranja sveta u potpunosti privedeno kraju. I tako je On, stvorivši čovečanstvo, život čoveka na zemlji morao da usmerava tokom nekoliko hiljada godina, kako bi ljudi mogli da se pridržavaju Njegovih uredbi i zakona, i učestvuju u svim aktivnostima normalnog ljudskog života na zemlji. Tek tada je Jahveovo delo bilo u potpunosti završeno. On je ovo delo započeo nakon stvaranja čovečanstva i nastavio je da ga obavlja sve do Jakovljeve ere, kada je od Jakovljevih dvanaest sinova stvorio dvanaest izraelskih plemena. Počev od tada, sav izraelski narod prerastao je u ljudsku rasu koju je On zvanično predvodio na zemlji, a Izrael je postao posebno mesto na zemlji, u kojem je On obavljao svoje delo. Jahve je od ovih ljudi načinio prvu grupu na kojoj je On zvanično obavio Svoje delo na zemlji, a čitavu je zemlju izraelsku učinio izvorištem Svog dela, koristeći je kao polazište za još uzvišenije delo, kako bi svi ljudi na zemlji koje je On izrodio znali kako da Ga se boje i kako da žive na zemlji. Na taj su

način postupci Izraelaca poslužili kao primer koji neznabožački narodi treba da slede, a ono što je izraelskom narodu rečeno preraslo je u reči koje neznabožački narodi treba da slušaju. Jer, oni su prvi primili Jahveove zakone i zapovesti, a isto tako su i prvi spoznali kako da se boje Jahveovih puteva. Oni su bili preci ljudskog roda koji su poznavali Jahveove puteve, kao i od Jahvea izabrani predstavnici ljudske rase. Kad je nastupilo Doba blagodati, Jahve više nije usmeravao ljude na ovaj način. Čovek je sagrešio i prepustio se grehu, te je On stoga počeo da izbavlja čoveka iz greha. Na taj je način On prekorevao čoveka, sve dok se čovek nije sasvim oslobodio greha. U poslednjim danima, čovek je toliko duboko ogrezao u izopačenost, da se delo u ovoj etapi može obaviti samo uz pomoć suda i grdnje. Jedino se na ovaj način delo može ostvariti. Ovo se delo izvršavalo tokom nekoliko doba. Drugim rečima, Bog Svoje ime, Svoje delo i različita obličja Božja koristi da bi pojedinačna doba razdvojio i između njih napravio prelaz; ime Božje i Njegovo delo predstavljaju Njegovo doba i delo Njegovo u svakom dobu. Ako bismo pretpostavili da je delo Božje u svakom dobu isto i da se On uvek zove istim imenom, kako bi onda čovek mogao da spozna Boga? Bog se mora zvati Jahve i, osim Boga po imenu Jahve, svako ko nosi neko drugo ime nije Bog. Ili, Bog može biti samo Isus i On se, osim Isusovog imena, ne može zvati nijednim drugim imenom; samo je Isus Bog, a Jahve nije Bog, ni Svemogući Bog nije Bog. Čovek veruje da je Bog svemoguć, ali Bog je samo onaj Bog koji je sa čovekom i On se mora zvati Isusom, jer Bog je sa čovekom. Postupati prema tome znači prilagođavati se doktrini i svoditi Boga na određeni okvir. Dakle, delo koje Bog obavlja, ime koje nosi i lik koji poprima u svakom dobu – delo koje je obavljao u svakoj od etapa do dana-današnjeg – ništa od svega toga nije u skladu ni sa jednim propisom, niti podleže ikakvim ograničenjima. On je Jahve, ali je On isto tako i Isus, kao i Mesija, i Svemogući Bog. Delo Njegovo može se postepeno preobražavati, uz odgovarajuće promene u Njegovom imenu. Njega nijedno jedino ime ne može u potpunosti da predstavlja, ali Ga zato mogu predstavljati sva imena kojima se naziva, dok Njegovu narav predstavlja delo koje On obavlja u svakom dobu. Pretpostavimo da je, kad nastupe poslednji dani, Bog kojeg vidite još uvek Isus, da, povrh toga, jaše na belom oblaku i da još uvek izgleda kao Isus, te da su reči koje On izgovara i dalje Isusove reči: „Treba da volite svoje bližnje kao sebe same, da postite i da se molite, svoje neprijatelje da volite kao što cenite sopstveni život, pred drugima treba da se uzdržavate i da budete strpljivi i ponizni. Sve to morate da učinite pre no što budete mogli da postanete učenici Moji. Čineći sve to, moći ćete da uđete u carstvo Moje.“ Zar ovo ne bi pripadalo delu iz Doba blagodati? Zar to što On kazuje ne bi bio put Doba blagodati? Kako biste se osećali kad biste čuli ove reči? Zar ne biste osećali da je to još uvek Isusovo delo? Zar to ne bi bilo njegovo dupliranje? Da li bi čovek mogao da u tome uživa? Osećali biste da delo Božje može jedino ostati onakvo kakvo je sada i da ne može dalje da napreduje. Njegova je moć ograničena i nema više nijednog novog dela koje treba obaviti, a On je svoju moć razvio do krajnjih granica. Dve hiljade godina je prošlo od Doba blagodati, a On još uvek, dve hiljade

godina kasnije, propoveda o putu Doba blagodati i ljude još uvek nagoni da se pokaju. Ljudi bi govorili: „Bože, Tvoja je moć ograničena. Verovao sam da si vrlo mudar, ali Ti jedino znaš za uzdržavanje i samo o strpljenju brineš. Znaš samo da voliš Svog neprijatelja i ništa drugo.“ U ljudskom bi umu Bog zauvek ostao onakav kakav je bio u Dobu blagodati, i čovek bi zauvek verovao da je Bog prepun ljubavi i samilosti. Misliš li da će se Božje delo zauvek odvijati po dobrom starom običaju? On, dakle, u ovoj etapi Svoga dela neće biti razapet, a sve što budete videli i dotakli razlikovaće se od svega što ste zamišljali ili o čemu ste slušali priče. Bog se danas ne bavi farisejima, niti dozvoljava svetu da zna, a jedini koji Ga poznajete jeste vi koji Ga sledite, jer On ponovo razapet biti neće. Tokom Doba blagodati, Isus je po celoj zemlji otvoreno propovedao zarad Svog jevanđeoskog dela. On se farisejima bavio zarad dela raspeća; da nije došao u dodir sa farisejima i da vlastodršci nikad nisu saznali za Njega, kako bi On onda mogao da bude osuđen, a potom izdan i prikovan za krst? On se, dakle, farisejima bavio zarad raspeća. Danas, On svoje delo obavlja u tajnosti, kako bi izbegao iskušenje. Budući da se delo i njegova važnost tokom dva Božja ovaploćenja međusobno razlikuju, i budući da je okruženje takođe drugačije, kako bi onda delo koje On obavlja moglo da bude potpuno isto?

Da li bi ime Isusovo – „Bog je s nama“ – moglo u celosti da predstavlja narav Božju? Bi li ono moglo da u potpunosti artikuliše Boga? Ako čovek kaže da je Boga moguće zvati jedino Isusovim imenom i da On ne može nositi nijedno drugo ime, jer Bog ne može da promeni Svoju narav, te su reči zaista bogohuljenje! Veruješ li da ime Isusovo, Bog je s nama, može samo po sebi da predstavlja Boga u Njegovoj celokupnosti? Bog se može zvati mnogim imenima, ali među svim tim imenima nema nijednog koje može da sumira celog Boga, niti jednog jedinog koje može da u potpunosti predstavlja Boga. Premda Bog, dakle, ima mnogo imena, nijedno od njih ne može u potpunosti da artikuliše Božju narav, jer je narav Božja toliko bogata da jednostavno prevazilazi čovekovu sposobnost bogopoznanja. Ne postoji način na koji bi čovek, koristeći se ljudskim jezikom, mogao da u potpunosti sumira Boga. Zarad sumiranja svega što im je poznato u vezi sa naravi Božjom, ljudi na raspolaganju imaju skučeni rečnik: velika, časna, čudesna, nedokučiva, vrhovna, sveta, pravedna, mudra i tome slično. Toliko mnoštvo reči! Ovako ograničenim vokabularom ne može se opisati čak ni onaj mali deo Božje naravi kojem je čovek svedočio. Vremenom su mnogi dodavali reči kojima su, po njihovom mišljenju, mogli bolje da opišu žar koji im plamti u srcu: Bog je tako velik! Bog je tako svet! Bog je tako divan! Ljudske izreke poput ovih dostigle su danas svoj vrhunac, ali čovek još uvek nije u stanju da se jasno izražava. I tako Bog, po čoveku, ima mnogo imena, od kojih nijedno nije sveobuhvatno, zato što se Božje biće odlikuje velikim izobiljen, a ljudski je jezik vrlo siromašan. Ako nijednom konkretnom rečju niti imenom nije moguće predstaviti Boga u Njegovoj sveukupnosti, da li ti smatraš da ime Njegovo može biti nepromenljivo? Bog je tako velik i tako svet, ali ti Mu ipak ne dopuštaš da Svoje ime menja sa svakim novim dobom? Stoga Bog, u svakom dobu u kojem Svoje delo lično obavlja, koristi ime koje priliči datom dobu, ne bi li njime sumirao delo koje

namerava da učini. On to konkretno ime, čija je važnost samo privremena, koristi radi predstavljanja Svoje naravi u tom dobu. Bog se na taj način služi ljudskim jezikom kako bi izrazio sopstvenu narav. Uprkos tome, mnogi koji poseduju duhovno iskustvo i koji su lično videli Boga, osećaju da čak ni takvim jednim konkretnim imenom Boga nije moguće predstaviti u Njegovoj celosti – tu, avaj, pomoći nema – te se stoga ljudi Bogu više ni ne obraćaju po imenu, već ga jednostavno nazivaju „Bogom“. Kao da je srce čovekovo prepuno ljubavi, a opet, opterećeno protivrečnostima, jer čovek ne zna kako da objasni Boga. Ono što Bog jeste toliko je preobilno da, jednostavno, ne postoji način na koji bi se to moglo opisati. Ne postoji ni jedno jedino ime kojim bi se Božja narav mogla sumirati, niti ima ijednog imena kojim bi se moglo opisati sve ono što Bog ima i što jeste. Ako Me neko upita: „Koje tačno ime Ti koristiš?“ Kazaću mu: „Bog je Bog!“ Nije li to najbolje ime za Boga? Ne sumira li se njime najbolje narav Božja? Pošto je to već tako, zašto onda sa toliko truda tragate za Božjim imenom? Zašto biste toliko lupali glavu, odricali se hrane i sna, i sve to zarad nekog imena? Doći će dan kad se Bog više neće zvati ni Jahve, ni Isus, ni Mesija – On će jednostavno biti Stvoritelj. Prestaće tada da postoje sva ona imena koja je nosio na zemlji, jer će i Njegovo delo na zemlji biti dovršeno, nakon čega više neće biti ni Njegovih imena. Kad sve što postoji dođe pod vlast Stvoritelja, zbog čega bi Mu uopšte i trebalo neko krajnje prikladno, ali ipak nepotpuno ime? Da li ti još i sad tragaš za imenom Božjim? Da li se još uvek usuđuješ da kažeš da se Bog može samo Jahveovim imenom zvati? Usuđuješ li se još uvek da tvrdiš kako se Bog jedino može zvati Isusom? Jesi li u stanju da poneseš greh bogohuljenja? Trebalo bi da znaš da je Bog prvobitno bio bezimen. On je jedno, dva, ili više imena uzimao samo zarad posla koji je imao da obavi i zbog toga što je morao da upravlja čovečanstvom. Ma kojim imenom da su Ga zvali – nije li On to ime Sam svojevoljno odabrao? Zar bi Njemu bio potreban ti – jedno od stvorenja Njegovih – da o tome odlučuješ? Ime kojim se Bog naziva u skladu je sa onim što čovek može da shvati, sa jezikom ljudskim, ali ono nije nešto što čovek može da sažme. Sve što možeš da kažeš jeste da na nebu postoji Bog, da je Bog ime Njegovo, da je On Sâm premoćni Bog, koji je tako mudar, tako uzvišen, tako čudesan, tako tajanstven i tako svemoguć – nakon čega možeš samo da zaćutiš; sve što ti možeš da znaš toliko je sićušno. Ako je to već tako, može li ime Isusovo, samo po sebi, predstavljati Boga Sâmoga? Kad nastupe poslednji dani, ime Božje mora biti promenjeno, jer drugo je doba, bez obzira što to i dalje Bog obavlja Svoje delo.

Budući da je Bog najveći u celoj vaseljeni i u carstvu nad njom, bi li On mogao da Sebe u celosti objasni samo Svojim telesnim obličjem? Bog zaodeva Sebe telom kako bi obavio jednu etapu Svog dela. Ovaj telesni lik Njegov nema nikakav poseban značaj, nije ni u kakvoj vezi sa prolaskom doba, niti ima išta zajedničko sa Božjom naravi. Zašto Isus nije dopustio da Njegov lik ostane i posle Njega? Zašto čoveku nije dozvolio da naslika Njegov lik, kako bi se taj lik prenosio na nova pokoljenja? Zašto ljudima nije dopustio da priznaju da Njegov lik predstavlja lik Božji? Iako je čovekov lik stvoren prema liku Božjem, je li bilo moguće da se čovekovom pojavom predstavi uzvišeni lik Božji?

Prilikom Božjeg ovaploćenja, On jednostavno silazi s neba u neko konkretno telo. Njegov Duh je taj koji silazi u telo, kroz koje On zatim obavlja delo Duha. Duh je taj koji se izražava u telu i Duh je taj koji Svoje delo obavlja u telu. Duh je u potpunosti predstavljen delom koje se obavlja u telu, a telo je tu samo zarad obavljanja dela, što ne znači da telesni lik može biti zamena za istinski lik Boga Samoga; nije u tome svrha, niti značaj Božjeg ovaploćenja. On se ovaploćuje samo zato da bi Duh mogao da pronađe boravište koje odgovara Njegovom delu, da bi bolje ostvario Svoje delo u telu, da bi ljudi mogli da vide Njegove postupke, razumeju Njegovu narav, čuju Njegove reči i spoznaju čudo dela Njegovog. Njegovo ime predstavlja Njegovu narav, delo Njegovo predstavlja Njegov identitet, ali On nikad nije rekao da Njegovo pojavljivanje u telu predstavlja Njegov lik; to je samo čovekova predstava. Stoga, ime Njegovo, Njegovo delo, narav Njegova i Njegov pol predstavljaju ključne aspekte Božjeg ovaploćenja. Oni služe da predstave Njegovo upravljanje u ovom dobu. Budući da je ono tu samo zarad Njegovog dela u datom vremenu, Njegovo pojavljivanje u telu nema nikakve veze s Njegovim upravljanjem. Kako bi, međutim, bilo nemoguće da ovaploćeni Bog nema nikakvu konkretnu pojavu, to On bira prikladnu porodicu koja će odrediti Njegovu pojavu. Kad bi pojava Božja značajno predstavljala Boga, onda bi svi oni sa crtama lica nalik Njegovim takođe predstavljali Boga. Zar to ne bi bila nečuvena greška? Čovek je Isusov portret naslikao zato da bi ljudi mogli da Ga obožavaju. Sveti Duh u to vreme nije dao nikakva posebna uputstva, te je čovek do današnjeg dana prenosio taj zamišljeni portret. Prema prvobitnoj Božjoj nameri, doduše, čovek to nije trebalo da radi. Jedino je zahvaljujući revnosti čovekovoj Isusov portret još i danas tu. Bog je Duh, i čovek u svojoj završnoj analizi nikad neće moći da obuhvati sve što je Njegov lik. Jedino njegova narav može predstaviti njegov lik. A što se tiče izgleda Njegovog nosa, usta Njegovih, Njegovih očiju i Njegove kose, sve je to izvan tvoje sposobnosti sveukupnog sagledavanja. Kad se Jovanu prikazalo otkrivenje, on je video lik Sina čovečijeg: iz usta Njegovih virio je mač oštar s obe strane, oči Mu behu poput užarenog ognja, glava i kosa Njegova bejahu kao vuna beli, Njegova stopala nalik uglačanoj bronzi, a oko prsiju bejaše opasan zlatnim pojasom. Iako su mu reči bile izuzetno živopisne, lik Božji koji je on opisao nije bio lik nekog stvorenja. Ono što je video bila je samo vizija, a ne lik osobe iz materijalnog sveta. Jovan je ugledao viziju, ali nije svedočio istinskoj pojavi Boga. Budući da predstavlja lik stvorenog bića, likom ovaploćenog Boga ne može se u celosti predstaviti Božja narav. Kad je stvorio ljudski rod, Jahve je rekao da ga je načinio prema Svom liku i da je stvorio muškarca i ženu. U to je vreme On govorio kako je i muškarca i ženu stvorio prema Božjem liku. Mada čovek svojim likom podseća na lik Božji, iz toga se ne može izvući zaključak da čovekov izgled predstavlja Božji lik. Isto tako ne možeš ljudskim jezikom lik Božji u celini sažeto izraziti, jer je Bog tako uzvišen, tako velik, tako čudesan i nedokučiv!

Kad je Isus došao da obavi Svoje delo, Sveti Duh ga je u tome usmeravao; činio je ono što je Duh Sveti želeo i nije se rukovodio starozavetnim Dobom zakona, niti Jahveovim delom. Mada delo koje je Isus došao da učini nije podrazumevalo poštovanje

Jahveovih zakona i zapovesti, Njihov je izvor bio jedan te isti. Delo koje je Isus obavio predstavljalo je ime Isusovo i pripadalo je Dobu blagodati; sa druge strane, delo koje je učinio Jahve, predstavljalo je Jahvea i pripadalo je Dobu zakona. Njihovo delo, delo je jednog Duha u dva različita doba. Delo koje je obavio Isus moglo je da predstavlja samo Doba blagodati, dok je Jahveovo delo moglo da predstavlja samo starozavetno Doba zakona. Jahve je samo predvodio narod Izraela i Egipta, kao i svih zemalja izvan Izraela. Isusovo delo u novozavetnom Dobu blagodati bilo je delo Božje, koje je učinjeno u Isusovo ime, jer je On bio vođa tog doba. Ako kažeš da se delo Isusovo zasnivalo na Jahveovom delu, da On nije započeo nikakvo novo delo, i da je sve što je učinio bilo u skladu sa rečima Jahvea, sa Jahveovim delom i sa proročanstvima Isaije, Isus u tom slučaju ne bi bio ovaploćeni Bog. Da je On na taj način sprovodio Svoje delo, On bi onda bio tek apostol ili nekakav delatnik iz Doba zakona. Kad bi bilo kao što kažeš, Isus ne bi mogao da pokrene jedno doba, niti bi mogao da obavi bilo koje drugo delo. Na isti bi način Duh Sveti morao da Svoje delo načelno obavlja preko Jahvea, tako da On, izuzev kroz Jahvea, ne bi mogao da učini nijedno novo delo. Za čoveka bi bilo pogrešno da delo Isusovo tumači na ovaj način. Ako čovek veruje da je delo koje je učinio Isus obavljeno u skladu sa Jahveovim rečima i Isaijinim proročanstvima, da li je onda Isus bio ovaploćeni Bog ili je On bio samo jedan od proroka? Prema ovom gledištu, Doba blagodati ne bi ni postojalo, a Isus ne bi bio Božje ovaploćenje, jer delo koje je On učinio ne bi moglo da predstavlja Doba blagodati, već samo starozavetno Doba zakona. Novo doba je moglo da nastupi tek kad je Isus došao da učini novo delo, da pokrene jedno novo doba, da napravi prodor u odnosu na delo koje je prethodno obavljeno u Izraelu i da Svoje delo sprovede ne u skladu sa delom koje je Jahve obavio u Izraelu, ni sa Njegovim starim pravilima, niti u skladu s ma kojim propisima, već da učini potpuno novo delo koje je trebalo da obavi. Sam Bog dolazi da otpočne novo doba i Sam Bog dolazi da staro doba privede kraju. Čovek nije u stanju da učini delo kojim bi novo doba otpočelo, a staro se završilo. Da Isus, po Svom dolasku, Jahveovo delo nije priveo kraju, to bi onda bio dokaz da je On samo čovek, nesposoban da predstavlja Boga. Upravo to što je Isus došao i dovršio delo Jahvea, nastavio Jahveovo delo i, povrh toga, obavio Svoje sopstveno, novo delo, predstavlja dokaz da se radilo o jednom novom dobu i da je Isus bio Sâm Bog. Oni su obavili dve sasvim različite etape dela. Jedna je etapa obavljena u hramu, dok je druga sprovedena izvan hrama. Jedna etapa podrazumevala je da se život čovekov uskladi sa zakonom, dok se druga sastojala u davanju žrtve za greh. Ove dve etape dela upadljivo su se razlikovale među sobom; njima se novo doba razdvaja od starog, te je sasvim ispravno reći da se radi o dva različita doba. Mesta na kojima su Oni obavljali Svoja dela bila su različita, Njihova dela su se razlikovala po svom sadržaju, a i ciljevi Njihovih dela bili su drugačiji. Stoga se ova dela, kao takva, mogu podeliti na dva doba: novozavetno i starozavetno, što će reći – na novo i na staro doba. Isus, kada je došao, nije ulazio u hram, što je dokaz da je doba Jahvea bilo okončano. On u hram nije ulazio zato što je Jahveovo delo u hramu bilo završeno, tako

da ga nije trebalo iznova obavljati, jer bi to inače značilo da se delo ponavlja. On je Božje delo mogao da dovede do zenita jedino napuštanjem hrama, otpočinjanjem novog dela i utiranjem novog puta izvan hrama. Da Isus, zarad obavljanja Svog dela, nije izašao iz hrama, delo Božje bi se zaustavilo na temeljima hrama i nikad više ne bi bilo nikakvih novih promena. Stoga Isus, po Svom dolasku, nije ni ulazio u hram i Svoje delo nije obavljao u hramu. On je Svoje delo obavljao izvan hrama, gde je, vodeći sa Sobom Svoje učenike, mogao da se slobodno posveti Svom poslu. Izlazak Božji iz hrama zarad obavljanja Njegovog dela značio je da Bog ima novi plan. Njegovo delo trebalo je da bude obavljeno izvan hrama i trebalo je da to bude jedno novo delo, koje neće biti sputano načinom njegovog sprovođenja. Čim je došao, Isus je starozavetno Jahveovo delo priveo kraju. Iako su Ih zvali različitim imenima, obe etape dela ostvario je jedan te isti Duh, a samo delo se odvijalo bez ikakvih prekida. Pošto Mu je ime bilo drugačije, i pošto je sadržaj dela bio drugačiji, to je i doba bilo drugačije. Kad je Jahve došao, bilo je to doba Jahvea, a kad je došao Isus, to je bilo Isusovo doba. Tako Bog, dakle, pri svakom Svom dolasku ima jedno ime, predstavlja jedno doba i utire novi put; na svakom novom putu, On za Sebe uzima novo ime, što pokazuje da je Bog uvek nov i nikad star, te da Njegovo delo nikad ne prestaje da dalje napreduje. Istorija stalno ide napred, te se i Božje delo uvek kreće napred. Da bi Njegov plan upravljanja od šest hiljada godina mogao da bude priveden kraju, on se mora odvijati u smeru daljeg napretka. Svakoga dana i svake godine, On mora da učini novo delo; mora da utire nove puteve, da otpočinje nove ere, da započinje nova i sve uzvišenija dela i da, uporedo s tim, donosi nova imena i nova dela. Iz trena u tren, Duh Božji obavlja nova dela, nikada se ne držeći starih metoda i pravila. Niti se Njegovo delo ikada zaustavilo, već se odigrava sa svakim trenom koji odlazi u nepovrat. Ako kažeš da je delo Svetog Duha nepromenljivo, zašto je onda Jahve od sveštenika zahtevao da Mu služe u hramu, dok pritom Isus nije ni ušao u hram, uprkos tome što su Mu ljudi, kada je došao, takođe rekli da je On prvosveštenik, da potiče iz kuće Davidove i da je, povrh toga, prvosveštenik i veliki kralj? I zašto nije prinosio žrtve? Bilo da u hram ulazi ili ne ulazi – nije li sve to delo Samoga Boga? Ako bi Isus, kako to čovek zamišlja, ponovo došao i ako bi se u poslednjim danima i dalje Isusom zvao, ako bi opet na belom oblaku među ljude sišao u liku Isusovom – zar to ne bi bilo ponavljanje Njegovog dela? Da li je Duh Sveti u stanju da se drži starih metoda? Sve ono u šta čovek veruje jesu predstave i on može da razume samo ono što ima doslovno značenje i što je u skladu s njegovom maštom; a predstave su u neskladu s načelima delovanja Svetog Duha i ne odgovaraju namerama Božjim. Bog ne bi na taj način delao; Bog nije ni tako lud, ni tako glup, a ni delo Njegovo nije toliko jednostavno kako ga ti zamišljaš. Prema svemu onome što čovek zamišlja, Isus će na oblaku dojahati i spustiti se među vas. Vi ćete Ga ugledati, a On će vam, jašući na oblaku, kazati kako je On Isus. Takođe ćete zapaziti tragove od klinova na rukama Njegovim i spoznaćete da je On zaista Isus. On će vas nanovo izbaviti i biće vaš svemoćni Bog. Izbaviće vas, dodeliće vam novo ime i svakome podariti po jedan belutak, nakon čega će vam biti

dopušteno da zakoračite u carstvo nebesko i da budete primljeni u raj. Nisu li ovakva verovanja samo predstave čovekove? Da li Bog Svoje delo obavlja u skladu s čovekovim predstavama ili upravo nasuprot njima? Zar sve čovekove predstave ne potiču od Sotone? Nije li Sotona sve ljude iskvario? Ako bi Bog Svoje delo obavljao u skladu s čovekovim predstavama, zar se On onda ne bi pretvorio u Sotonu? Zar ne bi bio od iste vrste kao i stvorenja Njegova? Budući da je Njegova stvorenja Sotona već iskvario u toj meri da je čovek postao Sotonino otelotvorenje, ako bi Bog delovao u skladu s onim što pripada Sotoni, zar On onda ne bi bio u savezu sa Sotonom? Kako bi čovek mogao da dokuči delo Božje? Stoga, Bog nikada neće delovati u skladu s predstavama čoveka, niti će ikada delovati onako kako ti to zamišljaš. Ima onih koji kažu kako je Sam Bog rekao da će doći jašući na oblaku. Tačno je da je Bog to lično izgovorio, ali zar ti ne znaš da nijedan čovek ne može da dokuči tajne Božje? Zar ne znaš da niko od ljudi ne može da objasni Božje reči? Da li si ti, bez trunke sumnje, siguran da je Duh Sveti baš tebe prosvetio i prosvetlio? Nije valjda da je Sveti Duh baš tebi to tako neposredno pokazao? Da li ti je takva uputstva dao Sveti Duh ili su te sopstvene predstave navele na takvu pomisao? Rekao si: „To je Sam Bog izrekao.“ Mi, međutim, reči Božje ne možemo sameravati prema sopstvenim predstavama i prema sopstvenom umu. A što se tiče reči koje je izgovorio Isaija, možeš li da te reči s punim pouzdanjem objasniš? Usuđuješ li se da njegove reči objašnjavaš? Pošto se ne usuđuješ da objasniš reči proroka Isaije, kako se onda usuđuješ da objašnjavaš Isusove reči? Ko je uzvišeniji – Isus ili Isaija? Pošto odgovor glasi da je Isus uzvišeniji, zašto objašnjavaš reči koje je izgovorio Isus? Da li bi Bog baš tebe unapred obaveštavao o Svom delu? Kad to ne može da zna ni jedno jedino stvorenje, pa čak ni glasnici nebeski, ni Sin čovečiji, kako bi to onda ti mogao da znaš? Previše toga nedostaje čoveku. Ono što je sada za vas od ključne važnosti, jeste da poznajete tri etape dela. Od Jahveovog do Isusovog dela i od dela Isusovog do ove sadašnje njegove etape, sve tri etape dela kroz jednu neprekinutu nit pokrivaju čitav spektar Božjeg upravljanja i sve su one delo jednog te istog Duha. Od postanka sveta, Bog neprekidno upravlja ljudskim rodom. On je Početak i Kraj, On je Prvi i Poslednji, a ujedno je i Onaj koji označava početak nekog doba i Onaj koji to doba privodi kraju. Tri etape dela, u različitim dobima i na različitim mestima, nesumnjivo predstavljaju delo jednog Duha. Svi oni koji ove tri etape razdvajaju, suprotstavljaju se Bogu. Na vama je sada da shvatite da je celokupno ovo delo, od njegove prve etape pa sve do danas, delo jednog Boga, jednog te istog Duha. U to nema nikakve sumnje.

O Bibliji (1)

Kako treba pristupati Bibliji kada se veruje u Boga? Ovo je pitanje principa. Zašto postavljamo ovo pitanje? Zato što ćete u budućnosti širiti jevanđelje i širiti delo Doba carstva, te nije dovoljno samo moći govoriti o Božjem delu danas. Da biste prenosili

Njegovo delo, važnije je da možete da razrešite stare verske predstave i stare načine verovanja ljudi i da ih u potpunosti ubedite – a do te tačke se stiže uključivanjem Biblije. Već dugi niz godina, tradicionalno sredstvo vere (u hrišćanstvu, jednoj od tri najveće svetske religije) bilo je čitanje Biblije; odstupanje od Biblije nije verovanje u Gospoda, odstupanje od Biblije je inoverstvo i jeres, pa čak i kada ljudi čitaju druge knjige, temelj ovih knjiga mora biti tumačenje Biblije. Što znači da ako veruješ u Gospoda, moraš da čitaš Bibliju, a osim Biblije ne smeš da poštuješ nijednu knjigu koja se ne tiče Biblije. Ako ipak poštuješ, onda si izdao Boga. Otkad je Biblije, vera ljudi u Gospoda jeste vera u Bibliju. Umesto što se kaže da ljudi veruju u Gospoda, bolje je reći da veruju u Bibliju; umesto što kažu da su počeli da čitaju Bibliju, bolje je reći da su počeli da veruju u Bibliju; i umesto što kažu da su se vratili pred Gospoda, bolje je reći da su se vratili pred Bibliju. S takvim pristupom, ljudi poštuju Bibliju kao da je Bog, kao da je njihova životna snaga, a gubitak Biblije bio bi isto što i gubitak života. Ljudi smatraju da je Biblija uzvišena podjednako kao Bog, a postoje čak i oni koji je smatraju uzvišenijom od Boga. Ako ljudi nemaju u sebi delo Svetog Duha, ako ne mogu da osete Boga, oni mogu da nastave da žive – ali čim izgube Bibliju, ili izgube poznata poglavlja i izreke iz Biblije, onda je to kao da su izgubili život. I tako, čim ljudi počnu da veruju u Gospoda, oni počinju da čitaju Bibliju i da uče Bibliju napamet, a što više biblijskih stihova mogu da zapamte, to više dokazuju da vole Gospoda i da su veliki vernici. Svi oni koji su pročitali Bibliju i mogu da govore o njoj drugima, dobra su braća i sestre. Za sve ove godine, ljudska vera i odanost Gospodu mere se prema obimu njihovog razumevanja Biblije. Većina ljudi jednostavno ne razume zašto treba da veruju u Boga, niti kako da veruju u Boga, i ne rade ništa osim što slepo traže ključ kojim će rastumačiti poglavlja Biblije. Ljudi nikada nisu tragali za pravcem dela Svetog Duha; sve vreme su samo očajnički proučavali i istraživali Bibliju, i niko nikada nije pronašao novije delo Svetog Duha izvan Biblije. Niko se nikada nije odvojio od Biblije, niti se ikada usudio da to učini. Ljudi su proučavali Bibliju svih ovih godina, došli su do mnogih tumačenja i uložili mnogo truda; isto tako imaju i mnogo različitih mišljenja o Bibliji, o kojima raspravljaju u nedogled, tako da je do danas ustanovljeno preko dve hiljade različitih veroispovesti. Svi oni žele da dođu do nekih posebnih tumačenja, ili do dubljih tajni u Bibliji, žele da ih istraže, i da u njima pronađu istorijat Jahveovog dela u Izraelu, ili istorijat Isusovog dela u Judeji, ili još tajni koje niko drugi ne poznaje. Ljudski pristup Bibliji zasniva se na opsesiji i veri, te nikome ne može biti potpuno jasna priča iz prve ruke ili suština Biblije. Dakle, ljudi su danas i dalje neopisivo ljubopitljivi po pitanju Biblije i još su više opsednuti njome i imaju još više vere u nju. Danas svako želi da pronađe proročanstva o delu poslednjih dana u Bibliji, žele da otkriju šta Bog čini tokom poslednjih dana, i šta ukazuje na poslednje dane. Na taj način, njihovo obožavanje Biblije postaje sve uzavrelije, i što se više poslednji dani približavaju, to više slepog poverenja imaju u biblijska proročanstva, posebno u ona o poslednjim danima. Sa takvom slepom verom u Bibliju, sa takvim poverenjem u Bibliju, oni nemaju želju da tragaju za delom Svetog Duha. U njihovim predstavama, samo

Biblija može doneti delo Svetog Duha; samo u Bibliji mogu da nađu Božje tragove; samo su u Bibliji sakrivene tajne Božjeg dela; samo Biblija – ne druge knjige niti ljudi – može da razjasni sve što je Božje i celokupnost Njegovog dela; Biblija može da donese delo Neba na zemlju; a Biblija može i da započne i da zaključi neko doba. Imajući takve predstave, ljudi nisu skloni da traže delo Svetog Duha. Dakle, bez obzira na to koliko je Biblija bila od pomoći ljudima u prošlosti, ona je postala prepreka najnovijem Božjem delu. Bez Biblije, ljudi mogu da traže Božje tragove na drugim mestima, ali su Njegovi koraci danas ipak sputani Biblijom, a širenje Njegovog najnovijeg dela postalo je dvostruko teže i zahteva mnogo napora. Uzrok tome su poznata poglavlja i izreke iz Biblije, kao i razna biblijska proročanstva. Biblija je postala idol u ljudskim umovima, postala je zagonetka u njihovim mozgovima, te oni naprosto nisu u stanju da poveruju da Bog može da deluje izvan Biblije, oni nisu u stanju da poveruju da ljudi mogu da nađu Boga izvan Biblije, a još manje da mogu da poveruju da Bog može da odstupi od Biblije tokom konačnog dela i da započne iznova. To je ljudima nezamislivo; oni ne mogu u to da poveruju, a ne mogu ni da zamisle. Biblija je postala velika prepreka ljudskom prihvatanju Božjeg novog dela i poteškoća Božjem širenju ovog novog dela. Stoga, ako biblijsku priču ne razumete iz prve ruke, nećete biti u stanju da uspešno širite jevanđelje, niti ćete biti u stanju da svedočite o novom delu. Iako danas ne čitate Bibliju, i dalje ste joj vrlo naklonjeni, što znači da Biblija možda nije u vašim rukama, ali mnoge vaše predstave potiču iz nje. Vi ne razumete poreklo Biblije, niti priču iz prve ruke o prethodne dve etape Božjeg dela. Iako ne čitate često Bibliju, morate da je razumete, morate da steknete tačno poznavanje Biblije, i samo na taj način ćete moći da znate o čemu se radi u šest hiljada godina dugom Božjem planu upravljanja. Koristićete to da pridobijete ljude, da ih navedete da priznaju da je ovaj tok istiniti put, da ih navedete da uvide da je put kojim danas hodite put istine, da njime upravlja Sveti Duh, i da ga nije pokrenuo nijedan čovek.

Nakon što je Bog obavio delo Doba zakona, nastao je Stari zavet, i tada su ljudi počeli da čitaju Bibliju. Kada je Isus došao, obavio je delo Doba blagodati, a Njegovi apostoli su napisali Novi zavet. Tako su nastali Stari i Novi zavet Biblije, pa čak do dan-danas, svi oni koji veruju u Boga čitaju Bibliju. Biblija je istorijska knjiga. Naravno, ona sadrži i neka predskazanja proroka, a takva predskazanja svakako nisu prošlost. Biblija sadrži nekoliko delova – ne postoje samo proročanstva, ili samo delo Jahveovo, niti postoje samo Pavlove poslanice. Ti moraš da znaš koliko delova ima Biblija; Stari zavet sadrži Postanje, Izlazak… a tu su i knjige proročanstava koje su proroci napisali. Na kraju, Stari zavet se završava Knjigom proroka Malahije. Stari zavet beleži delo Doba zakona koje je predvodio Jahve; od Postanja do Knjige proroka Malahije, Stari zavet je sveobuhvatan zapis o čitavom delu Doba zakona. Što znači da Stari zavet beleži sve ono što su doživeli ljudi koje je vodio Jahve tokom Doba zakona. Tokom starozavetnog Doba zakona, veliki broj proroka koje je Jahve uzdigao izricao je proročanstva u Njegovo ime, davali su uputstva raznim plemenima i narodima i prorekli delo koje će Jahve izvršiti. Svi ovi ljudi

koji su bili uzdignuti primili su Duh proročanstva od Jahvea: oni su imali vizije Jahvea i mogli su da čuju Njegov glas, tako da ih je On nadahnjivao, a oni su pisali proročanstva. Delo koje su oni obavljali bilo je izraz Jahveovog glasa, izraz Jahveovog proročanstva, a Jahveovo delo u to vreme bilo je da naprosto vodi ljude koristeći Duh; On se nije ovaplotio i ljudi Mu nisu ni nazreli lice. Tako je mnoge proroke uzdigao da obavljaju Njegovo delo i dao im proroštva koja su oni prenosili svakom izraelskom plemenu i bratstvu. Njihov posao bio je da kazuju proročanstva, a neki od njih su zapisali uputstva koja im je Jahve dao da bi ih pokazali drugima. Jahve je uzdigao ove ljude da kazuju proročanstva, da predskazuju delo budućnosti ili delo koje je tek trebalo da se obavi u ono vreme, kako bi ljudi mogli da vide čudesnost i mudrost Jahveovu. Ove knjige proročanstava bile su sasvim drugačije od drugih biblijskih knjiga; to su bile reči koje su izgovorili ili napisali oni kojima je dat Duh proroštva – oni koji su od Jahvea zadobili vizije ili glas. Osim knjiga proročanstava, sve ostalo u Starom zavetu sastoji se od zapisa koje su napravili ljudi nakon što je Jahve završio Svoje delo. Ove knjige ne mogu da zamene predskazanja izgovorena od strane proroka koje je Jahve uzdigao, isto kao što Postanje i Izlazak ne mogu da se porede sa Knjigom proroka Isaije i Knjigom proroka Danila. Proročanstva su izrečena pre nego što je delo obavljeno; druge knjige su, međutim, napisane nakon što je delo završeno, što je bilo u domenu ljudske moći. Proroke onog vremena nadahnuo je Jahve, te su izricali neka proročanstva, izricali su mnoge reči, i predskazali su događaje Doba blagodati, kao i uništenje sveta u poslednjim danima – delo koje je Jahve planirao da uradi. Sve preostale knjige beleže ono što je Jahve učinio u Izraelu. Stoga, kada čitate Bibliju, uglavnom čitate o tome šta je Jahve učinio u Izraelu; biblijski Stari zavet prvenstveno beleži Jahveovo delo predvođenja Izraela, Njegovo korišćenje Mojsija da izvede Izraelce iz Egipta, što ih je oslobodilo faraonovih lanaca i odvelo u pustinju, nakon čega su ušli u Hanan i sve što je usledilo bio je njihov život u Hananu. Osim toga, ostatak čine zapisi o Jahveovom delu širom Izraela. Sve što je zapisano u Starom zavetu jeste Jahveovo delo u Izraelu, to je delo koje je Jahve obavio u zemlji u kojoj je stvorio Adama i Evu. Od kada je Bog zvanično počeo da vodi narod na zemlji posle Noja, sve što je zapisano u Starom zavetu delo je Izraela. A zašto nema zabeleženih dela izvan Izraela? Zato što je zemlja Izraelova kolevka čovečanstva. U početku nije bilo drugih zemalja osim Izraela, pa Jahve nije delao ni na jednom drugom mestu. Na ovaj način, ono što je zapisano u biblijskom Starom zavetu jeste čisto Božje delo u Izraelu u to vreme. Reči koje su izgovorili proroci Isaija, Danilo, Jeremija i Jezekilj… njihove reči predskazuju Njegovo drugo delo na zemlji, oni predskazuju delo Samog Boga Jahvea. Sve je to došlo od Boga, to je bilo delo Svetog Duha i, osim ovih knjiga proroka, sve ostalo je zapis iskustava ljudi o tadašnjem Jahveovom delu.

Delo stvaranja dogodilo se pre nego što je postojalo čovečanstvo, ali Knjiga postanja došla je tek nakon što je nastalo čovečanstvo; to je bila knjiga koju je Mojsije napisao u Doba zakona. Isto to se dešava među vama danas: nakon što se nešto dogodi, vi to zapisujete da biste pokazali ljudima u budućnosti, a ljudima budućnosti, to što si

zabeležio samo su stvari koje su se dogodile u prošlim vremenima – one nisu ništa više od prošlosti. Ono što je zapisano u Starom zavetu jeste Jahveovo delo u Izraelu, a ono što je zapisano u Novom zavetu jeste Isusovo delo tokom Doba blagodati; oni beleže delo koje je Bog obavio u dva različita doba. Stari zavet beleži Božje delo tokom Doba zakona, i stoga je Stari zavet istorijska knjiga, dok je Novi zavet proizvod dela Doba blagodati. Kada je novo delo otpočelo, i Novi zavet je zastareo – stoga je Novi zavet takođe istorijska knjiga. Naravno, Novi zavet nije sistematičan kao Stari zavet, niti beleži toliko stvari. Sveukupno mnoštvo reči koje je izgovorio Jahve zapisane su u biblijskom Starom zavetu, dok su samo neke od Isusovih reči zapisane u četiri Jevanđelja. Naravno da je i Isus mnogo toga uradio, ali to nije podrobno zabeleženo. Manje je zabeleženo u Novom zavetu, srazmerno količini posla koji je Isus obavio; količina posla koji je On obavio tokom tri i po godine na zemlji i delo apostola daleko su manji od Jahveovog dela. Stoga Novi zavet sadrži manje knjiga nego Stari.

Koja vrsta knjige je Biblija? Stari zavet je Božje delo za vreme Doba zakona. Stari zavet beleži sva Jahveova dela tokom Doba zakona i Njegovo delo stvaranja. Ceo Stari zavet beleži delo koje je Jahve obavio, i na kraju dovršava izveštaje o Jahveovom delu sa Knjigom proroka Malahije. Stari zavet beleži dva segmenta dela koje je Bog obavio: jedan je delo stvaranja, a drugi je donošenje zakona. Oba su bili Jahveovo delo. Doba zakona predstavlja delo pod imenom Boga Jahvea; to je celokupno delo koje je prevashodno obavljeno pod Jahveovim imenom. Dakle, Stari zavet beleži Jahveovo delo, a Novi zavet beleži Isusovo delo, delo koje je prevashodno izvršeno pod Isusovim imenom. Značaj Isusovog imena i dela koje je On obavio uglavnom su zabeleženi u Novom zavetu. Tokom starozavetnog Doba zakona, Jahve je izgradio hram i oltar u Izraelu, vodio je živote Izraelaca na zemlji, dokazujući da su oni Njegov izabrani narod, prva grupa ljudi koju je izabrao na zemlji i koji su bili po njegovom srcu, prva grupa koju je On lično vodio. Dvanaest plemena Izraelovih bila su Jahveovi prvi izabranici, i tako je On uvek delovao u njima, sve dok se nije završilo Jahveovo delo Doba zakona. Druga etapa dela bilo je delo novozavetnog Doba blagodati, i izvršeno je u jevrejskom narodu, u jednom od dvanaest plemena Izraela. Obim ovog dela bio je manji, zato što je Isus bio Bog koji se ovaplotio. Isus je delao samo unutar teritorije Judeje, i Njegovo delo je potrajalo samo tri i po godine; stoga, ono što je zabeleženo u Novom zavetu ni izbliza ne može da nadmaši srazmere dela zabeleženog u Starom zavetu. Isusovo delo u Doba blagodati prvenstveno je zabeleženo u četiri Jevanđelja. Put kojim su hodali ljudi Doba blagodati bio je put najpovršnijih promena u njihovoj životnoj dispoziciji, od kojih je većina zabeležena u poslanicama. Poslanice pokazuju kako je Sveti Duh delovao u to vreme. (Naravno, bez obzira da li je Pavle bio grđen ili pogođen nesrećom, kroz delo koje je obavljao vodio ga je Sveti Duh, bio je neko koga je Sveti Duh koristio u to vreme; Petra je Sveti Duh takođe koristio, ali on nije obavio toliko dela kao Pavle. Iako je Pavlovo delo onečišćeno ljudskošću, iz poslanica koje je napisao Pavle može se videti kako je Sveti Duh delovao u to vreme. Put kojim je Pavle išao bio je pravi, bio je ispravan i bio je put Svetog Duha.)

Ako želiš da vidiš delo Doba zakona i da vidiš kako su Izraelci sledili Jahveov put, onda moraš da pročitaš Stari zavet; ako želiš da razumeš delo Doba blagodati, onda moraš da pročitaš Novi zavet. Ali kako shvataš delo poslednjih dana? Moraš da prihvatiš vođstvo Boga današnjice i da zakoračiš u delo današnjice, jer ovo je novo delo, i niko ga ranije nije zabeležio u Bibliji. Bog je danas otelotvoren i odredio je druge Svoje izabranike u Kini. Bog deluje u ovim ljudima, On nastavlja sa Svojim delom na zemlji, i nastavlja se na delo Doba blagodati. Današnje delo je put kojim čovek nikada nije išao i put koji niko nikada nije video. To je delo koje nikada ranije nije obavljeno – to je najnovije Božje delo na zemlji. Stoga, delo koje nikada ranije nije obavljeno nije prošlost, jer sada je sada, i tek treba da postane prošlost. Ljudi ne znaju da je Bog obavio veće, novije delo na zemlji, izvan Izraela, da je ono već izašlo izvan okvira Izraela, kao i predskazanja proroka, da je to novo i čudesno delo koje prevazilazi proročanstva, i novije delo izvan Izraela, i delo koje ljudi ne mogu ni da primete ni da zamisle. Kako Biblija može da sadrži konkretne zapise o takvom delu? Ko je mogao unapred da zabeleži svaki delić današnjeg dela, a da ništa ne izostavi? Ko je mogao da zabeleži ovo moćnije, mudrije delo koje prkosi konvencijama u toj memljivoj staroj knjizi? Današnje delo nije prošlost, i budući da je takvo, ako želiš da kreneš novim putem današnjice, onda moraš da se odvojiš od Biblije, moraš ići dalje od knjiga proročanstava ili istorijskih knjiga u Bibliji. Tek tada ćeš moći ispravno da hodaš novim putem i tek tada ćeš moći da zakoračiš u novo carstvo i u novo delo. Moraš da shvatiš zašto se od tebe danas traži da ne čitaš Bibliju, zašto postoji još jedno delo koje je odvojeno od Biblije, zašto Bog ne traži noviju, podrobniju primenu u Bibliji i zašto u stvari postoji moćnije delo izvan Biblije. To je ono što treba da shvatite. Moraš znati razliku između starog i novog dela, i mada ne čitaš Bibliju, moraš biti u stanju da je analiziraš; u suprotnom ćeš i dalje obožavati Bibliju, i biće ti teško da uđeš u novo delo i da prođeš kroz nove promene. Kad postoji uzvišeniji put, zašto proučavati taj niski, zastareli put? Kad postoje novije izjave i novije delo, zašto živeti među starim istorijskim zapisima? Nove izjave mogu da te opskrbe, što dokazuje da je ovo novo delo; stari zapisi ne mogu da te zadovolje, niti da zadovolje tvoje trenutne potrebe, što dokazuje da su oni prošlost, a ne delo koje pripada ovom mestu i ovom trenutku. Najuzvišeniji put je najnovije delo, a sa novim delom, ma koliko negdašnji put bio uzvišen, to je samo prošlost na koju se ljudi osvrću, i ma koliko da je vredna odrednica, to je i dalje stari put. Iako je zapisan u „svetoj knjizi“, stari put je prošlost; iako nema zapisa o njemu u „svetoj knjizi“, novi put pripada ovom mestu i ovom trenutku. Ovaj put može da te spasi, i ovaj put može da te promeni, jer je on delo Svetog Duha.

Vi morate razumeti Bibliju – to je krajnje neophodno delo! Danas ne treba da čitaš Bibliju, jer u njoj nema ničeg novog; ona je sva stara. Biblija je istorijska knjiga, i da si jeo i pio Stari zavet tokom Doba blagodati – da si tokom Doba blagodati sproveo u delo ono što je bilo zahtevano u vreme Starog zaveta – Isus bi te odbacio i osudio; da si Stari zavet primenio na Isusovo delo, bio bi farisej. Ako danas uzmeš Stari i Novi Zavet da iz njih jedeš i piješ i primenjuješ, Bog današnjice će te osuditi; to će značiti da zaostaješ

za današnjim delom Svetog Duha! Ako jedeš i piješ Stari i Novi zavet, onda si izvan toka Svetog Duha! U Isusovo vreme, Isus je vodio Jevreje i sve Svoje druge sledbenike shodno tadašnjem delovanju Svetog Duha u Njemu. On nije uzeo Bibliju kao osnovu za ono što je činio, već je govorio u skladu sa Svojim delom; nije obraćao pažnju na ono što Biblija kaže, niti je u Bibliji tražio put kojim će voditi svoje sledbenike. Od kada je počeo da dela, širio je put pokajanja – reči o kojoj nije bilo apsolutno nikakvog pomena u proročanstvima Starog zaveta. Ne samo da nije postupao u skladu s Biblijom, već je išao novim putem i činio nova dela. Nikada nije spominjao Bibliju kada je propovedao. Tokom Doba zakona, niko nikada nije bio u stanju da obavi Njegova čudesna isceljenja bolesnih, niti da izgoni demone. Tako je bilo i sa Njegovim delom, Njegovim učenjima, autoritetom i snagom Njegovih reči koji su bili iznad svakog čoveka u Dobu zakona. Isus je naprosto obavljao svoje novije delo i, mada su Ga mnogi osuđivali koristeći Bibliju – i čak koristeći Stari zavet da Ga razapnu – Njegovo delo je nadmašilo Stari zavet; ako nije bilo tako, zašto su Ga ljudi prikovali na krst? Nije li to zato što u Starom zavetu nije zapisano ništa o Njegovom učenju, i o Njegovoj sposobnosti da isceli bolesne i izgoni demone? Njegov posao bio je da ide novim putem, a ne da se namerno upusti u borbu protiv Biblije, niti da se namerno ogluši o Stari zavet. On je naprosto došao da izvrši Svoje delo, da donese novo delo onima koji su žudeli za Njim i tražili Ga. On nije došao da tumači Stari zavet, niti da podrži delo zaveta. Njegovo delo nije služilo nastavku razvoja Doba zakona, jer se Njegovo delo nije obaziralo na to da li ima Bibliju za osnovu; Isus je jednostavno došao da obavi delo koje treba da obavi. Dakle, On nije tumačio proročanstva Starog zaveta, niti je delovao po rečima starozavetnog Doba zakona. Zanemarivao je tvrdnje iz Starog zaveta, nije Ga zanimalo da li se slaže sa Njegovim delom ili ne, i nije Ga brinulo šta drugi znaju o Njegovom delu, niti kako Ga osuđuju. On je naprosto nastavio da obavlja delo koje treba da obavlja, iako su mnogi ljudi koristili predskazivanje proroka Starog zaveta da Ga osude. Ljudima se činilo da Njegovo delo nema osnova, i bilo je mnogo toga što je bilo u suprotnosti sa zapisima Starog zaveta. Zar to nije ljudska greška? Da li doktrina treba da se primeni na delo Božje? I mora li Bog da dela prema predskazanju proroka? Na kraju krajeva, ko je veći: Bog ili Biblija? Zašto Bog mora da postupa shodno Bibliji? Da li je moguće da Bog nema pravo da prevaziđe Bibliju? Zar Bog ne može da napusti Bibliju i da čini druge stvari? Zašto Isus i Njegovi učenici nisu zadržali Šabat? Ako je trebalo da sprovodi delo u svetlosti Šabata i shodno zapovestima Starog zaveta, zašto Isus nije zadržao Šabat nakon što je došao, već je oprao noge, pokrio glavu, lomio hleb i pio vino? Nije li sve to odsutno iz zapovesti Starog zaveta? Ako je Isus poštovao Stari zavet, zašto je raskinuo sa ovim doktrinama? Trebalo bi da znaš šta je bilo prvo, Bog ili Biblija! Pošto je Gospod Šabata, zar ne bi On mogao da bude i Gospod Biblije?

Posao koji je Isus obavio u vreme Novog zaveta započeo je novo delo: On nije delao u skladu s delom Starog zaveta, niti je primenio reči koje je izgovorio starozavetni Jahve. On je obavljao Svoje delo, i obavljao je novije delo, i delo koje je bilo više od zakona.

Stoga je rekao: „Nemojte misliti da sam došao da ukinem Zakon ili Proroke. Nisam došao da ukinem, nego da ispunim.“ Dakle, u skladu sa onim što je postigao, mnogo doktrina je prekinuto. Na Šabat, kada je vodio učenike kroz polja žita, oni su brali i jeli zrna žita; On se nije držao Šabata i rekao je: „Sin Čovečiji je Gospodar subote.“ U to vreme, shodno pravilima Izraelovih sinova, ko god se ne bi držao Šabata, bio bi kamenovan do smrti. Isus, međutim, nije ulazio u hram, niti se držao Šabata, a Jahve nije obavljao Njegovo delo u vreme Starog zaveta. Tako je Isusovo delo prevazišlo zakon Starog zaveta, bilo je uzvišenije od njega i nije bilo u skladu sa njim. Tokom Doba blagodati, Isus nije delao po zakonu Starog zaveta, već je bio raskrstio sa tim doktrinama. Ali Izraelci su se čvrsto držali Biblije i osudili su Isusa – zar to nije poricalo Isusovo delo? Danas se religiozni svet takođe žestoko drži Biblije, a neki ljudi kažu: „Biblija je sveta knjiga i mora se čitati.“ Neki ljudi kažu: „Božja dela moraju se podržavati zauvek, Stari zavet je Božji zavet sa Izraelcima i ne može se ukinuti, a Šabat se uvek mora poštovati!“ Zar nisu smešni? Zašto Isus nije poštovao Šabat? Da li je grešio? Ko može u potpunosti da razume takve stvari? Bez obzira na to kako ljudi čitaju Bibliju, biće im nemoguće da spoznaju Božje delo koristeći svoju moć razumevanja. Ne samo da neće steći čisto znanje o Bogu, već će njihove predstave postati sve očiglednije, tako da će početi da se suprotstavljaju Bogu. Da nije Božjeg ovaploćenja danas, ljudi bi se uništili sopstvenim predstavama i umrli bi u Božjoj grdnji.

O Bibliji (2)

Biblija nosi i naziv Stari i Novi zavet. Da li znate na šta se odnosi „zavet“? „Zavet“ u Starom zavetu potiče od Jahveovog zaveta s narodom Izraela kada je ubio Egipćane i spasio Izraelce od faraona. Naravno, dokaz ovog zaveta bila je krv jagnjeta namazana na vratnice, kroz koju je Bog sklopio savez sa čovekom, onaj u kojem je rečeno da su svi oni koji su imali jagnjeću krv na vratnicama, gore i sa strane, bili Izraelci, da su oni Božji izabrani narod i da će ih Jahve sve poštedeti (jer se Jahve tada namerio da ubije sve prvorođene sinove Egipta i prvorođene mladunce ovaca i stoke). Ovaj zavet ima dva nivoa značenja. Jahve neće poštedeti nikoga od ljudi ili stoke u Egiptu; On će pobiti sve njihove prvorođene sinove i prvorođene mladunce ovaca i stoke. Stoga je u mnogim knjigama proročanstava bilo predskazano da će zbog Jahveovog zaveta Egipćani biti strogo nagrđeni. To je prvi nivo značenja zaveta. Jahve je ubio prvorođene sinove Egipta i svu prvinu od stoke, a poštedeo je sve Izraelce, što je značilo da je Jahve voleo sve one koji su poticali iz zemlje Izraela i da će svi oni biti pošteđeni; želeo je da dugoročno deluje u njima, i uspostavio je zavet s njima koristeći jagnjeću krv. Od tada Jahve nije ubijao Izraelce i rekao je da će oni zauvek biti Njegovi izabranici. U dvanaest plemena Izraelovih, On će započeti Svoje delo koje će trajati čitavo Doba zakona, On će obznaniti sve Svoje zakone Izraelcima, izabrati među njima proroke i sudije, i oni će biti u središtu

Njegovog dela. Jahve je napravio zavet sa njima: ako se doba ne promeni, On će raditi samo sa izabranicima. Jahveov zavet bio je nepromenljiv, jer je zapečaćen krvlju, i bio je sklopljen sa Njegovim izabranim narodom. Što je još važnije, On je izabrao odgovarajući okvir i cilj kroz koji će se upustiti u Svoje delo tokom čitavog doba, te su ljudi shvatili zavet kao nešto što ima poseban značaj. To je drugi nivo značenja zaveta. Sa izuzetkom Postanja, koje se dogodilo pre uspostavljanja zaveta, sve druge knjige u Starom zavetu beleže Božje delo među Izraelcima nakon uspostavljanja zaveta. Naravno, postoje sporadični izveštaji o neznabošcima, ali sve u svemu, Stari zavet opisuje Božje delo u Izraelu. Zbog Jahveovog zaveta sa Izraelcima, knjige napisane u Doba zakona nazivaju se Stari zavet. Naziv je dat po Jahveovom zavetu sa Izraelcima.

Novi zavet je nazvan po krvi koju je Isus prolio na krstu i po Njegovom zavetu sa svima koji su verovali u Njega. Ovo je bio Isusov zavet: ljudi su samo morali da veruju u Njega da bi im gresi bili oprošteni zbog krvi koju je prolio, i tako će biti spaseni i ponovo rođeni kroz Njega, i više neće biti grešnici; ljudi su morali samo da veruju u Njega da bi primili Njegovu blagodat, i da ne bi posle smrti stradali u paklu. Sve knjige napisane tokom Doba blagodati nastale su posle tog zaveta, i sve one opisuju delo i izjave sadržane u njemu. One ne idu dalje od spasenja raspeća ili zaveta Gospoda Isusa; sve te knjige napisala su braća u Gospodu koja su imala iskustva. Dakle, ove su knjige takođe dobile ime po zavetu: one su nazvane Novi zavet. Ova dva zaveta uključuju samo Doba zakona i Doba blagodati, i nemaju nikakve veze sa poslednjim dobom. Dakle, Biblija nije od velike koristi današnjem narodu poslednjih dana. U najboljem slučaju, ona može privremeno da posluži kao pisani izvor, ali u osnovi ima malu upotrebnu vrednost. Ipak, religiozni ljudi je i dalje najviše cene. Oni ne znaju Bibliju; oni znaju samo kako da tumače Bibliju, i suštinski nisu svesni kako je nastala. Njihov stav prema Bibliji je sledeći: sve u Bibliji je ispravno, ne sadrži neispravnosti ili greške. Upravo zato što su prvo utvrdili da je Biblija ispravna i bez greške, oni je proučavaju i ispituju sa velikim zanimanjem. Današnja etapa rada nije predskazana u Bibliji. Nigde se ne spominje osvajanje u najmračnijem od svih mesta, jer je ovo najnovije delo. Pošto je doba dela drugačije, čak ni sam Isus nije bio svestan da će se ova etapa dela obaviti tokom poslednjih dana – pa kako bi onda ljudi poslednjih dana mogli da pronađu ovu etapu dela proučavajući Bibliju?

Većina onih koji tumače Bibliju koriste logičko zaključivanje i nemaju stvarnu pozadinu. Oni samo koriste logiku da bi došli do raznih zaključaka. Godinama se niko nije usuđivao da analizira Bibliju ili da kaže „ne“ Bibliji, jer je ta knjiga „sveta knjiga“ i ljudi je obožavaju kao Boga. To traje već nekoliko hiljada godina. Bog nije obraćao pažnju i niko nije otkrio unutrašnju priču Biblije. Mi kažemo da je poštovanje Biblije idolatrija, ali se niko od onih posvećenih vernika ne usuđuje da to vidi na taj način, i oni će ti reći: „Brate! Nemoj tako da govoriš, to je užasno! Kako možeš da huliš na Boga?“ Zatim će sa bolnim izrazom lica prozboriti: „O, milostivi Isuse, Gospode spasenja, preklinjem Te da mu oprostiš grehe, jer Ti si Gospod koji voli čoveka, i svi smo mi zgrešili, molim te budi saosećajan prema nama, amin.“ Eto toliko su oni „pobožni“; kako im onda može biti

lako da prihvate istinu? Tvoje reči će ih zapanjiti. Niko se ne bi usudio da pomisli da Biblija može biti ukaljana ljudskim idejama i ljudskim predstavama, i niko ne može da uvidi ovu manu. Nešto od onoga što se nalazi u Bibliji jesu iskustva i znanje pojedinaca, nešto je prosvećenje Svetoga Duha, a ima i iskrivljenosti koja je plod ljudskog intelekta i misli. Bog se nikada nije mešao u te stvari, ali postoji granica: te stvari ne mogu prevazići razmišljanje normalnih ljudi, a ukoliko se to ipak desi, onda time ometaju Božje delo i prekidaju ga. Ono što prevazilazi razmišljanje normalnih ljudi delo je Sotone, jer lišava ljude njihove dužnosti; to je delo Sotone i njime upravlja Sotona, i u ovom trenutku Sveti Duh ti neće dozvoliti da tako postupaš. Ponekad neka braća i sestre pitaju: „Da li je u redu da radim na takav i takav način?“ Pogledam njihov rast i kažem: „U redu je!“ Postoje i neki ljudi koji kažu: „Ako radim na takav i takav način, da li je moje stanje normalno?“ I ja kažem: „Da! Normalno je, vrlo je normalno!“ Drugi kažu: „Da li je u redu da radim na ovaj način?“ A Ja kažem: „Ne!“ Oni kažu: „Zašto je to u redu za njega, a ne za mene?“ A ja kažem: „Zato što ono što ti radiš dolazi od Sotone, to je smetnja i uzrok tvoje motivacije je pogrešan.“ Desi se ponekad da delo ne napreduje dovoljno, a braća i sestre nisu toga svesni. Neki Me pitaju da li je u redu raditi na određeni način, i kada vidim da njihovo činjenje neće prekinuti delo budućnosti, kažem im da je u redu. Delo Svetog Duha daje ljudima okvir; ljudi ne moraju doslovno da slede želje Svetog Duha, jer ljudi poseduju normalno razmišljanje i slabost, i imaju neke telesne potrebe, imaju stvarne probleme, i u njihovim glavama su misli koje ni na koji način ne mogu da kontrolišu. Sve što tražim od ljudi ima neko ograničenje. Neki smatraju da su Moje reči dvosmislene, da im govorim da delaju na određen način – to je zato što ti ne razumeš da Moji zahtevi imaju prikladan okvir. Kada bi bilo onako kako ti zamišljaš – da postavim iste zahteve svim ljudima bez izuzetka i zahtevam od njih da svi postignu isti rast – onda to ne bi funkcionisalo. To bi značilo tražiti nemoguće i to je princip ljudskog rada, a ne princip Božjeg dela. Božje delo se vrši u skladu sa stvarnim okolnostima ljudi i zasniva se na njihovom urođenom kovu. Ovo je takođe princip širenja jevanđelja: ti moraš da napreduješ polako, da puštaš prirodu da ide svojim tokom; samo kada nekome jasno iskažeš istinu, on će razumeti, i samo tada će oni moći da ostave Bibliju po strani. Kada Bog ne bi obavio ovu etapu dela, ko bi mogao da raskine sa tim pravilom ponašanja? Ko bi mogao da obavi novo delo? Ko bi mogao da pronađe novi put izvan Biblije? Pošto su tradicionalne predstave i feudalna etika ljudi toliko nečuvene, oni nemaju sposobnost da ih se sami otarase, niti imaju hrabrosti da to učine. A to još ništa ne govori o tome koliko su ljudi današnjice zatočenici nekolicine mrtvih reči u Bibliji, reči koje su ovladale njihovim srcima. Kako onda mogu biti voljni da se odreknu Biblije? Kako bi i mogli tako lako da prihvate put koji se nalazi izvan Biblije? To bi bilo nemoguće ukoliko ne možeš jasno da govoriš o unutrašnjoj priči Biblije i načelima rada Svetog Duha, tako da svi ljudi budu potpuno ubeđeni – što je od najveće važnosti. Razlog za to je što svi u religiji poštuju Bibliju i obožavaju je kao Boga; oni takođe pokušavaju da svedu Boga u okvire Biblije, a ima i slučajeva kada mogu da postignu svoje ciljeve tek kada Boga još jednom prikuju za krst.

O Bibliji (3)

Bog nije lično izgovorio sve reči koje su zapisane u Bibliji. Biblija naprosto beleži prethodne dve etape Božjeg dela, od kojih je jedan deo zapis o predskazanju proroka, a drugi su iskustva i znanje zabeleženi od strane ljudi koje je Bog koristio tokom vekova. Ljudska iskustva ukaljana su ljudskim stavovima i znanjem, i to je nešto što je neizbežno. U mnogim biblijskim knjigama prisutne su ljudske predstave, ljudske predrasude i nesuvisla ljudska shvatanja. Naravno, većina reči posledica su prosvećenja i prosvetljenja Svetog Duha, i one su tačna shvatanja – ali i dalje se ne može reći da su one potpuno tačni izrazi istine. Njihovi pogledi na određene stvari nisu ništa više nego znanje proisteklo iz ličnog iskustva ili prosvećenja Svetog Duha. Predskazanja proroka bila su upućena od Boga lično: proročanstva slična Isaijinim, Danilovim, Jezdrinim, Jeremijinim i Jezekiljevim došla su kao neposredno uputstvo Svetog Duha; ti ljudi su bili vidoviti, primili su Duh proroštva, i svi su bili proroci Starog zaveta. Tokom Doba zakona, ovi ljudi, koje je Jahve nadahnjivao, izrekli su mnoga proročanstva, na koja ih je Jahve neposredno uputio. A zašto je Jahve radio u njima? Zato što je narod Izraelov bio izabrani narod Božji, i delo proroka moralo je da se obavi među njima; zato su proroci bili u stanju da prime takva otkrivenja. U stvari, oni sami nisu razumeli Božja otkrivenja koja su primali. Sveti Duh je izgovarao te reči kroz njihova usta kako bi ljudi budućnosti mogli da shvate te stvari, i da vide da su one zaista delo Duha Božjeg, Svetog Duha, i da nisu došle od čoveka, i da im daju potvrdu o delu Svetog Duha. Tokom Doba blagodati, Sam Isus obavio je čitavo to delo umesto njih, tako da ljudi više nisu izricali proročanstva. Dakle, je li Isus bio prorok? Isus je, naravno, bio prorok, ali je takođe bio u stanju da obavlja delo apostola – mogao je da izriče proročanstva i propoveda i da podučava ljude širom zemlje. Ipak, delo koje je obavljao i identitet koji je predstavljao nisu bili isti. On je došao da iskupi ceo ljudski rod, da iskupi čoveka od greha; On je bio prorok i apostol, ali više od toga, On je bio Hristos. Prorok može da izriče proročanstva, ali se ne može reći da je takav prorok Hristos. U to vreme, Isus je izrekao mnoga proročanstva, i stoga se može reći da je bio prorok, ali se ne može reći da zato što je bio prorok On nije bio Hristos. To je zato što je On predstavljao Samog Boga u obavljanju jedne etape dela, i Njegov identitet bio je drugačiji od Isaijinog: On je došao da dovrši delo iskupljenja, i takođe je opskrbio čovekov život, a Duh Božji bio je neposredno u Njemu. U Njegovom delu nije bilo nadahnuća od Duha Božjeg niti Jahveovih uputstava. Umesto toga, Duh je radio neposredno – što je dovoljno da se dokaže da Isus nije bio isto što i prorok. Delo koje je On obavio bilo je delo iskupljenja, a tek nakon toga dolaze proročanstva. Bio je prorok, apostol, ali najviše od svega bio je Iskupitelj. Proricatelji su, međutim, mogli samo da izgovaraju proročanstva i nisu bili sposobni da predstavljaju Božji Duh u obavljanju bilo kojeg drugog dela. Pošto je Isus obavio mnoga dela koja čovek nikada ranije nije, i obavio delo iskupljenja čovečanstva, On je samim tim bio drugačiji od Isaije i njemu sličnih. Neki ljudi ne prihvataju današnji tok zato što im je on

stvorio prepreku. Oni kažu: „U Starom zavetu mnogi proroci su izgovorili mnoge reči – pa zašto onda oni nisu bili Bog koji se ovaplotio? Današnji Bog izgovara reči – da li je to dovoljno da dokaže da je On ovaploćeni Bog? Ti ne uzdižeš Bibliju, niti je proučavaš – na osnovu čega onda tvrdiš da je On ovaploćenje Boga? Kažeš da ih upućuje Sveti Duh i veruješ da je ovu etapu dela lično obavio Bog – ali na osnovu čega to tvrdiš? Ti usmeravaš svoju pažnju na Božje reči danas, i deluje kao da si se odrekao Biblije, i ostavio je po strani.“ I onda kažu da veruješ u jeres i inoverstvo.

Ako želiš da svedočiš o Božjem delu u poslednjim danima, onda moraš da razumeš unutrašnju priču Biblije, strukturu Biblije i suštinu Biblije. Danas ljudi veruju da je Biblija Bog i da je Bog Biblija. Isto tako, oni veruju da su sve reči Biblije bile jedine reči koje je Bog izgovorio, i da ih je sve Bog izgovorio. Oni koji veruju u Boga čak misle da su, iako su svaku od šezdeset šest knjiga Starog i Novog zaveta napisali ljudi, sve one nastale uz Božje nadahnuće i da su zapisi izjava Svetog Duha. To je čovekovo pogrešno shvatanje i nije u potpunosti u skladu sa činjenicama. U stvari, ako se izuzmu knjige proročanstava, veći deo Starog zaveta su istorijski zapisi. Neke poslanice Novog zaveta potiču iz iskustava ljudi, a neke potiču od prosvećenja Svetog Duha; Pavlove poslanice, na primer, nastale su kao delo čoveka, sve su bile plod prosvećenja Svetog Duha, napisane su za crkve, i bile su reči podsticaja i ohrabrenja za braću i sestre u crkvama. To nisu bile reči koje je izgovorio Sveti Duh – Pavle nije mogao da govori u ime Svetog Duha, niti je bio prorok, a još manje je imao vizije kao Jovan. Njegove poslanice napisane su za crkve u Efesu, Korintu, Galatiji i za druge crkve. Stoga su Pavlove novozavetne poslanice one koje je Pavle napisao crkvama, a ne nadahnuća Svetog Duha, niti su one neposredne izjave Svetog Duha. To su samo reči podsticaja, utehe i ohrabrenja koje je napisao crkvama tokom svog dela. Tako da su one takođe i zapis velikog segmenta Pavlovog dela u to vreme. One su bile namenjene svima koji su braća i sestre u Gospodu, tako da bi braća i sestre u crkvama u to vreme sledili njegov savet i pridržavali se puta pokajanja Gospoda Isusa. Pavle ni na koji način nije rekao da crkve onog vremena niti crkve budućnosti treba da jedu i piju ono što je on napisao, niti je rekao da su sve njegove reči potekle od Boga. Shodno okolnostima u kojima su se crkve nalazile u to vreme, on je samo komunicirao sa braćom i sestrama, i podsticao ih, i nadahnjivao veru u njima, i on je naprosto propovedao ili podsećao ljude i podsticao ih. Njegove reči bile su zasnovane na njegovom sopstvenom bremenu, i on je podržavao ljude tim rečima. Obavljao je delo apostola crkava tog vremena, bio je delatnik koga je koristio Gospod Isus, i stoga on mora da preuzme odgovornost za crkve, i mora da preuzme delo crkava, morao je da sazna u kakvom su stanju braća i sestre – i zbog toga je pisao pisma svoj braći i sestrama u Gospodu. Sve za ljude poučno i pozitivno o čemu je govorio bilo je ispravno, ali nije predstavljalo izjave Svetog Duha i nije moglo predstavljati Boga. Nečuveno je shvatanje i ogromno bogohuljenje da se ljudi prema zapisima o čovekovim iskustvima i čovekovim poslanicama odnose kao prema rečima koje je Sveti Duh uputio crkvama! To je posebno tačno kada su u pitanju poslanice koje je Pavle

napisao za crkve, jer su njegove poslanice napisane za braću i sestre na osnovu okolnosti i prilika u svakoj crkvi u to vreme, i namera im je bila da podstaknu braću i sestre u Gospodu, kako bi mogli da prime blagodat Gospoda Isusa. Svrha njegovih poslanica bila je da probude braću i sestre tog vremena. Može se reći da je to bilo njegovo lično breme, a takođe i breme koje mu je dao Sveti Duh; na kraju krajeva, on je bio apostol koji je vodio crkve tog vremena, koji je pisao poslanice za crkve i bodrio ih – to je bila njegova odgovornost. Po svom identitetu, bio je samo apostol koji je obavljao svoj zadatak, bio je samo apostol koga je poslao Bog; on nije bio prorok, niti proricatelj. Njemu su njegovo delo i životi braće i sestara bili od najveće važnosti. Stoga nije mogao da govori u ime Svetog Duha. Njegove reči nisu bile reči Svetog Duha, a još manje se može reći da su bile reči Božje, jer Pavle nije bio ništa drugo do Božje stvorenje, i sasvim sigurno nije bio Božje ovaploćenje. Njegov identitet nije bio isti kao Isusov. Reči Isusove bile su reči Svetog Duha, bile su reči Božje, jer je Njegov identitet bio identitet Hristosa – Sina Božjeg. Kako je Pavle mogao da Mu bude ravan? Ako ljudi vide poslanice ili reči poput Pavlovih kao izjave Svetog Duha, i obožavaju ih kao Boga, onda se samo može reći da isuviše slabo primećuju razliku. Da budem grublji, zar ovo nije naprosto bogohuljenje? Kako jedan čovek može da govori u ime Boga? I kako bi se ljudi mogli klanjati zapisima iz njegovih poslanica i rečima koje je izgovorio kao da su sveta ili nebeska knjiga? Može li čovek tek tako da izgovori Božje reči? Kako jedan čovek može da govori u ime Boga? Dakle, šta ti kažeš – mogu li poslanice koje je napisao za crkve da ne budu ukaljane njegovim sopstvenim idejama? Kako mogu da ne budu ukaljane ljudskim idejama? Pisao je poslanice za crkve na osnovu svojih ličnih iskustava i sopstvenog znanja. Na primer, Pavle je napisao poslanicu galatijskim crkvama koja je sadržala određeno mišljenje, a Petar je napisao drugu, koja je izlagala drugačije mišljenje. Koja je od njih potekla od Svetog Duha? Niko ne može biti siguran. Stoga se samo može reći da su obojica nosili breme za crkve, ali njihove poslanice predstavljaju njihov rast, one predstavljaju njihovo opskrbljivanje i podršku braći i sestrama, i njihovo breme prema crkvama, i one samo predstavljaju ljudsko delo – one nisu bile u potpunosti potekle od Svetog Duha. Ako kažeš da su njegove poslanice reči Svetog Duha, onda to što govoriš nema smisla i bogohuliš! Pavlove poslanice i druge poslanice Novog zaveta isto su što i memoari novijih duhovnih ličnosti: one su u rangu sa knjigama Vočmena Nija ili sa Lavrentijevim iskustvima, i tako dalje. Naprosto, knjige novijih duhovnih ličnosti nisu deo Novog zaveta, ali suština ovih ljudi je ista: oni su bili ljudi koje je Sveti Duh koristio tokom određenog razdoblja, i oni nisu mogli neposredno da predstavljaju Boga.

Novozavetno Jevanđelje po Mateju navodi Isusov rodoslov. U početku se kaže da je Isus bio potomak Avrâma i Davida i sin Josifov; zatim se kaže da je Isusa začeo Sveti Duh i da Ga je rodila devica – što bi značilo da nije bio sin Josifov ili potomak Avrâma i Davida. Rodoslov, međutim, insistira na povezivanju Isusa sa Josifom. Zatim, rodoslov počinje da beleži sled događaja po kojem je Isus rođen. Kaže da je Isusa začeo Sveti Duh, da Ga je rodila devica i da nije Josifov sin. Ipak, u rodoslovu je jasno napisano da

je Isus bio Josifov sin, i pošto je rodoslov napisan za Isusa, on beleži četrdeset i dve generacije. Kada se stigne do Josifove generacije, na brzinu se spomene da je Josif bio Marijin muž, a te reči su navedene da bi se dokazalo da je Isus Avrâmov potomak. Zar to nije protivrečno? Rodoslov jasno opisuje Josifovo poreklo, to je očigledno Josifov rodoslov, ali Matej insistira da je to Isusov rodoslov. Zar se time ne poriče činjenica da je Isusa začeo Sveti Duh? Zar nije stoga Matejev rodoslov ljudska ideja? To je smešno! Tako možeš znati da ova knjiga nije u potpunosti potekla od Svetog Duha. Postoje, možda, neki ljudi koji misle da Bog mora imati rodoslov na zemlji, zbog čega pripisuju Isusa kao četrdeset drugu generaciju poteklu od Avrâma. To je stvarno smešno! Kako je Bog mogao da ima rodoslov kada je stigao na Zemlju? Ako kažeš da Bog ima rodoslov, zar Ga ne svrstavaš onda među Božja stvorenja? Jer Bog nije od zemlje, On je Gospodar stvaranja, i mada je od tela, On nije od iste suštine kao čovek. Kako si mogao da svrstaš Boga da pripada istoj vrsti kao stvorenje Božje? Avrâm ne može da predstavlja Boga; on je bio predmet Jahveovog dela u to vreme, bio je samo veran sluga koga je Jahve priznao, i bio je pripadnik naroda Izraela. Kako je mogao da bude Isusov predak?

Ko je napisao Isusov rodoslov? Da li ga je napisao Sâm Isus? Da li im je Isus lično rekao: „Napišite Moj rodoslov“? Zapisao ga je Matej nakon što je Isus bio prikovan za krst. U to vreme, Isus je učinio mnoga dela koja Njegovi učenici nisu razumeli, a ni on im nije davao nikakva objašnjenja. Kada je otišao, učenici su počeli da propovedaju i rade svuda, i zbog te etape dela, počeli su da pišu poslanice i knjige jevanđelja. Knjige jevanđelja Novog zaveta zapisane su dvadeset do trideset godina nakon što je Isus bio razapet. Pre toga su Izraelci čitali samo Stari zavet. Drugim rečima, na početku Doba blagodati ljudi su čitali Stari zavet. Novi zavet se pojavio tek tokom Doba blagodati. Novi zavet nije postojao kada je Isus delao; ljudi su Njegovo delo zabeležili nakon što je On vaskrsao i uzneo se. Tek tada su nastala četiri jevanđelja, i pored njih poslanice Pavla i Petra, kao i Otkrivenje. Više od tri stotine godina nakon što se Isus uzdigao na nebo, naredne generacije su selektivno slagale ove spise, i tek tada je nastao Novi zavet. Tek kada je taj posao završen, nastao je Novi zavet; on ranije nije postojao. Bog je učinio čitavo to delo, a Pavle i drugi apostoli napisali su mnogo poslanica crkvama na različitim mestima. Ljudi koji su živeli posle njih objedinili su njihove poslanice i dodali najveću viziju koju je Jovan zabeležio na ostrvu Patmos, koja predskazuje Božje delo poslednjih dana. Ljudi su napravili ovaj redosled, što se razlikuje od izjava današnjih dana. Ono što je danas zabeleženo, u skladu je sa koracima Božjeg dela; ono čime se ljudi danas bave jeste delo koje je Bog lično obavio i reči koje je On lično izgovorio. Ti, ljudski rode, ne treba da se mešaš; reči, koje dolaze neposredno od Duha, uređene su korak po korak i razlikuju se od uređenja ljudskih zapisa. Ono što su zabeležili, može se reći, bilo je u skladu sa njihovim vaspitanjem i ljudskim kovom. Ono što su zabeležili bila su ljudska iskustva, i svaki je imao sopstveni način beleženja i saznavanja, i svaki zapis bio je drugačiji. Dakle, ako obožavate Bibliju kao Boga, vi ste krajnje neuki i glupi! Zašto ne tragate za delom Boga današnjice? Samo Božje delo može spasiti čoveka. Biblija ne

može spasiti čoveka, ljudi mogu da je čitaju nekoliko hiljada godina i opet neće doći ni do najmanje promene u njima, a ako obožavaš Bibliju, nikada nećeš zadobiti delo Svetog Duha. Obe etape Božjeg dela u Izraelu zabeležene su u Bibliji, tako da su među ovim zapisima sva imena izraelska, i svi događaji tiču se Izraela; čak je i ime „Isus“ izraelsko ime. Zar se, čitajući Bibliju i dan-danas, ne držiš samo ukorenjenih navika? Ono što je zapisano u biblijskom Novom zavetu tiče se Judeje. Originalni tekst je bio i na grčkom i na hebrejskom, a ime kojim su Ga zvali i sve Isusove reči u to vreme pripadaju jeziku čoveka. Kada su Ga prikovali za krst, Isus je rekao: „Eli, Eli, lema savahtani?“ Zar to nije hebrejski? To je naprosto zato što je Isus bio ovaploćen u Judeji, ali to ne dokazuje da je Bog Jevrejin. Danas se Bog ovaplotio u Kini, tako da je sve što govori, bez ikakve sumnje, na kineskom. Ali to se ipak ne može porediti sa kineskim u prevodu Biblije, jer je izvor tih reči drugačiji: jedne potiču iz hebrejskog i zapisali su ih ljudi, a druge potiču neposredno iz izjava Duha. Kako uopšte može da ne bude nikakve razlike?

O Bibliji (4)

Mnogi ljudi veruju da je razumevanje i sposobnost tumačenja Biblije isto što i pronalaženje istinitog puta – ali, jesu li stvari zaista tako jednostavne? Niko ne zna stvarnost Biblije: da ona nije ništa drugo do istorijski zapis Božjeg dela i svedočanstvo prethodne dve etape Božjeg dela, i da ti ne nudi nikakvo razumevanje ciljeva Božjeg dela. Svako ko je čitao Bibliju zna da ona opisuje dve etape Božjeg dela tokom Doba zakona i Doba blagodati. Stari zavet beleži istoriju Izraela i Jahveovo delo od vremena stvaranja do kraja Doba zakona. Novi zavet beleži Isusovo delo na zemlji, koje je opisano u četiri jevanđelja, kao i Pavlovo delo – zar to nisu istorijski zapisi? Podsećanje na stvari iz prošlosti čini da one danas pripadaju istoriji, i bez obzira na to koliko istinite ili stvarne one bile, one i dalje pripadaju istoriji – a istorija ne može da govori o sadašnjosti, jer Bog se ne osvrće na istoriju! Dakle, ako ti samo razumeš Bibliju, a ne razumeš ništa od dela koje Bog namerava da obavi danas, i ako veruješ u Boga, ali ne tragaš za delom Svetog Duha, onda ne razumeš šta znači tražiti Boga. Ako čitaš Bibliju da bi proučavao istoriju Izraela, da bi istražio istoriju Božjeg stvaranja celog neba i zemlje, onda ti ne veruješ u Boga. Ali danas, pošto veruješ u Boga, i tragaš za životom, pošto tragaš za bogopoznanjem a ne tragaš za mrtvim rečima i doktrinama ili da razumeš istoriju, moraš da tražiš današnju Božju volju, i moraš da tražiš pravac dela Svetog Duha. Da si arheolog, mogao bi da čitaš Bibliju – ali ti to nisi, ti si jedan od onih koji veruju u Boga, i najbolje ti je da tražiš današnju Božju volju. Čitajući Bibliju, u najboljem slučaju ćeš razumeti malo istorije Izraela, naučićeš o životima Avrama, Davida i Mojsija, saznaćeš kako su se bojali Jahvea, kako je Jahve spaljivao one koji su Mu se protivili i kako se obraćao ljudima tog doba. Saznaćeš samo o Božjem delu u prošlosti. Zapisi iz Biblije izveštavaju o tome kako su se rani ljudi Izraela plašili Boga i živeli pod Jahveovim

vođstvom. Pošto su Izraelci bili Božji izabrani narod, u Starom zavetu možeš da vidiš svu odanost naroda Izraela Jahveu, kako je On zbrinuo i blagoslovio sve one koji su Ga slušali; možeš da saznaš da je Bog, kada je delovao u Izraelu, bio pun milosti i ljubavi, kao i da je posedovao proždirući plamen, i da su se svi Izraelci, od najsiromašnijih do najmoćnijih, bojali Jahvea, i tako je Bog blagoslovio čitavu zemlju. Takva je istorija Izraela zapisana u Starom zavetu.

Biblija je istorijski zapis Božjeg dela u Izraelu i opisuje mnoga predskazanja starih proroka, kao i neke Jahveove izjave u Njegovom delu u to vreme. Stoga svi smatraju ovu knjigu svetom (jer je Bog svet i velik). Naravno, sve je to produkt njihovog srca koje se boji Jahvea i njihovog srca koje obožava Boga. Ljudi se na taj način odnose prema ovoj knjizi samo zato što se Božje kreacije tako plaše i obožavaju svog Stvoritelja, a ima čak i onih koji ovu knjigu nazivaju nebeskom knjigom. U stvari, to je samo ljudski zapis. Jahve joj nije lično dao ime, niti je Jahve lično upravljao njenim stvaranjem. Drugim rečima, autor ove knjige nije Bog, već ljudi. „Sveto pismo“ je samo naslov pun poštovanja koji joj je dao čovek. O ovom nazivu nisu odlučivali Jahve i Isus nakon što su zajedno raspravili o tome; on nije ništa drugo do ljudska zamisao. Jer ovu knjigu nije napisao Jahve, a još manje Isus. To su najpre priče koje su ispričali mnogi stari proroci, apostoli i vidovnjaci, koje su kasnije generacije okupile u knjigu drevnih spisa, koja se ljudima čini posebno svetom, knjigu za koju veruju da sadrži mnoge nedokučive i duboke tajne koje čekaju da ih buduće generacije odgonetnu. Tim pre su ljudi još skloniji da veruju da je ova knjiga nebeska knjiga. Uz dodatak četiri jevanđelja i Otkrivenje Jovanovo, stav ljudi prema njoj posebno se razlikuje od onog prema bilo kojoj drugoj knjizi, i stoga se niko ne usuđuje da analizira ovu „nebesku knjigu“ jer je previše „sveta“.

Zašto, čim pročitaju Bibliju, ljudi uspevaju da pronađu prikladan put primene? Zašto uspevaju da zadobiju mnogo toga što im je bilo nerazumljivo? Danas razmatram Bibliju na ovaj način i to ne znači da je mrzim ili da poričem vrednost koju ona ima kao pisani izvor. Objašnjavam ti i razjašnjavam sadržanu vrednost i poreklo Biblije kako ne bi i dalje tavorio u mraku. Jer ljudi imaju raznorazna viđenja Biblije i većina njih je pogrešna; čitanje Biblije na ovaj način ne samo da ih sprečava da steknu ono što bi trebalo, već, što je još važnije, ometa delo koje Ja nameravam da obavim. To strahovito prekida delo budućnosti i donosi samo mane, ne i prednosti. Dakle, ono čemu te Ja učim jeste naprosto suština i unutrašnja priča Biblije. Ne tražim od tebe da ne čitaš Bibliju, niti da ideš okolo i izjavljuješ da je bezvredna, već samo da imaš ispravno znanje i mišljenje o Bibliji. Nemoj biti previše jednostran! Iako je Biblija istorijska knjiga koju su napisali ljudi, ona takođe opisuje mnoge principe po kojima su drevni sveci i proroci služili Bogu, kao i iskustva naslednika apostola u služenju Bogu – sve što su ti ljudi zaista videli i znali i što za ljude ovog doba može poslužiti kao smernica u traganju za istinitim putem. Stoga, čitajući Bibliju, ljudi takođe mogu da steknu mnogo puteva života koji se ne mogu naći u drugim knjigama. Ovi putevi su putevi života dela Svetog Duha koje su proroci i apostoli iskusili u prošlim vremenima, i mnoge od tih reči su dragocene i mogu pružiti ono što je

ljudima potrebno. Zato svi vole da čitaju Bibliju. Pošto je toliko toga skriveno u Bibliji, ljudi je vide drugačije nego spise velikih duhovnih ličnosti. Biblija je zapis i zbirka iskustava i znanja ljudi koji su služili Jahveu i Isusu u starom i novom dobu, pa su kasnije generacije uspele da iz nje steknu značajno prosvećenje, prosvetljenje i puteve za primenu. Razlog zašto je Biblija uzvišenija od spisa bilo koje velike duhovne ličnosti jeste taj što svi njihovi spisi proističu iz Biblije, sva njihova iskustva potiču iz Biblije, i svi oni tumače Bibliju. Tako da, iako ljudi mogu da budu opskrbljeni iz knjiga neke velike duhovne ličnosti, oni i dalje obožavaju Bibliju, i zato im se ona čini tako uzvišenom i dubokom! Iako Biblija objedinjuje neke od knjiga koje pružaju reči života, kao što su Pavlove i Petrove poslanice, i mada se ljudi mogu opskrbiti i pronaći pomoć u ovim knjigama, one su i dalje zastarele, i dalje pripadaju starini, i bez obzira koliko su dobre, pogodne su samo za jedno razdoblje i nisu večne. Jer se Božje delo stalno razvija, i ne može se naprosto zaustaviti u vremenu Pavla i Petra, ili zauvek ostati u Dobu blagodati u kojem je Isus bio razapet. Dakle, ove knjige pogodne su samo za Doba blagodati, a ne za Doba carstva poslednjih dana. One mogu da opskrbe samo vernike Doba blagodati, ne i svece Doba carstva, i bez obzira koliko su dobre, one su ipak zastarele. Isto je i sa Jahveovim delom stvaranja ili Njegovim delom u Izraelu: bez obzira na to koliko je ovo delo bilo veliko, ono će i dalje biti zastarelo i doći će vreme kada će i ono proći. S Božjim delom je isto: veliko je, ali će doći vreme kada će se završiti; ne može zauvek ostati u delu stvaranja, niti u delu raspeća. Bez obzira koliko je uverljivo delo raspeća, bez obzira koliko je ono bilo delotvorno u poražavanju Sotone, delo je, na kraju krajeva, i dalje delo, a doba su, na kraju krajeva, i dalje doba; delo ne može uvek ostati na istom temelju, niti doba mogu zauvek ostati nepromenjena, jer je postojalo stvaranje i moraju postojati poslednji dani. To je neizbežno! Stoga su danas reči života u Novom zavetu – poslanice apostola i četiri jevanđelja – postale istorijske knjige, postale su stari almanasi, a kako stari almanasi mogu da povedu ljude u novo doba? Bez obzira na to koliko su ovi almanasi u stanju da opskrbe ljude životom, bez obzira na to koliko su u stanju da dovedu ljude do krsta, nisu li oni zastareli? Zar nisu lišeni vrednosti? Zato kažem da ne treba slepo da veruješ u ove almanahe. Oni su prestari, ne mogu te uvesti u novo delo, i mogu te samo opteretiti. Ne samo da te ne mogu uvesti u novo delo i omogućiti ti nov ulazak, već te vode u stare verske crkve – a ako je to slučaj, zar ne bi tako nazadovao u svom verovanju u Boga?

Ono što Biblija opisuje jeste Božje delo u Izraelu, uključujući i ono što je učinio izabrani narod Izraela. Uprkos činjenici da je došlo do određenog odabira delova koje treba uvrstiti ili izostaviti, Sveti Duh, iako se nije slagao, nikoga nije okrivio. Biblija je čista istorija Izraela, koja je takođe istorija Božjeg dela. Ljudi, pitanja i stvari koji su u njoj zabeleženi bili su stvarni, i ništa s njima u vezi nije imalo simbolično značenje – osim, naravno, proročanstava Isaije, Danila i drugih proroka, ili Jovanovog Otkrivenja. Rani ljudi Izraela bili su dobro obrazovani i kulturni, a njihovo drevno znanje i kultura bili su prilično napredni, tako da je ono što su napisali bilo na višem nivou od onoga što ljudi

danas pišu. Zato ne treba da čudi to što su umeli da napišu ovakve knjige, jer je Jahve učinio mnogo među njima i oni su mnogo toga videli. David je video Jahveove postupke sopstvenim očima, lično ih je doživeo i video je mnoge znakove i čudesna dela, i napisao je sve one psalme u slavu Jahveovog dela. Uspeli su da napišu te knjige pod određenim okolnostima, a ne zato što su bili izuzetno nadareni. Hvalili su Jahvea zato što su Ga videli. Ako vi niste videli ni delić Jahvea i niste svesni Njegovog postojanja, kako biste mogli da Ga hvalite? Ako niste videli Jahvea, onda nećete znati da Ga hvalite, niti da Ga obožavate, a još manje ćete moći da pišete pesme u kojima Ga veličate, pa čak i ako biste bili zamoljeni da izmislite neke Jahveove postupke, vi to ne biste uspeli. To što danas možete da hvalite Boga i volite Boga jeste i zato što ste Ga videli, a iskusili ste i Njegovo delo – te ako vam se kov poboljša, zar nećete i vi biti u stanju da pišete pesme u kojima hvalite Boga kao David?

Razumeti Bibliju, razumeti istoriju, ali ne razumeti šta Sveti Duh radi danas – to je pogrešno! Uspešno si proučio istoriju, obavio si sjajan posao, ali ne razumeš ništa o delu koje Sveti Duh danas obavlja. Zar to nije suludo? Drugi ljudi te pitaju: „Šta Bog radi danas? U šta treba da zakoračiš danas? Kako napreduje tvoje traganje za životom? Da li razumeš Božju volju?“ Nećeš imati odgovor na njihova pitanja – šta onda znaš? Reći ćeš: „Samo sam svestan da moram da okrenem leđa telu i da upoznam sebe.“ A ako zatim pitaju: „Čega si još svestan?“ reći ćeš da umeš da se pokoravaš svim Božjim promislima, i da pomalo razumeš istoriju Biblije, i to je sve. Da li je to sve što si zadobio verujući u Boga svih ovih godina? Ako je to sve što razumeš, onda ti mnogo toga nedostaje. Dakle, vaš trenutni rast je krajnje nedovoljan da dostigne ono što tražim od vas, a istine koje razumete previše su oskudne, zajedno sa vašom moći razlučivanja – što znači da je vaša vera isuviše površna! Morate biti opremljeni sa više istina, treba vam više znanja, morate videti više, i tek tada ćete moći da širite jevanđelje, jer to je ono što treba da postignete!

Primena (1)

U prošlosti je bilo mnogo odstupanja, pa čak i besmislica u načinima na koje su ljudi doživljavali iskustva. Oni naprosto nisu razumeli standarde Božjih zahteva, tako da je bilo mnogo oblasti u kojima su ljudska iskustva pošla po zlu. Ono što Bog zahteva od ljudi jeste da budu u stanju da prožive normalnu ljudskost. Na primer, u redu je da ljudi prate savremene konvencije u pogledu hrane i odeće, da nose odelo i kravatu, da nauče nešto o savremenoj umetnosti, a u slobodno vreme mogu da uživaju u umetnosti, kulturi i zabavi. Mogu da fotografišu nezaboravne trenutke, mogu da čitaju i zadobiju neka korisna znanja i da imaju relativno dobro životno okruženje. To su sve stvari koje priliče životu normalne ljudskosti, a ipak ih ljudi vide kao stvari koje Bog prezire i suzdržavaju se od toga. Njihova primena sastoji se u tome da samo slede nekoliko pravila, što dovodi

do života koji je jednoličan i dosadan i potpuno lišen smisla. Zapravo, Bog nikada nije zahtevao od ljudi da tako čine. Svi ljudi žele da suzbiju svoju narav, moleći se neprestano u svom duhu da budu bliži Bogu, njihovi umovi neprestano razmišljaju o tome šta Bog namerava, njihove oči stalno posmatraju ovo ili ono, u velikom strahu da će njihova veza sa Bogom nekako biti prekinuta. Sve su to zaključci do kojih su ljudi došli sami; to su pravila koja su ljudi postavili sami sebi. Ako ne poznaješ sopstvenu priroda-suštinu i ne razumeš koji nivo tvoja primena može da dostigne, onda nećeš imati načina da budeš siguran koje je standarde Bog postavio čoveku, niti ćeš imati tačan put primene. Pošto ne možeš da shvatiš šta tačno Bog zahteva od čoveka, tvoj um je uvek aktivan, razbijaš glavu tumačeći Božje namere i tumaraš u potrazi za nekakvim načinom da te Sveti Duh dirne i prosveti. Kao posledicu toga, razvijaš neke načine primene za koje veruješ da su pogodni. Jednostavno nemaš predstavu šta tačno Bog zahteva od čoveka; samo bezbrižno sprovodiš sopstveni niz primena, ne mareći mnogo o ishodu, a još manje o tome da li postoje odstupanja ili greške u tvojoj primeni. Stoga je prirodno da tvojoj primeni nedostaje preciznost i da nije principijelna. Ono što joj naročito nedostaje jesu normalan ljudski razum i savest, kao i Božja pohvala i potvrda Svetog Duha. Postaje isuviše lako da naprosto kreneš sopstvenim putem. Ovakva primena svodi se samo na praćenje pravila ili namerno preuzimanje većeg bremena kako bi ograničio i kontrolisao sebe. Ipak, ti misliš da je tvoja primena doterana do detalja, ne znajući da se veći deo tvoje primene sastoji od nepotrebnih postupaka ili rituala. Ima mnogo ljudi koji već godinama tako primenjuju a da u suštini ne dolazi ni do kakve promene u njihovim naravima, nema novog razumevanja, niti novog ulaska. Oni nesvesno ponavljaju iste stare greške i u potpunosti ostvaruju svoju zversku prirodu, čak do te mere da mnogo puta počine nerazumna, nehumana dela i ponašaju se tako da ljude ostavljaju u čudu i potpuno zabezeknute. Može li se reći da su takvi ljudi doživeli preobražaj naravi?

Sada je vera u Boga ušla u Doba Božje Reči. Relativno govoreći, ljudi se ne mole onoliko koliko su se nekada molili; Božje reči su izričito prenele sve aspekte istine i načine primene, tako da više nema potrebe da ljudi traže i lutaju. U životu Doba carstva, Božje reči vode ljude napred, i to je život u kojem im je sve jasno predstavljeno – jer Bog je sve jasno izložio, a čoveku više ne mora da opipava svoj put kroz život. Što se tiče braka, ovozemaljskih poslova, života, hrane, odeće i prebivališta, međuljudskih odnosa, načina na koji neko može da služi tako da zadovoljava Božju volju, kako treba da se odrekne tela i tako dalje, šta vam, od svega ovoga, Bog nije objasnio? Da li i dalje treba da se molite i tražite? Zaista nema potrebe! Ako i dalje to radiš, takvo tvoje ponašanje je naprosto suvišno. Ono je beslovesno i nerazumno i potpuno nepotrebno! Bezumne molitve neprestano izgovaraju samo oni kojima previše nedostaje kova i koji nisu u stanju da razumeju Božje reči. Ključ za primenu istine jeste u tome da li poseduješ odlučnost. Neki ljudi insistiraju da u svojim postupcima slede svoje telesne sklonosti čak i onda kada znaju da to nije u skladu sa istinom. To onda ometa njihov napredak u životu, pa čak i posle molitve i traženja oni i dalje žele da se pokoravaju telu. Zar takvo

postupanje nije svesno činjenje greha? Poput onih koji žude za telesnim zadovoljstvima i čeznu za novcem, a posle se mole Bogu, govoreći: „Bože! Hoćeš li mi dozvoliti da žudim za telesnim zadovoljstvima i da žudim za bogatstvom? Da li je Tvoja volja da na taj način zaradim novac?“ Da li je ovo prikladan način da se neko moli? Ljudi koji to rade savršeno dobro znaju da Bog ne uživa u tim stvarima i da treba da ih se odreknu, ali stvari koje nose u svojim srcima već su određene, a kada se mole i tragaju, oni pokušavaju da nateraju Boga da im dozvoli da se ponašaju na taj način. U svojim srcima, oni čak mogu da zahtevaju od Boga da kaže nešto što bi to potkrepilo – to se zove buntovništvo. Postoje i oni koji dovode braću i sestre iz crkve na svoju stranu i osnivaju svoja nezavisna carstva. Dobro znaš da se ova dela protive Bogu, ali kada jednom odlučiš da učiniš tako nešto, ti i dalje tražiš Boga i moliš Mu se, mirno i neustrašivo. Kako si bestidan i drzak! Što se tiče odricanja od ovozemaljskih stvari, o tome se davno govorilo. Postoje neki koji dobro znaju da Bog mrzi ovozemaljske stvari, ali se ipak mole, govoreći: „O, Bože! Razumem da Ti ne želiš da idem za ovozemaljskim stvarima, ali ja to činim da se ne bi osramotilo Tvoje ime; činim to da bi ovozemaljski ljudi mogli da vide Tvoju slavu u meni.“ Kakva je to molitva? Možete li da objasnite? To je molitva koja ima za cilj da prisili Boga i izvrši pritisak na Njega. Zar se ne stidiš što se moliš na takav način? Ljudi koji se mole na takav način namerno se suprotstavljaju Bogu, a ova vrsta molitve je u potpunosti pitanje sumnjivih motiva; ona je zaista izraz sotonske naravi. Božje reči su kristalno jasne, posebno one izrečene u vezi sa Njegovom voljom, Njegovom naravi i načinom na koji se On odnosi prema različitim vrstama ljudi. Ako ne razumeš istinu, onda treba više da čitaš Božje reči – ishod toga je mnogo bolji nego da se slepo moliš i tražiš. Postoje mnogi slučajevi u kojima traženje i molitvu treba zameniti sa više čitanja Božjih reči i razmenom mišljenja o istini. U svojim redovnim molitvama treba da razmislite i pokušate da bolje upoznate sebe iz perspektive Božjih reči. Ovo je korisnije za vaš napredak u životu. Ako ti sada još uvek tražiš tako što upireš oči ka nebu, zar to ne pokazuje da još uvek veruješ u nejasnog Boga? Ranije si video rezultate svog traženja i molitve, a Sveti Duh je donekle ganuo tvoj duh, jer je to bilo vreme Doba blagodati. Ti nisi mogao da vidiš Boga, tako da nisi imao drugog izbora nego da na osnovu osećaja ideš napred i da tražiš na taj način. Sada je Bog došao među ljude, Reč se pojavila u telu, a ti si video Boga; dakle, Sveti Duh više ne deluje kao ranije. Doba se promenilo, kao i način na koji Sveti Duh deluje. Iako se ljudi možda ne mole onoliko koliko su se nekada molili, jer je Bog na zemlji, čovek sada ima priliku da voli Boga. Čovečanstvo je ušlo u doba ljubavi prema Bogu i može normalno da se približi Bogu u sebi: „O, Bože! Ti si zaista tako dobar, i ja želim da te volim!“ Samo nekoliko jasnih i jednostavnih reči daje glas ljubavi prema Bogu u srcima ljudi; ova molitva se izgovara samo radi produbljivanja ljubavi između čoveka i Boga. Ponekad možeš da primetiš da ispoljavaš neko buntovništvo i kažeš: „O, Bože! Zašto sam toliko iskvaren?“ Osećaš jaku potrebu da sam sebe udariš nekoliko puta, a suze ti naviru u oči. U takvim trenucima osećaš žaljenje i uznemirenost u svom srcu, ali nemaš načina da izraziš ta osećanja.

Ovo je trenutno delo Svetog Duha, ali samo oni koji tragaju za životom mogu da ga dostignu. Osećaš da Bog gaji veliku ljubav prema tebi i imaš posebnu vrstu osećanja. Iako nemaš reči da se jasno moliš, uvek osećaš da je Božja ljubav duboka kao okean. Ne postoje odgovarajuće reči kojima bi se izrazilo ovo stanje bića i to je stanje koje se često javlja u duhu. Ova vrsta molitve i zajedništva, koja ima za cilj da nekoga približi Bogu u srcu, je normalna.

Iako je vreme kada su ljudi morali da tumaraju i traže sada prošlo, to ne znači da više ne moraju da se mole i traže, niti se radi o tome da ljudi ne moraju da čekaju da se Božja volja otkrije pre nego što nastave sa radom; to su samo ljudske zablude. Bog je došao među ljude da živi s njima, da bude njihova svetlost, njihov život i njihov put: to je činjenica. Naravno, samom činjenicom da je Bog došao na zemlju, On sigurno donosi čovečanstvu praktičan način i život koji odgovara njihovom rastu da uživaju u njemu – On nije došao da prekine sve načine ljudske primene. Čovek više ne živi bauljajući i tražeći jer je to zamenjeno Božjim dolaskom na zemlju da deluje i izgovara Svoju reč. On je došao da oslobodi ljude od života u tami i mraku koji su vodili i omogući im da imaju život ispunjen svetlošću. Sadašnje delo se sprovodi da bi se jasno ukazalo na stvari, da bi se jasno govorilo, direktno informisalo i stvari eksplicitno definisale, tako da ljudi mogu da primene ove stvari u praksi, baš kao što je Bog Jahve vodio narod Izraela, govoreći im kako da prinose žrtve i kako da grade hram. Stoga, više ne morate da živite životom iskrenog traganja kao što ste činili nakon što je Gospod Isus otišao. Da li bi trebalo da opipate svoj put kroz delo širenja jevanđelja u budućnosti? Da li bi trebalo da tumarate pokušavajući da pronađete odgovarajući način života? Morate li da bauljate naokolo da biste utvrdili kako treba da obavljate svoje dužnosti? Da li je potrebno da padate ničice, tražeći, da biste znali kako treba da svedočite? Da li je neophodno da postite i molite se da biste znali kako treba da se oblačite ili živite? Da li je neophodno da se neprestano molite Bogu na nebu da biste znali kako treba da prihvatite Božje osvajanje? Da li je potrebno da se neprestano molite, danju i noću, da biste znali kako treba da se pokoravate Bogu? Mnogi među vama kažu da niste u stanju da primenjujete jer ne razumete. Ljudi naprosto ne obraćaju pažnju na Božje delo u današnje vreme! Mnoge reči sam odavno rekao, ali vi se niste ni najmanje potrudili da ih pročitate, tako da nije ni čudo što ne znate kako da primenjujete. Naravno, u današnjem dobu Sveti Duh i dalje pokreće ljude kako bi im omogućio da osete uživanje i On živi zajedno sa njima. To je izvor onih[a] posebnih, prijatnih osećanja koja se često javljaju u tvom životu. S vremena na vreme naiđe dan kada osetiš da je Bog tako divan i ne možeš a da Mu se ne pomoliš: „O, Bože! Tvoja ljubav je tako lepa i Tvoj lik je tako divan. Želim da Te volim još iskrenije. Želim da posvetim celog sebe da bih se dao celosti svog života. Sve ću posvetiti Tebi, sve dok je to za Tebe, sve dok sam čineći to u stanju da Te volim…“ To je osećanje zadovoljstva koje ti daje Sveti Duh. To nije prosvećenje, niti je prosvetljenje;

[a] Izvorni tekst glasi: „To su neki“.

to je ono kada osetiš ganutost. Iskustva slična ovome će se dešavati s vremena na vreme: ponekad, kada si na putu ka poslu, molićeš se i približićeš se Bogu i bićeš ganut toliko da će ti se suze slivati niz lice i potpuno ćeš izgubiti samokontrolu, i nećeš moći da dočekaš da nađeš odgovarajuće mesto gde ćeš biti u prilici da izraziš sav žar svog srca… Biće trenutaka kada ćeš biti na nekom javnom mestu i osetićeš da toliko uživaš u Božjoj ljubavi da je tvoja situacija sve samo ne obična, a još više da živiš svoj život sa više smisla nego bilo ko drugi. Duboko u sebi ćeš znati da te je Bog uzvisio i da je to velika Božja ljubav prema tebi. U najdubljim delovima svog srca osetićeš da postoji neka vrsta ljubavi u Bogu koja je za čoveka neizreciva i nedokučiva, kao da ti je poznata, ali nemaš načina da je opišeš. Uvek ti daje predah za razmišljanje, ali čini te nesposobnim da je u potpunosti izraziš. U takvim vremenima ćeš čak zaboraviti gde se nalaziš i dozivaćeš: „O, Bože! Ti si tako nedokučiv i tako voljen!“ To će zbuniti ljude, ali sve takve stvari se dešavaju prilično često. Toliko puta ste iskusili ovakve stvari. To je život koji ti je Sveti Duh dao danas i život koji bi sada trebalo da živiš. Ne radi se o tome da treba da zaustaviš svoj život, već da promeniš način na koji se tvoj život živi. To je osećanje koje se ne može opisati ni izraziti. To je i istinsko osećanje čoveka i, povrh toga, to je delo Svetog Duha. Možda to razumeš u svom srcu, ali nemaš načina da to nekome jasno izraziš. To nije zato što se sporo izražavaš ili zato što mucaš, već zato što je to neka vrsta osećanja koja se ne može opisati rečima. Danas ti je dozvoljeno da uživaš u ovim stvarima i to je život koji bi trebalo da živiš. Naravno, drugi aspekti tvog života nisu prazni; upravo to iskustvo kada si ganut postaje neka vrsta radosti u tvom životu koja te čini uvek voljnim da uživaš u takvim iskustvima koja dolaze od Svetog Duha. Ali treba da znaš da se ne dešava da budeš ganut na takav način da bi ti mogao da prevaziđeš telo i odeš na treće nebo ili da putuješ po celom svetu. Pre će biti da je to zato da bi mogao da osetiš i okusiš Božju ljubav u kojoj danas uživaš, da iskusiš značaj današnjeg Božjeg dela i ponovo se upoznaš sa Božjom brigom i zaštitom. Sve te stvari imaju cilj da stekneš veće znanje o delu koje Bog danas obavlja – to je Božji cilj u obavljanju ovog dela.

Traženje i napipavanje su bili način života pre Božjeg ovaploćenja. U to vreme ljudi nisu mogli da vide Boga i tako nisu imali drugog izbora nego da traže i napipavaju. Danas si video Boga i On ti izravno govori kako treba da primenjuješ; zato više ne moraš da napipavaš i tražiš. Put kojim On vodi čoveka je put istine, a stvari koje On govori čoveku i koje čovek prima jesu život i istina. Ti imaš put, život i istinu, pa ima li onda potrebe za traženjem na sve strane? Sveti Duh neće obavljati dve etape dela istovremeno. Ako, kada završim sa izgovaranjem Moje reči, ljudi ne budu jeli i pili Božje reči pažljivo i ne budu tragali za istinom na ispravan način, ako se i dalje budu ponašali kao u Doba blagodati, tragajući naslepo kao da su slepi, neprestano se moleći i tražeći, zar to neće značiti da se ova etapa Mog dela – dela reči – obavlja uzalud? Iako sam možda završio sa izgovaranjem Moje reči, ljudi je još uvek ne shvataju u potpunosti, a to je zato što im nedostaje kov. Ovaj problem se može rešiti učestvovanjem u crkvenom životu i međusobnom komunikacijom. Ranije, u Doba blagodati, iako se Bog bio ovaplotio, On

nije obavljao delo reči, te je stoga tada Sveti Duh delao na taj način kako bi održao delo. U to vreme, delo je prevashodno obavljao Sveti Duh, ali sada to čini Sâm ovaploćeni Bog, koji je zauzeo radno mesto Svetog Duha. Ranije, dokle god su se ljudi često molili, doživljavali su mir i radost; postojao je prekor, kao i dovođenje u red. Sve je to bilo delo Svetog Duha. Sada su takva stanja retka. Sveti Duh može da obavlja samo jednu vrstu dela u jednom dobu. Ako bi istovremeno obavljao dve vrste dela, pri čemu bi telo obavljalo jednu vrstu, a Sveti Duh drugu u ljudima, i ako se ono što je telo govorilo ne bi računalo, već samo ono što je Duh obavio, onda Hristos ne bi posedovao nikakvu istinu, put ili život o kojima bi mogao da govori. Tako bi protivrečio Samom Sebi. Da li bi Sveti Duh mogao tako da deluje? Bog je svemoguć i svemudar, svet i pravedan i nikada ne greši.

Bilo je previše odstupanja i grešaka u dosadašnjim iskustvima ljudi. Bilo je nekih stvari koje je trebalo da imaju ili urade ljudi normalne ljudskosti, ili je bilo grešaka koje je bilo teško izbeći u životu ljudi, a kada se tim stvarima loše upravljalo, ljudi su odgovornost za to prebacivali na Boga. Bila je jedna sestra koja je očekivala goste. Njene lepinjice na pari se nisu bile dobro naparile, pa je pomislila: „Ovo me verovatno Bog dovodi u red. Bog se ponovo obračunava sa mojim sujetnim srcem; moja sujeta je zaista prevelika.“ Zapravo, što se tiče čovekovog normalnog načina razmišljanja, kada gosti dođu, vi se uzbudite i jurcate okolo, loše ste organizovani u svemu što radite, tako da je samo pitanje da li će pirinač zagoreti ili će jela ispasti preslana. To se dešava zato što su ljudi previše uznemireni, ali oni na kraju to pripišu „Božjem dovođenju u red“. U stvari, sve su to samo ljudske greške. Zar se ne biste često susretali sa ovakvim stvarima kada ne biste verovali u Boga? Problemi koji se javljaju, često su rezultat ljudske greške – naprosto nije slučaj da takve greške budu delo Svetog Duha. Takve greške nemaju nikakve veze sa Bogom. Kao kada se ugrizeš za jezik dok jedeš – može li to biti Božje dovođenje u red? Božje dovođenje u red ima svoja načela i obično se javlja kada svesno počinite uvredu. Samo kada činiš stvari koje imaju veze s Božjim imenom ili koje se tiču Njegovog svedočenja ili dela, On će te dovoditi u red. Ljudi sada dovoljno razumeju istinu da bi imali unutrašnju svest o stvarima koje rade. Na primer: da li bi mogao da ne osećaš ništa ako bi proneverio crkveni novac ili ako si ga nepromišljeno potrošio? Osetio bi nešto dok bi to radio. Nije moguće osetiti nešto tek nakon što je čin obavljen. Ti u srcu nemaš dilema po pitanju stvari koje činiš, a koje se kose sa tvojom savešću. Pošto ljudi imaju svoje sklonosti i ukuse, oni naprosto udovoljavaju sebi iako dobro znaju kako da primene istinu u praksi. Kao takvi, kada nešto urade, oni ne osećaju očigledan prekor niti prolaze kroz bilo kakvo očigledno dovođenje u red. To je zato što su svesno počinili uvredu, tako da ih Bog ne dovodi u red; kada dođe vreme pravednog suda, Božja kazna će pasti na svakoga u skladu sa njegovim postupcima. Trenutno u crkvi postoje ljudi koji proneveravaju novac, neki koji se ne drže jasnih granica između muškaraca i žena, a ima i nekih koji sude, prkose i pokušavaju da unište Božje delo u tajnosti. Zašto je njima ipak sve u redu? Kada čine takve stvari, oni poseduju svest i osećaju prekor u svojim srcima i zbog toga ponekad trpe grdnju i oplemenjivanje, ali su naprosto isuviše bestidni!

Baš kao kada se ljudi upuštaju u promiskuitet – svesni su šta rade u tom trenutku, ali im je požuda prevelika i ne mogu da se kontrolišu. Čak i da ih Sveti Duh dovede u red, to neće biti od koristi, tako da se Sveti Duh neće izvršiti dovođenje u red. Ako ih Sveti Duh onda ne dovede u red, ako ne osećaju prekor i ništa se ne dešava njihovom telu, kakvog bi prekora moglo biti posle toga? Čin je obavljen – kakvog dovođenja u red može biti? To samo dokazuje da su previše bestidni i da im nedostaje ljudskosti i da zaslužuju kletve i kazne! Sveti Duh ne dela kada za to nema potrebe. Ako dobro poznaješ istinu, ali je ne sprovodiš u delo, ako si sposoban da učiniš bilo kakvo zlo, onda sve što možeš da očekuješ jeste dolazak onog dana kada ćeš biti kažnjen zajedno sa onim zlim. To je najbolji kraj za tebe! Do sada sam više puta propovedao o savesti, što je najmanji kriterijum. Ako ljudi nemaju savesti, onda su izgubili disciplinu Svetog Duha; mogu da rade šta god žele, a Bog im ne poklanja pažnju. Oni koji zaista imaju savest i razum, kada urade nešto pogrešno, biće svesni toga. Osetiće nelagodu pri najmanjoj griži savesti; proći će kroz unutrašnju borbu i na kraju se odreći tela. Oni neće doći u situaciju da čine nešto što se previše ozbiljno suprotstavlja Bogu. Bez obzira na to da li ih Sveti Duh dovodi u red i grdi, svi ljudi će imati nekakav osećaj kada učine nešto pogrešno. Dakle, ljudi sada shvataju sve vrste istina i ako ih ne primenjuju onda je to pitanje ljudskog faktora. Na ovakve ljude uopšte ne reagujem, niti ulažem bilo kakvu nadu u njih. Možeš da radiš kako ti je volja!

Kada se neki ljudi okupe, oni ostavljaju Božju reč sa strane i uvek govore o tome kakva je ova ili ona osoba. Naravno, dobro je imati malo razboritosti, tako da bez obzira gde idete nećete biti lako obmanuti, niti lako zavedeni ili prevareni – to je takođe osobina koju ljudi treba da poseduju. Ali ne smeš se usmeriti samo na taj aspekt. Ovo se odnosi na negativnu stranu stvari i ne možeš uvek da držiš oči uprte u druge ljude. Sada imaš premalo znanja o tome kako Sveti Duh deluje, tvoja vera u Boga je previše površna, a poseduješ premalo pozitivnih stvari. Onaj u koga veruješ je Bog i onaj koga treba da razumeš je Bog, a ne Sotona. Ako samo prepoznaješ kako Sotona deluje i sve načine na koje zli duhovi deluju, ali nemaš nikakvo znanje o Bogu, koja bi bila svrha toga? Zar nije Bog onaj u koga ti danas veruješ? Zašto tvoje znanje ne uključuje ove pozitivne stvari? Ti naprosto ne obraćaš pažnju na pozitivan aspekt ulaska, niti ga shvataš, pa šta ti zapravo želiš da zadobiješ u svojoj veri? Zar ne znaš kako treba da tragaš? Mnogo toga znaš o negativnim aspektima, ali ništa ne znaš o pozitivnom aspektu ulaska, pa kako tvoj rast može ikada da se poveća? Kakve će buduće izglede za razvoj imati osoba kao što si ti koja priča samo o ratu protiv Sotone? Zar tvoj ulazak ne bi bio isuviše zastareo? Šta bi time mogao da zadobiješ od današnjeg dela? Ono što je sada ključno jeste da razumeš šta Bog sada želi da učini, kako čovek treba da sarađuje, kako treba da voli Boga, kako treba da razume delo Svetog Duha, kako treba da uđe u sve reči koje Bog danas izgovara, kako treba da ih jede i pije, doživljava i razume, kako treba da ispuni Božju volju, da bude potpuno osvojen od strane Boga i da se potčini pred Bogom… To su stvari na koje treba da se usmerite i u koje sada treba da se uđe. Da li

ti je to jasno? Od kakve je koristi usredsrediti se isključivo na prosuđivanje drugih ljudi? Ovde možete prepoznati Sotonu, tamo možete prepoznati zle duhove – možete imati potpuno razumevanje zlih duhova, ali ako niste u stanju da kažete ništa o Božjem delu, može li takvo prosuđivanje da deluje kao zamena za razumevanje Boga? Ranije sam već podelio svoje mišljenje o vrstama dela zlih duhova, ali to nije bio najveći deo onoga što sam govorio. Naravno, ljudi treba da budu razboriti i to je osobina koju oni koji služe Bogu treba da poseduju kako bi izbegli da čine gluposti i da prekidaju Božje delo. Međutim, i dalje je najvažnija stvar poznavanje Božjeg dela i razumevanje Božje volje. Kakvo znanje o ovoj etapi Božjeg dela postoji u tebi? Možeš li da govoriš o tome šta je to što Bog čini, šta je Božja volja, koji su tvoji sopstveni nedostaci i kojim stvarima treba da se opskrbiš? Možeš li da kažeš koji je tvoj najnoviji ulazak? Trebalo bi da možeš da ubireš plodove i postigneš razumevanje u novom ulasku. Ne pravi se lud; moraš da uložiš više truda u novi ulazak da bi produbio sopstveno iskustvo i znanje, a još više moraš da zadobiješ razumevanje trenutnih najnovijih ulazaka i najtačniji način doživljavanja iskustava. Štaviše, kroz novo delo i nove ulaske treba da stekneš razboritost u pogledu svojih prethodnih zastarelih i zastranjenih primena i da tražiš način kako da ih odbaciš da bi ušao u nova iskustva. To su stvari koje sada hitno treba da razumeš i uđeš u njih. Moraš da razumeš razlike i odnos između starih i novih ulazaka. Ako ne razumeš ove stvari, onda nećeš imati načina da napreduješ, jer nećeš moći da držiš korak sa delom Svetog Duha. Moraš biti u stanju da normalno jedeš i piješ Božju reč i normalno je razmenjuješ i koristiš da promeniš svoje prethodne zastarele načine primene i svoje stare tradicionalne predstave, tako da možeš da uđeš u novu primenu i uđeš u novo Božje delo. To su stvari koje treba da postigneš. Ne tražim tek tako od tebe da sada tačno shvatiš kako se kotiraš; to nije cilj. Umesto toga, tražim od tebe da ozbiljno shvatiš svoju primenu istine i svoje razumevanje život-ulaska. Tvoja sposobnost da upoznaš sebe nije odraz tvog pravog rasta. Ako možeš da iskusiš Božje delo, ako imaš iskustvo i razumevanje istine u Božjim rečima, i ako si u stanju da razabereš svoje prethodne lične predstave i greške, onda je to tvoj pravi rast i to je nešto što svako od vas treba da postigne.

Postoje mnoge situacije u kojima jednostavno ne znate kako da primenjujete, a još manje znate kako Sveti Duh deluje. Ponekad činiš nešto što očigledno predstavlja neposlušnost prema Svetom Duhu. Kroz tvoje jedenje i pijenje Božjih reči već si dokučio osnovno načelo o ovom pitanju, tako da imaš unutrašnji osećaj prekora i uznemirenosti; naravno, to je osećaj koji je moguć samo pod pretpostavkom da imaš nešto saznanja o istini. Ako ljudi ne sarađuju ili ne primenjuju u skladu s današnjom Božjom reči, onda ometaju rad Svetog Duha i sigurno će osećati nemir u sebi. Recimo da kada bi razumeo načelo određenog aspekta, ali ne bi primenjivao u skladu s njim, tada bi trpeo osećanje prekora u sebi. Ako ne razumeš princip i uopšte ne poznaješ ovaj aspekt istine, onda nećeš nužno imati osećaj prekora po ovom pitanju. Prekor Svetog Duha je uvek vezan za kontekst. Ti misliš da si, zato što se nisi molio i nisi sarađivao sa delom Svetog Duha,

usporio delo. Ono se, u stvari, ne može usporiti. Sveti Duh će pokrenuti nekog drugog; delo Svetog Duha niko ne može da ograniči. Osećaš da si izneverio Boga i to je osećanje koje treba da imaš u svojoj savesti. Da li možeš da zadobiješ istinu ili ne, to je tvoja stvar i nije povezana sa Bogom. Ponekad se tvoja savest oseća optuženom, ali to nije prosvećenje ili prosvetljenje Svetog Duha, niti je to prekor Svetog Duha. To je, u stvari, osećanje unutar ljudske savesti. Ako se bezobzirno ponašaš u stvarima koje sadrže Božje ime, Božje svedočanstvo ili Božje delo, onda te Bog neće pustiti. Ali postoji granica – Bog se neće gnjaviti s tobom oko običnih, malih stvari. Ignorisaće te. Ako prekršiš načela i prekineš i ometaš Božje delo, On će pustiti Svoj gnev na tebe i nikako te neće pustiti. Neke od grešaka koje praviš su neizbežne u toku ljudskog života. Na primer, ako ne opariš svoje lepinjice na pravi način i kažeš da te time Bog dovodi u red – to je krajnje nerazumno reći. Pre nego što si počeo da veruješ u Boga, zar ti se takve stvari nisu često dešavale? Osećaš kao da te Sveti Duh dovodi u red, ali u stvari to nije slučaj (osim u nekim izuzetnim okolnostima), jer ovo delo ne dolazi u potpunosti od Svetog Duha, već od ljudskih osećanja. Međutim, normalno je da vernici razmišljaju u tom pravcu. Nisi mogao ovako da razmišljaš kada nisi verovao u Boga. Kada si počeo da veruješ u Boga, počeo si da provodiš više vremena razmišljajući o ovim stvarima i tako si prirodno počeo da razmišljaš u tom pravcu. To proizilazi iz razmišljanja normalnih ljudi i ima veze sa njihovim mentalitetom. Ali da vam kažem, takvo razmišljanje se ne nalazi u okviru dela Svetog Duha. Ovo je primer kada Sveti Duh daje ljudima normalnu reakciju kroz njihove misli; ali morate da shvatite da ova reakcija nije delo Svetog Duha. Posedovanje ove vrste „znanja“ ne dokazuje da poseduješ delo Svetog Duha. Tvoje znanje ne proizilazi iz prosvećenja Svetog Duha, a još manje jeste delo Svetog Duha. Ono je samo proizvod normalnog ljudskog razmišljanja i nema apsolutno nikakve veze sa prosvećenjem ili prosvetljenjem Svetog Duha – to su pojave različitih kategorija. Takva normalna ljudska misao ne potiče u potpunosti od Svetog Duha. Kada Sveti Duh radi na prosvećenju ljudi, On im generalno daje znanje o Božjem delu i o njihovom istinitom ulasku i istinitom stanju. On im takođe omogućava da razumeju Božje hitne namere i Njegove zahteve prema čoveku danas, tako da imaju odlučnost da žrtvuju sve da bi udovoljili Bogu, da vole Boga čak i ako se suoče s progonom i nedaćama i da svedoče o Bogu čak i ako to znači da treba da proliju krv ili daju svoj život i da to učine bez žaljenja. Ako imaš ovakvu odlučnost, to znači da te Sveti Duh podstiče i da poseduješ Njegovo delo – ali znaj da nemaš takve podsticaje u svakom trenutku. Ponekad kada se na skupovima moliš i jedeš i piješ Božje reči, možeš da se osetiš izuzetno ganuto i nadahnuto. Osećaj je tako nov i svež kada drugi dele neko zajedništvo o svom iskustvu i razumevanju Božjih reči, a tvoje srce je savršeno čisto i jasno. Sve je to delo Svetog Duha. Ako si vođa i Sveti Duh ti daje izuzetno prosvećenje i prosvetljenje kada odeš u crkvu da delaš, daje ti uvid u probleme koji postoje unutar crkve, omogućava ti da znaš kako da podeliš zajedništvo o istini da te probleme rešiš, čini te neverovatno prilježnim, odgovornim i ozbiljnim u svom radu, sve to je delo Svetog Duha.

Primena (2)

U prošlim vremenima, ljudi su se obučavali za to da budu sa Bogom i da u svakom trenutku žive unutar duha. U poređenju sa današnjom praksom, to je jednostavan oblik duhovne obuke; to je najpovršniji i najjednostavniji oblik prakse pre nego što ljudi stupe na pravi životni put i on čini prvu etapu u primeni ljudske vere. Ako se ljudi uvek oslanjaju na ovu vrstu prakse u svom životu, imaće mnogo osećanja i verovatno će praviti greške, i neće biti sposobni da se upuste u prava životna iskustva; biće u stanju da obučavaju samo svoj duh, da se u svom srcu prirodno približavaju Bogu i uvek će pronalaziti ogromnu radost u tome što je Bog sa njima. Ograničavaće se samo na mali deo svog zajedništva sa Bogom i neće moći da pristupe ničemu dubljem. Ljudi koji žive unutar ovih ograničenja nisu sposobni ni za kakav veliki napredak. U svakom trenutku, oni su skloni da uzviknu: „Oh! Gospode Isuse. Amin!“ Takvi su skoro svakoga dana – to je praksa iz prošlih vremena, praksa života u duhu u svakom trenutku. Zar nije prosta? Danas, kada je vreme da se duboko razmišlja o Božjim rečima, samo se usredsredi na duboko razmišljanje o Božjim rečima; kada je vreme da se istina sprovede u delo, samo se usredsredi na sprovođenje istine u delo; kada je vreme da izvršiš svoju dužnost, samo je izvrši. Ovakva vrsta prakse je zapravo prilično oslobađajuća; ona te opušta. Nije to poput načina na koji se stari religiozni ljudi mole i iskazuju zahvalnost. Naravno, ranije je ovo bila praksa koju su upražnjavali ljudi od vere, međutim, sada je ovakav način primene previše zaostao. Božje delo je sada na višem nivou; ono o čemu se danas govori, „uvođenje Boga u stvarni život“, najvažniji je aspekt prakse. Ovo je normalna ljudskost za koju se očekuje da je ljudi imaju u svom stvarnom životu, a sve reči koje Bog danas govori jesu ono što ljudi treba da imaju u svojoj normalnoj ljudskosti. Uvođenje ovih Božjih reči u stvaran život jeste praktično značenje izraza „uvođenje Boga u stvarni život“. Danas, ljudi prevashodno treba da se opreme sledećim: kao prvo, moraju da poprave svoj kov, da se obrazuju i poboljšavaju veštine čitanja i razumevanja; kao drugo, moraju da vode život normalne osobe. Ti si upravo stigao pred Boga iz sveta; najpre moraš obučiti svoje srce da bude smireno pred Bogom. Ovo je sâm početak prakse, a takođe i prvi korak ka postizanju promene u tvojoj život-naravi. Pojedini ljudi su relativno prilagodljivi u svojoj praksi; oni duboko razmišljaju o istini dok delaju, otkrivajući istine i načela primene koje treba da razumeju u stvarnosti. Jedan aspekt je to da moraš imati normalan ljudski život, a drugi je taj da mora postojati ulazak u istinu. Sve ove stvari predstavljaju najbolju praksu za stvaran život.

Da bi se Bog uveo u stvarni život ljudi, najpre je potrebno da oni obožavaju Boga, da teže tome da Ga spoznaju i da izvršavaju dužnost stvorenja Božjeg u okvirima normalne ljudskosti. Nije reč o tome da oni neizostavno moraju da se pomole Bogu svaki put kada nešto urade, da nije u redu ako se ne pomole i da bi tada trebalo da se osećaju dužnima Bogu. Današnja praksa nije takva; zaista je opuštena i jednostavna! Ne zahteva od ljudi da se pridržavaju doktrina. Umesto toga, svaka osoba treba da se ponaša u

skladu sa svojim individualnim rastom: ako članovi tvoje porodice ne veruju u Boga, ophodi se prema njima kao prema nevernicima, a ako veruju, ophodi se prema njima kao prema vernicima. Ne ispoljavaj ljubav i strpljenje, radije pokazuj mudrost. Neki ljudi izađu da kupe povrće i, dok hodaju, mrmljaju: „Bože! Koje povrće želiš da kupim danas? Molim za Tvoju pomoć. Bog traži da u svemu slavimo Njegovo ime i da svi svedočimo, pa čak i ako mi prodavac proda nešto trulo, ja ću ipak zahvaliti Bogu – istrpeću to. Mi koji verujemo u Boga ne možemo da probiramo povrće.“ Oni misle da je u tome svedočenje, a ishod je taj da potroše novac kako bi kupili gomilu trulog povrća, ali se svejedno pomole i kažu: „Bože! I dalje ću jesti ovo trulo povrće sve dok Ti budeš smatrao da je to prihvatljivo.“ Zar takva praksa nije besmislena? Zar to nije pridržavanje doktrine? Ranije su ljudi vežbali da sve vreme žive u duhu – ovo se odnosi na delo koje je prethodno obavljeno u Doba blagodati. Pobožnost, skrušenost, ljubav, strpljenje, iskazivanje zahvalnosti za sve stvari – to je bilo traženo od svakog vernika u Doba blagodati. U to vreme, ljudi su se molili Bogu u svemu; molili bi se kada su kupovali odeću, a kada bi bili obavešteni o okupljanju, takođe bi se pomolili: „Bože! Želiš li da idem ili ne? Ako želiš da idem, pripremi mi put bez prepreka. Ako ne želiš da idem, neka se sapletem i padnem.“ Preklinjali bi Boga tokom molitve, a posle molitve bi osećali nelagodu i ne bi otišli. Pojedine sestre, pribojavajući se da bi po povratku sa okupljanja mogle dobiti batine od svojih muževa nevernika, osećale bi nelagodu pri molitvi i stoga ne bi išle na okupljanja. Verovale su da je to Božja volja, a zapravo, da su otišle, ništa se ne bi desilo. Ishod je bio taj da su propustile okupljanje. Sve ovo je bilo posledica ljudske neukosti. Svi ljudi koji na ovaj način upražnjavaju veru žive vođeni sopstvenim osećanjima. Ovakav način upražnjavanja vere je tako pogrešan, besmislen i prožet nejasnoćom. Prisutno je previše njihovih ličnih osećanja i misli. Ako si već doznao za okupljanje, idi na njega; nema dalje potrebe da se moliš Bogu. Zar ovo nije jednostavno? Ako danas treba da kupiš odevni predmet, izađi odmah i učini to. Nemoj se moliti Bogu i ne govori: „Bože! Želiš li da idem ili ne? Šta ako neko od braće i sestara slučajno naiđe, a mene nema?“ Pribojavaš se da bi ti mogli doći brat ili sestra, pa zato ne ideš, a ishod je taj da dolazi veče, a niko nije došao. Čak i u Doba blagodati, ovakav način upražnjavanja molitve bio je izopačen i pogrešan. Stoga, ako ljudi upražnjavaju veru kao u prošlim vremenima, u njihovom životu neće doći do promene. Samo u neznanju će se pomiriti sa svime što dolazi, neće obraćati pažnju na rasuđivanje i neće učiniti ništa osim što će biti slepo poslušni i trpeti. U to vreme, ljudi su bili usredsređeni samo na slavljenje Boga – ali Bog od njih nije zadobio nikakvu slavu jer nisu ništa proživeli u praksi. Samo su se uzdržavali i sebe ograničavali u skladu sa ličnim predstavama, a čak ni brojne godine prakse nisu donele promenu u njihovom životu. Umeli su samo da trpe, da budu ponizni, da vole i praštaju, ali im je nedostajalo i najmanjeg prosvećenja od Svetoga Duha. Kako su ljudi na takav način mogli da spoznaju Boga? I kako su uopšte mogli da Ga slave?

Ljudi mogu da stupe na pravi put vere u Boga samo ako Boga uvedu u svoj stvarni život, kao i u svoj normalan ljudski život. Božje reči vas danas vode; nema potrebe da

tražite i opipavate kao u prošlim vremenima. Kada budeš mogao da postupaš u skladu sa Božjim rečima i kada sebe budeš mogao da preispituješ i meriš prema ljudskim stanjima koja sam Ja otkrio, tada ćeš biti u stanju da postigneš promenu. Ovo nije doktrina, već ono što Bog traži od čoveka. Danas, dozvoli da ti kažem kako stoje stvari: pobrini se samo za to da postupaš prema Mojim rečima. Moji zahtevi upućeni tebi zasnivaju se na potrebama normalne osobe. Već sam ti rekao Svoje reči; sve dok si usredsređen na njihovu primenu, bićeš usklađen sa Božjim namerama. Sada je vreme života unutar Božjih reči. Božje reči su sve objasnile, sve je razjašnjeno i sve dok živiš prema Božjim rečima, vodićeš život koji je potpuno slobodan i nesputan. U prošlosti, kada su ljudi uvodili Boga u svoj stvarni život, oni su primenjivali previše doktrina i rituala i prolazili kroz njih; čak i za manje važna pitanja, oni bi se molili i tragali, ostavljajući po strani jasno izrečene Božje reči i zanemarujući da ih pročitaju. Umesto toga, oni bi sve svoje napore posvetili traženju – a ishod je bio taj da nema efekta. Uzmi za primer slučaj hrane i odeće: moliš se i smeštaš ova pitanja u Božje ruke, tražeći da Bog sve sredi umesto tebe. Kada Bog začuje ove reči, On će reći: „Treba li da se bavim tako beznačajnim detaljima? Gde su nestali normalna ljudskost i razum koje sam stvorio za tebe?“ Ponekad, neko pogreši u svojim postupcima; on tada veruje da je uvredio Boga i postaje nesiguran. Stanja pojedinih ljudi su veoma dobra, ali kada pogrešno postupe u nekoj sitnici, veruju da su izloženi Božjoj grdnji. U stvari, u ovome nema Božjeg postupanja, već to dolazi iz ljudskog uma. Ponekad, nema ničeg pogrešnog u tvom doživljaju, ali ti drugi govore da tvoj doživljaj nije ispravan, pa tako dospevaš u zamku – postaješ negativan i mračan iznutra. Često, kada su ljudi ovako negativni, oni veruju da su izloženi Božjoj grdnji, dok Bog poručuje: „Nisam počinio nikakvo delo grdnje u tebi; kako si mogao tako da Me okriviš?“ Ljudi previše lako postaju negativni. Počesto su i preterano osetljivi i neretko se žale na Boga. Bog od tebe ne traži da patiš na takav način, ali ti ipak sebi dozvoljavaš da zapadneš u takvo stanje. U toj vrsti patnje nema nikakve vrednosti. Ljudi ne spoznaju delo koje je Bog učinio, neuki su u mnogim stvarima i nisu u stanju da jasno vide, pa bivaju zarobljeni u sopstvenim predstavama i zamišljanjima, zaplićući se sve dublje. Pojedini ljudi kažu da su sve stvari i sva pitanja u Božjim rukama – pa zar Bog ne bi mogao da zna kada su ljudi negativni? Naravno da Bog zna. Kada si u zamci ljudskih predstava, Sveti Duh ne može da deluje u tebi. Neretko, pojedini ljudi budu zarobljeni u negativnom stanju, ali Ja svejedno nastavljam sa Svojim delom. Bilo da si negativan ili pozitivan, ti Me ne sputavaš – međutim, treba da znaš da su brojne reči koje izgovaram i veliki obim dela koje činim međusobno blisko povezani, prema ljudskim stanjima. Kada si negativan, to ne ometa delo Svetoga Duha. Tokom vremena grdnje i kušnje smrti, svi ljudi su bili zarobljeni u negativnom stanju, ali to nije omelo Moje delo. Kada si ti bio negativan, Sveti Duh je nastavio da u drugima radi ono što je bilo potrebno. Sa svojim traganjem možeš prestati na jedan mesec, ali Ja nastavljam sa radom – šta god da radiš sada ili u budućnosti, to ne može zaustaviti delo Svetoga Duha. Pojedina negativna stanja potiču iz ljudske slabosti; kada ljudi poveruju

da su istinski nesposobni da ispune Božje zahteve ili da ih dokuče, postaju negativni. Na primer, tokom vremena grdnje, Božje reči su u određenoj meri govorile o ljubavi prema Bogu usred grdnje, ali su ljudi smatrali da za to nisu sposobni. Osećali su se naročito tužno i jadikovali su što je njihovo telo tako duboko iskvario Sotona i što su tako lošeg kôva. Smatrali su da je velika šteta što su rođeni u ovoj sredini. A pojedini ljudi su osećali da je za njih suviše kasno da poveruju u Boga i spoznaju Ga i da su nedostojni toga da budu usavršeni. Sve su to normalna ljudska stanja.

Čovekovo telo je sotonsko, puno je buntovnih naravi, sramotno je prljavo i od nečiste je tvari. Ljudi previše žude za telesnim uživanjem i previše je telesnih ispoljavanja; zato Bog u izvesnoj meri i prezire čovekovo telo. Kada ljudi odbace prljave, izopačene sotonske stvari, oni zadobijaju Božje spasenje. Ali ako se i dalje ne oslobađaju prljavštine i iskvarenosti, onda i dalje žive pod Sotoninom vlašću. Ljudsko spletkarenje, lažljivost i nepoštenje, sve su to sotonske stvari. Tvoje spasenje od Boga je u tome da te izvuče iz ovih sotonskih stvari. Božje delo ne može biti pogrešno; sve se to čini kako bi ljudi bili spaseni od tame. Kada si verovao u određenoj meri i možeš da se oslobodiš iskvarenosti tela i više nisi u okovima ove iskvarenosti, zar nećeš biti spasen? Kada živiš pod Sotoninom vlašću, nisi sposoban da ispoljiš Boga, nešto si prljavo i ne možeš da primiš Božje nasleđe. Nakon što budeš pročišćen i usavršen, poprimićeš svetost, bićeš normalna osoba, bićeš blagosloven od Boga i Bogu mio. Delo koje Bog danas čini jeste spasenje i, povrh toga, ono je sud, grdnja i kletva. Ima brojne aspekte. Svi vi vidite da Božji izrazi sadrže sud i grdnju, kao i kletve. Ja govorim kako bih postigao efekat, da nateram ljude da upoznaju sebe, a ne da bih ih ubijao. Moje srce radi za vaše dobro. Govor je jedna od metoda kojima delujem; kroz reči izražavam Božju narav i omogućavam ti da razumeš Božju volju. Tvoje telo može umreti, ali ti imaš duh i dušu. Kada bi ljudi imali samo telo, njihova vera tada ne bi imala nikakvog smisla, niti bi bilo smisla u celokupnom delu koje sam Ja obavio. Danas, govorim na jedan način, a zatim na drugi; neko vreme prema ljudima osećam neizmernu mržnju, a zatim neko vreme izuzetnu ljubav; sve ovo činim kako bih postigao promenu u tvojoj naravi, kao i da bih promenio tvoje predstave o Božjem delu.

Poslednji dani su stigli i zemlje širom sveta su u previranju. Prisutni su politički neredi i glad, na sve strane su pošast, poplava i suša. U čovekovom svetu nastupila je katastrofa; i samo Nebo je poslalo katastrofu. Ovo su znaci poslednjih dana. Međutim, ljudima to izgleda kao svet veselja i sjaja; i sve više je tako, sva ljudska srca su privučena time, a mnogi ljudi su zarobljeni i ne mogu da se izvuku; brojni ljudi će biti očarani onima koji se upuštaju u prevare i vradžbine. Ako ne stremiš napretku, ako nemaš ideale i ako nisi pustio korenje na pravom putu, odneće te nabujala plima greha. Kina je najzaostalija od svih zemalja; to je zemlja u kojoj velika crvena aždaja leži sklupčana, ima najviše ljudi koji se klanjaju idolima i bave vradžbinama, ima najviše hramova i mesto je na kom borave prljavi demoni. U njoj si rođen, u njoj obrazovan i ogrezao si pod njenim uticajem; ona te je iskvarila i mučila, ali nakon buđenja, napuštaš je i potpuno si zadobijen od

Boga. To je slava Božja i zato ova etapa dela ima veliki značaj. Bog je izvršio delo tako velikih razmera, izgovorio je tako mnogo reči i na kraju će vas potpuno zadobiti – ovo je jedan segment dela Božjeg upravljanja, a vi ste „pobednički plen“ u Božjem okršaju sa Sotonom. Što više razumete istinu i što je vaš crkveni život bolji, velika crvena aždaja više pada na kolena. Sve su to stvari duhovnog sveta – to su bitke duhovnog sveta, a kada Bog pobedi, Sotona će biti posramljen i poražen. Ova etapa Božjeg dela ima ogroman značaj. Bog sprovodi delo tako velikih razmera i u potpunosti spasava ovu grupu ljudi, tako da možete da pobegnete od uticaja Sotone, da živite na svetoj zemlji, da živite u Božjoj svetlosti i da vas svetlost vodi i usmerava. Tada tvoj život ima smisao. Ono što jedete i nosite razlikuje se u odnosu na nevernike; uživate u Božjim rečima i vodite smislen život – a u čemu oni uživaju? Uživaju samo u „nasleđu predaka“ i u svom „nacionalnom duhu“. Nemaju ni najmanji trag ljudskosti! Vaša odeća, reči i postupci sasvim se razlikuju od njihovih. Na kraju, vi ćete u potpunosti pobeći od prljavštine, nećete više biti zarobljeni iskušenjem Sotone i dobićete svakodnevnu Božju opskrbu. Uvek treba da budete oprezni. Iako živite na prljavom mestu, neukaljani ste prljavštinom i možete da živite uz Boga, primajući Njegovu veliku zaštitu. Bog vas je izabrao među svima na ovoj žutoj zemlji. Zar niste najblagosloveniji ljudi? Ti si biće koje je stvoreno – naravno da treba da obožavaš Boga i da vodiš smislen život. Ako ne obožavaš Boga, već živiš unutar svog prljavog tela, zar ti onda nisi samo zver u ljudskoj odeći? Budući da si ljudsko biće, treba da se daš Bogu i da istrpiš svu patnju! Treba da rado i uverljivo prihvatiš sitnu patnju kojoj si danas izložen i da živiš smislen život, poput Jova i Petra. Na ovom svetu, čovek nosi đavolju odeću, jede hranu koja dolazi od đavola, radi i služi pod đavoljom palicom i biva potpuno zgažen u njegovoj prljavštini. Ako ne možeš da dokučiš smisao života niti dobijaš istiniti put, kakav je onda značaj ovakvog života? Vi ste ljudi koji tragaju za pravim putem, oni koji traže poboljšanje. Vi ste ljudi koji se dižu u narodu velike crvene aždaje, oni koje Bog naziva pravednima. Zar to nije život sa najviše smisla?

Tajna ovaploćenja (1)

U Dobu blagodati, Jovan je popločao put Isusu. Jovan nije mogao da izvrši delo Samog Boga, već je samo ispunio dužnost čoveka. Iako je bio preteča Gospoda, Jovan nije bio u stanju da predstavlja Boga; on je bio samo čovek kojeg je Duh Sveti upotrebio. Nakon što je Isus kršten, Sveti Duh je sišao na Njega u obliku goluba. On je tada započeo Svoje delo, odnosno počeo je da vrši službu Hristovu. Zbog toga je On preuzeo Božji identitet, jer je On došao od Boga. Bez obzira na to kakva je Njegova vera bila pre toga – možda je ona ponekad bila slaba, a ponekad jaka – sve je to pripadalo normalnom ljudskom životu, koji je On pre obavljanja svoje službe vodio. Pošto je kršten (to jest, nako što je pomazan), sila i slava Božja odmah su bili s Njim i tako je On počeo da vrši

Svoju službu. Mogao je da čini znamenja i čuda, da izvodi čudesna dela, i posedovao je moć i autoritet, jer je delovao neposredno u ime Samog Boga; On je umesto njega obavljao delo Duha i izražavao glas Duha. On je, dakle, bio Sâm Bog i to je neosporno. Jovan je bio neko koga je Sveti Duh upotrebio. On nije mogao da predstavlja Boga, niti mu je bilo moguće da predstavlja Boga. Da je Jovan to i poželeo, Sveti Duh mu ne bi dozvolio, jer on nije bio u stanju da izvrši delo koje je Sâm Bog nameravao da obavi. Možda je u njemu bilo mnogo od čovečije volje, ili nečeg što je bilo izopačeno; on ni pod kojim okolnostima nije mogao neposredno da predstavlja Boga. Njegove su greške i besmislice predstavljale jedino njega samog, ali je njegovo delo predstavljalo Svetog Duha. Pa ipak, ne možeš da kažeš da je on, u svojoj celosti, predstavljao Boga. Da li bi njegova izopačenost i njegove pogreške takođe mogle da predstavljaju Boga? Normalno je praviti pogreške u predstavljanju čoveka, ali zar Bog ne bi bio osramoćen ako bi Ga predstavljao neko ko je izopačen? Zar to ne bi bilo bogohuljenje prema Svetom Duhu? Sveti Duh ne dozvoljava olako čoveku da zauzme Božje mesto, čak i ako tog čoveka drugi uzdižu. Ako nije Bog, on na kraju ne bi mogao čvrsto da stoji. Sveti Duh ne dozvoljava čoveku da Boga predstavlja kako mu se prohte! Primera radi, upravo je Sveti Duh svedočio za Jovana i upravo je Sveti Duh otkrio da je on taj koji će popločati put Isusu, ali delo koje je Sveti Duh izvršio na njemu bilo je dobro odmereno. Sve što se od Jovana tražilo bilo je da Isusu poploča put, da pripremi put za Njega. Drugim rečima, Sveti Duh je podržao samo njegovo delo popločavanja puta i dozvolio mu da obavi samo to delo – nije mu bilo dozvoljeno izvršenje nijednog drugog dela. Jovan je predstavljao Iliju i predstavljao je proroka koji je popločao put. U tome ga je podržao Duh Sveti; dok god se njegov posao sastojao u popločavanju puta, Sveti Duh ga je podržavao. Da je Jovan, međutim, ustvrdio da je on Sâm Bog i da je došao da dovrši delo iskupljenja, Sveti Duh bi morao da ga dovede u red. Koliko god da je delo Jovanovo veliko i bez obzira na to što ga je Duh Sveti podržavao, njegovo delo nije bezgranično. Imajući u vidu da je Sveti Duh zaista podržavao njegovo delo, moć koja mu je u to vreme bila dodeljena bila je ograničena na popločavanje puta. On uopšte nije mogao da obavi nijedan drugi posao, jer on je bio samo Jovan koji je popločao put, a ne Isus. Stoga je svedočenje Svetog Duha ključno, ali je još važnije delo koje Sveti Duh čoveku dozvoljava da obavi. Zar Jovan u to vreme nije dobio pouzdanog svedoka? Nije li i njegovo delo bilo veliko? Ipak, delo koje je učinio nije moglo da nadmaši Isusovo, jer on je bio samo čovek kojeg je Sveti Duh upotrebio i nije mogao neposredno da predstavlja Boga, te je stoga delo koje je obavio bilo ograničeno. Pošto je Jovan dovršio delo popločavanja puta, Sveti Duh nije više podržavao njegovo svedočenje, nije ga pratilo nikakvo novo delo i on je sa otpočinjanjem dela Samoga Boga otišao.

Ima nekih koji su zaposednuti zlim duhovima i glasno uzvikuju: „Ja sam Bog!“ Pa ipak, oni na kraju bivaju razotkriveni jer greše u pogledu onoga što predstavljaju. Oni predstavljaju Sotonu, a Sveti Duh na njih ne obraća pažnju. Ma koliko da sâm sebe veličaš i ma koliko snažno da uzvikuješ, ti si i dalje samo stvorenje, i to ono koje pripada

Sotoni. Ja nikad ne uzvikujem: „Ja sam Bog, Ja sam ljubljeni Sin Božji!“ Ali je delo koje obavljam Božje delo. Treba li da vičem? Nema potrebe za veličanjem. Bog Sâm obavlja Svoje delo i ne treba Mu čovek da Mu dodeli status, niti da Mu da počasnu titulu: delo Njegovo predstavlja Njegov status i Njegov identitet. Nije li Isus, pre nego što je kršten, bio Sâm Bog? Nije li On bio ovaploćeno telo Božje? Ne misliš valjda da kažeš kako je On postao jedini Sin Božji tek pošto je primio svedočenje? Nije li, davno pre no što je On započeo Svoje delo, već postojao čovek po imenu Isus? Ti nisi u stanju da uspostavljaš nove puteve niti da predstavljaš Duha. Ti ne možeš da izraziš delo Duha, niti reči koje On izgovara. Ti nisi u stanju da obaviš delo Boga Samoga, a ni delo Duha nisi u stanju da izvršiš. Mudrost, čudesnost i nedokučivost Božja, kao i celokupnost naravi kojom Bog čoveka grdi – sve je to izvan tvoje sposobnosti izražavanja. Stoga bi bilo beskorisno da pokušaš da tvrdiš kako si ti Bog; posedovao bi samo ime, ali ništa od suštine. Sâm Bog je došao, ali Ga niko ne prepoznaje; pa ipak, On nastavlja da obavlja Svoje delo, a to čini predstavljajući Duha. Da li ćeš Ga ti zvati čovekom ili Bogom, Gospodom ili Hristom, ili ćeš Je zvati sestrom, potpuno je nebitno. Delo koje On obavlja, međutim, delo je Duha i predstavlja delo Boga Samoga. Ne mari On za ime kojim Ga čovek zaziva. Može li to ime da odredi delo Njegovo? Ma kako Ga ti zvao, Bog je, što se Njega tiče, ovaploćeno telo Duha Božjeg; On predstavlja Duha i priznat je od strane Duha. Ako nisi u stanju da utreš put za novo doba, niti da staro doba privedeš kraju, ako nisi u stanju da započneš novo doba, niti da izvršiš novo delo, ti se onda ne možeš Bogom zvati!

Čak ni čovek kojeg Sveti Duh upotrebljava ne može da predstavlja Samog Boga. To znači, takav čovek ne samo što ne može da predstavlja Boga, već ni delo koje on obavlja ne može neposredno da predstavlja Boga. Drugim rečima, ljudsko iskustvo se ne može neposredno smestiti pod Božju upravu, niti ono može da predstavlja Božje upravljanje. Delo koje Sâm Bog obavlja, u celosti je delo koje On namerava da uradi u okviru Svog plana upravljanja i odnosi se na veliko upravljanje. Delo koje obavlja čovek sastoji se od pružanja njegovog ličnog iskustva. Ono se sastoji u pronalaženju novog iskustvenog puta, izvan onog kojim su hodili ljudi pre njega, te od usmeravanja svoje braće i sestara dok je čovek pod vođstvom Svetog Duha. Ono što ti ljudi pružaju jesu njihova lična iskustva, ili, pak, duhovni spisi duhovnih ljudi. Iako Sveti Duh koristi ove ljude, posao koji oni obavljaju nije povezan s velikim delom upravljanja u okviru plana od šest hiljada godina. To su samo ljudi koje je Sveti Duh u različitim periodima uzdizao da bi druge predvodili u bujici Svetog Duha, sve do okončanja funkcija koje oni mogu da obavljaju ili dok se njihov život ne okonča. Posao koji oni obavljaju sastoji se samo u pripremi adekvatnog puta za Samog Boga ili u produžetku određenog aspekta Božjeg upravljanja na zemlji. Sami po sebi, ovi ljudi nisu u stanju da izvrše veliko delo Njegovog upravljanja, niti mogu da otvore nove izlaze, a još manje je iko od njih u stanju da celokupno Božje delo iz prethodnog doba privede kraju. Stoga, delo koje oni obavljaju predstavlja samo stvoreno biće koje obavlja svoju funkciju i ne može da predstavlja Samog Boga koji obavlja Svoju službu. To je zato što je delo koje oni obavljaju drugačije od dela koje

obavlja Sâm Bog. Delo otpočinjanja novog doba nije nešto što čovek može da uradi umesto Boga. To ne može da obavi niko drugi osim Boga Samoga. Sav posao koji čovek obavlja sastoji se od vršenja njegove dužnosti kao stvorenog bića, a on ga obavlja nakon što je dodirnut ili prosvećen Svetim Duhom. Smernice koje ovi ljudi pružaju sastoje se isključivo u tome da čoveku pokažu put svakodnevne životne prakse i kako da se ponaša u skladu sa Božjom voljom. Čovekovo delo ne obuhvata Božje upravljanje, niti predstavlja delo Duha. Primera radi, delo Svedoka Lija i Stražara Nija sastojalo se u tome da budu predvodnici. Bilo da je put kojim su oni ljude poveli bio nov ili star, njihovo se delo zasnivalo na načelu ostajanja u okvirima Biblije. Bilo da se radilo o obnavljanju ili izgradnji lokalne crkve, njihovo se delo odnosilo na osnivanje crkava. Delo koje su oni obavili nastavljalo se na delo koje Isus i Njegovi apostoli nisu dovršili, odnosno, koje nisu dalje razvili u Dobu blagodati. Ono što su oni učinili bilo je obnavljanje onoga što je Isus, u Svom delu tog vremena, tražio od pokoljenja koja dolaze posle Njega, poput pokrivanja glave, primanja krštenja, lomljenja hleba ili ispijanja vina. Moglo bi se reći da je njihov posao bio da se drže Biblije i da tragaju za putevima unutar Biblije. Oni nisu učinili nikakav novi napredak. Stoga se u njihovom radu može videti samo otkrivanje novih puteva unutar Biblije, kao i bolji i realističniji praktični postupci. U njihovom se delu, međutim, ne može naći sadašnja volja Božja, a još manje novo delo koje Bog u poslednjim danima planira da učini. To je zato što je put kojim su oni hodali još uvek bio stari put – nije bilo nikakve obnove ni napredovanja. I dalje su se držali činjenice Isusovog raspeća, poštovali običaj da od ljudi traže da se pokaju i priznaju svoje grehe, pridržavali se izreka da će oni koji istraju do kraja biti spaseni i da je muškarac glava žene, te da žena mora da sluša svog muža, a ponajviše su se pridržavali tradicionalnog shvatanja da sestre ne mogu da propovedaju, već samo da se pokoravaju. Da se takav način rukovođenja i dalje poštovao, Sveti Duh nikad ne bi mogao da obavi novo delo, da ljude oslobodi pravila, niti da ih povede u carstvo slobode i lepote. Prema tome, ova etapa dela, kojom se menja doba, zahteva delovanje i govor Samoga Boga; u suprotnom, nijedan čovek to ne može da učini umesto Njega. Do ovog trenutka, celokupno delo koje je Sveti Duh obavio izvan ovog toka zaustavljeno je, a oni koje je Sveti Duh koristio dezorijentisani su. Shodno tome, budući da se delo ljudi koje Sveti Duh koristi razlikuje od dela koje obavlja Sâm Bog, njihovi identiteti, kao i subjekti u čije ime deluju, takođe se međusobno razlikuju. To je zato što je delo koje Sveti Duh namerava da uradi drugačije, te su, zbog toga, onima koji jednako rade dodeljeni različiti identiteti i statusi. Ljudi koje Sveti Duh koristi takođe mogu da obavljaju neka nova dela i da eliminišu neka dela koja su učinjena u prethodnom dobu, ali time što oni rade ne mogu se izraziti Božja narav i volja u novom dobu. Oni rade samo da bi dovršili delo pređašnjeg doba, a ne da bi obavili novo delo u cilju neposrednog predstavljanja naravi Boga Samoga. Stoga oni, ma koliko zastarelih običaja ukinuli i ma koliko novih običaja uveli, ipak i dalje predstavljaju ljude i stvorena bića. Kad, međutim, delo obavlja Sâm Bog, On ne objavljuje otvoreno ukidanje običaja starog doba, niti neposredno proglašava

početak novog doba. On je u Svom delu neposredan i precizan. On je sasvim otvoren u pogledu posla koji namerava da uradi; to jest, On neposredno izražava delo koje je započeo i neposredno ga obavlja onako kako ga je prvobitno zamislio, izražavajući time Svoje biće i Svoju narav. Njegova narav, kao i Njegovo delo, onako kako ih čovek vidi, razlikuju se od onih u prošlim dobima. Iz perspektive Samog Boga, međutim, ovo je samo nastavak i dalji razvoj Njegovog dela. Kad delo obavlja Sâm Bog, On izražava Svoju reč i neposredno donosi novo delo. Nasuprot tome, kada čovek deluje, on to čini kroz promišljanje i proučavanje, ili putem proširivanja znanja i sistematizacije postupaka zasnovanih na radu drugih ljudi. Drugim rečima, suština posla koji čovek obavlja ogleda se u poštovanju ustaljenog poretka i u „koračanju starim putevima u novim cipelama“. To znači da je čak i put kojim su hodili ljudi koje je Sveti Duh koristio sagrađen na putu koji je pokrenuo Sâm Bog. Kada se, dakle, sve uzme u obzir, čovek je i dalje čovek, a Bog je i dalje Bog.

Jovan je rođen na osnovu obećanja, baš kao što se Avrahamu rodio Isak. On je popločao put Isusu i uradio mnogo posla, ali nije bio Bog. Umesto toga, bio je jedan od proroka, jer je samo popločao put Isusu. Njegovo je delo takođe bilo veliko i Isus je Svoje delo zvanično započeo tek nakon što mu je on popločao put. U suštini, on je jednostavno radio za Isusa, a posao koji je obavljao bio je u službi Isusovog dela. Nakon što mu je on popločao put, Isus je započeo Svoje delo – delo koje je bilo novije, konkretnije i detaljnije. Jovan je obavio samo početni deo posla; veći deo novog posla obavio je Isus. Jovan je takođe učinio i novo delo, ali on nije bio taj koji je započeo novo doba. Jovan je rođen na osnovu obećanja i anđeo mu je dao ime. U to vreme, neki su hteli da ga po ocu nazovu Zaharija, ali se njegova majka tome usprotivila, rekavši: „Ovo se dete ne može zvati tim imenom. Zvaće se Jovan.“ Sve je to učinjeno po nalogu Svetog Duha. Isus je takođe imenovan po nalogu Svetog Duha, rođen je od Svetog Duha i obećan je od strane Svetog Duha. Isus je bio Bog, Hristos i Sin čovečji. Ali, zašto Jovan nije nazvan Bogom, budući da je i njegovo delo bilo veliko? Koja je tačno razlika između dela koje je Isus obavio i dela koje je obavio Jovan? Da li je jedini razlog bio u tome što je Jovan Isusu popločao put? Ili je razlog u tome što je ovo bilo predodređeno od Boga? Mada je i Jovan rekao: „Pokajte se, jer se približilo Carstvo nebesko!“ i mada je on takođe propovedao jevanđelje o nebeskom carstvu, njegovo se delo nije dalje razvijalo i predstavljalo je samo početak. Nasuprot tome, Isus je započeo novo doba i okončao staro, ali je On takođe ispunio i starozavetni zakon. Delo koje je učinio bilo je veće od Jovanovog i On je, povrh toga, došao da iskupi sav ljudski rod – On je tu etapu dela dovršio. A što se Jovana tiče, on je, jednostavno, pripremio put. Mada je i Jovanovo delo bilo veliko, mada je izrekao mnoge reči i mada su ga sledili brojni učenici, njegovo je delo ljudima donelo samo novi početak. Čovek od njega nikad nije primio ni život, ni put, ni dublje istine, niti je kroz njega stekao razumevanje Božje volje. Jovan je bio veliki prorok (Ilija) koji je otvorio novo tle za Isusovo delo i pripremio izabrane; on je bio preteča Doba blagodati. Ovakve se stvari ne mogu razlučiti samo posmatranjem njihove

normalne ljudske pojave. To je utoliko prikladnije ako se uzme u obzir da je Jovan takođe obavljao veoma značajno delo i da je, uz to, on bio obećan od strane Svetoga Duha i da je Sveti duh podržao njegovo delo. Budući da je tako, njihovi se identiteti mogu međusobno razlikovati samo na osnovu dela koje obavljaju, jer nema načina da se suština čoveka razazna na osnovu njegovog spoljašnjeg izgleda, niti postoji način da čovek utvrdi šta je svedočenje Svetog Duha. Delo koje je obavio Jovan i ono koje je učinio Isus međusobno se razlikuju i drugačije su prirode. Iz ovoga se može utvrditi da li je Jovan bio ili nije bio Bog. Isusovo delo bilo je da započne, da nastavi, da dovrši i da dovede do ostvarenja. On je izvršio svaki od ovih koraka, dok je Jovanovo delo samo označilo početak. Isus je u početku širio jevanđelje i propovedao put pokajanja, a zatim je krenuo da krštava ljude, da isceljuje bolesne i da izgoni demone. Na kraju je ljudski rod iskupio od greha i dovršio Svoje delo čitavoga doba. Uz to je posvuda hodio, propovedajući ljudima i šireći jevanđelje o carstvu nebeskom. U tom su pogledu On i Jovan bili nalik jedan drugom, s tom razlikom što je Isus započeo novo doba i čoveku doneo Doba blagodati. Iz Njegovih je usta potekla reč o tome šta čovek treba da upražnjava i koji put treba da sledi u Dobu blagodati, i na kraju je On dovršio delo iskupljenja. Ovo delo Jovan nikada ne bi mogao da obavi. I tako je, dakle, upravo Isus obavio delo Samoga Boga i On je taj koji je Sâm Bog i koji Boga neposredno predstavlja. Čovekove predstave kažu da svi oni koji su rođeni na osnovu obećanja, koji su rođeni i podržani od Svetog Duha i koji otvaraju nove izlaze, zapravo jesu Bog. Ovakvim bi se rasuđivanjem moglo zaključiti da je i Jovan bio Bog, kao i Mojsije, Avraham i David… svi bi oni bili Bog. Nije li sve ovo majstorska šala?

Pre no što je obavio Svoju službu, Isus je takođe bio samo normalan čovek, koji je delovao u skladu s onim što je činio Sveti Duh. Bez obzira na to da li je On u to vreme bio svestan Svog identiteta, pokoravao se svemu što je dolazilo od Boga. Pre otpočinjanja Njegove službe, Sveti Duh nijednom nije otkrio Njegov identitet. Isus je ukinuo ova pravila i zakone tek nakon što je započeo Svoju službu i, tek kad je zvanično počeo da obavlja Svoju službu, Njegove su se reči prožele autoritetom i moći. Tek nakon što je počeo da obavlja Svoju službu, započeto je Njegovo delo rađanja novog doba. Pre toga je Sveti Duh u Njemu bio skriven 29 godina, tokom kojih je On predstavljao samo čoveka i nije posedovao Božji identitet. Božje delo je otpočelo tako što je On radio, izvršavao Svoju službu i Svoje delo obavljao prema Svom unutrašnjem planu, ne obazirući se na to koliko Ga čovek poznaje, a delo koje je obavio neposredno je predstavljalo Samog Boga. Tada Isus upita one koji stajahu oko Njega: „A šta vi kažete: ko sam Ja?“ Oni odgovoriše: „Ti si najveći od svih proroka i naš vrli lekar.“ A drugi odgovoriše: „Ti si naš prvosveštenik“, i tako dalje. Razne odgovore dadoše, a neki čak rekoše da je On Jovan i da je Ilija. Isus se tada okrete Simonu Petru i upita ga: „Šta ti kažeš ko sam Ja?“ Petar odgovori: „Ti si Hristos, Sin Boga živoga.“ Od tog trenutka, ljudi postadoše svesni da je On Bog. Kad je Njegov identitet otkriven, toga je najpre postao svestan Petar i iz njegovih je usta to izgovoreno. Zatim Isus reče: „To što reče, ne otkri

ti krv i meso, nego Otac Moj.“ Nakon Njegovog krštenja, delo koje je učinio bilo je u ime Boga, bez obzira da li su drugi za to znali ili ne. On je došao da bi obavio Svoje delo, a ne da bi otkrio Svoj identitet. Tek nakon što je Petar progovorio o tome, Njegov je identitet svima postao poznat. Bez obzira da li si ti bio svestan da je On Sâm Bog, On je, kad je za to došlo vreme, započeo Svoje delo. I bez obzira da li si ti za to znao, On je nastavio da obavlja Svoje delo kao i ranije. Čak i da si to poricao, On bi Svoje delo i dalje činio i dovršio bi ga kad za to dođe vreme. On je došao da učini Svoje delo i da izvrši Svoju službu, ne da bi čovek poznao Njegovo telo, već da bi primio delo Njegovo. Ako nisi uspeo da prepoznaš da je etapa dela tadašnjeg dana delo Samog Boga, to je zato što ti nedostaje vizija. Ti, ipak, ovu etapu dela ne možeš poreći; to što ne uspevaš da ga prepoznaš ne dokazuje da Sveti Duh ne deluje, niti da je Njegovo delo pogrešno. Ima čak i onih koji sadašnje delo upoređuju sa Isusovim delom iz Biblije i koji svaku nedoslednost koriste da bi ovu etapu dela porekli. Zar to nije postupak slepca? Stvari zabeležene u Bibliji su ograničene; one ne mogu predstavljati Božje delo u celosti. Četiri jevanđelja ukupno imaju manje od sto poglavlja, u kojima je zapisan konačan broj događaja, kao što su Isusovo proklinjanje smokve, tri Petrova odricanja od Gospoda, Isusovo javljanje učenicima nakon raspeća i vaskrsenja, učenje o postu, učenje o molitvi, učenje o razvodu, Isusovo rođenje i rodoslov, Isusovo imenovanje učenika i tako dalje. Ljudi, međutim, ove stvari cene kao blago i čak s njima upoređuju današnje delo. Štaviše, oni veruju da se sav posao koji je Isus učinio u Svom životu svodi samo na pobrojano, kao da je Bog sposoban da uradi samo toliko i ništa više. Nije li to apsurdno?

Vreme koje je Isus imao na zemlji iznosilo je trideset tri i po godine, to jest, On je na zemlji živeo trideset tri i po godine. Od toga je svega tri i po godine proveo u vršenju Svoje službe; preostalo vreme je jednostavno proživeo normalnim ljudskim životom. U početku je prisustvovao službama u sinagogi i tamo je slušao izlaganja sveštenika o Svetom pismu i propovedi drugih ljudi. Stekao je mnoga znanja o Bibliji: On nije bio rođen s takvim znanjem, već ga je tek čitanjem i slušanjem stekao. U Bibliji je jasno zabeleženo da je učiteljima u sinagogi postavljao pitanja kad Mu je bilo dvanaest godina: koja su bila proročanstva drevnih proroka? Šta je sa Mojsijevim zakonima? Sa Starim zavetom? A šta je sa čovekom koji bogosluženje u hramu obavlja u svešteničkoj odori?… Postavljao je mnoga pitanja, jer nije imao ni znanja ni razumevanja. Iako je začet od Svetog Duha, rođen je kao sasvim normalan čovek; uprkos nekim posebnim svojstvima koja je imao, On je ipak bio normalan čovek. Njegova mudrost je neprestano rasla, srazmerno Njegovom rastu i godinama, i prošao je kroz faze života normalnog čoveka. U mašti ljudi, Isus nije iskusio ni detinjstvo ni mladost; počeo je da živi životom tridesetogodišnjaka čim se rodio, a na krst je razapet po dovršetku Svog dela. On verovatno nije ni prošao kroz životne faze normalnog čoveka; niti je jeo, niti se družio s drugim ljudima, te ljudima nije bilo lako da Ga primete. Verovatno je predstavljao odstupanje, od kojeg bi se uplašili oni koji bi Ga videli, jer je On bio Bog. Ljudi veruju da Bog koji se ovaploćuje definitivno ne živi kao normalna osoba; veruju da je On čist i da nema potrebe za pranjem zuba i

umivanjem, jer poseduje svetost. Nisu li ovo samo čovekove predstave? Biblija ne beleži život Isusa kao čoveka, već samo Njegovo delo, ali time se ne može dokazati da On nije imao normalnu ljudskost, niti da pre svoje tridesete godine nije živeo normalnim ljudskim životom. Iako je Svoje delo zvanično započeo kad je napunio 29 godina, ti ne možeš da otpišeš čitav Njegov ljudski život pre tog vremena. U biblijskim zapisima, taj period je prosto izostavljen; pošto se radilo o Njegovom normalnom ljudskom životu, a ne o periodu Njegovog božanskog dela, nije ni bilo potrebe da se to zapisuje. Jer, pre Isusovog krštenja, Sveti Duh nije neposredno delovao, već Ga je samo održavao u normalnom ljudskom životu, do dana kada je trebalo da obavi Svoju službu. Iako je On bio ovaploćeni Bog, kroz proces sazrevanja prošao je kao i svaki normalan čovek. Taj proces sazrevanja je izostavljen iz Biblije. Izostavljen je zato što čoveku nije mogao da pruži neku veliku pomoć u njegovom životnom razvoju. Period pre Isusovog krštenja bio je skriveni period, tokom kojeg On nije činio znamenja i čuda. Tek nakon krštenja, Isus je započeo celokupno delo iskupljenja čovečanstva, delo koje je izobilno i prepuno blagodati, istine, ljubavi i milosrđa. Početak ovog dela bio je upravo i početak Doba blagodati; zbog toga je ono zapisano i prenošeno do danas. To je učinjeno zato da bi se otvorio izlaz i da bi sve urodilo plodom za ljude iz Doba blagodati, kako bi mogli da koračaju putem Doba blagodati i putem krsta. Osim sitnih grešaka koje se tu i tamo mogu naći, sve su ovo činjenice, iako proizilaze iz zapisa sačinjenih ljudskom rukom. Uprkos tome, za ove zapise se ne može reći da su neistiniti. Zabeleženi događaji u celosti su istiniti, osim što su prilikom njihovog zapisivanja ljudi pravili pogreške. Ima onih koji će se zapitati kako je moguće da je Isus bio sposoban da čini znamenja i čuda ako je sa normalnim i običnim ljudima bio jedno? Četrdesetodnevno iskušenje kroz koje je Isus prošao bilo je čudesan znamen, koji normalan čovek ne bi mogao da ostvari. Njegovo četrdesetodnevno iskušenje bilo je uobičajeno za delovanja Svetog Duha; kako onda neko može da kaže da u Njemu nije bilo ničeg natprirodnog? Njegova sposobnost da čini znamenja i čuda nije dokaz da je On bio uzvišen, a ne normalan čovek; radi se samo o tome da je Sveti Duh delovao u normalnom čoveku kao što je On, omogućavajući Mu na taj način da čini čuda i da obavi još uzvišenije delo. Pre no što je obavio svoju službu ili, kako Biblija kaže, pre no što je na Njega sišao Sveti Duh, Isus je bio samo normalan, i ni po čemu natprirodan čovek. Kad se Sveti Duh spustio na Njega, odnosno kad je On započeo sa Svojom službom, proželo ga je natprirodno. Na taj način čovek stiče uverenje da Božje ovaploćeno telo ne poseduje normalnu ljudskost; štaviše, on pogrešno misli da ovaploćeni Bog nema u Sebi ničeg ljudskog, već samo božanskog. Naravno, kad Bog dođe na zemlju da obavi Svoje delo, sve što čovek vidi jesu natprirodni događaji. Sve što ljudi svojim očima vide i svojim ušima čuju jeste natprirodno, jer su Njegovo delo i Njegove reči za njih neshvatljive i nedostižne. Ako se na zemlju donese nešto što je nebesko, kako to može biti išta drugo osim nešto natprirodno? Kad se na zemlju donesu tajne carstva nebeskog, tajne koje su čoveku neshvatljive i nedokučive, tajne isuviše čudesne i mudre – zar sve one nisu natprirodne? Ti, međutim, treba da

znaš da se sve, ma koliko bilo natprirodno, odvija unutar Njegove normalne ljudskosti. Ovaploćeno telo Božje prožeto je ljudskošću; da to nije tako, On onda ne bi bio Božje ovaploćeno telo. Isus je u Svoje vreme učinio mnoga čuda. Ono što su ondašnji Izraelci videli obilovalo je natprirodnim stvarima; videli su anđele i glasnike i čuli Jahveov glas. Nije li sve to bilo natprirodno? Danas, doduše, ima zlih duhova koji ljude obmanjuju natprirodnim stvarima; to nije ništa drugo do podražavanje s njihove strane, s ciljem da čoveka obmanu delom koje Sveti Duh trenutno ne obavlja. Mnogi ljudi čine čuda, isceljuju bolesne i izgone demone; to nije ništa drugo do delo zlih duhova, jer Duh Sveti u današnje vreme više ne obavlja takvo delo, a svi oni koji od tog vremena oponašaju delo Svetog Duha zaista su zli dusi. Celokupno delo koje je tada obavljeno u Izraelu bilo je delo natprirodnog karaktera, ali Sveti Duh sada ne deluje na takav način i svako takvo sadašnje delo predstavlja podražavanje i ometanje od strane prerušenog Sotone. Ali ti ipak ne možeš da kažeš kako sve što je natprirodno potiče od zlih duhova – to bi zavisilo od doba u kojem se Božje delo obavlja. Razmotrimo delo koje ovaploćeni Bog obavlja u današnje vreme: koji aspekt tog dela nije natprirodan? Njegove su reči tebi neshvatljive i nedostižne, a delo koje On obavlja nijedan čovek ne može da izvrši. Ono što On razume čovek ni na koji način ne može da razume, a što se tiče Njegovog znanja, čovek ne zna odakle ono potiče. Ima nekih koji kažu: „Ja sam isto tako normalan kao i Ti, pa kako onda ja ne znam ono što Ti znaš? Stariji sam od Tebe i bogatiji iskustvom, pa kako to da Ti možeš da znaš za nešto što ja ne znam?“ Sve je ovo, što se čoveka tiče, nešto što čovek nikako ne može da postigne. Ima, zatim, i onih koji kažu: „Niko ne zna za delo koje je obavljeno u Izraelu, pa čak ni tumači Biblije ne mogu da daju nikakvo objašnjenje; otkud onda Ti to znaš?“ Zar sve to nisu natprirodne stvari? On nema iskustva sa čudima, pa ipak On sve zna; On s najvećom lakoćom govori i izražava istinu. Nije li to natprirodno? Njegovo delo prevazilazi ono što telo može da postigne. To je nedostižno razumu bilo kog čoveka sa telom od krvi i mesa i potpuno nepojmljivo rasuđivanju ljudskog uma. Iako nikad nije pročitao Bibliju, On razume Božje delo u Izraelu. I mada stoji na zemlji dok govori, On govori o tajnama trećeg neba. Kada čovek pročita ove reči, u njemu će prevladati ovo osećanje: „Nije li ovo jezik trećeg neba?“ Nisu li sve ovo stvari koje prevazilaze ono što normalan čovek može da postigne? Kad je Isus, u ono vreme, izdržao četrdesetodnevni post, zar to nije bilo natprirodno? Ako kažeš da je post od četrdeset dana u svakom slučaju natprirodan i da predstavlja delo zlih duhova, zar time ne osuđuješ Isusa? Pre no što je obavio Svoju službu, Isus je bio nalik normalnom čoveku. On je takođe pohađao školu; kako bi drugačije mogao da nauči da čita i piše? Kada se Bog ovaplotio, Duh je ležao skriven u telu. Pa ipak, pošto je bio normalan čovek, morao je da prođe kroz proces odrastanja i sazrevanja, a tek kad je spoznajna sposobnost u Njemu sazrela i kad je počeo da razaznaje stvari, mogao se smatrati normalnim čovekom. Tek pošto je Njegova ljudskost sazrela, mogao je da obavlja Svoju službu. Kako bi On Svoju službu mogao da obavlja dok je Njegova normalna ljudskost još bila nezrela, a Njegovo rasuđivanje nepouzdano? Od Njega se zasigurno nije moglo

očekivati da Svoju službu obavlja sa šest ili sedam godina! Zašto se Bog nije javno pokazao čim se po prvi put ovaplotio? Zbog toga što je ljudskost Njegovog tela još bila nezrela; kognitivni procesi u Njegovom telu, kao i normalna ljudskost tog tela, još nisu bili sasvim u Njegovom posedu. Iz tog je razloga bilo krajnje neophodno da On stekne normalnu ljudskost i zdrav razum normalnog čoveka – do mere u kojoj je bio dovoljno opremljen da preduzme Svoje delo u telu – pre nego što je mogao da započne Svoje delo. Da On nije bio dorastao ovom zadatku, bilo bi Mu neophodno da nastavi da raste i da sazreva. Da je Isus Svoje delo započeo sa sedam ili osam godina, zar ga ljudi onda ne bi smatrali čudom od deteta? Zar ga ne bi svi ljudi smatrali detetom? Ko bi Mu išta poverovao? Kao dete od sedam-osam godina, visoko koliko i podijum iza kojeg je stajao – da li bi On bio pogodan da propoveda? Pre no što je Njegova normalna ljudskost sazrela, On nije bio dorastao ovom zadatku. Sa stanovišta Njegove još nedozrele ljudskosti, dobar deo ovog posla bio je, jednostavno, nedostižan. Radom Božjeg Duha u telu takođe upravljaju njegova sopstvena načela. Tek kad je opremljen normalnom ljudskošću, On može da preduzme ovo delo i da preuzme Očev nalog. Tek tada On može da započne Svoje delo. U Svom detinjstvu, Isus jednostavno nije mogao ništa da shvati o velikom delu onoga što se dešavalo u drevnim vremenima i samo je kroz pitanja postavljena učiteljima u sinagogi On to mogao da razume. Da je Svoje delo započeo čim je naučio da govori, kako bi za Njega bilo moguće da ne pogreši? Kako bi Bog uopšte mogao da napravi pogrešan korak? Prema tome, On je Svoje delo započeo tek nakon što je postao radno sposoban; On nikakav posao nije obavljao sve dok nije bio u potpunosti sposoban da ga preduzme. Napunivši 29 godina, Isus je već bio prilično zreo i Njegova je ljudskost bila dovoljna da preduzme posao koji je trebalo da obavi. Tek tada je Duh Božji zvanično počeo da deluje u Njemu. Jovan se do tog vremena već bio sedam godina pripremao da Mu otvori put, da bi, po okončanju svog dela, bio bačen u tamnicu. Tada je čitavo breme palo na Isusova pleća. Da je On ovaj posao preduzeo sa 21 ili 22 godine, u vreme kad Mu je još uvek nedostajalo ljudskosti, kad je tek bio zakoračio u mladost i kad mnoge stvari još uvek nije razumevao, On ne bi bio sposoban da stvar uzme u Svoje ruke. Do tog je trenutka Jovan već neko vreme obavljao svoje delo pre nego što je Svoje delo otpočeo Isus, koji je tada već bio srednjih godina. U tom uzrastu, Njegova normalna ljudskost bila je dovoljna da preduzme posao koji je trebalo da obavi. Naime, ovaploćeni Bog takođe poseduje normalnu ljudskost i, mada je ona daleko nezrelija u poređenju sa starijima među vama, ova Mu je ljudskost već sasvim dovoljna da preduzme Svoje delo. Okolnosti pod kojima se današnje delo obavlja nisu sasvim iste kao u Isusovo vreme. Zašto je Isus izabrao dvanaest apostola? Sve je to bilo u svrhu podrške Njegovom delu i u skladu s njim. S jedne strane, to je trebalo da postavi temelje za Njegovo tadašnje delo, dok je s druge strane trebalo da postavi osnovu za Njegovo delo u danima koji slede. U skladu s tadašnjim delom, Isusova je volja bila da izabere dvanaest apostola, baš kao što je to bila i volja Samog Boga. Verovao je da treba da izabere dvanaest apostola i da ih potom svuda vodi da propovedaju. Ali danas, među vama, za ovim nema

potrebe! Kada ovaploćeni Bog deluje u telu, ima mnogo načela i mnogo stvari koje čovek, jednostavno, ne razume; čovek neprestano koristi sopstvene predstave da bi Njega odmeravao ili da bi Bogu postavljao preterane zahteve. Pa ipak su mnogi ljudi do dan-danas ostali potpuno nesvesni činjenice da se njihovo znanje sastoji isključivo od njihovih sopstvenih predstava. Bez obzira na doba ili na mesto u kojem se Bog ovaplotio, načela Njegovog dela u telu ostaju nepromenjena. On ne može da se ovaploti, a da pritom u Svom delu ipak prevaziđe telo; još manje može da se ovaploti, a da pritom Svoje delo ne obavi unutar normalne ljudskosti tela. U suprotnom, značaj Božjeg ovaploćenja potpuno bi se raspršio, a ovaploćena bi Reč postala krajnje besmislena. Štaviše, za Božje ovaploćenje zna samo Otac na nebesima (Duh) i niko drugi, pa čak ni Sâmo to telo, ni nebeski glasnici. Budući da je tako, Božje delo u telu je utoliko normalnije i utoliko bolje može da pokaže da se Reč zaista ovaplotila, pri čemu se pod telom podrazumeva običan i normalan čovek.

Neki se mogu zapitati: „Zbog čega ovo doba mora da započne Sâm Bog? Zar to ne bi moglo neko stvoreno biće da učini umesto Njega?“ Svi ste vi svesni da se Bog ovaploćuje sa izričitim ciljem da započne novo doba, te da će On, naravno, istovremeno sa otpočinjanjem novog, prethodno doba privesti kraju. Bog je početak i kraj; On Sâm je taj koji pokreće Svoje delo, te stoga On Sâm mora biti i taj koji zaključuje prethodno doba. To je dokaz Njegove pobede nad Sotonom i Njegovog osvajanja sveta. Svaki put kad On Sâm deluje među ljudima, to je početak nove bitke. Bez otpočinjanja novog dela, ne bi, naravno, bilo ni zaključenja starog. A ako staro delo nije dovršeno, to je dokaz da bitka sa Sotonom tek treba da bude privedena kraju. Jedino ako Sâm Bog dođe i među ljudima učini novo delo, čovek će moći da se u potpunosti oslobodi Sotonine vlasti i da stekne novi život i novi početak. U suprotnom, čovek će zauvek živeti u starom dobu i zauvek živeti pod starim Sotoninim uticajem. Sa svakim dobom koje predvodi Bog, deo čoveka se oslobađa, te čovek tako, zajedno s Božjim delom, napreduje ka novom dobu. Pobeda Božja označava pobedu svih onih koji Ga slede. Ako bi zaključenje doba bilo povereno rasi stvorenih ljudskih bića, onda to, kako sa stanovišta čoveka tako i sa stanovišta Sotone, ne bi bilo ništa drugo do čin suprotstavljanja ili izdaje Boga, a ne čin pokoravanja Bogu, a čovekovo bi delo postalo oruđe u rukama Sotone. Sotona može biti uveren jedino ako se čovek pokorava Bogu i sledi Ga u dobu koje je započeo Sâm Bog, jer je to dužnost stvorenog bića. Stoga vam kažem da treba samo da sledite i da se pokoravate i ništa se više od vas ne zahteva. To je ono na šta se misli kad se kaže da svako treba da se drži svoje dužnosti i da svako treba da obavlja svoju funkciju. Bog obavlja Svoje sopstveno delo i nema potrebe da ga čovek umesto Njega obavlja, kao što ni On ne učestvuje u radu stvorenih bića. Čovek izvršava sopstvenu dužnost i ne učestvuje u Božjem delu. Samo je ovo poslušnost i dokaz Sotoninog poraza. Nakon što Sâm Bog završi sa uvođenjem novog doba, On se više ne spušta da bi delao među ljudima. Tek tada čovek zvanično stupa u novo doba da bi izvršio svoju dužnost i obavio svoju misiju stvorenog bića. To su načela po kojima Bog deluje i koja niko ne sme da

prekrši. Samo se na ovaj način može pametno i razumno raditi. Božje delo treba da obavi Sâm Bog. On je taj koji pokreće Svoje delo i koji svoje delo završava. On je taj koji to delo planira, On je taj koji njime upravlja i, povrh toga, On je taj koji to delo dovodi do ostvarenja. Kao što je u Bibliji rečeno: „Ja sam Početak i Svršetak; Ja sam Sejač i Žetelac.“ Sve što se odnosi na Njegovo delo upravljanja obavlja Sâm Bog. On je Vladar plana upravljanja od šest hiljada godina; niko Njegovo delo ne može da obavi umesto Njega i niko ne može Njegovo delo da privede kraju, jer On je taj koji sve drži u Svojim rukama. Stvorivši svet, On će ceo taj svet povesti da živi u Njegovoj svetlosti i ujedno će zaključiti čitavo doba, čime će Svoj plan u potpunosti ostvariti!

Tajna ovaploćenja (2)

U vreme kad je delao u Judeji, Isus je to radio otvoreno, ali Ja sada radim i govorim među vama u tajnosti. Nevernici o tome ništa ne znaju. Moje delo među vama zatvoreno je za one spolja. Ove reči, ove kazne i presude poznate su samo vama i nikom drugom. Sav ovaj rad se obavlja među vama i otkriva se samo vama; niko od nevernika još uvek ne zna, jer još nije vreme za to. Ovi ljudi ovde uskoro će biti upotpunjeni, nakon što otrpe grdnje, ali oni napolju ne znaju ništa o tome. Ovo je delo previše skriveno! Za njih je ovaploćeni Bog skriven, ali za one koji su u ovoj bujici može se reći da je otvoren. Iako je u Bogu sve otvoreno, sve se otkriva i sve je oslobođeno, to važi samo za one koji u Njega veruju; što se ostalih, nevernika, tiče, ništa se ne obznanjuje. Delo koje se trenutno obavlja među vama i u Kini strogo je zatvoreno, da drugi ne bi saznali. Ako oni saznaju za ovo delo, sve što bi uradili bilo bi da ga osude i izlože progonu. Oni u njega ne bi poverovali. Raditi u naciji velike crvene aždaje, u najzaostalijoj od svih zemalja, nije lak zadatak. Ako bi se ovo delo iznelo u javnost, bilo bi nemoguće nastaviti ga. Ovu etapu dela, jednostavno, nije moguće obaviti na ovom mestu. Ako bi se ovo delo vršilo otvoreno, kako bi oni mogli da dozvole da ono napreduje? Zar to ne bi predstavljalo još veći rizik za obavljanje ovog dela? Da ovo delo nije skriveno, već da se obavlja kao u vreme Isusa, kad je On naočigled isceljivao bolesne i izgonio demone, zar ga u tom slučaju ne bi još odavno „zgrabili“ đavoli? Da li bi oni mogli da tolerišu postojanje Boga? Ako bih sada ulazio u sinagoge da propovedam i podučavam ljude, zar Me ne bi već odavno rastrgli na komade? A da se to dogodilo, kako bi Moje delo nastavilo da se izvršava? Razlog zbog kojeg se nikakva znamenja niti čuda ne ispoljavaju otvoreno jeste prikrivanje. Stoga nevernici ne mogu ni da vide, ni da spoznaju, niti da otkriju Moje delo. Ako bi se ova etapa dela obavljala na isti način kao Isusova etapa u Doba blagodati, ona ne bi mogla da bude tako stabilna kao što je sada. Stoga je tajno delovanje na ovaj način od koristi i vama i delu u celini. Kad Božje delo na zemlji bude dovršeno, to jest kad ovo tajno delo bude privedeno kraju, tek tada će ova etapa dela izbiti na videlo. Svi će znati da u Kini postoji grupa pobednika; svi će znati da se Bog ovaplotio u Kini i da je Njegovo

delo privedeno kraju. Tek će tada čoveku svanuti: Zbog čega baš Kina tek treba da pokaže pad ili urušavanje? Ispostavilo se da Bog lično obavlja Svoje delo u Kini i da je grupu ljudi usavršio u pobednike.

Ovaploćeni Bog se ne prikazuje svim stvorenjima, već samo onom delu ljudi koji Ga slede tokom ovog perioda, kada On lično obavlja Svoje delo. On se ovaplotio samo zato da bi dovršio jednu etapu Svog dela, a ne zato da bi čoveku pokazao Svoj lik. Svoje delo, međutim, On Sâm mora da obavi, te je stoga nužno da On to učini u telu. Kad ovo delo bude dovršeno, On će otići iz sveta ljudi; On ne može dugo da ostane među ljudima, iz straha da ne stane na put budućem delu. Ono što On pokazuje mnoštvu samo su Njegova pravedna narav i svi Njegovi postupci, a ne lik dva Njegova ovaploćenja, jer se lik Božji može pokazati samo kroz Njegovu narav i ne može se zameniti likom Njegovog ovaploćenog tela. Lik Njegovog tela pokazuje se samo ograničenom broju ljudi, samo onima koji Ga slede dok Svoje delo obavlja u telu. Zbog toga se delo, koje On sada obavlja, izvršava u tajnosti. Isto tako se Isus pokazao Jevrejima samo kada je obavljao Svoje delo i nikad se nije javno pokazao nijednom drugom narodu. Stoga je On, čim je dovršio Svoje delo, odmah otišao iz ljudskog sveta i nije ostao u njemu; nakon toga, Njegovo delo je neposredno nastavio da obavlja Sveti Duh, a ne On, u liku čoveka koji se pokazao ljudima. Kad delo ovaploćenog Boga bude potpuno dovršeno, On će otići iz sveta smrtnika i nikad više neće obavljati nijedno delo slično onome koje je obavljao dok je boravio u telu. Nakon toga, celokupno delo nastaviće neposredno da obavlja Sveti Duh. Tokom ovog perioda, čovek jedva da je u stanju da vidi lik Njegovog ovaploćenog tela; On se uopšte ne pokazuje ljudima, već sve vreme ostaje skriven. Delo ovaploćenog Boga vremenski je ograničeno. Ono se obavlja u određenom dobu, periodu, naciji i među određenim ljudima. Ovo delo predstavlja samo delo tokom perioda Božjeg ovaploćenja; ono je reprezentativno za jedno doba i predstavlja delo Duha Božjeg u jednom određenom dobu, a ne celokupno Njegovo delo. Stoga se lik ovaploćenog Boga neće prikazati svim narodima. Ono što se pokazuje mnoštvu jeste pravednost Božja i Njegova celokupna narav, a ne lik dva Njegova ovaploćenja. Ljudima se ne prikazuje jedan jedini lik, a ni kombinacija dva Njegova lika. Stoga je nužno da ovaploćeno Božje telo napusti zemlju po okončanju dela koje On treba da obavi, jer On dolazi samo da bi obavio posao koji treba da obavi, a ne da bi ljudima pokazao Svoj lik. Mada je značaj ovaploćenja već dokazan time što se Bog dva puta ovaplotio, On se ipak neće otvoreno prikazati nijednom narodu koji Ga nikad ranije nije video. Isus se Jevrejima nikad više neće prikazati kao Sunce pravednosti, niti će stajati na Maslinovoj gori i javljati se svim narodima; sve što su Jevreji videli jeste portret Isusa tokom Njegovog boravka u Judeji. To je zato što se Isusovo delo u Njegovom ovaploćenju dovršilo pre dve hiljade godina; On se neće vraćati u Judeju u liku Jevrejina, a još manje će se u liku Jevrejina prikazivati nekom od neznabožačkih naroda, zato što je lik ovaploćenog Isusa samo lik Jevrejina, a ne lik Sina čovečijeg kojeg je video Jovan. Mada je svojim sledbenicima obećao da će ponovo doći, Isus se neće u liku Jevrejina jednostavno prikazati svim pripadnicima

neznabožačkih naroda. Vi treba da znate da delom ovaploćenog Boga treba da otpočne novo doba. Ovo je delo ograničeno na nekoliko godina i On ne može da dovrši celokupno delo Duha Božjeg, baš kao što je Isus u liku Jevrejina mogao da Božji lik predstavlja samo dok je obavljao Svoje delo u Judeji i kao što je mogao da obavi samo delo raspeća. Tokom perioda dok je bio ovaploćen, Isus nije mogao da obavi delo okončanja doba ili uništenja čovečanstva. Stoga se On, nakon što je razapet na krst i time dovršio Svoje delo, uspeo do najvećih visina i zauvek se skrio od čoveka. Od tada pa nadalje, niko od onih odanih vernika iz neznabožačkih naroda nije mogao da ugleda pojavu Gospoda Isusa, već samo Njegov portret koji su zalepili na zid. To je samo ljudskom rukom nacrtan portret, a ne lik Boga kako se On pokazuje čoveku. Bog se neće otvoreno pokazivati mnoštvu u liku Svoja dva ovaploćena tela. Delo koje On obavlja među ljudima ima za cilj da im dozvoli da razumeju Njegovu narav. Sve se to čoveku pokazuje posredstvom obavljanja dela u različitim dobima; ostvaruje se kroz narav koju je On obznanio i delo koje je učinio, a ne kroz ispoljavanje Isusa. To znači da se lik Božji čoveku ne obznanjuje kroz Njegov ovaploćeni lik, već pre kroz delo koje obavlja ovaploćeni Bog, koji poseduje i lik i obličje; a kroz Njegovo delo pokazuje se Njegov lik i obznanjuje narav Njegova. U tome je značaj dela koje On želi da obavi u telu.

Kada delo dva Božja ovaploćenja bude privedeno kraju, On će svoju pravednu narav početi da pokazuje širom svih neverničkih država, te omogućiti mnoštvu da vidi Njegov lik. On će ispoljiti Svoju narav i na taj način razjasniti kakav svršetak očekuje različite kategorije ljudi, čime će staro doba biti u potpunosti okončano. Razlog zbog kojeg se Njegovo delo u telu ne prostire na velikom području (baš kao što je Isus svoje delo obavljao samo u Judeji, a Ja ga danas samo među vama obavljam) leži u činjenici da Njegovo delo u telu ima svoje okvire i granice. Svoje delo u liku običnog i normalnog ljudskog tela On obavlja samo kratkotrajno; On ovo ovaploćeno telo ne koristi da bi obavljao delo večnosti, niti delo pojavljivanja u državama nevernika. Delo u telu može biti ograničeno samo po obimu (kao što je delovanje samo u Judeji ili samo među vama), da bi se zatim, delovanjem unutar ovih granica, obim tog dela mogao proširiti. Naravno, ovo delo širenja treba neposredno da izvrši Njegov Duh, što znači da ono tada više neće predstavljati delo Njegovog ovaploćenog tela. Jer, delo koje se obavlja u telu ima granice i ne proteže se do svih uglova vaseljene – to nije moguće ostvariti. Delovanjem u telu, Njegov Duh obavlja delo koje tek sledi. Prema tome, delo koje se obavlja u telu ima karakter inauguracije koja se obavlja unutar određenih granica; nakon toga, Njegov Duh je taj koji nastavlja da obavlja to delo, čineći to u proširenom obimu.

Bog na zemlju dolazi samo da bi predvodio jedno doba; sve što On želi jeste da započne novo doba i da staro doba privede kraju. On nije došao da bi na zemlji proživeo čovekov životni vek, da bi lično iskusio životne radosti i tuge ljudskog sveta, niti da bi Svojom rukom usavršio određenu osobu ili da bi je lično posmatrao dok raste. To nije Njegovo delo; Njegovo delo sastoji se samo u otpočinjanju novog i okončanju starog doba. Drugim rečima, On će lično započeti novo doba, lično će staro doba privesti kraju

i poraziće Sotonu tako što će Svoje delo lično obaviti. Svaki put kada On lično obavlja svoje delo, to je kao da nogom stupa na bojno polje. On najpre pobeđuje svet i nadvladava Sotonu dok boravi u telu; On preuzima svu slavu i skida veo sa celokupnog dela u trajanju od dve hiljade godina, čineći da svi ljudi na zemlji dobiju pravi put kojim će koračati i život koji će u miru i radosti proživeti. Bog, međutim, ne može dugo da živi sa čovekom na zemlji, jer Bog je Bog i On se, na kraju krajeva, razlikuje od čoveka. On ne može da živi životom normalne osobe, to jest, ne može da živi na zemlji kao osoba koja je krajnje obična, jer On poseduje tek mali segment normalne ljudskosti normalnog čoveka, kako bi održavao svoj ljudski život. Drugim rečima, kako bi Bog mogao da zasnuje porodicu, da napravi karijeru ili da na zemlji odgaja decu? Zar se On time ne bi obrukao? To što je On obdaren normalnom ljudskošću ima za cilj samo to da Svoje delo obavi na normalan način, a ne da bi mogao da ima porodicu i karijeru kao normalan čovek. Njegov normalan razum, normalne misli, normalna ishrana i odevanje Njegovog tela, dovoljan su dokaz da On poseduje normalnu ljudskost; nema potrebe da On osniva porodicu ili da pravi karijeru kako bi dokazao da je opremljen normalnom ljudskošću. To bi bilo potpuno suvišno! Božji dolazak na zemlju je ovaploćena Reč; On čoveku naprosto dopušta da razume Njegovu reč i da vidi Njegovu reč, to jest, dozvoljava čoveku da vidi delo koje obavlja telo. Njegova namera nije da se ljudi na određeni način ophode prema Njegovom telu, već samo da čovek bude do kraja poslušan, odnosno, da se pokori svim rečima koje izlaze iz Njegovih usta, i da se potčini svim delima koja On obavlja. On u telu samo obavlja Svoje delo; On ne traži namerno od čoveka da uzdiže veličinu i svetost Njegovog tela, već umesto toga čoveku pokazuje mudrost Svog dela i sav autoritet kojim raspolaže. Stoga On, iako poseduje izuzetnu ljudskost, ne daje nikakve objave, već se usredsređuje samo na delo koje treba da obavi. Vi treba da znate zbog čega Bog, iako se ovaplotio, ipak ne objavljuje Svoju normalnu ljudskost, niti svedoči o njoj, već umesto toga naprosto obavlja delo koje želi da učini. Vi, dakle od ovaploćenog Boga možete da vidite samo ono božansko u Njemu; to je zato što On nikad ne objavljuje ono što je u Njemu ljudsko i što bi čovek mogao da oponaša. Jedino kad predvodi ljude, čovek govori o onome što on kao čovek jeste, s ciljem da što lakše zadobije njihovo poverenje i divljenje, te da tako drugima postane vođa. Nasuprot tome, Bog čoveka osvaja isključivo Svojim delom (to jest, delom koje je čoveku nedostižno); pritom Mu je potpuno nebitno da li Mu se čovek divi, i ne pokušava da ga privoli da Njega obožava. Sve što On čini jeste da u čoveka usadi osećaj bogobojažljivosti ili osećaj Svoje nedokučivosti. Bog nema potrebu da na čoveka ostavi utisak; sve što Njemu treba jeste da budeš bogobojažljiv nakon što posvedočiš o Njegovoj naravi. Delo koje Bog obavlja Njegovo je sopstveno delo; to delo čovek ne može da postigne, niti može da ga obavi umesto Njega. Jedino Sâm Bog može da obavi Svoje delo i da započne novo doba, kako bi ljude poveo u nove načine življenja. Delo koje On obavlja ima za cilj da čoveku omogući da dođe u posed novog načina života i da zakorači u novo doba. Preostali deo posla predaje se onima s normalnom ljudskošću kojima se drugi dive. Stoga je Bog, u Dobu blagodati,

delo od dve hiljade godina dovršio za samo tri i po, od ukupno trideset i tri godine koliko je proveo u telu. Kad dođe na Zemlju da obavi Svoje delo, Bog delo od dve hiljade godina, odnosno delo čitavog jednog doba, uvek dovrši u najkraćem mogućem periodu, od svega nekoliko godina. On sa Svojim delom ne odugovlači, niti ga odlaže; On Svoje višegodišnje delo naprosto sažima, tako da može da ga dovrši za svega nekoliko kratkih godina. To je zato što delo koje On lično obavlja ima isključivo za cilj da otvori nove izlaze i da predvodi novo doba.

Tajna ovaploćenja (3)

Kad obavlja Svoje delo, Bog ne dolazi da bi se angažovao u bilo kakvoj izgradnji ili pokretu, već da bi izvršio Svoju službu. Svako Njegovo ovaploćenje ima za cilj samo ostvarenje jedne etape dela i pokretanje novog doba. Sada je nastupilo Doba carstva, kao i obuka carstva. Ova etapa dela ne predstavlja čovekovo delo, niti za cilj ima da radi čoveka se sastoji u radu na čoveku do određenog stepena, već njome treba samo da se dovrši jedan deo Božjeg dela. To što On čini nije delo čoveka i nema za cilj da radi čoveka do postizanje određenog rezultata u radu na čoveku pre nego što napusti zemlju; cilj je da se izvrši Njegova služba i dovrši delo koje On treba da učini, koje se sastoji u stvaranju odgovarajućeg uređenja za Njegovo delo na zemlji, čime On stiče slavu. Delo ovaploćenog Boga razlikuje se od dela koje obavljaju ljudi upotrebljeni od Svetog Duha. Kad Bog dođe da obavi Svoje delo na zemlji, Njega samo zanima kako da izvrši Svoju službu. Što se tiče svih ostalih stvari koje nisu povezane s Njegovom službom, On u njima gotovo da i ne učestvuje, do te mere da se čak pravi da ih ne vidi. On naprosto obavlja delo koje treba da obavi, a ponajmanje se brine za posao koji treba da uradi čovek. Delo koje On obavlja jeste samo ono delo koje se odnosi na doba u kojem se On nalazi i na službu koju treba da izvrši, a sve ostale stvari kao da su izvan Njegovog delokruga. On Sebe dodatno ne oprema osnovnim znanjima o tome kako da s ljudima živi kao jedan od njih, niti dodatno uči veštine opštenja s ljudima, niti se oprema ičim drugim što bi čoveku bilo razumljivo. Sve što čovek treba da poseduje Njega se uopšte ne tiče i On naprosto obavlja posao koji je dužan da obavi. Stoga je ovaploćeni Bog, sa čovekove tačke gledišta, toliko manjkav da čak i ne obraća pažnju na mnoge stvari koje čovek treba da poseduje, niti te stvari razume. Reklo bi se da stvari kao što su opšte znanje o životu, te načela kojima se reguliše lično ponašanje i interakcije sa drugima, nemaju s Njim nikakve veze. Ti, međutim, kod ovaploćenog Boga naprosto ne možeš da osetiš ni najmanji nagoveštaj abnormalnosti. Drugim rečima, Njegova ljudskost je tu isključivo radi održavanja Njegovog života kao normalne osobe i normalnog rasuđivanja Njegovog mozga, što Mu daje sposobnost da razlikuje ispravno od pogrešnog. Međutim, On nije opremljen ničim drugim, od svega što bi trebalo da poseduje isključivo čovek (odnosno, stvorena bića). Bog se ovaploćuje samo zato da bi izvršio Svoju sopstvenu

službu. Njegovo je delo usmereno na čitavo doba – ne na jednu određenu osobu niti mesto, već na celu vaseljenu. To je smer Njegovog dela i načelo po kojem On deluje. To niko ne može da promeni i čovek u to ni na koji način ne može da se uključi. Prilikom svakog Svog ovaploćenja, On sa sobom donosi delo tog doba i nema nameru da sa čovekom živi dvadeset, trideset, četrdeset, pa čak i sedamdeset ili osamdeset godina da bi Ga čovek bolje razumeo i stekao bolji uvid o Njemu. Za tim nema nikakve potrebe! To ni na koji način ne bi produbilo čovekova znanja o suštinskoj naravi Božjoj, već bi samo učvrstilo njegove predstave i dovelo do fosilizacije čovekovih predstava i misli. Zbog toga je neophodno da svi razumete šta je delo ovaploćenog Boga. Vi svakako ne možete da ne razumete reči koje sam vam saopštio: „Ja nisam došao da bih iskusio život normalnog ljudskog bića“? Zar ste zaboravili reči: „Bog dolazi na zemlju ne zato da bi živeo životom normalnog čoveka“? Vi ne razumete svrhu Božjeg ovaploćenja, niti vam je poznato značenje pitanja: „Kako bi Bog mogao da dođe na zemlju s namerom da iskusi život stvorenog bića?“ Bog na zemlju dolazi samo da bi dovršio Svoje delo i stoga je Njegovo delo na zemlji kratkog veka. On dolazi na zemlju ne s namerom da Duha Božjeg natera da Njegovo telo od krvi i mesa odgoji u nadmoćnog čoveka koji će predvoditi crkvu. Kad Bog dođe na zemlju, to je Reč koja se ovaploćuje; čovek, međutim, ne poznaje Njegovo delo i na silu Mu pripisuje neke stvari. Ali vi svi treba da shvatite da je Bog Reč koja se ovaploćuje, a ne telo od krvi i mesa koje je Sveti Duh odgojio da bi jedno vreme igralo ulogu Boga. Sâm Bog nije produkt odgoja, već je Reč koja se ovaploćuje, i On danas zvanično obavlja Svoje delo među svima vama. Svi znate i priznajete da je Božje ovaploćenje činjenična istina, ali se ipak ponašate kao da je razumete. Niste u stanju da išta dokučite, počev od dela ovaploćenog Boga, pa sve do značaja i suštine Njegovog ovaploćenja, već samo sledite druge u olakom recitovanju napamet naučenih reči. Verujete li da je ovaploćeni Bog onakav kakvim Ga zamišljate?

Bog se ovaploćuje samo zato da bi predvodio dato doba i započeo novo delo. Neophodno je da ovo razumete. To se umnogome razlikuje od funkcije čoveka i to dvoje se ne može u jednom dahu pominjati. Čoveka treba jedno duže vreme odgajati i usavršavati da bi mogao da se upotrebi za obavljanje posla, pri čemu je neophodno da on poseduje ljudskost naročito visokog reda. Čovek ne samo što mora biti u stanju da očuva osećaj normalne ljudskosti, već mora još i da razume mnoga načela i pravila kojima se reguliše njegovo ponašanje u odnosu na druge i, povrh toga, mora još više da se posveti proučavanju ljudske mudrosti i moralnog znanja. To je ono čime čovek treba da bude opremljen. To, međutim, ne važi za ovaploćenog Boga, jer Njegovo delo niti predstavlja čoveka niti je delo čoveka; pre će biti da je ono neposredan izraz Njegovog bića i neposredna primena dela koje On treba da obavi. (Njegovo delo se, naravno, ne obavlja slučajno niti nasumično, već u odgovarajuće vreme, i započinje onda kad dođe vreme da se izvrši Njegova služba.) On ne učestvuje u čovekovom životu i radu; to jest, Njegova ljudskost nije opremljena ničim od toga (mada to ne utiče na Njegovo delo). On Svoju službu izvršava samo onda kad Mu za to dođe vreme; ma kakav da je Njegov

status, On jednostavno ubrzava sa poslom koji treba da obavi. Šta god da čovek zna o Njemu i ma kakvo da je čovekovo mišljenje o Njemu, to nimalo ne utiče na Njegovo delo. Primera radi, kad je Isus obavljao Svoje delo, niko nije znao ko je On tačno, ali je On naprosto brzo odmicao sa Svojim poslom. Ništa od ovoga nije Ga omelo u obavljanju dela koje je trebalo da učini. Zato On isprva nije ispovedao niti objavljivao Svoj identitet, već je samo navodio ljude da Ga slede. Ovo, naravno, nije bila samo Božja poniznost, već i način na koji je Bog delovao u telu. Jedino je na taj način i mogao da radi, jer čovek nikako nije mogao da Ga golim okom prepozna. A čak i da Ga je prepoznao, ne bi mogao da Mu pomogne u obavljanju Njegovog dela. Nadalje, On se nije ovaplotio zato da bi čovek upoznao Njegovo telo, već da bi obavio Svoje delo i izvršio Svoju službu. Stoga On nije pridavao nikakav značaj objavljivanju Svog identiteta. Nakon što je On dovršio sav posao koji je trebalo da obavi, čoveku se prirodno razjasnio celokupan Njegov identitet i status. Ovaploćeni Bog ćuti i nikad ništa ne objavljuje. On ne obraća pažnju ni na čoveka, ni na to kako čovek uspeva da Ga sledi, već samo ubrzano napreduje u vršenju Svoje službe i obavljanju dela koje treba da obavi. Niko nije u stanju da Njegovom delu stane na put. Kad dođe vreme da Svoje delo dovrši, ono će bez ijedne greške biti dovršeno i privedeno kraju, i to niko ne može da preinači. Tek pošto On, dovršivši Svoje delo, ode od čoveka, čovek će razumeti delo koje je obavio, mada mu ono još uvek neće u celosti biti jasno. I mnogo će vremena proteći dok čovek u potpunosti ne shvati prvobitnu nameru s kojom je On Svoje delo obavio. Drugim rečima, delo koje pripada dobu ovaploćenog Boga deli se na dva dela. Jedan deo se sastoji od posla koji obavlja ovaploćeno telo Samog Boga i reči koje ovaploćeno telo Samog Boga izgovara. Nakon što služba Njegovog tela bude u celosti izvršena, preostali deo posla obavljaju oni koje Sveti Duh upotrebljava. Upravo u tom trenutku čovek treba da ispuni svoju funkciju, jer je Bog već otvorio put kojim sâm čovek treba da korača. Drugim rečima, ovaploćeni Bog obavlja jedan deo posla, da bi taj posao zatim preuzeli Sveti Duh i oni koje Sveti Duh upotrebljava. Prema tome, čovek treba da zna od čega se sastoji delo koje u ovoj etapi prvenstveno obavlja ovaploćeni Bog i mora tačno da razume značenje Božjeg ovaploćenja i posla koji On treba da obavi, a ne da pred Boga postavlja zahteve nalik zahtevima koji se postavljaju pred ljude. U tome je čovekova greška, njegova predstava i, ponajviše, njegova neposlušnost.

Bog se ne ovaploćuje s namerom da čoveku omogući da upozna Njegovo telo, niti da mu pruži priliku da uoči razlike između tela ovaploćenog Boga i čovečijeg tela; uz to, Bog se ne ovaploćuje da bi ojačao čovekovu moć rasuđivanja, a još manje to čini s namerom da čoveku omogući da se klanja telu ovaploćenog Boga, čime bi stekao veliku slavu. Ništa od ovoga nije namera Boga koji se ovaploćuje. Bog se ne ovaploćuje ni zato da bi čoveka osudio, ni da bi ga namerno razotkrio, niti da bi mu otežao život. Ništa od toga nije namera Božja. Svako Božje ovaploćenje neizbežna je forma Njegovog dela. On postupa na način na koji postupa zarad Svog uzvišenijeg dela i uzvišenijeg upravljanja, a ne iz razloga koje čovek zamišlja. Bog dolazi na zemlju samo kad Njegovo

delo to zahteva i samo kad je to neophodno. On ne dolazi na zemlju s namerom da samo razgleda unaokolo, već da obavi posao koji treba da uradi. Zašto bi On inače preuzimao na Sebe tako teško breme i tako velike rizike da bi taj posao obavio? Bog se ovaploćuje samo kad je na to primoran i uvek sa jedinstvenim značajem. Kad bi se svrha Njegovog ovaploćenja sastojala samo u tome da ljudima omogući da Ga vide i da tako prošire svoje vidike, onda On, sasvim sigurno, nikad ne bi tako olako zalazio među ljude. On dolazi na zemlju radi Svog upravljanja i Svog uzvišenijeg dela, te da bi mogao da zadobije što veći deo čovečanstva. On dolazi da bi predstavljao dato doba i da bi porazio Sotonu, a i u telo se zaodeva da bi Sotonu porazio. Štaviše, On dolazi da bi čitav ljudski rod usmerio kako da živi svoj život. Sve se ovo tiče Njegovog upravljanja, a tiče se i rada čitave vaseljene. Ako bi se svrha Božjeg ovaploćenja sastojala samo u tome da čoveku omogući da upozna Njegovo telo i da ljudima otvori oči, zašto On onda ne bi proputovao kroz sve zemlje sveta? Zar to za Njega ne bi bilo krajnje jednostavno? Ali On to nije učinio, već je odabrao pogodno mesto gde će se nastaniti i započeti delo koje treba da obavi. Sâmo ovo telo je od velikog značaja. On predstavlja čitavo doba i ujedno obavlja delo čitavog doba; On prethodno doba privodi kraju i ujedno započinje novo doba. Sve su ovo važne stvari koje se tiču Božjeg upravljanja i u svemu tome se ogleda značaj jedne etape dela, zbog čijeg izvršenja Bog dolazi na zemlju. Kad je Isus došao na zemlju, On je samo izrekao neke reči i obavio određeni posao; nije se bavio ljudskim životima i otišao je čim je dovršio Svoje delo. Kada danas budem završio sa govorom i prenošenjem Svojih reči vama i kad ih svi budete razumeli, ovaj korak Moga dela biće dovršen, bez obzira na to kakav će biti vaš život. Mora da će, u budućnosti, biti ljudi koji će nastaviti s ovim korakom Moga dela i koji će nastaviti da rade na zemlji u skladu sa ovim rečima; tada će započeti čovekov rad i čovekova izgradnja. U ovom trenutku, međutim, Bog Svoje delo obavlja samo zato da bi izvršio Svoju službu i da bi dovršio jedan korak Svog dela. Bog deluje na drugačiji način od čoveka. Čovek voli skupove i forume i pridaje važnost obredu, dok Bog upravo najviše mrzi skupove i sastanke ljudi. Bog se sa čovekom sporazumeva i razgovara neformalno; ovo je delo Božje, koje je izrazito slobodno i koje i vas oslobađa. Ja, međutim, užasno mrzim okupljanja s vama i ne mogu da se naviknem na tako strogo ustrojen život kao što je vaš. Najviše mrzim pravila; ona čoveka do te mere ograničavaju da se plaši da se pomeri, da govori i da peva, a njegove oči gledaju pravo u tebe. Užasno mrzim vaš način okupljanja i užasno mrzim velike skupove. Ja naprosto odbijam okupljanje s vama na ovaj način, jer se svako ko na ovaj način živi oseća okovano, a previše je obreda i pravila kojih se vi pridržavate. Kad bi vam bilo dopušteno da predvodite ljude, vi biste ih sve podvrgnuli pravilima i oni, pod vašim vođstvom, ne bi ta pravila ni na koji način mogli da odbace; umesto toga, samo bi se religijska atmosfera razbuktala, a ljudski bi običaji nastavili da se umnožavaju. Pojedini ljudi na skupovima kazuju i govore bez prestanka i neumorno, a neki su čak u stanju da po desetak dana neprekidno drže propovedi. Sve se to smatra velikim skupovima i sastancima ljudi, koji nemaju nikakve veze sa životom u kojem se

jede i pije, u kojem se uživa i u kojem se duh oslobađa. Sve su to nekakvi sastanci! Meni su svi ti vaši sastanci sa saradnicima, kao i veliki i mali skupovi ljudi, krajnje odvratni i nikad Me nisu zanimali. Ovo je načelo po kojem Ja delujem: nisam voljan da propovedam na okupljanjima, niti želim da išta objavljujem na velikim javnim skupovima, a ponajmanje želim da vas sazivam na specijalne konferencije od po nekoliko dana. Ne bi mi bilo prijatno da svi poslušno i uštogljeno sedite na nekakvom skupu; gadi mi se kad vas vidim kako živite ograničeni svakojakim obredima i, štaviše, odbijam da učestvujem u tim vašim obredima. Što to češće činite, Meni je sve odvratnije. Ni najmanje Me ne zanimaju svi ti vaši obredi i pravila; ma koliko da ih dobro koristite, oni su Meni krajnje odvratni. Ne radi se o tome da su vaša uređenja neprikladna, niti da ste vi isuviše niski; stvar je u tome da je Meni mrzak vaš način života i da, povrh toga, ne mogu da se naviknem na njega. Vi uopšte ne razumete delo koje želim da obavim. Kad je Isus onomad obavljao Svoje delo, On bi, nakon što je na nekom mestu održao propoved, svoje učenike poveo iz grada i razgovarao s njima o putevima koje je trebalo da razumeju. Često je radio na takav način. On je među mnoštvom radio veoma retko. U skladu s onim što tražite od Njega, ovaploćeni Bog ne bi trebalo da živi životom normalnog ljudskog bića; morao bi da obavlja svoj posao i da govori, bez obzira na to da li u tom trenutku sedi, stoji ili hoda. On bi sve vreme morao da radi i da nikad ne obustavi Svoje „operacije“, jer bi, u suprotnom, zanemario Svoje dužnosti. Odgovaraju li ovi čovekovi zahtevi ljudskom poimanju? Gde vam je integritet? Zar ne tražite previše? Da li je Meni potrebno da Me analiziraš dok radim? Je li Mi potrebno da Me nadgledaš dok vršim Svoju službu? Dobro znam koje delo treba da obavim i kada treba da ga obavim; nema potrebe da drugi intervenišu u vezi s tim. Možda će ti se učiniti da nisam mnogo toga uradio, ali dotle će Moje delo već biti privedeno kraju. Uzmimo, na primer, Isusove reči u Četvorojevanđelju: nisu li i one bile ograničene? U to je vreme Isus, kad je ušao u sinagogu i održao propoved, Svoj posao obavio za najviše nekoliko minuta, a kad je završio sa govorom, poveo je svoje učenike na čamac i otišao bez ikakvog objašnjenja. Najviše što se moglo dogoditi jeste da oni u sinagogi međusobno raspravljaju o tome, ali Isus u tome nije učestvovao. Bog radi samo ono što treba da uradi i ništa više od toga. E sad, mnogi bi hteli da više govorim i da pričam barem po nekoliko sati dnevno. Onako kako vi na to gledate, Bog prestaje da bude Bog ako ne govori i samo Onaj koji govori je Bog. Svi ste vi slepci! Svi ste zveri! Svi ste vi neznalice bez imalo razuma! Prepuni ste predstava! Vaši su zahtevi preterani! Nehumani ste! Nimalo ne razumete šta je Bog! Verujete da su svi govornici i oratori Bog, te da vam je otac svako ko je voljan da vas snabdeva rečima. Recite mi svi vi, sa svojim dobro oblikovanim crtama lica i neuobičajenim izgledom – ima li u vama i trunke razuma? Znate li već za nebesko sunce? Svako od vas je nalik pohlepnom i korumpiranom činovniku, pa kako onda da vidite smisao? Kako da razlikujete ispravno od pogrešnog? Mnogo toga sam vam dao, ali koliko vas zna to da ceni? Ko je to u potpunosti usvojio? Vi ne znate ni ko je tačno otvorio put kojim danas hodite, pa Mi stoga i dalje postavljate zahteve,

zahteve koji su smešni i apsurdni. Ne crvenite li se od stida? Zar nisam dovoljno govorio? Zar nisam dovoljno učinio? Ko od vas može Moje reči zaista da čuva kao blago? Laskate Mi dok ste u Mom prisustvu, ali lažete i varate čim odete od Mene! Vaši su postupci dostojni prezira i gade Mi se! Znam da od Mene tražite da govorim i da radim samo zato da biste se naslađivali gledajući Me i širili svoje vidike, a ne da biste promenili svoje živote. Toliko sam vam toga rekao. Trebalo je da vaši životi odavno budu promenjeni, pa zašto se, čak i sada, i dalje vraćate u svoje staro stanje? Je li moguće da su vam ukrali Moje reči i da ih niste primili? Istinu govoreći, Ja više ne želim nijednu reč da kažem izrodima kao što ste vi – uzalud bi bilo! Ne želim toliko da ulažem u jalov posao! Vi samo želite da proširite svoje vidike ili da se naslađujete gledajući Me, a ne da steknete život! Svi se vi zavaravate! Pitam vas – koliko ste od onoga što sam vam licem u lice govorio sproveli u delo? Vi samo izvodite trikove kako biste obmanuli druge! Prezirem one među vama koji uživaju u ulozi posmatrača, a vaša radoznalost mi je krajnje odvratna. Ako niste ovde da biste tragali za istinitim putem i ako niste žedni istine, onda se vi Meni gadite! Znam da Me slušate dok govorim isključivo zato da biste udovoljili svojoj radoznalosti ili da biste ispunili neku od svojih pohlepnih žudnji. Ne razmišljate o tome da tražite postojanje istine niti da istražujete pravi put za ulazak u život; takvih zahteva među vama naprosto nema. Sve što radite jeste da Boga tretirate kao igračku, koju proučavate i kojoj se divite. Premalo je u vama strasti za traganjem za životom, ali mnogo želje da budete radoznali! Takvim ljudima objašnjavati put života isto je kao pričati u vetar; bolje da ništa i ne govorim! Da vam nešto kažem: ako samo tražite nešto čime biste popunili prazninu u svom srcu, bolje da niste ni dolazili k Meni! Trebalo bi da pridajete važnost sticanju života! Nemojte se zavaravati! Bolje bi vam bilo da svoju radoznalost ne postavljate kao osnovu svog traganja za životom, niti da je koristite kao izgovor da biste od Mene tražili da vam govorim. Sve su to trikovi u kojima ste vi veoma vešti! Opet vas pitam: od svega onoga u šta sam Ja od vas zahtevao da uđete, u koliko ste toga zapravo ušli? Jeste li shvatili sve ono o čemu sam vam govorio? Jeste li sproveli u delo sve ono o čemu sam vam govorio?

Delo svakog doba započinje Sâm Bog, ali vi treba da znate da On, ma kakav bio Njegov način rada, ne dolazi da bi ovde osnovao nekakav pokret, ni da drži posebne konferencije, niti da u vaše ime osniva nekakve organizacije. On dolazi isključivo zato da bi obavio posao koji treba da uradi. Njegov rad ne trpi nikakva ljudska ograničenja. On Svoje delo obavlja onako kako to smatra za shodno; ma šta da čovek misli ili zna o tome, On se bavi samo izvršavanjem Svog dela. Od stvaranja sveta do danas, već su obavljene tri etape dela; od Jahvea do Isusa i od Doba zakona do Doba blagodati, Bog nikada nije sazivao posebne konferencije za ljude, niti je ikada okupljao čitavo čovečanstvo da bi održao nekakvu specijalnu radnu konferenciju na globalnom nivou i na taj način proširio domen Svoga rada. On samo obavlja prvobitno delo čitavog jednog doba, u odgovarajuće vreme i na odgovarajućem mestu, čime On otpočinje novo doba, a ljudski rod vodi ka ispravnom načinu življenja. Specijalne konferencije su skupovi ljudi;

okupljanje ljudi u svrhu proslave praznika čovekov je posao. Bog ne poštuje praznike, već ih, štaviše, smatra odvratnim; On ne saziva posebne konferencije već ih, štaviše, smatra odvratnim. Sada bi trebalo da razumete šta je tačno delo koje obavlja ovaploćeni Bog!

Tajna ovaploćenja (4)

Treba da znate priču o nastanku Biblije i o onome što stoji u njenoj pozadini. Ovo znanje ne pripada onima koji nisu prihvatili novo Božje delo. Oni to ne znaju. Ako bi im o ovim, suštinski važnim stvarima govorio jednostavnim jezikom, oni pred tobom više ne bi cepidlačili u vezi s Biblijom. Oni stalno kopaju po sadržini proročanstava: Je l' se ostvarilo ovo predskazanje? Je l' se ostvarilo ono predskazanje? Jevanđelje oni prihvataju u skladu s Biblijom i propovedaju ga u skladu s Biblijom. Njihova vera u Boga oslanja se na reči Biblije; da nema Biblije, oni ne bi verovali u Boga. Oni tako i žive, analizirajući Bibliju do najsitnijih detalja. Kad sledeći put stanu da kopaju po Bibliji i od tebe zatraže da im nešto objasniš, ovako im kaži: „Kao prvo, hajde da ne proveravamo svaku izjavu. Dajte da, umesto toga, vidimo na koji način Duh Sveti deluje. Hajde da put kojim idemo uporedimo sa istinom, kako bismo videli da li taj put zaista predstavlja delo Duha Svetoga, i hajde da pomoću dela Svetog Duha proverimo da li je takav put ispravan. A što se tiče toga da li se ova ili ona izjava ostvarila kao što je predskazano, mi ljudi ne treba da zabadamo nos u to. Bolje da, umesto toga, govorimo o delu Duha Svetoga i o najnovijem delu koje Bog obavlja." Biblijska proročanstva predstavljaju reči Božje koje su u ono vreme prenosili proroci, kao i reči koje su, dobivši nadahnuće, napisali ljudi koje je Bog uposlio; jedino Sâm Bog može te reči da objasni, jedino Duh Sveti može da obznani njihovo značenje i jedino Sâm Bog može da polomi sedam pečata i da otvori svitak. Reci: „Nisi ti Bog, a nisam ni ja, pa ko se to tako olako usuđuje da objašnjava reči Božje? Usuđuješ li se ti da te reči objašnjavaš? Čak i kad bi se sad pojavili proroci Jeremija, Jovan i Ilija, ni oni se ne bi usudili da pokušaju te reči da objasne, jer nijedan od njih nije Jagnje. Samo Jagnje može da polomi sedam pečata i da razvije svitak – niko drugi ne može reči Njegove da objasni. Ne usuđujem se da prisvajam ime Božje, a kamoli da pokušam da objasnim Njegove reči. Mogu da budem samo neko ko se pokorava Bogu. Jesi li ti Bog? Nijedno Božje stvorenje se ne usuđuje da razvije svitak, niti da te reči objasni, pa se stoga ni ja ne usuđujem da ih objašnjavam. I tebi bi bolje bilo da ne pokušavaš da ih objasniš. Niko ne bi trebalo da pokuša da ih objasni. Popričajmo o delu Duha Svetoga; toliko čovek može da uradi. O delu Jahvea i Isusa znam ponešto, ali pošto u vezi s tim delom nemam nikakvo lično iskustvo, samo donekle mogu da govorim o njemu. A što se tiče značenja reči koje su Isaija ili Isus u svoje vreme govorili, neću uopšte da ih objašnjavam. Ja ne proučavam Bibliju, već radije sledim sadašnje delo Božje. Ti, zapravo, Bibliju posmatraš kao maleni svitak, ali nije li taj svitak nešto što samo Jagnje može da otvori? Ko bi, osim Jagnjeta, mogao da ga otvori? Ti nisi Jagnje, a ja se još manje

usuđujem da ustvrdim kako predstavljam Boga Sâmoga, pa zato hajde da ne analiziramo Bibliju i da ne tražimo dlaku u jajetu. Neuporedivo je bolje da pričamo o delu koje je Duh Sveti obavio, to jest, o sadašnjem delu koje obavlja Sâm Bog. Hajde da vidimo po kojim načelima Bog deluje i šta je suština Njegovog dela, te da pomoću njih proverimo da li je put kojim danas koračamo ispravan i da se na taj način u to uverimo.“ Ako želite da propovedate jevanđelje, naročito onima iz sveta vere, morate da razumete Bibliju i da ovladate pričom o njoj iz prve ruke; u suprotnom, nema načina da propovedate jevanđelje. Nakon što steknete širu sliku o Bibliji i prestanete da do najsitnijih detalja analizirate izlizane reči u njoj, i kad, umesto toga, počnete da govorite samo o delu Božjem i o život-istini, moći ćete da zadobijete one koji traže iskrenim srcem.

Jahveovo delo, zakoni koje je uspostavio i načela po kojima je usmeravao živote ljudi, sadržaj dela koje obavljao u Dobu zakona, značaj donošenja Njegovih zakona, značaj Njegovog dela za Doba blagodati, te ono što Bog čini u ovoj poslednjoj etapi – to su stvari koje treba da razumete. Prva etapa je delo iz Doba zakona, druga je delo iz Doba blagodati, dok treća etapa predstavlja delo poslednjih dana. Ove tri etape Božjeg dela moraju vam biti potpuno jasne. Od početka do kraja ima ukupno tri etape. Koja je suština svake etape dela? Koliko etapa je realizovano u okviru dela koje se odnosi na plan upravljanja od šest hiljada godina? Kako se ove etape izvršavaju i zašto se svaka izvršava baš na taj način? Sve su ovo ključna pitanja. Delo svakog doba ima reprezentativnu vrednost. Koje delo je obavio Jahve? Zašto ga je obavljao baš na taj način? Zbog čega su Ga zvali Jahveom? I opet, koje je delo Isus obavljao u Dobu blagodati i na koji ga je način obavio? Koji su aspekti Božje naravi predstavljeni svakom etapom dela i svakim dobom? Koji su aspekti Njegove naravi bili izraženi u Dobu zakona? Koji su aspekti bili izraženi u Dobu blagodati? A koji u završnom dobu? Ovo su suštinska pitanja oko kojih morate biti načisto. Celokupnost naravi Božje razotkrivena je tokom realizacije plana upravljanja od šest hiljada godina. Ona nije razotkrivena samo u Dobu blagodati, niti samo u Dobu zakona, a još manje u ovom poslednjem periodu poslednjih dana. Delo koje se obavlja u poslednjim danima predstavlja delo suda, gneva i grdnje. Delo koje se obavlja u poslednjim danima ne može zameniti delo iz Doba zakona, niti ono iz Doba blagodati. Pa ipak, ove tri međusobno povezane etape obrazuju jedan entitet i sve su one delo jednog Boga. Naravno, izvršenje ovog dela podeljeno je na zasebna doba. Delom koje se obavlja u poslednjim danima sve biva privedeno kraju; delo obavljeno u Dobu zakona predstavljalo je delo početka; a delo učinjeno u Dobu blagodati bilo je delo iskupljenja. Što se, pak, tiče vizija dela u čitavom ovom planu upravljanja od šest hiljada godina, niko nije u stanju da stekne uvid u njih, niti da ih razume, te stoga ove vizije i dalje predstavljaju zagonetku. U poslednjim danima se, u cilju uvođenja Doba carstva, obavlja samo delo reči koje, međutim, nije reprezentativno za sva doba. Poslednji dani nisu ništa drugo do poslednji dani, niti išta više od Doba carstva, te oni ne predstavljaju Doba blagodati, niti Doba zakona. Stvar je samo u tome da vama, tokom poslednjih dana, celokupno delo u šest hiljada godina dugom planu

upravljanja biva razotkriveno. Radi se o razotkrivanju tajne. Ovakva tajna je nešto što nijedan čovek ne bi mogao da razotkrije. Ma kako veliko bilo čovekovo razumevanje Biblije, to su i dalje samo reči, jer čovek ne razume suštinu Biblije. Čitajući Bibliju, čovek može da razume neke istine, da objasni neke reči ili da svojoj sitničavoj analizi podvrgne pojedine pasuse i poglavlja, ali on nikad neće biti u stanju da izdvoji značenje koje je u tim rečima sadržano, jer čovek uspeva da vidi samo izlizane reči, ali ne i prizore Jahveovog i Isusovog dela, te stoga nema načina da čovek ikad rasplete tajnu ovoga dela. Tajna šest hiljada godina dugog plana upravljanja, dakle, od svih je tajni najveća, najdublje skrivena i čoveku potpuno nedokučiva. Niko ne može neposredno da shvati volju Božiju, osim ako je Sâm Bog ne objasni i ne otkrije čoveku; u suprotnom će ove stvari čoveku doveka ostati zagonetne, zauvek zapečaćene tajne. Da vam to danas nije saopšteno, ni vi ne biste mogli to da shvatite, a kamoli oni iz sveta vere. Ovo delo od šest hiljada godina tajanstvenije je od svih proroka i proročanstava. To je najveća tajna od postanka do današnjeg dana, i nikad niko od proroka koji su se javljali kroz vekove nije uspeo da je dokuči, jer se veo sa ove tajne skida tek u poslednjem dobu i ona nikad ranije nije bila razotkrivena. Ako ovu tajnu možete da dokučite i ako ste u stanju da je u celosti primite, svi će religiozni ljudi tom tajnom biti dotučeni. Jedino je ovo najveća od svih vizija; to je ono za čijim razumevanjem čovek najsnažnije žudi i što mu je, ujedno, najnerazumljivije. Dok ste živeli u Dobu blagodati, niste znali u čemu se sastojalo Isusovo delo, niti ono koje je učinio Jahve. Ljudi nisu razumevali zbog čega je Jahve uveo zakone, zašto je od mnoštva zahtevao da te zakone poštuju, niti zašto je morao da bude podignut hram, a još su manje razumevali zbog čega je Izraelce poveo iz Egipta najpre u pustinju, a zatim i u Hanan. Tek su danas ova pitanja izneta na videlo.

Delo u poslednjim danima predstavlja završnu od tri etape. To je delo još jednog novog doba i ono ne predstavlja celokupnost dela upravljanja. Plan upravljanja od šest hiljada godina podeljen je na tri etape dela. Nijedna od ovih etapa, sama za sebe, ne može u celosti da predstavlja delo triju doba, već samo jedan njegov deo. Ime Jahveovo ne može u celosti da predstavlja Božju narav. Činjenicom da je On Svoje delo obavio u Dobu zakona ne dokazuje se da Bog može biti Bog samo po zakonu. Jahve je zarad čoveka uspostavio zakone i predao mu zapovesti, zahtevajući od njega da podigne hram i oltare; delo koje je On učinio predstavlja samo Doba zakona. Ovo delo koje je On obavio ne dokazuje da je Bog jedino onaj Bog koji od čoveka traži da poštuje zakon, niti onaj Bog koji boravi u hramu, a nije ni samo Bog koji je pred oltarom. Bilo bi neistinito tako nešto kazati. Delo koje je izvršeno po zakonu može da predstavlja samo jedno doba. Da je, dakle, Bog učinio samo delo u Dobu zakona, čovek bi Ga omeđio sledećom definicijom i kazao: „Bog je onaj Bog koji je u hramu i, stoga, da bismo služili Bogu, moramo obući sveštеničke odore i ući u hram.“ Da delo iz Doba blagodati nikad nije učinjeno i da se Doba zakona nastavilo sve do danas, čovek ne bi znao da je Bog takođe milostiv i pun ljubavi. A da nije obavljeno delo iz Doba zakona, već samo delo iz Doba blagodati, sve što bi čovek znao bilo bi da Bog može jedino da iskupi čoveka i da mu

oprosti grehe. Znao bi samo da se On odlikuje svetošću i nevinošću, te da je u stanju da se zarad čoveka žrtvuje i da bude razapet na krst. Čovek bi samo ove stvari znao i ništa drugo ne bi razumeo. Prema tome, svako doba predstavlja jedan deo Božje naravi. A što se tiče toga koji su aspekti Božje naravi predstavljeni u Dobu zakona, koji u Dobu blagodati, a koji u sadašnjem dobu – celokupna narav Božja može biti razotkrivena tek kad se sve tri etape objedine u celinu. Čovek će u potpunosti moći da je razume tek kada spozna sve tri etape. Pri tom ne sme biti izostavljena nijedna od tri etape. Narav ćeš Božju u celosti moći da vidiš tek pošto spoznaš ove tri etape dela. Činjenica da je Bog Svoje delo dovršio u Dobu zakona ne predstavlja dokaz da je On Bog samo prema zakonu, a činjenica da je On dovršio svoje delo iskupljenja ne podrazumeva da će Bog ljude doveka iskupljivati. Do svih je ovih zaključaka došao čovek. Ti ne možeš, samo zato što je Doba blagodati privedeno kraju, da kažeš da Bog pripada jedino krstu i da jedino krst predstavlja spasenje Božje. Reći tako nešto značilo bi definisati Boga. Iako Bog, u sadašnjoj etapi, uglavnom obavlja delo reči, ipak ne možeš reći da Bog nikada nije prema čoveku bio milostiv, te da je čoveku doneo samo grdnju i sud. Delo u poslednjim danima obelodanjuje Jahveovo i Isusovo delo, kao i sve čoveku nerazumljive tajne, a sve to zarad razotkrivanja odredišta i kraja čovekovog, te zarad dovršetka celokupnog dela spasenja među ljudima. Ovom etapom dela u poslednjim danima, sve se polako privodi kraju. Sve tajne koje su čoveku nerazumljive moraju se razotkriti, kako bi čovek mogao da izmeri njihovu dubinu i da ih srcem svojim jasno i u potpunosti shvati. Tek tada će ljudska rasa moći da bude klasifikovana po vrstama. Teko po završetku šest hiljada godina dugog plana upravljanja, čovek će u celosti moći da razume Božju narav, jer će Njegovo upravljanje tada biti privedeno kraju. Pošto ste sada iskusili Božje delo u završnom dobu – znate li kakva je narav Božja? Da li se usuđuješ da kažeš kako je Bog onaj Bog koji samo izgovara reči i ništa više? Ne bi smeo da se usudiš na takav zaključak. Neki bi rekli kako je Bog onaj Bog koji razotkriva tajne, kako je Bog ono Jagnje i Onaj koji razbija sedam pečata. Ali se niko ne usuđuje da donese takav zaključak. Drugi bi možda rekli kako je Bog ovaploćeno telo, ali ni to ne bi bilo tačno. Neki treći bi, pak, možda kazali da ovaploćeni Bog samo izgovara reči i ne čini znamenja i čuda, ali ti bi se još teže usudio da tako nešto kažeš, jer se Isus ovaplotio i činio znamenja i čuda, te stoga ti ne bi smeo da Boga tako olako definišeš. Celokupno delo, koje se odvijalo tokom šest hiljada godina dugog plana upravljanja, tek sada se privodi kraju. Tek pošto celokupno ovo delo bude čoveku razotkriveno i obavljeno među ljudima, čovečanstvo će u celosti spoznati narav Božju i sve što On ima i što jeste. Kad delo ove etape bude u potpunosti dovršeno, sve tajne koje čovek ne razume biće rasvetljene, sve prethodno neshvaćene istine biće razjašnjene, a ljudskoj će rasi biti saopšten njen budući put i njeno odredište. U ovome se sastoji celokupnost dela koje će biti učinjeno u sadašnjoj etapi. Iako je put kojim čovek danas korača ujedno i put krsta i put stradanja, ono što čovek danas praktikuje, ono što jede, pije i u čemu uživa, umnogome se razlikuje od onoga što je čoveka bilo zadesilo po zakonu i tokom Doba blagodati. Ono što se od

čoveka danas traži drugačije je od onoga što se zahtevalo u prošlosti, a još se više razlikuje od onoga što se od čoveka tražilo u Dobu zakona. Šta se, dakle, od čoveka po zakonu zahtevalo kad je Bog Svoje delo obavljao u Izraelu? Da čovek treba da se pridržava Šabata i Jahveovih zakona i ništa više od toga. Niko nije smeo da radi na Šabat, niti da krši zakone Jahvea. Ali danas to ne važi. Ljudi na Šabat rade, okupljaju se i mole kao i obično, i ne nameću im se nikakva ograničenja. Oni koji su živeli u Doba blagodati morali su da budu kršteni, a od njih se još zahtevalo i da poste, da dele hleb, piju vino, da pokrivaju glavu i da drugima peru noge. Danas su ova pravila ukinuta, ali se čoveku zato postavljaju stroži zahtevi, jer delo Božje postaje sve dublje, a čovekov ulazak doseže sve više. U prošlosti je Isus ruke Svoje polagao na čoveka i molio se, ali kakva korist od polaganja ruku danas, kad je sve već rečeno? Rezultati se mogu i samo rečima postići. Kada je On u prošlosti ruke Svoje polagao na čoveka, činio je to da bi čoveka blagoslovio i ujedno ga izlečio od bolesti. Tako je Božji Duh u prošlosti činio, ali danas to nije tako. Duh Božji sada koristi reči da bi delao i postizao rezultate. Njegove su vam reči razjašnjene i vi treba da ih sprovedete u delo baš onako kako vam je rečeno. Njegove su reči volja Njegova; one su delo koje On želi da učini. Kroz reči Njegove razumećete Njegovu volju i ono što On od vas traži da postignete, a vi Njegove reči možete naprosto sprovesti u delo neposredno, bez ikakve potrebe za polaganjem ruku. Neki će možda reći: „Položi ruke Svoje na mene! Položi na mene Svoje ruke da bih mogao da primim Tvoj blagoslov i da bih mogao da Te doživim.“ Sve su to starinski običaji iz prošlih vremena, koji su danas zastareli, jer se doba promenilo. Duh Božji ne deluje nasumično, niti u skladu s ustaljenim pravilima, već deluje u skladu sa dobom. Doba se promenilo, a novo doba sa sobom nužno donosi i novo delo. Ovo važi za svaku etapu dela, te se tako delo Njegovo nikad ne ponavlja. Isus je, u Doba blagodati, učinio popriličan broj takvih dela kao što su isceljenje bolesti, isterivanje demona, polaganje ruku Svojih na čoveka kako bi ga blagosiljao i pomolio se za njega. Ponovo činiti to isto, međutim, bilo bi besmisleno u današnje vreme. Sveti Duh je u to vreme tako činio zato što je to bilo Doba blagodati, kad je blagodati u kojoj je čovek mogao da uživa bilo dovljno. Od njega se nije zahtevalo da išta na bilo koji način plaća i, dokle god je verovao, primao bi blagodat. Prema svima se postupalo vrlo milostivo. Sad je drugačije doba i delo Božje napredovalo je dalje; pobuna ljudska i sve što je nečisto u čoveku biće pročišćeni putem grdnje i suda. Pošto je ono bila etapa iskupljenja, Bogu je sledovalo da tako čini i da pokaže dovoljno blagodati u kojoj čovek uživa, kako bi čovek mogao da bude iskupljen od greha i da bi mu, uz pomoć blagodati, gresi bili oprošteni. Cilj ove sadašnje etape jeste razotkrivanje nepravednosti u čoveku putem grdnje, suda, šibanja rečima, kao i disciplina i otkrivenje reči, da bi čovečanstvo kasnije moglo da bude spaseno. Ovo je delo sveobuhvatnije od iskupljenja. U Doba blagodati bilo je dovoljno blagodati u kojoj je čovek uživao; pošto je čovek dosad već iskusio ovu blagodat, on više ne treba da uživa u njoj. Ovom je delu vreme isteklo i ono više ne treba da se izvršava. Čovek sada treba da bude spasen putem suda reči. Nakon što bude podvrgnut sudu,

grdnji i oplemenjivanju, ujedno će se i narav čovekova promeniti. Nisu li za sve to zaslužne reči koje sam izgovorio? Svaka etapa dela obavlja se shodno napretku čitave rase ljudske i shodno dobu. Ovo je delo od sveopšteg značaja i u celosti se obavlja zarad konačnog spasenja, da bi čovečanstvo u budućnosti moglo da ima dobro odredište i da bi ljudi, na kraju, mogli da budu klasifikovani prema svojoj vrsti.

Delo poslednjih dana sastoji se u izgovaranju reči. Velike se promene u čoveku mogu postići uz pomoć reči. Promene koje se u ovim ljudima dešavaju sada, nakon što su prihvatili ove reči, mnogo su veće od promena koje su se u ljudima dešavale nakon prihvatanja znamenja i čuda iz Doba Blagodati. Jer, iako su, u Doba blagodati, demoni iz čoveka izgonjeni polaganjem ruku i molitvom, u čoveku je i dalje ostala iskvarena narav. Čovek je bio isceljivan od bolesti i gresi su mu praštani, ali je tek trebalo da bude učinjeno delo kojim bi čovek, na neki način, bio pročišćen od iskvarene sotonske naravi koju je u sebi nosio. Zahvaljujući svojoj veri, čovek je samo spasen i oprošteni su mu gresi, ali njegova grešna priroda nije bila iskorenjena već se u njemu zadržala. Gresi su čoveku oprošteni posredstvom ovaploćenog Boga, ali to nije značilo da u čoveku više nije bilo greha. Čoveku su gresi mogli biti oprošteni kroz žrtvu za greh, ali on i dalje ni na koji način nije mogao da reši problem kako da sebe natera da više ne greši i kako da svoju grešnu prirodu u potpunosti iskoreni i preobrazi. Gresi su čoveku bili oprošteni zahvaljujući Božjem delu raspeća, ali je čovek nastavio da živi sa svojom, od starina iskvarenom, sotonskom naravi. Imajući ovo u vidu, čoveka je neophodno u celosti spasti od njegove iskvarene sotonske naravi, kako bi njegova grešna priroda mogla da bude potpuno iskorenjena da se više nikad ne razvije, čime bi se omogućio preobražaj naravi čovekove. To bi od čoveka zahtevalo da shvati put životnog razvoja, da shvati način života i da dokuči kako da promeni svoju narav. Nadalje, to bi od čoveka zahtevalo da postupa u skladu s tim putem kako bi se njegova narav postepeno menjala, da bi živeo obasjan svetlošću, da bi sve što čini bilo u skladu s Božjom voljom, da bi mogao da odbaci svoju iskvarenu sotonsku narav i da bi se oslobodio mračnog uticaja Sotone, izranjajući na taj način u potpunosti iz greha. Tek će tada čovek biti u celosti spasen. U vreme kad je Isus obavljao Svoje delo, čovekovo znanje o Njemu još uvek je bilo nejasno i maglovito. Čovek Ga je sve vreme smatrao sinom Davidovim i proglašavao Ga velikim prorokom, dobroćudnim Gospodom koji iskupljuje grehe čovekove. Neki su, snagom svoje vere, bili isceljeni samo dodirivanjem poruba Njegove odore; slepi su progledali, a čak su i mrtvi oživeli. Pa ipak, čovek nije bio u stanju da u sebi otkrije duboko ukorenjenu iskvarenu narav sotonsku, niti je znao kako da je odbaci. Čovek je primio veliku blagodat, poput mira i blagostanja tela, donošenja blagoslova celoj porodici zahvaljujući veri jednog njenog člana, isceljenja bolesti i tome slično. Za sve ostalo bila su zaslužna dobra dela čovekova i njegova bogougodna pojava; svako ko je mogao da živi na tim osnovama smatran je prihvatljivim vernikom. Samo su takvi vernici, nakon smrti, mogli da zakorače na nebo, što je značilo da su spaseni. Ovi ljudi, međutim, tokom svog životnog veka uopšte nisu razumevali životni put. Sve što su činili sastojalo se u

neprekidnom ciklusu sagrešenja i ispovedanja grehova, bez ikakvog puta kojim bi narav svoju promenili: takvo je bilo čovekovo stanje u Doba blagodati. Je li čovek bio u potpunosti spasen? Ne! Stoga je, nakon završetka ove etape dela, preostalo da se obavi još i delo suda i grdnje. Cilj ove etape jeste da se čovek pročisti uz pomoć reči, čime će mu se ujedno ponuditi put koji treba da sledi. Ova etapa ne bi bila plodonosna ni smislena ako bi se u njoj nastavilo sa isterivanjem demona, jer na taj način i dalje ne bi bila iskorenjena grešna priroda čovekova, te bi se čovek zaustavio na praštanju grehova. Čoveku su gresi bili oprošteni zahvaljujući žrtvi za greh, jer je delo raspeća već bilo privedeno kraju i Bog je već bio nadvladao Sotonu. Ali se zato iskvarena narav u čoveku i dalje zadržala, čovek je i dalje mogao da greši i da se opire Bogu, a Bog još uvek nije zadobio ljudski rod. Upravo zbog toga, Bog u ovoj etapi Svog dela koristi reč kako bi razotkrio iskvarenu narav čovekovu, primoravajući ga da deluje u skladu s pravim putem. Ova je etapa smislenija i, ujedno plodonosnija od prethodne, jer je sada reč ta koja neposredno opskrbljuje život čovekov i omogućava potpuno obnavljanje čovekove naravi; ona je neuporedivo temeljnija od prethodne etape dela. Prema tome, ovaploćenjem u poslednjim danima upotpunjen je značaj Božjeg ovaploćenja i do kraja dovršen Božji plan upravljanja čovekovim spasenjem.

Spasavanje čoveka od strane Boga nije učinjeno neposrednim korišćenjem metoda delovanja Duha, niti upotrebom identiteta Duha, jer Duh Njegov čovek ne može ni da vidi, niti da Ga dodirne, a ne može ni da Mu se približi. Da je On čoveka pokušao da spase neposrednim korišćenjem perspektive Duha, čovek ne bi bio u stanju da primi Njegovo spasenje. Da se Bog nije odenuo spoljašnjim oblikom stvorenog čoveka, čovek ni na koji način ne bi mogao da primi ovo spasenje. Jer, nema načina na koji bi čovek mogao da Mu priđe, baš kao što niko nije mogao da se približi Jahveovom oblaku. Jedino preobražajem u stvoreno ljudsko biće, to jest, jedino tako što će reč Svoju uneti u telo od krvi i mesa, u koje namerava da se preobrazi, Bog može Svoju reč lično da usadi u sve one koji Ga slede. Tek tada čovek može lično da vidi i čuje Njegovu reč i da, povrh toga, dođe u posed reči Njegove i na taj način bude u potpunosti spasen. Da se Bog nije ovaplotio, niko ko je sazdan od krvi i mesa ne bi mogao da dobije tako uzvišeno spasenje, niti bi ijedna osoba bila spasena. Da je Duh Božji Svoje delo učinio neposredno među ljudima, čitavo bi čovečanstvo palo kao pokošeno ili bi, u suprotnom, nemajući načina da dođe u dodir s Bogom, bilo u celosti porobljeno od Sotone. Prvo ovaploćenje imalo je za cilj da čoveka iskupi od greha, da ga iskupi posredstvom Isusovog tela od krivi i mesa; On je, drugim rečima, čoveka spasao sa krsta, ali se u čoveku i dalje zadržala iskvarena narav sotonska. Drugo ovaploćenje ne treba više da služi kao žrtva za greh, već treba u potpunosti da spase one koji su od greha iskupljeni. Ovo se delo obavlja da bi oni kojima je oprošteno mogli da budu oslobođeni grehova svojih i potpuno očišćeni, te da bi, postigavši promenu svoje naravi, utekli od mračnog uticaja Sotone i vratili se pred Božji presto. Jedino na taj način čovek može biti u potpunosti osvećen. Po završetku Doba zakona i sa otpočinjanjem Doba blagodati, Bog

je započeo Svoje delo spasenja, koje se nastavlja sve do poslednjih dana, tokom kojih će On, sudeći ljudskoj rasi i grdeći je zbog buntovništva, do kraja pročistiti ljudski rod. Tek tada će Bog dovršiti svoje delo spasenja i tek tada će moći da uđe u počinak. Bog se, dakle, tokom tri etape Svog dela, samo dvaput ovaplotio kako bi Svoje delo među ljudima obavio lično. To je zato što samo jedna od tri etape podrazumeva usmeravanje čoveka u pogledu načina življenja, dok se preostale dve sastoje od dela spasenja. Jedino uz pomoć ovaploćenja, Bog može da živi kraj čoveka, da iskusi stradanje sveta i da živi u normalnom telu od krvi i mesa. Samo na taj način, On može ljudima da obezbedi praktičan put koji im je, kao stvorenim bićima, potreban. Čovek prima potpuno spasenje od Boga upravo kroz ovaploćenje Božje, a ne direktno s neba, kao odgovor na svoje molitve. Jer čovek, budući sazdan od krvi i mesa, ni na koji način ne može da vidi Božji Duh, a kamoli da se približi Duhu Njegovom. Čovek može da dođe u dodir samo s ovaploćenim Bogom i jedino na taj način može da dokuči sve puteve i sve istine i da bude u potpunosti spasen. Drugo će ovaploćenje biti dovoljno da odagna grehe čovekove i da ga u potpunosti pročisti. Tako će, sa drugim ovaploćenjem, celokupno Božje delo u telu biti privedeno kraju, a značaj Božjeg ovaploćenja biće upotpunjen. U tom trenutku, Božje delo u telu biće u potpunosti dovršeno. Nakon ovog drugog ovaploćenja, On se neće po treći put ovaplotiti zarad Svog dela, jer će celokupno Njegovo upravljanje biti privedeno kraju. Ovaploćenjem u poslednjim danima, izabrani narod Njegov biće u celosti zadobijen, a čitav će ljudski rod u poslednjim danima biti klasifikovan prema vrstama. Bog više neće obavljati delo spasenja, niti će se vraćati u telo zarad obavljanja bilo kog drugog dela. Tokom obavljanja dela u poslednjim danima, reč je moćnija od predočavanja znamenja i čuda, a autoritet reči nadmašuje autoritet znamenja i čuda. Rečju se razotkrivaju sve iskvarene naravi, duboko zakopane u srcima ljudi. Ne postoji način na koji bi ti mogao sam da ih prepoznaš. Ali kad one pred tobom budu ogoljene putem reči, sasvim prirodno ćeš ih otkriti; nećeš moći da ih porekneš i bićeš u potpunosti ubeđen u njih. Zar to nije autoritet reči? Ovo je rezultat koji se postiže današnjim delovanjem reči. Ne može se, dakle, isceljivanjem bolesti i isterivanjem demona čovek u celosti izbaviti iz grehova svojih, niti ga je moguće upotpuniti predočavanjem znamenja i čuda. Autoritet koji isceljuje bolesti i isteruje demone čoveku jedino može da podari blagodat, ali telo ljudsko i dalje pripada Sotoni, a iskvarena narav sotonska se i dalje zadržava u čoveku. Drugim rečima, ono što nije očišćeno i dalje pripada grehu i prljavštini. Tek nakon što posredstvom reči bude očišćen, čovek može da bude od Boga zadobijen i osvećen. Kad su iz čoveka bili isterani demoni, a on bio iskupljen, to je značilo samo da je čovek istrgnut iz ruku Sotone i vraćen Bogu. Međutim, ukoliko ga Bog ne očisti ili ne promeni, čovek će ostati iskvaren. Čovek u sebi i dalje nosi prljavštinu, protivljenje i pobunu; čovek se Bogu vratio samo zahvaljujući Njegovom spasenju, ali još uvek ne zna baš ništa o Bogu i još uvek je spreman da Mu se opire i da Ga izda. Pre no što je čovek iskupljen, u njemu su već bili posađeni mnogi Sotonini otrovi, tako da se u njemu, nakon što ga je Sotona hiljadama godina kvario, već ustalila

priroda koja se opire Bogu. Čovekovo iskupljenje se, dakle, nimalo ne razlikuje od otkupa čoveka po visokoj ceni, pri kojem, međutim, otrovna priroda u njemu nije eliminisana. Čovek koji je u toj meri oskrnavljen mora biti podvrgnut promeni pre no što postane dostojan služenja Bogu. Posredstvom dela suda i grdnje, čovek će u potpunosti spoznati svoju prljavu i iskvarenu suštinu, te će moći da se u celosti promeni i da postane čist. Jedino na taj način čovek može postati dostojan povratka pred Božji presto. Celokupno današnje delo obavlja se zarad čovekovog očišćenja i promene; posredstvom suda i grdnje rečima, kao i putem oplemenjivanja, čovek može da se reši svoje iskvarenosti i postane čist. Umesto da ovu etapu posmatramo kao spasenje, prikladnije bi bilo reći da se radi o delu pročišćenja. Ovo je, u stvari, etapa osvajanja, a ujedno predstavlja i drugu etapu dela spasenja. Posredstvom suda i grdnje uz pomoć reči, čovek dolazi do tačke u kojoj ga Bog zadobija, a kroz upotrebu reči zarad oplemenjivanja, suda i obelodanjenja, u celosti se razotkrivaju sve nečistoće, predstave, motivi i pojedinačne težnje u čovekovom srcu. Jer, sve to što je čovek mogao biti iskupljen, a njegovi gresi oprošteni, može se samo posmatrati tako da se Bog ne seća čovekovih prestupa i da prema njemu ne postupa u skladu s tim prestupima. Ukoliko, međutim, čovek, koji živi u telu od krvi i mesa, nije oslobođen greha, on samo može da nastavi da greši, beskrajno razotkrivajući svoju iskvarenu sotonsku narav. Život kojim čovek živi upravo je takav beskrajni ciklus sagrešenja i dobijanja oproštaja. Većina ljudi danju greši samo da bi se uveče ispovedala. Na taj način, iako će žrtva za greh za čoveka zauvek biti delotvorna, ona neće moći da ga izbavi iz greha. Delo spasenja dovršeno je samo polovično, jer čovek još uvek poseduje iskvarenu narav. Primera radi, kad su ljudi shvatili da su potomci Moava, oni su na to izneli reči pritužbe, prestali su da tragaju za životom i postali su krajnje negativni. Zar ovo nije pokazatelj da čovečanstvo još uvek nije u stanju da se potpuno potčini Božjoj vlasti? Nije li upravo to njihova iskvarena sotonska narav? Dok nisi bio izložen grdnji, dizao si ruke više od svih ostalih, čak više i od Isusa. Glasno si uzvikivao: „Budi ljubljeni sin Božji! Budi Božja uzdanica! Pre ćemo umreti nego se Sotoni pokloniti! Ustani protiv starog Sotone! Ustani protiv velike crvene aždaje! Dabogda velika crvena aždaja bedno pala s vlasti! Dabogda nas Bog upotpunio!“ Uzvici tvoji bili su od svih glasniji. Ali, onda je nastupilo vreme grdnje i ljudska se iskvarena narav još jedanput razotkrila. Utihnuli su tada njihovi uzvici i njihova je rešenost zakazala. Takva je iskvarenost čovekova; ona zadire dublje od greha, Sotona ju je zasadio i ona je u čoveku duboko ukorenjena. Čoveku nije lako da postane svestan svojih grehova; on nema načina da prepozna sopstvenu, duboko ukorenjenu prirodu, te mora da se osloni na sud putem reči da bi to postigao. Jedino će tako, od tog trenutka, čovek moći postepeno da se menja. U prošlosti je čovek tako vikao, jer nije razumeo svoju urođenu iskvarenu narav. To su nečistoće koje postoje u čoveku. Tokom toliko dugog perioda suda i grdnje, čovek je živeo u atmosferi napetosti. Zar sve to nije posredstvom reči ostvareno? Nisi li i ti iz sveg glasa zavapio uoči kušnje uslužitelja? „Zakoračite u carstvo! Svi koji prihvate ime njegovo zakoračiće u carstvo! Svi će doživeti Boga!“ Kad je kušnja uslužitelja

započela, nisi više vapio. Na samom početku, svi su zavapili: „O, Bože! Gde god da me postaviš, potčiniću se Tvom upravljanju.“ Pročitavši reči Božje: „Ko će biti Moj Pavle?“, ljudi rekoše: „Ja sam voljan!“ Zatim videše reči: „A šta je sa verom Jovovom?“ i rekoše: „Voljan sam da veru Jovovu primim na sebe. Molim Te, Bože, stavi me na probu!“ Kad je nastupila kušnja uslužitelja, istog trenutka su svi popadali i jedva sa su mogli ponovo ustati. Nakon toga su, malo po malo, nečistoće iz srca njihovih postepeno nestajale. Zar to nije ostvareno putem reči? Dakle, ono što ste danas iskusili jesu rezultati ostvareni putem reči, koji su čak i veći od onih koje je Isus postigao predočavanjem znamenja i čuda. Slava Božja i autoritet Boga Samoga koje vidiš, ne pokazuju se samo putem raspeća, isceljenja bolesti i izgona demona, već ponajviše kroz sud reči Njegove. To je pokazatelj da se autoritet i sila Božja ne ogledaju samo u prikazivanju znamenja, isceljivanju bolesti i izgonu demona, već da se sudom reči Božje može bolje predstaviti Božji autoritet i razotkriti Njegova svemoć.

Rezultati koje je čovek sada ostvario – njegov sadašnji rast, znanje, ljubav, odanost, poslušnost i uvid – postignuti su kroz sud reči. To što si u stanju da budeš odan i što čvrsto stojiš na nogama do današnjeg dana, ostvareno je posredstvom reči. Sada čovek vidi da je delo ovaploćenog Boga zaista izvanredno, te da u njemu ima mnogo toga što čovek ne može da ostvari, a to su tajne i čuda. Stoga su se mnogi potčinili. Neki se od dana svog rođenja nisu potčinili nijednom ljudskom biću, ali se danas, ugledavši Božje reči, u potpunosti potčinjavaju a da toga nisu ni svesni, i pri tom se ne upuštaju u detaljne analize, niti išta drugo kažu. Čovečanstvo je kao pokošeno palo pred rečju i ničice leži pod sudom reči. Kad bi se Duh Božiji čoveku neposredno obratio, čitavo čovečanstvo bi se potčinilo tom glasu, palo bi ne izustivši ni reč otkrivenja, slično kao što je Pavle, na putu za Damask, pao na zemlju obasjan svetlošću. Kad bi Bog nastavio da na ovaj način deluje, čovek nikada ne bi mogao da, posredstvom suda reči, spozna svoju iskvarenost i tako postigne spasenje. Samo putem ovaploćenja, Bog Svojim rečima može lično da dopre do uha svakog ljudskog bića, kako bi svi koji imaju uši mogli da čuju reči Njegove i da prime Njegovo delo suda posredstvom reči. Jedino što ovo predstavlja rezultat koji se postiže posredstvom reči Božje, a ne pojavljivanjem Duha koji bi čoveka primorao da Mu se iz straha potčini. Samo putem ovog praktičnog, a ipak izvanrednog dela, može se u potpunosti razotkriti čovekova stara narav, godinama skrivana duboko u njemu, kako bi čovek mogao da je prepozna i promeni. Sve ove stvari predstavljaju praktično delo ovaploćenog Boga, kojim On, govoreći i sprovodeći sud na praktičan način, postiže rezultate suđenja čoveku putem reči. U tome je autoritet ovaploćenog Boga i značaj Božjeg ovaploćenja. To je učinjeno da bi se autoritet ovaploćenog Boga obznanio, da bi se objavili rezultati postignuti delom reči, te da bi se objavilo da je Duh došao u telesnom obliku i da Svoj autoritet demonstrira kroz suđenje čoveku putem reči. Mada telo Njegovo ima spoljašnji oblik običnog i normalnog ljudskog bića, upravo rezultati koje Svojim rečima postiže pokazuju čoveku da On odiše autoritetom, da je On Sâm Bog i da su Njegove reči izraz Boga Samoga. Time se čitavom ljudskom rodu pokazuje da je On

Sâm Bog, da je On Sâm ovaploćeni Bog, da Njega niko ne sme da vređa i da niko ne može da nadmaši Njegov sud putem reči, te da nikakva sila tame ne može da nadjača Njegov autoritet. Čovek Mu se u potpunosti potčinjava zato što je On ovaploćena Reč, zbog Njegovog autoriteta i zbog Njegovog suda putem reči. Delo učinjeno Njegovim ovaploćenim telom predstavlja autoritet koji On poseduje. On se ovaploćuje zato što telo takođe može posedovati autoritet, i u stanju je da Svoje delo među ljudima obavi na praktičan način, tako da ono čoveku bude vidljivo i opipljivo. Ovo je delo neuporedivo stvarnije od dela koje neposredno izvršava Duh Božji, koji ima sav autoritet i čiji su rezultati isto tako očigledni. To je zato što Božje ovaploćeno telo može da govori i deluje na praktičan način. Spoljašnji oblik Njegovog tela nema nikakav autoritet i čovek mu može prilaziti, dok Njegova suština poseduje autoritet, ali taj autoritet niko ne može da vidi. Dok On govori i deluje, čovek nije u stanju da detektuje postojanje Njegovog autoriteta, što Bogu olakšava obavljanje poslova praktične prirode. Sve ovo praktično delovanje može da donese rezultate. Mada niko od ljudi ne shvata da On poseduje autoritet i da se ne sme vređati, niti vidi Njegov gnev, On željene rezultate Svojih reči postiže putem Svog, velom obavijenog autoriteta, Svog skrivenog gneva i Svojih reči, koje kazuje otvoreno. Čovek, drugim rečima, biva potpuno ubeđen intonacijom Njegovog glasa, strogošću govora Njegovog i sveopštom mudrošću Njegovih reči. Na taj se način čovek potčinjava reči ovaploćenog Boga koji, naizgled, nema nikakav autoritet, čime se ispunjava Božji cilj spasenja čovekovog. Ovo je još jedan vid ispoljavanja važnosti Njegovog ovaploćenja, koji se ogleda u realističnijem govoru i dopuštanju da stvarnost Njegovih reči utiče na čoveka, kako bi čovek mogao da svedoči o snazi Božje reči. Prema tome, da se ovo delo ne čini posredstvom ovaploćenja, njime se ne bi ostvarili nikakvi rezultati i ono ne bi moglo da grešnim ljudima donese potpuno spasenje. Da se Bog nije ovaplotio, On bi ostao samo Duh, kojeg čovek ne može ni da vidi, ni da opipa. Pošto je čovek sazdan od tela, on i Bog pripadaju dvama različitim svetovima i drugačiji su po svojoj prirodi. Božji je Duh u neskladu s čovekom, sazdanim od krvi i mesa, te stoga, jednostavno, nema načina da se između njih uspostave odnosi, da i ne pominjemo čovekovu nesposobnost da se pretvori u duha. Pošto stvari tako stoje, Božji Duh mora da se preobrazi u stvoreno biće kako bi Bog mogao da učini Svoje prvobitno delo. Bog može da se uzdigne do najvećih visina, ali i da se ponizi tako što će postati ljudsko stvorenje, delovati među ljudima i živeti u njihovom okruženju, dok čovek, sa druge strane, ne može da se uzdigne u visine i postane duh, a još je manje u stanju da siđe na najniže mesto. Upravo zato Bog mora da se ovaploti kako bi obavio Svoje delo. Po tom istom principu, tokom prvog ovaploćenja samo je Božje ovaploćeno telo moglo da iskupi čoveka putem Njegovog raspeća, dok Duh Božiji ni na koji način ne bi mogao zarad čoveka da bude razapet na krst kao žrtva za greh. Bog je mogao da se neposredno ovaploti kako bi zarad čoveka poslužio kao žrtva za greh, ali čovek nije mogao da se neposredno vine u nebo kako bi preuzeo žrtvu za greh, koju je Bog za njega bio pripremio. Pošto je već bilo tako, bilo je jedino moguće zamoliti Boga da nekoliko puta otrči gore-dole

između neba i zemlje, umesto da se čovek uznese na nebo zarad spasenja, jer je čovek već bio pao i, povrh toga, prosto nije ni mogao da se uznese na nebo, a još manje da zadobije žrtvu za greh. Stoga je bilo neophodno da Isus siđe među ljude i lično obavi delo koje čovek, jednostavno, nije mogao da izvrši. Svako Božje ovaploćenje izvršeno je iz krajnje nužde. Da je bilo koja od etapa mogla biti izvršena neposredno od strane Duha Božjeg, On se ne bi izlagao poniženju koje sa sobom nosi ovaploćenje.

U ovoj, završnoj etapi dela, rezultati se postižu posredstvom reči. Putem reči čovek uspeva da dokuči mnoge tajne, kao i dela koja je Bog činio tokom prethodnih generacija; čovek putem reči Sveti Duh prosvetljuje čoveka; putem reči čovek uspeva da razume tajne koje prošle generacije nikad ranije nisu razotkrile, te dela proroka i apostola iz davno prohujalih vremena i načela po kojima su oni delovali; putem reči čovek uspeva da shvati i narav Boga Samoga, sopstveni bunt i otpor, te da spozna svoju suštinu. Kroz sve ove etape dela i kroz sve izgovorene reči, čovek upoznaje delo Duha, delo koje izvršava Božje ovaploćeno telo i, povrh toga, celokupnu narav Njegovu. I tvoje poznavanje Božjeg dela upravljanja tokom šest hiljada godina takođe je stečeno posredstvom reči. Nisu li i spoznaja tvojih nekadašnjih predstava i to što si uspeo da ih ostaviš po strani takođe postignuti putem reči? U prethodnoj je etapi Isus predočavao znamenja i čuda, ali u ovoj etapi nema nikakvih znamenja, niti čuda. Nisi li i do svog razumevanja razloga zbog kojih Bog više ne predočava znamenja i čuda došao putem reči? Prema tome, reči izgovorene tokom ove etape nadmašuju delo koje su činili apostoli i proroci minulih pokoljenja. Čak ni proročanstvima koja su proroci kazivali ne bi mogao da bude ostvaren ovaj rezultat. Proroci su kazivali samo proročanstva, govorili o onome što će se u budućnosti dešavati, ali ne i o delu koje je Bog u to vreme želeo da učini. Nisu govorili da bi usmeravali živote ljudi, darivali istinu ljudskom rodu ili im otkrili tajne, a ponajmanje da bi ljudima darivali život. U rečima kazanim u ovoj etapi ima istine i predskazanja, ali one uglavnom služe da čoveku podare život. Sadašnje se reči razlikuju od predskazanja proroka. Svrha ove etape dela jeste život čovekov i promena njegove životne dispozicije, a ne proricanje. Prvu etapu činilo je delo Jahvea: trebalo je da Njegovo delo čoveku utre put ka obožavanju Boga na zemlji. Bilo je to delo početka, kojim se tražilo izvorište obavljanja dela na zemlji. U to je vreme Jahve Izraelce podučavao da svetkuju Šabat, da poštuju svoje roditelje i da žive jedni s drugima u miru. To je tako bilo zato što ljudi tog vremena nisu shvatali šta je to što čoveka čini čovekom, niti su razumevali kako treba da žive na zemlji. Stoga je bilo nužno da On u ovoj prvoj etapi dela usmeri ljude kako da žive. Ništa od onoga što im je Jahve kazao nije ranije bilo poznato ljudima, niti su se oni time odlikovali. U to je vreme Bog uzdigao mnoge proroke kako bi kazivali proročanstva, a svi su oni to činili pod vođstvom Jahvea. To je, jednostavno, bila jedna od stavki u Božjem delu. Bog se u prvoj etapi nije ovaplotio, te je stoga svim plemenima i narodima uputstva davao preko proroka. Kad je Isus u Svoje vreme obavljao delo, On nije toliko govorio kao što to danas čini. Ova etapa dela reči u poslednjim danima nikad ranije nije bila učinjena, tokom minulih doba i pokoljenja. Iako

su Isaija, Danilo i Jovan govorili mnoga proročanstva, njihova su proročanstva bila sasvim drugačija od reči koje se danas izgovaraju. Ono što su oni kazivali bila su samo proročanstva, ali reči koje se danas izgovaraju to nisu. Ako bih sve ovo što sada govorim pretočio u proročanstva, da li biste ih mogli razumeti? Ako bismo pretpostavili da se ono o čemu sam govorio odnosi na stvari koje će se desiti tek pošto Ja odem, kako bi ti to onda mogao da shvatiš? Delo reči nikada nije učinjeno u vreme Isusa, niti u Dobu zakona. Možda će neko reći: „Nije li i Jahve takođe izgovarao reči u vreme Njegovoga dela? Zar nije i Isus, pored isceljivanja bolesti, izgona demona i predočavanja znamenja i čuda, takođe izgovarao reči u vreme Svog delovanja?“ Među stvarima koje su izrečene postoje razlike. U čemu je bila suština reči koje je govorio Jahve? On je samo usmeravao ljude kako da žive svoj život na zemlji, pri tom se ne dotičući duhovnih stvari u životu. Zašto se kaže da je Jahve govorio da bi ljudima iz svih krajeva davao uputstva? Izraz „davati uputstva“ znači eksplicitno saopštavati i neposredno zapovedati. On čoveka nije opskrbljivao životom, već ga je, jednostavno, uzimao za ruku i podučavao kako da Ga se boji, bez suvišnih parabola. Delo koje je Jahve učinio u Izraelu nije se sastojalo u obračunavanju s čovekom, njegovom dovođenju u red, niti u donošenju suda i grdnje, već u usmeravanju čoveka. Jahve je Mojsiju zapovedio da svom narodu kaže da u pustinji skuplja manu. Svako jutro, pre svanuća, trebalo je da skupe taman toliko mane koliko će toga dana pojesti. Manu nije bilo moguće sačuvati za naredni dan, jer bi se ubuđala. On ljudima nije držao predavanja, niti je razotkrivao njihovu prirodu, njihove misli i ideje. On ljude nije menjao, već ih je usmeravao u tome kako treba da žive. Ljudi tog vremena bili su nalik deci – ništa nisu shvatali i mogli su da obavljaju samo osnovne mehaničke pokrete, te je stoga Jahve samo uveo zakone kojima će rukovoditi mnoštvom.

Da bi jevanđelje širio tako da svi koji iskrenim srcem traže mogu da steknu znanje o delu koje se danas izvršava i da u to budu potpuno ubeđeni, ti najpre moraš jasno da shvatiš priču iz prve ruke, da razumeš suštinu i značaj dela obavljenog u svakoj etapi. Čini to tako da drugi ljudi, slušajući tvoje kazivanje, razumeju delo Jahvea i Isusa, a ponajviše da shvate celokupno delo koje Bog danas izvršava, kao i veze i razlike između tri etape Božjeg dela. Čini to tako da, nakon što završe sa slušanjem, drugi shvate da ove tri etape ne ometaju jedna drugu, već da sve one predstavljaju delo jednog te istog Duha. Iako Oni deluju u različitim dobima, iako je sadržaj dela koje obavljaju različit, iako izgovaraju različite reči, načela po kojima Oni deluju istovetna su. Ovo su najuzvišenije vizije, koje svi ljudi koji slede Boga treba da razumeju.

Dva ovaploćenja upotpunjuju značaj ovaploćenja

Svaka etapa dela koju Bog obavi ima svoj praktičan značaj. U ono vreme, kada je Isus došao, došao je u muškom obličju, a kada Bog ovoga puta dođe, Njegovo će obličje biti žensko. Iz ovoga se može videti da Božje stvaranje kako muškaraca tako i žena

može biti od koristi u Njegovom delu i da On ne pravi razliku između polova. Kada Njegov Duh dođe, On može da uzme telo koje god želi, i to telo može da Ga predstavlja; bilo da je muško ili žensko, ono može da predstavlja Boga dokle god je Njegovo ovaploćenje. Da se Isus, kada je došao, pojavio u ženskom obličju, drugim rečima, da je Sveti Duh začeo devojčicu, a ne dečaka, ta etapa dela bi ipak bila dovršena. Da je tako bilo, današnju etapu dela bi morao da dovrši muškarac, ali delo bi svakako bilo dovršeno. Delo obavljeno u svakoj pojedinačnoj etapi ima svoj značaj; nijedna etapa dela se ne ponavlja, niti je u sukobu sa drugom. U ono vreme su Isusa, dok je obavljao Svoje delo, zvali jedinim Sinom, a reč „Sin“ podrazumeva muški pol. Zašto se jedini Sin ne spominje u sadašnjoj etapi? Zato što u ovoj etapi delo zahteva promenu pola u odnosu na Isusov. Bog ne pravi razliku između polova. On obavlja Svoje delo po Sopstvenoj volji i u izvođenju Svoga dela ne podleže nikakvim ograničenjima, već je izuzetno slobodan. Međutim, svaka etapa dela ima svoj praktičan značaj. Bog se ovaplotio dva puta i očigledno je da je Njegovo ovaploćenje u poslednjim danima i poslednje. Došao je da obznani sva Svoja dela. Kada se u ovoj etapi On ne bi ovaplotio kako bi lično obavio delo na očigled čoveka, čovek bi se zauvek držao predstave da je Bog samo muško, a ne žensko. Ranije su svi ljudi verovali da Bog može biti samo muško i da se žensko ne može zvati Bogom, jer su svi ljudi smatrali da muškarci imaju autoritet nad ženama. Verovali su da nijedna žena ne može da preuzme autoritet na sebe, već samo muškarci. Štaviše, čak su govorili da je muškarac glava žene i da žena mora da se pokorava muškarcu i da ne može da ga nadmaši. U prošlim vremenima, kada se govorilo da je muškarac glava žene, to je bilo rečeno za Adama i Evu, koje je zmija prevarila – ne za muškarca i ženu kakve ih je Jahve stvorio u početku. Naravno, žena mora da sluša i voli svog muža, kao što muž mora da nauči da hrani i izdržava svoju porodicu. To su zakoni i uredbe koje je Jahve izneo i kojih čovečanstvo mora da se pridržava u svom životu na zemlji. I reče Jahve ženi: „Žudećeš za svojim mužem, ali on će vladati nad tobom!“ Govorio je tako samo da bi ljudski rod (to jest i muškarac i žena) mogao da živi normalnim životom pod Jahveovom vlašću, i da bi životi ljudi mogli da imaju nekakvu strukturu i da ne ispadnu iz valjanog poretka. Stoga je Jahve sačinio odgovarajuća pravila ponašanja za muškarce i žene, mada se to odnosilo samo na sva stvorena bića koja žive na zemlji, i nije imalo nikakve veze sa Božjim ovaploćenjem. Kako bi Bog mogao da bude isto što i Njegova stvorena bića? Njegove reči bile su usmerene samo na ljudski rod Njegovog stvaranja; upravo da bi ljudi živeli normalnim životom, On je uspostavio pravila za muškarca i ženu. U početku, kada je Jahve stvorio ljudski rod, napravio je dve vrste ljudskog bića, i muško i žensko; tako postoji i podela na muško i žensko u Njegovim ovaploćenjima. On nije odlučio o Svom delu na osnovu reči koje je uputio Adamu i Evi. Oba puta kada se On ovaplotio utvrđena su u potpunosti u skladu sa Njegovim razmišljanjem u doba kada je stvorio ljudski rod; to jest, On je završio delo Svoja dva ovaploćenja na osnovu muškog i ženskog pre nego što su se iskvarili. Ukoliko bi čovečanstvo uzelo reči koje je Jahve uputio Adamu i Evi, koje je zmija prevarila, i

primenilo ih na delo Božjeg ovaploćenja, zar ne bi i Isus morao da voli Svoju ženu onako kako je red? Da li bi Bog, tada, i dalje bio Bog? A pošto je to tako, da li bi On i dalje mogao da dovrši Svoje delo? Ako uzmemo da je pogrešno to što je ovaploćeno Božje telo žensko, zar onda ne bi bilo ogromna greška i to što je Bog stvorio ženu? Ako ljudi još uvek veruju da bi bilo pogrešno da se Bog ovaploti kao žensko, zar nije onda Isus, time što se nije ženio, te nije bio u stanju da voli Svoju ženu, počinio istu grešku kao i sadašnje ovaploćenje? Pošto koristiš reči koje je Jahve govorio Evi da bi procenio koliko je istinito sadašnje Božje ovaploćenje, onda moraš koristiti Jahveove reči upućene Adamu da sudiš Gospodu Isusu koji se ovaplotio u Dobu blagodati. Zar to nije jedno te isto? Pošto procenjuješ Gospoda Isusa uzimajući za osnovu muškarca koga zmija nije prevarila, onda ne treba da sudiš o istinitosti današnjeg ovaploćenja na osnovu žene koju je zmija prevarila. To ne bi bilo pravično! Takvo procenjivanje Boga dokazuje da ti nedostaje razuma. Kada se Jahve dvaput ovaplotio, pol Njegovog tela bio je povezan sa muškarcem i ženom koje zmija nije prevarila; On se oba ova puta ovaplotio u skladu sa muškarcem i ženom koje zmija nije prevarila. Nemoj misliti da je Isusova muškost bila ista kao Adamova, koga je zmija prevarila. Između njih dvojice ne postoji nikakva veza, oni su muškarci dve različite prirode. Da li neko stvarno može da pomisli da Isusova muškost dokazuje da je On glava svim ženama a ne i svim muškarcima? Zar On nije car svih Jevreja (uključujući i muškarce i žene)? On je Sâm Bog, ne samo da je glava ženi, već je glava i muškarcu. On je Gospod svih stvorenja i glava svim stvorenjima. Kako si mogao da zaključiš da je Isusova muškost simbol glave žene? Zar to ne bi bilo bogohuljenje? Isus je muškarac koji se nije iskvario. On je Bog; On je Hristos; On je Gospod. Kako On može da bude muškarac kao Adam, koji je bio iskvaren? Isus je telo koje je na sebe odenuo najsvetiji Duh Božji. Kako bi mogao da kažeš da je On Bog koji poseduje Adamovu muškost? Zar u tom slučaju ne bi sve Božje delo bilo pogrešno? Da li bi Jahve u Isusu otelotvorio muškost Adama, koga je prevarila zmija? Zar sadašnje ovaploćenje nije još jedan primer dela ovaploćenog Boga, koji je u pogledu pola različit od Isusa ali Mu je po prirodi isti? Da li se još uvek usuđuješ da kažeš da ovaploćeni Bog ne može biti žensko zato što je žena bila prva koju je zmija prevarila? Da li se još uvek usuđuješ da kažeš da Bog nikako ne bi mogao da se ovaploti kao žensko zato što je žena najnečistija i izvor iskvarenosti ljudskog roda? Da li se usuđuješ da i dalje tvrdiš da „žena treba uvek da bude pokorna muškarcu i ne sme nikada da ispoljava ili direktno predstavlja Boga“? U prošlosti nisi razumeo, ali možeš li sada i dalje da huliš delo Božje, pogotovo ovaploćeno telo Božje? Ako ti ovo nije jasno, onda ti je najbolje da pripaziš na jezik, da se ne bi razotkrila tvoja glupost i neznanje i prikazala tvoja ružnoća. Nemoj misliti da ti je sve jasno. Kažem ti da sve što si video i doživeo nije dovoljno da shvatiš ni hiljaditi deo Mog plana upravljanja. Zašto se onda ponašaš tako nadmeno? Ta mrvica talenta i trunka znanja koje imaš nisu dovoljne Isusu da ih upotrebi ni u jednoj jedinoj sekundi Svog dela! Koliko iskustva zaista poseduješ? Ono što si video i sve ono što si čuo u čitavom svom životu i sve ono što si zamislio manje je od onoga što Ja obavim u

jednom jedinom trenutku! Bolje ti je da ne cepidlačiš i ne tražiš mane. Možeš biti nadmen koliko god hoćeš, ali ti nisi ništa više do stvorenje koje čak ni mravu nije doraslo! Sve što držiš u svom stomaku manje je od onoga što se nalazi u stomaku jednog mrava! Nemoj misliti da samo zato što si stekao nešto iskustva i zrelosti, imaš pravo da žučno mašeš rukama i koristiš krupne reči. Zar tvoje iskustvo i tvoja zrelost nisu proizašli iz reči koje sam Ja izjavio? Veruješ li da si ih dobio u zamenu za svoj rad i trud? Danas vidiš da sam se ovaplotio i samo na osnovu toga se u tebi već javlja pregršt koncepata i beskrajno mnogo predstava koje proističu iz toga. Da nije Mog ovaploćenja, čak i da si izuzetno nadaren, ti ne bi imao toliko koncepata; a zar nisu oni začetak tvojih predstava? Da se Isus nije prvi put ovaplotio, da li bi ti uopšte znao za ovaploćenje? Zar se tvoja drskost da pokušaš da sudiš drugom ovaploćenju ne zasniva na znanju koje ti je dalo prvo ovaploćenje? Zašto ga, umesto da budeš pokoran sledbenik, podvrgavaš ispitivanju? Kada uđeš u ovaj tok i staneš pred otelotvorenog Boga, da li bi ti On dozvolio da ga istražuješ? Ti možeš da istražuješ prošlost svoje porodice, ali ako pokušaš da istražiš Božju „porodičnu istoriju“, da li bi ti današnji Bog dozvolio da sprovedeš takvo ispitivanje? Da nisi slep? Zar ne navlačiš tako prezir na sebe?

Da je samo Isusovo delo bilo obavljeno i da nije dopunjeno delom u ovoj etapi poslednjih dana, čovek bi se i dalje držao predstave da je samo Isus jedini Sin Božji, to jest, da Bog ima samo jednog sina i da ko god posle toga dođe pod drugim imenom ne bi bio jedini Sin Božji, a kamoli Sâm Bog. Čovek ima predstavu da ko god posluži kao žrtva za greh ili ko preuzme vlast u Božje ime i iskupi čitav ljudski rod, jeste jedini Sin Božji. Neki veruju da dokle god je Onaj koji dođe muško, On se može smatrati jedinim Sinom Božjim i Božjim predstavnikom. Ima čak i onih koji kažu da je Isus Jahveov Sin, Njegov jedini Sin. Nisu li takve predstave preterane? Da se ova etapa dela ne odvija u poslednjem dobu, onda bi u odnosu na Boga ceo ljudski rod bio zaklonjen mračnom senkom. Da je tako, muškarac bi smatrao da više vredi od žene, a žene nikada ne bi bile u stanju da podignu glavu, tako da ni jedna jedina žena ne bi mogla biti spasena. Ljudi uvek veruju da je Bog muško, štaviše, veruju da je On oduvek prezirao ženu i nije hteo da joj podari spasenje. Da je tako, zar ne bi bilo tačno da sve žene koje je Jahve stvorio i koje su takođe iskvarene, nikada ne bi bile u prilici da budu spasene? Zar onda ne bi bilo besmisleno to što je Jahve stvorio ženu, odnosno, što je stvorio Evu? I zar ne bi žena zanavek nestala? Iz tog razloga se etapa dela u poslednjim danima preduzima kako bi se spasao čitav ljudski rod, a ne samo žena. Ako bi iko pomislio da bi se Bog ovaplotio kao žensko samo da bi spasao ženu, ta bi osoba zaista bila neznalica.

Današnje delo poguralo je delo Doba blagodati; to jest, delo izvedeno pod čitavim šest hiljada godina dugim planom upravljanja odmaklo je dalje. Iako se Doba blagodati završilo, u Božjem delu ima napretka. Zašto Ja uvek iznova ponavljam da se ova etapa dela nadovezuje na Doba blagodati i na Doba zakona? Zato što je današnje delo nastavak dela obavljenog u Doba blagodati i predstavlja napredak u odnosu na ono obavljeno u Dobu zakona. Ove tri etape čvrsto su međusobno povezane, pri čemu je

svaka karika u lancu usko povezana sa sledećom. Zašto takođe kažem da se ova etapa dela nadovezuje na onu koju je obavio Isus? Kada bismo pretpostavili da se ova etapa ne nadovezuje na delo koje je obavio Isus, u ovoj etapi bi moralo da se desi još jedno raspeće, a čitavo delo iskupljenja prethodne etape bi moralo iznova da se obavi. To bi bilo besmisleno. Dakle, ne radi se o tome da je delo u potpunosti dovršeno, već je doba napredovalo i nivo dela je podignut na viši stepen u odnosu na ranije. Može se reći da je ova etapa dela izgrađena na temelju Doba zakona i na steni Isusovog dela. Božje delo se gradi iz etape u etapu, a ova etapa nije novi početak. Samo se kombinacija sve tri etape dela može smatrati planom upravljanja dugim šest hiljada godina. Delo ove etape obavljeno je na temeljima dela Doba blagodati. Ako ove dve etape dela nisu povezane, zašto se onda raspeće ne ponovi u ovoj etapi? Zašto ne nosim grehe čovečje, već dolazim da neposredno sudim čoveku i grdim ga? Da Moje delo da sudim i grdim čoveka nije usledilo posle raspeća, i da Sveti Duh nije osmislio Moj sadašnji dolazak, onda Ja ne bih bio kadar da sudim čoveku i da ga grdim. Upravo zato što sam jedno sa Isusom, dolazim da neposredno grdim čoveka i da mu sudim. Delo u ovoj etapi se u potpunosti nadograđuje na delo iz prethodne etape. Zato samo delo ove vrste može dovesti čoveka, korak po korak, do spasenja. Isus i ja potičemo od jednog Duha. Iako nismo povezani u telu, Naš Duh je jedan; iako sadržaj onoga što činimo i delo koje preduzimamo nije isto, Mi smo u suštini slični; Naša tela imaju različita obličja, ali to je do promene u dobu i do različitih zahteva Naših dela; Naše službe nisu slične, tako da su delo koje stvaramo i naravi koje čoveku otkrivamo takođe različiti. Zato se ono što čovek vidi i razume danas razlikuje od onoga u prošlosti, a to je posledica promene doba. Uprkos tome što se Oni razlikuju po polu i obličju Njihovih tela i što nisu od istog roda, niti su rođeni u istom razdoblju, Njihov Duh je ipak jedno. Uprkos tome što Njihova tela ne dele ni krv ni fizičku sličnost bilo koje vrste, ne može se poreći da su Oni ovaploćena tela Božja u dve različite epohe. Nepobitna je istina da su Oni ovaploćena tela Božja. Međutim, Oni ne potiču od iste loze niti koriste isti ljudski jezik (jedno je bio muškarac koji je govorio jezikom Jevreja a drugo je žensko koje govori samo kineski). To su razlozi zbog kojih su Oni živeli u različitim zemljama da bi obavili delo koje svakome od njih priliči, i to u različitim epohama. Uprkos činjenici da su isti Duh, da poseduju istu suštinu, između Njihovih obličja nema nikakve sličnosti. Jedino što Im je zajedničko jeste ista ljudskost, ali što se tiče spoljašnjeg izgleda Njihovih tela i okolnosti Njihovog rođenja, Oni nisu slični. To ne utiče na delo nijednog od Njih, niti na znanje koje čovek ima o Njima, zato što su Oni, na kraju krajeva, isti Duh i niko ne može da Ih razdvoji. Uprkos tome što nisu u krvnom srodstvu, Njihovim čitavim bićima upravlja Njihov Duh, koji Im dodeljuje različita dela u različitim razdobljima, a i Njihova tela potiču od različitih loza. Jahveov Duh nije otac Isusovog Duha, a Isusov Duh nije sin Jahveovog Duha: Oni su jedan te isti Duh. Isto tako, ovaploćeni Bog današnjice i Isus nisu u krvnom srodstvu, ali Oni su jedno zato što je Njihov Duh jedan. Bog može da obavi delo milosti i blagosti, kao i pravednog suda i grdnje čoveka, i bacanja kletvi na čoveka; i na kraju, On može da obavi i delo uništenja

sveta i kažnjavanja grešnih. Zar On ne radi sve to sam? Zar nije to svemoć Božija? On je bio u stanju i da proglasi zakone za čoveka i da mu izda zapovesti, a takođe je bio u stanju da prve Izraelce uvede u život na zemlji i da ih upućuje u izgradnju hrama i oltara, držeći sve Izraelce pod Svojom vlašću. Zbog Svoje vlasti, živeo je na zemlji s narodom Izraela dve hiljade godina. Izraelci se nisu usudili da se pobune protiv Njega; svi su se bojali Jahvea i pridržavali se Njegovih zapovesti. Takvo je bilo delo obavljeno zahvaljujući Njegovoj vlasti i Njegovoj svemoći. Onda je, u Dobu blagodati, Isus došao da iskupi ceo posrnuli ljudski rod (ne samo Izraelce). Pokazao je milost i blagost prema čoveku. Isus koga je čovek video u Dobu blagodati bio je ispunjen blagošću i uvek je bio blagonaklon prema čoveku, zato što je došao da spase čoveka od greha. Bio je u stanju da ljudima oprosti njihove grehe sve dok Njegovo raspeće nije u potpunosti iskupilo čoveka od greha. U tom razdoblju, Bog se pojavio pred čovekom sa milošću i blagošću; to jest, On je čoveku postao žrtva za greh i bio je razapet zbog čovekovih grehova, da bi zauvek bili oprošteni. Bio je milostiv, saosećajan, strpljiv i pun ljubavi. A svi oni koji su sledili Isusa u Dobu blagodati takođe su nastojali da budu strpljivi i ispunjeni ljubavlju u svakom pogledu. Oni su umeli dugo da trpe i nikada nisu uzvraćali nasiljem, čak ni kada su ih tukli, proklinjali ili kamenovali. Ali u poslednjoj etapi više ne može biti tako. Dela Isusa i Jahvea nisu bila sasvim ista iako su Oni bili od jednog Duha. Jahveovo delo nije dovršilo doba, već je upravljalo dobom, uspostavljajući život ljudskog roda na zemlji, a delo današnjice jeste pokoravanje duboko iskvarenih Neznabožačkih nacija i vođenje ne samo Božjeg izabranog naroda Kine, već i čitave vaseljene i ljudskoga roda. Možda ti se čini da se ovo delo obavlja samo u Kini, ali ono je zapravo već počelo da se širi van njenih granica. Zašto ljudi van Kine uvek iznova traže istiniti put? Zato što je Duh već počeo da radi, a reči koje se danas izgovaraju upućene su ljudima širom vaseljene. S tim je polovina dela već pokrenuta. Od postanka sveta do danas, Duh Božji pokrenuo je ovo veliko delo, a povrh toga je u različitim dobima, i među različitim narodima obavljao različito delo. Ljudi svakog doba vide drugačiju Njegovu narav koja se prirodno otkriva kroz različito delo koje obavlja. On je Bog, ispunjen milošću i blagošću; On je čovekova žrtva za greh i čovekov pastir; ali On je i čovekov sud, grdnja i kletva. Mogao je da uvede čoveka u dve hiljade godina dug život na zemlji, a mogao je i da iskupi iskvareni ljudski rod od greha. Danas je On u stanju i da osvoji ljudski rod, one koji Ga ne poznaju, i da ih natera da padnu ničice pod Njegovom vlašću, tako da Mu se svi u potpunosti pokore. Na kraju, On će spaliti sve što je nečisto i nepravedno u ljudima širom vaseljene, da bi im pokazao da On nije samo milostiv i blagonaklon Bog, ne samo Bog mudrosti i čudesnih dela, ne samo sveti Bog, već i Bog koji sudi čoveku. Za one zle među ljudima, On je oganj, sud i kazna; za one koji će biti usavršeni, On predstavlja nevolju, oplemenjivanje i iskušavanje, kao i utehu, oslonac, opskrbljivanje rečima, obračunavanje i orezivanje. A onima koji su izgnani, On je kazna i odmazda. Reci mi, zar Bog nije svemoguć? On može da obavi svako delo, a ne samo raspeće, kao što ti misliš. Potcenjuješ Boga! Da li veruješ da sve što On može da uradi jeste da iskupi čitav ljudski

rod putem Svog raspeća, i to je to? I da ćeš Ga posle toga slediti do neba i jesti plodove sa drveta života i piti iz reke života?… Da li je zaista tako jednostavno? Reci mi, šta si postigao? Da li imaš Isusov život? On te je zaista iskupio, ali raspeće je bilo delo Samog Isusa. Koju si ti dužnost ispunio kao ljudsko biće? Ti samo spolja deluješ pobožno, ali ne razumeš Njegov put. Da li Ga tako ispoljavaš? Ako nisi postigao život Božji ili ako nisi u celosti sagledao Njegovu pravednu narav, onda ne možeš tvrditi da si neko ko poseduje život, i nisi dostojan da prođeš kroz vrata carstva nebeskog.

Bog ne samo da je Duh, već može i da se ovaploti. On je, osim toga, telo slave. Iako Ga vi niste videli, Isusa su videli Izraelci – Jevreji onog vremena. U početku je bio telo od krvi i mesa, ali posle raspeća postao je telo slave. On je sveobuhvatni Duh i može da obavlja delo bilo gde. On može biti Jahve, ili Isus, ili Mesija; na kraju krajeva, On može postati i Svemogući Bog. On je pravednost, sud i grdnja; On je kletva i gnev; ali On je i milost i blagost. Sve delo koje je On obavio može dostojno da Ga zastupa. Šta misliš, kakav je On Bog? Ti to ne možeš da objasniš. Ako ne možeš zaista da objasniš, onda ne treba da izvodiš zaključke o Bogu. Nemoj da donosiš zaključak da će Bog zauvek biti Bog milosti i blagosti samo zato što je obavio delo iskupljenja u jednoj etapi. Možeš li biti siguran da je On samo milostivi i blagonakloni Bog? Ako je On samo milostivi i blagonakloni Bog, zašto će onda On dovršiti doba u poslednjim danima? Zašto će poslati toliko nesreća? Shodno predstavama i mišljenju ljudi, Bog bi trebalo da bude milostiv i blagonaklon do samog kraja, kako bi i poslednji pripadnik ljudskoga roda bio spasen. Ali zašto On u poslednjim danima šalje tako velike nesreće kao što su zemljotres, pošast i glad da uništi ovaj zao ljudski rod koji Boga smatra neprijateljem? Zašto On dozvoljava da čovek trpi ovakve nesreće? A kakav je On Bog, niko od vas se ne usuđuje da kaže, niti je iko u stanju da objasni. Usuđuješ li se da kažeš da je On zaista Duh? Usuđuješ li se da kažeš da On nije ništa drugo nego Isusovo telo? I usuđuješ li se da kažeš da je On Bog koji će zauvek biti razapet zarad čoveka?

Da li Trojstvo postoji?

Nakon što su se pojavile činjenice o ovaploćenom Isusu, čovek je verovao da na nebesima ne postoji samo Otac, već i Sin, pa čak i Duh. Ovo je konvencionalna predstava koje se čovek drži, da na nebesima postoji Bog kao što je ovaj: trojni Bog koji je Otac, Sin i Sveti Duh. Ceo ljudski rod ima ove predstave: Bog je jedan Bog, ali obuhvata tri dela, koja svi oni koji su duboko ukorenjeni u konvencionalnim predstavama smatraju Ocem, Sinom i Svetim Duhom. Samo kada se ta tri dela sjedine čine celokupnog Boga. Bez Svetog Oca, Bog ne bi bio ceo. Slično tome, Bog ne bi bio ceo ni bez Sina, ni bez Svetog Duha. U svojim predstavama, oni veruju da se ni samo Otac, ni samo Sin, ne mogu smatrati Bogom. Jedino se Otac, Sin i Sveti Duh zajedno mogu smatrati Samim Bogom. Danas, svi religiozni vernici, pa čak i svaki sledbenik među

vama, veruje u ovo. Ipak, kad je reč o tome da li je ovo verovanje tačno, niko to ne može objasniti, jer ste uvek u izmaglici zbunjenosti o stvarima Samoga Boga. Iako su ovo predstave, vi ne znate jesu li one tačne ili pogrešne, jer ste se previše ozbiljno zarazili religioznim predstavama. Preduboko ste prihvatili ove konvencionalne predstave o religiji, a ovaj se otrov preduboko uvukao u vas. Prema tome, i vi ste po tom pitanju podlegli ovom pogubnom uticaju, jer trojni Bog naprosto ne postoji. Odnosno, Trojstvo Oca, Sina i Svetoga Duha jednostavno ne postoji. Sve su ovo čovekove konvencionalne predstave i čovekova pogrešna verovanja. Tokom brojnih vekova, čovek je verovao u ovo Trojstvo, dočarano predstavama u čovekovom umu, koje je čovek izmislio, a da ih nikada ranije nije video. Tokom ovih brojnih godina, bilo je mnogo tumača Biblije koji su objašnjavali „pravo značenje“ Trojstva, međutim, ta objašnjenja o trojnom Bogu kao o tri različite istobitne ličnosti bila su maglovita i nejasna, a svi su ljudi zbunjeni „konstruktom“ Boga. Nijedan veliki čovek nikada nije mogao da ponudi temeljno objašnjenje; većina objašnjenja biva prihvatljiva u pogledu načina rasuđivanja i na hartiji, ali nijedan čovek nema potpuno jasno razumevanje njegovog značenja. To je stoga što ovo veliko Trojstvo koje čovek čuva u srcu naprosto ne postoji. Jer niko nikada nije video pravo lice Božje, niti je iko imao dovoljno sreće da se uzdigne i poseti prebivalište Božje, kako bi proverio šta se nalazi na mestu gde leži Bog, da bi tačno utvrdio koliko se desetina hiljada ili stotina miliona generacija u „kući Božjoj“ nalazi, ili da bi samo istražio koliko delova sačinjava suštinski konstrukt Boga. Ono što načelno treba proveriti jeste sledeće: starost Oca i Sina, kao i Svetoga Duha; izgled svakog od njih; kako su se tačno Oni razdvojili i kako to da Oni čine jedno. Nažalost, za svo ovo mnoštvo godina, nijedan čovek nije uspeo da utvrdi istinitost ovih stvari. Svi oni naprosto nagađaju, jer se nijedan čovek nikada nije uzdigao na nebo u posetu i vratio sa „izveštajem o istrazi“ za ceo ljudski rod, kako bi o istinitosti ovog pitanja izvestio sve one vatrene i pobožne vernike koji su zabrinuti za Trojstvo. Naravno, čovek se ne može okriviti za formiranje takvih predstava, jer zašto Jahve Otac nije bio u pratnji Isusa Sina kad je stvarao ljudski rod? Da se, u početku, sve odvijalo pod imenom Jahvea, bilo bi bolje. Ako se iko mora okriviti, neka se to svali na trenutni propust Boga Jahvea, koji pred Sebe nije pozvao Sina i Svetoga Duha u vreme stvaranja, već je Svoje delo radije obavljao sam. Da su svi Oni radili istovremeno, zar ne bi postali jedno? Da je, od samog početka pa sve do kraja, postojalo samo ime Jahveovo, a ne ime Isusovo iz Doba blagodati, ili da se tada On još uvek zvao Jahve, zar ne bi Bog bio pošteđen podvrgavanja ovoj podeli koju izvodi ljudski rod? Uistinu, za sve ovo se ne može okriviti Jahve; ako se već mora svaliti krivica, neka ona bude svaljena na Svetog Duha, koji je hiljadama godina istrajavao u Svom delu pod imenom Jahvea, Isusa i čak Duha Svetoga, čudeći i zbunjujući čoveka, tako da čovek nije mogao tačno da zna ko je Bog. Da je Sâm Sveti Duh delovao bez obličja ili lika, a štaviše i bez imena kao što je Isus, da čovek nije mogao ni da Ga dodirne ni da Ga vidi, već samo da čuje zvuke grmljavine, ne bi li tada ova vrsta dela bila korisnija za čovečanstvo? Šta se, dakle, sada može učiniti? Čovekove nagomilane predstave

narasle su do visine planine i do širine mora, do te mere da današnji Bog više ne može da ih izdrži i u potpunoj je nedoumici. Kada su u prošlosti bili samo Jahve, Isus a među Njima i Sveti Duh, čovek je već bio u nedoumici kako da se nosi sa tim, a sada je tu i dodatak Svemogućeg, za koga se čak kaže da je, takođe, deo Boga. Ko zna ko je On i sa kojom se ličnošću Trojstva On preplitao ili se u njoj skrivao nebrojeno godina? Kako čovek ovo može da podnese? I za samo objašnjenje trojnog Boga čoveku je potreban ceo život, a sada postoji „jedan Bog u četiri ličnosti“. Kako se to može objasniti? Možeš li ti to da objasniš? Braćo i sestre! Kako ste verovali u takvog Boga sve do danas? Skidam vam kapu. Dovoljno je bilo podnositi trojnog Boga; kako ste istrajavali u tako nepokolebljivoj veri u ovog jednog Boga u četiri ličnosti? Bili ste pozvani da izađete, ali vi odbijate. Kako je to nezamislivo! Vi ste zaista nešto posebno! Čovek zaista može otići toliko daleko da veruje u četiri Boga i da ništa od toga ne napravi; zar ne mislite da je ovo čudo? Kad vas pogleda, niko ne bi rekao da ste u stanju da napravite tako veliko čudo! Dozvolite Mi da vam kažem da trojni Bog, zapravo, ne postoji nigde u ovoj vaseljeni. Bog nema Oca, ni Sina, a još manje postoji koncept da Otac i Sin zajednički koriste Svetoga Duha kao oruđe. Sve to je najveća zabluda na ovom svetu i naprosto ne postoji! Pa ipak, i takva zabluda ima svoje poreklo i nije potpuno neutemeljena, jer vaši umovi nisu tako jednostavni, a vaše misli nisu bez razuma. Naprotiv, vaše su misli sasvim prikladne i genijalne, toliko da ih nikakav Sotona ne može osvojiti. Šteta je što su sve ove misli zablude i što naprosto ne postoje! Vi uopšte niste videli pravu istinu; samo nagađate i zamišljate, a onda iz svega toga izmišljate priču da na prevaru zadobijete tuđe poverenje i steknete prevlast nad onim najglupljim ljudima bez pameti i razuma, tako da poveruju u vaša velika i čuvena „stručna učenja“. Je li to istina? Je li to životni put koji čovek treba da dobije? Sve su to besmislice! Nijedna reč nije prikladna! Tokom svih ovih brojnih godina, Boga ste podelili na ovaj način, svaka generacija ga je sve više usitnjavala, do te mere da je jedan Bog otvoreno podeljen na tri Boga. I sada je naprosto čoveku nemoguće da se pridruži Bogu kao jednom, jer ste Ga isuviše usitnili! Da nije bilo Mog blagovremenog rada pre nego što bude prekasno, teško je reći koliko dugo biste bestidno istrajavali u tome! Nastavite li da ovako delite Boga, kako On i dalje može biti vaš Bog? Da li biste i dalje prepoznavali Boga? Da li biste još uvek pronalazili svoje poreklo? Da sam stigao malo kasnije, verovatno biste „Oca i Sina“, Jahvea i Isusa, poslali nazad u Izrael, tvrdeći da ste baš vi sami deo Boga. Na sreću, sada nastupaju poslednji dani. Konačno je došao ovaj dan koji sam dugo iščekivao, i tek nakon što sam Svojom rukom sproveo ovu etapu dela, zaustavljeno je vaše razdvajanje Samoga Boga. Da nije toga bilo, vi biste se oteli kontroli, pa čak sve Sotone među sobom i za svoje stolove postavili i obožavali. Ovo je vaša smicalica! Ovo je vaš način da podelite Boga! Hoćete li to nastaviti da radite sada? Dozvolite Mi da vas upitam: Koliko Bogova postoji? Koji Bog će vam doneti spasenje? Da li se uvek molite prvom Bogu, drugom ili trećem? U koga uvek verujete? U Oca? Ili Sina? Ili u Duha? Reci Mi u koga ti veruješ. Iako svakom rečju poručujete da verujete u Boga, ono u šta zapravo verujete jeste vaš

mozak! Jednostavno ste lišeni Boga u svojim srcima! Pa ipak, u vašim umovima postoji mnoštvo takvih trojstava! Zar se ne slažete?

Ako se tri etape dela procenjuju u skladu sa ovim konceptom Trojstva, onda moraju postojati tri Boga, jer delo koje svaki od njih obavlja nije isto. Ako iko među vama kaže da Trojstvo zaista postoji, objasnite onda šta je tačno ovaj jedan Bog u tri osobe. Šta je Sveti Otac? Šta je Sin? Šta je Sveti Duh? Da li je Jahve Sveti Otac? Da li je Isus Sin? Šta je onda sa Svetim Duhom? Nije li Otac Duh? Nije li suština Sina takođe Duh? Zar delo Isusa nije bilo delo Svetoga Duha? Zar nije delo Jahvea koje je u to vreme obavio Duh isto kao i Isusovo? Koliko Bog može imati Duhova? Prema tvom objašnjenju, tri lica Oca, Sina i Svetoga Duha jesu jedno; ako je tako, onda postoje tri Duha, a postojanje tri Duha znači da postoje tri Boga. To znači da ne postoji jedan pravi Bog; kako ova vrsta Boga može i dalje da ima urođenu suštinu Božju? Ako prihvataš da postoji samo jedan Bog, kako onda On može da ima sina i da bude otac? Nisu li sve ovo samo tvoje predstave? Postoji samo jedan Bog, samo jedna ličnost u ovom Bogu i samo jedan Duh Božji, baš kao što je u Bibliji zapisano: „Postoji samo jedan Sveti Duh i samo jedan Bog.“ Bez obzira na to da li Otac i Sin o kojima govoriš postoje, ipak postoji samo jedan Bog, a suština Oca, Sina i Svetoga Duha u koju verujete jeste suština Duha Svetoga. Drugim rečima, Bog je Duh, ali On može da se ovaploti i da živi među ljudima, kao i da bude iznad svih stvorenja. Njegov Duh je sveobuhvatan i sveprisutan. On može istovremeno da bude u telu, u vaseljeni i iznad nje. Pošto svi ljudi kažu da je Bog samo jedan pravi Bog, onda postoji jedan jedini Bog, koga niko svojom voljom ne može da podeli! Bog je samo jedan Duh i jedna ličnost, a to je Duh Božji. Ako, kao što ti kažeš, postoje Otac, Sin i Sveti Duh, zar onda Oni nisu tri Boga? Sveti Duh je jedno, Sin drugo, a Otac, pak, nešto treće. Njihove ličnosti su različite i Njihove suštine su različite, pa kako onda svako od Njih može biti deo jednog jedinog Boga? Sveti Duh je Duh; čoveku je to lako da razume. Ako je tako, onda je Otac još i više Duh. On nikada nije sišao na zemlju i nikad se nije ovaplotio; On je Bog Jahve u srcu čoveka, a On je svakako i Duh. Kakav je onda odnos između Njega i Svetoga Duha? Je li to odnos između Oca i Sina? Ili je to odnos između Svetoga Duha i Duha Očevog? Je li suština svakog Duha ista? Ili je Sveti Duh oruđe Oca? Kako se to može objasniti? I kakav je onda odnos između Sina i Svetoga Duha? Je li to odnos između dva Duha ili odnos između čoveka i Duha? Sve su to stvari koje ne mogu da se objasne! Ako su svi Oni jedan Duh, onda ne može biti reči o tri ličnosti, jer Oni poseduju jedan Duh. Da Oni jesu tri različite ličnosti, tada bi se Njihovi Duhovi razlikovali po snazi i Oni naprosto ne bi mogli da budu jedan jedinstveni Duh. Ovaj koncept Oca, Sina i Svetoga Duha je najbesmisleniji! On rasparčava Boga i deli Ga na tri ličnosti, od kojih svaka ima status i Duh; kako onda On i dalje može biti jedan Duh i jedan Bog? Recite mi, da li su nebo, zemlju i sva stvorenja stvorili Otac, Sin ili Sveti Duh? Neki kažu da su ih stvorili svi Oni zajedno. Ko je onda iskupio ljudski rod? Je li to bio Sveti Duh, Sin ili Otac? Neki kažu da je Sin iskupio ljudski rod. Ko je onda Sin u suštini? Zar on nije ovaploćenje Duha Božjeg? Iz ugla posmatranja stvorenog čoveka,

to ovaploćenje Boga na nebesima naziva Ocem. Zar nisi svestan toga da je Isus rođen začećem od strane Svetoga Duha? U Njemu je Sveti Duh; šta god da kažeš, On je i dalje jedno sa Bogom na nebesima, jer je On ovaploćenje Duha Božjeg. Ova ideja o Sinu je naprosto neistinita. Samo je jedan Duh koji obavlja celokupno delo; jedino Bog Sâm, odnosno, Duh Božji obavlja Svoje delo. Ko je Duh Božji? Zar to nije Sveti Duh? Zar nije Sveti Duh taj koji deluje u Isusu? Da delo nije obavio Sveti Duh (odnosno, Duh Božji), da li bi onda Njegovo delo moglo predstavljati Samoga Boga? Kada je Isus, dok se molio, Boga na nebesima pozvao imenom Oca, to je tako učinjeno samo iz ugla posmatranja stvorenog čoveka, samo zato što se Duh Božji zaodenuo običnim i normalnim telom i imao spoljni omotač stvorenog bića. Čak i ako je u Njemu bio Duh Božji, Njegov spoljni izgled i dalje je bio izgled normalnog čoveka; drugim rečima, On je postao „Sin čovečji“ o kome su govorili svi ljudi, uključujući i Samog Isusa. S obzirom na to da se On naziva Sinom čovečjim, On je ličnost (bilo da je muškarac ili žena, u svakom slučaju neko sa spoljnom ljušturom ljudskog bića) rođena u normalnoj porodici običnih ljudi. Prema tome, kada je Isus Ocem nazvao Boga na nebesima, bilo je to isto kao što ste Ga vi isprva nazivali Ocem; učinio je to iz ugla posmatranja stvorenog čoveka. Sećate li se još uvek molitve Gospodnje koju vas je Isus učio da upamtite? „Oče naš, koji si na nebesima…“ Tražio je od svih ljudi da Ocem nazivaju Boga na nebesima. A pošto ga je i On nazivao Ocem, to je činio iz ugla nekog koji stoji rame uz rame sa svima vama. Pošto ste Boga na nebu nazivali imenom Oca, Isus je Sebe video ravnopravnim sa vama, i kao čoveka na zemlji koga je izabrao Bog (odnosno, kao Sina Božjeg). Ako Boga nazivate Ocem, nije li to stoga što ste stvorena bića? Koliko god veliki bio Isusov autoritet na zemlji, pre raspeća, On je bio samo Sin čovečji, kojim je upravljao Sveti Duh (odnosno, Bog) i jedno od stvorenih bića na zemlji, jer je tek trebalo da dovrši Svoje delo. Prema tome, to što je On Boga na nebesima nazvao Ocem predstavljalo je samo Njegovu skrušenost i poslušnost. Njegovo obraćanje Bogu (odnosno, Duhu na nebesima) na takav način, međutim, ne dokazuje da je On bio Sin Duha Božjeg na nebesima. Naprotiv, radi se o tome da je Njegova perspektiva naprosto bila drugačija, a ne da je On bio druga ličnost. Postojanje zasebnih ličnosti je zabluda! Pre Svog raspeća, Isus je bio Sin čovečji sputan ograničenjima tela i nije u potpunosti posedovao autoritet Duha. Zato je On mogao da traži volju Boga Oca samo iz perspektive stvorenog bića. Baš kao što se On triput molio u Getsimaniji: „Neka ne bude kako ja hoću, nego kako ti hoćeš.“ Pre nego što je položen na krst, On je bio samo Car judejski; On je bio Hristos, Sin čovečji, a ne telo slave. Baš zato je, sa stanovišta stvorenog bića, Boga nazivao Ocem. Dakle, ne možeš reći da su Sinovi svi oni koji Boga nazivaju Ocem. Kad bi tako bilo, zar ne biste tada svi vi postali Sinovi nakon što vas je Isus naučio molitvi Gospodnjoj? Ako i dalje niste ubeđeni, onda Mi recite, ko je onaj koga vi nazivate Ocem? Ako mislite na Isusa, šta vam je onda Isusov Otac? Nakon što je Isus otišao, više nije bilo te ideje o Ocu i Sinu. Ta ideja je bila prikladna samo za godine kada se Isus ovaplotio; u svim drugim okolnostima, kada Boga nazivate Ocem, reč je o odnosu

između Gospoda stvaranja i stvorenog bića. Ni u jednom vremenu ova ideja Trojstva Oca, Sina i Duha Svetoga ne može opstati; to je zabluda koja se kroz vekove retko viđa i to ne postoji!

Zbog ovoga se većina ljudi može prisetiti reči Božjih iz Postanja: „Načinimo čoveka po svom liku, da liči na nas“ (1. Mojsijeva 1:26). S obzirom na to da Bog kaže: „načinimo čoveka po Svom liku“, onda to „načinimo“ ukazuje na više od jednog; budući da je On rekao „načinimo“, onda ne postoji samo jedan Bog. Na taj način, čovek je počeo da razmišlja apstraktno o različitim ličnostima, pa je iz tih reči proizašla ideja o Ocu, Sinu i Svetome Duhu. Kakav je onda Otac? Kakav je Sin? A kakav je Sveti Duh? Da li je moguće da je današnji ljudski rod stvoren prema liku jednog sastavljenog od trojice? Da li je onda lik čoveka po uzoru na lik Oca, Sina ili Svetoga Duha? Kojoj je Božjoj ličnosti čovek nalik? Ova čovekova ideja je naprosto netačna i besmislena! Može samo jednog Boga da podeli na više Bogova. Mojsije je Postanje pisao nakon što je stvoren ljudski rod sledeći stvaranje sveta. Na samom početku, kada je svet otpočeo, Mojsije nije postojao. I tek mnogo kasnije, Mojsije je napisao Bibliju; pa, kako je onda uopšte mogao znati šta je izgovorio Bog na nebesima? Nije imao predstavu o tome kako je Bog stvorio svet. U Starom zavetu Biblije, nema ni reči o Ocu, Sinu i Svetome Duhu, već samo o jednom pravom Bogu, Jahveu, koji obavlja Svoje delo u Izraelu. Kako se doba menjaju, nazivaju ga raznim imenima, ali to ne može dokazati da se svako ime odnosi na drugu ličnost. Da je bilo tako, ne bi li onda u Bogu postojalo bezbroj ličnosti? Ono što je zapisano u Starom zavetu delo je Jahvea, početna etapa dela Samoga Boga u Dobu zakona. To je bilo delo Božje, na mestu gde je ono, prema Njegovim rečima, bilo, i prema Njegovom nalogu, stajalo. Jahve nijednog trenutka nije rekao da je On Otac koji je došao da obavi delo, niti je On ikada prorekao da će Sin doći da iskupi ljudski rod. Što se Isusovog vremena tiče, rečeno je jedino da se Bog bio ovaplotio da bi iskupio ceo ljudski rod, a ne da je Sin došao. Pošto doba nisu međusobno slična, a delo koje Sâm Bog obavlja se takođe razlikuje, potrebno je da On Svoje delo obavlja u različitim carstvima. Na taj način se razlikuje i identitet koji On predstavlja. Čovek veruje da je Jahve Isusov Otac, ali to zapravo nije potvrdio Isus, koji je rekao: „Nikada se nismo razlikovali kao Otac i Sin; jedno smo Ja i Otac na nebesima. Otac je u Meni, a Ja sam u Ocu; kada čovek vidi Sina, on vidi Oca nebeskog.“ Nakon što je sve rečeno, bilo da je to Otac ili Sin, Oni su jedan Duh, nepodeljen u različite ličnosti. Kada čovek pokušava da objasni, stvari se komplikuju idejom o različitim ličnostima, baš kao i odnosom između Oca, Sina i Duha. Kada čovek govori o zasebnim ličnostima, zar se time ne materijalizuje Bog? Čovek čak rangira ove ličnosti kao prvu, drugu i treću; sve je to samo čovekova uobrazilja, koja nije vredna pomena i sasvim je nerealna! Ako bi ga upitao: „Koliko Bogova postoji?“, on bi rekao da je Bog Trojstvo Oca, Sina i Svetoga Duha: jedan pravi Bog. Ako bi ga dodatno pitao: „Ko je Otac?“, on bi rekao: „Otac je Duh Božji na nebesima; On je zadužen za sve i nebeski je Gospodar.“ „Je li onda Jahve Duh?“ On bi rekao: „Da!“ Ako bi ga zatim upitao: „Ko je Sin?“, on bi, naravno, rekao da je Isus Sin. „I koja je

onda priča o Isusu? Odakle je On došao?“ Rekao bi: „Isusa je rodila Marija putem začeća sa Svetim Duhom.“ Pa, zar Njegova suština nije i Duh? Zar Njegovo delo takođe ne predstavlja Svetoga Duha? Jahve je Duh, a takva je i suština Isusova. Sada, u poslednjim danima, manja je potreba da se kaže da je to još uvek Duh; kako bi Oni mogli da budu različite ličnosti? Nije li to naprosto Duh Božji koji delo Duha obavlja iz različitih perspektiva? A budući da je tako, ne postoji razlika među ličnostima. Isusa je začeo Sveti Duh i nesumnjivo je da je Njegovo delo bilo upravo delo Svetoga Duha. U prvoj etapi dela koju je Jahve obavio, On se nije ni ovaplotio, niti se ukazao čoveku. Dakle, čovek nikada nije video Njegovu pojavu. Koliko god da je On bio veliki i visok, On je i dalje bio Duh, Sâm Bog koji je na početku stvorio čoveka. To jest, On je bio Duh Božji. Progovorio je čoveku iz oblaka, tek jedan Duh, i niko nije video Njegovu pojavu. Tek u Doba blagodati, kada se Duh Božji pojavio u telu i ovaplotio u Judeji, čovek je po prvi put video lik ovaploćenja kao Jevrejina. U Njemu nije bilo ničega od Jahvea. Međutim, Njega je začeo Sveti Duh, odnosno, začeo Ga je Duh Samoga Jahvea, a Isus je, ipak, rođen kao otelotvorenje Duha Božjeg. Ono što je čovek prvo video bio je Sveti Duh koji se poput goluba spušta na Isusa; to nije bio Duh isključivo za Isusa, već Sveti Duh. Može li se onda Duh Isusa razdvojiti od Svetoga Duha? Ako je Isus Isus, Sin, a Sveti Duh je Sveti Duh, kako bi onda Oni mogli biti jedno? Da je tako, delo se ne bi moglo obaviti. Duh u Isusu, Duh na nebesima i Jahveov Duh – svi su jedno. To se zove Sveti Duh, Duh Božji, sedmostruko pojačani Duh i sveobuhvatni Duh. Duh Božji može da obavi mnogo posla. On je u stanju da stvori svet i da ga uništi potopom zemlje; On može da iskupi ceo ljudski rod, a štaviše, može i da osvoji i uništi ceo ljudski rod. Celo ovo delo obavlja Sâm Bog i ne može ga obaviti nijedna od ličnosti Božjih umesto Njega. Njegov Duh se može nazivati imenom Jahvea i Isusa, kao i Svemogućeg. On je Gospod i Hristos. On može postati i Sin čovečji. On je na nebesima, kao i na zemlji; On je visoko nad vaseljenama i usred mnoštva. On je jedini Gospodar nebesa i zemlje! Od vremena stvaranja sve do danas, ovo delo je obavljao Duh Samoga Boga. Bilo da je to delo na nebesima ili u telu, u celosti ga obavlja Njegov vlastiti Duh. Sva stvorenja, bilo da su na nebesima ili na zemlji, pod Njegovom su svemoćnom kontrolom; sve ovo je delo Samoga Boga i niko ga drugi ne može umesto Njega obaviti. Na nebesima je On Duh, ali i Sâm Bog; među ljudima, On je telo, ali je i dalje Sâm Bog. Iako se može nazivati stotinama hiljada imena, On je i dalje On Sâm, neposredni izraz Svoga Duha. Iskupljenje celog ljudskog roda putem Njegovog raspeća bilo je direktno delo Njegovog Duha, a pritom je i proglas svim narodima i svim zemljama tokom poslednjih dana. U svakom trenutku, Bog se može nazivati samo svemogućim i jedinim pravim Bogom, sveobuhvatnim Samim Bogom. Različite ličnosti ne postoje, a još manje ta ideja o Ocu, Sinu i Svetome Duhu. Samo je jedan Bog na nebesima i na zemlji!

Božji plan upravljanja proteže se na šest hiljada godina, a na osnovu razlika u Njegovom delu, podeljen je na tri razdoblja: prvo doba je starozavetno Doba zakona; drugo je Doba blagodati; a treće je doba poslednjih dana – Doba carstva. U svakom

dobu predstavljen je drugačiji identitet. To je samo usled razlike u delu, odnosno, usled zahteva dela. Prva etapa dela tokom Doba zakona obavljena je u Izraelu, a druga etapa, kojom je delo iskupljenja zaključeno, obavljena je u Judeji. Isus je, zarad dela iskupljenja, rođen začećem od strane Svetoga Duha kao jedini Sin. Sve to je bilo posledica zahteva dela. U poslednjim danima, Bog želi da proširi Svoje delo na neznabožačke narode i da osvoji tamošnji narod, kako bi Njegovo ime bilo veliko među njima. On želi da vodi čoveka u razumevanju cele istine i ulaska u nju. Celokupno ovo delo je obavio jedan Duh. Iako On to može da čini sa različitih stanovišta, priroda i načela dela ostaju isti. Kada osmotriš načela i prirodu dela koje su Oni obavili, tada ćeš znati da je sve to obavio jedan Duh. Ipak, neki mogu reći: „Otac je Otac; Sin je Sin; Sveti Duh je Sveti Duh, i na kraju će Oni postati jedno.“ Kako bi onda od Njih trebalo da napravite jedno? Kako Otac i Sveti Duh mogu postati jedno? Ako su Oni sami po sebi dvojica, zar onda Oni, bez obzira na to kako su zajedno spojeni, neće i dalje biti dva dela? Kada govorite o tome da od Njih napravite jedno, zar to nije naprosto spajanje dva zasebna dela kako bi se napravila jedna celina? Ali, zar Oni nisu bili dva dela pre nego što su postali celina? Svaki duh ima posebnu suštinu, a dva duha se ne mogu stopiti u jedan. Duh nije materijalni predmet i ne nalikuje ničemu drugom u materijalnom svetu. Prema čovekovom viđenju, Otac je jedan Duh, Sin je drugi, a Sveti Duh treći, a zatim se tri Duha pomešaju poput tri čaše vode u jednu celinu. Nisu li onda ta trojica napravili jednog? Ovo je potpuno pogrešno i besmisleno objašnjenje! Zar to nije deljenje Boga? Kako mogu Otac, Sin i Sveti Duh svi postati jedno? Zar Oni nisu tri dela, od kojih je svaki različite prirode? Ima i drugih koji kažu: „Zar nije Bog izričito rekao da je Isus Njegov voljeni Sin?“ Isus je voljeni Sin Božji, koji je Njemu sasvim po volji – to je, svakako, rekao Sâm Bog. To je bio Bog koji je svedočio o Sebi, ali samo iz drugačije perspektive, iz perspektive Duha na nebesima koji svedoči o Svom sopstvenom ovaploćenju. Na nebesima je Isus Njegovo ovaploćenje, a ne Njegov Sin. Da li razumete? Zar Isusove reči: „Ja sam u Ocu i Otac je u Meni“ ne ukazuju na to da su Oni jedan Duh? I zar Oni nisu, usled ovaploćenja, bili razdvojeni između nebesa i zemlje? U stvarnosti, Oni su i dalje jedno; bez obzira na sve, to je naprosto Bog koji svedoči o Sebi. Kao posledica promene doba, zahteva dela i različitih etapa u Njegovom planu upravljanja, ime kojim Ga čovek zove takođe se razlikuje. Kada je On došao da obavi prvu etapu dela, mogao se zvati samo Jahve, koji je pastir Izraelaca. U drugoj etapi, ovaploćeni Bog se mogao zvati samo Gospod i Hristos. Ali je u to vreme Duh na nebu izjavio samo da je On voljeni Sin Božji i nije pominjao da je On jedini Sin Božji. To se naprosto nije dogodilo. Kako bi Bog mogao imati jedino dete? Zar tada Bog ne bi postao čovek? Pošto je On bio ovaploćenje, zvali su Ga voljeni Sin Božji i iz toga je proizašao odnos između Oca i Sina. Bilo je to naprosto zbog razdvajanja nebesa i zemlje. Isus se molio iz perspektive tela. Pošto je On zaodenuo telo tako normalne ljudskosti, iz perspektive tog tela je rekao: „Moja spoljna ljuštura od stvorenog je bića. Pošto sam zaodenuo telo da bih došao na ovu zemlju, sada sam daleko, daleko od nebesa.“ Iz tog razloga, On je Bogu Ocu mogao

da se moli jedino iz perspektive tela. To je bila Njegova dužnost i to je ono čime bi trebalo da bude opremljen ovaploćeni Duh Božji. Ne može se reći da On nije bio Bog samo zato što se molio Ocu iz perspektive tela. Iako su Ga zvali voljeni Sin Božji, On je i dalje bio Sâm Bog, jer je bio tek ovaploćenje Duha, a njegova suština je i dalje bila Duh. Ljudi se pitaju zašto se On molio ako je bio Sâm Bog. To je stoga što je On bio ovaploćeni Bog, Bog koji živi u telu, a ne Duh na nebesima. Prema čovekovom viđenju, Otac, Sin i Sveti Duh su svi Bog. Samo sva trojica pretvorena u jedno mogu se smatrati jednim pravim Bogom i, na taj je način, Njegova sila izuzetno velika. Ima onih koji kažu da je samo na taj način On sedmostruko pojačani duh. Kada se Sin posle Svog dolaska molio, On se molio tom Duhu. U stvarnosti, On se molio iz perspektive stvorenog bića. Budući da telo nije celovito, On nije bio ceo, te je u telo došao sa mnogim slabostima i, dok je obavljao Svoje delo u telu, suočavao se sa ometanjima. Zato se on triput pomolio Bogu Ocu pre svog raspeća, kao i mnogo puta i pre toga. Molio se među Svojim sledbenicima; molio se sâm na gori; molio se na ribarskom brodu; molio se među mnoštvom ljudi; molio se kad je lomio hleb; i molio se kada je blagosiljao druge. Zašto je to činio? Duhu se On molio; molio se Duhu, Bogu na nebesima, iz perspektive tela. Prema tome, sa čovekove tačke gledišta, Isus je postao Sin u toj etapi dela. U ovoj etapi, međutim, On se ne moli. Zašto je to tako? Zato što On donosi delo reči, i sud i grdnju reči. On nema potrebu za molitvama i Njegova služba je da govori. Nije stavljen na krst i čovek Ga ne predaje vlastodršcima. On naprosto obavlja Svoje delo. U vreme kada se Isus molio, molio se Bogu Ocu za silazak carstva nebeskog, da se izvrši volja Očeva i da dođe delo. U ovoj etapi, carstvo nebesko se već spustilo, pa da li On i dalje treba da se moli? Njegovo delo je da privede doba kraju, a novih doba više nema, pa ima li potrebe moliti se za sledeću etapu? Bojim se da nema!

Brojne su protivrečnosti u čovekovim objašnjenjima. Zaista, sve su to čovekove predstave; bez daljeg preispitivanja, svi biste poverovali da su istinite. Zar ne znate da su te ideje o trojnom Bogu samo čovekove predstave? Nijedno čovekovo znanje nije potpuno, niti temeljno. Uvek ima nečistoća, a čovek ima previše ideja; ovo pokazuje da stvoreno biće naprosto ne može da objasni delo Božje. Previše je toga u čovekovom umu što se kosi sa istinom, a sve dolazi iz logike i misli. Može li tvoja logika temeljno da secira delo Božje? Možeš li da stekneš uvid u celokupno Jahveovo delo? Možeš li ti, kao čovek, da sve to prozreš ili je Sâm Bog taj koji je u stanju da vidi od večnosti do večnosti? Možeš li ti da vidiš od davne večnosti do večnosti koja će doći ili je Bog taj koji to može? Šta kažeš? Kako si ti to dostojan da objasniš Boga? Na čemu se zasniva tvoje objašnjenje? Jesi li ti Bog? Nebo i zemlju i sva stvorenja stvorio je Sâm Bog. Nisi ti to uradio, pa zašto daješ netačna objašnjenja? Dakle, nastavljaš li da veruješ u trojnog Boga? Zar ne misliš da je tako suviše tegobno? Za tebe bi bilo najbolje da veruješ u jednog Boga, a ne u trojicu. Najbolje je biti lak, jer je lako breme Gospodovo.

Primena (3)

Morate da budete sposobni da živite nezavisno, da sami možete da jedete i pijete Božje reči, da samostalno iskusite Božje reči i da vodite normalan duhovni život bez tuđeg vođstva. Morate biti u stanju da se oslonite na reči koje Bog danas izgovara, da biste živeli, da biste ušli u istinito iskustvo i da biste zadobili istinske uvide. Tek kada to uspete, bićete u stanju da budete postojani. Danas mnogi nemaju potpuno razumevanje budućih patnji i kušnji. U budućnosti će neki ljudi iskusiti patnje, a neki će iskusiti kaznu. Ta kazna će biti stroža; biće to pojava činjenica. Sve što danas doživljavaš, primenjuješ i ispoljavaš postavlja temelje za kušnje u budućnosti, i u najmanju ruku moraš biti u stanju da živiš samostalno. Danas je situacija u vezi sa mnogima u crkvi, generalno govoreći, sledeća: ako postoje vođe i trudbenici koji obavljaju posao, oni su srećni, a ako ih nema, oni su nesrećni. Oni ne obraćaju pažnju na delo crkve, niti na sopstveni duhovni život, i ne nose ni najmanje breme – oni stalno nešto mute kao ptica hanhao[a]. Iskreno govoreći, jedino delo koje sam obavio kod mnogih ljudi je samo delo osvajanja, jer su mnogi u osnovi nedostojni da budu usavršeni. Samo mali deo ljudi može biti usavršen. Ako, čuvši ove reči, pomisliš „pošto se delo koje Bog obavlja svodi samo na osvajanje ljudi, ja ću samo površno da sledim“, kako takav stav može da bude prihvatljiv? Ako zaista poseduješ savest, onda moraš da osećaš breme i da imaš osećaj odgovornosti. Moraš reći: „Bez obzira na to da li ću biti osvojen ili usavršen, moram pravilno da podnesem ovaj korak svedočenja.“ Kao Božje stvorenje, čovek može biti potpuno osvojen od strane Boga, i na kraju, čovek postaje sposoban da udovolji Bogu, uzvraćajući na Božju ljubav bogoljubivim srcem i potpuno se posvećujući Bogu. To je odgovornost čoveka, to je dužnost koju čovek treba da obavlja i breme koje čovek treba da nosi, tako da on mora da ispuni taj nalog. Tek tada on zaista veruje u Boga. Da li je danas ono što činiš u crkvi ispunjavanje tvoje odgovornosti? To zavisi od toga da li nosiš breme i zavisi od tvog ličnog znanja. Doživljavajući ovo delo, ako je čovek osvojen i ima istinsko znanje, onda će biti sposoban za poslušnost bez obzira na sopstvene izglede ili sudbinu. Na taj način će se Božje veliko delo ostvariti u celosti, jer vi ljudi niste sposobni ni za šta više od toga i niste u stanju da ispunite bilo kakve više zahteve. Ipak, u budućnosti će neki ljudi biti usavršeni. Njihov kov će se poboljšati, a u svom duhu će posedovati dublje znanje, dok će njihovi životi napredovati… Ipak, neki su potpuno nesposobni da to postignu i zato ne mogu biti spaseni. Postoji razlog zašto kažem da ne mogu biti spaseni. U budućnosti će neki biti osvojeni, neki će biti izgnani, neki će biti usavršeni, a neki će biti iskorišteni – i tako će neki doživeti patnje, neki će doživeti kaznu (i prirodne nesreće i nesreće koje je izazvao čovek), neki će biti izgnani, a neki će preživeti. Time će svaka grupa biti klasifikovana prema vrsti, pri čemu će svaka grupa

[a] Priča o ptici hanhao je veoma slična Ezopovoj basni o cvrčku i mravu. Dok je vreme toplo, ptica hanhao više voli da spava nego da gradi gnezdo, uprkos brojnim upozorenjima njene komšije svrake. Kada dođe zima, ptica umire od hladnoće.

predstavljati određenu vrstu osobe. Neće svi ljudi biti izgnani, niti će svi ljudi biti usavršeni. To je zato što je kov kineskog naroda vrlo loš, a u njemu postoji samo mali broj onih koji poseduju samosvest kakvu je Pavle imao. Među vama je malo onih koji imaju Petrovu odlučnost da vole Boga, ili istu vrstu vere koju je imao Jov. Teško da među vama ima onih koji se boje Jahvea i služe mu kao što je to činio David, onih koji su isto toliko odani. Kako ste samo jadni!

Danas je priča o usavršavanju samo jedan aspekt. Šta god da se desi, morate podneti ovaj korak svedočenja na pravi način. Ako bi se od vas tražilo da služite Bogu u hramu, kako biste to činili? Da nisi sveštenik i da nemaš status prvorođenih sinova ili sinova Božjih, da li bi i dalje bio u stanju da budeš odan? Da li bi i dalje mogao da uložiš sve svoje napore u rad na širenju carstva? Da li bi i dalje bio sposoban da pravilno obavljaš delo Božjeg naloga? Bez obzira na to koliko je tvoj život napredovao, današnje delo će te navesti da u sebi budeš potpuno uveren i da ostaviš po strani sve svoje predstave. Bilo da imaš ili nemaš ono što je potrebno da bi tragao za životom, Božje delo će te uveriti u potpunosti. Neki ljudi kažu: „Ja samo verujem u Boga i ne razumem šta znači tragati za životom.“ A neki kažu: „Skroz sam zbunjen u svojoj veri u Boga. Znam da ne mogu biti usavršen, i zato sam spreman da budem grđen.“ Čak se i takvi ljudi, koji su spremni da budu grđeni ili uništeni, takođe moraju navesti da priznaju da današnje delo obavlja Bog. Neki ljudi takođe kažu: „Ne tražim da budem usavršen, ali danas sam spreman da prihvatim svu Božju obuku i spreman sam da proživim normalnu ljudskost, da popravim svoj kov i da se povinujem svim Božjim zamislima…“ Time su oni osvojeni, a i svedočili su, što dokazuje da u tim ljudima postoji izvesno znanje o Božjem delu. Ova etapa dela obavljena je izuzetno brzo, a ubuduće će se još brže obavljati u inostranstvu. Danas ljudi u inostranstvu ne mogu da čekaju, već svi žure u Kinu – tako da, ako ne možete da budete upotpunjeni, zadržavate ljude u inostranstvu. Bez obzira na to koliko je dobar vaš ulazak ili kakvi ste, kada dođe vreme, Moje će delo biti zaključeno i upotpunjeno. Vi nećete odložiti Moje delo. Ja obavljam delo čitavog čovečanstva i nema potrebe da trošim više vremena na vas! Previše ste nemotivisani, previše vam nedostaje samosvesti! Vi niste dostojni da budete usavršeni – vi jedva da imate bilo kakav potencijal! U budućnosti, čak i ako ljudi nastave da budu tako opušteni i aljkavi, i ne budu u stanju da poprave svoj kov, to neće ometati delo čitave vaseljene. Kada dođe vreme da se Božje delo završi, ono će se završiti, a kada dođe vreme da se ljudi izgnaju, oni će biti izgnani. Naravno, oni koji treba da budu usavršeni i koji su dostojni da budu usavršeni, takođe će biti usavršeni – ali ako zaista nemate nade, onda Božje delo neće čekati na vas! Na kraju, ako si osvojen, to se takođe može smatrati svedočenjem. Postoje granice onoga što Bog traži od vas; onoliki rast koliki čovek može da postigne biće mera svedočenja koje se od njega traži. Neće, kao što čovek zamišlja, takvo svedočenje dostići najviše granice i niti će imati odjeka – nema mogućnosti da se to postigne kod vas Kineza. Bavio sam se vama sve ovo vreme, što ste i sami videli: rekao sam vam da se ne opirete, da ne budete buntovni, da ne činite stvari koje izazivaju

ometanja ili prekide iza Mojih leđa. Mnogo puta sam direktno prozivao ljude u vezi sa tim, ali ni to nije dovoljno – dok se okrenu, promene se, dok se neki tajno opiru, bez trunke kajanja. Zar misliš da ja ništa od ovoga ne znam? Da li misliš da Mi možeš praviti probleme i da iz toga ništa neće proizaći? Kada pokušavaš da srušiš Moje delo iza Mojih leđa, misliš li da Ja to ne znam? Da li misliš da karakter možeš nadomestiti smicalicama? Uvek deluješ poslušno, a potajno si prevrtljiv, skrivaš mračne misli u svom srcu, pa čak ni smrt nije dovoljna kazna za ljude kao što si ti! Da li misliš da neko manje delo Svetog Duha u tebi može da zameni bogobojažljivost koju osećaš prema Meni? Da li misliš da si prizivanjem neba zadobio prosvećenje? Ti stvarno ne znaš šta je sramota! Tako si bedan! Da li misliš da su tvoja „dobra dela“ stigla do neba i da je zauzvrat On napravio izuzetak i podario ti malo talenta, podario ti rečitost, kojom možeš da obmanjuješ druge i da obmanjuješ Mene? Koliko si samo nerazuman! Da li znaš odakle dolazi tvoje prosvećenje? Zar ne znaš čiju si hranu jeo dok si odrastao? Koliko si samo bezosećajan! Neki od vas se nisu promenili ni posle četiri ili pet godina obračunavanja i vama su ova pitanja jasna. Trebalo bi da vam bude jasna vaša priroda i da se ne protivite kada jednog dana budete napušteni. Neki, koji u svojoj službi obmanjuju i one iznad i one ispod sebe, suočili su se s čestim obračunima; neki, zato što su pohlepni za novcem, u velikoj meri su takođe bili suočeni sa obračunavanjem; neki su, zato što se ne drže jasnih granica između muškaraca i žena, takođe često prolazili kroz obračune; neki su, zato što su lenji i misle samo na telo i ne drže se načela kada posećuju crkve, bili izloženi mnogim obračunima; neki su, zato što ne uspevaju da svedoče gde god se nađu i zato što se ponašaju samovoljno i bezobzirno, pa čak i svesno čine grehe, bili upozoreni na to mnogo puta; neki, koji samo govore o rečima i doktrinama tokom okupljanja, ponašaju se superiorno u odnosu na sve druge, ne poseduju ni najmanju istina-stvarnost, kuju zaveru protiv svoje braće i sestara i nadmeću se s njima – često su bili raskrinkani zbog toga. Ove reči sam vam izgovorio toliko puta, a danas neću više govoriti o tome – radite šta god hoćete! Donosite vlastite odluke! Mnogi ljudi su bili podvrgnuti ovakvom obračunavanju ne samo na godinu ili dve, već neki na tri ili četiri godine, dok su drugi to proživljavali više od jedne decenije, pošto su bili podvrgnuti tome kada su postali vernici, ali do danas je u njima bilo malo promena. Šta kažeš, zar nisi kao svinja? Da li je moguće da je Bog nepravedan prema tebi? Nemojte misliti da se Božje delo neće završiti ako vi niste u stanju da dostignete određeni nivo. Da li će vas Bog i dalje čekati ako niste u stanju da ispunite Njegove zahteve? Otvoreno ti kažem – neće biti tako. Nemoj gledati na stvari kroz ružičaste naočare! Postoji vremensko ograničenje za današnje delo, a Bog se ne igra sa tobom! Ranije, kada je došlo do kušnje uslužitelja, ljudi su mislili da moraju da dostignu određenu tačku ako žele da budu postojani u svom svedočenju o Bogu i da ih On osvoji – morali su dobrovoljno i rado da budu uslužitelji, morali su da hvale Boga svaki dan i da ne budu nimalo neobuzdani ili površni. Mislili su da će tek tada zaista moći da budu uslužitelji, ali da li je to zaista tako? U to vreme otkrivene su razne vrste ljudi koje su ispoljile svakakvo ponašanje. Neki su se žalili, neki širili predstave,

neki su prestali da prisustvuju skupovima, a neki su čak delili crkveni novac. Braća i sestre kovali su zavere jedni protiv drugih. Bila je to zaista sjajna emancipacija, ali u tome je bila jedna dobra stvar: niko se nije povlačio. To je bilo najupečatljivije. Oni su zbog toga preduzeli korak svedočenja pred Sotonom, a kasnije su zadobili identitet Božjeg naroda i stigli su do današnjih dana. Božje delo se ne obavlja onako kako ti zamišljaš, već će se ono završiti kada vreme istekne, bez obzira na to dokle si ti stigao. Neki ljudi mogu da kažu: „Ovakvim ponašanjem ne spasavaš ljude niti ih voliš – Ti nisi pravedan Bog.“ Otvoreno ti kažem: srce Mog dela danas te osvaja i navodi te da svedočiš. Spasavanje tebe je samo dodatak; da li možeš da budeš spasen ili ne zavisi od tvog sopstvenog traganja i nije povezano sa Mnom. Ipak, moram da te osvojim; nemoj stalno da pokušavaš da Me vučeš za nos – danas Ja radim i spasavam tebe, a ne obrnuto!

Ono što ste do danas shvatili jeste više nego što je bilo koja osoba koja nije usavršena shvatila tokom istorije. Bilo da je to vaše znanje o kušnjama ili veri u Boga, sve je to više od onoga što je bilo koji vernik u Boga znao. Stvari koje razumete su ono što saznate pre nego što prođete kroz kušnje okruženja, ali vaš stvarni rast se nimalo ne poklapa sa njima. Ono što znate je više od onoga što primenjujete u praksi. Iako vi kažete da ljudi koji veruju u Boga treba da vole Boga i treba da teže ne za blagoslovima, već samo da ispune Božju volju, ono što se manifestuje u vašim životima je daleko od toga i u velikoj meri je ukaljano. Većina ljudi veruje u Boga radi mira i drugih koristi. Osim ako se ne radi o tvojoj koristi, ti ne veruješ u Boga, a ako ne možeš da primiš Božju blagodat, duriš se. Kako ono što si rekao može biti tvoj pravi rast? Kada su u pitanju neizbežni porodični incidenti kao što su obolevanje dece, hospitalizacija bližnjih, loši prinosi useva i progon od strane članova porodice, čak i ove česte, svakodnevne stvari su previše za tebe. Kada se takve stvari dese, ti se uspaničiš, ne znaš šta da radiš – i veći deo vremena se žališ na Boga. Žališ se da su te Božje reči prevarile, da te je Božje delo ismejalo. Zar ne mislite tako? Da li misliš da se takve stvari dešavaju među vama retko kad? Svaki dan vam prolazi usred takvih događaja. Ni najmanje ne razmišljate o uspehu svoje vere u Boga i kako da ispunite Božju volju. Vaš pravi rast je isuviše mali, čak i manji od rasta pileta. Kada vam porodični posao ide loše, žalite se na Boga, kada se nađete u okruženju bez Božje zaštite, i dalje se žalite na Boga, i žalite se čak i kada jedno od vaših pilića ugine ili se stara krava u štali razboli. Žališ se kada je vreme da ti se oženi sin, a tvoja porodica nema dovoljno novca; želiš da ugostiš ljude, ali ne možeš sebi to da priuštiš i onda se opet žališ. Iz tebe samo izviru žalbe i ponekad ne prisustvuješ skupovima ili ne jedeš i ne piješ Božje reči zbog toga, ponekad postaneš negativan na duži vremenski period. Ništa što ti se danas događa nema nikakve veze sa tvojim izgledima ili sudbinom; ove stvari bi se takođe dogodile čak i da ne veruješ u Boga, ali danas prebacuješ odgovornost za njih na Boga i insistiraš na tome da te je Bog izgnao. Šta je sa tvojom verom u Boga? Da li si zaista predao svoj život? Da ste pretrpeli iste kušnje kao Jov, niko od vas ko danas sledi Boga ne bi mogao da stoji postojano, svi biste pali. I postoji, sasvim jednostavno, ogromna razlika između vas i Jova. Danas, ako

bi vam polovina vaše imovine bila oduzeta, vi biste se usudili da poreknete postojanje Boga; ako bi vam sin ili ćerka bili oduzeti, vi biste trčali ulicama plačući; ako bi tvoj jedini način da zaradiš za život dospeo u ćorsokak, ti bi pokušao da se i oko toga raspravljaš sa Bogom; pitao bi zašto sam u početku izgovorio toliko reči da bih te uplašio. Ne postoji ništa što se ne biste usudili da uradite u takvim trenucima. To pokazuje da niste zadobili prave uvide i da nemate pravi rast. Dakle, kušnje u vama su prevelike, jer previše znate, ali ono što zaista razumete nije ni hiljaditi deo onoga čega ste svesni. Ne zaustavljajte se na pukom razumevanju i znanju; najbolje bi bilo da vidite koliko zaista možete da sprovedete u delo, koliko je prosvećenja i prosvetljenja Svetog Duha stečeno znojem vašeg sopstvenog velikog truda i u koliko ste svojih primena ostvarili sopstvenu odlučnost. Treba ozbiljno da shvatiš svoj rast i primenu. U svom verovanju u Boga, ne treba da pokušavaš samo da se praviš da činiš stvari zbog nekoga – bez obzira na to da li na kraju možeš da zadobiješ istinu i život zavisi od tvog sopstvenog traganja.

Primena (4)

Mir i radost o kojima danas govorim nisu isti kao oni u koje ti veruješ i koje razumeš. Nekada si mislio da mir i radost znače biti srećan čitav dan, da tebe i tvoju porodicu ne muče bolesti ili nesreće, da si uvek zadovoljan u srcu bez i najmanjeg osećaja tuge i da imaš neopisiv osećaj radosti bez obzira na to koliko se tvoj život razvio. Uz to je išlo i dobijanje povišice i činjenica da ti je sin upravo upisao fakultet. Imajući sve to na umu, molio si se Bogu i, videvši da je Božja blagodat tako velika, postao si presrećan, smešeći se od uveta do uveta, i nisi mogao da prestaneš da se zahvaljuješ Bogu. Takav mir i radost nisu istinski mir i radost koji dolaze sa prisustvom Svetog Duha. Naprotiv, to su mir i radost koji proizilaze iz zadovoljenja tela. Trebalo bi da razumeš koje je danas doba; nije Doba blagodati i više nije vreme kada se trudiš da hlebom zasitiš svoj stomak. Možda si presrećan jer ti je sve u redu s porodicom, ali tvoj život je na izdisaju – i stoga, bez obzira na to koliko je velika tvoja radost, Sveti Duh nije s tobom. Zadobijanje prisustva Svetog Duha je jednostavno: uradi kako treba ono što treba da uradiš, dobro izvrši dužnost i funkciju ljudskog bića i budi u stanju da se opremiš stvarima koje su ti potrebne da nadoknadiš svoje nedostatke. Ako uvek nosiš breme svog života i srećan si zato što si uvideo istinu ili razumeo Božje današnje delo, to znači zaista posedovati prisustvo Svetog Duha. Ili, ako te ponekad uhvati anksioznost zato što si naišao na problem kojem ne znaš kako da pristupiš, ili zato što ne razumeš istinu koju je neko podelio, to dokazuje da je Sveti Duh s tobom. To su uobičajena životna stanja. Moraš da shvatiš razliku između posedovanja i nedostatka prisustva Svetog Duha i ne smeš previše da pojednostavljuješ svoje mišljenje o tome.

Ranije je rečeno da se prisustvo Svetog Duha i posedovanje dela Svetog Duha razlikuju. Normalno stanje posedovanja prisustva Svetog Duha ispoljava se u normalnim

mislima, normalnom razmišljanju i u normalnoj ljudskosti. Karakter osobe ostaće kakav je nekada bio, ali u njoj će vladati mir, a spolja će imati držanje slično svecu. Takva će ta osoba biti kada je Sveti Duh uz nju. Kada neko poseduje prisustvo Svetog Duha, njegovo razmišljanje je normalno. Kada je gladan želi da jede, kada je žedan želi da pije vodu… Takva ispoljavanja normalne ljudskosti nisu prosvećenje Svetog Duha; ona su normalno razmišljanje ljudi i normalno stanje posedovanja prisustva Svetog Duha. Neki ljudi pogrešno veruju da oni koji poseduju prisustvo Svetog Duha ne znaju za glad, da ne osećaju umor i deluju kao da ne razmišljaju o porodici, pošto su se skoro potpuno odvojili od tela. U stvari, što je Sveti Duh više sa ljudima, to su oni normalniji. Oni umeju da pate i odriču se stvari zarad Boga, daju se za Boga i odani su Bogu; štaviše, oni razmišljaju i o hrani i odeći. Drugim rečima, oni nisu izgubili ništa od normalne ljudskosti koju ljudi treba da imaju i, povrh toga, posebno poseduju razum. Oni ponekad čitaju Božje reči i razmišljaju o Božjem delu; u njihovim srcima je vera i spremni su da tragaju za istinom. Naravno, delo Svetog Duha zasnovano je na ovom temelju. Ako ljudi ne razmišljaju normalno, onda nemaju razum – to nije normalno stanje. Kada ljudi normalno razmišljaju i Sveti Duh je uz njih, oni sigurno poseduju razum normalne osobe i, prema tome, nalaze se u normalnom stanju. U doživljavanju Božjeg dela, posedovanje dela Svetog Duha dešava se povremeno, dok je posedovanje prisustva Svetog Duha gotovo neprestano. Sve dok su razum i razmišljanje ljudi normalni i sve dok su njihova stanja normalna, Sveti Duh je sigurno uz njih. Kada razum i razmišljanje ljudi nisu normalni, onda njihova ljudskost nije normalna. Ako je, u ovom trenutku, delo Svetog Duha u tebi, onda će i Sveti Duh sigurno biti uz tebe. Ali ako je Sveti Duh uz tebe, iz toga ne sledi da Sveti Duh definitivno deluje u tebi, jer Sveti Duh deluje u posebnim trenucima. Prisustvo Svetog Duha može samo da održi normalno ljudsko postojanje, ali Sveti Duh deluje samo u određenim trenucima. Na primer, ako si vođa ili trudbenik, kada zalivaš i opskrbljuješ crkvu, Sveti Duh će te prosvetiti određenim rečima koje su poučne za druge i mogu da reše praktične probleme neke od tvojih braće i sestara – u takvim trenucima Sveti Duh deluje. Ponekad, kada jedeš i piješ reči Božje, Sveti Duh te prosvećuje određenim rečima koje su posebno relevantne za tvoja iskustva, omogućavajući ti da zadobiješ veće znanje o sopstvenim stanjima; to je takođe delo Svetog Duha. Ponekad, dok govorim, vi slušate i u stanju ste da izmerite svoja sopstvena stanja naspram Mojih reči, a ponekad ste ganuti ili nadahnuti; sve je to delo Svetog Duha. Neki ljudi kažu da Sveti Duh uvek deluje u njima. To je nemoguće. Ako bi rekli da je Sveti Duh uvek uz njih, to bi bilo realno. Ako bi rekli da su njihovo razmišljanje i poimanje normalni u svakom trenutku, to bi takođe bilo realno i pokazalo bi da je Sveti Duh uz njih. Ako kažu da Sveti Duh uvek deluje u njima, da ih Bog prosvećuje i dodiruje u svakom trenutku i sve vreme stiču nova znanja, onda to nipošto nije normalno! To je potpuno natprirodno! Bez trunke sumnje, takvi ljudi su zli duhovi! Čak i kada se Duh Božji ovaploti, postoje trenuci kada On mora da jede i da se odmara – a kamoli ljudi. Oni koji su opsednuti zlim duhovima deluju kao da nemaju slabosti tela. U stanju su da se odreknu i odustanu od svega,

oslobođeni su emocija, sposobni da izdrže muke i ne osećaju ni najmanji umor, kao da su prevazišli telo. Zar to nije krajnje natprirodno? Delo zlih duhova je natprirodno – nijedan čovek ne bi mogao da postigne takve stvari! Oni kojima nedostaje razboritosti su zavidni kada vide takve ljude: kažu da imaju takvu snagu u svojoj veri u Boga, da imaju veliku veru i nikada ne pokazuju ni najmanji znak slabosti! U stvari, sve su to ispoljavanja dela zlog duha. Jer, normalni ljudi neizbežno imaju ljudske slabosti; to je normalno stanje onih koji poseduju prisustvo Svetog Duha.

Šta znači postojano svedočiti? Neki ljudi kažu da samo slede kao sada i ne brinu se da li su sposobni da zadobiju život; ne tragaju za životom, ali se i ne povlače. Oni samo priznaju da ovu etapu dela obavlja Bog. Zar to nije nepravilnost u njihovom svedočenju? Takvi ljudi čak i ne svedoče da su osvojeni. Oni koji su osvojeni slede bez obzira na sve i sposobni su da tragaju za životom. Oni ne samo da veruju u praktičnog Boga, već znaju i da slede sve Božje zamisli. Takvi su oni koji svedoče. Oni koji ne svedoče nikada nisu tragali za životom i još uvek ga zbunjeno slede. Možeš da slediš, ali to ne znači da si osvojen, jer ne razumeš današnje Božje delo. Određeni uslovi moraju biti ispunjeni da bi bio osvojen. Nisu svi koji slede osvojeni, jer u svom srcu ne razumeš zašto moraš da slediš Boga današnjice, niti znaš kako si dospeo do današnjeg vremena, ko te je podržavao do danas. Primena vere u Boga kod nekih ljudi je uvek pomućena i zbunjujuća; stoga, slediti ne znači nužno posedovati svedočanstvo. Šta je zapravo istinito svedočenje? Svedočenje o kojem se ovde govori ima dva dela: jedan deo je svedočenje o tome da si osvojen, a drugi je svedočenje da si usavršen (što će, naravno, biti svedočenje posle većih kušnji i nevolja u budućnosti). Drugim rečima, ako si u stanju da budeš postojan tokom nevolja i kušnji, onda ćeš podneti drugi korak svedočenja. Danas je presudan prvi korak svedočenja: biti u stanju da budeš postojan tokom svakog slučaja kušnje ispoljene kroz grdnju i sud. To je svedočanstvo o osvajanju. To je zato što je sada vreme osvajanja. (Trebalo bi da znaš da je sada vreme Božjeg dela na zemlji; glavno delo ovaploćenog Boga na zemlji je osvajanje ove grupe ljudi na zemlji koji Ga slede kroz sud i grdnju.) Da li si sposoban da svedočiš da si osvojen ne zavisi samo od toga da li si sposoban da slediš do samog kraja, već, što je još važnije, od toga da li si, dok doživljavaš svaki korak Božjeg dela, sposoban da istinski razumeš Božju grdnju i sud, i od toga da li zaista opažaš ovo celokupno delo. Nećeš moći da se provučeš tako što ćeš puko slediti do samog kraja. Moraš biti u stanju da se dobrovoljno predaš tokom svake pojave grdnje i suda, moraš biti u stanju da istinski razumeš svaki korak dela koji doživljavaš i moraš biti u stanju da postigneš spoznaju i poslušnost prema Božjoj naravi. Ovo je krajnje svedočanstvo o tome da si osvojen, koje si dužan da nosiš. Svedočanstvo o tome da si osvojen prvenstveno se odnosi na tvoje znanje o Božjem ovaploćenju. Od presudne je važnosti da je ovaj korak svedočenja usmeren ka Božjem ovaploćenju. Nije važno šta radiš ili govoriš pred ljudima ovoga sveta ili onima koji drže vlast; najvažnije je da li si u stanju da se pokoriš svim rečima iz Božjih usta i svim Njegovim delima. Stoga je ovaj korak svedočenja usmeren ka Sotoni i svim neprijateljima Božjim – demonima i

protivnicima koji ne veruju da će se Bog ovaplotiti po drugi put i doći da učini još veće delo, a osim toga, ne veruju u činjenicu Božjeg povratka u telo. Drugim rečima, ona je usmerena na sve antihriste – sve neprijatelje koji ne veruju u ovaploćenje Boga.

Razmišljanje o Bogu i žudnja za Bogom ne dokazuju da te je Bog osvojio; oni zavise od toga da li veruješ da je On ovaploćena Reč, da li veruješ da se Reč ovaplotila i da li veruješ da je Duh postao Reč i da se Reč pojavila u telu. Ovo je ključno svedočanstvo. Nije važno kako slediš, niti kako daješ sebe; presudno je da li si u stanju da iz ove normalne ljudskosti otkriješ da je Reč postala telo i da se Duh istine ostvario u telu – da su sva istina, put i život stigli u telu, da je Božji Duh zaista stigao na zemlju i da je Duh došao u telu. Iako, površno gledajući, ovo izgleda drugačije od začeća Svetog Duha, u ovom delu možeš jasnije da vidiš da je Duh već ostvaren u telu, i, štaviše, da se Reč ovaplotila i da se Reč pojavila u telu. Ti si u stanju da razumeš pravo značenje reči: „U početku beše Reč, i Reč beše uz Boga, i Reč beše Bog.“ Štaviše, moraš da shvatiš da je današnja Reč Bog, i gle, Reč postaje telo. To je najbolje svedočanstvo koje možeš da daš. To dokazuje da poseduješ istinsko znanje o Bogu koji se ovaplotio – ne samo da si u stanju da Ga upoznaš, već si i svestan da je put kojim danas hodaš put života i put istine. Etapa dela koju je Isus izvršio samo je ispunila suštinu izjave „Reč beše uz Boga“: Istina Božja bila je sa Bogom i Duh Božji bio je sa telom i bio je neodvojiv od tog tela. To jest, ovaploćeno telo Božje bilo je sa Duhom Božjim, što je veliki dokaz da je ovaploćeni Isus bio prvo ovaploćenje Božje. Ova etapa dela precizno ispunjava unutrašnje značenje izjave „Reč se ovaploćuje“, dajući dublje značenje za „Reč beše uz Boga, a Reč beše Bog“, i omogućava ti da čvrsto veruješ u reči „U početku beše Reč“. To jest, u vreme stvaranja Bog je posedovao reči, Njegove reči bile su s Njim i nerazdvojne od Njega, a u poslednjem dobu On čini još jasnijom silu i autoritet Svojih reči i omogućava čoveku da vidi sve Njegove puteve – da čuje sve Njegove reči. Takvo je delo poslednjeg doba. Moraš da razumeš ove stvari potpuno i temeljno. Ne radi se o poznavanju tela, već o tome kako razumeš telo i Reč. To je svedočanstvo koje moraš da nosiš, ono što svi moraju da znaju. Pošto je ovo delo drugog ovaploćenja – a i poslednji put da se Bog ovaploćuje – ono u potpunosti upotpunjuje značaj ovaploćenja, temeljno sprovodi i ispoljava celokupno Božje delo u telu i privodi kraju eru Božjeg bivstvovanja u telu. Stoga, ti moraš da poznaješ značenje ovaploćenja. Nije važno koliko trčiš unaokolo, ili koliko dobro obavljaš druge svetovne stvari; važno je da li si u stanju da se istinski pokoriš pred Bogom i posvetiš svoje celo biće Bogu i pokažeš poslušnost prema svim rečima koje poteknu sa Njegovih usana. To je ono što treba da radiš i čega treba da se pridržavaš.

Poslednji korak svedočenja je svedočanstvo o tome jesi li ili nisi u stanju da budeš usavršen – što znači, pošto si razumeo sve reči koje su potekle od ovaploćenog Boga, ti dolaziš u posed znanja o Bogu i postaješ siguran u Njega, ti proživljavaš sve reči proizašle iz Božjih usta i ispunjavaš uslove koje Bog traži od tebe – na Petrov način i s Jovovom verom – tako da možeš da budeš poslušan do smrti, da Mu se potpuno predaš

i na kraju dostigneš lik osobe koja je u skladu sa standardima, što znači lik nekoga ko je osvojen i usavršen nakon što je iskusio Božji sud i grdnju. Ovo je krajnje svedočanstvo – to je svedočanstvo koje treba da nosi onaj koji je konačno usavršen. To su dva koraka svedočenja koja treba da date, a oni su međusobno povezani i svaki je neophodan. Ali postoji jedna stvar koju moraš da znaš: svedočanstvo koje tražim od tebe danas nije usmereno na ljude ovog sveta, niti na bilo kog pojedinca, već na ono što tražim od tebe. Ono se meri po tome da li si u stanju da Mi udovoljiš i da li si u stanju da u potpunosti ispuniš standarde Mojih zahteva od svakog od vas. To je ono što treba da razumete.

Primena (5)

Tokom Doba blagodati, Isus je izgovorio nešto reči i obavio jednu etapu dela. Za sve te reči postojao je kontekst i sve su bile primerene stanju ljudi tog vremena; Isus je govorio i delao kako je odgovaralo kontekstu vremena. Izgovorio je i neka proročanstva. Prorekao je da će Duh istine doći tokom poslednjih dana i da će izvršiti jednu etapu dela. Drugim rečima, On nije razumeo ništa osim dela koje je On Sâm trebalo da obavi tokom tog doba; delo koje donosi ovaploćeni Bog je, drugim rečima, ograničeno. Dakle, On samo obavlja delo doba u kojem se nalazi i ne obavlja druga dela koja nemaju veze s Njim. U to vreme, Isus nije delovao u skladu s osećanjima ili vizijama, već onako kako je odgovaralo vremenu i kontekstu. Niko Ga nije vodio ni usmeravao. Celokupno Njegovo delo bilo je Njegovo sopstveno biće – to je bilo delo koje je trebalo da izvrši ovaploćeni Duh Božji, a to je bilo sve ono delo koje je ovaploćenje započelo. Isus je delao samo u skladu s onim što je Sâm video i čuo. Drugim rečima, Duh je delovao neposredno; nije bilo potrebe da mu se javljaju glasnici i daju Mu snove, niti da Ga obasjava bilo kakva velika svetlost i omogući Mu da vidi. Delao je slobodno i nije se suzdržavao, a to je zato što se Njegovo delo nije zasnivalo na osećanjima. Drugim rečima, kada je delao, nije naslepo opipavao i nagađao, već je postizao stvari s lakoćom, delajući i govoreći u skladu sa sopstvenim idejama i onim što je video sopstvenim očima, pružajući neposrednu podršku svakom od učenika koji su Ga sledili. To je razlika između Božjeg dela i dela ljudi: kada ljudi rade, oni traže i naslepo opipavaju, uvek oponašajući i razmišljajući na temeljima koje su postavili drugi, da bi postigli dublji ulazak. Božje delo je opskrbljivanje onim što On jeste i On obavlja delo koje On Sâm treba da obavlja. On ne pruža podršku crkvi koristeći znanje iz dela bilo kojeg čoveka. Umesto toga, On obavlja sadašnje delo na osnovu stanja ljudi. Dakle, delanje na ovaj način je hiljadama puta slobodnije od dela koja ljudi obavljaju. Ljudima se čak može činiti da Bog ne poštuje svoju dužnost i da dela po Svom nahođenju – ali sve što On radi je novo. Ipak, treba da znaš da se delo ovaploćenog Boga nikada ne zasniva na osećanjima. U ono vreme, pošto je Isus obavio Svoje delo raspeća, kada su učenici koji su sledili Isusa dostigli određenu tačku u svom iskustvu, osećali su da dolazi Božji dan i da će se uskoro sresti

s Gospodom. To je bio osećaj koji su imali, a za njih je taj osećaj bio od najveće važnosti. Ali zapravo, osećanja koja ljudi prepoznaju u sebi nisu pouzdana. Osećali su da će možda uskoro da stignu do kraja puta, ili da je sve što su činili i trpeli odredio Bog. Pavle je takođe rekao da je trku dovršio, da je bitku izborio, i da je za njega bio pripravljen venac pravednosti. Tako je on osećao i to je napisao u poslanicama i poslao ih u crkve. Takve radnje proizašle su iz bremena koje je nosio za crkve i zato Sveti Duh na njih nije obratio pažnju. Kada je Pavle izgovorio te reči, nije imao osećaj nelagode, niti je osećao bilo kakav prekor, pa je verovao da su takve stvari veoma normalne i sasvim ispravne i da su potekle od Svetog Duha. Ali posmatrano s današnjeg stanovišta, one uopšte nisu potekle od Svetog Duha. To su bile samo ljudske iluzije. Ljudi gaje mnogo iluzija, a Bog ne obraća pažnju na njih niti izražava bilo kakva mišljenja kada se one jave. Većina dela Svetog Duha ne vrši se kroz osećaje ljudi – Sveti Duh ne dela u osećanjima ljudi osim u teškim, mračnim vremenima pre nego što se Bog ovaploti, ili u razdoblju kada nema apostola ili trudbenika. Tokom te etape, delo Svetog Duha daje ljudima određena posebna osećanja. Na primer: kada su ljudi bez vođstva Božjih reči, oni imaju neopisiv osećaj sreće kada se mole; imaju osećaj uživanja u svojim srcima, mirni su i spokojni. Kada jednom imaju vođstvo reči, ljudi osećaju kao da im se duh razvedrava, imaju put primene u svojim postupcima i, naravno, imaju i osećanja smirenosti i spokoja. Kada se ljudi sretnu sa opasnošću ili ih Bog spreči da rade određene stvari, u svojim srcima osećaju uznemirenost i nespokoj. To su u potpunosti osećanja koja je čoveku dao Sveti Duh. Međutim, ako neprijateljsko okruženje stvara atmosferu straha, čineći da ljudi postanu izuzetno uznemireni i plašljivi, to je normalan izraz ljudskosti i on nije povezan sa delom Svetog Duha.

Ljudi uvek žive u skladu sa svojim osećajima i to čine već dugi niz godina. Kada su u miru u svojim srcima, oni delaju (verujući da je njihova volja osećaj mira), a kada nisu u miru u svojim srcima, oni ne delaju (verujući da je njihova nevoljnost ili odbojnost osećaj nelagode). Ako stvari idu glatko, oni misle da je to Božja volja. (U stvari, to je nešto što bi svakako prošlo veoma glatko, jer to je prirodni zakon stvari.) Kada stvari ne idu glatko, oni misle da to nije Božja volja. Kada naiđu na nešto što ne ide glatko, zaustavljaju se. Takva osećanja nisu tačna, a postupanje po njima prouzrokovaće mnoga kašnjenja. Na primer, sigurno će biti poteškoća u sprovođenju istine u delo, a još više u vršenju Božje volje. Mnoge pozitivne stvari biće teško ostvariti. Kao što izreka kaže: „Ostvarenju dobrih stvari obično prethode poteškoće.“ Ljudi imaju previše osećanja u svom praktičnom životu, što ih stalno ostavlja na gubitku i čini nesigurnim po pitanju mnogih stvari. Ljudima ništa nije jasno, osim ako shvate istinu. Ali generalno, dokle god deluju ili govore u skladu sa svojim osećanjima, sve dok to nije nešto što krši primarna načela, Sveti Duh uopšte ne reaguje. To je kao „venac pravednosti“ koji Pavle oseća: dugi niz godina niko nije verovao da su njegova osećanja pogrešna, niti je on sâm ikada osetio da su njegova osećanja pogrešna. Odakle dolaze osećanja ljudi? To su, naravno, reakcije koje dolaze iz njihovog mozga. Različita osećanja se proizvode u

skladu sa različitim okruženjima i različitim pitanjima. Ljudi najčešće donose zaključke ljudskom logikom putem koje dobijaju skup formula, što dovodi do formiranja mnogih ljudskih osećanja. Ne shvatajući to, ljudi ulaze u sopstvene logičke zaključke i na taj način ta osećanja postaju ono na šta se ljudi oslanjaju u svojim životima; postaju emotivna podrška u njihovim životima, kao što je Pavlov „venac pravednosti“ ili „susret sa Gospodom u vazduhu“ Svedoka Lija. Bog gotovo da nema načina da posreduje u ovim osećanjima ljudi i mora da im dozvoli da se razvijaju kako žele. Danas sam ti jasno govorio o različitim aspektima istine. Ako nastaviš da se vodiš svojim osećanjima, zar to ne znači da još uvek živiš usred neodređenosti? Ne prihvataš reči koje su ti jasno iznesene i uvek se oslanjaš na svoje lične osećaje. Zar kad tako činiš nisi sličan slepcu koji opipava slona? I šta ćeš na kraju time dobiti?

Sva dela ovaploćenog Boga danas su stvarna. To nije nešto što možeš da osetiš, niti je nešto što možeš da zamisliš, a još manje je nešto što možeš da zaključiš – to je samo nešto što ćeš moći da razumeš kada te činjenice sustignu. Ponekad, čak i kada se to dogodi, još uvek nećeš moći jasno da vidiš i ljudi neće shvatiti dok Bog lično ne učini nešto da istinskim činjenicama razjasni ono što se dešava. U ono vreme, bilo je mnogo iluzija među učenicima koji su sledili Isusa. Verovali su da će uskoro doći Božji dan i da će uskoro umreti za Gospoda i da će moći da se sretnu sa Gospodom Isusom. Petar je zbog tog osećanja čekao punih sedam godina – ali to se ipak nije dogodilo. Osećali su da su im životi sazreli; osećanja u njima su se umnožila i ta osećanja su postala snažnija, ali su doživeli mnoge neuspehe i nisu bili u stanju da uspeju. Ni sami nisu znali šta se dešava. Zar ono što je zaista došlo od Svetog Duha nije moglo da se ispuni? Ljudska osećanja nisu pouzdana. Pošto ljudi imaju svoj način razmišljanja i svoje ideje, oni stvaraju mnoštvo asocijacija na osnovu konteksta i stanja u datom trenutku. Konkretno, kada se nešto desi ljudima čiji je način razmišljanja zdrav, oni postaju preterano uzbuđeni i ne mogu da ne stvore mnoštvo asocijacija. Ovo se posebno odnosi na „stručnjake“ sa uzvišenim znanjem i teorijama, čije asocijacije postaju još obilnije nakon mnogo godina bavljenja svetom; nesvesno, te asocijacije preuzimaju njihova srca i postaju njihova izuzetno moćna osećanja i oni su zadovoljni njima. Kada ljudi žele nešto da urade, u njima će se pojaviti osećanja i maštarije i misliće da su u pravu. Kasnije, kada vide da se to nije ispunilo, ljudi ne mogu da shvate šta je pošlo naopako. Možda veruju da je Bog promenio Svoj plan.

Neizbežno je da svi ljudi imaju osećaje. Tokom Doba zakona mnogi su takođe imali određene osećaje, ali je bilo manje pogrešnih osećaja nego kod današnjih ljudi. To je zato što su ranije ljudi mogli da ugledaju Jahveovu pojavu; mogli su da vide glasnike i usnivali su snove. Današnji ljudi nisu u stanju da imaju vizije ili da vide glasnike, pa su se greške u njihovim osećanjima umnožile. Kada današnji ljudi osete da je nešto posebno ispravno i to sprovedu u delo, Sveti Duh im ne prigovara i oni u sebi osete mir. Nakon toga, tek kroz pričešće ili čitanje Božjih reči otkrivaju da su pogrešili. Jedan aspekt ovoga je da se ljudima ne pojavljuju glasnici, snovi su veoma oskudni, a ljudi ne vide

nikakve vizije na nebu. Drugi aspekt je da Sveti Duh ne povećava svoje prekore i dovođenje u red ljudi; jedva da postoji bilo kakvo delo Svetog Duha u njima. Dakle, ako ljudi ne jedu i ne piju reči Božje, ne traže istinu na praktičan način i ne razumeju put primene, onda neće ubrati nikakve plodove. Principi dela Svetog Duha su sledeći: On ne obraća pažnju na ono što ne uključuje Njegovo delo; ako nešto nije u okviru Njegove nadležnosti, On se apsolutno nikada ne meša niti posreduje, dozvoljavajući ljudima da izazivaju kakve god hoće nevolje. Možeš da se ponašaš kako god želiš, ali doći će dan kada ćeš se naći u panici i na gubitku. Bog deluje nepokolebljivo u Svom telu, nikada se ne meša čoveku u posao. Umesto toga, On se kloni ljudskog sveta i obavlja delo koje treba da obavlja. Neće ti se prigovoriti ako danas učiniš nešto loše, niti ćeš biti nagrađen ako sutra učiniš nešto dobro. To su ljudske stvari i ni na koji način nisu povezane sa delom Svetog Duha – to uopšte nije u delokrugu Mog dela.

U vreme kada je Petar delao, izgovorio je mnoge reči i obavio je mnogo toga. Da li je moguće da ništa od toga nije poteklo od ljudskih ideja? Nemoguće je da je poteklo u potpunosti od Svetog Duha. Petar je bio samo Božje stvorenje, bio je sledbenik, bio je Petar, a ne Isus, i njihove suštine nisu bile iste. Iako je Petra poslao Sveti Duh, nije sve što je činio poticalo od Svetog Duha, jer je Petar ipak bio čovek. Pavle je takođe izgovorio mnoge reči i napisao ne mali broj poslanica crkvama, od kojih su neke skupljene u Bibliji. Sveti Duh nije izražavao nikakvo mišljenje, jer je to bilo vreme kada je Pavle bio korišćen od strane Svetog Duha. Zadobio je neka iskustva i znanja, zapisao ih i preneo svojoj braći i sestrama u Gospodu. Isus nije imao nikakvu reakciju. Zašto ga Sveti Duh tada nije zaustavio? Zato što postoje neke nečistoće koje nastaju iz normalnog načina razmišljanja ljudi; to je neizbežno. Pored toga, njegovi postupci nisu dostigli tačku prekidanja ili ometanja. Kada postoji neko ovakvo delo poteklo od ljudske prirode, ljudima je lakše da ga prihvate. Pod uslovom da nečistoće čovekovog normalnog načina razmišljanja ništa ne prekidaju, one se računaju kao normalne. Drugim rečima, ljudi sa normalnim načinom razmišljanja su svi sposobni da razmišljaju na taj način. Kada ljudi žive u telu, oni imaju svoj način razmišljanja, ali ne postoji način da se to istrebi. Međutim, nakon što neko vreme doživljavamo Božje delo i shvatimo neke istine, biće manje ovakvih načina razmišljanja. Kada dožive više stvari, moći će jasno da razumeju i na taj način će manje prekidati stvari. Drugim rečima, kada se ljudska mašta i logički zaključci opovrgnu, njihovih nenormalnih osećanja će biti manje. Svi oni koji žive u telu imaju svoj način razmišljanja, ali na kraju će ih Bog obraditi do te mere da njihov način razmišljanja neće moći da ih uznemirava, više se u svom životu neće oslanjati na osećaje, njihov stvarni rast će se povećavati, moći će da žive po Božjim rečima unutar stvarnosti, više neće činiti stvari koje su nejasne ili isprazne, niti će izazivati prekide. Tako više neće biti njihovih iluzija, a od sada pa nadalje njihova dela će biti njihov stvarni rast.

Unutrašnja istina o delu osvajanja (1)

U toj meri iskvaren od Sotone, ljudski rod ne zna da postoji Bog i prestao je da poštuje Boga. U početku, kada su stvoreni Adam i Eva, Jahveova slava i svedočanstvo bili su sveprisutni. Međutim, nakon što je iskvaren, čovek je izgubio slavu i svedočanstvo, jer su se svi pobunili protiv Boga i potpuno su prestali da Ga se boje. Današnje delo osvajanja sastoji se u obnavljanju celokupnog svedočanstva i celokupne slave, u tome da se svi ljudi navedu da poštuju Boga, tako da među stvorenima postoji svedočanstvo; ovo je delo koje treba da se obavi tokom ove etape. Kako, tačno, treba osvojiti ljudski rod? Korišćenjem dela reči iz ove etape kako bi se čovek potpuno uverio; korišćenjem obelodanjivanja, suda, grdnje i nemilosrdne kletve da bi se on potpuno ubedio; otkrivanjem čovekovog buntovništva i sudom njegovom otporu kako bi mogao da spozna nepravednost i prljavštinu ljudskog roda, i na taj način upotrebio ove stvari kao kontrast Božjoj pravednoj naravi. Čovek se uglavnom kroz ove reči osvaja i u potpunosti uverava. Reči su sredstvo za konačno osvajanje ljudskog roda, a svi koji prihvate Božje osvajanje moraju da prihvate udarce i sud Njegovih reči. Proces današnjeg govora jeste upravo proces osvajanja. A kako tačno ljudi treba da sarađuju? Time što će znati kako da jedu i piju ove reči i time što će uspeti da ih razumeju. Kad je reč o načinu osvajanja ljudi, to nije nešto što oni mogu sami da učine. Sve što možeš jeste da kroz jedenje i pijenje ovih reči spoznaš sopstvenu iskvarenost i prljavštinu, svoje buntovništvo i nepravednost i padneš ničice pred Boga. Ako, nakon što shvatite Božju volju, možete da je sprovedete u delo, i ako imate vizije i možete potpuno da se pokorite ovim rečima, i samostalno ne pravite nikakve izbore, tada ćete biti osvojeni – a to će se desiti kao rezultat ovih reči. Zašto je ljudski rod izgubio svedočenje? Zato što niko ne veruje u Boga, zato što za Boga nema mesta u ljudskim srcima. Osvajanje ljudskog roda predstavlja obnavljanje vere ljudskog roda. Ljudi uvek žele da strmoglavo pobegnu u svakodnevni svet, gaje previše nada, žele previše za svoju budućnost i imaju previše neumerenih zahteva. Oni uvek misle na telo, planiraju za telo i ne zanima ih da traže put vere u Boga. Njihovo srce je oteo Sotona, izgubili su svoje bogobojažljivo srce i preokupirani su Sotonom. Međutim, čoveka je stvorio Bog. Prema tome, čovek je izgubio svedočenje, što znači da je izgubio slavu Božju. Svrha osvajanja ljudskog roda je u tome da se povrati slava čovekove bogobojažljivosti. To se može reći ovako: mnogo je ljudi koji ne tragaju za životom; čak i ako ima nekih koji zaista tragaju za životom, takvih je svega šačica. Ljudi su zaokupljeni svojom budućnošću i ne obraćaju nimalo pažnje na život. Neki se bune protiv Boga i opiru Mu se, osuđuju Ga iza Njegovih leđa i ne primenjuju istinu. Na ove ljude se trenutno ne obraća pažnja; za sada ništa nije učinjeno ovim sinovima buntovništva, ali ćeš u budućnosti živeti u tami, plačući i škrgućući zubima. Ne osećaš dragocenost svetlosti dok živiš u njoj, ali ćeš tu dragocenost uvideti kada budeš živeo u tamnoj noći i tada će ti biti žao. Sada se osećaš dobro, ali će doći dan kada će ti biti žao. Kada taj dan bude došao, kada se spusti tama i svetlosti više ne bude, biće prekasno za kajanje. Upravo

zbog toga što i dalje ne razumeš delo današnjice propuštaš da ceniš vreme koje trenutno imaš. Čim započne delo cele vaseljene, a to znači kada se sve što vam danas govorim bude ostvarilo, mnogi ljudi će se hvatati za glavu i roniti suze očaja. I pritom, zar neće upasti u tamu jecajući i škrgućući zubima? Svi koji istinski tragaju za životom i koji su upotpunjeni mogu biti upotrebljeni, dok će svi sinovi buntovništva koji nisu podobni za upotrebu upasti u tamu. Oni će biti lišeni dela Svetoga Duha i nesposobni da išta pojme. Toliko će biti izmoreni jecanjem, nakon što su sunovraćeni u kaznu. Ako si u ovoj fazi dela dobro opremljen i napredovao si u svom životu, onda si podoban za upotrebu. Ako si loše opremljen, čak i ako budeš pozvan u sledeću fazu dela, nećeš biti podoban za upotrebu – u tom trenutku ti se neće ukazati druga prilika čak i ako poželiš da se opremiš. Bog će već otići; kuda bi mogao da pođeš da pronađeš priliku koja je sada pred tobom? Kuda bi mogao da pođeš da dobiješ vežbu koju je Bog lično obezbedio? Do tada, Bog neće lično govoriti niti se oglašavati; moći ćeš jedino da čitaš stvari koje se danas izgovaraju – kako će se onda razumevanje lako ukazati? Kako bi život u budućnosti mogao biti bolji nego što je danas? Zar u tom trenutku nećeš podnositi smrtnu agoniju dok budeš plakao i škrgutao zubima? Blagoslovi ti se daju sada, ali ti ne znaš kako da u njima uživaš; živiš u blaženstvu, a ipak toga nisi svestan. To dokazuje da si osuđen na patnju! Danas se pojedini ljudi opiru, neki se bune, neki rade ovo ili ono, a Ja na to naprosto ne obraćam pažnju – ali ne pomišljate da nisam svestan onoga što smerate. Zar Ja ne razumem vašu suštinu? Zašto se stalno sukobljavate sa Mnom? Zar ti ne veruješ u Boga da bi tragao za životom i blagoslovima za svoje dobro? Zar veru nemaš upravo za svoje dobro? U sadašnjem trenutku Ja obavljam delo osvajanja samo time što govorim, a čim se ovo delo osvajanja privede kraju, tvoj kraj će biti očigledan. Da li moram da ti ga izričito saopštim?

Današnje delo osvajanja ima za cilj da učini očiglednim kakav će biti čovekov kraj. Zašto se kaže da današnja grdnja i sud jesu sud pred velikim belim prestolom poslednjih dana? Zar to ne vidiš? Zašto je delo osvajanja završna etapa? Nije li to upravo zato da se pokaže sa kakvim će se krajem suočiti svaka klasa ljudi? Zar to nije stoga da bi se svakom omogućilo da, tokom dela osvajanja kroz grdnju i sud, pokaže svoje pravo lice, a zatim bude klasifikovan prema svojoj vrsti? Umesto da se kaže da je ovo osvajanje ljudskog roda, možda je bolje reći da je ovo pokazivanje toga kakav će biti kraj za svaku klasu ljudi. Ovde je reč o tome da se sudi ljudskim gresima, a zatim otkrivaju različite klase ljudi, pri čemu se odlučuje jesu li oni zli ili pravedni. Nakon dela osvajanja dolazi delo nagrađivanja dobrih i kažnjavanja zlih. Ljudi koji su sasvim poslušni – što znači oni koju su potpuno osvojeni – biće smešteni u sledeći korak širenja Božjeg dela na celu vaseljenu; oni koju su neosvojeni biće smešteni u tamu i zadesiće ih nesreća. Tako će ljudi biti klasifikovani prema vrsti, zlotvori će biti grupisani zajedno sa zlom, da više nikada ne vide svetlost sunca, a oni pravedni će biti grupisani zajedno sa dobrim, da dobijaju svetlost i žive zauvek u svetlosti. Kraj je blizu za sva stvorenja; čoveku je njegov kraj jasno predočen, a sva stvorenja će biti klasifikovana prema vrsti. Kako ljudi onda

mogu da izbegnu muke toga da svako bude klasifikovan prema vrsti? Kraj svake vrste ljudi se otkriva onda kada je kraj za sva stvorenja blizu, a to se čini tokom dela osvajanja cele vaseljene (obuhvatajući celokupno delo osvajanja, počevši od trenutnog dela). Otkrivenje kraja celog ljudskog roda se obavlja pred sedištem suda, u toku grdnje i u toku dela osvajanja poslednjih dana. Klasifikovanje ljudi prema vrsti ne predstavlja vraćanje ljudi u njihove prvobitne klase, jer je, kad je čovek stvoren u vreme postanja, postojala samo jedna vrsta ljudi, sa podelom jedino na muškarce i žene. Nije postojalo mnogo različitih vrsta ljudi. Tek nakon nekoliko hiljada godina iskvarenosti pojavile su se različite klase ljudi, pri čemu su neki bili pod vlašću prljavih đavola, neki pod vlašću zlih đavola, a neki, oni koji tragaju za načinom života, pod vrhovnom vlašću Svemogućeg. Samo na ovaj način postepeno nastaju klase među ljudima, i samo tako se ljudi razdvajaju na klase unutar velike ljudske porodice. Svi ljudi zadobijaju različite „očeve“; nije reč o tome da su svi u potpunosti pod vrhovnom vlašću Svemogućeg, jer je čovek previše buntovan. Pravedan sud razotkriva pravu stranu svake vrste ljudi, ne ostavljajući ništa skriveno. Na svetlosti svako pokazuje svoje pravo lice. U tom trenutku čovek više nije onakav kakav je bio prvobitno; prvobitno obličje njegovih predaka davno je nestalo, jer je nebrojeno potomaka Adama i Eve Sotona dugo držao u zatočeništvu, da više nikad ne upoznaju nebesko sunce i zato što su ljudi bili ispunjeni svakojakim Sotoninim otrovima. Dakle, ljudi imaju svoja odgovarajuća odredišta. Povrh toga, oni se upravo na osnovu svojih različitih otrova klasifikuju prema vrsti, što znači da su razvrstani prema stepenu u kome su danas osvojeni. Čovekov kraj nije nešto što je bilo predodređeno od postanka sveta. To je zato što je na početku postojala samo jedna klasa, koja se zajednički nazivala „ljudskim rodom“, a čovek isprva nije bio iskvaren od Sotone i svi ljudi su živeli u Božjoj svetlosti, bez tame koja bi ih zadesila. Međutim, nakon što je Sotona iskvario čoveka, svi tipovi i vrste ljudi su se raširili po celoj zemlji – svi tipovi i vrste ljudi koji su potekli iz porodice zajednički nazvane „ljudski rod“ koja se sastojala od muškaraca i žena. Njih sve su naveli njihovi preci da se udalje od svojih najstarijih predaka – ljudskog roda sačinjenog od muškaraca i žena (odnosno, u početku Adama i Eve, njihovih najstarijih predaka). U to vreme, Izraelci su bili jedini narod čiji je život na zemlji predvodio Jahve. Različiti tipovi ljudi koji su proistekli iz celog Izraela (misli se iz prvobitnog porodičnog klana) zatim su izgubili Jahveovo vođstvo. Ovi prvobitni ljudi, potpuno neupućeni u pitanja ljudskog sveta, kasnije su zajedno sa svojim precima otišli da žive na teritorijama na koje su polagali pravo, i tako se nastavilo sve do današnjih dana. Oni tako ostaju neupućeni u način na koji su se udaljili od Jahvea i u način na koji su ih sve do danas iskvarili svakojaki prljavi đavoli i zli duhovi. Oni koju su do sada bili duboko iskvareni i zatrovani – oni koji se na kraju ne mogu spasti – neće imati drugog izbora nego da pođu sa svojim precima, prljavim đavolima koji su ih iskvarili. Oni koji se na kraju mogu spasti otići će na odgovarajuće odredište ljudskog roda, a to znači do kraja rezervisanog za one spasene i osvojene. Sve će biti učinjeno kako bi se spasli oni koji mogu biti spaseni – ali za ljude koji su bezosećajni i neizlečivi, jedini izbor će biti da

slede svoje pretke u bezdan grdnje. Nemoj da pomisliš da je tvoj kraj bio predodređen na početku i da je tek sada otkriven. Ako razmišljaš na taj način, zar si onda zaboravio da tokom početnog stvaranja ljudskog roda nije stvorena nijedna posebna sotonska klasa? Zar si zaboravio da je stvoren samo jedan ljudski rod sačinjen od Adama i Eve (što znači da su stvoreni samo muškarac i žena)? Da si na početku bio Sotonin potomak, zar to ne bi značilo da je u vreme kada je Jahve stvarao čoveka, On Svojom tvorevinom obuhvatio sotonsku grupu? Da li bi On bio kadar da učini nešto takvo? On je stvorio čoveka zarad Svog svedočenja; On je stvorio čoveka zarad Svoje slave. Zašto bi On svesno stvorio klasu Sotoninog potomstva da Mu se namerno odupire? Kako bi Jahve mogao da uradi takvu stvar? Da jeste, ko bi rekao da je On pravedni Bog? Kad sada kažem da će neki od vas na kraju otići sa Sotonom, to ne znači da si sa Sotonom bio od početka; već to znači da si potonuo toliko nisko da čak i ako je Bog pokušao da te spasi, ti ipak nisi uspeo da zadobiješ to spasenje. Nema drugog izbora nego da te klasifikuje sa Sotonom. To je samo stoga što za tebe nema spasenja, a ne zato što je Bog nepravedan prema tebi i namerno je tvoju sudbinu odredio kao otelotvorenje Sotone, a zatim te klasifikuje sa Sotonom i namerno želi da patiš. U tome nije unutrašnja istina dela osvajanja. Ako je to ono u šta veruješ, onda je tvoje razumevanje krajnje jednostrano! Završna etapa osvajanja ima za cilj da spasi ljude, kao i da otkrije njihov kraj. Cilj joj je da razotkrije ljudsko izopačenje kroz sud, navodeći ih time da se pokaju, da ustanu i tragaju za životom i pravim putem ljudskog života. Da probudi srca obamrlih i tupavih ljudi i da im, kroz sud, pokaže njihovo unutrašnje buntovništvo. Međutim, ako ljudi još uvek nisu u stanju da se pokaju, još uvek nisu u stanju da tragaju za pravim putem ljudskog života i nisu u stanju da odbace ove iskvarenosti, onda za njih nema spasenja i prožderaće ih Sotona. U tome je značaj Božjeg osvajanja: da spasi ljude, kao i da im pokaže njihov kraj. Dobar kraj, loš kraj – svi se otkrivaju delom osvajanja. Da li će ljudi biti spaseni ili prokleti, sve to se otkriva tokom dela osvajanja.

Poslednji dani jesu dani kada će sva stvorenja kroz osvajanje biti klasifikovana prema vrsti. Osvajanje je delo poslednjih dana; drugim rečima, suđenje grehovima svake osobe jeste delo poslednjih dana. U suprotnom, kako bi ljudi mogli da budu klasifikovani? Delo klasifikacije koje se obavlja među vama jeste početak takvog dela u celoj vaseljeni. Posle toga će oni iz svih zemalja i svih naroda takođe biti podvrgnuti delu osvajanja. To znači da će svaka osoba koja je stvorena biti klasifikovana prema vrsti, pokoravajući se pred sedištem suda da joj bude suđeno. Nijedna osoba i nijedna stvar ne mogu a da ne pretrpe ovu grdnju i sud, niti će ijednu osobu ili stvar zaobići klasifikacija prema vrsti; svaka osoba će biti klasifikovana jer se kraj svega stvorenog bliži, a celokupna nebesa i zemlja došli su do svog završetka. Kako bi čovek mogao da izbegne završne dane ljudskog postojanja? Pa, prema tome, još koliko mogu trajati vaša dela neposlušnosti? Zar ne vidite da su vaši poslednji dani neizbežni? Kako oni koji se boje Boga i čeznu da se On pojavi mogu da ne vide dan pojave Božje pravednosti? Kako mogu da ne dobiju konačnu nagradu za dobrotu? Jesi li ti onaj koji čini dobro ili onaj koji čini zlo? Jesi li onaj

koji prihvata pravedan sud a zatim je poslušan ili si onaj koji prihvata pravedan sud a zatim je proklet? Živiš li pred sedištem suda na svetlosti ili živiš u Adu usred tame? Zar ti sâm nisi onaj koji najjasnije zna da li će tvoj kraj biti onaj u vidu nagrade ili onaj u vidu kazne? Zar ti nisi onaj koji najjasnije zna i najdublje razume da je Bog pravedan? Dakle, kakvi su tvoje ponašanje i srce? Dok te danas osvajam, moram li zaista do detalja da ti objašnjavam da li je tvoje ponašanje dobro ili loše? Koliko toga si se odrekao zbog Mene? Koliko duboko Me poštuješ? Zar ti sâm najjasnije ne znaš kako se ponašaš prema Meni? Trebalo bi da znaš bolje od ikoga sa kakvim ćeš se krajem naposletku suočiti! Uistinu ti kažem: Ja sam samo stvorio ljudski rod i stvorio sam tebe, ali vas nisam predao Sotoni; niti sam Ja namerno učinio da budete buntovni prema Meni ili da Mi se opirete i da vas zbog toga kažnjavam. Nisu li sve ove nesreće i nevolje otud što su vam srca previše tvrda, a vaše ponašanje dostojno svakog prezira? Dakle, zar kraj sa kojim ćete se suočiti niste odredili vi sami? Zar vi ne znate najbolje od svih, u svojim srcima, kako ćete skončati? Ljude osvajam upravo zbog toga da ih otkrijem i da vam bolje donesem spasenje. Ne zato da vas nateram da počinite zlo niti da vas namerno nateram da uđete u pakao uništenja. Kada dođe to vreme, sva tvoja ogromna patnja, tvoje plakanje i škrgutanje zubima – zar svi oni neće biti zbog tvojih grehova? Prema tome, nije li tvoja sopstvena dobrota ili tvoje sopstveno zlo najbolji sud o tebi? Nije li to najbolji dokaz kakav će biti tvoj kraj?

Danas delujem u Božjem izabranom narodu u Kini kako bih otkrio sve njihove buntovne naravi i razotkrio sve njihovo ruglo, a to pruža kontekst da kažem sve što treba da kažem. Nakon toga, kad budem obavljao sledeći korak u delu osvajanja cele vaseljene, koristiću Svoj sud o vama da sudim o nepravednosti svakoga u celoj vaseljeni, jer vi ljudi ste predstavnici onih buntovnih među ljudskim rodom. Oni koji ne mogu da napreduju postaće samo kontrast i uslužna sredstva, dok će oni koji mogu da napreduju biti upotrebljeni. Zašto kažem da će oni koji ne mogu da napreduju poslužiti samo kao kontrast? To je stoga što su sve Moje trenutne reči i delo usmereni na vaše poreklo i zato što ste vi postali predstavnici i oličenje buntovnih među celokupnim ljudskim rodom. Kasnije ću ove reči koje vas osvajaju poneti u strane zemlje i upotrebiti ih da osvojim tamošnji narod, a vi ih nećete zadobiti. Zar te to ne čini kontrastom? Iskvarene naravi čitavog ljudskog roda, buntovna dela čoveka i ružni prizori i lica čoveka – sve to je danas zabeleženo u rečima koje se koriste za vaše osvajanje. Zatim ću koristiti ove reči da osvojim narode svake zemlje i svake veroispovesti, jer ste vi prauzor, presedan. Međutim, nisam planirao da vas namerno napustim; ako ne uspeš u svom traganju i time dokažeš da si neizlečiv, zar ne bi bio samo uslužno sredstvo i kontrast? Jednom sam rekao da se Moja mudrost sprovodi na osnovu Sotoninih smicalica. Zašto sam to rekao? Nije li to istina u pozadini onoga što sada kažem i činim? Ako ne možeš da napreduješ, ako nisi usavršen već umesto toga kažnjen, zar ne bi postao kontrast? Možda si u svoje vreme dosta propatio, ali i dalje ništa ne razumeš; neuk si u svemu o životu. Iako si prošao grdnju i sud, nimalo se nisi promenio, a duboko u sebi nisi zadobio život. Kada dođe vreme da se

preispita tvoje delo, doživećeš kušnju žestoku kao oganj i još veću nevolju. Ovaj oganj će celo tvoje biće pretvoriti u pepeo. Kao neko ko ne poseduje život, neko ko nema ni trunčicu čistog zlata u sebi, neko ko se i dalje drži stare iskvarene naravi i neko ko ne može dobro da obavi čak ni ulogu kontrasta, kako ne bi bio izgnan? Može li osoba koja vredi manje od cvonjka i koja ne poseduje život, biti od ikakve koristi za delo osvajanja? Kada dođe to vreme, vaši dani će biti teži od dana Noja i Sodome! Tvoje molitve ti tada neće pomoći. Kako možeš da se vratiš kasnije i da počneš iznova da se kaješ, kad je delo spasenja već završeno? Čim se celokupno delo spasenja obavi, više ga neće biti; tada nastupa početak dela kažnjavanja onih koji su zli. Opireš se, buntovan si i radiš stvari za koje znaš da su zle. Zar nisi na meti teške kazne? Danas ti ovo jasno izgovaram. Ako odlučiš da ne slušaš, kada te kasnije zadesi nesreća, zar neće biti prekasno da tek tada počneš da osećaš kajanje i počneš da veruješ? Pružam ti priliku da se pokaješ danas, ali ti nisi spreman da to učiniš. Koliko dugo želiš da čekaš? Do dana grdnje? Danas se ne sećam tvojih prestupa iz prošlosti; opraštam ti svaki put iznova, i skrećem pogled sa tvoje negativne strane i gledam samo tvoju pozitivnu stranu, jer sve Moje sadašnje reči i delo imaju za cilj da te spasu i prema tebi nemam nikakvih loših namera. Ipak, ti odbijaš da zakoračiš; ne umeš da razlikuješ dobro od lošeg i ne znaš kako da ceniš dobrotu. Zar takvi ljudi samo ne iščekuju dolazak kazne i pravedne odmazde?

Kada je Mojsije udario u kamen, i kada je voda koju je podario Jahve pokuljala, to se dogodilo zahvaljujući njegovoj veri. Kada je David svirao liru u Moju čast, u čast Jahvea – sa srcem ispunjenim radošću – to se dogodilo zahvaljujući njegovoj veri. Kada je Jov izgubio svoju stoku koja je prekrivala planine i donosila mu neslućeno bogatstvo, a njegovo telo se prekrilo bolnim čirevima, to se dogodilo zbog njegove vere. Kada je začuo glas Mene, Jahvea, i video Moju Slavu, Jahveovu, to se dogodilo zbog njegove vere. To što je Petar mogao da prati Isusa Hrista, dogodilo se zahvaljujući njegovoj veri. To što je mogao da bude zakucan za krst Mene radi, i da slavno svedoči, takođe se dogodilo zahvaljujući njegovoj veri. Kada je Jovan video lik Sina čovečjeg u svoj svojoj slavi, to se dogodilo zbog njegove vere. Kada je video viziju poslednjih dana, to se posebno dogodilo zbog njegove vere. Razlog zbog kog je takozvano mnoštvo neznabožaca ugledalo Moje otkrivenje i tako došlo do spoznaje da sam se u čovečjem obliku vratio da nastavim Svoje delo među ljudima, takođe leži u njihovoj veri. Svi oni koje su Moje oštre reči zgromile, ali su im istovremeno pružile i utehu, i zbog kojih su spaseni – zar se i njima to nije dogodilo zbog njihove vere? Ljudi su zbog svoje vere toliko toga dobili, a to nije uvek blagoslov. Možda neće dobiti onu vrstu sreće i radosti koju je osećao David, ili poput Mojsija od Jahvea dobiti vodu na dar. Na primer, Jov je zbog svoje vere bio blagosloven od Jahvea, ali je takođe preživeo nesreću. Bez obzira na to da li ste blagosloveni ili pretrpite nesreću, i jedno i drugo su blagosloveni događaji. Bez vere ne bi mogao da dobiješ ovo delo osvajanja, a još manje da vidiš Jahveova dela koja ti se danas prikazuju pred očima. Ne bi mogao da vidiš, a još manje da dobiješ. Ove pošasti, ove nesreće i svaki sud – da te nisu zadesili, da li bi danas mogao da vidiš

Jahveova dela? Danas je vera ta koja ti omogućava da budeš osvojen, a činjenica da si osvojen omogućava ti da veruješ u svako Jahveovo delo. Samo zbog vere ti dobijaš takvu grdnju i sud. Kroz ovu grdnju i sud ti si osvojen i usavršen. Bez takve grdnje i suda koje danas dobijaš, tvoja bi vera bila uzaludna, jer ne bi spoznao Boga; ma koliko da si verovao u Njega, tvoja vera bi ostala samo u vidu ispraznih reči koje su neutemeljene u stvarnosti. Tek nakon što dobiješ ovo delo osvajanja, delo zbog kojeg postaješ sasvim poslušan, tvoja vera postaje istinita i pouzdana, a tvoje se srce okreće prema Bogu. Čak i ako pretrpiš veliki sud i prokletstvo zbog ove reči, „vera“, ti ipak imaš pravu veru i dobijaš najistinitiju, najstvarniju i najdragoceniju stvar. To je stoga što jedino tokom suda vidiš konačno odredište Božjih tvorevina; upravo u tom sudu ti vidiš da Stvoritelja treba voleti; upravo u tom delu osvajanja ti vidiš ruku Božju; upravo u ovom osvajanju ti u potpunosti razumeš ljudski život; upravo u ovom osvajanju ti zadobijaš pravi put ljudskog života i shvataš pravo značenje „čoveka“; jedino u ovom osvajanju ti vidiš pravednu narav Svemogućeg i Njegovo prelepo, slavno lice; upravo u ovom delu osvajanja ti saznaješ za čovekovo poreklo i shvataš „besmrtnu istoriju“ celog ljudskog roda; upravo u ovom osvajanju ti shvataš pretke ljudskog roda i poreklo iskvarenosti ljudskog roda; upravo u ovom osvajanju ti dobijaš radost i utehu, baš kao i beskrajnu grdnju, disciplinu i reči prekora od Stvoritelja upućenih ljudskom rodu koji je On stvorio; upravo u ovom delu osvajanja ti dobijaš blagoslove, kao i nesreće koje čoveku sleduju… Nije li sve ovo zbog malo tvoje vere? I zar tvoja vera nije porasla nakon što si ove stvari zadobio? Zar nisi zadobio ogromnu količinu? Ne samo da si čuo Božju reč i video Božju mudrost, već si i lično iskusio svaki korak Njegovog dela. Možda bi rekao da kojim slučajem nisi imao veru, onda ne bi pretrpeo ovu vrstu grdnje ili ovu vrstu suda. Međutim, treba da znaš da bez vere, ne samo da ne bi mogao da dobiješ ovu vrstu grdnje ili ovu vrstu brige od Svemogućeg, već bi i zauvek izgubio priliku da se susretneš sa Stvoriteljem. Nikada ne bi saznao poreklo ljudskog roda i nikada ne bi shvatio značaj ljudskog života. Čak i da tvoje telo umre i tvoja duša te napusti, i dalje ne bi razumeo sva Stvoriteljeva dela, a još manje bi znao da je Stvoritelj obavio tako veliko delo na zemlji nakon što je stvorio ljudski rod. Kao pripadnik ovog ljudskog roda koji je On stvorio, da li si spreman da u neznanju na ovaj način upadneš u tamu i da trpiš večnu kaznu? Ako se odvojiš od današnje grdnje i suda, šta je to sa čime ćeš se susresti? Misliš li da ćeš kada se odvojiš od sadašnjeg suda moći da pobegneš iz ovog teškog života? Zar nije istina da je ono sa čime ćeš se suočiti ako napustiš „ovo mesto“ bolno mučenje i okrutno zlostavljanje koje nanosi đavo? Da li bi mogao da se suočiš sa neizdrživim danima i noćima? Misliš li da samo zato što si danas izbegao ovaj sud, možeš zauvek da izbegavaš to buduće mučenje? Šta će ti se naći na putu? Može li to zaista biti utopija kojoj se nadaš? Misliš li da možeš izbeći tu buduću večnu grdnju jednostavnim bežanjem od stvarnosti kao što činiš sada? Nakon današnjeg dana, da li ćeš ikada moći ponovo da pronađeš ovakvu priliku i ovakav blagoslov? Hoćeš li moći da ih pronađeš kada te zadesi nesreća? Hoćeš li moći da ih pronađeš kada ceo ljudski rod počine? Tvoj trenutni srećni život i ta tvoja skladna malena

porodica – mogu li oni da budu zamena za tvoje buduće večno odredište? Ako imaš istinsku veru i ako zbog svoje vere zadobijaš mnogo, onda je sve to upravo ono što bi ti – stvoreno biće – trebalo da dobiješ, baš kao i ono što je na prvom mestu trebalo i da imaš. Za tvoju veru i život, ništa nije korisnije od takvog osvajanja.

Danas treba da razumeš šta Bog traži od onih koji su osvojeni, kakav je Njegov stav prema onima koji su usavršeni i u šta bi sada trebalo da zakoračiš. Neke stvari je potrebno samo malo da razumeš. Ne moraš da proučavaš pojedine reči iz tajne; nisu od velike pomoći za život i potrebno je da se samo ovlaš pogledaju. Možeš da čitaš tajne kao što je tajna o Adamu i Evi: šta su Adam i Eva tada bili i koje delo Bog želi da obavi danas. Treba da razumeš da u osvajanju i usavršavanju čoveka, Bog želi da čoveka vrati u stanje u kome su bili Adam i Eva. U svom srcu trebalo bi da imaš dobru predstavu o stepenu usavršavanja koji se mora postići da bi se ispunila Božja merila, a onda moraš težiti tome da ih postigneš. Ovo se odnosi na tvoje praktično delovanje i to je nešto što treba da razumeš. Za tebe je dovoljno da tražiš da zakoračiš u skladu sa Božjim rečima o ovim stvarima. Kada pročitaš da „Ljudskom rodu je bilo potrebno na desetine hiljada godina istorije da bi dospeo do trenutka u kome se sad nalazi“, postaješ radoznao, pa pokušavaš da sa braćom i sestrama pronađeš odgovor. „Bog kaže da razvoj ljudskog roda seže šest hiljada godina unazad, zar ne? Šta ćemo sa ovim desetinama hiljada godina?“ Koja je svrha u pokušaju da se pronađe odgovor na ovo pitanje? Bilo da je Sâm Bog delovao desetinama hiljada godina ili stotinama miliona godina – da li je Njemu zaista potrebno da ti znaš za to? To nije nešto što ti, kao stvoreno biće, treba da znaš. Samo dopusti sebi da nakratko razmotriš ovu vrstu razgovora i ne pokušavaj da je razumeš kao da je to vizija. Moraš da budeš svestan onoga u šta danas treba da zakoračiš i šta treba da razumeš, a zatim se toga moraš čvrsto držati. Jedino tada ćeš biti osvojen. Nakon što pročitaš prethodno, to bi kod tebe trebalo da izazove normalnu reakciju: Bog gori od strepnje, On želi da nas osvoji i zadobije slavu i svedočanstvo, pa kako da sarađujemo s Njim? Šta moramo da učinimo da bi nas On potpuno osvojio i da bismo postali Njegovo svedočanstvo? Šta moramo da učinimo da bismo omogućili Bogu da zadobije slavu? Šta moramo da učinimo da bismo sebi omogućili da živimo pod Božjom vrhovnom vlašću, a ne pod Sotoninom vlašću? To je ono o čemu ljudi treba da razmišljaju. Svakome od vas treba da bude jasan značaj Božjeg osvajanja. To je vaša odgovornost. Tek nakon što vam to postane jasno, vi ćete zakoračiti, spoznaćete ovu etapu dela i postaćete potpuno poslušni. U suprotnom, nećete postići istinsku poslušnost.

Zašto nisi voljan da budeš kontrast?

Kontrasti su oni koji su osvojeni, a tek kada budu usavršeni, ljudi postaju uzori i primeri dela poslednjih dana. Pre nego što budu upotpunjeni, oni su kontrasti, sredstva, kao i predmeti za obavljanje službe. Oni koje je Bog potpuno osvojio jesu kristalizacija

Njegovog dela upravljanja, kao i uzori i primeri. Reči koje sam upotrebio da opišem takve ljude mogu biti neupečatljive, ali otkrivaju mnoge zanimljive priče. Vi kod kojih je vera slaba, uvek ćete se raspravljati oko neupečatljivog zvanja sve dok se ne zajapurite u licu, a usled toga ponekad i veze mogu da stradaju. Iako je to tek nevažno zvanje, u vašoj glavi i po vašem verovanju, to ne samo da je mnogo više od nevažnog zvanja, već je važno pitanje koje se tiče vaše sudbine. Dakle, oni koji nisu razumni često će pretrpeti veliki gubitak zbog tako trivijalne stvari kao što je ova – radi se o maloj uštedi i velikom gubitku. Samo zbog nekog beznačajnog zvanja, vi ćete pobeći i nikada se nećete vratiti. To je zato što život vidite kao nevažan i previše vrednujete zvanja koja vam se pripisuju. Dakle, u vašim duhovnim životima, pa čak i u vašim praktičnim životima, često ćete razvijati mnoge zamršene i čudne priče zbog svojih predstava o statusu. Možda vi to nećete priznati, ali Ja vam kažem da takvi ljudi zaista postoje u stvarnom životu, iako vi lično još niste tome bili izloženi. Ovakve stvari su se dešavale u životu svakoga od vas. Ako ne verujete, pročitajte priču koja sledi, iz života sestre (ili brata). Moguće je da je ta osoba zapravo ti, ili možda neko s kim si u životu blizak. Ako se ne varam, ova priča opisuje jedno tvoje iskustvo. Opisu ništa ne nedostaje, nijedna misao niti ideja nije izostavljena, već su sve u celosti zabeležene u ovoj priči. Ako ne veruješ, prvo pročitaj.

Ovo je jedno malo iskustvo jedne „duhovne osobe“.

Bila je uznemirena kada je videla da mnoga činjenja braće i sestara u crkvi nisu u skladu sa Božjom voljom, pa je počela da ih grdi, govoreći: „Nesrećnici jedni! Zar nemate nimalo savesti? Zašto uopšte činite te beskrupulozne stvari? Zašto ne tražite istinu umesto što radite šta vam je volja?… Vama govorim ove stvari, ali istovremeno sebe mrzim. Vidim da Bog gori od nestrpljenja i osećam oganj u sebi. Zaista sam voljna da u potpunosti obavim posao koji mi je Bog poverio i zaista želim da vam služim. Samo što sam sada veoma slaba. Bog je potrošio toliko vremena na nas i izgovorio je toliko reči, a mi smo još uvek isti. U srcu uvek osećam da mnogo dugujem Bogu…“ (Počela je da plače, nesposobna da nastavi da govori.) Onda je počela da se moli: „O, Bože! Molim Te da mi daš snagu i da me ganeš više nego ikada pre, i neka Tvoj Duh radi u meni. Spremna sam da sarađujem s Tobom. Dokle god Ti na kraju stičeš slavu, ja sam voljna da Ti dam celu sebe, čak i ako to znači da moram da položim svoj život. Želimo da uputimo velike hvale kako bi naša braća i sestre mogli da pevaju i plešu sa radošću da bi hvalili Tvoje sveto ime, da Tebe slave, da Te manifestuju, da utvrde da je Tvoje delo istinito i da Ti pruže svu negu za breme koje nosiš…“ Molila se tako i Sveti Duh joj je zaista dodelio breme. U tom periodu, bila je izuzetno bremenita i provodila je čitave dane čitajući, pišući i slušajući. Bila je zauzeta najviše što je mogla biti. Njeno duhovno stanje bilo je odlično, a u srcu je uvek bila energična i bremenita. S vremena na vreme izgubila bi snagu i udarila u zid, ali ubrzo bi povratila svoje normalno stanje. Posle ovakvog perioda, njen napredak je bio brz, uspela je donekle da shvati mnoge Božje reči, a takođe je brzo naučila himne – sve u svemu, njeno duhovno stanje bilo je odlično. Kada je videla da mnoge stvari u crkvi nisu u skladu sa Božjom voljom, uznemirila se i prekorila je svoju

braću i sestre, rekavši: „Da li je to posvećenost vašoj dužnosti? Zašto niste u stanju da platite ni tako malu cenu? Ako ne želite to da uradite, ja ću…“

Dok je nosila breme, osećala se jačom u svojoj veri, a za to vreme Sveti Duh je delao sve više. Povremeno bi nailazila na neke poteškoće i postajala negativna, ali uspela je da ih prevaziđe. To jest, pošto je doživela delo Svetog Duha, čak i kada je njeno stanje bilo divno, i dalje nije mogla da izbegne određene poteškoće ili izvestan gubitak snage. Takve stvari se neizbežno dešavaju, ali ubrzo je uspela da izađe iz tih stanja. Kada je iskusila slabost, molila bi se i osećala da je njen sopstveni rast zaista neodgovarajući, ali bila je spremna da sarađuje sa Bogom. Bez obzira šta bi Bog učinio, ona je bila voljna da ispuni Njegovu volju i da se pokori svim Njegovim planovima. Bilo je nekih ljudi koji su imali određena mišljenja i predrasude o njoj, ali ona je bila u stanju da sebe ostavi po strani i samoinicijativno se angažuje u zajedništvu sa njima. Takva su stanja ljudi kada Sveti Duh obavlja Svoj uobičajeni posao. Posle određenog vremena, Božje delo počelo je da se menja, i svi ljudi su zakoračili u drugi korak rada, u kojem je Bog imao drugačije zahteve od njih. Dakle, izgovorene su nove reči koje su bile novi zahtevi postavljeni pred ljude: „… Prema vama gajim samo mržnju, nikad nemam blagoslove. Nikada mi nije palo na pamet da vas blagoslovim, niti da vas upotpunim, jer ste isuviše buntovni. Zato što ste pokvareni i lažljivi, i zato što niste dovoljno dobrog kova i zato što ste niskog statusa, nikada niste bili u Mom vidokrugu niti u Mom srcu. Jedina namera Mog dela jeste da vas osudim; Moja ruka nikada nije bila daleko od vas, niti Moja grdnja. Nastavio sam da vam sudim i da vas proklinjem. Zato što nemate razumevanja za Mene, Moj gnev je uvek bio na vama. Iako sam uvek radio među vama, treba da znate Moj stav prema vama. On nije ništa drugo do gađenje – nema drugog stava niti mišljenja. Samo želim da služite kao kontrasti za Moju mudrost i za Moju veliku moć. Vi niste ništa drugo do moji kontrasti, jer se moja pravednost otkriva kroz vašu buntovnost. Služite Mi kao kontrasti za Moje delo, da budete dodaci Mom delu…“ Čim je videla reči „dodaci“ i „kontrasti“, počela je da razmišlja: „Kako bi trebalo da sledim, u svetlu ovih reči? Platila sam toliku cenu, a još uvek sam kontrast. Nije li kontrast samo uslužitelj? Ranije je bilo rečeno da nećemo biti uslužitelji, da ćemo biti Božji narod, ali zar nismo i danas ovde još uvek u ulozi uslužitelja? Zar uslužiteljima ne nedostaje život? Koliko god patnje da istrpim, Bog me neće hvaliti zbog toga! Dok ja prestanem da budem kontrast, neće li tada doći kraj?…“ Što je više razmišljala o tome, osećala se sve više utučenom. Osećala se još gore kada je došla u crkvu i videla stanje svoje braće i sestara: „Vi niste dobro! Ja nisam dobro! Postala sam negativna. Ah! Šta nam je činiti? Bog nas i dalje ne želi. Kada sprovodi ovakvo delo, nema načina da nas ne učini negativnim. Ne znam šta mi fali. Ne želim čak ni da se molim. U svakom slučaju, trenutno nisam dobro i stvarno ne mogu da prikupim svoju unutrašnju snagu. Molila sam se mnogo puta, ali još uvek ne mogu i nisam spremna da nastavim. Ja to tako vidim. Bog kaže da smo mi kontrasti, pa zar kontrasti nisu samo uslužitelji? Bog kaže da smo mi kontrasti, a ne Njegovi sinovi, a nismo ni Njegov narod. Mi nismo Njegovi sinovi, a kamoli Njegovi prvorođeni sinovi. Mi

nismo ništa, samo kontrasti. Ako je to ono što jesmo, možemo li ikako imati povoljan ishod? Kontrasti nemaju nadu jer nemaju život. Da smo Njegovi sinovi, Njegov narod, onda bi u tome bilo nade – mogli bismo da budemo upotpunjeni. Mogu li kontrasti držati Božji život? Može li Bog da usadi život u one koji Mu služe? Oni koje On voli su oni koji imaju Njegov život, a samo oni koji imaju Njegov život su Njegovi sinovi, Njegov narod. Iako sam negativna i slaba, nadam se da niko od vas nije negativan. Znam da ovakvo nazadovanje i negativnost ne mogu da zadovolje Božju volju, ali nisam voljna da budem kontrast. Plašim se da budem kontrast. U svakom slučaju, više nemam dovoljno energije, i ne mogu da nastavim dalje. Nadam se da niko od vas neće uraditi ono što sam ja uradila, već da će moći da zadobije određenu količinu nadahnuća od mene. Osećam se kao da mogu i da umrem! Reći ću vam još nešto za kraj, pre nego što odem u susret smrti – nadam se da ćete moći da poslužite kao kontrasti do kraja; možda će na kraju Bog pohvaliti kontraste…“ Kada su braća i sestre to videli, zapitali su se: „Kako može da bude tako negativna? Zar nije bila sasvim dobro poslednjih par dana? Zašto je odjednom izgubila sav naboj? Zašto nije normalna?“ Rekla je: „Ne govorite da nisam normalna. U stvari, u srcu mi je sve jasno. Znam da nisam ispunila Božju volju, ali zar to nije samo zato što nisam voljna da budem Njegov kontrast? Nisam učinila ništa loše. Možda će jednog dana Bog promeniti naziv ’kontrasti’ u ’stvorenja’, pa i dalje, u Njegova stvorenja koja On koristi na bitan način. Zar nema malo nade u ovome? Nadam se da nećete biti negativni ili obeshrabreni, da ćete nastaviti da sledite Boga i da ćete dati sve od sebe da služite kao kontrasti. Bilo kako bilo, ja ne mogu da nastavim. Ne dozvolite da vas moji postupci ograničavaju.“ Ostali su to čuli i rekli: „Čak i ako prestaneš da Ga slediš, mi ćemo nastaviti, jer Bog nikada nije bio nepravedan prema nama. Nećemo biti sputani tvojom negativnošću.“

Pošto je ovo njeno iskustvo potrajalo još neko vreme, ona je i dalje bila negativna po pitanju uloge kontrasta, pa sam joj rekao: „Ti nemaš razumevanja za Moje delo. Ti ne razumeš unutrašnju istinu, suštinu i planirane ishode Mojih reči. Ti ne znaš ciljeve Mog dela, niti njegovu mudrost. Ti ne razumeš Moju volju. Ti samo umeš da se povučeš zato što si kontrast – previše se baviš statusom! Koja si ti neznalica! Toliko toga sam ti rekao u prošlosti. Rekao sam da ću te usavršiti, zar si zaboravila? Zar nisam govorio o usavršavanju pre nego što sam ikada progovorio o kontrastima?“ „Čekaj da se prisetim. Da, tako je! Ti jesi rekao sve to pre nego što si ikada govorio o kontrastima!“ „Kada sam govorio o usavršavanju, nisam li rekao da će ljudi biti usavršeni tek pošto budu osvojeni?“ „Da!“ „Zar Moje reči nisu bile iskrene? Zar one nisu izrečene u dobroj nameri?“ „Jesu! Ti si Bog koji nikada nije rekao ništa nepošteno – niko se ne usuđuje to da porekne. Ali Ti govoriš na toliko različitih načina.“ „Zar se Moj način govora ne menja u skladu s različitim koracima dela? Zar se stvari koje kažem ne rade i ne govore na osnovu tvojih potreba?“ „Ti radiš u skladu s potrebama ljudi i opskrbljuješ ih onim što im je potrebno. To nije netačno!“ „Zar ti onda reči koje sam ti rekao neće biti od koristi? Zar moja grdnja nije izvršena radi tebe?“ „Kako još uvek možeš da kažeš da je radi mene!

Grdio si me gotovo do smrti – ne želim više da živim. Danas kažeš ovo, sutra kažeš ono. Znam da me usavršavaš radi mene same, ali me nisi usavršio – napraviš od mene kontrasta i nastavljaš da me grdiš. Mrziš me, zar ne? Niko se ne usuđuje da veruje Tvojim rečima, i tek sada sam jasno videla da Tvoja grdnja samo služi da razrešiš mržnju u Svom srcu, a ne da me spasiš. I pre si krio istinu od mene; rekao si da ćeš me usavršiti i da me grdnja usavršava. Zato sam se uvek pokoravala Tvojoj grdnji; nikada nisam mogla da pomislim da ću danas nositi zvanje kontrasta. Bože, zar ne bi bilo bolje da me nateraš da budem bilo šta drugo? Moraš li me terati da budem kontrast? Čak bih prihvatila da budem čuvar kapije u carstvu. Trčala sam unaokolo i trošila se, ali na kraju ostadoh praznih šaka – ostala sam bez prebijene pare. A sada mi još kažeš i da želiš da budem Tvoj kontrast. Kako uopšte mogu da izađem pred svet?“ „O čemu to pričaš? U prošlosti sam obavio tolika dela suda i tebi to nije jasno? Da li zaista razumeš sebe? Zar nije i zvanje ’kontrast’ takođe sud rečima? Da li misliš da su sve Moje priče o kontrastima takođe metoda, način da ti sudim? Kako bi Me onda sledila?“ „Još uvek nemam plan kako da Te sledim. Prvo moram da znam: jesam li kontrast ili nisam? Da li se i kontrasti mogu usavršiti? Može li se promeniti zvanje ’kontrast’? Da li mogu odlučno da svedočim kroz to što sam kontrast, i da onda postanem neko ko je usavršen, ko je primer ljubavi prema Bogu, i ko je Božji poverenik? Da li mogu da budem upotpunjena? Reci mi istinu!“ „Zar nisi svesna da se stvari stalno razvijaju i menjaju? Dokle god si sada voljna da budeš poslušna u svojoj ulozi kontrasta, bićeš u stanju da se promeniš. Bez obzira da li si kontrast ili ne, to nema nikakve veze sa tvojom sudbinom. Ključna stvar je da li ti možeš ili ne možeš da budeš neko ko doživljava promenu u svojoj životnoj dispoziciji.“ „Možeš li mi reći da li možeš da me usavršiš ili ne?“ „Dokle god budeš sledila i bila poslušna do kraja, garantujem ti da ću te usavršiti.“ „A kroz kakvu patnju ću morati da prođem?“ „Doživećeš nevolje, kao i sud i grdnju rečima, posebno grdnju rečima, što je isto kao i grdnja ulogom kontrasta!“ „Ista grdnja kao uloga kontrasta? Pa, ako Ti možeš da me usavršiš kroz nedaće, ako postoji nada, onda je to u redu. Čak i ako je to samo trunka nade, bolje je i to nego biti kontrast. Taj naziv, ’kontrast’, zvuči užasno. Ne želim da budem kontrast!“ „Šta je toliko strašno u vezi s kontrastom? Nisu li kontrasti sami po sebi savršeno dobri? Jesu li kontrasti nedostojni uživanja u blagoslovima? Ako kažem da kontrasti mogu da uživaju u blagoslovima, onda ćeš i ti moći da uživaš u blagoslovima. Zar nije istina da se zvanja ljudi menjaju zbog Mog dela? A tebe ipak jedno obično zvanje toliko muči? Činjenica da si ta vrsta kontrasta više je nego zaslužena. Jesi li spremna da slediš ili nisi?“ „A možeš li Ti da me upotpuniš ili ne? Možeš li da mi dozvoliš da uživam u Tvojim blagoslovima?“ „Da li si voljna da slediš do kraja ili ne? Da li si voljna da se predaš?“ „Evo, da razmislim. Kontrast takođe može da uživa u Tvojim blagoslovima i može da bude upotpunjen. Kad budem upotpunjena, biću Tvoja poverenica, razumeću Tvoju volju u celosti, i posedovaću ono što Ti poseduješ. Moći ću da uživam u onome u čemu Ti uživaš, i znaću ono što Ti znaš… Kada prođem kroz nedaće i kada budem usavršena, moći ću da uživam u blagoslovima. U kakvim ću

blagoslovima zaista moći da uživam?“ „Ne brini o tome u kakvim blagoslovima ćeš uživati. Čak i da ti kažem, tvoja mašta ne doseže dotle. Kada budeš dobar kontrast, bićeš osvojena, i bićeš uspešan kontrast. To je uzor i primer nekoga ko je osvojen, a ti, naravno, možeš postati uzor i primer tek nakon što budeš osvojena.“ „Šta je uzor i primer?“ „To je uzor i primer svim neznabošcima, to jest onima koji nisu osvojeni.“ „Koliko ljudi je uključeno u to?“ „Mnogo ljudi. Ne radi se samo o četiri ili pet hiljada vas – svi oni koji prihvate ovaj naziv širom sveta moraju biti osvojeni.“ „Dakle, ne radi se samo o pet ili deset gradova!“ „Ne brini o tome sada, i nemoj se zaokupljati time previše. Samo se usredsredi na to kako da odmah zadobiješ ulazak! Garantujem ti da ćeš biti upotpunjena.“ „Do koje mere? I u kojim blagoslovima mogu da uživam?“ „Zašto toliko brineš? Garantujem ti da možeš da budeš upotpunjena. Zar si zaboravila da sam pouzdan?“ „Istina je da si pouzdan, ali neki Tvoji načini govora se stalno menjaju. Danas kažeš da garantuješ da mogu da budem upotpunjena, a sutra možeš da kažeš da je to neizvesno. Nekim ljudima kažeš: ’Garantujem da neko poput tebe ne može da bude upotpunjen.’ Ne znam šta se dešava sa Tvojim rečima. Naprosto se ne usuđujem da poverujem.“ „Možeš li sebe da predaš ili ne?“ „Kako da predam sebe?“ „Predaj svoju budućnost i svoje nade.“ „Lako je toga se odreći! Glavno pitanje je zvanje ’kontrast’ – to stvarno ne želim. Ako me oslobodiš tog zvanja, biću otvorena za bilo šta, sposobna da uradim bilo šta. Zar to nije samo sitnica? Da li bi mogao da ukloniš tu oznaku?“ „To bi bilo lako, zar ne? Ako mogu da ti dam to zvanje, sigurno mogu i da ti ga uklonim. Ali sada nije vreme za to. Prvo moraš da zaokružiš svoje iskustvo ovog koraka dela, i tek tada možeš da dobiješ novo zvanje. Što je neko više nalik tebi, to više treba da bude kontrast. Što se više plašiš da budeš kontrast, to ću te više označavati kao takvu. Osoba poput tebe mora biti strogo dovedena u red i sa njom se treba obračunati. Što je neko buntovniji, to će više biti uslužitelj, i na kraju neće dobiti ništa.“ „Kad već tako marljivo tražim, zašto ne mogu da odbacim naziv ’kontrast’? Sledili smo Te sve ove godine i nismo malo propatili. Učinili smo mnogo stvari za Tebe. Prošli smo kroz sito i rešeto, približavamo se kraju naše mladosti. Nismo se ni venčali ni zasnovali porodice, a oni od nas koji su to uradili već su otišli. Školovala sam se do kraja srednje škole, ali čim sam čula da si došao, odustala sam od prilike da studiram. A Ti kažeš da smo kontrasti! Izgubili smo toliko toga! Radimo sve to, a sada se ispostavlja da smo samo Tvoji kontrasti. Šta li će zbog toga moji bivši školski drugovi i moji vršnjaci da misle o meni? Kada me vide i pitaju za moj položaj i status, kako da se ne stidim da im kažem? U početku sam plaćala svaku cenu zbog vere u Tebe, a drugi su me ismevali kao idiota. Ali, ipak sam sledila i čeznula za vremenom kada će doći moj dan, kada ću moći da pokažem svima onima koji nisu verovali. Umesto toga, danas mi kažeš da sam kontrast. Ako bi mi dao najniže zvanje, ako bi mi dozvolio da budem jedna od ljudi carstva, to bi bilo u redu! Čak i da ne mogu da budem Tvoja učenica ili Tvoja poverenica, bilo bi mi u redu da budem samo Tvoja sledbenica! Sledili smo Te sve ove godine, odrekli se svojih porodica, i bilo je vrlo teško nastaviti traženje sve do sada, i sve što imamo da pokažemo

jeste naziv ’kontrast’! Sve sam ostavila zbog Tebe; odrekla sam se sveg zemaljskog bogatstva. Svojevremeno me je neko upoznao sa potencijalnim partnerom. Bio je stvarno zgodan i fino odeven; bio je sin visokog vladinog zvaničnika. U to vreme bila sam zainteresovana za njega. Ali, čim sam čula da se Bog pojavio i da obavlja svoje delo, da ćeš nas odvesti u carstvo i usavršiti nas, i da si nas zamolio da budemo odlučni, da ne gubimo vreme ostavljajući sve iza sebe, kada sam to čula, shvatila sam da nemam nimalo odlučnosti. Onda sam se odvažila i odbila tu priliku. Posle toga je više puta slao poklone mojoj porodici, ali ja ih nisam ni pogledala. Šta misliš, da li me je to uznemirilo? Bilo je to nešto tako dobro, a na kraju se izjalovilo. Kako da se ne uznemirim? Zbog toga sam nekoliko dana bila uznemirena, do te mere da nisam mogla da spavam noću, ali na kraju sam ipak to prevazišla. Svaki put kad sam se molila, Sveti Duh bi me ganuo i rekao: ’Da li si spremna da žrtvuješ sve za Mene? Da li si spremna da se trošiš za Mene?’ Kad god bih se setila tih Tvojih reči, plakala bih. Bila sam dirnuta i plakala od tuge bezbroj puta. Godinu dana kasnije čula sam da se taj čovek oženio. Naravno da sam bila očajna, ali sam se toga ipak odrekla radi Tebe. A da ne spominjem da su moja hrana i odeća lošeg kvaliteta – odrekla sam se tog braka, odrekla sam se svega toga, tako da ne bi trebalo da me teraš da budem kontrast! Odrekla sam se braka, najvažnijeg događaja u mom životu, sve zbog toga da bih se predala Tebi. Čitav život jedne osobe svodi se na pronalaženje dobrog partnera i zasnivanje srećne porodice. Odrekla sam se toga, najboljeg od svega, i sada nemam ništa i potpuno sam sama. Gde bi me poslao? Patim otkad sam počela da Te sledim. Nisam imala lep život. Odrekla sam se porodice i karijere, kao i svih telesnih užitaka, i ova žrtva koju smo svi mi podneli još uvek nije dovoljna da uživamo u Tvojim blagoslovima? Znači sada smo dogurali do tog ’kontrasta’. Bože, preterao si! Pogledaj nas – nemamo na šta da se oslonimo na ovom svetu. Neki od nas su se odrekli svoje dece, neki su se odrekli svog posla, svojih supružnika[a], i tako dalje; odrekli smo se svih telesnih zadovoljstava. Čemu još možemo da se nadamo? Kako možemo i dalje da živimo u svetu? Zar ove žrtve koje smo podneli ne vrede ni prebijene pare? Zar ništa od toga ne vidiš? Naš status je nizak i nismo dobrog kova – to prihvatamo, ali kada mi to nismo pridavali važnost onome što si želeo da uradimo? Sada nas nemilosrdno napuštaš i ’plaćaš’ nam zvanjem ’kontrasta’? Je li to sve što nam je naše žrtvovanje donelo? Na kraju, ako me ljudi pitaju šta sam dobila verujući u Boga, mogu li im zaista dozvoliti da vide ovu reč, ’kontrast’? Kako da otvorim usta i izgovorim da sam kontrast? Ne mogu to da objasnim svojim roditeljima, a ne mogu ni svom bivšem potencijalnom partneru. Platila sam tako veliku cenu, a zauzvrat sam dobila da budem kontrast! Jao meni! Tako sam tužna!“ (Počela je da udara pesnicama po svojim butinama i da plače.) „Ako bih sada rekao da ti neću dati zvanje kontrasta, već da ću te učiniti jednom od Mojih ljudi i uputiti te da kreneš da širiš jevanđelje, ako bih ti dao status da obavljaš delo, da li bi bila u stanju to da radiš? Šta si zapravo zadobila sa svakim

[a] Izvorni tekst glasi: „supruge“.

korakom ovog dela? Pa ipak, evo tebe, častiš Me svojom pričom – ti nemaš obraza! Kažeš da si platila cenu, a nisi ništa dobila. Da li je moguće da sam zaboravio da ti kažem kakvi su Moji uslovi za sticanje osobe? Za koga je Moje delo? Da li znaš? Eto tebe kako proživljavaš stare muke! Da li se ti uopšte još uvek računaš u ljudsko bića? Zar se nisi svakoj patnji koju si doživela podvrgla svojom voljom? I nije li tvoja patnja podstaknuta ne bi li se dobili blagoslovi? Da li si ispunila Moje zahteve? Sve što želiš jeste da dobiješ blagoslov. Ti nemaš obraza! Da li sam ti Ja ikada ispostavio neki zahtev koji je bio obavezan? Ako si voljna da Me slediš, moraš u svemu da Me slušaš. Ne pokušavaj da pregovaraš o uslovima. Na kraju krajeva, rekao sam ti unapred da ovaj put jeste put patnje. Prepun je slabih izgleda i malo je povoljnosti. Zar si zaboravila? Rekao sam to mnogo puta. Ako si voljna da patiš, onda Me sledi. Ako nisi voljna da patiš, onda prestani. Ne prisiljavam te – slobodna si da dođeš ili da odeš! Međutim, ovako se obavlja Moje delo, i ne mogu da odložim čitavo svoje delo zbog tvoje pojedinačne buntovnosti. Možda nisi voljna da se pokoriš, ali ima onih koji jesu. Svi ste vi očajni ljudi! Ti se ničega ne bojiš! Pregovaraš o uslovima sa Mnom – da li želiš da nastaviš da živiš ili ne? Ti praviš svoje planove i boriš se za sopstvenu slavu i korist. Zar nije čitavo Moje delo za tebe? Zar si slepa? Pre nego što sam se ovaplotio, nisi mogla da Me vidiš, i reči koje si izgovorila tada bile bi oproštene, ali sada sam se Ja ovaplotio i delujem među vama, a ti to još uvek ne shvataš? Šta ti nije jasno? Kažeš da si pretrpela gubitak; zato sam se ovaplotio da spasim vas očajne ljude i obavio sam toliko posla, a ti se i danas ipak žališ – zar ne bi rekla da sam Ja pretrpeo gubitak? Zar sve to što sam učinio nije bilo za vas? Ja primenjujem to zvanje na ljude na osnovu njihovog trenutnog rasta. Ako vas nazovem ’kontrastom’, to odmah i postanete. Isto tako, ako te nazovem ’jednom od Božjih ljudi’, onda ćeš to odmah postati. Kako god da te nazovem, to ćeš biti ti. Nije li tek nekoliko reči sa mojih usana postiglo sve ovo? I tih nekoliko Mojih reči su te tako razbesnele? Izvini, molim te! Ako sada ne poslušaš, na kraju ćeš biti prokleta – hoćeš li onda biti srećna? Ti ne obraćaš pažnju na način života, već si usmerena samo na svoj status i zvanje; kakav ti je život? Ne poričem da si platila veliku cenu, ali pogledaj sopstveni rast i primenu – pa čak i sada pokušavaš da pregovaraš o uslovima. Da li je to rast koji si stekla svojom odlučnošću? Da li ti je preostalo išta od integriteta? Imaš li savest? Jesam li ja učinio nešto loše? Da li sam pogrešio što sam ti postavljao zahteve? Pa, šta je onda u pitanju? Hteo sam da budeš kontrast nekoliko dana, a ti ipak nisi voljna to da uradiš. Kakva je to odlučnost? Svi vi imate slabu volju, vi ste kukavice! Kažnjavanje ljudi kao što si ti sada se podrazumeva!“ Kada sam to rekao, više nije izgovorila ni reč.

Sa sadašnjim iskustvom ovakve vrste dela, vi ste sigurno donekle dokučili korake Božjeg dela i Njegove metode preobražavanja ljudi. To je jedini način da se postignu rezultati u preobražavanju. U svom traženju imate previše ličnih predstava, nada i budućnosti. Trenutno delo je obračun sa vašom željom za statusom i sa vašim ekstravagantnim željama. Nade, status i predstave klasični su prikazi sotonske naravi. Razlog što ove stvari postoje u srcima ljudi u potpunosti je u tome što Sotonin otrov uvek

kvari ljudske misli, a ljudi nikada nisu u stanju da se otarase ovih Sotoninih iskušenja. Oni žive u grehu, ali ne veruju da je to greh, i još uvek misle: „Mi verujemo u Boga, tako da nam On mora podariti blagoslove i urediti sve za nas kako doliči. Mi verujemo u Boga, tako da smo svakako superiorniji od drugih, i svakako imamo viši status i bolju budućnost od bilo koga drugog. Pošto verujemo u Boga, On nam mora dati bezgranične blagoslove. U suprotnom, to se ne bi zvalo verovanje u Boga.“ Tokom mnogih godina, misli na koje su se ljudi oslanjali kako bi opstali kvare njihova srca do te mere da su postali varljivi, kukavice i prezira vredni. Ne samo da im nedostaje snaga volje i odlučnost, već su postali i pohlepni, nadmeni i samovoljni. Njima nedostaje bilo kakva odlučnost koja prevazilazi sebe, i povrh toga, oni nemaju nimalo hrabrosti da se otarase ograničenja ovih mračnih uticaja. Misli i životi ljudi su toliko truli da je njihovo stanovište u pogledu verovanja u Boga još uvek nepodnošljivo odvratno, pa čak i kada ljudi govore o svojim pogledima na verovanje u Boga, naprosto je nepodnošljivo slušati ih. Svi ljudi su kukavice, nesposobni su, prezira su vredni i osetljivi. Oni ne osećaju gađenje prema silama tame, i ne osećaju ljubav prema svetlosti i istini; umesto toga, oni čine sve da ih prognaju. Nisu li vaše trenutne misli i pogledi baš takvi? „Pošto verujem u Boga, trebalo bi da budem obasut blagoslovima i da dobijem garancije da se moj status nikada neće uzdrmati, već da će ostati iznad statusa nevernika.“ Takvo ste mišljenje gajili u sebi ne samo tokom jedne ili dve godine, već dugi niz godina. Vaš trgovački način razmišljanja je isuviše razvijen. Iako ste danas došli do ovog koraka, još uvek se niste odrekli statusa, već se uporno raspitujete o njemu i svakodnevno ga pratite, sa velikim strahom da ćete ga jednog dana izgubiti i da će vaše ime biti urušeno. Ljudi nikada nisu ostavili po strani svoju želju za lagodom. Dakle, dok vam danas na ovaj način sudim, koliki stepen razumevanja ćete imati na kraju? Vi ćete reći da ste, iako vaš status nije visok, ipak uživali u uzdizanju Boga. Pošto ste skromnog porekla, nemate status, ali dobijate status zato što vas Bog uzdiže – to je nešto što vam je On podario. Danas ste u stanju da lično primite Božju obuku, Njegovu grdnju i Njegov sud. To je, pre svega, Njegovo uzdignuće. U stanju ste da lično primite Njegovo pročišćenje i spaljivanje. To je velika Božja ljubav. Kroz vekove nije bilo nijedne osobe koja je primila Njegovo pročišćenje i spaljivanje, i nijedna osoba nije bila u stanju da bude usavršena Njegovim rečima. Bog vam se sada obraća licem u lice, pročišćava vas, otkriva vašu unutrašnju buntovnost – to je zaista Njegovo uzdizanje. Kakve sposobnosti ljudi imaju? Bilo da su sinovi Davidovi ili potomci Moavovi, sve u svemu, ljudi su stvorena bića koja nemaju ništa što je vredno hvale. Pošto ste Božja stvorenja, morate da izvršavate dužnost stvorenja. Ne postavljaju vam se drugi zahtevi. Ovako treba da se molite: „O, Bože! Bez obzira da li imam status ili ne, sada razumem sebe. Ako je moj status visok, to je zbog Tvog uzdizanja, a ako je nizak, to je zbog Tvog uređenja. Sve je u Tvojim rukama. Nemam nikakvog izbora, niti ikakvih žalbi. Ti si odredio da ću se roditi u ovoj zemlji i u ovom narodu, i sve što treba da uradim jeste da budem potpuno poslušan pod Tvojom vlašću, jer sve je unutar onoga što si Ti uredio. Ja ne razmišljam o statusu; na kraju krajeva, ja sam samo stvorenje. Ako me

smestiš u bezdan, u ognjeno i sumporno jezero, ja nisam ništa drugo do stvorenje. Ako me koristiš, ja sam stvorenje. Ako me usavršiš, još uvek sam stvorenje. Ako me ne usavršiš, i dalje ću Te voleti, jer ja nisam ništa drugo do stvorenje. Ja nisam ništa više nego majušno stvorenje koje je Gospod stvaranja stvorio, samo jedno među svim stvorenim ljudskim bićima. Ti si me stvorio i Ti si me još jednom uzeo u Svoje ruke da sa mnom postupaš prema Svojoj volji. Voljan sam da budem Tvoje sredstvo i Tvoj kontrast, jer sve je onako kako si Ti odredio. Niko to ne može da promeni. Sve stvari i svi događaji u Tvojim su rukama.“ Kada bude došlo vreme u kojem više nećeš razmišljati o statusu, onda ćeš raskrstiti sa njim. Tek tada ćeš biti u stanju da samouvereno i hrabro tragaš, i tek tada će tvoje srce biti oslobođeno bilo kakvih ograničenja. Jednom kada se ljudi otrgnu od takvih stvari, onda više neće imati briga. Koje brige sada najviše muče većinu vas? Uvek ste ograničeni statusom i stalno ste zabrinuti za svoje izglede. Stalno listate stranice Božjih izjava, u želji da pročitate izreke koje se tiču odredišta čovečanstva i u želji da saznate kakvi su vam izgledi i koje će biti vaše odredište. Pitate se: „Da li zaista imam bilo kakvih izgleda? Da li ih je Bog oduzeo? Bog samo kaže da sam kontrast; kakvi su, onda, moji izgledi?“ Vama je teško da ostavite po strani svoje izglede i sudbinu. Vi ste sada sledbenici, i stekli ste neko razumevanje ove etape dela. Međutim, još uvek niste ostavili po strani svoju želju za statusom. Kada vam je status visok, vi dobro tražite, ali kada vam je status nizak, prestajete da tražite. Blagoslovi statusa su vam uvek na umu. Zašto većina ljudi ne može da se odvoji od negativnosti? Zar odgovor nije uvek zbog loših izgleda? Čim se Božje izjave objave, vi žurite da vidite kakav je zaista vaš status i identitet. Dajete prioritet statusu i identitetu, a viziju gurate na drugo mesto. Na trećem je nešto u šta treba da uđete, a na četvrtom mestu je Božja trenutna volja. Prvo pogledate da li se Božje zvanje „kontrasti“ za vas promenilo ili nije. Neumorno čitate, i kada vidite da je zvanje „kontrasti“ uklonjeno, srećni ste i štedro zahvaljujete Bogu i hvalite Njegovu veliku moć. Ali ako vidite da ste još uvek kontrasti, uznemirite se i nagon u vašem srcu se odmah se raspršri. Što više tražite na ovaj način, manje ćete plodova ubrati. Što je veća želja osobe za statusom, to će ozbiljniji biti obračun sa njom i više će morati da se podvrgne velikom oplemenjivanju. Takvi ljudi su bezvredni! Sa njima se na primeren način mora obračunati i na isti način suditi, kako bi se uistinu odrekli tih stvari. Ako nastavite da tragate ovim putem do kraja, nećete ništa požnjeti. Oni koji ne tragaju za životom ne mogu se preobraziti, a oni koji nisu žedni istine ne mogu zadobiti istinu. Ti se ne usredsređuješ na traganje za ličnim preobražajem i ulaskom, već se umesto toga usredsređuješ na ekstravagantne želje, na stvari koje ograničavaju tvoju ljubav prema Bogu i sprečavaju te da Mu se približiš. Mogu li te stvari da te preobraze? Mogu li te one uvesti u carstvo? Ako predmet tvoje potrage nije da tražiš istinu, onda možeš i da iskoristiš tu priliku i vratiš se u svet da bi je iskoristio. Zaista ne vredi gubiti vreme na ovaj način – zašto bi mučio sebe? Zar nije istina da si mogao da uživaš u raznoraznim stvarima u prelepom svetu? Novac, lepe žene, status, taština, porodica, deca i tako dalje – zar nisu ovi proizvodi sveta najbolje stvari u kojima bi mogao da

uživaš? Kakva je korist lutati ovuda tražeći mesto gde možeš biti srećan? Sin čovečji nema gde glavu Svoju da spusti, pa kako bi ti imao mesto spokoja? Kako je On mogao da stvori za tebe lepo mesto spokoja? Da li je to moguće? Osim Mog suda, danas možeš da primiš samo učenja o istini. Od Mene ne možeš da dobiješ utehu i ne možeš da dobiješ lagodan život za kojim čezneš noću i danju. Neću ti darovati bogatstva ovog sveta. Ako iskreno tragaš, onda sam voljan da ti dam celokupan način života, da bi bio kao riba koja se vratila u vodu. Ako ne budeš iskreno tragao, sve ću uzeti nazad. Nisam voljan da darujem reči iz Svojih usta onima koji su gladni udobnosti, koji su baš kao svinje i psi!

Kako se postižu dejstva drugog koraka dela osvajanja

Delo uslužitelja bilo je prvi korak u delu osvajanja. Danas je u toku drugi korak dela osvajanja. Zašto se usavršavanje spominje u delu osvajanja? Da bi se stvorila osnova za budućnost. Danas je u toku poslednji korak dela osvajanja; sledeće na redu je vreme velikih nevolja, koje će obeležiti zvanični početak usavršavanja ljudskog roda. Osvajanje je sada glavno pitanje, ali sada je i vreme prvog koraka u postupku usavršavanja. Ovaj prvi korak podrazumeva usavršavanje znanja i poslušnosti ljudi, što, u stvari, stvara osnovu za delo osvajanja. Ako želiš da budeš usavršen, onda moraš biti u stanju da budeš postojan usred nadolazećih nevolja i da pružiš sve od sebe da širiš sledeći korak dela; to je ono što znači biti usavršen, a to je i vreme kada Bog u potpunosti zadobija ljude. Danas govorimo o osvajanju, što je isto kao da govorimo o usavršavanju. Ali delo koje se danas obavlja osnova je za usavršavanje u budućnosti; da bi ljudi bili usavršeni, moraju da iskuse nedaće, a to iskustvo nedaća mora imati svoju osnovu u osvajanju. Ako ljudi ne budu imali današnju osnovu – ako ne budu potpuno osvojeni – onda će im biti teško da budu postojani tokom narednog koraka dela. Nije krajnji cilj samo biti osvojen. To je samo jedan korak svedočenja o Bogu pred Sotonom. Krajnji cilj je biti usavršen, a ako nisi usavršen, onda lako možeš biti i otpisan. Tek kada se suočiš sa nevoljama u budućnosti, tvoj pravi rast će postati vidljiv; što znači da će tek tada stepen čistoće tvoje ljubavi prema Bogu postati očigledan. Ljudi danas kažu: „Moramo se pokoravati Bogu bez obzira na to šta On radio. Dakle, spremni smo da budemo kontrast koji može da pokaže veliku Božju silu i Božju narav. Bez obzira na to da li je Bog blag prema nama ili nas proklinje, ili nam sudi, mi smo i dalje zahvalni Bogu.“ Činjenica da ti to kažeš ukazuje samo na to da imaš nešto malo znanja, a može li se takvo znanje primeniti u stvarnosti zavisi od toga da li je to znanje stvarno ili ne. To što ljudi danas imaju takav uvid i znanje posledica je dela osvajanja. Možeš li biti savršen ili ne, moguće je videti samo prilikom suočavanja s nevoljom, i tada će se videti da li zaista voliš Boga od srca. Ako je tvoja ljubav zaista čista, onda ćeš reći: „Mi smo kontrasti, mi smo stvorenja u rukama Božjim.“ Kada širiš jevanđelje među neznabožačkim nacijama, reći

ćeš: „Ja samo služim. Koristeći iskvarenu narav u nama, Bog je rekao sve ove stvari da bi nam pokazao Svoju pravednu narav; da nije rekao takve stvari, ne bismo mogli da vidimo Boga, niti da razumemo njegovu mudrost, niti da primimo tako veliko spasenje i tako velike blagoslove.“ Ako zaista imaš takvo znanje stečeno iskustvom, onda je to dovoljno. Međutim, većina onoga što ti danas govoriš ne sadrži znanje i sve je to samo gomila praznih parola: „Mi smo kontrasti i uslužitelji; želimo da budemo osvojeni i da damo odlučno svedočanstvo o Bogu…“ Obično izvikivanje ne znači da poseduješ stvarnost, niti dokazuje da poseduješ rast; moraš imati istinsko znanje, a tvoje znanje mora biti stavljeno na probu.

Treba više da čitaš ove izjave koje je Bog izrazio u današnjem vremenu i uporediš ih sa svojim postupcima: nepobitna je činjenica da si u potpunosti kontrast! Koliki je obim tvog znanja danas? Tvoje ideje, tvoje misli, tvoje ponašanje, tvoje reči i dela – zar svi ovi izrazi zajedno ne predstavljaju kontrast Božjoj pravednosti i svetosti? Zar vaši izrazi nisu ispoljenja iskvarene naravi otkrivene Božjim rečima? Tvoje misli i ideje, tvoje motivacije i iskvarenost koja se otkriva u tebi pokazuju pravednu Božju narav, kao i Njegovu svetost. Bog je takođe rođen u zemlji prljavštine, a ipak ostaje netaknut prljavštinom. On živi u istom prljavom svetu kao i ti, ali poseduje razum i percepciju i prezire prljavštinu. Možda nećeš moći da primetiš ništa prljavo u svojim rečima i postupcima, ali On to može i ukazuje ti na to. One tvoje stare stvari – nedostatak duhovnog uzdizanja, uvida i razuma, kao i tvoj zaostali način života – sada su izašli na svetlost zahvaljujući današnjim otkrivenjima; samo zahvaljujući tome što je Bog došao na zemlju da dela, ljudi mogu da uvide Njegovu svetost i pravednu narav. On ti sudi i grdi te, navodeći te da zadobiješ razumevanje; ponekad se tvoja demonska priroda manifestuje i On ti ukazuje na to. On poznaje čovekovu suštinu kao svoj dlan. On živi među vama, jede istu hranu kao ti i živi u istom okruženju – ali čak i tako, On zna više; On može da te razotkrije i da prozre iskvarenu suštinu čovečanstva. On ništa ne prezire više od čovekove životne filozofije i pokvarenosti i lažljivosti. Posebno se gnuša telesnog opštenja ljudi. Možda nije upoznat sa čovekovom životnom filozofijom, ali može jasno da vidi i razotkrije iskvarene naravi koje ljudi otkrivaju. Njegovo delo je da govori i uči čoveka kroz te stvari, On koristi te stvari da sudi ljudima i da ispolji Svoju pravednu i svetu narav. Tako ljudi postaju kontrasti Njegovog dela. Samo ovaploćeni Bog može razjasniti iskvarenu čovekovu narav i sve ružne strane Sotone. Iako te On ne kažnjava i samo te koristi kao kontrast Njegovoj pravednosti i svetosti, ti se stidiš i ne uspevaš da nađeš mesto da se sakriješ, jer si isuviše prljav. On govori koristeći one stvari koje su razotkrivene u čoveku, i tek kada se te stvari iznesu na videlo, ljudi postaju svesni koliko je Bog svet. Njemu ne promiče ni najmanja nečistoća u ljudima, čak ni prljave misli u njihovim srcima; ako su ljudske reči i postupci u suprotnosti sa Njegovom voljom, on za njih ne nalazi opravdanje. U Njegovim rečima nema mesta za prljavštinu ljudi ili bilo čega drugog – sve mora biti izneseno na videlo. Tek tada ćeš videti da je On zaista drugačiji od čoveka. Ako u ljudima ima i najmanje prljavštine, On ih do krajnosti prezire. Desi se čak i da ljudi ne mogu da

shvate pa kažu: „Bože, zašto si tako ljut? Zašto ne uzimaš u obzir ljudske slabosti? Zašto ne možeš malo da oprostiš ljudima? Zašto si tako bezobziran prema čoveku? Ti očigledno znaš u kojoj meri su ljudi iskvareni, zašto se onda još uvek tako odnosiš prema njima?“ On prezire greh, gadi Mu se, a posebno se gnuša ako u tebi ima ikakvog traga neposlušnosti. Kada prikažeš buntovnu narav, On je vidi i duboko je zgrožen – izuzetno je zgrožen. Kroz takve stvari se ispoljava Njegova narav i ono šta Bog jeste. Kada se porediš sa time, vidiš da iako On jede istu hranu kao i ljudi, nosi istu odeću, uživa u istim stvarima kao oni i živi i boravi sa njima, On i dalje nije isti kao oni. Zar to nije značaj kontrasta? Kroz te ljudske stvari pokazuje se Božja sila; tama je ta koja pokreće dragoceno postojanje svetlosti.

Naravno, to nije jedini razlog zašto vas Bog čini kontrastom. Ustvari, tek kada ovo delo urodi plodom, postaje očigledno da je čovekova buntovnost kontrast Božjoj pravednoj naravi, i samo zato što ste vi kontrasti imate priliku da upoznate prirodni izraz Božje pravedne naravi. Vama se sudi i grđeni ste zbog vaše buntovnosti, ali je vaša buntovnost takođe ono što vas čini kontrastom, i zbog vaše buntovnosti primate veliku blagodat koju vam Bog daruje. Vaša buntovnost je kontrast za svemoć i mudrost Božju, a zahvaljujući vašoj buntovnosti zadobili ste toliko veliko spasenje i blagoslove. Iako sam vam Ja više puta sudio, primili ste ogromno spasenje koje čovek nikada ranije nije primio. Ovo delo je od najvećeg značaja za vas. Biti „kontrast“ je takođe izuzetno dragoceno za vas: spaseni ste i dobili ste blagodat spasenja jer ste kontrast, zar onda takav kontrast nije od najveće vrednosti? Zar to nije od najvećeg značaja? Zato što živite u istom carstvu, istoj prljavoj zemlji kao i Bog, vi ste kontrast i primate najveće spasenje. Da se Bog nije ovaplotio, ko bi bio milostiv prema vama i ko bi se brinuo o vama, o bezvrednim ljudima kao što ste vi? Ko bi se brinuo za vas? Da se Bog nije ovaplotio da deluje među vama, kada biste primili ovo spasenje koje niko pre vas nikada nije imao? Da se nisam ovaplotio da se brinem o vama, da sudim o vašim gresima, zar ne biste odavno pali u Ad? Da se nisam ovaplotio i da se nisam ponizio među vama, kako biste mogli da budete osposobljeni da budete kontrast Božjoj pravednoj naravi? Zar niste kontrast zato što sam preuzeo ljudski oblik i došao među vas da vam omogućim da zadobijete najveće spasenje? Zar vi ne primate ovo spasenje zato što sam se Ja ovaplotio? Da se Bog nije ovaplotio da živi s vama, da li biste ipak otkrili da živite život nedostojniji od života pasa i svinja u ljudskom paklu? Zar niste grđeni i zar vam se ne sudi zato što ste kontrast Mome delu koje obavljam kao telo? Nijedan posao nije prikladniji za vas od uloge kontrasta, jer ste kontrasti koji su spaseni usred suda. Zar ne osećate da biti osposobljen da se deluje kao kontrast jeste blagoslov vašeg života? Vi samo obavljate delo kontrasta, a ipak primate spasenje kakvo nikada ranije niste ni zamišljali. Danas je vaša dužnost da budete kontrast, a vaša nagrada je da uživate u večnim blagoslovima u budućnosti. Spasenje koje zadobijate nije neki prolazan uvid ili neki prolazni delić znanja za sadašnjost, već veliki blagoslov: večni nastavak života. Iako sam koristio „kontrast“ da vas osvojim, vi treba da znate da su ovo spasenje i blagoslov dati da bih vas zadobio;

to je radi osvajanja, ali je takođe da bih mogao bolje da vas spasim. „Kontrast“ je činjenica, ali razlog zbog kojeg ste kontrasti je vaša buntovnost, i zbog toga ste zadobili blagoslove koje niko nikada nije zadobio. Danas ste stvoreni da vidite i čujete; sutra ćete primiti, i više od toga, bićete štedro blagosloveni. Dakle, zar kontrasti nisu od najveće koristi? Dejstva današnjeg dela osvajanja postižu se kroz vaše buntovne naravi koje deluju kao kontrasti. To jest, vrhunac drugog stepena grdnje i suda jeste da koristite svoju prljavštinu i buntovništvo kao kontrast, omogućavajući vam da ugledate pravednu Božju narav. Kada se još jednom budete pokoravali u drugom stepenu suda i grdnje, tada će vam se otvoreno prikazati celokupna Božja pravedna narav. To znači da kada se vaše prihvatanje dela osvajanja završi, to će takođe biti vreme kada ćete prestati da obavljate dužnost kontrasta. Nemam nameru da vas obeležavam. Umesto toga, Ja koristim vašu ulogu uslužitelja da izvršim prvi stepen dela osvajanja, pokazujući Božju pravednu i neuvredljivu narav. Kroz vaše suprotstavljanje, kroz vašu buntovnost koja deluje kao kontrast, postižu se dejstva drugog stepena dela osvajanja, potpuno vam otkrivajući pravednu Božju narav koja nije u potpunosti razotkrivena u prvom stepenu, i pokazujući vam pravednu Božju narav u celosti, sve što On jeste, koja se sastoji od mudrosti, čudesnosti i istinske svetosti Njegovog dela. Dejstvo takvog dela postiže se osvajanjem u različitim periodima i kroz različite stepene suda. Što je sud bliži svom vrhuncu, to više on otkriva buntovne naravi ljudi i to je osvajanje delotvornije. Celokupna Božja pravedna narav postaje jasna tokom ovog dela osvajanja. Delo osvajanja podeljeno je u dva koraka i ima različite etape i stepene, pa su naravno i dejstva koja se postižu različita. To znači da stepen pokornosti ljudi postaje sve viši. Tek nakon toga ljudi mogu biti u potpunosti dovedeni na pravi put ka savršenstvu; tek nakon što je sav posao osvajanja završen (kada je drugi stepen suda postigao svoje konačno dejstvo), ljudima se više ne sudi, već im je dozvoljeno da zakorače na pravi put doživljavanja života. Jer sud je prikaz osvajanja, a osvajanje ima oblik suda i grdnje.

Bog se ovaplotio u najnazadnijem i najprljavijem mestu od svih, i samo na taj način Bog je u stanju da jasno pokaže celokupnost Svoje svete i pravedne naravi. A kroz šta se prikazuje Njegova pravedna narav? Prikazuje se kada sudi čoveku za grehe, kada sudi Sotoni, kada se gadi greha i kada prezire neprijatelje koji Mu se suprotstavljaju i bune se protiv njega. Reči koje danas izgovaram jesu da bih sudio gresima čovečjim, da sudim nepravednosti čovečjoj, da proklinjem neposlušnost čovečju. Čovekovo nepoštenje i lažljivost, čovekove reči i postupci – sve što je u suprotnosti sa Božjom voljom mora biti podvrgnuto sudu, a sva čovekova neposlušnost prokazana kao greh. Njegove reči se vrte oko načela suda; On koristi sud o čovekovoj nepravednosti, prokletstvu čovekove buntovnosti i otkrivanju čovekovih ružnih strana da bi ispoljio Svoju pravednu narav. Svetost predstavlja Njegovu pravednu narav, a u stvari, Božja svetost jeste Njegova pravedna narav. Vaše iskvarene naravi su kontekst današnjih reči – koristim ih da govorim i da sudim i da izvršim delo osvajanja. Ovo je jedino pravo delo i samo ono čini da svetost Božja zablista. Ako u tebi nema ni traga iskvarene naravi, onda

ti Bog neće suditi, niti će ti pokazati Svoju pravednu narav. Pošto imaš iskvarenu narav, Bog ti neće progledati kroz prste, i kroz to se prikazuje Njegova svetost. Ako bi Bog video da su čovekova prljavština i buntovništvo preveliki, ali se ne bi oglasio, niti bi ti sudio, niti bi te grdio zbog tvoje nepravednosti, onda bi to bio dokaz da On nije Bog, jer On tada ne bi gajio mržnju prema grehu; On bi bio jednako prljav kao i čovek. Danas ti sudim zbog tvoje prljavštine, a zbog tvoje iskvarenosti i buntovništva te grdim. Ne razmećem se Svojom snagom pred vama, niti vas namerno tlačim; to činim zato što ste vi, koji ste rođeni u ovoj zemlji prljavštine, tako ozbiljno zaraženi prljavštinom. Vi ste naprosto izgubili svoj integritet i ljudskost, kao svinje koje žive u prljavštini. Zbog vaše prljavštine i pokvarenosti vama se sudi i pustiću Svoj gnev na vas. Upravo zbog suda ovim rečima bili ste u stanju da vidite da je Bog pravedni Bog i da je Bog sveti Bog; upravo zbog Njegove svetosti i Njegove pravednosti On vam sudi i pušta Svoj gnev na vas; upravo zato što vidi buntovnost čovečanstva, On otkriva Svoju pravednu narav. Prljavština i iskvarenost čovečanstva ispoljavaju Njegovu svetost. To je dovoljno da se pokaže da je On Sâm Bog, koji je svet i netaknut, a ipak živi u zemlji prljavštine. Ako se neko valja u blatu s drugima i nema ničega svetog u njemu i nema pravednu narav, onda on nije sposoban da sudi ljudskoj nepravdi, niti je sposoban da sudi ljudima. Kako ljudi koji su podjednako prljavi mogu da budu sposobni da sude onima koji su im slični? Samo sveti Bog može da sudi celom prljavom čovečanstvu. Kako čovek može da sudi čovekovim gresima? Kako čovek može da vidi grehe čoveka i kako čovek može da bude sposoban da osudi te grehe? Ako Bog ne bi bio sposoban da sudi čovekovim gresima, kako bi onda mogao da bude Sâm pravedni Bog? Upravo zato što ljudi otkrivaju iskvarene naravi, Bog govori da bi im sudio, i samo tada mogu da uvide da je On sveti Bog. Dok On sudi i grdi čoveka zbog njegovih greha, sve vreme razotkrivajući grehe čoveka, niko i ništa ne može izbeći ovom sudu; On sudi svemu što je prljavo, i samo tako se Njegova narav otkriva kao pravedna. Ako bi bilo drugačije, kako bi se moglo reći da ste kontrasti i po imenu i po činjenicama?

Velika je razlika između dela koje je obavljeno u Izraelu i današnjeg dela. Jahve je usmeravao živote Izraelaca i nije bilo toliko grdnje i suda, jer su u to vreme ljudi isuviše malo razumeli svet i narav im nije bila mnogo iskvarena. Tada su Izraelci bespogovorno slušali Jahvea. Kada im je rekao da sagrade oltare, oni su brzo sagradili oltare; kada im je rekao da nose svešteničke odežde, oni su poslušali. U to vreme Jahve je bio kao pastir koji čuva stado ovaca, a ovce slede pastirske smernice i pasu na pašnjaku; Jahve je usmeravao njihove živote, upućujući ih kako da jedu, da se oblače, obitavaju i putuju. To nije bilo vreme da se objašnjava Božja narav, jer je čovečanstvo tog vremena bilo novorođeno; bilo je malo onih koji su bili buntovni i neprijateljski nastrojeni, nije bilo mnogo prljavštine među ljudima, te tako ljudi nisu mogli biti kontrast Božjoj naravi. Kroz ljude koji potiču iz zemlje prljavštine prikazuje se Božja svetost; danas, On koristi prljavštinu koja se pokazuje u ovim ljudima iz zemlje prljavštine, i On sudi, i stoga se tokom suda razotkriva ono što On jeste. Zašto On sudi? On je u stanju da izgovori reči

suda zato što prezire greh; kako bi mogao da bude toliko ljut ako se ne gnuša buntovnosti čovečanstva? Ako u Njemu ne bi bilo gađenja, ni odvratnosti, ako On ne bi obraćao pažnju na buntovnost ljudi, onda bi to bio dokaz da je podjednako prljav kao čovek. On može da sudi i kazni čoveka zato što se gnuša prljavštine, a ono čega se On gnuša, nije prisutno u njemu. Kada bi i u Njemu takođe bilo protivljenja i buntovništva, On ne bi prezirao one koji su neprijateljski raspoloženi i buntovni. Kad bi se delo poslednjih dana obavljalo u Izraelu, ono ne bi imalo smisla. Zašto se delo poslednjih dana obavlja u Kini, najmračnijem i najzaostalijem mestu od svih? Da bi se prikazala Njegova svetost i pravednost. Ukratko, što je mesto mračnije, to se jasnije može pokazati svetost Božja. U stvari, sve je ovo radi Božjeg dela. Tek danas shvatate da je Bog sišao s neba da bi bio među vama, istaknut vašom prljavštinom i buntovnošću, i tek sada spoznajete Boga. Zar to nije najveće uzdizanje? U stvari, vi ste grupa ljudi u Kini koja je izabrana. A zato što ste izabrani i zato što ste uživali u Božjoj blagodati, i zato što niste spremni da uživate u tako velikoj blagodati, to dokazuje da je sve ovo najviši oblik vašeg uzdizanja. Bog vam se ukazao i pokazao vam Svoju svetu narav u potpunosti, i On vam je sve to dao i učinio da uživate u svim blagodatima u kojima možete da uživate. Ne samo da ste okusili pravednu Božju narav, nego ste i okusili spasenje Božje, iskupljenje Božje i bezgraničnu, beskrajnu ljubav Božju. Vi, najprljaviji od svih, doživeli ste tako veliku blagodat – zar niste blagosloveni? Zar vas to Bog ne uzdiže? Vi ljudi imate najniže statuse od svih; vi ste sami po sebi nedostojni da uživate u tako velikom blagoslovu, ali Bog je napravio izuzetak tako što vas je uzdigao. Zar te nije sramota? Ako nisi u stanju da obaviš svoju dužnost, onda ćeš se na kraju stideti sebe i kazniće samog sebe. Danas se ti ne dovodiš u red, niti bivaš kažnjen; tvoje telo je živo i zdravo – ali ove reči će te na kraju navesti da osetiš sram. Do danas još nisam javno grdio nikoga; Moje reči mogu biti stroge, ali kako se Ja ponašam prema ljudima? Tešim ih, bodrim ih i podsećam. Ovo ne činim ni zbog čega drugog, osim da bih vas spasao. Da li zaista ne razumete Moju volju? Trebalo bi da razumete šta govorim i da vas to nadahne. Tek sada ima mnogo ljudi koji razumeju. Zar ovo nije blagoslov u kojem uživa kontrast? Zar to što si kontrast nije najblagoslovenija stvar? Kada na kraju krenete da širite jevanđelje, reći ćete: „Mi smo tipični kontrasti.“ Pitaće vas: „Šta znači to, biti tipičan kontrast?“ A ti ćeš reći: „Mi smo kontrast Božjem delu i Njegovoj velikoj sili. Celokupnost Božje pravedne naravi obelodanjuje se našom buntovnošću; mi smo uslužni predmeti Božjeg dela poslednjih dana, mi smo dodaci Njegovom delu, a takođe i Njegovo oruđe.“ Kada to čuju, biće zaintrigirani. Zatim ćeš reći: „Mi smo primeri i uzori za Božje dovršenje dela čitave vaseljene i za Njegovo osvajanje celog čovečanstva. Bez obzira jesmo li sveti ili prljavi, sve u svemu, još uvek smo blagosloveniji od vas, jer smo videli Boga, i kroz priliku da nas osvoji, pokazuje se velika Božja sila; samo zato što smo prljavi i iskvareni, Njegova pravedna narav se istakla. Da li ste stoga u stanju da svedočite o Božjem delu poslednjih dana? Vi niste osposobljeni! Ovo nije ništa drugo nego Bog koji nas uzdiže! Iako ne smemo biti arogantni, možemo ponosno da hvalimo Boga, jer niko ne može da nasledi

tako veliko obećanje i niko ne može da uživa tako veliki blagoslov. Tako smo zahvalni što mi, koji smo tako prljavi, možemo da radimo kao kontrasti tokom Božjeg upravljanja.“ A kada pitaju: „Šta su primeri i uzori?“, ti kažeš: „Mi smo najbuntovniji i najprljaviji u ljudskom rodu; Sotona nas je najdublje iskvario, i mi smo najnazadniji i najneugledniji od telesnih bića. Mi smo klasični primeri onih koje je Sotona iskoristio. Danas nas je Bog izabrao kao prve među ljudima koji će biti osvojeni, i videli smo pravednu Božju narav i nasledili Njegovo obećanje; mi smo upotrebljeni da osvojimo više ljudi, tako da smo primer i uzor onima koji su osvojeni među ljudima.“ Nema boljeg svedočenja od ovih reči, a ovo je tvoje najbolje iskustvo.

Unutrašnja istina o delu osvajanja (2)

Nekoć ste tražili da vladate kao carevi, a danas još uvek morate da se toga potpuno oslobodite; i dalje želite da vladate kao carevi, da pridržavate nebesa i podupirete zemlju. Razmotri sada ovo pitanje: Poseduješ li takve sposobnosti? Zar nisi potpuno nerazuman? Da li je realno ono što tražiš i ono čemu posvećuješ svoju pažnju? Vi čak ni ne posedujete normalnu ljudskost – zar to nije bedno? Dakle, danas samo govorim o tome da budeš osvojen, o svedočenju, poboljšanju svog kova i ulasku na put usavršenja i ne govorim ni o čemu drugom. Neki ljudi su umorni od neukaljane istine, pa kada vide sve ove priče o normalnoj ljudskosti i poboljšanju ljudskog kova, gube volju. Nije lako usavršiti one koji ne vole istinu. Pod uslovom da danas zakoračiš i postupaš u skladu sa Božjom voljom, korak po korak, da li bi mogao biti izgnan? Nakon što je Bog obavio toliko posla u kontinentalnoj Kini – delo tako velikih razmera – i nakon što je izgovorio toliko reči, da li bi On mogao da na pola puta odustane? Da li bi ljude mogao da povede dole u bezdan? Danas je ključno to da morate da spoznate suštinu čoveka i da morate da spoznate u šta treba da zakoračite; morate razgovarati o život-ulasku i o promenama u naravi, o tome kako zapravo biti osvojen i kako u potpunosti poslušati Boga, kako dati poslednje svedočanstvo o Bogu i postići poslušnost do smrti. Moraš da se usredsrediš na ove stvari, a ono što je nerealno i nevažno mora prvo biti ostavljeno po strani i zanemareno. Danas bi trebalo da budeš svestan toga kako da budeš osvojen i načina na koji se ljudi ponašaju nakon što budu osvojeni. Možeš reći da si osvojen, međutim, možeš li biti poslušan do same smrti? Bez obzira na postojanje ikakvih izgleda, moraš biti u stanju da slediš do samoga kraja i, bez obzira na okruženje, ne smeš da izgubiš veru u Boga. Na kraju, moraš da postigneš dva aspekta svedočanstva: Jovovo svedočanstvo – poslušnost do same smrti; i Petrovo svedočanstvo – uzvišenu ljubav prema Bogu. U jednom pogledu moraš da budeš kao Jov: on je izgubio svu materijalnu imovinu, bio je ophrvan telesnim bolom, pa ipak se nije odrekao Jahveovog imena. Bilo je to Jovovo svedočanstvo. Petar je do same smrti bio u stanju da voli Boga. Kada je stavljen na krst i suočio se sa smrću, i dalje je voleo Boga; nije razmišljao o svojim

izgledima niti je tragao za lepim nadama ili neumerenim mislima; tražio je samo da voli Boga i bude poslušan svim Božjim uređenjima. Ovo je merilo koje moraš da dostigneš kako bi se moglo smatrati da si svedočio, pre nego što postaneš neko ko je usavršen nakon što je osvojen. Kada bi ljudi danas zaista znali sopstvenu suštinu i status, da li bi i dalje tražili izglede i nade? Trebalo bi da znaš sledeće: bez obzira na to da li me Bog usavršava, moram da sledim Boga; sve ono što On sada čini jeste dobro i čini se zarad mene, i da bi naša narav mogla da se promeni i da bismo mogli da se rešimo Sotoninog uticaja, da nam dozvoli da se rodimo u zemlji prljavštine a ipak se oslobodimo nečistoće, da otresemo prljavštinu i uticaj Sotone, i ostavimo ga za sobom. Naravno, to je ono što se traži od tebe, ali je za Boga to samo osvajanje, učinjeno da bi ljudi imali rešenost da budu poslušni i da bi mogli da se pokore svim Božjim orkestracijama. Na ovaj način, stvari će se postići. Danas je većina ljudi već osvojena, ali u njima i dalje ima mnogo toga buntovnog i neposlušnog. Ljudi su i dalje odviše mali rastom i mogu postati puni životne snage jedino ako postoje nade i izgledi; bez nade i izgleda, oni postaju negativni, pa čak i razmišljaju o napuštanju Boga. Štaviše, ljudi nemaju veliku želju da traže da prožive normalnu ljudskost. Ovo je neprihvatljivo. Prema tome, i dalje moram da govorim o osvajanju. U stvari, usavršavanje se odvija istovremeno sa osvajanjem: kako bivaš osvojen, postižu se i prvi efekti usavršavanja. Tamo gde postoji razlika između osvajanja i usavršavanja, ona se ogleda u stepenu promene u ljudima. Biti osvojen predstavlja prvi korak u usavršavanju, a on ne znači da su ljudi potpuno usavršeni niti dokazuje da su potpuno zadobijeni od Boga. Nakon što su ljudi osvojeni, dolazi do izvesnih promena u njihovoj naravi, ali su takve promene daleko od onih kod ljudi koji su potpuno zadobijeni od Boga. Ono što se danas obavlja jeste početno delo usavršavanja ljudi – njihovo osvajanje – i ako ne možeš da postigneš da budeš osvojen, onda nećeš imati načina da budeš usavršen i potpuno zadobijen od Boga. Dobićeš samo nekoliko reči grdnje i suda, međutim, one neće biti u stanju da u potpunosti promene tvoje srce. Tako ćeš ti biti jedan od onih koji su izgnani; to se neće razlikovati od posmatranja raskošne gozbe na stolu sa koga ti ne jedeš. Nije li to za tebe tragičan scenario? Stoga moraš da tražiš promene: bilo da je reč o osvajanju ili usavršavanju, oba se odnose na to da li ima promena u tebi, jesi li poslušan ili nisi, a to određuje da li možeš biti zadobijen od Boga ili to ne možeš. Znaj da se „biti osvojen“ i „biti usavršen“ naprosto zasnivaju na stepenu promene i poslušnosti, kao i na tome koliko je čista tvoja ljubav prema Bogu. Ono što se danas traži jeste da možeš da budeš potpuno usavršen, s tim da na početku moraš biti osvojen – moraš imati dovoljno znanje o Božjoj grdnji i sudu, moraš imati veru da slediš i da budeš onaj koji traži promenu i znanje o Bogu. Jedino ćeš onda biti neko ko traži da bude usavršen. Treba da razumete da ćete tokom usavršavanja biti osvojeni, a tokom osvajanja biti usavršeni. Danas možeš da tražiš da budeš usavršen ili da tražiš promene u svojoj spoljnoj ljudskosti i poboljšanja u svom kovu, ali je od suštinske važnosti da možeš da razumeš da sve što Bog danas čini ima značenje i da je korisno: to omogućava tebi koji si rođen u zemlji prljavštine da pobegneš od prljavštine i streseš je sa sebe, omogućava

ti da prevaziđeš uticaj Sotone i za sobom ostaviš mračan uticaj Sotone. Kada se usredsrediš na ove stvari, zaštićen si u ovoj zemlji prljavštine. Na kraju, kakvo će se svedočanstvo tražiti od tebe? Rođen si u zemlji prljavštine, ali si u stanju da postaneš svet, da više nikada ne budeš okaljan prljavštinom, da živiš pod Sotoninom vlašću, ali se oslobodiš Sotoninog uticaja, da te Sotona više ne poseduje niti uznemirava, i da živiš u rukama Svemogućeg. Ovo je svedočanstvo i dokaz pobede u borbi sa Sotonom. U stanju si da se odrekneš Sotone, više ne otkrivaš sotonske naravi u onome što proživljavaš, već umesto toga proživljavaš ono što je Bog zahtevao da čovek postigne onda kada je čoveka stvorio: normalnu ljudskost, normalan razum, normalno shvatanje, normalnu rešenost da voliš Boga i odanost Bogu. Takvo je svedočanstvo koje daje stvorenje Božje. Ti kažeš: „Rođeni smo u zemlji prljavštine, ali zbog Božje zaštite, zbog Njegovog vođstva i zbog toga što nas je On osvojio, oslobodili smo se uticaja Sotone. To što danas možemo da budemo poslušni takođe je dejstvo toga što smo osvojeni od Boga, a nije zbog toga što smo dobri ili zato što smo prirodno voleli Boga. Upravo zato jer nas je Bog izabrao i predodredio, mi smo danas osvojeni i u stanju smo da svedočimo o Njemu i možemo da Mu služimo; isto tako, budući da nas je On izabrao i zaštitio, mi smo spaseni i izbavljeni iz Sotonine vlasti i možemo za sobom da ostavimo prljavštinu i budemo pročišćeni u zemlji velike crvene aždaje.“ Pored toga, ono što spolja proživljavaš pokazaće da poseduješ normalnu ljudskost, da postoji smisao u onome što govoriš i da živiš u obličju normalne osobe. Kada te drugi budu videli, ne treba da ih navodiš da kažu: „Nije li ovo lik velike crvene aždaje?“ Ponašanje sestara ne priliči sestri, ponašanje braće ne priliči bratu, a ti nemaš ništa od pristojnosti svetaca. Tada bi ljudi rekli: „Nije ni čudo što je Bog rekao da su potomci Moava, On je bio potpuno u pravu!“ Ako ljudi pogledaju u tebe i kažu: „Iako je Bog rekao da ste potomci Moava, ono što proživljavate dokazuje da ste za sobom ostavili uticaj Sotone; iako su te stvari i dalje u vama, u stanju ste da im okrenete leđa, a to pokazuje da ste potpuno osvojeni“, a vi koji ste osvojeni i spaseni ćete reći: „Tačno je da smo potomci Moava, ali smo spaseni od Boga, i iako je narod Izraela u prošlosti odbacio potomke Moava, prokleo ih i prognao među neznabošce, Bog nas je danas spasio. Tačno je da smo mi najiskvareniji od svih ljudi – to je Bog odredio, to je činjenica i niko to ne može poreći. Ali smo danas izbegli taj uticaj. Preziremo svog pretka, spremni smo da svom pretku okrenemo leđa, da ga potpuno odbacimo i budemo poslušni svim Božjim uređenjima, postupajući po Božjoj volji, ispunjavajući Njegove zahteve prema nama i dostižući zadovoljenje Božje volje. Moav je izdao Boga, nije postupao po Božjoj volji i Bog ga je mrzeo. Međutim, mi treba da brinemo o Božjem srcu i danas, budući da razumemo Božju volju, ne možemo izdati Boga i moramo se odreći svog starog pretka!“ Ranije sam govorio o odricanju od velike crvene aždaje, a danas se uglavnom radi o odricanju od starog pretka ljudi. Ovo je jedno svedočanstvo o osvajanju ljudi i, bez obzira na to kako danas zakoračiš, tvoje svedočanstvo u ovom pogledu ne sme da bude manjkavo.

Ljudi su jako lošeg kova, nedostaje im i previše normalne ljudskosti, reakcije su im suviše spore, odviše trome, zbog Sotonine iskvarenosti su obamrli i otupeli, i premda za jednu ili dve godine ne mogu sasvim da se promene, moraju imati rešenost da sarađuju. Može se reći da je i ovo svedočanstvo pred Sotonom. Današnje svedočanstvo jeste rezultat postignut sadašnjim delom osvajanja, kao i primerak i obrazac za sledbenike u budućnosti. U budućnosti će se proširiti na sve narode; delo koje se obavlja u Kini će se proširiti na sve narode. Od svih ljudi na svetu, potomci Moava su najnižeg roda. Neki ljudi pitaju: „Zar nisu Hamovi potomci najnižeg roda od svih?“ Potomstvo velike crvene aždaje i potomci Hamovi imaju različit reprezentativni značaj, a potomci Hamovi su nešto sasvim drugo: bez obzira na to kako su prokleti, oni su i dalje potomci Nojevi; međutim, poreklo Moava nije bilo čisto: Moav je nastao iz bluda i u tome leži razlika. Iako su obojica bili prokleti, njihovi statusi nisu bili isti, pa su tako potomci Moava najnižeg roda od svih ljudi – i ne može biti ubedljivije činjenice od osvajanja ljudi koji su najnižeg roda od svih ljudi. Delom poslednjih dana se krše sva pravila i bez obzira na to jesi li proklet ili kažnjen, dokle god pomažeš Moje delo i budeš od koristi današnjem delu osvajanja, bez obzira na to jesi li potomak Moava ili potomak velike crvene aždaje, dokle god možeš da obavljaš dužnost stvorenja Božjeg u ovoj etapi dela i daješ sve od sebe, željeni efekat će biti postignut. Ti si potomak velike crvene aždaje i ti si potomak Moava; ukratko, svi oni koji su od krvi i mesa jesu stvorenja Božja i stvorio ih je Stvoritelj. Ti si stvorenje Božje, ne bi trebalo da imaš izbor i ovo je tvoja dužnost. Naravno, danas je Stvoriteljevo delo usmereno na celu vaseljenu. Bez obzira na to od koga potičeš, pre svega si jedno od Božjih stvorenja, vi – potomci Moava – deo ste Božjih stvorenja, uz jedinu razliku da ste manje vredni. Budući da se danas Božje delo obavlja među svim stvorenjima i usmereno je na celu vaseljenu, Stvoritelj ima slobodu da izabere bilo koje ljude, pitanja ili stvari kako bi obavio Svoje delo. Nije Ga briga čijeg si porekla nekada bio; dokle god si jedno od Njegovih stvorenja i dokle god si od koristi Njegovom delu – delu osvajanja i svedočenja – On će bez ikakvog oklevanja obavljati Svoje delo u tebi. Ovim se razvejavaju tradicionalna shvatanja ljudi, koja su u tome da Bog neće nikad delovati među neznabošcima, posebno ne među onima koji su prokleti i koji su nižeg roda; jer kad je reč o onima koji su prokleti, i svi budući naraštaji koji od njih potiču zauvek će biti prokleti, bez ikakve prilike za spasenje; da Bog neće nikada sići i delovati u zemlji neznabožaca i da nikada nogom neće kročiti u zemlju prljavštine, jer On je svet. Sve ove predstave su razvejane Božjim delom u poslednjim danima. Znajte da Bog jeste Bog svih stvorenja, On ima vrhovnu vlast nad nebom i zemljom i svim stvorenjima, i nije samo Bog naroda Izraela. Prema tome, ovo delo u Kini jeste od najvećeg značaja i zar se neće proširiti među svim narodima? Veliko svedočanstvo budućnosti neće biti ograničeno na Kinu; kada bi Bog osvojio jedino vas, da li bi demoni mogli da budu ubeđeni? Oni ne razumeju šta znači biti osvojen ni veliku silu Božju, i jedino onda kada Božji izabrani narod u celoj vaseljeni vidi krajnje efekte ovog dela, sva će stvorenja biti osvojena. Od potomaka Moava nema nazadnijih niti iskvarenijih. Samo ako ovi ljudi mogu biti

osvojeni – ako budu osvojeni oni koji su najiskvareniji, koji nisu priznavali Boga niti verovali da Bog postoji, i ako u svojim ustima priznaju Boga, veličaju Ga i mogu da Ga vole – ovo će biti svedočanstvo osvajanja. Iako niste Petar, vi živite lik Petra, u stanju ste da posedujete svedočanstvo Petra, i Jova, a ovo je najveće svedočanstvo. Na kraju ćeš reći: „Mi nismo Izraelci, već odbačeni potomci Moava, mi nismo Petar, nismo u stanju da budemo njegovog kova, niti smo Jov, i ne možemo čak ni da se poredimo sa Pavlovom rešenošću da pati zbog Boga i sebe posveti Bogu, i tako smo nazadni, pa nismo podobni da uživamo u Božjim blagoslovima. Bog nas je, ipak, podigao danas; tako da moramo udovoljiti Bogu i premda nismo dovoljno dobrog kova ili nam nedostaju sposobnosti, voljni smo da udovoljimo Bogu – imamo ovu rešenost. Mi smo potomci Moava i bili smo prokleti. Ovo je Bog odredio i mi nismo u stanju da to promenimo, ali se naš život i naše znanje može promeniti, i mi smo rešeni da udovoljimo Bogu.“ Kada budeš imao ovu rešenost, to će dokazati da si svedočio tome da si osvojen.

Unutrašnja istina o delu osvajanja (3)

Predviđeni efekat dela osvajanja jeste, pre svega, u tome da se čovekovo telo više ne buni; odnosno, da čovekov um stekne novo znanje o Bogu, da čovekovo srce bude sasvim poslušno Bogu i da čovek teži da bude za Boga. Ne računa se da su ljudi osvojeni kada im se promene temperament ili telo; kada se promene čovekovo razmišljanje, čovekova svest i čovekov razum, odnosno, kada se promeni ceo tvoj mentalni stav – to će biti trenutak u kome si osvojen od Boga. Kada budete odlučili da budete poslušni i budete usvojili nov mentalitet, kada u Božje reči i delo više ne budete unosili svoje predstave ili namere i kada vaš mozak bude mogao normalno da razmišlja – što će reći, kada svim svojim srcem budete mogli da se potrudite za Boga – onda ćete biti tip osobe koja je u potpunosti osvojena. U religiji, mnogi ljudi dosta pate tokom svog života: pokoravaju svoje telo i nose svoj krst, nastavljajući da pate i trpe čak i kad su na samoj ivici smrti! Neki u jutro svoje smrti i dalje poste. Celog svog života sebi uskraćuju lepu hranu i odeću, usredsređujući se isključivo na patnju. Oni su u stanju da pokore svoje telo i odreknu se svoje telesnosti. Njihov duh za podnošenjem patnje je vredan pohvale. Međutim, nije bilo ni najmanjeg obračunavanja sa njihovim razmišljanjem, njihovim predstavama, njihovim mentalnim stavom i, svakako, sa njihovom starom prirodom. Nedostaje im istinsko znanje o njima samima. Njihova mentalna slika o Bogu jeste ona tradicionalna slika o neodređenom Bogu. Njihova rešenost da pate za Boga potiče od njihove revnosti i dobrog karaktera njihove ljudskosti. Iako veruju u Boga, niti Ga razumeju niti spoznaju Njegovu volju. Oni samo rade i slepo pate za Boga. Ne pronalaze nikakvu vrednost u razboritosti, malo brinu o tome kako da se postaraju da svojom službom zaista ispune Božju volju, a još manje su svesni kako da steknu znanje o Bogu. Bog kome oni služe nije Bog prema Njegovom suštinskom liku, već Bog kojeg su

zamislili, Bog za koga su samo čuli ili o kome su samo čitali iz pisanih legendi. Oni tada koriste svoju bujnu maštu i pobožnost da bi patili za Boga i preduzeli Božje delo koje Bog želi da obavi. Njihova služba je previše neprecizna, takva da praktično niko od njih nije u stanju da istinski služi u skladu sa Božjom voljom. Bez obzira na to koliko rado pate, njihov prvobitni pogled na službu i njihova mentalna slika o Bogu ostaju nepromenjeni, jer nisu prošli Božji sud, grdnju, oplemenjivanje i usavršavanje, niti ih je iko vodio koristeći istinu. Čak i ako veruju u Isusa Spasitelja, niko od njih nije nikada video Spasitelja. Za Njega znaju samo kroz legende i po čuvenju. Kao ishod toga, njihova služba ne znači ništa više od nasumičnog služenja zatvorenih očiju, poput slepca koji služi svom ocu. Šta se naposletku može postići takvom službom? I ko bi to odobravao? Od početka do kraja, njihova služba sve vreme ostaje ista; oni dobijaju jedino lekcije koje je stvorio čovek i svoju službu zasnivaju samo na svojoj prirodnosti i sopstvenim sklonostima. Kakvu bi nagradu ovo moglo doneti? Čak ni Petar, koji je video Isusa, nije znao kako da služi u skladu sa Božjom voljom; to je saznao tek na kraju, u svojoj starosti. Šta ovo govori o onim slepcima koji ni u najmanjoj meri nisu iskusili to da se sa njima obračunava niti to da budu orezani, i koji nisu imali nikoga da ih vodi? Nije li danas služba mnogih među vama poput službe ovih slepaca? Svi oni koji nisu dobili sud, nisu dobili orezivanje i obračunavanje, i koji se nisu promenili – nisu li svi oni nepotpuno osvojeni? Od kakve su koristi takvi ljudi? Ako tvoje razmišljanje, tvoje znanje o životu i tvoje znanje o Bogu ne pokazuje nikakvu novu promenu i ti zaista ništa ne dobijaš, onda u svojoj službi nećeš nikada postići ništa značajno! Bez vizije i novog znanja o Božjem delu, ti nisi osvojen. Način na koji slediš Boga tada će biti kao kod onih koji pate i poste: male vrednosti! Upravo zbog činjenice da je malo svedočanstva u tome što rade, Ja kažem da je njihova služba uzaludna! Tokom svog života, ti ljudi pate i provode vreme u zatvoru; uvek su strpljivi, puni ljubavi i uvek nose krst, svet ih ismeva i odbacuje, proživljavaju svaku nevolju i premda jesu poslušni do samoga kraja, i dalje nisu osvojeni i ne mogu da posvedoče da su osvojeni. Mnogo su propatili, ali u sebi uopšte ne spoznaju Boga. Nije bilo obračunavanja ni sa čim od njihovog starog razmišljanja, starih predstava, religioznih običaja, znanja koje je stvorio čovek i ljudskih ideja. U njima nema ni trunčice novog znanja. Nijedan delić njihovog znanja o Bogu nije istinit niti tačan. Pogrešno su razumeli Božju volju. Da li ovo služi Bogu? Kakvo god da je tvoje znanje o Bogu u prošlosti, ako danas ono ostane isto i ako svoje znanje o Bogu nastaviš da zasnivaš na sopstvenim predstavama i idejama bez obzira na to šta Bog radi, odnosno, ako ne poseduješ novo, istinsko znanje o Bogu i ne uspevaš da spoznaš istinski lik i narav Božju, ako je tvoje znanje o Bogu i dalje vođeno feudalnim, sujevernim razmišljanjem i još uvek se rađa u ljudskoj mašti i predstavama, onda ti nisi osvojen. Sve ove mnoge reči koje ti sada govorim imaju za cilj da ti pruže spoznaju, da te ovo znanje odvede do novijeg, tačnog znanja; osim toga, imaju za cilj da iskorene stare predstave i staro znanje u tebi, kako bi mogao da poseduješ novo znanje. Ako istinski budeš jeo i pio Moje reči, onda će se tvoje znanje značajno promeniti. Dokle god budeš jeo i pio

Božje reči srcem koje je poslušno, tvoje će gledište biti preokrenuto. Dokle god budeš mogao da prihvatiš ponovljene grdnje, tvoj stari mentalitet će se postupno promeniti. Dokle god će tvoj stari mentalitet temeljno biti zamenjen novim, shodno tome će se promeniti i tvoje praktično delovanje. Na ovaj način će tvoja služba postajati sve usmerenija ka pravom cilju, sve više u stanju da ispuni Božju volju. Ako možeš da promeniš svoj život, svoje znanje o ljudskom životu i svoje brojne predstave o Bogu, onda će se tvoja prirodnost postepeno smanjivati. Upravo ovo, i ništa manje od ovoga, jeste efekat kada Bog osvaja ljude, to je promena koja nastupa u ljudima. Ako, u svojoj veri u Boga, znaš jedino to da pokoriš svoje telo, da trpiš i patiš, i ne znaš je li to ispravno ili pogrešno, a još manje zbog koga se to čini, kako onda takvo praktično delovanje može dovesti do promene?

Shvatite da od vas ne tražim da svoje telo držite u ropstvu niti da svoj mozak sprečite da proizvoljno misli. To nije cilj dela niti je delo koje ovoga časa treba da se obavi. Ovoga časa, vi morate imati znanje na osnovu pozitivnog aspekta kako biste mogli da promenite sebe. Najnužniji postupak jeste u tome da sebe opremite Božjim rečima, u smislu da se potpuno opremite istinom i vizijom sadašnjosti, a zatim krenete i sprovedete ih u delo. Ovo je vaša odgovornost. Ne pozivam vas da tražite i steknete još veće prosvetljenje. Trenutno, vi za to naprosto ne posedujete rast. Od vas se traži da učinite sve što možete da biste jeli i pili Božje reči. Morate da razumete Božje delo i spoznate svoju prirodu, svoju suštinu i taj svoj stari život. Konkretno, morate spoznati ta pogrešna i besmislena praktična delovanja iz prošlosti i te ljudske postupke u koje ste se upuštali. Da biste se promenili, morate da krenete od promene sopstvenog razmišljanja. Pre svega, svoje staro razmišljanje zamenite novim i neka vaše novo razmišljanje upravlja vašim rečima, postupcima i vašim životom. Danas se to traži od svakoga od vas. Nemojte slepo praktično delovati niti slepo slediti. Trebalo bi da imate osnovu i cilj. Nemojte se zavaravati. Trebalo bi da znate čemu tačno služi vaša vera u Boga, šta bi od nje trebalo da dobijete i u šta bi upravo sada trebalo da zakoračite. Nužno je da sve ovo znaš.

Uzdizanje vašeg života i poboljšanje vašeg kova jeste ono u šta bi sada trebalo da zakoračite. Pored toga, potrebno je da promenite ta stara gledišta iz vaše prošlosti, da promenite svoje razmišljanje i izmenite svoje predstave. Potrebno je obnoviti ceo vaš život. Kada se bude promenilo tvoje znanje o Božjim delima, kada budeš imao novo znanje o istinitosti svega što Bog kaže i kada znanje u tebi bude uzdignuto, tvoj život će se preokrenuti nabolje. Sve stvari koje ljudi sada čine i govore jesu praktične. To nisu doktrine, već stvari koje su ljudima potrebne za život i ono što oni treba da poseduju. Upravo je to promena koja se događa u ljudima tokom dela osvajanja, promena koju ljudi treba da dožive i to je efekat nakon što oni budu osvojeni. Kada budeš promenio svoje razmišljanje, usvojio nov mentalni stav, preokrenuo svoje predstave i namere i svoja ranija logička razmišljanja, kada budeš odbacio te duboko ukorenjene stvari u sebi i stekao novo znanje o veri u Boga, tada će svedočanstva koja daješ biti uzdignuta, a celo će tvoje biće biti zaista promenjeno. Sve su to najpraktičnije, najrealističnije i

najosnovnije stvari – stvari koje ljudi u prošlosti nisu mogli da dokuče i stvari kojima nisu bili u stanju da se bave. One su istinsko delo Duha. Kako si u prošlosti tačno razumeo Bibliju? Napravi danas poređenje i znaćeš. U prošlosti si mentalno uzdizao Mojsija, Petra, Pavla ili sve te biblijske izjave i tačke gledišta i postavljao si ih na pijedestal. Da se danas od tebe traži da Bibliju postaviš na pijedestal, da li bi to učinio? Uvideo bi da Biblija sadrži previše zapisa koje je napisao čovek, te da je Biblija samo čovekov izveštaj o dve etape Božjeg dela. Ona je istorijska knjiga. Zar to ne znači da se tvoje znanje o njoj promenilo? Kada bi danas pogledao Isusov rodoslov naveden u Jevanđelju po Mateju, rekao bi: „Isusov rodoslov? Gluposti! Ovo je Josifov rodoslov, a ne Isusov. Isus i Josif nisu ni u kakvom srodstvu.“ Kad sada pogledaš Bibliju, tvoje znanje o njoj je drugačije, što znači da ti se gledište promenilo i da u nju unosiš viši nivo znanja od starijih verskih učenjaka. Kada bi neko rekao da u tom rodoslovu ima nečega, ti bi mu odgovorio: „Šta ima u njemu? Izvoli, objasni. Isus i Josif nisu u srodstvu. Zar to ne znaš? Može li Isus da ima rodoslov? Kako Isus može da ima pretke? Kako On može da bude čovekov potomak? Njegovo telo je rođeno od Marije; Njegov Duh je Duh Božji, a ne čovekov duh. Isus je voljeni Sin Božji, pa može li On da ima rodoslov? Dok je bio na zemlji, On nije bio pripadnik ljudskog roda, pa kako onda može da ima rodoslov?“ Kada analiziraš rodoslov i jasno objasniš unutrašnju istinu, deleći sa drugima ono što si razumeo, ta osoba će ostati bez reči. Neki ljudi će se pozivati na Bibliju i upitati te: „Isus je imao rodoslov. Ima li tvoj današnji Bog rodoslov?“ Ti ćeš im tada govoriti o svom znanju, koje je najstvarnije od svih, i na taj način će tvoje znanje postići efekat. Zapravo, Isus nije bio ni u kakvom srodstvu sa Josifom, a još manje sa Avramom; On je naprosto rođen u Izraelu. Međutim, Bog nije Izraelac niti je potomak Izraelaca. Činjenica da je rođen u Izraelu ne znači neophodno da je Bog samo Bog Izraelaca. On je delo ovaploćenja obavio jedino zbog Svog dela. Bog jeste Bog svega stvorenog širom vaseljene. On je etapu Svog dela jednostavno izvršio prvo u Izraelu, nakon čega je počeo da deluje među neznabožačkim narodima. Međutim, ljudi su Isusa smatrali Bogom Izraelaca i nadalje su Ga postavljali među Izraelce i među Davidovo potomstvo. U Bibliji se kaže da će Jahveovo ime na kraju danâ biti veliko među neznabožačkim narodima, što znači da će Bog delovati među neznabožačkim narodima tokom poslednjih dana. Činjenica da se Bog ovaplotio u Judeji ne ukazuje na to da Bog voli samo Jevreje. To se dogodilo samo zato jer je to zahtevalo delo; nije reč o tome da se Bog mogao ovaplotiti samo u Izraelu (jer su Izraelci bili Njegov izabrani narod). Zar se Božji izabrani narod ne nalazi i među neznabožačkim narodima? Tek nakon što je Isus dovršio posao u Judeji, to delo se proširilo na neznabožačke narode. (Izraelci su sve narode izuzev Izraela nazivali „neznabožačkim narodima“.) U stvari, i među tim neznabožačkim narodima je postojao Božji izabrani narod; samo što se u to vreme tamo još uvek nije obavljalo nikakvo delo. Ljudi su u toj meri naglašavali Izrael zato što su se prve dve etape dela odvijale u Izraelu, dok među neznabožačkim narodima nije obavljano nikakvo delo. Delo među neznabožačkim narodima započinje tek danas, pa je otud ljudima tako teško da to prihvate. Ako sve ovo možeš jasno da

razumeš, ako si u stanju da to usvojiš i ispravno posmatraš, onda ćeš imati tačno znanje o Bogu današnjice i o Bogu prošlosti, a to novo znanje biće veće od znanja o Bogu koje su kroz istoriju posedovali svi sveci. Ako doživljavaš današnje delo i čuješ današnje Božje lične izjave, a ipak nemaš znanje o sveukupnosti Božjoj, i tvoja potraga ostaje onakva kakva je oduvek i bila i nije zamenjena ničim novim, posebno ako doživljavaš ovo celokupno delo osvajanja, ali se kod tebe na kraju ne mogu videti nikakve promene, nije li onda tvoja vera kao kod onih koji traže samo hleb da utole glad? U tom slučaju, delom osvajanja se neće postići nikakav efekat u tebi. Zar ti onda nećeš postati jedan od onih koji će biti izgnani?

Kada se celokupno delo osvajanja privede kraju, nužno je da svi vi razumete da Bog nije samo Bog Izraelaca, već Bog svega stvorenog. On je stvorio ceo ljudski rod, a ne samo Izraelce. Ako kažeš da je Bog samo Bog Izraelaca ili da je nemoguće da se Bog ovaploti u bilo kom narodu izvan Izraela, onda tek treba da stekneš nekakvo znanje tokom dela osvajanja i ti ni u najmanjoj meri ne priznaješ da je Bog tvoj Bog; ti samo priznaješ da se Bog iz Izraela preselio u Kinu i da je primoran da bude tvoj Bog. Ako na stvari i dalje gledaš ovako, onda je Moje delo u tebi bilo uzaludno, a ti nisi razumeo ni reč od onoga što sam rekao. Ako, naposletku, budeš ispisao još jedan rodoslov za Mene kao što je uradio Matej, uspevajući da nađeš prikladnog pretka za Mene, i da pronađeš Mog tačnog praoca – tako da Bog ima dva rodoslova za Svoja dva ovaploćenja – zar to onda ne bi bila najveća šala na svetu? Zar ti, ova „dobronamerna osoba“ koja Mi je pronašla rodoslov, ne bi postao neko ko je podelio Boga? Jesi li u stanju da preuzmeš breme ovog greha? Ako, nakon ovog celokupnog dela osvajanja, i dalje ne veruješ da Bog jeste Bog svega stvorenog, ako i dalje misliš da Bog jeste samo Bog Izraelaca, nisi li ti neko ko se otvoreno opire Bogu? Svrha toga da danas budeš osvojen jeste u tome da te navede da priznaš da je Bog tvoj Bog, a takođe i Bog ostalih i, što je najvažnije, da je On Bog svih onih koji Ga vole i Bog svega stvorenog. On je Bog Izraelaca i Bog naroda Egipta. On je Bog Britanaca i Bog Amerikanaca. Nije samo Bog Adama i Eve, već i Bog svih njihovih potomaka. On je Bog svega na nebesima i svega na zemlji. Sve porodice, bilo da su izraelske ili neznabožačke, sve one su u rukama jednog Boga. Ne samo da je On nekoliko hiljada godina obavljao delo u Izraelu i nekada bio rođen u Judeji, već danas silazi u Kinu, na ovom mestu gde velika crvena aždaja leži sklupčana. Ako Ga to što je rođen u Judeji čini Carem Jevreja, zar Ga onda i to što danas silazi među sve vas ne čini Bogom svih vas? Predvodio je Izraelce i rođen je u Judeji, a takođe je rođen i u neznabožačkoj zemlji. Nije li Njegovo celokupno delo učinjeno za ceo ljudski rod koji je stvorio? Zar On sto puta više voli Izraelce i hiljadu se puta više gnuša neznabožaca? Nije li to vaša predstava? Nije reč o tome da Bog nikada nije bio vaš Bog, već samo o tome da Ga vi ne priznajete; nije reč o tome da Bog nije spreman da bude vaš Bog, već samo o tome da Ga vi odbacujete. Ko se od stvorenih ne nalazi u rukama Svemogućeg? Zar cilj toga da danas budete osvojeni nije u tome da vas navede da priznate da Bog nije niko drugi do vaš Bog? Ako i dalje tvrdite da je Bog samo Bog Izraelaca, i još uvek

tvrdite da je kuća Davidova u Izraelu poreklo Božjeg rođenja, te da nijedan narod osim izraelskog nije podoban da „proizvede“ Boga, a još manje da je neka neznabožačka porodica u stanju da lično primi Jahveovo delo – ako još uvek tako razmišljaš, ne čini li te to tvrdoglavim protivnikom? Nemoj se uvek opsesivno držati Izraela. Bog je danas upravo ovde među vama. Ne treba ni da sve vreme gledaš u pravcu neba. Prestani da žudiš za svojim Bogom na nebu! Bog je došao među vas, kako onda može biti na nebu? Jako dugo nisi verovao u Boga, a ipak o Njemu imaš mnogo predstava, u toj meri da se ni na sekundu ne usuđuješ da pomisliš da bi vas Bog Izraelaca mogao udostojiti Svog prisustva. Još i manje se usuđujete da razmišljate o tome kako biste mogli da vidite da se Bog lično pojavljuje, s obzirom na to koliko ste nepodnošljivo prljavi. Niti ste ikada razmišljali o tome kako bi Bog mogao lično da siđe u zemlju neznabožaca. Trebalo bi da siđe na goru Sinaj ili na Maslinsku goru i pojavi se Izraelcima. Nisu li svi neznabošci (odnosno, narod van Izraela) predmet Njegovog gnušanja? Kako bi On lično mogao da dela među njima? Sve su ovo duboko ukorenjene predstave koje ste razvili tokom mnogih godina. Svrha toga da danas budete osvojeni jeste u razvejavanju tih vaših predstava. Vi tako vidite ličnu Božju pojavu među vama – ne na gori Sinaj ili na Maslinskoj gori, već među ljudima koje On nikada ranije nije vodio. Nakon što je Svoje dve etape dela Bog obavio u Izraelu, Izraelci i svi neznabošci počeli su da gaje predstavu o tome da je Bog, iako je tačno da je On stvorio sve stvari, voljan da bude samo Bog Izraelaca, a ne i Bog neznabožaca. Izraelci veruju u sledeće: Bog može da bude samo naš Bog, a ne i Bog vas neznabožaca, i budući da se vi ne bojite Jahvea, stoga vas se Jahve – naš Bog – gnuša. Taj jevrejski narod takođe veruje u sledeće: Gospod Isus je preuzeo naš lik jevrejskog naroda i On je Bog koji nosi žig jevrejskog naroda. Bog deluje među nama. Božji lik i naš lik su slični; naš lik je blizak Božjem. Gospod Isus je Car nas Jevreja; neznabošci nisu podobni da prime tako veliko spasenje. Gospod Isus je žrtva za greh za nas Jevreje. Samo na osnovu te dve etape dela, Izraelci i jevrejski narod su formirali sve ove predstave. Oni nadmeno svojataju Boga, ne dopuštajući da je Bog takođe Bog neznabožaca. Time je Bog postao šupljina u srcima neznabožaca. Razlog za to dolazi otud što su svi počeli da veruju da Bog ne želi da bude Bog neznabožaca i da On voli samo Izraelce – Njegov izabrani narod – i jevrejski narod, posebno učenike koji su Ga sledili. Zar ne znaš da delo koje su Jahve i Isus obavili jeste zarad opstanka celog ljudskog roda? Priznaješ li sada da Bog jeste Bog svih vas rođenih izvan Izraela? Zar Bog nije upravo ovde među vama? Ovo ne može biti san, zar ne? Zar ne prihvatate ovu stvarnost? Ne usuđujete se da u to poverujete niti da o tome razmišljate. Bez obzira na to kako vi to vidite, zar nije Bog upravo ovde među vama? Da li se još uvek plašite da poverujete u ove reči? Od danas pa nadalje, nisu li svi osvojeni ljudi i svi oni koji žele da budu Božji sledbenici – izabrani narod Božji? Niste li svi vi, koji ste danas sledbenici, izabrani narod izvan Izraela? Zar nemate isti status kao i Izraelci? Zar nije sve ovo upravo ono što treba da prepoznate? Nije li to cilj dela osvajanja vas? Budući da možete da vidite Boga, On će zauvek biti vaš Bog, od početka i u budućnosti. On vas neće

napustiti, sve dok ste svi vi voljni da Ga sledite i da budete Njegova odana, poslušna stvorenja.

Nezavisno od toga u kojoj meri ljudi teže tome da vole Boga, uglavnom su do danas bili poslušni u tome da Ga slede. Tek će se na samom kraju, kada se ova etapa dela zaključi, oni sasvim pokajati. Tada će ljudi zaista biti osvojeni. Sada su tek u procesu osvajanja. Onoga časa kad se delo završi, oni će biti potpuno osvojeni, ali to sada nije slučaj! Čak i ako svi budu ubeđeni, to ne znači da su potpuno osvojeni. To je stoga što su ljudi, trenutno, videli samo reči, a ne i stvarne događaje, pa ostaju nesigurni, ma koliko da duboko veruju. Zato će tek tim poslednjim stvarnim događajem, kada reči postanu stvarnost, ljudi biti potpuno osvojeni. Ovoga časa ovi su ljudi osvojeni jer čuju mnoge tajne za koje nikada ranije nisu čuli. Međutim, unutar sebe, svako od njih ponaosob i dalje gleda i čeka neke stvarne događaje koji će im omogućiti da vide kako se svaka reč Božja ostvaruje. Tek tada će se u potpunosti uveriti. Tek će onda kada, na kraju, svi budu videli ove realizovane činjenične stvarnosti i te ih stvarnosti navedu da budu sigurni, oni ispoljiti uverenje u svojim srcima, u svom govoru i u svojim očima, i biće potpuno uvereni iz dubine svog srca. Takva je priroda čoveka: potrebno je da vidite da se sve reči ostvaruju, potrebno je da vidite da se odvijaju neki stvarni događaji i da vidite kako nesreća pogađa pojedine ljude, i tada ćete duboko u sebi biti potpuno uvereni. Kao Jevreji, zaokupljeni ste time da vidite znakove i čuda. Ipak, uporno ne uspevate da vidite da znakovi i čuda postoje i da se dešavaju stvarnosti koje bi u velikoj meri trebalo da vam otvore oči. Bilo da je to neko ko se spušta sa neba ili da vam se obraća stub sazdan od oblaka ili da to Ja izvodim egzorcizam nad jednim od vas ili da Moj glas među vama grmi poput groma, oduvek ste želeli i uvek ćete želeti da viđate takve događaje. Može se reći da je u veri u Boga vaša najveća želja da vidite Boga kako dolazi i lično vam pokazuje znak. Tada ćete biti zadovoljni. Da bih osvojio vas ljude, moram da obavim delo slično stvaranju neba i zemlje, a onda, pored toga, i da vam pokažem svojevrsni znak. Tada će vaša srca biti potpuno osvojena.

Unutrašnja istina o delu osvajanja (4)

Šta znači biti usavršen? Šta znači biti osvojen? Koji kriterijumi moraju biti ispunjeni kako bi ljudi bili osvojeni? A koji kriterijumi moraju biti ispunjeni kako bi oni bili usavršeni? I osvajanje i usavršavanje imaju za cilj da upotpune čoveka kako bi on mogao da bude vraćen u svoje prvobitno obličje, i da bude oslobođen od svoje iskvarene sotonske naravi i od uticaja Sotone. Ovo osvajanje nastupa rano u procesu rada na čoveku; zaista, to je prvi korak u tom radu. Usavršavanje predstavlja drugi korak i to je završni posao. Sva ljudska bića moraju proći kroz proces osvajanja. U suprotnom, ona ne bi mogla da spoznaju Boga niti bi bila svesna da Bog postoji, drugim rečima, bilo bi im nemoguće da priznaju Boga. A ako ljudi ne priznaju Boga, nemoguće je i da ih Bog upotpuni, budući

da ti ne ispunjavaš kriterijume za ovo upotpunjavanje. Ako ti Boga čak ni ne priznaješ, kako Ga onda možeš spoznati? Kako možeš da tragaš za Njim? Nećeš moći ni da svedočiš o Njemu, a još manje ćeš imati vere da Mu udovoljiš. Prema tome, za svakoga ko želi da bude upotpunjen, prvi nužan korak jeste da se podvrgne delu osvajanja. Ovo predstavlja prvi uslov. Međutim, i osvajanje i usavršavanje jesu u cilju rada na ljudima i njihove promene, i svako od njih jeste segment dela upravljanja čovekom. Oba koraka su neophodna da bi se neko učinio celim, i nijedan se ne može zanemariti. Istina je da „biti osvojen“ ne zvuči baš lepo, ali je proces osvajanja nekoga zapravo isto što i proces njegove promene. Nakon što budeš osvojen, tvoja iskvarena narav možda u potpunosti ne bude iskorenjena, ali ćeš ti to znati. Kroz delo osvajanja, spoznaćeš svoju nisku ljudskost, kao i veliki deo sopstvene neposlušnosti. Iako u kratkom periodu dela osvajanja nećeš moći da odbaciš ili promeniš ove stvari, spoznaćeš ih, a to će postaviti temelj za tvoje usavršavanje. Kao takvi, i osvajanje i usavršavanje se obavljaju kako bi se ljudi promenili, kako bi bili oslobođeni od svojih iskvarenih sotonskih naravi, tako da u potpunosti mogu da se predaju Bogu. Biti osvojen predstavlja samo prvi korak u promeni ljudskih naravi, kao i prvi korak u kome se ljudi u potpunosti predaju Bogu, i korak je niže od usavršavanja. Životna dispozicija osvojene osobe se menja znatno manje od one kod usavršene osobe. Biti osvojen i biti usavršen se međusobno konceptualno razlikuju jer su to različite faze dela i zato što ljude odmeravaju prema različitim merilima; osvajanjem se ljudi odmeravaju prema nižim merilima, dok se usavršavanjem oni odmeravaju prema višim. Oni usavršeni jesu pravedni ljudi, ljudi koji su učinjeni svetim; oni su konkretizacija dela upravljanja ljudskim rodom ili finalni proizvodi. Iako nisu savršeni, oni jesu ljudi koji traže da žive smislenim životom. Međutim, oni osvojeni samo na rečima priznaju Božje postojanje; priznaju da se Bog ovaplotio, da se Reč pojavila u telu i da je Bog došao na zemlju da obavi delo suda i grdnje. Takođe priznaju da su Božji sud i grdnja, Njegovi udarci i oplemenjivanje, svi korisni za čoveka. Oni su tek odnedavno počeli da poseduju donekle ljudsko obličje. Poseduju određene uvide u život, ali im je on i dalje maglovit. Drugim rečima, oni tek počinju da poseduju ljudskost. U tome su efekti osvajanja. Kada ljudi kroče na put usavršavanja, njihove stare naravi su u stanju da se promene. Nadalje, njihovi životi nastavljaju da se razvijaju i oni postepeno sve dublje ulaze u istinu. U stanju su da se gnušaju sveta i svih onih koji ne tragaju za istinom. Posebno se gnušaju sebe, ali više od toga, sebe jasno spoznaju. Oni su spremni da žive prema istini i za svoj cilj postavljaju traganje za istinom. Nisu spremni da žive u mislima koje stvaraju njihovi sopstveni umovi i osećaju gnušanje prema čovekovoj samopravednosti, nadmenosti i samoljublju. Govore sa snažnim osećajem za pristojnost, stvari obavljaju uz razboritost i mudrost i odani su i poslušni Bogu. Ako dožive slučaj grdnje i suda, ne samo da ne postaju pasivni ili slabi, već su zahvalni na ovoj grdnji i sudu od Boga. Oni veruju da ne mogu bez Božje grdnje i suda, da ih to štiti. Oni ne tragaju za verom koja počiva na miru i radosti i traženju hleba da utole glad. Niti tragaju za prolaznim telesnim užicima. Ovo se dešava kod onih

koji su usavršeni. Nakon što ljudi budu osvojeni, oni priznaju da Bog postoji, ali se to priznanje u njima ispoljava na ograničen broj načina. Šta zapravo znači da se Reč pojavljuje u telu? Šta znači ovaploćenje? Šta je učinio ovaploćeni Bog? Koji su cilj i značaj Njegovog dela? Nakon što si iskusio toliko od Njegovog dela, nakon što si iskusio Njegova dela u telu, šta si zadobio? Tek nakon što razumeš sve ove stvari bićeš neko ko je osvojen. Ako samo kažeš da priznaješ da Bog postoji, ali se ne odričeš onoga čega treba da se odrekneš i ne odustaješ od telesnih užitaka od kojih treba da odustaneš, već umesto toga nastavljaš da žudiš za telesnim udobnostima kao što si oduvek, i ako nisi u stanju da se oslobodiš bilo kakvih predrasuda prema braći i sestrama i ne plaćaš nikakvu cenu u obavljanju mnogih jednostavnih praktičnih postupaka, onda to dokazuje da tek treba da budeš osvojen. U tom slučaju, čak i ako mnogo toga razumeš, sve to će biti uzalud. Oni osvojeni jesu ljudi koji su postigli određene početne promene i početni ulazak. Iskustvo Božjeg suda i grdnje ljudima pruža početno znanje o Bogu i početno razumevanje istine. Možda nisi u stanju da potpuno uđeš u stvarnost dubljih, detaljnijih istina, ali si u svom stvarnom životu u stanju da u delo sprovedeš mnoge rudimentarne istine, kao što su one koje obuhvataju tvoje telesne užitke ili tvoj lični status. Sve ovo je efekat koji se postiže kod ljudi tokom procesa osvajanja. Kod onih osvojenih mogu se videti i promene u naravi; na primer, način na koji se oblače i predstavljaju, i kako žive – sve to se može promeniti. Njihovo gledište o veri u Boga se menja, jasni su im ciljevi njihove potrage i imaju veće težnje. Tokom dela osvajanja, odgovarajuće promene nastaju i u njihovoj životnoj dispoziciji. Ima promena, ali su one plitke, preliminarne i daleko manje u odnosu na promene u naravi i ciljeve potrage onih koji su usavršeni. Ako se, tokom osvajanja, narav određene osobe uopšte ne promeni i ona ne zadobije nikakvu istinu, onda je ova osoba smeće i potpuno beskorisna! Ljudi koji nisu bili osvojeni ne mogu da budu usavršeni! Ako neka osoba traži da bude samo osvojena, tada ona ne može biti sasvim upotpunjena, čak i ako, tokom dela osvajanja, njene naravi ispoljavaju izvesne odgovarajuće promene. Ona će izgubiti i početne istine koje je stekla. Ogromna je razlika u promeni naravi kod onih koji su osvojeni u odnosu na one koji su usavršeni. Međutim, biti osvojen predstavlja prvi korak u promeni; to je temelj. Izostanak ove početne promene jeste dokaz da neka osoba zapravo uopšte ne spoznaje Boga, budući da ovo saznanje dolazi iz suda, a takav sud je glavni segment dela osvajanja. Kao takvi, svi oni koji se usavršavaju moraju prvo biti osvojeni; u suprotnom, nema načina da budu usavršeni.

Kažeš da priznaješ ovaploćenog Boga i da priznaješ pojavu Reči u telu, ali ipak neke stvari radiš iza Njegovih leđa, stvari koje su oprečne onome što On traži, a u svom srcu Ga se ne bojiš. Da li je ovo priznavanje Boga? Priznaješ ono što On kaže, ali ne sprovodiš u delo ono što možeš niti se pridržavaš Njegovog puta. Da li je ovo priznavanje Boga? I premda Njega priznaješ, gajiš srce koje je oprezno prema Njemu, a nikada srce koje je bogobojažljivo. Ako si video i priznao Njegovo delo i znaš da On jeste Bog, a ipak si ostao nezainteresovan i sasvim neizmenjen, onda si ti osoba koja još uvek nije

osvojena. Oni koji su osvojeni moraju učiniti sve što mogu i premda nisu u stanju da zakorače u više istine, pri čemu im ove istine mogu biti nedostižne, takvi ljudi su u svojim srcima spremni da to dostignu. Budući da postoje granice onoga što oni mogu da prihvate, postoje i granice i ograničenja onoga što su u stanju da sprovode u delo. Međutim, oni u najmanju ruku moraju učiniti sve ono što mogu, a ako to možeš da postigneš, to je efekat postignut zahvaljujući delu osvajanja. Pretpostavimo da kažeš: „S obzirom na to da On može da kaže toliko reči koje čovek ne može, ako On nije Bog, ko jeste?“ Takvo razmišljanje ne znači da priznaješ Boga. Ako priznaješ Boga, moraš to i dokazati svojim stvarnim postupcima. Ako vodiš crkvu, a pravednost ipak ne sprovodiš u delo, ako žudiš za novcem i bogatstvom i za sebe uvek prisvajaš crkveni novac, je li to priznanje da postoji Bog? Bog je svemoguć i dostojan je toga da Ga se bojiš. Ako zaista priznaješ da Bog postoji, kako je moguće da se ne plašiš? Ako si u stanju da počiniš takva dela dostojna prezira, da li Ga zaista priznaješ? Je li to Bog u koga veruješ? Ono u šta veruješ jeste neodređen Bog; zato i nisi uplašen! Oni koji zaista priznaju i spoznaju Boga, svi Ga se boje i ne usuđuju se da učine išta protivno Njemu ili što narušava njihovu savest; posebno se plaše da učine išta za šta znaju da je protivno Božjoj volji. Jedino se to može smatrati priznavanjem Božjeg postojanja. Šta bi trebalo da učiniš kada roditelji nastoje da te spreče da veruješ u Boga? Kako bi trebalo da voliš Boga kada je tvoj muž koji u Njega ne veruje dobar prema tebi? I kako bi trebalo da voliš Boga kada te se braća i sestre gnušaju? Ako Ga priznaješ, onda ćeš u ovim stvarima postupati kako je primereno i živećeš u stvarnosti. Ako ne preduzimaš konkretne radnje, već samo kažeš da priznaješ Božje postojanje, onda si samo jak na rečima! Kažeš da u Njega veruješ i da Ga priznaješ, međutim, na koji Ga to način priznaješ? Na koji način veruješ u Njega? Da li Ga se u svom srcu bojiš? Da li Ga se plašiš? Da li duboko u sebi imaš srce koje je bogoljubivo? Kada si uznemiren i nemaš na koga da se osloniš, ti osećaš Božju divotu, da bi je nakon toga sasvim zaboravio. To nije ljubav prema Bogu, niti je vera u Boga! Šta, na kraju krajeva, Bog želi da čovek postigne? Sva stanja koja sam pomenuo, kao što su očaranost sopstvenom važnošću, utisak da brzo učiš i razumeš nove stvari, kontrolisanje drugih, njihovo nipodaštavanje, suđenje o ljudima na osnovu njihovog izgleda, maltretiranje prostodušnih ljudi, žudnja za crkvenim novcem i tako dalje – tek onda kada sve ove iskvarene sotonske naravi budu, jednim delom, uklonjene iz tebe, postaće vidljivo da si osvojen.

Delo osvajanja koje se obavlja na vama ljudima jeste od najdubljeg značaja: u jednom pogledu, svrha ovog dela jeste da se usavrši grupa ljudi, odnosno, da se oni usavrše, da mogu da postanu grupa pobednika – kao prva grupa ljudi koji su upotpunjeni, u značenju prvine. U drugom pogledu, da se stvorenim bićima dozvoli da uživaju u Božjoj ljubavi, da prime Božje potpuno i najveće spasenje, da se omogući čoveku da uživa ne samo u milosti i dobroti, već, što je još važnije, u grdnji i sudu. Od stvaranja sveta sve do sada, sve što je Bog učinio u Svom delu jeste ljubav, bez ikakve mržnje prema čoveku. Čak su i grdnja i sud koje si video takođe ljubav, iskrenija i

stvarnija ljubav, ljubav koja ljude vodi na pravi put ljudskog života. U još jednom pogledu, to je svedočenje pred Sotonom. A u još jednom, to je postavljanje temelja za širenje budućeg dela jevanđelja. Celokupno delo koje je On obavio ima za cilj da izvede ljude na pravi put ljudskog života, tako da mogu da žive kao normalni ljudi, jer ljudi ne znaju kako da žive, a bez ovog usmeravanja, živećeš samo ispraznim životom; život će ti biti lišen vrednosti ili smisla, i bićeš potpuno nesposoban da budeš normalna osoba. U tome je najdublji značaj osvajanja čoveka. Svi vi ste potomci Moava; kada se u vama obavlja delo osvajanja, to je veliko spasenje. Svi vi živite u zemlji greha i razuzdanosti i svi ste razuzdani i grešni. Danas ne samo da možete da gledate u Boga, već ste, što je još važnije, primili grdnju i sud, primili ste zaista duboko spasenje, što će reći, primili ste najveću Božju ljubav. U svemu što On čini, Bog vas zaista voli. On nema zlu nameru. Sudi vam zbog vaših grehova, da ispitate sebe i dobijete ovo ogromno spasenje. Sve ovo se čini sa ciljem da bi se čovek upotpunio. Od početka do kraja, Bog čini sve što može da spasi čoveka i nema želju da potpuno uništi ljude koje je stvorio Svojim rukama. On je danas došao među vas da dela; nije li tim pre ovo spasenje? Da vas mrzi, da li bi i dalje obavljao delo takvih razmera kako bi vas lično vodio? Zašto bi On tako patio? Bog vas ne mrzi niti ima zle namere prema vama. Treba da znate da je Božja ljubav najiskrenija ljubav. Samo zato što su ljudi neposlušni, On mora da ih spasava kroz sud; da nije toga, njihovo bi spasavanje bilo nemoguće. Budući da ne znate kako da živite i niste čak ni svesni kako da živite, i budući da živite u ovoj razuzdanoj i grešnoj zemlji, a i sami ste razuzdani i prljavi đavoli, On ne može da podnese da vam dozvoli da postanete još izopačeniji, ne može da podnese da vas gleda kako živite u ovoj prljavoj zemlji onako kako sada živite, da vas Sotona gazi kako mu se prohte, i ne može da podnese da vam dozvoli da upadnete u Ad. On samo želi da zadobije ovu grupu ljudi i da vas potpuno spasi. Ovo je glavna svrha obavljanja dela osvajanja na vama – samo zarad spasenja. Ako ne možeš da vidiš da je sve što se na tebi čini ljubav i spasenje, ako misliš da je to samo metod, način da se čovek muči i nešto nepouzdano, onda slobodno možeš da se vratiš u svoj svet da trpiš bol i nedaće! Ako si spreman da budeš u ovom toku i da uživaš u ovom sudu i ovom ogromnom spasenju, da uživaš u svim ovim blagoslovima, blagoslovima koji se nigde u ljudskom svetu ne mogu pronaći, i da uživaš u ovoj ljubavi, onda budi dobar: ostani u ovom toku da prihvatiš delo osvajanja kako bi mogao da budeš usavršen. Danas ćeš možda trpeti malo bola i oplemenjivanja zbog Božjeg suda, ali u podnošenju ovog bola postoje vrednost i smisao. Iako su Božjom grdnjom i sudom ljudi oplemenjeni i nemilosrdno razotkriveni – s ciljem da budu kažnjeni za svoje grehove, da se kazni njihovo telo – ništa od ovog dela nema za cilj da se njihovo telo osudi do uništenja. Stroga razotkrivanja ispoljena kroz reč, sva imaju za cilj da te odvedu na pravi put. Od ovog dela ste toliko toga lično iskusili i ono vas, očito, nije odvelo na zao put! Sve ovo je sa ciljem da te navede da živiš normalnom ljudskošću i sve to je dostižno tvojom normalnom ljudskošću. Svaki korak Božjeg dela zasnovan je na tvojim potrebama, prema tvojim slabostima i prema tvom stvarnom rastu, a na vas se ne stavlja

nikakvo nepodnošljivo breme. Danas ti ovo nije jasno, osećaš kao da sam grub prema tebi i zaista oduvek veruješ da je Moja mržnja prema tebi razlog zbog koga te svakodnevno grdim, sudim ti i prekorevam te. Međutim, iako su grdnja i sud ono što trpiš, to je zapravo ljubav prema tebi i to je najveća zaštita. Ako ne možeš da dokučiš dublje značenje ovog dela, biće ti nemoguće da nastaviš da ga doživljavaš. Ovo spasenje treba da ti donese utehu. Ne odbijaj da se urazumiš. Budući da si stigao dovde, značaj dela osvajanja bi trebalo da ti bude jasan i ti o tome više ne bi trebalo da imaš ikakvo mišljenje!

Primena (6)

Danas se nemojte opterećivati postizanjem poimanja koje je Petar posedovao – mnogi ljudi ne mogu da dobace ni do poimanja koje je Pavle posedovao. Oni nemaju čak ni Pavlovu samosvest. Iako je Gospod oborio Pavla jer je progonio Gospoda Isusa, on je kasnije imao odlučnosti da dela i da pati za Gospoda. Isus mu je dao bolest, a kasnije je Pavle nastavio da pati od te bolesti kada je počeo da dela. Zašto je rekao da ima trn u telu? Trn je, u stvari, bio bolest – a za Pavla je to bila fatalna slabost. Bez obzira na to koliko je posla obavio ili koliko je velika bila njegova odlučnost da trpi, nije mogao da se oslobodi tog trna. Ipak, Pavle je bio mnogo boljeg kova od vas, današnjih ljudi, a imao je i samosvest i posedovao je više razuma od vas. Nakon što je Isus oborio Pavla, ovaj je prestao da progoni Isusove učenike i počeo je da propoveda i da trpi zbog Isusa. A šta ga je nadahnulo da istrpi patnju? Pavle je verovao da, pošto je ugledao veliku svetlost, on mora da svedoči o Gospodu Isusu, ne sme više da progoni Isusove učenike i ne sme više da se protivi Božjem delu. Pavle je bio jedna od visoko rangiranih verskih ličnosti. Bio je veoma obrazovan i nadaren, gledao je na prosečne ljude s visine i imao je jaču ličnost od većine. Ali pošto ga je obasjala „velika svetlost“, mogao je da dela za Gospoda Isusa, da odluči da pati za Boga i da se preda Bogu, što je bio dokaz da poseduje razum. U vreme kada je progonio i hapsio Isusove učenike, Isus mu se ukazao i rekao: „Pavle, zašto Me progoniš?“ Pavle je istog trenutka pao i rekao: „Ko si ti, Gospode?“ Glas sa neba je rekao: „Ja sam Isus koga ti progoniš.“ Najednom, u Pavlu je došlo do buđenja i tek tada je spoznao da je Isus Hristos, da je On Bog. „Moram se povinovati. Bog mi je dao ovu blagodat – ja sam Ga progonio, ali me On ipak nije kaznio, niti me je prokleo. Moram stradati za Njega.“ Pavle je uvideo da je progonio Gospoda Isusa Hrista i da sada ubija Njegove učenike, da ga Bog nije prokleo, već da ga je obasjao svetlošću. To ga je nadahnulo i on je rekao: „Iako nisam ugledao Njegovo lice, čuo sam Njegov glas i video Njegovu veliku svetlost. Tek sada zaista vidim da me Bog stvarno voli i da je Gospod Isus Hristos uistinu Bog koji ima milosti prema čoveku i oprašta mu grehe za večnost. Uistinu vidim da sam grešnik.“ Iako je nakon toga Bog koristio Pavlove darove da bi delao, zanemarite to na trenutak. Njegova odlučnost u to vreme, njegovo normalno ljudsko poimanje i njegova samosvest – vi niste u stanju to da

postignete. Zar do danas niste primili mnogo svetlosti? Zar nisu mnogi ljudi uvideli da se Božja narav sastoji od veličanstva, gneva, suda i grdnje? Kletve, kušnje i oplemenjivanje zadesili su ljude mnogo puta – i šta su naučili? Šta si dobio time što si dovođen u red i što si prolazio kroz obračune? Stroge reči, bol i sud zadesili su te mnogo puta, ali ti na njih ne obraćaš pažnju. Nemaš čak ni ono malo razuma što je Pavle posedovao – zar nisi krajnje nazadan? Bilo je i mnogo toga što Pavle nije jasno razumeo. Znao je samo da ga je svetlost obasjala, ali nije bio svestan da je oboren; on je lično verovao da nakon što ga je svetlost obasjala, on mora da se dâ Bogu, da pati zarad Boga, da učini sve da utre put Gospodu Isusu Hristu i da pridobije još grešnika koje će Gospod iskupiti. To je bila njegova odlučnost i jedini cilj njegovog dela – ali kada je delao, bolest ga nikako nije napuštala, sve do smrti. Pavle je delao više od dvadeset godina. Mnogo je propatio i doživeo mnogo progona i mnogo muka, mada su, naravno, one bile mnogo manje od Petrovih kušnji. Koliko je tužno to što ne posedujete čak ni Pavlov razum? Kad je tako, kako bi Bog mogao da se upusti u još veće delo u vama?

Dok je širio jevanđelje, Pavle je pretrpeo velike muke. Delo koje je obavljao, njegova odlučnost, njegova vera, odanost, ljubav, strpljenje i poniznost u to vreme i mnoge druge spoljašnje stvari koje je proživeo, bile su više od vas, današnjih ljudi. U vama, strože rečeno, nema normalnog razuma; vi čak ne posedujete nikakvu savest ili ljudskost. Nedostaje vam toliko toga! Dakle, uglavnom se u onome što proživljavate ne može pronaći normalan razum, niti znaci samosvesti. Iako je Pavle u to vreme patio od telesne bolesti, nastavio je da se moli i traži: „Kakva je to zapravo bolest? Učinio sam sve ovo delo za Gospoda, zašto me nevolja ne napušta? Da li je moguće da me Gospod Isus isprobava? Da li me je kaznio? Da me je kaznio, tada bih umro i bio bih nesposoban da obavim svo ovo delo za Njega, niti bih mogao da dobijem toliko svetlosti. Shvatio je i moju odlučnost.“ Pavle je uvek imao osećaj da je ta bolest Bog koji ga isprobava, da kali njegovu veru i snagu volje – tako je Pavle to video. U stvarnosti, njegova bolest je bila posledica koja je ostala od kada ga je Gospod Isus oborio. To ga je izložilo emotivnom pritisku i obuzdalo ga u njegovom buntovništvu. Ako biste se našli u Pavlovim okolnostima, kako biste postupili? Da li su vaša odlučnost i sposobnost da patite ravne Pavlovoj? Ako bi vas danas spopala neka bolest, ili ako biste bili izloženi velikoj kušnji i ako biste bili primorani da patite, ko zna kako biste se poneli. Da ste zatočeni u kavezu i redovno opskrbljivani, to bi vam bilo u redu. U suprotnom, bili biste baš kao vukovi, bez imalo ljudskosti. Dakle, kada trpite malo teškoća ili ograničenja, to je dobro za vas; ako bi vam se popuštalo bili biste uništeni, a kako biste onda mogli da budete zaštićeni? Danas ste zaštićeni zato što ste grđeni i prokleti i zato što vam se sudi. Zaštićeni ste zato što ste mnogo propatili. Da nije tako, odavno biste zapali u izopačenost. To vam ne otežava stvari namerno – čovekovu prirodu je teško promeniti i tako mora biti da bi se promenila njegova narav. Danas vi čak i ne posedujete savest ili razum koje je Pavle posedovao, niti imate njegovu samosvest. Uvek morate da budete pod pritiskom i uvek mora da vam se sudi i da budete grđeni da biste probudili svoje duhove. Grdnja i sud su

nešto najbolje za vaš život. A po potrebi mora postojati i grdnja činjenicama koje dolaze do vas; tek tada ćete se potpuno potčiniti. Vaša priroda je takva da bez grdnje i proklinjanja ne biste bili voljni da pognete glavu, ne biste bili voljni da se pokorite. Bez suočavanja sa činjenicama, ne bi bilo efekta. Suviše ste ubogog i bezvrednog karaktera! Bez grdnje i suda, bilo bi vam teško da budete osvojeni i teško da bi vaša nepravednost i neposlušnost bile prevaziđene. Vaša stara priroda je tako duboko ukorenjena. Da ste postavljeni na presto, ne biste znali svoje mesto u vaseljeni, a još manje biste znali kuda ste se uputili. Vi čak i ne znate odakle ste došli, pa kako biste onda mogli da spoznate Gospoda stvaranja? Da nema današnje blagovremene grdnje i kletvi, vaš poslednji dan bi odavno već stigao. A o vašoj sudbini i da se ne govori – zar ona nije u još neposrednijoj opasnosti? Bez ove blagovremene grdnje i suda, ko zna koliko biste postali nadmeni, ili koliko biste postali izopačeni. Ova kazna i sud doveli su vas do današnjice i sačuvali vaše postojanje. Da ste još i „obrazovani“ istim metodama kao i vaš „otac“, ko zna u koje carstvo biste ušli! Vi nemate apsolutno nikakvu sposobnost da kontrolišete sebe, niti da razmišljate o sebi. Za ljude poput vas, ako samo sledite i pokoravate se bez izazivanja bilo kakvih prekida ili ometanja, Moji ciljevi će biti postignuti. Zar vam ne bi bilo bolje da prihvatite današnje grdnje i sud? Šta vam drugo preostaje? Kada je Pavle video Gospoda Isusa kako govori i dela, još uvek nije verovao. Kasnije, kada je Gospod Isus bio prikovan za krst, a zatim vaskrsao, on je znao za to, ali je nastavio s progonom i suprotstavljanjem. To je ono što se podrazumeva pod namernim grehom, i stoga je on oboren. U početku je znao da među Jevrejima postoji Car koji se zove Isus, to je čuo. Kasnije, dok je držao propovedi u hramu i propovedao širom zemlje, napadao je Isusa, uobraženo odbijajući da posluša bilo koga. To njegovo delovanje u ono vreme je predstavljalo ogromnu prepreku za delo. Dok je Isus delao, Pavle nije neposredno progonio i hapsio ljude, već je koristio propovedi i reči da ruši Isusovo delo. Kasnije, nakon što je Gospod Isus Hristos bio prikovan za krst, počeo je da hapsi učenike, žureći od mesta do mesta i čineći sve što je mogao da ih progoni. Tek kada ga je „svetlost“ obasjala, došlo je do buđenja u njemu i osetio je veliko kajanje. Nakon što je oboren, bolest ga nikada više nije napustila. Ponekad je osećao da se njegova muka pogoršala i nije mogao da ustane iz kreveta. Pomislio je: „Šta se dešava? Da li sam zaista oboren?“ Bolest ga nikada nije napustila, i upravo zbog te bolesti učinio je mnogo. Može se reći da je Isus ubacio ovu bolest u Pavla zbog njegove nadmenosti i svojevoljnosti; to je bila kazna za Pavla, ali je takođe tako učinjeno da bi se Pavlova nadarenost iskoristila za Božje delo, kako bi Njegovo delo moglo da se proširi. Zapravo, Božja namera nije bila da spase Pavla, već da ga iskoristi. Ipak, Pavlova narav bila je previše nadmena i samovoljna, pa je u njega umetnut „trn“. Na kraju, kada je Pavle obavio svoje delo, bolest više nije bila tako velika muka za njega, a kako se njegovo delo završavalo, mogao je da izgovori: „Dobru sam bitku izborio, trku sam dovršio, veru sam sačuvao. Osim toga, već mi je pripravljen venac pravednosti“ – tako je rekao jer nije poznavao Božje delo. Među vama ima mnogo takvih kao što je Pavle, ali ako zaista

posedujete odlučnost da sledite do kraja puta, nećete biti zlostavljani. Ovde nećemo raspravljati o načinima na koje je Pavle bio buntovan i opirao se; držimo se onog dela njega koji je bio pozitivan i vredan hvale: imao je savest i nakon što je jednom primio „svetlost“, mogao je da se posveti Bogu i da trpi zarad Boga. To mu je bila jača strana. Međutim, ako ima onih koji veruju da je zato što je imao jaku stranu on bio neko ko je bio blagosloven, ako misle da nije baš bio grđen, onda su to reči ljudi lišenih razuma.

Kada se mole i čitaju Božje reči, mnogi kažu da su spremni da se potčine Bogu, ali onda kada su sami postaju raskalašni i ne razmišljaju o tome. Božje reči se uvek iznova izgovaraju, razotkrivajući sloj za slojem, i tek kada je poslednji čovekov sloj izložen, on „pronalazi mir“ i postaje manje ohol i svojeglav, manje nepodnošljivo nadmen. Imajući u vidu stanja kakva su danas vaša, vas i dalje treba nemilosrdno udarati i raskrinkavati i mora vam biti suđeno za svaku sitnicu, tako da ne dobijete priliku da dođete do daha. Za vas je bolje da vas stroga grdnja i sud ne napuste i da osuda i prokletstvo ne budu daleko od vas, dozvoljavajući vam da vidite da se ruka Božjih upravnih odluka nikada ne udaljava od vas. Baš kao u Doba zakona, kada je Aron video da ga Jahve nikada nije napustio (ono što je video bilo je Jahveovo stalno vođstvo i zaštita; Božje vođstvo koje ti danas vidiš je grdnja, prokletstvo i sud), danas te ni ruka Jahveovih upravnih odluka ne napušta. Međutim, postoji jedna stvar oko koje možeš da se opustiš: bez obzira na to kako se suprotstavljaš, buniš i sudiš, neće biti nikakve štete po tvoje telo. Ali ako postoje ljudi koji idu predaleko u svom protivljenju i ometaju delo, to nije prihvatljivo; postoji granica. Ne prekidajte i ne ometajte život crkve i ne prekidajte delo Svetoga Duha. Što se ostalog tiče, možete da radite šta god vam je volja. Ako kažeš da ne želiš da tragaš za životom i želiš da se vratiš u svet, onda idi što pre! Možeš da radiš šta god želiš sve dok to ne ometa Božje delo. Ipak, postoji još jedna stvar koju moraš da znaš: na kraju će svi takvi svojeglavi grešnici biti izgnani. Danas ti se možda neće prigovarati, ali na kraju će samo jedan deo ljudi moći da svedoči, dok će svi ostali biti u opasnosti. Ako ne želiš da budeš u ovom toku, to je u redu. Prema današnjim ljudima se ophodi trpeljivo; Ja te ne ograničavam, pod uslovom da ne strepiš od sutrašnje grdnje. Ali ako si u ovom toku, moraš svedočiti i moraš biti grđen. Ako želiš da se odrekneš i vratiš se u svet, to je u redu – niko te ne sprečava! Ali ako činiš nešto što je destruktivno i što ometa Božje delo, to ti se nikako ne može oprostiti! Što se tiče onoga što tvoje oči vide i tvoje uši čuju o tome koji su ljudi grđeni, a čije porodice proklete – za sve to postoje granice i ograničenja. Sveti Duh ne čini stvari olako. Na osnovu grehova koje ste počinili, ako biste bili tretirani i shvaćeni ozbiljno u skladu sa svojom nepravednošću, ko bi od vas bio u stanju da preživi? Svi vi biste doživeli nesreću i niko od vas ne bi dobro prošao. Ipak, danas se prema mnogima ophodi sa trpeljivošću. Uprkos tome što sudite, bunite se i protivite, sve dok ne prekidate, Ja ću vas posmatrati sa osmehom. Ako zaista tragate za životom, onda morate da pretrpite malu grdnju i morate da podnesete bol rastanka sa onim što volite da biste otišli na hirurški operacioni sto; ti moraš da istrpiš bol, baš kao što je Petar prihvatio kušnje i patnju. Danas se nalaziš pred sudom

koji zaseda. U budućnosti ćete morati da idete na „giljotinu“, a to će se desiti kada se budete „žrtvovali“.

Tokom ove poslednje etape dela u poslednjim danima, možda veruješ da Bog neće uništiti tvoje telo i može se reći da možda nećeš patiti ni od kakve bolesti iako Mu se suprotstaviš i sudiš Mu – ali kada stroge Božje reči stignu do tebe, kada tvoje buntovništvo i otpor i tvoja ružnoća budu raskrinkani, nećeš imati gde da se sakriješ. Naći ćeš se u panici i bićeš na gubitku. Danas morate imati malo savesti. Ne igrajte ulogu zlih koji se suprotstavljaju i bune protiv Boga. Trebalo bi da okreneš leđa svom starom pretku; to je rast koji treba da imaš i to je ljudskost koju treba da poseduješ. Ti nikada nisi sposoban da ostaviš po strani svoje buduće izglede ili današnje užitke. Bog kaže: „Dokle god činite sve što je u vašoj moći da Me sledite i da tragate za istinom, sigurno ću vas usavršiti. Jednom kada budete usavršeni, imaćete divno odredište – bićete dovedeni u Moje carstvo da uživate u blagoslovima sa Mnom.“ Obećano vam je divno odredište, ali ono što se od vas zahteva nikada se ne može umanjiti. Postoji i uslov: bez obzira na to da li ćete biti osvojeni ili usavršeni, danas morate biti podvrgnuti nekakvoj kazni i nekakvoj patnji; morate biti kažnjeni i dovedeni u red; morate da slušate Moje reči, da sledite Moj put i da vršite Božju volju – to je ono što vi ljudi treba da činite. Bez obzira na to kako tragaš, moraš jasno da čuješ ovaj put. Ako zaista imaš istinske uvide, onda možeš da nastaviš da ih slediš. Ako veruješ da ovde nema izgleda ili nade, onda možeš da ideš. Ove reči su ti jasno saopštene, ali ako zaista želiš da odeš, to samo pokazuje da nemaš ni najmanje savesti; taj tvoj postupak je dovoljan da dokaže da si demon. Iako kažeš da sve prepuštaš Božjem orkestriranju, na osnovu svog tela i onoga što proživljavaš, i dalje živiš pod Sotoninom vlašću. Iako je Sotona takođe u Božjim rukama, ti i dalje pripadaš Sotoni i tek treba da budeš istinski spasen od strane Boga, jer još uvek živiš pod uticajem Sotone. Kako treba da tragaš da bi bio spasen? Izbor je na tebi – ti treba da izabereš put kojim treba da ideš. Na kraju, ako možeš da kažeš: „Nemam ništa bolje, uzvraćam Božju ljubav svojom savešću, i moram imati malo ljudskosti. Ne mogu da postignem ništa veće, niti je moj kov toliko dobar; ne razumem vizije i značenje Božjeg dela. Ja samo uzvraćam Božju ljubav, činim sve što Bog traži i činim sve što mogu. Kao Božje stvorenje, ja ispravno obavljam svoju dužnost“, tada ću biti zadovoljan. To je najveće svedočanstvo za koje si sposoban. To je najviši standard koji se zahteva od jednog dela ljudi: obavljanje dužnosti Božjeg stvorenja. Samo uradite onoliko koliko ste sposobni; od vas se ne traži previše. Sve dok činiš sve što možeš, to će biti tvoje svedočanstvo.

Primena (7)

Vašoj ljudskosti nedostaje mnogo toga, vaš životni stil je isuviše nizak i obezvređen, nemate ljudskosti i nedostaje vam uvid. Zato treba da se opremite normalnom ljudskošću. Imati savest, razum i uvid; znati govoriti i posmatrati stvari; obraćati pažnju

na higijenu; ponašati se kao normalno ljudsko biće – sve su to odlike poznavanja normalne ljudskosti. Kada se u ovim stvarima ponašate na odgovarajući način, onda se smatra da imate prihvatljiv nivo ljudskosti. Takođe morate da se opremite za duhovni život. Morate da spoznate celost Božjeg dela na zemlji i da imate iskustvo Njegovih reči. Trebalo bi da znaš kako da se povinuješ Njegovim zamislima i kako da ispuniš dužnost stvorenog bića. To su dva aspekta onoga u šta treba da uđeš danas – u opremanje sebe za život u ljudskosti i u primenu za život duhovnosti. Oba su neophodna.

Neki ljudi su smešni: oni samo naizgled umeju da se opskrbe osobinama ljudskosti. Njihovom izgledu se ništa ne može zameriti; ono što govore i način na koji govore su odgovarajući, a njihova odeća je veoma dostojanstvena i prikladna. Ali oni su prazni iznutra; oni samo izgledaju kao da poseduju normalnu ljudskost na površini. Postoje neki koji se usredsređuju samo na to šta će da jedu, šta će da obuku i šta da kažu. Postoje čak i oni koji se usredsređuju isključivo na stvari kao što su čišćenje kuće, nameštanje kreveta i na higijenu uopšte. Oni mogu da budu vešti u svemu tome, ali ako bi ih zamolio da kažu nešto o svom znanju o Božjem delu poslednjih dana, ili o grdnji i sudu, ili kušnjama i oplemenjivanju, verovatno ne bi pokazali ni najmanje iskustvo. Možeš da ih pitaš: „Da li znaš nešto o osnovnom Božjem delu na zemlji? Po čemu se delo ovaploćenog Boga danas razlikuje od Isusovog dela? A od Jahveovog dela? Da li su Oni jedan Bog? Da li je On došao da okonča ovo doba ili da spase čovečanstvo?“ Ali takvi ljudi nemaju šta da kažu o tim stvarima. Neki se doteruju lepo, ali površno: sestre se doteruju lepo kao da su cveće, a braća se oblače kao prinčevi ili bogati mladi kicoši. Oni brinu samo o spoljašnjim stvarima, kao što su jelo i odeća; a iznutra su oskudni i nemaju ni najmanje znanje o Bogu. Kakvog smisla može biti u tome? A ima i onih koji su obučeni kao bedni prosjaci – zaista izgledaju kao istočnoazijski robovi! Da li zaista ne razumete šta tražim od vas? Razgovarajte između sebe: šta ste zapravo dobili? Verovali ste u Boga sve ove godine, a ipak to je sve što ste požnjeli – zar vas nije sram? Zar vas nije stid? Svih ovih godina ste tragali na istinitom putu, a danas je vaš rast i dalje manji od vrapčevog! Pogledajte mlade dame među vama, lepe ste kao slike u toj garderobi, sa tom šminkom, međusobno se odmeravate – a šta to merite? Svoje zadovoljstvo? Svoje zahteve? Da li mislite da sam Ja došao da biram manekene? Stvarno ste bestidni! Gde vam je život? Zar ono za čim tragate nije samo vaša ekstravagantna želja? Ti misliš da si tako lepa, ali iako na sebi imaš svakakve vrste fine odeće, zar nisi uistinu crv koji se migolji, rođen u gomili balege? Danas imaš sreću da uživaš u ovim nebeskim blagoslovima ne zbog svoje lepote, već zato što Bog pravi izuzetak uzdižući te. Da li ti i dalje nije jasno odakle potičeš? Na pomen života, ti zaćutiš i ništa ne govoriš, sediš kao kip, ali ipak imaš drskosti da se doteruješ! Još uvek bi rado da nanosiš rumenilo i puder na lice! A pogledaj kicoše među vama, svojeglave ljude koji se po ceo dan razvlače unaokolo, nemarni, sa nonšalantnim izrazom lica. Da li jednoj osobi priliči da se tako ponaša? Čemu svaki od vas, muškarac ili žena, posvećuje svoju pažnju po čitav dan? Da li znate ko vas hrani? Pogledaj svoju odeću, pogledaj šta si požnjeo u svojim rukama,

protrljaj svoj stomak – šta si dobio tokom svih ovih godina vere za cenu koju si platio krvlju i znojem? Još uvek planiraš da ideš u razgledanje, još uvek misliš da ulepšaš svoje smrdljivo telo – bezvredne su to težnje! Od tebe se traži da budeš normalna osoba, ali ti sada nisi samo nenormalan, ti si iščašen. Kako takva osoba može imati smelosti da stane pred Mene? Sa takvom ljudskošću, paradirajući svojim čarima i razmećući se svojim telom, živeći uvek u telesnoj požudi – zar nisi potomak poganih demona i zlih duhova? Neću dozvoliti tako poganom demonu dugo da opstane! I nemoj da misliš da ne znam šta misliš u svom srcu. Možda držiš svoju požudu i svoje telo pod strogom kontrolom, ali kako da ne znam misli koje gajiš u svom srcu? Kako mogu da ne znam sve za čim tvoje oči žude? Zar se vi mlade dame ne ulepšavate da biste paradirale svojim telom? Kakvu korist imate od muškaraca? Mogu li vas oni zaista spasiti od mora nevolja? Što se tiče kicoša među vama, svi se oblačite tako da izgledate kao otmena gospoda, ali zar to nije lukavstvo osmišljeno da skrene pažnju na vaš privlačni izgled? Za koga to radite? Kakvu korist imate od žena? Zar one nisu izvor vašeg greha? Vama, muškarcima i ženama, uputio sam mnogo reči, ali vi ste se povinovali samo nekima od njih. Tvrdi ste na ušima, oči su vam zamagljene, a srca tvrda do te mere da u vašim telima nema ničega osim požude, te ste zarobljeni u njoj, nesposobni da pobegnete. Ko želi da vam se približi, vi crvi, vi koji se vrpoljite u prljavštini i brlogu? Ne zaboravite da niste ništa više do oni koje sam uzdigao iz gomile balege, da u početku niste posedovali normalnu ljudskost. Ono što tražim od vas jeste normalna ljudskost koju prvobitno niste posedovali, a ne da paradirate svojom požudom ili da razuzdavate svoje ustajalo telo, koje je đavo uvežbavao tolike godine. Kada se tako obučete, zar se ne bojite da ćete još dublje upasti u zamku? Zar ne znate da ste potekli od greha? Zar ne znate da su vaša tela toliko puna požude da ona čak viri iz vaše odeće i da vas vaša stanja otkrivaju kao nepodnošljivo ružne i pogane demone? Zar vama to nije jasnije nego bilo kome drugom? Vaša srca, vaše oči, vaše usne – nisu li ih sve oskrnavili pogani demoni? Zar ti vaši delovi nisu pogani? Da li misliš da si najsvetiji sve dok ne delaš? Da li misliš da fino odevanje može da prikrije vaše rđave duše? Tako neće moći! Savetujem vam da budete realniji: ne budite prevaranti i foliranti i ne paradirajte unaokolo. Razmećete se svojom požudom jedni pred drugima, ali sve što ćete dobiti zauzvrat biće večna patnja i nemilosrdna grdnja! Kakva je to potreba da namigujete jedni drugima i upuštate se u romantične veze? Da li je to mera vašeg integriteta, obim vašeg poštenja? Prezirem one među vama koji se bave zlom medicinom i vračanjem; prezirem mladiće i devojke među vama koji vole svoje telo. Bolje bi vam bilo da se suzdržite, jer se od vas sada zahteva da posedujete normalnu ljudskost i nije vam dozvoljeno da se razmećete svojom požudom – ipak, vi koristite svaku priliku koju možete, jer je vaše telo prebujno, a vaša požuda prevelika!

Na površini, tvoj život u ljudskosti je vrlo dobro uređen, ali nemaš šta da kažeš kada se od tebe zatraži da govoriš o svom znanju o životu; o tome imaš oskudno znanje. Moraš se opremiti istinom! Tvoj život u ljudskosti se promenio nabolje, što treba da se dogodi i sa životom u tebi; promeni svoje misli, preobrazi svoje poglede na verovanje u

Boga, promeni znanje i razmišljanje u sebi i promeni znanje o Bogu kakvo postoji u tvojim predstavama. Kroz obračunavanje, kroz otkrivenja i opskrbu, postepeno menjaj svoje znanje o sebi, o ljudskom životu i o verovanju u Boga; učini svoje razumevanje sposobnim za čistotu. Na taj način se menjaju misli unutar čoveka, menja se način na koji vidi stvari, menja se njegov mentalni stav. Samo se to može nazvati promenom život-naravi. Od tebe se ne traži da po ceo dan čitaš Božje reči, niti da pereš veš i čistiš. Život normalne ljudskosti mora sam po sebi da bude, u najmanju ruku, podnošljiv. Pored toga, kada se baviš spoljnim pitanjima, i dalje moraš da koristiš neki uvid i razum; ali najvažnije je da budeš opremljen istinom o životu. Kada se opremaš za život, moraš da se usredsrediš na jedenje i pijenje Božjih reči, moraš da budeš u stanju da govoriš o poznavanju Boga, o svojim pogledima na ljudski život, a posebno o svom poznavanju dela koje je Bog obavio tokom poslednjih dana. Pošto tragaš za životom, moraš se opremiti ovim stvarima. Kada jedeš i piješ reči Božje, moraš stvarnost svog stanja da porediš sa njima. To jest, kada otkriješ svoje nedostatke u toku svog stvarnog iskustva, moraš da budeš sposoban da pronađeš put do primene, da okreneš leđa svojim pogrešnim motivacijama i predstavama. Ako uvek težiš tim stvarima i svim srcem želiš da ih postigneš, onda ćeš imati put koji ćeš da slediš, nećeš se osećati isprazno, i tako ćeš moći da održiš normalno stanje. Tek tada ćeš biti neko ko nosi breme sopstvenog života, neko ko ima veru. Zašto neki ljudi, nakon što pročitaju Božje reči, nisu u stanju da ih primene? Zar to nije zato što ne mogu da dokuče najvažnije stvari? Zar to nije zato što ne shvataju život ozbiljno? Razlog što ne mogu da shvate ključne stvari i nemaju put do primene jeste taj što kada čitaju Božje reči nisu u stanju da povežu svoja stanja sa njima, niti mogu da ovladaju svojim stanjima. Neki ljudi kažu: „Čitam Božje reči i povezujem svoje stanje sa njima, i znam da sam iskvaren i lošeg kova, ali nisam u stanju da zadovoljim Božju volju.“ Video si samo površinu; ima mnogo istinitih stvari koje ne znaš: kako da ostaviš po strani telesna uživanja, kako da ostaviš po strani samopravednost, kako da promeniš sebe, kako da uđeš u te stvari, kako da poboljšaš svoj kov i od kojeg aspekta da počneš. Dokučio si samo nekoliko stvari na površini, a sve što znaš jeste da si zaista veoma iskvaren. Kada se sretneš sa svojom braćom i sestrama, govoriš o tome kako si iskvaren i čini se da poznaješ sebe i nosiš veliko breme svog života. Zapravo, tvoja iskvarena narav se nije promenila, što dokazuje da nisi pronašao put do primene. Ako vodiš crkvu, moraš biti u stanju da dokučiš stanja braće i sestara i ukažeš na njih. Da li će biti dovoljno reći samo: „Vi ljudi ste neposlušni i nazadni!“? Ne, ti moraš posebno da govoriš o tome kako se ispoljava njihova neposlušnost i nazadnost. Moraš da govoriš o njihovim neposlušnim stanjima, njihovom neposlušnom ponašanju i njihovim sotonskim naravima, i o svemu moraš da govoriš na takav način da budu potpuno uvereni u istinitost tvojih reči. Koristi činjenice i primere da potvrdiš svoje reči i tačno im reci kako mogu da se otrgnu od buntovničkog ponašanja, i ukaži im na put do primene – to je način da se ljudi ubede. Samo oni koji tako čine sposobni su da vode druge; samo oni poseduju istina-stvarnost.

Sada su vam pružene mnoge istine kroz zajedništvo i morate ih iskoristiti. Trebalo bi da možeš da zaključiš koliko ima istine u svemu. Jednom kada i sam budeš umeo i mogao da napraviš razliku između nekoliko aspekata normalne ljudskosti koju treba da poseduješ, između glavnih aspekata promena u nečijoj život-naravi, između produbljivanja vizija i pogrešnih sredstava za saznavanje i doživljavanje koje su ljudi koristili tokom vekova – tek tada ćeš biti na pravom putu. Vernici obožavaju Bibliju kao da je ona Bog; oni pogotovo smatraju da su četiri jevanđelja Novog zaveta četiri različita Isusova lica i govore o Trojstvu Oca, Sina i Svetoga Duha. To je sve vrlo smešno, i vi svi morate to da prozrete; pored toga, morate da imate znanje o suštini Boga koji se ovaploćuje i o delu poslednjih dana. Postoje i one stare metode primene, one zablude i odstupanja koja se odnose na primenu – živeti u duhu, biti ispunjen Svetim Duhom, biti pomiren sa svime što dolazi, potčiniti se autoritetu – koje morate znati; treba da znate kako su ljudi primenjivali ranije i kako ljudi moraju da primenjuju danas. Kako vođe i trudbenici treba da sarađuju u crkvama; kako da ostave po strani samopravednost i snishodljivost; kako braća i sestre treba da žive jedni pored drugih; kako da uspostave normalne odnose sa drugim ljudima i sa Bogom; kako da postignu normalnost u ljudskom životu; šta ljudi treba da poseduju u svom duhovnom životu; kako treba da jedu i piju reči Božje; koje se od Božjih reči odnose na znanje, koje se tiču vizija i koje se od njih odnose na put do primene – zar se o svemu tome nije već govorilo? Ove reči su otvorene za one koji tragaju za istinom, a niko ne dobija povlašćeni tretman. Danas bi trebalo da negujete sposobnost da živite samostalno, a ne da se oslanjate na zavisnički mentalitet. U budućnosti, kada ne bude nikoga da vas vodi, setićeš se ovih Mojih reči. Kada su vremena burna, kada nije moguće voditi crkveni život, kada braća i sestre nisu u stanju da se sastanu jedni sa drugima, kad većina njih živi sama i u najboljem slučaju može da komunicira samo sa ljudima u svojim lokalnim sredinama, upravo u takvim vremenima, imajući u vidu vaš trenutni rast, vi naprosto ne možete da budete postojani. Kada nas nevolje opkole, mnogima je teško da budu postojani. Samo oni koji poznaju put života i opremljeni su sa dovoljno istine u stanju su da nastave da napreduju i postepeno dostižu pročišćenje i preobražaj. Nije lako podnositi nevolje; ako misliš da ćeš ih prebroditi za par dana, onda to dokazuje koliko je tvoje razmišljanje uprošćeno! Ti misliš da ćeš, zahvaljujući poznavanju velikog dela doktrine, moći da budeš postojan, ali to nije slučaj! Ako ne prepoznaješ suštinske stvari u Božjim rečima, ako nisi u stanju da dokučiš ključne osobine istine i nemaš put do primene, onda ćeš, kada dođe vreme i nešto ti se dogodi, upasti u pometnju. Nećeš moći da se odupreš Sotoninom iskušenju, niti početku oplemenjivanja. Ako u tebi nema istine i nedostaju ti vizije, onda, kada dođe vreme, nećeš moći da ne padneš. Izgubićeš svaku nadu i reći: „Pa, ako ću svakako umreti, onda mogu da budem grđen do samog kraja! Bilo da se radi o kazni ili o slanju u ognjeno jezero, neka bude tako – prihvatiću stvari onako kako dolaze!“ Tako je bilo u vreme uslužitelja: neki su verovali da su uslužitelji bez obzira na sve, pa više nisu ni tragali za životom. Pušili su i pili, ugađali svom telu i radili šta su hteli. Neki su se naprosto

vratili u svet da rade. Jedna negostoljubiva sredina je takođe takva; ako ne možeš da je prevaziđeš, ako i najmanje popustiš sebi, izgubićeš svaku nadu. Ako ne možeš da prevaziđeš uticaj Sotone, on će te zarobiti pre nego što se osvestiš i ponovo ćeš biti predat uništenju. Dakle, danas moraš da se opremiš istinom; moraš da budeš u stanju da živiš nezavisno; i, kada čitaš Božje reči, moraš da budeš u stanju da tražiš put ka primeni. Da nema vođa ili trudbenika da te zalivaju i usmeravaju, ipak bi trebalo da budeš u stanju da pronađeš put kojim ćeš ići, da pronađeš sopstvene nedostatke, da pronađeš istine kojima bi trebalo da se opremiš i da ih primenjuješ. Da li je Bog mogao stalno da prati čoveka nakon što je došao na zemlju? U okviru svojih predstava, neki ljudi veruju: „Bože, ako nas ne obradiš do određene tačke, onda se Tvoje delo ne može smatrati završenim, jer Te Sotona optužuje.“ Kažem ti, kada završim sa izgovaranjem Svojih reči, onda će Moje delo biti uspešno završeno. Kada više ne budem imao šta da kažem, onda će Moje delo biti završeno. Kraj Mog dela biće dokaz Sotoninog poraza, a kada tako bude, moći će da se kaže da je uspešno ostvareno, bez ikakve optužbe od strane Sotone. Ali ako do trenutka kada Moje delo bude završeno u vama još uvek ne bude promene, to će značiti da su ljudi kao što ste vi van domašaja spasenja i bićete izgnani. Neću činiti više dela nego što je neophodno. Neću nastaviti sa Svojim delom na zemlji sve dok ne budete osvojeni do određene tačke i dok svi ne budete imali jasno znanje o svakom aspektu istine i dok se vaš kov ne poboljša i dok ne budete svedočili iznutra i spolja. To bi bilo nemoguće! Danas, delo koje obavljam u vama treba da vas uvede u život normalne ljudskosti; to je delo uvođenja u novo doba i vođenja čovečanstva u život novog doba. Korak po korak, ovo delo se obavlja i razvija neposredno među vama: učim vas licem u lice; uzimam vas za ruku; govorim vam sve što ne razumete, darujem vam sve što vam nedostaje. Može se reći da je za vas sve ovo delo vaša opskrba za život, da vas takođe vodi u život normalne ljudskosti; ono je posebno namenjeno da obezbedi opskrbu za život ove grupe ljudi tokom poslednjih dana. Za Mene je značaj sveg ovog dela da okonča staro doba i uvede novo; što se tiče Sotone, Ja sam se ovaplotio upravo da bih ga porazio. Delo koje obavljam među vama sada jeste vaša opskrba za današnje vreme i vaše pravovremeno spasenje, ali tokom ovih nekoliko kratkih godina, ispričaću vam sve istine, čitav put života, pa čak i delo budućnosti; to će biti dovoljno da vam omogući da normalno doživite stvari u budućnosti. Sve Moje reči samo su ono što sam vam poverio. Ne dajem nikakav drugi podsticaj; danas su sve reči koje vam govorim Moj podsticaj vama, jer danas nemate iskustva sa mnogim rečima koje govorim i ne razumete njihovo pravo značenje. Jednog dana, vaša iskustva će uroditi plodom baš kao što sam danas govorio. Ove reči su vaše današnje vizije i one su ono od čega ćete zavisiti u budućnosti; one su opskrba za današnji život i podsticaj za budućnost, a nema boljeg podsticaja od tog. To je zato što vreme koje imam da delam na zemlji nije toliko dugo koliko vreme koje vi imate da iskusite Moje reči; Ja samo dovršavam Svoje delo, dok vi tragate za životom, a to je proces koji podrazumeva dugo putovanje kroz život. Tek pošto iskusite mnoge stvari moći ćete potpuno da zadobijete put života; tek tada

ćete moći da prozrete kroz pravo značenje reči koje danas izgovaram. Kada budete imali Moje reči u svojim rukama, kada svako od vas bude primio sve Moje naloge, kada vam budem naložio sve što treba da naložim, i kada se delo reči završi, bez obzira na to koliko je dejstvo postignuto, tada će se ostvariti i volja Božija. Nije onako kako ti zamišljaš, da moraš da se promeniš u izvesnoj meri; Bog ne postupa u skladu sa tvojim predstavama.

Ljudi ne postižu razvoj u životu za samo nekoliko dana. Čak i ako svakodnevno jedu i piju Božje reči, to nije dovoljno. Moraju da dožive period razvoja u svom životu. To je neophodan proces. S obzirom na današnji kov ljudi, šta oni mogu da postignu? Bog dela u skladu s potrebama ljudi, postavljajući prikladne zahteve na osnovu njihovog urođenog kova. Pretpostavimo da se ovo delo obavlja sa grupom ljudi dobrog kova: izgovorene reči bile bi uzvišenije od onih koje su vam saopštene, vizije bi bile uzvišenije, a istine bi bile mnogo uzvišenije. Neke reči bi morale da budu oštrije, sposobnije da opskrbe ljudske živote, sposobnije da otkriju tajne. Kada bi govorio među takvim ljudima, Bog bi ih opskrbio u skladu s njihovim potrebama. Zahtevi koji se danas postavljaju pred vas mogu se nazvati najzahtevnijim; ako bi se ovo delo obavljalo sa ljudima višeg kova, onda bi zahtevi bili još viši. Sve Božje delo obavlja se prema urođenom kovu ljudi. Ljudi su danas promenjeni i osvojeni u najvećoj mogućoj meri; nemojte koristiti sopstvene predstave da biste izmerili koliko je ova etapa dela bila delotvorna. Trebalo bi da vam bude jasno šta suštinski posedujete i da nemate previsoko mišljenje o sebi. Na početku, niko od vas nije tragao za životom, već ste bili prosjaci koji su tumarali ulicama. Da vas Bog doradi u meri u kojoj ti zamišljaš, da svi padnete ničice na zemlju, potpuno ubeđeni, kao da ste videli neku veliku viziju – to bi bilo nemoguće! Nemoguće je jer onaj ko nije video čuda Božja ne može u potpunosti da veruje u sve što kažem. Čak i kada biste pažljivo ispitali Moje reči, i dalje im ne biste u potpunosti verovali; takva je ljudska priroda. Oni koji tragaju za istinom doživeće neke promene, dok će se vera koju su nekada imali oni koji ne tragaju za istinom smanjivati, pa čak možda i nestati. Najveća poteškoća kod vas je to što ne možete potpuno da verujete ako niste videli ispunjenje Božjih reči i nije vam sve potaman ako niste videli Njegova čuda. Bez doživljavanja takvih stvari, ko bi mogao biti potpuno odan Bogu? I zato kažem da ono u šta verujete nije Bog, već čuda. Do sada sam jasno govorio o različitim aspektima istine; svaki od njih je potpun, i postoji veoma bliska veza između svih njih. Videli ste ih, a sada ih moraš sprovesti u delo. Danas vam pokazujem put, a u budućnosti bi trebalo da ga sam sprovedeš u delo. Reči koje sada izgovaram postavljaju zahteve ljudima na osnovu njihovih stvarnih okolnosti, a Ja delam u skladu sa njihovim potrebama i stvarima u njima. Praktični Bog je došao na zemlju da obavi praktično delo, da dela u skladu sa stvarnim okolnostima i potrebama ljudi. On nije nerazuman. Kada Bog dela, On ne prisiljava ljude. Odluka da li ćeš da se ženiš ili ne, na primer, treba da se zasniva na stvarnosti tvojih okolnosti; istina ti je jasno saopštena i Ja te ne sprečavam. Neke ljude njihove porodice tlače, tako da ne mogu da veruju u Boga ako se ne venčaju. U tom slučaju im je brak, nasuprot tome, od koristi. Za

druge brak ne donosi nikakvu korist, već ih košta onoga što su nekada imali. Tvoj slučaj mora da bude određen tvojim stvarnim okolnostima i tvojom sopstvenom odlučnošću. Nisam ovde da bih izmišljao pravila i propise na osnovu kojih bih vam postavljao zahteve. Mnogi ljudi stalno govore: „Bog je praktičan; Njegovo delo zasniva se na stvarnosti i na stvarnosti naših okolnosti“ – ali da li znaš šta ga zaista čini stvarnim? Dosta je bilo tvojih praznih reči! Božje delo je stvarno i zasnovano je na stvarnosti; ono nema doktrinu, već je potpuno slobodno, sve je otvoreno i neskriveno. Koje su posebne osobine ovih nekoliko načela? Možeš li da kažeš koji su to segmenti Božjeg dela? Moraš da govoriš detaljno, moraš da imaš nekoliko vrsta svedočanstava zasnovanih na iskustvu i moraš da budeš veoma jasan u vezi sa tom osobinom Božjeg dela – moraš je znati, i tek tada ćeš biti kvalifikovan da izgovaraš te reči. Da li bi mogao da odgovoriš ako bi te neko pitao: „Kakvo je delo ovaploćeni Bog učinio na zemlji tokom poslednjih dana? Zašto Ga nazivate praktičnim Bogom? Šta ovde znači ’praktičan’? Možeš li da govoriš o Njegovom praktičnom delu, o tome šta ono konkretno uključuje? Isus je Bog koji se ovaplotio, a Bog današnjice takođe je Bog koji se ovaplotio, koje su onda razlike između Njih? A koje su sličnosti? Koje delo je svako od njih obavio?“ Sve ovo se odnosi na svedočenje! Ne zbunjujte se oko tih stvari. Ima i drugih koji kažu: „Božje delo danas je stvarno. Ono se nikada ne sastoji od prikazivanja čuda i čudesnih dela.“ Zar On zaista ne čini čuda i čudesna dela? Da li si siguran? Da li znaš šta Moje delo zaista jeste? Može se reći da On ne čini čuda i čudesna dela, ali zar nisu čuda delo koje On obavlja i sve reči koje izgovara? Može se reći da On ne čini čuda i čudesna dela, ali to zavisi od toga kako se ona objašnjavaju i kome su namenjena. Bez odlaska u crkvu, On je razotkrio ljudska stanja i bez obavljanja bilo kakvog drugog dela osim govora, On je podstakao ljude da idu napred – zar to nisu čuda? Samo rečima On je osvojio ljude i ljudi rado slede bez izgleda ili nade – zar nije i to čudo? Kada govori, Njegove reči izazivaju određeno raspoloženje u ljudima. Ako se ne osećaju radosno onda se osećaju setno; ako nisu podvrgnuti oplemenjivanju onda su podvrgnuti grdnji. Sa samo nekoliko oštrih reči, On donosi grdnju ljudima – zar to nije natprirodno? Da li bi ljudi mogli da učine tako nešto? Čitao si Bibliju sve ove godine, ali ništa nisi shvatio, nisi stekao uvid; nisi bio u stanju da se odvojiš od tih zastarelih, tradicionalnih načina verovanja. Nemaš načina da shvatiš smisao Biblije. Ipak, On može u potpunosti da shvati Bibliju – zar to nije nešto natprirodno? Da nije bilo ničeg natprirodnog u vezi sa Bogom kada je On došao na zemlju, da li bi mogao da vas osvoji? Bez Njegovog izvanrednog, božanskog dela, ko bi od vas bio ubeđen? Tvojim očima deluje kao da normalna osoba radi i živi s vama – na površini, On izgleda kao normalna, obična osoba; ono što vidiš je fasada normalne ljudskosti, ali u stvari, to je božanstvo na delu. To nije normalna ljudskost, već božanstvo; to je Sâm Bog na delu, delu koje On obavlja koristeći normalnu ljudskost. Dakle, Njegovo delo je i normalno i natprirodno. Delo koje On obavlja čovek ne može da obavlja; a pošto normalni ljudi ne mogu da ga obavljaju, obavlja ga izvanredno biće. Ipak, božanstvo je izvanredno, a ne ljudskost; božanstvo se razlikuje od ljudskosti. Osoba koju Sveti Duh

koristi takođe poseduje običnu, normalnu ljudskost, ali nije sposobna da obavi ovo delo. U tome je razlika. Možeš da kažeš: „Bog nije natprirodni Bog; On ne čini ništa natprirodno. Naš Bog govori reči koje su praktične i stvarne. On dolazi u crkvu da obavi pravo i praktično delo. Svakog dana nam se obraća licem u lice i, licem u lice, ukazuje na naša stanja – naš Bog je stvaran! On živi s nama i sve u vezi s Njim potpuno je normalno. Ničim se On u Svojoj pojavi ne izdvaja kao Bog. Ima čak i trenutaka kada se On naljuti i vidimo veličanstvenost Njegovog gneva, a ponekad se smeši i mi vidimo Njegovu nasmejanu pojavu. On je Sâm Bog, koji ima oblik, sačinjen od krvi i mesa, koji je stvaran i prisutan.“ Kada svedočiš na ovaj način, to je nepotpuno svedočanstvo. Kako bi to moglo da bude od pomoći drugima? Ako ne možeš da svedočiš o pravoj priči i suštini dela Sâmog Boga, onda tvoje „svedočanstvo“ nije vredno da se tako nazove!

Svedočenje o Bogu je pre svega stvar izlaganja tvog znanja o Božjem delu, o tome kako Bog osvaja ljude, o tome kako On spasava ljude, o tome kako On menja ljude; stvar je govora o tome kako On vodi ljude da uđu u istina-stvarnost i tako im omogućava da ih On osvoji, usavrši i spase. Svedočiti znači govoriti o Njegovom delu i svemu što si doživeo. Samo Njegovo delo može da Ga predstavlja i samo Njegovo delo može da Ga javno otkrije u celosti; Njegovo delo svedoči o Njemu. Njegovo delo i izjave direktno predstavljaju Duha; delo koje On obavlja vrši Duh, a reči koje On govori izgovara Duh. Ove stvari su samo izražene kroz ovaploćeno telo Božje, ali, u stvarnosti, one su izrazi Duha. Sve što On radi i sve reči koje izgovara predstavljaju Njegovu suštinu. Ako, nakon što se obukao u telo i došao među ljude, Bog ne bi govorio ili delao, a onda tražio od vas da upoznate Njegovu istinitost, Njegovu normalnost i Njegovu svemoć, da li bi ti to mogao? Da li bi mogao da znaš šta je suština Duha? Da li bi mogao da znaš koje su osobine Njegovog tela? On od vas traži da svedočite o Njemu samo zato što ste iskusili svaki korak Njegovog dela. Da nemate takvo iskustvo, onda On ne bi insistirao da svedočite. Dakle, kada svedočiš o Bogu, ne samo da svedočiš o Njegovoj spoljašnjosti normalne ljudskosti, već i o delu koje On obavlja i putu kojim On vodi; treba da svedočiš o tome kako te je On osvojio i u kojim aspektima si usavršen. To je vrsta svedočanstva koje treba da nosiš. Ako, gde god da odeš, uzvikneš: „Naš Bog je došao da dela i Njegovo delo je zaista praktično! On nas je zadobio bez natprirodnih radnji, bez ikakvih čuda i čudesnih dela!“ Drugi će pitati: „Na šta misliš kada kažeš da On ne čini čuda i čudesna dela? Kako je mogao da te osvoji a da ne čini čuda i čudesna dela?“ A ti kažeš: „On govori i, ne prikazujući nikakva čuda ili čudesna dela, On nas je osvojio. Njegovo delo nas je osvojilo.“ Na kraju, ako nisi u stanju da kažeš bilo šta od suštinskog značaja, ako ne možeš da govoriš o pojedinostima, da li je ovo istinito svedočanstvo? Kada ovaploćeni Bog osvaja ljude, to čine Njegove božanske reči. Ljudskost to ne može da postigne; to nije nešto što bilo koji smrtnik može da postigne, pa čak ni oni najboljeg kova među normalnim ljudima nisu sposobni za to, jer je Njegovo božanstvo više od bilo kog stvorenog bića. To je ljudima neobično; Stvoritelj je, na kraju krajeva, viši od bilo kog stvorenog bića. Stvorena bića ne mogu biti viša od Stvoritelja; da si ti viši od Njega, On

ne bi mogao da te osvoji i On može da te osvoji samo zato što je viši od tebe. Onaj koji može da osvoji ceo ljudski rod je Stvoritelj i niko osim Njega ne može da obavi to delo. Ove reči su „svedočanstvo“ – vrsta svedočanstva koje treba da nosiš. Korak po korak, iskusio si grdnju, sud, oplemenjivanje, kušnje, smetnje i muke, i osvojen si; ostavio si po strani izglede tela, svoje lične motivacije i intimne interese tela. Drugim rečima, Božje reči su potpuno osvojile tvoje srce. Iako nisi porastao u svom životu onoliko koliko On zahteva, ti znaš sve ove stvari i potpuno si uveren u ono što On čini. Dakle, ovo se može nazvati svedočenjem, svedočenjem koje je stvarno i istinito. Delo koje je Bog došao da obavi, delo suda i grdnje, ima za cilj da osvoji čoveka, ali On takođe privodi kraju Svoje delo, privodeći doba kraju i obavljajući zaključno delo. On završava čitavo doba, spasavajući celokupni ljudski rod, izbavljajući ljudski rod od greha jednom za svagda; On u potpunosti zadobija ljudski rod, koji je On stvorio. Ti treba da svedočiš o svemu ovome. Iskusio si toliko Božjeg dela, video si ga sopstvenim očima i lično ga doživeo; kada dođeš do samog kraja, ne smeš da budeš u nemogućnosti da izvršiš zadatak koji ti je poveren. Kakva bi to šteta bila! U budućnosti, kada se jevanđelje proširi, trebalo bi da budeš u stanju da govoriš o sopstvenom znanju, da svedočiš o svemu što si zadobio u svom srcu i da ne štediš trud. To je ono što stvoreno biće treba da postigne. Koji je stvarni značaj ove etape Božjeg dela? Kakvo je njeno dejstvo? A koliko se toga sprovodi u čoveku? Šta bi ljudi trebalo da urade? Kada budete mogli jasno da govorite o svim delima koje je ovaploćeni Bog obavio od dolaska na zemlju, onda će tvoje svedočanstvo biti potpuno. Kada budeš mogao jasno da govoriš o ovih pet stvari: o značaju Njegovog dela; o njegovom sadržaju; o njegovoj suštini; o naravi koju predstavlja; i o njegovim načelima, to će dokazati da si sposoban da svedočiš o Bogu, da zaista poseduješ znanje. Moji zahtevi prema vama nisu mnogo visoki i dostižni su za sve one koji su u pravoj potrazi. Ako si rešen da budeš jedan od Božjih svedoka, moraš da razumeš šta Bog prezire i šta Bog voli. Ti si iskusio mnogo Njegovog dela; kroz ovo delo, moraš da upoznaš Njegovu narav, da razumeš Njegovu volju i Njegove zahteve prema čovečanstvu i da koristiš to znanje da svedočiš o Njemu i obavljaš svoju dužnost. Možeš samo da kažeš: „Mi poznajemo Boga. Njegov sud i grdnja veoma su strogi. Njegove reči su veoma oštre; pravedne su i veličanstvene i niko ih ne može osporiti“, ali da li ove reči na kraju opskrbljuju čoveka? Kakav je njihov uticaj na ljude? Da li zaista znaš da ti je ovo delo suda i grdnje od najveće koristi? Božji sud i grdnja razotkrivaju tvoje buntovništvo i iskvarenost, zar ne? Oni mogu da očiste i izbace one prljave i iskvarene stvari iz tebe, zar ne? Da nije bilo suda i grdnje, šta bi bilo od tebe? Da li zaista prepoznaješ činjenicu da te je Sotona iskvario do najveće mere? Danas treba da se opremite ovim stvarima i da ih dobro upoznate.

Vera u Boga danas nije vera koju vi možda zamišljate – da je dovoljno čitati Božje reči, moliti se, pevati, plesati, obavljati svoju dužnost i voditi život normalne ljudskosti. Da li vera zaista može da bude tako jednostavna? Rezultati su ključni. Ne radi se o tome koliko načina imaš da uradiš stvari; već o tome kako tačno možeš da postigneš najbolje

rezultate. Možda ćeš biti u stanju da izneseš Božje reči i objasniš nešto od svog znanja, ali kada ih ostaviš po strani, nemaš šta da kažeš. To pokazuje da umeš samo da izgovaraš reči i doktrine, ali da ti nedostaje znanje stečeno iskustvom. U današnje vreme nije dovoljno ako ne uspevaš da dokučiš ono što je ključno – to je od vitalnog značaja za ulazak u stvarnost! Počni da vežbaš sebe ovako: prvo, čitaj Božje reči; dobro se upoznaj s duhovnim terminima u njima; pronađi ključne vizije u njima; prepoznaj delove koji se odnose na primenu; prikupi sve ove elemente, jedan po jedan; uđi u njih iz okvira svog iskustva. To su ključne stvari koje moraš da dokučiš. Najvažnija vežba kada jedeš i piješ Božje reči je sledeća: pošto pročitaš poglavlje Božjih reči, moraš da budeš u stanju da pronađeš ključne delove koji se odnose na vizije, a takođe moraš biti u stanju da pronađeš ključne delove koji se odnose na primenu; koristi vizije kao temelj i koristi primenu kao vodič u životu. To je ono što vam najviše nedostaje i jeste vaša najveća teškoća; u svojim srcima retko obraćate pažnju na njih. Generalno, svi vi postojite u stanju lenjosti, nemotivisani ste, nevoljni da podnesete bilo kakvu ličnu žrtvu; ili pasivno čekate, a neki se čak i žale; oni ne razumeju ciljeve i značaj Božjeg dela i teško im je da tragaju za istinom. Takvi ljudi preziru istinu i na kraju će biti izgnani. Niko od njih ne može da bude usavršen i niko ne može da preživi. Ako ljudi nemaju malo odlučnosti da se odupru silama Sotone, onda za njih nema nade!

Sad, da li je vaša potraga bila delotvorna ili ne, meri se onim što trenutno posedujete. To je ono što se koristi za određivanje vašeg postignuća; to znači da se vaše postignuće otkriva u žrtvama koje ste podneli i stvarima koje ste učinili. Vaše postignuće će postati poznato na osnovu vaše potrage, vaše vere i onoga što ste učinili. Među svima vama ima mnogo onih koji su van domašaja spasenja, jer je danas dan otkrivanja postignuća ljudi i ja neću Svoje delo obavljati smućenog uma; neću voditi u naredno doba one kojima nema spasa. Doći će vreme kada će Moje delo biti završeno. Neću da radim na onim smrdljivim, bezdušnim leševima koji se uopšte ne mogu spasiti; sada su poslednji dani čovekovog spasenja i neću da obavljam beskorisno delo. Ne kudite Nebo i zemlju – dolazi kraj sveta. To je neizbežno. Stvari su došle do ove tačke i ne postoji ništa što ti kao ljudsko biće možeš da učiniš da ih zaustaviš; ne možeš da menjaš stvari po sopstvenoj volji. Juče nisi platio cenu da bi tragao za istinom i nisi bio odan; danas je kucnuo čas, ti si van domašaja spasenja; a sutra ćeš biti izgnan i neće biti prostora za tvoje spasenje. Iako je Moje srce blago i dajem sve od sebe da te spasim, ako se ne trudiš sam za sebe ili ne misliš o sebi, šta Ja onda imam s tim? Oni koji misle samo na svoje telo i koji uživaju u udobnosti; oni koji izgledaju kao da veruju, ali koji zapravo ne veruju; oni koji se bave zlom medicinom i vračanjem; oni koji su promiskuitetni, zapušteni i propali; oni koji kradu žrtve Jahveu i Njegovu imovinu; oni koji vole mito; oni koji dokono sanjaju o uzdizanju na nebo; oni koji su nadmeni i uobraženi, koji teže samo ličnoj slavi i bogatstvu; oni koji šire neprikladne reči; oni koji hule na Sâmog Boga; oni koji ne čine ništa osim što osuđuju i kleveću Sâmog Boga; oni koji se organizuju u klike i traže samostalnost; oni koji se uzdižu iznad Boga; oni neozbiljni mladi, sredovečni i stariji

muškarci i žene koji su zarobljeni u razvratu; oni muškarci i žene koji uživaju ličnu slavu i bogatstvo i tragaju za ličnim statusom među drugima; oni nepokajani ljudi koji su zarobljeni u grehu – zar nisu svi oni van domašaja spasenja? Razvratnost, grešnost, zla medicina, vračanje, prostakluci i neprikladne reči divljaju među vama; a istina i reči života pogaženi su u vašoj sredini, dok se sveti jezik među vama skrnavi. Vi ste jedni neznabošci, otečeni od poganosti i neposlušnosti! Kakav će biti vaš konačni ishod? Kako oni koji vole telo, koji opčinjavaju svojim telom i koji su uhvaćeni u zamku razvratnog greha, mogu imati smelosti da nastave da žive! Zar ne znaš da su ljudi poput vas crvi kojima nema spasa? Šta vam daje pravo da zahtevate ovo i ono? Do danas nije bilo ni najmanje promene kod onih koji ne vole istinu i samo vole telo – kako takvi ljudi mogu biti spaseni? Oni koji ne vole put života, koji ne uzdižu Boga i ne svedoče o Njemu, koji spletkare radi sopstvenog statusa, koji veličaju sami sebe – zar nisu čak i do danas ostali isti? Koja je korist od njihovog spasenja? Da li možeš da budeš spasen ne zavisi od toga na kojem se položaju nalaziš ili koliko godina radiš, a još manje zavisi od toga koliko si kvalifikacija stekao. To pre zavisi od toga da li je tvoja potraga urodila plodom. Trebalo bi da znaš da su oni koji su spaseni „drveće“ koje rađa plodove, a ne drveće sa bujnim lišćem i mnoštvom cvetova koje još nema ploda. Čak i ako si proveo mnogo godina tumarajući ulicama, kakve to ima veze? Gde je tvoje svedočenje? Znatno više poseduješ srce koje voli samo tebe i tvoje požudne želje, a daleko manje imaš bogobojažljivo srce – zar takva osoba nije izopačena? Kako ona može da bude primer i uzor spasenja? Tvoja priroda je nepopravljiva, ti si previše buntovan, ti si izvan domašaja spasenja! Zar nisu baš takvi ljudi oni koji će biti izgnani? Zar vreme kada će Moje delo biti završeno nije vreme kada će doći i tvoj poslednji dan? Obavio sam toliko delo i saopštio toliko reči među vama – koliko je od toga zaista dospelo do vaših ušiju? Koliko ste njih ikada poslušali? Kada se Moje delo završi, to će biti vreme kada ćeš prestati da Mi se suprotstavljaš, kada ćeš prestati da Mi se usprotivljuješ. Dok delam, vi stalno radite protiv Mene; vi se nikada ne pridržavate Mojih reči. Ja obavljam svoje delo, a ti obavljaš svoj „posao“, stvarajući svoje malo carstvo. Vi niste ništa drugo do čopor lisica i pasa koji sve rade protiv Mene! Stalno pokušavate da u svoj zagrljaj privučete one koji vam nude svoju nepodeljenu ljubav – gde vam je bogobojažljivo srce? Sve što radite je lažno! U vama nema ni poslušnosti ni bogobojažljivosti, a sve što činite je lažno i bogohulno! Mogu li takvi ljudi biti spaseni? Muškarci koji su seksualno nemoralni i lascivni uvek žele da privuku koketne bludnice zarad sopstvenog užitka. Apsolutno neću spasiti takve seksualno nemoralne demone. Mrzim vas pogane demone, a vaša razvratnost i koketiranje će vas odvesti u pakao. Šta imate da kažete u svoju odbranu? Vi pogani demoni i zli duhovi izazivate gađenje! Odvratni ste! Kako se takvo smeće može spasiti? Mogu li oni koji su uhvaćeni u zamku greha ipak biti spaseni? Danas vas ova istina, ovaj put i ovaj život ne privlače; već vas privlači grešnost; novac; društveni položaj, slava i dobitak; telesna uživanja; lepota muškaraca i čari žena. Šta vas kvalifikuje da uđete u Moje carstvo? Vaš lik je čak veći od Božjeg, vaš status je čak viši od Božjeg, da ne

govorimo o vašem prestižu među ljudima – postali ste idoli koje ljudi obožavaju. Zar nisi postao arhanđeo? Kada se budu otkrila postignuća ljudi, a to je vreme kada će se delo spasenja približiti svom kraju, mnogi od vas će biti leševi van domašaja spasenja i koji će morati da budu izgnani. Tokom dela spasenja, ja sam ljubazan i dobar prema svim ljudima. Kada se delo zaokruži, otkriće se postignuća različitih vrsta ljudi i tada više neću biti ljubazan i dobar, jer će se otkriti postignuća ljudi i svaki će biti klasifikovan prema svojoj vrsti i više neće biti koristi u obavljanju bilo kakvog dela spasenja, jer će proći doba spasenja, a kada jednom prođe, više se neće vratiti.

Primena (8)

Vi još uvek ne razumete različite aspekte istine i još uvek postoji dosta grešaka i odstupanja u vašoj primeni; u mnogim oblastima živite prema svojim predstavama i maštarijama, nikada niste u stanju da dokučite načela primene. Dakle, i dalje je potrebno usmeravati ljude da uđu na pravi put; drugim rečima, tako da budu u stanju da usklade svoj ljudski i duhovni život, da sprovedu oba aspekta u delo, tako da ne moraju često da dobijaju podršku ili da budu vođeni. Tek tada će posedovati istinski rast. Tako da čak i ako u budućnosti ne bude nikoga da te vodi, i dalje ćeš moći sam da prolaziš kroz iskustva. Ako danas dokučiš koji su aspekti istine ključni, a koji nisu, u budućnosti ćeš biti u stanju da uđeš u stvarnost. Danas ste usmereni na pravi put, što vam omogućava da shvatite mnoge istine, a u budućnosti ćete moći da idete još dublje. Može se reći da ono što se ljudima sada iznosi služi da shvate najčistiji put. Danas si izveden na pravi put – i kada, jednog dana, ne bude nikoga da te vodi, ti ćeš primenjivati i napredovati dalje, u skladu sa ovim, najčistijim od svih puteva. Danas ljudi moraju da shvate koje su vrste primena ispravne, a koje izopačene. Nakon razumevanja ovih stvari, u budućnosti će njihova iskustva biti još dublja. Danas se predstave, umišljanja i odstupanja u vašoj primeni preokreću, a put primene i ulaska vam se otkriva, posle čega će se ova etapa dela završiti, a vi ćete početi da hodate putem kojim vi ljudi treba da hodate. Tada će Moje delo biti završeno i od tog trenutka se nećete više sastajati sa Mnom. Danas je vaš rast još uvek nedovoljan. Mnogo je teškoća koje proističu iz čovekove priroda-suštine, pa tako i nekih duboko ukorenjenih stvari koje tek treba da se iskopaju. Vi ne razumete finije pojedinosti ljudske priroda-suštine i još uvek sam vam potreban da ukažem na njih, u suprotnom ne biste bili u stanju da ih prepoznate. U određenom trenutku će i stvari koje se nalaze unutar vaših kostiju i krvi biti izložene i to je ono što se naziva grdnja i sud. Tek kada Moje delo bude temeljno i potpuno obavljeno, ja ću ga zaključiti. Što više vaše iskvarene suštine budu izložene, to će biti veće znanje koje posedujete, što će biti od velikog značaja za vaše buduće svedočenje i usavršavanje. Tek kada delo grdnje i suda bude temeljno izvršeno, Moje delo će biti dovršeno, a vi ćete Me prepoznati po Mojoj grdnji i sudu. Ne samo da ćete spoznati Moju narav i pravednost, već ćete, što je

još važnije, spoznati Moju grdnju i sud. Mnogi među vama imaju sjajne predstave o novini i nivou podrobnosti Mog dela. Bez obzira na to, treba da shvatite da je Moje delo novo i podrobno i da vas naučim da primenjujete licem u lice, držeći vas za ruku. Samo to je korisno za vašu primenu i vašu sposobnost da budete postojani u budućnosti; u suprotnom, bili biste kao jesenje lišće, osušeno, žuto i suvo, potpuno bezvredni. Trebalo bi da znate da znam sve što vam leži na srcu i u duhu; i trebalo bi da znate da su delo koje obavljam i reči koje govorim veoma suptilne. Na osnovu vaše naravi i kova, tako treba postupati sa vama. Samo na taj način će vaše znanje o Mojoj grdnji i sudu postati jasnije, pa čak i ako ne znaš to danas, sutra ćeš znati. Svako stvoreno biće pašće usred Mojih reči grdnje i suda, jer Ja ne trpim da Mi se bilo koja osoba protivi.

Svi vi morate da budete u stanju da razumno uskladite svoje živote. Možete da organizujete svaki dan kako god želite; slobodni ste da radite kako vam je volja; možete da čitate Božje reči, da slušate himne ili propovedi, ili da pišete duhovne beleške; i ako vas to zanima, možete da pišete himne. Zar sve ovo nije sadržaj jednog prigodnog života? Sve su to stvari koje treba da sačinjavaju ljudski život. Ljudi treba da žive prirodno; tek kada uberu plodove kako u svojoj normalnoj ljudskosti, tako i u svom duhovnom životu, može se smatrati da su ušli u normalan život. Danas ti ne nedostaju uvid i razum samo u pogledu ljudskosti. Postoje i mnoge vizije koje treba poznavati i kojima ljudi moraju da budu opremljeni i svaka lekcija na koju naiđeš jeste lekcija koju treba da naučiš; moraš da budeš u stanju da se prilagodiš okruženju. Poboljšanje tvog nivoa obrazovanja mora biti dugoročno da bi bilo plodno. Postoje neke stvari kojima morate da se opremite za normalan, ljudski život, a morate da shvatite i svoj život-ulazak. Danas kada ponovo čitaš reči Božje razumeš mnoge reči koje ranije nisi i tvoje srce dobija na čvrstini. Po tome se takođe vide rezultati koje si ostvario. Kojeg god dana da jedeš i piješ Božje reči i da postoji iole razumevanja u tebi, možeš slobodno da razgovaraš sa svojom braćom i sestrama. Zar to nije život koji treba da imaš? Ponekad se javljaju neka pitanja, ili razmišljaš o nekoj temi, i to te čini boljim u razlučivanju i daje ti više uvida i mudrosti, dopuštajući ti da razumeš neke istine – zar to nije ono što je sadržano u duhovnom životu o kojem se danas govori? Nije prihvatljivo da se u delo sprovodi samo jedan aspekt duhovnog života; jedenje i pijenje Božjih reči, molitva i pevanje himni predstavljaju duhovni život, a kada imate duhovni život, morate imati i život normalne ljudskosti. Danas, veliki deo onoga što se govori služi da bi se ljudima dali razum i uvid, da bi im se omogućilo da poseduju život normalne ljudskosti. Šta znači imati uvid; šta znači imati normalne međuljudske odnose; kako treba da komuniciraš s ljudima – treba da se opremiš ovim stvarima kroz jedenje i pijenje Božjih reči, a ono što se od tebe traži može se postići kroz normalnu ljudskost. Opremite se stvarima kojima treba da se opremite i ne prelazite granice ispravnog; neki ljudi koriste sve vrste reči i rečnika i tako se razmeću svojim šarmom. A ima i drugih koji čitaju svakakve knjige, pri čemu se prepuštaju telesnim žudnjama. Oni čak proučavaju i oponašaju biografije i citate takozvanih velikih svetskih ličnosti i čitaju pornografske knjige – to je još smešnije!

Ovakvi ljudi ne poznaju put za život-ulazak, a još manje poznaju današnje Božje delo. Ne znaju ni kako da prožive jedan jedini dan. Tolika je praznina njihovih života! Oni su u potpunom neznanju o onome u šta treba da uđu. Sve što rade jeste da razgovaraju i komuniciraju sa drugima, kao da razgovor zamenjuje njihov sopstveni ulazak. Zar nemaju nimalo stida? To su ljudi koji ne znaju kako da žive i koji ne razumeju ljudski život; oni se po čitav dan prežderavaju i rade besmislene stvari – koja je poenta takvog života? Primetio sam da mnogim ljudima, pored rada, jela i oblačenja, dragoceno vreme odlazi na besmislene stvari, bilo da se radi o landranju i zavitlavanju, ogovaranju ili spavanju po čitav dan. Da li je to život sveca? Da li je to život normalne osobe? Može li takav život da te usavrši kad je skroman, nazadan i bezbrižan? Da li baš toliko želiš da se za džabe predaš Sotoni? Kada su životi ljudi laki, a u njihovom okruženju nema patnje, oni su nesposobni da dožive iskustvo. U udobnim okruženjima, ljudi lako postanu izopačeni – dok te nepovoljna okruženja teraju da se usrdnije moliš i da ti ne padne na pamet da napustiš Boga. Što su životi ljudi lakši i dosadniji, više osećaju da nema smisla živeti, pa čak osećaju i da bi im bilo bolje da umru. Ljudsko telo je toliko iskvareno; oni imaju koristi samo ako su izloženi kušnji.

Ta etapa Isusovog dela obavljena je u Judeji i Galileji, a neznabošci toga nisu bili svesni. Delo koje je On obavio bilo je veoma tajno i nijedna nacija osim Izraela nije bila svesna toga. Tek kada je Isus završio svoje delo i njime izazvao pometnju, ljudi su postali svesni toga i tada je On otišao. Isus je došao da obavi jednu etapu dela, zadobio je određeni broj ljudi i dovršio jednu etapu dela. U kojoj god etapi dela Bog da se nađe, ima mnogo onih koji Ga slede. Ako bi je sproveo samo Sâm Bog, bila bi besmislena; moraju da postoje ljudi koji će slediti Boga dok On ne sprovede tu etapu dela do samog kraja. Tek kada se završi delo Samoga Boga, ljudi će početi da obavljaju delo koje je Bog naložio i tek tada počinje da se širi delo Božje. Bog samo obavlja delo uvođenja u novu eru; posao ljudi je da nastave dalje. Dakle, današnje delo neće dugo trajati; Moj život sa ljudima neće još veoma dugo trajati. Ja samo dovršavam Svoje delo i dajem vam da obavite dužnost koju treba da obavite, tako da se ovo delo i ovo jevanđelje mogu što brže proširiti među neznabošcima i drugim nacijama – samo tako možete ispuniti svoju dužnost kao ljudska bića. Današnje vreme je najdragocenije od svih. Ako se oglušiš o njega, ti si lud; ako, u ovom okruženju, jedeš i piješ ove reči i iskusiš ovo delo, a ipak ti nedostaje odlučnosti da tragaš za istinom i nemaš ni najmanji osećaj bremena – šta onda reći o tvojoj budućnosti? Zar osoba poput tebe nije zrela da bude izgnana?

Služite kao što su Izraelci služili

U današnje vreme, mnogi ljudi ne obraćaju pažnju na lekcije koje treba naučiti u saradnji s drugima. Otkrio sam da mnogi od vas nisu sposobni da nauče nešto iz saradnje sa drugima; većina vas se drži svojih stavova. Kada radiš u crkvi, ti kažeš svoje,

neko drugi kaže svoje, a jedna stvar nema veze sa drugom; vi zapravo uopšte ne sarađujete. Vi ste svi toliko zaokupljeni pukim saopštavanjem sopstvenih uvida ili oslobađanjem „tereta“ koji nosite u sebi, ne tražeći ni najmanje život. Čini se da samo otaljavaš posao, uvek verujući da treba da ideš svojim putem bez obzira na to šta drugi kažu ili rade; smatraš da treba da budeš u zajedništvu onako kako te Sveti Duh upućuje, bez obzira na to kakve bi mogle biti okolnosti drugih. Nisi u stanju da otkriješ prednosti drugih, niti si u stanju da samog sebe preispitaš. Način na koji prihvatate stvari zaista je devijantan i pogrešan. Može se reći da čak i sada ispoljavate mnogo samopravednosti, kao da ste ponovo oboleli od te vaše stare boljke. Vi ne razgovarate jedni s drugima na način kojim se postiže potpuna otvorenost, na primer, o tome kakav ste ishod postigli radom u određenim crkvama ili o svojim unutrašnjim stanjima u poslednje vreme i tako dalje; vi naprosto nikada ne razgovarate o tome. Uopšte se ne uključujete u aktivnosti kao što su odbacivanje sopstvenih predstava ili odbacivanje sebe. Vođe i radnici razmišljaju samo o tome kako da spreče svoju braću i sestre da budu negativni i kako da ih osposobe da svesrdno slede. Međutim, svi vi mislite da je dovoljno samo svesrdno slediti, a u osnovi ne shvatate šta znači poznavati sebe i odreći se sebe, a još manje razumete šta znači služiti u saradnji s drugima. Mislite samo na to kako da imate volju da sami uzvratite Bogu za Njegovu ljubav, kako da imate volju da proživite kao Petar. Pored toga, ne mislite ni na šta drugo. Čak kažeš i da se ti, bez obzira na to šta drugi ljudi činili, nećeš slepo pokoriti, i da ćeš ti, bez obzira na to kakvi su drugi ljudi, sam tražiti usavršavanje od strane Boga, i to će biti dovoljno. Činjenica je, međutim, da tvoja volja ni na koji način nije pronašla konkretan izraz u stvarnosti. Zar nije sve ovo vrsta ponašanja koju prikazujete danas? Svako od vas se čvrsto drži svog uvida, i svi vi želite da budete usavršeni. Vidim da ste vrlo dugo služili, a da niste mnogo napredovali; posebno u lekciji skladnog zajedničkog rada niste postigli apsolutno ništa! Kada idete u crkve, vi razgovarate na svoj način, a drugi razgovaraju na svoj. Retko se dešava skladna saradnja, a to se još više odnosi na sledbenike koji su ispod vas. To jest, retko ko od vas razume šta služenje Bogu jeste ili kako neko treba da služi Bogu. Zbunjeni ste i ophodite se prema lekcijama ove vrste kao prema nečemu beznačajnom. Postoje čak i mnogi ljudi koji ne samo da ne uspevaju da primene ovaj aspekt istine, već i svesno rade pogrešno. Čak i oni koji su služili dugi niz godina bore se i spletkare jedni protiv drugih i ljubomorni su i nadmeću se; svako je za sebe, i niko ni najmanje ne sarađuje. Zar sve ove stvari ne predstavljaju vaš stvarni rast? Vi ste ljudi koji svakodnevno služe zajedno kao Izraelci, koji su neposredno služili Samom Bogu svakog dana u hramu. Kako je moguće da vi ljudi, koji služite Bogu, nemate predstavu kako da se organizujete ili kako da služite?

U ono vreme, Izraelci su neposredno služili Jahveu u hramu i imali su identitet sveštenika. (Naravno, nije svako bio sveštenik; samo su neki koji su služili Jahveu u hramu imali taj identitet.) Nosili su krune koje im je darovao Jahve (što znači da su te krune napravili prema Jahveovim zahtevima; ne da im je Jahve neposredno dao krune).

Takođe su nosili sveštеničke odore koje im je Jahve podario i neposredno su Mu služili u hramu, bosonogi, od jutra do mraka. Njihovo služenje Jahveu uopšte nije bilo nasumično, niti je uključivalo slepo jurcanje; naprotiv, sve je bilo obavljano u skladu s pravilima koja niko ko Mu je neposredno služio nije smeo da prekrši. Svi su morali da se pridržavaju ovih propisa; u suprotnom, bilo bi im zabranjeno da uđu u hram. Ako bi neko od njih prekršio pravila hrama – to jest, ako bi neko prekršio Jahveove zapovesti – tada bi se prema toj osobi postupalo u skladu sa zakonima koje je On objavio, i niko nije smeo da se usprotivi tome ili da zaštiti prestupnika. Bez obzira koliko su godina služili Bogu, svi su morali da se pridržavaju pravila. Zbog toga su mnogi sveštenici oblačili sveštеničke odore i neprestano služili Jahveu na taj način, tokom cele godine, iako se On prema njima nije odnosio na neki poseban način. Oni bi čak proveli ceo svoj život pred oltarom i u hramu. To je bilo ispoljavanje njihove odanosti i pokornosti. Nije ni čudo što im je Jahve podario takve blagoslove; zbog svoje odanosti primili su milost i videli sve Jahveove postupke. Tada, kada je Jahve delao u Izraelu među Svojim izabranim narodom, postavio im je prilično stroge zahteve. Svi su bili veoma poslušni i bili su ograničeni zakonima; ti zakoni su služili da zaštite njihovu sposobnost da se boje Jahvea. Sve su to bile Jahveove administrativne odluke. Ako neki od tih sveštenika ne bi poštovao Šabat ili bi prekršio Jahveove zapovesti, i ako bi ih otkrili obični ljudi, onda bi ta osoba odmah bila odvedena pred oltar i kamenovana do smrti. Nije bilo dozvoljeno da njihovi leševi budu smešteni u ili oko hrama; Jahve to nije dozvoljavao. Svako ko bi to učinio bio je tretiran kao osoba koja prinosi „svetovne žrtve“, i bio bi bačen u duboku jamu i ubijen. Naravno, svi takvi ljudi bi izgubili svoje živote; niko ne bi bio pošteđen. Bilo je čak i onih koji su prinosili „svetovnu vatru“; drugim rečima, ljudi koji nisu prinosili žrtve onim danima koje je Jahve odredio bili bi spaljeni Njegovim ognjem zajedno sa njihovim žrtvenim predmetima, koji nisu smeli da ostanu na oltaru. Od sveštenika se zahtevalo sledeće: nije im bilo dozvoljeno da uđu u hram, pa čak ni u njegovo spoljašnje dvorište, a da prethodno ne operu noge; nisu smeli da uđu u hram ako nemaju na sebi sveštеničke odore; nisu smeli da uđu u hram ako nisu nosili svoje sveštеničke krune; nisu smeli da uđu u hram ako su bili uprljani lešom; nisu smeli da uđu u hram nakon što su dodirnuli ruku nepravedne osobe, osim ako prethodno nisu oprali ruke; i nisu smeli da uđu u hram nakon što su se uprljali ženama (tri meseca, ne zauvek), niti im je bilo dozvoljeno da vide Jahveovo lice. Kada bi to vreme isteklo – što je značilo da im je tek posle tri meseca dozvoljeno da obuku čiste sveštеničke odore – morali su da služe u spoljašnjem dvorištu sedam dana pre nego što su mogli da uđu u hram da vide Jahveovo lice. Bilo im je dozvoljeno da nose bilo koje od sveštеničkih odora samo u hramu, a nikada napolju, kako ne bi oskrnavili Jahveov hram. Svi oni koji su bili sveštenici morali su da dovedu zločince koji su prekršili Jahveove zakone pred Njegov oltar, gde bi ih obični ljudi pogubili; u suprotnom, vatrena kazna bi zadesila sveštenika koji je bio svedok zločina. Dakle, oni su bili nepogrešivo odani Jahveu, jer su Njegovi zakoni bili toliko strogi prema njima, i oni se apsolutno nikada ne bi usudili da tek tako prekrše Njegove administrativne

odluke. Izraelci su bili odani Jahveu zato što su videli Njegov plamen, i videli su ruku kojom je grdio ljude, i takođe zato što su od početka gajili bogobojažljivo srce prema Njemu. Zato nisu dobili samo Jahveov plam, već i Njegovu brigu, Njegovu zaštitu i Njegove blagoslove. Njihova odanost sastojala se u tome da su se pridržavali Jahveovih reči u svim svojim aktivnostima, i niko se o njih nije oglušivao. Ako bi se dogodila bilo kakva neposlušnost, drugi bi i dalje primenjivali Jahveove reči, osuđujući na smrt svakoga ko bi se usprotivio Jahveu, i uopšte ne bi krili tu osobu od Njega. Oni koji nisu poštovali Šabat, oni koji su bili krivi za promiskuitet i koji su krali žrtve prinesene Jahveu bili su posebno strogo kažnjeni. One koji nisu poštovali Šabat kamenovali bi do smrti (obični ljudi), ili bi bili bičevani do smrti, bez izuzetka. Oni koji su počinili blud – pa čak i oni koji bi žudeli za privlačnim ženama ili oni kod kojih bi se javljale razvratne misli kada bi videli zle žene ili koji bi postali požudni kada bi videli mlade žene – svi su bili osuđivani na smrt. Ako bi neka mlada žena koja nije bila pokrivena ili nije nosila veo navela čoveka na nedozvoljeno ponašanje, ta žena bi bila pogubljena. Ako bi čovek koji je prekršio zakone ove vrste bio sveštenik (koji je služio u hramu), bio bi razapet ili obešen. Nijednoj takvoj osobi ne bi bilo dozvoljeno da živi, niti bi ijedna od njih dobila Jahveovo odobravanje. Rođacima ovakvih osoba nije bilo dozvoljeno da prinose žrtve Jahveu tri godine nakon njihove smrti, niti im je bilo dozvoljeno da imaju udela u žrtvama koje je Jahve davao običnom narodu. Tek po isteku tog roka mogli su da stave stoku ili ovce najboljeg kvaliteta na Jahveov oltar. Kada bi počinili neki drugi prestup, morali su da poste tri dana pred Jahveom, preklinjući za Njegovu blagodat. Obožavali su Jahvea ne samo zato što su Njegovi zakoni bili tako oštri i strogi, već su to činili zbog Njegove blagodati i njihove odanosti Njemu. Oni su kao takvi do današnjih dana ostali gotovo podjednako odani u svojoj službi i nikada nisu odustali od svojih molitvi upućenih Jahveu. Danas narod Izraela i dalje dobija Njegovu brigu i zaštitu, i On je još uvek njihova blagodat, držeći se uvek sa njima. Svi znaju kako treba da se boje Jahvea i kako da Mu služe, i svi znaju kako treba da postupaju da bi dobili Njegovu brigu i zaštitu; to je zato što Ga se svi boje u svom srcu. Tajna uspeha sveg njihovog služenja nije ništa drugo do strah. Pa, kakvi ste svi vi danas? Da li ste iole slični narodu Izraela? Da li mislite da je služenje danas slično sleđenju vođstva neke velike duhovne ličnosti? Vi naprosto nemate nikakvu odanost i strah. Vi primate značajnu blagodat i ravni ste sveštenicima Izraelovim po tome što svi neposredno služite Bogu. Iako ne ulazite u hram, ono što primate i ono što vidite mnogo je više od onoga što su primili sveštenici koji su služili Jahveu u hramu. Međutim, vi se bunite i opirete se mnogo više nego oni. Vaše je srce tek neznatno bogobojažljivo, i kao ishod toga, vi primate vrlo malo blagodati. Iako se malo posvećujete, dobili ste mnogo više nego što su ti Izraelci ikada dobili. Zar se u svemu ovome prema vama ne postupa dobronamerno? Dok je delo u Izraelu bilo obavljano, ljudi se nisu usuđivali da sude o Jahveu kako im je volja. A šta je s vama? Da nije dela koje trenutno obavljam da vas osvojim, kako bih mogao da tolerišem to što ste tako nečuveno osramotili Moje ime? Da živite u Dobu zakona, imajući u vidu vaše reči i

postupke, niko od vas ne bi ostao živ. Posedujete srce koje je nimalo bogobojažljivo! Uvek Me krivite što vam nisam podario dovoljno milosti, pa čak i tvrdite da vam ne upućujem dovoljno blagoslova i da za vas imam samo kletve. Zar ne znate da je uz takvo nimalo bogobojažljivo srce kakvo posedujete nemoguće da prihvatite Moje blagoslove? Zar ne znate da vas stalno proklinjem i sudim vam zbog žalosnog stanja vaše službe? Da li svi osećate da vam je učinjena nepravda? Kako da podarim Svoje blagoslove grupi ljudi koji su buntovni i koji se ne pokoravaju? Kako mogu nasumično da podarim Svoju blagodat ljudima koji donose sramotu Mojem imenu? Prema vama se već postupa sa krajnjom usrdnošću. Da su Izraelci bili buntovni kao što ste vi danas, odavno bih ih uništio. Međutim, Ja prema vama postupam samo blago. Zar to nije blagonaklonost? Da li priželjkujete veće blagoslove od ovih? Jahve blagosilja samo one koji Ga se boje. On grdi ljude koji se pobune protiv Njega, nikada ne opraštajući nikome od njih. Zar vama, današnjim ljudima koji ne znaju kako se služi, nisu potrebniji grdnja i sud, da bi se vaša srca potpuno preokrenula? Zar takva grdnja i sud nisu najbolja vrsta blagoslova koja vam se može podariti? Zar oni nisu vaša najbolja zaštita? Da li bi iko od vas bez njih mogao da podnese oganj Jahveov? Ako biste zaista mogli da služite odano kao Izraelci, zar ne bi blagodat bila vaš stalni saputnik? Zar ne biste često imali i radosti i dovoljno naklonosti? Da li svi znate kako treba da služite?

Ono što se danas zahteva od vas – da skladno radite zajedno – slično je službi koju je Jahve zahtevao od Izraelaca: u suprotnom, naprosto prestanite da služite. Pošto ste ljudi koji neposredno služe Bogu, u najmanju ruku morate biti sposobni da budete odani i pokorni u svojoj službi, a takođe morate biti u stanju da naučite lekcije na praktičan način. Posebno za vas koji radite u crkvi, da li bi se neko od braće i sestara koji su ispod vas usudio da se obračuna sa vama? Da li bi se neko usudio da vam u lice kaže u čemu grešite? Vi stojite visoko iznad svih drugih; vi zaista vladate kao carevi! Vi čak i ne proučavate niti se udubljujete u ovakve praktične lekcije, a ipak govorite o služenju Bogu! U ovom trenutku, od tebe se traži da vodiš nekoliko crkava, ali ne samo da se ti ne odričeš sebe, već se čak i držiš sopstvenih predstava i stavova, govoreći stvari kao što su: „Mislim da bi ova stvar trebalo da se uradi na ovaj način, pošto je Bog rekao da ne treba drugi da nas ograničavaju i da danas ne bi trebalo da se slepo pokoravamo“. Stoga se svako od vas drži svog stava i niko nikoga ne sluša. Iako odlično znaš da je tvoja služba u ćorsokaku, i dalje govoriš: „Kako ja to vidim, moj put nije daleko od ispravnog. U svakom slučaju, svako od nas ima svoju stranu: ti govoriš o svojoj, a ja ću govoriti o svojoj; ti ćeš deliti svoje vizije, a ja ću govoriti o svojem ulasku.“ Nikada ne preuzimate odgovornost za mnoge stvari sa kojima se treba obračunati, ili naprosto improvizujete, svako od vas izražava svoje mišljenje i pažljivo štiti svoj status, reputaciju i obraz. Niko od vas nije voljan da se ponizi, i nijedna strana neće preuzeti inicijativu da se preda i nadoknadi nedostatke onog drugog, kako bi život mogao brže da napreduje. Kada sarađujete, trebalo bi da naučite da tražite istinu. Možete reći: „Nije mi baš jasan ovaj aspekt istine. Kakvo ti imaš iskustvo s tim?“ Ili možete reći: „Ti imaš više iskustva od

mene u vezi sa ovim aspektom; da li možeš, molim te, da me malo uputiš?“ Zar to ne bi bio dobar pristup? Čuli ste mnogo propovedi i imate određeno iskustvo u služenju. Ako ne učite jedni od drugih, ne pomažete jedni drugima i ne nadoknađujete nedostatke jedni drugima kada delate u crkvama, kako onda možete naučiti bilo šta? Kad god naiđete na nešto, vi treba da komunicirate jedni sa drugima, tako da od toga možete imati koristi u životu. Štaviše, vi treba pažljivo da komunicirate o raznim stvarima pre donošenja bilo kakvih odluka. Samo tako čineći, vi preuzimate odgovornost za crkvu, umesto da samo otaljavate posao. Pošto posetite sve crkve, trebalo bi da se okupite i komunicirate o svim pitanjima koja otkrijete i o svim problemima na koje naiđete u svom radu, a onda treba da razgovarate o prosvećenju i prosvetljenju koje ste primili – to je neophodan deo službe. Morate da postignete skladnu saradnju u svrhu Božjeg dela, za dobrobit crkve, i tako podstaknete svoju braću i sestre da napreduju. Treba da sarađujete jedni s drugima, da se međusobno ispravljate i dođete do boljeg rezultata rada, kako biste se brinuli o Božjoj volji. To se zove prava saradnja, i samo oni koji se uključe u nju zadobiće pravi ulazak. Dok sarađujete, neke od reči koje govorite mogu biti neprikladne, ali to nije važno. Komunicirajte o tome kasnije i dobro to shvatite; ne zanemarujte to. Posle ovakvog zajedništva, moći ćete da nadoknadite nedostatke svoje braće ili sestara. Samo ako na ovaj način zalazite sve dublje u svoj posao možete postići bolje rezultate. Svako od vas, kao ljudi koji služe Bogu, mora biti u stanju da brani interese crkve u svemu što radi, umesto da uzima u obzir samo sopstvene interese. Neprihvatljivo je da delujemo sami, potkopavajući jedni druge. Ljudi koji se tako ponašaju nisu pogodni da služe Bogu! Takvi ljudi imaju užasnu narav; ni trunka ljudskosti ne ostaje u njima. Oni su slika i prilika Sotone! Oni su zveri! Takve stvari se čak i danas dešavaju među vama; idete toliko daleko da napadate jedni druge dok komunicirate, namerno tražeći izgovore, zajapureni raspravljate o nečemu nebitnom, niko nije spreman da popusti, svako skriva svoje unutrašnje misli od onog drugog, pažljivo motreći na tu drugu osobu, uvek na oprezu. Da li je ovakva narav priliči Božjoj službi? Može li takav rad kao što je vaš opskrbiti vašu braću i sestre bilo čime? Ne samo da nisi u stanju da dovedeš ljude na ispravan životni pravac, već zapravo ubrizgavaš svoju iskvarenu narav u svoju braću i sestre. Zar ne povređuješ druge? Tvoja savest je užasna i trula je do srži! Ti ne ulaziš u stvarnost, niti primenjuješ istinu. Osim toga, besramno otkrivaš svoju đavolsku prirodu drugima. Ti jednostavno ne znaš šta je sramota! Ova braća i sestre su ti povereni, a ti ih vodiš u pakao. Zar ti nisi neko čija je savest postala trula? Apsolutno nemaš srama!

Kov se poboljšava radi primanja Božjeg spasenja

Poboljšanje kova ljudi znači da se od vas zahteva da unapredite svoju moć razumevanja, tako da možete da shvatite Božje reči i da znate kako da u skladu s njima delujete. To je najosnovniji zahtev od svih. Ako Me sledite, a ne razumete ono što

govorim, zar vaša vera nije zbrkana? Bez obzira na to koliko reči izgovorim, ako su one izvan vašeg dosega, ako ne možete sasvim da ih razumete bez obzira na to šta kažem, onda to znači da ste lošeg kova. Bez moći razumevanja, vi ne razumete ništa od onoga što Ja kažem, a to otežava postizanje željenog dejstva; ima mnogo toga što ne mogu direktno da vam saopštim, te željeno dejstvo ne može da se postigne, zbog čega je dodatni rad neophodan. Pošto su vaša moć razumevanja, vaša sposobnost da shvatate stvari i standardi po kojima živite isuviše manjkavi, delo „poboljšanja kova“ mora da se izvrši u vama. To je neizbežno i nema drugog izbora. Samo se tako može postići nekakvo dejstvo; u suprotnom, sve reči koje izgovorim bile bi uzaludne. Zar vas istorija tada ne bi zapamtila kao grešnike? Zar ne biste tako postali najveći ovozemaljski šljam? Zar ne znate koje delo se u vama obavlja i šta se od vas zahteva? Vi treba da poznajete svoj sopstveni kov: on uopšte ne ispunjava Moje zahteve. Zar to ne koči Moje delo? Na osnovu vašeg trenutnog kova i trenutnog stanja vašeg karaktera, niko od vas nije podoban da svedoči o Meni, niti je iko od vas dorastao da ponese veliku odgovornost Mog budućeg dela. Zar ne osećate veliku sramotu? Ako nastavite ovako, kako ćete moći da zadovoljite Moju volju? Ti treba da živiš život punim plućima. Ne dozvoli da vreme prolazi uzalud – od toga nema nikakve koristi. Trebalo bi da znaš sa čime treba da raspolažeš. Nemoj misliti da si majstor za sve – pred tobom je dug put! Šta više da se kaže kada ti čak nemaš ni najmanje zdravog ljudskog razuma? Zar nije sve uzalud? A što se tiče ljudskosti i kova koje zahtevam, nijedno od vas nije u potpunosti kvalifikovano. Veoma je teško naći nekoga ko je podoban za upotrebu. Vi verujete da ste sposobni da obavljate važnije poslove za Mene i da mogu da vam poverim bitnije zadatke; vi, međutim, ne znate čak ni kako da uđete u mnoge lekcije koje su vam pred nosom – kako onda mislite da uđete u dublje istine? Vaš ulazak treba da ima slojevit i postepen pristup. On ne sme da bude nasumičan – to nije dobro. Počnite sa najplićim ulaskom: pročitajte ove reči red po red dok ne uspete jasno da ih razumete. Kada čitate Božje reči, nemojte samo da prelećete preko njih kao da se divite cveću dok galopirate na konju, i nemojte samo površno da ih shvatate. Isto tako možeš stalno da čitaš stručne izvore (kao što su knjige o gramatici ili retorici) kako bi poboljšao svoje znanje. Ne čitaj knjige kao što su ljubavni romani, biografije velikih ljudi ili one o društvenim naukama; one nisu ni od kakve koristi i mogu samo da budu štetne. Moraš da ovladaš svim onim u šta treba da zakoračiš i što treba da razumeš. Svrha poboljšanja kova ljudi jeste da im se pruži svest o njihovoj suštini, identitetu, statusu i vrednosti. Trebalo bi da shvatiš zašto ljudi moraju da tragaju za istinom u verovanju u Boga i da li je prihvatljivo da ljudi ne poboljšaju svoj kov. Neophodno je da stalno radite na svom obrazovanju; to ne smete da zanemarite! Morate da shvatite zašto se kov ljudi mora poboljšati, kako treba da bude poboljšan i u koje aspekte treba ući. Morate da razumete značaj proživljavanja normalne ljudskosti, zašto se ovo delo mora obaviti, i ulogu koju čovek treba da odigra. Na primer, tokom obrazovanja treba da razumete koji aspekti treba da se proučavaju i kako treba ući u njih. Svi bi trebalo da znate šta je cilj obrazovanja. Zar nije cilj to da razumemo reči Božje

i da zakoračimo u istinu? Šta danas prevladava u crkvama? Teranje ljudi da se obrazuju dovodi ih do toga da zaborave na uživanje u Božjim rečima, i oni onda po čitav dan ne rade ništa drugo osim što se obrazuju. Ako od njih tražite da prožive normalnu ljudskost, njihov domet će biti spremanje kuće, kuvanje ili kupovina kuhinjskog pribora. To će biti jedino na šta će se usmeriti; oni čak neće znati ni kako da vode običan crkveni život. Ako se nađete u takvim okolnostima, zalutali ste u svojoj primeni. Zašto se onda od tebe traži da zakoračiš u duhovni život? Puko učenje tih stvari će te učiniti nesposobnim da postigneš ono što se od tebe traži. I dalje je najvažniji život-ulazak; razlog za obavljanje tog posla je, u stvari, rešavanje poteškoća s kojima se ljudi susreću u svojim iskustvima. Poboljšanje kova daje ti spoznaju o ljudskoj prirodi i suštini čoveka, čija je glavna svrha ta da duhovni život ljudi može da se razvija i da njihova narav može da se promeni. Ti možda umeš da se doteraš i da izgledaš lepo, možda si pronicljiv i pametan, ali, na kraju, kada dođe dan da počneš da delaš, ti nisi u stanju to da uradiš. Stoga treba da budeš svestan šta još sve treba da se uradi dok poboljšavaš svoj kov. Cilj je da se ti promeniš; poboljšanje kova je uzgredno. Neće biti dovoljno ako se tvoj kov ne poboljša, a ako se tvoja narav ne promeni, biće još gore. Ni jedno ni drugo ne može biti izostavljeno. Imati normalnu ljudskost ne znači da si odlučno svedočio – ono što se od tebe traži nije baš tako jednostavno.

Tek kada se kov ljudi poboljša do te mere da oni dosegnu razum i način života ljudi sa normalnom ljudskošću, kao i kada postignu život-ulazak – samo tada će doći do promena i svedočenja o kojima će moći da se govori. Kada dođe dan da svedočiš, takođe ćeš morati da govoriš o promenama u tvom ljudskom životu i o tome koliko u sebi poznaješ Boga. Samo je kombinacija ova dva aspekta tvoje istinito svedočenje i tvoja žetva. Nije dovoljno da se tvoja ljudskost menja samo spolja, a da nemaš razumevanja iznutra, niti će biti dovoljno da poseduješ razumevanje i istinu u sebi, a na kraju ipak zapostaviš proživljavanje svoje normalne ljudskosti. Delo koje se danas obavlja na tebi nije za pokazivanje drugima, već da bi se ti promenio. Sve što treba da uradiš jeste da se usredsrediš na menjanje sebe. Svakodnevno pisanje i slušanje, bez ičega drugog u tvom životu, neće biti dovoljno; treba da uđeš u sve aspekte. Trebalo bi da imaš normalan život sveca. Mnoge sestre se oblače kao mlade dame, a braća kao plemići ili krupne zverke, bez imalo dostojanstva svetaca. Jedno je poboljšati nečiji kov – to se postiže usput. Drugo je jesti i piti Božje reči – to je ono što je ključno. Kada bi se tvoj kov poboljšao ali na kraju ostao neiskorišten jer nisi jeo i pio Božje reči, zar ne bi tako protraćio trud koji si uložio u učenje? Oba aspekta se moraju kombinovati. Čemu spominjanje znanja o Bogu kada se raspravlja o tome šta se od tebe zahteva? Nije li to zarad rezultata dolazećeg dela? Kada budeš osvojen, moraćeš da budeš u stanju da svedočiš na osnovu sopstvenih iskustava. Neće biti dovoljno ako ti spolja budeš odavao utisak normalne ljudskosti, a ipak ne budeš u stanju da svoja iskustva pretočiš u reči. Dok vodiš normalan duhovni život, takođe treba da dostigneš normalnu ljudskost, čije ćeš mnoge aspekte naučiti usput. Da li misliš da čišćenje poda zahteva neku posebnu

vežbu? Još gore je provesti sat vremena vežbajući kako se drže štapići za jelo! Koje aspekte uključuje normalna ljudskost? Uvid, razum, savest i karakter. Ako možeš da postigneš normalnost u svakom od ovih aspekata, tvoja ljudskost će biti na zadovoljavajućem nivou. Trebalo bi da ličiš na normalno ljudsko biće, trebalo bi da ličiš na vernika u Boga. Ne moraš da postigneš previše niti da se baviš diplomatijom; samo moraš da budeš normalno ljudsko biće, sa razumom normalne osobe, da bi mogao da prozreš stvari i barem da izgledaš kao normalno ljudsko biće. To će biti dovoljno. Sve što se danas traži od tebe jeste u okviru tvojih mogućnosti; niko ne pokušava da te natera da radiš nešto za šta nisi sposoban. Tokom rada na tebi neće biti upotrebljena nijedna beskorisna reč, niti obavljeno ijedno beskorisno delo. Sva ružnoća izražena ili otkrivena u tvom životu mora biti odbačena. Sotona vas je iskvario i prepuni ste Sotoninog otrova. Sve što se od tebe traži jeste da se otarasiš te iskvarene sotonske naravi. Od tebe se ne traži da postaneš neka visoko pozicionirana ličnost, ili poznata ili značajna osoba. U tome nema svrhe. Posao koji se obavlja u vama uzima u obzir ono što je deo vaše prirode. Ono što tražim od ljudi nalazi se u okviru određenih granica. Kada biste vežbali način i ton kojim intelektualci govore, to ne bi bilo od koristi; tako ne biste bili u stanju da delate. S obzirom na vaš kov, trebalo bi barem da budete u stanju da govorite mudro i taktično i da objasnite stvari na jasan i razumljiv način. To je sve što je potrebno da bi se ispunili zahtevi. Ako, u najmanju ruku, zadobijete uvid i razum, onda će to biti dovoljno. Ono što je sada najvažnije jeste da odbacite svoju iskvarenu sotonsku narav. Morate odbaciti ružnoću koja se ispoljava u vama. Kako možete da govorite o vrhunskom razumu i vrhunskom uvidu, ako je ne odbacite? Mnogi ljudi, videvši da su se vremena promenila, nemaju ni skromnosti ni strpljenja, a možda nemaju ni ljubavi ni dostojanstva svetaca. Kako su takvi ljudi besmisleni! Imaju li čak i trunku normalne ljudskosti? Imaju li neko svedočenje o kojem mogu da govore? Oni su potpuno bez uvida i razuma. Naravno, neki aspekti ljudske prakse koji su devijantni i pogrešni moraju biti ispravljeni; njihovi nekadašnji kruti duhovni životi i njihova tupa i imbecilna pojava, na primer – sve to mora da se promeni. Promena ne znači dozvoliti sebi da budeš razvratan ili da se prepustiš željama tela i da govoriš šta god ti je volja. Ne smeš da govoriš neobavezno. Imati govor i ponašanje normalnog ljudskog bića znači govoriti koherentno, reći „da“ kada misliš „da“ i „ne“ kada misliš „ne“. Drži se činjenica i govori na prikladan način. Ne varaj, ne laži. Moraju da se shvate dometi koje normalna osoba može da postigne u vezi sa promenom naravi. U suprotnom, nećeš biti u stanju da zakoračiš u stvarnost.

Značaj spasavanja potomaka Moava

Tokom ove dve do tri godine dela, u osnovi je postignuto ono što je trebalo postići u delu suda nad vama. Većina ljudi je napustila neke od svojih budućih izgleda i svoju sudbinu. Međutim, kada se pomene da ste potomci Moava, mnogi od vas to ne mogu

da podnesu – lice vam se izobliči, usta vam se iskrive, a pogled vam se skameni. Naprosto ne možete da verujete da ste potomci Moava. Nakon što je proklet, Moav je prognan u ovu zemlju. Njegovo potomstvo je sve do danas prenosilo njegovu lozu, a svi vi ste njegovi potomci. Ne mogu ništa da učinim – ko ti je rekao da se rodiš u kući Moava? Žalim te i to ti ne želim, međutim, niko ne može da promeni tu činjenicu. Ti jesi potomak Moava i ne mogu da kažem da si Davidov potomak. Bez obzira na to čiji si potomak, ti ipak jesi stvoreno biće, iako si biće niskog položaja, stvorenje nižeg porekla. Sva stvorena bića moraju da iskuse celokupno Božje delo; sva ona su predmet Njegovog osvajanja, i sva ona moraju da vide Njegovu pravednu prirodu i da iskuse Njegovu mudrost i svemoć. Danas si potomak Moava i moraš da prihvatiš ovaj sud i grdnju; da nisi potomak Moava, zar ne bi takođe morao da prihvatiš ovaj sud i grdnju? Priznaj to! Uistinu, današnje delo na potomcima Moava je izuzetno vredno i izuzetno značajno. Pošto se delo obavlja na vama, ono ima ogroman značaj. Da se delo obavlja na Hamovim potomcima, to ne bi bilo značajno, jer za razliku od Moava, oni nisu nižeg roda. Potomci Nojevog drugog sina Hama su samo prokleti – nisu nastali iz bluda. Samo su niskog položaja, jer ih je Noje prokleo da budu sluge sluga. Niskog su položaja, ali njihova prvobitna vrednost nije bila niska. Kada govorimo o Moavu, ljudi znaju da je njegov prvobitni položaj bio nizak jer je rođen iz bluda. Iako je Lotov položaj bio veoma visok, Moav je potekao od Lota i njegove kćerke. Lot je nazivan pravednim, ali je Moav ipak bio proklet. Moav je bio niske vrednosti i imao je nizak položaj, a čak i da nije bio proklet, svejedno bi bio prljav i time bi se razlikovao od Hama. On nije priznavao Jahvea, već se umesto toga opirao Jahveu i protiv Njega bunio – pa je tako pao u najmračnije od svih mesta. Sadašnje delo na potomcima Moava sastoji se u spasavanju onih koji su upali u najveću tamu. Iako su bili prokleti, Bog je voljan da od njih stekne slavu, jer su svi oni isprva bili ljudi kojima je u srcu Bog nedostajao; naterati one koji u srcu nemaju Boga da Mu budu poslušni i da Ga vole jedino je pravo osvajanje, a plod takvog dela je najvredniji i najuverljiviji. Samo se time stiče slava – to je slava koju Bog želi da stekne u poslednjim danima. Iako su ti ljudi niskog položaja, činjenica da su sada u stanju da zadobiju tako veliko spasenje zaista je Božje uzdizanje. Ovo delo je veoma značajno, a On kroz sud zadobija ove ljude. Njemu nije namera da ove ljude kazni, već da ih spasi. Da, tokom poslednjih dana, On i dalje obavlja delo osvajanja u Izraelu, to bi bilo bezvredno; čak i kad bi bilo plodonosno, to delo ne bi imalo vrednost niti ikakav veliki značaj, a On ne bi mogao da stekne svu slavu. On obavlja delo na vama, onima koji su upali na najmračnije od svih mesta, na onima koji su najzaostaliji. Ovi ljudi ne priznaju da Bog postoji i nikada nisu znali da Bog postoji. Sotona je toliko iskvario ova stvorenja da su na Boga zaboravila. Sotona ih je zaslepio i ona uopšte ne znaju da na nebesima postoji Bog. U svojim srcima, svi vi se klanjate idolima i obožavate Sotonu – zar niste najniži, najizopačeniji ljudi? Najniži ste među onima od krvi i mesa, bez ikakve lične slobode, a podnosite i stradanja. Takođe ste ljudi na najnižoj lestvici u ovom društvu, čak i bez slobode na veru. U tome leži značaj delovanja na vama. Današnje delovanje

na vama, potomcima Moava, nema za cilj da vas ponizi, već da otkrije značaj dela. Za vas je to veliko uzdizanje. Čovek koji ima razum i uvid će reći: „Ja sam potomak Moava, zaista nedostojan da danas primim tako veliko uzdizanje od Boga ili tako velike blagoslove. U svemu što činim i kažem, i po svome statusu i vrednosti, uopšte nisam dostojan tako velikih blagoslova od Boga. Izraelci gaje veoma veliku ljubav prema Bogu, a blagodat koju uživaju On im daruje, međutim, njihov je status znatno viši od našeg. Avram je bio vrlo odan Jahveu, a Petar je bio veoma odan Isusu – njihova je odanost bila stotinu puta veća od naše. Sudeći prema našim postupcima, mi smo potpuno nedostojni da uživamo u Božjoj blagodati.“ Služba ovih ljudi u Kini naprosto se ne može izneti pred Boga. Ona je u potpunom rasulu; to što sada uživate u tolikoj blagodati Božjoj čisto je Božje uzdizanje! Kada ste tražili Božje delo? Kada ste svoj život žrtvovali za Boga? Kada ste se spremno odrekli porodice, roditelja i svoje dece? Niko od vas nije platio veliku cenu! Da te Sveti Duh nije razotkrio, koliko vas bi bilo u stanju da sve žrtvuje? Do danas ste sledili jedino pod prisilom i prinudom. Gde je vaša odanost? Gde je vaša poslušnost? Sudeći prema vašim postupcima, trebalo je još odavno da budete uništeni – da svi vi budete uklonjeni. Šta vas čini podobnim da uživate u tako velikim blagoslovima? Toga ni najmanje niste dostojni! Ko je među vama krčio sopstveni put? Ko je među vama sâm pronašao istiniti put? Svi ste lenji i alavi bednici koji traže udobnost! Mislite li da ste veliki? Čime to imate da se razmećete? Čak i ako se zanemari to da ste potomci Moava, da li su vaša priroda ili mesto rođenja od najviše vrste? Čak i ako se zanemari to da ste njegovi potomci, niste li svi vi potomci Moava, do same srži? Može li se promeniti istinitost činjenica? Da li se razotkrivanjem vaše prirode sada pogrešno predstavlja istinitost činjenica? Pogledajte svoje podaništvo, svoje živote i svoje karaktere – zar ne znate da ste najniži među najnižima u ljudskom rodu? Čime to imate da se razmećete? Pogledajte svoj položaj u društvu. Zar u njemu niste na najnižoj lestvici? Mislite li da sam rekao nešto pogrešno? Avram je ponudio Isaka – šta ste vi ponudili? Jov je ponudio sve – šta ste vi ponudili? Toliki ljudi se odreklo svojih života, pognulo glave, prolivalo krv da bi tražili istinit put. Da li ste vi platili tu cenu? U poređenju s njima, uopšte niste podobni da uživate u tako velikoj blagodati. Da li je nepravedno prema vama reći danas da ste potomci Moava? Nemojte o sebi imati previsoko mišljenje. Nemaš čime da se razmećeš. Tako veliko spasenje, tako velika blagodat daje vam se besplatno. Niste ništa žrtvovali, a u blagodati ipak uživate besplatno. Zar se ne osećate posramljeno? Da li je ovaj istiniti put nešto što ste sami tražili i pronašli? Nije li vas Sveti Duh primorao da ga prihvatite? Nikada niste posedovali srca koja traže, a još i manje srca koja traže istinu i čeznu za njom. Samo ste lenčarili i u njoj uživali; ovu istinu ste zadobili ne izlažući se ni najmanjem naporu. S kojim pravom se žalite? Misliš li da najviše vrediš? U poređenju sa onima koji su žrtvovali svoje živote i prolivali krv, na šta vi imate da se požalite? Bilo bi ispravno i prirodno da sada budete uništeni! Nemate drugog izbora nego da budete poslušni i da sledite. Naprosto niste dostojni! Većina među vama je bila prozvana, međutim, da vas okruženje nije primoralo ili da niste bili pozvani, uopšte

ne biste bili voljni da se razotkrijete. Ko je spreman da prihvati takvo odricanje? Ko je voljan da se odrekne telesnih zadovoljstava? Svi vi ste ljudi koji pohlepno uživaju u udobnosti i traže raskošan život! Zadobili ste tako velike blagoslove – šta još imate da kažete? Koje pritužbe imate? Bilo vam je dozvoljeno da uživate u najvećim blagoslovima i u najvećoj blagodati na nebu, a danas vam se otkriva delo koje nikada ranije nije obavljeno na zemlji. Zar to nije blagoslov? Stoga ste danas izloženi grdnji jer ste se opirali Bogu i pobunili se protiv Njega. Zbog ove grdnje, videli ste Božju milost i ljubav, a još ste i više videli Njegovu pravednost i svetost. Zbog ove grdnje i zbog prljavštine ljudskog roda, videli ste Božju veliku silu i videli ste Njegovu svetost i veličinu. Nije li ovo najređa istina? Zar ovo nije život sa smislom? Delo koje Bog obavlja puno je smisla! Prema tome, što je vaš položaj niži, to on više dokazuje da vas Bog uzdiže i više dokazuje veliku vrednost dela koje On danas obavlja na vama. Ono je naprosto neprocenjivo blago koje se nigde drugde ne može nabaviti! Tokom vremena, niko nije uživao u tako velikom spasenju. Činjenica da je vaš položaj nizak pokazuje koliko je veliko spasenje Božje i pokazuje da je Bog veran ljudskom rodu – On spasava, On ne uništava.

Kineski narod nije nikada verovao u Boga; nikada nisu služili Jahveu i nikada nisu služili Isusu. Oni se samo duboko klanjaju, pale tamjan, mirišljave papiriće i obožavaju Budu. Oni samo obožavaju idole – svi su buntovni do krajnjih granica. Dakle, što je položaj ljudi niži, sve više se pokazuje da je ono što Bog od vas zadobija još veća slava. Neki bi, sa svoje tačke gledišta, mogli reći: „Bože, kakvo Ti to delo obavljaš? Tako uzvišeni Bog, tako sveti Bog kao što si Ti dolazi u prljavu zemlju? Zar imaš tako nisko mišljenje o Sebi? Tako smo prljavi, a Ti si voljan da budeš sa nama? Voljan si da živiš među nama? Tako smo niskog položaja, a Ti si voljan da nas upotpuniš? I nas bi koristio kao uzore i uzorke?“ Ja kažem: ti ne shvataš Moju volju. Ne shvataš delo koje želim da obavim niti razumeš Moju narav. Značaj dela koje nameravam da obavim nadilazi mogućnosti koje ti možeš da sagledaš. Može li Moje delo da bude u skladu sa tvojim ljudskim predstavama? Prema ljudskim predstavama, da bih pokazao da imam visok status, da bih pokazao da veoma vredim, da bih pokazao Svoju čast, svetost i veličinu, morao bih da se rodim u lepoj zemlji. Da sam rođen na mestu koje Me priznaje, u elitnoj porodici, i da imam visok položaj i status, tada bi se prema Meni veoma dobro ophodili. To ne bi bilo od koristi Mom delu, i da li bi se tada tako veliko spasenje i dalje moglo otkriti? Svi koji Me vide bili bi Mi poslušni i ne bi bili okaljani prljavštinom. Trebalo je da se rodim na ovakvom mestu. To je ono u šta vi verujete. Međutim, razmislite: da li je Bog došao na zemlju radi uživanja ili da deluje? Da radim na tako jednostavnom, udobnom mestu, da li bih mogao da steknem Svoju punu slavu? Da li bih mogao da osvojim celu Svoju tvorevinu? Kada je Bog došao na zemlju, On nije bio od sveta i nije se ovaplotio da bi uživao u svetu. Mesto Njegovog rođenja je ono mesto gde bi Njegovo delovanje otkrilo Njegovu narav i bilo najsmislenije. Bilo da je to sveta ili prljava zemlja i bez obzira na to gde On deluje, On je svet. Sve na svetu je On stvorio, iako je sve to iskvario Sotona. Međutim, sve stvoreno i dalje pripada Njemu; sve je u Njegovim rukama. On dolazi u

prljavu zemlju i tu deluje kako bi otkrio Svoju svetost; On to čini samo zarad Svog dela, što znači da trpi veliko poniženje da bi obavljanjem ovog dela spasio ljude ove prljave zemlje. Ovo se čini radi svedočenja, za dobrobit celog ljudskog roda. Takvo delo ljudima pokazuje Božju pravednost i može bolje da pokaže Božju nadmoć. Njegova veličina i pravednost se ispoljavaju u spasavanju grupe niskih ljudi koje drugi nipodaštavaju. To što je rođen u prljavoj zemlji uopšte ne dokazuje da je On nižeg roda; jednostavno omogućava svemu stvorenom da vidi Njegovu veličinu i Njegovu istinsku ljubav prema ljudskom rodu. Što On to više čini, to se više otkriva Njegova čista ljubav, Njegova besprekorna ljubav prema čoveku. Bog je svet i pravedan. I premda je rođen u prljavoj zemlji i premda živi sa onim ljudima koji su puni prljavštine, kao što je Isus živeo sa grešnicima u Doba blagodati, zar se svaki delić Njegovog dela ne obavlja zarad opstanka celog ljudskog roda? Nije li sve to da bi ljudski rod zadobio veliko spasenje? Pre dve hiljade godina, On je nekoliko godina živeo sa grešnicima. Bilo je to zarad iskupljenja. On danas živi sa grupom prljavih ljudi nižeg roda. Ovo je zarad spasenja. Nije li celokupno Njegovo delo zarad vas ljudi? Ako ne stoga da bi spasio ljudski rod, zašto bi On živeo i patio sa grešnicima toliko godina nakon što se rodio u jaslama? I ako ne stoga da bi spasio ljudski rod, zašto bi se On po drugi put vratio u telu, rođen u ovoj zemlji u kojoj se okupljaju demoni, i živeo sa ovim ljudima koje je Sotona duboko iskvario? Zar Bog nije veran? Koji segment Njegovog dela nije bio radi ljudskog roda? Koji segment nije bio radi vaše sudbine? Bog je svet – ovo je nepromenljivo! On nije ukaljan prljavštinom iako je došao u prljavu zemlju; sve ovo može jedino značiti da je Božja ljubav prema ljudskom rodu krajnje nesebična, te da su patnja i poniženje koje On podnosi izuzetno veliki! Zar ne znate koliko je veliko poniženje koje On podnosi, za sve vas i za vašu sudbinu? Umesto da spasava velike ljude ili sinove iz bogatih i moćnih porodica, On nastoji da spasi one koji su niski i na koje gledaju sa nipodaštavanjem. Nije li sve ovo Njegova svetost? Zar sve ovo nije Njegova pravednost? Radi opstanka celog ljudskog roda, On bi se radije rodio u prljavoj zemlji i istrpeo svako poniženje. Bog je veoma stvaran – On ne obavlja nikakva lažna dela. Zar nije svaka etapa dela obavljena na tako praktičan način? Iako svi ljudi kleveću o Njemu i kažu da za stolom sedi sa grešnicima, iako Mu se svi ljudi rugaju i kažu da živi sa sinovima prljavštine, da živi sa najnižim ljudima, On Sebe i dalje nesebično daje, a ipak je među ljudskim rodom tako odbačen. Zar patnja koju On podnosi nije veća od vaše? Zar delo koje On obavlja nije veće od cene koju ste vi platili? Rođeni ste u zemlji prljavštine, a ipak ste zadobili Božju svetost. Rođeni ste u zemlji u kojoj se demoni okupljaju, a ipak ste dobili veliku zaštitu. Kakav izbor imate? Kakve pritužbe imate? Nije li patnja koju je On podneo veća od patnje koju ste vi podneli? Došao je na zemlju i nikada nije uživao u zadovoljstvima ljudskog sveta. On prezire takve stvari. Bog nije došao na zemlju da bi Ga čovek počastio materijalnim stvarima, niti je došao da uživa u hrani, odeći i čovekovim ukrasima. On na ove stvari ne obraća pažnju. Došao je na zemlju da pati za čoveka, a ne da uživa u zemaljskom bogatstvu. Došao je da pati, da dela i da dovrši Svoj plan upravljanja. On

nije odabrao neko lepo mesto, da živi u ambasadi ili u otmenom hotelu, niti ima nekoliko sluga da Ga opslužuju. Na osnovu onoga što ste videli, zar ne znate da li je došao da dela ili radi uživanja? Zar ne vidite svojim očima? Koliko toga vam je dao? Da je rođen na udobnom mestu, da li bi mogao da stekne slavu? Da li bi mogao da dela? Da li bi takvo Njegovo delovanje imalo ikakav značaj? Da li bi bio u stanju da potpuno osvoji ljudski rod? Da li bi bio u stanju da spase ljude iz zemlje prljavštine? Na osnovu svojih predstava, ljudi pitaju: „Budući da je Bog svet, zašto je rođen na ovom našem prljavom mestu? Ti mrziš i prezireš nas prljave ljude; prezireš naš otpor i naše buntovništvo, pa zašto onda živiš sa nama? Ti si vrhovni Bog. Mogao si da se rodiš bilo gde, pa zašto si morao da se rodiš u ovoj prljavoj zemlji? Svakodnevno nas grdiš i sudiš nam i jasno ti je da smo mi potomci Moava, pa zašto onda još uvek živiš među nama? Zašto si se rodio u porodici potomaka Moava? Zašto si to učinio?“ Ovakvim vašim mislima u potpunosti nedostaje razum! Jedino takvo delo omogućava ljudima da vide Njegovu veličinu, Njegovu skrušenost i skrivenost. On je voljan da žrtvuje sve za dobrobit Svog dela, i istrpeo je svaku patnju zarad Svog dela. On deluje radi ljudskog roda i, više od toga, da bi pobedio Sotonu, kako bi sva stvorenja mogla da se pokore Njegovoj prevlasti. Jedino je to smisleno, vredno delo. Da su Jakovovi potomci rođeni u Kini, na ovom komadu zemlje, i da su oni bili svi vi, u čemu bi onda bio značaj dela koje se obavlja u vama? Šta bi Sotona rekao? Sotona bi rekao: „Ranije su Te se plašili, od početka su Ti bili poslušni i u prošlosti Te nikad nisu izdali. Oni nisu najmračniji, najniži i najzaostaliji među ljudskim rodom.“ Da je delo zaista obavljeno na ovaj način, ko bi se time uverio? U celoj vaseljeni, Kinezi su najzaostaliji narod. Rođeni su nižeg roda, niskog su integriteta; tupi su i obamrli, prosti i dekadentni. Prožimaju ih sotonske naravi, prljavi su i razvratni. Vi posedujete sve ove sotonske naravi. Kada se ovo delo dovrši, ljudi će odbaciti ove iskvarene naravi i biće u stanju da budu sasvim poslušni i da budu upotpunjeni. Jedino takvi plodovi dela predstavljaju svedočanstvo unutar stvorenog! Da li razumeš šta je svedočanstvo? Na koji način zapravo treba dati svedočanstvo? Ovakvo delo vas je pretvorilo u kontraste, kao i u objekte koji vrše službu; još i više, ono vas je pretvorilo u predmete spasenja. Danas ste vi Božji narod; kasnije ćete biti uzori i uzorci. U ovom delu vi igrate svakojake uloge i na kraju ćete biti predmeti spasenja. Mnogi su ljudi zbog ovoga negativni; zar nisu sasvim slepi? Ti ništa ne vidiš jasno! Jesi li preneražen samo zato što si tako nazvan? Razumeš li šta je Božja pravedna narav? Razumeš li šta je Božje spasenje? Razumeš li šta je Božja ljubav? Nemaš nikakav integritet! Srećan si kada se o tebi lepo govori. Kada se o tebi loše govori, nenaklonjen si i povlačiš se. Šta si ti? Ne tragaš za istinitim putem! Smesta prestani da tražiš – to je sramotno! Ako te nešto tako beznačajno preneražava, zar to nije pokazatelj stida?

Bolje bi ti bilo da naučiš da sebe malo spoznaš. Ne gaji o sebi previsoko mišljenje i ne sanjaj o odlasku u raj – jednostavno traži poslušno kako bi bio osvojen na zemlji. Ne razmišljajte o tim nerealnim snovima koji ne postoje! Ako neko izgovori nešto slično ovom, onda su to reči odlučne osobe čvrstog karaktera: „Iako sam potomak Moava,

spreman sam da se trudim za Boga. Okrenuću leđa svom starom pretku! On me je izrodio i pregazio i sve do sada sam živeo u tami. Bog me je danas oslobodio i konačno sam ugledao nebesko sunce. Pošto me je Bog razotkrio, napokon sam uvideo da sam predak Moava. Ranije su mi oči bile zaklonjene i nisam znao da je Bog obavio toliko dela, jer me je taj stari Sotona oslepio. Okrenuću mu leđa i sasvim ga poniziti!“ Dakle, imate li vi takvu rešenost? Uprkos činjenici da svako od vas izgleda kao čovek, raspadate se brže od ikoga, a najosetljiviji ste po tom pitanju. Čim se pomene da ste potomci Moava, usta vam se napuće od durenja. Zar to nije narav svinje? Bezvredni ste. Zarad slave i bogatstva biste žrtvovali svoje živote! Ti možda želiš da nisi potomak Moava, međutim, nisi li upravo to? Danas kažem da jesi i to moraš da prihvatiš. Ja ne govorim suprotno činjenicama. Neki ljudi su zbog toga negativni, ali zbog čega bi tu trebalo biti negativan? Nisi li takođe dete velike crvene aždaje? Je li nepravedno reći da si potomak Moava? Pogledaj ono što proživljavaš, iznutra i spolja. Od glave do pete, na tebi nema ničeg vrednog hvale. Razuzdanost, prljavština, slepilo, otpor, buntovništvo – nisu li sve to delovi tvoje naravi? Oduvek živiš u zemlji razuzdanosti, a zlo ne ostavljaš nedovršeno. Misliš da si predivno svet. Pogledaj stvari koje si uradio, a svejedno si tako zadovoljan sobom. Šta si to učinio vredno pohvale? Vi ste poput zveri. Nemate ljudskosti! Družite se sa životinjama i živite okruženi zlim, razuzdanim idejama. Koliko toga manjka vama ljudima? Slažeš se da si dete velike crvene aždaje i voljan si da obavljaš službu, međutim, kasnije, kada se kaže da si potomak Moava, postaješ negativan. Zar to nije istina? Baš kao što si rođen od svoje majke i oca – koliko god da su oni užasni, od njih i dalje potičeš. Čak i ako pronađeš majku usvojiteljku i napustiš svoj dom, zar nisi i dalje dete svojih izvornih roditelja? Može li se ta činjenica promeniti? Jesam li te bez razloga označio potomkom Moava? Neki kažu: „Zar ne bi mogao da me zoveš drugačije?“ Ja kažem: „A da te zovem kontrastom?“ Oni ne žele da budu ni kontrasti. Dakle, šta ste voljni da budete? Kontrasti, služitelji – zar niste to? Šta bi još odabrao? Zar nisi osoba rođena u zemlji velike crvene aždaje? Bez obzira na to što kažeš da si Davidovo dete, to ne odgovara činjenicama. Je li to nešto što biraš za sebe? Možeš li za sebe da izabereš svako lepo ime koje ti se dopada? Zar pomenuta deca velike crvene aždaje niste vi, iskvareni ljudi? Kad je reč o služiteljima – niste li to takođe vi, iskvareni ljudi? Pomenuti uzori i uzorci koji su osvojeni – nisu li i oni vi, ljudi? Zar se put usavršavanja ne pominje radi vas? Oni koji su izloženi grdnji i sudu jeste vi, ljudi; zar oni koji će kasnije biti usavršeni nisu neki od vas? Da li je ovaj naziv i dalje važan? Tako ste nerazumni; zar ni nešto tako beznačajno ne vidite jasno? Ti ne znaš ko od koga potiče, međutim, Meni je to jasno i Ja vam govorim. U redu je da danas to može da se prizna. Ne osećajte se uvek tako inferiorno. Što si negativniji i više se povlačiš, to se više dokazuje da si potomak Sotone. Kada ih nateraš da slušaju himne, ima nekih koji kažu: „Mogu li potomci Moava da slušaju himne? Ja neću; nisam podoban!“ Kada ih naterate da pevaju, oni kažu: „Da li je Bog voljan da sluša kada potomci Moava pevaju? Bog me prezire. Previše me je sramota da idem pred Boga i ne mogu da svedočim za Njega. Jednostavno neću

da pevam, da se, kad to čuje, Bog ne iznervira.“ Nije li ovo negativan način da se nosite s tim? Kao stvoreno biće, rođen si u zemlji razuzdanosti i dete si velike crvene aždaje, potomak Moava; treba da okreneš leđa svom starom pretku i da okreneš leđa starom Sotoni. Jedino onaj koji to čini jeste neko ko zaista želi Boga.

U početku, kada sam vam dodelio položaj Božjeg naroda, poskakivali ste gore-dole, radosniji od svih drugih. Međutim, kako ste se osećali čim sam vam rekao da ste potomci Moava? Svi ste se raspali! Gde vam je rast? Prejak vam je koncept položaja! Većina ljudi ne može da se uzdigne. Neki odlaze da završavaju poslove, a neki da rade. Čim kažem da ste potomci Moava, svi vi želite da pobegnete. Je li to svedočanstvo koje dajete za Boga, o kome vazdan naokolo vičete? Hoće li na ovaj način Sotona biti ubeđen? Nije li to znak stida? Kakva je korist od vas? Svi ste smeće! Kakvu ste to patnju podneli pa osećate da se neko ogrešio o vas? Mislite, ako vas je Bog jednom u određenoj meri mučio, da će On biti srećan, kao da je došao u nameri da vas osudi, te da će nakon što vas osudi i uništi, Njegovo delo biti obavljeno. Je li to ono što sam rekao? Ne mislite li tako zbog svog slepila? Da li se to vi sami ne trudite da vam bude dobro ili vas Ja namerno osuđujem? Nikada to nisam učinio – već je to nešto što ste sami smislili. Nikada na taj način nisam obavljao delo niti imam takvu nameru. Da zaista želim da vas uništim, da li bih morao da se izlažem takvim teškoćama? Da zaista želim da vas uništim, da li bih sa vama morao da razgovaram tako ozbiljno? Moja volja je sledeća: nakon što vas budem spasio, moći ću da počinem. Što je neki čovek niži, tim pre je on predmet Mog spasenja. Što aktivnije možete da uđete, Ja ću biti srećniji. Što se više raspadate, Ja sam sve uznemireniji. Uvek samo želite da se razmećete i da preuzmete presto – kažem vam, to nije put da budete spaseni iz prljavštine. Maštanje o tome da sedite na prestolu vas ne može usavršiti; to nije realno. Kažem da si potomak Moava, a ti si nesrećan. Kažeš: „Ako me nateraš da uđem u bezdan, neću svedočiti za Tebe niti ću stradati zbog Tebe.“ Zar takvo tvoje ponašanje ne bi bilo u suprotnosti sa Mnom? Da li bi ti koristilo da to i učiniš? Dao sam ti toliko blagodati – jesi li zaboravio? Prezrivo ste odbili i ponizili srce Božje, koje je poput srca brižne majke; kakve će to posledice imati po tebe? Ako ne budeš svedočio za Mene, neću te primoravati – ali treba da znaš da ćeš na kraju biti meta uništenja. Ako u tebi ne mogu da dobijem svedočanstvo, steći ću ga u drugim ljudima. Meni to nije važno, ali ćeš na kraju ti zažaliti, a u tom trenutku ćeš već uveliko upasti u mrak. Ko će tada moći da te spasi? Nemoj da misliš da se delo ne može obaviti bez tebe – imati tebe ne znači imati previše, a nemati te ne znači da baš mnogo nedostaješ. Nemoj sebi da ukazuješ previše poštovanja. Ako nisi spreman da Me slediš, to pokazuje da si buntovan i u tebi nema ničeg poželjnog. Ako si neko ko samo lepo priča, nije li to naprosto zbog toga jer si se opremio rečima koje sam Ja doneo kroz Svoje delo? Šta je u tebi vredno hvale? Ne dozvoli da te zavede mašta! Ako od vas potomaka Moava ne mogu da steknem slavu, za Svoje ću delo odabrati drugu i treću grupu potomaka Moava sve dok ne budem stekao slavu. Ako nisi spreman da svedočiš za Mene, onda se gubi! Neću te primoravati! Nemojte misliti da bez vas neću moći ni

korak da se pomerim. Za Svoje delo, u ovoj zemlji Kini sa lakoćom mogu da pronađem odgovarajuće predmete. U ovoj zemlji se ništa drugo ne može ni pronaći – prljavi, iskvareni ljudi su posvuda, a Moje se delo može obaviti bilo gde. Ne budi tako ponosan! Ma koliko da si ponosan, zar ti ipak nisi dete rođeno iz bluda? Pogledaj koliko vrediš – koji drugi izbor imaš? Dopustiti tebi da živiš je samo po sebi ogromno uzdizanje, pa zbog čega si onda još uvek nadmen? Da nije Mog dela kojim se okončava doba, zar se ne bi još odavno našao usred prirodnih katastrofa i onih koje je izazvao čovek? Možeš li i dalje da živiš tako udobno? I dalje se po ovom pitanju neprekidno raspravljaš. Otkako sam rekao da si potomak Moava, sve vreme se duriš. Ne obrazujete se, ne čitate Božje reči i ne možete da podnesete da vidite ovu ili onu osobu. Kada vidiš da se drugi ljudi obrazuju, ometaš ih i svojim rečima obeshrabruješ. Baš imaš petlju! Kažeš: „Kakvo bi to obrazovanje mogli da steknu potomci Moava? Neću se ni truditi.“ Zar to nije nešto što bi rekla nekakva zver? Da li se ti uopšte ubrajaš u ljude? Toliko toga sam rekao, ali time u tebi nije ništa postignuto. Da li sam celo ovo delo obavljao uzalud? Jesam li uzalud izgovorio sve ove reči? Čak bi i pas zamahnuo repom; takva osoba nije dobra koliko ni jedan pas! Da li si dostojan da se nazivaš čovekom? Kada govorim o potomcima Moava, neki ljudi se namerno unižavaju. Oblače se drugačije nego ranije i toliko su zapušteni da ne liče na ljude, i mrmljaju: „Ja sam potomak Moava. Ništa ne valjam. Razmišljati o dobijanju ikakvih blagoslova obična je sanjarija. Mogu li potomci Moava biti usavršeni?“ Čim sam progovorio o potomcima Moava, većina ljudi ostaje bez nade; kažu: „Bog kaže da smo potomci Moava – šta to znači? Pogledajte kakvim tonom On govori – to je neopozivo! U Njegovim rečima nema ljubavi. Nismo li mi mete uništenja?“ Zar si zaboravio šta je ranije rečeno? Je li izraz „potomci Moava“ jedino čega se sada sećaš? Uistinu, mnoge reči imaju za cilj da postignu efekat, međutim, one otkrivaju i istinitost činjenica. Većina ljudi u to ne veruje. Nisi spreman da radi Mene tako patiš. Plašiš se smrti i uvek želiš da pobegneš. Ako želiš da odeš, Ja te neću primoravati da ostaneš, ali ti moram ovo jasno reći: Nemoj ceo životni vek da proživiš uzaludno i ne zaboravi reči koje sam ti rekao u prošlosti. Kao stvoreno biće, treba da obavljaš dužnost stvorenog bića. Ne postupaj protivno svojoj savesti; ono što treba da učiniš jeste da se posvetiš Gospodu stvorenog. I potomci Moava su stvorena bića, samo što su kontrasti i prokleti su. Bez obzira na sve, svejedno si stvoreno biće. Nećeš mnogo pogrešiti ako kažeš: „Iako sam potomak Moava, toliko sam uživao u Božjoj blagodati da moram imati malo savesti. Jednostavno ću to priznati, ali se neću time previše baviti. Čak i ako patim u ovom toku, patiću do kraja, a ako sam potomak Moava, neka tako i bude. Svejedno ću slediti do kraja!“ Moraš da slediš do kraja. Ako pobegneš, zaista nećeš imati nikakve izglede – zakoračićeš na put uništenja.

Ima nečega dobrog u tome što razumete svoje poreklo i što razumete da je stvarna istina od koristi za delo. Bez toga, željeni ishod ne bi bio postignut. Ovo je segment dela osvajanja i neophodan je korak u tom delu. To je činjenica. Ovo delo ima za cilj da probudi ljudske duhove, da probudi njihovu savest i omogući im da zadobiju ovo veliko

spasenje. Ako neko ima savesti, mora još i više da zahvali Bogu kada uvidi da mu je položaj nizak. U svojim rukama mora da drži Njegove reči, da čvrsto drži blagodat koju mu je On dao, pa čak i da gorko zaplače i kaže: „Naš je položaj nizak i ništa na svetu nismo dobili. Niko se ne ugleda na nas, niže ljude. Progone nas u sopstvenoj kući, muževi nas odbacuju, žene nas nagrđuju, deca nas nipodaštavaju, a kada ostarimo, maltretiraju nas i naše snaje. Zaista smo nemalo propatili, i velika je sreća to što sada uživamo u Božjoj velikoj ljubavi! Da nas Bog nije spasio, kako bismo jasno mogli videti ljudsku patnju? Zar se u ovom grehu ne bismo i dalje izopačivali? Zar nas Bog ovim ne uzdiže? Ja sam jedan od najnižih ljudi, a Bog me je uzdigao tako visoko. Čak i da budem uništen, za Njegovu ljubav ipak moram da se odužim. Bog ima lepo mišljenje o nama i razgovara sa nama, takvim niskim ljudima, licem u lice. Uzima me za ruku da me nauči. Svojim ustima On me hrani. Živi sa mnom i pati sa mnom. Čak i ako me grdi – šta da kažem? Nije li grdnja ujedno i uzdizanje od Boga? Izložen sam grdnji, ali mogu da vidim Njegovu pravednost. Ne mogu da budem bez savesti – moram da se odužim za Božju ljubav. Ne mogu više da se bunim protiv Boga.“ Božji status i Njegov identitet nisu isti kao oni kod ljudi – Njegova patnja je ista i Njegova hrana i odeća su isti, ali Ga svi ljudi poštuju i u tome je jedina razlika. Zar sve ostalo u čemu On uživa nije isto kao kod čoveka? Prema tome, šta ti daje za pravo da od Boga tražiš da se prema tebi ophodi na određeni način? Bog je pretrpeo tako veliku patnju i obavio tako veliko delo, a vi – niži od mrava, niži od buba – danas ste tako visoko uzdignuti. Ako ne možeš da uzvratiš Božju ljubav, gde ti je savest? Neki ljudi iz srca govore: „Svaki put kad pomislim da napustim Boga, oči mi se ispune suzama i osećam grižu savesti. Dužnik sam Bogu. Ne mogu to da učinim. Ne mogu tako da se odnosim prema Njemu. Da umrem i svojom smrću dam slavu Njegovom delu, bio bih prezadovoljan. U suprotnom, čak i ako živim, neću osećati mir.“ Slušajte ove reči – one opisuju dužnost koju stvoreno biće treba da ispuni. Ako čovek uvek ima ovu viziju u sebi, imaće unutrašnju jasnoću i smirenost; biće siguran u ove stvari. Reći ćeš: „Bog mi ne nanosi štetu i ne podsmeva mi se namerno niti me ponižava. Iako On govori pomalo grubo i to pogađa u srce, to je za moje dobro. Iako On govori tako grubo, ipak me spasava i ipak je obziran prema mojim slabostima. Ne koristi činjenice da bi me kaznio. Verujem da je Bog spasenje.“ Ako zaista imaš ovu viziju, malo je verovatno da ćeš pobeći. Tvoja ti savest neće dozvoliti da pobegneš, a njena osuda će ti reći da na takav način ne treba da se odnosiš prema Bogu. Pomisli na sve blagodati koje si zadobio. Čuo si toliko Mojih reči – je li moguće da si ih uzalud slušao? Bez obzira na to ko će pobeći, ti ne možeš. Drugi ljudi ne veruju, ali ti moraš. Drugi ljudi napuštaju Boga, ali ti moraš da podržiš Boga i da za Njega svedočiš. Drugi ljudi kleveću Boga, ali ti ne možeš. Koliko god da je Bog neljubazan prema tebi, ti ipak moraš ispravno da postupiš prema Njemu. Treba da uzvratiš Njegovu ljubav i moraš imati savest, jer Bog je nedužan. Već je pretrpeo veliko poniženje dolaskom sa neba na zemlju da bi delao među ljudskim rodom. On je svet bez imalo prljavštine. Koliko je poniženje pretrpeo dolaskom u zemlju prljavštine? On

za vaše dobro deluje na vama. Ako se bez savesti ophodiš prema Njemu, bilo bi najbolje da umreš preuranjenom smrću!

Većini ljudi trenutno nedostaje ovaj aspekt vizije; oni apsolutno ne mogu da dokuče ovo delo i ne znaju šta Bog na kraju njime želi da postigne. Posebno oni zbunjeni – oni kao da su ušli u lavirint i izgubili se posle nekoliko skretanja. Ako im detaljno objasniš cilj Božjeg plana upravljanja, neće postati zbunjeni. Mnogi ljudi ne mogu da ga dokuče i veruju da je svrha Božjeg dela u tome da muči ljude. Oni ne razumeju mudrost i čudesnost Njegovog dela i ne razumeju da je Njegovo delo u tome da otkrije Njegovu veliku silu i, više od toga, da spasi ljudski rod. Oni sve to ne vide; vide samo da li imaju ikakve izglede, hoće li moći da uđu u raj. Oni kažu: „Božje delo je uvek tako zaobilazno; bilo bi dobro da nam dozvoliš da neposredno vidimo Tvoju mudrost. Ne bi trebalo da nas ovako mučiš. Nismo tako dobrog kova i ne razumemo Tvoju volju. Bilo bi sjajno kada bi neposredno govorio i postupao. Želiš da pogađamo, ali mi to ne možemo. Bilo bi sjajno ako bi požurio i dozvolio nam da vidimo Tvoju slavu. Čemu potreba da se stvari obavljaju na tako zaobilazan način?“ Vama trenutno najviše nedostaje savest. Imajte više savesti. Širom otvorite oči da vidite ko zaista obavlja korake ovog dela. Nemojte prebrzo donositi zaključke. Sada si u najboljem slučaju razumeo ponešto od površnog aspekta načina života koji treba da iskusiš. Još uvek postoji mnogo istine koju treba da iskusiš, a kada dođe dan kada možeš sasvim da je razumeš, više nećeš govoriti na takav način niti ćeš se žaliti. Niti ćeš žuriti da definišeš stvari. Reći ćeš: „Bog je tako mudar, Bog je tako svet, Bog je tako moćan!“

Petrova iskustva: njegovo znanje o grdnji i sudu

Dok ga je Bog grdio, Petar se ovako molio: „O, Bože! Moje je telo neposlušno, a Ti me grdiš i sudiš mi. Radujem se Tvojoj grdnji i Tvome sudu, a čak i ako me ne želiš, ja u Tvom sudu vidim Tvoju svetu i pravednu narav. Dok mi sudiš tako da i drugi u Tvom sudu mogu da vide Tvoju pravednu narav, ja se osećam zadovoljno. Ako Tvoj sud može da izrazi Tvoju narav i da svim stvorenjima omogući da sagledaju Tvoju pravednu narav, te ako moju ljubav prema Tebi može da učini čistijom kako bih mogao dostignem izgled nekoga ko je pravedan, tada je Tvoj sud dobar, jer takva je blažena volja Tvoja. Znam da u meni još ima mnogo toga buntovnog i da još uvek nisam sposoban da stupim pred Tebe. Želim da mi još više sudiš, bilo neprijateljskim okruženjem ili kroz ogromno stradanje; ma šta Ti činio, za mene je to dragoceno. Tvoja je ljubav tako temeljna i ja sam spreman da se bez i najmanjeg pogovora prepustim Tvojoj milosti.“ To je Petar spoznao nakon što je iskusio Božje delo, a to je ujedno i svedočanstvo njegove ljubavi prema Bogu. Vi ste danas već osvojeni – ali, kako se to osvajanje izražava u vama? Neki kažu: „Moje je osvajanje vrhunska blagodat i ushićenost Božja. Tek sad shvatam koliko je ljudski život šupalj i beznačajan. Čovek svoj život provodi jurcajući unaokolo,

rađajući i podižući pokoljenje za pokoljenjem dece, da bi naposletku ostao bez ičega. Tek sam danas, nakon što me je Bog osvojio, uvideo da ne vredi tako živeti; takav je život zaista besmislen. Bolje da umrem i da svršim s tim!“ Može li Bog da zadobije takve ljude koje je osvojio? Mogu li oni da postanu primeri i uzori? Takvi su ljudi školski primer pasivnosti; oni nemaju nikakvih težnji, niti se trude da sebe poboljšaju. Iako se ubrajaju među one koji su osvojeni, takvi pasivni ljudi nisu u stanju da budu usavršeni. Pred kraj svog života, nakon što je bio usavršen, Petar je govorio: „O Bože! Kad bih poživeo još neku godinu, poželeo bih da dostignem čistiju i dublju ljubav prema Tebi.“ Neposredno pre nego što je prikovan za krst, u srcu se molio: „O, Bože! Sad je došlo Tvoje vreme; nastupio je čas koji si Ti za mene pripremio. Tebe radi moram da budem razapet na krst, o Tebi moram da svedočim i nadam se da moja ljubav može da udovolji Tvojim zahtevima i da postane čistija. Danas je za mene utešno i umirujuće to što mogu da umrem za Tebe i da zarad Tebe budem prikovan za krst, jer meni ništa nije prijatnije od mogućnosti da zbog Tebe budem razapet na krst i da udovoljim Tvojim željama, od toga da mogu da se predam Tebi i da Tebi ponudim svoj život. O, Bože! Tako si divan! Ako bi mi dopustio da živim, bio bih još spremniji da Te volim. Voleću Te dok sam živ. Želim da Te još jače volim. Ti mi sudiš, grdiš me i iskušavaš, zato što nisam pravedan i zato što sam zgrešio. I Tvoja pravedna narav postaje mi očiglednija. Ovo je za mene blagoslov, jer sam u stanju da Te volim snažnije i spreman sam da Te ovako volim čak i ako Ti mene ne voliš. Spreman sam da sagledam Tvoju pravednu narav, jer sam zbog toga sposobniji da proživim smislenim životom. Osećam da je moj život sada smisleniji, jer sam na krst razapet radi Tebe, jer umreti za Tebe ima smisla. Ja, međutim, još uvek nisam zadovoljan, zato što premalo znam o Tebi, znam da ne mogu u potpunosti da ispunim Tvoje želje i da sam Ti premalo toga uzvratio. U svom životu nisam bio u stanju da Ti se u potpunosti vratim; daleko sam od toga. Osvrćući se na ovaj trenutak, osećam toliki dug prema Tebi, a samo mi je ovaj trenutak preostao da Ti njime nadoknadim za sve svoje greške i svu ljubav koju Ti nisam uzvratio.“

Čovek mora da traga da živi smislenim životom i ne treba da se zadovoljava trenutnim okolnostima. Da bi proživeo Petrov lik, on mora da poseduje Petrovo znanje i njegova iskustva. Čovek mora da traga za uzvišenijim i dubljim stvarima. Mora da traga za snažnijom, čistijom ljubavi prema Bogu i za životom koji ima vrednost i smisao. Jedino se to može nazvati životom; tek tada će čovek biti isti kao Petar. Moraš se usredsrediti na to da budeš proaktivan u pogledu svog ulaska na pozitivnu stranu i ne smeš dozvoliti da, popuštajući samome sebi, potoneš nazad zarad trenutne udobnosti, dok pri tom zanemaruješ dublje, konkretnije i praktičnije istine. Tvoja ljubav mora biti praktična i moraš iznaći načine da se oslobodiš tog izopačenog, bezbrižnog života, koji se ne razlikuje od životinjskog. Moraš proživeti životom punim smisla i vrednosti, ne smeš se zavaravati, niti na svoj život gledati kao na igračku s kojom možeš da se igraš. Za svakoga ko teži ljubavi prema Bogu, ne postoje nedostižne istine i ne postoji pravda za koju ne može čvrsto da se zauzme. Kako treba da proživiš svoj život? Kako treba da

voliš Boga i kako da tom svojom ljubavlju udovoljiš Njegovoj želji? Od toga nema preče stvari u tvom životu. Pre svega, moraš posedovati takve težnje i istrajnost, i ne treba da nalikuješ onim beskičmenjacima i slabićima. Moraš naučiti da doživljavaš smisleni život i smislene istine, te pa u tom smislu prema sebi ne treba da se odnosiš površno. Život će kraj tebe prohujati, a da ti toga nećeš ni biti svestan; da li ćeš nakon toga imati još neku priliku da voliš Boga? Može li čovek da voli Boga nakon smrti? Moraš da imaš iste težnje i istu savest kao Petar; tvoj život mora biti smislen i ne smeš se poigravati sa sobom. Kao ljudsko biće i osoba koja traga za Bogom, moraš biti u stanju da pažljivo razmisliš o svom stavu prema životu, o tome kako da sebe ponudiš Bogu, kako da tvoja vera u Boga bude smislenija i kako da, pošto Ga već voliš, tvoja ljubav prema Bogu bude čistija, lepša i bolja. Danas se ne možeš jedino zadovoljavati načinom na koji si osvojen, već moraš razmisliti i o putu kojim ćeš ubuduće hodati. Moraš biti hrabar i težiti ka tome da budeš usavršen, i ne treba da sebe uvek smatraš nesposobnim. Ima li istina svoje miljenike? Može li se istina namerno suprotstaviti ljudima? Ako tragaš za istinom, može li te ona nadvladati? Ako se čvrsto zalažeš za pravdu, hoće li te ona srušiti? Ako uistinu težiš traganju za životom, može li ti život izmaći? Ako u tebi nema istine, to nije zato što se istina oglušuje o tebe, već zato što se ti kloniš nje; ako ne možeš da se čvrsto zauzmeš za pravdu, to nije zato što sa pravdom nešto nije u redu, već zato što smatraš da ona ne odgovara činjenicama; ako život nisi zadobio ni nakon dugogodišnjeg traganja za njim, to nije zato što je život nesavestan prema tebi, već zato što ti prema njemu nisi savestan i što si ga oterao od sebe; ako živiš u svetlosti, a nisi u stanju da tu svetlost zadobiješ, to nije zato što ta svetlost ne može da te obasja, već zato što nisi ni obratio pažnju na njeno postojanje i stoga te je svetlost tiho napustila. Ako ne tragaš, onda se samo može reći da si jedno bezvredno smeće, da u tebi nema životne hrabrosti i da nemaš hrabrosti da se odupreš silama mraka. Suviše si slab! Nisi u stanju da umakneš silama Sotone koje te opsedaju i spreman si samo da živiš ovim bezbednim i sigurnim životom, te da naposletku umreš u neznanju. Ono što bi trebalo da postigneš jeste traganje za tim da budeš osvojen; to je tvoja obaveza. Ako se zadovoljavaš time što si osvojen, ti onda teraš svetlost od sebe. Zarad istine moraš da otrpiš teškoće, moraš da se predaš istini, zbog istine moraš da podnosiš poniženje, a da bi zadobio više istine, moraš se podvrgnuti većem stradanju. To je ono što treba da učiniš. Ne smeš odbacivati istinu zarad mirnog porodičnog života i ne smeš da se u svom životu lišavaš dostojanstva i integriteta zarad trenutnog užitka. Treba da tražiš sve što je lepo i dobro, i u svom životu treba da tragaš za smislenijim putem. Ako živiš tako vulgarnim životom i ne tražiš nikakve ciljeve, zar time ne traćiš svoj život? Šta od takvog života možeš da dobiješ? Zarad jedne istine treba da se odrekneš svih telesnih uživanja, a ne da sve istine odbaciš zbog nekog sićušnog užitka. Takvi ljudi nemaju ni integritet ni dostojanstvo; njihovo je postojanje lišeno svakog smisla!

Bog čoveka grdi i sudi mu, zato što to zahteva Njegovo delo i, povrh toga, zato što je to čoveku potrebno. Čoveku je potrebno da bude izložen grdnji i sudu, i on tek tada

može postići ljubav prema Bogu. Danas ste se sasvim uverili u to, ali čim budete naišli na najmanju prepreku, bićete u nevolji; rast vam je još uvek premali i morate da iskusite još takvih grdnji i osuda da biste stekli dublje znanje. Danas koliko-toliko posedujete bogobojažljivo srce i Boga se bojite, znate da je On istiniti Bog, ali ne osećate veliku ljubav prema Njemu, a još manje ste dostigli čistu ljubav; vaše je znanje isuviše površno, a rast vam je još uvek nedovoljan. Kad ste se zaista suočili s nekim okruženjem, još uvek niste svedočili, premali deo vašeg ulaska je proaktivan i nemate predstavu kako da praktično delujete. Većina ljudi je pasivna i neaktivna; oni u svom srcu samo potajno vole Boga, ali nemaju načina da praktično deluju, niti im je jasno koji su njihovi ciljevi. Oni koje je Bog usavršio ne samo da poseduju normalnu ljudskost, već poseduju i istine koje prevazilaze merila savesti, koje su više od standarda savesti; oni ne samo da svoju savest koriste kako bi Bogu uzvratili za ljubav, već su, povrh toga, spoznali Boga i uvideli da je Bog divan i da zavređuje čovekovu ljubav, te da u Njemu ima toliko toga što vredi voleti; čovek ne može a da Ga ne voli! Oni koje je Bog usavršio vole Ga zato da bi zadovoljili svoje lične težnje. Njihova je ljubav spontana, to je ljubav koja ne traži ništa zauzvrat i ne predstavlja nikakvu razmenu. Oni Boga vole jedino radi svoje spoznaje Boga. Takve ljude ne zanima da li im Bog daruje blagodati i zadovoljni su jedino onda kad Bogu udovoljavaju. Sa Bogom se ne pogađaju, niti svoju ljubav prema Bogu mere savešću: „Dao si mi, i ja Ti zauzvrat pružam ljubav; ako mi ništa ne daš, onda ni ja nemam ništa čime bih Ti uzvratio.“ Oni koji su usavršeni uvek veruju da: „Bog je Stvoritelj i On Svoje delo obavlja na nama. Pošto imam ovu priliku, stanje i sposobnost da budem usavršen, trebalo bi da tragam da proživim život pun smisla i da Njemu udovoljim.“ To je identično onome što je iskusio Petar: Kad je bio najslabiji, on se Bogu molio rečima: „O, Bože! Bez obzira na vreme i mesto, Ti znaš da Te se uvek sećam. Bez obzira na vreme i mesto, Ti znaš da ja želim da Te volim, ali sam premali rastom, suviše sam slab i nemoćan, moja je ljubav previše ograničena, a moja iskrenost prema Tebi suviše oskudna. U poređenju s Tvojom ljubavlju, ja naprosto nisam sposoban za život. Želim samo da mi život ne bude uzaludan i da mogu ne samo da Ti uzvratim ljubav, već da Ti, uz to, posvetim sve što imam. Ako budem mogao da Ti udovoljim, ja ću, kao stvorenje, steći duševni mir i ništa Ti više neću tražiti. Mada sam sada slab i nemoćan, neću zaboraviti Tvoje opomene i neću zaboraviti Tvoju ljubav. Ja Ti sad samo uzvraćam za Tvoju ljubav, i ništa više. O, Bože, užasno se osećam! Kako da Ti uzvratim ljubav koju nosim u srcu, kako da učinim sve što mogu da bih bio u stanju da ispunim Tvoje želje i da sve što imam ponudim Tebi? Poznate su Ti ljudske slabosti; kako da postanem vredan Tvoje ljubavi? O, Bože! Ti znaš da sam mali rastom, da je moja ljubav isuviše oskudna. Kako da u ovakvom okruženju učinim sve što je u mojoj moći? Znam da treba da Ti se odužim za Tvoju ljubav, znam da Tebi treba da podarim sve što imam, ali danas je moj rast premali. Molim Te da mi pokloniš snagu i poverenje, kako bih bio sposobniji da dostignem čistu ljubav i Tebi je posvetim, i kako bih bolje mogao da Ti posvetim sve što imam; tako ću moći ne samo da Ti uzvratim ljubav, već ću biti sposobniji da iskusim

Tvoju grdnju, Tvoj sud i Tvoje kušnje, pa čak i teže kletve. Dopustio si mi da vidim Tvoju ljubav i ja ne mogu da Te ne volim i, mada sam danas slab i nemoćan, kako bih mogao da Te zaboravim? Spoznao sam Te zahvaljujući Tvojoj ljubavi, grdnji i sudu, ali se ujedno osećam nesposobnim da udovoljim Tvojoj ljubavi, jer Ti si tako uzvišen. Kako da sve što imam posvetim Stvoritelju?“ Takav je bio Petrov zahtev, ali je njegov rast bio neodgovarajući. U tom se času on osećao kao da mu je neko zario nož u srce. Bio je u agoniji; nije znao šta da čini u takvim uslovima. Pa ipak, on je nastavio s molitvom: „O, Bože! Čovek ima detinji rast, njegova je savest oronula, a jedino što mogu da postignem jeste da Ti se odužim za ljubav. Ja danas ne znam kako da udovoljim Tvojim željama i samo želim da učinim sve što mogu, da Ti dam sve što imam i da sve što imam posvetim Tebi. Bez obzira na Tvoj sud i grdnju, bez obzira na to čime me daruješ i šta od mene oduzimaš, oslobodi me i najmanjih pritužbi na Tebe. Dok si me grdio i sudio mi, mnogo sam puta gunđao u sebi i nisam bio u stanju da postignem čistotu, niti da ispunim Tvoje želje. Za Tvoju sam Ti se ljubav odužio iz prinude, i zbog toga u ovom času još više mrzim sebe.“ Petar se ovako molio zato što je tražio čistiju ljubav prema Bogu. Tražio je i preklinjao i, povrh toga, sebe optuživao i svoje grehe ispovedao Bogu. Osećao se dužnim prema Bogu i osećao je mržnju prema sebi, ali je ujedno bio pomalo tužan i pasivan. Uvek se tako osećao, kao da nije dovoljno dobar u odnosu na Božje želje i kao da nije u stanju da pruži sve od sebe. U takvim uslovima, Petar je ipak i dalje tragao za Jovovom verom. Uvideo je koliko je Jovova vera bila velika, jer Jov je shvatio da mu je sve što ima darovano od Boga, te je stoga bilo prirodno da Bog sve uzme od njega i to podari kome Mu se prohte – takva je bila pravedna narav Božja. Jov se nije zbog toga žalio i još uvek je bio u stanju da hvali Boga. Petar je takođe poznavao sebe i u svom se srcu molio: „Ja danas ne treba da se zadovoljim time što ću Ti se za Tvoju ljubav odužiti svojom savešću i sa onoliko ljubavi koliko Ti zauzvrat pružam, zato što su moje misli previše iskvarene i zato što nisam sposoban da na Tebe gledam kao na Stvoritelja. Budući da još uvek nisam sposoban da Te volim, moram negovati sposobnost da sve što imam tebi posvetim, što bih svojevoljno učinio. Moram da spoznam sve što si učinio i da nemam drugog izbora, moram da sagledam Tvoju ljubav i moram biti u stanju da Te hvalim i veličam Tvoje sveto ime, kako bi Ti preko mene mogao da stekneš veliku slavu. Spreman sam da čvrsto stojim dok svedočim o Tebi. O, Bože! Tvoja je ljubav tako dragocena i lepa; kako bih mogao poželeti da živim u rukama onog zlikovca? Zar me nisi Ti stvorio? Kako bih mogao da živim pod Sotoninom vlašću? Radije bih da celim svojim bićem živim usred Tvoje grdnje. Ne želim da živim pod vlašću onog zlikovca. Ako mogu da budem pročišćen i da sve svoje posvetim Tebi, voljan sam da svoje telo i um ponudim Tvom sudu i grdnji, jer Sotonu mrzim i ne želim da živim pod njegovom vlašću. Kroz Svoj sud o meni, Ti pokazuješ Svoju pravednu narav; srećan sam i nemam ni najmanjih pritužbi. Ako sam u stanju da izvršim dužnost jednog stvorenja, prihvatam da čitav moj život bude praćen Tvojim sudom, preko kojeg ću spoznati Tvoju pravednu narav i osloboditi se uticaja onoga zlikovca.“ Petar se uvek tako molio, uvek je tako tražio

i dostigao je, u relativnom smislu, velike visine. Ne samo da je bio u stanju da se oduži za Božju ljubav, već je, što je još važnije, ispunio i svoju dužnost kao stvorenje. Ne samo da nije osećao grižu savesti, već je bio u stanju i da prevaziđe standarde savesti. Njegove su se molitve i dalje uzdizale pred Boga, te su stoga i njegove težnje bivale sve veće, i posedovao je srce koje je sve više bilo bogoljubivo. Iako je trpeo užasan bol, ipak nije zaboravio da voli Boga i još uvek je tražio da postigne sposobnost razumevanja Božje volje. U svojim je molitvama govorio sledeće reči: „Nisam postigao ništa drugo do da Ti se odužim za Tvoju ljubav. Nisam o Tebi svedočio pred Sotonom, niti sam se oslobodio njegovog uticaja, tako da još uvek živim u telesnom. Želim da svojom ljubavlju porazim Sotonu, da ga posramim i tako udovoljim Tvojoj želji. Želim da se u celosti predam Tebi, da ni delić sebe ne dam Sotoni, jer Sotona je Tvoj neprijatelj.“ Što je više u tom smeru tražio, sve snažnije je bio dirnut, a njegovo je znanje o ovim stvarima bilo uzvišenije. Nesvesno je došao do spoznaje da treba da se oslobodi uticaja Sotone i da se u potpunosti vrati Bogu. Takve je visine dosegao. Prevazilazio je uticaj Sotone, oslobađao se telesnih užitaka i zadovoljstava, i bio je voljan da dublje iskusi i Božju grdnju i Njegov sud. Govorio je: „Iako živim usred Tvoje grdnje i Tvoga suda, bez obzira na poteškoće koje iz toga proizilaze, ja i dalje nisam spreman da živim pod Sotoninom vlašću, niti želim da podnosim Sotonino lukavstvo. Radujem se što živim usred Tvojih kletvi i boli me što živim usred Sotoninih blagoslova. Volim Te time što živim usred Tvoga suda i to mi donosi ogromnu radost. Tvoji su grdnja i sud pravedni i sveti; njihova je svrha da me pročiste i da me, povrh toga, spase. Radije bih da čitav svoj vek provedem usred Tvoga suda, kako bi se Ti brinuo o meni. Ni na trenutak ne želim da živim pod Sotoninom vlašću; želim da me Ti očistiš; čak i ako trpim stradanja, neću da me Sotona iskorišćava i vara. Mene, kao stvorenje, Ti treba da upotrebiš, Ti da me poseduješ, Ti treba da mi sudiš i Ti da me grdiš. Ti čak treba i da me proklinješ. Srce mi poskakuje od radosti kad si voljan da me blagosiljaš, jer sam video Tvoju ljubav. Ti si Stvoritelj, a ja sam stvorenje: Ne treba da Te izdam, ni da živim pod Sotoninom vlašću, niti treba da me Sotona iskorišćava. Bolje je da budem Tvoj konj ili vo, nego da živim za Sotonu. Radije bih živeo usred Tvoje grdnje i bez fizičkog blaženstva, a u tome bih uživao čak i ako bih ostao bez Tvoje blagodati. Iako Tvoja blagodat nije uz mene, uživam da me Ti grdiš i da mi sudiš; to je Tvoj najbolji blagoslov, Tvoja najveća blagodat. Iako si prema meni uvek veličanstven i gnevan, ja ipak nisam u stanju da Te napustim, niti još uvek mogu dovoljno da Te volim. Radije bih živeo u Tvom domu, da me Ti proklinješ, grdiš i udaraš, jer ne želim da živim pod Sotoninom vlašću, niti sam voljan da jurcam unaokolo i bavim se samo telesnim stvarima, a još manje sam voljan da živim za telo.“ Petrova je ljubav bila čista ljubav. To je iskustvo usavršavanja, i to je najviši nivo usavršavanja; od toga nema smislenijeg života. Prihvatio je Božju grdnju i sud, a Božju je pravednu narav čuvao kao blago, i ništa u vezi s Petrom nije bilo dragocenije od toga. Govorio je: „Sotona mi pruža materijalne užitke, ali meni nije stalo do njih. Božja grdnja i sud me stižu – u tome ja vidim blagodat, u tome uživam i time sam blagosloven. Da nije Božjeg suda, ja

nikad ne bih voleo Boga, još uvek bih živeo pod Sotoninom vlašću i još bih uvek bio pod njegovom kontrolom i komandom. U tom slučaju, ja nikad ne bih postao pravo ljudsko biće, zato što ne bih bio sposoban da udovoljim Bogu, niti bih se Bogu u potpunosti posvetio. Iako me Bog ne blagosilja, što me iznutra čini neutešnim baš kao da oganj bukti u meni i zbog čega nemam spokoja ni radosti, i mada se Božja grdnja nikad ne odvaja od mene, niti On ikada prestaje da me dovodi u red, ja u Božjoj grdnji i osudi mogu da vidim Njegovu pravednu narav. Ja u tome uživam; od toga nema vrednije ni smislenije stvari u životu. Iako su Njegova zaštita i briga prerasli u nemilosrdnu grdnju, sud, kletve i udarce, ja ipak uživam u tome, jer sve to može bolje da me očisti i promeni, može da me približi Bogu, učini sposobnijim da Boga volim, a moju ljubav prema Bogu učini čistijom. To mi omogućava da, kao stvorenje, ispunim svoju dužnost, to me dovodi pred Boga i udaljava od Sotoninog uticaja, tako da više ne služim Sotoni. Kad više ne budem živeo pod Sotoninom vlašću i kad budem mogao da sve što imam i sve što mogu posvetim Bogu, ne zadržavajući ništa za sebe – tek tada ću biti potpuno zadovoljan. Upravo su me Božja grdnja i sud spasli, a moj je život neodvojiv od Božje grdnje i suda. Moj život na zemlji je pod Sotoninom vlašću, i da nije bilo Božjeg staranja i Njegove zaštite, ja bih zauvek živeo pod Sotoninom vlašću i, osim toga, ne bih imao ni prilike ni sredstava da proživim smislenim životom. Samo ako me Božja grdnja i sud nikada ne napuste, ja ću biti u stanju da me Bog očisti. Samo zahvaljujući grubim rečima i pravednoj naravi Božjoj, te veličanstvenom Božjem sudu, dobio sam najveću moguću zaštitu, počeo sam da živim u svetlosti i stekao Božje blagoslove. Mogućnost da budem očišćen, da se oslobodim Sotone i da živim pod Božjom vlašću – to su danas najveći blagoslovi u mom životu.“ Ovo je najviši nivo Petrovog iskustva.

Ovo je upravo ono stanje koje čovek mora da postigne nakon što bude usavršen. Ako toliko ne možeš da postigneš, onda ti ne možeš da živiš smislenim životom. Čovek živi usred tela, što znači da živi u ljudskom paklu, a bez Božjeg suda i grdnje, čovek je prljav koliko i Sotona. Kako bi čovek mogao da bude svet? Petar je verovao da su Božja grdnja i sud najbolja zaštita čoveka i njegova najveća blagodat. Jedino posredstvom Božje grdnje i suda čovek je mogao da se probudi i da omrzne telo, da prezre Sotonu. Stroga Božja disciplina oslobađa čoveka od uticaja Sotone, oslobađa ga njegovog sopstvenog majušnog sveta i omogućava mu da živi u svetlosti Božjeg prisustva. Nema boljeg spasenja od grdnje i suda! Petar se ovako molio: „O, Bože! Dokle god me Ti grdiš i sudiš mi, znaću da me nisi napustio. Čak i ako mi ne podariš radost i spokoj, ako učiniš da živim u patnji i uputiš mi bezbrojne prekore, dokle god me Ti ne napustiš, moje će srce biti spokojno. Danas su Tvoja grdnja i sud postali moja najbolja zaštita i moj najveći blagoslov. Blagodat koju mi Ti daješ štiti me. Blagodat kojom me danas daruješ ispoljavanje je Tvoje pravedne naravi, ona je grdnja i sud; ona je, povrh toga, i kušnja, a ponajviše je, život u stradanju.“ Petar je telesna zadovoljstva mogao da ostavi po strani i da traži dublju ljubav i veću zaštitu, jer je posredstvom Božje grdnje i suda stekao toliko blagodati. Ako čovek želi da tokom svog života bude pročišćen i ostvari promene u svojoj

naravi, ako želi da živi smislenim životom i da ispuni svoju dužnost kao živo stvorenje, on mora da prihvati Božju grdnju i sud, i ne sme da dozvoli da se Božja disciplina i Božji udarci udalje od njega, kako bi mogao da se oslobodi Sotoninih smicalica i uticaja i kako bi živeo u svetlosti Božjoj. Znaj da Božja grdnja i sud predstavljaju svetlost, i to svetlost spasenja čovekovog, te da za čoveka nema boljeg blagoslova, blagodati, ni zaštite. Čovek živi pod uticajem Sotone i boravi u telu; ukoliko ne bude pročišćen i ne primi zaštitu od Boga, čovek će postajati sve izopačeniji. Ako želi da voli Boga, on mora da bude pročišćen i spasen. Petar se molio: „Kada si Ti, Bože, ljubazan prema meni, ja sam oduševljen i utešen; kad me grdiš, ja osećam još veću utehu i radost. Iako sam slab i trpim neizrecivu patnju, iako plačem i tugujem, Ti znaš da ta tuga dolazi zbog moje neposlušnosti i moje slabosti. Plačem, jer ne mogu da udovoljim željama Tvojim, tužan sam i kajem se jer ne mogu da ispunim Tvoje zahteve, ali sam zato voljan da dostignem ovo carstvo i voljan da učinim sve što mogu ne bih li Ti udovoljio. Tvoja mi je grdnja donela zaštitu i dala mi najbolje spasenje; sud Tvoj zasenjuje Tvoju trpeljivost i strpljenje. Bez Tvoje grdnje i suda ja ne bih uživao u Tvojoj milosti i dobroti. Danas sve više shvatam kako je Tvoja ljubav nadišla nebesa i prevazišla sve drugo. Tvoja ljubav nisu samo milost i dobrota; ona je, povrh toga, grdnja i sud. Tvoja grdnja i Tvoj sud pružili su mi toliko toga. Bez Tvoje grdnje i suda, nijedna osoba ne bi bila pročišćena i niko ne bi mogao da iskusi ljubav Stvoriteljevu. Iako sam izdržao stotine kušnji i nevolja, približivši se čak i smrti, oni su mi dozvolili da Te istinski spoznam i da zadobijem vrhunsko spasenje. Ako bi me Tvoja grdnja, Tvoj sud i Tvoja disciplina napustili, tada bih živeo u mraku, pod Sotoninom vlašću. U čemu je korist ljudskog tela? Kad bi Tvoja grdnja i sud od mene otišli, bilo bi to kao da me je Duh Tvoj napustio, kao da Ti nisi više sa mnom. Kako bih mogao da nastavim da živim kad bi tako bilo? Ako na mene baciš bolest i oduzmeš mi slobodu, mogu da nastavim da živim, ali ako bi me Tvoja grdnja i sud ikada napustili, ja ne bih mogao da nastavim da živim. Kada bih ostao bez Tvoje grdnje i suda, izgubio bih Tvoju ljubav, ljubav koja je za mene isuviše duboka da bih je izrazio rečima. Bez Tvoje ljubavi, živeo bih pod Sotoninom vlašću i ne bih mogao da vidim Tvoje slavno lice. Kako bih onda mogao da nastavim da živim? Ne bih mogao da izdržim takav mrak, takav život. Kad si pored mene, to je kao da Te gledam, pa kako bih onda mogao da Te napustim? Preklinjem Te, molim Te da mi ne oduzimaš najveću utehu, pa makar to bilo i samo nekoliko reči podrške. Uživao sam u ljubavi Tvojoj i ja danas ne mogu da se odvojim od Tebe; kako bih mogao da Te ne volim? Zbog Tvoje sam ljubavi mnogo gorkih suza prolio, ali sam uvek osećao da je život poput ovog smisleniji, više u stanju da me učini bogatijim, da me promeni i omogući mi da dosegnem istinu koju živa stvorenja treba da poseduju.“

Ceo svoj život čovek živi pod Sotoninom vlašću i nema te osobe koja može sama da se oslobodi uticaja Sotone. Svi žive u prljavom svetu, okruženi iskvarenošću i prazninom, bez i najmanjeg smisla ili vrednosti; oni tako bezbrižno žive zarad tela, zarad požude i zarad Sotone. U njihovim životima nema ni trunke vrednosti. Čovek je nesposoban da pronađe istinu koja bi ga oslobodila uticaja Sotone. Čak i ako veruje u

Boga i čita Bibliju, čovek ne razume kako da se oslobodi kontrole Sotoninog uticaja. Kroz vekove, tek nekoliko ljudi je otkrilo ovu tajnu, tek nekoliko njih ju je dokučilo. Iako mrzi Sotonu i prezire telo, čovek, kao takav, ne zna kako da se reši pogubnog uticaja Sotone. Zar i danas niste i dalje pod Sotoninom vlašću? Ne kajete se zbog svojih neposlušnih postupaka, a još manje se osećate prljavima i neposlušnima. Štaviše, nakon protivljenja Bogu, osećate duševni mir i veliki spokoj. Nije li taj spokoj posledica tvoje iskvarenosti? Ne potiče li taj duševni mir od tvoje neposlušnosti? Čovek živi u ljudskom paklu, živi pod mračnim uticajem Sotone; širom zemlje, aveti žive zajedno sa čovekom, zadirući u ljudsko telo. Ti na zemlji ne živiš u predivnom raju. Mesto u kojem boraviš je đavolje carstvo, pakao ljudski, podzemni svet. Ako čovek nije pročišćen, onda je sazdan od prljavštine; ako ga Bog ne štiti i ne brine o njemu, on je i dalje zatočenik Sotone; ako nije izložen sudu i grdnji, on nipošto neće moći da se spase od ugnjetavački mračnog uticaja Sotone. Iskvarena narav koju pokazuješ, kao i neposlušnost kojom živiš, dovoljan su dokaz da još uvek živiš pod Sotoninom vlašću. Ako ti um i misli nisu pročišćeni, a narav tvoja nije podvrgnuta sudu i grdnji, onda je tvoje celokupno biće još uvek pod kontrolom Sotonine vlasti, tvojim umom upravlja Sotona, tvojim mislima manipuliše Sotona i celokupnim bićem tvojim Sotona rukovodi. Znaš li samo koliko si ti sad daleko od Petrovih standarda? Jesi li od takvoga kova? Koliko toga znaš o današnjoj grdnji i sudu? Koliko poseduješ od onoga što je Petar spoznao? Ako nisi u stanju da to danas spoznaš, hoćeš li ovo znanje moći da dosegneš u budućnosti? Takvi lenjivci i kukavice kao što si ti, jednostavno nisu u stanju da spoznaju grdnju i sud. Ako tragaš za telesnim spokojstvom i telesnim uživanjima, ti nipošto nećeš moći da budeš pročišćen i na kraju ćeš se vratiti Sotoni, jer to što proživljavaš jesu Sotona i ono telesno. Kako danas stoje stvari, mnogi ljudi ne tragaju za životom, što znači da im nije stalo ni do toga da budu pročišćeni, niti do ulaska u dublje životno iskustvo. Budući da je tako, kako bi oni mogli da budu usavršeni? Oni koji ne tragaju za životom ne dobijaju priliku da budu usavršeni, a oni koji ne tragaju za znanjem o Bogu, koji ne tragaju za promenama u svojoj naravi, nisu u stanju da se izbave od mračnog uticaja Sotone. U pogledu svoje spoznaje Boga i ulaska u promene sopstvene naravi oni su neozbiljni, baš kao i oni koji veruju u religiju, koji samo poštuju obrede i prisustvuju redovnim bogosluženjima. Nije li to obično traćenje vremena? Ako čovek, verujući u Boga, nije ozbiljan u vezi sa životno važnim stvarima, ako ne traga za ulaskom u istinu, ne traga za promenama u svojoj naravi, a još manje traga za znanjem o delu Božjem, njega onda nije moguće usavršiti. Ako želiš da budeš usavršen, moraš razumeti Božje delo. Pritom, naročito, moraš da razumeš značaj Njegove grdnje i suda, kao i razloge izvršenja tog dela na čoveku. Možeš li to da prihvatiš? Da li si u stanju da, tokom ovakve grdnje, stekneš ista iskustva i ista znanja kao Petar? Ako tragaš za znanjem o Bogu i delu Duha Svetoga, te ako tragaš za promenama u svojoj naravi, imaćeš priliku da budeš usavršen.

Za one koji će biti usavršeni, ovaj korak dela osvajanja je nezaobilazan; tek kad bude osvojen, čovek može da iskusi delo usavršavanja. Pritom nema velike vrednosti u tome

da samo odigraš ulogu osvojenog čoveka, jer te to neće učiniti prikladnim za Božju upotrebu. Ti nikako nećeš moći da odigraš svoju ulogu u širenju jevanđelja, jer ne tragaš za životom, niti tragaš za sopstvenom promenom i obnavljanjem, te stoga ni ne poseduješ stvarno životno iskustvo. Tokom obavljanja ovog dela, koje se odvija korak po korak, neko vreme si bio služitelj i igrao ulogu kontrasta, ali ako na kraju ne budeš tragao za tim da postaneš Petar, te ako tvoje traganje ne bude u skladu s načinom na koji je Petar usavršen, ti onda, naravno, nećeš iskusiti promene u svojoj naravi. Ako si neko ko traga da bude usavršen, ti ćeš onda posvedočiti i reći ovo: „U ovom Božjem delu, koje se odvija korak po korak, prihvatio sam Božje delo grdnje i suda i, premda sam pretrpeo velike patnje, saznao sam kako Bog usavršava čoveka, stekao sam delo koje obavlja Bog, došao u posed znanja o pravednosti Božjoj i bio sam spasen Njegovom grdnjom. Njegova me je pravedna narav susrela i donela mi blagoslove i blagodat; grdnja Njegova i sud zaštitili su me i pročistili. Da me Bog nije izgrdio i da mi nije sudio, da me nisu sustigle teške reči Božje, ne bih mogao da spoznam Boga, niti da budem spasen. Danas shvatam: Čovek, kao stvorenje, ne samo da uživa u svemu što je Stvoritelj napravio, već je još i važnije da sva stvorenja treba da uživaju u pravednoj naravi Božjoj i Njegovom pravednom sudu, jer Božja je narav dostojna čovekovog uživanja. Kao stvorenje koje je Sotona iskvario, čovek treba da uživa u Božjoj pravednoj naravi. U Njegovoj pravednoj naravi ima grdnje i suda, ali, povrh toga, i velike ljubavi. Iako ja danas nisam u stanju da potpuno zadobijem ljubav Božju, barem sam imao sreće da je vidim i da time budem blagosiljan.“ Ovo je put kojim idu oni koji doživljavaju usavršavanje i to je spoznaja o kojoj oni govore. Takvi su ljudi isti kao Petar; oni poseduju ista iskustva kao Petar. Takvi ljudi su, takođe, oni koji su stekli život, oni koji poseduju istinu. Ako je budu proživljavali do samog kraja, oni će se, zasigurno, tokom Božjeg suda potpuno osloboditi uticaja Sotone i biti zadobijeni od Boga.

Nakon što budu osvojeni, ljudi nemaju nikakvo snažno svedočanstvo. Oni su samo osramotili Sotonu, ali nisu proživeli stvarnost Božjih reči. Ti nisi zadobio drugo spasenje; zadobio si samo žrtvu za greh, ali ipak nisi usavršen – to je veliki gubitak. Vi morate razumeti u šta treba da zakoračite i šta treba da proživite, i u to morate ući. Ukoliko, na kraju, ne postigneš to da budeš usavršen, ti onda nećeš biti pravo ljudsko biće i bićeš ophrvan kajanjem. Adam i Eva, od Boga stvoreni, u početku su bili sveti ljudi, što znači da su oni, dok su boravili u Edenskom vrtu, bili sveti, neokaljani prljavštinom. Pored toga, bili su verni Jahveu i nisu znali ništa o izdaji Jahvea. To je zato što nije bilo uticaja Sotoninog uznemiravanja, zato što u sebi nisu imali Sotoninog otrova i zato što su bili najčistiji u čitavom ljudskom rodu. Živeli su u Edenskom vrtu, neoskrnavljeni prljavštinom, nezaposednuti telom i bojali su se Jahvea. Kasnije, kada ih je Sotona iskušavao, u sebi su imali zmijski otrov i želju da izdaju Jahvea, te su živeli pod uticajem Sotone. U početku su bili sveti i bojali su se Jahvea; samo su u tom stanju oni bili ljudi. Kasnije, nakon što ih je Sotona iskušavao, jeli su voće s drveta spoznanja dobra i zla i živeli su pod uticajem Sotone. Sotona ih je postepeno iskvario i izgubili su prvobitni lik

čoveka. U početku je čovek imao dah Jahvea, nije bio nimalo neposlušan i nije nosio zlo u srcu. U to vreme je čovek zaista bio ljudsko biće. Nakon što ga je Sotona iskvario, čovek je postao zver. Misli su mu bile ispunjene zlom i prljavštinom, bez ičega dobrog i svetog. Nije li to Sotona? Iskusio si mnogo od Božjeg dela, ali se nisi promenio, niti si pročišćen. Ti još uvek živiš pod Sotoninom vlašću i još uvek se ne pokoravaš Bogu. Takav je neko ko je osvojen, ali ko još nije usavršen. A zbog čega se kaže da takva osoba nije usavršena? Zato što takva osoba ne traga za životom, niti za znanjem o Božjem delu, i zato što žudi isključivo za telesnim zadovoljstvima i za trenutnom udobnošću. Posledica toga je da nema nikakvih promena u njihovoj životnoj dispoziciji i da oni nisu povratili prvobitni izgled čoveka kakvim ga je Bog stvorio. Takvi su ljudi hodajući leševi, mrtvaci bez duhova! Oni koji ne tragaju za znanjem o duhovnim stvarima, koji ne tragaju za svetošću i za tim da prožive istinu, oni koji se zadovoljavaju samo time da budu osvojeni na negativnoj strani i koji ne mogu da žive prema rečima Božjim i postanu sveti ljudi – to su ljudi koji nisu spaseni. Jer, čovek koji ne poseduje istinu nije u stanju da čvrsto stoji tokom Božjih kušnji; spaseni su samo oni koji tokom Božjih kušnji mogu da ostanu čvrsti. Ono što želim jesu ljudi nalik Petru, ljudi koji tragaju za tim da budu usavršeni. Današnja istina data je onima koji za njom žude i tragaju. Ovo spasenje dato je onima koji žude da budu spaseni od Boga i nije predviđeno samo da biste ga stekli. Svrha mu je da vam omogući da budete zadobijeni od Boga; vi zadobijate Boga kako bi Bog mogao da zadobije vas. Danas sam vam saopštio ove reči i vi ste ih čuli, pa sada treba praktično da delujete u skladu sa ovim rečima. Na kraju, trenutak u kojem ove reči budete sproveli u delo, ujedno će biti i trenutak u kojem sam vas, posredstvom ovih reči, zadobio; u isto vreme, vi ćete takođe zadobiti ove reči, što znači da ste zadobili i ovo vrhunsko spasenje. Onoga trenutka kad budete pročišćeni, postaćete prava ljudska bića. Ako nisi u stanju da proživljavaš istinu, niti da živiš životom onoga ko je usavršen, onda se može reći da ti i nisi čovek, već leš koji hoda, zver, jer ne poseduješ istinu, što znači da ne poseduješ ni dah Jahveov, te si ti stoga samo mrtvac bez duha! Iako je moguće da neko svedoči nakon što je osvojen, ono što si zadobio tek je mrvica spasenja, i ti još uvek nisi postao živo biće koje poseduje duh. Mada si iskusio grdnju i sud, tvoja narav, zahvaljujući tome, nije ni obnovljena, ni promenjena; ti si još uvek onaj stari, još uvek pripadaš Sotoni i nisi neko ko je pročišćen. Samo oni koji su usavršeni donekle vrede i samo su takvi ljudi zadobili istinski život. Jednog dana, neko će ti reći: „Ti si iskusio delo Božje; pa, pričaj nam o tome kakvo je Njegovo delo. David je iskusio Božje delo i video Jahveova dela; Mojsije je takođe video Jahveova dela, te su njih dvojica mogli da opišu Jahveova dela i da govore o Jahveovoj čudesnosti. Ti si video delo koje je ovaploćeni Bog obavio tokom poslednjih dana; možeš li nam reći nešto o Njegovoj mudrosti? Možeš li da nam pričaš o čudesnosti Njegovog dela? Koje je zahteve Bog pred tebe postavio i kako si ih doživeo? Iskusio si Božje delo tokom poslednjih dana – koja je tvoja najveća vizija? Možeš li da nam pričaš o tome? Možeš li da nam pričaš o pravednoj naravi Božjoj?“ Kako ćeš odgovoriti kad se budeš suočio sa

ovakvim pitanjima? Budeš li rekao: „Bog je tako pravedan, On nas grdi i sudi nam, i razotkriva nas neštedimice; Božja narav zaista ne trpi čovekove uvrede; nakon što sam iskusio delo Božje, spoznao sam naše zverstvo i zaista uvideo pravednu Božju narav“, onda će neko drugi nastaviti da te propituje: „Šta još znaš o Bogu? Kako se primenjuje život-ulazak? Imaš li ikakve lične težnje?“ A ti ćeš odgovoriti: „Nakon što ih je Sotona iskvario, Božja su stvorenja postala zveri i ni po čemu se nisu razlikovala od magaraca. Ja danas živim u Božjim rukama, te stoga moram da udovoljavam željama Stvoritelja i da budem poslušan svemu što On podučava. Nemam drugog izbora.“ Budeš li samo ovako uopšteno govorio, ta osoba neće razumeti šta pričaš. Kada te pitaju šta znaš o Božjem delu, oni zapravo misle na tvoja lična iskustva. Oni se raspituju o tome koliko ti znaš o Božjoj grdnji i sudu, nakon što si ih iskusio, ali se pritom pozivaju na tvoja lična iskustva i traže da im pričaš o svom poznavanju istine. Ako nisi u stanju da govoriš o tim stvarima, to dokazuje da ništa ne znaš o današnjem delu. Stalno izgovaraš reči koje su samo prividno istinite ili su, pak, opštepoznate; nemaš nikakva konkretna iskustva, a u tvom znanju još manje ima suštine; uz to, u tebi nema istinitih svedočenja, tako da drugima nisi ubedljiv. Nemoj da budeš samo pasivni sledbenik Božji i nemoj da tragaš za onim što budi tvoju radoznalost. Ako nisi ni nezainteresovan ni zainteresovan, uništićeš sebe i odložićeš svoj život. Moraš da se oslobodiš takve pasivnosti i neaktivnosti i moraš da postaneš vešt u traganju za pozitivnim stvarima i u prevazilaženju sopstvenih slabosti, kako bi mogao da zadobiješ istinu i da je proživiš. Nema ničeg strašnog u tvojim slabostima, a tvoje mane nisu tvoj najveći problem. Tvoj najveći problem i tvoja najveća mana jeste u tome što nisi ni zainteresovan ni nezainteresovan i što ti nedostaje želja da tražiš istinu. Svima vama najveći problem predstavlja vaš kukavički mentalitet, pri čemu se zadovoljavate postojećim stanjem stvari i samo pasivno čekate. To je vaša najveća prepreka i najveći neprijatelj vašeg traganja za istinom. Ako si poslušan samo zato što reči koje izgovaram imaju tako duboko značenje, onda ti zapravo i ne poseduješ znanje, niti ceniš istinu. Poslušnost poput tvoje ne predstavlja svedočenje i Ja ne odobravam takvu poslušnost. Neko će te možda pitati: „Odakle tačno potiče tvoj Bog? Koja je suština tog tvog Boga?“ Ti ćeš odgovoriti: „Njegovu suštinu predstavljaju grdnja i sud.“ A on će nastaviti: „Zar Bog nije milostiv i prepun ljubavi prema čoveku? Zar ti to ne znaš?“ Reći ćeš: „To je tuđi Bog. To je Bog u kojeg veruju religiozni ljudi i to nije naš Bog.“ Kad ljudi slični tebi šire jevanđelje, vi iskrivljujete istiniti put, pa kakva je onda korist od vas? Kako da drugi zadobiju istiniti put od tebe? U tebi nema istine i ti o istini ne možeš ništa da kažeš, a uz to ne možeš ni da proživiš istinu. Zbog čega si podoban da živiš pred Bogom? Kada drugima širiš jevanđelje i kada komunicirate o istini i svedočite o Bogu, ako nisi u stanju da ih pridobiješ, oni će tvoje reči opovrgnuti. Zar ti onda samo ne zauzimaš prostor? Toliko si od Božjeg dela iskusio, pa ipak, kad progovoriš o istini, to nema nikakvog smisla. Ti onda ni za šta nisi, zar ne? Kakva je korist od tebe? Kako je moguće toliko od Božjeg dela iskusiti, a ipak ne znati baš ništa o Njemu? Kada te upitaju šta stvarno znaš o Bogu, ti

ostaješ bez reči ili odgovaraš nešto krajnje nebitno – govoriš kako je Bog moćan, kako veliki blagoslovi koje si primio zaista odražavaju uzvišenost Boga, te kako nema veće privilegije od toga da Boga možeš lično da vidiš. Kakva je vrednost toga što govoriš? Sve su to samo beskorisne, isprazne reči! Zar, nakon što si toliko od Božjeg dela iskusio, jedino znaš da uzvišenost Božja predstavlja istinu? Moraš spoznati delo Božje, jer ćeš jedino tada moći da istinski svedočiš o Bogu. Kako oni koji nisu zadobili istinu mogu da svedoče o Bogu?

Ako toliki trud i tolike reči nisu imali nikakvog uticaja na tebe, kad dođe vreme da se delo Božje proširi ti nećeš moći da izvršiš svoju dužnost, i bićeš osramoćen i ponižen. Tada ćeš osetiti da toliko toga duguješ Bogu i da je tvoje znanje o Bogu tako površno. Ako ti danas, dok On deluje, ne tragaš za znanjem o Bogu, posle će biti kasno. Naposletku ćeš ostati bez ikakvog, pomena vrednog znanja – ostaćeš prazan, bez ičega u sebi. Na osnovu čega ćeš pričati o Bogu? Imaš li hrabrosti da pogledaš Bogu u lice? Već ovog časa treba naporno da radiš na svom traganju da bi na kraju, baš kao i Petar, spoznao koliko su Božja grdnja i sud korisni za čoveka, te da bez Njegove grdnje i suda čovek ne može biti spasen, već samo može sve dublje da tone u ovu prljavu zemlju, u sve dublji mulj. Sotona je ljude iskvario, a oni su jedni protiv drugih spletkarili, jedni se na druge ljutili i izgubili su svoje bogobojažljivo srce. Njihova je neposlušnost prevelika, u njima ima isuviše predstava i svi oni pripadaju Sotoni. Bez Božje grdnje i suda, čovekova iskvarena narav ne bi mogla da bude očišćena i on ne bi mogao da bude spasen. Ono što se delovanjem ovaploćenog Boga u telu izražava, upravo je ono što izražava Duh, a delo koje On obavlja izvršava se u skladu sa delom koje obavlja Duh. Ako danas ništa ne znaš o tom delu, onda si zaista bezuman i toliko si toga izgubio! Ako od Boga nisi zadobio spasenje, onda je tvoja vera ništa drugo do religija, a ti si samo religiozni hrišćanin. Čvrsto se držeći izumrle doktrine, ostao si bez novog dela Svetoga Duha; oni drugi, koji tragaju za ljubavlju prema Bogu, u stanju su da steknu istinu i život, dok tvoja vera ne može da zadobije Božje odobrenje. Umesto toga, postao si zlotvor, neko čiji su postupci pogubni i puni mržnje; postao si predmet Sotoninih sprdnji i njegov zatočenik. Čovek u Boga ne treba da veruje, već da Ga voli, da traga za Njim i da Mu se klanja. Ako danas ne tragaš, doći će dan kad ćeš reći: „Zašto onomad nisam pravilno sledio Boga, niti Mu udovoljavao kako je trebalo, zašto nisam tragao za promenama u svojoj život-naravi? Kako sad žalim što tada nisam bio u stanju da se pokorim Bogu i što nisam tragao za poznanjem Božje reči. Bog je tada mnogo govorio; kako sam mogao da ne tragam za time? Bio sam tako glup!“ Donekle ćeš mrzeti sebe. Danas ne veruješ Mojim rečima i ne obraćaš pažnju na njih; kad dođe dan da se ovo delo proširi i da ga u celosti sagledaš, kajaćeš se i u tom trenutku ostaćeš bez reči. Blagoslova ima, ali ti ne znaš da uživaš u njima, postoji i istina, ali ti za njom ne tragaš. Zar time ne navlačiš prezir na sebe? Iako sledeći korak Božjeg dela tek treba da otpočne, danas nema ničeg naročitog u vezi sa zahtevima koji se pred tebe postavljaju i sa onim što se od tebe traži da proživiš. Toliko ima posla i toliko istina; zar oni ne zavređuju da ih spoznaš? Zar Božja

grdnja i sud nisu u stanju da probude tvoj duh? Zar Božja grdnja i sud ne mogu da te nateraju da omrzneš sebe? Zar se zadovoljavaš životom pod uticajem Sotone, u miru i radosti, i sa ponešto telesne utehe? Nisi li ti najniži od svih ljudi? Niko nije gluplji od onih koji su spasenje videli, ali ne tragaju za tim da ga zadobiju; to su ljudi koji se naslađuju telesnim stvarima i uživaju u Sotoni. Nadaš se da tvoja vera u Boga neće pred tebe postavljati nikakve izazove ni stradanja, pa čak ni najmanje poteškoće. Uvek tragaš za bezvrednim stvarima i ne pridaješ nikakvu vrednost životu, već umesto toga svoje ekstravagantne misli uvek pretpostavljaš istini. Tako si bezvredan! Živiš kao svinja – kakva je razlika između tebe i svinja ili pasa? Nisu li svi oni koji ne tragaju za istinom, već vole samo telo, isto što i zveri? Nisu li svi oni mrtvaci bez duha isto što i hodajući leševi? Koliko je reči izgovoreno među vama? Da li je među vama tek malo toga urađeno? Koliko sam vam toga pružio? Pa zašto to onda nisi zadobio? Na šta se tačno žališ? Nije li to što ništa nisi stekao posledica tvoje prevelike ljubavi prema telu? I nije li to posledica tvojih, preterano neumerenih misli? Nije li to zato što si isuviše glup? Ako nisi u stanju da stekneš ove blagoslove, možeš li Boga da kriviš što te nije spasao? Ono za čim ti tragaš jeste da zahvaljujući veri u Boga stekneš spokoj, da ti se deca ne razbolevaju, da ti muž ima dobar posao, da ti se sin dobro oženi, da ti ćerka nađe pristojnog muža, da tvoji konji i volovi dobro oru zemlju, da lepo vreme tokom godine donese dobru žetvu. To je ono što ti tražiš. Svrha tvog traganja je u tome da udobno živiš, da ti porodicu ne zadese nikakve nezgode, da te jaki vetrovi mimoiđu, da ti lice ne bude išarano borama, da ti useve ne odnese poplava, da te ne snađe nijedna katastrofa, da živiš u Božjem zagrljaju i u nekom udobnom gnezdu. Da li u takvoj kukavici kao što si ti, koja uvek traga za onim telesnim, ima bar malo srca, bar malo duha? Zar ti nisi zver? Nudim ti istiniti put, ne tražeći ništa zauzvrat, ali ti ipak ne tragaš za njim. Da li si ti od onih koji veruju u Boga? Darujem te stvarnim ljudskim životom, ali ti ipak ne tragaš za njim. Zar se baš nimalo ne razlikuješ od svinje ili psa? Svinje ne tragaju za ljudskim životom, one ne tragaju za očišćenjem i ne razumeju šta je život. Svakoga dana, nakon što pojedu svoje sledovanje, one naprosto spavaju. Dao sam ti istiniti put, ali ti ga ipak nisi zadobio: ostao si praznih ruku. Želiš li da i dalje ovako živiš, životom svinje? U čemu je značaj toga da takvi ljudi uopšte budu živi? Tvoj život je prostački i dostojan prezrenja, živiš usred prljavštine i raskalašno, i ne tragaš ni za kakvim ciljevima; nije li tvoj život najprostačkiji od svih? Imaš li hrabrosti da pogledaš Boga? Nastaviš li da stvari doživljavaš na ovaj način, zar nećeš na kraju ostati bez ičega? Ponuđen ti je istiniti put, a da li ćeš ga naposletku zaista i zadobiti, to zavisi od tvoje lične potrage. Ljudi kažu da je Bog pravedni Bog, te da će On, pod uslovom da Ga čovek do samog kraja sledi, prema čoveku zacelo biti nepristrasan, zato što je On najpravedniji. Ako Ga čovek bude sledio do samog kraja, zar bi On mogao da ga odbaci? Ja sam prema svim ljudima nepristrasan i svima sudim prema Svojoj pravednoj naravi, ali uz zahteve koje pred čoveka postavljam idu i odgovarajući uslovi, a ono što Ja zahtevam moraju svi da ispune, ma o kome da se radi. Mene ne zanimaju tvoje kvalifikacije, niti koliko ih dugo već

poseduješ; Mene jedino zanima da li slediš Moj put, te da li istinu voliš i jesi li je žedan. Ako u tebi nema istine, već Mom imenu nanosiš sramotu i ne postupaš u skladu s Mojim putem, nego Me samo bezbrižno i bez razmišljanja slediš, Ja ću te, kad za to dođe vreme, udariti i kazniti zbog tvoje rđavosti, i šta ćeš onda imati da Mi kažeš? Hoćeš li moći da kažeš da Bog nije pravedan? Ako si se pridržavao reči koje sam izgovorio, ti si danas osoba kakvu Ja odobravam. Kažeš da si oduvek patio dok si Boga sledio, da si Ga sledio kroz sve nedaće i nevolje, te da si s Njim delio i dobro i zlo, ali da nisi proživeo reči koje je Bog izgovorio; ti bi samo da jurcaš za Bogom i da se svaki dan daješ za Boga, a nikada ti nije palo na pamet da proživiš smislenim životom. I još kažeš: „U svakom slučaju, verujem da je Bog pravedan. Stradao sam radi Njega, trčao za Njim unaokolo i posvetio se Njemu, uz to sam i naporno radio, uprkos tome što nisam dobio nikakvo priznanje; On će me se sigurno setiti.“ Tačno je da je Bog pravedan, ali Njegova pravednost nije ukaljana nikakvim nečistoćama: ona ne sadrži ljudsku volju, niti je ukaljana telom ni ljudskim poslovima. Kažnjeni će biti svi oni koji se bune i protive Mu se, svi koji nisu u skladu s Njegovim putem; nikome se ne prašta i niko nije pošteđen! Neki kažu: „Ja danas jurim unaokolo za Tobom; a kada dođe kraj, hoćeš li mi udeliti neki mali blagoslov?“ Zato te pitam: „Jesi li si se pridržavao Mojih reči?“ Pravednost o kojoj govoriš zasnovana je na razmeni. Ti samo misliš da sam Ja prema svim ljudima pravedan i nepristrasan, te da će svi oni koji Me budu sledili do samog kraja zacelo biti spaseni i dobiti Moje blagoslove. U Mojim rečima da će „svi oni koji Me budu sledili do samog kraja zacelo biti spaseni“, postoji skriveno značenje: oni koji Me budu sledili do samog kraja jesu oni koje ću Ja u potpunosti zadobiti, to su oni koji, nakon što sam ih osvojio, traže istinu i usavršeni su. Koje si uslove ti ispunio? Postigao si samo to da Me slediš do samog kraja, i šta još? Jesi li se pridržavao Mojih reči? Ispunio si jedan od Mojih pet uslova, ali nemaš nameru da ispuniš preostala četiri. Naprosto si pronašao najjednostavniji i najlakši put, a tragao si za njim nadajući se da će te poslužiti sreća. Prema ljudima kao što si ti, Moja se pravedna narav ispoljava kroz grdnju i sud, kroz pravednu odmazdu i kroz pravedno kažnjavanje svih zlotvora; svi oni koji ne slede Moj put zacelo će biti kažnjeni, čak i ako Me do samog kraja budu sledili. To je Božja pravednost. Kad se ta pravedna narav bude izrazila kroz kažnjavanje čoveka, čovek će ostati zabezeknut i požaliće što, dok je sledio Boga, nije sledio Njegov put. „U to sam vreme tek donekle stradao sledeći Boga, ali nisam sledio put Božji. Ima li ikakvih izgovora? Nema mi druge nego da budem izložen grdnji!“ Pa ipak, on u sebi misli: „Bilo kako bilo, sledio sam Te do samog kraja, tako da, čak i ako me budeš grdio, ta grdnja ne može biti prestroga, a nakon što me izgrdiš, Ti ćeš me i dalje želeti. Znam da si Ti pravedan i da prema meni nećeš doveka tako postupati. Na kraju krajeva, ja nisam nalik onima koji će biti zbrisani; onima koji treba da budu zbrisani sleduje teška grdnja, dok će moja grdnja biti lakša.“ Pravedna narav nije onakva kakvom je ti nazivaš. Nije reč o tome da se sa onima koji su dobri u ispovedanju svojih grehova obračunava blago. Pravednost je svetost i to je narav koja ne trpi uvrede od strane čoveka, a sve ono što je prljavo i što

se nije promenilo predmet je Božjeg gađenja. Pravedna Božja narav nije zakon, već upravna odluka: to je upravna odluka u okviru carstva, a ta upravna odluka je pravedna kazna za svakoga ko ne poseduje istinu i ko se nije promenio, i tu nema mesta spasenju. Jer, kad svi ljudi budu klasifikovani prema vrsti, oni dobri će biti nagrađeni, a rđavi kažnjeni. Tada će biti razjašnjeno čovekovo odredište; to je vreme u kojem će delo spasenja biti privedeno kraju i posle kojeg se delo čovekovog spasenja više neće obavljati, a kazna će sustići sve one koji su počinili zlo. Neki kažu: „Bog pamti sve one koji su često pokraj Njega. Nikoga od nas On neće zaboraviti. Nas će Bog garantovano usavršiti. On neće upamtiti nikoga od onih ispod nas; među ljudima ispod nas, oni koji će biti usavršeni zasigurno su manji od nas koji se s Bogom često srećemo; Bog nikoga od nas nije zaboravio, svi imamo Božje odobrenje i zasigurno će nas Bog usavršiti.“ Svi vi imate ovakve predstave. Je li to pravednost? Da li si istinu sproveo u delo ili nisi? Zapravo si ti taj koji širi ovakve glasine, bestidniče!

Danas neki ljudi tragaju za tim da ih Bog upotrebi, ali njih nije moguće neposredno upotrebiti nakon što su osvojeni. Kad su u pitanju reči koje se danas izgovaraju, ako ti još uvek nisi u stanju da ih ostvariš dok Bog upotrebljava ljude, to znači da ti još uvek nisi usavršen. Drugim rečima, završetak perioda tokom kojeg čovek biva usavršen odrediće da li će Bog nekog čoveka izgnati ili će ga upotrebiti. Oni koji su osvojeni samo su primer pasivnosti i negativnosti; oni su primeri i uzori, ali i ništa više od kontrapunkta. Čovek će moći da bude sasvim upotpunjen tek kad se njegova životna dispozicija promeni i kad bude ostvario promene iznutra i spolja. Šta je to što ti danas želiš: da budeš osvojen ili da budeš usavršen? Šta od toga želiš da postigneš? Jesi li ispunio uslove da budeš usavršen? Koje još uslove nisi ispunio? Čime treba da se opremiš i kako da nadoknadiš svoje nedostatke? Kako da zakoračiš na put usavršavanja? Kako da se u potpunosti pokoriš? Budući da tražiš da budeš usavršen, da li tragaš za svetošću? Jesi li ti neko ko traži da iskusi grdnju i sud kako bi mogao da bude pročišćen? Pošto tragaš za tim da budeš očišćen, jesi li spreman da prihvatiš grdnju i sud? Zahtevaš da spoznaš Boga, ali znaš li išta o Njegovoj grdnji i sudu? Najveći deo posla koji On na tebi danas obavlja sastoji se od grdnje i suda; šta ti znaš o tom delu koje se izvršava na tebi? Da li su te grdnja i sud, kojima si bio izložen, očistili? Jesu li te promenili? Jesu li imali ikakav uticaj na tebe? Da li si se umorio od ovoliko današnjeg dela – od kletvi, suda i razotkrivanja – ili smatraš da su ove stvari za tebe uveliko korisne? Ti voliš Boga, ali zašto Ga voliš? Da li Boga voliš zato što si dobio delić blagodati? Ili Ga voliš nakon što si stekao radost i spokoj? Ili si Boga zavoleo tek nakon što te je On Svojom grdnjom i sudom očistio? Zbog čega tačno voliš Boga? Koje je uslove Petar ispunio da bi bio usavršen? Nakon što je usavršen, na koji se suštinski način to izrazilo? Da li je on Gospoda Isusa voleo zato što je čeznuo za Njim ili zato što nije mogao da Ga vidi ili, pak, zato što je bio prekoren? Ili je Gospoda Isusa još više zavoleo zato što je prihvatio da strada u nevolji, zato što je spoznao sopstvenu prljavštinu i neposlušnost i spoznao svetost Gospodnju? Da li je njegovo bogoljubivo srce postalo čistije zbog Božje grdnje i

suda ili zbog nečeg drugog? Zbog čega tačno? Ti Boga voliš zbog Božje blagodati i zato što ti je On danas podario mali blagoslov. Je li to istinska ljubav? Kako treba da voliš Boga? Treba li da prihvatiš Njegovu grdnju i sud i da, nakon što vidiš Njegovu pravednu narav, budeš u stanju da Ga uistinu voliš, tako da budeš potpuno uveren i da stekneš znanje o Njemu? Možeš li da, poput Petra, kažeš kako nisi u stanju da Boga dovoljno voliš? Da li ti tragaš za tim da nakon grdnje i suda budeš osvojen ili da nakon grdnje i suda budeš očišćen, zaštićen i zbrinut? Za čim od to dvoje tragaš? Da li tvoj život ima smisla, ili je besmislen i bezvredan? Da li želiš telo ili želiš istinu? Želiš li sud ili utehu? Nakon što si toliko od Božjeg dela iskusio i nakon što si uvideo Božju svetost i pravednost, kako treba da tragaš? Kako treba da koračaš tim putem? Kako da svoju ljubav prema Bogu sprovedeš u delo? Da li su Božja grdnja i sud imali ikakvog uticaja na tebe? Da li ćeš spoznati Božju grdnju i sud ili ne, zavisi od onoga što proživljavaš i od toga u kojoj meri voliš Boga! Tvoja usta govore da voliš Boga, ali ono što ti proživljavaš samo je stara, iskvarena narav; ti ne poseduješ bogobojažljivo srce, a još manje imaš savesti. Da li takvi ljudi vole Boga? Jesu li takvi ljudi odani Bogu? Jesu li to ljudi koji prihvataju Božju grdnju i sud? Kažeš da voliš Boga i da veruješ u Njega, ali se ipak ne odričeš svojih predstava. Tvoja ljubav prema Bogu i bogobojažljivo srce se ne ispoljavaju u tvom radu, ulasku, u rečima koje izgovaraš, kao ni u tvom životu. Da li je to neko ko je zadobio grdnju i sud? Da li bi neko takav mogao biti nalik Petru? Da li oni koji su nalik Petru samo poseduju znanje, ali ga ne proživljavaju? Koji uslov čovek mora danas da ispuni da bi proživeo stvarni život? Da li su Petrove molitve bile samo prazne reči iz njegovih usta? Nisu li to bile reči koje su dolazile iz dubine njegovog srca? Da li se Petar samo molio, ne sprovodeći istinu u delo? Zarad koga ti tragaš? Kako da sebi obezbediš zaštitu i očišćenje tokom Božje grdnje i suda? Zar Božja grdnja i sud čoveku nisu od koristi? Da li je svaki sud ujedno i kazna? Da li je moguće da su samo spokoj i radost, samo materijalni blagoslovi i trenutna udobnost korisni za život čoveka? Ako čovek živi u prijatnom i udobnom okruženju, životom u kome nema suda, može li on da bude očišćen? Ako čovek želi da se promeni i da bude očišćen, kako da prihvati da bude usavršen? Za koji put treba da se opredeliš danas?

Morate da razumete delo – ne sledite nasumično!

U ovom trenutku ima mnogo ljudi koji veruju nasumično. Previše ste radoznali, previše žudite za blagoslovima i premalo težite tome da tražite život. Ljudi su danas puni entuzijazma u svojoj veri u Isusa. Isus će ih vratiti u nebeski dom, pa kako onda da ne veruju? Neki ljudi su vernici celog života; čak i posle četrdeset ili pedeset godina verovanja nisu se umorili od čitanja Biblije. To je zato što oni misle[a] da će, šta god da se

[a] Izvorni tekst ne sadrži izraz „oni misle“.

dogodi, oni otići na nebo sve dok veruju. Vi sledite Boga na ovom putu tek nekoliko godina, a ipak ste već posrnuli; izgubili ste izdržljivost jer je vaša žudnja za zadobijanjem blagoslova prejaka. Vašim hodom po istinitom putu upravljaju vaša želja da steknete blagoslove i vaša radoznalost. Uopšte nemate mnogo razumevanja u vezi sa ovom etapom dela. Veliki deo onoga što danas govorim nije usmeren na one koji veruju u Isusa, niti ovo govorim samo da bih protivrečio njihovim predstavama. Zapravo, te predstave koje se razotkrivaju upravo su one koje postoje u vama, jer vi ne razumete zašto je Biblija ostavljena po strani, zašto kažem da je Jahveovo delo zastarelo, niti zašto kažem da je Isusovo delo zastarelo. Činjenica je da gajite mnoge predstave koje nikada niste glasno izrekli, kao i mnoge poglede potisnute duboko u vašim srcima i samo sledite gomilu. Da li zaista mislite da u vama nema mnogo predstava? Vi samo ne govorite o njima! Zapravo, vi samo površno sledite Boga, uopšte ne dolazite da tražite istiniti put i niste došli sa namerom da zadobijete život. Vaš stav je da naprosto želite da vidite šta će da se desi. Pošto niste odustali od mnogih svojih starih predstava, ne postoji niko među vama ko je bio u stanju da se u potpunosti ponudi. Stigavši do ove tačke, vi i dalje brinete o sopstvenoj sudbini, misli vam se danonoćno bore, nikada ne možete toga da se oslobodite. Da li misliš da kada govorim o farisejima mislim na „starce“ u religiji? Zar vi sami niste predstavnici najnaprednijih fariseja današnjeg doba? Da li misliš da kada pominjem one koji Me procenjuju na osnovu Biblije, isključivo mislim na biblijske stručnjake iz verskih krugova? Da li veruješ da kada govorim o onima koji, iznova, zakivaju Boga na krst, govorim o vođama u verskim krugovima? Zar vi niste najbolji glumci za tu ulogu? Da li misliš da su sve reči koje izgovaram da bih se suprotstavio ljudskim predstavama samo ruganje pastorima i verskim glavešinama? Zar i vi niste odigrali svoju ulogu u svim ovim stvarima? Da li si uveren da gajite malo predstava? Radi se o tome da ste sada naprosto svi naučili da budete tako pametni. Vi ne govorite o stvarima koje ne razumete, niti razotkrivate svoja osećanja o njima, ali u vama naprosto ne postoji bogobojažljivo i potčinjeno srce. Po vašem viđenju, izučavanje, posmatranje i čekanje su danas vaši najbolji putevi primene. Naučili ste da budete previše pametni. Međutim, da li shvatate da je to neka vrsta psihološke lukavosti? Da li mislite da će vam trenutak visprenosti pomoći da izbegnete večnu grdnju? Naučili ste da budete tako „mudri“! Štaviše, neki ljudi Mi postavljaju pitanja slična ovom: „Jednog dana kada me ljudi u verskim krugovima budu pitali: ’Zašto vaš Bog nije učinio nijedno čudo?’ kako to da objasnim?“ Danas to nije samo pitanje koje bi postavili ljudi iz verskih krugova; radi se o tome da ti ne razumeš delo današnjice i radiš opterećen sa isuviše predstava. Da li još uvek ne znaš na koga mislim kada pominjem verske zvaničnike? Zar ne znaš kome objašnjavam Bibliju? Zar ne znaš kome se obraćam kada ilustrujem tri etape Božjeg dela? Da vam nisam sve to rekao, da li biste se tako lako uverili? Da li biste tako lako pognuli svoje glave? Da li biste tako lako ostavili one stare predstave po strani? Pogotovo oni „muževni muškarci“ koji se nikada nikome nisu pokorili – da li bi se tako lako pokorili? Znam da iako je vaša ljudskost nižeg stepena i veoma ste lošeg kova, iako

imate manje razvijene mozgove i nemate veoma dugu tradiciju verovanja u Boga, vi zapravo imate dosta predstava, a vaša suštinska priroda je da se nikome ne potčinjavate lako. Danas ste, međutim, u stanju da se potčinite jer ste primorani i bespomoćni; vi ste tigrovi u gvozdenom kavezu, niste u stanju da razuzdate svoje veštine. Čak i da imate krila, bilo bi vam teško da letite. Uprkos tome što niste dobili blagoslove, vi ste još uvek voljni da sledite. Međutim, to nije vaša odvažnost kao „dobrih ljudi“; naprotiv, radi se o tome da ste uzdrmani do temelja i da ste na ivici pameti. Radi se o tome da vas je čitavo ovo delo uzdrmalo. Da postoji nešto što možete da postignete, ne biste bili poslušni kao što ste danas, jer ste ranije bili kao divlji magarci u pustinji. Dakle, ono što se danas govori nije samo usmereno prema ljudima različitih religija i veroispovesti, niti je samo u suprotnosti sa njihovim predstavama; to je u suprotnosti sa vašim predstavama.

Sud pravednosti je počeo. Da li će Bog i dalje služiti kao žrtva za greh ljudima? Hoće li opet glumiti njihovog velikog doktora? Zar Bog nema veću vlast od te? Grupa ljudi je već upotpunjena i uznesena pred presto; da li će On i dalje isterivati demone i lečiti bolesne? Zar to nije previše zastarelo? Da li će svedočenje biti moguće ako se to nastavi? Da li to što je jednom bio prikovan za krst znači da Bog treba zauvek da ostane razapet? Da li to što je jednom izgnao demone znači da treba da ih isteruje doveka? Zar se to ne računa kao poniženje? Tek kada ova etapa dela bude uzvišenija od prethodne, doba će napredovati, a onda će doći poslednji dani, i biće vreme da se ovo doba završi. Ljudi koji tragaju za istinom stoga moraju da obrate pažnju na shvatanje vizija; to je osnova. Svaki put kada razgovaram s vama o vizijama, uvek vidim da neki ljudi klimaju glavom dok im se kapci sklapaju, nemaju volje da slušaju. Drugi pitaju: „Zašto ne slušaš?“ Oni odgovaraju: „To ne pomaže mom životu ili mom ulasku u stvarnost. Ono što želimo jesu putevi primene.“ Kad god govorim o delu, a ne o putevima primene, oni kažu: „Čim Ti počneš da govoriš o delu, meni se prispava.“ Čim počnem da govorim o putevima primene, oni počinju da hvataju beleške, a kada se vratim objašnjavanju dela, oni ponovo prestaju da slušaju. Da li znate čime trenutno treba da budete opremljeni? Jedan aspekt uključuje vizije o delu, a drugi aspekt je tvoja primena. Moraš da dokučiš oba ova aspekta. Ako nemaš vizije u svojoj potrazi za napretkom u životu, onda nećeš imati osnovu. Ako imaš samo puteve primene, bez ikakve vizije, i ne razumeš ništa o tome kako funkcioniše celokupni plan upravljanja, onda od tebe nema nikakve koristi. Moraš da razumeš istine koje uključuju vizije, a što se tiče istina koje se odnose na primenu, moraš da pronađeš odgovarajuće puteve primene nakon što ih shvatiš; moraš da primenjuješ shodno rečima i da uđeš shodno sopstvenim uslovima. Vizije su osnova, i ako ne obraćaš pažnju na tu činjenicu, nećeš moći da ih pratiš do samog kraja; doživljavanje iskustava na takav način će te ili odvesti na krivi put ili prouzrokovati pad i neuspeh. Neće biti načina da uspeš! Ljudi koji nemaju velike vizije kao svoje temelje mogu samo da propadnu; ne mogu da uspeju. Ne možeš da budeš postojan! Da li znaš šta podrazumeva verovanje u Boga? Da li znaš šta znači slediti Boga? Da nema vizija, kojim putem bi išao? U današnjem delu, ako nemaš vizije, nećeš uopšte moći da budeš

upotpunjen. U koga veruješ? Zašto veruješ u Njega? Zašto Ga slediš? Da li svoju veru vidiš kao neku vrstu igre? Da li svoj život posmatraš kao neku vrstu igračke? Bog današnjice je najveća vizija. Koliko znaš o Njemu? Koliki Njegov deo si video? Videvši Boga današnjice, da li je temelj tvoje vere u Boga čvrst? Da li misliš da ćeš dostići spasenje dokle god Ga slediš na tako haotičan način? Da li misliš da možeš da uhvatiš ribu u mutnoj vodi? Zar je toliko jednostavno? Koliko si predstava vezanih za reči koje Bog izgovara danas ostavio po strani? Da li imaš viziju današnjeg Boga? U čemu leži tvoje razumevanje Boga današnjice? Ti uvek veruješ da možeš da Ga[b] stekneš samo ako Ga slediš, ili samo ako Ga vidiš i da niko neće moći da te se otarasi. Nemoj da misliš da je slediti Boga lagan posao. Ključ je u tome da moraš da Ga poznaješ, moraš da poznaješ Njegovo delo i moraš imati volju da radi Njega izdržiš teškoće, da žrtvuješ svoj život za Njega i da te On usavrši. To je vizija koju treba da imaš. Neće valjati ako su tvoje misli uvek usmerene ka uživanju u blagodati. Nemoj pretpostavljati da je Bog ovde samo zarad uživanja ljudi ili samo da bi im podario blagodat. Ne bi bio u pravu! Ako neko ne može da rizikuje svoj život da bi Ga sledio i ako neko ne može da napusti sve što na zemlji poseduje da bi Ga sledio, onda sigurno neće moći da nastavi da Ga sledi do kraja! Vizije moraju biti tvoj temelj. Ako te jednog dana zadesi nesreća, šta bi trebalo da uradiš? Da li bi i dalje mogao da Ga slediš? Nemoj olako reći da li bi mogao da slediš do kraja. Bolje ti je da prvo širom otvoriš oči da vidiš koje je doba. Iako ste trenutno možda kao stubovi hrama, doći će vreme kada će sve takve stubove glodati crvi, što će urušiti hram, jer trenutno ima mnogo vizija koje vam nedostaju. Obraćate pažnju samo na svoje male svetove i ne znate koji je najpouzdaniji i najprikladniji način traženja. Vi ne obraćate pažnju na viziju dela današnjice, niti su vam te stvari u srcu. Da li ste nekada pomislili da će vas jednog dana vaš Bog smestiti na mesto koje vam je potpuno nepoznato? Možete li da zamislite šta bi bilo s vama kada bih vam jednog dana sve oteo? Da li bi vaša energija tog dana bila ista kakva je danas? Da li bi se vaša vera ponovo javila? Kada sledite Boga, morate poznavati ovu najveću viziju zvanu „Bog“: to je najbitnije. Takođe, nemojte pretpostavljati da ćete, ako se rastanete od svetovnih ljudi zarad duhovnog života, nužno biti u Božjoj porodici. Ovih dana, Sâm Bog je na delu među stvorenjima; On je taj koji je došao među ljude da obavlja svoje delo – a ne da organizuje kampanje. Čak ni šačica vas nije u stanju da zna da je današnje delo delo Boga nebeskog koji se ovaplotio. Ne radi se o tome da vi budete pretvoreni u izvanredne talentovane osobe; radi se o tome da vam se pomogne da spoznate značaj ljudskog života, da saznate odredište ljudskih bića i upoznate Boga i Njegovu celost. Trebalo bi da znaš da si predmet stvaranja u rukama Stvoritelja. Šta treba da razumeš, šta treba da radiš i kako treba da slediš Boga – zar to nisu istine koje moraš da shvatiš? Zar to nisu vizije koje treba da vidiš?

Kada ljudi imaju vizije, oni poseduju osnovu. Kada primenjuješ na toj osnovi, biće ti mnogo lakše da uđeš. Na taj način, kada budeš imao osnovu za ulazak, nećeš imati

[b] Izvorni tekst ne sadrži reč „Ga“.

nikakvih sumnji i biće ti veoma lako da uđeš. Ovaj aspekt razumevanja vizija i poznavanja Božjeg dela je od presudnog značaja; morate ga imati kod sebe. Ako nisi opremljen ovim aspektom istine i znaš samo da govoriš o putevima primene, onda ćeš biti veoma manjkav. Otkrio sam da mnogi od vas ne naglašavaju ovaj aspekt istine, a kada ga slušate, izgleda da samo čujete reči i doktrine. Jednog dana ćeš biti na gubitku. Ovih dana postoje neke izjave koje ne razumeš i ne prihvataš do kraja; u takvim slučajevima treba strpljivo da tražiš i doći će dan kada ćeš shvatiti. Postepeno se opremi sa sve više vizija. Čak i ako razumeš samo nekoliko duhovnih doktrina, to je i dalje bolje nego da ne haješ za vizije, i još uvek je bolje nego da uopšte ne razumeš nijednu. To je sve korisno za tvoj ulazak i otkloniće ti sumnje. Bolje to, nego da budeš ispunjen predstavama. Biće ti mnogo bolje ako imaš ove vizije kao osnovu. Nećeš imati nikakvih sumnji, i moći ćeš da uđeš smelo i samouvereno. Zašto bi uopšte sledio Boga na tako zbunjen, sumnjičav način? Zar to nije isto kao da zabijaš glavu u pesak? Kako bi bilo lepo zakoračiti u carstvo šepureći se, pun sebe! Čemu tolike sumnje? Zar ti upravo ne provlačiš sebe kroz pravi pakao? Jednom kada zadobiješ razumevanje o Jahveovom delu, o Isusovom delu i o ovoj etapi dela, imaćeš osnovu. U ovom trenutku možda misliš da je to prilično jednostavno. Neki ljudi kažu: „Kada dođe vreme i Sveti Duh započne veliko delo, moći ću da govorim o svim ovim stvarima. Razlog tome što trenutno ne razumem je što me Sveti Duh nije toliko prosvetio.“ Nije baš tako jednostavno. Nije kao da ako si spreman da prihvatiš istinu[c] sada, onda ćeš je umešno koristiti kada za to dođe vreme. Ne mora da bude tako! Veruješ da si trenutno veoma dobro opremljen i da ti ne bi bio problem da odgovoriš religioznim ljudima i najvećim teoretičarima, pa čak i da ih opovrgneš. Da li bi zaista mogao to da uradiš? O kakvom razumevanju možeš da govoriš, samo sa tim tvojim površnim iskustvom? Biti opremljen istinom, boriti se za istinu i svedočiti o Božjem imenu nije ono što misliš – da dokle god je Bog na delu, sve će biti postignuto. Do tada ćeš možda biti zbunjen nekim pitanjem, a onda ćeš biti zapanjen. Ključno je da li jasno razumeš ovu etapu dela i koliko o njoj zapravo znaš. Ako ne možeš da savladaš neprijateljske snage ili poraziš verske snage, zar onda nećeš biti bezvredan? Ti si iskusio današnje delo, video ga svojim očima i čuo ga svojim ušima, ali, ako na kraju ne budeš u stanju da svedočiš, da li ćeš i dalje imati drskosti da nastaviš da živiš? S kim bi mogao da se suočiš? Nemoj sada da umišljaš da će biti vrlo jednostavno. Delo budućnosti neće biti baš jednostavno kao što zamišljaš; voditi rat za istinu nije tako lako, niti tako jednostavno. Upravo sada treba da se opremaš; ako se sada ne opremiš istinom, kada dođe vreme da Sveti Duh prestane da deluje na natprirodan način, bićeš na gubitku.

[c] Izvorni tekst ne sadrži reč „istinu“.

Kako treba da kročiš poslednjim delom puta

Vi se sada nalazite na poslednjem delu puta, a taj deo je kritičan. Možda si mnogo patio, mnogo učinio, prošao mnogim putevima i slušao mnoge propovedi; možda nije bilo lako stići tu gde si sada. Ako ne možeš da podneseš patnju sa kojom se trenutno suočavaš i ako nastaviš po starom, onda nećeš moći da budeš usavršen. Svrha ovih reči nije da te uplaše – to su činjenice. Nakon što je Petar pretrpeo mnogo Božjeg posla, zadobio je uvid u neke stvari, kao i znatnu sposobnost razlučivanja. Shvatio je mnogo o principu služenja, a kasnije je bio u stanju da se potpuno posveti onome što mu je Isus poverio. Veliko oplemenjivanje kroz koje je prošao desilo se uglavnom zbog toga što je, zbog stvari koje je on sâm učinio, osećao da toliko duguje Bogu i da nikada neće moći da Mu se oduži. Petar je takođe prepoznao da je čovek veoma iskvaren, zbog čega je u svojoj savesti osećao krivicu. Isus je rekao mnogo toga Petru, ali u vreme kada su te reči izrečene, Petar je bio u stanju da razume samo mali deo toga, a ponekad je istrajavao u nekom otporu i buntovništvu. Nakon što su Isusa razapeli na krst, Petar je konačno doživeo neku vrstu buđenja, i u sebi je osetio da ga muči jak samoprekor. Na kraju je došao do tačke kada je osetio da je neprihvatljivo imati bilo kakve ideje koje nisu tačne. Vrlo dobro je poznavao svoje stanje, a poznavao je dobro i svetost Gospoda. Stoga se njegovo srce sve više punilo ljubavlju prema Gospodu i on se više usredsredio na sopstveni život. Zbog toga je pretrpeo velike muke i, mada je ponekad izgledalo kao da je teško oboleo ili čak da je mrtav, nakon ovakvog višestrukog oplemenjivanja, stekao je više razumevanja za sebe i razvio istinsku ljubav prema Gospodu. Moglo bi se reći da je ceo svoj život proveo u oplemenjivanju, pa štaviše i u grdnji. Njegovo iskustvo bilo je drugačije od bilo čijeg, a njegova ljubav nadmašila je ljubav bilo koga ko nije usavršen. Izabran je za uzor zato što je u životu prošao kroz najveću agoniju, a njegova iskustva bila su najuspešnija. Ako ste zaista u stanju da hodate poslednjim delom puta baš kao što je to Petar učinio, onda ne postoji nijedno stvorenje koje može da vam oduzme blagoslove.

Petar je bio čovek koji se odlikovao savešću, ali je, čak i sa ljudskošću kakvu je imao, neizbežno imao mnogo protivnih i buntovnih ideja u vreme kada je počeo da sledi Isusa. Ali, dok je sledio Isusa, nije ozbiljno shvatao te stvari, verujući da ljudi upravo takvi treba da budu. Dakle, u početku nije osećao nikakav prekor, niti je prolazio kroz obračune. Isus se nije ozbiljno bavio Petrovim reakcijama, niti je obraćao pažnju na njih, već je samo nastavio da obavlja delo koje je trebalo da obavi. Nikada nije cepidlačio sa Petrom i ostalima. Možda ćete reći: „Da li je moguće da Isus nije znao za njihove ideje?“ Nikako! Upravo zato što je u potpunosti razumeo Petra – zaista, moglo bi se reći da ga je odlično razumeo – Isus nije preduzeo nikakve mere protiv njega. Mrzeo je čovečanstvo, ali ga je i sažaljevao. Zar nema mnogo ljudi među vama koji se opiru baš kao što je Pavle to činio, i koji imaju mnogo predstava baš kao što je Petar imao prema Gospodu Isusu u to vreme? Kažem ti, bilo bi najbolje da ne veruješ previše svom trećem čulu, čulu opažanja,

koje je nepouzdano i koje je Sotona odavno iskvario i uništio. Da li misliš da je tvoje opažanje savršeno i besprekorno? Pavle se mnogo puta protivio Gospodu Isusu, ali Isus nije reagovao. Da li je moguće da je Isus bio u stanju da leči bolesne i isteruje demone, a ipak nije bio u stanju da istera „demona“ iz Pavla? Zašto se Isus javio i oborio Pavla na putu za Damask tek nakon svog vaskrsenja i uznošenja na nebo, i nakon Pavlovih bezobzirnih hapšenja Isusovih učenika? Da li je moguće da je Gospod Isus presporo reagovao? Ili je to bilo zato što nije imao nikakav autoritet dok je bio u telu? Da li misliš da Ja ne znam kada si potajno destruktivan i protivan iza Mojih leđa? Da li misliš da se mrvice prosvećenja koje dobijaš od Svetog Duha mogu upotrebiti da bi Mi se suprotstavljao? Dok je Petar bio nezreo, gajio je mnoge ideje u vezi sa Isusom, zašto onda nije bio izložen optužbama? Trenutno mnogi ljudi rade stvari bez osećaja krivice, pa čak i kada im se jasno kaže da ono što rade nije u redu, oni i dalje ne slušaju. Zar to nije samo zbog čovekovog buntovništva? Toliko toga sam do sada rekao, ali ti još uvek ne osećaš ni trunku griže savesti, pa kako ćeš onda moći da pređeš poslednji deo puta, da nastaviš da hodaš dok se put ne okonča? Zar ne osećaš da je ovo pitanje monumentalnih razmera?

Kada su osvojeni, ljudi su u stanju da se pokore Božjoj orkestraciji; imaju i veru i volju kojima vole Boga, i oslanjaju se na njih kada Ga slede. Kako se onda može preći poslednji deo puta? U danima kada proživljavaš stradanje, moraš da podneseš sve teškoće i moraš biti voljan da patiš; samo na taj način možeš dobro da prođeš ovaj deo puta. Da li misliš da je tako lako proći ovaj deo puta? Trebalo bi da znaš koju funkciju treba da obaviš; moraš da popraviš svoj kov i da se opremiš odgovarajućom istinom. Ovo nije posao koji traje dan ili dva, i nije tako jednostavan kao što misliš! Hodanje poslednjim delom puta zavisi od toga kakvu veru i volju zaista imaš. Možda ne možeš da vidiš Svetog Duha koji deluje u tebi, ili možda nisi u stanju da otkriješ delo Svetog Duha u crkvi, pa si pesimističan i razočaran i pun očaja pred putem koji ti predstoji. Konkretno, svi nekadašnji veliki ratnici su pali – zar te sve to ne pogađa? Kako treba da shvatiš te stvari? Imaš li veru ili je nemaš? Da li u potpunosti razumeš današnje delo ili ne? To su stvari koje mogu da odrede da li si u stanju da uspešno pređeš poslednji deo puta.

Zašto se kaže da ste sada na poslednjem delu puta? Zato što ste razumeli sve što treba da razumete, i zato što sam vam rekao sve što ljudi treba da postignu. Takođe sam vam rekao i šta vam je sve povereno. Dakle, ono što sada prelazite poslednji je deo puta kojim Ja vodim ljude. Samo zahtevam da steknete sposobnost da živite nezavisno; uvek ćeš imati put kojim ćeš ići, ojačaćeš svoj kov, kao nekada, normalno ćete čitati Božje reči i voditi normalan ljudski život. Sada te vodim da živiš na ovaj način, ali u budućnosti, kada te ne budem vodio, hoćeš li i tada moći? Da li ćeš moći da nastaviš dalje? Petrovo iskustvo je bilo sledeće: dok ga je Isus vodio, nije imao razumevanja; uvek je bio bezbrižan kao dete i nije ozbiljno shvatao stvari koje je činio. Tek pošto je Isus otišao, započeo je svoj normalan ljudski život. Njegov smisleni život počeo je tek posle Isusovog odlaska. Iako je delimično posedovao osećaj normalne ljudskosti i neke

stvari koje normalna osoba treba da poseduje, njegovo pravo iskustvo i traganje ipak nisu imali novi početak sve dok Isus nije otišao. Kakva je vaša trenutna situacija? Sada te vodim ovim putem i ti misliš da je to divno. Ne postoje okruženja i kušnje koje te snalaze, ali samim tim ne postoji ni način da se proceni tvoj pravi rast, niti postoji način da se vidi da li si zaista neko ko traga za istinom. Ti sam kažeš da razumeš sopstvenu suštinu, ali to su prazne reči. Tek u budućnosti, kada naletiš na činjenice, proveriće se tvoje razumevanje. Sada imaš sledeću vrstu razumevanja: „Razumem da je moje telo veoma iskvareno, a suština ljudskog tela je da se buni protiv Boga i da mu se odupire. Biti sposoban da primiš Božji sud i grdnju jeste način na koji On izdiže ljude. Sada sam to shvatio i spreman sam da uzvratim Božju ljubav.“ Ali to je lako reći. Kasnije, kada te snađe stradanje, iskušenja i patnje, neće biti lako proći kroz sve to. Vi svakodnevno sledite taj put, ali i dalje ne možete da nastavite sa svojim iskustvom. Bilo bi još gore kada bih vas pustio i kada više ne bih obraćao pažnju na vas; većina ljudi bi pala i pretvorila se u stub soli, kao znak srama. Tako nešto je veoma moguće. Nisi li zabrinut ili uznemiren time? Petar je prolazio kroz takvo okruženje i doživljavao tu vrstu patnje, ali je i dalje bio postojan. Da si bio izložen tom okruženju, da li bi mogao da budeš postojan? Sve što je Isus rekao i delo koje je obavio dok je bio na zemlji dali su Petru temelj, te je, polazeći odatle, on kasnije išao svojim putem. Da li možete da dostignete taj nivo? Putevi kojima si išao i istine koje si razumeo – mogu li oni postati tvoj temelj na kojem možeš čvrsto da stojiš u budućnosti? Mogu li kasnije te stvari postati tvoja vizija postojanosti? Reći ću vam istinu – moglo bi se reći da su doktrine sve ono što ljudi trenutno razumeju. To je zato što nemaju iskustvo u svim stvarima koje razumeju. Razlog za to što si mogao da izdržiš do sada samo je u tome što te je vodilo novo svetlo. To nije zato što je tvoj rast dostigao određeni nivo, već zato što su te Moje reči dovele do današnjeg dana; to nije zato što ti je vera velika, već zbog mudrosti Mojih reči, koje su te onesposobile da činiš bilo šta osim da Me slediš sve do danas. Da Ja sada ne govorim, da se Svojim glasom ne oglašavam, ti ne bi mogao da nastaviš dalje i odmah bi prestao da napreduješ. Zar to nije vaš stvarni rast? Nemate predstavu iz kojih aspekata da uđete i u kojim aspektima da nadoknadite ono što vam nedostaje. Ne razumete kako da živite smislen ljudski život, kako da uzvratite Božju ljubav, niti kako da svedočite na moćan i odlučan način. Vi ste potpuno nesposobni da postignete ove stvari. Lenji ste i glupi! Sve što možete da učinite jeste da se oslonite na nešto drugo, a oslanjate se na novo svetlo i na Onog koji je ispred, koji vas vodi. Razlog tvog istrajavanja do danas u tome je što si se u potpunosti oslanjao na novo svetlo i na najnovije izjave. Vi niste nimalo nalik Petru, koji je bio vešt u traganju za pravim putem, niti nalik Jovu, koji je bio u stanju da odano obožava Jahvea i veruje da je Jahve bio Bog bez obzira na to koliko ga je Jahve stavljao na probu i da li ga je blagoslovio ili nije. Da li si u mogućnosti to da učiniš? Kako ste bili osvojeni? Jedan aspekt je sud, grdnja i proklinjanje, a drugi aspekt su tajne koje vas osvajaju. Svi ste vi kao magarci. Ako ono o čemu vam govorim nije dovoljno uzvišeno, ako nema tajni, onda ne možete da budete

osvojeni. Da vam neko propoveda, i da u određenom vremenskom periodu uporno propoveda o istim stvarima, svi vi biste otišli i razbežali se u roku od dve godine; ne biste bili u stanju da nastavite dalje. Ne znate kako da idete dublje, ne razumete kako da tragate za istinom niti za putem života. Sve što razumete jeste da primate nešto što vam se čini novim, kao što je slušanje o tajnama ili vizijama, ili kako je Bog delao, ili o Petrovim iskustvima, ili o pozadini Isusovog raspeća… Spremni ste samo da čujete o ovim stvarima, a što više slušate, to se više punite energijom. Vi slušate sve ovo samo da biste rasterali svoju tugu i dosadu. Vaši životi se u potpunosti održavaju ovim novim stvarima. Da li misliš da si zahvaljujući svojoj veri stigao tu gde si danas? Zar nije bezvredan i bedan taj komadić rasta koji posedujete? Gde vam je integritet? Gde vam je humanost? Da li posedujete ljudski život? Koliko elemenata za usavršavanje posedujete? Zar ono što govorim nije činjenica? Govorim i delam na ovaj način, ali vi i dalje jedva da obraćate pažnju. Dok sledite, vi i gledate. Uvek održavate privid ravnodušnosti, a uvek vas vuku za nos. Tako ste svi vi postupali; ono što vas je dovelo do mesta gde ste danas isključivo su grdnja, oplemenjivanje i prekor. Da se propovedaju samo neke propovedi o ulasku u život, zar ne biste svi vi već odavno umakli? Ne zna se ko je, među vama, veći snob, ali, u stvarnosti, vaši stomaci nisu ispunjeni ničim drugim do prljavštinom! Do sada ste uspeli da istrajete samo zato što ste shvatili nekoliko tajni, neke stvari koje ljudi ranije nisu razumeli. Nemate razloga da ne sledite, tako da ste uspeli da očvrsnete i pratite gomilu. To je samo ishod koji je postignut zahvaljujući Mojim rečima, i svakako nije podvig koji ste sami ostvarili. Nemate čime da se hvalite. Dakle, u ovoj etapi dela, dovedeni ste do današnjih dana prvenstveno kroz reči. U suprotnom, ko bi od vas bio sposoban da se povinuje? Ko bi mogao da istraje do danas? Od početka ste želeli da odete prvom prilikom, ali se niste usudili; niste imali hrabrosti. Do danas ste sledili sa pola srca.

Tek kada je Isus razapet na krst i kada je otišao, Petar je krenuo svojim pravcem i pošao putem kojim je trebalo; počeo je da se oprema tek nakon što je uvideo sopstvene nedostatke i slabosti. Uvideo je da poseduje srce koje nije previše bogoljubivo i da njegova volja da pati nije dovoljna, da nema nikakav uvid i da mu nedostaje razum. Video je da u njemu ima mnogo stvari koje nisu u skladu sa Isusovom voljom, i da ima mnogo stvari koje su buntovne i protivne i ukaljane ljudskom voljom. Tek posle toga je zadobio ulazak po svakom aspektu. Kada je Isus vodio Petra, On je razotkrio njegovo stanje, a Petar je to priznao i složio se sa Isusovim rečima, ali mu je i dalje nedostajalo istinsko razumevanje. To je bilo zato što u to vreme nije imao ni iskustva ni znanja o sopstvenom rastu. Odnosno, sada samo koristim reči da vas vodim, jer nije moguće da vas usavršim u kratkom vremenskom periodu, a vaša će sposobnost da shvatite i upoznate istinu ostati ograničena. To je zato što se trenutno delo sastoji u tome da te osvoji i da stvori ubeđenje u tvom srcu, a tek kada ljudi budu osvojeni, neki od njih će biti usavršeni. Upravo sada, te vizije i istine koje razumeš postavljaju temelje za tvoja buduća iskustva; u budućem stradanju svi ćete imati praktično iskustvo ovih reči. Kasnije, kada budeš

izložen kušnjama i prođeš kroz stradanje, setićeš se reči koje danas izgovaraš, a koje glase: „Bez obzira na stradanje, kušnje ili velike nesreće na koje naiđem, moram udovoljiti Bogu.“ Razmislite o Petrovim iskustvima, a zatim i o Jovovim – današnje reči će vas motivisati. Samo na taj način tvoja vera može biti nadahnuta. U to vreme je Petar rekao da nije dostojan da primi Božji sud i grdnju, a kada dođe vreme, vi ćete takođe želeti da svi ljudi kroz vas vide Božju pravednu narav. Spremno ćete prihvatiti Njegov sud i grdnju, a Njegov sud, grdnja i prokletstvo biće vam uteha. Sada naprosto nije prihvatljivo da ne budeš opremljen istinom. Bez toga, ne samo da nećeš moći da budeš postojan u budućnosti, već možda nećeš biti u stanju ni da doživiš sadašnje delo. Ako je to slučaj, zar nećeš biti jedan od onih koji su izgnani i kažnjeni? Do sada nisi naleteo ni na kakve činjenice i ja sam te obezbedio u svakom aspektu u kojem si oskudevao; Ja govorim sa svakog aspekta. Niste prošli kroz veliku patnju; samo uzimate ono što je dostupno, a da nikakvu cenu za to ne platite i, osim toga, nemate istinska sopstvena iskustva niti uvide. Dakle, ono što vi shvatate nije vaš pravi rast. Ograničeni ste na razumevanje, znanje i gledanje, ali ne ubirete mnogo plodova. Da nikada nisam obraćao pažnju na vas, već da ste prošli kroz iskustva u svojoj kući, odavno biste se već vratili u veliki svet. Put kojim budete koračali u budućnosti biće put patnje, a ako uspešno prođete ovu trenutnu deonicu puta, onda ćete imati svedočanstvo kada budete prolazili kroz veće stradanje u budućnosti. Ako razumeš značaj ljudskog života, ako si krenuo pravim putem ljudskog života i ako se u budućnosti pokoriš Njegovim planovima bez ikakvih pritužbi ili probiranja, ma kako da se Bog odnosi prema tebi, i ako ne postavljaš nikakve zahteve Bogu, onda ćeš na taj način biti osoba koja vredi. Trenutno nisi prošao kroz stradanje da bi mogao bespogovorno da poslušaš bilo šta. Kažeš da je put dobar kako god da te Bog vodi, i da ćeš se potčiniti svim Njegovim orkestracijama. Bilo da te Bog grdi ili proklinje, bićeš voljan da Ga zadovoljiš. Kada smo već kod toga, ono što sada kažeš ne mora nužno da predstavlja tvoj rast. Ono što si sada spreman da učiniš ne može da pokaže da si sposoban da slediš do kraja. Kada te sustigne veliko stradanje, ili kada prođeš kroz neki progon, prinudu, pa čak i veće kušnje, tada nećeš moći da govoriš te reči. Ako tada budeš mogao da poseduješ takvu vrstu razumevanja i ostaneš postojan, to će biti tvoj rast. Kakav je bio Petar u to vreme? Petar je rekao: „Gospode, žrtvovaću svoj život za Tebe. Ako želiš da umrem, umreću!“ Tako se tada molio. Rekao je još i ovo: „Čak i ako te drugi ne vole, ja moram da Te volim do kraja. Slediću Te u svakom trenutku.“ To je tada rekao, ali čim su ga snašle kušnje, raspao se i zaplakao. Svi znate da se Petar tri puta odrekao Gospoda, zar ne? Ima mnogo ljudi koji će plakati i iskazati ljudsku slabost kada ih kušnje snađu. Ti nisi svoj gospodar. U tome ne možeš da se kontrolišeš. Možda ti danas ide baš dobro, ali to je zato što imaš odgovarajuće okruženje. Ako se to sutra promeni, ti ćeš da pokažeš svoj kukavičluk i nesposobnost, pokazaćeš da si dostojan prezira i bezvredan. Tvoja „muževnost“ će odavno okopneti, a može se desiti da ćeš čak i da odbaciš svoj zadatak i da odeš. Ovo pokazuje da ono što si tada razumeo nije bio tvoj stvarni rast. Mora se pogledati stvarni rast osobe da bi se videlo

da li ona zaista voli Boga, da li je u stanju da se zaista pokori Božjem planu, i da li je u stanju da uloži svu svoju snagu u postizanje onoga što Bog zahteva; kao i da li ostaje odana Bogu i Njemu daje sve što je najbolje, čak i ako to podrazumeva žrtvovanje sopstvenog života.

Moraš se setiti da su sada izgovorene ove reči: kasnije ćeš doživeti veće stradanje i veću patnju! Biti usavršen nije jednostavna niti laka stvar. U najmanju ruku, moraš da poseduješ Jovovu veru, a možda čak i veću veru od njegove. Trebalo bi da znaš da će kušnje u budućnosti biti veće od Jovovih i da i dalje moraš da se podvrgavaš dugotrajnoj grdnji. Da li je to jednostavna stvar? Ako tvoj kov ne može da se popravi, ako ti nedostaje moć razumevanja i ako premalo znaš, onda nećeš imati nikakvo svedočanstvo, već ćeš umesto toga postati predmet ismevanja, Sotonina igračka. Ako sada ne možeš da se držiš vizija, onda uopšte nemaš osnovu i u budućnosti ćeš biti odbačen! Nijednim delom staze nije lako hodati, tako da nemoj ovo da uzimaš olako. Pažljivo odmeri i pripremi se za to kako ćeš pravilno da pređeš poslednji deo ovog puta. To je put kojim se mora ići u budućnosti, put kojim svi ljudi moraju da idu. Ne smeš da dozvoliš da se to znanje prenebregne; nemoj misliti da je ovo što ti govorim prazna priča. Doći će dan kada ćeš sve to moći da iskoristiš – Moje reči ne mogu biti izgovorene uzalud. Ovo je vreme da se opremiš, vreme da utreš put budućnosti. Trebalo bi da pripremiš put kojim ćeš kasnije ići; trebalo bi da te brine i uznemiruje pitanje kako da budeš postojan u budućnosti i trebalo bi da se dobro pripremiš za svoj budući put. Ne budi proždrljiv i lenj! Moraš da učiniš apsolutno sve što možeš da najbolje iskoristiš svoje vreme, tako da možeš da zadobiješ sve što ti je potrebno. Dajem ti sve da bi mogao da shvatiš. Svojim očima ste videli da sam za manje od tri godine rekao mnogo stvari i obavio mnogo toga. Jedan od razloga zašto delam na ovaj način jeste to što ljudima toliko toga nedostaje, a drugi je to što je vreme isuviše kratko; ne može biti daljih odlaganja. Ti umišljaš da ljudi prvo moraju da postignu savršenu unutrašnju jasnoću da bi mogli da svedoče i da budu iskorišćeni – ali zar to ne bi bilo presporo? Dakle, koliko dugo ću morati da te pratim? Ako hoćeš da te pratim dok ne ostarim i ne osedim, to neće biti moguće! Prolaskom kroz veće stradanje postiže se pravo razumevanje među svim ljudima. To su koraci dela. Jednom kada u potpunosti shvatiš vizije koje su danas prenete i kada postigneš istinski rast, onda te nikakve teškoće kroz koje budeš prolazio u budućnosti neće preplaviti i moći ćeš da ih izdržiš. Kada završim ovaj poslednji korak dela i kada izgovorim poslednje reči, u budućnosti će ljudi morati da idu svojim putem. To će ispuniti ranije izgovorene reči: Sveti Duh ima nalog za svaku osobu i delo koje treba da obavi u svakoj osobi. U budućnosti će svi ići putem kojim treba da idu, vođeni Svetim Duhom. Ko će moći da se brine o drugima dok prolaze kroz nevolje? Svaki pojedinac ima svoju muku, i svaki ima svoj rast. Ničiji rast nije isti kao tuđi. Muževi neće moći da brinu o svojim suprugama, niti roditelji o svojoj deci; niko neće moći da brine ni o kome drugom. Neće biti kao sada, kada su međusobna briga i podrška još uvek mogući. To će biti vreme kada će svaki tip osobe biti razotkriven. To jest, kada Bog udari pastira, ovce će se razbežati od stada i

tada nećete imati nijednog pravog vođu. Narod će biti podeljen – neće biti kao sada, kada možete da se okupite kao zajednica. U budućnosti će oni koji nemaju delo Svetog Duha pokazati svoje pravo lice. Muževi će izdati svoje žene, žene će izdati svoje muževe, deca će izdati svoje roditelje, a roditelji će progoniti svoju decu – ljudsko srce je nedokučivo! Sve što može da se učini jeste da se neko drži onoga što ima i da pravilno pređe poslednji deo puta. Trenutno to ne vidite jasno; svi ste kratkovidi. Nije lako uspešno proživeti ovaj korak dela.

Vreme stradanja neće biti predugo; u stvari, trajaće manje od godinu dana. Ako bi trajalo godinu dana, kasnio bi sledeći korak dela, pa rast ljudi ne bi bio odgovarajući. A da je predugo, onda ljudi ne bi mogli da izdrže. Uostalom, rast ljudi ima svoja ograničenja. Kada se Moje delo završi, sledeći korak će biti da ljudi idu putem kojim treba da idu. Svako mora da razume kojim putem treba da ide – to je put i proces patnje, a to je i put oplemenjivanja tvoje volje da voliš Boga. U koje istine treba da uđeš, koje istine treba da dopuniš, kako treba da doživiš i sa kojeg aspekta treba da uđeš – sve to moraš da razumeš. Moraš sada da se opremiš. Kada nastupi stradanje, biće prekasno. Svaka osoba mora da nosi breme svog života, a ne da uvek čeka upozorenja drugih ili da je drugi povuku za uvo. Toliko sam toga rekao, ali ti još uvek ne znaš u koje istine treba da uđeš niti s kojima treba da se opremiš. To pokazuje da se nisi potrudio da pročitaš Božje reči. Ti ne nosiš baš nikakvo breme svog života – kako to može da bude prihvatljivo? Nije ti jasno u šta treba da uđeš, ne razumeš ono što treba da razumeš, a još uvek ste svi zbunjeni pred izborom puta kojim u budućnosti treba da krenete. Zar niste potpuno bezvredni? Koja je korist od vas? Ono što sada radite jeste izgradnja i utiranje sopstvenih puteva. Morate da znate šta ljudi treba da postignu i morate da znate merilo Božjih zahteva za čovečanstvo. Morate to shvatiti ovako: bez obzira na sve, iako sam duboko iskvaren, moram da nadoknadim ove nedostatke pred Bogom. Pre nego što mi je Bog rekao, nisam razumeo, ali sada kada mi je rekao i kada razumem, moram da požurim da ispravim nedostatak, da proživim normalnu ljudskost i da proživim lik koji može da ispuni Božju volju. Čak i ako ne mogu da budem ravan onome što je Petar uradio, u najmanju ruku treba da proživim normalnu ljudskost. Tako mogu udovoljim Božjem srcu.

Poslednji deo ovog puta će se protezati od sada pa do kraja budućeg stradanja. Na ovom delu puta će se razotkriti pravi rast ljudi, i pokazaće se da li oni imaju istinsku veru ili ne. Budući da će ovaj deo puta biti naporniji, trnovitiji od bilo kojeg kojim su ljudi do sada išli, on se naziva „poslednji deo puta“. Istina je da to nije baš poslednji deo puta; to je zato što ćeš, nakon prolaska kroz stradanje, proći kroz delo širenja jevanđelja, a jedan deo ljudi će proći i kroz delo korišćenja. Dakle, kada se govori o „poslednjem delu puta“, misli se na stradanje zarad oplemenjivanja ljudi i na surovu okolinu. Tim delom puta kojim se išlo u prošlosti, lično sam te vodio na tom srećnom putovanju, vodio te za ruku da te učim, i hranio te iz Svojih usta. Iako si mnogo puta prolazio grdnju i sud, oni su bili samo niz laganih udaraca što se tebe tiče. Naravno, to je prouzrokovalo da se tvoji

pogledi na verovanje u Boga značajno promene; to je takođe prouzrokovalo da se tvoja narav značajno stabilizuje i omogućilo ti je da zadobiješ nešto malo razumevanja Mene. Hoću da kažem da su ljudi, kada su hodali tim delom puta, plaćali relativno malu cenu i nisu ulagali mukotrpan trud – Ja sam taj koji te je doveo tu gde si danas. To je zato što od tebe ne zahtevam ništa; zaista, Moji zahtevi prema tebi uopšte nisu visoki – samo ti dozvoljavam da uzmeš ono što je dostupno. Tokom ovog perioda, neprekidno sam vas snabdevao onim što vam je bilo potrebno i nikada nisam postavljao nerazumne zahteve. Vi ste prošli kroz više grdnji, ali ipak niste dostigli Moje prvobitne zahteve. Vi se povlačite i malodušni ste, ali ja to ne uzimam u obzir jer je ovo sada vreme Mog ličnog rada, i ne shvatam vašu „predanost“ Meni tako ozbiljno. Ali, na daljem putu, više neću ni da delam ni da govorim, a kad dođe vreme, neću vas više puštati da nastavite tako besposleno. Dozvoliću vam obilje lekcija, i neću vam dozvoliti da uzimate ono što je dostupno. Istinski rast koji danas imate mora biti obelodanjen. Da li je vaš dugogodišnji trud na kraju bio plodonosan ili ne videće se po tome kako hodate ovim poslednjim delom puta. U prošlosti ste mislili da je vera u Boga veoma jednostavna, a to je bilo zato što se Bog nije strogo odnosio prema tebi. A sada? Da li mislite da je vera u Boga jednostavna? Da li još uvek osećate da vas vera u Boga čini srećnim i bezbrižnim kao decu koja se igraju na ulici? Istina je da ste ovce; međutim, morate biti u stanju da hodate putem kojim treba da hodate da biste uzvratili Božju blagodat i u potpunosti zadobili Boga u koga verujete. Ne ismevajte sebe i ne zavaravajte se! Ako možeš da istraješ na ovom delu puta, onda ćeš moći da vidiš dosad neviđeni spektakl širenja Mog jevanđeoskog dela po celoj vaseljeni i imaćeš sreću da budeš Moj poverenik i da odigraš svoju ulogu u širenju Mog dela po čitavoj vaseljeni. Tada ćeš rado nastaviti da ideš putem kojim treba da ideš. Budućnost će biti neizmerno svetla, ali je primarna stvar sada da pravilno pređeš ovaj poslednji deo puta. Moraš da tražiš i da se pripremiš za to. To je ono što sada moraš da uradiš; to je sada hitno!

HRISTOVE REČI
DOK JE HODAO PO CRKVAMA
III

(OD JULA 1993. DO MARTA 1994.)

Kako bi trebalo da pristupiš svojoj budućoj misiji?

Da li možeš da ispoljiš narav koju je Bog izrazio u svakom dobu na konkretan način, jezikom koji prikladno prenosi značaj tog doba? Da li ti, koji si iskusio Božje delo poslednjih dana, možeš da do detalja opišeš Božju pravednu narav? Možeš li jasno i tačno da posvedočiš o Božjoj naravi? Kako ćeš preneti ono što si video i iskusio onima koji su nesrećni, bedni i pobožni vernici koji su gladni i žedni pravednosti i čekaju da ih predvodiš poput pastira? Kakvi ljudi te čekaju da ih predvodiš? Možeš li da zamisliš? Da li si svestan tereta na svojim plećima, svog zadatka i odgovornosti? Gde ti je osećaj za istorijsku misiju? Kako ćeš adekvatno služiti kao gospodar u narednom dobu? Imaš li jak osećaj za gospodarenje? Kako bi objasnio gospodara svega? Da li je to zaista gospodar svih živih bića i svih fizičkih stvari na svetu? Koji su tvoji planovi za razvoj naredne faze dela? Koliko ljudi čeka da im ti budeš pastir? Da li je tvoj zadatak težak? Siromašni su, nesrećni, slepi i izgubljeni, jadikuju u tami – gde je put? Kako čeznu za svetlošću, poput zvezde padalice, da se iznenada spusti i rastera sile tame koje su ugnjetavale čoveka toliko godina. Ko može znati u kojoj se meri zabrinuto nadaju i kako čeznu, dan i noć, za ovim? Čak i na dan kada svetlost bljesne, ovi ljudi koji duboko pate ostaju zarobljeni u mračnoj tamnici bez nade za oslobođenje; kada više neće plakati? Užasna je nesreća ovih krhkih duhova koji se nikada nisu odmorili i dugo su bili tako sputani nemilosrdnim okovima i zamrznutom prošlošću. I ko je čuo glas njihovog jauka? Ko je motrio na njihovo jadno stanje? Da li ti je ikada palo na pamet koliko je ožalošćeno i zabrinuto Božje srce? Kako On može podneti da nedužan ljudski rod, koji je stvorio Svojim sopstvenim rukama, trpi takvu patnju? Ljudska bića su, na kraju krajeva, žrtve koje su otrovane. Pa iako je čovek preživeo do dana današnjeg, ko je mogao znati da je ljudski rod odavno zatrovan zlim? Da li si zaboravio da si jedna od žrtava? Zar nisi spreman da, iz svoje ljubavi prema Bogu, nastojiš da spasiš ove preživele? Zar nisi spreman da posvetiš svu svoju energiju da uzvratiš Bogu, koji voli ljudski rod kao Svoju krv i meso? I kada je sve gotovo, kako bi protumačio to što te je Bog iskoristio da živiš svoj izuzetan život? Imaš li zaista rešenost i samopouzdanje da živiš smislenim životom pobožne osobe koja služi Bogu?

Svrha upravljanja ljudskim rodom

Ako bi ljudi zaista mogli jasno da vide pravi put ljudskog života, kao i svrhu Božjeg upravljanja ljudskim rodom, ne bi svoju ličnu budućnost i sudbinu držali kao blago u svom srcu. Tada više ne bi bili zainteresovani da služe svojim roditeljima koji su gori od svinja i pasa. Nisu li čovekova budućnost i sudbina upravo u današnje vreme takozvani Petrovi roditelji? Oni su baš kao čovekovo telo i krv. Šta će onda biti odredište i budućnost tela? Da li je to viđenje Boga za života ili susret duše sa Bogom posle smrti? Da li će telo sutra završiti u velikoj peći nevolja ili u požaru? Zar se pitanja poput ovih ne bave time da li će

čovekovo telo izdržati nesreću ili pretrpeti najveću vest koja najviše brine bilo koga u ovom trenutnom toku ko ima mozak i razuman je? (Ovde se trpljenje odnosi na primanje blagoslova; to znači da su buduća iskušenja korisna za čovekovo odredište. Nesreća se odnosi na nesposobnost da stojiš čvrsto na zemlji ili na to da budeš obmanut; ili znači da će se neko susresti sa nesrećnim situacijama i izgubiti život usred katastrofe, kao i da nema odgovarajućeg odredišta za nečiju dušu.) Iako ljudi imaju zdrav razum, možda ono što misle ne odgovara u potpunosti onome čime bi njihov razum trebalo da bude opremljen. To je zato što su svi prilično zbunjeni i slepo prate stvari. Svi oni bi trebalo dobro da razumeju u šta treba da uđu, a naročito da reše u šta ući tokom nevolje (to jest, tokom pročišćavanja u peći), kao i čime treba da budu opremljeni tokom kušanja ognjem. Ne služi uvek svojim roditeljima (misli se na telo) koji su kao svinje i psi i još su gori od mrava i buba. Koja je svrha mučiti se oko toga, toliko razmišljati i razbijati glavu? Telo ne pripada tebi, već je u rukama Boga koji ne kontroliše samo tebe, već zapoveda i Sotoni. (Ovo znači da telo prvobitno pripada Sotoni. Pošto je Sotona takođe u Božjim rukama, to se može izraziti samo ovako. To je zato što je ubedljivije tako reći; to sugeriše da ljudi nisu u potpunosti pod Sotoninom vlašću, već u Božjim rukama.) Živiš pod mukom tela – ali da li to telo pripada tebi? Da li je pod tvojom kontrolom? Zašto razbijati glavu oko toga? Zašto se opsesivno moliti Bogu zarad svog trulog tela koje je odavno osuđeno, prokleto i oskrnavljeno nečistim duhovima? Otkuda potreba da Sotonine saučesnike držiš toliko blizu srca? Zar se ne brineš da bi telo moglo da ti upropasti stvarnu budućnost, tvoje divne nade i pravo životno odredište?

Današnjim putem nije lako ići. Moglo bi se reći da ga je prilično teško pronaći, a kroz minula doba se to izuzetno retko dešavalo. Ko bi, međutim, pomislio da bi samo telo čovečje bilo dovoljno da ga uništi? Današnje delo zasigurno je dragoceno kao prolećna kiša i vredno kao Božja dobrota prema čoveku. Ako čovek, međutim, ne poznaje svrhu Njegovog sadašnjeg dela ili ne razume suštinu ljudskog roda, kako se onda može govoriti o njegovoj dragocenosti i vrednosti? Telo ne pripada ljudima, tako da niko ne može jasno da vidi gde će njegovo odredište zapravo biti. Uprkos tome, treba dobro da znaš da će Gospod svega stvorenog vratiti stvoreni ljudski rod u prvobitni položaj i vratiti mu prvobitni lik iz vremena njegovog stvaranja. U potpunosti će povući dah koji je On udahnuo čoveku, oduzimajući mu kosti i telo koje će vratiti Gospodu svega stvorenog. Potpuno će preobraziti i obnoviti ljudski rod i čoveku oduzeti celokupno Božje nasleđe koje ne pripada ljudskom rodu, već Bogu, i nikada ga više neće predati ljudskom rodu. To je zato što ništa od toga nikada nije ni pripadalo ljudskom rodu. On će sve uzeti nazad – ovo nije nepravedna otmica, više je namera da se nebo i zemlja vrate u svoja prvobitna stanja, kao i da se čovek preobrazi i obnovi. Ovo je razumno odredište za čoveka, iako to možda neće biti ponovno prisvajanje tela nakon prekora, kao što ljudi mogu da pomisle. Bog ne želi kostur tela nakon njegovog uništenja – On želi prvobitne elemente čovekove koji su na samom početku pripadali Bogu. Zato On neće uništiti ljudski rod niti potpuno iskoreniti čovekovo telo, jer čovekovo telo nije njegovo lično vlasništvo. Umesto

toga, ono je pomoćno sredstvo za Boga koji upravlja ljudskim rodom. Kako bi On mogao da uništi čovekovo telo zarad Svog „uživanja“? Da li si do sada zaista pustio celokupnost tela svoga koje ne vredi ni prebijene pare? Ako bi mogao da razumeš trideset posto dela poslednjih dana (samo ovih trideset posto odnosi se na razumevanje dela Svetoga Duha danas, kao i Božjeg dela reči poslednjih dana), tada ne bi nastavio da „služiš“ niti da budeš „poslušni sin“ svom telu – telu koje je iskvareno godinama – kao što je to danas slučaj. Trebalo bi jasno da vidiš kako su ljudi sada napredovali do stanja neviđenih razmera i da više neće nastaviti da se kotrljaju napred kao točkovi istorije. Tvoje plesnivo meso dugo je bilo pokriveno muvama i kako onda može imati moć da preokrene točkove istorije kojima je Bog omogućio da nastave napred do dana današnjeg? Kako može učiniti da sat koji nemo otkucava opet počne da kuca, a da mu se kazaljke kreću unapred? Kako može opet da promeni svet koji izgleda kao da je obavijen gustom maglom? Može li tvoje telo da oživi planine i reke? Može li tvoje telo, koje ima samo malu funkciju, zaista da obnovi onu vrstu ljudskog sveta za kojom si žudeo? Možeš li zaista naučiti svoje potomke da postanu „ljudska bića“? Da li sada shvataš? Čemu tačno pripada tvoje telo? Prvobitna Božja namera za spasenje čoveka, njegovo usavršavanje i preobražaj nije bila da ti podari lep zavičaj niti da čovečjem telu donese počinak; bila je zarad Njegove slave i svedočanstva, za bolje uživanje ljudskog roda u budućnosti, i kako bi ljudski rod uskoro mogao da počine. Ipak, to nije bilo zarad tvog tela jer je čovek kapital upravljanja Božjeg i telo čovečje samo je pomoćno sredstvo. (Čovek je predmet sa duhom i telom, dok je telo samo predmet koji se raspada. To znači da je telo sredstvo koje se koristi u planu upravljanja.) Trebalo bi da znaš da Božje usavršavanje, upotpunjavanje i pridobijanje ljudi ne donose ništa osim mačeva i udaranja po telu, kao i beskrajno trpljenje, požar, nemilosrdni sud, grdnju i prokletstva, baš kao i bezgranične kušnje. Takva je unutarnja priča i istina o delu upravljanja čovekom. Sve ove stvari su, međutim, usmerene na telo čovečje, a sve strele neprijateljstva nemilosrdno su uperene u telo čovečje (jer čovek je nevin). Sve ovo je zarad Njegove slave i svedočanstva i zarad Njegovog upravljanja. To je zato što Njegovo delo nije samo zarad ljudskog roda, već i za ceo plan i radi ispunjenja prvobitne volje kada je On stvarao ljudski rod. Stoga možda devedeset posto onoga što čovek doživljava uključuje trpljenje i kušnje ognjem, dok je malo, ili čak nimalo slatkih i srećnih dana za kojima je telo čovečje žudelo. Znatno manje čovek može da uživa u srećnim trenucima u telu, provodeći lepe trenutke sa Bogom. Telo je prljavo, tako da sve što telo čovečje vidi ili u čemu uživa nije ništa do Božja grdnja koju čovek smatra bezobzirnom, kao da nema nikakvog smisla. To je zato što će Bog ispoljiti Svoju pravednu narav koja „nema obzira prema čoveku“, a koja ne trpi čovekove uvrede i gnuša se neprijatelja. Bog otvoreno otkriva Svoju celokupnu narav koristeći se bilo kojim potrebnim sredstvima, a time zaključujući delo Svoje bitke sa Sotonom koja traje šest hiljada godina – delo spasenja celog ljudskog roda i uništenja praiskonskog Sotone!

Suština i identitet čoveka

Izraelci, zapravo, nisu razočarani; oni su posmatrali delo koje je Bog obavljao u proteklih šest hiljada godina, jer ih Ja nisam napustio. Tačnije, pošto su njihovi preci pojeli plod sa drveta poznanja dobra i zla, koji im je darovao onaj zli, napustili su Me u korist greha. Dobro je oduvek pripadalo Meni, dok zlo pripada onom zlom koji Me laskavim rečima mami na greh. Ne krivim ljude, niti ih nemilosrdno uništavam i podvrgavam bespoštednoj grdnji, jer zlo prvobitno nije pripadalo čovečanstvu. Stoga, iako su Me ti Izraelci javno prikovali na krst, oni, koji su čekali Mesiju i Jahvea i žudeli za Spasiteljem Isusom, nikada nisu zaboravili Moje obećanje: jer ih Ja nisam napustio. Na kraju krajeva, uzeo sam krv kao dokaz za zavet koji sam uspostavio sa čovečanstvom; ova činjenica je postala „zavet krvi“ urezan u srca mladih i nevinih, kao žig i večita suzavisnost, poput one između neba i zemlje. Pošto nikada nisam prevario one žalosne duše koje sam predodredio, izabrao, a kasnije iskupio i zadobio, i koje su Me volele više nego što su volele onog zlog, one željno iščekuju Moj povratak i nestrpljivo čekaju susret sa Mnom. Pošto nikada nisam izbrisao zavet koji sam krvlju uspostavio s njima, ne čudi što nepokolebljivo čekaju. Ja ću ponovo okupiti ovu jagnjad koja su godinama bila izgubljena, jer sam uvek voleo ljude; stvar je u tome da su elementi zla dodati dobru u njima. Zadobiću jadne duše koje Me vole i koje sam tako dugo voleo, ali kako da dovedem u Svoj dom one zle koji Me nikada nisu voleli i koji su se ponašali kao neprijatelji? Uprkos savezu koji sam sa čovečanstvom krvlju uspostavio, neću dovesti u Svoje carstvo one potomke đavola i zmije koji Me mrze, koji Mi se protive i opiru, napadaju Me i proklinju. Trebalo bi tačno da znaš koja je svrha Mog dela i za koga ga sprovodim. Da li tvoja ljubav sadrži dobro ili zlo? Da li Me poznaješ slično kao David i Mojsije, ili ne? Da li Mi služiš slično kao Avrâm, ili ne? Ja te zaista usavršavam, ali treba da znaš koga ćeš predstavljati, kao i čiji ćeš ishod deliti. Da li si tokom života, u svom iskustvu Mog dela, požnjeo krasnu i obilnu žetvu? Da li je izdašna i plodna? Trebalo bi da razmisliš o sebi: godinama si mukotrpno radio za Mene, ali jesi li ikada išta dobio? Jesi li prošao kroz neki preobražaj ili stekao nešto? Da li si, u zamenu za uložen trud postao poput Petra koji je razapet, ili kao Pavle koji je oboren i koji je primio veliku svetlost? Trebalo bi da imaš nekakvu predstavu o tim stvarima. Ne govorim niti razmišljam stalno o tvom životu, koji je sitniji od semena gorušice i sitan kao zrno peska. Jednostavno rečeno, Ja upravljam čovečanstvom. Međutim, ne smatram život čoveka, koga sam nekada mrzeo, ali kasnije iznova zavoleo, važnim delom Mog upravljanja. Trebalo bi da imaš jasnu predstavu o pravoj prirodi vašeg nekadašnjeg identiteta, kao i kome ste pripadali kao robovi. Dakle, ne koristim ljudska lica, koja su identična Sotoninom, kao sirovine za upravljanje ljudima, jer ljudi nikada nisu bili predmeti od vrednosti. Trebalo bi da se setite Mog stava prema vama u početku, i da se setite načina na koji sam vam se tada obraćao – naziva koji nije bio bez praktičnog značaja. Treba da znaš da oznake koje nosite nisu bez razloga. Pretpostavljam da svi znate da niste

pripadali Bogu, već da vas je Sotona rano zarobio i da ste služili u njegovom domu kao odane sluge; štaviše, odavno ste Me zaboravili, jer ste dugo bili izvan Moje kuće i u rukama onog zlog. Oni koje spasavam jesu ljudi koje sam davno predodredio i Ja sam ih iskupio, dok ste vi sirote duše postavljene među ljude kao izuzeci od pravila. Trebalo bi da znate da ne pripadate domu Davidovom ili Jakovljevom, već domu moavskom, čiji su članovi iz plemena neznabožaca. Jer Ja nisam sklopio zavet s vama, nego sam samo delovao, govorio među vama i vodio vas. Moja krv nije prolivena radi vas; Ja sam samo obavljao Svoje delo među vama radi Svog svedočanstva. Zar to niste znali? Da li je Moje delo zaista slično Isusovom, kada je iskrvario nasmrt u vaše ime? Za početak, uopšte nije vredelo što sam pretrpeo tako veliko poniženje zbog vas. Bog, koji je apsolutno bezgrešan, došao je odmah na krajnje gnusno i odvratno mesto, u svet svinja i pasa koji je bio nepodoban za ljudski život, ali ipak sam podneo sva ta okrutna poniženja zarad slave Moga Oca i zarad večnog svedočanstva. Trebalo bi da znate kakvo je vaše ponašanje i da shvatite da niste deca rođena u „bogatim i moćnim porodicama“, već samo beznadežni izdanci Sotone. Vi takođe niste očevi čovečanstva, niti imate ljudska prava ili slobodu. Vi prvobitno niste imali nikakav udeo u blagoslovima čovečanstva, niti u carstvu nebeskom. To je zato što ste vi najniži sloj čovečanstva, i Ja nikada nisam razmišljao o vašoj budućnosti. Stoga, iako je deo Mog plana bio da danas imam samopouzdanja da vas usavršim, ovo je posao bez presedana, jer je vaš status tako nizak i prvobitno niste imali udela u čovečanstvu. Zar to nije upravo blagoslov za ljude?

Oni koje spasavam su duše koje sam davno oslobodio iz čistilišta, kao i izabrani koje sam odavno posetio, jer su žudeli da se ponovo pojavim među njima. Oni su Me voleli i u svoja srca urezali Moj zavet, koji sam uspostavio krvlju, jer sam Ja njih voleo. Oni su kao izgubljena jagnjad koja Me traže mnogo godina i dobri su; zato ih nazivam dobrim Izraelcima i divnim malim anđelima. Ja ne bih trpeo takvo poniženje da sam među njima. To je zato što Me vole više nego što vole svoj život, a Ja ih volim kao najlepše među svim stvarima. To je zato što sam ih Ja stvorio i oni pripadaju Meni; oni Me nikada nisu zaboravili. Njihova ljubav prevazilazi vašu i oni Me vole više nego što vi volite svoje živote. Oni Mi se pokoravaju baš kao što se male bele golubice pokoravaju nebu i u srcima su Mi poslušniji nego vi. A to je zato što su potomci Jakovljevi, izdanci Adamovi, i što su među Mojim izabranicima, zato što sam ih toliko dugo voleo – i voleo sam ih još više nego što volim vas; to je zato što ste previše buntovni, imate tako snažan otpor, previše Me gledate s visine, previše ste hladni prema Meni, premalo Me volite i previše Me mrzite. Previše omalovažavate Moje delo i prezirete Moje postupke. Za razliku od njih, vi nikada niste cenili Moja dela. Umesto toga, prezirete ih, oči su vam crvene od brige baš kao i Sotonine. Gde vam je pokornost? Gde vam je karakter? Gde vam je ljubav? Kada ste iskazali znake ljubavi koji su u vama? Kada ste ozbiljno shvatili Moje delo? Žao mi je onih divnih anđela koji se nestrpljivo raduju Mom dolasku i mnogo pate dok Me žarko iščekuju, jer ih toliko volim. Međutim, ono što danas vidim je jedan toliko neljudski svet koji nema nikakve veze s njima. Zar vam se ne čini da je vaša savest

odavno otupela i postala bezosećajna? Zar vam se ne čini da ste ološ koji sprečava Moje ponovno sjedinjenje s tim divnim anđelima? Kada to oni nisu iščekivali Moj povratak? Kada to oni nisu čekali da se ponovo sretnu sa Mnom? Kada to oni nisu očekivali da će moći da provedu lepe dane sa Mnom i da obeduju sa Mnom? Da li ste ikada shvatili šta danas radite: divljate kroz svet; spletkarite jedni protiv drugih; obmanjujete jedni druge; ponašate se izdajnički, tajnovito i besramno; ne poznajete istinu; varate i obmanjujete; laskate; smatrate sebe uvek ispravnim i boljim od drugih; nadmeni ste; ponašate se kao divlje životinje u planinama i surovo kao kralj zveri – da li takvo ponašanje priliči ljudskom biću? Neotesani ste i nerazumni. Nikada niste cenili Moje reči, već ste zauzeli prezriv stav prema njima. Kako da dostignuća, pravi ljudski život i lepe nade ikako proisteknu iz tako nečega? Da li će te tvoja ekstravagantna mašta zaista spasiti iz tigrovih čeljusti? Da li će te zaista spasiti od jarosnog plamena? Da li bi pao do ove tačke da si iskreno smatrao Moje delo neprocenjivim blagom? Da li je moguće da tvoja sudbina zapravo ne može da se promeni? Da li si spreman da umreš sa takvim kajanjem?

Čovekov urođeni identitet i njegova vrednost: kakvi su oni zaista?

Izdvojeni ste iz blata i, bez obzira na sve, bili ste od one materije koja je izvađena iz mulja, koja je prljava i omražena od Boga. Pripadali ste Sotoni i on vas je nekada gazio i uprljao. Zato se kaže da ste bili izdvojeni iz blata i, daleko od toga da ste sveti, vi ste, zapravo, neljudske stvari koje su dugo bile predmet Sotoninih smicalica. To je procena koja vam je najprikladnija. Morate da znate da ste prvobitno bili nečistoća pronađena u ustajaloj vodi i blatu, za razliku od poželjnih ulova poput ribe i škampa, jer iz vas ne može poteći ništa što pruža uživanje. Otvoreno govoreći, vi ste najbezvrednije zveri niskog društva, gori ste od svinja i pasa. Iskreno rečeno, obraćati vam se takvim rečima ne predstavlja ni preterivanje ni hiperbolu, već pojednostavljuje pitanje. Za takvo obraćanje vama moglo bi se čak reći da je način da vam se ukaže poštovanje. Vaš uvid, govor, ponašanje kao ljudskih bića i svaki aspekt vašeg života, uključujući vaš status u blatu, dovoljan su dokaz da je vaš identitet „neobičan“.

Oni koji ne nauče i ostanu u neznanju: zar oni nisu zveri?

Dok hodaš današnjom stazom, koja je najpogodnija vrsta potrage? Kao kakvu osobu treba da vidiš sebe u svojoj potrazi? Trebalo bi da spoznaš kako treba da pristupiš svemu što te danas snalazi, bilo da se radi o kušnjama ili teškoćama, ili o nemilosrdnoj grdnji i prokletstvu. Suočen sa svim ovim stvarima, treba pažljivo da razmisliš o njima u svakom

pojedinačnom slučaju. Zašto to govorim? Zato što su stvari koje ti se danas dešavaju, na kraju krajeva, kratkoročne kušnje koje se uvek iznova ponavljaju; možda, što se tebe tiče, one nisu posebno naporne za duh, pa puštaš da stvari idu svojim prirodnim tokom i ne smatraš ih dragocenim sredstvom u potrazi za napretkom. Kako si samo nepromišljen! Toliko da o ovoj dragocenosti razmišljaš kao o oblaku koji ti lebdi pred očima i ne ceniš ove grube udarce koji se uvek iznova ponavljaju – udarce koji su kratki i koji ti izgledaju kao da nisu teški – već ih posmatraš sa hladnom distancom, ne primajući ih k srcu, i smatraš ih samo slučajnim udarcima. Tako si nadmen! Prema tim svirepim napadima, napadima sličnim olujama, koji se uvek iznova ponavljaju, pokazuješ samo lakomisleni nehaj; ponekad čak ideš toliko daleko da upućuješ hladan osmeh, otkrivajući izraz potpune ravnodušnosti – zato što nikada nisi pomislio zašto i dalje patiš od takvih „nesreća“. Da nisam možda Ja užasno nepravedan prema čoveku? Da li je Moj posao da ti pronalazim greške? Iako problemi sa tvojim mentalitetom možda nisu tako ozbiljni kao što sam opisao, ti si, svojom spoljašnjom pribranošću, odavno naslikao savršen portret svog unutrašnjeg sveta. Nema potrebe da ti Ja kažem da su jedine stvari skrivene u dubini tvog srca nerazumne reči uvrede i bledi tragovi tuge koji su jedva primetni drugima. Pošto osećaš da je vrlo nepravedno to što si pretrpeo takve kušnje, ti proklinješ; i zato što zbog tih kušnji osećaš pustoš sveta, ispunjen si setom. Umesto da vidiš ove ponovljene udarce i zavođenje discipline kao najbolju zaštitu, vidiš ih kao besmisleno izazivanje nevolja od strane Neba, ili kao odgovarajuću odmazdu prema tebi. Tako si beslovesan! Ti nemilosrdno držiš dobra vremena zatočena u mraku; uvek iznova posmatraš divne kušnje i zavođenje discipline kao napade svojih neprijatelja. Ne znaš kako da se prilagodiš svom okruženju, a još si manje voljan da to pokušaš, jer nisi voljan da zadobiješ bilo šta od ovih stalnih – i tebi okrutnih – grdnji. Ne pokušavaš ni da tražiš ni da istražuješ i, prepuštajući se samo svojoj sudbini, ideš gde god te ona vodi. Ono što ti se može činiti kao divljački čin grdnje nije promenilo tvoje srce niti je ovladalo tvojim srcem; umesto toga, zabadaju ti se u srce. Ti vidiš ovu „okrutnu grdnju“ samo kao svog neprijatelja u ovom životu, te tako ništa nisi dobio. Tako si samopravedan! Retko smatraš da trpiš takve kušnje zbog sopstvene nedostojnosti; umesto toga, smatraš sebe nesrećnikom, govoreći, štaviše, da ti uvek tražim mane. I sada kada su stvari stigle do ove tačke, koliko zaista znaš o onome što Ja govorim i radim? Nemoj misliti da si bogomdano čudo, samo malo niže od nebesa, ali beskrajno više od zemlje. Daleko od toga da si pametniji od bilo koga drugog – čak bi se moglo reći da je naprosto dražesno koliko si gluplji od bilo koje osobe na svetu koja poseduje razum, jer imaš previše visoko mišljenje o sebi i nikada nisi imao osećaj inferiornosti, kao da možeš da prozreš Moja dela do najsitnijih pojedinosti. U stvari, ti si neko kome suštinski nedostaje razum, jer nemaš predstavu šta nameravam da uradim, a još manje si svestan onoga što sada radim. I zato kažem da nisi ravan ni starom seljaku koji kuluči na njivi, seljaku koji nema ni najmanju percepciju ljudskog života, a ipak se potpuno oslanja na blagoslove Neba dok obrađuje zemlju. Nimalo ne razmišljaš o svom životu, ne znaš šta je ugled, a još

manje imaš bilo kakvu samospoznaju. Tako si „iznad svega“! Zaista, brinem se za vas, prvorazredne kicoše i za vas, nežne mlade dame: kako ćete moći da se suprotstavite neumoljivom napadu još većih oluja? Ti kicoši su potpuno ravnodušni prema neprilikama u kojima se nalaze. Njima se čini da je to nebitna stvar, i zato ne misle ništa o tome, niti se osećaju negativno, niti se omalovažavaju; umesto toga, oni nastavljaju, kao i ranije, da se šepure ulicama i mašu svojim lepezama. Ovi „ugledni ljudi“, koji ne uče i ostaju neuki, nemaju predstavu zašto bih im, zaboga, rekao tako nešto; lica su im namrgođena, oni sebe samo ovlaš preispituju i nakon toga nastavljaju sa svojim lošim navikama; jednom kada odu od Mene, oni ponovo počinju da divljaju po svetu, da se iznova razmeću i da varaju. Kako se brzo menja izraz tvog lica. Dakle, još jednom pokušavaš da Me zavaraš na ovaj način – kako si samo odvažan! Te nežne male dame su još smešnije. Slušajući Moje neodložne izjave i videći nepriliku u kojoj se nalaze, suze im same od sebe teku niz lice, tela im se njišu napred-nazad i čini se da prave scenu – kako je to odvratno! Shvatajući sopstveni rast, bacaju se na svoje krevete gde leže, neutešno plaču, skoro kao da su na izdisaju. A kada im te reči pokažu njihovu sopstvenu nezrelost i ubogost, one postaju toliko obuzete negativnošću da im se gubi sjaj u očima i, niti se žaleći na Mene niti Me mrzeći, postaju potpuno nepomične u svojoj pasivnosti i isto tako ne uspevaju da nauče, te ostaju u neznanju. Kada Me napuste, one se vesele i skakuću naokolo, njihov zvonak smeh podseća na onaj iz „Princeze Srebrno Zvono“. Kako su osetljive i bez ljubavi prema sebi! Svi vi, defektni otpaci čovečanstva – koliko vam samo nedostaje ljudskosti! Ne znate kako da volite sebe ili kako da se zaštitite, nemate razuma, ne tražite istiniti put, ne volite pravu svetlost, i, štaviše, ne znate ni kako da brinete o sebi. Što se tiče lekcija kojim sam vas iznova učio, vi ste ih odavno potisnuli u pozadinu svog uma, da vam služe kao zabava u trenucima dokolice. Sve ovo vi uvek posmatrate u svetlu svog ličnog „talismana“. Kada vas Sotona optuži, molite se; kada ste negativni, padate u dubok san; kada ste srećni, neobuzdano trčite okolo; kada vas prekorim, vi se klanjate i dodvoravate; a onda, čim više niste u Mom prisustvu, smejete se sa zluradim ushićenjem. Osećaš da si iznad svih drugih, ali nikada ne vidiš da se ponašaš najnadmenije i uvek si samo uzvišen, samozadovoljan i neopisivo uobražen. Kako bi takva „mlada gospoda“, „mlade gospođice“, „gospoda“ i „dame“, koji ne uče i ostaju beslovesni, mogli da smatraju Moje reči dragocenim blagom? Ponovo te pitam: šta si tačno naučio iz Mojih reči i Mojih dela posle tolikog vremena? Da li sada veštije varaš? Ili si stekao veću telesnu sofisticiranost? Ili još veće nepoštovanje u svom odnosu prema Meni? Otvoreno ti kažem: sve ovo delo koje sam obavio učinilo je da ti, koji si nekada bio hrabar kao miš, postaneš odvažniji. Strah koji osećaš prema Meni smanjuje se svakim danom, jer sam suviše milostiv i nikada nisam koristio silu da kažnjavam tvoje telo. Možda u tvojim očima Ja samo govorim grube reči – ali je mnogo češće slučaj da ti pokažem nasmejano lice i gotovo te nikada ne kritikujem direktno. Štaviše, uvek opraštam tvoju slabost, i baš zbog toga se ti ponašaš prema Meni kao što se zmija ponela prema dobronamernom seljaku. Kako se samo divim izuzetnom stepenu veštine

i pronicljivosti u pogledu čovekove moći opažanja! Dozvoli Mi da ti kažem jednu istinu: danas je veoma malo važno imaš li ili nemaš bogobojažljivo srce; nisam ni uznemiren ni zabrinut zbog toga. Ali moram ti reći i ovo: tebe, tu „talentovanu osobu“ koja ne uči i živi u neznanju, na kraju će oboriti sopstvena samodopadljivost, šićardžijska lukavost – ti ćeš biti taj koji pati i koji će trpeti grdnju. Ja neću biti toliko glup da budem uz tebe dok nastavljaš da patiš u paklu, jer nisam od iste sorte kao ti. Ne zaboravi da si stvoreno biće koje sam Ja prokleo, a ipak ga Ja podučavam i spasavam, i da u tebi nema ničega sa čim bih se nerado rastao. U koje god vreme da obavljam Svoje delo, nikada Me ne ograničava nijedna osoba, dešavanje ili predmet. Moj stav i Moje viđenje čovečanstva oduvek su bili isti. Nisam ti naročito naklonjen, jer si dodatak Mom upravljanju i daleko od toga da si izuzetniji od bilo kojeg drugog bića. Ovo ti je Moj savet: u svakom trenutku moraš imati na umu da nisi ništa više do Božje stvorenje! Iako možda deliš svoje postojanje sa Mnom, trebalo bi da znaš svoj identitet; ne misli isuviše visoko o sebi. Čak i ako te ne korim, ili se ne obračunavam s tobom, već te pozdravljam s osmehom na licu, to nije dokaz da si od iste sorte kao Ja. Ti – ti treba da znaš da si onaj koji traga za istinom, a ne da si sâma istina! Moraš u svakom trenutku da budeš spreman da se promeniš u skladu s Mojom rečju. Od toga ne možeš da pobegneš. Pozivam te da tokom ovog dragocenog vremena, kada imaš ovu retku priliku, pokušaš nešto da naučiš. Ne zavaravaj Me; ne treba da Mi laskaš da bi pokušao da Me obmaneš. Kada Me tražiš, to nije sasvim radi Mene, već radi tebe samog!

Izabrani narod Kine nije sposoban da predstavlja bilo koje pleme Izraela

Davidov dom bio je loza koja je prvobitno primila Jahveova obećanja i nasledstvo. Ona je prvobitno bila jedno od izraelskih plemena i pripadala je izabranom narodu. U to vreme, Jahve je objavio zakon za Izraelce u kojem je pisalo da će sav jevrejski narod koji je pripadao domu Davidovom – svi koji su bili rođeni u tom domu – primiti Njegovo nasledstvo. To bi bili oni koji su primili stostruko, koji su zadobili status prvorođenih sinova; oni bi, u to vreme, bili najuzvišeniji ljudi među svim Izraelcima, sa najvišim položajem među svim Izraelovim lozama, i služili bi Jahveu direktno u hramu, noseći sveštеničke odežde i krune. Jahve ih je tada nazvao vernim i svetim slugama, i stekli su poštovanje svih drugih izraelskih plemena. Tako su ih u to vreme svi s poštovanjem nazivali gospodarima – sve je to bilo Jahveovo delo u Doba zakona. I danas tu službu vrše Jahveu u hramu, tako da su oni večiti kraljevi koje je Jahve ustoličio. Niko im ne može oduzeti krunu i niko ne može da promeni njihovu službu, jer po poreklu pripadaju domu Davidovom; to je ono što im je Jahve podario. Razlog zbog kojeg po poreklu ne pripadate domu Davidovom jeste taj što niste narod Izraela, već pripadate neznabožačkim porodicama izvan Izraela. Štaviše, vi po prirodi ne obožavate Jahvea, već mu se opirete,

tako da je vaš identitet, po prirodi, drugačiji od identiteta ljudi iz doma Davidovog, vi niste oni koji će primiti Moje nasledstvo, a još manje ste oni koji će primiti stostruko.

U to vreme Izrael je bio podeljen na mnogo različitih domova i mnogo različitih plemena, a ipak su svi oni bili izabrani narod. Međutim, Izrael se razlikuje od drugih naroda po tome što su njegovi ljudi podeljeni po plemenima, kao i po njihovom položaju pred Jahveom i po zemlji kojoj svaka osoba pripada. U drugim zemljama van Izraela ne može se tek tako postati član doma Davidovog, Jakovljevog ili Mojsijevog. To bi bilo suprotno činjenici – plemena Izraela ne mogu tek tako da se pogrešno pripišu drugim zemljama. Ljudi često zloupotrebljavaju imena Davida, Avrâma, Isava i tako dalje, ili kažu: „Sada smo prihvatili Boga, tako da smo iz doma Jakovljevog.“ Takve izjave nisu ništa drugo do neosnovano ljudsko rasuđivanje; ono ne dolazi direktno od Jahvea, niti dolazi od Mojih ideja. To je čista ljudska besmislica! Baš kao govornik koji pripoveda nebulozne priče, ljudi neosnovano misle o sebi da su Davidovi potomci ili da pripadaju Jakovljevoj lozi, i veruju da su dostojni da to budu. Zar ljudi ne znaju da je one iz Davidovog doma Jahve odavno odredio i da nije David sam sebe krunisao za kralja? Međutim, ima mnogo onih koji besramno tvrde da su potomci Davidovog doma – ljudi su vrlo beslovesni! Istina je da poslovi Izraela nemaju nikakve veze s neznabošcima – to su dve različite stvari, potpuno nepovezane. O poslovima Izraela može se govoriti samo narodu Izraela, koji nije povezan s neznabošcima, a delo koje se trenutno obavlja među neznabošcima takođe nema nikakve veze s narodom Izraela. Ono što sada kažem određuje ono što se govori o neznabošcima, a delo obavljeno u Izraelu ne može se uzeti kao „predznak“ dela među neznabošcima. Zar to ne bi pokazalo da je Bog previše konvencionalan? Tek kada delo počne da se širi među neznabošcima, razotkriva se ono što se govori o njima ili o tome kako su se pokazali. Zato je još besmislenije da ljudi kažu, kao što su to činili u prošlosti, „Mi smo Davidovi potomci“ ili „Isus je Davidov sin“. Moje delo je izdeljeno. Ne bih „jelena nazvao konjem“; radije, delo je podeljeno prema redosledu.

Kakvo je vaše shvatanje blagoslova?

Iako su Sotona i nečisti demoni iskvarili ljude rođene u ovoj eri, ta iskvarenost im je donela i najveće spasenje, spasenje veće i od planina i ravnica sazdanih od stoke i ogromnog Jovovog bogatstva; veće, isto tako, i od blagoslova posmatranja Jahvea, koji je Jov primio nakon svojih kušnji. Tek nakon što je prošao kroz kušnju smrti, Jov je čuo Jahvea kako govori i Jahveov glas u vihoru. Pa ipak, nije video Jahveovo lice i nije poznavao Njegovu narav. Jov je stekao samo materijalno bogatstvo koje je nudilo fizička zadovoljstva i najlepšu decu u poređenju sa svim gradovima u okolini, kao i zaštitu anđela nebeskih. Nikada nije video Jahvea i, premda su ga nazivali pravednikom, nikada nije spoznao Jahveovu narav. Iako su materijalna zadovoljstva današnjih ljudi, moglo bi se reći, oskudna u smislu prolaznosti ili je okruženje spoljašnjeg sveta neprijateljski

nastrojeno, Ja pokazujem Svoju narav, koju još od davnina nikada nisam otkrivao čoveku i koja je oduvek bila tajnovita, kao i tajne prošlih eona ljudima, koji su najniži od svih, ali kojima sam podario Svoje najveće spasenje. Štaviše, ovo je prvi put da sam ovo otkrio – nikada ranije to nisam činio. Iako ste daleko niži od Jova, ono što ste stekli i što ste videli daleko ga je nadmašilo. Iako ste prošli kroz sve vrste stradanja i iskusili sve vrste muka, ta stradanja nisu ni nalik Jovovim kušnjama; već su tu da sude ljudima i izgrde ih zbog njihove buntovnosti, otpora i Moje pravedne naravi. To su pravedni sud, grdnja i prokletstvo. Jov je, s druge strane, bio pravednik među Izraelcima koji su primili Jahveovu veliku ljubav i saosećajnost. Nije počinio nikakva zlodela i nije se opirao Jahveu, već Mu je bio iskreno odan. Zbog svoje pravednosti bio je podvrgnut kušnjama, a prošao je one vatrene budući da je bio verni Jahveov sluga. Ljudi današnjice su podvrgnuti Mom sudu i prokletstvu zbog svoje pokvarenosti i nepravednosti. Iako njihovo stradanje nije ni nalik onome kroz koje je Jov prošao kada je izgubio svoju stoku, imovinu, sluge, decu i sve one koji su mu bili dragi, ono što oni podnose jesu vatreno pročišćenje i izgaranje. A ozbiljniji su od onoga što je Jov doživeo samom činjenicom da takve kušnje nisu umanjene, niti otklonjene zbog toga što su ljudi slabi; naprotiv, dugotrajne su i odvijaju se do poslednjeg dana ljudskog života. To su kazna, sud i prokletstvo; to su nemilosrdno izgaranje i, povrh toga, zasluženo „nasleđe“ ljudskog roda. To je ono što ljudi zaslužuju i u čemu se izražava Moja pravedna narav. To je poznata činjenica. Međutim, ono što su ljudi stekli uveliko nadilazi stradanje koje danas podnose. Stradanje koje podnosite samo je nepovoljnost proistekla iz vaše gluposti, dok je ono što ste stekli stotinu puta veće od vašeg stradanja. Prema zakonima Izraela u Starom zavetu, svi oni koji Mi se opiru i koji Mi otvoreno sude, i svi oni koji ne slede Moj put, već Mi umesto toga drsko prinose nečiste žrtve, zasigurno će biti uništeni ognjem u hramu ili će ih neki od izabranika kamenovati do smrti; čak će i njihovo potomstvo i druge neposredne srodnike zadesiti Moje prokletstvo. U životima koji im predstoje oni neće biti slobodni, već će biti robovi Mojih robova, oteraću ih u izgnanstvo među neznabošce i neće moći da se vrate u svoju domovinu. Na osnovu njihovih postupaka i ponašanja, stradanja koja podnose ljudi današnjice nisu ni približno ozbiljna kao kazna koju su pretrpeli Izraelci. Sasvim je opravdano reći da je ono što trenutno podnosite odmazda jer ste zaista prešli granicu. Da ste bili u Izraelu, postali biste večni grešnici, a Izraelci bi vas odavno isekli na komade i spalili nebeskim ognjem u Jahveovom hramu. Šta je to što ste sada stekli? Šta ste dobili i u čemu ste uživali? U vama sam otkrio Svoju pravednu narav, ali je najvažnije da sam otkrio Svoje strpljenje za iskupljenje ljudskog roda. Neko bi mogao reći da je delo koje sam obavio u vama samo delo strpljenja; ono je obavljeno zarad Mog upravljanja i, povrh toga, radi uživanja ljudskog roda.

Iako je prošao kroz Jahveove kušnje, Jov je bio samo pravedan čovek koji je obožavao Jahvea. Uprkos tome što je prolazio kroz kušnje, nije se žalio na Jahvea i cenio je svaki svoj susret sa Njim. Današnji ljudi ne samo da ne cene Jahveovo prisustvo, već ga odbacuju, preziru, žale se na Njega i rugaju Mu se. Zar ste malo toga

stekli? Da li je vaše stradanje bilo zaista tako veliko? Niste li imali više sreće od Marije i Jakova? Da li je vaš otpor zaista bio tako beznačajan? I je li moguće da je bilo preterano i previše ono što sam od vas zahtevao i ono što sam od vas tražio? Svoj gnev sam iskalio samo na onim Izraelcima koji su Mi se opirali, a ne direktno na vama; ono što ste vi dobili bili su samo Moj nemilosrdni sud i otkrivenja, kao i nemilosrdno ognjeno pročišćenje. Uprkos tome, ljudi nastavljaju da Mi se opiru i da Me odbacuju, čineći to bez trunke pokornosti. Ima čak i onih koji se udaljavaju od Mene i poriču Me; takvi ljudi nisu ništa bolji od Koreja i Datana koji su se suprotstavili Mojsiju. Ljudska srca su previše otvrdnula, a njihove su prirode previše tvrdoglave. Nikada ne menjaju stare navike. Kažem da su razgolićeni poput prostitutki usred bela dana, a Moje su reči toliko oštre da bi mogle da budu „uvredljive za uši“, razotkrivajući ljudsku prirodu na svetlosti dana; pa ipak, oni samo klimaju glavom, puste poneku suzu i sebe primoravaju da se osećaju pomalo tužno. Kada ovo bude prošlo, neustrašivi su poput kralja divljih zveri u planinama i ničega nisu svesni. Kako ljudi sa takvom naravi mogu da znaju da su bili stotinu puta srećniji od Jova? Kako mogu da shvate da ono u čemu uživaju jesu blagoslovi koji jedva da su viđeni kroz proteklo vreme, te da u njima nikada ranije niko nije uživao? Kako ljudska savest može da oseti takve blagoslove, blagoslove koji u sebi nose kaznu? Iskreno rečeno, sve što od vas tražim jeste radi toga da budete uzori Mog dela, svedoci Moje celokupne naravi i svih Mojih postupaka i radi toga da se oslobodite Sotoninih nevolja. Ipak, ljude uvek odbija Moje delo i prema njemu su namerno neprijateljski nastrojeni. Kako Me takvi ljudi ne bi mogli podstaći da vratim zakone Izraela i da na njima iskalim gnev koji sam doneo Izraelu? Iako među vama ima mnogo onih koji su Mi „poslušni i pokorni“, još je više onih koji su slični Korejevoj sorti. Jednom kada steknem Svoju punu slavu, nebeskim ognjem ću ih spržiti do pepela. Treba da znate da ljude više neću grditi Svojim rečima – umesto toga, pre nego što obavim delo Izraela, u potpunosti ću spaliti „Korejevu sortu“ koja Mi se opire i koju sam davno izgnao. Ljudski rod više neće imati priliku da uživa u Meni; umesto toga, videće jedino Moj gnev i nebeski oganj. Otkriću različite ishode za sve vrste ljudi i sve ću ih podeliti u kategorije. Uzeću u obzir svaki njihov pobunjenički čin, a zatim ću završiti Svoje delo, tako da će ishodi ljudi biti određeni na osnovu Moje presude dok su još na zemlji, kao i na osnovu njihovih stavova prema Meni. Kada to vreme bude došlo, neće postojati ništa što bi moglo da promeni njihove ishode. Neka ljudi otkriju šta ih čeka! Tada ću ljudske ishode predati Ocu nebeskom.

Kakvo je tvoje shvatanje Boga?

Ljudi već dugo veruju u Boga, pa ipak većina njih ne razume šta reč „Bog“ znači, te Ga samo zbunjeno prate. Nemaju pojma zašto tačno čovek treba da veruje u Boga, niti šta je Bog. Ako ljudi znaju samo da veruju u Boga i da Ga slede, ali ne znaju šta Bog jeste, niti poznaju Boga, zar to onda nije tek jedna neslana šala? Iako su ljudi, došavši

dovde, svedočili mnogim nebeskim tajnama i čuli mnoga dubokoumna znanja, koja čovek nikada ranije nije razumevao, oni ne znaju za mnoge od najosnovnijih istina o kojima čovek nikada ranije nije razmišljao. Neki bi rekli: „Verujemo u Boga tolike godine. Kako bismo mogli da ne znamo šta je Bog? Nismo li omalovaženi ovim pitanjem?“ U stvarnosti, međutim, iako Me danas slede, ljudi ne znaju ništa o današnjem delu i ne uspevaju da shvate čak ni najjednostavnija i najlakša pitanja, a kamoli ona izuzetno složena, poput pitanja o Bogu. Znaj da su pitanja koja te ne zanimaju i koja nisi ni prepoznao, upravo ona koja je najvažnije da razumeš, jer ti znaš samo da pratiš gomilu, a ne obraćaš pažnju i ne obazireš se na ono čime bi trebalo da se opremiš. Da li zaista znaš zbog čega treba da veruješ u Boga? Da li zaista znaš šta je Bog? Da li zaista znaš šta je čovek? Ako, kao osoba koja veruje u Boga, ne razumeš ovo, zar time ne gubiš dostojanstvo vernika u Boga? Moje današnje delo sastoji se u sledećem: da ljudi shvate svoju suštinu, da razumeju sve što Ja radim i da spoznaju pravo lice Boga. Ovo je završni čin Mog plana upravljanja, poslednja faza Mog dela. Zato vam sve tajne vaših života otkrivam unapred, kako biste mogli da ih prihvatite od Mene. Budući da je ovo delo poslednjeg doba, moram vam otkriti sve život-istine za koje nikada ranije niste bili prijemčivi, iako niste kadri da ih razumete ili podnesete zbog toga što, jednostavno, previše oskudevate u znanju i loše ste opremljeni. Ja ću dovršiti Svoje delo; završiću posao koji treba da uradim i reći ću vam šta sam vam sve naložio, kako ne biste opet, kada se spusti tama, zalutali i naseli na trikove onog zlotvora. Postoji mnogo puteva koje ne razumete i mnogo toga o čemu ništa ne znate. Vrlo ste neuki; odlično poznajem vaš rast i vaše nedostatke. Stoga, iako postoji mnogo reči koje niste u stanju da razumete, Ja sam i dalje voljan da vam otkrijem sve ove istine za koje nikada ranije niste bili prijemčivi, jer stalno brinem da li ste, s obzirom na vaš trenutni rast, u stanju da postojano svedočite o Meni. Nije da malo mislim na vas; svi ste vi zveri koje tek treba da prođu kroz Moju formalnu obuku i Ja nikako ne mogu da vidim koliko slave ima u vama. Iako sam potrošio mnogo energije radeći na vama, pozitivni elementi u vama praktično kao da ne postoje, dok se negativni elementi mogu nabrojati na prste i služe samo kao svedočanstva koja sramote Sotonu. Gotovo sve ostalo u vama je Sotonin otrov. Čini Mi se da vas je nemoguće spasiti. Kako stvari stoje, posmatram vaše različite izraze i ponašanja i konačno uviđam vaš pravi rast. Evo zašto sam stalno zabrinut zbog vas: da su ostavljeni da žive sami, da li bi ljudima zaista bilo bolje ili bi im bilo slično kao što im je danas? Zar vas ne brine vaš detinji rast? Možete li zaista biti poput izabranog naroda Izraela – odani Meni i samo Meni, u svakom trenutku? Ono što pokazujete nije nestašluk svojstven deci koja su se odvojila od roditelja, već zverstvo koje izbija iz životinja kad se nađu van domašaja biča svoga gospodara. Treba da poznajete svoju prirodu, što je takođe slabost koja vam je svima zajednička; to je zajednička bolest sviju vas. Dakle, danas samo želim da vas ohrabrim da budete postojani u svom svedočanstvu o Meni. Ni u kom slučaju nemojte dozvoliti staroj bolesti da se ponovo razbukta. Svedočanstvo je ono što je najvažnije – to je sama srž Moga dela. Treba da prihvatite Moje reči kao

što je Marija prihvatila Jahveovo otkrivenje koje joj se javilo u snu: s verom, i zatim poslušno. Samo se to može nazvati čednošću. Jer vi ste oni koji u najvećoj meri čuju Moje reči, oni koje sam Ja najviše blagoslovio. Dao sam vam svu Svoju vrednu imovinu, sve sam vam darovao, ali se vi ipak veoma razlikujete od naroda Izraela; vi ste, jednostavno, dva različita sveta. Ali, u poređenju sa njima, dobili ste mnogo više; dok oni očajnički iščekuju Moju pojavu, vi provodite prijatne dane sa Mnom, primajući Moju izdašnost. Imajući u vidu ovu razliku, otkud vam pravo da cvilite, prepirete se sa Mnom i zahtevate svoj deo Moje imovine? Zar već niste dobili mnogo? Dajem vam toliko toga, a vi Mi zauzvrat nudite samo srceparajuću tugu i strah, nezadrživu ogorčenost i nezadovoljstvo. Tako ste odvratni, a ipak Mi vas je veoma žao, tako da nemam drugog izbora nego da progutam svu Svoju ogorčenost i da vam stalno iznova ponavljam Svoje primedbe. Tokom hiljada godina delovanja, nikada nisam istupao protiv ljudskog roda, zato što sam otkrio da ste tokom svog razvoja samo vaše međusobne „podvale“ smatrali dostojnim slave, čuvajući ih poput dragocenog nasleđa koje su vam ostavili vaši čuveni preci iz antičkog doba. Kako prezirem te neljudske svinje i pse. Nemate nimalo savesti! Karakter vam je isuviše slab! Vaša su srca previše otvrdnula! Da sam takve reči i dela preneo Izraelcima, odavno bih stekao slavu. Ali, među vama je to nedostižno; kod vas mogu samo naići na okrutno zanemarivanje, na odsustvo emocija i na izgovore. Previše ste bezosećajni i potpuno bezvredni!

Treba u potpunosti da se posvetite Mom delu. Treba da radite ono što je Meni od koristi. Voljan sam da vam objasnim sve što ne razumete kako biste od Mene mogli da dobijete sve što vam nedostaje. Iako su vaši nedostaci bezbrojni, voljan sam da i dalje obavljam delo koje treba da izvršim na vama, dajući vam Svoju poslednju milost, kako biste mogli da imate koristi od Mene i da steknete slavu koje u vama nema i koju svet nikada nije video. Toliko godina već delam, a ipak Me nijedan čovek nikada nije spoznao. Želim da vam otkrijem tajne koje nikada nikome nisam rekao.

Među ljudima, Ja sam bio Duh kojeg nisu mogli da vide, Duh sa kojim nikada nisu mogli da se povežu. Zbog Moje tri faze dela na zemlji (stvaranje sveta, iskupljenje i uništenje), pojavljujem se u njihovoj sredini u različitim vremenima (nikada javno) kako bih obavljao Svoje delo među njima. Prvi put sam došao među ljude tokom Doba iskupljenja. Naravno, došao sam u jevrejsku porodicu; tako su Jevreji bili prvi koji su videli dolazak Boga na zemlju. Razlog zbog kojeg sam lično učinio ovo delo jeste taj što sam Svoje ovaploćeno telo želeo da iskoristim kao žrtvu za greh u Svom delu iskupljenja. Dakle, prvi koji su Me videli bili su Jevreji u Doba blagodati. Tada sam prvi put činio Svoja dela u telesnom obliku. U Doba carstva, Moje delo se sastoji u osvajanju i usavršavanju, tako da ponovo činim Svoje pastirsko delo u telesnom obliku. Ovo je drugi put da Svoje delo obavljam u telu. U poslednje dve faze dela, ono sa čime se ljudi susreću nije više nevidljivi, neopipljivi Duh, već osoba koja jeste Duh ovaploćen u telu. Tako, u očima čoveka, opet postajem ljudsko biće koje ni po čemu ne liči na Boga. Štaviše, Bog kojeg ljudi vide nije samo muškog, već i ženskog roda, što ih najviše

zapanjuje i zbunjuje. Po ko zna koji put, Moje izvanredno delo ponovo raspršuje stara verovanja, kojih su se ljudi držali mnogo, mnogo godina. Ljudi su zapanjeni! Bog nije samo Sveti Duh, ni samo Duh, ni samo sedmostruko jači Duh, niti samo sveprožimajući Duh, već je ujedno i ljudsko biće – normalno ljudsko biće, izuzetno obično ljudsko biće. On nije samo muškog, već i ženskog roda. Slični su po tome što su oboje rođeni kao ljudi, a razlikuju se po tome što je jedno začeto od Svetog Duha, dok je drugo rođeno iz ljudskog bića, mada je i ono neposredno proizašlo iz Duha. Oba ova ovaploćena tela Božja slična su po tome što obavljaju delo Boga Oca, a razlikuju se po tome što je jedno obavilo delo iskupljenja, dok drugo obavlja delo osvajanja. Oba tela predstavljaju Boga Oca, ali je jedno Iskupitelj, ispunjen dobrotom i milosrđem, dok je drugo Bog pravednosti, ispunjen gnevom i sudom. Jedno je Vrhovni zapovednik koji je pokrenuo delo iskupljenja, dok drugo predstavlja pravednog Boga koji ispunjava delo osvajanja. Jedno je Početak, drugo je Kraj. Jedno je telo bezgrešno, dok drugo dovršava iskupljenje, nastavlja delo, i nikad ne čini greh. Oba predstavljaju isti Duh, ali Oni žive u različitim telima i rođeni su na različitim mestima, a razdvaja Ih nekoliko hiljada godina. Celokupno Njihovo delo se, međutim, uzajamno dopunjuje, nikada nije u sukobu i o njemu se može govoriti u istom dahu. Oba su ljudi, s tim što je jedan bio dečak, a drugi devojčica. Za sve ove godine, ono što su ljudi viđali nije samo Duh i nije samo ljudsko biće, muškarac, već mnogo toga što se ne slaže sa ljudskim predstavama; kao takvi, ljudi nikada ne mogu da Me u potpunosti dokuče. I dalje napola veruju i napola sumnjaju u Mene – kao da postojim, a ipak sam samo nestvarni san – zbog čega ljudi ni dan-danas ne znaju šta je Bog. Možeš li Me zaista sažeti u jednu prostu rečenicu? Da li se zaista usuđuješ da kažeš: „Isus nije niko drugi do Bog, a Bog nije niko drugi do Isus“? Da li odista smeš da kažeš: „Bog nije ništa drugo do Duh, a Duh nije ništa drugo do Bog“? Da li ti je prijatno da kažeš: „Bog je samo ljudsko biće zaodenuto telom“? Da li zaista imaš hrabrosti da tvrdiš: „Isusov lik jeste veliki lik Božji“? Da li si u stanju da svojom rečitošću detaljno objasniš Božju narav i lik? Da li se zaista usuđuješ da kažeš: „Bog je samo muškarce, ne i žene, stvorio prema Svom liku“? Ako ovo kažeš, to onda znači da nijedna žena ne bi bila među Mojim izabranicima, a još manje bi žene predstavljale jednu klasu ljudskog roda. Da li sada zaista znaš šta je Bog? Je li Bog ljudsko biće? Da li je Bog Duh? Da li je Bog zaista muškog roda? Da li jedino Isus može dovršiti delo koje Ja treba da obavim? Ako samo jedno od gorenavedenog odabereš kao sažetak Moje suštine, onda si ti jedan neizmerno neuk odani vernik. Da sam, kao ovaploćeno telo, Svoje delo obavio jednom, i samo jednom, da li biste Mi onda odredili granice? Možeš li Me zaista potpuno razumeti samo jednim pogledom? Možeš li zaista u potpunosti da Me sažmeš samo na osnovu onoga čemu si bio izložen tokom svog života? Da sam činio slično delo tokom oba Svoja ovaploćenja, kako biste gledali na Mene? Da li biste Me ostavili zauvek prikovanog za krst? Može li Bog zaista biti tako jednostavan kao što tvrdiš?

Iako je vaša vera veoma iskrena, niko od vas nije u stanju da ispriča celu priču o Meni, niko ne može da pruži potpuno svedočanstvo o svim činjenicama koje vidite.

Razmislite o tome: danas većina vas zanemaruje svoje dužnosti i, umesto toga, traga da zadovolji svoje telo, da ga zasiti i pohlepno uživa u njemu. Malo je istine u vama. Kako onda možete da svedočite o svemu što ste videli? Da li ste zaista sigurni da možete da budete Moji svedoci? Ako jednog dana ne budeš bio u stanju da svedočiš o svemu što si danas video, izgubićeš funkciju živog stvorenja i tvoje postojanje neće više imati nikakvog smisla. Bićeš nedostojan da budeš ljudsko biće. Čak bi se moglo reći da nećeš više ni biti ljudsko biće! Na vama sam obavio nemerljivo delo, ali pošto ti trenutno ništa ne učiš, ničega nisi svestan, i nedelotvoran si u svojim poslovima, kada dođe vreme da proširim Svoje delo, ti ćeš samo gledati u prazno, vezanog jezika i potpuno beskoristan. Zar te to neće učiniti grešnikom za sva vremena? Kada to vreme dođe, zar nećeš osetiti najdublje žaljenje? Zar nećeš utonuti u potištenost? Celokupno Moje današnje delo nije učinjeno iz besposlice i dosade, već radi postavljanja temelja za Moje buduće delo. Nije da sam u ćorsokaku i da treba da smišljam nešto novo. Treba da razumeš delo koje obavljam; nije u pitanju nešto što radi dete igrajući se na ulici, već delo učinjeno u ime Mog Oca. Treba da znate da Ja sve ovo ne radim sam; umesto toga, predstavljam Svog Oca. Vaša uloga, u međuvremenu, jeste da striktno sledite, da budete poslušni, da se menjate i da svedočite. Treba samo da razumete zašto je potrebno da verujete u Mene; ovo je najvažnije pitanje koje svako od vas treba da shvati. Moj Otac, zarad Svoje slave, sve vas je predodredio za Mene od trenutka kada je stvorio svet. Učinio je to zarad Mog dela i zarad Svoje slave. Vi u Mene verujete zbog Mog Oca; vi Mene sledite jer je Moj Otac tako predodredio. Ništa od ovoga vi ne radite po sopstvenom izboru. Još važnije je da razumete da ste vi oni koje je Moj Otac Meni darovao kako biste Mi svedočili. Pošto vas je On Meni poverio, treba da se pridržavate puteva koje vam pokazujem, kao i puteva i reči kojima vas učim, jer je vaša dužnost da se držite Mojih puteva. Ovo je prvobitna svrha vaše vere u Mene. Stoga vam ovo kažem: vi ste samo ljudi koje je Moj Otac Meni darovao i koji treba da se drže Mojih puteva. Vi, međutim, samo verujete u Mene. Ne pripadate Meni jer ne potičete iz izraelske porodice, već ste potomci drevne guje. Sve što tražim od vas jeste da svedočite za Mene, ali danas morate da sledite Moj put. Sve ovo je zarad budućeg svedočenja. Ako delujete samo kao ljudi koji slušaju Moje puteve, bićete bezvredni, a to što vas je Moj Otac Meni darovao izgubiće na značaju. Ono što vam uporno govorim jeste sledeće: vi treba da sledite Moj put.

Šta znači biti stvarna osoba

Oduvek je bila Moja dužnost da upravljam ljudima. Štaviše, osvajanje čovečanstva je ono što Sam odredio kada Sam stvorio svet. Ljudi možda ne znaju da ću potpuno osvojiti čovečanstvo u poslednjim danima, niti da je osvajanje onih buntovnih među ljudima dokaz Moje pobede nad Sotonom. Ali, kada se Moj neprijatelj upustio u bitku sa Mnom, Ja sam već rekao da ću osvojiti one koje je Sotona zarobio i od njih stvorio svoju

decu, pretvorivši ih u verne sluge koje nadgledaju njegov dom. Prvobitno značenje osvajanja jeste poraziti, podvrgnuti poniženju; u jeziku Izraelaca, to znači potpuno poraziti, uništiti, i načiniti nesposobnim za dalji otpor prema Meni. Ali danas, kada ga vi među sobom koristite, to znači osvojiti. Vi bi trebalo da znate da su Moje namere oduvek bile da potpuno, u korenu zatrem sve zlikovce u ljudskom rodu, tako da se više niko ne pobuni protiv Mene, a kamoli da ima dovoljno daha da prekida ili ometa Moje delo. Stoga, što se čoveka tiče, ova reč je počela da označava osvajanje. Koja god da su moguća značenja tog izraza, Moj posao jeste da porazim ljude. Jer, iako je tačno da Mi ljudski rod pomaže u upravljanju, preciznije je reći da Mi ljudi nisu ništa drugo do neprijatelji. Ljudi su zlikovci koji Mi se suprotstavljaju i ne ukazuju Mi poslušnost. Ljudi nisu ništa drugo do potomstvo zlikovca kog sam Ja prokleo. Ljudi nisu ništa drugo do potomci arhanđela koji Me je izdao. Ljudi nisu ništa drugo do zaveštanje đavola koga sam davno odbacio i koji je od tada Moj nepomirljivi neprijatelj. Jer je nebo, koje natkriva čitavo čovečanstvo, mutno i mračno, bez ikakve naznake da će se razbistriti, a ljudski svet je uronjen u mrkli mrak, tako da niko ko u njemu živi ne može da vidi ni svoju pred licem ispruženu ruku, niti sunce kada podigne glavu. Put pod njihovim nogama, blatnjav i prepun rupa, izuvijan krivuda; čitava zemlja je pretrpana leševima. Mračni ćoškovi su prepuni ostataka mrtvih tela, a u hladnim i senovitim ćoškovima su se nastanili demoni. A svuda u svetu ljudi, demoni nadolaze i kreću se u hordama. Potomci raznoraznih zveri, prekriveni prljavštinom, zarobljeni su u ugovorenoj borbi, što srce prožima stravom. U takvim vremenima, u takvom svetu, u takvom „zemaljskom raju“, gde da ode čovek da potraži radosti života? Gde da ode da potraži životno odredište? Odavno izgažen pod Sotoninim nogama, ljudski rod je od početka bio glavni glumac sa Sotoninim likom – i više od toga, ljudski rod je otelovljenje Sotone i služi kao dokaz koji jasno i glasno svedoči o postojanju Sotone. Kako o Bogu može da svedoči takav ljudski rod, takva gomila degenerika i ološa, takvi potomci te iskvarene ljudske porodice? Odakle da dolazi Moja slava? Gde iko može da počne da priča o Mom svedočanstvu? Jer je neprijatelj, koji je već iskvario ljudski rod, koji stoji naspram Mene, već oteo i uprljao taj ljudski rod – ljudski rod koji sam Ja davno stvorio i koji je bio ispunjen Mojom slavom i Mojim životom. On je oteo Moju slavu, i sve što je učinio bilo je da ljude prožme otrovom, jako začinjenim Sotoninom ružnoćom i sokom sa drveta spoznanja dobra i zla. U početku, Ja sam stvorio ljudski rod; odnosno, stvorio sam pretka svih ljudi, Adama. On je bio obdaren oblikom i likom, ispunjen snagom, ispunjen vitalnošću i, povrh toga, bio je praćen Mojom slavom. Slavan je bio dan kada sam Ja stvorio čoveka. Nakon toga, stvorena je Eva od Adamovog tela, takođe pretkinja ljudskog roda, i tako su ljudi koje sam Ja stvorio bili ispunjeni Mojim dahom i Mojom slavom. Adam je prvobitno rođen iz Moje ruke i predstavljao je Moj lik. Stoga je, prema prvobitnom značenju reči, „Adam“ onaj koga sam Ja stvorio, onaj koji je prožet Mojom vitalnom snagom, prožet Mojom slavom, koji poseduje oblik i lik, duh i dah. On je bio jedino stvoreno biće, koje je posedovalo duh, koje je moglo da predstavlja Mene, da nosi Moj lik i da diše Mojim dahom. U početku,

Eva je bila drugo živo biće obdareno dahom čije sam stvaranje Ja ustanovio, te je stoga prvobitno ime „Eva“ označavalo stvoreno biće koje će nastaviti da širi Moju slavu, ispunjeno Mojom vitalnošću i, povrh toga, obdareno Mojom slavom. Eva je stvorena od Adamovog tela, i ona je bila stvorena po Mom liku, te je tako postala drugo ljudsko biće stvoreno po Mom liku. Prvobitno je „Eva“ označavala živo ljudsko biće sa duhom, sazdano od mesa i kostiju, Moje drugo svedočanstvo, kao i Moj drugi lik među ljudima. Oni su bili preci ljudskog roda, čisto i dragoceno blago ljudi, i od prvog momenta su bili živa bića obdarena duhom. Međutim, zlikovac je zgazio i zarobio potomstvo ovih predaka ljudskog roda, gurnuo svet ljudi u potpunu tamu, i naveo potomstvo da više ne veruje u Moje postojanje. Još je gnusnije to što zlikovac, dok kvari ljude i gazi po njima, on surovo otima Moju slavu, Moje svedočanstvo, vitalnost koju sam im darovao, dah i život koje sam udahnuo u njih, svu Moju slavu u ljudskom svetu, i svu krv iz srca koju sam ulio u ljudski rod. Ljudski rod više ne prebiva u svetlosti, ljudi su izgubili sve što sam im darovao i odbacili slavu koju sam im dao. Kako oni mogu da priznaju da sam ja Gospod svih stvorenih bića? Kako da nastave da veruju u Moje postojanje na nebu? Kako da otkriju manifestacije Moje slave na zemlji? Kako da ti unuci i unuke prihvate Boga koga su se njihovi preci bojali kao Gospoda koji ih je stvorio? Ti bedni unuci i unuke su darežljivo „predstavili“ zlikovcu slavu, lik, i svedočanstvo koje sam darovao Adamu i Evi, kao i večni život koji sam darovao čovečanstvu, od čijeg postojanja im zavisi egzistencija; pritom su potpuno nesvesni prisustva zlikovca i daju mu svu Moju slavu. Zar to nije upravo ono što termin „ološ“ znači? Kako takav ljudski rod, takvi zli demoni, takvi hodajući leševi, takve Sotonine figure, takvi Moji neprijatelji mogu posedovati Moju slavu? Ja ću ponovo uzeti u posed Svoju slavu, uzeću ponovo u posed Svoje svedočanstvo koje postoji među ljudima, i sve ono što je nekada pripadalo Meni i što sam davno dao čovečanstvu – Ja ću potpuno osvojiti čovečanstvo. Ipak, trebalo bi da znate da su ljudi koje sam Ja stvorio bili sveti ljudi, koji su stvoreni po Mom liku i prenosili su Moju slavu. Oni nisu pripadali Sotoni, niti su bili predmet njegovog gaženja, već su bili isključivo Moje ispoljavanje, bez i najmanjeg traga Sotoninog otrova. I zato, obaveštavam ljudski rod da Ja želim samo ono što je stvoreno Mojom rukom, one svete ljude koje volim i koji ne pripadaju ni jednom drugom entitetu. Štaviše, Ja ću u njima uživati i smatrati ih Svojom slavom. Međutim, ono što želim nije ljudski rod koji je iskvario Sotona, koje danas pripada Sotoni, jer to više nije ono što sam Ja prvobitno stvorio. Zbog toga što želim da povratim u posed Svoju slavu koja postoji u ljudskom svetu, potpuno ću osvojiti preživele u ljudskom rodu, kao dokaz da će Moja slava poraziti Sotonu. Prihvatam samo Svoje svedočanstvo kao kristalizaciju Sebe samog, kao objekat Svog zadovoljstva. To je Moja volja.

Ljudskom rodu je bilo potrebno na desetine hiljada godina istorije da bi dospeo do trenutka u kome se sad nalazi, a opet, ljudski rod koji sam Ja stvorio na početku odavno je potonuo u izopačenost. Ljudski rod više nije ljudski rod koji Ja želim, te stoga, u Mojim očima, ljudi više ne zaslužuju da se zovu čovečanstvom. Pre bi se moglo reći da su oni

ološ čovečanstva koje je Sotona zarobio, raspali hodajući leševi u koje se Sotona uselio i u koje se Sotona zaodeva. Ljudi nemaju vere u Moje postojanje, niti se raduju Mom dolasku. Čovečanstvo tek bezvoljno odgovara na Moje zahteve, privremeno im se pokoravajući, dok pri tom ne dele sa iskrenošću radosti i tuge svojih života sa Mnom. Pošto Me ljudi smatraju nedokučivim, pružaju Mi bezvoljne osmehe, ponašaju se ulizički prema onima koji imaju moć, jer ljudi ovog doba nemaju spoznaju o Mom delovanju, a kamoli o Mojoj volji. Biću iskren prema vama: kada dođe dan, patnje onih koji Me obožavaju će moći lakše da se podnesu nego vaše. Stepen vaše vere u Mene, zapravo, ne prelazi stepen Jovove vere – čak i vera jevrejskih fariseja prevazilazi vaše verovanje – i stoga, na dan poniranja ognja, vaša patnja će biti mnogo gora od one koju su pretrpeli fariseji kad ih je Isus prekorio, gora od one koju je pretrpelo 250 vođa koji su se suprotstavili Mojsiju, i gora od patnje Sodome u vrelom plamenu sopstvenog uništenja. Kada je Mojsije udario u kamen, i kada je voda koju je podario Jahve pokuljala, to se dogodilo zahvaljujući njegovoj veri. Kada je David svirao liru u Moju čast, u čast Jahvea – sa srcem ispunjenim radošću – to se dogodilo zahvaljujući njegovoj veri. Kada je Jov izgubio svoju stoku koja je prekrivala planine i donosila mu neslućeno bogatstvo, a njegovo telo se prekrilo bolnim čirevima, to se dogodilo zbog njegove vere. Kada je začuo glas Mene, Jahvea, i video Moju Slavu, Jahveovu, to se dogodilo zbog njegove vere. To što je Petar mogao da prati Isusa Hrista, dogodilo se zahvaljujući njegovoj veri. To što je mogao da bude zakucan za krst Mene radi, i da slavno svedoči, takođe se dogodilo zahvaljujući njegovoj veri. Kada je Jovan video lik Sina čovečjeg u svoj svojoj slavi, to se dogodilo zbog njegove vere. Kada je video viziju poslednjih dana, to se posebno dogodilo zbog njegove vere. Razlog zbog kog je takozvano mnoštvo neznabožaca ugledalo Moje otkrivenje i tako došlo do spoznaje da sam se u čovečjem obliku vratio da nastavim Svoje delo među ljudima, takođe leži u njihovoj veri. Svi oni koje su Moje oštre reči zgromile, ali su im istovremeno pružile i utehu, i zbog kojih su spaseni – zar se i njima to nije dogodilo zbog njihove vere? Oni koji veruju u Mene, ali koji svejedno trpe nevolje, zar nije i njih svet odbacio? Oni koji žive izvan Mog sveta, bežeći tako od patnje kušnji, zar svi oni ne lutaju svetom? Oni su nalik jesenjem lišću koje leprša tamo-amo, bez odmorišta i bez reči Moje utehe. Mada ih Moja grdnja i oplemenjivanje ne prati, zar oni nisu poput prosjaka koji idu od mesta do mesta, lutajući ulicama izvan carstva nebeskog? Zar je svet zaista mesto vašeg odmora? Možete li zaista, izbegavajući Moju grdnju, dosegnuti i najbleđi osmeh zahvalnosti od sveta? Možete li zaista iskoristiti trenutni užitak da popunite prazninu u svojim srcima, prazninu koja se ne može sakriti? Možda možete da prevarite sve u svojoj porodici, ali Mene nikada ne možete prevariti. Pošto je vaša vera isuviše oskudna, vi i dalje, do dana današnjeg, nemate moć da otkrijete užitke koje život nudi. Pozivam vas: bolje da iskreno provedete polovinu svog života Mene radi, nego da čitav život provedete u osrednjosti baveći se telom, trpeći svu tu patnju koju čovek jedva može da podnese. Sa kojim ciljem negujete sebe toliko i bežite od Moje grdnje? Sa kojim ciljem se krijete od Moje trenutne

grdnje, samo da biste proveli večnost ubirući sramotu, večnost prepunu grdnje? Ja, zapravo, nikoga ne potčinjavam Svojoj volji. Ako je neko istinski voljan da se preda svim Mojim planovima, ja se prema njima neću ponašati loše. Ali, zahtevam da svi ljudi veruju u Mene, isto kao što je Jov verovao u Mene, Jahvea. Ako je vaša vera veća od Tomine, onda će vaša vera zadobiti Moju pohvalu, u svojoj odanosti ćete pronaći Moje blagostanje i zasigurno ćete otkriti Moju slavu u svojim danima. Međutim, ljudi koji veruju u današnji svet i veruju u đavola stvrdnutih su srca, isto kao i mase u gradu Sodomi, kojima vetar nanosi pesak u oči, a đavo im puni usta svojim ponudama, čije je zamagljene umove odavno zaposeo zlikovac koji je uzurpirao svet. Skoro sve njihove misli potpuno je zarobio đavo iz starih vremena. I tako je vera ljudskog roda prohujala sa vihorom te oni više ne mogu ni da primete Moje delo. Sve što mogu jeste da načine slabašan pokušaj da površno razumeju Moje delo ili da ga ugrubo analiziraju, jer su odavno zaposednuti Sotononim otrovom.

Ja ću osvojiti čovečanstvo zato što su ljudi stvoreni Mojom rukom i, štaviše, uživali su u obilju predmeta koje sam Ja stvorio. Ali, ljudi su Mene takođe odbacili; ja sam odsutan iz njihovih srca, gledaju Me samo kao teret svog postojanja, čak do te mere da Me, iako su Me uistinu videli, i dalje odbacuju i lupaju glavu smišljajući sve moguće načine da Me poraze. Ljudi Mi ne dopuštaju da se ozbiljno ponašam prema njima, da od njih nešto strogo zahtevam, niti Mi dozvoljavaju da im sudim ili da ih grdim zbog njihove nepravednosti. Daleko od toga da im je to zanimljivo, njih to nervira. I stoga je Moje delo da čovečanstvo koje jede, pije i uživa u Meni, a ne poznaje Me, potpuno porazim. Ja ću razoružati ljudski rod, a onda, uz pomoć Svojih anđela, uz Svoju slavu, vratiću se na mesto Svog stanovanja. Jer je ljudsko ponašanje odavno slomilo Moje srce i u komadiće razbilo Moje delo. Nameravam da ponovo uzmem u posed slavu koju je zlikovac oteo, pre nego što se srećno povučem, ostavljajući čovečanstvo da nastavi da vodi svoje živote, da nastavi da „živi i radi u miru i zadovoljstvu“, da nastavi da „obrađuje sopstvena polja“, i više im se neću mešati u živote. Ali, sad nameravam da u potpunosti ponovo uzmem u posed Svoju slavu iz ruku zlikovca, da u potpunosti povratim slavu koju sam ulio u čoveka prilikom stvaranja sveta. I nikada je više neću darovati ljudskoj rasi na zemlji. Jer, ne samo da ljudi nisu uspeli da sačuvaju Moju slavu, već su je zamenili za Sotonin lik. Ljudi ne cene Moj dolazak, niti se raduju danu Moje slave. Nije im drago da dobiju Moju grdnju, a još su manje voljni da Moju slavu Meni vrate, niti su voljni da odbace otrov zlikovca. Ljudski rod nastavlja da Me vara na iste, stare načine, ljudi se i dalje osmehuju široko, a lica su im srećna na isti, stari način. Nisu svesni dubine sumornosti koja će se spustiti na čovečanstvo nakon što ih Moja slava napusti. Posebno su nesvesni toga da, kada Moj dan nastupi za čitavo čovečanstvo, njima će biti još teže nego ljudima u Nojevo doba, jer oni ne znaju koliko je Izrael postao mračan kada ga je Moja slava napustila, kao što čovek zaboravi u zoru koliko je teško preživeti mrklu noć. Kada se sunce ponovo skrije i tama se spusti nad čovekom, on će ponovo jadikovati i škrgutati zubima u tami. Zar ste zaboravili, kada je Moja slava napustila Izrael, koliko je

teško bilo Izraelcima da istrpe te dane patnje? Sada je doba kada vi vidite Moju slavu, a takođe je i doba kada delite dane Moje slave. Čovek će jadikovati usred tame kada Moja slava napusti poganu zemlju. Sada je dan slave kada obavljam Svoje delo, i to je dan kada čovečanstvo oslobađam patnje, jer Ja neću s njim deliti doba muke i nevolje. Ja samo želim da potpuno osvojim čovečanstvo i da potpuno porazim sve zlikovce među ljudima.

Šta znaš o veri?

U čoveku postoji samo nesigurna reč vere, ali čovek ne zna od čega se vera sastoji, a još manje zašto je ima. Čovek isuviše malo toga razume, i čoveku kao takvom mnogo toga nedostaje; njegova vera u Mene može biti samo bezumna i neuka. Iako ne zna šta je vera, niti zašto veruje u Mene, on i dalje opsesivno veruje u Mene. Ono što tražim od čoveka nije samo da Me opsesivno doziva na ovaj način ili da veruje u Mene na besciljan način, jer Ja obavljam delo da bi Me čovek video i upoznao, a ne samo da bih ostavio jak utisak na čoveka i da bi Me on video u novom svetlu. Jednom sam manifestovao mnoge znakove i čudesna dela i načinio mnoga čuda i Izraelci onog vremena su Mi se veoma divili i vrlo su poštovali Moju izuzetnu sposobnost da lečim bolesne i isterujem demone. U to vreme, Jevreji su smatrali Moje isceliteljske moći izuzetno umešnim, izvanrednim – i zbog mnogih Mojih radnji, svi su Me poštovali i osećali veliko divljenje prema svim Mojim moćima. Stoga su Me u stopu sledili svi koji su Me videli kako činim čuda, tako da su Me hiljade okruživale da vide kako lečim bolesne. Ispoljio sam toliko znakova i čudesnih dela, a ipak ljudi su Me videli samo kao veštog lekara; takođe sam izgovorio mnoge reči prenoseći znanje ljudima u to vreme, a oni su Me ipak samo smatrali učiteljem koji je bolji od Svojih učenika. Čak i danas, nakon što su ljudi videli istorijske zapise o Mom delu, i dalje stoji njihovo tumačenje da sam Ja veliki lekar koji leči bolesne i da sam učitelj neukima, i oni su Me definisali kao milostivog Gospoda Isusa Hrista. Oni koji tumače svete spise možda su nadmašili Moje umeće u lečenju, a sada možda ima i učenika koji su prevazišli svog učitelja, a ipak takvi ljudi velikog ugleda, čija su imena poznata širom sveta, smatraju da sam Ja na isuviše niskom nivou da bih bio i običan lekar. Moje radnje su brojnije od zrna peska na plažama i Moja mudrost nadmašuje sve sinove Solomonove, a ipak Me ljudi smatraju lekarom zanemarljive vrednosti i nepoznatim učiteljem ljudi. Toliko njih veruje u Mene samo da bih mogao da ih izlečim. Toliko njih veruje u Mene samo da bih mogao da iskoristim Svoje moći da isteram nečiste duhove iz njihovih tela i toliko njih veruje u Mene samo da bi primili mir i radost od Mene. Toliko njih veruje u Mene samo da bi mogli da traže od Mene veće materijalno bogatstvo. Toliko njih veruje u Mene samo da bi proveli ovaj život u miru i da bi bili bezbedni i zdravi u svetu koji dolazi. Toliko njih veruje u Mene da bi izbegli patnju pakla i primili blagoslove neba. Toliko njih veruje u Mene samo zbog privremene utehe,

ali ne traže da išta zadobiju u svetu koji dolazi. Kada sam spustio Svoj gnev na čoveka i oduzeo mu svu radost i mir koje je nekada posedovao, čovek je postao sumnjičav. Kada sam čoveku pružio patnju pakla i uzeo natrag blagoslove neba, čovekova sramota pretvorila se u gnev. Kada Me je čovek zamolio da ga izlečim, nisam obraćao pažnju na njega i osećao sam odvratnost prema njemu; čovek je otišao od Mene da se zauzvrat izvešti u zloj medicini i vračanju. Kada sam oduzeo sve što je čovek zahtevao od Mene, svi su nestali bez traga. Stoga kažem da čovek veruje u Mene jer dajem previše blagodati, i ima previše toga da dobije. Jevreji su verovali u Mene zbog Moje blagodati i sledili Me gde god sam išao. Ove neznalice sa ograničenim znanjem i iskustvom tražili su samo da ugledaju znake i čudesna dela koja sam ispoljavao. Smatrali su Me glavom doma jevrejskog koja je mogla da čini najveća čuda. Tako da kada sam izgnao demone iz ljudi, nastala je velika rasprava među njima: govorili su da sam Ja Ilija, da sam Mojsije, da sam Ja najstariji od svih proroka, da sam najveći od svih lekara. Osim što sam rekao da sam Ja život, put i istina, niko nije mogao da poznaje Moje biće ili Moj identitet. Osim što sam rekao da je nebo mesto gde živi Moj Otac, niko nije znao da sam Ja Sin Božji i da sam i Sâm Bog. Osim što sam rekao da ću doneti iskupljenje čitavom ljudskom rodu i okajati ljudski rod, niko nije znao da sam Ja Otkupitelj ljudskog roda i da su Me ljudi poznavali samo kao dobronamernog i saosećajnog čoveka. I osim što sam bio u stanju da objasnim sve o Sebi, niko Me nije poznavao i niko nije verovao da sam Ja Sin živog Boga. Takva je vera ljudi u Mene i takav je način na koji pokušavaju da Me prevare. Kako bi mogli da svedoče o Meni kada gaje takvo mišljenje o Meni?

Ljudi veruju u Mene, ali nisu u stanju da svedoče o Meni, niti mogu da svedoče o Meni pre nego što se javno predstavim. Ljudi samo vide da Ja prevazilazim stvorenja i sve svete ljude, i vide da delo koje Ja obavljam ljudi ne mogu da obavljaju. Stoga, od Jevreja do ljudi današnjice, svi koji gledaju Moje slavne radnje ispunjeni su samo radoznalošću prema Meni, i nijedna usta nekog stvorenja nisu bila u stanju da svedoče o Meni. Samo je Moj Otac svedočio o Meni i načinio Mi put među svim stvorenjima; da nije to učinio, bez obzira na to kako bih delovao, čovek nikada ne bi znao da sam Ja Gospod stvaranja, jer čovek ume samo da uzima od Mene i da ne veruje u Mene na osnovu ishoda mog dela. Čovek Me poznaje samo zato što sam nevin i nikako grešnik, zato što mogu da objasnim mnoge tajne, zato što sam iznad mnoštva, ili zato što je čovek mnogo profitirao od Mene, ali malo ko veruje da sam Ja Gospod stvaranja. Zato kažem da čovek ne zna zašto veruje u Mene; ne zna svrhu ili značaj vere u Mene. Stvarnost čoveka je u oskudna, takva da je jedva sposoban da svedoči o Meni. Premalo istinite vere imate i premalo toga ste dobili, tako da premalo svedočanstva imate. Štaviše, vi premalo toga razumete i previše toga vam nedostaje, tako da ste skoro nesposobni da svedočite o Mojim radnjama. Vaša odlučnost je zaista značajna, ali da li ste sigurni da ćete biti u stanju da uspešno svedočite o suštini Boga? Ono što ste iskusili i videli prevazilazi ono što su sveci i proroci iz svih doba iskusili i videli, ali da li ste u stanju da date svedočanstvo veće od reči ovih svetaca i proroka iz prošlosti? Ono što

vam sada darujem nadmašuje Mojsija i zasenjuje Davida, pa isto tako tražim da vaše svedočanstvo nadmaši Mojsija i da vaše reči budu veće od Davida. Dajem vam stostruko, pa vas i Ja molim da Mi uzvratite istom merom. Morate znati da sam ja Onaj koji daruje život ljudskom rodu, i da ste vi ti koji primate život od Mene i koji morate svedočiti o Meni. Ovo je vaša dužnost koju vam šaljem i koju treba da izvršite za Mene. Svu slavu Svoju darovao sam vama, darovao sam vam život koji izabrani narod, Izraelci, nikada nisu primili. Po pravdi, vi treba da svedočite o Meni i da Mi posvetite svoju mladost i položite svoj život. Kome god podarim slavu Svoju, svedočiće o Meni i daće život svoj za Mene. Ovo sam odavno predodredio. Vaša je sreća što vam darujem Svoju slavu i vaša je dužnost da svedočite za Moju slavu. Ako biste verovali u Mene samo da biste zadobili blagoslove, onda bi Moje delo imalo mali značaj, a vi ne biste izvršili svoju dužnost. Izraelci su videli samo Moju milost, ljubav i veličinu, i Jevreji su bili svedoci samo Mog strpljenja i iskupljenja. Oni su videli veoma, veoma malo dela Mog Duha, do te mere da su razumeli samo jedan desethiljaditi deo onoga što ste vi čuli i videli. Ono što ste videli prevazilazi čak i njihove verske poglavare. Istine koje danas razumete prevazilaze njihove; ono što ste danas videli prevazilazi ono što je viđeno u Dobu zakona, kao i u Dobu blagodati, a ono što ste vi doživeli prevazilazi čak i Mojsija i Iliju. Jer su Izraelci razumeli samo zakon Jahveov i videli su samo Jahveova leđa; ono što su Jevreji razumeli bilo je samo iskupljenje Hristovo, ono što su primili bila je samo blagodat koju je Isus darovao, a ono što su videli bio je samo Isusov lik u jevrejskom domu. Ono što vi vidite danas jeste slava Jahveova, iskupljenje Isusovo i sve Moje radnje današnjih dana. Dakle, takođe ste čuli reči Moga Duha, shvatili Moju mudrost, spoznali Moje čudesno delo, i saznali o Mojoj naravi. Takođe sam vam svima rekao za Moj plan upravljanja. Ono što ste videli nije samo blagi i milostivi Bog, nego Bog ispunjen pravednošću. Videli ste Moje čudesno delo i znate da sam ispunjen veličanstvom i gnevom. Štaviše, znate da sam jednom pustio Svoj gnev na dom Izraelov, i da je danas stigao do vas. Vi bolje razumete Moje tajne na nebu nego Isaija i Jovan; vi imate više znanja o Mojoj divoti i poštovanosti nego svi sveci prošlih doba. Ono što ste primili nije samo Moja istina, Moj put i Moj život, već vizija i otkrivenje veće od Jovanovog. Vi razumete mnogo više tajni i takođe ste ugledali Moje pravo lice; vi ste prihvatili više od Mog suda i znate više o Mojoj pravednoj naravi. Dakle, iako ste rođeni u poslednjim danima, vi imate znanje o onome što je bilo u prošlosti, a takođe ste iskusili današnje stvari, i sve sam to učinio Ja lično. Ono što tražim od vas nije preterano, jer sam vam dao mnogo, a vi ste videli mnogo toga u Meni. Zato vas molim da svedočite o Meni svecima prošlih vekova, i to je jedina želja Moga srca.

Moj Otac je bio taj koji je prvi svedočio o Meni, ali Ja želim da dobijem veću slavu, i da reči svedočenja dođu iz usta stvorenih bića – tako da vam dajem sve Svoje kako biste ispunili svoju dužnost, tako da Moje delo među ljudima može da se završi. Vi treba da razumete zašto verujete u Mene; ako samo želite da budete Moj učenik ili Moj pacijent, ili da postanete jedan od Mojih svetaca na nebu, onda će to što Me sledite biti

besmisleno. Slediti Me na takav način naprosto bi bilo gubljenje energije; imati takvu vrstu vere u Mene bilo bi samo traćenje vaših dana, arčenje vaše mladosti. I na kraju ne biste dobili ništa. Zar to ne bi bio uzaludan posao? Odavno sam otišao od Jevreja i više nisam ni lekar niti lek čoveku. Ja više nisam tegleća marva čoveku da Me tera ili kolje kad god poželi, nego sam došao među ljude da sudim i grdim čoveka, kako bi Me čovek upoznao. Trebalo bi da znaš da sam jednom učinio delo iskupljenja; bio sam jednom Isus, ali nisam mogao zauvek da ostanem Isus, baš kao što sam jednom bio Jahve, ali kasnije postao Isus. Ja sam Bog ljudskog roda, Gospod stvaranja, ali ne mogu zauvek ostati Isus ili Jahve. Bio sam ono što čovek smatra lekarom, ali ne može se reći da je Bog ljudskom rodu samo lekar. Tako da ako se držite starih stavova u svojoj veri u Mene, onda nećete postići ništa. Bez obzira na to kako Me danas hvališ: „Kako je Bog pun ljubavi prema čoveku; On me leči i daje mi blagoslove, mir i radost. Koliko je Bog dobar prema čoveku; ako samo verujemo u Njega, onda ne moramo da brinemo o novcu i bogatstvu…“, Ja i dalje ne mogu da prekinem Svoje prvobitno delo. Ako danas veruješ u Mene, primićeš samo Moju slavu i bićeš dostojan da svedočiš o Meni, a sve ostalo će biti manje važno. To mora da ti bude jasno.

Da li zaista znaš zašto veruješ u Mene? Da li zaista znaš svrhu i značaj Mog dela? Da li zaista znaš svoju dužnost? Da li zaista znaš Moje svedočanstvo? Ako samo veruješ u Mene, a nema ni traga ni glasa od Moje slave ili svedočenja u tebi, onda sam te odavno izgnao. Što se tiče onih koji sve znaju, oni su Mi još veći trn u oku, a u Mojoj kući oni nisu ništa drugo do prepreke na Mom putu, oni su kukolj koji će u potpunosti biti provejan u Mom delu, oni su beskorisni, oni su bezvredni i Ja ih odavno prezirem. Moj gnev često pogađa sve one koji su lišeni svedočanstva, i Moj štap ih nikada ne zaboravlja. Odavno sam ih predao u ruke zloga; oni su lišeni Mojih blagoslova. A kad dođe dan, grdnja će njihova biti bolnija od grdnje bezumnih žena. Danas činim samo ono što Mi je dužnost da činim; svu ću pšenicu svezati u snopove, zajedno s onim kukoljem. To je Moje delo danas. Sav će se kukolj provejati u vreme Mog provejavanja, pa će se pšenično zrno skupiti u ambaru, a provejani kukolj će se naći u ognju da sagori u prah. Moje je delo sada samo da sve ljude svežem u snopove; to jest, da ih potpuno osvojim. Onda ću početi da provejavam i razotkrivam kraj svih ljudi. I zato treba da znaš kako bi sada trebalo da Mi udovoljiš i kako da kreneš pravim putem u svojoj veri u Mene. Ono što želim jeste vaša odanost i poslušnost sada, vaša ljubav i svedočenje sada. Čak i ako u ovom trenutku ne znaš šta je svedočanstvo ili šta je ljubav, treba da mi doneseš sve svoje i da mi predaš jedino blago koje imaš: svoju odanost i poslušnost. Ti treba da znaš da svedočanstvo o Mojoj pobedi nad Sotonom leži u odanosti i poslušnosti čoveka, kao i svedočanstvo o Mom potpunom osvajanju čoveka. Dužnost tvoje vere u Mene je da svedočiš o Meni, da budeš odan Meni i nikome drugom, i da budeš poslušan do kraja. Pre nego što započnem sledeći korak u Svom delu, kako ćeš svedočiti o Meni? Kako ćeš Mi biti odan i poslušan? Da li posvećuješ svu svoju odanost svojoj funkciji, ili ćeš naprosto odustati? Da li bi se radije pokorio svakom Mom uređenju (makar to bila smrt

ili propast) ili bi na pola puta pobegao da bi izbegao Moju grdnju? Grdim te da bi svedočio o Meni i bio Mi odan i poslušan. Štaviše, grdnja u ovom trenutku služi da se pokrene sledeći korak Mog dela i da se dozvoli da delo nesmetano napreduje. Stoga te podstičem da budeš mudar i da se prema svom životu i prema značaju svog postojanja ne odnosiš kao prema bezvrednom pesku. Da li tačno znaš šta će Moje buduće delo postati? Znaš li kako ću raditi u danima koji dolaze i kako će se odvijati Moje delo? Ti treba da poznaješ značaj tvog iskustva sa Mojim delom, i štaviše, značaj tvoje vere u Mene. Uradio sam toliko toga; kako sam mogao da odustanem na pola puta, kao što si pomislio? Obavio sam tako obimno delo; kako bih samo mogao da ga uništim? Zaista, došao sam da privedem kraju ovo doba. To je istina, ali osim toga moraš znati da započinjem novo doba, da započinjem novo delo, i, iznad svega, da širim jevanđelje carstva. Dakle, ti treba da znaš da se sadašnje delo tiče samo početka jednog doba i postavljanja temelja za širenje jevanđelja u vremenu koje dolazi, te da se to doba privede kraju u budućnosti. Moj rad nije tako jednostavan kao što misliš, niti je beskoristan ili besmislen kao što možda veruješ. Zato moram još jednom da ti kažem: treba da daš svoj život za Moje delo, i štaviše, treba da se posvetiš Mojoj slavi. Dugo sam žudeo da svedočiš o Meni, i još sam više žudeo za tim da širiš Moje jevanđelje. Ti treba da razumeš šta je u Mom srcu.

Kada se opalo lišće vrati svojim korenima, požalićeš zbog sveg zla koje si počinio

Svi ste sopstvenim očima videli delo koje sam učinio među vama; lično ste slušali reči koje sam govorio i svi ste spoznali Moj stav prema vama, te bi stoga trebalo da znate zašto u vama činim ovo delo. Iskreno vam kažem, vi ste samo oruđe kojim se služim pri Svom delu osvajanja u poslednjim danima, te alat za širenje Mog dela među neznabožačkim narodima. Ja progovaram kroz vašu nepravednost, nečistotu, otpor i buntovnost kako bih na bolji način proširio Svoje delo i razglasio Svoje ime među neznabožačkim narodima, to jest, razglasio ga među svim narodima izvan Izraela. To je da bi se Moje ime, Moja dela i Moj glas mogli rasprostraniti po neznabožačkim narodima i da bih sve te narode koji ne pripadaju Izraelu mogao da osvojim, te da bi Me mogli obožavati, postati Moje svete zemlje izvan Izraela i Egipta. Širiti Moje delo zapravo znači širiti Moje delo osvajanja i proširivati Moju svetu zemlju; to je širenje Mog uporišta na zemlji. Treba da vam je jasno da ste vi samo stvorenja među neznabožačkim narodima koje osvajam. Spočetka niste imali ni svoj položaj niti ikakvu upotrebnu vrednost i od vas nije bilo nikakve koristi. Samo zbog toga što sam uzdigao crve sa gomile balege da posluže kao primeri za Moje osvajanje čitave zemlje i budu jedini „referentni materijali“ tog osvajanja, imali ste dovoljno sreće da dođete u dodir sa Mnom, te da sa Mnom sada i budete. Izabrao sam vas kao primer i uzorak Svog dela osvajanja zbog vašeg neuglednog položaja. Samo iz tog razloga delam i govorim među vama, te živim

i boravim sa vama. Treba da znate da među vama govorim samo zbog Svog upravljanja i krajnjeg gađenja prema crvima u gomili balege – došlo je dotle da sam se razjario. Moje delovanje među vama nije nimalo istovetno Jahveovom delovanju u Izraelu, a posebno nije poput dela koje je Isus činio u Judeji. S velikom trpeljivošću govorim i delam, a svojim gnevom i sudom osvajam ove izrode. To nije ni nalik onome kako je Jahve vodio Svoj narod u Izraelu. Njegovo delo u Izraelu se svodilo na darivanje hrane i žive vode; On je bio pun saosećanja i ljubavi za Svoj narod dok ih je opskrbljivao. Današnje delo se obavlja među prokletim narodom – ljudima koji nisu izabrani. Nema hrane u izobilju niti žive vode da utoli žeđ, a još manje obilnih zaliha materijalnih dobara; tu je samo obilje suda, prokletstva i grdnje. Ovi crvi koji žive u gomili balege uopšte nisu vredni da zadobiju planine pune stoke i ovaca, veliko bogatstvo i najlepšu decu na svoj zemlji, kao što sam darivao Izraelu. Današnji Izrael na oltar prinosi stoku i ovce, predmete od zlata i srebra kojima hranim njegov narod, premašujući jednu desetinu prinosa koju je Jahve zahtevao po zakonu i zato sam im dao i više – i stotinu puta više od onoga što je Izrael trebalo da zadobije po zakonu. Ono čime hranim Izrael prevazilazi sve što je Avram zadobio i sve što je Isak zadobio. Učiniću porodicu Izraelovu plodonosnom i umnožiti je i učiniću da se Moj izraelski narod raširi po svoj zemlji. Oni koje blagosiljam i o kojima brinem su i dalje izabrani narod Izraela – to jest, ljudi koji sve svoje posvećuju Meni i koji su od Mene sve zadobili. Zato što Mene imaju na umu, žrtvuju svoju tek rođenu telad i jaganjce na Mom svetom oltaru i sve što imaju prinose pred Mene, čak i svoje novorođene sinove prvence u iščekivanju Mog povratka. A šta je sa vama? Izazivate Moj gnev, upućujete Mi zahteve i kradete žrtve onih koji Mi ih prinose, a ne znate da Me time vređate; stoga, sve što vi zadobijate jesu plač i kažnjavanje u tami. Mnogo ste puta izazvali Moj gnev, pa sam vas obasipao Svojim užarenim ognjem do te mere da je poveći broj ljudi završio tragično, a srećni domovi su postali opustošene grobnice. Sve što osećam prema ovim crvima je neprolazni gnev i nemam nameru da ih blagosiljam. Samo sam zarad Svog dela napravio izuzetak i uzdigao vas i podneo veliko poniženje, te delao među vama. Da nije radi volje Mog Oca, kako bih mogao da živim u istom domu sa crvima koji se valjaju u gomili balege? Krajnje se gnušam svih vaših dela i reči, ali je uprkos tome, budući da imam nekakav „interes“ u vašoj nečistoti i buntovnosti, ovo postala velika zbirka Mojih reči. U suprotnom nikako ne bih ostao među vama toliko dugo. Dakle, treba da znate da je Moj stav prema vama zasnovan samo na saosećanju i sažaljenju; prema vama ne osećam ni trunku ljubavi. Ono što prema vama osećam je puka trpeljivost jer ovo činim samo zarad Svog dela. A Moja dela ste videli samo zato što sam izabrao nečistotu i buntovnost kao „sirovine“; drugačije Svoja dela nikako ne bih otkrivao ovim crvima. U vama samo nerado delam, a ne spremno i sa voljom kako sam vršio Svoje delo u Izraelu. Nosim Svoj gnev dok se primoravam da govorim među vama. Da nije zarad Mog uzvišenog dela, kako bih mogao da podnesem neprekidan prizor takvih crva? Da nije radi Mog imena, davno bih se popeo na najviše visine i u potpunosti spalio ove crve zajedno sa njihovom gomilom balege! Da nije radi Moje slave, kako bih

mogao da dopustim ovim zlim demonima da Mi se otvoreno opiru odmahujući glavom pred Mojim očima? Da nije zarad toga da se Moj posao izvršava glatko bez i najmanjeg ometanja, kako bih mogao da dopustim ovim crvolikim ljudima da Me bezobzirno zlostavljaju? Da je stotinu ljudi u nekom selu u Izraelu ustalo da Mi se ovako opire, čak iako su Mi žrtve prineli, opet bih ih uništio i bacio ih među zemljine pukotine da sprečim ljude u drugim gradovima da se ikada više pobune. Ja sam oganj koji proždire sve i ne podnosim vređanje. Pošto sam Ja stvorio sve ljude, štagod da Ja kažem i učinim, moraju da poslušaju i ne smeju da se pobune. Ljudi nemaju pravo da se mešaju u Moje delo; još su manje sposobni da u Mom delu i Mojim rečima analiziraju šta je ispravno, a šta pogrešno. Ja sam Gospod stvaranja, te stvorena bića treba da sa srcem punim straha prema Meni ostvare sve što od njih zahtevam; ne treba da pokušavaju da se sa Mnom ubeđuju, a posebno ne treba da mi se opiru. Svojim autoritetom upravljam Svojim narodom i svi oni koji su deo Mog stvaranja treba da se potčine Mom autoritetu. Iako ste danas smeli i drski preda Mnom, iako niste poslušni prema Mojim rečima kojima vas poučavam i ne znate za strah, prema vašoj buntovnosti se odnosim samo trpeljivo; neću izgubiti Svoje strpljenje i udariti na Svoje delo jer su sićušni, beznačajni crvi digli prašinu u gomili balege. Podnosim neprekidno postojanje svega čega se gnušam i svih stvari kojih se gadim zarad volje Svog Oca i tako ću činiti sve dok ne izreknem sve u potpunosti, do Svog poslednjeg trenutka. Ne brini! Ja ne mogu da padnem na isti nivo kao i bezimeni crv i neću porediti Svoje umeće sa tvojim. Gnušam te se, ali sam u stanju to da podnesem. Neposlušan si prema Meni, ali ne možeš da izbegneš dan kada ću te grditi, što Mi je Moj Otac obećao. Može li se stvoreni crv porediti sa Gospodom stvaranja? Na jesen se opalo lišće vraća svojim korenima; ti ćeš se vratiti domu svog „oca“, a Ja ću se vratiti da budem sa strane Svom Ocu. Pratiće Me Njegova nežna naklonost, a tebe će pratiti tvoj otac gazeći te. Ja ću posedovati slavu Svog Oca, a ti sramotu sopstvenog. Pratiće te grdnja koju sam dugo obuzdavao, te će se i tvoje užeglo telo, koje je desetinama hiljada godina bilo iskvareno, susresti sa Mojom grdnjom. Završiću Svoje delo reči u tebi, trpeljivo, a ti ćeš početi da ispunjavaš svoju ulogu trpeći veliku nedaću usled Mojih reči. Veoma ću se radovati i delati u Izraelu; ti ćeš plakati i škrgutati zubima, živeti i umirati u kaljuzi. Povratiću Svoje prvobitno obličje i neću više ostati u nečistoti sa tobom, dok ćeš ti povratiti svoje prvobitno ruglo i nastaviti da kopaš naokolo po gomili balege. Kada Moje delo bude završeno i reči izrečene, to će biti dan radosti za Mene. Kada bude gotovo sa tvojim protivljenjem i buntovnošću, to će za tebe biti dan plača. Neću saosećati sa tobom i nikada Me više nećeš videti. Neću se više upuštati u razgovor sa tobom i nikada Me više nećeš sresti. Omrznuću tvoju buntovnost, a tebi će nedostajati Moja ljupkost. Udariću na tebe, a ti ćeš čeznuti za Mnom. Rado ću otići od tebe, a ti ćeš biti svestan svog duga prema Meni. Nikada te više neću videti, ali ti ćeš Mi se uvek nadati. Mrzeću te jer Mi se u ovom trenutku opireš, a Ja ću tebi nedostajati jer te trenutno grdim. Neću biti voljan da živim pored tebe, a ti ćeš gorko čeznuti za tim i večno plakati jer ćeš žaliti zbog svega što si Mi učinio. Grišće te savest

zbog tvoje buntovnosti i protivljenja; čak ćeš leći licem ka zemlji sa žaljenjem i pasti preda Mnom i kleti se da Mi nikada više nećeš biti neposlušan. U svom srcu ćeš Me, međutim, samo voleti, ali nikada nećeš biti u stanju da čuješ Moj glas. Nateraću te da se postidiš samog sebe.

Sada posmatram tvoju grešnu telesnost koja bi da Mi se dodvorava, ali imam jedno malo upozorenje za tebe, iako te neću „počastiti“ grdnjom. Treba da znaš koja je tvoja uloga u Mom delu i onda ću biti zadovoljan. Što se tiče drugih stvari, ako Mi se opireš, ili trošiš Moj novac, ili jedeš žrtve namenjene Meni, Jahveu, ili ako se vi crvi grizete između sebe, ili ako se vi, stvorenja nalik psima, sukobljavate ili povređujete jedni druge – ništa Me od toga ne zabrinjava. Treba samo da znate od koje ste vrste i Ja ću biti zadovoljan. Pored svega ovoga, ako želite da potežete oružje jedni na druge ili da vodite bitke rečima, to je u redu; nemam želju da se mešam u te stvari i ni najmanje se ne uplićem u ljudska pitanja. Nije da Me nije briga za sukobe među vama; Ja samo nisam jedan od vas, te stoga ne učestvujem u onome što je između vas. Sam po sebi nisam stvoreno biće i nisam od ovog sveta, pa se gnušam užurbanog života ljudi i neurednih, nepristojnih odnosa među njima. Naročito se gnušam bučne svetine. Međutim, imam duboko saznanje o nečistotama u srcu svakog stvorenja, a pre nego što sam vas stvorio, Ja sam već znao za nepravednost koja je postojala u dubini ljudskog srca i poznavao svu prevarnost i nepoštenje u ljudskom srcu. Stoga, iako kada čovek čini nepravedne stvari iza njega ne ostaje ni najmanji trag, Ja i dalje znam da je nepravednost koju gajite u svom srcu veća od bogatstva svega onoga što sam stvorio. Svako od vas se uzdigao na sam vrh nad mnoštvom; uzdigli ste se da budete predvodnici masama. Krajnje ste neobuzdani i divljate među svim tim crvima, tražeći spokojno mesto i pokušavajući da prožderete crve koji su sitniji od vas. Zlonamerni ste i zlokobni u svojim srcima, prevazilazeći i duhove koji su potonuli na dno mora. Živite na dnu balege, uznemiravajući crve od vrha ka dnu dok ne izgube svoj mir, upuste se u međusobnu borbu na neko vreme, a potom se smire. Ne znate gde vam je mesto, a ipak se borite jedni sa drugima unutar balege. Šta možete zadobiti od takve borbe? Da zaista imate srce koje strahuje od Mene, kako biste mogli međusobno da se borite iza Mojih leđa? Bez obzira na visinu tvog položaja, zar ti nisi i dalje smrdljivi mali crv u balegi? Da li ćeš moći da razviješ krila i postaneš golub na nebu? Vi smrdljivi mali crvi kradete prinose sa oltara Mog, Jahveovog; čineći tako, da li možeš spasiti svoju uništenu, grešnu reputaciju i postati izabranik Izraelov? Vi ste besramni jadnici! Te žrtve na oltaru su Mi prinete kao izraz blagonaklonih osećanja onih koji Me se plaše. One su namenjene za Moju kontrolu i Moju upotrebu, pa kako je moguće da Mi pokradeš male grlice koje su Mi ljudi dali? Zar se ne bojiš da postaneš Juda? Ne bojiš li se da tvoja zemlja može postati krvavo polje? Ti bestidniče! Misliš da su grlice koje su Mi ljudi prineli tu da bi ti nahranio stomak tebe, crva? Ono što sam ti dao je ono što sam ti namenio i što sam voljan da ti dam; što ti nisam dao stoji Meni na raspolaganju. Ne možeš samo da ukradeš ono to Mi je prineto. Onaj koji dela sam Ja, Jahve – Gospod stvaranja – i ljudi prinose žrtve zarad Mene. Da

li misliš da je to naknada za svo to tvoje tumaranje? Zaista si bestidan! Zbog koga ti tumaraš naokolo? Zar ne zbog sebe? Zašto kradeš Meni prinete žrtve? Zašto kradeš novac iz Moje vreće? Zar nisi ti sin Jude Iskariotskog? U žrtvama prinetim Meni, Jahveu, treba da uživaju sveštenici. Jesi li ti sveštenik? Usuđuješ se da samozadovoljno jedeš žrtve koje su Meni prinete i čak ih iznosiš na sto; ti si bezvredan! Bezvredni bedniče! Moj oganj, oganj Jahveov će te spaliti!

Niko ko je od krvi i mesa ne može izbeći dan gneva

Danas vas na ovaj način opominjem zarad vašeg vlastitog opstanka, kako bi Moje delo nesmetano napredovalo i kako bi se Moje početno delo u celoj vaseljeni moglo izvršiti prikladnije i savršenije, otkrivajući ljudima svih zemalja i naroda Moje reči, vlast, veličanstvo i sud. Delo koje obavljam među vama početak je Mog rada širom vaseljene. Iako je sada već nastupilo vreme poslednjih dana, znajte da su „poslednji dani“ samo naziv za jedno doba; baš kao i kod Doba zakona i Doba blagodati, naziv se odnosi na jedno doba i označava ga u celini, a ne samo poslednjih nekoliko godina ili meseci. Ipak, poslednji dani se prilično razlikuju od Doba blagodati i Doba zakona. Delo poslednjih dana se ne sprovodi u Izraelu, nego među neznabošcima; to je pobeda ljudi svih naroda i plemena izvan Izraela pred Mojim prestolom, tako da Moja slava širom vaseljene može ispuniti svemir i nebeski svod. To je stoga da Ja mogu steći veću slavu, a da sva zemaljska stvorenja mogu svim narodima zauvek prenositi Moju slavu s kolena na koleno, kao i da sva nebeska i zemaljska stvorenja mogu videti svu slavu koju sam stekao na zemlji. Delo obavljeno tokom poslednjih dana jeste delo osvajanja. Ono nije usmeravanje života svih ljudi na zemlji, već završetak večite, hiljadugodišnje patnje ljudskog roda na zemlji. Shodno tome, delo poslednjih dana ne može biti nalik radu od nekoliko hiljada godina u Izraelu, niti radu od svega nekoliko godina u Judeji, koji je potom potrajao još dve hiljade godina do drugog Božjeg ovaploćenja. Ljudi iz doba poslednjih dana susreću se samo sa ponovnom pojavom Izbavitelja od krvi i mesa, i primaju Božje lično delo i reči. Neće proći dve hiljade godina do okončanja poslednjih dana; oni traju kratko poput Isusovog obavljanja dela iz Doba blagodati u Judeji. To je stoga što su poslednji dani završetak čitave ere. Oni su dovršavanje i kraj Božjeg plana upravljanja za šest hiljada godina i njima se privodi kraju patnjom ispunjen životni put ljudskog roda. Oni ne vode ceo ljudski rod u novo doba niti ljudskom rodu dopuštaju nastavak života; to ne bi imalo nikakav značaj za Moj plan upravljanja niti za postojanje čoveka. Kad bi ljudski rod ovako nastavio, pre ili kasnije sasvim bi ga prožderao đavo, a one duše koje pripadaju Meni na kraju bi stradale od njegove ruke. Moje delo traje tek šest hiljada godina, a obećao sam da će i kontrola zlikovca nad celim ljudskim rodom potrajati najviše šest hiljada godina. Prema tome, sada je vreme isteklo. Neću više ni nastavljati ni odlagati: tokom poslednjih dana, Ja ću dokrajčiti Sotonu, vratiću svu Svoju

slavu i povratiti sve duše koje Mi pripadaju na zemlji, kako bi one, napaćene, mogle pobeći iz mora patnje, i time će biti dovršen Moj celokupni rad na zemlji. Počev od toga dana, nikada se više neću ovaplotiti na zemlji, a Moj duh koji svime upravlja nikada više neće delovati na zemlji. Na zemlji ću učiniti samo jedno: iznova ću stvoriti ljudski rod, takav ljudski rod koji odiše svetošću i koji predstavlja Moj verni grad na zemlji. Ali znajte da neću uništiti ceo svet, niti ću uništiti ceo ljudski rod. Zadržaću tu preostalu trećinu – tu trećinu koja Me voli i koju sam Ja potpuno osvojio učiniću plodnom, da se na zemlji množi baš kao što su to Izraelci činili pod zakonom, tako što ću ih hraniti obiljem ovaca i goveda i svim bogatstvima zemlje. Ovaj ljudski rod će zauvek ostati sa Mnom, a ipak neće biti užasan prljavi današnji ljudski rod, već ljudski rod koji predstavlja skup svih onih koje sam Ja zadobio. Takvom ljudskom rodu neće nauditi, neće ga uznemiravati, niti ga opsedati Sotona, i ostaće jedini ljudski rod na zemlji nakon što Ja pobedim Sotonu. To je ljudski rod koji sam Ja danas osvojio i koji je od Mene dobio obećanje. I tako, ljudski rod koji bude osvojen tokom poslednjih dana istovremeno je ljudski rod koji će biti pošteđen i koji će zadobiti Moje večne blagoslove. Biće to jedini dokaz Moje pobede nad Sotonom i jedini plen iz Moje bitke sa Sotonom. Ovaj ratni plen koji spasavam iz Sotonine vlasti jedini je konkretan oblik i plod Mog plana upravljanja za šest hiljada godina. On potiče iz svakog naroda i veroispovesti, iz svakog mesta i države širom vaseljene. Čine ga pripadnici različitih rasa, koji imaju različite jezike, običaje i boju kože, a zastupljeni su u svim narodima i veroispovestima na planeti, u svakom kutku sveta. Okupiće se, najzad, skup ljudi nedostižan silama Sotone kako bi obrazovali kompletan ljudski rod. Oni pripadnici ljudskog roda koje nisam spasio niti osvojio tiho će potonuti u morske dubine, za sva vremena sprženi Mojim proždirućim ognjem. Uništiću ovaj stari, krajnje prljavi ljudski rod, kao što sam uništio prvorođene sinove i stoku u Egiptu, ostavljajući samo Izraelce, koji su jeli jagnjeće meso, a jagnjeću krv pili i njome obeležavali nadvratnike. Zar ljudi koje sam osvojio i koji su iz Moje porodice nisu istovremeno ljudi koji jedu meso Jagnjeta koje jesam Ja, i piju krv Jagnjeta koje jesam Ja, koje sam Ja iskupio i koji Me obožavaju? Zar takve ljude ne prati uvek Moja slava? Nisu li oni lišeni mesa Jagnjeta koje jesam Ja već tiho potonuli u morske dubine? Danas Mi se suprotstavljate, a danas su Moje reči baš kao one koje je Jahve izgovorio sinovima i unucima Izraela. Ipak, otvrdlost u dubinama vaših srca uzrokuje nagomilavanje Moga gneva, donoseći više patnje vašem telu, teži sud vašim gresima i veći gnev prema vašoj nepravednosti. Ko bi mogao biti pošteđen na dan Moga gneva ako se danas prema Meni ophodite ovako? Čija bi nepravednost mogla umaći Mojim očima punim grdnje? Čiji bi se gresi mogli izvući iz ruku Mene, Svemogućeg? Čiji bi prkos mogao izbeći Mom sudu, sudu Svemogućeg? Ja, Jahve, ovako se obraćam vama, potomcima neznabožačke porodice, a reči koje vam govorim nadilaze sve izjave iz Doba zakona i Doba blagodati, a vi ste ipak istrajniji od svih ljudi iz Egipta. Ne nakupljate li Moj gnev dok Ja spokojno obavljam Svoje delo? Kako biste mogli pobeći nepovređeni od dana koji pripada Meni, Svemogućem?

Tako sam među vama delao i govorio, toliko sam energije i truda uložio, a ipak, jeste li vi ikada slušali ono što vam jasno govorim? Gde ste se poklonili Meni, Svemogućem? Zašto se ovako ophodite prema Meni? Zašto sve ono što govorite i činite izaziva Moj gnev? Zašto su vam srca tako tvrda? Jesam li ikada na vas udario? Zašto ne radite ništa drugo osim što Me rastužujete i zabrinjavate? Čekate li da vam svane dan Moga gneva, gneva Jahvea? Čekate li da Ja pošaljem gnev izazvan vašom neposlušnošću? Nije li sve što činim vas radi? Svejedno, uvek ste se prema Meni, Jahveu, ophodili na ovaj način: krali ste žrtve prinete Meni, odnosili darove s Mog oltara kući u vučju jazbinu da nahranite mladunčad i mladunčad mladunaca; ljudi se bore jedni protiv drugih, ukrštaju ljutite poglede, mačeve i koplja, bacajući Moje reči, reči Svemogućeg, u nužnik da se uprljaju poput izmeta. Gde vam je integritet? Vaša ljudskost je postala zverska! Srca su vam se odavno skamenila. Zar ne znate da će u osvit Mog dana gneva nastupiti vreme kada ću suditi za zlo koje danas činite protiv Mene, Svemogućeg? Mislite li da time što Me zavaravate na ovaj način, što Moje reči u blato bacate, a da ih niste saslušali – mislite li da takvim ponašanjem iza Mojih leđa možete izbeći Mom gnevnom pogledu? Zar ne znate da ste već viđeni Mojim očima, očima Jahvea, kada ste ukrali Meni prinete žrtve i žudeli za Mojim posedima? Zar ne znate da ste krađu Meni prinetih žrtava izvršili upravo pred žrtvenim oltarom? Kako ste mogli pomisliti da ste dovoljno pametni da Me na taj način prevarite? Kako bi Moj gnev mogao odstupiti od vaših gnusnih grehova? Kako bi Moj razjareni bes mogao da pređe preko vaših zlodela? Zlo koje činite danas ne nudi vam izlaz, već gomila grdnju koja će vas sutra stići; ono Mene, Svemogućeg izaziva da vas izgrdim. Kako bi vaša zlodela i zle reči mogle izbeći Moju grdnju? Kako bi vaše molitve mogle dopreti do Mojih ušiju? Kako bih mogao otvoriti izlaz vašoj nepravednosti? Kako bih mogao pustiti vaša zlodela kojima Mi prkosite? Kako da vam ne odsečem jezike otrovne kao u zmije? Vi Mene ne prizivate zarad svoje pravednosti, već umesto toga gomilate Moj gnev kojim odgovaram na vašu nepravednost. Kako bih vam mogao oprostiti? U očima Mene, Svemogućeg, vaše reči i dela su nečisti. Oči Mene, Svemogućeg, vide vašu nepravednost kao nemilosrdnu grdnju. Kako bi Moja pravedna grdnja i sud mogli da odstupe od vas? Kada Mi radite ovo što Me rastužuje i razgnevljuje, kako bih vas mogao pustiti da Mi iz ruku pobegnete i izbegnete dan kada vas Ja, Jahve, grdim i proklinjem? Zar ne znate da su sve vaše zle reči i izjave već doprle do Mojih ušiju? Zar ne znate da je vaša nepravednost već ukaljala Moju svetu haljinu pravednosti? Zar ne znate da je vaša neposlušnost već izazvala Moj žestoki bes? Zar ne znate da ste Me odavno ostavili da kipim i da ste odavno iskušali Moje strpljenje? Zar ne znate da ste već naudili Mom telu, i ostavili ga u ritama? Trpeo sam sve do sada, tako da puštam svoj gnev, jer više nemam razumevanja za vas. Zar ne znate da su vaša zlodela već doprla do Mojih očiju, a da su Moji vapaji već doprli do ušiju Moga Oca? Kako vam je On mogao dozvoliti da se ovako ophodite prema Meni? Nije li sve što činim u vama za vaše dobro? Ipak, ko je od vas više zavoleo Moje delo, delo Jahvea? Da li bih mogao biti neveran volji Svoga Oca usled svoje slabosti i pretrpljenih muka? Zar ne

razumete Moje srce? Govorim vam kao što vam je Jahve govorio; nisam li vam se toliko posvetio? Iako sam spreman da podnesem svu ovu patnju zarad dela Moga Oca, kako biste se mogli osloboditi grdnje koju vam donosim, a koja proističe iz Moje patnje? Niste li toliko uživali u Meni? Danas sam vam darovan od Svoga Oca; zar ne znate da dobijate mnogo više od Mojih izdašnih reči? Zar ne znate da je Moj život zamenjen za vaše živote i za stvari u kojima uživate? Zar ne znate da je Moj Otac iskoristio Moj život za borbu sa Sotonom i da je On istovremeno Moj život darovao vama, omogućavajući vam da primite stostruko i dopuštajući vam da izbegnete mnoga iskušenja? Zar ne znate da ste samo kroz Moje delo pošteđeni mnogih iskušenja i brojnih ognjenih grdnji? Zar ne znate da vam Moj Otac jedino zbog Mene dozvoljava da uživate sve do sada? Kako ste danas mogli ostati tako kruti i nepopustljivi, kao da su vam srca zasuta žuljevima? Kako bi zlo koje ste danas počinili moglo izbeći dan gneva koji će uslediti nakon Mog odlaska sa zemlje? Kako bih onima koji su tako kruti i nepopustljivi mogao dozvoliti da izbegnu Jahveov gnev?

Razmislite o prošlosti: Kada je Moj pogled bio ljutit, a Moj glas strog prema vama? Kada sam sitničario kada je reč o vama? Kada sam vas nerazumno ukorio? Kada sam vas ukorio direktno u lice? Nije li zarad Mog dela to što Svog Oca pozivam da vas izbavi od svakog iskušenja? Zašto se ovako ophodite prema Meni? Jesam li ikada svoj autoritet upotrebio da udarim na vaša tela? Zašto Mi ovako vraćate? Nakon što ste prema Meni čas zainteresovani čas nezainteresovani, vi niste ni jedno ni drugo, a zatim pokušavate da od Mene nešto iskamčite i da nešto sakrijete, dok su vam usta puna nepravednog pljuvanja. Mislite li da vaši jezici mogu prevariti Moj Duh? Mislite li da vaši jezici mogu izbeći Moj gnev? Mislite li da vaši jezici mogu suditi o delima Mene, Jahvea, kako god požele? Jesam li ja onaj Bog kojem čovek sudi? Da li bih mogao dozvoliti malenom crvu da tako huli na Mene? Kako bih takve sinove neposlušnosti mogao uvrstiti u Svoje večne blagoslove? Vaše su vas reči i postupci odavno razotkrili i osudili. Kada sam raširio nebesa i stvarao sve stvari, nijednom stvorenju nisam dopustio da u tome učestvuje kako ono poželi, a još manje sam dopustio bilo kojoj stvari da shodno njenoj želji ometa Moj rad i Moje upravljanje. Nisam to dopustio nijednom čoveku niti predmetu; kako bih onda mogao poštedeti one koji su okrutni i bezosećajni prema Meni? Kako bih mogao oprostiti onima koji se bune protiv Mojih reči? Kako bih mogao poštedeti one koji se o Mene oglušuju? Nije li sudbina čoveka u rukama Mene, Svemogućeg? Kako bih tvoju nepravednost i neposlušnost mogao smatrati svetima? Kako bi tvoji gresi mogli oskrnaviti Moju svetost? Mene ne skrnavi nečistoća nepravednih niti uživam u darovima nepravednih. Da si bio odan Meni, Jahveu, da li bi mogao da prisvojiš žrtve sa Mog oltara? Da li bi svoj pogani jezik mogao da koristiš da huliš na Moje sveto ime? Da li bi se na ovaj način mogao pobuniti protiv Mojih reči? Da li bi se prema Mojoj slavi i svetom imenu ophodio kao da su oruđe kojim služiš Sotoni, zlikovcu? Moj život je namenjen uživanju svetaca. Kako bih ti mogao dopustiti da se kako poželiš poigravaš Mojim životom i da ga koristiš kao sredstvo u vašem međusobnom sukobu? Kako ste mogli biti

tako bezdušni i lišeni dobrote u načinu na koji se ophodite prema Meni? Zar ne znate da sam već upisao vaša zlodela u ove životne reči? Kako ste mogli izbeći dan gneva kada sam Ja grdio Egipat? Kako sam mogao da vam dopustim da Mi se suprotstavljate i da mi ovako prkosite, svaki put iznova? Kažem vam jasno, kada dođe taj dan, grdnja upućena vama biće nepodnošljivija od one u Egiptu! Kako možete izbeći Moj dan gneva? Iskreno vam kažem: Moje strpljenje je bilo spremno na vaša zlodela i namenjeno je vašoj grdnji na taj dan. Niste li vi oni koji će pretrpeti gnevni sud kada Mome strpljenju dođe kraj? Nije li sve u rukama Mene, Svemogućeg? Kako sam vam mogao dopustiti da se o Mene toliko oglušujete, pod nebesima? Vaši će životi biti veoma teški jer ste upoznali Mesiju, za koga je bilo rečeno da će doći, a koji nikada nije došao. Niste li vi Njegovi neprijatelji? Isus vam je bio prijatelj, a vi ste ipak Mesijini neprijatelji. Zar ne znate da, iako ste Isusovi prijatelji, svojim ste zlodelima ispunili posude odvratnih? Iako ste vrlo bliski s Jahveom, zar ne znate da su vaše zle reči doprle do Jahveovih ušiju i izazvale Njegov gnev? Kako bi ti On mogao biti blizak i ne spaliti te tvoje posude prepune zlodela? Kako to da ti On ne bi mogao biti neprijatelj?

Spasitelj se već vratio na „belom oblaku“

Tokom nekoliko milenijuma čovek je čeznuo da bude svedok dolaska Spasitelja. Čovek je čeznuo da vidi Isusa Spasitelja kako jaše na belom oblaku dok se lično spušta među one koji su čeznuli i žudeli za Njim hiljadama godina. Čovek je takođe čeznuo da se Spasitelj vrati i ponovo sjedini sa njim; drugim rečima, žudeo je da se Isus Spasitelj, koji je hiljadama godina bio odvojen od ljudi, vrati i da još jednom izvrši delo iskupljenja koje je učinio među Jevrejima, da bude saosećajan i pun ljubavi prema čoveku, da oprosti čovekove grehe i ponese ih na svojim plećima, pa čak i da na sebe primi sve ljudske prestupe i tako izbavi čoveka iz greha. Ono za čim čovek čezne jeste da Isus Spasitelj bude isti kao i pre – Spasitelj koji je drag, ljubazan i poštovan, koji se nikada ne srdi na čoveka i nikada mu ne prigovara, već mu prašta i na sebe prima sve čovekove grehe i koji će čak, kao i pre, umreti na krstu radi čoveka. Otkako je Isus otišao, učenici koji su Ga sledili, kao i svi sveci koji su spaseni u Njegovo ime, žarko su čeznuli za Njim i iščekivali Ga. Svi oni koji su spaseni milošću Isusa Hrista u Doba blagodati žudeli su za tim radosnim trenutkom u poslednjim danima kada Isus Spasitelj silazi na belom oblaku da se pojavi pred svim ljudima. Naravno, to je i zajednička želja svih onih koji danas prihvataju ime Isusa Spasitelja. Svi u vaseljeni koji znaju za spasenje Isusa Spasitelja očajnički su čeznuli da Isus Hristos iznenada stigne kako bi ispunio ono što je obećao dok je bio na zemlji: „Doći ću baš kao što sam i otišao.“ Čovek veruje da se, nakon raspeća i vaskrsenja, Isus vratio na nebo na belom oblaku da bi zauzeo svoje mesto sa desne strane Svevišnjeg. Na sličan način Isus će ponovo, na belom oblaku (to je isti onaj oblak koji je Isus uzjahao kada se vratio na nebo), sići među one koji su

očajnički čeznuli za Njim hiljadama godina, a imaće jevrejski lik i nosiće jevrejsku odeću. Nakon što se pojavi pred ljudima, On će ih darovati hranom, bujicom žive vode će ih napojiti i živeće među ljudima, pun blagodati i ljubavi, jasan i stvaran. U sve takve predstave ljudi veruju. Pa ipak, Isus Spasitelj to nije učinio; uradio je suprotno od onoga što je čovek zamišljao. Nije stigao među one koji su čeznuli za Njegovim povratkom i nije se pred svim ljudima pojavio jašući na belom oblaku. On je, zapravo, već stigao, ali čovek to ne zna i ostaje neuk. Čovek ga samo besciljno čeka, nesvestan da je On već sišao na „belom oblaku“ (oblaku koji je Njegov Duh, Njegova reč, Njegova celokupna narav i sve što On jeste) i da je sada među grupom pobednika koje će On okupiti tokom poslednjih dana. Čovek ne zna ovo: Kako Sveti Spasitelj Isus, uprkos svoj Svojoj naklonosti i ljubavi prema čoveku, može da dela u tim „hramovima“ nastanjenim prljavštinom i nečistim duhovima? Iako čovek iščekuje Njegov dolazak, kako bi On mogao da se pojavi pred onima koji jedu meso nepravednika, piju krv nepravednika i nose odeću nepravednika, pred onima koji veruju u Njega ali ga ne spoznaju, i pred onima koji bi stalno da iznude nešto od Njega? Čovek zna samo da je Isus Spasitelj pun ljubavi i prepun saosećanja i da je On žrtva za greh, ispunjen iskupljenjem. Međutim, čovek nije ni svestan da je On Sam Bog, koji je prepun pravednosti, veličanstva, gneva i suda, koji ima autoritet i odiše dostojanstvom. Stoga, iako čovek željno čezne i žudi za povratkom Iskupitelja, i čak svojim molitvama uspeva da gane „Nebesa“, Isus Spasitelj se ne pojavljuje pred onima koji veruju u Njega, ali ga ne spoznaju.

„Jahve“ je ime koje sam uzeo tokom svog delanja u Izraelu, a znači Bog Izraelaca (Božjeg izabranog naroda) koji može da se sažali nad čovekom, da na čoveka baci prokletstvo i da usmerava čovekov život; Bog koji poseduje veliku silu i prepun je mudrosti. „Isus“ je Emanuilo, što znači žrtva za greh koja je puna ljubavi, puna saosećanja i koja iskupljuje čoveka. On je obavio delo iz Doba blagodati i On predstavlja Doba blagodati, ali može predstavljati samo deo ostvarenja plana upravljanja. Drugim rečima, samo Jahve je Bog izabranog naroda iz Izraela, Bog Avramov, Bog Isakov, Bog Jakovljev, Bog Mojsijev i Bog čitavog izraelskog naroda. Stoga, u sadašnjem dobu, svi Izraelci, osim pripadnika jevrejskog naroda, obožavaju Jahvea. Oni Mu prinose žrtve na oltaru i služe Mu u hramu noseći sveštеničke odore. Nadaju se ponovnoj pojavi Jahvea. Samo je Isus Iskupitelj ljudskog roda i On je žrtva za greh koja je iskupila ljudski rod od greha. Drugim rečima, ime Isusovo potiče iz Doba blagodati i nastalo je zbog dela iskupljenja u Dobu blagodati. Ime Isusovo je nastalo da bi ljudi iz Doba blagodati mogli da se ponovo rode i budu spaseni i predstavlja konkretno ime za iskupljenje čitavog ljudskog roda. Dakle, ime Isus predstavlja delo iskupljenja i označava Doba blagodati. Ime Jahve je posebno ime za narod Izraela koji je živeo pod zakonom. U svakom dobu i svakoj etapi dela, Moje ime nije bez osnova, već ima reprezentativni značaj: svako ime predstavlja jedno doba. „Jahve“ predstavlja Doba zakona i to je počasno ime koje je narod Izraela dodelio Bogu kome su se klanjali. „Isus“ predstavlja Doba blagodati i to je ime Boga svih onih koji su iskupljeni tokom Doba blagodati. Ako čovek još uvek čezne

za dolaskom Isusa Spasitelja tokom poslednjih dana i još uvek očekuje da On stigne u liku koji je imao u Judeji, onda bi se ceo plan upravljanja za šest hiljada godina prekinuo u Dobu iskupljenja i ne bi mogao da se dalje ostvaruje. Poslednji dani, štaviše, nikada ne bi nastupili, a pomenuto doba nikada ne bi bilo okončano. To je zato što se uloga Isusa Spasitelja sastoji samo u iskupljenju i spasenju ljudskog roda. Uzeo sam ime Isus samo radi svih grešnika iz Doba blagodati, ali to nije ime kojim ću čitav ljudski rod dovesti do kraja. Iako imena Jahve, Isus i Mesija sva predstavljaju Moj Duh, ona samo označavaju različita doba iz Mog plana upravljanja, a ne predstavljaju Mene u potpunosti. Imena kojima Me ljudi na zemlji oslovljavaju ne mogu da izraze Moju celokupnu narav i sve ono što jesam. To su samo različita imena kojima Me nazivaju u različitim dobima. Stoga, kad nastupi završno doba – doba poslednjih dana – Ja ću ponovo promeniti ime. Neću se zvati ni Jahve, ni Isus, a ni Mesija – zvaću se Sâm moćni Svemogući Bog i pod tim imenom ću celo to doba privesti kraju. Nekada sam bio poznat kao Jahve. Zvali su Me još i Mesijom, a ljudi su Me jedno vreme s ljubavlju i poštovanjem nazivali Isusom Spasiteljem. Danas, međutim, više nisam ni Jahve ni Isus koje su ljudi poznavali u prošlim vremenima; Ja sam Bog koji se vratio u poslednjim danima, Bog koji će okončati to doba. Ja sam Sâm Bog koji se uzdiže s kraja zemlje, ispunjen celokupnom Svojom naravi i pun autoriteta, časti i slave. Ljudi nikada nisu bili u dodiru sa Mnom, nikada Me nisu spoznali i uvek su bili neupućeni u Moju narav. Od stvaranja sveta do danas, nijedna osoba Me nije videla. To je Bog koji se javlja čoveku u poslednjim danima, ali je sakriven među ljudima. On boravi među ljudima, istinit i stvaran, kao žarko sunce i ognjeni plamen, ispunjen silom i prepun autoriteta. Nema te osobe niti stvari kojoj Moje reči neće suditi, i nema osobe niti stvari koja neće biti ognjem pročišćena. Na kraju će svi narodi biti blagosloveni zbog Mojih reči, ali i na komade razbijeni zbog njih. Tako će svi ljudi u poslednjim danima shvatiti da sam Ja Spasitelj koji se vratio i da sam Svemogući Bog koji osvaja čitav ljudski rod. I svi će uvideti da sam nekada bio žrtva za greh čoveka, ali da sam u poslednjim danima postao i plamen sunca koji sve proždire, kao i Sunce pravednosti koje sve otkriva. Ovo je Moje delo u poslednjim danima. Uzeo sam ovo ime i imam takvu narav kako bi svi ljudi mogli da vide da sam Ja pravedni Bog, žarko sunce i ognjeni plamen, te da bi se svi klanjali Meni, jedinom istinitom Bogu i mogli da vide Moje pravo lice: Ja nisam samo Bog Izraelaca, i nisam samo Iskupitelj; Ja sam Bog svih stvorenja na celom nebu, zemlji i morima.

Kada bi Spasitelj stigao tokom poslednjih dana i još se zvao Isusom, iznova se rodivši u Judeji i tamo sprovevši Svoje delo, onda bi time dokazao da sam Ja samo izraelski narod stvorio i samo izraelski narod iskupio, te da nemam nikakve veze sa neznabošcima. Zar to onda ne bi bilo u suprotnosti sa Mojim rečima da sam „Ja Gospod koji je stvorio nebo i zemlju i sva stvorenja“? Napustio sam Judeju i delam među neznabošcima jer Ja nisam samo Bog naroda izraelskog, već Bog svih stvorenja. Ja se pojavljujem među neznabošcima tokom poslednjih dana zato što nisam samo Jahve, Bog naroda izraelskog, već sam, štaviše, Stvoritelj svih Mojih izabranika među

neznabošcima. Ne samo da sam stvorio Izrael, Egipat i Liban, nego i sve neznabožačke narode izvan Izraela. Ne samo da sam stvorio Izrael, Egipat i Liban, nego i sve neznabožačke narode izvan Izraela. Zbog toga sam ja Gospod svih stvorenja. Ja sam Izrael koristio samo kao polaznu tačku za Svoje delo, koristio sam Judeju i Galileju kao uporišta za Svoje delo iskupljenja, a sada koristim neznabožačke narode kao bazu iz koje ću čitavo doba privesti kraju. Sproveo sam dve etape dela u Izraelu (ove dve etape predstavljaju Doba zakona i Doba blagodati), dok sam sledeće dve etape dela (Doba blagodati i Doba carstva) obavljao u zemljama van Izraela. Među neznabožačkim narodima sprovešću delo osvajanja i tako okončati ovo doba. Ako Me čovek stalno oslovljava imenom Isus Hristos, a pritom ne zna da sam tokom poslednjih dana otpočeo novo doba i da sam se upustio u novo delo, i ako čovek nastavi da opsesivno iščekuje dolazak Isusa Spasitelja, onda ću takve zvati ljudima koji ne veruju u Mene; to su ljudi koji Me ne spoznaju i njihovo verovanje u Mene je lažno. Da li bi takvi ljudi mogli da svedoče o dolasku Isusa Spasitelja sa nebesa? Oni ne čekaju Moj dolazak, već dolazak jevrejskog cara. Oni ne čeznu za tim da Ja uništim ovaj nečisti stari svet, već žude za drugim Isusovim dolaskom, nakon čega će biti iskupljeni. Raduju se što će Isus još jednom iskupiti čitav ljudski rod iz ove oskrnavljene i nepravedne zemlje. Kako takvi ljudi mogu postati oni koji dovršavaju Moje delo u poslednjim danima? Čovekove želje ne mogu da ispune Moje želje niti da ostvare Moje delo, jer čovek samo obožava i ceni delo koje sam već obavio, a uopšte nije svestan da Ja predstavljam Samog Boga koji je uvek nov i nikada star. Čovek samo zna da sam ja Jahve i Isus i ne sluti da sam ja Onaj iz poslednjih dana koji će dovesti ljudski rod do kraja. Sve za čim čovek čezne i što zna potiče od njegovih sopstvenih predstava i to je samo ono što može da vidi svojim očima. To nije u skladu sa delom koje sprovodim, već u potpunom neskladu sa njim. Kada bi se Moje delo odvijalo po zamislima čoveka, kada bi se ono okončalo? Kada bi ljudski rod mogao da počine? I kako bih Ja mogao da uđem u sedmi dan, Šabat? Ja delam prema Svom planu i prema Svojoj svrsi, a ne prema namerama čoveka.

Delo širenja jevanđelja istovremeno je i delo čovekovog spasenja

Svi ljudi treba da razumeju ciljeve Mog dela na zemlji, odnosno, šta Ja konačno želim da postignem i koji stepen u tom delu moram da dostignem kako bi ono moglo biti dovršeno. Ako do dana današnjeg hodajući sa Mnom ljudi nisu shvatili u čemu je suština Mog dela, nisu li onda uzalud koračali sa Mnom? Ako Me ljudi slede, trebalo bi da poznaju Moju volju. Već hiljadama godina radim na zemlji i sve do dana današnjeg obavljam Svoje delo na taj način. Iako Moje delo obuhvata brojne poduhvate, njegova svrha ostaje neizmenjena; i premda sam ispunjen sudom i grdnjom prema čoveku, na primer, ono što činim i dalje je zarad njegovog spasenja i radi što boljeg širenja Mog

jevanđelja i daljeg prenošenja Mog dela među svim neznabožačkim narodima nakon što čovek bude upotpunjen. Dakle, danas, u vreme kada mnogi ljudi već odavno osećaju duboko zaprepašćenje, Ja i dalje nastavljam Svoje delo, nastavljam sa poslom koji moram da obavim kako bih sudio čoveku i izgrdio ga. Uprkos činjenici da su čoveku dojadile Moje reči i da nema nikakvu želju da se bavi Mojim delom, Ja i dalje obavljam Svoju dužnost, jer svrha Mog dela ostaje nepromenjena i Moj prvobitni plan neće biti uništen. Svrha Mog suda jeste da čoveku omogući da Mi bude više poslušan, a svrha Moje grdnje da čoveku dopusti da se uspešnije menja. Iako ono što činim doprinosi prvenstveno Mom upravljanju, nikada nisam učinio ništa što čoveku nije bilo od koristi, jer želim da sve narode izvan Izraela učinim isto tako poslušnim kao što su Izraelci, da od njih stvorim prava ljudska bića, kako bih mogao imati uporište i u zemljama izvan Izraela. U tome se sastoji Moje upravljanje; to je delo koje obavljam među neznabožačkim narodima. Čak i sada, mnogi i dalje ne razumeju Moje upravljanje, jer ih takve stvari ne zanimaju i brinu se samo za sopstvenu budućnost i odredište. Šta god da kažem, oni ostaju ravnodušni prema delu koje obavljam, usredsređujući se umesto toga isključivo na svoje sutrašnje odredište. Budu li se stvari i dalje tako odvijale, kako će se Moje delo proširiti? Kako da se Moje jevanđelje raširi po celom svetu? Znajte da ću vas, nakon što se Moje delo proširi, rasejati svuda po svetu i udariti po vama kao što je Jahve udario po svakom plemenu izraelskom. Sve to će biti učinjeno da bi se Moje jevanđelje proširilo po zemlji, da bi se Moje delo prenelo i na neznabožačke narode, da bi Moje ime veličali i odrasli i deca i da bi se Moje sveto ime uzdizalo iz usta pripadnika svih plemena i naroda. Sve to je stoga da bi, u ovoj završnoj eri, Moje ime veličali neznabožački narodi, da bi neznabošci spoznali Moja dela, da bi Me zbog Mojih dela zvali Svemogućim i da bi se Moje reči uskoro ostvarile. Svim ljudima ću obznaniti da Ja nisam samo Bog Izraelaca, već i Bog svih neznabožačkih naroda, čak i onih koje sam prokleo. Dozvoliću svim ljudima da vide da sam Ja Bog svega stvorenog. To je Moje najveće delo, svrha Mog plana rada za poslednje dane i jedino delo koje treba obaviti u poslednjim danima.

Tek tokom poslednjih dana čoveku će se u potpunosti otkriti delo koje sam obavljao hiljadama godina. Tek sada sam čoveku otkrio celokupnu tajnu Svog upravljanja, a čovek je spoznao svrhu Mog dela i, povrh toga, odgonetnuo je sve Moje tajne. Čoveku sam već rekao sve o odredištu koje ga brine. Čoveku sam već razotkrio sve Svoje tajne, tajne koje su bile skrivene više od 5900 godina. Ko je Jahve? Ko je Mesija? Ko je Isus? Sve ovo bi trebalo da znate. Ova imena su prekretnice Moga dela. Jeste li to razumeli? Kako treba da se obznanjuje Moje sveto ime? Kako treba da se širi Moje ime u svakom onom narodu koji Me je dozivao bilo kojim od Mojih imena? Moje delo se širi, a Ja ću njegovu celovitost prenositi na sve narode. I pošto je Moje delo sprovedeno u vama, Ja ću udariti po vama kao što je Jahve udario po pastirima iz doma Davidovog u Izraelu, rasipajući vas među sve narode. Jer ću u poslednjim danima sve narode razbiti na komadiće i nanovo rasporediti njihove pripadnike. A kada se ponovo vratim, narodi će

već biti podeljeni duž granica iscrtanih Mojim ognjem. Tada ću se ljudskom rodu iznova prikazati u vidu užarenog sunca, pokazaću im se otvoreno u liku Svetog koga nikada nisu videli, koračajući među mnogobrojnim narodima baš kao što sam Ja, Jahve, nekada hodao među jevrejskim plemenima. Od tada pa nadalje, predvodiću ljudski rod tokom njihovog života na zemlji. Tamo će zasigurno posmatrati Moju slavu i zasigurno će u vazduhu videti stub sazdan od oblaka, koji će ih voditi kroz život, jer ću se Ja pojavljivati na svetim mestima. Čovek će dočekati da vidi Moj dan pravednosti, kao i Moje slavno prikazanje. To će se dogoditi kad zagospodarim celom zemljom i proslavim Svoje brojne sinove. Svuda na zemlji ljudi će se pokloniti, a Moj šator će biti čvrsto uzdignut među ljudskim rodom, na temelju dela koje danas obavljam. I ljudi će Meni služiti u hramu. Oltar, prekriven prljavim i gnusnim stvarima, razbiću na komade i iznova sagraditi. Novorođena jagnjad i telad biće nabacana preko svetog oltara. Srušiću današnji hram i sagraditi novi. Hram koji danas stoji, pun odvratnih ljudi, srušiće se, a onaj koji Ja sagradim biće ispunjen slugama koji su Meni odani. Oni će ponovo ustati i služiti Meni radi slave Moga hrama. Zasigurno ćete videti dan na koji ću biti ovenčan velikom slavom i zasigurno ćete videti dan kada ću srušiti hram i sagraditi novi. Isto tako, zasigurno ćete videti dan dolaska Mog šatora u svet ljudi. Čim razbijem hram, doneću Svoj šator u svet ljudi, baš u trenutku dok budu posmatrali Moj silazak. Nakon što satrem sve narode, nanovo ću ih okupiti, nadalje gradeći Svoj hram i podižući Svoj oltar, kako bi Mi svi mogli prineti žrtvu, služiti Meni u Mom hramu i odano se posvetiti Mom delu u neznabožačkim narodima. Oni će biti poput Izraelaca današnjice, odeveni u svešteničku odeždu i s krunom na glavi, a usred njih uzdizaće se Moja slava, slava Jahvea, i Moje veličanstvo lebdeće nad njima i prebivati s njima. I Moje delo u neznabožačkim narodima biće sprovedeno na isti način. Kakvo je bilo Moje delo u Izraelu, takvo će biti i Moje delo u neznabožačkim narodima, jer ću proširiti Svoje delo u Izraelu i preneti ga na narode neznabožaca.

Ovo je vreme u kome Moj Duh obavlja veliko delo i vreme kada započinjem Svoje delo među neznabožačkim narodima. Povrh toga, sada je vreme kad razvrstavam sva stvorenja, smeštajući svako od njih u odgovarajuću grupu, kako bi Moje delo moglo da se odvija znatno brže i delotvornije. I zato, ono što i dalje tražim od tebe jeste da celo svoje biće prikloniš Mom celokupnom delu i da, osim toga, jasno uočiš i uveriš se u sav posao koji sam obavio u tebi i da svu svoju snagu uložiš u Moje delovanje ne bi li ono postalo delotvornije. To je ono što moraš da razumeš. Kloni se međusobnih sukoba, tražeći sebi odstupnicu i žudeći za telesnom utehom, jer bi time samo odložio dovršetak Mog dela i odložio svoju divnu budućnost. Ne samo da te to ne bi zaštitilo, već bi ti donelo propast. Zar to ne bi bilo nesmotreno sa tvoje strane? Ono u čemu danas pohlepno uživaš upravo je ono što uništava tvoju budućnost, dok je bol koji danas trpiš zapravo ono što te štiti. Nužno je da budeš potpuno svestan ovih stvari, kako bi izbegao da postaneš žrtva iskušenja iz kojih ćeš se teško izvući i kako ne bi zalutao u gustu maglu iz koje ne možeš da pronađeš sunce. Kad se gusta magla raščisti, naći ćeš se usred

velikog sudnjeg dana. Do tog vremena, Moj dan će ljudskom rodu već početi da sviće. Kako ćeš izbeći Mom sudu? Kako ćeš izdržati žarku vrelinu sunca? Kad čoveka darujem Svojim izobiljem, on ga ne neguje u svojim nedrima, već ga odbacuje u stranu, tamo gde ga niko neće primetiti. Nakon što se Moj dan spusti na čoveka, on više neće moći da otkrije Moje izobilje niti da pronađe gorke istine koje sam mu davno saopštio. Jadikovaće i plakaće jer je izgubio sjaj svetlosti i upao u tamu. Ono što danas vidite samo je oštro sečivo Mojih usta. Još niste videli batinu u Mojoj ruci niti oganj kojim spaljujem čoveka, pa ste u Mom prisustvu zato i dalje nadmeni i neumereni. Zato se u Mom domu i dalje svađate sa Mnom, osporavajući svojim ljudskim jezikom ono što je izašlo iz Mojih usta. Čovek Me se ne boji. Iako i dan-danas ostaje Moj neprijatelj, u njemu i dalje nema nikakvog straha. U vašim ustima su jezik i zubi nepravednika. Vaše reči i dela podsećaju na zmiju koja je Evu navela na greh. Jedni od drugih tražite oko za oko i zub za zub, a u Mom prisustvu nastojite da za sebe prigrabite položaj, slavu i korist, ne znajući da Ja potajno motrim na vaše reči i dela. I pre nego što ste se uopšte našli u Mom prisustvu, izmerio sam dubinu vaših srca. Čovek uvek želi da se istrgne iz Moje ruke i da izvrda Mom pogledu, premda Ja nikad nisam izbegavao njegove reči niti dela. Umesto toga, tim rečima i delima namerno dopuštam da ih Moje oči vide, kako bih mogao da izgrdim čovekovu nepravednost i da osudim njegovu pobunu. Prema tome, reči i dela koja čovek čini u tajnosti uvek ostaju pred Mojom stolicom iz koje presuđujem, a Moja osuda nije nikad zaobišla čoveka, jer je njegova pobuna pregolema. Moj posao je da spalim i pročistim sve čovekove reči koje je izgovorio i dela koja je počinio u prisustvu Mog Duha. Tako će[a] Mi, kad napustim zemlju, ljudi i dalje ostati odani, služiće Mi i dalje kao što Moje svete sluge rade u Mom delu, omogućavajući da se Moje delo na zemlji nastavi sve do dana njegovog dovršetka.

Svi ste vi tako podli po svom karakteru!

Svi vi sedite na prefinjenim mestima, držeći predavanja onima iz mlađih generacija koji su nalik vama i navodeći ih sve da sede sa vama. Malo vam je poznato da su vam „potomci“ odavno ostali bez daha i da su izgubili Moje delo. Moja slava sija od zemlje na Istoku do zemlje na Zapadu, međutim, kada se proširi do rubova zemlje i počne da se uzdiže i blista, uzeću Svoju slavu sa Istoka i preneti je na Zapad tako da narod tame, koji Me je napustio na Istoku, od tog časa bude lišen prosvetljenja. Kada se to dogodi, živećete u dolini senke. Iako su današnji ljudi stotinu puta bolji nego ranije, i dalje ne mogu da ispune Moje zahteve i još uvek nisu svedočanstvo Moje slave. To što ste u stanju da budete stotinu puta bolji nego ranije u potpunosti je rezultat Mog dela; to je plod Mog dela na zemlji. Međutim, i dalje se gnušam vaših reči i postupaka, kao i vašeg

[a] Izvorni tekst ne sadrži izraz „Tako će“.

karaktera, i osećam neverovatnu ozlojeđenost zbog načina na koji se ponašate preda Mnom, budući da Me uopšte ne razumete. Kako onda možete da počnete da proživljavate Moju slavu i kako možete da budete sasvim odani Mom budućem delu? Vaša vera je prelepa; kažete da ste spremni da čitave svoje živote utrošite u ime Mog dela i da ste za njega spremni da žrtvujete svoje živote, ali se vaše naravi nisu mnogo promenile. Samo govorite nadmeno, uprkos činjenici da je vaše stvarno ponašanje krajnje bedno. Kao da su ljudski jezici i usne na nebesima dok su im noge daleko na zemlji, pa su zbog toga njihove reči i postupci i njihova reputacija i dalje u dronjcima i ruševinama. Vaša reputacija je uništena, vaše ponašanje je iskvareno, način govora vam je prost, a vaši su životi dostojni prezira; čak je i vaša celokupna ljudskost potonula u elementarnu niskost. Prema drugima ste uskogrudi i raspravljate se oko svake sitnice. Svađate se oko sopstvene reputacije i statusa, do te mere da ste spremni da se spustite u pakao i u ognjeno jezero. Vaše trenutne reči i dela su Mi dovoljni da utvrdim da ste grešni. Vaši stavovi prema Mom delu su Mi dovoljni da utvrdim da ste nepravedni, a sve vaše naravi su dovoljne da ukažu na to da ste prljave duše ispunjene grozotom. Vaša ispoljavanja i ono što otkrivate dovoljni su da kažu da ste ljudi koji su utolili žeđ krvlju nečistih duhova. Kada se pomene ulazak u carstvo, vi ne otkrivate svoja osećanja. Smatrate li da je to kakvi ste sada dovoljno da biste prošli kroz kapiju Mog carstva nebeskog? Smatrate li da možete dobiti ulaz u svetu zemlju Mog dela i reči, a da vaše sopstvene reči i dela prvo ne preispitam? Ko može Meni da zamaže oči? Kako bi vaše prezira dostojno, tako nisko ponašanje i razgovori mogli da umaknu Mom pogledu? Ja sam odredio da vaši životi budu životi ispijanja krvi i jedenja mesa tih nečistih duhova jer ih preda Mnom svakodnevno oponašate. Vaše ponašanje preda Mnom je bilo naročito loše, pa kako da vas ne smatram odvratnim? U vašim rečima je prljavština nečistih duhova: obmanjujete, tajite i ulagujete se poput onih koji se bave vradžbinama i poput onih koji su podmukli i ispijaju krv nepravednih. Svi ljudski izrazi su krajnje nepravedni, pa kako svi ljudi mogu da budu smešteni u svetu zemlju gde se nalaze pravednici? Misliš li da te tvoje prezira dostojno ponašanje može izdvojiti kao sveca u poređenju sa onim nepravednima? Tvoj zmijski jezik će na kraju upropastiti ovo tvoje telo koje pustoši i radi gadosti, a te tvoje ruke prekrivene krvlju nečistih duhova na kraju će i tvoju dušu odvući u pakao. Zašto onda ne dograbiš ovu priliku da očistiš svoje ruke prekrivene prljavštinom? I zašto ne iskoristiš ovu priliku da odsečeš taj svoj jezik koji izgovara nepravedne reči? Da li je moguće da si zarad svojih ruku, jezika i usana spreman da stradaš u ognju pakla? Sa oba oka motrim na svačije srce, jer sam mnogo pre stvaranja ljudskog roda, njihova srca čvrsto držao u Svojim rukama. Još odavno sam prozreo ljudska srca, pa kako bi njihove misli mogle da uteknu Mom pogledu? Kako onda nije prekasno da izbegnu da ih spali Moj Duh?

Usne su ti nežnije od golubice, ali ti je srce zlokobnije od one zmije iz davnina. Usne su ti lepe kao u Libanki, ali ti srce nije ljubaznije od njihovog, i svakako se ne može uporediti sa lepotom Hananki. Srce ti je tako podmuklo! Gnušam se samo usana

nepravednika i njihovih srca, a Moji zahtevi prema ljudima nisu uopšte veći od onoga što očekujem od svetaca; naprosto osećam odvratnost prema zlim delima nepravednika i nadam se da će oni možda moći da odbace svoju prljavštinu i pobegnu iz svoje trenutne neprilike kako bi se mogli izdvojiti od onih nepravednih i živeti i biti sveti sa onima koji su pravedni. Vi ste u istim okolnostima kao i Ja, ali ste prekriveni prljavštinom; nemate čak ni najmanji delić prvobitnog obličja ljudi stvorenih na početku. Štaviše, budući da svaki dan oponašate obličje tih nečistih duhova, radeći ono što oni rade i govoreći ono što oni govore, svi delovi vašeg tela – čak i vaš jezik i usne – natopljeni su njihovom smrdljivom vodom, do te mere da ste sasvim prekriveni takvim mrljama, i nijedan deo vas ne može biti upotrebljen za Moje delo. To naprosto slama srce! Živite u takvom svetu konja i goveda, ali zapravo niste uznemireni; puni ste radosti i živite slobodno i sa lakoćom. Plivate unaokolo u toj smrdljivoj vodi, a zapravo ne shvatate da ste upali u takvu nepriliku. Svakoga dana se družite sa nečistim duhovima i dolazite u dodir sa „izmetom“. Život ti je prilično vulgaran, a da zapravo nisi ni svestan da u ljudskom svetu apsolutno ne postojiš i da nad sobom nemaš kontrolu. Zar ne znaš da su tvoj život još odavno pregazili ti nečisti duhovi ili da je tvoj karakter još odavno ukaljala smrdljiva voda? Misliš li da živiš u zemaljskom raju i da si okružen srećom? Zar ne znaš da si život živeo zajedno sa nečistim duhovima i da si istovremeno postojao sa svim onim što su oni za tebe pripremili? Kako bi način na koji živiš mogao da ima ikakav smisao? Kako bi tvoj život mogao da ima ikakvu vrednost? Trčao si unaokolo za svoje roditelje, roditelje nečistih duhova, ali zapravo nemaš pojma da su oni koji te zarobljavaju baš ti roditelji nečistih duhova koji su te rodili i odgojili. Štaviše, nisi svestan da su ti svu tvoju prljavštinu zapravo oni preneli; znaš samo to da ti oni mogu doneti „uživanje“, oni te ne grde niti te osuđuju, a posebno te ne proklinju. Nikada na tebi nisu iskaljivali svoj bes, već se prema tebi odnose s ljubavlju i srdačnošću. Njihove reči hrane tvoje srce, te tako postaješ dezorijentisan i, potpuno nesvesno, bivaš uvučen i voljan da im budeš na usluzi, postajući njihov izduvni ventil i sluga. Nemaš nikakvih pritužbi, već si spreman da za njih radiš kao pseto, kao konj; nasamarili su te. Baš zato nemaš apsolutno nikakvu reakciju na delo koje Ja obavljam. Ni ne čudi to što uvek želiš da se potajno izmigoljiš kroz Moje prste, ne čudi to što uvek želiš da slatkorečivošću od Mene na prevaru iskamčiš uslugu. Kako se ispostavlja, već si skovao drugi plan, drugi dogovor. Možeš da vidiš delić Mojih dela kao Svemogućeg, ali nemaš ni trunčice znanja o Mom sudu i grdnji. Nemaš predstavu kada je započela Moja grdnja; znaš samo kako da Me prevariš – ali ipak ne znaš da Ja neću trpeti čovekove prekršaje. Pošto si već odlučio da Mi služiš, Ja te neću pustiti. Ja sam ljubomoran Bog i Ja sam Bog koji je ljubomoran na ljudski rod. Pošto si svoje reči već položio na oltar, Ja neću trpeti da Mi pred očima pobegneš niti ću trpeti da služiš dvojici gospodara. Da li si mislio da ćeš moći da imaš drugu ljubav nakon što si svoje reči položio na Moj oltar i pred Mojim očima? Kako bih ljudima mogao da dozvolim da Me na takav način prave budalom? Da li si mislio da možeš tek tako da Mi svojim jezikom daješ obećanja i zaklinješ se? Kako si se mogao zakleti Mojim prestolom,

prestolom Mene koji sam Svevišnji? Da li si mislio da tvoje zakletve više ne važe? Dozvolite Mi da vam kažem: iako su vaša tela prolazna, vaše zakletve nisu. Na kraju ću vas osuditi na osnovu vaših zakletvi. Međutim, vi verujete da sa Mnom možete da izađete na kraj tako što ćete svoje reči položiti pred Mene, a da vaša srca mogu služiti nečistim duhovima i zlim duhovima. Kako bi Moj gnev mogao da podnese te ljude nalik psima i svinjama koji Me varaju? Moram da sprovedem Svoje upravne odluke i iz ruku nečistih duhova otrgnem sve one uštogljene „pobožne“ koji imaju veru u Mene kako bi na disciplinovan način mogli da Me „opslužuju“, da budu Moji volovi, da budu Moji konji i prepuste se orkestraciji Mog klanja. Nateraću te da usvojiš svoju prethodnu odlučnost i ponovo Mi služiš. Neću podnositi da Me išta od stvorenog obmanjuje. Da li si mislio da tek tako možeš da mi neobuzdano ispostavljaš zahteve i preda Mnom lažeš? Da li si mislio da nisam čuo niti video tvoje reči i postupke? Kako bi bilo moguće da tvoje reči i dela nisu bili izloženi Mom pogledu? Kako bih ikada mogao da dozvolim ljudima da Me tako prevare?

Bio sam među vama i družio se sa vama nekoliko proleća i jeseni; dugo sam živeo među vama, i živeo sam sa vama. Koliko je vašeg prezira dostojnog ponašanja izmaklo neposredno pred Mojim očima? Te vaše srdačne reči neprestano odjekuju u Mojim ušima; na milione vaših želja položeno je na Moj oltar – previše ih je da bi se čak i izbrojale. Međutim, kad je reč o vašoj posvećenosti i vašem davanju, ne dajete ni prebijenu paru. Pred Moj oltar ne prinosite čak ni trunčicu iskrenosti. Gde su plodovi vaše vere u Mene? Od Mene ste dobili beskrajne blagodati i videli ste beskrajne tajne sa nebesa; čak sam vam pokazao i nebeski oganj, ali nisam imao srca da vas spalim. Međutim, koliko toga ste Mi uzvratili? Koliko ste spremni da Mi date? Uz hranu koju sam ti dao u ruku, ti se okrećeš i prinosiš Mi je, i ideš čak tako daleko da kažeš da je to nešto što si dobio u zamenu za proliven znoj svog napornog rada i da Mi prinosiš sve ono što poseduješ. Kako je moguće da ne znaš da su svi tvoji „doprinosi“ Meni zapravo stvari koje su ukradene sa Mog oltara? Štaviše, sada kada Mi ih prinosiš, zar Mi ne podvaljuješ? Kako je moguće da ne znaš da su ono u čemu danas uživam sve darovi na Mom oltaru, a ne ono što si zaradio od svog napornog rada i zatim Mi to prineo? Zapravo se usuđujete da Me na ovaj način prevarite, pa kako da vam oprostim? Kako možete da očekujete da ću ovo i dalje podnositi? Dao sam vam sve. Sve sam vam otvorio, podmirio sam vaše potrebe i otvorio vam oči, a vi Mi ovako podvaljujete, ne obaziruć se na svoju savest. Nesebično sam vam darovao sve, tako da, iako patite, od Mene ipak dobijate sve što sam doneo sa neba. Uprkos tome, niste nimalo posvećeni, a čak i kad ste dali sićušan doprinos, nakon toga pokušavate da sa Mnom „izravnate račune“. Neće li tvoj doprinos biti nikakav? Dao si Mi samo obično zrnce peska, ali si od Mene tražio tonu zlata. Nisi li naprosto nerazuman? Ja delam među vama. Nema ni najmanjeg traga od desetka koji Mi treba dati, a kamoli ikakvih dodatnih žrtava. Povrh toga, i taj desetak koji daju oni pobožni, prigrabe oni pokvareni. Niste li se svi vi rasuli u odnosu na Mene? Niste li svi vi neprijateljski nastrojeni prema Meni? Zar svi vi ne rušite

Moj oltar? Kako bih u takvim ljudima mogao da vidim blago? Nisu li to svinje i pseta kojih se gnušam? Kako bih vaša zlodela mogao da nazovem blagom? Za koga se Moje delo zapravo obavlja? Da li bi njegova svrha mogla biti da sve vas samo obori kako bi se otkrio Moj autoritet? Zar svi vaši životi ne zavise od jedne Moje reči? Zašto reči koristim samo da bih vas uputio, a nisam reči pretvorio u činjenice kako bih udario na vas čim Mi se ukaže prilika? Je li svrha Mojih reči i dela da samo udare na ljudski rod? Jesam li Ja Bog koji neselektivno ubija nedužne? Ovoga časa, koliko vas dolazi pred Mene celim svojim bićem da traži pravi put ljudskog života? Preda Mnom su samo vaša tela; vaša su srca i dalje na slobodi i daleko su, predaleko od Mene. Budući da ne znate šta je zapravo Moje delo, veliki broj vas od Mene želi da ode i od Mene se udalji, nadajući se umesto toga da će živeti u raju gde nema grdnje ni suda. Nije li to ono što ljudi žele u svojim srcima? Ja svakako ne pokušavam da te prisilim. Kojim ćeš putem krenuti, samo je tvoj izbor. Današnji put je onaj praćen sudom i kletvama, međutim, svi vi treba da znate da sve ono što sam vam darovao – bilo da su to sud ili grdnje – jesu najbolji darovi koje mogu da vam dam i sve su to stvari koje su vam preko potrebne.

Delo u Doba zakona

Delo koje je Jahve izvršio među Izraelcima, u ljudskom rodu je uspostavilo Božje zemaljsko mesto porekla, koje je takođe bilo sveto mesto na kome je On bio prisutan. Svoje delo je ograničio na narod Izraela. Isprva, On nije delovao izvan Izraela, već je umesto toga izabrao narod koji je smatrao prikladnim kako bi ograničio obim Svoga dela. Izrael je mesto na kome je Bog stvorio Adama i Evu, a iz praha tog mesta Jahve je stvorio čoveka; to mesto je postalo osnova Njegovog dela na zemlji. Izraelci, koji su bili Nojevi potomci, a takođe i Adamovi potomci, bili su ljudski temelj Jahveovog dela na zemlji.

U to vreme, značaj, svrha i koraci Jahveovog dela u Izraelu sastojali su se u otpočinjanju Njegovog dela na celoj zemlji, da bi se onda to delo, sa Izraelom u svom središtu, postepeno proširilo na neznabožačke narode. Ovo je princip prema kome On deluje u celoj vaseljeni – uspostaviti obrazac i zatim ga proširivati dok svi ljudi u vaseljeni ne prime Njegovo jevanđelje. Prvi Izraelci bili su Nojevi potomci. Ovi ljudi su bili obdareni jedino Jahveovim dahom i razumeli su tek toliko da su mogli da se staraju o osnovnim životnim potrebama, ali nisu znali kakav je Bog Jahve niti Njegovu volju spram čoveka, a još manje kako treba da se boje Gospoda svekolikog postanja. Kad je reč o postojanju pravila i zakona koje je trebalo poštovati[a], odnosno da li je postojala dužnost koju su stvorena bića morala da izvršavaju za Stvoritelja, Adamovi potomci nisu znali ništa o tome. Jedino su znali da muž treba da dirinči kako bi zbrinuo svoju porodicu, a da žena treba da se pokori svom mužu i da produžava ljudski rod koji je Jahve stvorio. Drugim

[a] Izvorni tekst ne sadrži izraz „koje je trebalo poštovati“.

rečima, takvi ljudi, koji su imali jedino Jahveov dah i Njegov život, nisu znali ništa o tome kako da poštuju Božje zakone niti kako da udovolje Gospodu svekolikog postanja. I premalo toga su razumeli. Stoga, iako u njihovim srcima nije bilo ničeg nepoštenog niti obmanjujućeg, a do ljubomore i svađa među njima retko je i dolazilo, oni ipak nisu niti šta znali ni razumeli o Jahveu, Gospodu svekolikog postanja. Ovi čovekovi preci znali su jedino da jedu Jahveova dobra i da uživaju u njima, ali nisu znali da se boje Jahvea; nisu znali da je Jahve bio Onaj koga treba na kolenima da obožavaju. Pa kako bi se onda oni mogli nazvati Njegovim stvorenjima? Kad bi tako bilo, zar ne bi onda uzalud bile izgovorene reči: „Jahve je Gospod svekolikog postanja“ i „On je stvorio čoveka kako bi Ga čovek mogao prikazati, slaviti i predstavljati“? Kako bi ljudi koji nisu imali bogobojažljivo srce prema Jahveu mogli da svedoče o Njegovoj slavi? Kako bi oni mogli da Njegovu slavu prikažu? Ne bi li tada Jahveove reči „Ja sam čoveka stvorio prema Svom obličju“ postale oružje u rukama Sotone, zlikovca? Ne bi li tada ove reči postale znak poniženja Jahveovog stvaranja čoveka? Da bi dovršio tu fazu dela, Jahve se nakon stvaranja ljudskog roda nije bavio njegovim podučavanjem, niti ga je vodio od Adama do Noja. Umesto toga, On je tek nakon uništenja sveta potopom formalno počeo da predvodi Izraelce, koji su bili potomci Noja, a takođe i Adama. Njegovo delo i Njegove izjave u Izraelu usmeravali su ceo narod Izraela, koji je živeo širom zemlje izraelske, pokazujući time ljudskom rodu da je Jahve u stanju ne samo da čoveku udahne dah, kako bi ovaj od Njega mogao da dobije život i da se iz praha uzdigne u stvoreno ljudsko biće, već da bi On mogao i da spali ljudski rod, da ga prokune i da Svojim štapom upravlja ljudskim rodom. Isto tako, oni su videli da Jahve može da usmerava ljudski život na zemlji i da govori i deluje među ljudima u bilo koje doba dana i noći. Delo koje je On obavio bilo je učinjeno jedino stoga da bi Njegova stvorenja spoznala da je čovek došao iz praha koji je On pokupio i, povrh toga, da je On stvorio čoveka. Osim toga, On je Svoje delo najpre obavio u Izraelu zato da bi ostali narodi i zemlje (koji u stvari nisu bili drugačiji od Izraela, već su se samo izdvojili od Izraelaca, ali su i dalje bili potomci Adama i Eve) mogli da prime Jahveovo jevanđelje iz Izraela, i zato da bi sva stvorena bića u vaseljeni mogla da se boje Jahvea i smatraju Ga velikim. Da Jahve Svoje delo nije započeo u Izraelu, već da je umesto toga ljudskom rodu, nakon što ga je stvorio, dozvolio da živi bezbrižnim životom na zemlji, u tom slučaju, zahvaljujući čovekovoj fizičkoj prirodi (priroda označava da čovek nikada ne može spoznati stvari koje ne može da vidi, što će reći da on ne bi znao da je Jahve taj koji je stvorio ljudski rod, a još manje zašto je On to učinio), on nikada ne bi znao da je Jahve stvorio ljudski rod niti da je On Gospod svekolikog postanja. Da je Jahve stvorio čoveka i smestio ga na zemlju, a zatim naprosto obrisao prašinu sa Svojih ruku i otišao, umesto da ostane među ljudskim rodom da ga usmerava kroz određeni vremenski period, tada bi se ceo ljudski rod vratio u ništavilo; čak bi se i nebo i zemlja i sve mnoštvo stvari koje je On stvorio, i čitav ljudski rod, vratili u ništavilo, a povrh toga bi ih Sotona smrvio. Time bi se raspršila Jahveova želja da „Na zemlji, to jest, usred Njegovog stvaranja, On treba da ima mesto na kome će stajati, sveto

mesto“. Prema tome, to što je On mogao da nakon stvaranja ljudskog roda ostane među ljudima, da ih usmerava u njihovim životima i da im se iz njihovih redova obraća – sve je to imalo za cilj ostvarenje Njegove želje i realizaciju Njegovog plana. Delo koje je On obavio u Izraelu imalo je za cilj samo realizaciju plana koji je On osmislio pre stvaranja svega postojećeg, te stoga Njegovo prvobitno delovanje među Izraelcima i Njegovo stvaranje svega postojećeg nisu u međusobnoj suprotnosti, već je sve to učinjeno zarad Njegovog upravljanja, Njegovog dela i Njegove slave, kao i da bi Njegovo stvaranje ljudskog roda poprimilo dublji smisao. On je život ljudskog roda na zemlji usmeravao tokom dve hiljade godina posle Noja, naučivši pritom ljudski rod kako da se boji Jahvea, Gospoda svekolikog postanja, kako da vodi svoj život i kako da u njemu opstane, a najviše od svega, kako da svedoči za Jahvea, kako da Mu bude poslušan i iskazuje Mu strah, pa čak i da Ga muzikom veliča, kao što su to činili David i njegovi sveštenici.

Pre ovog perioda od dve hiljade godina, tokom kojeg je Jahve obavljao Svoje delo, čovek nije znao ništa i gotovo ceo ljudski rod je bio ogrezao u izopačenosti, sve dok, pre uništenja sveta potopom, nije dostigao tako duboku razuzdanost i iskvarenost da su im srca bila sasvim lišena Jahvea, a Njegov put još im je više nedostajao. Oni nikada nisu razumeli delo koje je Jahve trebalo da obavi; nedostajalo im je razuma, a znanja još i više i, poput mašina koje dišu, bili su krajnje neuki u svemu što se ticalo čoveka, Boga, sveta, života i tome slično. Na zemlji su se upuštali u brojna iskušenja, poput zmije, i izrekli mnoge stvari koje su bile uvredljive za Jahvea, ali ih On, budući da su bili neuki, nije grdio niti ih je dovodio u red. Tek nakon potopa, kad je Noje imao 601 godinu, Jahve se formalno pojavio pred Nojem i poveo njega i njegovu porodicu, predvodeći ptice i životinje koje su preživele potop zajedno sa Nojem i njegovim potomcima, sve do kraja Doba zakona, koje je potrajalo ukupno 2500 godina. On je u Izraelu delovao, tačnije, formalno delovao, ukupno 2000 godina, da bi potom u Izraelu i izvan njega istovremeno delovao još 500 godina, što ukupno iznosi 2500 godina. Tokom ovog perioda, Izraelce je podučio da, zarad služenja Jahveu, treba da sagrade hram, da obuku svešteničku odoru i da zorom ulaze bosi u hram, kako im cipele ne bi ukaljale hram, i kako se oganj sa vrha hrama ne bi spustio na njih i nasmrt ih spalio. Oni su obavljali svoje dužnosti i pokoravali se Jahveovim planovima. Molili su se Jahveu u hramu i, nakon što su primili Jahveovo otkrivenje, odnosno, nakon što je Jahve progovorio, poveli su mnoštvo i podučili ih da treba da iskazuju strah prema Jahveu – svom Bogu. I Jahve im reče da treba da sagrade hram i oltar i da u vreme koje je Jahve odredio, odnosno, na Pashu, na oltaru pripreme novorođenu telad i jagnjad radi prinošenja žrtava Jahveu, ne bi li ih na taj način obuzdao i u njihova srca usadio strah prema Jahveu. Poštovanje ovog zakona postalo je merilo njihove odanosti Jahveu. Jahve im je takođe odredio Šabat, kao sedmi dan Svog stvaranja. Dan posle Šabata učinio je prvim danom, danom tokom kojeg treba da veličaju Jahvea, da Mu prinose žrtve i da Mu stvaraju muziku. Na ovaj dan Jahve je sazvao sve sveštenike da ljudima razdele žrtveno meso sa oltara kako bi ljudi jeli i kako bi mogli da uživaju u mesu žrtava sa Jahveovog oltara. I Jahve im reče

da su blagosloveni, da su sa Njim podelili obrok i da su oni Njegov izabrani narod (što je bio Jahveov zavet sa Izraelcima). Upravo stoga narod Izraela i dan-danas govori da je Jahve samo njihov Bog, a ne i Bog neznabožaca.

Tokom Doba zakona, Jahve je izložio brojne zapovesti kako bi ih Mojsije preneo Izraelcima koji su ga pratili na povratku iz Egipta. Ove zapovesti je Jahve dao Izraelcima i one nisu imale nikakve veze sa Egipćanima; trebalo je da te zapovesti obuzdaju Izraelce, a On ih je koristio da bi im ispostavio Svoje zahteve. Da li su poštovali Šabat, da li su poštovali svoje roditelje, da li su obožavali idole i tako dalje – sve su to bila načela prema kojima im je presuđivano da li su grešni ili pravedni. Među njima je bilo nekih koje je pogodio Jahveov oganj, nekih koji su kamenovani do smrti i nekih koji su dobili Jahveov blagoslov, a to je određivano prema tome jesu li poštovali te zapovesti ili ne. Oni koji nisu poštovali Šabat, kamenovani su do smrti. Sveštenike koji nisu poštovali Šabat, pogodio je Jahveov oganj. Oni koji nisu iskazivali poštovanje prema svojim roditeljima, takođe su kamenovani do smrti. Jahve je sve ovo pohvalio. Jahve je uspostavio Svoje zapovesti i zakone da bi ljudi, dok ih On vodi kroz život, čuli Njegovu reč, poslušali je i kako se protiv Njega ne bi bunili. On je koristio ove zakone da bi novorođeni ljudski rod držao pod kontrolom i da bi postavio čvršće temelje za Svoje buduće delo. I tako je, na osnovu dela koje je Jahve obavio, prvo doba nazvano Dobom zakona. Iako je Jahve mnogo toga izjavio i mnogo posla obavio, On je samo pozitivno usmeravao ljude, poučavajući ove neuke ljude kako da budu čovečni, kako da žive, kako da razumeju Jahveov put. Delo koje je on obavio najvećim delom je imalo za cilj da ljude natera da poštuju Njegov put i da slede Njegove zakone. Ovo delo je obavljeno na ljudima koji su bili tek neznatno iskvareni; ono nije dosezalo tako daleko da preobrati njihovu narav ili napredak u njihovom životu. On je zakone koristio samo da bi ograničio i kontrolisao ljude. Za Izraelce tog vremena Jahve je bio samo Bog u hramu, Bog na nebesima. Bio je stub sazdan od oblaka, stub sazdan od ognja. Sve što je Jahve od njih tražio bilo je da poštuju ono što ljudi danas znaju kao Njegove zakone i zapovesti – moglo bi se čak reći i pravila – jer ono što je Jahve činio nije imalo za cilj da ih preobrazi, već da im pruži više onoga što čovek treba da ima i da ih poduči iz Svojih sopstvenih usta jer, nakon što je stvoren, čovek nije imao ništa od onoga što je trebalo da poseduje. I tako je Jahve dao ljudima stvari koje treba da poseduju radi svojih života na zemlji, učinivši da ljudi koje je On vodio nadmaše svoje pretke, Adama i Evu, budući da ono što im je Jahve dao nadilazi ono što je On dao Adamu i Evi na početku. Bez obzira na to, delo koje je Jahve obavio u Izraelu trebalo je samo da usmerava ljudski rod i da ga primora da prepozna svog Stvoritelja. On ih nije osvajao niti preobražavao, već ih je samo usmeravao. To je suština Jahveovog dela u Doba zakona. To je čitava pozadina svega, istinita priča, suština Njegovog dela u čitavom Izraelu i početak Njegovog šest hiljada godina dugog dela – držati ljudski rod pod kontrolom Jahveove ruke. Iz ovoga se izrodilo još dela u Njegovom planu upravljanja za period od šest hiljada godina.

Istinita priča o delu iz Doba iskupljenja

Ceo Moj plan upravljanja, plan upravljanja za šest hiljada godina, sastoji se od tri faze ili tri doba: Doba zakona sa početka; Doba blagodati (koje je takođe Doba iskupljenja) i Doba carstva poslednjih dana. Moje delo u ova tri doba razlikuje se po sadržaju u skladu sa prirodom svakog doba, s tim da u svakoj fazi ovo delo odgovara potrebama čoveka – ili, tačnije, obavlja se shodno smicalicama koje Sotona koristi u ratu koji vodim protiv njega. Svrha Mog dela jeste da pobedim Sotonu, da ispoljim Svoju mudrost i svemoć, da razotkrijem sve Sotonine smicalice i time spasim čitav ljudski rod koji živi pod Sotoninom vlašću. Svrha svega toga jeste da pokažem Svoju mudrost i svemoć i otkrijem nepodnošljivu grozotu Sotoninu; štaviše, da stvorenim bićima omogućim da razlikuju dobro od zla, da spoznaju da sam Ja Vladar svih stvorenja, da jasno uvide da je Sotona neprijatelj ljudskog roda, izrod i zlikovac, te da im omogućim da, sa potpunom sigurnošću, uvide razliku između dobra i zla, istine i laži, svetosti i prljavštine, onoga što je uzvišeno i onoga što je prostačko. Tako će neuki ljudski rod o Meni moći da posvedoči da nisam Ja taj koji kvari ljudski rod i da samo Ja – Stvoritelj – mogu spasiti ljudski rod, mogu ljudima darovati stvari u kojima će oni uživati; i spoznaće da sam Ja Vladar svih stvorenja, te da je Sotona samo jedno od bića koja Sam stvorio i koje se kasnije okrenulo protiv Mene. Moj plan upravljanja za šest hiljada godina podeljen je u tri faze i Ja delam tako da postignem efekat da stvorena bića mogu o Meni da posvedoče, da shvate Moju volju i spoznaju da sam Ja istina. Tako sam, tokom rane faze Mog plana upravljanja za šest hiljada godina, izvršio delo zakona, a to je delo u kome je Jahve predvodio narod. U drugoj fazi započeo sam Svoje delo iz Doba blagodati u selima Judeje. Isus predstavlja celokupno delo iz Doba blagodati; bio je ovaploćen u ljudskom telu i prikovan za krst, čime je istovremeno započeo Doba blagodati. Razapet je kako bi dovršio delo iskupljenja, kako bi okončao Doba zakona i započeo Doba blagodati, te je stoga nazvan „Vrhovnim zapovednikom“, „Žrtvom za grehe“ i „Iskupiteljem“. Shodno tome, Isusovo delo se po sadržaju razlikovalo od Jahveovog dela, iako su oba počivala na istom načelu. Jahve je započeo Doba zakona, postavljajući osnovu – polaznu tačku – za Božje delo na zemlji, donoseći zakone i zapovesti. Ovo su dva dela koja je On izvršio, a koja predstavljaju Doba zakona. Delo koje je Isus obavio u Doba blagodati nije se sastojalo u donošenju zakona, već u njihovom ispunjenju, čime je započeto Doba blagodati i privedeno kraju Doba zakona, koje je potrajalo dve hiljade godina. On je prokrčio put, došao je da započne Doba blagodati, ali glavni deo Njegovog dela ipak se sastojao u iskupljenju. Na taj način je i Njegovo delo bilo dvostruko: započeo je novo doba i Svojim raspećem dovršio delo iskupljenja, nakon čega je otišao. Time je okončano Doba zakona i započeto Doba blagodati.

Delo koje je Isus izvršio bilo je u skladu sa potrebama čoveka tog doba. Njegov zadatak je bio da iskupi ljudski rod, da mu oprosti grehe, pa je stoga Njegova narav u potpunosti bila sazdana na skrušenosti, strpljenju, ljubavi, pobožnosti, trpeljivosti, milosti

i dobroti. Ljudskom rodu je doneo obilje blagodati i blagoslova, i sve ono u čemu su ljudi mogli da uživaju; na uživanje im je dao: mir i sreću, Svoju trpeljivost i ljubav, Svoju milost i dobrotu. U to vreme, izobilje stvari za uživanje sa kojima su se ljudi susretali – osećaj mira i sigurnosti u srcu, osećanje samouverenosti u duši i njihova zavisnost od Isusa Spasitelja – bilo je potpuno izazvano dobom u kome su živeli. U Doba blagodati, Sotona je već bio iskvario čoveka, pa je za ostvarenje iskupljenja celog ljudskog roda bilo potrebno obilje blagodati, beskonačna trpeljivost i strpljenje, pa čak i više od toga, žrtva dovoljna za iskupljenje ljudskih grehova, da bi se postigao željeni učinak. Ono što je ljudski rod video u Doba blagodati bila je samo Moja žrtva radi iskupljenja ljudskih grehova: Isus. Znali su samo da Bog može biti milostiv i trpeljiv i videli su samo Isusovu milost i dobrotu, a to je bilo upravo stoga jer su rođeni u Doba blagodati. I tako, pre nego što su mogli biti iskupljeni, morali su da uživaju u mnogim vrstama blagodati koje im je Isus darivao kako bi od nje imali koristi. Tako su, kroz njihovo uživanje u blagodati, gresi mogli da im budu oprošteni, a kroz uživanje u Isusovoj trpeljivosti i strpljenju mogli su i da dobiju priliku za iskupljenje. Jedino su kroz Isusovu trpeljivost i strpljenje stekli pravo na oproštaj i na uživanje u obilju blagodati koje im je darivao Isus. Baš kao što je Isus rekao: Došao sam da iskupim ne pravednike, već grešnike, da grešnicima omogućim oproštaj njihovih grehova. Da je Isus, nakon što se ovaplotio u telu, poprimio narav koja sudi, proklinje i nije tolerantna prema ljudskim prestupima, čovek nikada ne bi dobio priliku da se iskupi i zauvek bi ostao grešan. Da je bilo tako, plan upravljanja za šest hiljada godina zaustavio bi se u Doba zakona, a Doba zakona bi se produžilo za šest hiljada godina. Ljudski gresi bi postali samo još brojniji i teži, a stvaranje ljudskog roda pokazalo bi se kao uzaludno. Ljudi bi jedino bili u stanju da služe Jahveu prema zakonu, ali bi njihovi gresi nadmašili grehe prvostvorenih ljudi. Što je Isus više voleo ljudski rod, opraštajući mu grehe i donoseći mu dovoljno milosti i dobrote, to je ljudski rod sve više sticao pravo da ga Isus spasi, da se nazove izgubljenom jagnjadi za čije je iskupljenje Isus platio visoku cenu. U ovo delo Sotona nije mogao da se upliće, jer se Isus prema Svojim sledbenicima odnosio kao što se brižna majka ophodi prema detetu na svojim nedrima. On se na njih nije ljutio niti ih je prezirao, već ih je neprestano tešio; nikada se na njih nije razbesneo, već je prema njihovim gresima bio trpeljiv, praveći se da ne vidi njihovu glupost i neznanje, čak do te mere da je govorio: „Oprosti drugima sedamdeset puta sedam puta.“ Tako je On Svojim srcem preobrazio srca drugih i samo tako su ljudi kroz Njegovu trpeljivost dobili oproštaj za svoje grehe.

Iako je u Svom ovaploćenju Isus bio potpuno lišen emocija, uvek je tešio Svoje sledbenike, opskrbljivao ih, pomagao im i podržavao ih. Koliko god posla da je obavio ili koliko god patnje da je podneo, pred ljude nikad nije postavljao preterane zahteve, već je prema njihovim gresima uvek bio strpljiv i trpeljiv, pa su ga ljudi u Doba blagodati od milošte nazivali „nežni Spasitelj Isus“. Za ljude iz tog vremena – za sve ljude – ono što je Isus imao i ono što je On bio, jesu milost i dobrota. Nikada nije pamtio ljudske grehe, a Njegovo ophođenje prema ljudima nikada nije počivalo na njihovim prestupima. Budući

da je to bilo drugačije doba, On je ljudima darivao obilje hrane tako da mogu da jedu do mile volje. Uz blagodati se ophodio prema svim Svojim sledbenicima, isceljivao je bolesne, izgonio demone, vaskrsavao mrtve. Ne bi li ljudi poverovali u Njega i uvideli da je sve ono što je radio učinjeno usrdno i iskreno, otišao je toliko daleko da je vaskrsao leš koji trune, kako bi im pokazao da u Njegovim rukama čak i mrtvi mogu da ožive. Na taj način ćutke je trpeo i među njima širio Svoje delo iskupljenja. Čak i pre nego što je bio prikovan za krst, Isus je na Sebe već preuzeo ljudske grehe, podnoseći Svoju žrtvu za greh ljudskog roda. I pre nego što je razapet, On je otvorio put ka krstu ne bi li iskupio ljudski rod. Na kraju je bio prikovan za krst, žrtvujući sebe radi krsta, a ljudskom rodu je darovao svu Svoju milost, dobrotu i svetost. Prema ljudima je uvek bio trpeljiv, nikad osvetoljubiv, opraštajući im grehe, podstičući ih na pokajanje i učeći ih da imaju strpljenje, uzdržanost i ljubav, da pođu Njegovim stopama i da sebe žrtvuju za krst. Njegova ljubav prema braći i sestrama nadilazila je Njegovu ljubav prema Mariji. Dela koja je činio počivala su na načelu isceljenja bolesnih i isterivanja demona, a sve zarad Njegovog iskupljenja. Kud god da je pošao, uz blagodati se ophodio prema svim Svojim sledbenicima. Siromahe je činio bogatima, hromima je omogućio da prohodaju, slepima da progledaju, a gluvima da pročuju. Čak i one najneuglednije, siromašne, grešnike pozivao je da sa Njim sede za istim stolom, nikad ih ne izbegavajući, već uvek sa strpljenjem, čak i uz reči: Kad pastir od stotinu ovaca izgubi jednu, ostaviće za sobom onih devedeset i devet da potraži tu jednu zalutalu ovcu, a nakon što je pronađe silno će se tome obradovati. Voleo je Svoje sledbenike baš kao što ovca voli svoju jagnjad. Iako su u Njegovim očima bili nerazumni, neznalice i grešnici, a uz to i najskromniji članovi društva, On je ove grešnike – ljude od kojih su drugi zazirali – smatrao zenicom Svoga oka. Pošto im je ukazao Svoju naklonost, za njih je dao i Svoj život, baš kao što se na oltar prinosi jagnje. Među njima se kretao poput njihovog sluge, dozvoljavajući im da ga iskoriste i da ga zakolju, pokorivši im se bezuslovno. Za Svoje sledbenike on je bio nežni Spasitelj Isus, međutim, prema farisejima, koji su sa visine ljudima držali propovedi, On nije pokazivao milost i dobrotu, već gnušanje i ozlojeđenost. Među farisejima nije mnogo delao, već im je samo povremeno držao propovedi i prekorevao ih; nije se kretao među njima da obavlja delo iskupljenja, niti je prikazivao znamenja i čuda. Svu Svoju milost i dobrotu darivao je Svojim sledbenicima, podnoseći radi ovih grešnika sve do samog kraja, kada je prikovan za krst, i trpeći svako poniženje sve dok u potpunosti nije iskupio ceo ljudski rod. Ovo predstavlja sveukupnost Njegovog dela.

Da nije bilo Isusovog iskupljenja ljudi bi zauvek živeli u grehu prerastajući u grešno potomstvo, potomstvo demona. Da se tako nastavilo, ceo svet bi postao stanište Sotone, mesto u kome on obitava. Delo iskupljenja je, međutim, zahtevalo ispoljavanje milosti i dobrote prema ljudskom rodu; samo je na taj način ljudski rod mogao primiti oproštaj i konačno steći pravo da bude upotpunjen i sasvim zadobijen od Boga. Bez ove faze dela, plan upravljanja za šest hiljada godina ne bi mogao da se ostvari. Da Isus nije bio razapet, da je samo isceljivao bolesne i isterivao demone, ljudima njihovi gresi ne bi

mogli u potpunosti da budu oprošteni. Za tri i po godine koje je Isus proveo obavljajući Svoje delo na zemlji, dovršio je samo polovinu Svog dela iskupljenja; zatim je, time što je prikovan za krst i što je postao oličenje grešnog tela, time što je predat zlikovcu, dovršio delo raspeća i zagospodario sudbinom ljudskog roda. Tek nakon što je predat u ruke Sotoni, On je iskupio ljudski rod. Trideset tri i po godine proveo je na zemlji u stradanju, ismevan, oklevetan i napušten, do te mere da čak nije imao gde da spusti glavu, gde da se odmori, da bi kasnije bio i razapet, celim Svojim bićem – Svojim svetim i nedužnim telom – prikovan za krst. Izdržao je svaku moguću patnju. Vlastodršci su Mu se rugali i bičevali Ga, a vojnici su mu čak pljuvali u lice; ipak, On je izdržao do kraja ne pustivši ni glasa, pokoravajući se bezuslovno sve do same smrti, nakon čega je iskupio ceo ljudski rod. Tek tada je mogao da počine. Delo koje je Isus obavio predstavlja samo Doba blagodati; ono ne predstavlja Doba zakona, niti je zamena za delo poslednjih dana. To je suština Isusovog dela iz Doba blagodati, drugog po redu doba kroz koje je ljudski rod prošao – koje se još naziva i Dobom iskupljenja.

Reči upućene mladima i starima

Na zemlji sam obavio ogromnu količinu dela, i toliko godina sam hodio među ljudskim rodom, međutim, ljudi retko imaju spoznaju o Mom liku i Mojoj naravi, i malo njih može detaljno da objasni delo koje obavljam. Ljudima manjka toliko stvari, uvek im nedostaje razumevanje onoga što radim, a njihova su srca uvek na oprezu, kao da se duboko plaše da ću ih dovesti u neku drugu situaciju, a zatim na njih više neću obraćati pažnju. Prema tome, ljudski stavovi su prema Meni uvek mlaki, uz pojačanu dozu opreza. To je stoga što su ljudi došli u sadašnjost ne shvatajući delo koje obavljam, a posebno su zbunjeni rečima koje im govorim. Moje reči drže u svojim rukama, ne znajući treba li da se obavežu da će u njih nepokolebljivo verovati ili da odaberu neodlučnost i zaborave ih. Ne znaju da li treba da ih sprovedu u delo ili da sačekaju da vide šta će se dogoditi, da li da sve odbace i hrabro slede ili da, kao i ranije, nastave da budu u prijateljstvu sa svetom. Unutrašnji ljudski svetovi su tako komplikovani i tako lukavi. Budući da ljudi ne mogu jasno ili potpuno da vide Moje reči, mnogima od njih je teško da ih praktično sprovode i svoja srca sa teškoćom polažu pred Mene. Duboko razumem vaše poteškoće. Mnoge su slabosti neizbežne kada se živi u telu, a mnogi objektivni činioci vam stvaraju poteškoće. Hranite svoju porodicu, dane provodite radeći naporno, a meseci i godine prolaze u nedaćama. Život u telu praćen je brojnim poteškoćama – ne poričem to, a naravno da su Moji zahtevi prema vama postavljeni u skladu sa vašim poteškoćama. Svi zahtevi u delu koje obavljam zasnovani su na vašem stvarnom rastu. Možda su u prošlosti zahtevi koje su ljudi u svom poslu postavljali prema vama bili pomešani sa elementima preteranog, međutim, treba da znate da, u onome što kažem i činim, Ja nikad nisam imao preterane zahteve prema vama. Svi zahtevi se temelje na

ljudskoj prirodi, na telu i onome što im je potrebno. Treba da znate, a Ja sasvim jasno to mogu da vam kažem, da ne osporavam određene razumne načine razmišljanja koje ljudi imaju i da ne osporavam suštinsku prirodu ljudskog roda. Samo zato što ljudi ne razumeju kakva su zapravo merila koja sam im postavio niti razumeju izvorno značenje Mojih reči, sve do sada su ljudi sumnjali u Moje reči, a Mojim rečima veruje čak manje od polovine ljudi. Ostali su nevernici, i još je više onih koji vole da Me čuju kako „pričam priče“. Štaviše, mnogo je onih koji uživaju u spektaklu. Upozoravam vas: mnoge Moje reči već su se otvorile onima koji veruju u Mene, a one koji uživaju u prelepom pogledu na carstvo ali su zaključani ispred njegove kapije Ja sam već odbacio. Niste li vi samo kukolj, prezren i od Mene odbačen? Kako ste mogli da Me gledate kako odlazim, a zatim da radosno pozdravljate Moj povratak? Kažem vam, nakon što su Ninivljani čuli ljutite Jahveove reči, istoga časa su se otvoreno pokajali u kostretu i pepelu. Bili su ispunjeni užasom i strahom jer su poverovali u Njegove reči i stoga su se otvoreno pokajali u kostretu i pepelu. Kad je reč o današnjim ljudima, premda i vi verujete Mojim rečima, a još i više od toga verujete da je danas Jahve ponovo došao među vas, vaš stav je ništa drugo do odsustvo bogobojažljivosti, kao da samo posmatrate Isusa koji je pre više hiljada godina rođen u Judeji i sada se spustio među vas. Duboko razumem obmanu koja postoji u vašim srcima; većina vas Me sledi iz radoznalosti i došla je zbog ispraznosti da Me traži. Kada se vaša treća želja rasprši – vaša želja za mirnim i srećnim životom – tada i vaša radoznalost utihne. Obmana koja postoji u svakom od vaših srca razotkriva se kroz vaše reči i dela. Iskreno govoreći, u odnosu na Mene samo ste radoznali, ali se Mene ne plašite; ne brinete o svojim jezicima, a još manje se uzdržavate u svom ponašanju. Kakvu to onda veru zaista imate? Je li ona iskrena? Moje reči samo koristite da odagnate svoje brige i da ublažite sopstvenu dosadu, da ispunite preostale praznine u svojim životima. Ko je od vas Moje reči sproveo u delo? Ko poseduje iskrenu veru? Ne prestajete da uzvikujete da Bog jeste onaj Bog koji prozire duboko u ljudska srca, međutim, kako je Bog o kome uzvikujete u svojim srcima usklađen sa Mnom? I budući da tako uzvikujete, zašto se onda tako ponašate? Može li biti da je ovo ljubav kojom želite da Mi uzvratite? Vaše usne vrcaju od posvećenosti, međutim, gde su vaše žrtve i vaša dobra dela? Kako bih, da nije bilo vaših reči koje su doprele do Mojih ušiju, mogao toliko da vas mrzim? Da zaista u Mene verujete, kako biste mogli da zapadnete u tako očajno stanje? Na licima vam je izraz utučenosti kao da vam se sudi u Adu. Nemate ni trunku životne snage i slabašno govorite o svom unutrašnjem glasu; čak ste prepuni pritužbi i kletvi. Odavno ste izgubili veru u ono što Ja radim, a nestala je čak i vaša prvobitna vera, pa kako onda uopšte možete da sledite do kraja? I budući da je tako, kako onda možete biti spaseni?

Iako je Moje delo veoma korisno za vas, vi Moje reči nimalo ne cenite i one u vama ništa ne postižu. Teško je pronaći predmete koje ću usavršiti, a danas sam u vas gotovo izgubio nadu. Nekoliko godina sam tragao među vama, međutim, teško je pronaći osobu od poverenja. Osećam se kao da nemam poverenja da nastavim da delam u vama, niti

ljubav kojom ću nastaviti da vas volim. To je stoga što su Mi se još odavno zgadila vaša „dostignuća“, mizerna i jadna kakva jesu; čini se kao da nikada nisam govorio među vama i kao da nikada nisam delovao u vama. Vaša dostignuća izazivaju takvo gađenje. Na sebe uvek navlačite propast i sramotu i gotovo da ste bezvredni. U vama jedva da mogu da pronađem ljudsko obličje, a ne mogu ni da namirišem tračak ljudskog mirisa. Gde je nestao vaš svež miris? Gde je cena koju ste plaćali tokom mnogih godina i gde su rezultati? Zar nijedan niste nikad pronašli? Moje delo sada ima novi početak, novo polazište. Sprovešću velike planove i želim da postignem još i veće delo, ali se vi i dalje valjate u blatu kao i ranije, živite u prljavoj vodi prošlosti i praktično niste uspeli da se oslobodite svoje prvobitne neprilike. Dakle, vi još ništa niste zadobili iz Mojih reči. Još uvek se niste oslobodili svog prvobitnog staništa blata i prljave vode, i samo znate Moje reči, ali zapravo niste ušli u carstvo slobode Mojih reči, pa vam se Moje reči nisu nikada otvorile; one su kao knjiga proročanstava koja je godinama bila zapečaćena. Pojavljujem vam se u vašim životima, ali vi toga nikada niste svesni. Čak Me ni ne prepoznajete. Skoro polovina reči koje izgovaram predstavlja sud vama, a one postižu tek polovinu efekta koji bi trebalo da postignu, a to je da u vama usade dubok strah. Preostala polovina se sastoji od reči koje vas uče o životu i o tome kako da se ponašate. Međutim, reklo bi se, da što se vas tiče, te reči kao da ni ne postoje, ili kao da slušate reči koje izgovaraju deca, reči kojima se uvek prikriveno osmehujete, ali po njima nikad ne postupate. Za ove stvari niste nikada bili zainteresovani; Moje ste postupke oduvek posmatrali prvenstveno iz radoznalosti, što je dovelo do toga da ste sada upali u tamu i ne možete da vidite svetlost, pa stoga jadno plačete u mraku. Ono što Ja želim jeste vaša poslušnost, vaša bezuslovna poslušnost, i još i više, zahtevam da budete potpuno sigurni u sve što kažem. Ne treba da zauzmete nemaran stav, a posebno ne treba da se odnosite selektivno prema stvarima koje govorim, niti da, kao što imate običaj, budete ravnodušni prema Mojim rečima i Mom delu. Moje se delo obavlja među vama i darovao sam vam ogroman broj Svojih reči, međutim, ako se na ovaj način odnosite prema Meni, ono što niste stekli niti ste sproveli u delo Ja mogu samo da predam neznabožačkim porodicama. Koga od svih stvorenih bića Ja ne držim u Svojim rukama? Većina takvih među vama jesu oni u „zreloj starosti“ i nemate energije da prihvatite ovu vrstu dela koje imam. Vi ste poput ptice hanhao[a], jedva da preživljavate, a nikada niste zaozbiljno uzimali Moje reči. Mladi su izuzetno sujetni i sebi preterano ugađaju i još manje pažnje obraćaju na Moje delo. Ne zanima ih da uživaju u poslasticama sa Moje gozbe; oni su poput ptičice koja je izletela iz svog kaveza i odvažila se da odleti što dalje. Kako Mi ovakvi mladi i stari ljudi mogu biti od koristi? Oni u poodmaklim godinama spremni su da Moje reči koriste kao penziju sve dok se ne nađu u svojim grobovima, kako bi nakon

[a] Priča o ptici hanhao je veoma slična Ezopovoj basni o cvrčku i mravu. Dok je vreme toplo, ptica hanhao više voli da spava nego da gradi gnezdo, uprkos brojnim upozorenjima njene komšije svrake. Kada dođe zima, ptica umire od hladnoće.

smrti njihove duše mogle da odu na nebo; njima je to dovoljno. Ovi današnji stari ljudi uvek gaje „velike težnje“ i „nepokolebljivo samopouzdanje“. Iako za Moje delo imaju veliko strpljenje i poseduju onu osobinu svojstvenu starijima da budu uspravni i nepopustljivi, da odbijaju da ih iko ili išta odvlači ili porazi – zaista jesu poput neosvojive tvrđave – ipak, nije li vera ovih ljudi ispunjena sujevernim mirisom leša? Gde je njihov put? Nije li njihov put za njih predugačak, previše udaljen? Kako bi mogli da spoznaju Moju volju? Iako je njihovo samopouzdanje vredno hvale, koliko njih među ovim starešinama ne sledi zbunjeno, već zaista traga za životom? Koliko njih zaista razume pravi značaj Moga dela? Kome od njih nije cilj da Me danas slede u ovom svetu kako se u bliskoj budućnosti ne bi spuštali u Ad, već da ih Ja odvedem u drugo carstvo? Mislite li da je vaše odredište tako jednostavna stvar? Iako ste svi vi mladi poput mladunčadi lavova, retko kad u svojim srcima imate istiniti put. Vaša mladost vam ne daje pravo na više od Mog dela; naprotiv, uvek u Meni izazivate gnušanje prema vama. Iako ste mladi, nedostaju vam životna snaga ili ambicija, i nikada se ne obavezujete u pogledu svoje budućnosti; kao da ste ravnodušni i duboko se premišljate. Moglo bi se reći da se životna snaga, ideali i zauzet stav, koji bi trebalo da budu svojstveni mladim ljudima, kod vas apsolutno ne mogu pronaći; ti, takva mlada osoba, nemaš stav niti sposobnost da razlikuješ ispravno od pogrešnog, dobro od zla, lepo od ružnog. U vama je nemoguće pronaći ikakav element svežine. Gotovo da ste potpuno staromodni, a ti, takva mlada osoba, takođe si naučio da se povodiš za gomilom, da budeš nerazuman. Nikada ne možete jasno da razlikujete ispravno od pogrešnog, ne možete da razgraničite istinito od lažnog, nikada ne stremite izuzetnosti, niti možete da kažete šta je ispravno, a šta je pogrešno, šta je istina, a šta licemerje. Kod vas postoji veći i ozbiljniji smrad religije nego što je onaj prisutan kod starih ljudi. Još ste i nadmeni i nerazumni, takmičarski nastrojeni, i veoma snažno naklonjeni agresiji – kako bi ovakva mlada osoba mogla da poseduje istinu? Kako neko ko nije u stanju da zauzme stav može da svedoči? Kako se neko ko nema sposobnost da razlikuje ispravno od pogrešnog može nazvati mladom osobom? Kako se neko ko nema životnu snagu, polet, svežinu, smirenost i postojanost mlade osobe može nazvati Mojim sledbenikom? Kako neko ko nema istinu, nema osećaj za pravdu, ali voli da se igra i bori, može biti dostojan da bude Moj svedok? Oči ispunjene prevarom i predrasudama prema drugima nisu ono što bi mladi ljudi trebalo da poseduju, a mladi ljudi ne treba da se upuštaju u destruktivne, gnusne radnje. Ne bi trebalo da budu bez ideala, težnji i zanosne želje da sebe poboljšaju; ne treba da budu obeshrabreni sopstvenim izgledima niti treba da gube nadu u život ili poverenje u budućnost; treba da imaju istrajnost da nastave putem istine koji su sada izabrali – da ostvare svoju želju da čitave svoje živote daju za Mene. Ne bi trebalo da budu bez istine niti da skrivaju licemerje i nepravednost – trebalo bi da sa ispravnim stavom čvrsto stoje. Ne treba samo da lutaju, već treba da poseduju duh odvažnosti da se žrtvuju i da se bore za pravdu i istinu. Mladi ljudi treba da imaju hrabrosti da ne podležu ugnjetavanju sila tame i da preobraze značaj svog postojanja. Mladi ljudi ne treba da se pomire sa

nedaćama, već treba da budu otvoreni i iskreni, sa duhom praštanja za svoju braću i sestre. Naravno, ovo su Moji zahtevi za svakoga i Moj savet svima. Ali još i više, ovo su Moje umirujuće reči za sve mlade ljude. Trebalo bi da prema Mojim rečima praktično delujete. Naročito, mladi ljudi ne bi trebalo da su bez rešenosti da budu razboriti u problemima i da traže pravdu i istinu. Treba da tragate za svim stvarima lepim i dobrim i treba da steknete realnost svih pozitivnih stvari. Prema svom životu treba da budete odgovorni i ne smete ga shvatati olako. Ljudi dolaze na zemlju i retko se ukazuje susret sa Mnom, a takođe se retko ukazuje prilika da se traži i zadobije istina. Zašto ne biste cenili ovo prelepo vreme kao pravi put za kojim treba tragati u ovom životu? I zašto ste uvek tako prezrivi prema istini i pravdi? Zašto po sebi uvek gazite i sebe upropaštavate zbog te nepravednosti i prljavštine koja se s ljudima poigrava? I zašto se ponašate poput onih staraca koji se bave onim što rade nepravedni? Zašto oponašate stare načine obavljanja starih stvari? Vaši životi treba da budu ispunjeni pravdom, istinom i svetošću; u tako mladom dobu, vaši životi ne bi trebalo da budu tako izopačeni, što će dovesti do toga da padnete u Ad. Zar ne osećate da bi to bila strašna nesreća? Zar ne osećate da bi to bilo strašno nepravedno?

Svi vi treba da obavite svoje potpuno savršeno delo i da ga žrtvujete na Mom oltaru, pretvarajući ga u konačnu, jedinstvenu žrtvu koju Mi prinosite. Svi vi treba da stojite čvrsto u svom sopstvenom stavu i da vas ne raznosi svaki prolazni povetarac poput oblaka na nebu. Naporno radite pola svog života, pa zašto ne biste tražili odredište koje treba da imate? Dirinčite polovinu života, a ipak dopuštate svojim roditeljima koji su poput svinje ili pseta da u grob odvuku istinu i značaj vašeg ličnog postojanja. Zar ne misliš da je ovo velika nepravda prema tebi? Zar ne osećaš da je život koji se vodi na ovakav način potpuno besmislen? Ovakvo traženje istine i pravog puta će na kraju izazvati probleme, tako da susedi budu nespokojni i cela porodica nesrećna, a to će izazvati smrtonosne katastrofe. Ako živiš na ovaj način, zar to ne predstavlja krajnje besmislen život? Čiji bi život mogao da bude srećniji od tvog i čiji bi život mogao da bude besmisleniji od tvog? Zar Me ne tražiš kako bi zadobio Moju radost i reči utehe za sebe? Ipak, nakon što si polovinu života trčao unaokolo, izazivaš Me sve dok se sasvim ne razbesnim i ne obratim pažnju na tebe ili te ne pohvalim – zar to ne znači da je ceo tvoj život bio uzaludan? Kako si mogao imati obraza da odeš da vidiš duše onih svetaca tokom vremena koji su pušteni iz čistilišta? Ravnodušan si prema Meni i na kraju izazivaš smrtonosnu katastrofu – bilo bi bolje da iskoristiš ovu priliku i odeš na radosno putovanje preko ogromnog okeana, a zatim poslušaš Moj „zadatak“. Davno sam vam rekao da ćete danas, tako ravnodušni kakvi jeste, a ipak nevoljni da pođete, na kraju biti potopljeni i progutani pod talasima koje sam stvorio. Možete li zaista da se zaštitite? Da li si zaista siguran da će ti tvoj trenutni metod potrage obezbediti da budeš usavršen? Nisi li sasvim otvrdlog srca? Ovakav način sleđenja, ovakva potraga, ovakav život i ovakav karakter – kako bi mogli zadobiti Moju pohvalu?

Trebalo bi da znaš kako se celokupno čovečanstvo razvijalo do današnjeg dana

Kako su se različite epohe smenjivale, tako se postepeno menjalo i čitavo delo koje se obavlja već šest hiljada godina. Promene u tom delu zasnivale su se na sveukupnoj situaciji u svetu i na trendovima razvoja čovečanstva u celini; u skladu s tim se delo upravljanja menjalo samo postepeno. Ono nije bilo u celosti isplanirano na samom početku stvaranja. Pre no što je svet stvoren, kao ni ubrzo nakon toga, Jahve još nije bio isplanirao prvu etapu dela, etapu zakona, drugu etapu, etapu blagodati, kao ni treću etapu dela, etapu osvajanja, tokom koje će On najpre osvojiti neke od potomaka Moava, a zatim i celu vaseljenu. Nakon što je stvorio svet, On nikada nije izgovorio ove reči, niti je to učinio posle Moava; uistinu, nikada ih pre Lota nije izrekao. Celokupno Božje delo obavlja se spontano. Baš tako je i nastalo čitavo Njegovo delo upravljanja za šest hiljada godina; pre no što je stvorio svet, On jedan takav plan ni u kom slučaju nije napisao u formi nekakvog „Sumarnog grafikona razvoja ljudskog roda“. Bog u Svom delu neposredno izražava to što On jeste i ne razbija glavu oko formulisanja nekakvog plana. Brojni proroci su, naravno, izrekli mnoga proročanstva, ali se ipak ne može reći da je Božje delo oduvek bilo precizno isplanirano; ta su proročanstva nastala u skladu s Božjim delom tog vremena. Celokupno delo koje On obavlja, najaktuelnije je delo. On to delo sprovodi u skladu sa razvojem svake epohe i temelji ga na načinu na koji se stvari menjaju. Za Njega je obavljanje dela slično prilagođavanju terapije bolesti; dok obavlja Svoje delo, On posmatra, a zatim nastavlja da ga vrši u skladu s tim Svojim zapažanjima. U svakoj etapi Svog dela, Bog je u stanju da izrazi Svoju veliku mudrost i sposobnost; On Svoju preobilnu mudrost i autoritet otkriva u skladu sa delom svakog konkretnog doba, a svima onima koje je tokom tog doba ponovo pridobio, dopušta da vide celokupnu Njegovu narav. On opskrbljuje ljude prema njihovim potrebama u skladu sa delom koje treba da obavi u svakom dobu, čineći ono što treba da čini. On ljude snabdeva onim što im je potrebno, na osnovu stepena do kojeg ih je Sotona iskvario. To je kao kad je Jahve prvobitno stvorio Adama i Evu da bi im omogućio da Boga ispolje na zemlji i da među svim stvorenjima svedoče o Bogu. Eva je, međutim, sagrešila nakon što ju je zmija iskušala, a isto je učinio i Adam; oboje su u vrtu jeli plod sa drveta spoznanja dobra i zla. Stoga je Jahve morao da na njima obavi dodatno delo. Videvši njihovu golotinju, pokrio im je tela odećom načinjenom od životinjskog krzna. Nakon toga, On reče Adamu: „Zato što si poslušao svoju ženu, te jeo plod sa drveta za koji sam ti zapovedio: ’Ne jedi s njega!’, evo: Zemlja neka bude prokleta zbog tebe (…) dok se ne vratiš u zemlju, pošto si iz nje uzet. Jer prah si, i u prah ćeš se vratiti.“ A ženi On reče: „Umnožiću tvoje trudničke muke, te ćeš s mukom decu rađati. Žudećeš za svojim mužem, ali on će vladati nad tobom!“ Od tog trenutka, On ih je proterao iz Edenskog vrta i naterao da žive izvan njega, baš kao što savremeni čovek sada živi na zemlji. Kad je Bog, na samom početku,

stvorio čoveka, Njegov plan nije bio da čoveka pusti da ga iskušava zmija, nakon što ju je stvorio, te da zatim prokune i čoveka i zmiju. On, zapravo, nije imao takav plan; zbog načina na koji su se stvari razvijale, naprosto je bio prinuđen da među Svojim stvorenjima obavi novo delo. Nakon što je Jahve na zemlji obavio ovo delo na Adamu i Evi, čovečanstvo se dalje razvijalo nekoliko hiljada godina, sve dok „Jahve vide da je nevaljalstvo ljudsko na zemlji veliko i da je sve što čovek u svom srcu izmaštao samo zlo neprestano. I pokaja se Jahve što je na zemlji stvorio čoveka i u Svom se srcu ražalosti. (…) Ali Noje nađe blagodat u očima Jahveovim“. U to je vreme Jahve morao da obavi još novih poslova, jer je čovečanstvo koje je stvorio postalo isuviše grešno nakon što ga je zmija iskušala. Zbog takvih okolnosti, Jahve je između svih ljudi izabrao da Nojevu porodicu poštedi, a zatim je obavio Svoje delo uništenja sveta potopom. Tako je čovečanstvo nastavilo da se razvija do današnjeg dana, bivajući sve iskvarenije, a kad dođe vreme u kojem će ljudski razvoj dostići svoj vrhunac, to će ujedno označiti i kraj čovečanstva. Od samog početka, pa sve do kraja sveta, prava istina Njegovog dela uvek je takva bila i uvek će takva ostati. Na isti će način i ljudi biti klasifikovani prema vrsti; daleko od toga da je svakoj osobi od samog početka predodređeno da pripadne određenoj kategoriji; umesto toga, svako biva postepeno klasifikovan tek pošto prođe kroz proces razvoja. Naposletku će svako ko ne bude mogao da u potpunosti bude spasen, biti vraćen svojim „precima“. Nijedno Božje delo među ljudima nije bilo unapred pripremljeno prilikom stvaranja sveta; umesto toga, zbog načina na koji su se stvari razvijale, Bog je bio u prilici da Svoje delo među ljudima obavlja korak po korak, na realniji i praktičniji način. Primera radi, Bog Jahve nije stvorio zmiju da bi iskušao ženu; to nije bio Njegov naročiti plan, niti je to bilo nešto što je On namerno predodredio. Moglo bi se reći da je taj događaj bio neočekivan. Stoga je Jahve proterao Adama i Evu iz Edenskog vrta i zakleo se da nikad više neće stvoriti čoveka. Ljudi, međutim, samo na osnovu toga otkrivaju Božju mudrost. Baš kao što sam i ranije govorio: „Ja mudrost Svoju primenjujem na osnovu Sotoninih spletki.“ Ma koliko da ljudi postaju iskvareni i ma koliko da ih zmija iskušava, Jahve i dalje poseduje Svoju mudrost; kao takav, On se novim delom bavi otkako je stvorio svet, a nijedan od koraka tog dela nikada nije ponovljen. Sotona stalno pravi spletke i bez prestanka kvari ljude, dok Bog Jahve neprestano obavlja Svoje mudro delo. On nikad nije pogrešio, niti je ikada, otkad je svet stvoren, prestao da deluje. Nakon što je Sotona ljude iskvario, On je nastavio da deluje među njima kako bi porazio njega, neprijatelja koji je izvor ljudske iskvarenosti. Ova bitka ne jenjava od samog početka i trajaće do kraja sveta. Obavljajući sav taj posao, Bog Jahve je ljudima koje je Sotona iskvario omogućio ne samo da prime Njegovo veliko spasenje, već i da vide Njegovu mudrost, svemogućnost i autoritet. Pored toga, On će im naposletku dopustiti da vide i Njegovu pravednu narav – dok rđave bude kažnjavao, a dobre nagrađivao. Do dana današnjeg, On sa Sotonom vodi bitku u kojoj nikada nije pretrpeo poraz. To je zato što je On mudar Bog i što svoju mudrost primenjuje na osnovu Sotoninih spletki. Stoga Bog ne samo što sve na nebu potčinjava Svom autoritetu, već

čini da sve na zemlji počiva pod Njegovim stopama i, što je takođe važno, da zlotvori koji ljude napadaju i uznemiravaju budu izloženi Njegovoj grdnji. Celokupno to delo daje rezultate zahvaljujući Njegovoj mudrosti. Pre postanka čovečanstva, On Svoju mudrost nikada nije otkrivao, jer nije imao neprijatelje ni na nebu ni na zemlji, niti igde u celoj vaseljeni, a nije bilo ni mračnih sila koje bi išta u prirodi napadale. Nakon što Ga je arhanđel izdao, On je na zemlji stvorio ljude i zbog njih formalno započeo svoj višemilenijumski rat sa arhanđelom, Sotonom – rat koji se sa svakom sledećom etapom sve više zahuktava. Njegova su svemogućnost i mudrost prisutne u svakoj od tih etapa. Tek tada je sve na nebu i zemlji postalo svedokom Božje mudrosti i svemogućnosti, a naročito Božje stvarnosti. On do dana današnjeg Svoje delo obavlja na isti, realan način; pored toga, dok obavlja Svoje delo, On ujedno otkriva Svoju mudrost i svemogućnost. Omogućava vam da vidite pravu istinu svake etape dela, da shvatite kako tačno da objasnite Božju svemogućnost i, povrh toga, da sagledate konačno objašnjenje Božje stvarnosti.

Što se tiče Judine izdaje Isusa, neki ljudi se pitaju: zar to nije bilo predodređeno pre stvaranja sveta? U stvari, Sveti Duh je to isplanirao na osnovu stvarnosti toga vremena. Slučajno se desilo da je postojao čovek po imenu Juda, koji je stalno vršio pronevere, te je stoga on izabran da odigra tu ulogu i da na taj način posluži. Bio je to pravi primer korišćenja lokalnih resursa. Isus isprva nije toga ni bio svestan; saznao je za to tek nakon što je Juda razotkriven. Da je neko drugi bio u stanju da odigra tu ulogu, onda bi ta osoba to i učinila umesto Jude. Ono što je bilo predodređeno zapravo je bilo nešto što je Sveti Duh u tom trenutku činio. Delo Svetog Duha uvek se obavlja spontano; On Svoje delo može da planira i da ga obavlja u bilo koje vreme. Zašto stalno govorim da je delo Svetog Duha realistično i da je uvek novo, da ono nikad nije staro i da je uvek u najvećoj meri sveže? Njegovo delo nije bilo unapred isplanirano u trenutku stvaranja sveta; uopšte nije bilo tako! Svaki korak dela ostvaruje odgovarajući efekat za svoje vreme, a koraci se međusobno ne prekidaju. U većini slučajeva, planovi kakve ti možda zamišljaš naprosto ne odgovaraju najnovijem delu Svetog Duha. Njegovo delo nije tako jednostavno, ali ni tako složeno, kakvim ga čovek zamišlja – ono se sastoji u tome da ljude u svakom trenutku i na svakom mestu snabdeva u skladu s njihovim trenutnim potrebama. Suštinu ljudskih bića niko ne shvata jasnije od Njega, te upravo iz tog razloga ništa ne može tako dobro da odgovara realnim potrebama ljudi kao Njegovo delo. Stoga, iz ljudske perspektive, Njegovo delo izgleda kao da je isplanirano nekoliko milenijuma unapred. Dok On sada deluje među vama, dok radi i govori posmatrajući stanje u kojem se nalazite, On za svaku pojedinu vrstu stanja poseduje prave reči i izgovara upravo ono što je ljudima potrebno. Uzmimo, na primer, prvi korak Njegovog dela: vreme grdnje. Nakon toga, Bog je Svoje delo obavljao na osnovu onoga što su ljudi ispoljavali, na osnovu njihovog bunta, pozitivnih i negativnih stanja koja su iz njih proizašla, kao i najniže granice do koje ljudi mogu pasti kad ta negativna stanja dostignu određenu tačku; On je te stvari iskoristio da bi ostvario mnogo bolji rezultat Svog dela. On, dakle,

Svoje delo među ljudima neprekidno obavlja na osnovu njihovog trenutnog stanja, ma kakvo ono bilo u datom trenutku; On svaki korak Svog dela obavlja u skladu sa stvarnim stanjem ljudi. Sva stvorenja su u Njegovim rukama; kako bi On mogao da ih ne poznaje? Sledeći korak dela koje treba da obavi, On obavlja bilo kada i bilo gde, u skladu sa stanjem ljudi. To delo ni u kom slučaju nije planirano hiljadama godina unapred; to je samo ljudska predstava! Dok deluje, On ujedno i posmatra efekte Svog dela, koje se neprekidno produbljuje i razvija; nakon što sagleda rezultate Svog dela, On svaki put sprovodi naredni korak tog dela. On mnogo toga koristi zarad postepenog prelaska i da bi, tokom vremena, Svoje novo delo ljudima učinio vidljivim. Bog na taj način može da zadovolji potrebe ljudi, jer i te kako dobro poznaje ljude. Tako On obavlja Svoje delo sa neba. Ovaploćeni Bog Svoje delo takođe obavlja na isti način, uređujući stvari i delujući među ljudima u skladu sa stvarnim okolnostima. Nijedno od Njegovih dela nije bilo uređeno pre stvaranja sveta, niti je unapred bilo detaljno isplanirano. Dve hiljade godina nakon što je svet stvoren, Jahve je uvideo da se čovečanstvo toliko iskvarilo, te je kroz usta proroka Isaije prorekao da će, po završetku Doba zakona, Svoje delo iskupljenja ljudskog roda obaviti u Dobu blagodati. To je, naravno, bio Jahveov plan, ali je i taj plan napravljen u skladu sa okolnostima koje je On u to vreme posmatrao; On o tome zacelo nije razmišljao odmah nakon što je stvorio Adama. Isaija je samo izrekao proročanstvo, ali se Jahve nije unapred pripremao za ovo delo tokom Doba zakona, već ga je započeo u osvit Doba blagodati, kad se Josifu u snu javio glasnik kako bi ga prosvetio porukom da će se Bog ovaplotiti i tek je tada otpočelo Njegovo delo ovaploćenja. Bog se nije, kako to ljudi zamišljaju, pripremao za svoje delo ovaploćenja odmah nakon stvaranja sveta; na to se odlučio samo na osnovu stepena razvitka čovečanstva i statusa Svog rata protiv Sotone.

Kad Bog postane telo, Njegov se Duh spušta na čoveka; drugim rečima, Duh Božji se oblači u fizičko telo. On dolazi da bi obavio Svoje delo na zemlji, a ne da bi sa Sobom doneo nekakve ograničene korake; Njegovo je delo apsolutno neograničeno. Delo koje Sveti Duh obavlja u telu i dalje je određeno rezultatima Njegovog dela, a On to koristi kako bi odredio koliko će vremena obavljati Svoje delo dok boravi u telu. Sveti Duh neposredno otkriva svaki korak Svog dela, usput analizirajući to Svoje delo; ono uopšte nije toliko natprirodno da bi širilo granice ljudske mašte. Ono je nalik Jahveovom delu stvaranja neba i zemlje i svih stvorenja; i On je isto tako planirao i radio istovremeno. Razdvojio je svetlost od tame, čime nastadoše jutro i veče – za to Mu je bio potreban jedan dan. Drugog je dana stvorio nebo, što je takođe potrajalo jedan dan; zatim je stvorio zemlju, mora i sva stvorenja koja su ih naseljavala, na šta je utrošio još jedan dan. To se nastavilo sve do šestog dana, kada je Bog stvorio čoveka i dopustio mu da upravlja svim stvarima na zemlji. A onda je, sedmoga dana, pošto je završio sa stvaranjem svega, otpočinuo. Bog je taj sedmi dan blagoslovio i odredio ga za sveti dan. O uspostavljanju tog svetog dana odlučio je tek nakon što je sve stvorio, a ne pre toga. To je delo takođe učinjeno spontano; pre no što je sve stvorio, On nije planirao da stvori

svet za šest dana, te da sedmog dana otpočine; to uopšte nije u skladu sa činjenicama. On tako nešto nije ni izgovorio, niti je tako bio isplanirao. Ni slučajno nije rekao da će sa stvaranjem svih stvari završiti šestoga dana, kao ni da će sedmog dana otpočinuti, već je stvarao u skladu sa onim što mu se tada činilo dobrim. Kad je završio sa stvaranjem svega, već je bio osvanuo šesti dan. Da je sav posao bio završio petog dana, On bi onda šesti dan odredio za sveti dan. On je, međutim, sa stvaranjem svega završio šestog dana, te je tako sedmi dan postao sveti dan, što se prenelo do danas. Prema tome, Njegovo se današnje delo obavlja na isti takav način. On vam govori i snabdeva vas svime što vam je potrebno u skladu s vašom situacijom. Naime, Duh govori i radi u skladu sa okolnostima u kojima ljudi žive; On u svakom trenutku i na svakom mestu motri na sve. To što ja činim, ono što vam, recimo, dodeljujem i čime vas darujem, bez izuzetka je ono što vama treba. Nijedno Moje delo, dakle, nije odvojeno od stvarnosti; ono je u celosti stvarno, jer svi znate da „Duh Božji motri na sve“. Da je sve bilo unapred isplanirano, zar to onda ne bi bilo obavljeno rutinski? Mislite da je Bog razradio planove za svih šest milenijuma, a zatim predodredio da ljudi budu buntovni, nepokorni, pokvareni i lažljivi, da se odlikuju iskvarenošću tela, sotonskom naravi, požudom koja im iz očiju viri i ličnom popustljivošću. Ništa od toga Bog nije predodredio, već se sve dogodilo kao posledica kvarenja od strane Sotone. Neki će možda reći: „Zar je Sotona bio izvan Božjeg domašaja? Bog je predodredio da će Sotona na taj način iskvariti ljude, da bi On zatim obavio Svoje delo među ljudima.“ Da li bi Bog zaista predodredio da Sotona iskvari čovečanstvo? Pošto Bog samo isuviše žarko želi da ljudima dozvoli da normalno žive, da li bi On zaista ometao njihove živote? Kad bi tako bilo, zar onda pobeda nad Sotonom i spasavanje čovečanstva ne bi predstavljali uzaludan trud? Kako bi čovekovo buntovništvo moglo da bude predodređeno? Budući da je ono nastalo zbog Sotoninog ometanja, kako bi onda moglo da bude predodređeno od Boga? Sotona unutar Božjeg domašaja, onako kako ga vi zamišljate, umnogome se razlikuje od Sotone u Božjem domašaju o kojem Ja govorim. Da je, kako kažete, „Bog svemoguć i da je Sotona nadohvat Njegovih ruku“, Sotona nikad ne bi mogao da Ga izda. Niste li kazali da je Bog svemoguć? Vaše je znanje isuviše apstraktno i nema dodira sa stvarnošću; čovek nikada neće moći da dokuči Božje misli, niti će ikad moći da shvati Njegovu mudrost! Bog je svemoguć; to nije nikakva laž. Arhanđel je izdao Boga zato što mu je Bog prvobitno podario deo Svoje vlasti. To se, naravno, dogodilo sasvim neočekivano, baš kao kad je Eva podlegla zmijinom iskušavanju. Međutim, bez obzira na to kako Sotona sprovodi svoju izdaju, on i dalje nije toliko svemoguć kao Bog. Kao što ste rekli, Sotona je samo moćan; ma šta on radio, Božji će autoritet uvek prevagnuti. To je pravo značenje izreke: „Bog je svemoguć, a Sotona je nadohvat Njegovih ruku.“ Stoga se rat protiv Sotone mora voditi korak po korak. Štaviše, Bog Svoje delo planira kao odgovor na Sotonina podmetanja – drugim rečima, On čovečanstvu donosi spasenje, a svoju svemogućnost i mudrost otkriva na način koji priliči datom dobu. Slično tome, delo poslednjih dana nije bilo predodređeno odranije, pre Doba blagodati; predodređenja ne

nastaju pravilnim redosledom poput ovog: prvo, promeniti čovekovu spoljašnju narav; drugo, podvrgnuti ga Božjoj grdnji i kušnjama; treće, primorati ga da prođe kroz kušnju smrću; četvrto, dati mu da doživi vreme ljubavi prema Bogu i da izrazi rešenost stvorenog bića; peto, omogućiti mu da uvidi Božju volju i da u celosti spozna Boga i, konačno, upotpuniti čoveka. On nije sve to isplanirao tokom Doba blagodati, već je to počeo da planira u sadašnjem dobu. Sotona je, kao i Bog, stalno u poslu. Sotona izražava svoju iskvarenu narav, dok Bog govori neposredno i razotkriva neke suštinske stvari. To je delo koje se i danas obavlja prema istom onom radnom načelu koje je korišćeno u pradavno doba, nakon stvaranja sveta.

Najpre je Bog stvorio Adama i Evu, a stvorio je i zmiju. Od svih stvari, ta je zmija bila najotrovnija; u njenom se telu nalazio otrov, koji je Sotoni poslužio da zmiju zloupotrebi. Bila je to ona zmija koja je Evu iskušavala na greh. Adam je zgrešio nakon što je Eva to učinila, i potom su oboje bili u stanju da razlikuju dobro od zla. Ako je Jahve znao da će zmija iskušavati Evu i da će Eva iskušavati Adama, zašto ih je onda smestio zajedno u vrt? Ako je to mogao da predvidi, zašto je On onda stvorio zmiju i nastanio je u Edenskom vrtu? Zašto su u Edenskom vrtu rađali plodovi na drvetu spoznanja dobra i zla? Da li im je On namenio da pojedu te plodove? Kada je Jahve došao, ni Adam ni Eva se nisu usudili da Mu se suprotstave, i tek je tada Jahve znao da su oni jeli plodove sa drveta spoznanja dobra i zla, i da su postali plen zmijinog lukavstva. On je na kraju prokleo zmiju, a prokleo je isto tako i Adama i Evu. Kada su njih dvoje jeli plodove s tog drveta, Jahve toga uopšte nije bio svestan. Ljudski rod se do te mere iskvario da je postao zao i seksualno promiskuitetan, otišavši čak dotle da su ljudi u svojim srcima gajili samo zlo i nepravdu; sve je bila prljavština. Jahve se stoga pokajao što je stvorio ljudski rod. Nakon toga, izvršio je Svoje delo uništenja sveta potopom, koji su preživeli Noje i njegovi sinovi. Neke stvari, zapravo, nisu tako napredne i natprirodne kao što ljudi možda zamišljaju. Neki pitaju, „Kad je Bog znao da će Ga arhanđel izneveriti, zašto ga je stvorio?“ Ovo su činjenice: pre postanka zemlje, arhanđel je bio najveći od nebeskih anđela. On je bio nadležan za sve anđele na nebesima; to je bila vlast koju mu je Bog dodelio. Sa izuzetkom Boga, on je bio najviši od svih nebeskih anđela. Kasnije, nakon što je Bog stvorio ljudski rod, arhanđel je dole na zemlji počinio još veću izdaju Boga. Kažem da je izdao Boga zato što je hteo da upravlja ljudskim rodom i da nadmaši Božju vlast. Bio je to onaj isti arhanđel koji je Evu naveo na greh, što je učinio iz želje da uspostavi svoje carstvo na zemlji, da privoli ljude da okrenu leđa Bogu i da se, umesto Bogu, pokore njemu, arhanđelu. Arhanđel je uvideo da mu se toliko mnoštvo može pokoriti – anđeli, baš kao i ljudi na zemlji. Za ptice, zveri, drveće, šume, planine, reke i sve druge stvari na zemlji bili su zaduženi ljudi – to jest, Adam i Eva – dok su se sami Adam i Eva pokorili arhanđelu. Arhanđel je stoga poželeo da nadmaši Božju vlast i da izda Boga. Potom je poveo mnoštvo anđela u pobunu protiv Boga, a od njih su kasnije nastali raznovrsni nečisti duhovi. Zar dosadašnji razvoj ljudskog roda nije bio uzrokovan pokvarenošću arhanđela? Ljudi su danas takvi kakvi su zato što je arhanđel izdao Boga

i iskvario ljudski rod. Taj postepeni rad nije ni izbliza tako apstraktan i jednostavan kako ga ljudi možda zamišljaju. Sotona je svoju izdaju počinio s razlogom, a ljudi ipak nisu u stanju da shvate tako jednostavnu činjenicu. Zašto je Bog, koji je stvorio nebesa, zemlju i sve stvari, uz to stvorio i Sotonu? Kad Bog toliko prezire Sotonu i ovaj Mu je neprijatelj, zašto ga je stvorio? Nije li stvaranjem Sotone stvorio Sebi neprijatelja? Bog zapravo nije stvorio neprijatelja; On je stvorio anđela, a potom Ga je taj anđeo izdao. Stekao je tako visok status da je poželeo da izda Boga. Neko će reći da je to bila slučajnost, ali je takođe bilo i neizbežno. Slično kao što osoba neumitno umire nakon dostizanja određene zrelosti; stvari su se jednostavno razvile do te faze. Neke apsurdne budale kažu, „Kad Ti je već Sotona neprijatelj, zašto si ga stvorio? Zar nisi znao da će Te arhanđel izdati? Zar nisi u stanju da prozreš iz večnosti u večnost? Zar nisi poznavao prirodu tog arhanđela? S obzirom na to da si jasno znao da će Te izdati, zašto si ga proizveo u arhanđela? Ne samo da Te je izdao, već je sa sobom poveo i mnogo drugih anđela i sišao je u svet smrtnika da iskvari ljudski rod, a Ti do dana današnjeg ipak nisi bio u stanju da dovršiš Svoj plan upravljanja od šest hiljada godina.“ Jesu li ove reči ispravne? Kada na taj način razmišljaš, zar ne dovodiš sebe u veće nevolje nego što je potrebno? Ima i drugih koji kažu, „Da Sotona nije kvario ljudski rod do današnjeg dana, Bog ne bi doneo čovečanstvu ovakvo spasenje. Božja mudrost i svemoć bi, kao takve, bile nevidljive; gde bi se onda Njegova mudrost razotkrila? Prema tome, Bog je stvorio ljudsku rasu zarad Sotone, kako bi kasnije mogao da razotkrije Svoju svemoć – u suprotnom, kako bi čovek otkrio mudrost Božju? Da se čovek nije opirao Bogu i da se protiv Njega nije bunio, ne bi bilo neophodno da se Njegovi postupci otkrivaju. Kada bi sve što je stvoreno Njega obožavalo i pokoravalo Mu se, Bog ne bi imao šta da radi.“ Ovo je još dalje od stvarnosti, jer nema ničeg prljavog u vezi s Bogom, tako da On ne može da stvori prljavštinu. On Svoje postupke sada otkriva samo zato da bi porazio Svog neprijatelja, da bi spasio ljude koje je stvorio i da bi porazio demone i Sotonu, koji Boga mrze, izdaju Ga i opiru Mu se, a koji su na samom početku bili pod Njegovom vlašću i pripadali Njemu. Bog želi da porazi te demone i da time otkrije Svoju svemoć nad svim stvarima. Ljudski rod i sve drugo na zemlji sada je u Sotoninoj vlasti i potpada pod vlast zlih. Bog želi da Svoje postupke pred svima razotkrije kako bi ljudi mogli da Ga spoznaju, i kako bi na taj način porazio Sotonu i u potpunosti savladao Svoje neprijatelje. Celokupnost Njegovog dela postiže se otkrivanjem Njegovih postupaka. Sve što je stvorio pod vlašću je Sotone, te zato Bog želi da im pokaže Svoju svemoć i da tako porazi Sotonu. Da nema Sotone, On ne bi morao da otkriva Svoje postupke. Da Ga Sotona nije ometao, Bog bi stvorio ljudski rod i odveo ga da živi u Edenskom vrtu. Zašto, pre Sotonine izdaje, Bog nikada nije sve Svoje postupke otkrio anđelima ili arhanđelu? Da su, od samog početka, arhanđel i svi anđeli poznavali Boga i Njemu se pokorili, onda Bog ne bi morao da izvršava ove besmislene postupke. Zbog postojanja Sotone i demona, ljudi su se takođe opirali Bogu i ogrezli su u buntovnoj naravi. Stoga Bog želi da otkrije Svoje postupke. Zbog želje da uđe u rat sa Sotonom, On mora da koristi Svoju

vlast i sve Svoje postupke kako bi ga porazio; na taj način, delo spasenja koje sprovodi među ljudima, omogućiće im da uvide Njegovu mudrost i svemoć. Delo koje Bog danas obavlja ima smisla i ni po čemu ne liči na ono što neki ljudi misle kada kažu: „Zar delo koje obavljaš nije protivrečno? Zar ovakvim sledom postupaka samog Sebe ne ometaš? Ti si Sotonu stvorio, a onda mu dozvolio da Te izda i da Ti se opire. Ti si ljude stvorio, a onda si ih prepustio Sotoni, dopustivši Adamu i Evi da padnu u iskušenje. Kad si već sve to namerno uradio, zašto i dalje mrziš ljudski rod? Zašto se gnušaš Sotone? Zar nisi sve njih Ti sam napravio? Šta sad tu imaš da mrziš?“ Popriličan broj apsurdnih ljudi govori takve stvari. Oni žele da vole Boga, ali se duboko u sebi na Boga žale. Kakva protivrečnost! Ti ne razumeš istinu, misli su ti isuviše natprirodne, i čak tvrdiš da je Bog pogrešio – koliko si samo apsurdan! Ti si taj koji petlja sa istinom; Bog ni u kom slučaju nije pogrešio! Neki se čak neprestano žale, „Ti si taj koji je stvorio Sotonu, bacio ga među ljude i predao mu ih. A kada su ljudi poprimili sotonsku narav, nisi im oprostio; naprotiv, donekle si ih mrzeo. Najpre si ih donekle voleo, a sada ih prezireš. Ti si taj koji ljudski rod mrzi, a takođe si i onaj koji ga voli. O čemu se tačno radi? Zar to nije protivrečnost?“ Ma kako vi na to gledali, to je ono što se na nebesima dogodilo; na taj način je arhanđel izdao Boga i na taj način se ljudski rod iskvario, i ljudi su ostali takvi do dana današnjeg. Ma kako vi to formulisali, to je cela priča. Vi, međutim, morate shvatiti da se čitava svrha dela koje Bog danas obavlja sastoji u vašem spasenju i u Sotoninom porazu.

Pošto su anđeli bili naročito krhki i nisu imali sposobnosti vredne pomena, postali su nadmeni čim im je dodeljena vlast. To se posebno odnosilo na arhanđela, čiji je status bio viši od statusa ostalih anđela. Kao kralj među anđelima, on je predvodio milione njih, a pod Jahveom je njegov autoritet nadmašivao autoritet svih drugih anđela. Hteo je svašta da radi i da anđele povede dole, među ljude, da upravljaju svetom. Bog je Sebe proglasio vladarem vaseljene, ali je arhanđel tvrdio kako je za vaseljenu on zadužen – tog je trenutka arhanđel izdao Boga. Bog je na nebu stvorio drugi svet, a arhanđel je poželeo da upravlja i tim svetom, te da ujedno siđe i u carstvo smrtnika. Da li je Bog mogao da mu to dopusti? Stoga je On udario na arhanđela i prognao ga u oblast između neba i zemlje. Otkad je arhanđel iskvario ljude, Bog ratuje protiv njega da bi ljude spasao; tokom svih ovih šest milenijuma, On nastoji da ga porazi. Vaš koncept Svemogućeg Boga nije u skladu sa delom koje Bog trenutno obavlja; taj je koncept krajnje nepraktičan i u velikoj meri predstavlja zabludu! Bog je, u stvari, arhanđela proglasio Svojim neprijateljem tek pošto ga je ovaj izdao. Arhanđeo je samo zbog svoje izdaje žestoko nasrnuo na ljude, nakon što je stigao u carstvo smrtnika, a iz istog razloga se i čovečanstvo razvilo do ove tačke. Nakon toga, Bog se Sotoni ovako zakleo: „Pobediću te i doneću spasenje svim ljudima koje sam stvorio.“ Isprva neubeđen, Sotona je odgovorio: „Reci mi iskreno, šta mi možeš? Možeš li zaista da me prognaš u oblast između neba i zemlje? Da li uistinu možeš da me poraziš?“ Nakon što ga je prognao u oblast između neba i zemlje, Bog više nije obraćao pažnju na arhanđela, da bi kasnije

započeo da ljude spasava i da obavlja Svoje delo uprkos stalnim Sotoninim ometanjima. Mogao je Sotona svašta da radi, ali za sve su to zaslužne moći koje mu je Bog prethodno bio dao; on je te moći poneo sa sobom u oblast između neba i zemlje i zadržao ih do dan-danas. Kada je udario na arhanđela i prognao ga između neba i zemlje, Bog mu nije oduzeo vlast, te je tako Sotona nastavio da kvari ljude. Sa druge strane, Bog je počeo da spasava ljude, koje je Sotona iskvario ubrzo nakon što su bili stvoreni. Bog Svoja dela nije otkrivao dok je boravio na nebu; međutim, pre nego što je stvorio zemlju, On je ljudima iz sveta koji je stvorio na nebu dozvolio da vide Njegove postupke, usmeravajući na taj način te ljude iznad neba. Tim je ljudima podario mudrost i inteligenciju i poveo ih da žive u tom svetu. Naravno, niko od vas nikad nije čuo ništa o tome. Kasnije, nakon što je Bog stvorio ljudska bića, arhanđel je počeo da ih kvari i sav ljudski rod na zemlji zapao je u haos. Tek tada je Bog započeo Svoj rat protiv Sotone i tek su u to vreme ljudi po prvi put mogli da vide Njegove postupke. Ti su postupci u početku bili skriveni od ljudi. Nakon što je prognan u oblast između neba i zemlje, Sotona je učinio to što je učinio, a Bog je nastavio da obavlja sopstveno delo, neprestano ratujući protiv Sotone, sve do poslednjih dana. Sada je nastupilo vreme u kojem Sotonu treba uništiti. Mada mu je Bog u početku dao vlast i kasnije ga prognao u oblast između neba i zemlje, Sotona je i dalje ostao prkosan. Nakon toga je iskvario ljude na zemlji, ali Bog je bio tamo i upravljao ljudima. Svoje upravljanje ljudima Bog koristi kako bi Sotonu porazio. Kvareći ljude, Sotona njihovu sudbinu privodi kraju i ometa Božje delo. Sa druge strane, Božje se delo sastoji u spasavanju čovečanstva. Koji to korak Božjeg dela nema za cilj spasenje čovečanstva? Koji korak nije usmeren ka tome da ljude očisti, da ih navede da se ponašaju pravedno i da prožive u liku onih koje je moguće voleti? Sotona, međutim, to ne čini. On ljude kvari; on širom vaseljene neprekidno obavlja svoje delo kvarenja ljudskog roda. Naravno, Bog takođe obavlja Svoje vlastito delo, ne obraćajući pažnju na Sotonu. Kolika god da je Sotonina vlast, njemu je tu vlast ipak darovao Bog; stvar je naprosto u tome da mu Bog, zapravo, nije dodelio svu Svoju vlast, tako da, ma šta Sotona činio, on nikad neće moći da nadmaši Boga i uvek će biti u Njegovom domašaju. Dok je boravio na nebu, Bog nije otkrivao nijedan od Svojih postupaka. On je Sotoni dao samo mali deo vlasti i dozvolio mu da vlada nad ostalim anđelima. Stoga Sotona, ma šta radio, ne može da nadmaši Božju vlast, zato što je vlast koju mu je Bog prvobitno dao ograničena. Dok Bog deluje, Sotona ga ometa. U poslednjim danima, ta će ometanja biti okončana; ujedno će i Božje delo biti dovršeno, a biće upotpunjena i ona vrsta ljudi koje Bog želi da upotpuni. Bog ljude pozitivno usmerava; život je Njegov živa voda, nemerljiva i bezgranična. Sotona je do određenog stepena iskvario čoveka, ali će živa voda života na kraju upotpuniti čoveka, a Sotona više nikako neće moći da se u to meša, niti da obavlja svoj posao. Tako će Bog ove ljude moći u potpunosti da zadobije. Sotona čak i sada još uvek odbija da to prihvati i stalno izaziva Boga, ali Bog na to ne obraća pažnju. Bog je rekao: „Pobediću sve Sotonine mračne sile i sve mračne uticaje.“ To je delo koje treba da se obavi u telu i to je ono što ovaploćenje čini značajnim: naime, da

se dovrši etapa dela pobede nad Sotonom u poslednjim danima i zbriše sve ono što pripada Sotoni. Božja pobeda nad Sotonom je neminovna! Sotona je, zapravo, još odavno pretrpeo neuspeh. Kad je zemljom velike crvene aždaje počelo da se širi jevanđelje – to jest, kad je ovaploćeni Bog započeo Svoje delo i kad je to delo pokrenuto – Sotona je do nogu potučen, jer se svrha ovaploćenja sastoji upravo u pobedi nad Sotonom. Čim je Sotona video da se Bog ponovo ovaplotio i počeo da obavlja Svoje delo, koje nijedna sila ne bi mogla da zaustavi, on je, gledajući to delo, potpuno zanemeo i nije se usuđivao da čini nikakva nova zlodela. Isprva je Sotona za sebe mislio da je obdaren obiljem mudrosti, te je prekidao i ometao Božje delo; nije, međutim, očekivao da će se Bog ponovo ovaplotiti, niti da će u Svom delu Sotoninu pobunu koristiti kao otkrivenje i sud za čovečanstvo, te tako osvojiti ljude i poraziti Sotonu. Bog je mudriji od Sotone i Njegovo ga delo daleko prevazilazi. Stoga, kao što sam ranije rekao, „Svoje delo obavljam kao odgovor na Sotonina podmetanja; naposletku ću otkriti Svoju svemogućnost i Sotoninu nemoć.“ Bog će Svoje delo obavljati u prvom planu, dok će se Sotona vući za Njim, sve dok, na kraju, ne bude konačno uništen – neće ni znati šta ga je zadesilo! Istinu će spoznati tek pošto bude razbijen i smrvljen, a do tada će već biti spaljen u ognjenom jezeru. Neće li se tada sasvim uveriti? Jer, Sotona tada više neće imati nikakvih spletki koje bi mogao da upotrebi!

Upravo zbog ovog stvarnog dela, koje se odvija korak po korak, Božje je srce otežalo od tuge za ljudskim rodom; zato Njegov rat protiv Sotone traje punih šest hiljada godina i zato je On rekao: „Nikad više neću stvoriti ljude, niti ću ikad više anđelima dati vlast.“ Od tog trenutka, kad god bi anđeli dolazili da deluju na zemlji, oni su samo sledili Boga kako bi obavili neko delo; On im nikada više nije davao nikakvu vlast. Kako su svoje delo obavljali anđeli koje je izraelski narod video? Javljali su im se u snovima i prenosili Jahveove reči. Kad je Isus, tri dana nakon raspeća vaskrsao, upravo su anđeli gurnuli stenu u stranu; taj posao Božji Duh nije obavio lično. Anđeli su samo takve poslove i radili; igrali su sporedne uloge, ali nisu posedovali nikakvu vlast, jer im Bog više nikad ne bi dodelio nikakvu vlast. Pošto su neko vreme radili, ljudi koje je Bog na zemlji upotrebio zauzeli su Božji položaj i kazali: „Hoću da nadmašim vaseljenu! Želim da se nađem na trećem nebu! Želimo da suvereno vladamo!“ Postali bi nadmeni nakon što su svega nekoliko dana nešto radili; hteli su da poseduju suverenu vlast na zemlji, da osnuju drugu naciju, da imaju sve pod svojim nogama i da se nađu na trećem nebu. Zar ne znaš da si samo čovek kojeg je Bog upotrebio? Kako bi ti mogao da se uzvisiš do trećeg neba? Bog na zemlju dolazi da bi delovao, tiho i bez vike, a zatim odlazi, nakon što je krišom obavio Svoje delo. On nikada ne viče, kao što to ljudi rade, već je praktičan u obavljanju Svog dela. On, takođe, nikada ne ulazi u crkvu, niti viče: „Sve ću vas zbrisati! Prokleću vas i izgrditi!“ On samo nastavlja da obavlja Svoje delo i odlazi kada ga dovrši. Oni verski pastori koji isceljuju bolesne i izgone demone, koji drugima popuju sa propovedaonice, drže dugačke i pompezne govore i raspravljaju o nerealnim stvarima, svi su oni do srži nadmeni! Oni nisu ništa drugo do potomci arhanđela!

Obavljajući, sve do danas, Svoje delo tokom šest hiljada godina, Bog je već razotkrio mnoge Svoje postupke, čija je osnovna svrha bila da porazi Sotonu i da celom ljudskom rodu donese spasenje. On ovu priliku koristi da bi svemu što je na nebu, svemu na zemlji, svemu u morima i svemu što je na zemlji stvorio, omogućio da vide Njegovu svemogućnost i da budu svedoci svih Njegovih postupaka. Priliku koja Mu se pruža, nakon pobede nad Sotonom, On grabi kako bi ljudima otkrio sve Svoje postupke i omogućio im da Ga slave i da veličaju pobedu Njegove mudrosti nad Sotonom. Sve na zemlji, na nebu i u morima, slavi Boga, hvali Njegovu svemogućnost i svaki Njegov postupak i usklikuje Njegovo sveto ime. Ovo je dokaz Njegove pobede nad Sotonom; to je dokaz poraza koji je naneo Sotoni. Što je još važnije, to je dokaz da je On čovečanstvo spasao. Celokupna Njegova tvorevina donosi Mu slavu, hvali Ga zbog pobede nad neprijateljem i pobedonosnog povratka, i veliča Ga kao velikog Cara pobedioca. Njegov cilj nije samo da porazi Sotonu, te zbog toga On Svoje delo neprekidno obavlja već šest hiljada godina. On koristi Sotonin poraz da bi spasao čovečanstvo, da bi razotkrio sve Svoje postupke i svu Svoju slavu. Steći će slavu i sveukupno mnoštvo anđela videće svu slavu Njegovu. Glasnici na nebu, ljudi na zemlji i sva Njegova zemaljska stvorenja videće slavu Stvoritelja. To je delo koje On obavlja. Sva Njegova stvorenja na nebu i na zemlji svedočiće o slavi Njegovoj, a On će se, nakon što Sotonu do nogu potuče, trijumfalno vratiti i dozvoliće ljudima da Ga hvale, te tako Svojim delom ostvariti dvostruku pobedu. Naposletku će osvojiti celokupno čovečanstvo i zbrisaće svakoga ko Mu se opire ili se buni protiv Njega; drugim rečima, zbrisaće sve one koji pripadaju Sotoni. Iako trenutno svedočiš tolikim Božjim postupcima, ti Mu se ipak opireš, buniš se i odbijaš da Mu se potčiniš; mnogo toga gajiš u sebi i radiš šta ti se prohte. Slediš vlastite požude i sklonosti; sve je to bunt i otpor. Svaka vera u Boga zarad tela i vlastitih požuda, kao i radi onoga što se čoveku sviđa, zarad sveta i Sotone, po svojoj je prirodi prljava, nepokorna i buntovna. Danas ima mnogo različitih vrsta vere: neki u njoj traže zaklon od katastrofe, dok drugi tragaju za blagoslovima; neki žele da razumeju tajne, dok drugi nastoje da steknu novac. Sve su to oblici otpora i sve je to bogohuljenje! Kad kažemo da se neko opire ili buni – zar se to ne odnosi upravo na takvo ponašanje? Ovih dana, mnogi gunđaju, žale se ili osuđuju. Sve su to stvari koje čine rđavi ljudi; sve su to primeri čovekovog otpora i bunta. Takvi su ljudi opsednuti i okupirani Sotonom. Ljudi koje Bog zadobija jesu oni koji Mu se u celosti potčinjavaju; to su ljudi koje Sotona jeste iskvario, ali su spaseni i osvojeni aktuelnim Božjim delom, ljudi koji su pretrpeli nevolje i koje je Bog naposletku potpuno zadobio, ljudi koji više ne žive pod Sotoninom vlašću, ljudi koji su se oslobodili nepravednosti i koji su voljni da prožive svetost – takvi su ljudi najsvetiji; oni zaista jesu sveti. Ako tvoji sadašnji postupci nisu čak ni delimično u skladu s Božjim zahtevima, bićeš izgnan. To je nesporno. Sve zavisi od onoga što se sada dešava; čak i ako si odranije predodređen i izabran, tvoj će ishod ipak biti određen tvojim današnjim postupcima. Ako sada ne možeš da držiš korak, bićeš izgnan. Ako sada ne možeš da držiš korak, kako ćeš ga kasnije držati? Takvo se ogromno čudo pojavilo pred tobom, a

ti i dalje ne veruješ. Kako ćeš onda kasnije da veruješ u Boga, kad on bude dovršio Svoje delo i kad više ne bude obavljao takva dela? Tada ćeš još manje moći da Ga slediš! Kasnije će Bog, na osnovu tvog stava, tvog poznavanja dela ovaploćenog Boga i tvog iskustva, odrediti da li si grešan ili pravedan, odnosno, da li si usavršen ili izgnan. Sada mora da ti bude jasno. Sveti Duh ovako deluje: On tvoj ishod određuje na osnovu tvog sadašnjeg ponašanja. Ko izgovara današnje reči? Ko obavlja današnje delo? Ko odlučuje o tvom današnjem izgonu? Ko odlučuje o tome da budeš usavršen? Zar to nije ono što Ja lično radim? Ja sam Onaj koji izgovara ove reči; Ja sam Onaj koji obavlja takvo delo. Proklinjanje, grdnja i osuda ljudi – sve su to sastavni delovi Mog posla. Na kraju će, takođe, na Meni biti i da te izgnam. Sve to spada u Moj delokrug rada! Moj je posao da te usavršim, a takođe i da ti omogućim da uživaš u blagoslovima. Sve je to delo koje Ja obavljam. Tvoj ishod nije predodredio Jahve, već ga određuje Bog današnjice. O tvom se ishodu odlučuje upravo sada; on nije bio određen još davno, pre stvaranja sveta. Neki smešni ljudi kažu: „Možda s Tvojim očima nešto nije u redu, te me stoga ne vidiš onako kako bi trebalo da me vidiš. Naposletku, Ti ćeš videti samo ono što Duh razotkrije!“ Isus je prvobitno izabrao Judu za svog učenika. Ljudi pitaju: „Kako je mogao izabrati učenika koji će Ga izdati?“ Juda isprva nije imao nameru da izda Isusa; kasnije se naprosto tako desilo. U to vreme, Isus je na Judu gledao prilično blagonaklono; privoleo je tog čoveka da Ga sledi i odredio mu da bude odgovoran za njihove finansije. Da je Isus znao da će Juda proneveriti novac, nikada mu ne bi dopustio da bude zadužen za te stvari. Može se reći da Isus isprva nije znao da je taj čovek lažljivac i prevarant, te da će prevariti svoju braću i sestre. Kasnije, nakon što Ga je Juda već neko vreme sledio, Isus je video kako se on dodvorava svojoj braći i sestrama i kako se dodvorava Bogu. Ljudi su takođe otkrili Judinu naviku da poseže u kesu s novcem, što su zatim saopštili Isusu. Tek je tada Isus postao svestan svega što se dešava. Pošto je već trebalo da obavi delo raspeća, za šta mu je bio potreban neko ko će Ga izdati, i pošto je Juda bio prava osoba za tu ulogu, Isus je rekao: „Među nama će biti jedan koji će Me izdati. Sin čovečji će tu izdaju iskoristiti da bude razapet na krst, a tri će dana nakon toga vaskrsnuti.“ Isus, u to vreme, zapravo nije izabrao Judu da bi Ga ovaj izdao; naprotiv, nadao se da će Mu Juda biti odan učenik. Neočekivano se ispostavilo da je Juda bio pohlepni degenerik koji je izdao Gospoda, te je Isus ovu situaciju iskoristio kako bi za to delo izabrao Judu. Da je svih dvanaest učenika bilo odano Isusu i da među njima nije bilo nikog poput Jude, onda bi osoba koja će na kraju izdati Isusa bila neko ko nije bio među Njegovim učenicima. Tada se, međutim, desilo da je među učenicima ipak bio jedan koji je voleo da uzima mito: bio je to Juda. Stoga je Isus tog čoveka upotrebio radi dovršetka Svog dela. Kako je to bilo prosto! Isus to nije predodredio na početku Svog dela; tu odluku je doneo tek kad su se stvari razvile do određene tačke. Bila je to Isusova odluka, što znači da je to bila odluka Sâmog Duha Božjeg. Prvobitno je Isus bio taj koji je izabrao Judu; kad je kasnije Juda izdao Isusa, to je bilo nešto što je Sveti Duh učinio zarad Svojih vlastitih ciljeva. Bilo je to delo koje je Sveti Duh u to vreme obavljao. Kad je

Isus izabrao Judu, nije ni slutio da će ga Juda izdati. Znao je samo da je taj čovek Juda Iskariotski. Vaši se ishodi takođe određuju prema današnjem stepenu vaše potčinjenosti i vašeg životnog razvoja, a ne prema ljudskim predstavama, po kojima su vaši ishodi predodređeni još prilikom stvaranja sveta. Te stvari moraš jasno da uočiš. Ništa se od ovog dela ne obavlja onako kako ti zamišljaš.

O imenovanjima i identitetu

Ako želiš da budeš prikladan za Božju upotrebu, moraš poznavati Božje delo, moraš znati koja je dela On ranije obavio (u Starom i Novom zavetu) i, povrh toga, moraš poznavati Njegovo današnje delo; to drugim rečima znači da moraš poznavati tri etape dela koje Bog obavlja preko 6000 godina. Ako se od tebe bude tražilo da širiš jevanđelje, ti to nećeš moći da uradiš ako ne poznaješ Božje delo. Neko te može pitati o tome šta je vaš Bog rekao o Bibliji, o Starom zavetu, te o Isusovom delu i rečima iz tog vremena. Ako ne možeš ništa da kažeš o priči na kojoj se Biblija zasniva, ti onda nećeš biti uverljiv. U to je vreme Isus sa Svojim učenicima mnogo govorio o Starom zavetu. Sve što su čitali bilo je iz Starog zaveta; Novi zavet je napisan tek nekoliko decenija nakon što je Isus razapet na krst. Da biste mogli da širite jevanđelje, treba načelno da razumete istinu koja leži unutar Biblije, kao i Božje delo u Izraelu, što je delo koje je izvršio Jahve, a takođe morate razumeti i delo koje je učinio Isus. To su pitanja koja najviše zanimaju sve ljude, a ono što oni dosad nisu čuli jeste priča iz prve ruke o te dve etape Božjeg dela. Kada širite jevanđelje, najpre ostavite po strani priču o današnjem delu Svetog Duha. Ta etapa dela je van njihovog domašaja, jer je ono za čim vi tragate uzvišenije od svega ostalog – to je znanje o Bogu i znanje o delu Svetog Duha – a od tog dvoga ništa nije uzvišenije. Ako budete najpre govorili o onome što je uzvišeno, to će za njih biti previše, zato što takvo delo Svetog Duha niko nije iskusio; ono je bez presedana i ljudi to ne mogu lako da prihvate. Njihova iskustva čine stare stvari iz prošlosti, uz poneko uzgredno delo Svetog Duha. Ono što oni doživljavaju nije današnje delo Svetog Duha, niti današnja Božja volja. Oni se i dalje ponašaju u skladu sa starim običajima, bez novog svetla i bez novih stvari.

U Isusovo doba, Sveti Duh je Svoje delo uglavnom obavljao u Isusu, dok su oni koji su Jahveu u hramu služili u sveštenićkim odorama, činili to s nepokolebljivom odanošću. Mada su i oni posedovali delo Svetog Duha, nisu bili u stanju da shvate sadašnju volju Božju, tako da su ostali verni samo Jahveu, u skladu sa starim običajima, i nisu imali nikakve nove smernice. Isus je došao i doneo novo delo, ali oni koji su služili u hramu nisu dobili nove smernice, niti su posedovali novo delo. Služeći u hramu, mogli su samo da se drže starih običaja, a bez napuštanja hrama, naprosto nisu bili u stanju da ostvare nikakav novi ulazak. Novo delo je doneo Isus, a Isus nije ulazio u hram da bi obavljao Svoje delo. On je Svoje delo obavljao isključivo izvan hrama, zato što se opseg Božjeg

dela odavno već bio promenio. On nije delovao unutar hrama, a kad su ljudi tamo služili Bogu, to je imalo za cilj samo da se održi postojeće stanje stvari i nije moglo da dovede ni do kakvog novog dela. Slično tome, religiozni ljudi danas i dalje obožavaju Bibliju. Ako njima budeš prenosio jevanđelje, zasipaće te sitnim pojedinostima iz Biblije i iznalaziti mnoštvo dokaza koji će te zaprepastiti i ostaviti bez reči; zatim će vam prilepiti etiketu i smatrati vas budalastim u vašoj veri. Reći će: „Ti čak ni Bibliju ne poznaješ, ne znaš Božju reč, pa kako onda možeš da kažeš da veruješ u Boga?“ Potom će te gledati sa visine i još će reći: „Ako Onaj u koga veruješ jeste Bog, zašto ti onda On ne ispriča sve o Starom i Novom zavetu? Ako je Svoju slavu preneo iz Izraela na istok, kako to da ne zna za delo učinjeno u Izraelu? Zašto ne zna za Isusovo delo? Ako vi to ne znate, onda je to dokaz da vam nije rečeno; ako je On drugo ovaploćenje Isusovo, kako može da ne zna ove stvari? Isus je poznavao delo koje je obavio Jahve; kako onda On to može da ne zna?“ Kada za to dođe vreme, svi će ti postavljati takva pitanja. Glave su im pune takvih stvari; kako onda ne bi pitali? Oni među vama koji su deo ovog toka ne usredsređuju se na Bibliju, zato što ste upoznati sa delom koje Bog danas obavlja korak po korak, zato što ste vi tom postupnom delu rođenim očima svedočili i jasno ste uočili njegove tri etape, te ste stoga morali da odložite Bibliju i da prestanete da je proučavate. Ali oni ne mogu da prestanu s njenim proučavanjem, jer ništa ne znaju o ovom delu koje se odvija korak po korak. Neki će pitati: „Koja je razlika između dela koje obavlja ovaploćeni Bog i dela koje su u prošlosti obavljali proroci i apostoli? David se takođe zvao Gospodom, a takođe i Isus; iako su obavljali različita dela, zvali su se isto. Reci mi, kako to da njihovi identiteti nisu isti? Ono čemu je Jovan svedočio bila je vizija, koja je takođe potekla od Svetog Duha, te je stoga on mogao da izgovori reči koje je Sveti Duh nameravao da kaže; zašto se onda Jovanov identitet razlikovao od Isusovog?“ Reči koje je Isus izgovorio mogle su u potpunosti da predstavljaju Boga i one su u celosti predstavljale Božje delo. Ono što je Jovan video bila je vizija, a on nije bio u stanju da u potpunosti predstavi Božje delo. Kako to da su Jovan, Petar i Pavle izgovorili mnogo reči, isto kao i Isus, a ipak nisu imali isti identitet kao Isus? To je uglavnom zbog toga što je delo koje su obavljali bilo drugačije. Isus je predstavljao Božji Duh i bio je Duh Božji koji deluje neposredno. Obavio je delo novog doba, delo koje do tada niko nije učinio. On je otvorio novi put, predstavljao je Jahvea i predstavljao je Samog Boga, dok su Petar, Pavle i David, ma kako da su ih zvali, predstavljali samo identitet Božjeg stvorenja, a poslao ih je Isus, odnosno Jahve. Prema tome, ma koliko posla da su obavili i ma koliko velika čuda da su činili, oni su ipak bili samo Božja stvorenja, nesposobna da predstavljaju Božji Duh. Delovali su u Božje ime, odnosno nakon što ih je Bog poslao; osim toga, oni su delovali u dobima započetim od strane Isusa, odnosno Jahvea, i nisu obavili nikakva druga dela. Oni su, na kraju krajeva, bili samo Božja stvorenja. U Starom su zavetu mnogi proroci izgovarali predskazanja ili sastavljali knjige proročanstava. Niko ih nije smatrao Bogom, ali čim je Isus počeo da obavlja Svoje delo, Duh Božji je posvedočio da je On Bog. Zašto? Dosad bi to već trebalo da znate! Ranije su apostoli i

proroci sastavljali razne poslanice i izrekli mnoga proročanstva. Kasnije su ljudi probrali neke od njih i uneli ih u Bibliju, dok su ostali izgubljeni. Budući da ima ljudi koji kažu da je sve što su govorili poteklo od Svetog Duha, zašto se nešto od toga smatra dobrim, a nešto lošim? I zašto su neki od njih odabrani, a drugi nisu? Da su to zaista reči koje je izgovorio Sveti Duh, da li bi bilo neophodno da ih ljudi odabiraju? Zašto su zapisi o Isusovim rečima i o delu koje je učinio različiti u svakom od Četiri jevanđelja? Zar to nije propust onih koji su ih zabeležili? Neki će upitati: „Budući da su poslanice koje je sačinio Pavle i ostali autori Novog zaveta, kao i posao koji su oni obavili, delom proizašli iz ljudske volje, te su stoga onečišćeni ljudskim predstavama, zar onda i u rečima koje Ti (Bog) danas izgovaraš nema ljudskih primesa? Zar u njima zaista nema nijedne od ljudskih predstava?“ Ova etapa Božjeg dela sasvim je drugačija od one koju su obavili Pavle i mnogi drugi apostoli i proroci. Tu ne samo da postoji razlika u identitetu, već ima i načelnih razlika u delu koje se obavlja. Nakon što je Pavle bio pogođen i pao pred Gospoda, Duh Sveti ga je naveo da obavi svoje delo i tako je postao jedan od onih koji su poslati. Stoga je on napisao poslanice crkvama, a sve su se te poslanice nastavljale na Isusovo učenje. Pavla je Gospod poslao da radi u ime Gospoda Isusa, ali kada je Sam Bog došao, On nije delao ni u čije ime i Svojim delom nije predstavljao nikoga do Duh Božji. Bog je došao da Svoje delo obavi neposredno: Njega čovek nije usavršavao i Njegovo delo nije izvršeno na osnovu učenja bilo kog čoveka. U ovoj etapi dela, Bog ljude ne predvodi tako što im govori o Svojim ličnim iskustvima, već Svoje delo obavlja neposredno, u skladu sa onim što On ima. Kušnja služitelja, na primer, ili vreme grdnje, kušnja smrću, vreme ljubavi prema Bogu… Sve je to delo koje nikad ranije nije vršeno, i reč je o delu sadašnjeg doba, a ne o čovekovim iskustvima. Šta od reči koje sam izgovorio pripada iskustvima čoveka? Zar sve one ne potiču neposredno od Duha i zar ih nije sve Duh objavio? Radi se samo o tome da si ti toliko lošeg kova da ne možeš da pronikneš u istinu! Praktičan životni put o kojem govorim, sastoji se od pokazivanja puta, i o tome nikad ranije niko nije govorio, niko taj put nije nikad iskusio, niti je znao za ovu stvarnost. Pre no što sam Ja ove reči izgovorio, niko ih nikada nije kazivao. Niko nikada nije pričao o takvim iskustvima, niti je govorio o takvim pojedinostima i, uz to, niko nikada nije ukazao na takva stanja da bi te stvari razotkrio. Putem kojim ja danas vodim niko nikada nije vodio, a kad bi njime čovek vodio, to onda ne bi bio novi put. Uzmite, na primer, Pavla i Petra. Oni nisu imali vlastitih iskustava pre nego što ih je Isus poveo. Tek nakon što ih je Isus poveo, oni su iskusili reči koje je On izgovorio i put kojim je vodio; na osnovu toga su stekli mnoga iskustva i kasnije pisali poslanice. Čovekova iskustva, dakle, nisu isto što i Božje delo, a delo Božje nije isto što i znanje opisano ljudskim predstavama i iskustvima. Mnogo sam vam puta ponovio da Ja danas vodim novim putem i da obavljam novo delo, te da se Moje delo i izjave razlikuju od dela i izjava Jovanovih i svih ostalih proroka. Ja nikad ne radim tako da najpre stičem iskustva i da vam tek onda govorim o njima – to se uopšte ne odvija tako. Da jeste, zar usled toga ne biste još odavno zakasnili? U prošlosti je znanje o kojem su mnogi govorili takođe bilo

uzvišeno, ali su sve njihove reči izgovorene isključivo na osnovu takozvanih duhovnika. Te reči nisu pokazivale put, već su proizlazile iz njihovih iskustava, iz onoga što su oni videli i iz njihovog znanja. Neke su reči poticale iz njihovih predstava, a neke su se sastojale od njihovih sažetih iskustava. Danas je priroda Mog dela sasvim drugačija od njihovog. Ja nisam doživeo da Me drugi vode, niti sam prihvatao da Me drugi usavršavaju. Nadalje, sve o čemu sam govorio i sva zajedništva u kojima sam bio razlikuju se od svih drugih zajedništava i od svega što su drugi govorili. Danas se vaše delo, ma ko da ste, obavlja na osnovu reči koje Ja izgovaram. Bez tih Mojih izjava i dela, ko bi bio u stanju da iskusi sve to (kušnje služitelja, vreme grdnje…) i ko bi mogao da govori o takvim saznanjima? Zar ste zaista nesposobni da to uvidite? Ma o kom koraku dela da je reč, čim izgovorim Svoje reči, vi se, saglasno tim rečima, odmah okupljate u zajedništvo i delujete u skladu s njima, pri čemu takav način rada nije nikome od vas pao na pamet. Jeste li vi, uprkos tome što ste dogurali ovako daleko, nesposobni da shvatite jedno tako jasno i prosto pitanje? Taj način niko nije smislio, niti se on zasniva na načinu rada ma kojeg duhovnika. Reč je o novom putu, a čak i mnoge od reči koje je Isus nekada izgovorio više ne važe. Ono što Ja govorim jeste delo otvaranja nove epohe i to je samostalno delo; delo koje obavljam i reči koje izgovaram potpuno su novi. Nije li to novo delo današnjice? Takvo je bilo i Isusovo delo. Njegovo se delo takođe razlikovao od onoga koje su ljudi u hramu obavljali, a isto tako se razlikovao i od dela fariseja, i nije imalo nikakve sličnosti ni sa onim što je radio sav narod Izraela. Nakon što su posvedočili tom delu, ljudi nisu mogli da se odluče: „Je li to delo zaista učinio Bog?“ Isus se nije držao Jahveovog zakona; kad je došao da pouči ljude, sve što je govorio bilo je novo i drugačije od onoga što su govorili drevni starozavetni sveci i proroci, te su ljudi stoga i dalje bili nesigurni. Upravo je zbog toga tako teško obračunati se s ljudima. Pre prihvatanja ove nove etape dela, većina vas išla je putem praktičnog delovanja i ulaska u osnovu takvog delovanja duhovnih ličnosti. Danas je, međutim, delo koje Ja obavljam umnogome drugačije, te stoga vi ne možete da se odlučite da li je ono ispravno ili nije. Ne zanima Me kojim si putem ranije išao, ne zanima Me čiju si „hranu“ jeo, ni koga si svojim „ocem“ smatrao. Pošto sam došao i doneo novo delo usmeravanja čoveka, svi koji Me slede moraju postupati onako kako Ja kažem. Ma koliko da je moćna „porodica“ iz koje potičeš, ti moraš Mene da slediš, ne smeš da postupaš u skladu sa svojim ranijim običajima, tvoj „poočim“ treba da se povuče, a ti treba da dođeš pred svog Boga i da tražiš deo koji ti pripada. Celokupno tvoje biće u Mojim je rukama i ti ne treba isuviše slepo da veruješ svom hranitelju; on ne može da te u potpunosti kontroliše. Današnje je delo samostalno. Očigledno je da se ništa od ovoga što danas govorim ne zasniva na temeljima iz prošlosti; ovo je novi početak, a ako kažeš da je ovo stvoreno ljudskom rukom, ti si onda toliko slep da te je nemoguće spasti!

Isaija, Jezekilj, Mojsije, David, Avraham i Danilo bili su vođe ili proroci među izabranim narodom Izraela. Zašto ih nisu nazivali Bogom? Zašto Sveti Duh nije svedočio za njih? Zašto je Sveti Duh za Isusa svedočio čim je Isus započeo Svoje delo i počeo da

govori Svoje reči? I zašto Sveti Duh nije svedočio za ostale? Sve su te ljude od krvi i mesa zvali „Gospodom“. Kako god da su se zvali, njihovo delo predstavlja njihovo biće i njihovu suštinu, a njihovo biće i suština čine njihov identitet. Njihova suština nije vezana za njihovo imenovanje; nju predstavlja ono što su oni izrazili i što su proživeli. Nije u Starom zavetu bilo nimalo neobično da se neko naziva Gospodom, i svaki je čovek mogao bilo kako da se nazove, ali su njegova suština i njemu svojstveni identitet bili nepromenljivi. Zar među svim tim lažnim Hristosima, lažnim prorocima i prevarantima, nema i onih koji se nazivaju „Bogom“? I zašto oni nisu Bog? Zato što nisu u stanju da obavljaju Božje delo. Oni su u svojoj srži ljudska bića koja varaju ljude, a ne Bog, te stoga i nemaju Božji identitet. Zar dvanaest plemena nije i Davida nazivalo Gospodom? Isusa su takođe zvali Gospodom; zašto je samo Isus nazvan ovaploćenim Bogom? Zar Jeremija nije bio poznat i kao Sin čovečji? A zar nisu i Isusa zvali Sinom čovečijim? Zašto je Isus, u Božje ime, razapet na krst? Nije li to zato što je Njegova suština bila drugačija? Nije li to zato što je delo koje je obavljao bilo drugačije? Je li bitna titula? Mada su Isusa takođe zvali Sinom čovečjim, On je bio prvo Božje ovaploćenje, došao je da preuzme vlast i obavi delo iskupljenja. To je dokaz da su Isusov identitet i Njegova suština bili drugačiji od identiteta i suštine svih ostalih koji su se takođe nazivali Sinom čovečjim. Ko se od vas danas usuđuje da kaže kako sve reči koje su izgovorili oni koje je Duh Sveti upotrebio potiču od Svetog Duha? Da li se iko usuđuje da tako nešto kaže? Ako ti zaista to kažeš, zašto je onda odbačena Jezdrina knjiga proročanstava i zašto je isto to učinjeno sa knjigama onih drevnih svetaca i proroka? Ako sve te reči potiču od Svetog Duha, kako se onda usuđujete da tako hirovito birate? Da li si ti merodavan da biraš delo Svetog Duha? Mnoge priče iz Izraela takođe su odbačene. Pa ako veruješ da svi ti spisi iz prošlosti potiču od Svetog Duha, kako to da su neke od tih knjiga odbačene? Ako sve one potiču od Svetog Duha, onda ih je sve trebalo sačuvati i poslati crkvenoj braći i sestrama da ih čitaju. Nije ih trebalo ni birati ni odbacivati po volji čovekovoj; pogrešno je tako postupati. Kada se kaže da su iskustva Pavla i Jovana bila izmešana s njihovim ličnim uvidima, to ne znači da su njihova iskustva i znanja potekla od Sotone, već samo znači da je u njima bilo stvari koje su proistekle iz njihovih vlastitih iskustava i uvida. Njihovo je znanje bilo u skladu s pozadinom njihovih stvarnih iskustava iz tog vremena, a ko bi mogao sa sigurnošću da tvrdi kako je sve to poticalo od Svetog Duha? Ako su sva Četiri jevanđelja potekla od Svetog Duha, kako to da su Matej, Marko, Luka i Jovan u ponečemu različito govorili o Isusovom delu? Ako Mi ne verujete, pogledajte šta se u biblijskim pričama kaže o tome kako se Petar triput odrekao Gospoda: sve se te priče međusobno razlikuju i svaka ima svoje sopstvene karakteristike. Mnoge će neznalice reći: „Ako je ovaploćeni Bog ujedno i čovek, mogu li onda Njegove reči u celosti da potiču od Svetog Duha? Ako su Pavlove i Jovanove reči bile pomešane s ljudskom voljom, nisu li onda i reči koje On izgovara takođe prožete ljudskom voljom?“ Ljudi koji tako govore slepi su i neuki! Pažljivo proučite Četvorojevanđelje; pročitajte šta u njemu piše o stvarima koje je Isus učinio i o rečima koje je izgovorio. Svaka od tih priča je, prosto

rečeno, različita i svaka je pisana iz drugačije perspektive. Ako je sve što su autori tih knjiga napisali poteklo od Svetog Duha, onda bi sve priče trebalo da budu iste i među sobom dosledne. Zbog čega onda postoje neslaganja? Nije li čovek izrazito glup ako ovo ne može da shvati? Ako bi se od tebe tražilo da svedočiš o Bogu, kakvo bi svedočenje mogao da pružiš? Može li se takvim načinom spoznaje Boga svedočiti o Njemu? Da li bi mogao da daš nedvosmislen odgovor kad te drugi pitaju: „Ako su Jovanovi i Lukini zapisi pomešani s ljudskom voljom, zar nisu onda i reči koje je Bog izgovorio pomešane sa ljudskom voljom?“ Nakon što su čuli Isusove reči i videli Isusovo delo, Luka i Matej su govorili o svom vlastitom znanju, prisećajući se pojedinosti o nekim činjenicama u vezi sa delom koje je obavio Isus. Možeš li da kažeš da je njihovo znanje u potpunosti razotkrio Sveti Duh? Bilo je i van Biblije mnogo duhovnika koji su znali više od njih, pa zašto onda kasnija pokoljenja nisu preuzela njihove reči? Zar i te duhovnike nije upotrebio Sveti Duh? Znajte da u današnjem delu Ja o Svojim vlastitim uvidima ne govorim na osnovu Isusovog dela, niti o vlastitom znanju govorim u kontekstu Isusovog dela. Koje je delo Isus u to vreme obavljao? A koje delo Ja danas obavljam? Moja su dela i reči bez presedana. Putem kojim danas hodim ničija noga dosad nije kročila, njime ljudi iz prošlih doba i pokoljenja nikad nisu išli. Danas je taj put otvoren, pa zar to onda nije delo Duha? Mada se zaista radilo o delu Svetog Duha, svi oni koji su u prošlosti predvodili ljude svoj su posao obavljali na osnovu dela drugih ljudi; delo Samog Boga je, međutim, drugačije. Ista je bila i etapa Isusovog dela: On je otvorio novi put. Kada je došao, On je propovedao jevanđelje o carstvu nebeskom i rekao da čovek treba da se pokaje i ispovedi. Nakon što je Isus dovršio svoje delo, Petar, Pavle i ostali nastavili su Isusovo delo. Njih je Duh poslao da bi svetom pronosili put krsta nakon što je Isus bio prikovan za krst i nakon što se uspeo na nebo. Mada su Pavlove reči bile uzvišene, one su takođe bile zasnovane na temeljima koje je Isus Svojim rečima postavio, poput strpljenja, ljubavi, stradanja, pokrivanja glave, krštenja i ostalih doktrina koje treba slediti. Sve je to izgovoreno na temelju Isusovih reči. Oni nisu bili u stanju da otvore novi put, jer su svi bili ljudi koje je Bog upotrebio.

Ondašnje Isusove izjave i dela nisu se držali doktrine i On Svoje delo nije obavljao u skladu sa delom starozavetnog zakona. Njegovo je delo u skladu sa delom koje je trebalo obaviti u Dobu blagodati. On je radio u skladu sa delom koje je On izneo, prema Svom vlastitom planu i u skladu sa Svojom službom; On nije delovao u skladu sa starozavetnim zakonom. Ništa od onog što je učinio nije bilo u skladu sa starozavetnim zakonom i On nije došao da bi Svojim radom ispunio reči proroka. Nijedna etapa Božjeg dela nije izričito obavljena da bi ispunila predviđanja drevnih proroka i On nije došao da bi se držao doktrine, niti da bi svesno ostvario predviđanja drevnih proroka. Pa ipak, On Svojim postupcima nije poremetio predviđanja drevnih proroka, niti su Njegovi postupci poremetili delo koje je On prethodno bio obavio. Najistaknutija odlika Njegovog dela nije se ogledala u poštovanju bilo koje doktrine, već u obavljanju posla koji je On Sâm trebalo da obavi. On nije bio prorok ni vidovnjak, već izvršilac, koji je zapravo došao da bi obavio

delo koje je trebalo da obavi, te da bi započeo Svoju novu eru i učinio Svoje novo delo. Naravno, kad je već došao da obavi Svoje delo, Isus je ujedno ispunio i mnoge reči koje su drevni proroci izrekli u Starom zavetu. Isto tako i današnje delo ispunjava predviđanja drevnih starozavetnih proroka. Stvar je samo u tome da se Ja ne držim tako čvrsto tog „starog letopisa“, i to je sve. Jer, sada ima više posla koji moram da obavim, više je reči koje moram da vam saopštim, a to delo i te reči mnogo su važniji od tumačenja biblijskih odlomaka, pošto to tumačenje za vas nema neki naročiti značaj i vrednost, i ono vam ne može pomoći, niti vas može promeniti. Ja Svoje novo delo ne nameravam da obavim zarad ispunjenja bilo kojeg odlomka iz Biblije. Ako je Bog došao na zemlju samo da bi ispunio reči drevnih biblijskih proroka, da li je onda uzvišeniji ovaploćeni Bog ili ti drevni proroci? Na kraju krajeva, da li su ti proroci nadređeni Bogu, ili je Bog nadređen prorocima? Kako objašnjavaš ove reči?

Na početku, u vreme kad je tek trebalo da zvanično obavi Svoju službu, Isus je ponekad, poput učenika koji su ga sledili, takođe prisustvovao sastancima, pevao himne, davao pohvale i u hramu čitao Stari zavet. Nakon što je kršten i pošto se uzdigao, Duh se zvanično spustio na Njega i počeo da deluje, otkrivajući Njegov identitet i službu koju je trebalo da preduzme. Nikome pre toga Njegov identitet nije bio poznat, pa čak ni Jovanu; za njega je znala samo Marija. Isusu je bilo 29 godina kad je kršten. Po Njegovom krštenju, nebesa su se otvorila i jedan je glas rekao: „Ovo je Sin moj voljeni, koji mi je sva radost!“ Nakon što je Isus kršten, Sveti Duh je na taj način počeo da svedoči o Njemu. Pre nego što je u Svojoj 29. godini kršten, Isus je živeo životom normalnog čoveka, jeo je kad je trebalo jesti, normalno je spavao i oblačio se, i ni po čemu se nije razlikovao od drugih, mada je to, naravno, samo ovozemaljskim, ljudskim očima tako izgledalo. Ponekad je i On bio slab, ponekad ni On nije mogao da razlučuje stvari, baš kao što je zapisano u Bibliji: Njegova je inteligencija rasla zajedno s Njegovim godinama. Ove reči samo pokazuju da je On posedovao običnu i normalnu ljudskost i da se nije naročito razlikovao od ostalih normalnih ljudi. On je takođe odrastao kao normalna osoba i ništa u vezi s Njim nije bilo naročito drugačije. Ipak, bio je pod Božjom brigom i zaštitom. Nakon krštenja, najpre je bio podvrgnut kušnjama, da bi potom započeo da obavlja Svoju službu i da dela, stekavši snagu, mudrost i autoritet. To, međutim, ne znači da Sveti Duh nije u Njemu delovao pre krštenja, niti da u Njemu nije boravio. Naime, Sveti Duh je i pre Isusovog krštenja boravio u Njemu, ali nije zvanično počeo da deluje, jer postoje granice u pogledu vremena u kome Bog obavlja svoj posao, a normalni ljudi, povrh toga, moraju da prođu kroz normalan proces odrastanja. Sveti Duh je, dakle, oduvek živeo u Njemu. Kada se rodio, Isus je bio drugačiji od ostalih, a na nebu se pojavila jutarnja zvezda; pre Njegovog rođenja, Josifu se u snu javio anđeo i rekao mu da će Marija roditi muško dete, te da je to dete začeto od Svetog Duha. Po Isusovom krštenju, Sveti Duh je započeo svoje delo, ali to ne znači da je Sveti Duh tek tada sišao na Isusa. Izreka koja kaže da se Sveti Duh spustio na Njega u obliku goluba, odnosi se na zvanični početak Njegove službe. Duh Božji boravio je u Njemu odranije, ali još uvek nije bio počeo da deluje, jer

još nije bilo nastupilo vreme za to, i Duh nije naglo počeo da deluje. Duh je o Njemu svedočio kroz krštenje. Kad je Isus izronio iz vode, Duh je zvanično počeo da deluje u Njemu, što je značilo da je Božje ovaploćeno telo počelo da ispunjava Svoju službu i da je započelo delo iskupljenja, odnosno, da je zvanično otpočelo Doba blagodati. Postoji, dakle, određeno vreme za Božje delo, ma koji posao da On obavlja. Nakon krštenja, u Isusu nije bilo nikakvih naročitih promena; još uvek je boravio u Svom prvobitnom telu. On je time samo započeo Svoje delo i otkrio Svoj identitet, i bio je pun moći i autoriteta. U tom smislu je On bio drugačiji nego pre. Njegov je identitet bio drugačiji, što znači da je došlo do značajne promene u Njegovom statusu; to je bilo svedočenje Svetog Duha, a ne delo učinjeno ljudskom rukom. Ljudi to u početku nisu znali, a ponešto su saznali tek kad je Sveti Duh na takav način posvedočio o Isusu. Da je Isus Svoje veliko delo učinio pre no što je Sveti Duh svedočio o Njemu, ali bez svedočenja Samog Boga, onda ljudi, bez obzira na veličinu Njegovog dela, nikad ne bi spoznali Njegov identitet, jer ljudsko oko to ne bi bilo u stanju da vidi. Bez tog koraka sa svedočenjem Svetog Duha, niko u Isusu ne bi mogao da prepozna ovaploćenog Boga. Da je Isus, nakon što je Sveti Duh svedočio o Njemu, nastavio da deluju na isti način i bez ikakve razlike, to onda ne bi imalo isti efekat, a u tome se uglavnom ogleda i delo Svetog Duha. Nakon svedočenja, Sveti Duh je morao da Se pokaže kako bi ti mogao jasno da vidiš da je On Bog i da u Njemu postoji Duh Božji; Božje svedočenje nije bilo pogrešno, a ovim je mogla da se dokaže tačnost tog svedočenja. Da je Njegovo delo pre i posle svedočenja Svetog Duha ostalo isto, onda služba Njegovog ovaploćenog tela i delo Svetoga Duha ne bi bili jasno naglašeni, te stoga čovek ne bi bio u stanju da prepozna delo Svetog Duha, jer među njima ne bi bilo uočljive razlike. Nakon što je posvedočio, Sveti Duh je morao da podupre to Svoje svedočenje i stoga je nužno bilo da Svoju mudrost i autoritet ispolji kroz Isusa, što je bilo drugačije nego u prošlim vremenima. Naravno, to nije bila posledica krštenja – krštenje nije ništa drugo do obred – već je krštenje predstavljalo tek jedan način da se pokaže kako je došlo vreme da se Njegova služba izvrši. Sve je ovo učinjeno da bi se razjasnila velika Božja sila, da bi se razjasnilo svedočenje Svetog Duha, te da bi Sveti Duh do samog kraja bio odgovoran za Svoje svedočenje. Pre obavljanja Svoje službe, Isus je takođe slušao besede, propovedao i po raznim mestima širio jevanđelje. On nije činio nikakva velika dela zato što još nije bilo došlo vreme da izvrši Svoju službu, a i zato što se Sâm Bog bio smerno sakrio u telu i nije obavljao nikakav posao sve dok nije sazrelo vreme za to. Dva su razloga zbog kojih On pre krštenja nije obavio nijedno delo: prvo, zato što se Sveti Duh još nije bio zvanično spustio na Njega da deluje (drugim rečima, Sveti Duh Isusu još nije bio podario moć i autoritet za obavljanje takvog dela), te stoga, čak i da Mu je Njegov vlastiti identitet bio poznat, Isus ne bi bio u stanju da obavi delo koje je nameravao da učini kasnije, već bi morao da sačeka do dana svog krštenja. To vreme je odredio Bog i niko, pa čak ni Sâm Isus, nije bio u stanju da ga prekrši; ni Sâm Isus nije mogao da prekida vlastito delo. U ovome se, naravno, ogleda Božja smernost, a takođe i zakon obavljanja Božjeg dela; ako Duh Božji ne radi, niko

drugi ne može da obavlja Njegovo delo. Kao drugo, Isus je pre Svog krštenja bio samo jedan običan i normalan čovek, i nije se razlikovao od ostalih normalnih i običnih ljudi; to je još jedan pokazatelj da ovaploćeni Bog nije bio natprirodan. Ovaploćeni Bog nije kršio uređenja Božjeg Duha; Svoje je poslove obavljao uredno i prilično normalno. Njegovo je delo steklo autoritet i moć tek nakon što je kršten. To drugim rečima znači da On, iako je bio ovaploćeni Bog, nije činio nikakva natprirodna dela i odrastao je na isti način kao i svi drugi normalni ljudi. Da je Isusu vlastiti identitet već bio poznat i da je On po celoj zemlji već bio učinio velika dela pre no što je kršten, te da se od normalnih ljudi razlikovao pokazujući koliko je izuzetan, onda ne samo da bi Jovanu bilo nemoguće da obavi svoj posao, već ni Bog ne bi ni na koji način mogao da otpočne sa narednim korakom Svoga dela. Stoga bi to predstavljalo dokaz da je Božje delo pošlo naopako, a čoveku bi izgledalo da Duh Božji i ovaploćeno Božje telo ne potiču iz istog izvora. Prema tome, Isusovo delo koje je zabeleženo u Bibliji jeste delo koje je On obavio nakon što je kršten, delo čije je izvršenje potrajalo pune tri godine. Biblija ne beleži šta je On radio pre krštenja, jer On ova dela nije obavljao pre no što se krstio. On je bio samo običan čovek i predstavljao je običnog čoveka; pre no što je počeo da izvršava Svoju službu, Isus se nije razlikovao od normalnih ljudi i drugi u Njemu nisu mogli da uoče nikakvu razliku. Tek kad je napunio 29 godina, Isus je saznao da je došao da dovrši etapu Božjeg dela; pre toga, On to ni Sâm nije znao, zato što delo koje je Bog učinio nije bilo natprirodno. Kada je, sa navršenih dvanaest godina, prisustvovao nekom skupu u sinagogi, Marija ga je tražila, a On je, kao što bi i svako drugo dete, izgovorio samo jednu rečenicu: „Majko! Zar ne znaš da za Mene Očeva volja mora da bude iznad svega?“ Naravno, budući je začet od strane Svetog Duha, zar je Isus mogao da na neki način ne bude poseban? Njegova posebnost, međutim, nije značila da je bio natprirodan, već samo da je Boga voleo više od ma kog drugog deteta. Iako je po Svom liku bio ljudsko biće, Njegova je suština ipak bila posebna i razlikovala se od drugih. Međutim, tek je posle krštenja zaista osetio da Sveti Duh deluje u Njemu i osetio je da je On Sâm Bog. Tek kad je napunio 33 godine, uistinu je shvatio da Sveti Duh namerava da delo raspeća obavi preko Njega. Sa navršene 32 godine, Isus je iz prve ruke saznao neke istine, baš kao što i piše u Jevanđelju po Mateju: „Tada Simon Petar odgovori: ’Ti si Hristos, Sin Boga živoga’“ (Matej 16:16), i „Od tada je Isus počeo da obznanjuje svojim učenicima da treba da ide u Jerusalim i mnogo da propati. Njega će odbaciti starešine, vodeći sveštenici i znalci Svetog pisma. Biće ubijen, ali će uskrsnuti trećeg dana“ (Matej 16:21). On nije unapred znao šta treba da uradi, već je to saznao u tačno određeno vreme. On to nije u potpunosti znao čim se rodio; Sveti Duh je u Njemu delovao postepeno i to se delo postupno odvijalo. Ako je On već na samom početku znao da je Bog i Hristos i ovaploćeni Sin čovečji, ako je znao da će obaviti delo raspeća, zašto onda nije delovao ranije? Zašto je Isus, tek nakon što je Svojim učenicima ispričao o Svojoj službi, osetio tugu i usrdno se molio za to? Zašto Mu je Jovan prokrčio put i krstio Ga pre nego što je Isus shvatio mnoge stvari koje nije razumeo? Sve ovo dokazuje da je to zaista bilo delo ovaploćenog

Boga, a da bi On to razumeo i ostvario morao je da prođe kroz određeni proces, jer On je bio ovaploćeno Božje telo, čije se delo razlikovalo od dela koje Duh obavlja neposredno.

Svaki korak Božjeg dela odvija se jednim te istim tokom, tako da u Božjem, šest hiljada godina dugom planu upravljanja, od postanka sveta pa sve do danas, iza svakog koraka odmah dolazi sledeći. Kad ne bi bilo nikoga da utaba put, onda ne bi imao ko ni da dođe; a pošto uvek ima onih koji će doći posle, postoje i oni koji popločavaju put. Na taj se način delo, korak po korak, prenosi dalje. Jedan korak sledi drugi, a kad ne bi bilo nikoga da prokrči put, bilo bi nemoguće započeti novo delo i Bog nikako ne bi mogao da napreduje u obavljanju Svog dela. Nijedan korak ne prekida ostale korake i svi se odvijaju jedan za drugim, u nizu od kojeg nastaje tok; sve te korake obavlja jedan te isti Duh. Međutim, bez obzira da li neko krči put ili se nastavlja na delo nekog drugog, to ne određuje njegov identitet. Nije li to ispravan način? Ako je Jovan prokrčio put, a Isus se nadovezao na njegovo delo, da li to dokazuje da je Isusov identitet niži od Jovanovog? Ako je Jahve Svoje delo obavio pre Isusa, možeš li da kažeš da je Jahve veći od Isusa? Nije važno da li je neko popločao put ili se nadovezao na delo nekog drugog; najvažnija je, pak, suština nečijeg dela i identitet koji ona predstavlja. Nije li to ispravan način? Pošto je Bog nameravao da deluje među ljudima, morao je najpre da uzdigne one koji mogu da obave delo popločavanja puta. Tek što je počeo da propoveda, Jovan je rekao: „Put Gospodnji pripravite; drumove za njega poravnajte.“ „Pokajte se, jer se približilo Carstvo nebesko!“ Ako je on od samog početka tako govorio, kako je mogao da izgovori te reči? Što se tiče redosleda po kojem su ove reči izgovorene, Jovan je bio taj koji je prvi kazivao jevanđelje o carstvu nebeskom, dok je Isus o tome govorio kasnije. Prema čovekovim predstavama, Jovan je bio taj koji je prokrčio novi put, te je stoga Jovan, naravno, veći od Isusa. Ali Jovan nije za sebe govorio da je Hristos, i Bog o njemu nije svedočio kao o voljenom Sinu Božjem, već ga je samo upotrebio da prokrči i pripremi put za Gospoda. On je Isusu popločao put, ali nije mogao da deluje u Isusovo ime. Celokupno čovekovo delo takođe je održavao Sveti Duh.

U starozavetno doba, Jahve je bio taj koji je vodio put, a Jahveovo delo predstavljalo je čitavo doba Starog zaveta i celokupno delo koje je obavljeno u Izraelu. Mojsije je to delo samo podržao na zemlji, a smatra se da je on, kao čovek, sarađivao ulažući vlastiti trud. U to je vreme Jahve bio taj koji je govorio, koji je dozvao Mojsija, uzdigao ga među narodom Izraela i rekao mu da svoj narod povede u pustinju i dalje ka Hananu. To nije bilo delo samog Mojsija, već delo kojim je lično Jahve rukovodio, te se stoga Mojsije ne može nazvati Bogom. Mojsije je takođe doneo zakon, ali i taj je zakon Jahve lično sačinio. Mojsija je samo zadužio da taj zakon izrazi. Isus je takođe izdao zapovesti; On je ukinuo starozavetni zakon i utvrdio zapovesti za novo doba. Zašto je Isus Sâm Bog? Zato što postoji razlika. U to vreme, delo koje je učinio Mojsije nije predstavljalo čitavo doba, niti je ono prokrčilo novi put; njega je usmeravao Jahve i on je bio samo čovek kojeg je Bog upotrebio. Kad je došao Isus, Jovan je već bio obavio korak koji se sastojao

u popločavanju puta i već je počeo da pronosi jevanđelje o carstvu nebeskom (što je prethodno bio započeo Sveti Duh). Kad je Isus došao, On je svoje delo obavljao neposredno, ali se Njegovo delo umnogome razlikovalo od Mojsijevog. Isaija je takođe izrekao mnoga proročanstva, pa zašto onda on nije bio Sâm Bog? Isus nije izrekao tolika proročanstva, pa kako to da On jeste bio Sâm Bog? Niko se nije usuđivao da kaže kako je celokupno Isusovo delo iz tog vremena poticalo od Svetog Duha, niti se iko usuđivao da kaže da je ono u celosti proizašlo iz čovekove volje, kao ni da je to u potpunosti bilo delo Samog Boga. Čovek takve stvari ni na koji način nije mogao da analizira. Može se reći da je Isaija učinio takvo delo i izrekao takva proročanstva, ali da je sve to poteklo od Svetog Duha; to Isaija nije sâm osmislio, već su to bila otkrivenja od strane Jahvea. Isus nije mnogo toga obavio i nije izgovorio mnogo reči, niti je izrekao mnoga proročanstva. Ljudima se Njegova propoved nije činila naročito uzvišenom, a On je ipak bio Sâm Bog, što je za čoveka neobjašnjivo. Niko nikad nije verovao u Jovana, Isaiju, ili Davida, niti ih je iko ikada zvao Bogom, poput Bog David ili Bog Jovan; niko nikad nije tako nešto izgovorio i jedino su Isusa nazivali Hristom. Ova klasifikacija sačinjena je prema Božjem svedočenju, na osnovu dela koje je Isus preduzeo i službe koju je obavio. Što se tiče biblijskih velikana – Avrahama, Davida, Isusa Navina, Danila, Isaije, Jovana i Isusa – ti, na osnovu dela koje su obavili, možeš da kažeš ko je od njih Sâm Bog, kojoj vrsti ljudi pripadaju proroci, a ko su apostoli. Koga je Bog upotrebio, a ko je od njih Sâm Bog, razlikuje se i određuje na osnovu suštine i vrste dela koje je svako od njih obavio. Ukoliko nisi u stanju da ih razlikuješ, time dokazuješ da ti zapravo ne znaš šta znači verovati u Boga. Isus je Bog zato što je izgovorio tolike reči i učinio tolika dela, a naročito zato što je prikazao mnoga čuda. Slično tome, i Jovan je mnogo radio i izgovorio mnoge reči, a takođe i Mojsije; zašto onda i njih nisu zvali Bogom? Adama je neposredno stvorio Bog; zašto onda on nije nazvan Bogom, umesto što ga nazivaju samo stvorenjem? Ako ti neko kaže: „Danas je Bog obavio toliko posla i izgovorio tolike reči; On je Sâm Bog. Ali onda mora da je i Mojsije bio Sâm Bog, budući da je i on izgovorio mnoge reči!“, ti treba da mu uzvratiš sledećim pitanjima: „Zašto je u to vreme Bog o Isusu, a ne o Jovanu, svedočio kao o Samom Bogu? Zar Jovan nije bio preteča Isusa? Čije je delo uzvišenije, Jovanovo ili Isusovo? Ljudima se Jovanovo delo čini većim od Isusovog, ali zašto je onda Sveti Duh svedočio za Isusa, a ne za Jovana?“ Ista se stvar dešava i danas! U vreme kad je Mojsije predvodio izraelski narod, Jahve mu se iz oblaka obraćao. Nije Mojsije govorio neposredno, već ga je Jahve neposredno usmeravao. Bilo je to starozavetno izraelsko delo. U Mojsiju nije bilo ni Duha, ni Božjeg bića. On nije mogao da obavi to delo, te se stoga delo koje je on obavio umnogome razlikuje od dela koje je učinio Isus. A to je zato što su se dela koja su obavili međusobno razlikovala! Da li je neko upotrebljen od Boga ili je prorok, apostol ili Sâm Bog, može se razlučiti na osnovu prirode njegovog dela, a time ćeš ujedno i staviti tačku na svoje sumnje. U Bibliji je zapisano da samo Jagnje može da otvori sedam pečata. Pošto je, među ovim velikanima, tokom vekova bilo mnogo tumača svetih spisa, možeš li za sve njih da kažeš

da su Jagnje? Možeš li da kažeš da sva njihova objašnjenja potiču od Boga? Oni su samo tumači; oni ne poseduju identitet Jagnjeta. Kako bi oni mogli da budu dostojni otvaranja sedam pečata? Tačno je da „Samo Jagnje može da otvori sedam pečata“, ali On ne dolazi samo da bi otvorio sedam pečata; ne postoji potreba za obavljanjem tog dela, ono se vrši uzgredno. On je savršeno jasan u pogledu Svog vlastitog dela; da li je Njemu neophodno da mnogo vremena utroši na tumačenje svetih spisa? Mora li „Doba u kojem Jagnje tumači svete spise“ biti pridodato delu koje se obavlja šest hiljada godina? On dolazi da učini novo delo, ali ujedno i pruža neka otkrovenja o delim prošlih vremena, omogućavajući ljudima da shvate istinu o šest hiljada godina rada. Nije potrebno objašnjavati preveliki broj odlomaka iz Biblije; današnje delo je ono što je ključno, jedino je ono važno. Treba da znaš da Bog ne dolazi specijalno da polomi sedam pečata, već da obavi delo spasenja.

Ti znaš samo da će se Isus spustiti tokom poslednjih dana, ali kako će tačno Njegov silazak izgledati? Može li grešnik kao što si ti, koji tek što je iskupljen i koji se nije promenio, niti ga je Bog usavršio, možeš li ti biti po srcu Božjem? Što se tiče tebe, tebe koji si još uvek onaj stari, tačno je da te je Isus spasao i da se, zahvaljujući Božjem spasenju, više ne ubrajaš u grešnike, ali to nije dokaz da ti nisi grešan i da nisi nečist. Kako bi mogao da nalikuješ svecu ako se nisi promenio? Iznutra si prožet nečistoćom, sebičan i zao, ali ipak i dalje želiš da siđeš zajedno sa Isusom – kamo lepe sreće! U svojoj veri u Boga, preskočio si jedan korak: ti si samo iskupljen, ali se nisi promenio. Da bi bio po srcu Božjem, lično te Bog mora promeniti i pročistiti; u suprotnom, ako si samo iskupljen, nećeš biti u stanju da dostigneš svetost. Na taj ćeš način biti nepodoban da učestvuješ u raspodeli dobrih blagoslova Božjih jer si propustio jedan korak u Božjem delu upravljanja ljudima, koji je ujedno i najvažniji korak promene i usavršavanja. Stoga si ti, kao tek iskupljeni grešnik, nesposoban da neposredno baštiniš nasleđe Božje.

Bez otpočinjanja ove nove etape dela, ko zna dokle biste svi vi jevanđelisti, propovednici, tumači i takozvani veliki duhovnici dogurali! Bez otpočinjanja ove nove etape dela, sve to o čemu govorite bilo bi zastarelo! Vi pričate ili o usponu na presto ili o pripremanju rasta kojim se postaje kralj; ili o poricanju samoga sebe ili o potčinjavanju čovekovog tela; ili o strpljivosti ili o izvlačenju pouka iz svega postojećeg; ili o poniznosti ili o ljubavi. Nije li sve to pevanje jedne te iste pesme? Radi se samo o tome da istu star nazivate drugačijim imenom! Reč je ili o pokrivanju glave i lomljenju hleba, ili o rukopoloženju i molitvi, ili o isceljivanju bolesnih i izgonu demona. Može li tu biti ikakvog novog dela? Može li tu biti ikakvih izgleda za razvoj? Ako nastaviš da na taj način vodiš, slepo ćeš slediti doktrinu ili ćeš se pridržavati konvencije. Veruješ da je tvoje delo tako uzvišeno, ali, zar ne znaš da je sve to odavno prošlo i da su ljude tome poučavali oni „starci“ iz drevnih vremena? Zar sve to što govorite i radite nisu upravo bile poslednje reči tih staraca? Nije li to upravo ono čime su vas ti starci opteretili pre no što su izdahnuli? Misliš li da vaši postupci nadmašuju dela apostola i proroka iz prošlih pokoljenja, ili da čak nadmašuju sve što postoji? Otpočinjanjem ove etape dela

okončano je vaše obožavanje dela traženja Vitnesa Lija da postane kralj i da se popne na tron, i koje je u tolikoj meri zaposelo vašu nadmenost i hvalisavost da više niste u stanju da se pozabavite ovom etapom dela. Bez ove etape dela, vi biste sve dublje tonuli, sve dok vas više ne bi bilo moguće iskupiti. Previše je starog među vama! Srećom, današnje delo vas je vratilo na pravi put; inače, ko zna u kom biste pravcu krenuli! Pošto je Bog onaj Bog koji je uvek nov i nikad star, zašto i ti ne počneš da tražiš nove stvari? Zašto se stalno držiš starih stvari? Zbog toga je danas poznavanje dela Svetog Duha od vrhunske važnosti!

Samo usavršeni mogu da žive smislenim životom

Delo koje se sada obavlja zapravo je u tome da ljude navede da se odreknu Sotone, svog starog pretka. Svaki sud iskazan rečju ima za cilj da razotkrije iskvarenu narav čoveka i da ljudima omogući da razumeju suštinu života. Ovaj sud, koji se uvek iznova ponavlja, probada ljudska srca. Svaki sud se neposredno odnosi na njihovu sudbinu i ima za cilj da rani njihova srca kako bi se ostavili svih tih stvari i tako spoznali život, spoznali ovaj prljavi svet, spoznali Božju mudrost i svemogućnost i spoznali ljudski rod, koga je Sotona iskvario. Što više čovek prima ovu vrstu grdnje i suda, to više čovekovo srce može biti ranjeno, a njegov duh probuđen. Cilj ovakvog suda jeste buđenje duhova ovih izrazito iskvarenih i veoma duboko obmanutih ljudi. Čovek nema duha, odnosno, njegov duh je odavno umro i on ne zna da postoje nebesa, ne zna da postoji Bog i svakako mu nije poznato da se bori u ponoru smrti; kako bi uopšte mogao da zna da živi u ovom zlom paklu na zemlji? Kako bi uopšte mogao da zna da je, kroz Sotoninu iskvarenost, ovaj njegov truli leš upao u Ad smrti? Kako bi uopšte mogao da zna da je ljudski rod već odavno nepovratno uništio sve na zemlji? I kako bi on uopšte mogao da zna da je Stvoritelj danas došao na zemlju i da traži grupu iskvarenih ljudi koje može da spasi? Čak i nakon što čovek iskusi svako moguće oplemenjivanje i sud, njegova otupela svest i dalje jedva pokazuje znake aktivnosti i uistinu doslovno ne reaguje. Koliko je izopačen ljudski rod! I premda je ova vrsta suda poput okrutnog grada koji pada sa neba, on je za čoveka neizmerno koristan. Da se ljudima ovako ne sudi, ne bi bilo rezultata, a ljude nipošto ne bi bilo moguće spasiti iz ponora jada. Da nije ovog dela, ljudima bi bilo veoma teško da izađu iz Ada, jer su njihova srca odavno odumrla, a njihove je duhove odavno pregazio Sotona. Da biste vi koji ste potonuli u najdublje dubine izopačenosti bili spaseni, potrebno je da vas dozivaju uz velike napore, da vam se žestoko sudi; jedino će tada biti moguće da se probude vaša promrzla srca.

Vaše telo, vaše neumerene želje, vaša pohlepa i vaša požuda duboko su ukorenjeni u vama. Ove stvari neprekidno kontrolišu vaša srca, pa ste nemoćni da odbacite jaram tih feudalnih i izopačenih misli. Vi ne žudite da promenite svoje postojeće stanje niti da pobegnete od uticaja tame. Te su stvari naprosto vaš okov. Iako svi vi znate da je ovaj

život tako bolan i da je ovaj ljudski svet tako mračan, niko od vas, ipak, nema hrabrosti da promeni svoj život. Samo čeznete da pobegnete od stvarnosti ovog života, da postignete uzdizanje duše i živite u spokojnom i srećnom okruženju nalik raju. Nevoljni ste da istrpite teškoće da biste promenili svoj sadašnji život; a niste voljni ni da u ovom sudu i grdnji tražite život u koji treba da uđete. Umesto toga, sanjate potpuno neostvarive snove o tom prelepom svetu izvan tela. Život za kojim čeznete jeste onaj koji možete da dobijete bez ikakvog napora, bez podnošenja ikakvog bola. To je potpuno nerealno! Jer vi se ne nadate tome da proživite smislen život u telu i da zadobijete istinu tokom životnog veka, odnosno, da živite za istinu i da se zalažete za pravdu. Vi to ne biste smatrali blistavim, sjajnim životom. Osećate da to ne bi bio glamurozan ili smislen život. Živeti takvim životom u vašim očima bi izgledalo kao nepravda! Iako danas prihvatate ovu grdnju, ipak ne tragate za tim da zadobijete istinu niti da proživite istinu u sadašnjosti, već za tim da kasnije možete da uđete u srećan život izvan tela. Vi ne tražite istinu, niti se zalažete za istinu i svakako ne postojite za istinu. Danas ne tragate za ulaskom, već su umesto toga vaše misli zaokupljene budućnošću i onim što bi jednoga dana moglo da bude: gledate u plavo nebo, lijete gorke suze i očekujete da jednog dana budete odvedeni na nebo. Zar ne znate da način vašeg razmišljanja već uveliko nema dodira sa stvarnošću? Neprekidno misliš da će Spasitelj beskrajne dobrote i saosećanja jednog dana nesumnjivo doći da te odvede sa Sobom, tebe koji si pretrpeo nedaće i patnju u ovom svetu i da će On rešiti tvoje pritužbe i osvetiti te, tebe koji si bio žrtvovan i potlačen. Zar nisi pun greha? Jesi li ti jedini koji je patio na ovom svetu? Sam si pao pod Sotoninu vlast i patio – treba li Bog zaista da i dalje rešava tvoje pritužbe? Oni koji nisu u stanju da ispune Božje zahteve – nisu li svi oni Božji neprijatelji? Oni koji ne veruju u ovaploćenog Boga – zar nisu antihristi? Koliko vrede tvoja dobra dela? Mogu li ona zameniti srce koje obožava Boga? Božji blagoslov ne možeš primiti naprosto čineći neka dobra dela, a Bog neće rešiti tvoje pritužbe i neće se osvetiti zbog nepravdi koje su ti nanete samo zato što si bio žrtvovan i potlačen. Oni koji veruju u Boga, a ipak Ga ne spoznaju, ali čine dobra dela – zar i svi oni takođe ne dobijaju grdnju? Ti samo veruješ u Boga, samo želiš da te Bog obešteti i osveti se za nepravde koje su ti nanete, i želiš da ti Bog dâ tvoj dan, onaj dan kada ćeš konačno držati glavu visoko. Međutim, ti odbijaš da obratiš pažnju na istinu i nisi žedan toga da proživiš istinu. Još manje si u stanju da pobegneš iz ovog teškog, ispraznog života. Naprotiv, dok živiš svoj život u telu i svoj život satkan od greha, sa iščekivanjem gledaš u Boga da razreši tvoje pritužbe i da razgrne maglu koja se nadvila nad tvoju egzistenciju. No, da li je ovo moguće? Ako poseduješ istinu, možeš da slediš Boga. Ako proživljavaš, možeš biti ispoljavanje Božje reči. Ako imaš život, možeš uživati u Božjem blagoslovu. Oni koji poseduju istinu mogu da uživaju u Božjem blagoslovu. Bog se stara o tome da oni koji Ga svesrdno vole i koji podnose nedaće i patnju budu obeštećeni, ali ne i oni koji vole samo sebe i koji su postali plen Sotoninih obmana. Kako može biti dobrote u onima koji ne vole istinu? Kako može biti pravednosti u onima koji vole jedino telo? Zar se o pravednosti i dobroti ne govori

jedino u kontekstu istine? Nisu li one rezervisane za one koji svesrdno vole Boga? Oni koji ne vole istinu i koji su samo truli leševi – zar svi ti ljudi ne skrivaju u sebi zlo? Oni koji nisu u stanju da prožive istinu – nisu li svi oni neprijatelji istine? A šta je sa vama?

Ako možeš da pobegneš od ovih uticaja tame i raskrstiš sa tim nečistim stvarima, ako možeš da postaneš svet, tada ćeš posedovati istinu. Nije reč o tome da se tvoja priroda promenila, već samo da si u stanju da istinu sprovodiš u delo i da si u stanju da se odrekneš tela. U pitanju je ono svojstvo koje poseduju oni koji su pročišćeni. Glavni cilj dela osvajanja jeste u tome da pročisti čoveka kako bi čovek mogao da poseduje istinu, budući da čovek premalo razume istinu! Od najvećeg je značaja obavljanje dela osvajanja na takvim ljudima. Svi vi ste pali pod uticaj tame i naneta vam je velika šteta. Dakle, cilj ovog dela jeste da vam omogući da spoznate ljudsku prirodu i da na taj način proživite istinu. Usavršavanje je nešto što bi sva stvorena bića trebalo da prihvate. Da delo ove etape obuhvata samo usavršavanje ljudi, tada bi ono moglo biti obavljeno u Britaniji ili Americi ili Izraelu; moglo bi da se obavi na narodu bilo koje zemlje. Međutim, delo osvajanja je selektivno. Prvi korak dela osvajanja je kratkotrajan; štaviše, biće upotrebljeno samo da bi se ponizio Sotona i osvojila cela vaseljena. Ovo je početno delo osvajanja. Može se reći da svako stvorenje koje veruje u Boga može biti usavršeno, budući da je usavršavanje nešto što se može postići jedino nakon dugotrajne promene. Međutim, drugačije je biti osvojen. Uzorak i model za osvajanje mora biti onaj koji najviše zaostaje, ko živi u najdubljoj tami; to moraju biti oni najponiženiji, koji su najmanje spremni da priznaju Boga i koji su Bogu najneposlušniji. Upravo takva osoba može da posvedoči da je osvojena. Glavni cilj dela osvajanja jeste poraziti Sotonu, dok je glavni cilj usavršavanja ljudi u zadobijanju ljudi. Da se omogući ljudima da nakon što su osvojeni imaju svedočanstvo da je ovo delo osvajanja obavljeno ovde, na ljudima kao što ste vi. Cilj je da ljudi daju svedočanstvo nakon što su osvojeni. Ovi osvojeni ljudi će se upotrebiti da se postigne cilj ponižavanja Sotone. Prema tome, koji je glavni metod osvajanja? Grdnja, sud, bacanje kletvi i otkrivanje – upotreba pravedne naravi da se ljudi osvoje kako bi zbog Božje pravedne naravi bili u potpunosti uvereni. Iskoristiti stvarnost i autoritet reči za osvajanje ljudi i njihovo potpuno uveravanje – to znači biti osvojen. Oni koji su usavršeni ne samo da su u stanju da postignu poslušnost nakon što su osvojeni, već su i u stanju da poseduju znanje o delu suda, da promene svoju narav i da spoznaju Boga. Oni doživljavaju put ljubavi prema Bogu i bivaju ispunjeni istinom. Oni uče kako da iskuse Božje delo, kako da pate za Boga i kako da imaju sopstvenu volju. Usavršeni jesu oni koji imaju stvarno shvatanje istine zahvaljujući tome što su proživeli Božju reč. Osvojeni jesu oni koji znaju za istinu, ali nisu prihvatili pravo značenje istine. Nakon što budu osvojeni, oni su poslušni, ali sva njihova poslušnost je rezultat suda koji su primili. Oni nemaju baš nikakvo shvatanje pravog značenje mnogih istina. Istinu priznaju na rečima, ali nisu ušli u istinu; shvataju istinu, ali istinu nisu iskusili. Delo koje se obavlja na onima koji se usavršavaju obuhvata grdnje i sud, kao i opskrbljivanje životom. Osoba koja ceni ulazak u istinu jeste osoba koja će biti usavršena. Razlika između onih koji će

biti usavršeni i onih koji će biti osvojeni ogleda se u tome da li ulaze u istinu. Usavršeni jesu oni koji shvataju istinu, ušli su u istinu i proživljavaju istinu; ne mogu se usavršiti oni ljudi koji ne shvataju istinu i ne ulaze u istinu, odnosno, oni koji ne proživljavaju istinu. Ako su takvi ljudi u stanju da sada budu sasvim poslušni, oni su onda osvojeni. Ako onaj koji je osvojen ne traži istinu – ako sledi, ali ne proživljava istinu, ako nazire istinu i za nju čuje, ali ne ceni proživljavanje istine – on ne može biti usavršen. Ljudi koji će biti usavršeni na tom putu usavršavanja primenjuju istinu prema Božjim zahtevima. Ovim oni zadovoljavaju Božju volju i bivaju usavršeni. Osvojen je svaki onaj koji sledi do kraja pre nego što se delo osvajanja dovrši, ali se ne može reći da je i usavršen. „Usavršen“ se odnosi na one koji su, nakon što se delo osvajanja završi, u stanju da tragaju za istinom i da budu zadobijeni od strane Boga. Odnosi se na one koji, nakon što se delo osvajanja završi, stoje čvrsto u nevolji i proživljavaju istinu. Ono što onog ko je osvojen izdvaja od onog ko je usavršen jesu razlike u koracima dela i razlike u stepenu u kome ljudi razumeju istinu i u nju ulaze. Svi oni koji nisu krenuli na put usavršavanja, odnosno oni koji ne poseduju istinu, na kraju će ipak biti izgnani. Jedino oni koji poseduju istinu i proživljavaju istinu mogu u potpunosti da budu zadobijeni od strane Boga. Odnosno, oni koji proživljavaju Petrov lik jesu usavršeni, dok su svi ostali osvojeni. Delo koje se obavlja na svima onima koji se osvajaju sastoji se od bacanja kletvi, grdnje i pokazivanja gneva, a do njih dolaze pravednost i kletve. Raditi na takvoj osobi znači otkriti – neceremonijalno i bez učtivosti – iskvarenu narav u njima, kako bi je sami prepoznali i bili u potpunosti uvereni. Jednom kada čovek postane sasvim poslušan, delo osvajanja se završava. Čak i ako većina ljudi i dalje ne traži da razume istinu, delo osvajanja će biti završeno.

Ako želiš da budeš usavršen, moraš da ispuniš određene kriterijume. Kroz svoju rešenost, svoju upornost i svoju savest, i kroz svoju potragu, bićeš u stanju da iskusiš život i da zadovoljiš Božju volju. Ovo je tvoj ulazak i to su stvari koje su neophodne na putu usavršavanja. Delo usavršavanja se može obaviti na svim ljudima. Svako ko traga za Bogom može biti usavršen i ima mogućnost i kvalifikacije da bude usavršen. Ovde ne postoji nikakvo utvrđeno pravilo. Može li neko da bude usavršen uglavnom zavisi od toga za čim traga. Ljudi koji vole istinu i u stanju su da prožive istinu svakako mogu da budu usavršeni. Ljudi koji ne vole istinu ne dobijaju pohvale od Boga; oni ne poseduju život koji Bog zahteva i ne mogu da budu usavršeni. Delo usavršavanja je samo zarad zadobijanja ljudi i nije u sastavu dela borbe sa Sotonom; delo osvajanja je samo zarad borbe sa Sotonom, što znači korišćenje osvajanja čoveka da bi se porazio Sotona. Delo osvajanja je glavno delo, najnovije delo, delo koje nikada ni u jednom dobu nije obavljeno. Može se reći da je cilj ove etape dela uglavnom da se osvoje svi ljudi kako bi se porazio Sotona. Delo usavršavanja ljudi – to nije novo delo. Suštinsko obeležje cilja sveukupnog rada tokom Božjeg dela u telu jeste osvajanje ljudi. Ovo je kao u Doba blagodati, kada je glavno delo bilo iskupljenje celog ljudskog roda raspećem. „Zadobijanje ljudi“ je predstavljalo dodatak delu u telu i obavljeno je tek nakon raspeća. Kada je Isus došao i obavljao Svoje delo, Njegov cilj je prvenstveno bio da iskoristi Svoje

raspeće da bi trijumfovao nad ropstvom smrti i Ada, da bi trijumfovao nad Sotoninim uticajem – odnosno, da porazi Sotonu. Tek nakon što je Isus razapet, Petar je, korak po korak, krenuo na put usavršavanja. Naravno, Petar je bio među onima koji su sledili Isusa dok je Isus delovao, ali u to vreme nije bio usavršen. Naprotiv, tek nakon što je Isus dovršio Svoje delo Petar je postepeno shvatao istinu, a zatim postao usavršen. Ovaploćeni Bog dolazi na zemlju samo da završi ključnu, suštinsku etapu dela u kratkom vremenskom periodu, a ne da dugotrajno živi među ljudima na zemlji u nameri da ih usavršava. On ne obavlja to delo. On ne čeka do onog trenutka kada će čovek biti sasvim usavršen da bi završio Svoje delo. U tome nije cilj niti značaj Njegovog ovaploćenja. On dolazi jedino da obavi kratkotrajno delo spasavanja čoveka, a ne da obavlja dugotrajno delo usavršavanja čoveka. Delo spasavanja čoveka je reprezentativno, u stanju da pokrene novo doba. Može se završiti u kratkom vremenskom periodu. Međutim, usavršavanje čoveka zahteva da se čovek podigne na određeni nivo; za takvo delo je potrebno mnogo vremena. To je delo koje mora da obavi Duh Božji, ali se obavlja na temelju istine koja je izgovorena tokom dela u telu. Ono se, takođe, obavlja uzdizanjem apostola da sprovode dugotrajno delo usmeravanja kako bi postigli Njegov cilj usavršavanja čoveka. Ovaploćeni Bog ne obavlja ovo delo. On samo govori o putu života kako bi ljudi razumeli, i On jedino čoveku daje istinu, a ne prati ga neprestano na putu primene istine, jer to nije u okviru Njegove službe. Prema tome, On neće pratiti čoveka sve do dana dok čovek u potpunosti ne shvati istinu i potpuno ne dođe do istine. Njegovo delo u telu se završava kada čovek zvanično uđe na pravi put vere u Boga, kada čovek zakorači na pravi put ka usavršavanju. U tom će trenutku, naravno, On u potpunosti poraziti Sotonu i trijumfovati nad svetom. Njega ne zanima hoće li čovek u tom trenutku konačno ući u istinu, niti Ga zanima da li je čovekov život veliki ili minijaturan. Ništa od toga nije ono čime On u telu treba da upravlja; ništa od toga nije u okviru službe ovaploćenog Boga. Kada završi Svoje predviđeno delo, On će zaključiti Svoje delo u telu. Dakle, delo koje ovaploćeni Bog obavlja jeste samo ono delo koje Božji Duh ne može neposredno da obavi. Štaviše, to je kratkotrajno delo spasenja, a ne delo koje će On dugotrajno obavljati na zemlji.

Popravljanje vašeg kova nije u domenu Mog dela. Od vas tražim da to učinite samo zato što vam je kov previše loš. To zapravo nije u sastavu dela usavršavanja; naprotiv, to je dodatni posao koji se obavlja na vama. Delo koje se danas dovršava na vama obavlja se u skladu sa onim što vam je potrebno. Ono je individualizovano i ne predstavlja put kojim treba da kroči svako ko se usavršava. Budući da vam je kov lošiji od svakoga ko je u prošlosti usavršavan, tokom obavljanja ovog dela na vama javljaju se mnoge prepreke. Ja među vama obavljam ovaj dodatni posao jer su ciljevi usavršavanja drugačiji. U suštini, kada Bog dođe na zemlju, On ostaje u okviru Svojih odgovarajućih nadležnosti i obavlja Svoje delo, ne zamarajući se stvarima koje nisu s njim u vezi. Ne meša se u porodične stvari niti učestvuje u životima ljudi. Potpuno je nezainteresovan za takve beznačajne stvari; one nisu deo Njegove službe. Međutim,

vaš kov je znatno lošiji od onoga koji sam zahtevao – odista je neuporediv – tako da predstavlja krajnju prepreku tom delu. Povrh toga, ovo delo se mora obaviti među ljudima u ovoj zemlji Kini. U toj meri ste neobrazovani da nemam izbora već da progovorim i zahtevam da se obrazujete. Rekao sam vam da je ovo dodatni posao, ali je i nešto što morate steći, nešto što će vam pomoći da postanete usavršeni. U stvari, obrazovanje, osnovno znanje o sopstvenom ponašanju i osnovno znanje o životu, sve su to stvari koje bi trebalo prirodno da posedujete; ne bi trebalo da moram da vam govorim o tim stvarima. Međutim, budući da ih ne posedujete, nemam izbora osim da vam usadim ove stvari nakon što ste već rođeni na svetu. Čak i ako gajite mnoge predstave o Meni, Ja i dalje ovo zahtevam od vas – i dalje zahtevam da popravite svoj kov. Nije Mi namera da dođem i obavim ovo delo, jer je Moje delo samo da vas osvojim, samo da u vama izdejstvujem potpunu uverenost sudeći vam, ukazujući vam time na put života na koji treba da uđete. Drugim rečima, koliko ste obrazovani i da li ste upućeni u život ne bi imalo apsolutno nikakve veze sa Mnom da nije činjenice da treba da vas osvojim Svojom rečju. Sve ovo se dodaje kako bi se osiguralo postizanje rezultata u delu osvajanja i radi vašeg kasnijeg usavršavanja. To nije u sastavu dela osvajanja. Budući da ste lošeg kova, da ste lenji i nemarni, budalasti i tupoglavi, bezizražajni i nedotupavi – budući da ste preko svake mere nenormalni – zahtevam da prvo popravite svoj kov. Svako ko želi da bude usavršen mora da ispuni određene kriterijume. Da bi bio usavršen, čovek mora da bude bistar i trezven i spreman da živi smislenim životom. Ako si neko ko nije spreman da živi ispraznim životom, neko ko traga za istinom, neko ko je ozbiljan u svemu što čini i neko ko ima izuzetno normalnu ljudskost, onda ispunjavaš uslove da budeš usavršen.

Ovo delo koje se obavlja među vama sprovodi se na vama shodno tome koje delo treba da se obavi. Nakon osvajanja ovih ljudi, biće usavršena jedna grupa ljudi. Prema tome, veliki segment sadašnjeg dela takođe je radi pripreme za cilj koji je vaše usavršavanje, budući da postoji mnogo ljudi željnih istine koji se mogu usavršiti. Kada bi se na vama obavilo delo osvajanja, ali ne i bilo kakvo dodatno delo nakon toga, zar istine ne bi bili lišeni neki koji za njom žude? Postojeće delo ima za cilj da otvori put za kasnije usavršavanje ljudi. Iako je Moje delo samo delo osvajanja, put života o kome govorim je, ipak, priprema za kasnije usavršavanje ljudi. Delo koje dolazi nakon osvajanja usredsređuje se na usavršavanje ljudi, a osvajanje se obavlja kako bi se postavio temelj za delo usavršavanja. Čovek se može usavršiti tek nakon što je osvojen. Ovoga časa, glavni zadatak je u osvajanju; kasnije će biti usavršeni oni koji traže istinu i žude za njom. Biti usavršen podrazumeva aktivne aspekte ulaska ljudi: Da li imaš bogoljubivo srce? Koliko je bilo duboko tvoje iskustvo dok si koračao ovim putem? Koliko je čista tvoja ljubav prema Bogu? Koliko je tačna tvoja primena istine? Da bi bio usavršen, čovek mora imati osnovno znanje o svim aspektima ljudskosti. Ovo je osnovni zahtev. Svi oni koji, nakon što su osvojeni, ne mogu da budu usavršeni, postaju uslužna sredstva i na kraju će biti bačeni u jezero ognja i sumpora, i svejedno će upasti u bezdan, jer se tvoja narav

nije promenila i još uvek pripadaš Sotoni. Ako čovek ne ispunjava uslove za usavršavanje, tada je on beskoristan – on je otpad, oruđe, nešto što ne može da izdrži kušnju ognja! Koliko od svog bogoljubivog srca sada poseduješ? Koliko od srca koje se tebe gnuša? Koliko duboko zaista poznaješ Sotonu? Da li ste učvrstili svoju rešenost? Da li je vaš život u okviru vaše ljudskosti dobro regulisan? Da li vam se život promenio? Živite li novim životom? Da li vam se promenio pogled na život? Ako se ove stvari nisu promenile, ne možeš da budeš usavršen čak ni ako se ne povučeš; naprotiv, samo si osvojen. Kada dođe vreme da budeš stavljen na probu, nedostajaće ti istina, tvoja ljudskost će biti nenormalna i bićeš nizak poput tovarne životinje. Tvoje jedino dostignuće biće to što si osvojen – bićeš samo predmet Mog osvajanja. Poput magarca koji, nakon što je jednom iskusio bič gospodara, postaje strašljiv i, svaki put kada ga ugleda, plaši se da se nedolično ne ponaša – bio bi samo magarac koji je osvojen. Ako nekoj osobi nedostaju ovi pozitivni aspekti i umesto toga je pasivna i strašljiva, bojažljiva i kolebljiva u svemu, nesposobna da išta jasno razluči, nesposobna da prihvati istinu, i dalje bez puta za primenu, a povrh toga čak i bez bogoljubivog srca – ako neka osoba nimalo ne shvata kako da voli Boga, kako da živi smislenim životom ili kako da bude stvarna osoba – kako takva osoba može svedočiti o Bogu? To bi pokazalo da je tvoj život malo vredan i da si samo osvojeni magarac. Bio bi osvojen, ali bi to samo značilo da si se odrekao velike crvene aždaje i odbio da se pokoriš njenoj vlasti; značilo bi da veruješ da postoji Bog, da želiš da se povinuješ svim Božjim planovima i da nemaš pritužbi. Međutim, kad je reč o pozitivnim aspektima, jesi li u stanju da proživiš Božju reč i ispoljavaš Boga? Ako nemaš nijedan od ovih aspekata, to znači da nisi zadobijen od strane Boga i da si samo osvojeni magarac. Nema ničeg poželjnog u tebi i Sveti Duh ne deluje u tebi. Tvoja ljudskost je odviše manjkava; Bogu je nemoguće da te upotrebi. Moraš da dobiješ Božje odobravanje i da budeš stotinu puta bolji od nevernih zveri i hodajućih mrtvaca – samo oni koji dostignu ovaj nivo spremni su da budu usavršeni. Za Božju upotrebu je podoban samo čovek koji poseduje ljudskost i ima savest. Tek kada ste usavršeni možete se smatrati ljudskim bićima. Samo oni koji su usavršeni jesu ljudi koji žive smislenim životom. Jedino takvi ljudi mogu još snažnije svedočiti o Bogu.

Treba ostaviti po strani blagoslove statusa i razumeti volju Boga da čoveku donese spasenje

Sa ljudskog stanovišta, potomke Moava nije moguće upotpuniti, niti su oni sposobni da budu upotpunjeni. Za Davidovu decu, s druge strane, zasigurno ima nade i ona zaista mogu biti upotpunjena. Ako je neko potomak Moava, on ne može biti upotpunjen. Vi čak ni sada još uvek ne znate koliki je značaj dela koje se među vama obavlja; u ovoj etapi, vi u srcu još uvek čuvate svoje šanse za budućnost i nerado ih se odričete. Nikoga nije briga zašto je Bog danas odabrao da radi upravo na najmanje dostojnoj grupi ljudi, kakvi

ste vi. Može li biti da je On u ovom delu napravio grešku? Da li ovo delo predstavlja trenutni previd? Zašto je Bog, koji je oduvek znao da ste deca Moavska, sišao upravo da bi delao među vama? Zar vam to nikad ne pada na pamet? Zar Bog to nikad ne razmatra dok obavlja Svoje delo? Da li se On ponaša drsko? Zar On nije od početka znao da ste vi potomci Moava? Zar ne znate da razmotrite ove stvari? Kud su se denule vaše predstave? Je l' ono vaše zdravo razmišljanje postalo neprilagođeno? Gde su nestale vaša pamet i mudrost? Je l' stvar u tome da je vaše držanje toliko velikodušno da ne vodite računa o tako malim stvarima? Vaši su umovi najosetljiviji na stvari poput vaših šansi za budućnost i vaše sudbine, ali su za sve ostalo tupi, usporeni i potpuno neuki. U šta, zaboga, vi verujete? U svoje šanse za budućnost? Ili u Boga? Nije li sve u šta veruješ tvoje prelepo odredište? Zar to nisu tvoje šanse za budućnost? Koliko od načina života sada razumeš? Koliko si toga postigao? Misliš li da se delo koje se upravo obavlja na potomcima Moava obavlja zato da bi vas ponizilo? Da li se ono obavlja s namerom da razotkrije vašu ružnoću? Da li se ono namerno obavlja da bi vas nateralo da prihvatite grdnju i da vas zatim baci u ognjeno jezero? Ja nikad nisam rekao da nemate šansi za budućnost, a još manje da morate biti uništeni ili pretrpeti propast. Jesam li Ja ikada tako nešto javno saopštio? Kažeš da u tebi nema nade, ali, nije li to zaključak koji si ti sam izveo? Nije li on posledica tvog sopstvenog načina razmišljanja? Da li se tvoji zaključci računaju? Ako kažem da nisi blagosloven, zasigurno ćeš biti izložen propadanju; a ako kažem da si blagosloven, onda definitivno nećeš biti uništen. Ja samo kažem da si potomak Moava; nisam rekao da ćeš biti uništen. Jednostavno, stvar je u tome da su potomci Moava prokleti i da pripadaju soju pokvarenih ljudi. Greh je već ranije pomenut; zar vi niste svi grešni? Zar Sotona nije iskvario sve grešnike? Zar ne prkose svi grešnici Bogu i zar se ne bune protiv Njega? Zar oni koji prkose Bogu ne treba da budu prokleti? Zar ne moraju svi grešnici biti uništeni? U tom slučaju, ko među ljudima od krvi i mesa može da bude spasen? Kako ste mogli da opstanete do dana današnjeg? Postali ste negativni zato što ste potomci Moava; zar se i vi ne ubrajate u ljude koji su grešnici? Kako ste uopšte potrajali do danas? Kad se spomene usavršavanje, vi ste srećni. Nakon što čujete da morate da doživite veliko stradanje, osećate da ste zbog toga još više blagosloveni. Mislite da, nakon izdržanog stradanja, možete da budete pobednici, te da to, štaviše, predstavlja veliki Božji blagoslov i da vas On time veliča. Čim se spomene Moav, među vama nastaje metež; odrasli i deca podjednako osećaju neizrecivu tugu, u vašim srcima nema ni trunke radosti i kajete se što ste se uopšte rodili. Vi ne razumete značaj ove etape dela koje se obavlja na potomcima Moava; znate samo da tražite visoke položaje, a kad god vam se učini da nema nade, vi ponovo zapadate u greh. Obuzima vas sreća na svaki pomen savršenstva i budućeg odredišta; svoju ste veru u Boga uložili da biste stekli blagoslove i da biste imali dobro odredište. Pojedini ljudi sada osećaju strepnju zbog svog statusa. Pošto je njihova vrednost mala a njihov status nizak, oni ne žele da traže da budu usavršeni. Najpre se pričalo o savršenstvu, a zatim su spomenuti potomci Moava, pa su ljudi stoga

negirali prethodno pomenuti put usavršavanja. To je zato što vi, od početka do kraja, nikada niste spoznali značaj ovog dela, niti vas njegov značaj uopšte zanima. Suviše ste malog rasta i ne možete da izdržite ni najmanju smetnju. Kada uvidite da je vaš status isuviše nizak, postajete negativni i gubite samopouzdanje za nastavak traženja. Ljudi samo sticanje blagodati i uživanje u spokoju smatraju simbolima vere, a traženje blagoslova vide kao osnovu svoje vere u Boga. Veoma malo ljudi traži da spozna Boga ili traži da promeni svoju narav. Verujući u Boga, ljudi od Njega traže da im podari prikladno odredište i svu potrebnu blagodat, nastoje da Ga učine svojim slugom, da Ga nateraju da s njima održava miran, prijateljski odnos, kako među njima nikada, ni u koje doba, ne bi došlo ni do kakvih sukoba. Drugim rečima, njihova vera u Boga zahteva od Njega obećanje da će ispuniti sve njihove zahteve i da će im podariti sve ono za šta se mole, saglasno rečima koje su pročitali u Bibliji: „Slušaću sve vaše molitve.“ Oni od Boga ne očekuju da ikome sudi, niti da se bilo s kim obračunava, jer je On oduvek bio milosrdni Spasitelj Isus, koji u svako doba i na svakom mestu održava dobre odnose s ljudima. Evo kako ljudi veruju u Boga: oni naprosto, bez ikakvog stida, Bogu ispostavljaju zahteve, verujući da će im On sve te zahteve slepo ispunjavati, bilo da su oni buntovnički nastrojeni ili poslušni. Oni samo neprestano „naplaćuju dugove“ od Boga, verujući da im se On mora „odužiti“ bez ikakvog otpora i da im, štaviše, mora platiti duplo; misle da mogu po volji da manipulišu Bogom, bez obzira da li je Bog od njih nešto dobio ili nije, te da Bog ne može proizvoljno da orkestrira ljudima, a još manje da, kad god Mu se prohte i bez njihove dozvole, ljudima otkriva Svoju dugo godina skrivanu mudrost i pravednu narav. Oni svoje grehe prosto ispovedaju Bogu, verujući da će im Bog te grehe jednostavno oprostiti, da Mu to nikad neće dozlogrditi i da će tako doveka trajati. Oni samo zapovedaju Bogu verujući da će im se On pokoravati, jer je u Bibliji zapisano kako Bog nije došao da bi mu ljudi služili, već da bi On služio njima, da je On tu samo zato da bi im bio sluga. Zar niste oduvek verovali upravo na ovaj način? Kad god niste u stanju da od Boga nešto dobijete, vi biste da pobegnete; kad nešto ne razumete, postajete jako ozlojeđeni, pa idete čak dotle da Ga obasipate svakojakim psovkama. Vi jednostavno nećete Samom Bogu dopustiti da do kraja izrazi Svoju mudrost i čudesnost; umesto toga, želite samo da uživate u privremenoj lagodnosti i udobnosti. Sve do sada, vaš stav u pogledu vere u Boga sastojao se samo od istih starih nazora. Ako vam Bog pokaže makar i sićušni deo Svog veličanstva, postajete nesrećni. Da li sada shvatate koliko je veliki vaš rast? Nemojte pretpostavljati da ste svi odani Bogu kad se vaši stari nazori, zapravo, uopšte nisu promenili. Dok vas nešto ne zadesi, verujete kako sve ide glatko, a vaša ljubav prema Bogu dostiže vrhunac. Čim vas nešto snađe, ma koliko to nevažno bilo, vi propadate u Ad. Je li to odanost Bogu?

Ako bi poslednja etapa dela osvajanja bila započeta u Izraelu, onda takvo delo osvajanja ne bi imalo nikakvog smisla. Ovo delo je najznačajnije kad se obavlja u Kini i kad se izvršava na vama. Vi ste najniži od svih ljudi, vi ste ljudi s najnižim statusom; na najnižem ste nivou ovog društva i vi ste oni koji su u početku najmanje priznavali Boga.

Vi ste oni koji su odlutali najdalje od Boga i koji su najteže povređeni. S obzirom na to da se ova etapa dela obavlja samo zarad osvajanja, nije li za vas najprikladnije da budete odabrani za buduće svedoke? Ako prvi korak dela osvajanja ne bi bio obavljen na vama, onda bi bilo teško unaprediti delo osvajanja koje će uslediti, zato što će rezultati budućeg dela osvajanja biti ostvareni na osnovu činjenice da se ovo delo danas obavlja. Aktuelno delo osvajanja predstavlja samo početak sveukupnog dela osvajanja. Vi ste prva grupa ljudi koji će biti osvojeni; vi ste predstavnici čitavog ljudskog roda koji će biti osvojen. Ljudi koji zaista poseduju znanje uvideće da je celokupno delo koje Bog danas obavlja sjajno i da On pored toga što ljudima omogućava da spoznaju svoje buntovništvo, takođe otkriva i njihov status. Svrha i smisao Njegovih reči ne sastoje se u tome da ljude obeshrabre, niti da ih sruše. One treba da im omoguće da dostignu prosvećenje i spasenje kroz Njegove reči; da probude njihov duh putem Njegovih reči. Od samog stvaranja sveta čovek živi pod Sotoninom vlašću, a da pritom niti zna niti veruje da postoji nekakav Bog. To što ovi ljudi mogu biti obuhvaćeni velikim Božjim spasenjem i toliko snažno uzdignuti od Boga zaista je znak ljubavi Božje; u to će poverovati svi oni koji to istinski razumeju. Ali šta je sa onima koji ne poseduju takvo znanje? Oni će reći: „Ah, Bog kaže da smo potomci Moava; Svojim rečima je to rekao. Možemo li i dalje da se nadamo dobrom ishodu? Mi smo potomci Moava i opirali smo Mu se u prošlosti. Bog je došao da nas osudi; zar ne vidiš kako nam je On uvek sudio, od samog početka? Pošto smo se opirali Bogu, ovako treba da budemo prekoreni.“ Jesu li ove reči tačne? Bog vam danas sudi, prekoreva vas i osuđuje vas, ali ti moraš da znaš da si osuđen zato da bi mogao da spoznaš sebe. On osuđuje, proklinje, sudi i prekoreva zato da bi ti mogao da spoznaš sebe, da bi se tvoja narav promenila i, štaviše, da bi mogao da spoznaš koliko vrediš, da bi shvatio da su svi Božji postupci pravedni i u skladu sa Njegovom naravi i sa zahtevima Njegovog dela, da On dela u skladu sa Svojim planom za spasenje čoveka i da je On pravedni Bog koji čoveka voli, spasava ga, sudi mu i prekoreva ga. Ako znaš samo da ti je status nizak, da si iskvaren i neposlušan, ali ne znaš da Bog želi da Svoje spasenje jasno pokaže kroz sud i grdnju koje danas u tebi obavlja, onda nema načina da stekneš iskustvo, a još manje si sposoban da nastaviš da napreduješ. Bog nije došao da bi ubijao i uništavao, već da bi sudio, proklinjao, grdio i spasavao. Pre nego što Njegov plan upravljanja od 6000 godina bude priveden kraju – pre nego što On otkrije kakav ishod čeka svaku od kategorija ljudi – Božje delo na zemlji obavljaće se zarad spasenja; svrha tog dela je isključivo u tome da one koji Ga ljube upotpuni – i to temeljno – i da ih natera da se potčine Njegovoj vlasti. Bez obzira na to kako Bog spasava ljude, sve se to postiže tako što oni bivaju primorani da se otrgnu od svoje stare đavolske prirode; drugim rečima, On ih spasava tako što ih primorava da traže život. Ako to ne učine, oni onda ni na koji način neće moći da prihvate Božje spasenje. Spasenje je delo Samoga Boga, dok je traženje života nešto što čovek mora da preduzme kako bi prihvatio spasenje. U očima čoveka, spasenje je ljubav Božja, a ljubav Božja ne može biti grdnja, sud i kletve; spasenje mora u sebi sadržati ljubav, saosećanje i, ponajviše,

reči utehe, kao i bezgranične blagoslove koje Bog daruje. Ljudi veruju da Bog, kada spasava čoveka, to čini tako što ga dirne svojim blagoslovima i blagodatima, kako bi čovek svoje srce mogao predati Bogu. Drugim rečima, kada On čoveka dirne, time ga On spasava. Ovakvo spasenje se, dakle, obavlja sklapanjem dogovora. Tek nakon što ga Bog stostruko daruje zauzvrat, čovek pristaje da se potčini pred imenom Božjim, trudi se da Mu čini dobro i da Ga ovenča slavom. To nije ono što Bog namerava da učini s ljudskim rodom. Bog je na zemlju došao da dela kako bi spasao iskvareni ljudski rod; tu nema nikakve neistine. Jer, da ima, onda On zasigurno ne bi došao da lično obavi Svoje delo. U prošlosti, Njegovi načini spasavanja podrazumevali su pokazivanje krajnje ljubavi i saosećanja, u toj meri da je On sve Svoje dao Sotoni u zamenu za čitav ljudski rod. Sadašnjost nema nikakve sličnosti sa prošlošću: spasenje koje vam je danas darovano dešava se u vreme poslednjih dana, tokom kojih svako biva klasifikovan prema svojoj vrsti; sredstva za tvoje spasenje nisu ljubav ili saosećanje, već grdnja i sud, a sve je to u cilju što potpunijeg čovekovog spasenja. Prema tome, iako primate jedino grdnju, sud i nemilosrdne udarce, znajte ovo: u tim bezdušnim udarcima nema ni trunke kazne. Ma koliko Moje reči bile oštre, ono što vas je zadesilo jeste svega par reči koje vam se možda mogu učiniti krajnje bezdušnim, i ma koliko sam Ja možda ljut, kišu koja se na vas sručila i dalje čine reči učenja, a Ja ne želim ni da vam naudim niti da vas ubijem. Zar sve ovo nisu činjenice? Znajte da sve što se danas čini, bilo da je reč o pravednom sudu ili o bezdušnom oplemenjivanju i grdnji, ima za cilj jedino vaše spasenje. Bez obzira na to da li je danas svako klasifikovan prema svojoj vrsti i da li su kategorije ljudi razotkrivene, svrha svih Božjih reči i dela sastoji se u spasenju onih koji istinski vole Boga. Pravedni sud je donet da pročisti čoveka i bezdušno oplemenjivanje se vrši da bi se ljudi prečistili; i oštre reči i prekor imaju za cilj očišćenje i čovekovo spasenje. Prema tome, današnji metod spasenja razlikuje se od metoda iz prošlosti. Vi danas bivate spaseni putem pravednog suda, koji predstavlja prikladnu alatku za klasifikovanje svih ljudi prema vrsti. Štaviše, nemilosrdna grdnja služi vašem potpunom spasenju – a šta vi imate da kažete na takvu grdnju i sud? Zar niste uvek, od početka do kraja, uživali u spasenju? Videli ste ovaploćenog Boga i spoznali Njegovu svemoć i mudrost; pored toga, više puta ste iskusili udarce i dovođenje u red. Niste li, međutim, ujedno primili i vrhunsku blagodat? Nisu li vaši blagoslovi veći od blagoslova koje su svi ostali primili? Vaše su blagodati izdašnije čak i od slave i bogatstva u kojima je Solomon uživao! Razmislite malo o tome: da sam Ja došao s namerom da vas osudim i kaznim, umesto da vas spasem, da li bi onda vaši dani potrajali ovoliko dugo? Da li biste vi, grešna stvorenja od krvi i mesa opstali do današnjeg dana? Da je Moj cilj bio samo da vas kaznim, zašto bih se Ja onda ovaplotio i upustio se u tako veliki poduhvat? Zar vas, puke smrtnike, ne bih mogao da kaznim izgovaranjem jedne jedine reči? Zar bih morao još i da vas uništim, nakon što sam vas namerno osudio? Zar još uvek ne verujete ovim rečima Mojim? Da li sam čoveka mogao da spasem jedino ljubavlju i saosećanjem? Ili sam samo uz pomoć raspeća mogao da spasem čoveka? Zar Moja pravedna narav nije

pogodnija za to da čoveka učinim potpuno poslušnim? Zar ona nije sposobnija za potpuno spasenje čoveka?

Iako su Moje reči možda stroge, sve su izgovorene radi ljudskog spasenja, jer Ja samo izgovaram reči, a ne kažnjavam ljudsko telo. Ove reči dovode do toga da ljudi žive u svetlosti, da spoznaju da svetlost postoji, da spoznaju da je svetlost dragocena i, još i više, da spoznaju koliko su im te reči korisne, kao i da spoznaju da je Bog spasenje. Iako sam izgovorio mnoge reči grdnje i suda, ono što one predstavljaju nije vam i kroz dela učinjeno. Došao sam da obavim Svoje delo i da govorim Svoje reči. I premda Moje reči možda jesu stroge, izgovorene su kao sud o vašoj iskvarenosti i vašem buntovništvu. Svrha ovakvog Mog delovanja ostaje u tome da spasim ljude iz vlasti Sotone; koristim Svoje reči da spasim ljude. Moj cilj nije da Svojim rečima naudim ljudima. Moje su reči stroge da bih postigao rezultate u Svom delovanju. Samo kroz takvo delo ljudi mogu spoznati sebe i otrgnuti se od svoje buntovne naravi. Najveći značaj dela reči jeste u omogućavanju ljudima da u praksi primene istinu nakon što su je razumeli, da ostvare promene u svojoj naravi i da spoznaju sebe i delo Božje. Jedino obavljanje dela kroz izgovaranje reči omogućava komunikaciju između Boga i ljudi i jedino reči mogu objasniti istinu. Ovakav način delovanja najbolje je sredstvo za osvajanje ljudi; osim kroz izgovorene reči, nijednim drugim metodom ne može se ljudima pružiti jasnije shvatanje istine i dela Božjeg. Prema tome, u svojoj poslednjoj etapi delovanja, Bog govori ljudima da bi im otkrio sve istine i tajne koje još ne shvataju, omogućavajući im da od Boga zadobiju istiniti put i život, čime ispunjavaju Njegovu volju. Svrha Božjeg rada na ljudima jeste u tome da im omogući da ispune Božju volju, a to se čini kako bi im donelo spasenje. Stoga, za vreme Njegovog spasenja čoveka, On ne obavlja delo kažnjavanja. Dok ljudima donosi spasenje, Bog ne kažnjava zle i ne nagrađuje dobre, niti otkriva odredišta raznih sojeva ljudi. Umesto toga, tek nakon što završna etapa Njegovog dela bude dovršena, On će obaviti delo kažnjavanja zlih i nagrađivanja dobrih, i tek tada će otkriti kraj svih različitih sojeva ljudi. Oni kažnjeni, biće oni koji zapravo neće moći da budu spašeni, dok će oni spašeni, biti oni koji su zadobili Božje spasenje u vreme Njegovog spasenja ljudi. Dok se sprovodi Božje delo spasenja, svaka pojedinačna osoba koja se može spasiti biće spasena, u meri u kojoj je to moguće, i niko od njih neće biti odbačen, jer je spasavanje ljudi svrha Božjeg dela. Svi oni koji u vreme Božjeg spasenja ljudi ne budu mogli da promene svoju narav – kao i svi oni koji nisu u stanju da se potpuno pokore Bogu – biće kažnjeni. Ova etapa dela – delo reči – otkriće ljudima sve puteve i tajne koje oni ne shvataju, kako bi mogli da shvate volju Božju i zahteve koje je Bog postavio spram njih, i kako bi imali preduslove da u praksi primene Božje reči i postignu promene u svojoj naravi. Za obavljanje Svog dela Bog koristi samo reči i ne kažnjava ljude zbog sitne buntovnosti; a to je stoga jer je sada vreme za delo spasenja. Kad bi svako ko je buntovan bio i kažnjen, tada niko ne bi imao priliku da bude spasen; svi bi bili kažnjeni i pali bi u Ad. Svrha reči kojima se sudi ljudima jeste u tome da im omogući da spoznaju sebe i pokore se Bogu; a ne da ih kazni takvim sudom. U

vreme dela reči, mnogi ljudi će razotkriti svoje buntovništvo i prkos, kao i svoju neposlušnost prema ovaploćenom Bogu. Ipak, On zbog toga neće kazniti sve ove ljude, već će samo odbaciti one koji su iskvareni do srži i koji ne mogu biti spašeni. On će njihovo telo predati Sotoni, a u pojedinim slučajevima uništiće njihovo telo. Svi koji su preostali nastaviće da slede i proći će kroz čin obračunavanja i orezivanja. Ako, tokom svog sledbeništva, ovi ljudi i dalje ne mogu da prihvate čin obračunavanja i orezivanja, postajući sve više i više izopačeni, tada će izgubiti svoju priliku za spasenje. Svaka osoba koja se pokorava tome da je Božje reči osvoje dobiće dovoljno prilika za spasenje; Božje spasenje svakog od ovih ljudi pokazaće Njegovu krajnju popustljivost. Drugim rečima, prema njima će ispoljiti najveću toleranciju. Sve dok se ljudi vraćaju sa pogrešnog puta i sve dok se mogu pokajati, Bog će im pružati priliku da zadobiju Njegovo spasenje. Kada se ljudi prvi put pobune protiv Boga, On nema želju da ih usmrti; već čini sve što može kako bi ih spasio. Ako za nekog zaista nema nade za spasenje, Bog će ga tada odbaciti. Bog sporo kažnjava određene ljude samo zato jer želi da spase svakog onog ko može biti spasen. On sudi, prosvećuje i vodi ljude samo rečima, a ne koristi štap da ih usmrti. Korišćenje reči zarad ljudskog spasenja predstavlja svrhu i značaj završne etape dela.

Kako čovek koji u svojim predstavama postavlja granice Bogu može da primi Božja otkrivenja?

Božje delo uvek ide dalje, i mada se svrha Njegovog dela ne menja, metod po kojem On deluje večito se menja, što znači da se i oni koji slede Boga večito menjaju. Što više Bog deluje, to je temeljnija čovekova spoznaja Boga. Kao posledica Božjeg dela, i u čovekovoj naravi dolazi do odgovarajućih promena. Međutim, upravo zato što se delo Božje večito menja, oni koji nisu spoznali delo Svetog Duha i oni nerazumni ljudi koji nisu spoznali istinu, postaju ljudi koji se opiru Bogu. Delo Božje nikada se ne prilagođava čovekovim predstavama zato što je Njegovo delo uvek novo i nikada staro, i On nikada ne ponavlja staro delo, već naprotiv, sigurno ide napred sa delom koje nikada ranije nije obavljeno. Kako Bog ne ponavlja Svoja dela, a čovek uvek sudi o trenutnom Božjem delu na osnovu dela koje je On obavio u prošlosti, Bogu je postalo izuzetno teško da sprovodi svaku etapu Svog dela novog doba. Čovek ima previše poteškoća! Previše je konzervativan u svom razmišljanju! Niko ne poznaje delo Božje, ali mu svako određuje granice. Kada napusti Boga, čovek gubi život, istinu i Božje blagoslove, ali ipak ne prihvata ni život, ni istinu, a ponajmanje veće blagoslove koje Bog daruje čovečanstvu. Svi ljudi žele da zadobiju Boga, ali nisu sposobni da tolerišu bilo kakve promene u Božjem delu. Oni koji ne prihvataju novo Božje delo veruju da je delo Božje nepromenjivo, da zauvek stoji u mrtvoj tački. Oni veruju da sve što je potrebno da bi se zadobilo večno spasenje od Boga jeste da se poštuje zakon, i da će volja Božja uvek biti

zadovoljena dokle god se oni kaju i ispovedaju svoje grehe. Oni smatraju da Bog može biti Bog samo po zakonu i onaj Bog koji je zbog čoveka prikovan za krst; oni takođe smatraju da Bog ne treba i ne može da izađe izvan okvira Biblije. Upravo ih je takvo razmišljanje čvrsto okovalo u zakone starog doba i prikovalo za mrtva pravila. Ima još više onih koji veruju da kakvo god bilo, novo Božje delo mora biti potkrepljeno proročanstvima, i da u svakoj etapi takvog dela svi koji Ga prate „iskrenim“ srcem moraju da dožive i otkrivenja; u suprotnom, to delo ne može biti Božje delo. Već i sama spoznaja Boga za čoveka nije lak zadatak. Kada se tome doda čovekovo nerazumno srce i buntovna priroda prožeta uobraženošću i samoljubljem, postaje mu još teže da prihvati Božje novo delo. Čovek niti pažljivo proučava novo delo Božje, niti ga prihvata s poniznošću; umesto toga, on zauzima prezriv stav dok iščekuje otkrivenja i smernice od Boga. Nije li to ponašanje onih koji se bune protiv Boga i opiru Mu se? Kako takvi ljudi mogu da zadobiju Božje odobravanje?

Isus je rekao da je delo Jahveovo zastarelo za Doba blagodati, baš kao što Ja danas kažem da je delo Isusovo takođe zastarelo. Da je postojalo samo Doba zakona, a ne i Doba blagodati, Isus ne bi bio razapet i ne bi mogao da iskupi celokupno čovečanstvo. Da je postojalo samo Doba zakona, da li bi čovečanstvo uspelo da stigne ovoliko daleko, do današnjih dana? Istorija ide napred, a nije li istorija prirodni zakon Božjeg dela? Zar ovo nije prikaz Njegovog upravljanja čovekom širom vaseljene? Istorija ide napred, pa tako i delo Božje. Božja volja se večito menja. On ne bi mogao da jednu istu etapu Svoga dela obavlja tokom šest hiljada godina, jer kao što svi znaju, Bog je uvek nov i nikada star, i On nikako ne bi mogao da se iznova vraća istom delu kao što je raspeće, da biva prikovan za krst jedanput, dvaput, triput… Bilo bi smešno tako razmišljati. Bog ne radi stalno isti posao; Njegovo delo se večito menja i uvek je novo, baš kao što vam se Ja obraćam novim rečima i svakoga dana obavljam novo delo. Ovo je delo koje sprovodim, a ključne su reči „novo“ i „čudesno“. Izreka „Bog je nepromenljiv i Bog će uvek biti Bog“ zaista jeste tačna; Božja suština se ne menja, Bog je uvek Bog i On nikada ne bi mogao da postane Sotona, ali to nije dokaz da je Njegovo delo konstantno i nepromenljivo kao što to jeste Njegova suština. Ti tvrdiš da je Bog nepromenljiv, ali kako onda možeš da objasniš to da je Bog uvek nov i nikada star? Božje delo se neprestano širi i neprestano menja, a Njegova volja se neprestano ispoljava i otkriva čoveku. Kako čovek doživljava Božje delo tako se njegova narav neprestano menja, baš kao i njegovo znanje. Odakle onda potiče ova promena? Zar ne potiče od dela Božjeg koje se večito menja? Ako čovekova narav može da se menja, zašto čovek ne može da dozvoli da se i Moje delo i Moje reči neprestano menjaju? Moram li Ja da budem podvrgnut ljudskim ograničenjima? Zar u ovom slučaju ne koristiš usiljene argumente i izopačenu logiku?

Pošto je vaskrsao, Isus se ukazao Svojim učenicima i rekao: „Ja ću poslati ono što je moj Otac obećao. Vi budite u gradu dok na vas ne siđe sila sa visine.“ Da li znaš kako se ove reči mogu objasniti? Da li je na tebe, sada, sišla sila Njegova? Da li razumeš na šta se odnosi „sila“? Isus je objavio da će Duh istine biti darovan čoveku tokom

poslednjih dana. Poslednji dani su sada ovde; da li ti razumeš kako Duh istine izražava reči? Gde se pojavljuje i deluje Duh istine? U knjizi proročanstava proroka Isaije nigde se ne spominje da će se dete po imenu Isus roditi u doba Novog zaveta; samo je napisano da će se roditi muško dete po imenu Emanuel. Zašto se ime „Isus“ ne spominje? Nigde u Starom zavetu se to ime ne pojavljuje, pa zašto onda još uvek veruješ u Isusa? Svakako nisi počeo da veruješ u Isusa tek pošto si Ga video svojim očima, zar ne? Ili si počeo da veruješ nakon što si primio otkrivenje? Da li bi ti Bog zaista ukazao takvu blagodat? Da li bi ti On darovao tako velik blagoslov? Na čemu se zasniva tvoja vera u Isusa? Zašto ne veruješ da se Bog danas ovaplotio? Zašto kažeš da ti nepostojanje Božjeg otkrivenja namenjenog tebi dokazuje da se On nije ovaplotio? Da li Bog mora da obavesti ljude pre nego što započne Svoje delo? Da li prvo mora da dobije njihovo odobrenje? Isaija je samo objavio da će se muško dete roditi u jaslama; nikada nije prorekao da će Marija roditi Isusa. Na čemu tačno zasnivaš svoju veru u Isusa koga je Marija rodila? Jesi li siguran da tvoja vera nije zbrkana? Neki kažu da se Božje ime ne menja. Zašto je onda Jahveovo ime postalo Isus? Prorečeno je da će Mesija doći, pa zašto je onda došao čovek po imenu Isus? Zašto se ime Božje promenilo? Zar takvo delo nije odavno obavljeno? Zar ne može Bog danas da obavlja novije delo? Jučerašnje delo može se izmeniti, a Isusovo delo može se nastaviti na Jahveovo delo. Zar, onda, neko drugo delo ne može slediti za Isusovim? Ako se Jahveovo ime može promeniti u Isus, zar ne može onda i Isusovo ime da se promeni? Ništa od ovoga nije čudno; samo je ljudski um previše prost. Bog će uvek biti Bog. Bez obzira na to kako se Njegovo delo menja, i bez obzira na to kako se Njegovo ime menja, Njegova narav i mudrost se nikada neće promeniti. Ako veruješ da se Bog može nazvati samo imenom Isusovim, onda je tvoje znanje isuviše ograničeno. Da li se usuđuješ da tvrdiš da će Isus zauvek biti ime Božje, da će se Bog zauvek i uvek voditi pod imenom Isusovim i da se to nikada neće promeniti? Da li se usuđuješ da sa sigurnošću tvrdiš da je ime Isusovo zaključilo Doba zakona i da će isto tako zaključiti poslednje doba? Ko može da kaže da Isusova blagodat može da privede jedno doba kraju? Ako ti nedostaje jasno razumevanje ovih istina, onda ne samo da nećeš biti u stanju da propovedaš jevanđelje, nego ni ti sâm nećeš biti u stanju da stojiš čvrsto. Kada osvane dan u kojem ćeš rešiti sve teškoće takvih vernika i opovrgnuti sve njihove zablude, to će biti dokaz da si u potpunosti siguran u ovu etapu dela i da nemaš ni najmanju sumnju. Ako nisi u stanju da opovrgneš njihove zablude, onda će ti oni podmetati i klevetati te. Zar to ne bi bilo sramotno?

Svi Jevreji su čitali Stari zavet i znali su za Isaijino proročanstvo da će se muško dete roditi u jaslama. Zašto su, uprkos tome što su vrlo dobro znali ovo proročanstvo, i dalje progonili Isusa? Nije li to zbog njihove buntovne prirode i neznanja o delu Svetog Duha? U to vreme, fariseji su verovali da se delo Isusovo razlikuje od onoga što su znali o muškom detetu iz proročanstva, a ljudi danas odbacuju Boga jer delo ovaploćenog Boga nije u skladu sa Biblijom. Zar nije suština njihovog buntovništva prema Bogu ista? Da li možeš da prihvatiš, bezuslovno, celokupno delo Svetog Duha? Ako je to delo Svetog

Duha, onda je to pravi tok i ti treba da ga prihvatiš bez ikakvog nepoverenja; ne treba da budeš probirljiv. Ako stekneš bolji uvid u Boga a oprezniji si prema Njemu, zar to onda nije ničim izazvano? Ti ne treba da tražiš dalju potvrdu u Bibliji; ako se radi o delu Svetog Duha, onda ga moraš prihvatiti zato što u Boga veruješ da bi Ga sledio, a ne da bi Ga preispitivao. Ti ne treba da tražiš dodatne dokaze za Moje postojanje da bi dokazao da sam Ja tvoj Bog, već bi trebalo da si u stanju da razlučiš da li sam ti Ja od koristi – to je najvažnije. Čak i ako pronađeš mnogo nepobitnih dokaza u Bibliji, to te ne može u potpunosti dovesti pred Mene. Ti samo živiš u okviru Biblije, a ne preda Mnom; Biblija ti ne može pomoći da Me spoznaš, niti može da produbi tvoju ljubav prema Meni. Iako je Biblija prorekla da će se roditi muško dete, niko nije mogao da pojmi kome će se to proročanstvo dogoditi, zato što čovek nije poznavao delo Božje, i to je navelo fariseje da se usprotive Isusu. Neki znaju da je Moje delo u interesu čoveka, ali oni i dalje veruju da smo Isus i Ja dva potpuno odvojena, međusobno neusklađena bića. U to vreme, Isus je Svojim učenicima samo dao niz propovedi u Dobu blagodati o tome kako da primenjuju veru, kako da se okupljaju, kako da preklinju u molitvi, kako da se odnose prema drugima, i tako dalje. Delo koje je On obavio bilo je delo iz Doba blagodati, i On je razložio samo kako učenici i drugi Njegovi sledbenici treba da primenjuju veru. On je samo obavljao delo Doba blagodati, a ništa od dela poslednjih dana. Kada je Jahve uveo starozavetni zakon u Doba zakona, zašto onda On nije obavio delo Doba blagodati? Zašto On nije unapred razjasnio delo Doba blagodati? Zar to ne bi pomoglo čoveku da ga prihvati? On je samo prorekao da će se muško dete roditi i doći na vlast, ali nije unapred izvršio delo Doba blagodati. Delo Božje u svakom dobu ima jasno određene granice; On obavlja samo delo tekućeg doba i nikada ne obavlja unapred sledeću etapu dela. Samo tako Njegovo delo svojstveno svakom dobu može doći do izražaja. Isus je govorio samo o znacima poslednjih dana, o tome kako biti strpljiv i kako biti spasen, kako se pokajati i ispovediti, kako nositi krst i podnositi patnju; On nikada nije govorio o tome kako čovek u poslednjim danima treba da zasluži ulazak niti kako treba da traži da udovolji Božjoj volji. Kad je tako, zar nije smešno u Bibliji tražiti Božje delo poslednjih dana? Šta možeš da vidiš samo držeći Bibliju? Bilo da se radi o tumaču Biblije ili o propovedniku, ko je mogao unapred da vidi današnje delo?

„Ko ima uši, neka sluša šta Duh govori crkvama!“ Da li ste sada čuli reči Svetog Duha? Reči Božje su došle do vas. Da li ih čujete? Bog obavlja delo reči u poslednjim danima, a te reči su reči Svetog Duha, jer Bog je Sveti Duh, a može i da se ovaploti; stoga, reči Svetog Duha, kao što je rečeno u prošlosti, jesu reči ovaploćenog Boga danas. Postoji mnogo nerazložnih ljudi koji veruju da, pošto je Sveti Duh taj koji govori, Njegov glas treba da dopire sa nebesa da bi ga ljudi čuli. Ko god tako misli, nije spoznao delo Božje. Zaista, izjave Svetog Duha su one koje izgovara ovaploćeni Bog. Sveti Duh ne može neposredno da govori čoveku; čak ni u Doba zakona, Jahve nije neposredno govorio narodu. Zar nije mnogo manje verovatno da bi to učinio u ovom dobu? Da bi Bog mogao da izgovara reči kojima obavlja delo, On se mora ovaplotiti; u suprotnom,

Njegovo delo ne bi moglo da postigne svoje ciljeve. Oni koji se odriču ovaploćenog Boga su oni koji ne poznaju Duh ili načela po kojima Bog deluje. Oni koji veruju da je sada doba Svetog Duha, ali ne prihvataju Njegovo novo delo, jesu oni koji žive u nejasnoj i apstraktnoj veri. Takvi ljudi nikada neće primiti delo Svetog Duha. Oni koji traže samo da Sveti Duh govori i obavlja Svoje delo neposredno, i ne prihvataju reči ili delo ovaploćenog Boga, nikada neće biti u stanju da zakorače u novo doba, niti će Bog ikada moći da im donese potpuno spasenje!

Samo oni koji poznaju Boga i Njegovo delo mogu udovoljiti Bogu

Delo ovaploćenog Boga sastoji se iz dva dela. Kada se On ovaplotio po prvi put, ljudi u Njega nisu verovali, niti su Ga poznavali, te su Isusa prikovali za krst. Zatim, kada se On ovaplotio po drugi put, ljudi u Njega i dalje nisu verovali, još manje su Ga poznavali, pa su Hrista ponovo prikovali za krst. Zar čovek nije neprijatelj Božji? Ako Ga čovek ne poznaje, kako može da bude prisan s Bogom? Kako bi mogao biti kadar da svedoči o Bogu? Nisu li sve čovekove tvrdnje da voli Boga, da služi Bogu i da slavi Boga samo prepredene laži? Ako svoj život posvetiš ovim nerealnim, nepraktičnim stvarima, nije li tvoj trud uzaludan? Kako bi mogao da budeš prisan sa Bogom kad čak ne znaš ni ko je Bog? Nije li takva potraga nejasna i apstraktna? Zar ne obmanjuje? Kako neko može biti prisan s Bogom? U čemu je praktični značaj prisnosti s Bogom? Možeš li biti prisan s Duhom Božjim? Možeš li uvideti koliko je taj Duh moćan i uzvišen? Biti prisan sa nevidljivim, neopipljivim Bogom – zar to ne deluje nejasno i apstraktno? U čemu je praktični značaj takve potrage? Nije li sve to prepredena laž? Tragaš za tim da postaneš prisan sa Bogom, a zapravo si Sotonino štene, jer ne poznaješ Boga i tragaš za nepostojećim „Bogom svih stvari“, koji je nevidljiv, nedodirljiv i proizvod je tvojih sopstvenih predstava. Neodređeno govoreći, takav „Bog“ je Sotona, a praktično govoreći, to si ti sâm. Tražiš da budeš prisan sa samim sobom, a ipak kažeš da tragaš za tim da postaneš prisan s Bogom – zar to nije bogohuljenje? U čemu se ogleda vrednost takve potrage? Ako se Duh Božji ne ovaploti, tada je suština Boga samo nevidljiv, nedodirljiv Duh života, bezobličan i amorfan, nematerijalne vrste, nepristupačan i čoveku neshvatljiv. Kako bi čovek mogao biti prisan sa bestelesnim, čudesnim, nedokučivim Duhom poput ovog? Da nije reč o nekoj šali? Takvo besmisleno rasuđivanje pogrešno je i nepraktično. Budući da je stvoren, čovek je suštinski drugačije vrste u odnosu na Duh Božji, pa kako bi to dvoje moglo da bude u prisnom odnosu? Da se Duh Božji nije ostvario u telu, da Bog nije Sebe ovaplotio i skrušio postajući stvorenje, tada stvoreni čovek ne bi bio ni podoban ni kadar da s Njim bude prisan; sa izuzetkom onih pobožnih vernika koji mogu imati priliku da postanu prisni s Bogom nakon što njihove duše zakorače u nebo, većina ljudi ne bi bila u stanju da postane prisna s Duhom

Božjim. A ako ljudi žele da postanu prisni s Bogom na nebesima pod vođstvom ovaploćenog Boga, nisu li oni zapanjujuće budalasta neljudska bića? Ljudi samo tragaju za „vernošću“ nevidljivom Bogu, ne obraćajući ni najmanju pažnju na Boga koji se može videti, zato što je vrlo lako tragati za nevidljivim Bogom. Ljudi to mogu činiti kako im je volja, međutim, potraga za vidljivim Bogom nije nimalo laka. Osoba koja traži nejasnog Boga uopšte nije u stanju da zadobije Boga, budući da su sve nejasne i apstraktne stvari čovekove maštarije i čovek ih, kao takve, ne može zadobiti. Da je Bog koji je došao među vas bio uzdignut i uzvišen, vama nepristupačan Bog, kako biste onda mogli dokučiti Njegovu volju? I kako biste Ga mogli spoznati i razumeti? Da je On samo obavljao svoje delo ne uspostavljajući normalan kontakt sa čovekom, ili da nije posedovao normalnu ljudskost i da nije bio pristupačan običnim smrtnicima, kako biste tada mogli da Ga spoznate, čak i da je On učinio toliko toga za vas, ali da sa Njim niste imali nikakav kontakt i da niste bili u stanju da Ga vidite? Da se ovo telo ne odlikuje normalnom ljudskošću, čovek ne bi imao načina da spozna Boga; jedino je zahvaljujući Božjem ovaploćenju čovek osposobljen da bude prisan sa ovaploćenim Bogom. Ljudi postaju prisni s Bogom zato što s Njim dolaze u kontakt, zato što žive zajedno s Njim i prave Mu društvo, i tako Ga postepeno upoznaju. Da nije tako, ne bi li čovekova potraga bila uzaludna? Drugim rečima, čovek je u stanju da postane prisan s Bogom ne samo zahvaljujući Božjem delu, već i zahvaljujući stvarnosti i normalnosti ovaploćenog Boga. Ljudi imaju priliku da ispune svoju dužnost i da obožavaju istinskog Boga jedino zato što se Bog ovaploćuje. Zar ovo nije najstvarnija i najpraktičnija istina? Dakle, da li i dalje želiš da budeš prisan s Bogom koji je na nebu? Samo onda kada se Bog skruši do određene mere, što će reći, jedino kada se Bog ovaploti, čovek s Njim može biti prisan i blizak. Bog je sazdan od Duha: kako ljudi mogu biti kadri da budu prisni sa ovim Duhom, koji je toliko uzvišen i nedokučiv? Jedino kada se Duh Božji spusti u telo i postane stvorenje istog obličja kao čovek, ljudi mogu shvatiti Njegovu volju i On ih zapravo može zadobiti. On govori i deluje u telu, učestvuje u radostima, tuzi i nevoljama ljudskog roda, živi u istom svetu kao i ljudski rod, štiti ljudski rod i usmerava ga, a kroz ovo On pročišćuje ljude i dozvoljava im da zadobiju Njegovo spasenje i Njegov blagoslov. Tek kada zadobiju ove stvari i kada istinski razumeju Božju volju, ljudi mogu biti prisni s Bogom. Jedino je ovo praktično. Ako bi Bog ljudima bio nevidljiv i nedodirljiv, kako bi onda oni mogli biti prisni s Njim? Zar to nije isprazna doktrina?

Verujući u Boga do sada, mnogi ljudi i dalje tragaju za onim što je nejasno i apstraktno. Ne mogu da sagledaju stvarnost današnjeg Božjeg dela i još uvek žive među rečima i doktrinama. Osim toga, većina tek mora da zakorači u stvarnost novih izraza, kao što su „nova generacija onih koji vole Boga“, „prisan s Bogom“, „primer i uzor ljubavi prema Bogu“ i „Petrov stil“; umesto toga, njihova potraga je i dalje nejasna i apstraktna, još uvek ispipavaju teren u doktrini i ne razumeju stvarnost tih reči. Kad se Duh Božji ovaploti, možeš da vidiš i dodirneš Njegovo delo u telesnom obličju. Ako i dalje nisi u stanju da s Njim postaneš prisan, ako još uvek ne možeš da Mu budeš blizak, kako bi

onda mogao da budeš blizak s Duhom Božjim? Ako ne poznaješ Boga današnjice, kako možeš pripadati novoj generaciji onih koji vole Boga? Nisu li ti izrazi samo isprazne reči i doktrine? Jesi li u stanju da vidiš Duha i sagledaš Njegovu volju? Zar ti izrazi nisu isprazni? Nije dovoljno da naprosto izgovaraš te izraze i pojmove, niti isključivo odlučnošću možeš uspeti da udovoljiš Bogu. Zadovoljavaš se pukim izgovaranjem ovih reči i to činiš samo da bi ispunio sopstvene želje, da bi zadovoljio sopstvene nerealne ideale, kao i sopstvene predstave i zamisli. Ako ne poznaješ Boga današnjice, tada, bez obzira na ono što činiš, nećeš biti u stanju da ispuniš želju srca Božjeg. Šta znači biti blizak s Bogom? Zar i dalje to ne razumeš? Budući da je čovek taj koji je prisan s Bogom, onda je i Bog čovek. Odnosno, Bog se ovaplotio i postao je čovek. Jedino se oni koji su od iste vrste mogu međusobno nazivati bliskim, i jedino se tada mogu smatrati prisnim. Da je Bog sazdan od Duha, kako bi stvoreni čovek mogao da Mu postane prisan?

Tvoja vera u Boga, tvoja potraga za istinom, pa čak i to kako se vladaš treba da se temelje na stvarnosti: sve što činiš treba da bude praktično, a ne bi trebalo da tragaš za stvarima koje su prividne i izmišljene. Takvo ponašanje nema nikakvu vrednost a, osim toga, takav život nema nikakvog smisla. Budući da svoju potragu i život traćiš samo na laži i prevare, i budući da ne tragaš za stvarima koje imaju vrednost i značaj, jedino do čega dolaziš jesu besmislena poimanja i doktrine koji u sebi nemaju istine. Takve stvari nemaju nikakve veze sa značajem i vrednošću tvog postojanja i mogu te odvesti samo u carstvo ispraznosti. Na taj će način ceo tvoj život biti bez ikakve vrednosti ili smisla – a ako ne tragaš za smislenim životom, mogao bi da živiš i stotinu godina, pa opet bi bilo uzaludno. Kako bi se to moglo nazvati ljudskim životom? Nije li to u stvari način na koji žive životinje? Isto tako, ako pokušavate da sledite put vere u Boga, a ipak ne nastojite da tragate za Bogom koji je vidljiv, već umesto toga obožavate nevidljivog i nedodirljivog Boga, nije li takva potraga još uzaludnija? Tvoja potraga će se na kraju pretvoriti u gomilu ruševina. Od kakve ti je koristi takva potraga? Najveći problem u vezi sa čovekom jeste u tome što on voli samo one stvari koje ne može da vidi, niti da ih dodirne, stvari koje su krajnje tajanstvene i čudesne, i koje čovek ne može ni da zamisli, a običnim smrtnicima su nedostižne. Što su takve stvari manje realne, ljudi ih više analiziraju, pa za njima čak tragaju, ne obazirući se ni na šta drugo u pokušaju da dođu do njih. Što su one manje realne, ljudi ih sve podrobnije proučavaju i analiziraju, te idu čak tako daleko da o njima formiraju svoje sveobuhvatne zamisli. S druge strane, što su stvari realnije, to su ljudi više nadmeni u odnosu prema njima; naprosto ih gledaju sa visine, pa ih čak i preziru. Nije li upravo takav vaš stav prema realističnom delu koje Ja danas obavljam? Što su takve stvari realnije, vi prema njima imate više predrasuda. Ne ulažete nimalo vremena da ih proverite, već ih naprosto zanemarujete; sa visine gledate na ove realistične i niske standardne zahteve, čak gajite brojne predstave o ovom Bogu koji je najpraktičniji, i naprosto niste u stanju da prihvatite Njegovu praktičnost i normalnost. Zar se time ne držite nejasne vere? Nepokolebljivo verujete u nejasnog Boga iz minulih vremena, a nimalo vas ne zanima praktični Bog današnjice. Nije li to stoga što su Bog jučerašnjice i

Bog današnjice iz dve različite epohe? Nije li to zato što je Bog jučerašnjice uzvišeni Bog nebeski, dok je Bog današnjice sićušno ljudsko biće na zemlji? Nije li to, štaviše, zbog toga što je Bog koga čovek obožava nastao u njegovim predstavama, dok je Bog današnjice od krvi i mesa, nastao na zemlji? Kada se sve uzme u obzir, nije li to stoga što je Bog današnjice previše stvaran, pa čovek ne traga za Njim? Jer ono što Bog današnjice traži od ljudi jeste upravo ono što su ljudi najmanje spremni da učine i zbog čega se osećaju posramljeno. Zar se time ljudima ne otežava? Zar se time ne ogoljavaju ljudski ožiljci? Na ovaj način, mnogi ljudi ne tragaju za stvarnim Bogom, praktičnim Bogom, te tako postaju neprijatelji ovaploćenog Boga, što će reći, antihristi. Zar ovo nije očigledna činjenica? U prošlosti, kad je Bog tek trebalo da se ovaploti, ti si možda bio verska ličnost ili posvećeni vernik. Nakon što se Bog ovaplotio, mnogi takvi posvećeni vernici nenamerno su postali antihristi. Znaš li o čemu se ovde radi? U svojoj veri u Boga, nisi usredsređen na stvarnost niti tragaš za istinom, već si opsednut lažima – nije li to najjasniji izvor tvog neprijateljstva prema ovaploćenom Bogu? Ovaploćeni Bog se zove Hristos, prema tome, nisu li antihristi svi oni koji ne veruju u ovaploćenog Boga? Dakle, je li onaj u koga veruješ i koga voliš zaista ovaj Bog od krvi i mesa? Je li ovaj Bog koji živi i diše zaista najstvarniji i izuzetno normalan? Šta je tačno cilj tvog traganja? Je li on na nebu ili na zemlji? Je li to predstava ili, pak, istina? Je li to Bog ili neko natprirodno biće? U stvari, istina je najstvarniji od svih životnih aforizama i najuzvišeniji od takvih aforizama među čitavim ljudskim rodom. Budući da je to zahtev koji Bog postavlja pred čoveka i delo koje Bog lično obavlja, zato se i naziva „životnim aforizmom“. To nije aforizam koji je sažetak nečega, niti je to čuveni citat nekog velikana. Umesto toga, to je izjava upućena ljudskom rodu od Gospodara neba, zemlje i svih stvorenja; nisu to samo neke reči koje je sažeo čovek, već suštinski život Božji. I zato se naziva „najvišim od svih životnih aforizama“. Čovekova potraga da istinu sprovede u delo predstavlja ispunjenje njegove dužnosti – što će reći, to je potraga za ispunjavanjem Božjeg zahteva. Suština ovog zahteva je najstvarnija od svih istina, pre negoli isprazna doktrina koju ne može dostići nijedan čovek. Ako se tvoja potraga svodi samo na običnu doktrinu i u njoj ništa nije stvarno, zar se ti ne buniš protiv istine? Zar nisi neko ko napada istinu? Kako bi takva osoba mogla biti neko ko traži da voli Boga? Ljudi bez stvarnosti jesu oni koji izdaju istinu i svi su oni suštinski buntovni!

Bez obzira na način na koji tragaš, ti moraš, pre svega, da spoznaš delo koje Bog obavlja danas i moraš spoznati značaj tog dela. Moraš da shvatiš i spoznaš koje delo Bog donosi kad dolazi u poslednjim danima, kakvu narav On donosi i šta će biti upotpunjeno u čoveku. Ako ne poznaješ i ne shvataš delo koje je On došao da obavi u telu, kako onda možeš da dokučiš Njegovu volju i kako možeš s Njim postati prisan? Biti prisan s Bogom zapravo nije komplikovano, ali nije ni jednostavno. Ako ljudi mogu to u potpunosti da shvate i sprovedu u praksi, onda se to pojednostavljuje; ako ljudi to ne mogu u potpunosti da shvate, stvar postaje znatno teža i, povrh toga, oni postaju skloni tome da u svojoj potrazi krenu nejasnim putem. Ako, tokom potrage za Bogom, ljudi nisu

zauzeli sopstveni stav i ne znaju koje istine bi trebalo da se drže, to onda znači da nemaju nikakav temelj, te im stoga postaje teško da stoje čvrsto. Danas ima toliko onih koji ne shvataju istinu, koji ne mogu da razlikuju dobro i zlo, niti da se izjasne šta vole, a šta mrze. Takvi ljudi teško da mogu stajati čvrsto. Za veru u Boga je ključno biti sposoban istinu sprovoditi u delo, mariti za Božju volju, spoznavati Božje delo na čoveku kad se On ovaploti, kao i načela na osnovu kojih On govori. Nemojte se povoditi za masama. Morate imati načela prema kojima se u nešto upuštate i morate ih se pridržavati. Od pomoći će ti biti ako se u sebi čvrsto držiš onih stvari koje ti je donelo Božje prosvećenje. Ako to ne radiš, danas ćeš skrenuti u jednom pravcu, sutra u drugom, i nikada nećeš zadobiti ništa stvarno. Za tvoj život nije ni od kakve koristi da budeš takav. Oni koji ne razumeju istinu uvek slede druge: ako ljudi kažu da je ovo delo Svetoga Duha, onda i ti kažeš da je to delo Svetoga Duha; ako ljudi kažu da je to delo zlog duha, tada i ti postaješ sumnjičav ili takođe kažeš da je to delo zlog duha. Uvek kao papagaj ponavljaš reči drugih ljudi i nisi u stanju da išta samostalno razlučuješ, niti da razmišljaš svojom glavom. Takav je neko ko je bez stava, ko nije u stanju da napravi razliku – takva osoba je bezvredni bednik! Uvek ponavljaš reči drugih ljudi: danas se govori da je ovo delo Svetoga Duha, ali postoji verovatnoća da će jednoga dana neko reći kako to nije delo Svetoga Duha i da to zapravo nije ništa drugo do delo čoveka – ipak, ti to ne umeš da razlučiš, a kada drugi to kažu u tvom prisustvu, i sam ponavljaš istu stvar. To zapravo jeste delo Svetoga Duha, ali ti kažeš da je ljudsko delo; zar nisi postao jedan od onih koji hule na delo Svetoga Duha? Zar se time što nisi u stanju da napraviš razliku ne suprotstavljaš Bogu? Možda će se jednog dana pojaviti neka budala koja će reći da je „ovo delo zlog duha“, pa ćeš se, nakon što čuješ ove reči, naći u nedoumici i ponovo ćeš biti zarobljen rečima drugih ljudi. Svaki put kada neko izazove nemir, ti nisi u stanju da se držiš svog stava, a sve zbog toga što ne poseduješ istinu. Vera u Boga i traženje bogospoznaje nisu jednostavna stvar. Takve stvari se ne mogu postići time što se ljudi okupe i slušaju propovedi, a vi ne možete biti usavršeni samo strašću. Moraš da iskusiš i spoznaš, da se u svojim delima rukovodiš principima i da zadobiješ delo Svetoga Duha. Nakon što proživiš iskustva, bićeš u stanju da razlikuješ mnoge stvari – moći ćeš da razlikuješ dobro od zla, pravednost od grešnosti, da praviš razliku između onoga što je od krvi i mesa i onoga što je istinito. Treba da budeš u stanju da razlikuješ sve ovo, a kada to činiš, kakve god da su okolnosti, nikada se nećeš izgubiti. Jedino je u tome tvoj stvarni rast.

Spoznati delo Božje nije jednostavno. U svojoj potrazi treba da imaš norme i određeni cilj, treba da znaš kako da tražiš istiniti put, kako da odmeravaš da li je takav put istinit ili nije, kao i da li je to delo Božje ili nije. Koje je najosnovnije načelo u traženju istinitog puta? Moraš da posmatraš postoji li na ovom putu delo Svetoga Duha ili ne, jesu li ove reči izraz istine ili nisu, kome se svedoči i šta ti taj put može doneti. Da bi se istiniti put razlikovao od lažnog puta, potrebno je nekoliko aspekata osnovnog znanja, od kojih je najosnovniji odrediti da li je na njemu prisutno delo Svetoga duha ili nije. Jer

suština ljudske vere u Boga jeste vera u Duha Božjeg, a čak i njihova vera u ovaploćenog Boga dolazi otud što je ovo telo otelotvorenje Duha Božjeg, što znači da je takva vera i dalje vera u Duha. Postoje razlike između Duha i tela; međutim, budući da ovo telo potiče iz Duha i jeste ovaploćenje Reči, otud je ono u šta čovek veruje i dalje nerazdvojiva suština Boga. Dakle, pri određivanju da li je neki put istinit ili nije, pre svega morate sagledati ima li na njemu dela Svetoga Duha ili nema, nakon čega morate gledati ima li na tom putu istine ili je, pak, nema. Istina je životna dispozicija normalne ljudskosti, što će reći, ono što se tražilo od čoveka kad ga je Bog na početku stvorio, konkretno, normalna ljudskost u svojoj celosti (obuhvatajući ljudski razum, poimanje, mudrost i osnovno znanje o čoveku). Drugim rečima, treba da pogledate hoće li taj put usmeravati ljude da žive s normalnom ljudskošću ili neće, da li je, prema stvarnosti normalne ljudskosti, istina o kojoj se govori potrebna ili nije, da li je ova istina praktična i stvarna ili nije, kao i da li je ona pravovremena ili nije. Ako ima istine, onda taj put može povesti ljude u normalna i stvarna iskustva; ljudi, osim toga, postaju sve normalniji, njihov ljudski razum se upotpunjuje, njihov telesni i duhovni život postaju sve uređeniji, a njihove emocije postaju sve normalnije. Ovo je drugo načelo. Postoji još jedan princip koji se odnosi na to imaju li ljudi sve veće znanje o Bogu ili ga nemaju, i da li doživljavanje takvog dela i istine može u njima da nadahne bogoljubivo srce i da ih još više približi Bogu, ili to ne može. Kroz ovo se može proceniti da li je ovaj put istinit ili nije. Najosnovnije od svega jeste to da li je ovaj put realističan pre negoli natprirodan i da li je u stanju da opskrbi život čoveka ili nije. Ako je ovaj put u skladu sa ovim načelima, može se zaključiti da je taj put istinit. Ja ne izgovaram ove reči da bih vas naterao da prihvatite druge puteve u svojim budućim iskustvima, niti kao predviđanje da će se u budućnosti pojaviti delo još jednog novog doba. Govorim ih kako biste mogli biti sigurni da je današnji put istinski put, kako ne biste samo delimično bili sigurni u svoju veru u današnje delo i nesposobni da u njega steknete uvid. Mnogo je i onih koji, uprkos tome što su sigurni, i dalje zbunjeno slede taj put; takva sigurnost nije vođena nikakvim načelom i takvi ljudi, pre ili kasnije, moraju biti izgnani. Pa i oni koji su posebno revnosni u svom sledbeništvu su tri osmine sigurni a pet osmina nesigurni, što ukazuje na to da nemaju nikakav temelj. Pošto ste isuviše slabog kova, a temelj vam je previše plitak, vi ne uviđate razliku. Bog ne ponavlja Svoje delo, On ne čini ono što nije realistično, On ne postavlja preterane zahteve pred čoveka i On ne obavlja delo koje je van granica ljudskog razuma. Sve što On čini u okviru je ljudskog normalnog razuma i ne prevazilazi razum normalne ljudskosti, a Njegovo delo se obavlja u skladu sa normalnim zahtevima čoveka. Ako je u pitanju delo Svetoga Duha, ljudi postaju sve normalniji i njihova ljudskost postaje sve normalnija. Ljudi stiču sve veću spoznaju o svojoj iskvarenoj sotonskoj naravi i o ljudskoj suštini, a da pritom sve više čeznu za istinom. Drugim rečima, život čoveka se neprekidno razvija, a iskvarena ljudska narav sve više je podložna promeni – a sve to znači da Bog čoveku postaje život. Ako neki put nije u stanju da otkrije one stvari koje predstavljaju ljudsku suštinu, ako nije u stanju da promeni

čovekovu narav i, povrh toga, ako nije u stanju da ljude dovede pred Boga ili im pruži istinsku spoznaju Boga, dovodeći čak do toga da se njihova ljudskost sve više unižava, a razum im je sve manje normalan, onda taj put ne sme biti istiniti put, a mogao bi biti delo zlog duha ili stari put. Ukratko, on ne može da predstavlja postojeće delo Svetoga Duha. Sve ove godine ste verovali u Boga, a ipak se načela po kojima razlikujete istiniti od lažnog puta ili tražite istiniti put ni ne naziru. Većinu ljudi ove stvari čak ni ne zanimaju; oni naprosto idu tamo kuda ide većina i ponavljaju ono što većina govori. Kako to može biti neko ko traži istiniti put? I kako takvi ljudi mogu pronaći istiniti put? Ako sagledate ovih nekoliko ključnih načela, šta god da se dogodi, nećete biti prevareni. Danas je od suštinske važnosti da ljudi mogu da razlikuju stvari; to je ono što bi normalna ljudskost trebalo da poseduje i ono što bi čovekovo iskustvo trebalo da sadrži. Ako čak ni danas ljudi u svom sledbeništvu i dalje ništa ne razlikuju i ako njihov ljudski razum i dalje nije napredovao, onda su ljudi isuviše budalasti, i u svom traganju greše i zastranili su. U tvom današnjem traganju nema nimalo razlučivanja i, premda je istina, kako kažeš, da si pronašao istiniti put, jesi li ga zadobio? Jesi li bio u stanju da uvidiš razliku? Šta je suština istinitog puta? Koračajući istinitim putem, ipak nisi zadobio istiniti put; nisi zadobio ništa od istine. Drugim rečima, nisi postigao ono što Bog zahteva od tebe i otud nije došlo ni do kakve promene u tvojoj iskvarenosti. Ako nastaviš da tragaš na ovaj način, na kraju ćeš biti izgnan. Nakon što si ga sledio do današnjeg dana, trebalo bi da budeš siguran da je put kojim si pošao pravi put i da u vezi sa tim nemaš više nikakve sumnje. Mnogo je ljudi koji su uvek nesigurni, te zbog nekih sitnica prestaju da tragaju za istinom. Takvi ljudi uopšte ne poznaju delo Božje; oni Boga slede zbunjeni. Ljudi koji ne spoznaju Božje delo nisu u stanju da sa Njim budu prisni, niti da o Njemu svedoče. Onima koji traže samo blagoslove i tragaju samo za nejasnim i apstraktnim, Ja savetujem da što pre tragaju za istinom, kako bi njihov život mogao imati smisla. Nemojte se više zavaravati!

Razlika između službe ovaploćenog Boga i čovekove dužnosti

Vi morate da spoznate vizije Božjeg dela i dokučite opšti pravac Njegovog dela. To je pozitivan ulazak. Kada jednom precizno ovladaš istinom vizija, tvoj ulazak će biti siguran; bez obzira na to kako se Božje delo menja, ti ćeš ostati postojan u svom srcu, vizije će ti biti jasne i imaćeš cilj za svoj ulazak i za svoju potragu. Tako će se sva iskustva i znanje unutar tebe produbiti i postati temeljniji. Kada jednom dokučiš širu sliku u njenoj celosti, nećeš trpeti gubitke u životu, niti ćeš zalutati. Ako ne spoznaš ove korake dela, trpećeš gubitke na svakom koraku i trebaće ti više od nekoliko dana da preokreneš stvari, a nećeš biti u stanju da kreneš pravim putem čak ni posle nekoliko sedmica. Zar to neće izazvati kašnjenje? Morate savladati još mnogo toga u vezi sa načinom

pozitivnog ulaska i primenom. Što se tiče vizija Božjeg dela, moraš dokučiti sledeće tačke: značaj Njegovog dela osvajanja, budući put usavršavanja, ono što se mora postići kroz doživljavanje kušnja i stradanja, značaj suda i grdnje, načela koja stoje iza dela Svetog Duha i načela koja stoje iza usavršavanja i osvajanja. Sve ovo potpada pod istinu vizija. Ostalo su tri etape dela u Dobu zakona, Dobu blagodati i Dobu carstva, kao i buduće svedočenje. Ovo je, takođe, istina vizija, i one su ono što je najosnovnije, kao i ono što je najbitnije. Trenutno postoji toliko toga u šta treba da uđete i primenjujete, a sada je to slojevitije i detaljnije. Ako nemaš znanje o ovim istinama, to dokazuje da tek treba da dostigneš ulazak. Ljudsko poznavanje istine uglavnom je isuviše plitko; ljudi nisu u stanju da određene osnovne istine sprovedu u delo i ne znaju kako da izađu na kraj čak ni sa najobičnijim pitanjima. Razlog zašto ljudi nisu u stanju da primenjuju istinu jeste taj što je njihova narav buntovna i zato što je njihovo znanje o današnjem delu isuviše površno i jednostrano. Dakle, zadatak usavršavanja ljudi nije lak. Previše si buntovan i zadržavaš preveliki deo svog starog „ja“; nisi u stanju da stojiš na strani istine i nisi u stanju da sprovodiš u delo čak ni najočiglednije od svih istina. Takvi ljudi ne mogu biti spaseni, i to su oni koji nisu osvojeni. Ako tvoj ulazak nema ni pojedinosti ni ciljeva, rast će ti sporo pristizati. Ako u tvom ulasku ne postoji nimalo stvarnosti, onda će tvoja potraga biti uzaludna. Ako nisi svestan suštine istine, ostaćeš nepromenjen. Rast u čovekovom životu i promene u njegovoj naravi postižu se ulaskom u stvarnost i, povrh toga, kroz ulazak u detaljna iskustva. Ako stekneš mnoštvo detaljnih iskustava tokom svog ulaska, i imaš mnogo pravog znanja i ulazak, tvoja narav će se brzo promeniti. Čak i ako ti primena trenutno nije sasvim jasna, barem ti vizije Božjeg dela moraju biti jasne. U suprotnom, nećeš biti u stanju da uđeš; ulazak je moguć tek kada stekneš znanje o istini. Samo ako te Sveti Duh prosveti u tvom iskustvu, zadobićeš dublje razumevanje istine i dublji ulazak. Morate spoznati delo Božje.

U početku, nakon stvaranja čovečanstva, Izraelci su služili kao osnova Božjeg dela. Ceo Izrael bio je osnova Jahveovog dela na zemlji. Jahveovo delo bilo je da neposredno vodi i usmerava čoveka uspostavljajući zakone, tako da bi čovek mogao da živi normalan život i da se klanja Jahveu na normalan način na zemlji. U Doba zakona čovek nije mogao ni da vidi ni da dodirne Boga. Upravo zato što je sav Njegov posao bio da vodi najranije ljude iskvarene od strane Sotone, da ih podučava i usmerava, Njegove reči sadržale su isključivo zakone, uredbe i norme ljudskog ponašanja, te ih nije opskrbio životnim istinama. Izraelci pod Njegovim vođstvom nisu bili duboko iskvareni od strane Sotone. Njegovo delo zakona bilo je samo prva etapa u delu spasenja, sam početak dela spasenja, i praktično nije imalo nikakve veze sa promenama u čovekovoj životnoj dispoziciji. Stoga, na početku dela spasenja nije bilo potrebe da se ovaploti da bi obavio Svoje delo u Izraelu. Zato Mu je bio potreban medijum – sredstvo preko kojeg će se povezati sa čovekom. Tako su se među stvorenim bićima javili oni koji su govorili i radili u Jahveovo ime, te su tako sinovi čovečji i proroci počeli da deluju među ljudima. Sinovi čovečji radili su među ljudima u Jahveovo ime. Biti nazvan „sinovima čovečjim“ od strane

Jahvea znači da takvi ljudi uspostavljaju zakone u Jahveovo ime. Oni su takođe bili sveštenici među narodom Izraela, sveštenici nad kojima je Jahve bdeo i koje je štitio, i u kojima je Jahveov Duh delovao; oni su bili vođe u narodu i neposredno su služili Jahveu. Proroci su, s druge strane, bili posvećeni govorenju, u Jahveovo ime, narodima svih zemalja i plemena. Oni su takođe predskazivali Jahveovo delo. Bilo da su sinovi čovečji ili proroci, sve ih je izdigao Sâm Duh Jahveov i u njima je bilo delo Jahveovo. Među narodom, oni su važili za neposredne Jahveove predstavnike; oni su obavljali svoj posao samo zato što ih je Jahve izdigao, a ne zato što su bili ovaploćenja Sâmog Svetog Duha. Dakle, iako su bili slični u govoru i delovanju u ime Boga, ovi sinovi čovečji i proroci u Doba zakona nisu bili telo ovaploćenog Boga. Božje delo u Dobu blagodati i u poslednjoj etapi bilo je upravo suprotno, zato što je delo čovekovog spasenja i suda obavljeno od strane Sâmog ovaploćenog Boga, tako da naprosto nije bilo potrebe iznova izdizati proroke i sinove čovečje da rade u Njegovo ime. U ljudskim očima ne postoje suštinske razlike između suštine i metoda njihovog rada. Upravo iz tog razloga ljudi stalno mešaju delo ovaploćenog Boga sa delom proroka i sinova čovečjih. Pojava ovaploćenog Boga bila je u osnovi ista kao i pojava proroka i sinova čovečjih. A ovaploćeni Bog bio je još normalniji i stvarniji od proroka. Stoga, čovek nije u stanju da ih razlikuje. Čovek se usredsređuje samo na izgled, potpuno nesvestan da, uprkos tome što su slični po delu i govoru, postoji suštinska razlika između njih. Pošto je čovekova sposobnost da razlikuje stvari isuviše loša, on nije u stanju da vidi razliku u jednostavnim pitanjima, a kamoli kada se radi o nečemu tako složenom. Kada su proroci i ljudi koje je Sveti Duh koristio govorili i delali, to je bilo da bi se izvršile čovekove dužnosti, to je bilo da bi se obavila funkcija stvorenog bića, i to je bilo nešto što je čovek trebalo da učini. Međutim, reči i delo ovaploćenog Boga trebalo je da obave Njegovu službu. Iako je Njegovo obličje bilo isto kao u stvorenog bića, Njegovo delo nije bilo da izvršava Svoju funkciju, već Svoju službu. Pojam „dužnost“ koristi se u odnosu na stvorena bića, dok se „služba“ koristi u odnosu na telo ovaploćenog Boga. Postoji suštinska razlika između njih; oni nisu međusobno zamenjivi. Čovekov posao je samo da izvršava svoju dužnost, dok je Božji posao da upravlja i da obavlja svoju službu. Stoga, iako su mnogi apostoli bili korišćeni od strane Svetog Duha i mnogi proroci su bili ispunjeni Njime, njihov rad i reči postojali su samo da bi izvršili njihovu dužnost stvorenih bića. Njihova proročanstva su možda prevazišla put života o kojem je ovaploćeni Bog govorio, a njihova ljudskost je možda čak prevazišla i onu ovaploćenog Boga, ali oni su i dalje izvršavali svoju dužnost, nisu obavljali službu. Dužnost čoveka odnosi se na funkciju čoveka; to je ono što je čoveku dostižno. Međutim, služba koju obavlja Bog povezana je sa Njegovim upravljanjem, a to je čoveku nedostižno. Bez obzira na to da li ovaploćeni Bog govori, radi ili ispoljava čuda, On kroz Svoje upravljanje obavlja veliko delo, a takav posao čovek ne može da obavi umesto Njega. Čovekov posao je samo da izvršava svoju dužnost kao stvoreno biće u određenoj etapi Božjeg dela upravljanja. Bez Božjeg upravljanja, to jest, ako bi služba ovaploćenog Boga bila izgubljena, dužnost stvorenog bića bila bi

izgubljena. Božje delo u izvršavanju Njegove službe jeste da upravlja čovekom, dok čovekovo izvršavanje njegovih dužnosti jeste ispunjavanje njegovih obaveza da bi zadovoljio zahteve Stvoritelja, a to se ni na koji način ne može smatrati izvršavanjem nečije službe. Nerazdvojivoj suštini Boga – Njegovom Duhu – Božje delo je Njegovo upravljanje, ali za ovaploćenog Boga, koji nosi obličje stvorenog bića, Njegovo delo je izvršavanje Njegove službe. Sve što On čini jeste da izvrši Svoju službu; sve što čovek može da učini jeste da pruži sve od sebe u okviru Božjeg upravljanja i pod Njegovim vođstvom.

Čovekovo vršenje sopstvene dužnosti je, u stvarnosti, ostvarenje svega što je svojstveno čoveku, to jest, onoga što je čoveku moguće. Tada je njegova dužnost ispunjena. Nedostaci čoveka tokom njegove službe postepeno se smanjuju stalnim sticanjem iskustva i stalnim procesom njegovog suda; oni ne sprečavaju niti utiču na čovekovu dužnost. Oni koji prestanu da služe ili se predaju i povuku iz straha da će biti nedostataka u njihovoj službi, najveće su kukavice od svih. Ako ljudi ne mogu da izraze ono što treba da izraze tokom službe ili da postignu ono što je svojstveno u njihovoj moći, i umesto toga se zamajavaju i otaljavaju posao, oni su izgubili funkciju koju stvoreno biće treba da ima. Takvi ljudi nazivaju se „mediokritetima“; oni su beskorisni otpad. Kako se takvi ljudi uopšte mogu nazvati stvorenim bićima? Zar oni nisu iskvarena bića koja sijaju spolja, ali su trula iznutra? Ako čovek sebe naziva Bogom, a pritom nije sposoban da izrazi božansko biće, da obavi delo Sâmog Boga ili da predstavlja Boga, on nesumnjivo nije Bog, jer on nema suštinu Boga, a ono što Bog sam po sebi može postići ne postoji u njemu. Ako čovek izgubi ono što mu je po prirodi dosežno, on se više ne može smatrati čovekom i on više nije dostojan da se smatra stvorenim bićem niti da stane pred Boga i služi Mu. Štaviše, on nije dostojan da primi Božju blagodat niti da bude čuvan, zaštićen i usavršen od strane Boga. Mnogi koji su izgubili poverenje u Boga kasnije izgube i blagodat Božju. Ne samo da oni ne preziru svoja nedela, već i drsko šire ideju da je put Božji pogrešan, a oni buntovniji čak poriču postojanje Boga. Kako takvi ljudi, koji su tako buntovni, mogu imati pravo da uživaju blagodat Božju? Oni koji ne izvršavaju svoju dužnost veoma su buntovni prema Bogu i mnogo Mu duguju, ali ipak se okreću na drugu stranu i govore da Bog nije u pravu. Kako takva vrsta ljudi može biti dostojna da bude usavršena? Zar ovo nije najava izgona i kažnjavanja? Ljudi koji ne izvršavaju svoju dužnost pred Bogom već su krivi za najgnusnije zločine, za koje ni smrt nije dovoljna kazna, ali oni ipak imaju obraza da se raspravljaju s Bogom i da se sa njim porede. Koja je korist od usavršavanja takvih ljudi? Kada ljudi ne uspeju da izvrše svoju dužnost, oni treba da osećaju krivicu i dug; treba da preziru svoju slabost i beskorisnost, svoje buntovništvo i iskvarenost, a povrh toga, treba da daju svoj život Bogu. Samo tada će oni biti stvorena bića koja zaista vole Boga, i samo takvi ljudi zaslužuju da uživaju u Božjim blagodatima i obećanjima i da budu usavršeni od Njega. A šta je sa većinom vas? Kako se odnosite prema Bogu koji živi među vama? Kako ste izvršili svoju dužnost pred Njim? Da li ste uradili sve što ste bili pozvani da uradite, čak i po cenu sopstvenog života? Šta ste žrtvovali? Zar niste mnogo primili od Mene? Možete li da razaznate?

Koliko ste Mi odani? Kako ste Mi služili? A šta je sa svim onim što sam vam darovao i što sam učinio za vas? Da li ste sve izmerili? Jeste li svi prosudili i uporedili to sa ono malo savesti što imate u sebi? Koga mogu biti dostojne vaše reči i dela? Da li je moguće da je vaša tako mala žrtva vredna svega što sam vam Ja darovao? Nemam drugog izbora i celim srcem sam vam bio posvećen, a vi ipak gajite zle namere i dajete Mi se s pola srca. Dotle doseže vaša dužnost, vaša jedina funkcija. Zar nije tako? Zar ne znate da ste u potpunosti podbacili u izvršavanju dužnosti stvorenog bića? Kako možete biti smatrani stvorenim bićem? Zar vam nije jasno šta izražavate i proživljavate? Podbacili ste u izvršavanju svoje dužnosti, ali tražite da zadobijete toleranciju i obilnu blagodat Božju. Takva blagodat nije pripremljena za one koji su bezvredni i sirovi kao vi, već za one koji ne traže ništa i rado se žrtvuju. Ljudi poput vas, takvi mediokriteti, potpuno su nedostojni uživanja u blagodati neba. Samo će teškoće i beskrajne kazne ispunjavati vaše dane! Ako Mi ne možete biti verni, patnja će biti vaša sudbina. Ako ne možete da osećate odgovornost prema Mojim rečima i Mojem delu, na kraju ćete biti kažnjeni. Sva blagodat, blagoslovi i divan život carstva neće imati nikakve veze sa vama. Ovo je kraj koji zaslužujete da dočekate i posledica vašeg sopstvenog dela! Ne samo da ljudi ispunjeni neznanjem i nadmenošću ne daju sve od sebe, niti vrše svoju dužnost, već pružaju ruke da prime blagodat, kao da su zaslužili ono što traže. A ako ne uspeju da dobiju ono što traže, njihova se vera dodatno smanjuje. Kako se takvi ljudi mogu smatrati razumnim? Vi ste lošeg kova i lišeni ste razuma, potpuno nesposobni da izvršite dužnost koju treba da ispunite tokom dela upravljanja. Vaša vrednost se već strmoglavila. To što niste ni pokušali da Mi se odužite što sam vam pokazao takvu blagodat već je čin ekstremne buntovnosti, dovoljan da vas osudi i pokaže vaš kukavičluk, nesposobnost, sirovost i nedostojnost. Šta vam daje za pravo da držite ruke ispružene? To da niste u stanju da budete ni od najmanje pomoći Mome delu, da niste u stanju da budete odani, i da ne možete da svedočite o Meni su vaša nedela i neuspesi, a ipak Me napadate, govorite neistine o Meni, i žalite se da sam nepravedan. Da li je to ono što čini vašu odanost? Da li je to ono što čini vašu ljubav? Koji drugi posao možete da radite osim ovog? Kako ste doprineli svem delu koje je obavljeno? Koliko ste se potrošili? Već sam pokazao veliku toleranciju time što vas nisam krivio, ali vi Mi se ipak besramno pravdate i kriomice se žalite na Mene. Postoji li u vama i najmanji trag ljudskosti? Iako je dužnost čoveka ukaljana čovekovim umom i njegovim predstavama, ti moraš da izvršiš svoju dužnost i pokažeš svoju odanost. Nečistoće u čovekovom radu su pitanje njegovog kova, međutim, ako čovek ne izvršava svoju dužnost, to pokazuje njegovu buntovnost. Ne postoji uzajamna veza između čovekove dužnosti i toga da li je on blagosloven ili proklet. Dužnost je ono što čovek treba da izvrši; to je njegov od neba dat poziv i on ne treba da zavisi od naknade, uslova ili razloga. Samo tada on obavlja svoju dužnost. Biti blagosloven je kada je neko usavršen i uživa u Božjim blagoslovima nakon što je iskusio sud. Biti proklet je kada se nečija narav ne menja nakon što je iskusio grdnju i sud, to je kada ne doživi da bude usavršen, već biva kažnjen. Ali bez obzira da li su blagoslovena

ili prokleta, stvorena bića treba da izvrše svoju dužnost radeći ono što treba da rade, i radeći ono što su u stanju da urade; to je najmanje što osoba, osoba koja traga za Bogom, treba da uradi. Ti ne treba da vršiš svoju dužnost samo da bi bio blagosloven, i ne treba da odbijaš da delaš iz straha da ne bi bio proklet. Dozvolite Mi da vam kažem jednu stvar: čovekovo izvršavanje njegove dužnosti je ono što on treba da radi, a ako nije u stanju da izvrši svoju dužnost, onda je to njegovo buntovništvo. Kroz proces vršenja svoje dužnosti čovek se postepeno menja i kroz taj proces on pokazuje svoju odanost. Kao takav, što si više u stanju da izvršiš svoju dužnost, to ćeš više istine dobiti, a tvoj izraz će postati stvarniji. Oni koji samo otaljavaju svoju dužnost i ne traže istinu biće naposletku izgnani, zato što takvi ljudi ne obavljaju svoju dužnost primenjujući istinu, niti primenjuju istinu kada obavljaju svoju dužnost. To su oni koji ostaju nepromenjeni i koji će biti prokleti. Ne samo da su njihovi izrazi nečisti, već je i sve što oni izražavaju zlo.

U Doba blagodati, Isus je takođe izgovorio mnoge reči i obavio mnogo posla. Po čemu se On razlikovao od Isaije? Po čemu se On razlikovao od Danila? Da li je On bio prorok? Zašto se kaže da je On Hristos? Koje su razlike između njih? Svi su oni bili ljudi koji su izgovarali reči, i njihove reči su čoveku bile više ili manje iste. Svi su govorili i obavljali delo. Proroci Starog zaveta izgovarali su proročanstva, a slično njima, umeo je to i Isus. Zašto je to tako? Razlika se ovde zasniva na prirodi dela. Da bi razlučio ovo pitanje, ne smeš da uzmeš u obzir prirodu tela, niti treba da uzmeš u obzir dubinu ili površnost njihovih reči. Prvo uvek moraš da razmotriš njihov rad i dejstvo koje njihov rad postiže u čoveku. Proročanstva koja su u ono vreme izgovarali proroci nisu opskrbljivala ljudski život, a nadahnuća koja su primali ljudi poput Isaije i Danila bila su samo proročanstva, a ne životni put. Da nije bilo direktnog Jahveovog otkrivenja, niko ne bi mogao da obavi to delo, što smrtnicima nije moguće. Isus je takođe izgovorio mnoge reči, ali takve reči bile su životni put u kojem je čovek mogao da nađe put do primene. Drugim rečima, prvo, On je mogao da opskrbi čovekov život, jer Isus jeste život; drugo, On je mogao da preokrene čovekove devijacije; treće, Njegovo delo moglo je da se nadoveže na Jahveovo da bi se doba nastavilo; četvrto, On je mogao da dokuči potrebe unutar čoveka i da shvati šta čoveku nedostaje; peto, mogao je da uvede novo doba i zaključi staro. Zato se On i zove Bog i Hristos; ne samo da se razlikuje od Isaije, nego i od svih drugih proroka. Uzmite Isaiju kao primer za poređenje delovanja proroka. Prvo, on nije mogao da opskrbi život čoveku; drugo, nije mogao da uvede novo doba. Radio je pod Jahveovim vođstvom, a ne da bi uveo novo doba. Treće, reči koje je izgovorio bile su izvan njega. On je primao otkrivenja neposredno od Duha Božjeg, a drugi ih nisu razumeli, čak ni kada bi ih čuli. Samo ovih nekoliko stvari dovoljno je da se dokaže da njegove reči nisu bile ništa više do proročanstva, ništa više do jedan segment dela koje se obavlja umesto Jahvea. Međutim, on nije mogao u potpunosti da predstavlja Jahvea. Bio je Jahveov sluga, instrument u Jahveovom delu. Radio je samo u Doba zakona i u okviru Jahveovog dela; nije radio izvan Doba zakona. S druge strane, Isusovo delo bilo je drugačije. On je prevazišao okvir Jahveovog rada; On je delovao kao ovaploćeni Bog

i bio je razapet da bi otkupio celo čovečanstvo. To jest, On je obavljao novo delo izvan dela koje je obavljao Jahve. To je bilo uvođenje novog doba. Osim toga, bio je u stanju da govori o onome što čovek nije mogao da postigne. Njegovo delo bilo je delo pod upravom Boga i obuhvatalo je čitavo čovečanstvo. On nije radio u samo nekoliko ljudi, niti je Njegovo delo trebalo da povede ograničen broj ljudi. Što se tiče pitanja kako se Bog ovaplotio kao čovek, kako je Duh davao otkrivenja u to vreme, i kako se Duh spustio na čoveka da obavi delo – to su stvari koje čovek ne može ni da vidi ni da dotakne. Potpuno je nemoguće da ove istine posluže kao dokaz da je On ovaploćeni Bog. Razlika se, stoga, može praviti samo između reči i dela Božjeg, koji su čoveku opipljivi. Samo je to stvarno. To se dešava zato što su ti pitanja Duha nevidljiva i potpuno su jasna samo Sâmom Bogu, a čak ni ovaploćeno Božje telo ne zna sve; ti možeš da proveriš da li je On Bog samo iz dela koje je obavio. Iz Njegovog dela može se videti da je, prvo, On u stanju da otvori novo doba; drugo, da je u stanju da opskrbi život čoveku i pokaže čoveku put koji treba da sledi. To je dovoljno da se utvrdi da je on Sâm Bog. U najmanju ruku, delo koje On obavlja može u potpunosti da predstavlja Duh Božji, i iz takvog dela se može videti da je Duh Božji u Njemu. Pošto je delo koje je otelotvoreni Bog obavio bilo uglavnom da uvede novo doba, da vodi novo delo i otvori novo carstvo, to je već dovoljno da se utvrdi da je On Sâm Bog. To ga, dakle, razlikuje od Isaije, Danila i drugih velikih proroka. Isaija, Danilo i svi drugi pripadali su staležu veoma obrazovanih i kulturnih ljudi; bili su to izuzetni ljudi pod Jahveovim vođstvom. Telo otelotvorenog Boga takođe je imalo znanje i nije imalo nikakav nedostatak razuma, ali je Njegova ljudskost bila posebno normalna. On je bio običan čovek, i golim okom se nije mogla uočiti nikakva posebna ljudskost u Njemu, niti otkriti bilo šta u Njegovoj ljudskosti što bi se razlikovalo od drugih. Uopšte nije bio natprirodan ili jedinstven i nije posedovao nikakvo posebno obrazovanje, znanje ili teoriju. Život o kojem je On govorio i put kojim je vodio nisu zadobijeni teorijom, znanjem, životnim iskustvom ili porodičnim vaspitanjem. Umesto toga, oni su bili neposredno delo Duha, koji je delo ovaploćenog tela. Upravo zato što čovek ima velike predstave o Bogu i posebno zato što te predstave sadrže previše nejasnih i natprirodnih elemenata, u očima čoveka normalan Bog sa ljudskim slabostima, koji ne može da čini znakove i čudesna dela, sigurno nije Bog. Zar te čovekove predstave nisu pogrešne? Da ovaploćeno telo Boga nije bilo telo normalnog čoveka, kako bi se onda moglo reći za Njega da je postao telo? Biti od tela znači biti običan, normalan čovek; da je On bio transcendentno biće, onda On ne bi bio od tela. Da bi dokazao da je od tela, ovaploćeni Bog je trebalo da ima normalno telo. To je bilo samo da bi se upotpunio značaj ovaploćenja. Međutim, to nije bio slučaj kod proroka i sinova čovečjih. Oni su bili daroviti ljudi koje je Sveti Duh koristio; u očima čoveka, njihova ljudskost bila je posebno velika, i oni su izvršili mnogo toga što je nadmašilo normalnu ljudskost. Zbog toga ih je čovek smatrao Bogom. Sada svi morate to jasno da razumete, jer je to pitanje koje je više od svega drugog izazivalo zabunu kod svih ljudi u prošlim vremenima. Pored toga, ovaploćenje je najtajanstvenije od svih stvari, a čoveku je najteže da prihvati

ovaploćenog Boga. Ono što Ja kažem doprinosi ispunjavanju vaše funkcije i vašem razumevanju tajne ovaploćenja. Sve je to povezano sa Božjim upravljanjem, sa vizijama. Vaše razumevanje ovoga biće korisnije za sticanje znanja o vizijama, odnosno o Božjem delu upravljanja. Na ovaj način ćete takođe zadobiti mnogo razumevanja o dužnosti koju različite vrste ljudi treba da obavljaju. Iako vam ove reči ne pokazuju neposredno put, one su i dalje od velike pomoći za vaš ulazak, jer vašim životima trenutno mnogo nedostaju vizije, i to će postati značajna prepreka koja sprečava vaš ulazak. Ako niste uspeli da razumete ova pitanja, onda neće biti motivacije koja pokreće vaš ulazak. A kako takva potraga može da vam omogući da najbolje izvršite svoju dužnost?

Bog je Gospod sveg stvaranja

Jedna etapa rada iz dva prethodna doba obavljena je u Izraelu, a jedna u Judeji. Uopšteno govoreći, nijedna faza ovog dela nije se desila van Izraela i svaka je obavljena nad prvim izabranim narodom. Na osnovu toga, Izraelci veruju da je Jahve Bog samo Bog Izraelaca. Pošto je Isus delao u Judeji, gde je obavio delo raspeća, Jevreji Ga vide kao izbavitelja jevrejskog naroda. Oni misle da je On samo car jevrejski, a ne nekog drugog naroda; da On nije Gospod koji iskupljuje Engleze niti Gospod koji iskupljuje Amerikance, već Gospod koji iskupljuje Izraelce; i da je u Izraelu iskupio Jevreje. U stvari, Bog je Gospodar svih stvari. On je Bog sveg stvaranja. On nije samo Bog Izraelaca, niti Jevreja; On je Bog sveg stvaranja. Prethodne dve faze Njegovog dela odvijale su se u Izraelu, što je kod ljudi stvorilo određene predstave. Oni veruju da je Jahve obavio Svoj posao u Izraelu, da je Isus lično obavio Svoj posao u Judeji, i, štaviše, da se otelotvorio da bi delao – i da se, u svakom slučaju, ovo delanje nije odvijalo izvan Izraela. Bog nije delao kod Egipćana ili Indijaca; delao je samo među Izraelcima. Stoga ljudi formiraju različite predstave i opisuju Božje delo u određenom obimu. Kažu da kada Bog dela, On to mora činiti nad izabranim narodom i u Izraelu; osim nad Izraelcima, Bog ne dela nad drugima, niti postoji veći obim Njegovog delanja. Ljudi su posebno strogi kada je reč o prisvajanju ovaploćenog Boga i ne dozvoljavaju Mu da se preseli van granica Izraela. Nisu li sve to samo ljudske predstave? Bog je stvorio sve nebo i svu zemlju i sva stvorenja, stvorio je sve postanje, pa kako je onda Svoje delo mogao ograničiti samo na Izrael? Da je to slučaj, u čemu bi bila svrha da On stvara sve postanje? On je stvorio ceo svet i On je sproveo Svoj plan upravljanja za šest hiljada godina, ne samo u Izraelu, već i nad svakom osobom u vaseljeni. Bez obzira na to da li ona živi u Kini, Sjedinjenim Američkim Državama, Ujedinjenom Kraljevstvu ili Rusiji, svaka osoba je Adamov potomak; sve ih je Bog stvorio. Nijedna od njih ne može izbeći granice stvaranja i nijedna od njih ne može sa sebe skinuti žig „Adamovog potomka“. Svi su oni Božja stvorenja, svi su potomci Adama i svi su iskvareno potomstvo Adama i Eve. Nisu samo Izraelci Božja tvorevina, već su to svi ljudi; samo što su neki prokleti, a

neki blagosloveni. Izraelci su po mnogo čemu prikladni; Bog je u početku radio na njima jer su bili najmanje iskvareni. Kinezi se sa njima ne mogu porediti; nisu im ni za prineti. Dakle, Bog je u početku delao nad narodom Izraela, a samo je druga faza Njegovog delanja sprovedena u Judeji – što je među ljudima dovelo do nastanka mnogih predstava i pravila. U stvari, ako bi Bog delao u skladu sa ljudskim predstavama, On bi bio samo Bog Izraelaca i stoga ne bi bio u stanju da Svoje delanje proširi na neznabožačke narode, jer bi On bio samo Bog Izraelaca, a ne Bog sveg postanja. Proročanstva su poručivala da će se Jahvino ime veličati među neznabožačkim narodima, da će se proširiti na neznabožačke narode. Zašto je ovo bilo prorečeno? Da je Bog samo Bog Izraelaca, On bi tada delovao samo u Izraelu. Štaviše, On ne bi širio ovo delo i ne bi izrekao takvo proročanstvo. Pošto je izrekao ovo proročanstvo, On će zasigurno proširiti Svoje delovanje među neznabožačkim narodima i među svim narodima i svim zemljama. Pošto je to izrekao, On to mora učiniti; to je Njegov plan, jer On je Gospod koji je stvorio nebo i zemlju i sva stvorenja i Bog sveg stvaranja. Bez obzira na to da li On dela među Izraelcima ili širom cele Judeje, delo koje obavlja jeste delo cele vaseljene i delo celog ljudskog roda. Delo koje On danas obavlja u narodu velike crvene aždaje – u neznabožačkom narodu – i dalje je delo celog ljudskog roda. Izrael je mogao biti osnova Njegovog delanja na zemlji; isto tako i Kina može biti osnova Njegovog delanja među neznabožačkim narodima. Nije li sada ispunio proročanstvo da će se „Jahvino ime veličati među neznabožačkim narodima“? Prvi korak Njegovog delanja među neznabožačkim narodima jeste ovo delo, delo koje On obavlja u narodu velike crvene aždaje. Činjenica da ovaploćeni Bog treba da dela u ovoj zemlji i da dela nad ovim prokletim ljudima, posebno protivreči ljudskim predstavama; ovo su najniži ljudi, oni nemaju nikakvu vrednost i u početku ih je Jahve napustio. Ljude mogu napustiti drugi ljudi, ali ako ih Bog napusti, onda su lišeni svakog statusa i najniže su vrednosti. Ako Božje stvorenje zaposedne Sotona ili ga ljudi napuste, za njega je to veoma bolno – međutim, za stvorenje koga se odrekne Stvoritelj, niži status ne postoji. Prokleti su Moavovi potomci, rođeni u ovoj zaostaloj zemlji; bez sumnje, od svih ljudi pod uticajem tame, potomci Moava imaju najniži status. Pošto su ovi ljudi do sada imali najniži status, radom koji je obavljen nad njima najbolje se razbijaju ljudske predstave i najkorisniji je za ceo Božji plan upravljanja za šest hiljada godina. Obavljanjem takvog posla među ovim ljudima na najbolji se način razbijaju ljudske predstave i time Bog pokreće eru; On ovim razbija sva ljudska shvatanja; ovim On završava delo celog Doba blagodati. Njegovo prvo delo je obavljeno u Judeji, u granicama Izraela; među neznabožačkim narodima, On nije učinio nikakvo delo da pokrene novu eru. Završna faza dela se ne odvija samo među neznabošcima, već još i više među onima koji su prokleti. Ova činjenica je dokaz koji najviše može da ponizi Sotonu, čime Bog „postaje“ Bog sveg stvaranja u vaseljeni, Gospod svih stvari i predmet obožavanja svega što ima život.

Danas ima onih koji još uvek ne shvataju koje je novo delo Bog započeo. Među neznabožačkim narodima, Bog je pokrenuo novi početak. On je otpočeo novu eru i

započeo novo delo – i On obavlja ovo delo nad potomcima Moava. Nije li ovo Njegovo najnovije delo? Niko u dosadašnjoj istoriji nije doživeo ovo delo. Niko nije ni čuo za njega, a kamoli da ga je cenio. Božja mudrost, Božje čudo, Božja nedokučivost, Božja veličina i Božja svetost svi se ispoljavaju kroz ovu fazu rada, delo poslednjih dana. Nije li ovo novo delo, delo koje razbija ljudske predstave? Ima onih koji razmišljaju ovako: „Pošto je Bog prokleo Moava i rekao da će napustiti potomke Moava, kako bi ih sada mogao spasiti?“ To su neznabošci koje je Bog prokleo i izgnao iz Izraela; Izraelci su ih zvali „neznabožačkim psima“. Prema mišljenju svih, oni ne samo da su neznabožački psi, već su, još i gore, sinovi uništenja; drugim rečima, oni nisu Božji izabrani narod. Možda jesu rođeni u granicama Izraela, ali ne pripadaju narodu Izraela i proterani su u neznabožačke narode. Najnižeg su reda među svim ljudima. I baš zato što su najniži među ljudskim rodom Bog među njima sprovodi Svoje delo pokretanja novog doba, jer oni predstavljaju iskvareni ljudski rod. Božje delo je zasnovano na izboru i cilju; delo koje On danas obavlja u ovim ljudima takođe je delo koje se obavlja prilikom stvaranja. Noje je bio Božje stvorenje, kao i njegovi potomci. Svaki onaj na svetu koji je od krvi i mesa jeste Božje stvorenje. Božje delo je usmereno na celokupno stvaranje; ne zaviseći od toga da li je neko proklet nakon što je stvoren. Njegovo delo upravljanja je usmereno na sve stvaranje, a ne na one izabrane ljude koji nisu prokleti. I budući da Bog želi da izvrši Svoje delo nad Svojim stvaranjem, On će ga zasigurno uspešno dovršiti i delaće među onim ljudima koji su korisni za Njegovo delo. Stoga, On krši sva pravila kada radi među ljudima; za Njega su reči „proklet“, „izgrđen“ i „blagosloven“ besmislene! Jevrejski narod je dobar, kao i izabrani narod Izraela; oni su ljudi dobrog kova i ljudskosti. U početku je Jahve upravo među njima pokrenuo Svoje delo i obavio Svoj najraniji posao – ali bi danas bilo besmisleno sprovoditi delo njihovog osvajanja. Oni takođe mogu biti deo stvaranja i u njima može biti mnogo toga pozitivnog, ali bi bilo besmisleno među njima izvršiti ovu fazu delanja; Bog ne bi mogao da osvoji ljude, niti bi mogao da ubedi sve postanje, što je upravo smisao prebacivanja Njegovog delanja na ove ljude koji pripadaju narodu velike crvene aždaje. Ovde je od najvećeg značaja Njegovo pokretanje jedne ere, Njegovo rušenje svih pravila i svih ljudskih predstava i Njegovo okončanje delanja tokom celog Doba blagodati. Kada bi se Njegovo sadašnje delo obavljalo među Izraelcima, do trenutka kada se Njegov plan za šest hiljada godina upravljanja bude priveo kraju, svi bi verovali da je Bog samo Bog Izraelaca, da su samo Izraelci Božji izabrani narod, da samo Izraelci zaslužuju da naslede Božji blagoslov i obećanje. Božjim ovaploćenjem tokom poslednjih dana u neznabožačkom narodu u zemlji velike crvene aždaje ostvaruje se delo kojim Bog biva Bog celokupnog stvaranja; On dovršava sve Svoje delo upravljanja, a centralni deo Svog posla završava u narodu velikog crvenog zmaja. Srž ove tri faze rada je spasenje čoveka – to jest, navođenje celokupnog postanja da obožava Stvoritelja. Dakle, svaka faza rada ima veliki značaj; Bog ne čini ništa što je besmisleno i bezvredno. S jedne strane, ova faza rada uvodi novu eru i okončava prethodne dve ere; s druge strane, razbija sve ljudske predstave i sve stare oblike

ljudskog verovanja i znanja. Rad iz prethodna dva doba odvijao se prema različitim ljudskim predstavama; ova faza, međutim, potpuno potiskuje ljudske predstave, čime u potpunosti osvaja ljudski rod. Kroz osvajanje potomaka Moava, kroz rad koji se obavlja među potomcima Moava, Bog će osvojiti sve ljude širom vaseljene. U tome je najdublji značaj ove faze Njegovog rada i to je najvredniji aspekt ove faze Njegovog rada. Čak i ako sada znaš da je tvoj status loš i da nisi nimalo vredan, svejedno ćeš osećati da si se susreo sa najradosnijom stvari: Nasledio si veliki blagoslov, primio veliko obećanje i možeš pomoći da se ovo veliko Božje delo obavi. Video si Božje pravo lice, znaš Božju urođenu narav i sprovodiš Božju volju. Prethodne dve faze Božjeg dela su se odvijale u Izraelu. Kada bi se ova faza Njegovog delanja tokom poslednjih dana takođe odvijala među Izraelcima, ne samo da bi čitavo postanje verovalo da su samo Izraelci Božji izabrani narod, već i čitav Božji plan upravljanja ne bi uspeo da postigne željeni efekat. Tokom perioda u kome su se dve faze Njegovog dela odvijale u Izraelu, nijedan novi posao – niti bilo kakav rad na pokretanju nove ere – nije obavljen među neznabožačkim narodima. Današnja faza rada – rad na pokretanju nove ere – najpre se sprovodi među neznabožačkim narodima, a štaviše, u početku se sprovodi nad potomcima Moava, čime je pokrenuta čitava era. Bog je razbio sve znanje sadržano u ljudskim predstavama, ne dozvoljavajući da išta od njega preostane. U svom delu osvajanja, On je rasturio ljudske predstave, ta stara, pređašnja ljudska znanja. On dopušta ljudima da vide da kod Boga ne postoje pravila, da nema ničeg starog u vezi sa Bogom, da je delo koje On obavlja sasvim oslobođeno, potpuno slobodno i da je u pravu u svemu što čini. Moraš se u potpunosti pokoriti svakom poslu koji On obavlja nad postanjem. Sav posao koji On obavlja ima značenje i sprovodi se prema Njegovoj sopstvenoj volji i mudrosti, a ne prema ljudskim izborima i predstavama. Ako je nešto korisno za Njegovo delo, On to čini; a ako nešto nije korisno za Njegovo delo, On to neće učiniti, ma koliko to bilo dobro! On radi i bira primaoce i mesto Svog dela u skladu sa značenjem i svrhom Svog delanja. Dok dela, On se ne pridržava pređašnjih pravila i ne sledi stare postupke. Umesto toga, On planira Svoje delanje u skladu sa značajem dela. Na kraju, On će postići pravi efekat i očekivani cilj. Ako danas ne shvataš ove stvari, ovo delo neće imati nikakav uticaj na tebe.

Koji je tvoj stav o trinaest poslanica?

Novi zavet Biblije sadrži trinaest Pavlovih poslanica. Dok je obavljao svoje delo, Pavle je napisao ovih trinaest pisama crkvama koje su verovale u Isusa Hrista. To jest, Pavle je izdignut i napisao je ova pisma nakon što se Isus uzneo na nebo. Njegova pisma su svedočanstva o vaskrsenju i vaznesenju Gospoda Isusa na nebo nakon Njegove smrti, a ona takođe šire put pokajanja i nošenja krsta. Naravno, sve ove poruke i svedočanstva trebalo je da poduče braću i sestre na različitim lokacijama oko Judeje u to vreme, jer je tada Pavle bio sluga Gospoda Isusa i on je bio izdignut da svedoči o

Gospodu Isusu. Tokom svakog razdoblja dela Svetog Duha, različiti ljudi bivaju izdignuti da bi obavljali razna Njegova dela, to jest, da obavljaju delo apostola kako bi nastavili delo koje Sâm Bog dovršava. Kada bi Sveti Duh to neposredno činio, i kada niko ne bi bio izdignut, bilo bi veoma teško da se to delo obavi. Stoga je Pavle bio onaj koji je oboren dok je bio na putu za Damask, i koji je potom izdignut da bude svedok za Gospoda Isusa. On je bio apostol, ali ne jedan od Isusovih dvanaest učenika. Pored širenja jevanđelja, prihvatio se i posla staranja o crkvama u različitim mestima, što je podrazumevalo brigu o braći i sestrama u crkvama – drugim rečima, vođenje braće i sestara u Gospodu. Pavlovo svedočanstvo trebalo je da obznani činjenicu vaskrsenja i vaznesenja Gospoda Isusa na nebo, kao i da nauči ljude da se pokaju, ispovedaju i da idu putem krsta. On je bio jedan od svedoka Isusa Hrista tog vremena.

Trinaest Pavlovih poslanica uvršteno je u Bibliju. Svih trinaest napisao je da bi se bavio različitim stanjima ljudi na raznim mestima. Sveti Duh je podstakao Pavla da ih napiše i podučavao je braću i sestre svuda iz položaja apostola (sa stanovišta sluge Gospoda Isusa). Dakle, Pavlova pisma nisu potekla iz proročanstava ili neposredno iz vizija, već su proistekla iz dela koje je obavljao. Ova pisma nisu čudna, niti su tako teška za razumevanje kao što su proročanstva. Pisana su jednostavno kao pisma, i ne sadrže ni proročanstva ni tajne; sadrže samo svakodnevne reči pouke. Iako mnoge od tih reči ljudima mogu da budu teško dokučive ili razumljive, one su nastale samo iz Pavlovih sopstvenih tumačenja i iz prosvećenja Svetog Duha. Pavle je bio samo apostol; bio je sluga koga je Gospod Isus koristio, a ne prorok. Dok je prolazio kroz razne zemlje, pisao je pisma braći i sestrama u crkvama, ili, dok je bio bolestan, pisao je crkvama u koje nije mogao da ode, a koje su mu bile posebno u mislima. Ljudi su ta njegova pisma sačuvali, a kasnije generacije su ih prikupile, uredile i smestile u Bibliju iza četiri jevanđelja. Naravno, odabrali su i napravili izbor najboljih pisama koja je napisao. Ove poslanice bile su korisne za život braće i sestara u crkvama i bile su posebno uvažavane u njegovo vreme. Kada ih je Pavle pisao, njegova namera nije bila da napiše duhovno delo koje bi omogućilo njegovoj braći i sestrama da pronađu put primene, ili duhovnu biografiju u kojoj prenosi sopstvena iskustva; on nije nameravao da napiše knjigu da bi postao pisac. On je naprosto pisao pisma svojoj braći i sestrama iz crkve Gospoda Isusa Hrista. Pavle je podučavao svoju braću i sestre iz svog položaja sluge da bi im govorio o svom bremenu, o volji Gospoda Isusa i o zadacima koje je On poverio ljudima za budućnost. To je bilo delo koje je Pavle obavljao. Njegove reči su prilično obogatile iskustvo sve buduće braće i sestara. Istine koje je saopštavao u mnogim svojim pismima bile su ono što je trebalo da primenjuju ljudi u Dobu blagodati, te su zato ova pisma kasnije generacije i uvrstile u Novi zavet. Bez obzira na to kakav je na kraju bio Pavlov ishod, on je bio neko ko je bio iskorišćen u svoje vreme i ko je podržavao svoju braću i sestre u crkvama. Njegov ishod odredila je njegova suština, kao i to što je u početku bio oboren. On je tada mogao da izgovori te reči jer je posedovao delo Svetog Duha i upravo zbog tog dela Pavle je nosio breme za crkve. Kao takav, mogao je da opskrbi svoju braću i

sestre. Međutim, zbog određenih posebnih okolnosti, Pavle nije mogao lično da ide u crkve da dela, pa im je pisao pisma da bi opominjao svoju braću i sestre u Gospodu. U početku je Pavle progonio učenike Gospoda Isusa, ali nakon što se Isus uzneo na nebo – to jest, nakon što je Pavle „video svetlost“ – prestao je da progoni učenike Gospoda Isusa i više nije progonio one svece koji su propovedali jevanđelje radi Gospodnjeg puta. Nakon što je Pavle video da mu se Isus pojavio kao jarko svetlo, prihvatio je Gospodnji nalog i tako postao neko koga je Sveti Duh koristio da širi jevanđelje.

Pavlovo tadašnje delo bilo je da naprosto podrži i opskrbi svoju braću i sestre. On nije bio kao neki ljudi koji su želeli da izgrade karijeru ili napišu književna dela, da istraže druge puteve ili da pronađu puteve izvan Biblije kojima bi vodili ove ljude u crkvama kako bi svi mogli da postignu novi ulazak. Pavle je bio osoba koja je bila iskorišćena; radeći stvari koje je radio, on je samo ispunjavao svoju dužnost. Da nije nosio breme za crkve, smatralo bi se da je zanemario svoju dužnost. Da se dogodilo nešto ometajuće, ili da je došlo do neke izdaje u crkvi, što bi dovelo do nenormalnog stanja tamošnjih ljudi, onda bi se moglo smatrati da nije ispravno obavio svoj posao. Ako trudbenik nosi breme prema crkvi, a takođe radi najbolje što može, onda to dokazuje da je ta osoba trudbenik koji je kvalifikovan – kvalifikovan da bude iskorišćen. Ako osoba ne oseća breme za crkvu i ne postiže rezultate u svom radu, a većina ljudi koje vodi je slaba ili čak posrće, onda takav trudbenik nije ispunio svoju dužnost. Tako ni Pavle nije bio izuzetak, zbog čega je morao da brine o crkvama i često piše pisma svojoj braći i sestrama. Na taj način, mogao je da opskrbljuje crkve i brine o svojoj braći i sestrama; samo je tako mogao da opskrbi crkve i da im da smernice. Reči pisama koja je napisao bile su veoma duboke, ali one su napisane njegovoj braći i sestrama samo zahvaljujući tome što je on primio prosvećenje Svetog Duha, a on je u svoje pisanje utkao i svoja lična iskustva i breme koje je osećao. Pavle je bio samo osoba koju je Sveti Duh koristio, a sadržaj njegovih pisama bio je prožet njegovim ličnim iskustvima. Delo koje je obavio naprosto predstavlja delo jednog apostola, ne delo koje neposredno obavlja Sveti Duh, a takođe se razlikuje i od Hristovog dela. Pavle je samo ispunjavao svoju dužnost, zbog čega je svoju braću i sestre u Gospodu opskrbljivao svojim bremenom, kao i svojim ličnim iskustvima i uvidima. Pavle je, pružajući svoje lične uvide i razumevanje, naprosto obavljao delo Božjeg naloga; ovo sigurno nije bio primer dela koje je direktno obavljao Sâm Bog. Kao takvo, Pavlovo delo bilo je pomešano sa ljudskim iskustvom i ljudskim pogledima i shvatanjima rada crkve. Međutim, za ove ljudske poglede i shvatanja ne može se reći da su delo zlih duhova ili delo krvi i mesa; za njih se samo može reći da su znanje i iskustva osobe koja je bila prosvećena Svetim Duhom. Time hoću da kažem da Pavlova pisma nisu knjige sa neba. Ona nisu sveta i uopšte ih nije izgovorio ili izrazio Sveti Duh; ona su samo izraz Pavlovog bremena za crkvu. Svrha svega ovoga što govorim jeste da vas navedem da shvatite razliku između dela Božjeg i dela čovekovog: Božje delo predstavlja Samog Boga, dok čovekovo delo predstavlja čovekovu dužnost i iskustva. Normalno Božje delo ne treba smatrati čovekovom voljom, a Njegovo natprirodno delo ne treba smatrati Božjom

voljom; štaviše, čovekovo uzvišeno propovedanje ne treba smatrati Božjim izjavama niti nebeskim spisima. Nijedan takav stav ne bi bio etički. Mnogi ljudi, čuvši Me kako detaljno analiziram Pavlovih trinaest poslanica, veruju da se Pavlove poslanice ne smeju čitati i da je Pavle bio strašno grešan čovek. Ima čak i mnogo ljudi koji misle da su Moje reči bezosećajne, da je Moja procena Pavlovih poslanica netačna i da se ta pisma ne mogu smatrati izrazima čovekovih iskustava i bremena. Oni veruju da umesto toga njih treba smatrati Božjim rečima, da su jednako važne kao Jovanovo Otkrivenje, da se ne mogu skratiti niti da im se može išta dodati i, štaviše, da se ne mogu olako objasniti. Zar sve ove ljudske tvrdnje nisu netačne? Zar to nije u potpunosti proizvod činjenice da ljudi nemaju pameti? Pavlova pisma imaju veliku korist za ljude i njihova priča traje već više od dve hiljade godina. Međutim, do dan-danas ima mnogo ljudi koji ne mogu da dokuče šta je on tada rekao. Ljudi smatraju Pavlova pisma za najveća remek-dela u celom hrišćanstvu, kao i da niko ne može da ih dešifruje i da niko ne može u potpunosti da ih razume. U stvari, ova pisma su baš kao biografija neke duhovne osobe i ne mogu da se porede sa Isusovim rečima ili velikim vizijama koje je Jovan imao. Nasuprot tome, ono što je Jovan video bile su velike vizije sa neba – proročanstva o samom Božjem delu – koja su bila neostvariva za čoveka, dok su Pavlova pisma samo opisi onoga što je čovek video i doživeo. Ona predstavljaju ono za šta je čovek sposoban, ali nisu ni proročanstva ni vizije; to su naprosto pisma koja su poslata na različita mesta. Međutim, za ljude tog vremena, Pavle je bio trudbenik i njegove reči su stoga imale vrednost, jer je on bio neko ko je prihvatio ono što mu je bilo povereno. Stoga su njegova pisma bila korisna za sve one koji su tražili Hrista. Iako te reči nije izgovorio Isus lično, one su, na kraju, bile od suštinskog značaja za svoje vreme. S obzirom na to, ljudi koji su došli posle Pavla uvrstili su njegova pisma u Bibliju, omogućavajući tako da se prenose do današnjih dana. Shvatate li šta želim da kažem? Jednostavno vam dajem tačno objašnjenje ovih pisama i analiziram ih ne poričući njihovu korist i vrednost kao izvora informacija za ljude. Ako, nakon čitanja Mojih reči, ne samo da poričete Pavlova pisma, već smatrate da su jeres ili da su bezvredna, onda se samo može reći da je vaša moć razumevanja suviše slaba, kao i vaši uvidi i vaše rasuđivanje o stvarima; sigurno se ne može reći da su Moje reči previše jednostrane. Da li sada razumete? Bitno je da razumete stvarno stanje Pavlovog dela u to vreme i pozadinu njegovih pisama. Ako imate ispravan pogled na te okolnosti, onda ćete takođe imati ispravan pogled na Pavlove poslanice. Istovremeno, kada jednom shvatiš suštinu tih pisama, tvoja procena Biblije će biti tačna, i tada ćeš razumeti zašto su kasnije generacije ljudi toliko dugo u toj meri obožavale Pavlove poslanice, kao i zašto ima čak i mnogo ljudi koji se prema njemu odnose kao prema Bogu. Zar ne biste i vi to pomislili da niste shvatili?

Onaj ko nije Sâm Bog ne može da predstavlja Sâmog Boga. Za Pavlovo delo samo može da se kaže da je delom ljudsko viđenje, a delom prosvećenje Svetog Duha. Pavle je napisao ove reči sa ljudske tačke gledišta, uz prosvećenje Svetog Duha. To nije retka pojava. Stoga je bilo neizbežno da njegove reči budu prožete nekim ljudskim iskustvima,

a on je kasnije koristio svoja lična iskustva da opskrbi i podrži svoju braću i sestre u to vreme. Pisma koja je napisao ne mogu se opisati kao proučavanje života, niti se mogu opisati kao biografija ili poruka. Štaviše, to nisu bile ni istine koje je primenjivala crkva, niti upravna odluka crkve. Kao neko ko nosi breme – kao osoba koju je Sveti Duh odredio da dela – to je nešto što ona naprosto mora da čini. Ako Sveti Duh izdiže ljude i dodeljuje im breme, a oni ne preuzimaju delo crkve i ne mogu dobro da upravljaju njenim poslovima, niti da na zadovoljavajući način reše sve njene probleme, onda to dokazuje da ti ljudi ne ispunjavaju svoje dužnosti na odgovarajući način. Stoga nije bilo ničeg tajanstvenog u činjenici da je jedan apostol bio u stanju da piše pisma tokom svog delanja. To je bio deo njihovog posla; bili su u obavezi da to urade. Svrha pisanja njihovih pisama nije bila da napišu studiju o životu ili duhovnu biografiju, a svakako nije bila da otvori još jedan put izlaska za svece. Zapravo, oni su to činili da bi ispunili svoju ulogu i bili verne sluge Božje, kako bi, izvršavajući zadatke koje im je On poverio, mogli da polože račune Bogu. U svom delu, morali su da preuzmu odgovornost za sebe i za svoju braću i sestre i morali su dobro da rade svoj posao i da uzimaju poslove crkve k srcu: sve je to bio samo deo njihovog posla.

Ako ste shvatili Pavlove poslanice, takođe ćete imati tačnu predstavu i procenu u vezi sa Petrovim i Jovanovim poslanicama. Nikada više nećete gledati na ova pisma kao na knjige sa neba koje su svete i nepovredive, a još manje ćete smatrati Pavla Bogom. Na kraju krajeva, Božje delo se razlikuje od čovekovog dela; štaviše, kako bi Njegovi izrazi mogli biti isti kao i njihovi? Bog ima svoju posebnu narav, dok čovek ima dužnosti koje treba da obavi. Božja narav izražena je u Njegovom delu, dok je čovekova dužnost oličena u iskustvima čoveka i izražena u čovekovom traganju. Stoga kroz delo koje se obavlja postaje očigledno da li je nešto Božji ili čovekov izraz. Ne treba da ga objašnjava Sâm Bog, niti da zahteva od čoveka da se trudi da svedoči; štaviše, nije potrebno da Sâm Bog sputava bilo koga. Sve ovo dolazi kao prirodno otkrivenje; to nije ni nametnuto niti nešto u šta čovek može da se meša. Dužnost čoveka može da se spozna kroz njegova iskustva i ona ne zahteva od ljudi da rade bilo kakav dodatni iskustveni posao. Sva ljudska suština može se razotkriti dok čovek obavlja svoju dužnost, dok Bog može da izrazi Svoju urođenu narav tokom obavljanja Svog dela. Ako je to čovekovo delo, onda se ne može prikriti. Ako se radi o Božjem delu, onda je tek nemoguće da Božju narav bilo ko sakrije, a još manje da je čovek kontroliše. Ni za jednog čoveka se ne može reći da je Bog, niti se njegovo delo i reči mogu smatrati svetim ili nepromenljivim. Za Boga se može reći da je čovek jer se zaodenuo u telo, ali Njegovo delo se ne može smatrati čovekovim delom ili čovekovom dužnošću. Štaviše, Božje izjave i Pavlova pisma ne mogu se izjednačiti, niti se mogu poistovetiti Božji sud i grdnja i ljudske reči pouke. Postoje, dakle, načela po kojima se Božje delo razlikuje od ljudskog dela. Ona se razlikuju shodno svojoj suštini, a ne prema njihovom obimu ili prema njihovoj privremenoj učinkovitosti. Kada je to u pitanju, većina ljudi greši u pogledu načela. To je zato što čovek gleda spoljašnjost koja je njemu dostupna, dok Bog gleda suštinu koja

se ne može uočiti ljudskim fizičkim očima. Ako Božje reči i delo smatraš dužnostima prosečnog čoveka, a čovekovo veliko delo smatraš delom Boga zaodenutog u telo, a ne dužnošću koju čovek obavlja, zar ti načelo nije pogrešno? Čovekova pisma i biografije mogu se lako napisati, ali samo na temeljima dela Svetog Duha. Međutim, Božje izjave i delo čovek ne može lako da ostvari, niti da ih postigne ljudskom mudrošću i razmišljanjem, niti ih ljudi mogu temeljno objasniti nakon što ih istraže. Ako ova pitanja načela ne izazivaju nikakvu reakciju u vama, onda vaša vera očigledno nije baš prava ili oplemenjena. Može se samo reći da je vaša vera puna nejasnoća i da je zbrkana i da nema načela. Čak i bez razumevanja najosnovnijih suštinskih pitanja Boga i čoveka, zar ova vrsta vere nije ona kojoj potpuno nedostaje opažaj? Kako je moguće da je Pavle bio jedina osoba koja je iskorišćena tokom čitave istorije? Kako je moguće da je on jedini koji je ikada delao za crkvu? Kako je on mogao da bude jedini koji je pisao crkvama da ih podrži? Bez obzira na obim ili uticaj dela ovih ljudi, ili čak na rezultate njihovog dela, nisu li načela i suština takvog dela svi slični? Zar u tome nema stvari koje se potpuno razlikuju od Božjeg dela? Iako postoje jasne razlike između svake etape Božjeg dela, i mada mnogi od Njegovih načina delanja nisu potpuno isti, zar nemaju svi samo jednu suštinu i izvor? Shodno tome, ako nekome još uvek nije jasno nešto u vezi sa ovim stvarima, onda mu nedostaje previše razuma. Ako, nakon čitanja ovih reči, neko i dalje kaže da su Pavlove poslanice svete i nepovredive i da se razlikuju od biografija bilo koje duhovne ličnosti, onda je razum te osobe previše nenormalan, a takva osoba je nesumnjivo stručnjak za doktrine koji je potpuno lišen razuma. Čak i ako obožavaš Pavla, ne možeš da koristiš svoju naklonost prema njemu da izvrneš istinite činjenice ili da opovrgneš postojanje istine. Štaviše, ono što sam rekao ni na koji način ne uništava celokupno Pavlovo delo i pisma ili potpuno poriče vrednost koju imaju kao izvor informacija. Bez obzira na sve, Moja namera u izgovaranju ovih reči jeste da steknete pravilno razumevanje i razumnu procenu svih stvari i ljudi: samo je to normalno razmišljanje; samo je to ono čime pravedni ljudi koji poseduju istinu treba da se opreme.

Uspeh i neuspeh zavise od puta kojim čovek korača

Većina ljudi veruje u Boga zarad svog budućeg odredišta ili zbog privremenog uživanja. Oni, pak, koji nisu prošli kroz obračunavanje veruju u Boga da bi mogli da uđu u raj i da bi dobili nagrade. Oni u Boga veruju ne zato da bi bili usavršeni, niti zarad ispunjenja dužnosti Božjeg stvorenja. To praktično znači da većina ljudi veruje u Boga ne zato da bi ispunili svoje obaveze ili izvršili svoju dužnost. Ljudi retko veruju u Boga da bi živeli smislenim životom, a među njima nema ni onih koji veruju da čovek, budući da je živ, Boga treba da voli zato što je to savršeno prirodno i opravdano, kao i zato što je to prirodni poziv čovekov. Na taj način, iako razni ljudi tragaju za svojim vlastitim ciljevima, cilj njihovog traganja i motivacija na kojoj se ono zasniva isti su za sve ljude i,

povrh toga, za većinu njih je i predmet obožavanja uglavnom jedan te isti. Tokom poslednjih nekoliko milenijuma, mnogi su vernici umrli, a mnogi od njih su, nakon smrti, ponovo bili rođeni. Mada Boga ne traži samo jedan čovek ili dvoje ljudi, pa čak ni hiljadu ili dve hiljade njih, većina tih ljudi za Bogom traga zarad svojih ličnih izgleda i veličanstvenih nada koje polažu u budućnost. Onih koji su odani Hristu je malo i međusobno su udaljeni. Ipak, mnogi su iskreni vernici umrli uhvaćeni u vlastitim mrežama, a povrh toga je i broj ljudi koji su pobedili zanemarljivo mali. Ljudima su i dan-danas nepoznati razlozi njihovog neuspeha, kao i tajne njihove pobede. Ljudi koji su opsednuti traženjem Hrista još uvek nisu dočekali trenutak iznenadnog uvida, niti su doprli do dna ovih tajni, jer naprosto ne poseduju znanje. Iako je njihovo traganje mukotrpno, put kojim koračaju nije put uspeha, već je to put neuspeha kojim su nekada hodili njihovi prethodnici. Zar oni, na taj način, ne idu putem koji vodi u tamu, bez obzira na to kako traže? Zar to što oni stiču nisu gorki plodovi? Dovoljno je teško predvideti da li će ljude koji oponašaju one koji su u prošlim vremenima uspeli, naposletku sačekati sreća ili nesreća. Koliko su onda tek lošiji izgledi onih koji traže idući stopama neuspešnih? Zar njihove šanse za neuspeh nisu još veće? Kakva je vrednost puta kojim oni koračaju? Ne traće li oni uzalud svoje vreme? Bez obzira na to da li ljudi u svojoj potrazi uspevaju ili ne, njihov uspeh i neuspeh nisu određeni time što oni traže kako im se prohte, već za to, jednom rečju, postoji razlog.

Najosnovniji uslov čovekove vere u Boga jeste da on ima pošteno srce, da se potpuno posvećuje i da je uistinu poslušan. Čoveku je najteže da sav svoj život ponudi u zamenu za istinsku veru, pomoću koje može da stekne celovitu istinu i da ispuni svoju dužnost Božjeg stvorenja. Onima koji trpe neuspeh to je nedostižno, a još je manje dostižno onima koji nisu u stanju da pronađu Hrista. Pošto čoveku ne leži da se potpuno posveti Bogu, pošto nije spreman da ispuni svoju dužnost prema Stvoritelju, pošto ide svojim putem izbegavajući istinu, iako ju je video, pošto uvek traži idući stopama onih koji u tome nisu uspeli i pošto uvek prkosi Nebu, čovek je zbog svega toga uvek neuspešan, stalno naseda na Sotonine trikove i biva uhvaćen u vlastitu mrežu. Usled toga što čovek ne poznaje Hrista, što nije vičan da istinu razume i doživi, što previše obožava Pavla i preterano žudi za nebesima, zbog toga što stalno traži da se Hristos njemu pokorava i što naređuje Bogu, zbog svega toga su čak i velikani među ljudima, kao i oni koji su kroz svašta prošli, ipak samo smrtnici, koji još uvek umiru tokom Božje grdnje. Sve što o takvim ljudima mogu da kažem jeste da umiru tragičnom smrću i da posledica koju trpe – njihova smrt – nije neopravdana. Nije li njihov neuspeh još teže podnošljiv sa stanovišta Nebeskog zakona? Istina dolazi iz sveta ljudi, ali je ipak Hristos taj koji tu istinu pronosi među ljudima. Ona potiče od Hrista, odnosno od Samog Boga, i čovek za tako nešto nije sposoban. Pa ipak, Hristos opskrbljuje ljude isključivo istinom; On ne odlučuje o tome da li će čovek biti uspešan u svojoj potrazi za istinom. Iz toga sledi da se uspeh i neuspeh, u pogledu istine, svode na čovekovo traganje. Čovekov uspeh i neuspeh u pogledu istine nikada nisu imali nikakve veze sa Hristom, već su

određeni čovekovim traganjem. Čovekovo odredište, kao ni njegov uspeh i neuspeh, ne mogu se svaliti na Boga, tako da ih Sâm Bog nosi kao Svoje breme, jer to nije stvar Sâmoga Boga, već je neposredno vezano za dužnost koju Božja stvorenja treba da izvrše. Većina ljudi zna ponešto o Pavlovom i Petrovom traganju i odredištu; oni, međutim, znaju samo za njihove ishode, ali ne i za tajnu koja stoji iza Petrovog uspeha, kao ni za manjkavosti koje su dovele do Pavlovog neuspeha. Prema tome, ako ste potpuno nesposobni da prozrete u suštinu njihovog traganja, onda će i za većinu vas traganje biti neuspešno, a čak i ako mali broj vas bude uspešan, vaš uspeh ipak neće biti ravan Petrovom. Ako je put tvog traganja ispravan, možeš se nadati uspehu; ali, ako je put kojim koračaš u potrazi za istinom pogrešan, zauvek ćeš biti neuspešan i proći ćeš kao Pavle.

Petar je bio taj koji je usavršen. On je u celosti bio usavršen tek pošto je iskusio grdnju i sud, te tako stekao čisto bogoljubivo srce; put kojim je išao bio je put usavršavanja. To znači da je Petar, od samog početka, koračao pravim putem i da je motiv njegove vere u Boga bio ispravan, zbog čega je on postao neko ko je usavršen i ko korača novim putem, kojim čovek nikada ranije nije išao. Nasuprot tome, put kojim je Pavle od početka išao bio je put suprotstavljanja Hristu, a to što je nekoliko decenija radio za Hrista samo je posledica toga što je Sveti Duh hteo da njega, njegove talente i sve njegove zasluge, upotrebi za Svoje delo. On je, dakle, bio samo čovek kojeg je Sveti Duh upotrebio, a upotrebljen je ne zato što je Isus blagonaklono gledao na njegovu ljudskost, već zbog svojih talenata. Za Isusa je mogao da radi zato što je bio pokošen, a ne zato što se radovao tome. Bio je u stanju da obavi takvo delo zato što ga je Sveti Duh prosvetio i usmerio, a delo koje je obavio ni u kom slučaju nije predstavljalo njegovo traganje, niti njegovu ljudskost. Pavlovo je delo predstavljalo delo sluge, što znači da je on obavio delo apostola. Petar je, međutim, bio drugačiji: i on je obavljao neke poslove; njegovo delo nije bilo tako veliko kao Pavlovo, ali je on, radeći, tragao za vlastitim ulaskom i njegovo se delo razlikovalo od Pavlovog. Petrovo delo predstavljalo je izvršenje dužnosti Božjeg stvorenja. On nije delovao u ulozi apostola, već je radio tako da je ujedno tragao za ljubavlju prema Bogu. Pavlovo delo je u sebi takođe sadržalo i njegovu ličnu potragu: njegovo je traganje bilo motivisano isključivo njegovim nadama za budućnost i željom za dobrim odredištem. Tokom obavljanja svog dela, on nije prihvatao oplemenjivanje, orezivanje, niti obračunavanje. Verovao je da će ga, sve dok posao koji obavlja udovoljava želji Božjoj i dok je sve što radi ugodno Bogu, na kraju sačekati nagrada. U njegovom delu nije bilo ličnih iskustava – ono je samo sebi bilo svrha i nije se obavljalo usred traganja za promenom. Sve se u njegovom delu svodilo na transakciju i ono nije sadržalo ništa od dužnosti ili pokornosti Božjeg stvorenja. Tokom obavljanja tog dela, nije došlo ni do kakvih promena u Pavlovoj staroj naravi. Njegovo se delo svodilo samo na služenje drugima i nije moglo da dovede do promene njegove naravi. Pavle je svoje delo obavljao neposredno i bio je motivisan nagradom, pri čemu ga Bog nije usavršio, niti se s njim obračunao. Petar je bio drugačiji: on je bio podvrgnut orezivanju i obračunavanju, a bio je podvrgnut i oplemenjivanju. Cilj i motiv Petrovog

dela suštinski su se razlikovali od cilja i motiva dela koje je obavio Pavle. Mada delo koje je obavio Petar nije bilo obimno, njegova je narav pretrpela mnoge promene, a ono što je tražio bila je istina, kao i stvarna promena. Njegovo delo nije bilo sâmo sebi svrha. Iako je Pavle mnogo toga uradio, sve je to bilo delo Svetog Duha, koje Pavle nije iskusio, mada je u njegovom izvršenju sarađivao. To što je Petar obavio mnogo manje posla samo je posledica toga što Sveti Duh nije u tolikoj meri delovao kroz njega. O tome da li će oni biti usavršeni nije se odlučivalo na osnovu obima njihovog dela; jedan je tragao za tim da bude nagrađen, a drugi za ostvarenjem krajnje ljubavi prema Bogu i za ispunjenjem svoje dužnosti kao Božjeg stvorenja, do te mere da može da proživi prelepu sliku i da tako udovolji želji Božjoj. Oni su se razlikovali po svojoj spoljašnjosti, te su stoga i njihove suštine bile međusobno različite. Ti, na osnovu obima njihovog dela, ne možeš da odrediš ko je od njih bio usavršen. Petar je tražio da proživi lik čoveka koji voli Boga, da bude neko ko se pokorava Bogu, neko ko je prihvatio obračunavanje i orezivanje i neko ko je ispunio dužnost Božjeg stvorenja. Bio je u stanju da se posveti Bogu, da sebe u celosti preda u Božje ruke i da Mu se do smrti pokorava. Bio je rešen da to učini i, štaviše, on je to i postigao. To je osnovni razlog zbog kojeg je, naposletku, njegov kraj bio drugačiji od Pavlovog. Delo koje je Sveti Duh obavio u Petru imalo je za cilj da ga usavrši, dok je Sveti Duh u Pavlu delovao samo zato da bi ga upotrebio. To je zato što su se oni, po svojoj prirodi i po svom stavu prema traganju, međusobno razlikovali. Obojica su posedovali delo Svetog Duha. Petar je to delo primenio na sebi, a ujedno ga je pružao i drugima; sa druge strane, Pavle je samo drugima pružao celovito delo Svetog Duha, ne zadobivši od njega ništa za sebe. Na taj način, iako je toliko godina doživljavao delo Svetoga Duha, u Pavlu gotovo da nije došlo ni do kakvih promena. Skoro da je još uvek bio u svom prirodnom stanju i još je uvek bio onaj stari Pavle. Tek nakon što je izdržao sve teškoće dugogodišnjeg rada, naučio je kako da „radi“ i šta znači izdržljivost, ali je njegova stara priroda – njegova izuzetno takmičarska i najamnička priroda – ostala nepromenjena. Ni posle toliko godina rada, on nije spoznao svoju iskvarenu narav, niti se te svoje stare naravi oslobodio, a to je i dalje bilo jasno uočljivo u njegovom radu. Posedovao je tek nešto više radnog iskustva, ali to beznačajno iskustvo nije moglo da ga, samo po sebi, promeni, niti je moglo da izmeni njegove stavove o postojanju i značaju njegovog traganja. Mada je dugo godina radio za Hrista i mada nikad više nije progonio Gospoda Isusa, spoznaja Boga u njegovom srcu ostala je nepromenjena. To znači da je on radio ne zato da bi se posvetio Bogu, već zato što je bio primoran da radi zarad svog budućeg odredišta. On je, naime, u početku progonio Hrista i nije Mu se potčinjavao; u duši je bio buntovnik koji se Hristu namerno suprotstavljao i neko ko uopšte nije poznavao delo Svetog Duha. Uoči samog završetka svog dela, on još uvek nije poznavao delo Svetog Duha, i delovao je isključivo prema svom nahođenju i u skladu sa svojim karakterom, ne vodeći nimalo računa o volji Svetog Duha. Njegova je priroda, dakle, bila neprijateljski nastrojena prema Hristu i nije se pokoravala istini. Kako bi takav jedan čovek, napušten od dela Svetog Duha, koji delo

Svetoga Duha nije poznavao i koji se, uz to, suprotstavljao Hristu – kako bi takva osoba mogla da bude spasena? To da li čovek može biti spasen ili ne, ne zavisi od toga koliko posla on obavlja, niti od toga koliko je tom poslu posvećen, već od toga da li poznaje delo Svetog Duha, da li je u stanju da istinu sprovede u delo i da li su njegovi stavovi o traganju usklađeni sa istinom.

Mada je do prirodnih otkrovenja došlo nakon što je počeo da sledi Isusa, Petar je od samog početka bio neko ko je po svojoj prirodi bio spreman da se potčini Svetom Duhu i da traži Hrista. Njegova poslušnost Svetom Duhu bila je čista: on nije tražio slavu i bogatstvo, već je isključivo bio motivisan pokoravanjem istini. Mada je triput porekao da poznaje Hrista i mada je Gospoda Isusa iskušavao, ta neznatna ljudska slabost nije imala nikakve veze s njegovom prirodom, nije uticala na njegovo buduće traganje, niti predstavlja dovoljan dokaz da je njegovo iskušavanje bilo delo antihrista. Ako je normalna ljudska slabost nešto što je zajedničko svim ljudima na svetu – očekuješ li da Petar bude drugačiji? Zar to što ljudi imaju određene stavove o Petru nije posledica nekoliko glupih grešaka koje je napravio? I zar Pavla toliko ne obožavaju zbog svega što je uradio i zbog svih poslanica koje je napisao? Kako bi čovek mogao da pronikne u ljudsku suštinu? Valjda oni koji zaista imaju razuma mogu da vide nešto tako beznačajno? Mada Petrova dugogodišnja bolna iskustva nisu zabeležena u Bibliji, to ne dokazuje da Petar nije imao stvarnih iskustava, niti da on nije bio podvrgnut usavršavanju. Kako čovek može u celosti da dokuči Božje delo? Biblijske zapise Isus nije lično birao, već su ih sastavila kasnija pokoljenja. Imajući to u vidu, nije li sve što je zapisano u Bibliji izabrano prema zamislima čoveka? Osim toga, ciljevi Petra i Pavla nisu izričito navedeni u poslanicama, tako da čovek o njima sudi prema sopstvenim shvatanjima i prema svojim ličnim sklonostima. A pošto je Pavle obavio toliko posla i pošto je njegov „doprinos“ bio tako veliki, zadobio je poverenje masa. Ne usredsređuje li se čovek samo na površnosti? Kako bi čovek mogao da pronikne u ljudsku suštinu? Da i ne pitamo ko bi se usudio da ishitreno negira Pavlovo delo, nakon što je on hiljadama godina bio predmet obožavanja? Budući da je Petar bio samo ribar, kako bi njegov doprinos mogao da bude tako uzvišen kao Pavlov? Sudeći po njihovim doprinosima, Pavle je trebalo da bude nagrađen pre Petra i da bude bolje osposobljen za sticanje priznanja od Boga. Ko bi mogao da pomisli da će se Bog prema Pavlu poneti tako što će ga samo terati da uposli svoje talente, dok će Petra usavršiti? Gospod Isus nipošto nije od samog početka pravio planove za Petra i Pavla: umesto toga, On je jednog usavršio, a drugom naložio da radi, shodno njihovoj urođenoj prirodi. Prema tome, ono što ljudi vide samo su čovekovi spoljašnji doprinosi, dok Bog vidi suštinu čovekovu, kao i put za kojim čovek od početka traga i motive na kojima se njegovo traganje zasniva. Ljudi čoveka mere prema svojim predstavama i prema vlastitoj percepciji, ali se čovekov konačni cilj ne određuje prema njegovoj spoljašnjosti. I zato kažem da si nalik Petru ukoliko od početka ideš putem uspeha i ako je tvoj stav prema traganju od početka ispravan; ali, ako je put kojim koračaš put neuspeha, onda će tvoj

kraj ipak biti isti kao Pavlov, bez obzira na cenu koju plaćaš. U svakom slučaju, tvoje odredište i tvoj uspeh, odnosno neuspeh, zavisiće od toga da li je put koji tražiš pravi, a ne od tvoje predanosti, niti od cene koju plaćaš. Ciljevi za kojima su Petar i Pavle tragali, kao i njihove suštine, međusobno su se razlikovali; čovek nije u stanju da te stvari otkrije i samo ih Bog može u celosti spoznati. Jer, ono što Bog vidi jeste bit čovekova, dok čovek o svojoj vlastitoj suštini ništa ne zna. Čovek nije u stanju da sagleda suštinu u čoveku, niti njegov stvarni rast, te stoga nije u stanju da prepozna razloge Pavlovog neuspeha i Petrovog uspeha. Razlog zbog kojeg većina ljudi obožava Pavla, a ne Petra, jeste taj što je Pavle upotrebljen za javno delo, koje čovek može da vidi, te stoga ljudi priznaju Pavlova „dostignuća“. S druge strane, Petrova su iskustva čoveku nevidljiva, a ono što je on tražio čoveku je nedostižno, te je stoga Petar čoveku nezanimljiv.

Petar je usavršen kroz iskustvo obračunavanja i oplemenjivanja. Rekao je: „U svakom trenutku moram da udovoljavam Božjoj želji. U svemu što radim, ja samo nastojim da udovoljim Božjoj želji i srećan sam, bilo da me grdi ili da mi sudi.“ Petar je sve svoje dao Bogu, a njegovo delo, reči njegove i sav njegov život, postojali su zarad ljubavi prema Bogu. Bio je neko ko je tražio svetost, a što je više toga doživljavao, to je i ljubav prema Bogu, duboko u njegovom srcu, bila veća. Pavle je, međutim, delovao samo prema spolja i, mada je i on naporno radio, sve je to činio zato da bi svoj posao obavio kako treba i na taj način stekao nagradu. Da je znao da neće dobiti nagradu, on bi od tog posla odustao. Ono do čega je Petru bilo stalo bila je istinska ljubav u srcu, kao i ono što je bilo praktično i ostvarivo. Nije brinuo o tome da li će dobiti nagradu, već o tome da li će njegova narav moći da bude promenjena. Pavlu je bilo stalo da sve vrednije radi, brinuo je o delovanju prema spolja i o svojoj posvećenosti, kao i o doktrinama koje normalni ljudi nisu iskusili. On nimalo nije mario za promene duboko u sebi, niti za istinsku ljubav prema Bogu. Svrha Petrovih iskustava bila je postizanje istinske ljubavi prema Bogu i istinske spoznaje Boga. Njegova su iskustva bila usmerena ka ostvarenju prisnijeg odnosa sa Bogom i ka praktičnom proživljavanju. Pavlovo delo izvršeno je zbog onoga što mu je Isus bio poverio, kao i zarad sticanja onoga za čim je žudeo, ali ništa od toga nije imalo veze s njegovim poznavanjem Boga i samoga sebe. Jedina svrha njegovog dela bila je bekstvo od grdnje i suda. Ono što je Petar tražio bila je čista ljubav, dok je Pavle tražio krunu pravednosti. Petar je iskusio mnoge godine delovanja Svetog Duha, imao je praktično znanje o Hristu, a osim toga je i temeljno poznavao samoga sebe. Stoga je njegova ljubav prema Bogu bila čista. Dugogodišnjim oplemenjivanjem, njegovo je znanje o Isusu i o životu unapređeno, a njegova je ljubav bila bezuslovna i spontana; on nije tražio ništa zauzvrat, niti se nadao bilo kakvoj koristi. Pavle je mnogo godina radio, ali nije imao veliko znanje o Hristu, a takođe je i o samome sebi znao žalosno malo toga. On naprosto nije imao ljubavi prema Hristu, a njegovo delo i staza kojom je trčao imali su za cilj da on na kraju bude ovenčan lovorikama. Ono što je tražio bila je najsjajnija kruna, a ne najčistija ljubav. On nije tražio aktivno, već pasivno; on nije izvršavao svoju dužnost, već je na traganje bio primoran nakon što ga je zahvatilo delo

Svetog Duha. Njegovo traganje, dakle, ne dokazuje da je on bio osposobljeno Božje stvorenje; zapravo je Petar bio osposobljeno Božje stvorenje koje je izvršilo svoju dužnost. Čovek misli da svi koji Bogu daju svoj doprinos treba da dobiju nagradu, te da se Božja naklonost prema njima sve više podrazumeva što je taj doprinos veći. Čovekovo gledište je u suštini transakciono i on ne traži da aktivno izvršava svoju dužnost Božjeg stvorenja. Sa Božjeg stanovišta, što ljudi više traže istinsku ljubav i potpunu poslušnost prema Njemu, što ujedno znači da traže da izvrše svoju dužnost Božjih stvorenja, to su oni više u stanju da steknu priznanje od Boga. Bog stoji na stanovištu da od čoveka zahteva da povrati svoju prvobitnu dužnost i status. Čovek je Božje stvorenje, te stoga svoja ograničenja ne treba da prekoračuje time što će postavljati bilo kakve zahteve pred Boga, niti treba da čini išta drugo osim da izvršava svoju dužnost Božjeg stvorenja. Pavlu i Petru su odredišta odmerena na osnovu toga da li su mogli da izvrše svoju dužnost Božjih stvorenja, a ne prema veličini njihovih doprinosa; odredišta su im određena prema onome što su od početka tražili, a ne prema obimu posla koji su obavili, niti prema tome kako su ih drugi ljudi procenili. Prema tome, put do uspeha jeste traženje aktivnog izvršavanja dužnosti čoveka kao Božjeg stvorenja; traženje puta istinske ljubavi prema Bogu najispravniji je put; traženje promene vlastite stare naravi i traženje čiste ljubavi prema Bogu predstavljaju put koji vodi do uspeha. Takav put ka uspehu jeste put povratka prvobitnoj dužnosti i prvobitnom liku Božjeg stvorenja. To je put oporavka, a ujedno je i cilj celokupnog Božjeg dela, od početka do kraja. Ako je čovekovo traganje ukaljano preteranim ličnim zahtevima i iracionalnim čežnjama, onda efekti tog traganja neće podrazumevati promene u čovekovoj naravi. To je u suprotnosti sa delom oporavka. To, bez sumnje, nije delo koje obavlja Sveti Duh, što je ujedno i dokaz da Bog ne odobrava takvu vrstu traganja. A kakav je značaj traganja koje Bog ne odobrava?

Delo koje je obavio Pavle odvijalo se pred čovekovim očima, ali to koliko je njegova ljubav prema Bogu bila čista i koliko je on u dubini svog srca voleo Boga – takve stvari čovek ne može da vidi. Čovek može samo da vidi delo koje je on obavio, na osnovu čega zna da ga je zacelo Sveti Duh upotrebio, te stoga misli da je Pavle bio bolji od Petra i da je njegovo delo uzvišenije, jer je mogao da opskrbljuje crkve. Petar se oslanjao samo na svoja lična iskustva, te je tokom svog povremenog delovanja zadobio svega nekolicinu ljudi. Od njega potiče tek nekoliko manje poznatih poslanica, ali ko zna koliko je on u dubini svog srca voleo Boga? Dan za danom, Pavle je radio za Boga: dokle god je bilo posla koji treba obaviti, on ga je obavljao. Osećao je da će na taj način moći da stekne krunu i da udovolji Bogu, ali ipak nije tražio načine da svojim radom promeni samog sebe. Petar je, pak, osećao nelagodu zbog svega u svom životu što nije udovoljavalo Božjoj želji. Ako nečim ne bi udovoljio Božjoj želji, on bi osetio kajanje i potražio bi odgovarajući način na koji bi mogao nastojati da udovolji Božjem srcu. On je, čak i u najsitnijim i najbeznačajnijim aspektima svog života, od sebe i dalje zahtevao da udovolji Božjoj želji. Ništa manje nije bio zahtevan ni kada je reč o njegovoj staroj naravi,

a od sebe je uvek strogo zahtevao da pronikne dublje u istinu. Pavle je tražio samo površan ugled i status. Tražio je da se pokaže pred ljudima i nije tražio nikakvo dublje napredovanje u pogledu ulaska u život. Njemu je bilo stalo do doktrine, a ne do stvarnosti. Neki ljudi kažu: „Budući da je Pavle toliko posla obavio za Boga, zašto ga se Bog nije setio? I zašto je Petar usavršen, kad je za Boga obavio tek neznatan posao i nije dao neki veliki doprinos crkvama?“ Petar je Boga voleo u određenoj meri, onoliko koliko je Bog to zahtevao; jedino takvi ljudi poseduju svedočanstvo. A kako stoji stvar sa Pavlom? U kojoj meri je Pavle voleo Boga? Znaš li to? Zarad čega je Pavlovo delo izvršeno? A radi čega je obavljeno Petrovo delo? Petar nije mnogo toga uradio, ali znaš li šta je duboko u svom srcu nosio? Pavlovo se delo odnosilo na opskrbljivanje crkava i pružanje podrške crkvama. Ono što je Petar iskusio bile su promene u njegovoj život-naravi; on je iskusio ljubav prema Bogu. Budući da su ti sada poznate razlike u njihovim suštinama, možeš da zaključiš ko je od njih dvojice, na kraju krajeva, istinski verovao u Boga, a ko ne. Od njih dvojice, jedan je iskreno voleo Boga, a drugi nije; jedan je pretrpeo promene u svojoj naravi, drugi nije; jedan je služio ponizno i ljudima nije bio lako uočljiv, a drugi je bio uzvišenog lika i ljudi su ga obožavali; jedan je tražio svetost, dok drugi nije i, mada nije bio nečist, njegova ljubav nije bila čista; jedan je posedovao istinsku ljudskost, a drugi nije; jedan je posedovao razum Božjeg stvorenja, dok sa drugim to nije bio slučaj. Takve su razlike u suštinama između Pavla i Petra. Put kojim je Petar išao bio je put uspeha, a ujedno i put koji vodi ka oporavku normalne ljudskosti i dužnosti Božjeg stvorenja. Petar predstavlja sve one koji su uspešni. Put kojim je išao Pavle bio je put neuspeha, te stoga Pavle predstavlja sve one koji se samo površno pokoravaju i daju, ali nemaju iskreno bogoljubivo srce. Pavle predstavlja sve one koji ne poseduju istinu. Verujući u Boga, Petar je tražio da Mu u svemu udovoljava i da se pokorava svemu što dolazi od Boga. Bio je u stanju da, bez i najmanje pritužbe, prihvati grdnju i sud, kao i oplemenjivanje, stradanje i život bez ičega, pri čemu ništa od toga nije moglo da izmeni njegovo bogoljubivo srce. Nije li to bila vrhunska ljubav prema Bogu? Zar time nije bila ispunjena dužnost Božjeg stvorenja? Bilo da se radi o grdnji, sudu ili stradanju, uvek možeš da budeš poslušan do smrti, a upravo je to ono što Božje stvorenje treba da postigne, to je čistota ljubavi prema Bogu. Ako čovek može to da postigne, onda je on osposobljeno Božje stvorenje i ne postoji ništa što bi bolje udovoljilo želji Stvoritelja. Zamisli da si u stanju da radiš za Boga, ali Mu ipak nisi pokoran, niti si u stanju da Ga iskreno voliš. Na taj način, ti ne samo što ne bi ispunio dužnost Božjeg stvorenja, već bi te Bog osudio, zato što si ti neko ko ne poseduje istinu, neko ko nije u stanju da se Bogu pokori i ko je prema Njemu neposlušan. Stalo ti je samo do toga da radiš za Boga, ali ne i da istinu sprovodiš u delo i da spoznaš samoga sebe. Ti Stvoritelja ne poznaješ, niti Ga razumeš, Stvoritelju se ne pokoravaš, niti Ga voliš. Ti si neko kome je neposlušnost prema Bogu urođena, te stoga ni Stvoritelj ne voli takve ljude.

Neki kažu: „Pavle je obavio ogroman posao, ogromno je breme poneo zarad crkava i toliko im je mnogo doprineo. Doba blagodati se punih 2000 godina oslanjalo na trinaest

Pavlovih poslanica, od kojih je značajnije jedino Četvorojevanđelje. Ko bi se s njim mogao porediti? Jovanovo Otkrivenje niko nije u stanju da dešifruje, dok Pavlove poslanice opskrbljuju život, a delo koje je obavio bilo je od koristi crkvama. Ko bi drugi mogao tako nešto da postigne? A koje je delo Petar obavio?“ Kad čovek ocenjuje druge ljude, on to čini prema njihovom doprinosu. Kad čoveka ocenjuje Bog, On to čini na osnovu čovekove prirode. Među onima koji traže život, Pavle je bio neko ko nije poznavao vlastitu suštinu. On nipošto nije bio ni skroman ni poslušan, niti je poznavao svoju suštinu, koja je Bogu bila suprotstavljena. Stoga je on bio neko ko nije prošao kroz podrobna iskustva i neko ko istinu nije sproveo u delo. Petar je bio drugačiji. Poznavao je svoje nesavršenosti, svoje slabosti i svoju iskvarenu narav Božjeg stvorenja, što znači da je posedovao praktični put promene svoje naravi; nije bio od onih koji samo poseduju doktrinu, ali ne i stvarnost. Oni koji se menjaju jesu novi ljudi koji su spaseni, to su oni koji su osposobljeni da tragaju za istinom. Ljudi koji se ne menjaju pripadaju onima koji su prirodno zastareli; to su oni koji nisu spaseni, odnosno, oni koji su od Boga omraženi i odbačeni. Bog ih neće upamtiti, ma koliko bilo njihovo delo. Kad ovo uporediš sa svojim traganjem, trebalo bi da samo po sebi bude očigledno da li si isti kao Petar, ili kao Pavle. Ako u onome što tražiš još uvek nema istine, ako si ti čak i danas nadmen i drzak kao Pavle i ako si još uvek, poput njega, vešt na rečima i hvalisav, onda si ti, bez sumnje, jedan neuspešni izrod. Ako tražiš isto ono što je i Petar tražio, ako tražiš praktično delovanje i istinske promene, te ako nisi nadmen ni samovoljan, već tražiš da izvršavaš svoju dužnost, bićeš Božje stvorenje koje može da ostvari pobedu. Pavle nije poznavao svoju vlastitu suštinu i iskvarenost, a još je manje bio svestan svoje neposlušnosti. Nikad nije spomenuo svoje sramno prkošenje Hristu, niti se preterano kajao. Ponudio je samo kratko objašnjenje, a duboko u svom srcu nije se potčinio Bogu u celosti. Iako je, na putu za Damask, pao, on se nije zagledao duboko u sebe. Zadovoljio se time što je nastavio da radi, a spoznaju samoga sebe i promenu svoje stare naravi nije smatrao najvažnijim problemima. Bio je zadovoljan time što je govorio istinu, što je, opskrbljujući druge, lečio sopstvenu savest i što više nije progonio Isusove učenike da bi se utešio i oprostio sebi grehe iz prošlosti. Cilj za kojim je tragao bio je samo buduća kruna i prolazno delo; cilj za kojim je tragao bilo je obilje blagodati. Nije tražio dovoljno istine, niti je tražio da prodre dublje u istinu koju ranije nije razumeo. Stoga se može reći da je njegovo znanje o samom sebi bilo lažno i da on nije prihvatao grdnju i sud. To što je bio u stanju da radi ne znači da je posedovao znanje o sopstvenoj prirodi ili suštini; bio je usredsređen isključivo na spoljašnje praktično delovanje. Štaviše, ono čemu je težio nije bila promena, već znanje. Njegovo je delo u potpunosti nastalo kao rezultat Isusovog pojavljivanja na putu za Damask. To nije nešto što je on prvobitno bio rešen da učini, niti je to delo nastalo nakon što je prihvatio orezivanje svoje stare naravi. Ma kako da je radio, njegova se stara narav nije menjala, tako da svojim delom nije iskupio grehe iz prošlosti, već je samo odigrao izvesnu ulogu među crkvama tog vremena. Takav jedan čovek, čija se stara narav nije menjala – to jest, čovek koji nije zadobio spasenje i kome

je još više nedostajalo istine – bio je krajnje nesposoban da postane jedan od onih koje je Gospod Isus prihvatio. On nije bio neko ko je prema Isusu Hristu bio pun ljubavi i straha, niti je bio vičan u traženju istine, a ponajmanje je bio neko ko je tražio tajnu ovaploćenja. Bio je tek neko ko je vešt u sofistici, ko nije uzmicao ni pred kim višim od sebe i ni pred kim ko je posedovao istinu. Zavideo je ljudima i istinama koji su mu se suprotstavljali ili prema njemu bili neprijateljski nastrojeni, radije se priklanjajući nadarenim ljudima uzvišenog lika i temeljnog znanja. Nije voleo da komunicira sa siromasima koji su tražili istiniti put, ne mareći ni za šta osim za istinu, već se zanimao za uglednike iz verskih organizacija, koji su govorili samo o doktrinama i posedovali opsežno znanje. Nije gajio ljubav prema novom delu Svetog Duha i nije mario za pokret novog dela Svetog Duha. Umesto toga, prednost je davao pravilima i doktrinama uzvišenijim od opštih istina. Na osnovu svoje urođene suštine i celine onoga što je tražio, on ne zaslužuje da se nazove hrišćaninom koji je tragao za istinom, a kamoli vernim slugom u Božjoj kući, jer je bio isuviše licemeran, a njegova je neposlušnost bila prevelika. Mada ga znamo kao slugu Gospoda Isusa, on uopšte nije bio prikladan za ulazak kroz vrata nebeskog carstva, jer se za njegove postupke ne može reći da su od početka do kraja bili pravedni. Možemo ga posmatrati samo kao nekoga ko je bio licemeran i ko je činio nepravdu, ali je ujedno ipak radio za Hrista. Mada se ne može kazati da je bio zao, sasvim ga je prikladno nazvati čovekom koji je činio nepravdu. Iako je učinio mnoga dela, o njemu se ne sme suditi na osnovu količine, već isključivo na osnovu kvaliteta i suštine obavljenog posla. Jedino se na taj način može dokučiti prava istina o njemu. Uvek je verovao: „Sposoban sam da radim i bolji sam od većine ljudi; više od ikoga drugog vodim računa o bremenu Gospodnjem i niko se ne kaje tako duboko kao ja, jer, velika me je svetlost obasjala i video sam veliku svetlost, te je stoga moje kajanje dublje od ičijeg drugog.“ Takve je misli on u to vreme nosio u svom srcu. Na kraju svog dela, Pavle je rekao: „Bitku sam izborio, trku dovršio i venac pravednosti pripravljen je za mene.“ Njegova borba, delo i smer kojim je išao imali su jedino za cilj sticanje krune pravednosti, a njegovo napredovanje nije bilo aktivno. Mada u svom poslu nije bio površan, može se reći da je svoje delo obavljao samo kao nadoknadu za počinjene greške, kao nadoknadu za optužbe od strane sopstvene savesti. Nadao se samo da će što pre dovršiti svoje delo, doći do kraja svog puta i izboriti svoju bitku, kako bi što pre stekao krunu pravednosti za kojom je odavno čeznuo. On nije čeznuo da se, sa svojim iskustvima i istinskim znanjem, susretne sa Gospodom Isusom, već da što pre dovrši svoje delo kako bi, kad se sretne sa Gospodom Isusom, za obavljeno delo dobio nagradu. Svoje je delo koristio da sebe uteši i da sklopi pogodbu u zamenu za buduću krunu. Ono što je tražio nije bila istina, niti Bog, već samo kruna. Kako bi takva potraga mogla da zadovolji normu? Njegova pobuda, njegovo delo, cena koju je platio i sav njegov trud – sve je to bilo prožeto njegovim čudesnim fantazijama i on je radio sasvim u skladu sa vlastitim željama. U čitavom njegovom delu nije bilo ni trunke volje u ceni koju je platio; on se samo bavio sklapanjem pogodbe. On svoj trud nije svojevoljno

ulagao da bi izvršio svoju dužnost, već ga je svojevoljno ulagao zarad postizanja cilja te pogodbe. Ima li takav trud ikakvu vrednost? Ko bi pohvalio njegove nečiste napore? Koga bi takvi napori uopšte zanimali? Njegovo je delo bilo ispunjeno snovima o budućnosti, bilo je prepuno predivnih planova i nije sadržavalo put ka promeni ljudske naravi. Ogroman deo njegove blagonaklonosti bio je pretvaranje; njegovo delo nije pružalo život, već je predstavljalo lažnu uljudnost; bilo je to samo sklapanje pogodbe. Kako bi jedno takvo delo moglo da izvede čoveka na put povratka svojoj prvobitnoj dužnosti?

Sve što je Petar tražio bilo je po srcu Božjem. On je tražio da ispuni Božju želju i bio je voljan da je ispuni, bez obzira na sve patnje i nevolje. Nema uzvišenije portage za čoveka koji veruje u Boga. Ono što je Pavle tražio bilo je ukaljano njegovim vlastitim telom, njegovim predstavama i njegovim sopstvenim planovima i nacrtima. On nipošto nije bio osposobljeno Božje stvorenje, niti neko ko je tražio da ispuni Božju želju. Petar je tražio da se potčini Božjim orkestracijama i, mada delo koje je obavio nije bilo uzvišeno, motivi njegovog traganja i put kojim je išao bili su ispravni; iako nije uspeo da pridobije mnogo ljudi, bio je u stanju da traga za putem istine. Stoga se za njega može reći da je bio osposobljeno Božje stvorenje. Ti bi danas, čak i ako nisi radnik, trebalo da budeš u stanju da obavljaš dužnost Božjeg stvorenja i da tražiš da se potčiniš svim Božjim orkestracijama. Trebalo bi da možeš da se pokoriš svemu što Bog kaže i da iskusiš svakojaka stradanja i oplemenjivanja, te da, uprkos svojoj slabosti, i dalje možeš iskreno da voliš Boga. Ljudi koji preuzimaju odgovornost za svoj život spremni su da izvrše dužnost Božjeg stvorenja, a stanovište takvih ljudi o traganju je ispravno. Takvi su ljudi potrebni Bogu. Ako si mnogo toga obavio i drugima preneo svoja učenja, ali pritom nisi samog sebe promenio, ni o čemu nisi svedočio, niti si stekao ijedno pravo iskustvo, tako da, potkraj života, ništa od onoga što si uradio ne nosi u sebi nikakvo svedočanstvo, da li si ti onda neko ko se promenio? Da li si neko ko traga za istinom? Sveti Duh te je svojevremeno upotrebio, ali je pritom upotrebio samo onaj tvoj deo koji je mogao biti upotrebljen za obavljanje posla i nije koristio tvoj neupotrebljivi deo. Da si tražio da se promeniš, Sveti Duh bi te, tokom procesa tvoje upotrebe, postepeno usavršavao. Pa ipak, Sveti Duh ne prihvata nikakvu odgovornost za to da li ćeš ti na kraju biti zadobijen ili ne, što će zavisiti od načina tvog traganja. Ako nema promena u tvojoj ličnoj naravi, to je zato što je tvoje stanovište prema traganju pogrešno. Ukoliko ti nije dodeljena nagrada, to je tvoj problem, čiji uzrok leži u tome što istinu nisi sproveo u delo i što nisi u stanju da ispuniš Božju želju. Prema tome, ništa nije važnije od tvojih ličnih iskustava i ništa nije kritičnije od tvog ličnog ulaska! Neki će naposletku reći: „Toliko sam posla obavio za Tebe i, mada možda nisam ostvario neka slavna dostignuća, ipak sam bio itekako vredan. Zar me ne možeš, jednostavno, pustiti u raj da uživam u plodovima života?“ Moraš da znaš kakve Ja ljude želim; nečistima nije dozvoljen ulazak u carstvo, onima koji su nečisti nije dopušteno da okaljaju svetu zemlju. Iako si možda mnogo toga obavio, iako si radio mnogo godina, ako si na kraju i dalje ostao žalosno prljav, za

Nebeski zakon će biti nepodnošljivo to što želiš da zakoračiš u Moje carstvo! Od postanka sveta do danas, onima koji su mi naklonjeni nikad nisam ponudio lak pristup Mome carstvu. To je nebesko pravilo koje niko ne može da prekrši! Moraš da tražiš život. Oni koji će danas biti usavršeni istog su soja kao i Petar: to su oni koji traže promene u vlastitoj naravi, koji su voljni da svedoče o Bogu i da izvrše svoju dužnost Božjeg stvorenja. Samo će takvi ljudi biti usavršeni. Ako samo gledaš kako da dobiješ nagradu, a ne tražiš da promeniš svoju životnu dispoziciju, svi će tvoji napori biti uzaludni – to je nepromenljiva istina!

Iz razlike u Petrovoj i Pavlovoj suštini treba da shvatiš da je uzaludan trud onih koji ne tragaju za životom! Ti veruješ u Boga i slediš Ga, što znači da moraš imati bogoljubivo srce. Moraš odbaciti svoju iskvarenu narav, moraš tražiti način da udovoljiš Božjoj želji i moraš obavljati dužnost Božjeg stvorenja. Pošto veruješ u Boga i slediš Ga, treba sve da Mu daš, a ne da odlučuješ ili zahtevaš u svoje ime, te ćeš tako uspeti da ispuniš Božju želju. Pošto si stvoren, treba da slušaš Gospoda koji te je stvorio, jer ti sâm po sebi nemaš vlast nad sobom i nisi sposoban da upravljaš svojom sopstvenom sudbinom. Pošto si ti osoba koja veruje u Boga, ti treba da tražiš svetost i promenu. Budući da si Božje stvorenje, treba da se pridržavaš svoje dužnosti, da se držiš svog mesta i ne smeš da prekoračiš svoju dužnost. Ovo ne služi tome da te ograniči, niti da te suzbija kroz doktrinu, već je upravo to put kojim možeš da obavljaš svoju dužnost, a nju mogu i treba da obavljaju svi koji sprovode pravednost. Ako uporediš suštine Petra i Pavla, onda ćeš znati kako treba da tražiš. Od dva puta kojima su hodali Petar i Pavle, jedan je put usavršavanja, a drugi je put izgona; Petar i Pavle predstavljaju dva različita puta. Iako je svaki od njih primio delo Svetog Duha, svaki od njih zadobio prosvećenje i prosvetljenje Svetog Duha, i svaki od njih prihvatio ono što mu je poverio Gospod Isus, plod koji je svaki od njih nosio u sebi nije bio isti: jedan je zaista nosio plod, a drugi nije. Iz njihovih suština, iz posla koji su obavili, onoga što su javno izrazili, i iz onoga kako su na kraju završili, ti treba da shvatiš kojim putem treba da kreneš, koji put treba da izabereš da njime dalje ideš. Putevi kojima su oni išli jasno se razlikuju. Pavle i Petar bili su srž svakog od tih puteva, tako da se od samog početka smatralo da su oni predstavnici ova dva puta. Koje su ključne tačke Pavlovog iskustva i zašto on nije uspeo? Koje su ključne tačke Petrovog iskustva i kako je on doživeo usavršavanje? Ako uporedite šta je svakome od njih bilo bitno, onda ćete znati koju tačno vrstu osobe Bog želi, kakva je volja Božja, kakva je narav Božja, koja vrsta osobe će na kraju biti usavršena, a i koja vrsta osobe neće biti usavršena; znaćete kakva je narav onih koji će biti usavršeni i kakva je narav onih koji neće biti usavršeni – ova pitanja suštine mogu se videti u Petrovom i Pavlovom iskustvu. Bog je stvorio sve stvari, te samim tim čini da sve što je stvorio dođe pod Njegovu vlast i potčini se njegovoj vlasti; On će zapovedati svime, tako da je sve u Njegovim rukama. Celokupna Božja tvorevina, uključujući životinje, biljke, ljudski rod, planine i reke, kao i jezera, sve mora doći pod Njegovu vlast. Sve stvari na nebu i na zemlji moraju doći pod Njegovu vlast. Oni ne mogu imati nikakvog izbora i

moraju se pokoriti Njegovoj orkestraciji. Tako je Bog odredio, i to je vlast Božja. Bog zapoveda svemu, uređuje i rangira sve stvari, grupiše ih po vrstama i dodeljuje im poseban položaj, po Božjoj volji. Ma koliko veliko bilo, ništa ne može nadmašiti Boga, sve stvari služe od Boga stvorenom ljudskom rodu, ništa se ne usuđuje da bude neposlušno Bogu, niti da od Njega nešto zahteva. Zato i čovek, kao stvorenje Božje, mora da obavlja dužnost čoveka. Bez obzira na to da li je on gospodar ili čuvar svih stvari, bez obzira na to koliko je visok položaj čoveka u odnosu na sve ostale stvari, on je i dalje samo sitno ljudsko biće pod Božjom vlašću, i nije ništa više od beznačajnog ljudskog bića, Božjeg stvorenja koje nikada neće biti iznad Boga. Kao stvorenje Božje, čovek treba da traži da izvršava dužnost stvorenja Božjeg, da traži da voli Boga i da ne pravi drugačije izbore, jer Bog zaslužuje čovekovu ljubav. Oni koji traže da vole Boga ne treba da traže nikakvu ličnu korist, niti da traže ono za čime oni lično žude; to je najispravniji način traganja. Ako je istina ono što tražiš, ako je istina ono što primenjuješ i ako je promena tvoje naravi ono što postižeš, onda je put kojim koračaš ispravan. Ako tražiš blagodati tela, a ono što primenjuješ je istina prema tvojim ličnim predstavama, ako ne dolazi do promene u tvojoj naravi i nisi nimalo poslušan ovaploćenom Bogu, i još uvek živiš u nejasnoći, onda će te ono što tražiš zasigurno odvesti u pakao, jer je put kojim ideš put neuspeha. Da li ćeš biti usavršen ili izgnan zavisi od tvoje lične potrage, što takođe znači da uspeh ili neuspeh zavisi od puta kojim čovek ide.

Božje delo i delo čoveka

U kojoj meri čovekovo delo predstavlja delo Svetog Duha, a u kojoj čovekovo iskustvo? Moglo be se reći da ljudi još uvek ne razumeju ova pitanja i to iz razloga što ne razumeju načela po kojima Sveti Duh deluje. Kada kažem „čovekovo delo“, mislim, naravno, na delo onih ljudi koji poseduju delo Svetog Duha ili na delo onih koje Sveti Duh koristi. Ne mislim na delo koje potiče od čovekove volje, već na delo apostola, radnika ili obične braće i sestara, koje spada u delokrug rada Svetog Duha. Ovde se „čovekovo delo“ ne odnosi na delo ovaploćenog Boga, već na obim i načela onog dela koje Sveti Duh obavlja nad ljudima. Iako ova načela predstavljaju načela i delokrug rada Svetog Duha, ona nisu jednaka načelima i delokrugu rada ovaploćenog Boga. Čovekovo delo ima suštinu i načela čoveka, a delo Božje ima suštinu i načela Boga.

Delo u toku Svetog Duha jeste delo Duha Svetoga, bilo da ono predstavlja sopstveno Božje delo ili delo ljudi koje On koristi. Suština Boga Samoga je Duh, koji se može nazvati Svetim Duhom ili sedmostruko pojačanim Duhom. Sve u svemu, Oni su Duh Božji, bez obzira na to što je Duh Božji nazivan različitim imenima u različitim epohama. Njihova je suština i dalje jedna. Prema tome, delo Samog Boga je delo Svetog Duha, dok je delo ovaploćenog Boga ništa manje od Svetoga Duha na delu. Delo ljudi koje Sveti Duh koristi, takođe je delo Svetog Duha. Pa ipak, Božje delo je potpuni izraz Svetog

Duha, što je apsolutno tačno, dok je delo ljudi koje Sveti Duh koristi pomešano sa mnogo ljudskih stvari i ono nije neposredni izraz Svetog Duha, a kamoli Njegov potpuni izraz. Delo Svetog Duha je raznoliko i nije ničim uslovljeno. Delo Svetog Duha varira kod različitih ljudi; ono ispoljava drugačije suštine, a razlikuje se po epohi, kao i po zemlji. Naravno, iako Sveti Duh deluje na mnogo različitih načina i prema mnogim načelima, suština tog dela je uvek drugačija, ma kako da se ono obavlja i na kakvim god ljudima da se vrši; celokupno delo koje se obavlja na različitim ljudima ima svoja načela i ono u celini može da predstavlja suštinu objekata nad kojima se vrši. To je zato što je delo Svetog Duha posve specifično po svom obimu i prilično odmereno. Delo koje se obavlja u ovaploćenom telu nije isto kao delo koje se sprovodi na ljudima i, pored toga, sâmo to delo varira, u zavisnosti od toga kakvog je kova osoba na kojoj se ono obavlja. Delo koje se obavlja u ovaploćenom telu ne vrši se na ljudima i ono nije isto kao delo koje se obavlja na ljudima. Jednom rečju, bez obzira na način na koji se obavlja, delo koje se vrši na različitim objektima nikad nije isto, a načela po kojima On deluje razlikuju se u skladu sa stanjem i prirodom različitih ljudi na kojima deluje. Sveti Duh na različite ljude deluje na osnovu njihove urođene suštine i ne postavlja im zahteve koji bi tu suštinu prevazišli, niti na njima obavlja delo koje bi prekoračilo njihov urođeni kvalitet. Stoga, delovanje Svetog Duha na čoveka ljudima omogućava da vide suštinu objekta na kojem se to delo vrši. Čovekova urođena suština se ne menja; njegov urođeni kvalitet je ograničen. Sveti Duh upotrebljava ljude, ili na njima deluje, u skladu s ograničenjima njihovog kvaliteta, kako bi oni od toga imali koristi. Kad Sveti Duh deluje na ljude koji se koriste, njihovi talenti i njihov urođeni kvalitet nisu sputani, već se oslobađaju. Njihov urođeni kvalitet u službi je tog dela. Moglo bi se reći da On koristi one čovekove delove koji se mogu upotrebiti zarad Njegovog dela, kako bi u Svom delovanju postigao rezultate. Nasuprot tome, delo koje se obavlja u ovaploćenom telu neposredno izražava delo Duha i nije razvodnjeno ljudskim umom i mislima; do njega ne mogu dopreti ni čovekovi talenti, ni iskustvo, niti njegovo urođeno stanje. Sva nebrojena dela Svetog Duha imaju za cilj da čoveku koriste i da ga unapređuju. Međutim, dok je neke ljude moguće usavršiti, drugi ne ispunjavaju uslove usavršavanja, što znači da ih je nemoguće usavršiti i jedva da ih je moguće spasti, te će stoga oni na kraju biti izgnani, iako su možda i posedovali delo Svetog Duha. Drugim rečima, iako delo Svetog Duha ima za cilj da ljude unapređuje, ne može se reći da će svi oni koji su posedovali delo Svetog Duha biti do kraja usavršeni, jer put koji mnogi ljudi u svom traganju prate nije put ka savršenstvu. Oni poseduju samo jednostrano delo Svetog Duha, ali ne i subjektivnu ljudsku saradnju, niti pravilnu ljudsku potragu. Prema tome, delovanje Svetog Duha na ovim ljudima u službi je onih koji su podvrgnuti usavršavanju. Ljudi ne mogu neposredno da vide delo Svetog Duha, niti mogu da ga sami neposredno dodirnu. Mogu da ga izraze samo oni koji su obdareni za vršenje dela, što znači da se delo Svetog Duha sledbenicima pruža kroz izraze ljudi.

Delo Svetog Duha se ostvaruje i dovršava kroz mnoge tipove ljudi i pod mnogo različitih uslova. Iako delo ovaploćenog Boga može da predstavlja delo čitave jedne

epohe i ulazak ljudi u tu epohu, rad na pojedinostima tog njihovog ulaska ipak treba da obave ljudi koje koristi Sveti Duh, a ne ovaploćeni Bog. Prema tome, Božje delo, odnosno sopstvena služba Božja, delo je Božjeg ovaploćenog tela, koje čovek ne može da obavi umesto Njega. Delo Svetog Duha se dovršava kroz mnogo različitih tipova ljudi; nijedna osoba to ne može u potpunosti da ostvari sama, niti ijedna osoba može to u potpunosti da izrazi. Poglavari crkava takođe ne mogu u potpunosti da predstavljaju delo Svetog Duha; oni mogu da obavljaju samo neke uvodne poslove. Delo Svetog Duha se, stoga, može podeliti na tri dela: sopstveno Božje delo, delo koje čine ljudi koje Sveti Duh koristi i delo koje se obavlja na svima onima koje nosi bujica Svetog Duha. Sopstveno Božje delo treba da predvodi čitavu epohu; delo ljudi koje Sveti Duh koristi treba da, slanjem ili primanjem naloga nakon što Bog obavi Svoje delo, predvodi sve Božje sledbenike, a to su oni koji sarađuju s Božjim delom; delo koje Sveti Duh obavlja na onima koje nosi bujica treba da održava celokupno Njegovo upravljanje i svedočenje, dok istovremeno usavršava one koje je moguće usavršiti. Sva tri pomenuta dela zajedno čine celokupno delo Svetog Duha, ali bi, bez delovanja Samog Boga, delo upravljanja u celini stagniralo. Delo Samog Boga obuhvata delo čitavog čovečanstva, a takođe predstavlja i delo čitave epohe, što znači da sopstveno delo Božje predstavlja svu dinamiku i trend dela Svetog Duha, dok se delo apostola obavlja posle Božjeg dela, iz kojeg sledi, i ono ne predvodi epohu, niti predstavlja trendove delovanja Svetog Duha u čitavoj epohi. Oni samo obavljaju delo koje čovek treba da obavi i koje nema nikakve veze sa delom upravljanja. Delo koje obavlja Sâm Bog predstavlja jedan od projekata u okviru dela upravljanja. Čovekovo delo samo je dužnost koju izvršavaju ljudi koje Sveti Duh koristi i ono nije povezano sa delom upravljanja. Uprkos činjenici da oba ova dela predstavljaju delo Svetog Duha, usled razlika u njihovim identitetima i prikazima postoje jasne i suštinske razlike između dela Božjeg i čovekovog dela. Osim toga, obim dela koje obavlja Sveti Duh varira na objektima sa različitim identitetima. To su načela i delokrug rada Svetog Duha.

Čovekovo delo ukazuje na njegovo iskustvo i njegovu ljudskost. Ono što čovek pruža i delo koje obavlja predstavljaju njega samoga. Čovekovi uvidi i rezonovanje, njegova logika i bogata mašta – sve je to obuhvaćeno njegovim delom. Naročito je čovekovo iskustvo u stanju da ukaže na njegovo delo, tako da iskustva neke osobe postaju sastavne komponente njenog dela. Čovekovo delo može izražavati njegovo iskustvo. Ako ljudi imaju negativna iskustva, jezik njihovog zajedništva uglavnom će se sastojati od negativnih elemenata. Ako je njihovo iskustvo u određenom periodu pozitivno i ako oni naročito poseduju put u pozitivnom aspektu, onda je njihovo zajedništvo veoma ohrabrujuće i ljudi iz njega mogu da izvuku pozitivnu opskrbu. Ako delatnik u nekom periodu postane negativan, njegovo će zajedništvo uvek nositi negativne elemente. Ovakva vrsta zajedništva je obeshrabrujuća i drugi će ljudi nesvesno postati depresivni nakon njegovog zajedništva. Stanje sledbenika se menja u zavisnosti od stanja vođe. Kakav god da je delatnik iznutra, on to izražava, a delo Svetog Duha se često menja sa

čovekovim stanjem. On deluje u skladu sa iskustvom ljudi i ne primorava ih, već ljudima postavlja zahteve u skladu s normalnim tokom njihovog iskustva. To znači da se čovekovo zajedništvo razlikuje od Božje reči. Ono što ljudsko zajedništvo prenosi jesu njihovi lični uvidi i iskustvo, a ono njihove uvide i iskustvo izražava na osnovu Božjeg dela. Njihova je obaveza da, nakon što Bog obavi neko delo ili nešto izgovori, otkriju šta od toga treba da primene u praksi, odnosno u šta treba da zakorače, i da zatim to prenesu sledbenicima. Čovekovo delo, dakle, predstavlja njegov ulazak i njegovu praksu. Naravno, takav rad je pomešan sa ljudskim poukama i iskustvom, ili s nekim ljudskim razmišljanjima. Kako god da Sveti Duh deluje, bilo na čoveku ili u ovaploćenom Bogu, delatnici uvek izražavaju ono što jesu. Iako je Sveti Duh taj koji deluje, to delo je zasnovano na onome što čovek suštinski jeste, jer Sveti Duh ne deluje bez osnova. Drugim rečima, to delo ne nastaje ni iz čega, već se uvek obavlja u skladu sa stvarnim okolnostima i realnim uslovima. Jedino je na taj način moguće preobraziti čovekovu narav i promeniti njegove stare predstave i mišljenja. Čovek, pak, izražava ono što vidi, što doživljava i što može da zamisli, a to se može postići čovekovim razmišljanjem, čak i ako se radi o doktrinama ili predstavama. Čovekovo delo, ma koliko veliko bilo, ne može da prekorači opseg njegovog iskustva, ni ono što čovek vidi, niti ono što čovek može da smisli ili da zamisli. Sve što Bog izražava je ono što On Sâm jeste, a to je za čoveka nedostižno – to jest, to je van domašaja čovekovog razmišljanja. On izražava Svoje delo vođenja čitavog čovečanstva, a to nema veze s pojedinostima ljudskog iskustva, već se tiče Njegovog sopstvenog upravljanja. Ono što čovek izražava je njegovo iskustvo, dok je ono što Bog izražava Njegovo biće, koje je Njegova suštinska narav, van čovekovog domašaja. Čovekovo iskustvo predstavlja njegov uvid i znanje stečeno na osnovu Božjeg izraza Njegovog bića. Takav uvid i znanje nazivaju se čovekovim bićem, a osnov njihovog izražavanja jesu čovekova suštinska narav i kvalitet – stoga se oni još nazivaju i čovekovim bićem. Čovek je u stanju da u zajedništvu razmenjuje ono što doživljava i što vidi. Niko ne može da u zajedništvu razmenjuje ono što nije iskusio, ono što nije video ili što njegovo mišljenje ne može da dosegne, jer su to stvari koje on nema u sebi. Ako ono što čovek izražava ne potiče iz njegovog iskustva, onda je to njegova mašta ili doktrina. Prosto rečeno, u njegovim rečima nema realnosti. Da nikad nisi došao u dodir sa stvarima koje se odnose na društvo, ti ne bi mogao da u zajedništvu jasno komuniciraš o složenim društvenim odnosima. Kad ne bi imao porodicu, ti ne bi razumeo o čemu drugi ljudi pričaju kad govore o porodičnim problemima. Prema tome, ono što čovek s drugima razmenjuje u zajedništvu i delo koje obavlja, predstavljaju njegovo unutarnje biće. Kad bi neko u zajedništvu objašnjavao kako shvata grdnju i sud, a da ti pritom nemaš nikakva iskustva u vezi s tim, ti se ne bi usudio da osporiš njegovo znanje, a kamoli da u njega budeš stopostotno uveren. To je zato što je njihovo zajedništvo nešto što ti nikada nisi iskusio, niti si ikada spoznao, i tvoj um ne može to da zamisli. Na osnovu njihovog znanja, jedino što možeš da preduzmeš jeste da kreneš putem kojim ćeš se u budućnosti podvrgnuti grdnji i sudu. Ali taj put može biti samo put doktrinarnog

znanja; on ne može da zameni tvoje sopstveno razumevanje, a kamoli tvoje iskustvo. Možda misliš da je to što oni kažu prilično tačno, ali ti, na osnovu sopstvenog iskustva, smatraš to na mnogo načina neizvodljivim. Možda osećaš kako je nešto od onoga što čuješ krajnje neizvodljivo; u tom trenutku, ti o tome gajiš predstave i, čak i ako ga prihvataš, činiš to nevoljno. Ali prema sopstvenom iskustvu, znanje iz kojeg si stvorio predstave postaje tvoj način primene i, što ih više primenjuješ, ti sve više shvataš pravu vrednost i značenje reči koje si čuo. Nakon što stekneš sopstvena iskustva, možeš da pričaš o znanju koje je trebalo da imaš o onome što si iskusio. Pored toga, ti takođe možeš da razlikuješ one čije je znanje stvarno i praktično, od onih čije je znanje zasnovano na doktrini i bezvredno. Prema tome, da li je znanje koje propovedaš u skladu s istinom, uveliko zavisi od toga da li o tome imaš praktično iskustvo. Tamo gde u tvom iskustvu ima istine, tvoje će znanje biti praktično i dragoceno. Kroz sopstveno iskustvo takođe možeš steći razboritost i uvid, produbiti svoje znanje, te uvećati svoju mudrost i zdrav razum o tome kako treba da se ponašaš. Ma koliko da je uzvišeno, znanje koje izražavaju ljudi koji ne poseduju istinu je doktrina. Takvi ljudi mogu biti veoma inteligentni u pogledu telesnih stvari, ali oni ne mogu da rasuđuju o duhovnim stvarima. To je zato što takvi ljudi nemaju nikakvog iskustva u stvarima koje se tiču duha. To su ljudi koji nisu prosvećeni u duhovnim stvarima i koji ne poseduju duhovno razumevanje. Ma koju vrstu znanja da izražavaš, dokle god je ono tvoje biće, ono je i tvoje lično iskustvo, tvoje istinsko znanje. Ono o čemu razgovaraju ljudi koji govore samo o doktrini – a to su oni koji ne poseduju ni istinu ni stvarnost – takođe se može nazvati njihovim bićem, jer su do svoje doktrine došli samo dubokom kontemplacijom i ona je rezultat njihovog temeljnog promišljanja. Pa ipak, to je samo doktrina, ništa više od mašte! Iskustva svih tipova ljudi predstavljaju stvari unutar njih. Niko ko ne poseduje duhovno iskustvo ne može da govori o poznavanju istine, niti o ispravnom poznavanju raznih duhovnih stvari. Ono što čovek izražava jeste ono što je on iznutra – to je izvesno. Ako neko želi da spozna duhovne stvari i da spozna istinu, najpre mora steći stvarno iskustvo. Ako ne možeš jasno da govoriš o zdravom razumu u životu čoveka, koliko ćeš tek malo moći da kažeš o duhovnim stvarima? Oni koji mogu da budu na čelu crkava, da ljude opskrbljuju životom i da budu narodni apostoli, moraju posedovati stvarno iskustvo; oni moraju ispravno shvatati duhovne stvari i ispravno uvažavati i doživljavati istinu. Samo su takvi ljudi kvalifikovani da budu delatnici ili apostoli koji predvode crkve. U suprotnom, oni samo mogu da budu najmanji među sledbenicima i ne mogu da predvode, a još manje da budu apostoli koji su u stanju da ljude opskrbljuju životom. To je zato što funkcija apostola nije da jure unaokolo ni da se tuku, već da obavljaju delo služenja životu i vođenja drugih ljudi u preobražaju njihove naravi. Onima koji obavljaju ovu funkciju naloženo je da na svojim plećima ponesu tešku odgovornost, koju ne može svako da nosi. Ovakav posao mogu da preduzmu samo oni sa životnim bićem, odnosno oni koji poseduju iskustvo istine. Taj posao ne može da obavlja svako ko je tek u stanju da se odrekne, ko može da juri unaokolo ili je voljan da se istroši; ljudi koji nemaju iskustva sa

istinom, koji nisu bili podvrgnuti orezivanju ili sudu, nisu u stanju da obavljaju ovu vrstu posla. Ljudi bez iskustva, kojima ujedno nedostaje i stvarnosti, nisu u stanju da stvarnost jasno sagledaju, jer su i sami bez ovakve vrste bića. Takva osoba, dakle, ne samo što nije u stanju da se bavi liderskim poslom, već će biti izgnana ako duže vreme ostane bez istine. Uvid koji izražavaš može biti dokaz teškoća koje si u životu iskusio, stvari zbog kojih si pretrpeo grdnju i problema zbog kojih si bio izložen sudu. Ovo takođe važi i za kušnje: tamo gde je čovek prefinjen i gde je slab – to su oblasti u kojima on ima iskustvo, u kojima poseduje put. Na primer, ako neko trpi frustracije u braku, često će ovako pričati u zajedništvu: „Neka je slava i hvala Bogu, moram da udovoljim želji Božjeg srca i ponudim sav svoj život, i moram svoj brak da predam sasvim u Božje ruke. Spreman sam da sav svoj život predam Bogu u zalog.“ Kroz zajedništvo, sve stvari koje čovek nosi u sebi mogu pokazati šta je on. Stvari poput brzine kojom neka osoba govori, da li govori glasno ili tiho – nisu stvar iskustva i ne mogu predstavljati ono što ta osoba ima i jeste. Te stvari mogu samo da pokažu da li je karakter te osobe dobar ili loš, te da li je njena priroda dobra ili loša, ali se one ne mogu poistovetiti s tim da li neko ima iskustva. Sposobnost izražavanja tokom govora, kao i veština ili brzina govora, samo su stvar prakse i ne mogu da zamene nečije iskustvo. Kad govoriš o svojim ličnim iskustvima, ti sa drugima u zajedništvu razmenjuješ ono što smatraš važnim, kao i sve stvari koje nosiš u sebi. Moj govor predstavlja Moje biće, ali ono što govorim je van čovekovog domašaja. To što kažem nije nešto što čovek doživljava, niti je nešto što čovek može da vidi; to takođe nije nešto što čovek može da dodirne, ali to je ono što Ja jesam. Neki ljudi priznaju samo to da Ja u zajedništvu delim ono što sam lično iskusio, ali ne priznaju da je to neposredan izraz Duha. Naravno da sam iskusio ono o čemu govorim. Ja sam taj koji delo upravljanja obavlja šest hiljada godina. Od početka stvaranja ljudskog roda, pa do sada, sve sam iskusio; kako onda ne bih mogao da razgovaram o tome? Kada je reč o čovekovoj prirodi, jasno sam je video; davno sam je posmatrao. Kako onda ne bih bio u stanju da jasno govorim o tome? Pošto sam jasno video suštinu čoveka, kvalifikovan sam da čoveka grdim i da mu sudim, jer sve čovekovo potiče od Mene, ali ga je Sotona iskvario. Naravno, takođe sam kvalifikovan i da analiziram delo koje sam obavio. Iako to delo ne obavlja Moje telo, ono je neposredan izraz Duha i to je ono što Ja imam i što jesam. Stoga sam kvalifikovan da to izrazim i da obavim delo koje treba da obavim. To što ljudi govore je ono što su iskusili. To je ono što su oni videli, ono što njihovi umovi mogu da dosegnu i što njihova čula mogu da osete. O tome oni mogu da razgovaraju u zajedništvu. Reči koje izgovara ovaploćeno telo Božje neposredan su izraz Duha i one izražavaju delo koje je obavio Duh, a telo ga nije ni videlo ni iskusilo; ali On ipak i dalje izražava Svoje biće, jer suština tela je Duh i On izražava delo Duha. To je delo koje je Duh već obavio, iako je ono izvan dometa tela. Nakon ovaploćenja, On kroz izraz tela ljudima omogućava da spoznaju Božje biće i da vide Božju narav i delo koje je obavio. Čovekovo delo ljudima razjašnjava u šta treba da zakorače i šta treba da shvate; ono podrazumeva vođenje ljudi ka razumevanju i

doživljavanju istine. Cilj čovekovog dela jeste da održava ljude; dok Božje delo čovečanstvu treba da otvori nove puteve i nove epohe, te da ljudima otkrije ono što smrtnicima nije poznato i da im omogući da spoznaju Njegovu narav. Božje delo sastoji se u tome da On predvodi čitavo čovečanstvo.

Celokupno delo Svetog Duha vrši se da bi ljudi od toga imali koristi. Ono u celosti ima za cilj da ljude unapredi; u njemu nema ničeg što ljudima nije od koristi. Bez obzira da li je istina duboka ili plitka, i bez obzira na to kakvog su kova oni koji tu istinu prihvataju, sve što Sveti Duh čini, od koristi je ljudima. Delo Svetog Duha, međutim, ne može da se obavi neposredno; ono se mora izražavati kroz ljude koji s Njim sarađuju. Jedino tako se mogu ostvariti rezultati delovanja Svetog Duha. Naravno, kad Sveti Duh deluje neposredno, Njegovo se delo nimalo ne razvodnjava; ali kad Sveti Duh deluje kroz čoveka, to delo postaje veoma ukaljano i ono više ne predstavlja prvobitno delo Svetog Duha. Budući da je tako, istina se menja u različitim stepenima. Sledbenici ne primaju prvobitnu nameru Svetog Duha, već kombinaciju dela Svetog Duha i čovekovog iskustva i znanja. Deo onoga što sledbenici dobijaju, a što predstavlja delo Svetog Duha, jeste ispravno, dok se čovekovo iskustvo i znanje koje dobijaju razlikuju, jer su i delatnici različiti. Delatnici koje Sveti Duh prosvećuje i usmerava sticaće iskustva zasnovana na tom prosvećivanju i usmeravanju. Ova iskustva u sebi sadrže kombinaciju čovekovog uma i iskustva, kao i biće ljudskog roda, da bi ljudi zatim stekli znanja ili uvide koje treba da imaju. Ovo je način čovekovog praktičnog delovanja nakon što iskusi istinu. Taj način praktičnog delovanja nije uvek isti, jer ljudi različito doživljavaju stvari, a i same stvari koje doživljavaju međusobno su različite. Tako će jedno te isto prosvećenje Svetog Duha rezultirati različitim znanjem i praksom, jer su i oni koji to prosvećenje primaju međusobno različiti. Neki ljudi u svom praktičnom delovanju prave sitnije greške, neki krupnije, dok neki ne rade ništa drugo osim što greše. To je zato što se ljudi međusobno razlikuju po svojoj moći razumevanja, a i zato što im je suštinski kov različit. Neki poseduju jednu vrstu razumevanja nakon što čuju neku poruku, dok drugi drugačije razumeju istinu nakon što je čuju. Neki ljudi prave blaga odstupanja, dok drugi uopšte ne razumeju pravo značenje istine. Stoga će od čovekovog razumevanja zavisiti kako će on voditi druge; to je zaista tako, jer je delo nekog čoveka naprosto izraz njegovog bića. Ljudi koje predvode oni koji pravilno shvataju istinu, takođe će ispravno razumeti istinu. Čak i ako ima ljudi sa greškama u razumevanju, njih je vrlo malo i, uz to, neće baš svi imati greške. Ako neko greši u svom shvatanju istine, bez sumnje će i oni koji ga slede takođe grešiti, s tim što će oni grešiti u svakom smislu te reči. Stepen razumevanja istine kod sledbenika u velikoj meri zavisi od delatnika. Naravno, istina koja dolazi od Boga je tačna, nepogrešiva i apsolutno sigurna. Delatnici, međutim, nisu sasvim ispravni i ne može se reći da su potpuno pouzdani. Ako delatnici poseduju veoma praktičan način da istinu sprovedu u delo, onda će i sledbenici posedovati način praktičnog delovanja. Ako delatnici nemaju načina da primenjuju istinu, već poseduju samo doktrinu, onda sledbenici neće posedovati stvarnost. Kvalitet i priroda sledbenika određeni su rođenjem

i nemaju veze s delatnicima, ali od delatnika zavisi u kojoj će meri sledbenici razumeti istinu i spoznati Boga (ovo važi samo za neke ljude). Kakav god da je delatnik, takvi će biti i sledbenici koje on predvodi. Ono što delatnik izražava jeste, bez rezerve, njegovo sopstveno biće. Zahtevi koje postavlja onima koji ga slede jesu ono što on sam želi ili može da postigne. Većina delatnika koristi ono što sami rade kao osnovu za postavljanje zahteva svojim sledbenicima, uprkos tome što ima mnogo toga što njihovi sledbenici uopšte ne mogu da postignu – a ono što neka osoba ne može da postigne postaje prepreka njenom ulasku.

Mnogo je manje odstupanja u radu onih koji su prošli kroz orezivanje, s kojima se Bog obračunao i koji su bili podvrgnuti sudu i grdnji, a izraz njihovog dela mnogo je precizniji. Oni koji se oslanjaju na svoju prirodnost u radu prave prilično velike greške. Delo neusavršenih ljudi izražava previše od njihove sopstvene prirodnosti, što predstavlja veliku prepreku delovanju Svetog Duha. Koliko god da je čovek dobrog kova, on takođe mora da bude podvrgnut orezivanju, Bog mora s njim da se obračuna i da mu sudi, pre no što bude mogao da izvrši delo Božjeg naloga. Ako čovek nije bio podvrgnut takvom sudu, njegovo delo, ma koliko da je dobro obavljeno, ne može biti u skladu s načelima istine i uvek je proizvod njegove prirodnosti i ljudske dobrote. Delo onih koji su prošli kroz orezivanje, s kojima se Bog obračunao i kojima je sudio, mnogo je preciznije od dela onih koji nisu orezani, s kojima se Bog nije obračunao i nije im sudio. Oni koji nisu bili podvrgnuti sudu ne izražavaju ništa osim ljudskog tela i misli, izmešano s mnogo ljudske pameti i urođenog talenta. To nije precizan čovekov izraz Božjeg dela. Sledbenici takvih ljudi dovedeni su pred njih svojim urođenim kvalitetima. Pošto takve osobe izražavaju previše od ljudskog uvida i iskustva, koji gotovo da su odvojeni od prvobitne Božje namere i od nje previše odstupaju, njihovo delo ljude ne može da dovede pred Boga, već ih, umesto toga, dovodi pred čoveka. Stoga oni koji nisu bili podvrgnuti sudu i grdnji nisu ni kvalifikovani da obavljaju delo Božjeg naloga. Delo kvalifikovanog delatnika ljude može da izvede na pravi put i omogući im da snažnije zakorače u istinu. Njegovo delo može dovesti ljude pred Boga. Pored toga, delo jednog takvog delatnika može varirati od pojedinca do pojedinca i nije sputano pravilima, te ljudima omogućava oslobađanje i slobodu, kao i sposobnost postepenog stasavanja u životu i dubljeg ulaska u istinu. Delo nekvalifikovanog delatnika daleko je manje uspešno. Njegovo delo je glupo. On jedino može da ljude uvede u pravila, a ono što on zahteva od ljudi ne varira od pojedinca do pojedinca; on ne deluje u skladu sa stvarnim potrebama ljudi. U ovakvom tipu dela ima isuviše mnogo pravila i previše doktrina, te ono ljude ne može da uvede u stvarnost, niti u normalnu praksu životnog razvoja. Ono samo može ljudima da omogući da se pridržavaju nekolicine bezvrednih pravila. Takvo usmeravanje ljude može samo da odvede na stranputicu. On te vodi tako da postaneš sličan njemu i može te dovesti u ono što on ima i što jeste. Da bi sledbenici mogli da razluče da li su njihove vođe kvalifikovane, ključno je da sagledaju put kojim ih vode i rezultate njihovog rada, te da vide da li sledbenici primaju načela u skladu sa istinom i da li dobijaju načine

praktičnog delovanja koji su pogodni za njihov preobražaj. Ti treba da praviš razliku između različitih delovanja različitih tipova ljudi; ne treba da budeš glupi sledbenik. Ovo se odnosi na pitanje čovekovog ulaska. Ako ne možeš da razlikuješ koja osoba u svom vođstvu poseduje put, a koja ne, lako ćeš biti prevaren. Sve ovo neposredno utiče na tvoj život. U delu neusavršenih ljudi ima mnogo prirodnosti; ono je pomešano s previše ljudske volje. Prirodnost je njihovo biće – ono sa čime su oni rođeni. To nije život nakon što se Bog s njima obračunao, niti stvarnost nakon preobražaja. Kako takva osoba može da podrži one koji tragaju za životom? Život koji čovek prvobitno ima jeste njegova urođena inteligencija ili talenat. Ova vrsta inteligencije ili talenta prilično je udaljena od tačnih Božjih zahteva prema čoveku. Ako čovek nije usavršen i ako njegova iskvarena narav nije orezana, niti se Bog s njom obračunao, postojaće širok jaz između onoga što čovek izražava i istine; ono što on izražava biće pomešano s nejasnim stvarima, poput njegove mašte i jednostranog iskustva. Štaviše, ma kako da čovek deluje, ljudi osećaju da u tome nema opšteg cilja, niti istine pogodne za ulazak svih ljudi. Većina onoga što se od ljudi traži izvan je njihovih mogućnosti, kao kad biste od patke tražili da mirno stoji na verandi. Ovo je delo ljudske volje. Čovekova iskvarena narav, njegove misli i predstave, prožimaju sve delove njegovog tela. Čovek nije rođen sa nagonom da istinu sprovodi u delo, niti ima nagon za neposrednim razumevanjem istine. Ako se tome doda iskvarena narav čovekova – zar delo ovako prirodne osobe neće izazivati prekide? Čovek koji je usavršen, međutim, poseduje iskustvo istine koju ljudi treba da razumeju i poznaje njihove iskvarene naravi, tako da se nejasne i nestvarne stvari u njegovom delu postepeno smanjuju, sve je manje ljudskog razvodnjavanja, a njegovo delo i služba sve se više približavaju standardima koje zahteva Bog. Na taj je način njegovo delo zakoračilo u istina-stvarnost i postalo realistično. Misli u čovekovom umu naročito blokiraju delo Svetog Duha. Čovek ima bogatu maštu i razumnu logiku, kao i dugogodišnje iskustvo u vođenju poslova. Ako se ovi aspekti čoveka ne podvrgnu orezivanju i korekciji, sve će one predstavljati prepreke u radu. Stoga čovekovo delo, a posebno delo nesavršenih ljudi, ne može da dostigne najveći stepen tačnosti.

Delo čoveka ostaje unutar određenog opsega i ograničeno je. Jedna osoba može da obavlja samo delo neke određene faze, ali ne i delo čitave epohe – u suprotnom, ona bi ljude odvela u središte pravila. Čovekovo delo može se primeniti samo na neko konkretno vreme ili fazu. To je zato što ljudsko iskustvo ima svoj obim. Delo čoveka ne može se porediti s Božjim delom. Čovekovi načini praktičnog delovanja i njegovo poznavanje istine primenljivi su unutar konkretnog opsega. Ne može se reći da put kojim čovek korača u celosti predstavlja volju Svetog Duha, jer čovek može samo da bude prosvećen Svetim Duhom, ali ne i potpuno ispunjen Njime. Sve ono što čovek može da iskusi pripada opsegu normalne ljudskosti i ne može da izađe van opsega misli u normalnom ljudskom umu. Iskustva svih onih koji mogu da prožive istina-stvarnost nalaze se unutar ovog opsega. Kada ti ljudi doživljavaju istinu, to je uvek iskustvo normalnog ljudskog života prosvećenog Svetim Duhom; to nije način doživljavanja koji

bi odudarao od normalnog ljudskog života. Oni istinu doživljavaju prosvećeni Svetim Duhom, na temelju proživljavanja svog ljudskog života. Štaviše, ta istina varira od osobe do osobe, a njena dubina je povezana sa stanjem konkretne osobe. Moglo bi se samo reći da je put kojim oni koračaju normalan ljudski život nekoga ko traga za istinom, a taj se put može nazvati putem kojim korača normalan čovek prosvećen Svetim Duhom. Ne može se reći da je put kojim oni koračaju isti onaj put kojim ide Sveti Duh. U normalnom ljudskom iskustvu, pošto ljudi koji tragaju nisu isti, to ni delo Svetog Duha nije isto. Pored toga, budući da okruženja koja ljudi doživljavaju i rasponi njihovog iskustva nisu isti, kao i zbog mešavine njihovog razuma i misli, njihovo je iskustvo u različitim stepenima izmešano. Svaka osoba istinu razume u skladu sa svojim ličnim stanjem, koje je kod svake osobe drugačije. Njihovo razumevanje pravog značenja istine nije potpuno i predstavlja samo jedan ili više njenih aspekata. Obim istine koju čovek doživljava razlikuje se od osobe do osobe, u skladu s njenim stanjem. Na taj način, različiti ljudi drugačije izražavaju poznavanje jedne te iste istine. To znači da je čovekovo iskustvo uvek ograničeno i da ne može u potpunosti da predstavlja volju Svetog Duha, niti se delo čoveka može posmatrati kao delo Božje, čak i ako je ono što čovek izražava veoma blisko povezano s Božjom voljom i čak i ako je čovekovo iskustvo veoma blisko delu usavršavanja koje obavlja Sveti Duh. Čovek može da bude samo sluga Božji i da obavlja posao koji mu Bog poveri. Čovek može da izražava samo znanje prosvećeno Svetim Duhom i istine stečene iz svog ličnog iskustva. Čovek nije ni kvalifikovan, niti ispunjava uslove da bude odušak Svetog Duha. On nema prava da kaže kako njegovo delo predstavlja delo Božje. Čovek radi prema ljudskim načelima, a svi ljudi imaju različita iskustva i poseduju promenljiva stanja. Čovekovo delo obuhvata sva njegova iskustva pod prosvećenjem Svetog Duha. Ova iskustva mogu da predstavljaju samo čovekovo biće i ona ne predstavljaju Božje biće, niti volju Svetog Duha. Stoga se za put kojim čovek korača ne može reći da je put kojim je hodio Sveti Duh, jer čovekovo delo ne može da predstavlja delo Božje, a čovekovo delo i čovekovo iskustvo nisu celokupna volja Svetog Duha. Čovekovo delo podložno je potpadanju pod pravila, a metod njegovog rada lako se svodi na ograničeni obim i nije u stanju da ljude izvede na slobodan put. Većina sledbenika živi unutar ograničenog opsega, a njihov je način doživljavanja, po svom obimu, takođe ograničen. Čovekovo iskustvo je uvek ograničeno; metod njegovog rada je takođe ograničen na svega nekoliko vrsta i ne može se porediti sa delom Svetog Duha ili sa delom Samog Boga. To je zato što je ljudsko iskustvo, na kraju krajeva, ograničeno. Ma kako da Bog obavlja Svoje delo, ono nije sputano pravilima; ma kako da se obavlja, ono nije ograničeno na samo jedan metod. Ne postoje nikakva pravila Božjeg delovanja – celokupno Njegovo delo je nesputano i slobodno. Ma koliko vremena provodio sledeći Ga, čovek iz toga ne može da izvuče nikakve zakone koji bi upravljali Božjim načinima delovanja. Iako je Njegovo delo zasnovano na načelima, ono se uvek obavlja na nove načine, uvek se razvija u novim pravcima i za čoveka je nedostižno. Bog u svakom pojedinačnom periodu može imati nekoliko različitih vrsta dela i različite

načine vođenja ljudi, tako da ljudi uvek imaju nove ulaske i promene. Ti zakone Njegovog dela ne možeš razabrati, jer On uvek deluje na nove načine, a jedino tako Božji sledbenici ne postaju sputani pravilima. Delo Samog Boga uvek izbegava ljudske predstave i suprotstavlja im se. Samo oni koji Ga slede i svim srcem tragaju za Njim mogu da preobraze svoju narav i mogu da žive slobodno, bez poštovanja ikakvih pravila i nesputani bilo kakvim verskim predstavama. Čovekovo delo ljudima postavlja zahteve na osnovu ličnog iskustva tog konkretnog čoveka i onoga što on sâm može da postigne. Standard ovih zahteva ograničen je određenim opsegom, a metodi praktičnog delovanja takođe su veoma ograničeni. Na taj način, sledbenici nesvesno žive unutar tog ograničenog opsega; kako vreme prolazi, te stvari postaju pravila i rituali. Ako delo jednog perioda predvodi neko koga Bog nije lično usavršio i kome Bog nije sudio, svi će njegovi sledbenici postati verski zanesenjaci i stručnjaci za opiranje Bogu. Prema tome, ako je neka osoba kvalifikovani vođa, ona mora da je bila podvrgnuta sudu i prihvatila da bude usavršena. Oni koji nisu bili podvrgnuti sudu izražavaju samo nejasne i nestvarne stvari, čak i ako možda poseduju delo Svetog Duha. Oni će vremenom ljude navoditi na nejasna i natprirodna pravila. Delo koje Bog obavlja nije u skladu s čovekovim telom. Ono se ne slaže sa čovekovim mislima, već se suprotstavlja njegovim predstavama; ono nije ukaljano nejasnim verskim bojama. Rezultate Božjeg delovanja ne može da ostvari neko ko nije usavršen od Njega; ti su rezultati van domašaja čovekovog razmišljanja.

Delo u čovekovom umu za čoveka je isuviše lako ostvarljivo. Primera radi, pastori i vođe u svetu religije oslanjaju se na svoj talenat i položaj prilikom obavljanja svog dela. Ljudi koji ih duže vreme slede biće zaraženi njihovim talentima i na njih će uticati nešto od njihovog bića. Oni se usredsređuju na ljudske talente, sposobnosti i znanja, te obraćaju pažnju na natprirodne stvari i mnogobrojne duboke i nerealne doktrine (naravno, ove duboke doktrine su nedostižne). Oni se ne usredsređuju na promene u ljudskoj naravi, već na obučavanje ljudi kako da propovedaju i delaju, unapređujući znanje ljudi i njihove bogate verske doktrine. Oni se ne usredsređuju na to koliko je narav ljudi promenjena, niti u kojoj meri ljudi razumeju istinu. Njih ne zanima ljudska suština, a još manje pokušavaju da spoznaju normalna i abnormalna ljudska stanja. Ne suprotstavljaju se ljudskim predstavama, niti ih otkrivaju, a još manje se bave orezivanjem ljudskih nedostataka i iskvarenosti. Većina onih koji ih slede služe putem svojih talenata, a sve što oslobađaju jesu verske predstave i teološke teorije, koje nemaju dodira sa stvarnošću i potpuno su nesposobne da ljudima daruju život. Suština njihovog dela je, zapravo, negovanje talenta, odgajanje osobe bez ičega u nadarenog svršenog bogoslova, koji će kasnije nastaviti da deluje i da predvodi. Možeš li da uočiš ijedan zakon u svih šest hiljada godina, koliko traje Božje delo? U delu koje čovek obavlja ima mnogo pravila i ograničenja, a ljudski mozak je isuviše dogmatičan. Ono što čovek izražava, dakle, jesu znanja i spoznaje koje spadaju u opseg njegovog iskustva. Osim ovoga, čovek nije u stanju da išta drugo izrazi. Čovekova iskustva i znanja ne rađaju se

iz njegovih urođenih talenata, niti iz njegovog nagona; oni nastaju zbog Božjeg vođstva i neposrednog pastirskog rada. Čovek ima samo sposobnost da prihvati taj pastirski rad, ali ne i sposobnost koja bi mogla neposredno da izrazi ono što je božansko. Čovek nije u stanju da bude izvor; on može biti samo posuda koja u sebe prima vodu sa izvora. To je ljudski nagon, sposobnost koju čovek, kao ljudsko biće, treba da poseduje. Ako neka osoba izgubi sposobnost prihvatanja Božje reči i izgubi ljudski instinkt, ona ujedno gubi ono što je najdragocenije i gubi dužnost stvorenog čoveka. Ako neka osoba nema znanja ni iskustva u vezi sa Božjom reči ili Njegovim delom, onda ona gubi svoju dužnost, dužnost koju treba da izvršava kao stvoreno biće, i gubi dostojanstvo stvorenog bića. Bog ima nagon da izrazi ono što je božansko, bilo da je to izraženo u telu ili neposredno Duhom; to je Božja služba. Čovek svoja sopstvena iskustva ili znanja (to jest, ono što on jeste) izražava tokom Božjeg dela ili nakon njegovog završetka; to je čovekov nagon i čovekova dužnost i to je ono što čovek treba da ostvari. Mada je čovekov izraz daleko slabiji od onoga što Bog izražava i mada je čovekov izraz sputan mnogim pravilima, čovek mora da ispuni dužnost koju treba da ispuni i da uradi ono što mora da uradi. Čovek treba da učini sve što je u ljudskoj moći da bi ispunio svoju dužnost i pri tom ne treba da ima ni najmanje rezerve.

Nakon godina rada, čovek će sumirati iskustvo svog višegodišnjeg delovanja, kao i mudrost i pravila koja je prikupio. Onaj ko je dugo radio ume da oseti kretanje dela Svetog Duha; zna kada Duh Sveti deluje, a kada ne; ume da učestvuje u zajedništvu dok nosi breme i svestan je normalnog stanja dela Svetog Duha i normalnog stanja ljudskog odrastanja u životu. Takva je osoba koja je godinama radila i koja poznaje delo Svetog Duha. Oni koji su dugo radili govore samouvereno i bez žurbe; čak i kad nemaju šta da kažu, oni su pribrani. Oni u sebi mogu da nastave da se mole i da traže delo Svetog Duha. Oni su u svom radu iskusni. Osoba koja je dugo radila, koja poseduje mnoga iskustva i naučila je mnogo lekcija, u sebi ima mnogo toga što ometa rad Svetog Duha; to je mana njenog dugogodišnjeg rada. Čovek koji je tek počeo da radi nije razvodnjen ljudskim poukama ni iskustvom, a naročito je u nedoumici oko toga kako Sveti Duh deluje. On, međutim, tokom rada postepeno uči da oseti kako deluje Sveti Duh i postaje svestan šta treba da uradi da bi zadobio delo Svetog Duha, kako da druge napadne tačno tamo gde su najranjiviji, kao i slična opšta znanja koja treba da poseduju oni koji delaju. On će, vremenom, ovu mudrost i opšte znanje o radu poznavati kao svoj džep i činiće se da ih u svom radu lako koristi. Međutim, kad Sveti Duh promeni Svoj način delovanja, čovek se i dalje pridržava svog starog znanja o radu i starih pravila delovanja, tako da veoma malo zna o novoj dinamici rada. Godine rada i ispunjenost prisustvom i vođstvom Svetog Duha, pružaju mu sve više pouka o radu i sve veće iskustvo. Takve stvari ga ispunjavaju samopouzdanjem koje se razlikuje od ponosa. Drugim rečima, on je prilično zadovoljan svojim radom i opštim znanjem koje je stekao o delu Svetog Duha. Preciznije govoreći, stekavši ili ostvarivši ono što drugi nemaju, on dobija još veće samopouzdanje; čini se kao da se delo Svetog Duha u njemu nikada ne

može ugasiti, dok drugi ne ispunjavaju uslove za ovako poseban tretman. Samo ovakvi ljudi, koji su godinama radili i čija upotreba ima značajnu vrednost, kvalifikovani su da u tome uživaju. Ove stvari postaju velika prepreka njegovom prihvatanju novog dela Svetog Duha. Čak i ako može da prihvati novo delo, on to ne može da učini preko noći. On će zasigurno morati da prođe kroz nekoliko preokreta pre nego što ga prihvati. Ovu situaciju je moguće preokrenuti samo postepeno, pošto se Bog obračuna s njegovim starim predstavama i pošto njegova stara narav bude podvrgnuta sudu. Bez prolaska kroz ove korake, on ne popušta i ne prihvata lako nova učenja i delo koji nisu u skladu s njegovim starim predstavama. S ovim je kod čoveka najteže izaći na kraj i to nije lako promeniti. Ako je, kao delatnik, čovek u stanju da odjednom postigne razumevanje dela Svetog Duha i da sumira njegovu dinamiku, te ako je u stanju da ne bude ograničen svojim iskustvom u radu i da novo delo prihvati u svetlu starog dela, onda je on mudar čovek i kvalifikovani delatnik. Ljudi su često ovakvi: rade po nekoliko godina, a da pritom nisu u stanju da svoje iskustvo u radu sumiraju ili su, pak, nakon sumiranja iskustva i mudrosti u vezi sa radom, sprečeni da prihvate novo delo i ne mogu pravilno da razumeju, niti da ispravno tretiraju staro i novo delo. Ljudima je zaista teško rukovati! Većina vas je takvih. Oni koji su iskusili godine delovanja Svetog Duha teško prihvataju novo delo i uvek su puni predstava koje ne mogu da odbace, dok čoveku koji je tek počeo da radi nedostaje opšte znanje o radu i on čak ne zna kako da se nosi ni s nekim najprostijim pitanjima. Vi ljudi ste zaista teški! Oni koji poseduju neki staž toliko su ponositi i uobraženi da su zaboravili odakle potiču. Uvek prezirno gledaju na mlađe, ali nisu u stanju da prihvate novo delo, niti da napuste predstave koje su godinama prikupljali i čuvali. Iako su ovi mladi, neuki ljudi u stanju da prihvate nešto malo od novog dela Svetog Duha, i mada pokazuju prilično entuzijazma, oni se stalno zbunjuju i ne znaju šta da rade kad se pojavi neki problem. Oni poseduju entuzijazam, ali su neuki. Oni jedva da ponešto znaju o delu Svetog Duha i nisu u stanju da to znanje koriste u životu; ono je samo potpuno beskorisna doktrina. Ima previše ljudi poput vas; koliko njih je prikladno za upotrebu? Koliko ima onih koji mogu poslušati prosvetljenje i prosvećenje Svetog Duha i uspeti da se usklade s Božjom voljom? Oni među vama, koji ste do sada bili sledbenici, naizgled ste bili veoma poslušni, ali vi zapravo niste odustali od svojih predstava, još uvek tražite po Bibliji, verujete u nejasnoće ili lutate u predstavama. Nema nikoga ko bi pažljivo istražio današnje stvarno delo ili dublje zakoračio u njega. Vi današnji put prihvatate sa svojim starim predstavama. Šta možete steći sa takvom verom? Moglo bi se reći da se u vama kriju mnoge predstave koje nisu razotkrivene, te da se vi, naprosto, svim silama trudite da ih sakrijete i da ih ne otkrivate lako. Vi novo delo ne prihvatate iskreno i ne planirate da se odreknete svojih starih predstava; posedujete previše životnih filozofija i one su vam isuviše bitne. Ne odustajete od svojih starih predstava i nerado se bavite novim delom. Vaše je srce previše zlokobno i vi naprosto ne primate k srcu korake novog dela. Mogu li takvi rasipnici poput vas raditi na širenju jevanđelja? Jeste li u stanju da preduzmete delo njegovog širenja na čitavu

vaseljenu? Ovi vaši praktični postupci sprečavaju vas da preobrazite svoju narav i da spoznate Boga. Ako tako nastavite, zasigurno ćete biti izgnani.

Morate znati kako da Božje delo razlikujete od dela čoveka. Šta možeš videti u čovekovom delu? Mnogo je elemenata čovekovog iskustva u njegovom delu; čovek izražava ono što on jeste. Božje delo takođe izražava ono što On jeste, ali Njegovo biće je drugačije od čovekovog. Čovekovo biće predstavlja čovekovo iskustvo i život (ono što čovek doživljava i sa čime se susreće u svom životu, odnosno, životne filozofije koje poseduje), a ljudi koji žive u različitim sredinama izražavaju različita bića. Po onome što izražavaš može se videti da li imaš iskustva u vezi s društvom, kako zapravo živiš u svojoj porodici i šta unutar nje doživljavaš, dok ti u delu ovaploćenog Boga ne možeš da vidiš da li On ima društvenih iskustava. On je veoma svestan čovekove suštine i može da otkrije sve vrste praktičnih postupaka koji se odnose na svakojake vrste ljudi. Još je i bolji u otkrivanju iskvarene naravi i buntovnog ponašanja ljudi. On ne živi među ovozemaljskim ljudima, ali je svestan prirode smrtnika i celokupne iskvarenosti ovozemaljskih ljudi. To je Njegovo biće. Iako se ne bavi ovim svetom, On poznaje pravila ophođenja sa svetom, jer u potpunosti razume ljudsku prirodu. On poznaje delo Duha, kako ovo današnje tako i ono iz prošlosti, koje čovekove oči ne mogu da vide, niti uši čovekove mogu da ga čuju. Ovde spadaju i mudrost koja nije životna filozofija, kao i čuda koja ljudi teško mogu da dokuče. Ovo je Njegovo biće, koje je otvoreno za ljude, ali ujedno i skriveno od ljudi. Ono što On izražava nije biće neke izuzetne ličnosti, već suštinska svojstva i biće Duha. On ne putuje po svetu, ali zna sve o njemu. On stupa u kontakt s „antropoidima“ koji ne poseduju ni znanja ni uvide, ali On izražava reči koje su uzvišenije od znanja i iznad su velikih ljudi. On živi unutar grupe glupih i otupelih ljudi, u kojima nema ljudskosti i koji ne razumeju konvencije i život ljudi, ali On od njih može da traži da žive životom normalne ljudskosti, istovremeno razotkrivajući nečasnu i nisku ljudskost čovečanstva. Sve je to Njegovo biće, koje je uzvišenije od bića svakog čoveka sazdanog od krvi i mesa. Njemu nije potrebno da doživi složen, tegoban i odvratan društveni život da bi obavio delo koje treba da obavi i da bi do kraja razotkrio suštinu iskvarenog čovečanstva. Odvratan društveni život ne unapređuje Njegovo telo. Njegovo delo i reči samo razotkrivaju čovekovu neposlušnost i čoveku ne pružaju iskustvo niti pouke za ophođenje sa svetom. Njemu nije potrebno da istražuje društvo ili čovekovu porodicu dok čoveka opskrbljuje životom. Razotkrivanje i suđenje čoveku nije izraz iskustava Njegovog tela; to je Njegovo otkrivenje ljudske nepravednosti, do kojeg je došao nakon što je dugo vremena poznavao čovekovu neposlušnost i gnušao se ljudske iskvarenosti. Delo koje On obavlja u celosti ima za cilj da čoveku razotkrije Njegovu narav i da izrazi Njegovo biće. Jedino On može to delo da obavi; to nije nešto što bi mogla da ostvari osoba sazdana od krvi i mesa. Čovek iz Njegovog dela ne može da razazna kakva je On osoba. Isto tako, čovek nije u stanju da Ga, na osnovu Njegovog dela, svrsta među stvorene osobe. Njegovo Ga biće ujedno čini takvim da Ga je nemoguće svrstati među stvorene osobe. Čovek Ga samo može smatrati neljudskim

bićem, ali on ne zna u koju kategoriju da Ga svrsta, pa je stoga prinuđen da Ga svrstava u kategoriju Boga. Nije neracionalno što čovek to čini, jer Bog je među ljudima obavio mnogo toga što čovek nije u stanju da uradi.

Delo koje Bog obavlja nije reprezentativno za iskustvo Njegovog tela; delo koje obavlja čovek jeste reprezentativno za njegovo iskustvo. Svako priča o svom ličnom iskustvu. Bog istinu može neposredno da izrazi, dok čovek može da izrazi samo ono iskustvo koje odgovara njegovom doživljaju istine. Božje delo nema pravila i ne podleže vremenskim ni geografskim ograničenjima. On može bilo kada i bilo gde da izrazi ono što On jeste. On radi kako Mu je volja. Čovekovo delo ima svoje uslove i svoj kontekst; bez njih čovek ne bi mogao da radi, niti bi mogao da izrazi svoje znanje o Bogu ili svoj doživljaj istine. Da bi utvrdio da li je neko delo Božje ili ljudsko, ti naprosto moraš da uporediš njihove međusobne razlike. Ako ne postoji delo koje je obavio Sâm Bog, već samo čovekovo delo, ti ćeš jednostavno znati da su čovekova učenja uzvišena, izvan kapaciteta bilo kog drugog čoveka; način na koji on govori, načela kojima se rukovodi u rukovanju stvarima, te iskusan i staloženi način rada, izvan su domašaja drugih ljudi. Svi se vi divite ovim ljudima dobrog kova i uzvišenog znanja, ali ti iz Božjeg dela i reči ne možeš da vidiš koliko je Njegova ljudskost uzvišena. Umesto toga, On je običan, a dok radi On je normalan i stvaran, ali za smrtnike ipak neizmeran, usled čega ljudi razvijaju svojevrsno bogobojažljivo srce. Možda je iskustvo nekog čoveka u njegovom radu naročito napredno, ili su njegova mašta i rasuđivanje naročito napredni, a njegova ljudskost naročito dobra; takva svojstva mogu kod ljudi da izazovu samo divljenje, ali ne i njihov strah i bojazan. Svi se dive onima koji znaju dobro da rade, koji poseduju naročito duboko iskustvo i koji istinu umeju da sprovedu u delo, ali takvi ljudi nikad ne mogu izazvati strah, već samo divljenje i zavist. Ljudi koji su iskusili Božje delo, međutim, ne dive se Bogu; umesto toga, oni osećaju da je Njegovo delo van domašaja ljudi i da je čoveku nedokučivo, da je sveže i predivno. Kad ljudi iskuse Božje delo, njihova prva spoznaja o Njemu jeste da je On nedokučiv, mudar i divan, te se oni Njega nesvesno plaše i osećaju tajnovitost dela koje obavlja, a koje je izvan vidokruga čovekovog uma. Ljudi samo žele da budu u stanju da ispune Njegove zahteve, da udovolje Njegovim željama; oni ne žele da Ga nadmaše, jer delo koje On obavlja prevazilazi čovekovo razmišljanje i maštu i čovek to delo ne bi mogao da obavi umesto Njega. Čak ni sâm čovek ne poznaje sopstvene nedostatke, ali Bog je iskovao novi put i došao da čoveka uvede u noviji i lepši svet, te je čovečanstvo tako ostvarilo novi napredak i dobilo priliku za novi početak. Ono što ljudi osećaju prema Bogu nije divljenje, ili, preciznije rečeno, nije samo divljenje. Njihovo najdublje iskustvo jesu strah i ljubav; oni osećaju da je Bog zaista divan. On obavlja posao koji čovek nije u stanju da obavi i govori stvari koje čovek nije u stanju da iskaže. Ljudi koji su iskusili Božje delo uvek imaju neki neopisiv osećaj. Ljudi s dovoljno dubokim iskustvom mogu da razumeju Božju ljubav; oni mogu da osete Njegovu divotu, osećaju da je Njegovo delo tako mudro i tako divno, čime se među njima stvara beskrajna moć. To nije zastrašenost, niti povremena ljubav i poštovanje, već

duboki osećaj Božje samilosti i trpeljivosti prema čoveku. Međutim, oni koji su iskusili Njegovu grdnju i sud osećaju Njegovo veličanstvo i znaju da On ne toleriše uvrede. Čak ni ljudi koji su u velikoj meri iskusili Njegovo delo nisu u stanju da Ga dokuče; svi koji Ga se istinski boje znaju da Njegovo delo nije u skladu s ljudskim predstavama, već im je uvek suprotstavljeno. Njemu nije potrebno da Mu se ljudi u celosti dive, niti da odaju utisak da Mu se potčinjavaju; umesto toga, ljudi treba da postignu istinski strah i da Mu se istinski pokore. U toliko mnogo Njegovih dela, svako ko poseduje istinsko iskustvo razvija bogobojažljivo srce, što je uzvišenije od divljenja. Ljudi su Njegovu narav videli zahvaljujući Njegovom delu grdnje i suda, te zato imaju bogobojažljivo srce. Ljudi treba da se boje Boga i da Mu budu poslušni, jer Njegovo biće i Njegova narav nisu isti kao kod stvorenog bića, već su iznad njih. Bog je samopostojeći i večan, On je nestvoreno biće i samo je Bog dostojan straha i poslušnosti; čovek za to nije kvalifikovan. Prema tome, svi koji su iskusili Njegovo delo i koji su Ga istinski spoznali, razvijaju bogobojažljivo srce. Oni, međutim, koji se ne odriču svojih predstava o Njemu – oni koji Ga, naprosto, ne smatraju Bogom – nemaju bogobojažljivo srce i, mada Ga slede, nisu osvojeni; oni su, po svojoj prirodi, neposlušni ljudi. Ono što On, delujući na ovaj način, želi da postigne, jeste da sva stvorena bića u srcu osećaju strah prema Stvoritelju, da Mu se klanjaju i da se bezuslovno pokore Njegovoj vrhovnoj vlasti. To je konačni rezultat koji celokupno Njegovo delo treba da ostvari. Ako ljudi koji su iskusili takvo delo nemaju nimalo bogobojažljivo srce i ako se njihova prethodna neposlušnost nimalo ne promeni, oni će zasigurno biti izgnani. Ako je stav nekog čoveka prema Bogu takav da Mu se samo divi ili Ga poštuje iz daljine, a pritom Ga ni najmanje ne voli, onda je to rezultat do kojeg je došao čovek koji nema bogoljubivo srce, i taj čovek ne ispunjava uslove da bude usavršen. Ako jedno ovakvo delo ne može da zadobije istinsku ljubav neke osobe, onda ta osoba nije zadobila Boga i ne traga iskreno za istinom. Osoba koja ne voli Boga ne voli ni istinu, te stoga ona ne može da zadobije Boga, a kamoli da od Boga stekne priznanje. Takvi ljudi, ma koliko da su iskusili delo Svetoga Duha i Božji sud, nisu u stanju da imaju bogobojažljivo srce. To su ljudi čija je priroda nepromenljiva i ljudi izuzetno rđave naravi. Svi koji nemaju bogobojažljivo srce biće izgnani da bi bili podvrgnuti kazni i da bi bili kažnjeni isto kao i oni koji čine zlo, da bi propatili čak i više od onih koji su počinili nepravdu.

Poznavanje tri etape Božjeg dela je put ka spoznaji Boga

Delo upravljanja čovečanstvom podeljeno je u tri etape, što znači da je i delo spasenja čovečanstva podeljeno u tri etape. Ove tri etape ne obuhvataju delo stvaranja sveta, već predstavljaju tri etape dela iz Doba zakona, Doba blagodati i Doba carstva. Delo stvaranja sveta bilo je delo iz kojeg je nastalo čitavo čovečanstvo. To nije bilo delo spasenja čovečanstva, niti sa njim ima ikakve veze, jer, kada je svet stvoren,

čovečanstvo nije bilo iskvareno od Sotone, tako da nije bilo ni potrebe za spasavanjem čovečanstva. Delo spasenja čovečanstva otpočelo je tek nakon što je Sotona iskvario čovečanstvo, pa je stoga i delo upravljanja čovečanstvom otpočelo tek nakon što se čovečanstvo već bilo iskvarilo. Drugim rečima, Božje upravljanje čovekom otpočelo je kao rezultat spasavanja čovečanstva, a nije proizašlo iz dela stvaranja sveta. Delo upravljanja nastalo je tek nakon što je čovečanstvo poprimilo iskvarenu narav, te se stoga delo upravljanja čovečanstvom sastoji iz tri dela, a ne iz četiri etape, odnosno četiri doba. Samo se na ovaj način može ispravno govoriti o Božjem upravljanju čovečanstvom. Kad poslednje doba bude privedeno kraju, delo upravljanja čovečanstvom biće okončano. Okončanje dela upravljanja ujedno će značiti da je delo spasenja čitavog čovečanstva u potpunosti završeno i da je time za čovečanstvo ova faza konačno privedena kraju. Kad delo spasenja celog čovečanstva ne bi postojalo, onda ne bi bilo ni dela upravljanja čovečanstvom, niti bi postojale tri etape dela. Upravo usled izopačenosti čovečanstva i njegove preke potrebe za spasenjem, Jahve je dovršio stvaranje sveta i otpočeo delo iz Doba zakona. Delo upravljanja čovečanstvom tek tada je započeto, što znači da je tek tada započeto i delo spasenja čovečanstva. „Upravljanje čovečanstvom“ ne znači usmeravanje zemaljskog života tek stvorenog čovečanstva (što će reći, čovečanstva koje će se tek iskvariti). Umesto toga, radi se o spasavanju čovečanstva koje je Sotona iskvario, odnosno, o preobražaju tog iskvarenog čovečanstva. To je značenje „upravljanja čovečanstvom“. Delo spasenja čovečanstva ne obuhvata delo stvaranja sveta, te stoga ni delo upravljanja čovečanstvom ne obuhvata delo stvaranja sveta, već uključuje samo tri etape dela koje su odvojene od stvaranja sveta. Da bi se razumelo delo upravljanja čovečanstvom, neophodno je poznavati istoriju tri etape dela – to je ono čega svi moraju biti svesni da bi bili spaseni. Vi, kao Božja stvorenja, treba da priznate da je čoveka stvorio Bog, treba da prepoznate izvor čovekove iskvarenosti i, povrh toga, proces spasavanja čoveka. Ako, u pokušaju da steknete Božju naklonost, znate da se vladate jedino u skladu sa doktrinom, ali pri tom ne možete ni da naslutite kako Bog spasava čovečanstvo, niti odakle izvire pokvarenost ljudska, onda vam upravo to nedostaje kao Božjim stvorenjima. Ne treba da se zadovoljavaš razumevanjem samo onih istina koje se mogu primeniti u praksi, ne znajući pritom ništa o širem opsegu dela Božjeg upravljanja – ako tako stoje stvari, ti si onda preterano dogmatičan. Tri etape dela predstavljaju iz prve ruke ispričanu priču o Božjem upravljanju čovekom, nastupanje jevanđelja vascelog sveta, najveću tajnu celokupnog čovečanstva, a uz to predstavljaju i temelj širenja jevanđelja. Ako si usredsređen samo na razumevanje jednostavnih istina koje se tiču tvog života, a pritom ne znaš ništa o ovoj, od svih većoj tajni i viziji, nije li onda tvoj život nalik robi s greškom, proizvodu koji ne služi ničemu drugom osim da ga ljudi posmatraju?

Ako se čovek usredsređuje samo na praksu, a Božje delo i sve ono što čovek treba da zna smatra sporednim, nije li to sitna ušteda zarad ogromnog rasipništva? Ono što se mora znati, moraš da znaš; ono što se mora primeniti u praksi, moraš da primeniš u

praksi. Tek tada ćeš biti neko ko zna kako da traga za istinom. Ako ti, kad dođe na tebe red da širiš jevanđelje, možeš da kažeš samo to da je Bog jedan veliki i pravedan Bog, da je On vrhovni Bog, Bog sa kojim nijedan veliki čovek ne može da se poredi, te da iznad Njega nema drugog Boga… ako si, dakle, u stanju da izgovaraš samo ove nebitne i površne reči, a pritom si potpuno nesposoban da govoriš o stvarima koje su od presudnog značaja i koje imaju suštinu, ako nemaš šta da kažeš o poznavanju Boga ili Božjeg dela i, uz to, ne možeš da objasniš istinu, niti da čoveku pružiš ono što mu nedostaje, onda takvi kao ti nisu u stanju da dobro obavljaju svoju dužnost. Svedočenje o Bogu i širenje jevanđelja o carstvu nije nimalo jednostavno. Najpre se moraš naoružati istinom i vizijama koje moraš da razumeš. Tek kad budeš bio načisto u pogledu vizija i istine o različitim aspektima Božjeg dela i kad u srcu svom budeš spoznao Božje delo, kad najveću od svih vizija budeš posedovao kao svoju osnovu i kad budeš posedovao pravu istinu koju treba da sprovedeš u delo, tek tada ćeš, bez obzira na to šta Bog radi – bilo da čoveku pravedno sudi ili ga oplemenjuje – moći da do samog kraja slediš Boga. Ti moraš da znaš da se, bez obzira na delo koje obavlja, cilj Božjeg dela ne menja, da se srž Njegovog dela ne menja i da volja Njegova prema čoveku ostaje uvek ista. Ma koliko Njegove reči bile stroge, ma koliko nepovoljna bila okolina, načela Njegovog rada neće se promeniti, kao ni Njegova namera da čoveka spase. Pod uslovom da se ne radi o delu otkrivenja svršetka čovečanstva ili čovekovog odredišta, da nije reč o delu koje pripada završnoj etapi, niti o delu kojim se celokupni Božji plan upravljanja privodi kraju, i pod uslovom da je reč o delu tokom kojeg On radi na čoveku, srž Njegovog dela neće se menjati. Ta srž će uvek biti spasenje čovečanstva. Ovo treba da bude temelj vaše vere u Boga. Tri etape dela imaju za cilj spasenje čitavog čovečanstva – što znači potpuno spasenje čoveka iz Sotonine vlasti. Iako svaka od tri etape dela ima drugačiji cilj i značaj, svaka od njih je sastavni deo rada na spasavanju čovečanstva i svaka predstavlja različito delo spasenja koje se sprovodi u skladu sa zahtevima čovečanstva. Onog trenutka kad postaneš svestan cilja ove tri etape dela, znaćeš kako da ceniš značaj svake etape i shvatićeš kako treba da postupaš da bi udovoljio želji Božjoj. Ako uspeš dotle da doguraš, tada će ova, najveća od svih vizija, postati temelj tvoje vere u Boga. Ti ne treba samo da tražiš lakše načine praktičnog delovanja ili dublje istine, već treba da spojiš vizije i praktično delovanje, kako bi istovremeno posedovao istine koje možeš da primeniš u praksi i znanje zasnovano na vizijama. Tek tada ćeš biti neko ko sveobuhvatno traga za istinom.

Tri etape dela predstavljaju samu srž celokupnog Božjeg upravljanja, a u njima se izražava narav Božja i ono što On jeste. Oni koji ne znaju za tri etape Božjeg dela nisu u stanju da shvate kako Bog izražava Svoju narav, niti poznaju mudrost Božjeg dela. Njima su, takođe, potpuno nepoznati načini na koje Bog spasava čovečanstvo, kao i volja Njegova u pogledu celog ljudskog roda. Tri etape dela predstavljaju potpuni izraz dela spasenja čovečanstva. Oni kojima su tri etape dela nepoznate neće ništa znati ni o različitim metodama i načelima delovanja Svetog Duha, a oni koji se tek kruto pridržavaju

doktrine preostale iz određene etape dela jesu ljudi koji Boga svode na doktrinu i čija je vera u Boga maglovita i neodređena. Takvi ljudi nikad neće primiti Božje spasenje. Jedino se pomoću tri etape Božjeg dela može u potpunosti izraziti celokupna narav Božja, te jedino one mogu potpuno da izraze Božju nameru i celokupan proces spasavanja čovečanstva. Ovo je dokaz da je On porazio Sotonu i zadobio ljudski rod; to je dokaz pobede Božje i izraz celokupne Božje naravi. Oni koji razumeju samo jednu od ukupno tri etape Božjeg dela, narav Božju poznaju samo delimično. U čovekovim predstavama, ova pojedinačna etapa dela lako prelazi u doktrinu, čime raste verovatnoća da će čovek uspostaviti nepromenljiva pravila o Bogu, a ovu pojedinost Božje naravi koristiti kao prikaz celokupne naravi Božje. U sve je to, štaviše, umešan i veliki deo čovekove mašte, usled čega narav, biće i mudrost Božju, kao i principe Božjeg dela, čovek drži kruto unutar ograničenog okvira, verujući da će Bog, ako je jednom bio ovakav, ostati isti za sva vremena i da se nikad neće promeniti. Samo oni koji poznaju i cene tri etape dela mogu potpuno i tačno da poznaju Boga. Oni barem neće Boga definisati kao izraelskog ili jevrejskog Boga, i neće na Njega gledati kao na Boga koji će, zarad čoveka, doveka biti prikovan za krst. Kod onoga ko je Boga spoznao samo na osnovu jedne etape Njegovog dela znanje je isuviše maleno, ništa veće od kapi vode u moru. Da nije tako, zašto bi onda mnogi iz stare garde vernika živog Boga prikovali za krst? Nije li to upravo zato što čovek Boga svodi u određeni okvir? Zar se mnogi Bogu ne protive i ne ometaju delo Svetog Duha upravo zato što ne poznaju raznovrsno i raznoliko delo Božje i što, uz to, poseduju jedva mrvicu znanja i doktrine pomoću kojih odmeravaju delo Duha Svetoga? Takvi ljudi su, uprkos svom površnom iskustvu, po prirodi nadmeni i razuzdani; oni s prezirom gledaju na delo Svetog Duha, ignorišu dovođenje u red od strane Svetog Duha i, uz to, koriste beznačajne stare argumente kako bi „potvrdili“ delo Duha Svetoga. Pored toga, oni se pretvaraju, potpuno uvereni u sopstvenu učenost i erudiciju, i čvrsto veruju da su u stanju da putuju po celom svetu. Zar takvi ljudi nisu prezreni i odbačeni od Svetog Duha, i zar novo doba neće takve ljude izgnati? Nisu li oni koji pred Boga stupaju i otvoreno Mu se suprotstavljaju neuki i nedovoljno obavešteni zlikovci, koji samo pokušavaju da pokažu koliko su genijalni? S oskudnim poznavanjem Biblije, oni bi da dižu bune u „akademskom“ svetu; podučavajući ljude površnim doktrinama, oni pokušavaju da delo Svetog Duha preokrenu, ne bi li ga primorali da se vrti oko njihovog misaonog procesa. Oni, tako kratkovidi, pokušavaju da jednim pogledom obuhvate svih 6000 godina Božjeg dela. U njima nema razuma koji vredi pomenuti! U stvari, što ljudi bolje poznaju Boga, to se teže odlučuju da sude o Njegovom delu. Čak i ako ponešto i kažu o svom poznavanju današnjeg Božjeg dela, oni o tome nikad ne sude brzopleto. Što ljudi o Bogu manje znaju, to su nadmeniji i preterano samouvereni, i sve bezobzirnije obznanjuju Božje biće – a pri tom ipak govore samo o teoriji, ne nudeći prave dokaze. Takvi ljudi nemaju baš nikakvu vrednost. Neozbiljni su oni koji na delo Duha Svetoga gledaju kao na igru! Zar oni koji su pri susretu s novim delom Svetog Duha neobazrivi, koji previše pričaju, brzo sude i, puštajući svom

temperamentu na volju, negiraju ispravnost dela Svetoga Duha i uz to ga vređaju i hule na njega – zar tako neučtivi ljudi nisu zapravo neznalice u pogledu dela Svetog Duha? Nisu li oni, štaviše, strašno nadmeni ljudi, koji su po svojoj prirodi ponosni i kojima se ne može vladati? Čak i ako takvi ljudi jednog dana prihvate novo delo Duha Svetoga, Bog ih ipak neće tolerisati. Oni ne samo da sa visine gledaju na one koji rade za Boga, već hule i na Samog Boga. Takvim očajnicima neće biti oprošteno ni u ovom ni u budućem dobu, i oni će zanavek stradati u paklu! Neučtivi i razuzdani ljudi poput ovih samo se pretvaraju da veruju u Boga i, što su brojniji, to su više skloni kršenju Božjih upravnih odluka. Zar ovim istim putem ne idu i svi oni, po svojoj prirodi neobuzdani drznici, koji nikada nikog nisu poslušali? Zar se i oni iz dana u dan ne protive Bogu, Bogu koji je uvek nov i nikada star? Danas treba da razumete zbog čega je nužno poznavati važnost tri etape Božjeg dela. Reči koje izgovaram korisne su za vas i nisu samo prazna priča. Ako ih samo uzgred čitate, kao da se, jašući konja u galopu, divite okolnom cveću, neće li onda sav Moj naporan rad biti uzaludan? Svako od vas treba da poznaje sopstvenu prirodu. Većina vas je vešta u raspravama; odgovori na razna teorijska pitanja vam prosto klize sa jezika, ali zato nemate šta da kažete na pitanja koja se tiču suštine. Vi se, čak i danas, još uvek upuštate u neozbiljne razgovore, nesposobni da promenite svoju staru narav, a većina vas ni ne namerava da menja način svog traganja za uzvišenijom istinom, već živi svoj život tek s pola snage. Kako bi takvi ljudi mogli da do samog kraja slede Boga? Čak i ako stignete do kraja puta, kakvu ćete korist od toga imati? Bolje bi vam bilo da svoje ideje promenite dok ne bude prekasno, tako što ćete ili početi istinski da tragate ili se ranije povući. Kako vreme bude odmicalo, sve više ćete se pretvarati u parazite koji žive na tuđoj grbači. Jeste li voljni da odigrate tako prizemnu i nečasnu ulogu?

Tri etape dela predstavljaju zapis celokupnog dela Božjeg; u njima je zabeleženo Božje spasenje čovečanstva i one nisu izmišljene. Ako zaista želite da tražite spoznaju celokupne Božje naravi, morate poznavati tri etape dela koje je Bog obavio, ne izostavljajući pri tom nijednu etapu. To je najmanje što oni koji traže bogospoznaju moraju da ostvare. Sam čovek ne može da izmisli pravo znanje o Bogu. To nije nešto što čovek može sâm da izmisli, niti je posledica posebne naklonosti koju bi Sveti Duh podario jednoj jedinoj osobi. Radi se pre o znanju do kojeg čovek dolazi nakon što je iskusio delo Božje, znanju o Bogu koje čovek stiče tek pošto iskusi činjenice Božjeg dela. Takvo znanje ne može se po volji steći, niti je to nešto čemu bi vas neko mogao naučiti. Ono je u celosti povezano s ličnim iskustvom. Iako Božje spasenje čovečanstva predstavlja samu srž ove tri etape dela, unutar dela spasenja sadržano je nekoliko metoda rada, kao i nekoliko sredstava pomoću kojih se Božja narav izražava. To je ono što je čoveku najteže da prepozna i što teško može da razume. Razlikovanje jednog doba od drugog, promene u Božjem delu, promene mesta u kojem se delo obavlja, promene u primaocima dela i tome slično – sve je to obuhvaćeno ovim trima etapama dela. Preciznije govoreći, razlike u načinu delovanja Svetog Duha, promene u Božjoj

naravi, Njegovom liku, imenu i identitetu, kao i ostale promene, sve su one sastavni delovi triju etapa dela. Jedna etapa dela može predstavljati samo jedan njegov deo i svedena je na određeni opseg. Ona ne obuhvata razlikovanje doba, niti promene u Božjem delu, a još manje neke druge aspekte. To je krajnje očigledna činjenica. Ove tri etape predstavljaju sveukupnost Božjeg dela spasenja čovečanstva. U sklopu dela spasenja, čovek mora poznavati Božje delo i Božju narav; bez ove činjenice, znanje o Bogu sastojalo bi se samo od šupljih reči, svedenih na deklamovanje iz fotelje. Takvo znanje čoveka ne može da ubedi, niti da ga osvoji; ono je u neskladu sa stvarnošću i ne predstavlja istinu. Ono ti možda može delovati izdašno i prijatno za uho, ali ako je u neskladu sa suštinskom naravi Božjom, Bog te neće poštedeti. On takvo tvoje znanje ne samo da neće pohvaliti, već će ti se još i surovo osvetiti, zbog toga što si grešnik koji je na Njega hulio. Reči bogopoznanja ne izgovaraju se olako. Uprkos tome što si, možda, neki slatkorečiv i uverljiv govornik, što su tvoje reči možda toliko oštroumne da si u stanju da druge ubediš kako je crno belo, a belo crno, ti si ipak nedovoljno potkovan da govoriš o spoznaji Boga. Bog nije neko koga možeš brzopleto ili uzgred da veličaš, niti da Ga nonšalantno klevetaš. Ti veličaš sve i svakoga, a ipak se mučiš kad treba da pronađeš prave reči kojima bi opisao vrhovnu blagodat Božju – to je ono što svaki gubitnik na kraju shvati. Mada su mnogi dobri poznavaoci jezika u stanju da opišu Boga, tačnost njihovih opisa samo je stoti deo istine koju izgovaraju ljudi koji pripadaju Bogu, ljudi koji, premda skromnog rečnika, imaju bogato iskustvo na koje mogu da se oslone. Može se, dakle, videti da spoznaja Boga leži u tačnosti i činjenicama, a ne u veštom korišćenju reči, niti u bogatom rečniku, kao i da čovekovo znanje i spoznaja Boga jedno s drugim nemaju nikakve veze. Pouka o spoznaji Boga uzvišenija je od bilo koje prirodne nauke ljudi. To je lekcija koju može da savlada samo izuzetno mali broj onih koji traže bogospoznaju, i koju ne može da savlada baš svaka talentovana osoba. Stoga, na bogospoznaju i na potragu za istinom ne smete da gledate kao na nešto što bi svako dete moglo da postigne. Možeš ti biti savršeno uspešan u svom porodičnom životu, u poslovnoj karijeri ili braku, ali kada je reč o istini i pouci o spoznaji Boga, ti nemaš čime da se pohvališ i nisi postigao baš ništa. Moglo bi se reći da sprovođenje istine u delo za vas predstavlja ogromnu poteškoću, a spoznaja Boga vam je još i veći problem. Ovo je poteškoća za vas, a ujedno je i poteškoća s kojom se suočava vascelo čovečanstvo. Među onima koji su ostvarili određena postignuća u pogledu bogopoznanja, gotovo da niko ne ispunjava normu. Čovek ne zna šta znači poznavati Boga, ni zašto je neophodno poznavati Boga, niti koji nivo treba da dostigne da bi spoznao Boga. Upravo je to ono što u tolikoj meri zbunjuje čovečanstvo i to je, naprosto, najteža zagonetka s kojom se ono suočava – niko nije u stanju da odgovori na ovo pitanje, niti je iko voljan da potraži odgovor na njega, jer nijedan pripadnik ljudskog roda do dan-danas nije ostvario nikakav uspeh u proučavanju ovog dela. Možda će se, kad zagonetka o tri etape dela bude obznanjena čovečanstvu, jedan za drugim javljati pojedinci iz grupe nadarenih ljudi koji poznaju Boga. Ja se, naravno, nadam da će tako i biti; štaviše, Ja ovo delo upravo sada i

obavljam, u nadi da ću u bliskoj budućnosti videti još takvih, nadarenih ljudi. Ti ljudi će postati oni koji svedoče o postojanju ove tri etape dela i ujedno će, naravno, biti prvi koji će o ove tri etape dela svedočiti. Ništa Me, međutim, ne bi više uznemirilo i ražalilo od toga da se, na dan okončanja Božjeg dela, takvi nadareni ljudi uopšte ne pojave, ili da se pojavi samo par onih koji su lično prihvatili da ih ovaploćeni Bog usavrši. To je, ipak, samo najgori mogući scenario. Šta god da se desi, Ja se i dalje nadam da će oni koji istinski tragaju moći da steknu ovaj blagoslov. Od praskozorja vremena, nikada nije postojalo delo poput ovog; ovakav poduhvat niko nikada nije preduzeo u čitavoj istoriji razvoja ljudskog roda. Ako bi zaista mogao da postaneš jedan od prvih koji su spoznali Boga, zar time ne bi bio počastvovan više od svih ostalih stvorenja? Da li bi ikoje drugo stvorenje među ljudima bilo više od tebe hvaljeno od Boga? Takvo postignuće nije lako ostvariti, ali će ono na kraju ipak požnjeti nagrade. Svi koji budu u stanju da spoznaju Boga, bez obzira na njihov pol ili nacionalnost, na kraju će od Boga primiti najveću počast i biće jedini koji će posedovati Božji autoritet. Ovo je delo današnjice, a ujedno je i delo budućnosti; to je poslednje i najuzvišenije delo koje će biti obavljeno tokom ovih 6000 godina rada, a to je i način delovanja koji svaku kategoriju ljudi razotkriva. Kroz delo koje čoveka dovodi do spoznaje Boga otkrivaju se različite klase ljudi: oni koji poznaju Boga kadri su da prime Božje blagoslove i da prihvate Njegova obećanja, dok oni koji Boga ne poznaju nisu kadri da prime Božje blagoslove, niti da prihvate Njegova obećanja. Oni koji poznaju Boga prisni su s Bogom, a oni koji Boga ne poznaju ne mogu se nazvati bliskima Bogu; ljudi prisni Bogu mogu da prime bilo koji od Božjih blagoslova, dok oni koji s Njim nisu prisni nisu dostojni nijednog Njegovog dela. Bilo da se radi o stradanju, oplemenjivanju ili sudu, sve to ima za cilj da čoveku omogući da na kraju spozna Boga i da bude u stanju da se Bogu potčini. Ovo je jedini efekat koji će na kraju biti ostvaren. Ništa od tri etape dela nije skriveno, što je veoma povoljna okolnost za čovekovu spoznaju Boga i pomaže mu da stekne potpunije i temeljnije znanje o Bogu. Celokupno ovo delo od koristi je za čoveka.

Delo Samoga Boga je vizija koju čovek mora da spozna, jer delo Božje čovek ne može da ostvari niti može da ga poseduje. Tri etape dela predstavljaju sveukupnost Božjeg upravljanja i nema veće vizije koju bi čovek trebalo da spozna. Ako ne poznaje ovu moćnu viziju, čoveku nije lako da spozna Boga, nije mu lako da razume Božju volju i, štaviše, put kojim čovek ide postajaće sve tegobniji. Bez vizija, čovek ne bi bio u stanju da dogura ovako daleko. Upravo su vizije čoveka sačuvale do današnjeg dana i pružile mu najbolju zaštitu. Vaše se znanje ubuduće mora produbljivati i vi morate spoznati sveukupnost Njegove volje i suštinu Njegovog mudrog dela sačinjenog od tri etape. Samo u tome je vaš pravi rast. Završna etapa dela ne obavlja se samostalno, već zajedno sa prethodne dve etape čini jednu celinu, što znači da celokupno delo spasenja nije moguće dovršiti obavljanjem samo jedne od ukupno tri etape tog dela. Iako je ova završna etapa dela kadra da čoveka spase u potpunosti, to ne znači da je dovoljno zasebno obaviti samo ovu pojedinačnu etapu dela, pri čemu dve prethodne etape dela

nisu neophodne da bi se čovek spasao od uticaja Sotone. Nijedna od tri etape dela ne može se smatrati jedinom vizijom koju celo čovečanstvo mora da spozna, jer je sveukupnost dela spasenja sačinjena od tri etape tog dela, a ne od samo jedne među njima. Sve dok delo spasenja ne bude ostvareno, Božje upravljanje neće moći da bude privedeno do samog kraja. Božje biće, Njegova narav i Njegova mudrost izraženi su u sveukupnosti dela spasenja; oni čoveku nisu razotkriveni na samom početku, već se postepeno iskazuju u delu spasenja. Svaka etapa dela spasenja izražava deo Božje naravi i deo Njegovog bića; ni jedna jedina etapa dela ne može sama za sebe da neposredno i potpuno izrazi sveukupnost Božjeg bića. Delo spasenja, kao takvo, moći će u potpunosti da bude privedeno kraju tek nakon što sve tri etape dela budu dovršene, te je stoga čovekova spoznaja sveukupnosti Boga neodvojiva od tri etape Božjeg dela. Ono što čovek dobija iz jedne etape dela samo je Božja narav, izražena u toj pojedinačnoj etapi Njegovog dela. To ne može predstavljati narav i biće koji su izraženi u nekoj od prethodnih ili potonjih etapa. To je zato što delo spasenja ljudskog roda ne može biti neposredno okončano tokom jednog perioda, niti na samo jednom mestu, već se ono postepeno produbljuje u skladu sa stepenom čovekovog razvoja u različitim vremenima i na različitim mestima. To je delo koje se odvija u etapama i ne dovršava se u jednoj jedinoj etapi. Prema tome, celokupna Božja mudrost kristališe se kroz tri etape, a ne u samo jednoj pojedinačnoj etapi. Njegovo celokupno biće i celokupna Njegova mudrost izloženi su u ove tri etape, pri čemu svaka etapa sadrži Njegovo biće i svaka predstavlja zapis o mudrosti Njegovog dela. Čovek treba da poznaje celokupnu Božju narav izraženu u ove tri etape. Ovo celokupno Božje biće od vrhunske je važnosti za čitavo čovečanstvo, a ako ljudi ne poseduju ovo znanje dok obožavaju Boga, onda se oni ne razlikuju od onih koji obožavaju Budu. Božje delo među ljudima nije skriveno od čoveka i trebalo bi da ga poznaju svi koji obožavaju Boga. Pošto je Bog među ljudima obavio tri etape dela spasenja, čovek treba da poznaje izraz onoga što On ima i što On jeste tokom ove tri etape dela. To je ono što čovek mora da uradi. Ono što Bog krije od čoveka jeste ono što čovek nije u stanju da postigne i ono što čovek ne treba da zna, a ono što Bog pokazuje čoveku jeste ono što čovek treba da zna i što čovek treba da poseduje. Svaka od tri etape dela izvodi se na osnovu prethodne etape; nijedna etapa se ne obavlja nezavisno, odvojeno od dela spasenja. Uprkos velikim razlikama u dobu i u delu koje se obavlja, to je, u svojoj srži, još uvek delo spasenja čovečanstva, a svaka etapa tog dela spasenja dublja je od prethodne. Svaka etapa dela nastavlja se na temelju prethodne etape, koja time ne biva ukinuta. Bog na taj način, u Svom delu koje je uvek novo i nikada staro, neprestano izražava one aspekte Svoje naravi koji čoveku nikada ranije nisu bili iskazani, i čoveku uvek razotkriva Svoje novo delo i Svoje novo biće; i mada stara garda vernika čini sve što je u njenoj moći ne bi li se tome oduprla i otvoreno se protivi tome, Bog uvek obavlja ono novo delo koje namerava da uradi. Njegovo delo se neprestano menja i zbog toga ono uvek nailazi na čovekovo protivljenje. Isto tako se i Njegova narav neprestano menja, kao i doba u kojem dela i oni koji Njegovo delo

primaju. Osim toga, On uvek obavlja posao koji nikada ranije nije obavljan, pa čak i onaj posao za koji se čoveku čini da je u suprotnosti sa ranije učinjenim delima, da je u sukobu sa njima. Čovek je u stanju da prihvati samo jednu vrstu dela, ili jedan način praktičnog delovanja, i teško mu je da prihvati ona dela, odnosno načine praktičnog delovanja koji su u neskladu sa njima ili na višem stepenu od njih. Sveti Duh, međutim, uvek obavlja novo delo, pa se zbog toga javlja grupa za grupom verskih stručnjaka koji se protive novom delu Božjem. Ti ljudi su postali stručnjaci upravo zbog toga što čovek uopšte ni ne zna da je Bog uvek nov i nikad star, što ne zna ništa o principima Božjeg delovanja i, štaviše, potpuno su mu nepoznati mnogi načini na koje Bog spasava čoveka. Čovek je, kao takav, potpuno nesposoban da odredi da li to delo potiče od Svetog Duha, niti da li je to delo Boga Samoga. Mnogi se grčevito drže stava prema kojem prihvataju samo ono što je u skladu sa ranije iskazanim rečima, dok se svemu što se razlikuje od dela obavljenih u prošlosti suprotstavljaju i to odbacuju. Zar se danas svi vi ne pridržavate takvih principa? Tri etape dela spasenja nisu naročito mnogo uticale na vas, a ima i onih koji veruju da prethodne dve etape dela predstavljaju breme o kojem, jednostavno, ne treba ništa da znaju. Oni smatraju da ove etape ne treba javno saopštavati masama i da ih treba što pre povući, kako se ljudi ne bi osećali preopterećeno prethodnim dvema, od ukupno tri etape dela. Većina ljudi veruje da bi obznanjivanje dve prethodne etape dela predstavljalo suvišan korak i da one nisu od pomoći u spoznaji Boga – a tako mislite i vi. Mada danas svi vi verujete da je ispravno postupati na ovaj način, doći će dan kada ćete shvatiti značaj Mog dela: znajte da Ja ne obavljam nikakav posao koji nema značaja. Pošto ove tri etape dela Ja objavljujem vama, one vam moraju biti od koristi; pošto ove tri etape dela predstavljaju samu srž celokupnog Božjeg upravljanja, one se moraju naći u žiži svih bića širom vaseljene. Jednoga dana, svi ćete shvatiti važnost ovog dela. Znajte da se vi Božjem delu protivite, odnosno da današnje delo odmeravate na osnovu sopstvenih predstava, zato što ne poznajete načela Božjeg dela i zato što se prema delu Svetoga Duha odnosite brzopleto. Vaše protivljenje Bogu i ometanje dela Svetog Duha uzrokovano je vašim predstavama i urođenom nadmenošću. Njihov uzrok nije u tome što je Božje delo pogrešno, već u tome što ste po svojoj prirodi neposlušni. Nakon što pronađu svoju veru u Boga, neki ljudi čak ne mogu sa sigurnošću da kažu odakle potiče čovek, ali se zato ipak usuđuju da drže javne govore u kojima ocenjuju šta je u delu Svetog Duha ispravno, a šta pogrešno. Oni čak drže predavanja apostolima koji poseduju novo delo Svetoga Duha, uzgred komentarišući i govoreći ono što ne treba; njihova je ljudskost isuviše niska i u njima nema ni trunke razuma. Zar neće doći dan kada će takvi ljudi biti odbačeni delom Svetoga Duha i spaljeni paklenim ognjem? Oni ne poznaju Božje delo, ali zato Njegovo delo kritikuju i uz to pokušavaju da Boga poduče kako da radi. Kako bi tako nerazumni ljudi uopšte mogli da spoznaju Boga? Čovek Boga spoznaje kroz proces traženja i doživljavanja; ne spoznaje čovek Boga kroz prosvećenje Svetoga Duha tako što Ga kritikuje kad god mu se prohte. Što je znanje ljudi o Bogu preciznije, to Mu se oni manje protive. I obrnuto, što ljudi manje znaju o Bogu, veća je

verovatnoća da će Mu se suprotstavljati. Tvoje predstave, tvoja stara priroda i tvoja ljudskost, karakter i moralni pogledi predstavljaju kapital kojim se opireš Bogu, a što su tvoje moralne norme iskvarenije, tvoje odlike odvratnije i tvoja ljudskost niža, to si veći neprijatelj Božji. Oni koji imaju snažne predstave i samopravednu narav još su veći neprijatelji ovaploćenog Boga; takvi ljudi su antihristi. Ako tvoje predstave ne budu ispravljene, one će uvek biti protivne Bogu; nikada nećeš biti u skladu sa Bogom i uvek ćeš biti odvojen od Njega.

Samo ako svoje stare predstave ostaviš po strani, moći ćeš da stekneš novo znanje, pri čemu se staro znanje ne mora nužno poklapati sa starim predstavama. Pod „predstavama“ se ovde podrazumevaju stvari koje čovek zamišlja, a koje su u neskladu sa stvarnošću. Ako je staro znanje još u starom dobu bilo zastarelo, i ako je ono čoveka sprečavalo da zakorači u novo delo, onda je i takvo znanje samo predstava. Ukoliko je čovek u stanju da takvom znanju ispravno pristupi, i ako Boga može da spozna sa više različitih strana, kombinujući staro i novo znanje, onda staro znanje postaje čovekovo pomagalo i osnova sa koje čovek zakoračuje u novo doba. Pouka o bogopoznanju zahteva od tebe da savladaš mnoga načela: kako zakoračiti na put spoznaje Boga, koje istine moraš razumeti da bi spoznao Boga i kako da se rešiš sopstvenih predstava i svoje stare naravi da bi mogao da se potčiniš celokupnom uređenju novog Božjeg dela. Ako ova načela iskoristiš kao temelj za ulazak u pouku o poznavanju Boga, tvoje će se znanje sve više produbljivati. Ako su ti potpuno jasne tri etape dela – to jest, ako poznaješ celokupan Božji plan upravljanja – i ako prethodne dve etape Božjeg dela možeš u potpunosti da povežeš sa sadašnjom etapom, i shvataš da je to delo koje obavlja jedan Bog, na taj ćeš način steći čvrstu osnovu bez premca. Tri etape dela obavlja jedan Bog; to je najveća od svih vizija i to je jedini put ka spoznaji Boga. Tri etape dela mogao je da obavi jedino Sâm Bog, i jedno takvo delo nijedan čovek ne bi mogao da obavi u Njegovo ime – drugim rečima, jedino je Sâm Bog mogao Svoje sopstveno delo da obavlja od postanka do današnjeg dana. Iako su tri etape Božjeg dela obavljene u različitim dobima i na različitim mestima, i mada je svaka od tih etapa različita, sve je to delo koje obavlja jedan Bog. Ovo je najveća od svih vizija koje čovek treba da spozna i, ako je čovek u stanju da je u potpunosti razume, imaće čvrsto uporište. Najveći problem sa kojim se različite religije i veroispovesti danas suočavaju jeste to što ne poznaju delo Svetog Duha i što delo Svetog Duha ne mogu da razlikuju od dela koje ne potiče od Duha Svetoga – stoga one ne mogu da odrede da li i ovu etapu dela, poput poslednje dve etape, takođe obavlja Bog Jahve. Iako ljudi slede Boga, većina njih još uvek nije u stanju da kaže da li je to pravi put. Čoveka muči pitanje da li je ovo put pod vođstvom Boga lično i da li je Božje ovaploćenje činjenica, a većina ljudi još uvek pojma nema kako da ove stvari razluči. Oni koji slede Boga nisu u stanju da odrede put, pa stoga poruke koje su izgovorene deluju na ove ljude samo polovično i ne mogu da budu sasvim delotvorne, što onda kod takvih ljudi utiče na ulazak u život. Kada bi čovek u tri etape dela mogao da vidi kako ih je sve odreda Sâm Bog obavio u različitim vremenima, na različitim

mestima i u različitim ljudima; kada bi čovek mogao da shvati da sva ta dela, iako međusobno različita, obavlja jedan Bog i da, upravo stoga što čitavo delo obavlja jedan Bog, ono mora biti ispravno i nepogrešivo, kao i da se neosporno radi o delu jednog Boga, mada je ono u neskladu sa čovekovim predstavama – kada bi, dakle, čovek mogao sa sigurnošću da kaže kako je sve to delo jednog Boga, čovekove predstave bi se tada svele na puke tričarije, koje nisu vredne pomena. Pošto su čovekove vizije nejasne i pošto čovek samo Jahvea poznaje kao Boga, a Isusa kao Gospoda, i pošto se dvoumi u vezi sa ovaploćenim Bogom današnjice, mnogi ljudi i dalje ostaju privrženi delima Jahvea i Isusa, i opsednuti predstavama o delu današnjice, pri čemu većina njih neprestano sumnja, te delo današnjice ne shvata ozbiljno. Čovek, međutim, nema nikakve predstave o poslednje dve etape dela, koje su bile nevidljive. To je zato što čovek ne razume stvarnost poslednje dve etape dela i što im nije lično svedočio. Upravo zbog toga što se ove etape dela ne mogu videti, čovek ih zamišlja kako mu se svidi; ma šta da smisli, nema činjenica kojima bi se takve maštarije mogle dokazati, niti ikoga ko bi ih mogao korigovati. Čovek razuzdava svoj temperament, zaboravlja na oprez i pušta mašti na volju; nema činjenica pomoću kojih bi se njegove maštarije mogle proveriti, te tako čovekove maštarije postaju „činjenice“, bez obzira da li za njih postoji bilo kakav dokaz. Na taj način, čovek veruje u sopstvenog, izmaštanog Boga, koji postoji samo u njegovom umu, i ne traži stvarnog Boga. Ako svaka osoba ima svoju vrstu vere, onda će među stotinu ljudi postojati sto vrsta verovanja. Čovek se odlikuje ovakvom verom zato što nije video stvarnost Božjeg dela, zato što ju je samo čuo ušima, ali je nije video svojim očima. Čovek je čuo legende i priče – ali je retko čuo činjenično znanje o Božjem delu. Na taj način, ljudi koji su u veri proveli svega godinu dana, do vere u Boga došli su kroz sopstvene predstave. To isto važi i za one koji čitavog svog života veruju u Boga. Oni koji ne vide činjenice nikada neće moći da pobegnu od vere zasnovane na sopstvenim predstavama o Bogu. Čovek veruje da se oslobodio okova svojih starih predstava i da je zakoračio u novo područje. Zar on ne zna da saznanja onih koji ne mogu da vide pravo lice Božje nisu ništa drugo do predstave i glasine? Čovek misli kako su njegove predstave ispravne i nepogrešive, i smatra da te predstave potiču od Boga. Kada čovek danas svedoči o Božjem delu, on zapravo oslobađa predstave koje su se u njemu godinama nagomilavale. Maštarije i zamisli iz prošlosti postale su prepreka obavljanju dela u ovoj etapi, i čoveku je postalo teško da se oslobodi takvih predstava i da opovrgne takve zamisli. Predstave o ovom delu koje su, korak po korak, obavljali mnogi od onih koji do današnjeg dana slede Boga, postajale su sve bolnije, a ovi ljudi su postepeno izgradili uporno neprijateljstvo prema ovaploćenom Bogu. Izvor ove mržnje leži u čovekovim predstavama i maštarijama. Čovekove predstave i maštarije postale su neprijatelji današnjeg dela, dela koje je u neskladu sa predstavama čoveka. To se dogodilo upravo zato što činjenice čoveku ne dozvoljavaju da pusti mašti na volju, što pritom čovek te činjenice ne može lako da opovrgne, a čovekove predstave i maštarije ne trpe postojanje činjenica i, najzad, zato što čovek uopšte i ne razmišlja o

ispravnosti i istinitosti činjenica, već samo odlučno pušta na slobodu svoje predstave i upošljava sopstvenu maštu. Za ovu se grešku može samo reći da je posledica čovekovih predstava, a ne može se reći da je posledica Božjeg dela. Može čovek da zamišlja štagod mu drago, ali zato ne može otvoreno da osporava nijednu etapu Božjeg dela, niti bilo kojeg njegovog elementa; činjenica Božjeg dela je za čoveka neprikosnovena. Ti svojoj mašti možeš puštati na volju, možeš čak i da smišljaš lepe priče o delima Jahvea i Isusa, ali ne možeš da pobiješ činjenice o svakoj etapi Jahveovog i Isusovog dela; ovo je ujedno načelo i upravna odluka, i vi treba da razumete značaj ovih pitanja. Čovek smatra da je ova etapa dela nespojiva s njegovim predstavama, pri čemu to nije slučaj za dve prethodne etape dela. U svojoj mašti, čovek veruje kako se delo iz prethodne dve etape sasvim sigurno razlikuje od današnjeg dela – ali jesi li ikada pomislio da su sva načela Božjeg dela ista, da je Njegovo delo uvek praktično i da će, bez obzira o kom se dobu radi, uvek biti najezde ljudi koji se opiru i protive činjenici Njegovog dela? Svi oni koji se danas opiru i protive ovoj etapi dela, bez sumnje bi se isto tako suprotstavljali Bogu u prošlim vremenima, jer takvi će ljudi zauvek biti neprijatelji Božji. Ljudi koji poznaju činjenicu Božjeg dela gledaće na tri etape dela kao na delo jednog Boga i odbaciće svoje predstave. To su ljudi koji poznaju Boga i oni koji istinski slede Boga. Kad se celokupno Božje upravljanje bude primaklo kraju, Bog će sve stvari klasifikovati prema njihovoj vrsti. Čovek je stvoren rukom Stvoritelja koji, na kraju, čoveka mora u potpunosti vratiti pod Svoju vlast; to je zaključak ove tri etape dela. Etapa dela poslednjih dana, kao i prethodne dve etape koje su obavljene u Izraelu i Judeji, zajedno predstavljaju Božji plan upravljanja u čitavoj vaseljeni. To niko ne može da opovrgne i to je činjenica Božjeg dela. Iako ljudi nisu iskusili mnogo od ovog dela niti su mu svedočili, činjenice ostaju činjenice, i to nijedan čovek ne može da ospori. Svi oni koji veruju u Boga, u svim zemljama širom vaseljene, prihvatiće ove tri etape dela. Ako poznaješ samo jednu određenu etapu dela i ne razumeš preostale dve njegove etape, ako ne razumeš Božje delovanje u prošlim vremenima, onda ti nisi u stanju da ispričaš celu istinu o celokupnom Božjem planu upravljanja i tvoje je znanje o Bogu jednostrano, jer ti, u svojoj veri u Boga, Njega niti poznaješ, niti Ga razumeš, te stoga nisi prikladan da o Bogu svedočiš. Bez obzira na to da li je tvoje trenutno znanje o ovim stvarima duboko ili površno, vi na kraju morate steći znanje i morate biti potpuno uvereni, i svi će ljudi videti celokupno Božje delo i potčiniti se Božjoj vlasti. Po okončanju ovog dela, sve će religije postati jedno, sva stvorenja će se vratiti pod vlast Stvoritelja, sva stvorenja će obožavati jednog istinitog Boga, a sve će zle religije iščeznuti, da se više nikad ne pojave.

Čemu ovo stalno pozivanje na tri etape dela? Proticanje vekova, društveni razvoj i promenljivo lice prirode, sve to prati promene u trima etapama dela. Čovečanstvo se vremenom menja zajedno sa delom Božjim i ne razvija se samo po sebi. Tri etape Božjeg dela pominju se zato da bi sva stvorenja i ljudi svih religija i veroispovesti potpali pod vlast jednog Boga. Ma kojoj religiji da pripadaš, na kraju ćete svi potpasti pod Božju vlast. Ovo delo jedino Sâm Bog može da izvede; to ne može da učini nijedan verski poglavar.

U svetu postoji nekoliko glavnih religija, od kojih svaka ima svog poglavara ili vođu, a sledbenici tih religija rasuti su po različitim zemljama i regionima širom sveta; u skoro svakoj zemlji, bila ona velika ili mala, žive ljudi različitih religija. Međutim, bez obzira na to koliko različitih religija postoji na svetu, svi ljudi u vaseljeni, na kraju krajeva, egzistiraju pod vođstvom jednog Boga, a njihovim postojanjem ne rukovode verski poglavari ni vođe. To znači da čovečanstvom ne rukovodi određeni verski poglavar ili vođa; umesto toga, čitavo čovečanstvo predvođeno je Stvoriteljem, koji je stvorio i nebo i zemlju i sva stvorenja, a takođe i čitav ljudski rod – ovo je činjenica. Mada u svetu ima nekoliko glavnih religija, sve one, ma koliko da su velike, egzistiraju pod vlašću Stvoritelja, i nijedna od njih ne može da prekorači opseg te vladavine. Razvoj čovečanstva, obnavljanje društva, razvoj prirodnih nauka – sve je to neodvojivo od Stvoriteljevog uređenja, a ovo delo nije nešto što bi mogao da obavi bilo koji verski poglavar. Verski poglavar je samo vođa određene religije i ne može da predstavlja Boga, niti može da predstavlja Onoga koji je stvorio nebo i zemlju i sva stvorenja. Verski poglavar može da predvodi sve pripadnike čitave jedne religije, ali ne može da zapoveda svim stvorenjima pod kapom nebeskom – to je opštepriznata činjenica. Verski poglavar je samo vođa i ne može biti ravan Bogu (Stvoritelju). Sve su stvari u rukama Stvoritelja, i na kraju će se sve vratiti u ruke Stvoritelja. Čovečanstvo je stvorio Bog, i svaki čovek, ma kojoj religiji da pripada, vratiće se pod vlast Božju – to je neizbežno. Samo Bog je Svevišnji među svim stvarima, a čak i najviši vladar među svim stvorenjima takođe mora da se vrati pod Njegovu vlast. Ma koliko da je status nekog čoveka visok, taj čovek ne može da odvede čovečanstvo na prikladno odredište, i niko nije u stanju da sve stvari klasifikuje po vrstama. Sam Jahve je stvorio ljudski rod i svakog čoveka svrstao prema njegovoj vrsti, a kada nastupe krajnja vremena, On će Svoje delo i dalje obavljati Sam, klasifikujući sve stvari po vrstama – ovo delo niko sem Boga ne može da obavi. Sve tri etape dela koje se odvija od postanka do danas, obavio je Sâm Bog, jedan jedini Bog. Činjenica o postojanju tri etape dela jeste činjenica Božjeg rukovođenja celokupnim čovečanstvom, činjenica koju niko ne može da porekne. Na kraju ove tri etape dela, sve će stvari biti klasifikovane po vrstama i vraćene pod Božju vlast, jer u celoj vaseljeni postoji samo ovaj jedan Bog i nema drugih religija. Onaj ko nije u stanju da stvori svet neće biti u stanju ni da ga privede kraju, dok će Onaj koji je stvorio svet zasigurno moći da ga dovede do kraja. Prema tome, ako neko nije u stanju da ovo doba privede kraju, već je samo u stanju da pomogne čoveku da kultiviše svoj um, onda on sasvim sigurno neće biti Bog i zasigurno neće biti Gospod ljudskome rodu. On neće biti sposoban da obavi tako veliko delo; postoji samo jedan koji može da izvede takvo delo, a svako ko nije u stanju da obavi ovo delo zasigurno je neprijatelj, a ne Bog. Sve zle religije u neskladu su sa Bogom, a pošto su u neskladu sa Bogom, one su neprijatelji Božji. Sav posao obavlja ovaj jedan istiniti Bog i čitavom vaseljenom zapoveda ovaj jedini Bog. Bez obzira da li je reč o Njegovom delu u Izraelu ili Kini, bez obzira da li to delo obavlja Duh ili telo, celokupno to delo obavlja Sâm Bog i niko ga drugi ne može obaviti. Upravo zato što je

On Bog celog čovečanstva, On svoje delo obavlja slobodno, nesputan nikakvim uslovima – ovo je najveća od svih vizija. Ako želite da, kao Božje stvorenje, obavljate dužnost Božjeg stvorenja i da razumete volju Božju, najpre morate razumeti delo Božje, morate razumeti Božju volju u odnosu na stvorenja, morate razumeti Njegov plan upravljanja i morate razumeti sav značaj dela koje On obavlja. Oni koji ovo ne razumeju ne spadaju u umešna Božja stvorenja! Ako, kao Božje stvorenje, ne razumete odakle potičete, ako ne shvatate istoriju ljudskog roda i celokupno delo koje Bog obavlja i ako, štaviše, ne razumete kako se čovečanstvo do danas razvijalo i ko komanduje celim čovečanstvom, onda vi niste sposobni da obavljate svoju dužnost. Bog je sve do danas predvodio ljudski rod i, otkako je stvorio čoveka na zemlji, On ga nikada nije napustio. Sveti Duh nikada ne prestaje da dela, nikada nije prestao da predvodi čovečanstvo i nikada ga nije napustio. Ali čovečanstvo ne shvata da Bog postoji, a još manje zna o Bogu. Ima li ičeg što više od ovoga ponižava sva Božja stvorenja? Lično Bog predvodi čoveka, ali čovek ne razume delo Božje. Iako si Božje stvorenje, ti ipak ne razumeš svoju istoriju i nisi ni svestan ko te je vodio na tvom putovanju, potpuno si nesvestan dela koje Bog obavlja, pa stoga ni ne možeš da spoznaš Boga. Ako ti i sada još uvek živiš u neznanju, onda nikada nećeš ni biti kadar da svedočiš o Bogu. Danas Stvoritelj lično opet predvodi sve ljude i još jednom svim ljudima dopušta da vide Njegovu mudrost, svemoć, spasenje i divotu. Uprkos tome, ti još uvek ne shvataš ili ne razumeš – zar ti onda ne pripadaš onima koji neće primiti spasenje? Oni koji pripadaju Sotoni ne razumeju reči Božje, dok oni koji pripadaju Bogu mogu da čuju Božji glas. Svi oni koji shvataju i razumeju reči koje Ja izgovaram jesu oni koji će biti spaseni i koji će svedočiti o Bogu; svi oni koji ne razumeju reči koje izgovaram ne mogu svedočiti o Bogu, i oni će biti izgnani. Oni koji ne razumeju Božju volju i ne shvataju delo Božje nesposobni su da spoznaju Boga i takvi ljudi ne mogu svedočiti o Bogu. Ako želiš da svedočiš o Bogu, onda moraš poznavati Boga; spoznaja Boga ostvaruje se kroz Božje delo. Sve u svemu, ako želiš da spoznaš Boga, moraš poznavati Božje delo: poznavanje Božjeg dela je od najveće važnosti. Kada tri etape dela budu privedene kraju, biće formirana grupa onih koji svedoče o Bogu, grupa ljudi koji su Boga spoznali. Svi ovi ljudi će poznavati Boga i moći će da istinu sprovedu u delo. Oni će imati ljudskost i razum, i svi će biti upoznati sa tri etape Božjeg dela spasenja. To je delo koje će na kraju biti ostvareno, a u ovim ljudima je kristalisano delo upravljanja dugo 6000 godina i oni su najsnažnije svedočanstvo konačnog poraza Sotone. Oni koji su u stanju da svedoče o Bogu moći će da prime Božje obećanje i blagoslov, i pripadaće grupi koja će preostati na samom kraju, grupi koja poseduje Božji autoritet i koja svedoči o Bogu. Možda svako od vas može postati član ove grupe, a možda to može samo polovina, ili vas jedva nekoliko – to će zavisiti od vaše volje i od vašeg traganja.

Iskvarenom ljudskom rodu potrebnije je spasenje od strane ovaploćenog Boga

Bog se ovaplotio zato što predmet Njegovog dela nije duh Sotonin, niti išta što je bestelesno, već je to čovek, sazdan od tela i iskvaren od Sotone. Upravo stoga što je telo čovekovo iskvareno, Bog je telesnog čoveka učinio predmetom Svog dela; štaviše, budući da je čovek podložan kvarenju, Bog ga je učinio jedinim predmetom Svog dela, u svim etapama Svog dela spasenja. Čovek je smrtno biće, sazdano od krvi i mesa, a Bog je Jedini koji može da ga spase. Stoga Bog, da bi obavio Svoje delo, mora da se ovaploti u telu čije su odlike istovetne čovekovim, kako bi Njegovo delo moglo da ostvari bolje efekte. Bog mora da se ovaploti da bi izvršio svoje delo, a razlog je upravo to što je čovek sazdan od tela, što nije u stanju da pobedi greh, niti da se liši tela. Mada se suština i identitet ovaploćenog Boga umnogome razlikuju od čovekove suštine i identiteta, Njegova je pojava ipak identična čovekovoj; On nalikuje normalnoj osobi i živi životom normalnog čoveka, tako da oni koji Ga vide ne mogu da uoče nikakve razlike u odnosu na normalnu osobu. Ova normalna pojava i normalna ljudskost Njemu su dovoljne da Svoje božansko delo obavlja u normalnoj ljudskosti. Telo Njegovo dozvoljava Mu da Svoje delo obavlja u normalnoj ljudskosti i da ga obavlja među ljudima, a Njegova normalna ljudskost Mu, povrh toga, pomaže da među ljudima obavi delo spasenja. Iako je Njegova normalna ljudskost izazvala mnogo vreve među ljudima, ta vreva nije uticala na normalne efekte Njegovog dela. Ukratko, delo Njegovog normalnog tela od najveće je moguće koristi za čoveka. Iako većina ljudi ne prihvata Njegovu normalnu ljudskost, Njegovo delo ipak može da ostvari rezultate, a ti rezultati se postižu zahvaljujući Njegovoj normalnoj ljudskosti. U to nema nikakve sumnje. Od Njegovog dela u telu čovek dobija deset puta više, ili čak nekoliko desetina puta više, nego od predstava koje među ljudima vladaju u vezi s Njegovom normalnom ljudskošću, a Njegovo će delo na kraju progutati sve te predstave. A efekat koji je Njegovim delom ostvaren, odnosno, znanje koje je čovek stekao u vezi s Njim, daleko prevazilazi čovekove predstave o Njemu. Nema načina da se delo koje On obavlja u telu zamisli ili izmeri, jer telo Njegovo nije ni nalik telu ma kog telesnog ljudskog bića; iako su im spoljašnje ljuske identične, suština nije ista. Njegovo telo rađa među ljudima mnoge predstave o Bogu, ali ono takođe može čoveku da omogući sticanje mnogih znanja, a može čak i da osvoji svaku osobu koja poseduje sličnu spoljašnju ljusku. Jer, On nije samo čovek, već Bog sa spoljašnjom ljuskom čoveka, i niko ne može da Ga u potpunosti dokuči, niti razume. Nevidljivog i neopipljivog Boga svi vole i svi Ga pozdravljaju. Ako je Bog samo Duh, za čoveka nevidljiv, čoveku je veoma lako da veruje u Njega. Ljudi mogu da puste mašti na volju i da bilo koji lik, po svom nahođenju, odaberu kao lik Božji, kako bi ugodili sebi i učinili sebe srećnima. Na taj način, ljudi mogu bez imalo ustručavanja da rade sve što se njihovom sopstvenom Bogu najviše dopada i što On poželi. Štaviše, oni veruju da niko nije pobožniji ni odaniji Bogu od njih, te da su svi drugi samo neznabožački psi, neverni Bogu. Može se reći da je

to ono za čim tragaju svi oni čije je verovanje u Boga nejasno i zasnovano na doktrini; ono što traže je manje-više isto, uz neznatna odstupanja. Radi se samo o tome da se likovi Boži razlikuju u njihovoj mašti, ali je suština, zapravo, ista.

Čoveka ne uznemirava njegova bezbrižna vera u Boga i on u Boga veruje kako mu se prohte. Sve ovo spada u „prava i slobode čoveka“ u koje niko ne sme da se meša, jer ljudi veruju u sopstvenog Boga, a ne u bilo čijeg tuđeg Boga; to je njihova privatna svojina i takvu privatnu svojinu poseduju gotovo svi. Iako ljudi ovu svojinu smatraju dragocenim blagom, za Boga nema ničeg nižeg ni bezvrednijeg od nje, jer ništa jasnije ne ukazuje na protivljenje Bogu od ove privatne svojine čovekove. Zarad dela ovaploćenog Boga, Bog se ovaploćuje u telu koje ima opipljiv oblik, telu koje čovek može da vidi i da dotakne. On nije Duh bez obličja, već telo koje čovek može da vidi i da sa njim stupi u kontakt. Međutim, većina bogova u koje ljudi veruju bestelesna su božanstva, koja su bez obličja, i koja su takođe u slobodnom obličju. Na taj način je ovaploćeni Bog postao neprijatelj većini onih koji veruju u Boga, dok su oni koji ne mogu da prihvate činjenicu Božjeg ovaploćenja, shodno tome, postali protivnici Božji. Čovek ima predstave ne zbog svog načina razmišljanja, niti usled svog buntovništva, već zbog te čovekove privatne svojine. Zbog ove svojine većina ljudi umire, a čovekov život uništava upravo taj nejasni Bog, koji se ne može dodirnuti, koji se ne može videti, i koji u stvarnosti ni ne postoji. Život čoveku ne oduzima ovaploćeni Bog, još manje Bog koji je na nebesima, već Bog iz čovekove vlastite uobrazilje. Jedini razlog zbog kojeg je ovaploćeni Bog došao u telu leži u potrebama iskvarenog čoveka. Razlog, dakle, leži u čovekovim, a ne u Božjim potrebama, i sve su Njegove žrtve i stradanja zarad ljudskog roda, a ne na korist Boga Samoga. U tome za Boga nema nikakve nagrade, niti razloga za i protiv; On u budućnosti neće požnjeti nikakvu žetvu, osim one kojom je čoveka prvobitno bio zadužio. Sve što On čini i žrtvuje zarad ljudskog roda, nema za cilj sticanje velikih nagrada, već isključivo dobrobit čovečanstva. Iako Božje delo u telu nailazi na brojne nezamislive poteškoće, efekti koje ono na kraju postiže daleko prevazilaze efekte dela koje je Duh neposredno učinio. Delo u telu podrazumeva mnogo napornog rada, a telo ne može da ima onako sjajan identitet kakav poseduje Duh; On ne može da ostvari ista natprirodna postignuća kao Duh, a još manje može da poseduje isti autoritet kao Duh. Pa ipak, suština dela koje ovo neupadljivo telo obavlja daleko je nadmoćnija od dela koje Duh čini neposredno, a Samo ovo telo zadovoljava potrebe celog ljudskog roda. Za one koji treba da budu spaseni, upotrebna vrednost Duha daleko je inferiornija od upotrebne vrednosti tela: delo Duha u stanju je da obuhvati celu vaseljenu, sve planine, reke, jezera i okeane, ali se delo tela delotvornije odražava na svaku osobu sa kojom On dolazi u kontakt. Osim toga, telo Božje koje ima opipljiv oblik čovek može bolje da razume i da mu veruje, ono može da produbi čovekovo znanje o Bogu i da na njega ostavi snažniji utisak stvarnih postupaka Božjih. Delo Duha obavijeno je velom tajne; samrtnim bićima je teško da ga dokuče, a još teže da ga vide, te zato mogu da se oslone samo na isprazne fantazije. Delo tela je, međutim, normalno, zasniva se na stvarnosti,

raspolaže bogatom mudrošću i predstavlja činjenicu koju čovek može golim okom da vidi; čovek može lično da iskusi mudrost dela Božjeg i ne mora da koristi svoju prebogatu maštu. U tome je preciznost i stvarna vrednost Božjeg dela u telu. Duh može da čini samo ono što je čoveku nevidljivo i što mu je teško da zamisli, poput, na primer, prosvećenja Duha, pokretanja Duha i usmeravanja Duha, ali čoveku, koji poseduje razum, ništa od toga ne pruža nikakvo jasno značenje. Oni imaju samo pokretačko ili široko značenje, ali ne mogu pomoću reči davati uputstva. Delo Božje u telu, međutim, umnogome je drugačije: ono obuhvata precizno usmeravanje rečima, poseduje jasnu volju i zahteva jasne ciljeve. Stoga čovek ne mora ništa da napipava unaokolo, niti da upošljava svoju maštu, a još manje da nagađa. U ovome se ogleda jasnoća dela Božjeg u telu i ono po čemu se to delo znatno razlikuje od dela Duha. Delo Duha prikladno je samo unutar ograničenog opsega i ne može da zameni delo koje se obavlja u telu. Delo Božje u telu čoveku pruža daleko preciznije i nužnije ciljeve, te daleko realnije i vrednije znanje, u poređenju s delom Duha. Delo koje je iskvarenom čoveku najvrednije jeste ono koje mu pruža precizne reči i jasne ciljeve za kojima treba da traga, kao i ono koje se može videti i dodirnuti. Čovekovom ukusu odgovaraju samo stvarno delovanje i pravovremeno usmeravanje, a samo stvarno delo može čoveka da spase od njegove iskvarene i izopačene naravi. Takvo delo može da ostvari samo ovaploćeni Bog; samo ovaploćeni Bog može čoveka da spase od njegove prethodno iskvarene i izopačene naravi. Iako Duh predstavlja neodvojivu suštinu Božju, samo Njegovo telo može da obavi delo poput ovoga. Ako bi Duh delovao samostalno, Njegovo delo ne bi moglo da bude delotvorno – to je očigledna činjenica. Mada su, zbog ovog tela, ljudi većinom postali Božji neprijatelji, kada On Svoje delo bude dovršio, oni koji Mu se protive ne samo što više neće biti Njegovi neprijatelji, nego će, naprotiv, postati Njegovi svedoci. Postaće svedoci koje je On osvojio, svedoci koji su u skladu sa Njim i od Njega neodvojivi. On će učiniti da čovek spozna važnost koju Njegovo delo u telu ima za čoveka, a čovek će spoznati važnost ovog tela u pogledu smisla sopstvenog postojanja, spoznaće stvarnu vrednost koju Bog ima u pogledu napretka čovekovog života i, uz to, spoznaće da će ovo telo postati živo vrelo života, od kojeg čovek neće moći da se rastane. Iako je ovaploćeno telo Božje daleko od toga da odgovara Božjem identitetu i položaju, i mada se čoveku čini da je ono u neskladu s Njegovim stvarnim statusom, to telo koje ne poseduje pravi Božji lik, niti Njegov pravi identitet, u stanju je da obavi delo koje Duh Božji ne može da izvrši neposredno. U tome je istinski značaj i vrednost Božjeg ovaploćenja, a taj značaj i tu vrednost čovek nije u stanju da ceni i prizna. Mada svi ljudi, bez obzira na svoje stavove i razmišljanja, na Duh Božji gledaju s divljenjem, a na Božje telo gledaju sa visine, stvarni značaj i vrednost tela Božjeg daleko nadmašuju značaj i vrednost Duha. Ovo se, naravno, odnosi samo na iskvaren ljudski rod. Na svakoga ko traži istinu i čezne za pojavom Božjom, delo Duha može samo delovati pokretački ili nadahnjujuće, te svojom neobjašnjivošću i nezamislivošću izazvati osećaj čudesnosti, osećaj da je ono uzvišeno, transcendentno i vredno divljenja, ali takođe i nedostižno i

van domašaja svih. Čovek i Duh Božji mogu samo izdaleka da posmatraju jedan drugog, baš kao da je između njih ogromno rastojanje, i nikada ne mogu biti jedan drugom slični, baš kao da čoveka i Boga razdvaja nevidljivi ponor. Ovo je, u stvari, iluzija koju Duh daje čoveku, i to zato što Duh i čovek nisu od iste vrste i što nikada neće koegzistirati u istom svetu, i zbog toga što Duh ne poseduje ništa od čoveka. Stoga čovek nema potrebu za Duhom, jer Duh ne može neposredno da obavi delo koje je čoveku najpotrebnije. Delo tela čoveku nudi stvarne ciljeve za kojima treba tragati, jasne reči i osećaj da je On stvaran i normalan, da je skroman i običan. Iako se čovek Njega možda i plaši, većini ljudi je lako da uspostave vezu sa Njim: čovek može da vidi Njegovo lice i da čuje Njegov glas, te stoga nema potrebe da Ga posmatra izdaleka. Čoveku se ovo telo čini pristupačnim, ono nije udaljeno, niti nedokučivo, već vidljivo i opipljivo, jer se to telo nalazi u istom svetu u kojem je i čovek.

Od svih onih koji žive u telu promena naravi zahteva postojanje ciljeva za kojima treba tragati, a spoznaja Boga zahteva svedočenje stvarnim postupcima i stvarnom licu Božjem. Oboje se može postići samo ovaploćenim telom Božjim i oboje se može ostvariti samo telom koje je normalno i stvarno. Zbog toga je ovaploćenje neophodno i zbog toga celokupan iskvareni ljudski rod ima potrebu za njim. Pošto se od ljudi zahteva da spoznaju Boga, likovi nejasnih i natprirodnih Bogova moraju im se razvejati iz srca, a kako se od njih zahteva da odbace svoju iskvarenu narav, to oni najpre moraju da spoznaju tu svoju iskvarenu narav. Ako na razvejavanju likova nejasnih Bogova iz ljudskih srca bude radio samo čovek, on neće uspeti da postigne odgovarajući efekat. Likovi nejasnih Bogova u ljudskim srcima ne mogu se samo rečima razotkriti, odbaciti, niti potpuno proterati. Na taj način, na kraju bi ipak bilo nemoguće iz ljudi razvejati ove duboko ukorenjene slike. Odgovarajući efekat se može postići samo zamenom nejasnih i natprirodnih stvari praktičnim Bogom i istinskim likom Božjim, i navođenjem ljudi da ih postepeno spoznaju. Čovek shvata da je Bog kojeg je u prošlim vremenima tražio nejasan i natprirodan. Ovaj efekat ne može postići neposredno vođstvo Duha, a još manje učenja neke konkretne osobe, već ovaploćeni Bog. Kad ovaploćeni Bog zvanično obavlja svoje delo, čovekove predstave bivaju ogoljene, jer su normalnost i stvarnost ovaploćenog Boga antiteza nejasnom i natprirodnom Bogu iz čovekove mašte. Prvobitne čovekove predstave mogu se otkriti tek kada se uporede sa ovaploćenim Bogom. Bez poređenja sa ovaploćenim Bogom, čovekove se predstave ne bi mogle otkriti; drugim rečima, bez stvarnosti kao podloge, ne bi bilo moguće otkriti stvari koje su nejasne. Niko nije u stanju da ovo delo obavi pomoću reči, i niko nije u stanju da ovo delo rečima artikuliše. Jedino Sâm Bog može da obavi Svoje delo i niko drugi ne može to delo da učini u Njegovo ime. Ma koliko da je ljudski jezik bogat, čovek njime ipak ne može izraziti stvarnost i normalnost Božju. Čovek može Boga praktičnije da spozna i da Ga jasnije vidi samo ako Bog lično deluje među ljudima i ako čoveku u celosti prikazuje Svoj lik i Svoje biće. Ovakav efekat ne može da ostvari nijedno ljudsko biće sazdano od tela. Duh Božji, naravno, takođe nije u stanju da postigne ovakav efekat. Iskvarenog čoveka Bog

može da spase od uticaja Sotone, ali ovo delo Duh Božji nije u stanju neposredno da izvrši; to može da obavi samo telo u koje je Božji Duh zaodenut, samo telo ovaploćenog Boga. To je telo ujedno i čovek i Bog, ono je čovek koji poseduje normalnu ljudskost, a takođe i Bog koji poseduje potpuno božanstvo. Prema tome, mada to telo nije Duh Božji i mada se ono veoma razlikuje od Duha, ipak je to Sâm ovaploćeni Bog koji čoveka spasava, koji je Duh, ali ujedno i telo. Bez obzira na to kojim se imenom On zove, na kraju je ipak Sâm Bog taj koji spasava ljudski rod. Jer Duh je Božji neodvojiv od tela, a delo tela je ujedno i delo Duha Božjeg; razlika je samo u tome što se ovo delo ne obavlja koristeći identitet Duha, već koristeći identitet tela. Delo koje Duh treba neposredno da obavi ne zahteva ovaploćenje, a delo za čije je izvršenje neophodno telo ne može se obaviti neposredno od strane Duha, već ga može obaviti samo ovaploćeni Bog. To je ono što je neophodno za izvršenje ovog dela, i to je ono što je iskvarenom ljudskom rodu potrebno. Od tri etape Božjeg dela, samo je jednu etapu neposredno obavio Duh, dok preostale dve etape izvršava ovaploćeni Bog, a ne obavlja ih neposredno Duh. Delo iz Doba zakona, koje je obavio Duh, nije obuhvatalo promenu iskvarene naravi ljudske, niti je imalo ikakve veze sa čovekovim znanjem o Bogu. Međutim, delom tela Božjeg u Dobu blagodati i u Dobu carstva obuhvaćena je iskvarena narav čovekova i njegovo znanje o Bogu, koji čine presudno važnu komponentu dela spasenja. Stoga je iskvarenom ljudskom rodu potrebnije spasenje od strane ovaploćenog Boga i potrebnije mu je neposredno delovanje ovaploćenog Boga. Ljudskom rodu je ovaploćeni Bog potreban da ga vodi, da ga podržava, da ga zaliva i hrani, da mu sudi i da ga grdi, a treba mu i još blagodati i veće iskupljenje od strane ovaploćenog Boga. Samo ovaploćeni Bog može biti čovekov prisni prijatelj, pastir čovekov, vrlo prisutan pomagač čovekov; u svemu tome se ogleda nužnost ovaploćenja, kako danas, tako i u prošlim vremenima.

Čoveka jeste iskvario Sotona, ali je čovek i najuzvišenije od svih stvorenja Božjih, te je stoga čoveku potrebno Božje spasenje. Predmet Božjeg spasenja je čovek, a ne Sotona; biće spaseni telo čovekovo i duša njegova, a ne đavo. Sotona je predmet Božjeg uništenja, dok je čovek predmet Božjeg spasenja; pošto je Sotona iskvario čovekovo telo, to najpre čovekovo telo treba da bude spaseno. Čovekovo telo je najtemeljnije iskvareno i pretvorilo se u nešto što je protivno Bogu, u toj meri da Mu se čak otvoreno protivi i poriče postojanje Boga. Ovo iskvareno telo je, jednostavno, isuviše tvrdoglavo, a ni sa čim se nije teže nositi i ništa nije teže promeniti od iskvarene naravi tela. Sotona u telo čovekovo ulazi da bi pravio pometnju, a ljudsko telo koristi kako bi ometao delo Božje i narušio Božji plan, te je tako čovek postao Sotona i neprijatelj Božji. Da bi čovek bio spasen, najpre ga treba osvojiti. Upravo stoga Bog prihvata izazov i ovaploćuje se, kako bi učinio delo koje namerava da obavi i kako bi se sukobio sa Sotonom. Njegov je cilj spasenje čoveka, koji je iskvaren, te poraz i uništenje Sotone, koji se protiv Njega pobunio. On Sotoni nanosi poraz Svojim delom osvajanja čoveka, a time ujedno i spasava iskvaren ljudski rod. To je, dakle, delo kojim se istovremeno postižu dva cilja. On dejstvuje u telu, govori u telu i u telu preduzima sve poslove kako bi se s čovekom

bolje povezao i kako bi čoveka lakše osvojio. Kad se Bog bude poslednji put ovaplotio, Njegovo delo poslednjih dana biće dovršeno u telu. On će sve ljude rasporediti prema vrsti, okončaće celokupno Svoje upravljanje i, takođe, dovršiti celokupno Svoje delo u telu. Nakon što celokupno Njegovo delo na zemlji bude privedeno kraju, On će biti pobednik u potpunosti. Obavljajući delo Svoje u telu, Bog će u potpunosti osvojiti čovečanstvo i potpuno ga zadobiti. Zar to ne znači da će i celokupno Njegovo upravljanje biti privedeno kraju? Kad Bog bude dovršio Svoje delo u telu, do nogu potukavši Sotonu i izašavši kao pobednik, Sotona više neće imati prilike da kvari čoveka. Delo prvog Božjeg ovaploćenja sastojalo se od iskupljenja i praštanja čovekovih grehova. Sada je to delo osvajanja i potpunog zadobijanja ljudskog roda, kako Sotona više ni na koji način ne bi mogao da obavlja svoj posao i kako bi bio do nogu potučen, čime će Bog ostvariti potpunu pobedu. U tome se sastoji delo tela i to je delo koje Sâm Bog obavlja. Početno delo u okviru tri etape Božjeg dela nije obavilo telo, već ga je neposredno izvršio Duh. Završno delo u okviru tri etape Božjeg dela, međutim, ne obavlja neposredno Duh, već ga obavlja ovaploćeni Bog. Delo iskupljenja, u međuetapi, takođe je obavio Bog ovaploćen u telu. U celokupnom delu upravljanja, najvažnije delo odnosi se na spasavanje čoveka od uticaja Sotone. Ovo ključno delo sastoji se u potpunom osvajanju iskvarenog čoveka, čime se u osvojenom čoveku obnavlja bogobojažljivo srce koje je nekada posedovao i čoveku omogućava da ostvari normalan život, što će reći, normalan život jednog Božjeg stvorenja. Ovo delo ima presudni značaj i predstavlja samu srž čitavog dela upravljanja. Od tri etape dela spasenja, prva etapa dela iz Doba zakona nije ni izbliza pripadala srži dela upravljanja; ona je samo neznatno nalikovala delu spasenja i nije predstavljala početak Božjeg dela izbavljenja čoveka iz Sotonine vlasti. Prvu etapu dela neposredno je obavio Duh, zato što je čovek, po zakonu, znao samo da se pridržava zakona i nije u sebi imao više istine, te zato što delo iz Doba zakona jedva da je obuhvatalo promene u naravi čovekovoj, a još manje se bavilo načinima delovanja kojima se čovek može izbaviti iz Sotonine vlasti. Stoga je Duh Božji dovršio ovu krajnje jednostavnu etapu dela, koja se nije ticala čovekove iskvarene naravi. Ova etapa dela nije imala mnogo veze sa jezgrom upravljanja i nije bila u nekoj naročitoj korelaciji sa zvaničnim delom spasenja čoveka, te stoga nije bilo potrebe da se Bog ovaploćuje kako bi Svoje delo lično obavio. Delo koje obavlja Duh, implicitno je i nedokučivo, te je za čoveka duboko zastrašujuće i nepristupačno; Duh nije pogodan za neposredno izvršenje dela spasenja i nije prikladan za to da čoveka neposredno opskrbljuje životom. Čoveku najviše odgovara da delo Duha preobrazi u pristup koji mu je blizak; drugim rečima, ono što je čoveku najprikladnije jeste da Bog, zarad obavljanja Svoga dela, postane obična, normalna osoba. To od Boga zahteva da se ovaploti kako bi u obavljanju Svog dela preuzeo mesto Duha, a za čoveka ne postoji prikladniji način Božjeg delovanja. Od ove tri etape Božjeg dela, dve etape obavlja telo, a one predstavljaju ključne etape dela upravljanja. Ova dva ovaploćenja međusobno su komplementarna i savršeno se dopunjuju. Prvom etapom Božjeg ovaploćenja postavljeni su temelji za drugu etapu, a može se reći da ova dva

ovaploćenja Božja čine jednu celinu i da nisu u neskladu jedno s drugim. Dve etape dela Bog obavlja pod Svojim ovaploćenim identitetom, zbog toga što su one veoma važne za celokupno delo upravljanja. Gotovo da bi se moglo reći kako bi, bez delovanja ova dva Božja ovaploćenja, celokupno delo upravljanja bilo obustavljeno, a spasavanje ljudskog roda ne bi bilo ništa drugo do prazna priča. Da li je ovo delo važno ili nije, prvenstveno zavisi od potreba ljudskog roda, od realnosti ljudske izopačenosti, te od stepena Sotonine neposlušnosti i njegovog ometanja prilikom obavljanja ovog dela. Ko je prava osoba, dorasla ovom zadatku, zavisi od prirode posla koji treba obaviti, kao i od važnosti tog posla. Što se značaja ovog dela tiče, u smislu metoda delovanja koji treba usvojiti – da li ga neposredno treba obaviti Duh Božji ili ovaploćeni Bog, ili pak ono treba da bude učinjeno preko čoveka – najpre se odbacuje njegovo izvršenje putem čoveka, da bi, na osnovu prirode samog dela i različitosti dela Duha naspram dela tela, na kraju bilo odlučeno da je delo koje obavlja telo korisnije za čoveka od dela koje Duh obavlja neposredno, te da ono nudi više prednosti. Tako je Bog razmišljao kada je odlučivao o tome da li ovo delo treba da obavi Duhom ili telom. Svaka etapa dela ima svoj značaj i svoju osnovu. To nisu neosnovane maštarije, niti se sprovode proizvoljno; u njima postoji izvesna mudrost. Takva je istina na kojoj se zasniva celokupno Božje delo. Konkretno govoreći, tako uzvišeno delo, kakvo je lično delovanje ovaploćenog Boga među ljudima, sadrži u sebi još veći deo Božjeg plana. Prema tome, mudrost Božja i celokupnost Njegovog bića ogledaju se u svakom postupku, misli i ideji iz Njegovog dela; ovo je konkretnije i sistematičnije biće Božje. Čoveku je teško da zamisli, teško mu je da poveruje, a povrh svega mu je teško da spozna ove suptilne misli i ideje. Posao koji izvršava čovek obavlja se prema opštem načelu, što je za čoveka veoma zadovoljavajuće. Pa ipak, u poređenju s Božjim delom, razlika je, jednostavno, prevelika; mada su Božji postupci veliki, a delo Božje veličanstvenih razmera, oni se zasnivaju na mnogobrojnim detaljnim i preciznim planovima i aranžmanima, koje čovek ne može ni da zamisli. Ne samo što se svaka etapa Njegovog dela obavlja u skladu s načelom, već svaka etapa takođe sadrži mnogo toga što se ljudskim jezikom ne može precizno izraziti, a to su stvari koje su čoveku nevidljive. Bilo da se radi o delu Duha ili delu ovaploćenog Boga, u svakom od njih sadržani su planovi Njegovog dela. Njegovo delo nije bez osnova i nije beznačajno. Kada delo neposredno obavlja Duh, to je u skladu s Njegovim ciljevima, a kada se On pretvori u čoveka (to jest, kad preobrazi Svoju spoljašnju ljusku) da bi obavio delo, ono je u još većem skladu sa Njegovom svrhom. Zbog čega bi inače On tako spremno menjao Svoj identitet? Zbog čega bi se inače On tako spremno pretvarao u osobu koju smatraju tako niskom i koju progone?

Njegovo delo u telu ima najveći mogući značaj, pri čemu se misli na samo delo, a Onaj koji to delo konačno dovršava jeste ovaploćeni Bog, a ne Duh. Neki veruju da će Bog, u neko neznano vreme, doći na zemlju i pojaviti se pred čovekom, nakon čega će On lično suditi celom ljudskom rodu, testirajući ljude jednog po jednog, nikoga ne izostavljajući. Oni koji na ovaj način razmišljaju ne poznaju ovu etapu dela ovaploćenja.

Bog ne sudi jednom po jednom čoveku, niti On testira ljude jednog po jednog; takvo postupanje ne bi bilo delo suda. Nije li iskvarenost svih ljudi podjednaka? Nisu li svi ljudi po svojoj suštini identični? Ono što biva podvrgnuto sudu jesu iskvarena suština ljudska, suština čovekova koju je Sotona iskvario, kao i svi gresi ljudski. Bog čoveku ne sudi zbog sitnih i beznačajnih grešaka njegovih. Delo suda je reprezentativno i ne obavlja se zarad neke konkretne osobe. Umesto toga, radi se o delu tokom kojeg se sudi grupi ljudi, kao primer suđenja čitavom ljudskom rodu. Lično obavljajući Svoje delo na grupi ljudi, ovaploćeni Bog Svoje delo koristi kako bi predstavio delo celog ljudskog roda, nakon čega se ono postepeno širi. Ovakvo je, ujedno, i delo suda. Bog ne sudi osobama određene vrste, niti određenoj grupi ljudi, već Svom sudu podvrgava nepravednost čitavog ljudskog roda – čovekovo protivljenje Bogu, na primer, odsustvo čovekovog straha prema Njemu, ometanje dela Božjeg od strane čoveka i tome slično. Sudu biva podvrgnuta suština čovekove suprotstavljenosti Bogu, a ovo delo je delo osvajanja u poslednjim danima. Delo i reč ovaploćenog Boga, kojima je čovek svedok, predstavljaju upravo ono delo suda pred velikim belim prestolom tokom poslednjih dana, koje je čovek zamišljao u prošlim vremenima. Delo koje ovaploćeni Bog trenutno obavlja upravo je sud pred velikim belim prestolom. Ovaploćeni Bog sadašnjice jeste Bog koji, tokom poslednjih dana, sudi celom ljudskom rodu. Ovo telo, kao i delo Njegovo, Njegova reč i celokupna narav Njegova, predstavljaju Njegovu celokupnost. Iako je opseg Njegovog dela ograničen, i mada ono ne obuhvata neposredno čitavu vaseljenu, suština dela suda ogleda se u neposrednom sudu čitavom ljudskom rodu – ono se ne obavlja samo zarad izabranog kineskog naroda, niti zarad nekog manjeg broja ljudi. Uprkos tome što svojim opsegom ne obuhvata čitavu vaseljenu, delo ovaploćenog Boga predstavlja delo čitave vaseljene, a nakon što ovo delo bude dovršio u okvirima Svoga tela, On će ga odmah proširiti na celu vaseljenu, baš kao što se i jevanđelje Isusovo, nakon Njegovog vaskrsenja i vaznesenja, proširilo po čitavoj vaseljeni. Bilo da se radi o delu Duha ili delu tela, to je delo koje se izvršava unutar ograničenog opsega, ali koje predstavlja i delo čitave vaseljene. Tokom poslednjih dana, Bog Svoje delo obavlja tako što se pojavljuje pod Svojim ovaploćenim identitetom, a ovaploćeni Bog je Bog koji čoveku sudi pred velikim belim prestolom. Onaj koji izvršava delo suda, bio on Duh ili telo, jeste Bog koji ljudskom rodu sudi tokom poslednjih dana. Ovo se određuje na osnovu dela Njegovog, a ne prema Njegovom spoljašnjem izgledu, niti prema nekim drugim činiocima. Iako čovek u pogledu ovih reči gaji izvesne predstave, niko ne može poreći istinitost suda ovaploćenog Boga i osvajanja čitavog ljudskog roda. Na kraju krajeva, činjenice ostaju činjenice, ma šta čovek o njima mislio. Niko ne može reći da je „delo obavio Bog, ali da to telo nije Bog“. To je besmislica, jer ovo delo ne može da obavi niko drugi do Bog ovaploćen u telu. Budući da je ovo delo već dovršeno, nakon njega se delo Božjeg suda nad čovekom neće po drugi put javljati; Bog je, tokom Svog drugog ovaploćenja, već dovršio celokupno delo upravljanja, tako da neće biti četvrte etape Božjeg dela. Pošto je sudu podvrgnut čovek – čovek koji je sazdan od tela i iskvaren – i budući da duh Sotonin

nije neposredno podvrgnut sudu, to se delo suda ne izvršava u duhovnom svetu, već među ljudima. Niko od ovaploćenog Boga nije prikladniji, niti bolje osposobljen da sudi o iskvarenosti tela ljudskog. Kad bi delo suda neposredno obavljao Duh Božji, ono ne bi bilo sveobuhvatno. Štaviše, čovek bi takvo delo teško prihvatio, jer Duh nije u stanju da se sa čovekom suoči licem u lice, te zbog toga efekti takvog dela ne bi bili neposredni, a čovek bi u još manjoj meri bio u stanju da jasnije sagleda neuvredljivu narav Božju. Sotonu je moguće dotući samo tako što će iskvarenom ljudskom rodu suditi ovaploćeni Bog. Budući da je istovetan čoveku koji poseduje normalnu ljudskost, ovaploćeni Bog može neposredno da sudi čovekovoj nepravednosti; to je znak urođene svetosti Njegove i Njegove izuzetnosti. Samo je Bog podoban i samo je On u poziciji da sudi čoveku, jer poseduje istinu i pravednost, te je stoga u stanju da čoveku sudi. Oni koji ne poseduju istinu i pravednost nisu prikladni da sude drugima. Kad bi ovo delo obavljao Duh Božji, ono ne bi značilo pobedu nad Sotonom. Duh je, po svojoj suštini, uzvišeniji od smrtnih bića, a Duh Božji poseduje suštinsku svetost i trijumfuje nad telom. Kad bi Duh neposredno obavljao ovo delo, On ne bi mogao da sudi celokupnoj neposlušnosti ljudskoj i ne bi mogao da otkrije svu čovekovu nepravednost. Jer, delo suda se takođe izvršava kroz čovekove predstave o Bogu, a čovek nikada nije imao nikakve predstave o Duhu, te stoga Duh nije u stanju da čovekovu nepravednost bolje otkrije, a još manje da tu njegovu nepravednost u potpunosti obelodani. Ovaploćeni Bog je neprijatelj svima onima koji Ga ne spoznaju. Sudeći čovekovim predstavama i čovekovom protivljenju Njemu, On na svetlo dana iznosi svu neposlušnost ljudskog roda. Efekti Njegovog dela u telu očigledniji su od efekata ostvarenih delovanjem Duha. Iz tog razloga, delo suda nad čitavim ljudskim rodom ne obavlja neposredno Duh, već je to delo ovaploćenog Boga. Ovaploćenog Boga čovek može da vidi i dodirne, a ovaploćeni Bog u stanju je da čoveka u potpunosti osvoji. U svom odnosu prema ovaploćenom Bogu, čovek napreduje od protivljenja ka poslušnosti, od progona ka prihvatanju, od predstava prema znanju, i od odbacivanja do ljubavi – svi ovi efekti ostvaruju se delovanjem ovaploćenog Boga. Čovek biva spasen samo prihvatanjem Njegovog suda, spoznaje Ga tek postepeno, kroz reči iz usta Njegovih, čoveka On osvaja upravo dok Mu se ovaj suprotstavlja, a opskrbu za život čovek od Njega dobija tokom prihvatanja Njegove grdnje. Sve je ovo delo ovaploćenog Boga, a ne delo Boga pod Njegovim identitetom Duha. Delo koje obavlja ovaploćeni Bog najveće je i najtemeljnije delo, a ključnu komponentu tri etape Božjeg dela predstavljaju dve etape dela ovaploćenja. Čovekova duboka iskvarenost predstavlja veliku prepreku izvršenju dela ovaploćenog Boga. Naročito težak posao predstavlja delo koje se sprovodi na ljudima poslednjih dana; i okruženje je neprijateljski nastrojeno i sve su osobe prilično lošega kova. Pa ipak, po okončanju ovog dela, odgovarajući efekat će biti ostvaren bez ijedne greške; to je efekat dela koje obavlja telo, i on je ubedljiviji od efekta koji se postiže delovanjem Duha. Tri etape Božjeg dela biće dovršene u telu, a to mora učiniti ovaploćeni Bog. Najvažnije i najpresudnije delo obavlja se u telu, a spasenje čovekovo mora da obavi ovaploćeni Bog lično. Mada se svim

ljudima čini kako ovaploćeni Bog nema sa čovekom nikakve veze, upravo od tog tela zavisi sudbina i egzistencija čitavog ljudskog roda.

Svaka etapa Božjeg dela sprovodi se zarad celog ljudskog roda i usmerena je ka čitavom čovečanstvu. Čak i ako se Njegovo delo obavlja u telu, ono je i dalje usmereno ka celom ljudskom rodu; On je Bog svekolikog čovečanstva i Bog svih stvorenih i nestvorenih bića. Iako je Njegovo delo u telu ograničenog obima i premda je predmet tog dela takođe ograničen, svaki put kad se Bog ovaploti da bi obavio Svoj posao, On za predmet svog dela bira ono što je krajnje reprezentativno; On ne bira neku grupu prostih i neupadljivih ljudi na kojima će raditi, već za predmet Svog dela bira grupu ljudi sposobnih da budu predstavnici Njegovog dela u telu. Tu grupu ljudi On bira zato što je obim Njegovog dela u telu ograničen, zato što su ti ljudi naročito pripremljeni za Njegovo ovaploćeno telo i što je ta grupa naročito odabrana za Njegovo delo u telu. Predmete Svog dela Bog ne bira nasumično, već prema sledećem načelu: predmet Njegovog dela mora biti od koristi za delo ovaploćenog Boga i mora biti u stanju da predstavlja sav ljudski rod. Primera radi, u prihvatanju ličnog iskupljenja od strane Isusa, Jevreji su mogli da predstavljaju celo čovečanstvo, dok su Kinezi u stanju da čitav ljudski rod predstavljaju u prihvatanju ličnog osvajanja od strane ovaploćenog Boga. Ima osnove u predstavljanju čitavog čovečanstva kod Jevreja, kao što ima osnove i u predstavljanju celog ljudskog roda kod Kineza, u pogledu prihvatanja ličnog osvajanja od strane Boga. Značaj iskupljenja ništa ne otkriva više od dela iskupljenja koje je učinjeno među Jevrejima, dok revnost i uspeh osvajanja ništa ne otkriva više od dela osvajanja koje se vrši među kineskim narodom. Čini se da su reč i delo ovaploćenog Boga usmereni samo na malu grupu ljudi, ali Njegovo delo među ovom malom grupom zapravo predstavlja delo čitave vaseljene, a Njegova je reč usmerena ka celom ljudskom rodu. Nakon što Njegovo delo u telu bude privedeno kraju, oni koji Ga slede počeće da šire delo koje je On među njima učinio. Najbolje u vezi s Njegovim delom u telu jeste to što On onima koji Ga slede može u zalog da ostavi precizne reči i podsticaje, kao i Svoju konkretnu volju za čovečanstvo, tako da Njegovi sledbenici mogu celokupno Njegovo delo u telu i Njegovu volju za ceo ljudski rod preciznije i konkretnije da prenesu onima koji taj put prihvataju. Samo delo ovaploćenog Boga među ljudima zaista ostvaruje činjenicu da Bog boravi i živi zajedno s čovekom. Jedino to delo ispunjava čovekovu želju da vidi Božje lice, da svedoči delo Božje i da čuje ličnu reč Božju. Ovaploćeni Bog privodi kraju doba u kojem su se ljudima javljala samo leđa Jahveova i ujedno zaključuje doba u kojem ljudi veruju u nejasnog Boga. Tačnije, delo poslednjeg ovaploćenog Boga uvodi čitavo čovečanstvo u doba koje je realnije, praktičnije i lepše. On ne samo da zaključuje doba zakona i pravila, već, što je još važnije, ljudima razotkriva Boga koji je stvaran i normalan, koji je pravedan i odlikuje se svetošću, koji otključava delo plana upravljanja i koji prikazuje tajne i odredište čovečanstva, koji je stvorio ljudski rod i privodi kraju delo upravljanja i koji je hiljadama godina bio skriven. On privodi potpunom kraju doba nejasnoće, On zaključuje doba u kojem su svi ljudi hteli, ali nisu mogli da traže Božje

lice, On dovršava doba u kojem je celo čovečanstvo služilo Sotoni i čitav ljudski rod predvodi sve do ulaska u jednu potpuno novu eru. Sve je to rezultat dela koje Bog obavlja u telu namesto Božjeg Duha. Kad Bog deluje u Svom telu, oni koji Ga slede više ne traže, niti naslepo napipavaju stvari koje kao da ujedno postoje i ne postoje, te prestaju da nagađaju o volji nejasnog Boga. Kad Bog pronosi Svoje delo u telu, oni koji ga slede preneće svim religijama i veroispovestima delo koje je On učinio u telu i celom će ljudskom rodu saopštiti sve Njegove reči. Sve što oni koji prime Njegovo jevanđelje budu čuli biće činjenice o Njegovom delu, biće stvari koje je čovek lično čuo i video, i biće to činjenice, a ne glasine. Te su činjenice dokaz kojim On pronosi Svoje delo, a ujedno su i oruđe koje On koristi u širenju tog dela. Kad ne bi bilo činjenica, Njegovo se jevanđelje ne bi proširilo ne sve zemlje i na sva mesta; kad bi, umesto činjenica, postojale samo čovekove maštarije, On nikad ne bi mogao da obavi delo osvajanja čitave vaseljene. Za čoveka je Duh neopipljiv i nevidljiv, a delo Duha čoveku ne može da ostavi nikakve dodatne dokaze ni činjenice o Božjem delu. Čovek nikada neće videti pravo Božje lice i uvek će verovati u nejasnog Boga koji ne postoji. Čovek nikada neće videti lice Božje, niti će ikada čuti reči koje Bog lično izgovara. Naposletku, čovekove maštarije su isprazne i one ne mogu da zamene pravo lice Boga; suštinsku narav Božju, kao ni delo Samoga Boga, čovek ne može da imitira. Nevidljivog nebeskog Boga i Njegovo delo na zemlju može doneti samo ovaploćeni Bog, koji Svoje delo lično obavlja među ljudima. Ovo je najidealniji način Božjeg javljanja čoveku, kad čovek Boga vidi i spoznaje Njegovo pravo lice, dok neovaploćeni Bog to ne može da postigne. Pošto je Svoje delo doveo do ove etape, ono je time već postiglo optimalni efekat i ostvarilo potpuni uspeh. Božjim ličnim delom u telu već je dovršeno devedeset odsto celokupnog Njegovog upravljanja. To je telo omogućilo bolji početak i bolji rezime čitavog Njegovog dela, ono je celokupno Njegovo delo objavilo i učinilo poslednju temeljnu dopunu celog tog dela. Stoga se neće pojaviti još neki ovaploćeni Bog, koji bi obavio četvrtu etapu Božjeg dela, i nikad više neće biti nikakvog čudesnog dela trećeg Božjeg ovaploćenja.

Svaka etapa Božjeg dela u telu predstavlja Njegovo delo čitavog doba, a ne samo neki određeni period, kao što je to slučaj sa čovekovim delom. Stoga okončanje dela Njegovog poslednjeg ovaploćenja ne označava potpuni kraj Njegovog dela, zato što Njegovo delo u telu predstavlja čitavo doba, a ne samo period u kojem On Svoje delo obavlja u telu. To samo znači da On Svoje delo čitavog doba dovršava tokom boravka u telu, nakon čega se ono širi posvuda. Pošto ovaploćeni Bog obavi Svoju službu, On će Svoje buduće delo poveriti onima koji Ga slede. Na taj će način Njegovo delo čitavog doba nastaviti da se obavlja bez prekida. Delo čitavog doba ovaploćenja smatraće se završenim tek kad se proširi na celu vaseljenu. Delom ovaploćenog Boga započinje nova era, a oni koji nastavljaju Njegovo delo jesu oni koje On upotrebljava. Celokupno delo koje čovek obavlja u službi je ovaploćenog Boga i ono ne može da prekorači taj opseg. Da ovaploćeni Bog nije došao da obavi Svoje delo, čovek ne bi mogao staro doba da privede kraju, niti bi mogao da započne novo doba. Delo koje obavlja čovek spada u

opseg onih dužnosti koje čovek može da izvršava i ono ne predstavlja Božje delo. Jedino ovaploćeni Bog može da dođe i da dovrši delo koje On treba da obavi i, osim Njega, to delo niko ne može da obavi u Njegovo ime. Ovo o čemu govorim se, naravno, odnosi na delo ovaploćenja. Ovaj ovaploćeni Bog najpre izvršava onaj korak dela koji nije u skladu s čovekovim predstavama, nakon čega obavlja još poslova koji nisu usklađeni s čovekovim predstavama. Cilj tog dela je osvajanje čoveka. U određenom smislu, Božje ovaploćenje nije u skladu s čovekovim predstavama, te On stoga obavlja još neka dela koja nisu u skladu s čovekovim predstavama, što čoveka navodi da razvija još kritičnije stavove o Njemu. On Svoje delo osvajanja, naprosto, obavlja među ljudima koji o Njemu imaju bezbroj predstava. Nakon što obavi Svoju službu, svi će ljudi, ma kako se prema Njemu ophodili, potpasti pod Njegovu vrhovnu vlast. Činjenica ovog dela ne odražava se samo na kineski narod, već ujedno predstavlja i način na koji će čitavo čovečanstvo biti osvojeno. Efekti ostvareni na ovim ljudima najavljuju efekte koji će biti ostvareni na čitavom čovečanstvu, a efekti dela koje On bude obavljao u budućnosti daleko će premašiti čak i efekte ostvarene na ovim ljudima. Božje delo u telu ne objavljuje se fanfarama, ali nije ni obavijeno tamom. To je realno i stvarno delo, delo u kojem je jedan i jedan jednako dva. Ono ni od koga nije skriveno, niti ikoga obmanjuje. Ono što ljudi vide jesu realne i autentične stvari, a ono što čovek stiče prava je istina i znanje. Kad ovo delo bude dovršeno, čovek će posedovati novo znanje o Njemu, a oni koji uistinu tragaju neće više o Njemu imati nikakve predstave. To nije samo efekat Njegovog delovanja na kineski narod, već takođe predstavlja i efekat Njegovog dela osvajanja čitavog čovečanstva, jer za delo osvajanja celog čovečanstva ništa nije korisnije od ovog tela, od delovanja tog tela i od svega što od tog tela potiče. Sve je to korisno kako za Njegovo današnje delo, tako i za Njegovo delovanje u budućnosti. Ovo će telo osvojiti čitavo čovečanstvo i zadobiti čitavo čovečanstvo. Nema boljeg dela putem kojeg bi celo čovečanstvo moglo Boga da vidi, da Mu se pokori i da Ga spozna. Delo koje čovek obavlja predstavlja samo ograničeni opseg, a kada Bog obavlja Svoje delo, On se ne obraća određenoj osobi, već se obraća celom ljudskom rodu i svima onima koji prihvataju Njegove reči. Svršetak koji On objavljuje predstavlja svršetak čitavog ljudskog roda, a ne samo neke konkretne osobe. On nikoga ne tretira na poseban način, niti od bilo koga pravi žrtvu, već se obraća čitavom čovečanstvu i radi za njegovu dobrobit. Stoga je ovaj ovaploćeni Bog sve ljude već klasifikovao prema vrsti, već je sudio celom čovečanstvu i celom čovečanstvu uredio prikladno odredište. Mada Bog Svoje delo obavlja samo u Kini, On je zapravo već razrešio delo čitave vaseljene. On ne može da čeka da se Njegovo delo proširi na sav ljudski rod da bi tek onda počeo, korak po korak, nešto da izjavljuje i uređuje. Zar tada ne bi već bilo prekasno? Sada je On potpuno sposoban da unapred dovrši Svoje buduće delo. Pošto je Onaj koji deluje ovaploćeni Bog, On Svoje bezgranično delo obavlja unutar ograničenog opsega, nakon čega će od čoveka zatražiti da izvrši dužnost koju čovek treba da izvrši; to je načelo po kojem On deluje. On s čovekom može da živi samo neko vreme i ne može da mu se pridruži sve

dok delo čitave epohe ne bude dovršeno. On unapred predviđa Svoje buduće delo zato što je On Bog. Nakon toga, On će Svojim rečima sve ljude klasifikovati prema vrsti, a čovečanstvo će, shodno Njegovim rečima, zakoračiti u Njegovo delo, koje se odvija korak po korak. Niko neće pobeći i svi moraju praktično da deluju u skladu s tim. Ubuduće će, dakle, doba biti usmeravano Njegovim rečima, a ne Duhom.

Delo ovaploćenog Boga mora biti obavljeno u telu. Kad bi to delo neposredno obavljao Božji Duh, ono ne bi moglo da ostvari nikakve efekte. Čak i kad bi ga obavio Duh, to delo ne bi bilo od velikog značaja i na kraju bi ispalo neubedljivo. Sva bi stvorenja htela da saznaju da li je delo Stvoritelja značajno, šta ono predstavlja, zarad čega se vrši, te da li Božje delo obiluje autoritetom i mudrošću i je li ono od vrhunske vrednosti i značaja. Delo koje On obavlja vrši se radi spasenja čitavog ljudskog roda, u svrhu pobede nad Sotonom i zarad svedočenja o Njemu Sâmom među svim stvarima. Kao takvo, delo koje On obavlja mora da je izuzetno značajno. Ljudsko je telo Sotona iskvario, te je stoga ono do krajnosti zaslepljeno i duboko povređeno. Najvažniji razlog zbog kojeg Bog Svoje delo u telu obavlja lično jeste taj što je predmet Njegovog spasenja čovek, sazdan od krvi i mesa, i što Sotona takođe koristi čovekovo telo da bi Božje delo ometao. Bitka sa Sotonom zapravo je delo osvajanja čoveka, a čovek je ujedno i predmet Božjeg spasenja. Na taj je način delo ovaploćenog Boga od suštinske važnosti. Sotona je iskvario čovekovo telo, a čovek je postao otelovljenje Sotone i objekat koji Bog treba da pobedi. Tako se na zemlji odvija delo borbe protiv Sotone i delo spasavanja čovečanstva, a Bog mora da postane čovek kako bi sa Sotonom vodio bitku. Ovo je delo praktično u najvećoj mogućoj meri. Kada Bog deluje u telu, On u telu zapravo vodi bitku protiv Sotone. Dok deluje u telu, On Svoje delo obavlja na duhovnom planu i celokupno Svoje duhovno delo čini stvarnim delom na zemlji. Onaj koji pritom biva osvojen jeste čovek, koji je prema Njemu neposlušan, dok onaj koji je poražen predstavlja oličenje Sotone (i to je, naravno, čovek), koji je Njegov neprijatelj, a i onaj koji naposletku biva spasen takođe je čovek. Upravo je stoga još nužnije da Bog postane ljudsko biće sa spoljnom ljušturom stvorenja, kako bi mogao da povede pravu bitku sa Sotonom, da osvoji čoveka koji mu je nepokoran i da ima istu spoljnu ljušturu kao i On, te da spase čoveka, koji je načinjen od iste spoljne ljušture kao i On i kojeg je Sotona povredio. Njegov neprijatelj je čovek, predmet Njegovog osvajanja je čovek i predmet Njegovog spasenja je čovek, kojeg je On stvorio. Stoga On mora da postane ljudsko biće, a na taj način Njegovo delo postaje neuporedivo lakše. On je u stanju da pobedi Sotonu i da osvoji ljudski rod, a uz to je sposoban i da spase čovečanstvo. Iako je ovo telo normalno i stvarno, On nije obično telo: On nije telo koje je samo ljudsko, već telo koje je ujedno i ljudsko i božansko. U tome je razlika između Njega i čoveka, i to je znak Božjeg identiteta. Jedino takvo telo može da obavi delo koje On namerava da obavi, da izvrši Božju službu u telu i da u potpunosti dovrši Božje delo među ljudima. Da nije tako, Njegovo bi delo među ljudima uvek bilo isprazno i manjkavo. Mada je Bog u stanju da vodi bitku sa Sotoninim duhom i da iz nje izađe kao pobednik, staru narav iskvarenog

čoveka nemoguće je razrešiti, a oni koji su prema Bogu neposlušni i protive Mu se, nikad neće moći istinski da potpadnu pod Njegovu vrhovnu vlast, što znači da On ljude nikad neće moći da osvoji i nikad neće moći da zadobije čitavo čovečanstvo. Ako Njegovo delo na zemlji ne može da bude razrešeno, to znači da Njegovo upravljanje nikad neće biti privedeno kraju i da sav ljudski rod neće moći da otpočine. Ako Bog ne može da otpočine sa svim Svojim stvorenjima, takvo delo upravljanja nikad neće dobiti svoj ishod, a Božja će slava, shodno tome, nestati. Mada Njegovo telo nema nikakav autoritet, Njegovo delo će postići svoj efekat. To je neumitni smer u kojem se Njegovo delo odvija. Bez obzira na to da li Njegovo telo poseduje autoritet ili ne, sve dok je On sposoban da obavlja delo Samog Boga, On jeste Sâm Bog. Ma koliko da je to telo normalno i obično, On može da obavlja delo koje treba da obavi, jer to je telo Bog, a ne samo ljudsko biće. Razlog zbog kojeg to telo može da obavlja delo za koje čovek nije sposoban jeste taj što se njegova unutarnja suština razlikuje od suštine bilo kojeg ljudskog bića, a razlog zbog kojeg On čoveka može da spase leži u činjenici da se njegov identitet razlikuje od identiteta ma kog drugog čoveka. Ovo telo je toliko važno za čovečanstvo zato što je On čovek, a povrh toga je i Bog, zato što može da obavi delo koje nijedan običan čovek od krvi i mesa ne može da obavi i zato što može da spase iskvarenog čoveka, koji zajedno s Njim živi na zemlji. Iako je identičan čoveku, ovaploćeni Bog je za ljudski rod važniji od bilo koje dragocene osobe, jer On može da obavi delo koje Duh Božiji ne može da obavi, sposobniji je od Duha Božjeg da svedoči o Sâmom Bogu i sposobniji od Duha Božjeg da u potpunosti zadobije čovečanstvo. Kao rezultat toga, iako je ovo telo normalno i obično, Njegov doprinos čovečanstvu i Njegov značaj za postojanje ljudskog roda čine Ga izuzetno dragocenim, a prava vrednost i značaj tog tela za svakog su čoveka nemerljivi. Premda ovo telo Sotonu ne može neposredno da uništi, On uz pomoć Svog dela može da osvoji čovečanstvo, da porazi Sotonu i primora ga da se potpuno potčini Njegovoj vrhovnoj vlasti. Upravo zato što je ovaploćen, Bog može da porazi Sotonu i u stanju je da spase čovečanstvo. On Sotonu ne uništava neposredno, već se ovaploćuje da bi obavio delo osvajanja čovečanstva koje je Sotona iskvario. Na taj način, On je u stanju da među Svojim stvorenjima svedoči o Sâmom Sebi i sposobniji je da spase iskvarenog čoveka. Pobeda ovaploćenog Boga nad Sotonom pruža snažnije svedočenje i ubedljivija je od neposrednog uništenja Sotone od strane Božjeg Duha. Ovaploćeni Bog je sposobniji da čoveku pomogne da spozna Stvoritelja i sposobniji je da među Svojim stvorenjima svedoči o Sâmom Sebi.

Suština tela nastanjenog Bogom

U Svom prvom ovaploćenju, Bog je na zemlji živeo trideset tri i po godine, ali je od toga samo tri i po godine obavljao Svoju službu. Dok je obavljao Svoje delo, kao i pre nego što ga je započeo, Bog se odlikovao normalnom ljudskošću; trideset tri i po godine

proveo je u Svojoj normalnoj ljudskosti. Tokom poslednje tri i po godine, razotkrio je Sebe kao ovaploćenog Boga. Pre no što je započeo sa Svojom službom, pojavljivao se u svojoj običnoj, normalnoj ljudskosti, ne pokazujući znake Svoje božanske prirode, koja se ispoljila tek nakon što je Svoju službu počeo formalno da obavlja. Njegov život i delovanje tokom tih prvih dvadeset devet godina ukazivali su da je On istinsko ljudsko biće, sin čovečiji u telu od krvi i mesa, a Svoju je službu počeo usrdno da obavlja tek kad je napunio dvadeset devet godina. „Ovaploćenjem“ se Bog pojavljuje u telu; Bog u Svom telesnom obličju deluje među stvorenim ljudima. Da bi se, dakle, Bog ovaplotio, on najpre mora postati telo – telo sa odlikama normalne ljudskosti; to je najosnovniji preduslov. Božje ovaploćenje, zapravo, implicira da Bog živi i deluje u telu, da On samom Svojom suštinom postaje telo, postaje čovek. Život i delo ovaploćenog Boga mogu se podeliti na dve etape. Prvu etapu čini Njegov život pre obavljanja Njegove službe. On živi u običnoj ljudskoj porodici, odlikuje se krajnje normalnom ljudskošću, pokorava se uobičajenim moralnim normama i zakonima ljudskog života, ima normalne ljudske potrebe (za hranom, odećom, snom i skloništem), normalne ljudske slabosti i normalne ljudske emocije. Drugim rečima, On tokom ove prve etape živi nebožanskim, sasvim normalnim ljudskim životom, baveći se svim uobičajenim čovekovim aktivnostima. Drugu etapu čini život kojim On živi nakon otpočinjanja Svoje službe. Pritom On nastavlja da živi normalnim ljudskim životom u ljusci normalnog čoveka, ne pokazujući natprirodnost nikakvim spoljašnjim znakom. Pa ipak, On živi isključivo zarad Svoje službe, dok za to vreme Njegova normalna ljudskost postoji samo da bi održala normalno delovanje Njegove božanske prirode, jer Njegova je normalna ljudskost dotad već bila u toj meri sazrela da je mogla da obavlja Njegovu službu. Prema tome, druga etapa Njegovog života sastoji se u obavljanju službe Božje u Njegovoj normalnoj ljudskosti, tokom koje On istovremeno živi kao normalno ljudsko, i potpuno božansko biće. Razlog zbog kojeg se On, tokom prve etape Svog života, odlikuje potpuno običnom ljudskošću, leži u činjenici da Njegova ljudskost još uvek nije u stanju da održava celokupnost božanskog dela, da još nije sazrela; tek kad Njegova ljudskost sazre i postane sposobna da na svojim plećima nosi službu Njegovu, On može da započne sa obavljanjem službe koju treba da obavi. Budući da On, kao telo, mora da raste i da sazreva, prva etapa Njegovog života jeste život normalnog ljudskog bića – dok je u drugoj etapi, pošto je Njegova ljudskost sada u stanju da preduzme Njegovo delo i da vrši Njegovu službu, život kojim ovaploćeni Bog živi za vreme vršenja Svoje službe istovremeno i ljudski i potpuno božanski. Kada bi ovaploćeni Bog Svoju službu počeo ozbiljno da vrši od trenutka kad je rođen, čineći natprirodna znamenja i čuda, On tada ne bi posedovao telesnu suštinu. Prema tome, Njegova ljudskost postoji zarad Njegove telesne suštine; bez ljudskosti ne može biti ni tela, a osoba bez ljudskosti nije ljudsko biće. Na taj način, ljudskost tela Božjeg predstavlja suštinsko svojstvo Božjeg ovaploćenog tela. Bilo bi bogohulno reći da „kad se Bog ovaploti, On uopšte nije ljudsko, već sasvim božansko biće“, jer ovakva izjava, jednostavno, ne postoji i njome se krši načelo ovaploćenja. Čak i nakon što

započne sa Svojom službom, dok obavlja Svoje delo, On i dalje živi u Svom božanskom biću sa ljudskom spoljašnjom ljuskom; samo što se tada jedina svrha Njegove ljudskosti sastoji u tome da Njegovom božanskom biću omogući da Svoje delo obavlja u normalnom telu. Izvršilac dela je, dakle, božansko biće nastanjeno unutar Njegove ljudskosti. Na delu je Njegovo božansko, a ne Njegovo ljudsko biće, ali je ta božanska priroda skrivena unutar Njegove ljudskosti; u suštini, delo Njegovo obavlja Njegovo celovito božanstvo, a ne Njegova ljudskost. Ali je izvođač Njegovog dela telo Njegovo. Moglo bi se reći da je On čovek, ali ujedno i Bog, jer Bog postaje Bog koji živi u telu, sa čovekovom ljuskom i suštinom ljudskog bića, ali takođe i sa Božjom suštinom. Pošto je On čovek sa suštinom Boga, On je iznad svih stvorenih ljudi, iznad svakog čoveka koji može da izvršava Božje delo. I tako, među svima onima sa čovečijom ljuskom nalik Njegovoj, među svima koji poseduju ljudskost, jedino je On Sâm ovaploćeni Bog – svi ostali su stvoreni ljudi. Mada svi oni poseduju ljudskost, stvoreni ljudi nemaju ništa drugo osim ljudskosti, dok je ovaploćeni Bog drugačiji: u Svom telu, On poseduje ne samo ljudsku, već, što je mnogo važnije, i božansku prirodu. Njegova se ljudskost može videti u spoljašnjem izgledu tela Njegovog i u Njegovom svakodnevnom životu, ali je Njegovo božansko biće teško uočiti. Pošto se Njegovo božansko biće ispoljava samo kada On poseduje ljudskost, i pošto ono nije tako natprirodno kakvim ga ljudi zamišljaju, ljudima je jako teško da ga uoče. Ljudima je, čak i danas, izuzetno teško da dokuče pravu suštinu ovaploćenog Boga. Čak i nakon što sam o tome nadugačko govorio, verujem da je to za mnoge od vas još uvek misterija. Stvar je, zapravo, veoma jednostavna: pošto se Bog ovaplotio, Njegova suština predstavlja kombinaciju ljudske i božanske prirode. Ova se kombinacija naziva Samim Bogom, Samim Bogom na zemlji.

Život kojim je Isus živeo na zemlji bio je normalan život tela. On je živeo u normalnoj ljudskosti tela Svojega. Njegov autoritet – u pogledu obavljanja Njegovog dela i izgovaranja Njegovih reči, lečenja bolesnih, izgona demona i sličnih izvanrednih dela – uglavnom se nije ispoljavao, sve dok On nije započeo sa Svojom službom. Njegov život pre dvadeset devete godine, pre no što je počeo da obavlja Svoju službu, bio je dovoljan dokaz da je On samo jedno normalno biće od krvi i mesa. Zbog svega toga, kao i zbog činjenice da On još uvek nije bio započeo sa Svojom službom, ljudi u Njemu nisu videli ništa božansko, ništa više od normalnog ljudskog bića, od običnog čoveka – baš kao što su u to vreme neki za Njega mislili da je sin Josifov. Ljudi su mislili da je On sin običnog čoveka i nikako nisu mogli za Njega da kažu da je ovaploćeno telo Božje; čak i dok je, tokom vršenja Svoje službe, činio mnoga čuda, većina je i dalje govorila da je On sin Josifov, jer je bio Hristos sa spoljašnjom ljuskom normalnog čoveka. Njegova normalna ljudskost i delo Njegovo postojali su da bi ostvarili značaj prvog ovaploćenja, da bi dokazali da se Bog u celosti ovaplotio, postavši sasvim običan čovek. To što je On, pre otpočinjanja Svog dela, posedovao normalnu ljudskost, dokazivalo je da je ujedno bio i obično telo; nadalje, činjenica da je On i nakon toga delao takođe je dokazivala da je bio obično telo, jer je, boraveći u telu sa normalnom ljudskošću, činio znamenja i čuda,

isceljivao bolesne i izgonio demone. Razlog zbog kojeg je On mogao da čini čuda bio je taj što je Njegovo telo posedovalo Božji autoritet, što je to bilo telo u koje se Duh Božji zaodenuo. On je Svoj autoritet posedovao zahvaljujući Božjem Duhu, što ne znači da On nije bio telo. Lečenje bolesnih i isterivanje demona bilo je delo koje je On morao da izvrši tokom Svoje službe, ono je bilo izraz Njegovog božanskog bića, skrivenog unutar Njegove ljudskosti i, bez obzira na znamenja koja je činio i na način na koji je pokazivao Svoj autoritet, On je i dalje živeo u normalnoj ljudskosti i još uvek je bio normalno telo. Sve do trenutka vaskrsenja, nakon smrti na krstu, On je boravio u normalnom telu. Darivanje blagodati, isceljivanje bolesnih i isterivanje demona – sve je to bilo deo Njegove službe, sve je bilo delo koje je On obavljao u svom normalnom telu. Šta god da je radio, pre nego što je razapet na krst, On nikada nije napuštao Svoje normalno ljudsko telo. On je bio Sâm Bog i obavljao je sopstveno Božje delo, ali je takođe, budući da je bio ovaploćeno telo Božje, jeo hranu i nosio odeću, imao normalne ljudske potrebe, normalno ljudsko razmišljanje i normalan ljudski um. Sve je to dokaz da je On bio normalan čovek, čime se ujedno dokazuje da je ovaploćeno telo Božje bilo telo s normalnom ljudskošću, a ne neko natprirodno telo. Njegov se posao sastojao u tome da dovrši delo prvog Božjeg ovaploćenja, da obavi službu koju je prvo ovaploćenje trebalo da izvrši. Značaj ovaploćenja ogleda se u tome da jedan običan, normalan čovek izvrši delo Boga Samoga; to jest, da Bog Svoje božansko delo izvrši u ljudskom obličju, te da time porazi Sotonu. Ovaploćenje podrazumeva da Duh Božji postane telo, to jest, da Bog postane telo; delo koje to telo obavlja jeste delo Duha koje se ostvaruje u telu, koje se putem tela izražava. Niko sem tela Božjeg ne može da obavi službu ovaploćenog Boga; drugim rečima, samo ovaploćeno telo Božje, samo ovo normalno ljudsko telo – i niko drugi – može božansko delo da izrazi. Da Bog, tokom Svog prvog dolaska, nije posedovao normalnu ljudskost pre Svoje dvadeset devete godine – da je, čim se rodio, mogao da čini čuda, da je, čim je progovorio, mogao da govori jezikom neba, te da je, onog trena kad je kročio na zemlju, mogao da shvati sve ovozemaljske stvari, da razazna misli i namere svake osobe – takva osoba se ne bi mogla nazvati normalnim čovekom i takvo se telo ne bi moglo nazvati ljudskim telom. Kada bi to bio slučaj sa Hristom, smisao i suština Božjeg ovaploćenja bili bi izgubljeni. To što On poseduje normalnu ljudskost dokazuje da je On Bog ovaploćen u telu; nadalje, činjenica da On prolazi kroz normalan proces ljudskog razvoja pokazuje da je On normalno telo; povrh toga, delo Njegovo predstavlja dovoljan dokaz da je On Reč Božja, ovaploćeni Božji Duh. Bog se ovaploćuje zarad Svog dela; drugim rečima, ova etapa dela mora biti obavljena u telu, u normalnoj ljudskosti. Ovo je preduslov da se „Reč ovaploti“, da se „Reč pojavi u telu“ – to je istinita priča koja stoji u pozadini dvaju ovaploćenja Božjih. Ljudi možda veruju da je Isus celog svog života činio čuda, da nije pokazivao nikakve znake ljudskosti sve dok delo Njegovo na zemlji nije okončano, da nije imao normalne ljudske potrebe, slabosti, ni emocije, da nije morao da zadovoljava osnovne životne potrebe, te da nije bio u stanju da razmišlja kao normalno ljudsko biće. Oni Ga zamišljaju kao nekoga ko poseduje natprirodni um,

transcendentnu ljudskost. Veruju kako On, pošto je Bog, ne treba da razmišlja i živi kao normalni ljudi, te da samo normalna osoba, samo pravo ljudsko biće može da ima normalne ljudske misli i da živi normalnim ljudskim životom. Sve su to ljudske ideje i predstave, a te su predstave u suprotnosti sa prvobitnim namerama Božjeg dela. Normalno ljudsko razmišljanje održava normalan ljudski razum i normalnu ljudskost; normalna ljudskost održava normalne funkcije tela; a normalne funkcije tela omogućavaju normalan život tela u celini. Jedino delovanjem u takvom telu Bog može da ispuni svrhu svog ovaploćenja. Kad bi ovaploćeni Bog posedovao samo spoljašnju ljusku tela, ali ne i normalne ljudske misli, onda to telo ne bi posedovalo ljudski razum, a kamoli pravu ljudskost. Kako bi jedno ovakvo telo, lišeno ljudskosti, moglo da obavlja službu koju ovaploćeni Bog treba da obavi? Normalan razum održava sve aspekte ljudskog života; bez normalnog uma, čovek ne bi bio čovek. Drugim rečima, osoba koja ne razmišlja normalno, mentalno je obolela, a za Hrista koji ne bi posedovao ljudsku, već samo božansku prirodu, ne bi se moglo reći da je ovaploćeno telo Božje. Kako bi, onda, ovaploćeno telo Božje moglo da bude lišeno normalne ljudskosti? Nije li bogohulno reći da Hristos nije imao ljudskosti? Sve aktivnosti kojima se normalni ljudi bave oslanjaju se na funkcionisanje normalnog ljudskog uma. Da nije tako, ljudi bi se nenormalno ponašali, ne bi čak bili u stanju da razlikuju crno od belog, dobro od zla; uz to, oni ne bi posedovali ljudsku etiku, niti moralna načela. Slično tome, kad ovaploćeni Bog ne bi razmišljao kao normalan čovek, On ne bi bio pravo, normalno ljudsko telo. Jedno takvo, nemisleće telo, ne bi bilo u stanju da se lati božanskog posla. On tada ne bi mogao normalno da se bavi aktivnostima normalnog tela, a kamoli da na zemlji živi zajedno s ljudima. Na taj bi način, Božje ovaploćenje, odnosno, sama suština Božjeg ulaska u telo, izgubili na značaju. Ljudskost ovaploćenog Boga postoji zarad očuvanja normalnog božanskog dela u telu; Njegovo normalno ljudsko razmišljanje održava Njegovu normalnu ljudskost i sve Njegove normalne telesne aktivnosti. Moglo bi se reći da Njegovo normalno ljudsko razmišljanje postoji kako bi se očuvalo celokupno delo Božje u telu. Kad ovo telo ne bi posedovalo normalan ljudski um, Bog ne bi mogao da deluje u telu, a ono što On u telu treba da obavi ne bi nikad moglo da se ostvari. Iako, dakle, ovaploćeni Bog poseduje normalan ljudski um, Njegovo delo nije onečišćeno ljudskom mišlju; uz preduslov posedovanja ljudskosti sa razumom, On svoje delo preduzima u ljudskom obličju sa normalnim umom, ali pri tom ne koristi normalan ljudski način razmišljanja. Ma koliko misli Njegovog tela bile uzvišene, delo Njegovo nije ukaljano logikom, niti razmišljanjem. Drugim rečima, Njegovo delo nije osmišljeno umom tela Njegovog, već predstavlja neposredni izraz božanskog dela u Njegovoj ljudskosti. Celokupno se Njegovo delo sastoji od službe koju mora da obavi i ništa od toga nije osmišljeno razumom Njegovim. Primera radi, isceljenje bolesnih, isterivanje demona i raspeće nisu bili proizvodi Njegovog ljudskog uma, i ništa od toga nijedan čovek sa ljudskim umom ne bi mogao da postigne. Isto tako, današnje delo osvajanja takođe je služba koju ovaploćeni Bog mora da obavi, ali to nije delo ljudske volje, već delo koje treba da učini Njegovo božansko

biće, delo za koje nije sposoban nijedan čovek od krvi i mesa. Prema tome, ovaploćeni Bog mora da ima normalan ljudski um, mora da ima normalnu ljudskost, jer On Svoje delo u ljudskom obličju mora da obavi normalnim razumom. To je suština dela ovaploćenog Boga i sâma Njegova suština.

Pre no što je obavio Svoje delo, Isus je samo živeo u Svojoj normalnoj ljudskosti. Niko nije mogao reći da je On Bog i niko nije otkrio da je On ovaploćeni Bog; ljudi su Ga, jednostavno, poznavali kao sasvim običnog čoveka. Njegova sasvim obična, normalna ljudskost bila je dokaz da je On ovaploćeni Bog i da je Doba blagodati razdoblje u kojem delo obavlja ovaploćeni Bog, a ne Duh. To je bio dokaz da se Duh Božji potpuno ostvario u telu, da će u doba Božjeg ovaploćenja Njegovo telo obaviti celokupno delo Duha. Hristos sa normalnom ljudskošću je telo u kome se ostvaruje Duh, telo koje ima normalnu ljudskost, normalan razum, koje razmišlja kao čovek. Izraz „ostvaruje se“ znači da Bog postaje čovek, da Duh postaje telo; da budem jasniji, to je ono kad se Sâm Bog nastani u telu normalnog čoveka, da bi kroz njega izrazio Svoje božansko delo – to je ono što znači biti ostvaren, ili ovaploćen. Tokom Njegovog prvog ovaploćenja, bilo je neophodno da Bog isceli bolesne i da izgna demone, jer je svrha Njegovog dela bilo iskupljenje. Da bi iskupio čitav ljudski rod, On je morao da bude saosećajan i da prašta. Delo koje je učinio pre nego što je razapet na krst bilo je isceljivanje bolesnih i izgon demona, čime je nagovestio spasenje čoveka od greha i prljavštine. Pošto je to bilo Doba blagodati, bilo je neophodno da On isceljuje bolesne, pokazujući na taj način znamenja i čuda, što je u to doba predstavljalo blagodat – jer, Doba blagodati usredsređeno je na davanje blagodati, koju simbolizuju mir, radost i materijalno blagostanje, što su sve znamenja ljudske vere u Isusa. Drugim rečima, isceljivanje bolesnih, izgon demona i davanje blagodati bile su sposobnosti koje je Isusovo telo u Dobu blagodati nagonski posedovalo, one su bile delo koje je Duh ostvario u telu. On je, međutim, dok je obavljao sav taj posao, sve vreme živeo u telu i nije prevazilazio Svoje telesne okvire. Bez obzira na dela isceljenja koja je učinio, On je i dalje posedovao normalnu ljudskost, i dalje je živeo normalnim ljudskim životom. Kada kažem da je, tokom doba Božjeg ovaploćenja, telo obavilo celokupno delo Duha, to je zato što je On baš sva Svoja dela obavio u telu. Međutim, zbog dela koje je obavljao, ljudi su smatrali da suština tela Njegovog nije u potpunosti telesna, jer je to telo bilo u stanju da čini čuda, dok je u nekim posebnim trenucima moglo čak da čini stvari koje prevazilaze telesnost. Naravno, sve se to dešavalo nakon što je On započeo sa Svojom službom, poput Njegovog četrdesetodnevnog iskušavanja ili preobraženja na gori. Značenje Božjeg ovaploćenja, dakle, nije sa Isusom bilo dovršeno, već je bilo samo delimično ispunjeno. Život kojim je živeo u telu pre otpočinjanja Svog dela bio je u svakom pogledu potpuno normalan. Nakon što je započeo Svoje delo, zadržao je samo spoljašnju ljusku Svoga tela. Pošto je delo Njegovo bilo izraz božanskog, ono je prevazilazilo normalne funkcije tela. Ovaploćeno telo Božje se, na kraju krajeva, razlikovalo od ljudskog tela, sazdanog od krvi i mesa. Njemu su, naravno, u svakodnevnom životu bili potrebni hrana, odeća, san i sklonište,

bile su Mu neophodne sve uobičajene ljudske potrepštine, imao je razum normalnog ljudskog bića i razmišljao je kao normalno ljudsko biće. Ljudi su Ga i dalje smatrali normalnim čovekom, osim što je delo koje je obavljao bilo natprirodno. Šta god da je radio, On je, zapravo, živeo u običnoj i normalnoj ljudskosti i, dokle god je obavljao Svoje delo, Njegov je razum bio naročito normalan, a Njegove misli naročito lucidne, više nego kod ikojeg drugog normalnog čoveka. Bilo je neophodno da ovaploćeni Bog ima takav razum i da upravo tako razmišlja, jer je božansko delo trebalo da bude izraženo telom čiji je razum sasvim normalan i čije su misli bile veoma lucidne – jedino je na taj način telo Njegovo moglo da izrazi božansko delo. Tokom trideset tri i po godine, koliko je živeo na zemlji, Isus je sve vreme zadržao svoju normalnu ljudskost, ali su Ga, zbog dela koje je obavljao tokom Svoje troipogodišnje službe, ljudi smatrali veoma transcendentnim i u mnogo većoj meri natprirodnim nego pre. U stvarnosti se, međutim, Isusova normalna ljudskost pre i posle otpočinjanja Njegove službe nije menjala; Njegova ljudskost je sve vreme ostala ista, ali su se, zbog razlika u Njegovom telu pre i nakon što je započeo Svoju službu, javila dva različita gledišta u odnosu na to telo. Šta god ljudi mislili, ovaploćeni Bog je za sve to vreme zadržao svoju prvobitnu, normalnu ljudskost, jer je On, pošto se ovaplotio, živeo u telu – telu koje se odlikovalo normalnom ljudskošću. Bilo da je vršio Svoju službu ili ne, normalna ljudskost tela Njegovog nije mogla da bude izbrisana, jer ljudskost predstavlja osnovnu suštinu tela. Pre no što je Isus počeo da vrši Svoju službu, Njegovo je telo bilo sasvim normalno i bavilo se svim uobičajenim ljudskim aktivnostima; On uopšte nije izgledao natprirodno i nije prikazivao nikakve čudesne znakove. On je u to vreme, jednostavno, bio sasvim običan čovek koji obožava Boga, mada je Njegovo traganje bilo poštenije i iskrenije od bilo čijeg drugog. Na taj se način Njegova krajnje normalna ljudskost ispoljavala. Budući da On, pre no što je preuzeo Svoju službu, nikakvo delo nije učinio, to niko nije ni bio svestan Njegovog identiteta; niko nije mogao da kaže da se telo Njegovo razlikovalo od tela svih ostalih ljudi, jer On do tog vremena nije učinio ni jedno jedino čudo, niti je obavio i trunčicu Božjeg dela. On je, međutim, i nakon što je počeo da obavlja Svoju službu, zadržao spoljašnju ljusku normalnog ljudskog bića i još uvek je živeo s normalnim ljudskim razumom, ali su, zbog toga što je počeo da obavlja delo Boga Samoga, da preuzima službu Hrista i da obavlja delo koje smrtna bića, ljudi od krvi i mesa, nisu bili u stanju da obave, ljudi pretpostavili da On nema normalnu ljudskost i da nije sazdan od sasvim normalnog, već od nepotpunog tela. Zbog dela koje je obavljao, ljudi su govorili da je On ovaploćeni Bog koji ne poseduje normalnu ljudskost. Takvo je shvatanje pogrešno, jer ljudi nisu razumeli značaj Božjeg ovaploćenja. Ovaj nesporazum je proizašao iz činjenice da je delo koje je Bog izrazio u telu bilo božansko delo, izraženo u telu koje je posedovalo normalnu ljudskost. Bog je bio zaodenut telom, boravio je unutar tela, te je, stoga, Njegovo delo u ljudskom obličju zamaglilo normalnost Njegove ljudskosti. Iz tog su razloga ljudi verovali da Bog ne poseduje ljudske, već samo božanske odlike.

Tokom Svog prvog ovaploćenja, Bog delo ovaploćenja nije dovršio; On je samo obavio prvi korak dela koje je Bog morao da izvrši u telu. Da bi, dakle, dovršio delo ovaploćenja, Bog se još jednom vratio u telo i proživeo svu stvarnost i normalnost tela, to jest, učinio je da se Božja Reč ispolji u jednom potpuno normalnom i običnom telu, te tako dovršio Svoje delo u telu, koje prethodno nije bio do kraja obavio. U suštini, drugo ovaploćeno telo je nalik prvom, samo još stvarnije i čak normalnije od prvog. Kao posledica toga, stradanje koje trpi drugo ovaploćeno telo veće je od stradanja prvog, ali je ovo stradanje rezultat Njegove službe u telu, koje se razlikuje od stradanja iskvarenog čoveka. Ono, takođe, proizlazi iz normalnosti i stvarnosti tela Njegovog. Pošto On Svoju službu obavlja u sasvim normalnom i stvarnom telu, to telo mora da podnese ogromne teškoće. Što je ovo telo normalnije i stvarnije, to će On više propatiti tokom vršenja Svoje službe. Delo Božje izražava se u vrlo uobičajenom telu, telu koje nije nimalo natprirodno. Budući da je Njegovo telo normalno i da pritom mora da ponese delo čovekovog spasenja, On strada u većoj meri nego što bi natprirodno telo stradalo – a sva ta stradanja proizlaze iz stvarnosti i normalnosti Njegovog tela. Na osnovu stradanja koja su dva ovaploćena tela pretrpela tokom obavljanja Svoje službe, može se sagledati suština ovaploćenog tela. Što je telo normalnije, to su veće poteškoće koje On mora da podnese dok obavlja Svoje delo; što je telo koje se posla prihvata stvarnije, to su ljudske predstave grublje i veća je opasnost koja će Ga, po svoj prilici, snaći. Pa ipak, što je to telo stvarnije i što ono u većoj meri poseduje potrebe i razum normalnog ljudskog bića, to je On sposobniji da na sebe preuzme obavljanje Božjeg dela u telu. Upravo je telo Isusovo bilo prikovano za krst, telo Njegovo koje je on predao kao žrtvu za greh; upravo je posredstvom tela sa normalnom ljudskošću On porazio Sotonu i u potpunosti spasao čoveka od krsta. I baš kao kompletno telo, Bog u Svom drugom ovaploćenju čini delo osvajanja i odnosi pobedu nad Sotonom. Samo telo koje je potpuno normalno i stvarno može u celosti da izvrši delo osvajanja i da snažno posvedoči. To, drugim rečima, znači da osvajanje čoveka postaje delotvorno posredstvom stvarnosti i normalnosti ovaploćenog Boga, a ne uz pomoć natprirodnih čuda i otkrivenja. Služba ovog ovaploćenog Boga sastoji se u izgovaranju reči, čime On čoveka osvaja i usavršava; drugim rečima, delo Duha ostvarenog u telu, to jest, dužnost toga tela, jeste da govori i da time u potpunosti osvoji, razotkrije, usavrši i izgna čoveka. Prema tome, upravo će delom osvajanja Božje delo u telu biti do kraja ostvareno. Inicijalno delo iskupljenja predstavljalo je samo početak dela ovaploćenja; telo koje vrši delo osvajanja dovršiće celokupno delo ovaploćenja. Jedno je telo muškog, a drugo ženskog roda, čime se upotpunjuje značaj Božjeg ovaploćenja i ujedno raspršuju čovekove predstave o Bogu: Bog se može pretvoriti bilo u muško ili u žensko biće, tako da je ovaploćeni Bog, u suštini, bespolan. On je stvorio i muškarca i ženu, te za Njega ne postoji podela polova. U ovoj etapi dela, Bog ne čini znamenja i čuda, tako da će rezultati Njegovog dela biti ostvareni posredstvom reči. Razlog za to leži u činjenici da se delo ovaploćenog Boga ovoga puta ne sastoji u lečenju bolesnih i isterivanju demona, već u osvajanju čoveka govorom, što

znači da se urođena sposobnost ovog ovaploćenog tela Božjeg ogleda u izgovaranju reči i osvajanju čoveka, a ne u isceljivanju bolesnih i izgonu demona. Svrha Njegovog dela u normalnoj ljudskosti nije da čini čuda, niti da leči bolesne i izgoni demone, već da govori, te stoga ovo drugo ovaploćeno telo ljudima izgleda znatno normalnije od prvog. Ljudi vide da Božje ovaploćenje nije laž; ovaj ovaploćeni Bog se, međutim, razlikuje od ovaploćenog Isusa; iako oboje predstavljaju ovaploćenog Boga, oni nisu potpuno identični. Isus jeste posedovao normalnu, običnu ljudskost, ali su Ga pratila mnoga znamenja i čuda. Kod ovog ovaploćenog Boga, ljudske oči neće videti ni znamenja ni čuda, ni lečenje bolesnih, ni isterivanje demona, ni hodanje po moru, ni četrdesetodnevni post… On ne obavlja isto ono delo koje je Isus učinio, ali ne zbog toga što se Njegovo telo suštinski razlikuje od Isusovog, već zato što svrha Njegove službe nije u lečenju bolesnih, niti u izgonu demona. On Svoje delo ne ruši, niti ga remeti. Pošto čoveka osvaja posredstvom Svojih stvarnih reči, On nema potrebu da ga potčinjava prikazivanjem čuda, te stoga ovom etapom treba da bude dovršeno delo ovaploćenja. Ovaploćeni Bog kojeg danas vidiš u celosti je sazdan od tela i nema ničeg natprirodnog u vezi s Njim. On oboleva kao i drugi, potrebni su mu hrana i odeća kao i drugima; On je u celosti sazdan od tela. Ako bi ovaploćeni Bog i ovoga puta činio natprirodna znamenja i čuda, ako bi lečio bolesne, izgonio demone ili ako bi mogao da ubije jednom rečju, kako bi onda delo osvajanja moglo da bude izvršeno? Kako bi delo Njegovo moglo da se proširi među neznabožačkim narodima? Lečenje bolesnih i isterivanje demona bilo je delo iz Doba blagodati i predstavljalo je prvi korak dela iskupljenja, a sada, nakon što je čoveka spasao od krsta, Bog to delo više ne obavlja. Ako bi se, tokom poslednjih dana, pojavio „Bog“ koji bi bio isti kao Isus, koji je lečio bolesne, izgonio demone i zarad čoveka bio razapet na krst, taj „Bog“, iako identičan biblijskom opisu Boga i čoveku lako prihvatljiv, ne bi, po svojoj suštini, predstavljao telo Duha Božjeg, već telo zloduha. Jer, načelo Božjeg delovanja jeste da nikad ne ponavlja ono što je jednom već dovršio. Stoga se delo drugog Božjeg ovaploćenja razlikuje od dela prvog ovaploćenja. U poslednjim danima, Bog ostvaruje delo osvajanja u običnom, normalnom telu; On ne isceljuje bolesne i neće biti razapet na krst zarad čoveka, već prosto izgovara reči u telu i osvaja čoveka u telu. Jedino takvo telo je Božje ovaploćeno telo; jedino takvo telo može da dovrši Božje delo u telu.

Bilo da ovaploćeni Bog u ovoj etapi podnosi teškoće ili obavlja Svoju službu, On to čini kako bi upotpunio značenje ovaploćenja, jer ovo je poslednje Božje ovaploćenje. Bog se može samo dvaput ovaplotiti. Ne može biti trećeg ovaploćenja. Prvo ovaploćenje bilo je muškog, a drugo ženskog roda, čime je slika tela Božjeg u čovekovom umu dovršena; ova su dva ovaploćenja već dovršila Božje delo u telu. Prvi put je ovaploćeni Bog posedovao normalnu ljudskost da bi upotpunio značenje ovaploćenja. Ovoga puta, On takođe poseduje normalnu ljudskost, ali je značenje ovog ovaploćenja drugačije: ono je dublje, a delo Njegovo ima temeljniji značaj. Razlog zbog kojeg se Bog ponovo ovaplotio jeste da upotpuni značenje ovaploćenja. Kada Bog ovu etapu Svog dela u

potpunosti privede kraju, celokupno značenje ovaploćenja, odnosno, Božjeg dela u telu, biće potpuno i više neće biti nikakvog posla koji treba da se obavi u telu. To, drugim rečima, znači da se Bog, odsad pa nadalje, nikad više neće vraćati u telo da bi obavljao Svoje delo. Bog delo ovaploćenja izvršava samo zato da bi ljudski rod spasao i usavršio. Drugim rečima, ovaploćenje za Boga nipošto nije uobičajeno, osim kad treba da obavi Svoje delo. Time što se zarad Svog dela ovaploti, On Sotoni pokazuje da je Bog telo, normalna osoba, obična osoba – ali da On ipak može trijumfalno da ovlada svetom, da porazi Sotonu, da iskupi ljudski rod, da osvoji čovečanstvo! Delo Sotonino ima za cilj da čovečanstvo iskvari, dok je Božji cilj spasenje ljudskog roda. Sotona čoveka zatvara u bezdanu jamu, a Bog ga iz nje izbavlja. Sotona sve ljude primorava da ga obožavaju, dok ih Bog potčinjava Svojoj vlasti, jer je On Gospod stvaranja. Celokupno ovo delo ostvaruje se kroz dva Božja ovaploćenja. U suštini, Njegovo telo predstavlja uniju ljudskog i božanskog, i poseduje normalnu ljudskost. Bog, dakle, bez ovaploćenog tela Božjeg, ne bi mogao da postigne rezultate čovekovog spasenja, a bez normalne ljudskosti tela Njegovog, Njegovo delo u telu ove rezultate još uvek ne bi moglo da postigne. Suština Božjeg ovaploćenja ogleda se u tome da On mora posedovati normalnu ljudskost; u suprotnom bi ono bilo protivno prvobitnoj nameri Boga da se ovaploti.

Zašto kažem da značenje ovaploćenja nije bilo dovršeno Isusovim delom? Zato što se Reč tada nije u celosti ovaplotila. Ono što je Isus učinio bilo je samo deo Božjeg dela u telu; On je obavio samo delo iskupljenja, ali ne i delo potpunog zadobijanja čoveka. Iz tog razloga, Bog se u poslednjim danima iznova ovaplotio. Ova etapa dela se takođe obavlja u običnom telu, a izvodi je jedno sasvim normalno ljudsko biće, čija ljudskost nije ni najmanje transcendentna. Drugim rečima, Bog je postao jedno celovito ljudsko biće; On je osoba sa identitetom Boga, kompletno ljudsko biće, celovito telo, koje obavlja delo. Pred čovekovim očima je telo od krvi i mesa, koje uopšte nije transcendentno, jedna sasvim obična osoba koja govori nebeskim jezikom, koja ne pokazuje čudesna znamenja, koja ne čini čuda, a još manje razotkriva unutrašnju istinu religije u prostranim aulama. Delo drugog ovaploćenog tela ljudima izgleda potpuno drugačije od onog prvog, čak u toj meri da ta dva dela naizgled nemaju ničeg zajedničkog i da se ovog puta ne može videti ništa od dela učinjenog prvim ovaploćenjem. Iako se delo drugog ovaploćenog tela razlikuje od prvog, time se ne dokazuje da Njihov izvor nije jedan te isti. Da li je Njihov izvor isti ili nije zavisi od prirode posla koji ta tela obavljaju, a ne od Njihove spoljašnje ljuske. Tokom tri etape Svog dela, Bog se dvaput ovaplotio, a oba puta je delom ovaploćenog Boga inaugurisano novo doba i započeto novo delo; Božja se ovaploćenja međusobno dopunjuju. Ljudskim je očima nemoguće dokučiti da ta dva tela zapravo potiču iz istog izvora. Podrazumeva se da je to izvan mogućnosti ljudskog oka i ljudskog uma. Ta su dva tela, međutim, po svojoj suštini istovetna, jer Njihova dela potiču od istog Duha. O tome da li ova dva ovaploćena tela potiču iz istog izvora, ne može se suditi prema razdoblju i mestu u kojem su rođeni, niti na osnovu drugih sličnih faktora, već prema božanskom delu koje Ona izražavaju. Drugo ovaploćeno telo ne čini

ništa od dela koje je Isus obavio, jer se Božje delo ne pridržava konvencija, već uvek otvara novi put. Drugo ovaploćeno telo nema za cilj da produbi ili učvrsti utisak koji je u glavama ljudi ostavilo prvo telo, već da ga dopuni i usavrši, da produbi čovekovo bogopoznanje, da poruši sva pravila koja postoje u srcima ljudi, te da u njihovim srcima zatre pogrešne slike Boga. Može se reći da nijedna pojedinačna etapa Božjeg dela ne može čoveku da pruži potpuno znanje o Njemu; svaka mu etapa otkriva samo jedan deo, ali ne i celinu. Iako je Bog Svoju narav u celosti izrazio, čovekovo znanje o Bogu, usled njegove ograničene moći razumevanja, ostaje i dalje nepotpuno. Ljudskim je jezikom nemoguće preneti celokupnu narav Božju; osim toga, kako bi samo jedna etapa Njegovog dela mogla da u potpunosti izrazi Boga? On u telu deluje pod okriljem Svoje normalne ljudskosti i čovek ga može spoznati samo na osnovu izraza Njegove božanske prirode, a ne po Njegovoj telesnoj ljusci. Bog se ovaploćuje kako bi čoveku omogućio da Ga spozna posredstvom Njegovog raznolikog dela, a ne postoje dve etape Njegovog dela koje liče jedna na drugu. Jedino na taj način čovek može steći potpuno znanje o Božjem delu u telu, znanje koje nije ograničeno samo na jedan aspekt tog dela. Iako ova dva ovaploćena tela obavljaju različita dela, suština tih tela i izvor Njihovih dela međusobno su identični; stvar je samo u tome da Ona postoje zarad obavljanja dve različite etape dela i da se pojavljuju u dva različita doba. Bez obzira na sve, oba ovaploćena tela Božja dele istu suštinu i isto poreklo – to je istina koju niko ne može da ospori.

Božje delo i čovekova praksa

Božje delo među ljudima neodvojivo je od čoveka, jer je čovek predmet tog dela i jedino Božje stvorenje koje može da svedoči o Bogu. Čovekov život i sve njegove aktivnosti neodvojivi su od Boga i njima upravlja Božja ruka, te se čak može reći da nijedna osoba ne može postojati nezavisno od Boga. Ovo ne može niko da porekne, jer je to činjenica. Sve što Bog čini ima za cilj dobrobit čovečanstva i usmereno je protiv Sotoninih intriga. Sve što je čoveku potrebno dolazi od Boga i Bog je izvor čovekovog života. Stoga čovek naprosto nije u stanju da se rastane od Boga. Uz to, ni Bog nikada nije nameravao da se rastane od čoveka. Delo koje Bog čini namenjeno je dobrobiti čitavog ljudskog roda, a Njegove su misli uvek ljubazne. Za čoveka, dakle, Božje delo i Božje misli (to jest, Božja volja) predstavljaju „vizije“ koje bi čoveku trebalo da budu poznate. U takve vizije takođe spadaju Božje upravljanje i delo koje čovek nije u stanju da obavi. Pri tom se zahtevi koje Bog postavlja pred čoveka tokom obavljanja Svog dela, nazivaju čovekovom „praksom“. Vizije su delo Sâmog Boga, odnosno, one predstavljaju Njegovu volju za čovečanstvo ili ciljeve i značaj Njegovog dela. Za vizije se takođe može reći da su deo upravljanja, jer je to upravljanje Božje delo i usmereno je ka čoveku, što znači da je to delo koje Bog obavlja među ljudima. Ovo delo predstavlja dokaz i put kojim čovek dolazi do spoznaje Boga i ono je za čoveka od najveće važnosti. Ako ljudi obraćaju

pažnju samo na doktrine verovanja u Boga ili na nevažne pojedinosti, umesto da svoju pažnju posvete spoznaji Božjeg dela, onda oni naprosto neće spoznati Boga i, povrh toga, neće biti po srcu Božjem. Božje delo koje čoveku uveliko pomaže u spoznavanju Boga naziva se vizijama. Ove vizije predstavljaju Božje delo, volju Božju, kao i ciljeve i značaj Božjeg dela; sve su one od koristi čoveku. Praksa se odnosi na ono što čovek treba da čini, ono što treba da rade stvorenja koja slede Boga, a to je ujedno i čovekova dužnost. Ono što čovek treba da uradi nije nešto što je čovek razumeo od samog početka, već su to zahtevi koje Bog postavlja pred čoveka tokom obavljanja Svog dela. Dok Bog deluje, ovi zahtevi postepeno bivaju sve temeljniji i sve uzvišeniji. Primera radi, čovek je tokom Doba zakona morao da poštuje zakon, dok je tokom Doba blagodati morao da nosi krst. Doba carstva je drugačije: zahtevi koji se pred čoveka postavljaju viši su od zahteva iz Doba zakona i Doba blagodati. Kako vizije postaju sve uzvišenije, to i zahtevi prema čoveku postaju sve viši, sve jasniji i stvarniji. Slično tome, vizije takođe postaju sve stvarnije. Ove mnogobrojne stvarne vizije ne samo da doprinose čovekovoj poslušnosti Bogu, već, povrh toga, doprinose i njegovom bogopoznanju.

U poređenju s prethodnim dobima, Božje delo tokom Doba carstva je praktičnije, više usmereno ka čovekovoj suštini i promenama u njegovoj naravi i sposobnije da svedoči o Sâmom Bogu za sve one koji ga slede. Drugim rečima, Bog se, tokom delovanja u Dobu carstva, čoveku pokazuje više nego ikad ranije, što znači da su vizije koje čovek treba da poznaje uzvišenije nego u bilo kojem od prethodnih doba. Pošto je Božje delo među ljudima zašlo na nepoznati teren, vizije koje čovek poznaje tokom Doba carstva sada su najviše u celom delu upravljanja. Božje delo je zašlo na nepoznati teren, te su stoga vizije koje čovek treba da spozna postale najviše od svih vizija, a i posledična čovekova praksa takođe je uzvišenija nego u bilo kojem od prethodnih doba, jer se ljudska praksa menja ukorak sa vizijama, a savršenstvo vizija ujedno označava i savršenstvo zahteva prema čoveku. Onog trenutka kad u Božjem upravljanju dođe do zastoja, obustavlja se i ljudska praksa, a čovek bez Božjeg dela neće imati drugog izbora nego da se pridržava doktrina iz prošlih vremena, jer inače naprosto neće imati kuda da krene. Bez novih vizija, neće biti nove čovekove prakse; bez celovitih vizija, neće biti ni savršene prakse od strane čoveka; bez uzvišenih vizija, neće biti ni čovekove uzvišenije prakse. Čovekova praksa menja se ukorak s Božjim stopama, a slično tome se i čovekovo znanje i iskustvo takođe menjaju zajedno s Božjim delom. Ma koliko da je sposoban, čovek je ipak neodvojiv od Boga i ako bi Bog makar samo na tren prestao da dela, čovek bi odmah umro od Njegovog gneva. Čovek nema čime da se pohvali, jer, ma koliko da je njegovo sadašnje znanje veliko i ma koliko da je duboko njegovo iskustvo, on je neodvojiv od Božjeg dela – jer su čovekova praksa i ono što treba da traži u svojoj veri u Boga neodvojivi od vizija. U svakom primeru Božjeg dela postoje vizije koje čovek treba da poznaje i, zajedno s njima, prikladni zahtevi koji se pred čoveka postavljaju. Bez ovih vizija kao temelja, čovek naprosto ne bi bio sposoban za praktično delovanje, niti bi mogao da nepokolebljivo sledi Boga. Ukoliko čovek ne poznaje Boga

ili ne razume Božju volju, onda je sve što on čini uzaludno i ne može da bude od Boga priznato. Ma koliko da su brojni čovekovi talenti, on je ipak neodvojiv od Božjeg dela i od Božjeg usmeravanja. Ma koliko da su čovekovi postupci dobri i ma koliko postupaka da preduzima, oni ipak ne mogu da zamene Božje delo. Prema tome, čovekova se praksa ni pod kojim okolnostima ne može odvojiti od vizija. Oni koji ne prihvataju nove vizije, nemaju ni novu praksu. Njihova praksa nema nikakve veze sa istinom, jer se oni pridržavaju doktrine i poštuju zakone samo na papiru; oni uopšte nemaju nove vizije i, kao rezultat toga, oni ništa iz novog doba ne sprovode u delo. Izgubili su vizije, a time su ujedno izgubili i delo Svetog Duha i izgubili su istinu. Oni koji u sebi nemaju istine čeda su apsurda i oličenje Sotone. Ma o kakvoj osobi da se radi, ona ne može biti bez vizija Božjeg dela i ne može biti lišena prisustva Svetog Duha; čim čovek izgubi vizije, on istog trenutka silazi u Ad i živi u tami. Ljudi bez vizija su oni koji Boga slede bezumno, oni koji su lišeni dela Svetog Duha i koji žive u paklu. Takvi ljudi ne tragaju za istinom, već, umesto toga, Božje ime nose kao transparent. Oni koji ne poznaju delo Svetog Duha, koji ne poznaju ovaploćenog Boga i koji ne poznaju tri etape celovitog Božjeg upravljanja – to su ljudi koji ne poznaju vizije, te stoga ne poseduju ni istinu. A zar nisu zlotvori svi oni koji ne poseduju istinu? Oni koji su voljni da istinu sprovode u delo, koji su spremni da traže bogopoznanje i koji istinski sarađuju s Bogom, jesu ljudi kojima vizije predstavljaju temelj. Njih Bog priznaje, jer oni sarađuju s Njim, a upravo je ta saradnja ono što čovek treba da sprovede u delo.

Vizije u sebi sadrže mnoge puteve ka praksi. Praktični zahtevi koji se pred čoveka postavljaju takođe su sadržani u vizijama, kao i delo Božje koje čovek treba da spozna. U prošlosti se, na naročitim okupljanjima ili na velikim skupovima koji su se održavali na raznim mestima, govorilo samo o jednom aspektu puta prakse. Takva je praksa predstavljala ono što je trebalo da se primenjuje tokom Doba blagodati i jedva da je imala bilo kakve veze s bogopoznanjem, jer je vizija iz Doba blagodati bila samo vizija Isusovog raspeća i nije bilo uzvišenijih vizija. Čovek nije trebalo da zna ništa više od Njegovog dela iskupljenja čovečanstva putem raspeća, te stoga tokom Doba blagodati nije bilo drugih vizija koje je čovek trebalo da spozna. Na taj je način čovek samo oskudno poznavao Boga, a na raspolaganju je, osim znanja o Isusovoj ljubavi i samilosti, imao svega nekoliko prostih i bednih stvari koje je trebalo da primeni, stvari koje su neuporedive s današnjim. U kojoj god formi da su se okupljali, ljudi ranije nisu bili u stanju da govore o praktičnom poznavanju Božjeg dela, a još manje je iko mogao jasno da kaže na koji je put prakse čoveku bilo najprikladnije da zakorači. Temelju sačinjenom od samokontrole i strpljenja čovek je pridodao jedva nekoliko jednostavnih detalja; naprosto nije bilo nikakvih promena u suštini njegove prakse, jer Bog u jednom te istom dobu nije obavljao nikakva nova dela, a jedini zahtevi koje je postavio pred čoveka bili su samokontrola i strpljenje, ili pak nošenje krsta. Osim ovakvih praksi, od Isusovog raspeća nije bilo uzvišenijih vizija. U prošlosti se nisu pominjale druge vizije, zato što Bog nije obavio neko obimno delo i zato što je pred čoveka postavljao samo ograničene

zahteve. Na taj način, ma šta da je radio, čovek nije bio u stanju da prekorači ove granice, koje nisu predstavljale ništa drugo do par jednostavnih i površnih stvari koje je čovek trebalo da sprovede u delo. Ja danas govorim o drugim vizijama, zato što je danas obavljeno još posla, posla koji je višestruko obimniji nego u Dobu zakona i Dobu blagodati. Zahtevi prema čoveku takođe su nekoliko puta veći nego u prošlim dobima. Kad čovek ne bi bio u stanju da u potpunosti spozna takvo delo, onda ono ne bi imalo veliki značaj; može se reći da će čovek imati poteškoća da u celosti spozna takvo delo ukoliko mu ne posveti sav svoj životni trud. Ako bi se u delu osvajanja govorilo samo o putu prakse, čoveka bi bilo nemoguće osvojiti. Osvajanje čoveka bi takođe bilo nemoguće ukoliko bi se samo pričalo o vizijama, bez postavljanja ikakvih zahteva pred čoveka. Ako bi se govorilo samo o putu prakse, bilo bi nemoguće pogoditi čoveka u Ahilovu petu ili raspršiti njegove predstave, a isto tako bi čoveka bilo nemoguće u potpunosti osvojiti. Vizije su glavni instrument čovekovog osvajanja, ali kad, osim vizija, ne bi postojao i put prakse, čovek ne bi imao put koji bi sledio, a kamoli ikakav način ulaska. Načelo Božjeg dela bilo je, od početka do kraja, ovo: u vizijama postoji ono što se može sprovesti u delo, a pored prakse takođe postoje i vizije. Stepen promena, kako u čovekovom životu tako i u njegovoj naravi, prati promene u vizijama. Kad bi se čovek oslanjao samo na svoj trud, bilo bi mu nemoguće da postigne iole značajan stepen promene. Vizije govore o delu Sâmog Boga i o Božjem upravljanju. Praksa se odnosi na put čovekove prakse i na način njegovog postojanja; u čitavom Božjem upravljanju, odnos između vizija i prakse jeste odnos između Boga i čoveka. Kada ne bi bilo vizija ili kad bi se o njima govorilo bez pominjanja prakse, ili kada bi samo vizije postojale, a čovekova praksa bila iskorenjena, onda se takve stvari ne bi mogle smatrati Božjim upravljanjem, a još manje bi se moglo reći da se delo Božje obavlja zarad čovečanstva; na taj bi način ne samo ljudska dužnost bila izbrisana, već bi to predstavljalo poricanje svrhe Božjeg dela. Kada bi se od čoveka, od početka do kraja, zahtevalo samo praktično delovanje, bez učešća Božjeg dela i kad se, povrh toga, od čoveka ne bi zahtevalo da poznaje Božje delo, takvo delo bi se još manje moglo zvati Božjim upravljanjem. Kad čovek ne bi poznavao Boga, kad bi mu Božja volja bila nepoznata i kad bi on samo slepo sprovodio svoju praksu na nejasan i apstraktni način, on nikad ne bi postao potpuno kvalifikovano stvorenje. Prema tome, obe ove stvari su neophodne. Kad bi postojalo samo Božje delo, to jest, kad bi postojale samo vizije i kad ne bi bilo čovekove saradnje ni prakse, takve se stvari ne bi mogle nazvati Božjim upravljanjem. Kad bi postojala samo čovekova praksa i ulazak, onda bi i to bilo neprihvatljivo, ma koliko visok bio put kojim je čovek zakoračio. Ulazak čoveka mora se menjati postepeno, u skladu sa delom i vizijama; on se ne može po volji menjati. Načela čovekove prakse nisu slobodna ni neobuzdana, već se nalaze unutar određenih granica. Ta se načela menjaju u skladu s vizijama dela. Stoga se Božje upravljanje naposletku svodi na Božje delo i čovekovu praksu.

Delo upravljanja nastalo je isključivo zbog ljudskog roda, što znači da je nastalo samo zbog postojanja ljudskog roda. Nikakvog upravljanja nije bilo pre postanka čoveka,

kao ni u početku, kad su stvarani nebo i zemlja i sva stvorenja. Kad u čitavom Božjem delu ne bi bilo prakse korisne za čoveka, to jest, kad Bog ne bi iskvarenom čovečanstvu postavljao prikladne zahteve (kad u delu koje Bog obavlja ne bi bilo odgovarajućeg puta za čovekovu praksu), ovo se delo ne bi moglo nazvati Božjim upravljanjem. Kad bi celokupno Božje delo iskvarenom čovečanstvu samo nalagalo kako da praktično deluje, kad Bog ne bi preduzimao nikakav sopstveni poduhvat i kad ne bi pokazivao ni trunku Svoje svemoći ili mudrosti, onda čovek, ma koliko da su Božji zahtevi prema njemu visoki i ma koliko dugo Bog živeo među ljudima, ne bi ništa znao o Božjoj naravi; kad bi tako bilo, onda bi takvo delo bilo još manje dostojno da se nazove Božjim upravljanjem. Jednostavno rečeno, Božjem delu upravljanja pripada delo koje obavlja Sâm Bog, kao i celokupan posao koji pod Božjim usmeravanjem obavljaju oni koje je Bog zadobio. Takvo se delo može sažeti pod pojam upravljanja. Drugim rečima, delo koje Bog obavlja među ljudima, kao i saradnja s Njim svih onih koji Ga slede, jednim se imenom nazivaju upravljanje. Ovde se Božje delo naziva vizijama, a čovekova saradnja praksom. Što je Božje delo uzvišenije (to jest, što su uzvišenije vizije), to se Božja narav jasnije pokazuje čoveku i u većoj je suprotnosti s čovekovim predstavama, a to uzvišenije postaju i čovekova praksa i saradnja. Što su zahtevi prema čoveku viši, to je Božje delo u većoj suprotnosti s čovekovim predstavama, usled čega i čovekove kušnje, kao i standardi koje mora da ispuni, takođe postaju sve viši. Po završetku ovog dela, sve će vizije biti upotpunjene, a ono što se od čoveka zahteva da sprovede u delo dostići će vrhunac savršenstva. U to će vreme, takođe, svako biti klasifikovan prema svojoj vrsti, jer će čoveku biti prikazano ono što on mora da zna. Kada, dakle, vizije dostignu svoj apogej, shodno tome će i delo biti privedeno kraju, a ujedno će i ljudska praksa dostići svoj zenit. Čovekova praksa zasniva se na Božjem delu, a Božje se upravljanje u celosti izražava samo zahvaljujući čovekovoj praksi i saradnji. Čovek je eksponat Božjeg dela i predmet delovanja celokupnog Božjeg upravljanja, a takođe i produkt čitavog Božjeg upravljanja. Kada bi Bog delovao samostalno, bez saradnje čoveka, ne bi bilo ničega što bi moglo da posluži kao kristalizacija celokupnog Njegovog dela, te stoga ni Božje upravljanje ne bi imalo nikakav značaj. Osim Svojim delom, cilj Svoga upravljanja i cilj upotrebe celokupnog ovog dela radi potpune pobede nad Sotonom Bog može da ostvari samo tako što će odabrati prikladne objekte kojima će izraziti Svoje delo i dokazati Svoju svemoć i mudrost. Čovek je, dakle, neizostavni element Božjeg dela upravljanja i jedino zahvaljujući njemu Božje upravljanje može uroditi plodom i postići svoj krajnji cilj; osim čoveka, tu ulogu ne može da odigra nijedan drugi oblik života. Ako već čovek treba da postane istinska kristalizacija Božjeg dela upravljanja, onda neposlušnost iskvarenog čovečanstva mora u potpunosti da bude raspršena. Ovo zahteva da se čoveku dodeli praksa prikladna za različita vremena i da Bog među ljudima obavi odgovarajuće delo. Jedino će na taj način na kraju biti zadobijena grupa ljudi koji predstavljaju kristalizaciju Božjeg dela upravljanja. Božje delo među ljudima ne može da o Sâmom Bogu svedoči isključivo kroz Božje samostalno delovanje; da bi se takvo svedočanstvo ostvarilo, ono

takođe zahteva učešće živih ljudi, prikladnih za Njegovo delo. Bog će najpre delovati na ove ljude, kroz koje će se zatim izraziti Njegovo delo, da bi se, na kraju, među stvorenjima pronelo takvo svedočanstvo o Njemu, čime će Bog ujedno postići cilj Svoga dela. Bog ne deluje samostalno da bi porazio Sotonu, zato što ne može neposredno da svedoči o Sebi među svim stvorenjima. Kad bi tako radio, čoveka bi bilo nemoguće potpuno ubediti, te stoga Bog mora da radi na čoveku da bi ga osvojio, i tek će tada On moći da stekne svedočanstvo među svim stvorenjima. Kad bi Bog delovao samostalno, bez saradnje čoveka, ili kad se od čoveka ne bi zahtevalo da sarađuje, onda čovek nikad ne bi mogao da spozna Božju narav i zauvek bi ostao nesvestan Božje volje; Božje delo se tada ne bi moglo nazvati delom Božjeg upravljanja. Kada bi, pak, samo čovek nastojao, tražio i naporno radio, ne razumevajući pritom Božje delo, čovek bi se na taj način samo šegačio. Bez delovanja Svetog Duha, čovek čini ono što potiče od Sotone, buntovnik je i zlotvor; Sotona se pokazuje u svemu što čini iskvareno čovečanstvo, tu nema ničega što je u skladu s Bogom i sve što čovek čini manifestacija je Sotone. Od svega što je rečeno, ništa ne isključuje vizije i praksu. Na temelju vizija čovek pronalazi praksu i put pokoravanja, kako bi mogao da po strani ostavi svoje predstave i stekne ono što ranije nije posedovao. Bog od čoveka zahteva da sarađuje s Njim i potpuno se potčini Njegovim zahtevima, dok čovek traži da vidi delo koje obavlja Sâm Bog, da iskusi svemoguću silu Božju i da spozna Božju narav. Ovo je, ukratko, Božje upravljanje. Upravljanje je Božji savez sa čovekom, a to je ujedno i najuzvišenije upravljanje.

Ono što obuhvata vizije prvenstveno se odnosi na delo Sâmog Boga, dok ono što sadrži praksu treba da obavi čovek i to s Bogom nema nikakve veze. Božje delo dovršava Sâm Bog, dok čovekovu praksu ostvaruje sâm čovek. Ono što treba da uradi Sâm Bog ne treba da čini čovek, a ono što čovek treba da sprovede u delo nema nikakve veze sa Bogom. Božje delo je Njegova sopstvena služba i ono nema nikakve veze s čovekom. To delo ne treba da obavlja čovek, koji, povrh toga, ne bi ni bio u stanju da izvrši delo koje treba da učini Bog. Čovek mora da ostvari ono što se od njega traži da sprovede u praksi, bilo da se radi o žrtvovanju sopstvenog života ili njegovom predavanju u ruke Sotoni radi svedočenja – sve to mora da ostvari čovek. Sâm Bog dovršava celokupno delo koje treba da obavi i ujedno pokazuje čoveku ono što čovek treba da uradi, dok je sav preostali posao prepušten čoveku. Bog ne obavlja dodatno delo. On samo obavlja delo koje je u okviru Njegove službe i čoveku samo pokazuje put, to jest, obavlja samo delo otvaranja puta, ali ne i njegovog popločavanja; ovo svi treba da shvate. Sprovođenje istine u delo znači sprovođenje u delo Božjih reči, a sve je to čovekova dužnost, koju čovek treba da izvrši, i nema nikakve veze s Bogom. Ako čovek zahteva da Bog, isto kao i čovek, trpi muke i oplemenjivanje u istini, onda je čovek neposlušan. Božje se delo sastoji u tome da On obavlja Svoju službu, dok je čovek dužan da se bez imalo otpora pokorava svim Božjim smernicama. Ono što čovek mora da postigne dužan je da ostvari, bez obzira na to kako Bog deluje ili kako živi. Jedino Sâm Bog može čoveku da ispostavlja zahteve, što znači da je jedino Sâm Bog prikladan

da čoveku postavlja zahteve. Čovek ne treba da ima nikakav izbor i ne treba da radi ništa osim da se do kraja potčini i da deluje praktično; to je razum koji čovek treba da poseduje. Kad je delo koje treba da obavi Sâm Bog dovršeno, od čoveka se zahteva da to delo, korak po korak, doživi. Ako na kraju, kad celokupno Božje upravljanje bude završeno, čovek još uvek ne bude učinio ono što Bog od njega zahteva, onda treba da bude kažnjen. Ukoliko čovek ne ispunjava Božje zahteve, uzrok tome je njegova neposlušnost; to ne znači da Bog nije bio dovoljno temeljan u Svom delu. Svi oni koji Božje reči ne mogu da sprovedu u delo, koji ne mogu da ispune Božje zahteve i koji ne mogu da budu odani i ispune svoju dužnost, biće kažnjeni. Ono što se od vas danas zahteva da postignete nisu dodatni zahtevi, već je to čovekova dužnost i to je ono što svi ljudi treba da učine. Ako niste u stanju čak ni svoju dužnost da izvršite, ili da je obavite dobro, zar time sami sebi ne tovarite brigu na vrat? Zar se time ne udvarate smrti? Kako i dalje možete da se nadate nekoj budućnosti i dobrim izgledima? Božje se delo obavlja za dobrobit čovečanstva, a čovek svoju saradnju nudi radi Božjeg upravljanja. Nakon što Bog učini sve što treba da učini, od čoveka se zahteva da u svojoj praksi bude bespoštedan i da sarađuje s Bogom. Tokom obavljanja Božjeg dela, čovek ne treba da štedi trud, treba da ponudi svoju vernost i ne treba da se prepušta brojnim predstavama, niti da pasivno sedi i čeka smrt. Ako Bog može da se žrtvuje za čoveka, zašto onda čovek ne bi mogao Bogu da ponudi svoju odanost? Ako je Bog prema čoveku jednodušan, zašto Mu onda čovek ne bi ponudio saradnju? Ako Bog deluje za dobrobit čovečanstva, zašto onda čovek ne bi ispunio neku od svojih dužnosti zarad Božjeg upravljanja? Božje je delo napredovalo dovde, a vi, iako to vidite, još uvek ne delujete, čujete ali se ne pomerate s mesta. Nisu li takvi ljudi predmet propasti? Bog je sve Svoje već posvetio čoveku, pa zašto čovek danas nije sposoban da prilježno vrši svoju dužnost? Za Boga je Njegovo delo najvažniji prioritet, a delo Njegovog upravljanja od najveće je važnosti. Za čoveka je, pak, najvažniji prioritet da Božje reči sprovede u delo i da ispuni Božje zahteve. Ovo bi svi trebalo da razumete. Reči koje su vam saopštene doprle su do same srži vaše suštine, a Božje je delo zakoračilo na nepoznat teren. Mnogi ljudi još uvek ne shvataju ni istinu ni laž ovakvog puta; oni i dalje čekaju i gledaju, a ne izvršavaju svoju dužnost. Umesto toga, oni analiziraju svaku Božju reč i postupak, usredsređuju se na to šta On jede i kako se oblači, a njihove predstave postaju sve ozbiljnije. Zar takvi ljudi ne dižu mnogo buke ni oko čega? Kako bi takvi ljudi mogli da budu oni koji traže Boga? I kako bi mogli da budu oni koji nameravaju da se potčine Bogu? Njima odanost i dužnost nisu ni nakraj pameti, već se umesto toga usredsređuju na to gde Bog boravi. To je čisti bezobrazluk! Ako je čovek razumeo sve što treba da razume i ako je sproveo u delo sve ono što treba da sprovede u delo, Bog će čoveku zasigurno udeliti Svoje blagoslove, jer to što On od čoveka zahteva jeste ljudska dužnost i ono što čovek treba da učini. Ako čovek nije u stanju da shvati ono što bi trebalo da razume i ako nije u stanju da sprovede u delo ono što bi trebalo da primeni u praksi, čovek će onda biti kažnjen. Oni koji s Bogom ne sarađuju Božji su neprijatelji, oni koji ne

prihvataju novo delo tom su delu suprotstavljeni, čak i ako takvi ljudi ne čine ništa što je s tim delom u očiglednoj suprotnosti. Svi koji istinu ne sprovode u delo kako Bog zahteva jesu ljudi koji su neposlušni i namerno se protive Božjim rečima, čak i ako oni naročitu pažnju posvećuju delu Svetog Duha. Ljudi koji se ne pokoravaju Božjim rečima i nisu potčinjeni Bogu, buntovni su i suprotstavljaju se Bogu. Ljudi koji ne vrše svoju dužnost jesu oni koji ne sarađuju s Bogom, a ljudi koji ne sarađuju s Bogom jesu oni koji ne prihvataju delo Svetog Duha.

Kada Božje delo dođe do određene tačke i kad Njegovo upravljanje dostigne određenu tačku, svi oni koji su Mu po srcu sposobni su da ispune Njegove zahteve. Bog čoveku postavlja zahteve prema Svojim sopstvenim merilima i prema onome što je čovek sposoban da ostvari. Kad govori o Svom upravljanju, Bog čoveku ujedno pokazuje put i pruža mu stazu koja vodi ka opstanku. Božje upravljanje i čovekova praksa pripadaju istoj etapi dela i sprovode se istovremeno. Priča o Božjem upravljanju odnosi se na promene u čovekovoj naravi, dok se priča o onome što čovek treba da uradi i o promenama u njegovoj naravi odnosi na Božje delo; to se dvoje ni u kom trenutku ne može razdvojiti. Čovekova se praksa menja, korak po korak. To je zato što se Božji zahtevi prema čoveku takođe menjaju i zato što se Božje delo stalno menja i napreduje. Ako čovekova praksa ostane u zatočeništvu doktrine, to dokazuje da je čovek lišen Božjeg dela i usmeravanja; ako se čovekova praksa nikada ne menja niti produbljuje, onda to dokazuje da se ona vrši po volji čoveka i da to nije praktikovanje istine; ako čovek nema puta kojim bi hodio, onda je on već pao Sotoni u šake i njime upravlja Sotona, što znači da je pod kontrolom zlih duhova. Ako se čovekova praksa ne produbljuje, Božje se delo neće razvijati, a ako nema promene u Božjem delu, čovekov će ulazak biti obustavljen; to je neminovno. Ako bi se čovek tokom čitavog Božjeg dela pridržavao Jahveovog zakona, Božje delo ne bi moglo da napreduje, a još manje bi čitavo doba moglo da bude privedeno kraju. Kad bi se čovek stalno držao krsta i primenjivao strpljenje i poniznost, bilo bi nemoguće da Božje delo nastavi da napreduje. Šest hiljada godina upravljanja naprosto se ne može okončati među ljudima koji samo poštuju zakon ili se samo drže krsta i primenjuju strpljenje i poniznost. Umesto toga, celokupno delo Božjeg upravljanja dovršava se među ljudima poslednjih dana, među onima koji poznaju Boga, koji su izbavljeni iz Sotoninih kandži i koji su se potpuno oslobodili uticaja Sotone. Ovo je neumitni smer izvršavanja Božjeg dela. Zašto se kaže da je praksa pripadnika religijskih crkava zastarela? Zato što je to što oni u praksi sprovode razdvojeno od današnjeg dela. Ono što su praktično primenjivali u Dobu blagodati bilo je ispravno, ali kako je to doba prošlo i Božje se delo promenilo, njihova praksa je postepeno postala zastarela. Pretekli su je novo delo i nova svetlost. Delo Svetog Duha je, oslanjajući se na svoj prvobitni temelj, napredovalo nekoliko koraka dublje. Pa ipak, ovi su ljudi i dalje zaglavljeni u prvobitnoj etapi Božjeg dela i još uvek se drže starih običaja i stare svetlosti. Božje se delo može uveliko promeniti za tri ili pet godina, pa zar se ne bi još veće transformacije dogodile tokom 2000 godina? Ako čovek

ne poseduje novu svetlost ili praksu, to znači da nije išao u korak sa delom Svetog Duha. To je čovekov neuspeh; postojanje novog Božjeg dela ne može se osporiti, zato što se oni koji su ranije posedovali delo Svetog Duha danas još uvek drže zastarele prakse. Delo Svetog Duha stalno napreduje, te stoga svi koji se nalaze u bujici Svetog Duha takođe treba da prodiru dublje i da se, korak po korak, menjaju. Ne treba da se zaustave na jednoj jedinoj etapi. Samo bi oni koji ne poznaju delo Svetog Duha ostali zaglavljeni u Njegovom prvobitnom delu i ne bi prihvatili novo delo Svetog Duha. Samo oni neposlušni ne bi mogli da zadobiju delo Svetog Duha. Ako čovekova praksa ne ide u korak s novim delom Svetog Duha, onda je ona zasigurno odsečena od današnjeg dela i u neskladu je s njim. Ovako zastareli ljudi naprosto nisu u stanju da ostvare Božju volju, a još bi manje mogli da postanu oni koji će na kraju svedočiti o Bogu. Osim toga, među takvom grupom ljudi ne bi moglo da bude dovršeno celokupno delo upravljanja. Što se tiče onih koji su nekad poštovali Jahveov zakon i onih koji su jednom stradali za krst, sve što su činili biće uzaludno i beskorisno ako ne mogu da prihvate etapu dela poslednjih dana. Najjasniji izraz dela Svetog Duha jeste prihvatanje onoga što postoji ovde i sada, a ne nostalgija za prošlim vremenima. Oni koji nisu išli u korak sa delom današnjice i koji su se odvojili od današnje prakse, jesu oni koji se delu Svetog Duha protive i ne prihvataju ga. Takvi ljudi prkose sadašnjem Božjem delu. Iako se čvrsto drže za svetlost prošlosti, ne može im se poreći poznavanje dela Svetog Duha. Zašto se toliko mnogo govori o promenama u čovekovoj praksi, o razlikama između nekadašnje i sadašnje prakse, o tome kako se praktično delovalo u prethodnom dobu, a kako se to radi danas? O takvim podelama u čovekovoj praksi stalno se govori zato što delo Svetog Duha neprestano napreduje, te se stoga i od čovekove prakse zahteva da se neprestano menja. Ako čovek ostane zaglavljen u jednoj etapi, to dokazuje da on nije u stanju da održi korak s novim Božjim delom i novom svetlošću; to nije dokaz da je Božji plan upravljanja ostao nepromenjen. Ljudi izvan bujice Svetog Duha stalno misle da su u pravu, ali je, zapravo, Božje delo u njima odavno usahnulo, dok dela Svetog Duha u njima uopšte i nema. Božje delo je već odavno preneto na drugu grupu ljudi, grupu na kojoj On namerava da dovrši Svoje novo delo. Pošto religiozni ljudi nisu u stanju da prihvate novo Božje delo i drže se samo starog dela iz prošlosti, Bog se tih ljudi odrekao i Svoje novo delo obavlja na ljudima koji to novo delo prihvataju. To su ljudi koji sarađuju u obavljanju Njegovog novog dela, a jedino se na taj način može ostvariti Njegovo upravljanje. Božje upravljanje stalno napreduje, a čovekova se praksa stalno uzdiže. Bog stalno deluje, a čoveku stalno nešto treba, tako da oboje dostižu svoj zenit i Bog se sa čovekom potpuno sjedinjuje. To je izraz ostvarenja Božjeg dela i konačni ishod celokupnog Božjeg upravljanja.

U svakoj etapi Božjeg dela postoje i odgovarajući zahtevi prema čoveku. Svi koji se nalaze u bujici Svetog Duha poseduju prisustvo i disciplinu Svetog Duha, dok su oni van bujice Svetog Duha pod komandom Sotone i u sebi nemaju ništa od dela Svetog Duha. Ljudi koji se nalaze u bujici Svetog Duha jesu oni koji prihvataju novo delo Božje i koji u

njemu sarađuju. Ako oni koji pripadaju ovoj bujici nisu u stanju da sarađuju i ako ne mogu da sprovedu u delo istinu koju Bog tokom ovog vremena zahteva, onda će oni biti dovedeni u red, dok će ih se, u najgorem slučaju, Sveti Duh odreći. Oni koji prihvate novo delo Duha Svetoga živeće u bujici Svetog Duha i primiće negu i zaštitu od Svetog Duha. Oni koji su spremni da istinu sprovedu u delo bivaju prosvećeni Svetim Duhom, dok one koji nisu spremni da sprovedu istinu u delo Sveti Duh dovodi u red, a ponekad ih čak i kažnjava. Ma o kakvim osobama da se radi, pod uslovom da se one nalaze u bujici Svetog Duha, Bog će preuzeti odgovornost za sve one koji zarad Njegovog imena prihvate Njegovo novo delo. Oni koji slave Njegovo ime i koji su spremni da Njegove reči sprovedu u delo, primiće Njegove blagoslove; oni koji su prema Njemu neposlušni i koji Njegove reči ne sprovode u delo, od Njega će primiti kaznu. Ljudi koji pripadaju bujici Svetog Duha jesu oni koji prihvataju novo delo, a pošto su prihvatili novo delo, treba da na odgovarajući način sarađuju s Bogom, a ne da se ponašaju kao buntovnici koji ne izvršavaju svoju dužnost. Ovo je jedini Božji zahtev prema čoveku. To, međutim, ne važi za ljude koji novo delo ne prihvataju: oni su izvan bujice Svetog Duha, tako se disciplinovanje i prekor od strane Svetog Duha ne odnose na njih. Ti ljudi po ceo dan žive unutar tela, unutar svoga uma, a sve što rade u skladu je s doktrinom do koje dolaze putem analize i istraživanja uz pomoć sopstvenog mozga. To nije ono što novo delo Svetog Duha zahteva, a još manje je saradnja s Bogom. Oni koji ne prihvataju novo Božje delo lišeni su Božjeg prisustva i, povrh toga, lišeni su Božjih blagoslova i zaštite. Svojim rečima i postupcima oni se uglavnom pridržavaju prošlih zahteva dela Svetog Duha; oni su doktrina, a ne istina. Takva doktrina i propis dovoljan su dokaz da okupljanja ovih ljudi nisu ništa drugo do religija; oni nisu oni izabrani, niti su predmet Božjeg dela. Skupovi svih ljudi među njima mogu se samo nazivati velikim verskim kongresima, ali se ne mogu zvati crkvom. To je činjenica koju je nemoguće izmeniti. Oni ne poseduju novo delo Svetog Duha; ono što oni rade podseća na religiju, ono što proživljavaju kao da obiluje religijom; oni ne poseduju ni prisustvo ni delo Svetog Duha, a još manje su podobni da od Svetog Duha budu dovedeni u red ili prosvećeni. Svi su ti ljudi beživotni leševi i crvi lišeni duhovnosti. Oni ne znaju ništa o čovekovoj buntovnosti i protivljenju, nemaju pojma o svim ljudskim zlodelima, a još manje poznaju celokupno Božje delo i sadašnju volju Božju. Sve su to neznalice, podlaci i ološ, te stoga ne zaslužuju da se zovu vernicima! Ništa od onoga što rade nema nikakvog uticaja na Božje upravljanje, a još manje može da poremeti Božje planove. Njihove su reči i postupci previše odvratni, previše jadni i oni naprosto nisu vredni pomena. Ništa što su učinili oni koji nisu u bujici Svetog Duha nema nikakve veze s novim delom Svetog Duha. Stoga oni, ma šta da rade, nemaju u sebi disciplinu Svetog Duha, niti, štaviše, poseduju prosvećenje Svetog Duha. Jer, sve su to ljudi koji nimalo ne ljube istinu i koji su od Svetog Duha omraženi i odbačeni. Nazivaju se zlotvorima, jer hodaju u telu i čine šta im je volja pod firmom Boga. Dok Bog deluje, oni su namerno prema Njemu neprijateljski nastrojeni i jure u suprotnom smeru od Njega. Kako je čovekov neuspeh u saradnji s

Bogom, sam po sebi, krajnje buntovan, zar onda prema ljudima koji se namerno protive Bogu neće naročito biti primenjena pravedna odmazda? Na sâm pomen njihovih zlodela, neki ljudi jedva čekaju da ih zaspu kletvama, dok ih Bog potpuno ignoriše. Čoveku se čini da se njihovi postupci tiču Božjeg imena, ali oni zapravo, sa Božjeg stanovišta, nemaju nikakve veze s Njegovim imenom, niti o Njemu svedoče. Ma šta da ti ljudi rade, to s Bogom nema nikakve veze: to se ne odnosi ni na Njegovo ime ni na Njegovo sadašnje delo. Ti ljudi sebe ponižavaju i ispoljavaju Sotonu; to su zlotvori koji se gomilaju za dan gneva. Bez obzira na njihove postupke, i pod uslovom da oni ne ometaju Božje upravljanje i nemaju nikakve veze s novim Božjim delom, takvi ljudi danas neće biti podvrgnuti odgovarajućoj odmazdi, jer dan gneva tek treba da nastupi. Ljudi veruju da ima mnogo toga s čime je Bog već trebalo da se obračuna i smatraju da bi prema tim zlotvorima što je moguće pre trebalo primeniti odmazdu. Međutim, pošto delo Božjeg upravljanja još uvek nije dovršeno, a dan gneva tek treba da nastupi, nepravednici i dalje nastavljaju da čine svoje nepravedne radnje. Neki kažu: „Pripadnici religije u sebi nemaju ni prisustvo, ni delo Svetog Duha i oni sramote Božje ime; pa zašto ih onda Bog ne uništi, umesto da i dalje toleriše njihovo neobuzdano ponašanje?“ Ovi ljudi, koji su manifestacija Sotone i koji izražavaju telo, jesu neznalice i polusvet; oni su, naprosto, apsurdni. Oni dolazak Božjeg gneva neće ugledati pre no što shvate kako Bog obavlja Svoje delo među ljudima, a kad budu potpuno osvojeni, svi će ti zlotvori dobiti zasluženu odmazdu i niko od njih neće moći da izbegne dan gneva. Sad nije vreme za kažnjavanje čoveka, već za izvršenje dela osvajanja, osim ako ima onih koji narušavaju Božje upravljanje, koji će, u tom slučaju, biti kažnjeni na osnovu težine svojih postupaka. Tokom Božjeg upravljanja čovečanstvom, svi koji se nalaze u bujici Svetog Duha povezani su s Bogom. Oni koji su od Svetog Duha omraženi i odbačeni žive pod uticajem Sotone, a ono što su sproveli u delo nema nikakve veze s Bogom. Samo oni koji prihvataju novo Božje delo i sarađuju s Bogom povezani su s Njim, jer je Božje delo usmereno samo na one koji ga prihvataju, a ne na sve ljude, bilo da ga prihvataju ili ne. Delo koje Bog obavlja uvek ima svoj cilj i ne radi se iz hira. Oni koji su povezani sa Sotonom nisu prikladni da svedoče o Bogu, a još manje su prikladni da s Njim sarađuju.

Svaka etapa dela Svetog Duha takođe zahteva čovekovo svedočenje. Svaku etapu dela čini bitka između Boga i Sotone, pri čemu je meta ove bitke Sotona, dok je čovek taj koji će ovim delom biti usavršen. Da li Božje delo može da urodi plodom ili ne, zavisi od načina na koji čovek svedoči o Bogu. Ovo svedočenje je ono što Bog zahteva od onih koji Ga slede; to se svedočenje daje pred Sotonom, a ono je ujedno i dokaz efekata Njegovog dela. Celokupno Božje upravljanje podeljeno je na tri etape, pri čemu se u svakoj etapi pred čoveka postavljaju odgovarajući zahtevi. Štaviše, kako se doba smenjuju i napreduju, Božji zahtevi prema čitavom čovečanstvu postaju sve veći. Tako ovo delo Božjeg upravljanja, korak po korak, dostiže svoj vrhunac, sve dok čovek ne sagleda činjenicu „pojavljivanja Reči u telu“, da bi na taj način zahtevi prema čoveku, kao i zahtevi da čovek svedoči, postali još veći. Što je čovek sposobniji za istinsku

saradnju s Bogom, to Bog zadobija veću slavu. Čovekova saradnja predstavlja svedočenje koje se od njega traži, a svedočenje koje on pruža jeste čovekova praksa. Prema tome, to da li Božje delo može dati željene efekte i da li istinsko svedočenje može postojati ili ne, neraskidivo je povezano s čovekovom saradnjom i svedočenjem. Kad ovo delo bude dovršeno, to jest, kad celokupno Božje upravljanje bude privedeno kraju, od čoveka će se zahtevati snažnije svedočenje, a kada Božje delo bude završeno, čovekova praksa i ulazak dostići će svoj zenit. U prošlosti se od čoveka tražilo da poštuje zakon i zapovesti i zahtevalo se da bude strpljiv i ponizan. Danas se od čoveka traži da se povinuje svim Božjim uređenjima i da poseduje vrhunsku ljubav prema Bogu, a konačno se od njega traži i da Boga voli čak i kad se nađe usred nevolje. Ove tri etape predstavljaju zahteve koje Bog, korak po korak, čoveku postavlja tokom celog Svog upravljanja. Svaka etapa Božjeg dela zadire dublje od prethodne i u svakoj su etapi zahtevi prema čoveku ozbiljniji od prethodnih, te se na taj način celokupno Božje upravljanje postepeno uobličava. Upravo zato što su zahtevi prema čoveku sve veći, čovekova se narav sve više približava standardima koje zahteva Bog i tek tada čitavo čovečanstvo počinje postepeno da se udaljava od Sotoninog uticaja, sve do trenutka kada će, nakon što Božje delo bude privedeno kraju, čitavo čovečanstvo biti spaseno od uticaja Sotone. Kad nastupi taj trenutak, Božje delo biće dovršeno, čovek više neće sarađivati s Bogom radi promene svoje naravi, a celo će čovečanstvo živeti u svetlosti Božjoj i, od tada pa nadalje, neće više biti buntovništva, niti protivljenja Bogu. Bog, takođe, čoveku neće postavljati nikakve zahteve, a između čoveka i Boga postojaće skladnija saradnja, takva u kojoj će čovek živeti zajedno s Bogom, životom koji će nastupiti nakon što Božje upravljanje bude u celosti dovršeno i nakon što Bog bude čoveka u potpunosti izbavio iz kandži Sotone. Oni koji Božje stope ne mogu pomno da slede nisu u stanju da postignu takav život. Oni će potonuti u tamu, gde će plakati i škrgutati zubima; to su ljudi koji veruju u Boga, ali Ga ne slede, ljudi koji veruju u Boga, ali se ne pokoravaju Njegovom celokupnom delu. Pošto čovek veruje u Boga, on Božje stope mora da sledi pomno, korak po korak; on treba da „sledi Jagnje, kud god da krene“. Jedino takvi ljudi traže istiniti put i jedino oni poznaju delo Svetoga Duha. Ljudi koji ropski slede reči i doktrine jesu oni koji su delom Svetoga Duha izgnani. U svakom vremenskom periodu Bog će započeti novo delo i u svakom će periodu među ljudima postojati novi početak. Ako se čovek samo pridržava onih istina koje kažu da je „Jahve Bog“ i „Isus je Hrist“, to jest, istina koje se odnose samo na odgovarajuća doba, čovek nikad neće moći da održi korak sa delom Svetog Duha i zauvek će biti nesposoban da zadobije delo Svetog Duha. Bez obzira na to kako Bog deluje, čovek Ga sledi bez ikakve sumnje i sledi ga pomno. Kako bi Sveti Duh mogao da izgna čoveka koji postupa na ovaj način? Kako bi čovek mogao da bude kažnjen ako je on, ma šta Bog činio, siguran da je to delo Svetog Duha, ako bez ikakve bojazni sarađuje u delu Svetog Duha i ako nastoji da ispuni Božje zahteve? Božje delo nikad nije prestalo da se izvršava, Njegovi se koraci nikad nisu zaustavili, a pre no što Svoje delo upravljanja privede kraju, On je stalno zauzet i

nikad ne prestaje s radom. Čovek je, međutim, drugačiji: stekavši tek trunčicu od dela Svetog Duha, on se prema tom delu ponaša kao da se ono nikad neće promeniti; zadobivši nešto malo znanja, on ni ne pokušava dalje da sledi tragove novijeg Božjeg dela; videvši jedva nešto malo od Božjeg dela, on Boga odmah propisuje kao neku naročitu drvenu figuricu i veruje da će Bog zauvek zadržati oblik koji on vidi pred sobom, veruje da je tako izgledao u prošlosti i da će ubuduće zauvek tako izgledati; zadobivši tek površno znanje, čovek je toliko gord da se zaboravlja i počinje bezobzirno da proglašava Božju narav i biće koji, jednostavno, ne postoje; a uverivši se u jednu etapu dela Svetog Duha, čovek ne prihvata novo Božje delo, bez obzira na to kakav je čovek koji to novo delo proglašava. To su ljudi koji novo delo Svetog Duha ne mogu da prihvate; oni su previše konzervativni i nesposobni da prihvate nove stvari. Takvi ljudi su oni koji veruju u Boga, ali Ga ujedno i odbacuju. Mada čovek veruje da su Izraelci grešili što su „verovali samo u Jahvea, a nisu verovali u Isusa“, većina ljudi i dalje igra ulogu u kojoj „veruju samo u Jahvea i odbacuju Isusa“ i „čeznu za povratkom Mesije, ali se protive Mesiji po imenu Isus“. Stoga nije ni čudo što ljudi i dalje, nakon prihvatanja jedne etape dela Svetoga Duha, žive pod Sotoninom vlašću i još uvek ne primaju Božje blagoslove. Zar to nije posledica čovekovog buntovništva? Širom sveta, hrišćani koji nisu išli u korak s novim delom današnjice čvrsto se nadaju da će im se posrećiti, pretpostavljajući da će Bog ispuniti svaku njihovu želju. Pa ipak, oni ne mogu sa sigurnošću da kažu zašto će ih Bog odvesti na treće nebo, niti su sigurni u to kako će Isus doći da ih primi jašući na belom oblaku, a kamoli da mogu sa apsolutnom sigurnošću da kažu da li će Isus zaista doći na belom oblaku onog dana kad su oni to zamislili. Svi su oni zabrinuti i zbunjeni; ni sami ne znaju da li će Bog sa Sobom povesti baš svakog od njih, šačice raznoraznih ljudi iz svih mogućih veroispovesti. Delo koje Bog sada obavlja, sadašnje doba, Božja volja – ni o jednoj od ovih stvari oni pojma nemaju, niti mogu išta drugo da rade nego da na prste odbrojavaju dane. Samo oni koji do samog kraja slede stope Jagnjeta mogu zadobiti poslednji blagoslov, dok oni „pametni ljudi“, koji nisu u stanju da Ga slede do samog kraja, ali ipak veruju da su sve zadobili, nisu u stanju da svedoče o Božjoj pojavi. Svako od njih veruje da je najpametnija osoba na svetu; oni bez ikakvog razloga prekidaju kontinuirani razvoj Božjeg dela i kao da sa apsolutnom sigurnošću veruju da će ih Bog povesti na nebo; oni, koji su navodno „najodaniji Bogu, koji slede Boga i povinuju se rečima Božjim“. Iako su navodno „najodaniji“ rečima koje je Bog izgovorio, njihove su reči i postupci još uvek toliko odvratni, jer se oni protive delu Svetog Duha i čine prevaru i zlo. Oni koji Boga ne slede do samog kraja, koji ne idu u korak sa delom Svetog Duha i koji se čvrsto drže starog dela, ne samo da nisu uspeli da postanu odani Bogu, već su, naprotiv, postali Božji protivnici, postali su oni koje je novo doba odbacilo i koji će biti kažnjeni. Postoji li iko jadniji od njih? Mnogi čak veruju da su nesavesni svi oni koji odbacuju stari zakon i prihvataju novo delo. Ovim ljudima, koji samo pričaju o „savesti“, a ne poznaju delo Svetog Duha, njihova će sopstvena savest naposletku osujetiti izglede. Božje se delo ne povinuje doktrini i, mada je to Njegovo sopstveno delo,

Bog ga se ipak ne pridržava slepo. Ono što treba osporiti biva osporeno, a ono što treba izgnati biva izgnano. Uprkos tome, čovek se prema Bogu postavlja neprijateljski, čvrsto se držeći tek jednog delića Božjeg upravljanja. Nije li to apsurdno s čovekove strane? Nije li to glupost čovekova? Što su ljudi plašljiviji i preterano oprezni, iz straha da će ostati bez Božjih blagoslova, to su oni manje sposobni da zadobiju veće blagoslove i da prime poslednji blagoslov. Svi oni koji ropski poštuju zakon, prema zakonu pokazuju krajnju odanost, a što više pokazuju takvu odanost prema zakonu, to sve više postaju buntovnici koji se protive Bogu. Jer, ovo je Doba carstva, a ne Doba zakona, i ne može se istovremeno govoriti o delu današnjice i o prošlom delu, niti se delo prošlosti može porediti s današnjim delom. Božje delo se promenilo, a promenila se i čovekova praksa; ona više ne podrazumeva poštovanje zakona, niti nošenje krsta, te stoga ljudska odanost prema zakonu i krstu neće od Boga zadobiti priznanje.

Čovek će u celosti biti upotpunjen u Dobu carstva. Nakon dela osvajanja, čovek će biti podvrgnut oplemenjivanju i stradanju. Oni koji budu mogli da to prevaziđu i da tokom tog stradanja svedoče, jesu oni koji će na kraju biti upotpunjeni; oni su pobednici. Tokom ovog stradanja, od čoveka se zahteva da prihvati oplemenjivanje, a ovo oplemenjivanje predstavlja poslednji primer Božjeg dela. To će biti poslednje oplemenjivanje čoveka pre kraja celokupnog dela Božjeg upravljanja, a svi oni koji slede Boga moraju da prihvate tu poslednju proveru i ovo poslednje oplemenjivanje. Oni koje zadesi stradanje ostaće bez dela Svetog Duha i bez Božjih smernica, ali oni koji su zaista osvojeni i koji istinski traže Boga, na kraju će čvrsto stajati; to su oni koji poseduju ljudskost i koji iskreno ljube Boga. Ma šta Bog učinio, ovi pobednici neće biti lišeni vizija i nastaviće da u svom svedočenju nepogrešivo sprovode istinu u delo. Oni su ti koji će na kraju isplivati iz velikog stradanja. Mada oni koji love u mutnom danas još uvek mogu da žive na tuđoj grbači, niko ne može izbeći poslednje stradanje i niko ne može da preskoči završnu proveru. Za pobednike, takvo stradanje predstavlja snažno oplemenjivanje; ali za one koji love u mutnom, to je delo potpunog izgona. Vernost onih koji Boga nose u srcu ostaje nepromenjena ma kakvim kušnjama da su izloženi; oni, međutim, koji u srcu nemaju Boga, svoj stav o Bogu menjaju i čak se od Njega sasvim rastaju, čim Božje delo prestane da koristi njihovom telu. Takvi su oni koji na kraju neće čvrsto stajati, koji samo traže Božje blagoslove i nisu voljni da se potroše za Boga, niti da Mu se posvete. Sav će taj ljudski olош, koji nije dostojan ni trunke saosećanja, biti proteran kad Božje delo bude privedeno kraju. Oni koji u sebi nemaju ljudskosti nisu u stanju ni Boga istinski da vole. Dok su u sigurnom i bezbednom okruženju ili ako osete da mogu da ostvare neki profit, oni su prema Bogu apsolutno poslušni, ali čim shvate da su im želje osujećene ili konačno opovrgnute, oni se odmah bune. Oni se doslovno preko noći mogu iz nasmejane, „dobrodušne“ osobe, pretvoriti u grdobne i svirepe ubice, koji svog dojučerašnjeg dobrotvora, iz neobjašnjivih razloga, iznenada počinju da tretiraju kao smrtnog neprijatelja. Zar se ovi demoni, koji su u stanju da ubiju ne trepnuvši okom, neće pretvoriti u potajnu opasnost ukoliko ne budu izgnani? Delo spasavanja čoveka ne

ostvaruje se odmah po završetku dela osvajanja. Mada je delo osvajanja privedeno kraju, to nije slučaj sa delom čovekovog pročišćenja; ovo će delo biti dovršeno tek kad čovek bude potpuno pročišćen, kad oni koji se istinski potčine Bogu budu upotpunjeni i kad budu odbačeni svi oni maskirani prevaranti koji Boga ne nose u svom srcu. Oni koji ne udovolje Bogu u završnoj etapi Njegovog dela biće potpuno izgnani, a oni koji su izgnani pripadaju đavolu. Pošto nisu u stanju da Bogu udovolje, oni se bune protiv Njega, pa iako ti ljudi danas slede Boga, to nije dokaz da oni spadaju među one koji će naposletku preostati. Kad se kaže da će „oni koji budu do kraja sledili Boga primiti spasenje“, reč „sledili“ znači da će ostati čvrsti usred stradanja. Danas mnogi misle da je lako slediti Boga, ali kad Božje delo bude privedeno skoro do samog kraja, saznaćeš šta zaista znači „slediti“. To što si ti i danas, nakon što si osvojen, još uvek u stanju da slediš Boga, nije dokaz da pripadaš onima koji će biti usavršeni. Oni koji nisu u stanju da izdrže kušnje i koji nisu sposobni da usred stradanja odnesu pobedu, naposletku će biti nesposobni da čvrsto stoje, te stoga neće moći da Boga slede do samog kraja. Oni koji uistinu slede Boga sposobni su da izdrže proveru svog dela, dok oni koji Boga ne slede istinski nisu u stanju da izdrže nijednu od Božjih kušnji. Pre ili kasnije, oni će biti proterani, dok će pobednici ostati u carstvu. Da li čovek istinski traži ili ne traži Boga određuje se proverom njegovog dela, odnosno, Božjim kušnjama, i to nema nikakve veze s odlukom samog čoveka. Bog nijednu osobu ne odbacuje iz hira; sve što On čini može potpuno da ubedi čoveka. On ne čini ništa što je čoveku nevidljivo, niti obavlja ikakvo delo koje čoveka ne može da ubedi. Da li je čovekova vera iskrena ili nije, dokazuje se činjenicama i o tome ne može čovek da odlučuje. Nema nikakve sumnje u to da se „pšenica ne može pretvoriti u kukolj, a od kukolja ne može nastati pšenica“. Svi koji Boga iskreno vole na kraju će ostati u carstvu, a Bog neće zlostavljati nikoga ko Ga iskreno voli. Pobednici će unutar carstva, na osnovu svojih različitih funkcija i svedočenja, služiti bilo kao sveštenici ili sledbenici, a svi oni koji usred stradanja budu odneli pobedu ući će u sveštenička telo carstva. Ovo sveštenička telo biće formirano nakon što delo jevanđelja u celoj vaseljeni bude privedeno kraju. Kada dođe to vreme, od čoveka će se zahtevati da izvršava svoju dužnost u carstvu Božjem i da unutar carstva živi zajedno sa Bogom. Sveštenička telo biće sačinjeno od prvosveštenika i sveštenika, dok će ostali biti sinovi i narod Božji. Sve je to određeno njihovim svedočenjima Bogu tokom stradanja; to nisu titule koje se dodeljuju iz kaprica. Nakon što se ustanovi čovekov status, delo Božje prestaće da postoji, jer će svako biti klasifikovan prema svojoj vrsti i vraćen na svoju prvobitnu poziciju, što je ujedno i znak ostvarenja Božjeg dela, konačni ishod Božjeg dela i čovekove prakse, te kristalizacija vizija Božjeg dela i čovekove saradnje. Na kraju će čovek otpočinuti u carstvu Božjem, a i Bog će se vratiti u svoje prebivalište da se odmori. To će biti konačni ishod 6000 godina duge saradnje između Boga i čoveka.

Suština Hristova je u poslušnosti volji Oca nebeskog

Ovaploćeni Bog se zove Hristos, a Hristos je telo koje je zaodenuo Duh Božji. Ovo telo nije nalik nijednom čoveku koji je u telu. Razlika je u tome što Hristos nije od krvi i mesa; On je ovaploćenje Duha. On poseduje i normalnu ljudskost i potpuno božanstvo. Nijedan čovek ne poseduje Njegovo božanstvo. Njegova normalna ljudskost podržava sve Njegove normalne aktivnosti u telu, dok Njegovo božanstvo izvršava delo Samoga Boga. Bilo da je to Njegova ljudskost ili božanstvo, oba se pokoravaju volji Oca nebeskog. Suština Hristova jeste Duh, odnosno božanstvo. Prema tome, Njegova suština jeste suština Samoga Boga; ta suština neće prekinuti Njegovo sopstveno delo, i On ne bi mogao učiniti baš ništa što uništava Njegovo sopstveno delo, niti bi ikada izgovorio ikakve reči koje idu protiv Njegove sopstvene volje. Dakle, ovaploćeni Bog ne bi apsolutno nikada obavio nikakvo delo kojim prekida Svoje sopstveno upravljanje. Ovo bi svi ljudi trebalo da razumeju. Suština dela Duha Svetoga jeste u tome da spase čoveka, i ona je zarad Božjeg sopstvenog upravljanja. Slično tome, delo Hristovo je takođe da spase čoveka, i ono je zarad Božje volje. S obzirom na to da se Bog ovaploćuje, On Svoju suštinu ostvaruje u Svom telu, tako da je Njegovo telo dovoljno da preduzme Njegovo delo. Dakle, tokom vremena ovaploćenja, svako delo Božjeg Duha zamenjeno je Hristovim delom, a u srži svakog dela tokom vremena ovaploćenja nalazi se Hristovo delo. Ono se ne može mešati sa delom ni iz jednog drugog doba. I budući da se Bog ovaploćuje, On deluje kroz osobenost Svoga tela; pošto On dolazi u telu, On u telu tada dovršava delo koje treba da obavi. Bilo da je to Duh Božji ili Hristos, oba su Sâm Bog, a On obavlja delo koje On treba da obavi i vrši službu koju On treba da izvrši.

Sama suština Božja drži autoritet, međutim, On je u stanju da se potpuno pokori autoritetu koji potiče od Njega. Bilo da je to delo Duha ili delo tela, ona međusobno nisu ni u kakvom sukobu. Duh Božji je autoritet nad svim stvorenim. Telo sa suštinom Božjom takođe poseduje autoritet, ali Bog u telu može da obavlja svako delo koje je poslušno volji Oca nebeskog. Nijedna osoba ovo ne može postići niti zamisliti. Sâm Bog je vlast, ali se Njegovo telo može pokoriti Njegovom autoritetu. Na ovo se misli kad se kaže da je „Hristos poslušan volji Boga Oca“. Bog je Duh i može da izvrši delo spasenja, baš kao što Bog može da postane čovek. U svakom slučaju, Sâm Bog obavlja Svoje sopstveno delo; On ne prekida niti ometa, a još manje obavlja delo koje je protivrečno samo sebi, jer je suština dela koje obavljaju Duh i telo slična. Bilo da je to Duh ili telo, oba rade na ispunjavanju jedne volje i na upravljanju istim delom. Iako Duh i telo imaju dva različita svojstva, suštine su im iste; oba imaju suštinu Samoga Boga i identitet Samoga Boga. Sâm Bog ne poseduje elemente neposlušnosti; Njegova suština je dobra. On je izraz sve lepote i dobrote, kao i sve ljubavi. Čak ni u telu, Bog ne čini ništa što je neposlušno Bogu Ocu. Čak i po cenu žrtvovanja Svog života, On bi svim srcem bio spreman da to učini i ne bi napravio nikakav drugi izbor. Bog ne poseduje elemente samopravednosti i umišljenosti, niti uobraženosti i nadmenosti; u Njemu nema elemenata nepoštenja. Sve

što se oglušuje o Boga potiče od Sotone; Sotona je izvor svakog rugla i zla. Čovek ima osobine slične Sotoni zato što je Sotona čoveka iskvario i preobrazio. Sotona nije iskvario Hrista, stoga On poseduje samo osobine Boga, a nijednu osobinu Sotone. Bez obzira na to koliko je posao težak ili telo slabo, dok živi u telu, Bog nikada neće učiniti ništa što prekida delo Samoga Boga, a još manje će kroz neposlušnost napustiti volju Boga Oca. On bi radije pretrpeo telesne bolove negoli se okrenuo protiv volje Boga Oca; to je baš kao što je Isus rekao u molitvi: „Oče, ako je moguće, neka me mimoiđe ova čaša. Ali neka ne bude kako ja hoću, nego kako ti hoćeš.“ Ljudi čine sopstvene izbore, ali ne i Hristos. Iako ima identitet Samoga Boga, On i dalje traži volju Boga Oca i ispunjava ono što Mu je poverio Bog Otac, posmatrano iz ugla tela. Ovo je nešto što čovek ne može postići. Ono što potiče od Sotone ne može imati suštinu Božju; može imati samo suštinu koja je neposlušna i opire se Bogu. Ne može u potpunosti poslušati Boga, a još manje je spremno poslušati volju Božju. Svi ljudi osim Hrista mogu učiniti ono što se opire Bogu, a nijedan čovek ne može neposredno preduzeti delo koje je poverio Bog; niko nije u stanju da Božje upravljanje smatra sopstvenom dužnošću koju treba da izvrši. Suština Hristova je u pokoravanju volji Boga Oca; neposlušnost prema Bogu je odlika Sotone. Ove dve osobine su u neskladu, a svako ko ima osobine Sotone ne može se nazvati Hristom. Čovek umesto Boga ne može da obavi Njegovo delo zato što u čoveku nema nimalo suštine Božje. Čovek dela za Boga zarad čovekovih ličnih interesa i izgleda u budućnosti, dok Hristos deluje kako bi vršio volju Boga Oca.

Hristovom ljudskošću upravlja Njegovo božanstvo. Iako je u telu, Njegova ljudskost nije sasvim nalik ljudskosti čoveka u telu. On ima Svoj jedinstveni karakter, kojim takođe upravlja Njegovo božanstvo. Njegovo božanstvo je bez ikakvih slabosti; slabost Hristova se odnosi na slabost Njegove ljudskosti. Ova slabost u izvesnoj meri sputava Njegovo božanstvo, ali su takva ograničenja u određenom obimu i vremenu, i nisu bezgranična. Kada dođe vreme da se izvrši delo Njegovog božanstva, ono se izvršava bez obzira na Njegovu ljudskost. Ljudskost Hristovu potpuno usmerava Njegovo božanstvo. Sa izuzetkom normalnog života Njegove ljudskosti, na sve ostale postupke Njegove ljudskosti utiče, deluje i usmerava ih Njegovo božanstvo. Iako Hristos poseduje ljudskost, to ne ometa delo Njegovog božanstva, a to je upravo stoga što ljudskost Hristovu usmerava Njegovo božanstvo; iako Njegova ljudskost nije zrela u načinu na koji se ponaša sa drugima, to ne utiče na normalno delo Njegovog božanstva. Kada kažem da Njegova ljudskost nije iskvarena, pod tim mislim da ljudskosti Hristovoj može direktno zapovedati Njegovo božanstvo, te da On poseduje viši razum nego običan čovek. Njegova ljudskost je najpogodnija da je usmerava božanstvo u Njegovom delu; Njegova ljudskost je najsposobnija da izrazi delo božanstva i najsposobnija da se pokori takvom delu. Dok Bog deluje u telu, On nikada ne gubi iz vida dužnost koju čovek u telu treba da ispuni; On je u stanju da iskrenim srcem obožava Boga na nebu. On ima suštinu Božju, a Njegov identitet je od Samoga Boga. Jedino što je On došao na zemlju i postao stvoreno biće, sa spoljnom ljušturom stvorenog bića i sada poseduje ljudskost koju ranije

nije imao. On je u stanju da obožava Boga na nebesima; ovo je biće Samoga Boga koje čovek ne može da oponaša. Njegov identitet je Sâm Bog. On obožava Boga iz ugla tela; stoga reči „Hristos obožava Boga na nebu“ nisu pogrešne. Ono što On traži od čoveka jeste upravo Njegovo sopstveno biće; i pre nego što od ljudi to zatraži, On je već postigao sve ono što traži od čoveka. On drugima nikada ne bi postavljao zahteve kojih je On Sâm pošteđen, jer sve to predstavlja Njegovo biće. Bez obzira na to kako On obavlja Svoje delo, On se ne bi ponašao na način kojim se oglušuje o Boga. Bez obzira na to šta traži od čoveka, nijedan Njegov zahtev ne premašuje ono što čovek može da postigne. Sve što On čini jeste ono što čini volja Božja i jeste zarad Njegovog upravljanja. Hristovo božanstvo je iznad svih ljudi; dakle, On je najviši autoritet za sva stvorena bića. Ovaj autoritet je Njegovo božanstvo, odnosno, narav i biće Samoga Boga, koje određuje Njegov identitet. Prema tome, koliko god da je normalna Njegova ljudskost, nesporno je da On ima identitet Samoga Boga; bez obzira na to sa kog stanovišta On govori i kako god da iskazuje poslušnost prema volji Božjoj, ne može se reći da On nije Sâm Bog. Budalasti i neupućeni ljudi normalnu ljudskost Hristovu često smatraju manom. Bez obzira na to kako On izražava i otkriva biće Svog božanstva, čovek nije u stanju da prizna da je On Hristos. I što više takav Hristos pokazuje Svoju poslušnost i skrušenost, to Ga više budalasti ljudi olako gledaju. Ima čak i onih koji prema Njemu zauzimaju stav isključivanja i prezira, a ipak te „velikane“ uzvišenih slika postavljaju na sto da ih obožavaju. Čovekovo opiranje i neposlušnost prema Bogu potiču od činjenice da se suština ovaploćenog Boga pokorava volji Božjoj, kao i iz normalne ljudskosti Hristove; ovo je izvor čovekovog opiranja i neposlušnosti prema Bogu. Da Hristos nije imao masku Svoje ljudskosti, niti tražio volju Boga Oca iz perspektive stvorenog bića, već da je umesto toga posedovao izvanrednu ljudskost, među ljudima tada verovatno ne bi bilo neposlušnosti. Čovek je uvek spreman da veruje u nevidljivog Boga na nebesima zato što Bog na nebesima nema nikakvu ljudskost, niti On čak poseduje ijednu osobinu stvorenog bića. Prema tome, čovek se prema Njemu uvek odnosi sa najvećim poštovanjem, dok prema Hristu ima prezriv stav.

Iako je Hristos na zemlji u stanju da deluje u ime Samog Boga, On ne dolazi s namerom da svim ljudima pokaže Svoju sliku u telu. On ne dolazi zato da bi Ga svi ljudi videli; On dolazi da bi omogućio čoveku da ga vodi Njegova ruka, a čovek time ulazi u novo doba. Uloga Hristovog tela je radi dela Samoga Boga, odnosno, radi Božjeg dela u telu, a ne da bi omogućio čoveku da u potpunosti shvati suštinu Njegovog tela. Bez obzira na to kako On deluje, ništa što On čini ne prevazilazi ono što je moguće postići telom. Bez obzira na to kako On deluje, On to čini u telu sa normalnom ljudskošću, a čoveku ne otkriva u potpunosti pravo lice Božje. Osim toga, Njegovo delo u telu nikada nije tako natprirodno ili neprocenjivo kao što čovek zamišlja. Iako Hristos predstavlja Samoga Boga u telu i lično izvršava delo koje Sâm Bog treba da obavi, On ne poriče postojanje Boga na nebesima, niti grozničavo objavljuje Svoja dela. Umesto toga, On ostaje skriven, ponizno u Svom telu. Za razliku od Hrista, oni koji lažno tvrde da su

Hristos ne poseduju Njegove osobine. Kada se postavi spram nadmene i samouzvišene naravi tih lažnih Hristova, postaje očigledno od kakvog je tela zaista sazdan Hristos. Što su lažniji, to se takvi lažni Hristovi više razmeću, i više su u stanju da čine znamenja i čuda ne bi li prevarili čoveka. Lažni Hristovi nemaju osobine Božje; Hristos nije ukaljan nijednim elementom koji pripada lažnim Hristovima. Bog se ovaploćuje jedino da bi dovršio delo tela, a ne samo da bi ljudima dozvolio da Ga vide. Umesto toga, On dozvoljava da Njegovo delo potkrepi Njegov identitet, i dozvoljava da ono što otkriva svedoči o Njegovoj suštini. Njegova suština nije bez osnova; Njegov identitet nije dograbila Njegova ruka; određen je Njegovim delom i Njegovom suštinom. Iako On ima suštinu Samoga Boga i sposoban je da obavlja delo Samoga Boga, On je, ipak, i dalje telo, za razliku od Duha. On nije Bog sa osobinama Duha; On je Bog sa telesnom ljušturom. Prema tome, koliko god da je On normalan i slab, i kako god da traži volju Boga Oca, Njegovo božanstvo je nepobitno. Unutar ovaploćenog Boga postoji ne samo normalna ljudskost i njene slabosti; već postoje i čudesnost i nedokučivost Njegovog božanstva, kao i sva Njegova dela u telu. Dakle, u Hristu postoje i ljudskost i božanstvo, kako stvarno tako i praktično. Ovo ni najmanje ne predstavlja nešto prazno ili natprirodno. On dolazi na zemlju sa prvenstvenim ciljem da obavi delo; da bi obavio delo na zemlji od suštinske je važnosti da poseduje normalnu ljudskost; u suprotnom, ma kolika bila sila Njegovog božanstva, njena prvobitna uloga se ne može dobro iskoristiti. Iako je Njegova ljudskost od velike važnosti, to nije Njegova suština. Njegova suština je božanstvo; stoga, trenutak u kome On počne da vrši Svoju službu na zemlji jeste trenutak kada On počinje da izražava biće Svog božanstva. Njegova ljudskost postoji isključivo da bi podržala normalan život Njegovog tela, kako bi Njegovo božanstvo moglo da u telu normalno obavlja delo; božanstvo u potpunosti usmerava Njegovo delo. Nakon što On dovrši Svoje delo, Njegova će služba već biti ispunjena. Ono što čovek treba da zna jeste Njegovo celokupno delo, a kroz Svoje delo On omogućava čoveku da Ga spozna. Tokom Svog dela, On potpuno izražava biće Svog božanstva, a to je narav koja nije ukaljana ljudskošću, niti ukaljana mišlju i ljudskim ponašanjem. Kada bude došlo vreme u kome je sva Njegova služba okončana, On će već savršeno i potpuno izraziti narav koju treba da izrazi. Njegovo delo ne rukovodi se uputstvima nijednog čoveka; i izražavanje Njegove naravi je sasvim slobodno, ne kontroliše ga um niti ga obrađuje misao, već se otkriva prirodno. Ovo je nešto što nijedan čovek ne može postići. Čak i ako je okruženje surovo ili su uslovi nepovoljni, On je u stanju da izrazi Svoju narav u odgovarajuće vreme. Onaj koji jeste Hristos izražava biće Hristovo, dok oni koji to nisu ne poseduju Hristovu narav. Prema tome, čak i ako Mu se svi opiru ili imaju predstave o Njemu, niko na osnovu čovekovih predstava ne može poreći da je narav koju izražava Hristos ona od Boga. Svi oni koji istinskim srcem tragaju za Hristom ili namerno traže Boga, priznaće da je On Hristos na osnovu izraza Njegovog božanstva. Nikada ne bi poricali Hrista na osnovu ijednog Njegovog aspekta koji nije u skladu sa čovekovim predstavama. Iako je čovek veoma budalast, svi tačno znaju šta je volja čoveka i šta

potiče od Boga. Samo je reč o tome da se mnogi ljudi svesno opiru Hristu zbog svojih namera. Da nije toga, tada nijedan čovek ne bi imao razloga da poriče postojanje Hrista, jer božanstvo koje je Hristos izrazio zaista postoji, a Njegovo se delo može videti golim okom.

Hristovo delo i izraz određuju Njegovu suštinu. Ono što mu je povereno On je u stanju da dovrši istinskim srcem. U stanju je da istinskim srcem obožava Boga na nebesima, i da istinskim srcem traži volju Boga Oca. Sve to je određeno Njegovom suštinom. Baš kao što je i Njegovo prirodno otkrivenje određeno Njegovom suštinom; Ja ovo nazivam Njegovim „prirodnim otkrivenjem“ zato što Njegov izraz nije imitacija, niti rezultat obrazovanja od strane ljudi, niti rezultat višegodišnjeg kultivisanja od strane ljudi. On to nije naučio niti je Sebe time ukrasio; već Mu je to svojstveno. Čovek može poricati Njegovo delo, Njegov izraz, Njegovu ljudskost i ceo život Njegove normalne ljudskosti, ali niko ne može poreći da On istinskim srcem obožava Boga na nebesima; niko ne može poreći da je On došao da ispuni volju Oca nebeskog i niko ne može poreći iskrenost s kojom On traži Boga Oca. Iako Njegova slika nije ugodna čulima, Njegov govor ne poseduje notu izuzetnosti, a Njegovo delo ne potresa zemlju i ne pomera nebo onako kako to čovek zamišlja, On je zaista Hristos, koji istinskim srcem ispunjava volju Oca nebeskog, potpuno se pokorava Ocu nebeskom i poslušan je do smrti. To je zato jer je Njegova suština suština Hristova. Čoveku je teško da poveruje u ovu istinu, ali to jeste činjenica. Nakon što Hristova služba bude potpuno ispunjena, čovek će iz Njegovog dela moći da vidi da Njegova narav i Njegovo biće predstavljaju narav i biće Boga na nebesima. U to vreme, sumiranjem celokupnog Njegovog dela može se potvrditi da je On zaista telo postalo od Reči, a ne nalik telu kod ljudi od krvi i mesa. Svaki korak Hristovog dela na zemlji ima svoj reprezentativni značaj, međutim, čovek koji doživljava stvarno delo svakog koraka nije u stanju da dokuči značaj Njegovog dela. To naročito važi za nekoliko koraka dela koje je Bog obavio u Svom drugom ovaploćenju. Većina onih koji su samo čuli ili videli Hristove reči, a koji Ga nikad nisu videli, nemaju nikakve predstave o Njegovom delu; oni koji su videli Hrista i čuli Njegove reči, i doživeli Njegovo delo, teško prihvataju Njegovo delo. Nije li to zato što izgled i normalna ljudskost Hrista nisu po ukusu čoveka? Oni koji budu prihvatili Njegovo delo nakon što je Hristos otišao neće imati takve poteškoće, jer oni samo prihvataju Njegovo delo i ne dolaze u dodir sa Hristovom normalnom ljudskošću. Ljudi nisu u stanju da odbace svoje predstave o Bogu i umesto toga Ga intenzivno proučavaju; ovo je zbog činjenice da su ljudi usredsređeni samo na Njegov izgled i nisu u stanju da prepoznaju Njegovu suštinu na osnovu Njegovog dela i Njegovih reči. Ako čovek zatvori oči pred pojavom Hrista ili izbegava da raspravlja o ljudskosti Hrista, i govori samo o Njegovom božanstvu, čije su delo i reči nedostižni svakom čoveku, tada će se čovekove predstave prepoloviti, čak i do te mere da će sve čovekove poteškoće biti rešene. Tokom dela ovaploćenog Boga, čovek ne može da Ga podnese i pun je brojnih predstava o Njemu, a česti su i slučajevi opiranja i neposlušnosti. Čovek ne može da podnese postojanje Boga, da pokaže

strpljenje prema skrušenosti i skrivenosti Hrista, ili da oprosti suštinu Hristovu koja je poslušna prema Ocu nebeskom. Prema tome, nakon što obavi Svoje delo, On ne može zauvek da ostane sa ljudima, jer ljudi nisu spremni da Mu dozvole da živi pored njih. Ako tokom perioda Njegovog dela ljudi ne mogu da pokažu strpljenje prema Njemu, kako bi onda uopšte mogli da podnesu da On živi pored njih nakon što je ispunio Svoju službu, dok On posmatra kako ljudi postepeno doživljavaju Njegove reči? Ne bi li tada mnogi pali zbog Njega? Ljudi Mu samo dozvoljavaju da radi na zemlji; to je najveći stepen ljudskog strpljenja. Da nije Njegovog dela, ljudi bi Ga odavno proterali sa zemlje; stoga, koliko manju strpljivost bi pokazivali nakon što se Njegovo delo završi? Ne bi li Ga ljudi onda pogubili i mučili do smrti? Da se ne zove Hristos, On tada uopšte ne bi mogao da deluje među ljudskim rodom; da On ne deluje sa identitetom Samoga Boga, već da umesto toga deluje samo kao običan čovek, tada čovek ne bi mogao da podnese da On izgovori ijednu rečenicu, a još manje bi podneli i najmanji deo Njegovog dela. Prema tome, On sa Sobom može da nosi ovaj identitet samo u Svom delu. Time je Njegovo delo mnogo moćnije nego da to nije učinio, jer su svi ljudi spremni da poslušaju ugledan i veliki identitet. Da On ne nosi identitet Samog Boga dok obavlja Svoje delo ili se ne pojavljuje kao Sâm Bog, On tada uopšte ne bi imao priliku da obavi delo. Uprkos činjenici da On ima suštinu Boga i biće Hristovo, čovek ne bi popustio i dozvolio Mu da sa lakoćom obavlja delo među ljudskim rodom. On u Svom delu nosi identitet Samoga Boga; iako je takvo delo desetinama puta moćnije od onog koje se obavlja bez takvog identiteta, čovek Mu i dalje nije u potpunosti poslušan, jer se čovek pokorava jedino Njegovom položaju, a ne Njegovoj suštini. Ako je tako, kad možda jednog dana Hristos odstupi sa Svog položaja, da li bi čovek mogao da Mu dozvoli da ostane živ makar i jedan dan? Bog je voljan da na zemlji živi sa ljudima kako bi mogao da vidi efekte koje će delo Njegove ruke doneti u godinama koje predstoje. Međutim, čovek nije u stanju da podnese Njegovo prisustvo čak nijedan dan, pa je On mogao samo da odustane. Već je ionako najveći stepen ljudske trpeljivosti i blagodati dozvoliti Bogu da među ljudima obavlja delo koje On treba da obavi i da ispuni Svoju službu. Iako mu oni koje je On lično osvojio pokazuju takvu blagodat, oni Mu i dalje dozvoljavaju da ostane samo dok se Njegovo delo ne završi i ni trenutak više. Ako je to tako, šta je sa onima koje On nije osvojio? Zar se čovek prema ovaploćenom Bogu ne odnosi na ovaj način zato što je On Hristos sa ljušturom normalnog čoveka? Da on ima samo božanstvo, a ne normalnu ljudskost, zar se ljudske poteškoće ne bi tada rešavale s najvećom lakoćom? Čovek nerado priznaje Njegovo božanstvo i ne pokazuje zainteresovanost za njegovu ljušturu običnog čoveka, uprkos činjenici da je Njegova suština upravo ona Hristova koja se pokorava volji Oca nebeskog. Kao takav, On je mogao samo da otkaže Svoje delo da bude među ljudima kako bi sa njima podelio radosti i tuge, jer čovek više nije mogao da podnese Njegovo postojanje.

Obnavljanje čovekovog normalnog života i njegovo dovođenje do divnog odredišta

Čovek razume mali deo današnjeg dela i dela budućnosti, ali ne razume odredište u koje će ljudski rod zakoračiti. Kao stvorenje, čovek treba da obavlja dužnost stvorenja: čovek treba da sledi Boga u svemu što On čini; vi treba da postupite onako kako vam Ja kažem. Ti ne umeš samostalno da upravljaš stvarima, niti imaš kontrolu nad sobom; sve mora biti prepušteno promisli Božjoj i sve je u Njegovim rukama. Ako bi delo Božje pružilo čoveku kraj, jedno divno odredište, ispred vremena, i ako bi Bog to koristio da podstakne čoveka i tako postigne da Ga čovek sledi – ako bi napravio dogovor sa čovekom – onda to ne bi bilo osvajanje, niti bi to bio rad na čovekovom životu. Kada bi Bog koristio čovekov kraj da bi ga kontrolisao i zadobio njegovo srce, On time ne bi usavršavao čoveka, niti bi bio u stanju da zadobije čoveka, već bi umesto toga koristio odredište da bi ga kontrolisao. Čovekova najveća briga je gde će u budućnosti završiti, koje mu je konačno odredište i da li može nečemu dobrom da se nada. Ako bi tokom dela osvajanja čoveku bila data lepa nada i ako bi mu, pre osvajanja čoveka, bilo navedeno tačno odredište za kojim treba da traga, ne samo da osvajanje čoveka tada ne bi postiglo svoje dejstvo, već bi se to odrazilo i na dejstvo dela osvajanja. Drugim rečima, delo osvajanja postiže svoje dejstvo time što oduzima čovekovu sudbinu i izglede i sudi čovekovoj buntovnoj naravi i grdi je. To se ne postiže u dogovoru s čovekom, to jest, time što se čoveku daju blagoslovi i blagodat, već otkrivanjem čovekove odanosti tako što mu se oduzima „sloboda“ i uništavaju njegovi izgledi. To je suština dela osvajanja. Kada bi čoveku na samom početku bila data lepa nada, a tek potom usledilo delo grdnje i suda, čovek bi tada ovu grdnju i sud prihvatio na temelju svojih izgleda, pa bezuslovna poslušnost i obožavanje Stvoritelja od strane svih Njegovih stvorenja na kraju ne bi bili postignuti; postojala bi samo slepa, neuka poslušnost ili bi u suprotnom čovek slepo ispostavljao zahteve Bogu, te bi bilo nemoguće u potpunosti osvojiti čovekovo srce. Shodno tome, bilo bi nemoguće da takvo delo osvajanja zadobije čoveka ili, povrh toga, da svedoči o Bogu. Takva stvorenja ne bi bila u stanju da izvršavaju svoju dužnost i samo bi se nagađala s Bogom; to ne bi bilo osvajanje, već udeljivanje milosti i blagoslova. Najveći čovekov problem je u tome što on ne razmišlja ni o čemu drugom osim o svojoj sudbini i izgledima i idealizuje ih. Čovek traga za Bogom zarad svoje sudbine i izgleda; on Boga ne poštuje zbog svoje ljubavi prema Njemu. Prema tome, prilikom osvajanja čoveka mora doći do obračunavanja sa čovekovim sebičlukom, pohlepom i onim stvarima koje predstavljaju najveću prepreku njegovom poštovanju Boga, a time i do njihovog otklanjanja. Time će se postići dejstvo osvajanja čoveka. Shodno tome, u prvim etapama osvajanja čoveka neophodno je pročistiti čovekove neobuzdane ambicije i najkobnije slabosti i time otkriti čovekovo bogoljubivo srce i promeniti njegovu spoznaju ljudskog života, njegovo viđenje Boga i smisao njegovog postojanja. Na taj način je čovekovo bogoljubivo srce očišćeno, što znači da

je čovekovo srce osvojeno. Međutim, u Božjem stavu prema svim stvorenjima, Bog ne osvaja samo radi osvajanja; već On osvaja da bi zadobio čoveka, radi Svoje sopstvene slave i da bi obnovio najstariji, prvobitni izgled čoveka. Ako bi osvajao samo radi osvajanja, tada bi značaj dela osvajanja bio izgubljen. Drugim rečima, ako bi posle osvajanja čoveka Bog digao ruke od čoveka i ne bi više obraćao pažnju na čovekov život ili smrt, onda se to ne bi moglo nazvati upravljanjem ljudskim rodom, niti bi osvajanje čoveka bilo zarad njegovog spasenja. Samo se zadobijanje čoveka posle njegovog osvajanja i njegov konačni dolazak na divno odredište nalaze u središtu celokupnog dela spasenja i jedino se time može postići cilj čovekovog spasenja. Drugim rečima, samo čovekov dolazak do divnog odredišta i njegov počinak su izgledi koje sva bića treba da poseduju i delo koje treba da obavi Stvoritelj. Ako bi čovek obavljao ovo delo, ono bi bilo isuviše ograničeno: odvelo bi čoveka do određene tačke, ali ne bi bilo u stanju da ga odvede do večnog odredišta. Čovek nije u stanju da odlučuje o ljudskoj sudbini, niti je, štaviše, u stanju da se pobrine za ljudske izglede i buduće odredište. Međutim, delo koje obavlja Bog je drugačije. Budući da je On stvorio čoveka, On ga vodi; budući da On spasava čoveka, On će ga sasvim spasti i potpuno zadobiti; budući da On vodi čoveka, On će ga dovesti do odgovarajućeg odredišta; a budući da je On stvorio čoveka i da njime upravlja, On mora da preuzme odgovornost za čovekovu sudbinu i izglede. Upravo to je delo koje obavlja Stvoritelj. Iako se delo osvajanja postiže pročišćenjem čoveka od njegovih izgleda, čovek na kraju mora biti doveden do odgovarajućeg odredišta koje mu je Bog pripremio. Upravo zato što Bog radi na čoveku, čovek ima odredište i sudbina mu je obezbeđena. Kada se kaže odgovarajuće odredište, ovde se ne misli na čovekove nade i izglede koji su pročišćeni u prošlim vremenima; to su dve različite stvari. Stvari kojima se čovek nada i za kojima traga jesu žudnje koje proističu iz njegovog traganja za neumerenim potrebama tela, a ne odredište koje pripada čoveku. Međutim, Bog je za čoveka pripremio blagoslove i obećanja koja će pripasti čoveku nakon što bude bio pročišćen, koje je Bog pripremio za čoveka nakon što je stvorio svet i koji nisu ukaljani čovekovim izborima, predstavama, maštanjima ili telom. Ovo odredište nije pripremljeno za određenu osobu, već je mesto počinka čitavog ljudskog roda. Dakle, ovo odredište je najprikladnije odredište za ljudski rod.

Stvoritelj namerava da orkestrira svim bićima stvaranja. Ne smeš da odbaciš, niti da se oglušiš o išta što On čini, niti smeš da budeš buntovan prema Njemu. Kada delo koje On obavlja konačno postigne Njegove ciljeve, u tome će On zadobiti slavu. Zašto se danas ne kaže da si ti potomak Moava ili izdanak velike crvene aždaje? Zašto se ne govori o izabranom narodu, već samo o stvorenim bićima? Stvoreno biće – to je bio čovekov prvobitan naziv i to je njegov urođeni identitet. Imena se razlikuju samo zato što se doba i razdoblja dela razlikuju; u stvari, čovek je obično stvorenje. Sva stvorenja, bilo da su najiskvarenija ili najsvetija, moraju obavljati dužnost stvorenog bića. Kada Bog sprovodi delo osvajanja, On te ne kontroliše preko tvojih izgleda, sudbine ili odredišta. Zaista nema potrebe da deluje na taj način. Cilj dela osvajanja jeste da se čovek privoli

da obavi dužnost stvorenog bića, da se privoli da poštuje Stvoritelja; tek posle toga on može da zakorači u divno odredište. Čovekovu sudbinu kontrolišu ruke Božje. Ti nisi sposoban da kontrolišeš sebe: uprkos tome što čovek stalno žuri i zauzet je svojim poslovima, on i dalje nije sposoban da sebe kontroliše. Kada bi mogao da znaš svoje izglede, kada bi mogao da kontrolišeš sopstvenu sudbinu, da li bi i dalje bio stvoreno biće? Ukratko, bez obzira na to kako Bog deluje, sve Njegovo delo je zarad čoveka. Uzmite, na primer, nebo i zemlju i sva stvorenja koja je Bog stvorio da služe čoveku: mesec, sunce i zvezde koje je On napravio za čoveka, životinje i biljke, proleće, leto, jesen i zimu i tako dalje – sve je to napravljeno zarad čovekovog postojanja. Prema tome, bez obzira na to kako Bog grdi čoveka i sudi mu, sve je to zarad spasenja čoveka. Iako On čoveka lišava njegovih telesnih nada, to je zarad pročišćenja čoveka, a pročišćenje čoveka se obavlja da bi on mogao da preživi. Odredište čoveka je u rukama Stvoritelja; kako bi onda čovek mogao da kontroliše sebe?

Jednom kada se delo osvajanja završi, čovek će biti doveden u divan svet. Ovaj život će, naravno, i dalje biti na zemlji, ali ni po čemu neće ličiti na čovekov današnji život. To je život koji će ljudski rod imati nakon što čitav ljudski rod bude osvojen, biće to novi početak za čoveka na zemlji, a za ljudski rod će takav život biti dokaz da je ljudski rod zakoračio u novo i divno carstvo. Biće to početak života čoveka i Boga na zemlji. Premisa tako divnog života mora biti, nakon što je čovek pročišćen i osvojen, da se on pokori Stvoritelju. Dakle, delo osvajanja je poslednja etapa Božjeg dela pre ulaska ljudskog roda u divno odredište. Takav život je čovekov budući život na zemlji, najlepši život na zemlji, vrsta života za kojom čovek čezne, vrsta života kakvu čovek nikada ranije nije postigao u istoriji sveta. To je krajnji ishod 6000 godina dugog dela upravljanja; to je ono za čim ljudski rod najviše žudi, a to je i Božje obećanje čoveku. Ali ovo obećanje ne može odmah da se ispuni: čovek će ući u buduće odredište tek kada se delo poslednjih dana završi i kada on u potpunosti bude osvojen, to jest, kada Sotona bude do kraja poražen. Nakon što čovek bude oplemenjen, neće imati grešnu prirodu, zato što će Bog tada već poraziti Sotonu, što znači da neprijateljske sile neće više nasrtati i nikakve neprijateljske sile neće moći da napadnu čovekovo telo. I tako će čovek biti slobodan i svet – zakoračiće u večnost. Samo ako su neprijateljske sile tame porobljene, čovek će biti slobodan gde god da ode i tako u njemu više neće biti buntovništva niti protivljenja. Sotona jedino mora biti zarobljen i sve će biti dobro za čoveka; trenutno stanje je ovakvo zato što Sotona i dalje izaziva ometanje svuda po svetu i zato što čitavo delo Božjeg upravljanja tek treba da se dovrši. Kada Sotona bude poražen, čovek će biti potpuno oslobođen; kada čovek zadobije Boga i izbavi se iz Sotonine vlasti, on će ugledati Sunce pravednosti. Ponovo će biti zadobijen život koji pripada normalnom čoveku; sve što normalan čovek treba da poseduje – kao što je sposobnost da razlikuje dobro od zla, da razume kako da jede i da se oblači i da bude sposoban da normalno živi – sve će to biti ponovo zadobijeno. Da zmija nije iskušala Evu, čovek bi imao ovu vrstu normalnog života nakon što je na početku bio stvoren. Jeo bi, oblačio se i vodio normalan ljudski

život na zemlji. Ali, nakon što se čovek izopačio, taj život je postao nedostižna iluzija, tako da se ni danas čovek ne usuđuje da zamisli takve stvari. Zapravo, taj divni život za kojim čovek čezne jeste nužnost. Kada čovek ne bi imao takvo odredište, njegov izopačeni život na zemlji tada ne bi nikada prestao, a da nema tako divnog života, tada ne bi bilo kraja Sotoninoj sudbini niti dobu u kojem Sotona drži vlast nad zemljom. Čovek mora dospeti u carstvo koje je nedostižno silama tame, a kada to učini, biće to dokaz da je Sotona poražen. Na taj način, kada više ne bude Sotoninog uznemiravanja, Sâm Bog će kontrolisati ljudski rod i On će zapovedati celokupnim ljudskim životom i kontrolisati ga; tek tada će Sotona zaista biti poražen. Čovekov današnji život uglavnom je život u prljavštini; to je i dalje život ispunjen patnjom i nedaćama. Ovo se ne bi moglo nazvati porazom Sotone; čovek tek treba da pobegne iz mora nedaća, tek treba da pobegne od teškoća ljudskog života ili od Sotoninog uticaja, a još uvek ima beskonačno malo znanja o Bogu. Sve čovekove teškoće stvorio je Sotona; Sotona je doneo patnju u čovekov život, i tek kada Sotona bude zarobljen čovek će moći da se sasvim izbavi iz mora nedaća. Međutim, zarobljavanje Sotone postiže se kroz osvajanje i zadobijanje čovekovog srca, time što čovek postaje plen u borbi sa Sotonom.

Danas čovekova potraga da postane pobednik i da bude usavršen jesu stvari za kojima on traga pre nego što bude imao normalan život na zemlji i to su ciljevi koje traži pre nego što Sotona bude zarobljen. Suština čovekove potrage da postane pobednik i da bude usavršen, ili da bude odlično iskorišćen, jeste u tome da pobegne od Sotoninog uticaja: čovekova potraga je u tome da bude pobednik, ali će krajnji ishod biti njegovo bekstvo od Sotoninog uticaja. Samo bekstvom od uticaja Sotone čovek može da ima normalan ljudski život na zemlji, život u kome poštuje Boga. Danas, čovekova potraga da postane pobednik i da bude usavršen jeste ono za čim se traga pre normalnog ljudskog života na zemlji. Za tim se traga najviše zarad pročišćenja i sprovođenja istine u praksi, i da bi se poštovao Stvoritelj. Ukoliko bi čovek posedovao normalan ljudski život na zemlji, život bez teškoća ili nedaća, čovek se ne bi upuštao u potragu da postane pobednik. „Postati pobednik“ i „biti usavršen“ jesu ciljevi koje Bog zadaje čoveku da za njima traga, a kroz potragu za tim ciljevima On navodi čoveka da sprovodi istinu u praksi i da živi smislen život. Cilj je da se čovek upotpuni i da se zadobije, a potraga da se postane pobednik i za usavršavanjem puko je sredstvo. Ako, u budućnosti, čovek zakorači u divno odredište, neće biti ni reči o tome da se postane pobednik niti o usavršavanju; samo će postojati svako stvoreno biće koje ispunjava svoju dužnost. Danas je čovek primoran da traga za tim stvarima samo da bi se definisao čovekov delokrug, kako bi čovekova potraga bila usmerenija i praktičnija. U suprotnom, čovek bi živeo u nejasnoj apstrakciji i tragao bi za ulaskom u večni život, a da je tako, ne bi li čovek bio još jadniji? Tragati na taj način, bez ciljeva ili načela – zar to nije samoobmanjivanje? Konačno, ova potraga bi, naravno, bila jalova; na kraju bi čovek i dalje živeo pod Sotoninom vlašću i ne bi bio sposoban da se iz nje samostalno izvuče. Zašto bi se podvrgavao tako besciljnoj potrazi? Kada čovek zakorači u večno odredište,

čovek će poštovati Stvoritelja, a budući da je čovek zadobio spasenje i zakoračio u večnost, čovek neće tragati ni za kakvim ciljevima, niti će, pored toga, morati da brine da li će ga Sotona uznemiravati. Tada će čovek znati svoje mesto i obavljaće svoju dužnost, jer čak i ako nije izložena grdnji ili sudu, svaka osoba će obavljati svoju dužnost. Tada će čovek biti stvorenje i po identitetu i po statusu. Više neće biti razlikovanja višeg i nižeg; svaka osoba će naprosto obavljati različitu ulogu. Čovek će, ipak, i dalje živeti na odredištu koje je uređeno i pogodno za ljudski rod; čovek će obavljati svoju dužnost zarad poštovanja Stvoritelja, i to je ljudski rod koji će postati ljudski rod večnosti. Tada će čovek zadobiti život prosvetljen od strane Boga, život pod brigom i zaštitom Boga, život zajedno s Bogom. Ljudski rod će voditi normalan život na zemlji, i svi ljudi će zakoračiti na pravi put. Planom upravljanja za 6000 godina sasvim će se poraziti Sotona, što znači da će Bog povratiti prvobitni lik čoveka kakav je bio prilikom njegovog stvaranja, i tako će prvobitna Božja namera biti ispunjena. U početku, pre nego što je Sotona iskvario ljudski rod, ljudi su vodili normalan život na zemlji. Kasnije, kada je Sotona iskvario čoveka, čovek je izgubio normalan život i tako je počelo delo Božjeg upravljanja i borba sa Sotonom da bi se obnovio čovekov normalan život. Tek kada se 6000 godina dugo delo Božjeg upravljanja privede kraju, zvanično će otpočeti život celog ljudskog roda na zemlji; tek tada će čovek imati divan život i Bog će povratiti Svoju nameru o stvaranju čoveka u početku, kao i prvobitni izgled čoveka. Prema tome, jednom kada čovek bude imao normalan život ljudskog roda na zemlji, čovek neće tragati za tim da postane pobednik niti da bude usavršen, jer će čovek biti svêt. „Pobednici“ i „biti usavršen“ o kojima ljudi govore jesu ciljevi zadati čoveku da za njima traga za vreme borbe između Boga i Sotone, i oni postoje samo zato što je čovek iskvaren. Time što ti je dat cilj i time što si naveden da tragaš za tim ciljem, Sotona će biti poražen. To što se od tebe traži da budeš pobednik ili da budeš usavršen ili da budeš iskorišćen, nalaže ti da svedočiš kako bi osramotio Sotonu. Na kraju će čovek voditi normalan ljudski život na zemlji i čovek će biti svêt; kada se to dogodi, hoće li ljudi i dalje tražiti da budu pobednici? Zar nisu svi oni bića stvaranja? Kada se govori o pobedniku i o usavršenom čoveku, te reči su upućene Sotoni i čovekovoj prljavštini. Zar se ova reč „pobednik“ ne odnosi na pobedu nad Sotonom i neprijateljskim silama? Kada kažeš da si usavršen, šta je unutar tebe usavršeno? Zar se nisi otarasio svoje iskvarene sotonske naravi da bi mogao da dostigneš najvišu ljubav prema Bogu? Takve stvari se izgovaraju u odnosu na prljavštinu u čoveku i u odnosu na Sotonu; one se ne izgovaraju u odnosu na Boga.

Ako sada ne tragaš da postaneš pobednik i da budeš usavršen, onda u budućnosti, kada ceo ljudski rod bude živeo normalnim životom na zemlji, neće ni biti prilike za takvom potragom. Tada će se otkriti kraj svake vrste čoveka. Tada će biti jasno šta si ti u stvari, pa bilo da želiš da budeš pobednik ili želiš da budeš usavršen, nijedno od toga neće biti moguće. Desiće se samo to da će, zbog svog buntovništva, čovek biti kažnjen nakon što bude otkriven. U tom trenutku, čovek više neće tragati za višim položajem u odnosu na druge, ka tome da jedni budu pobednici a drugi usavršeni ili da jedni budu

prvorođeni sinovi Božji a drugi sinovi Božji; ljudi neće tragati za takvim stvarima. Svi će biti stvorenja Božja, svi će živeti na zemlji i svi će zajedno sa Bogom živeti na zemlji. Sada je vreme borbe između Boga i Sotone, vreme u kome ova borba tek treba da se okonča i vreme u kome čovek tek treba da bude potpuno zadobijen; to je prelazni period. Prema tome, od čoveka se zahteva da traga za tim da postane ili pobednik ili pripadnik Božjeg naroda. Danas postoje razlike u statusu, ali kada dođe pravo vreme, takvih razlika neće biti: status svih onih koji su bili pobednici biće isti, svi oni će biti podobni pripadnici ljudskog roda i živeće u jednakosti na zemlji, što znači da će svi oni biti podobna stvorena bića, i svima će biti dato isto. Pošto se dobâ Božjeg dela razlikuju, a predmeti Njegovog dela su različiti, ako se to delo obavlja u vama, onda imate pravo da budete usavršeni i da postanete pobednici; ako bi se to obavljalo u inostranstvu, onda bi tamošnji ljudi imali pravo da postanu prva grupa ljudi koja će biti osvojena i prva grupa ljudi koja će biti usavršena. Danas se ovo delo ne obavlja u inostranstvu, tako da ljudi iz drugih zemalja nemaju pravo da budu usavršeni niti da postanu pobednici, te im je nemoguće da postanu prva grupa. Pošto je predmet Božjeg dela drugačiji, a i doba Božjeg dela je drugačije, kao i njegov obim, postoji prva grupa, odnosno, postoje pobednici, a isto tako će postojati i druga grupa koja se usavršava. Čim nastane prva grupa koja je usavršena, nastaće i uzorak i model, tako da će u budućnosti nastati i druga i treća grupa onih koji su usavršeni, dok će u večnosti svi biti isti i neće biti razvrstavanja prema statusu. Oni će naprosto biti usavršeni u različitim vremenima i razlike u statusu neće postojati. Kada dođe vreme u kome će svi biti upotpunjeni, a delo čitave vaseljene dovršeno, neće biti razlika u statusu i svi će biti jednaki. Danas se ovo delo obavlja među vama kako biste postali pobednici. Da se ono obavlja u Britaniji, tada bi Britanija imala prvu grupu, na isti način na koji biste vi bili prva grupa. Radi se samo o tome da ste bili naročito blagosloveni blagodatima time što se danas delo obavlja u vama, a kad se ovo delo ne bi obavljalo u vama, onda biste bili druga grupa ili treća ili četvrta ili peta. Ovo je samo zbog razlike u redosledu dela; prva i druga grupa ne označavaju da je neka od njih viša ili niža od druge, time se naprosto označava redosled kojim se ovi ljudi usavršavaju. Danas vam se ove reči prenose, međutim, zašto ranije niste bili obavešteni? Zato što su ljudi, ako nema procesa, skloni krajnostima. Na primer, Isus je u Svoje vreme rekao: „Kako sam otišao, tako ću i doći.“ Danas su mnogi očarani ovim rečima i jedino što žele je da nose bele odore i čekaju svoje uznesenje na nebo. Dakle, postoji mnogo reči koje se ne smeju prerano izgovoriti; ako bi se prerano izgovorile, čovek bi težio krajnostima. Čovekov rast je isuviše mali i on nije u stanju da prozre istinitost ovih reči.

Kada čovek postigne istinski život čoveka na zemlji i sve sile Sotonine budu zarobljene, čovek će sa lakoćom živeti na zemlji. Stvari neće biti tako složene kao što su danas: ljudski odnosi, društveni odnosi, složeni porodični odnosi – oni donose toliko nevolja, toliko bola! Čovekov život ovde je tako jadan! Jednom kada čovek bude osvojen, njegovo srce i um će se promeniti: posedovaće bogobojažljivo i bogoljubivo srce.

Jednom kada budu osvojeni svi oni u vaseljeni koji traže da vole Boga, što znači, kada Sotona bude poražen i kada Sotona – sve sile tame – bude zarobljen, tada će čovekov život na zemlji biti neometan i on će moći da živi slobodno na zemlji. Kada bi čovekov život bio bez telesnih odnosa i složenosti tela, bio bi mnogo lakši. Čovekovi telesni odnosi su previše složeni, a to što čovek poseduje nešto takvo dokaz je da tek treba da se oslobodi Sotoninog uticaja. Kada bi imao isti odnos sa svakim od svoje braće i sestara, kada bi imao isti odnos sa svakim članom svoje porodice, onda ne bi imao nikakvih briga i ne bi morao ni za koga da brineš. Tako bi bilo najbolje i time bi čovek bio pošteđen polovine sopstvene patnje. I dok živi normalnim ljudskim životom na zemlji, čovek bi bio sličan anđelima; iako još uvek sazdan od tela, on će umnogome biti poput anđela. Ovo je konačno obećanje, poslednje obećanje dato čoveku. Danas je čovek izložen grdnji i sudu; misliš li da je besmisleno što čovek proživljava takve stvari? Da li bi delo grdnje i suda moglo da se obavlja bez ikakvog razloga? Prethodno je rečeno da se grdnjom i sudom čovek smešta u bezdan, što znači da mu se oduzimaju sudbina i izgledi. Ovo se radi samo zbog sledećeg: čišćenja čoveka. Čovek se ne smešta namerno u bezdan da bi nakon toga Bog digao Svoje ruke od njega. Već je to radi obračunavanja sa buntovništvom u čoveku, kako bi se čovek na kraju pročistio, kako bi imao istinsku spoznaju Boga i nalikovao svetoj osobi. Ako se to obavi, onda će sve biti postignuto. Zapravo, nakon obračunavanja sa svim onim u čoveku sa čime se treba obračunati i kada čovek bude odlučno posvedočio, i Sotona će, takođe, biti poražen, a čak i ako ostane nešto od onog izvornog što postoji u čoveku a što nije u potpunosti očišćeno, čim Sotona bude poražen, to više neće izazivati ometanje, i u tom trenutku će čovek biti potpuno pročišćen. Čovek nikada nije iskusio takav život, međutim kad Sotona bude poražen, sve će doći na svoje mesto i sve ono nevažno u čoveku će se razrešiti, a nakon što se reši i taj glavni problem, nestaće i sve druge nevolje. Tokom ovog ovaploćenja Boga na zemlji, dok On lično obavlja Svoje delo među ljudima, svako delo obavlja sa namerom da porazi Sotonu, a poraziće Sotonu time što će osvojiti čoveka i time što će vas upotpuniti. Kada budete odlučno posvedočili, i to će biti znak Sotoninog poraza. Čovek se prvo osvaja i na kraju potpuno usavršava kako bi se porazio Sotona. Međutim, uz poraz Sotone, ovo je u suštini i spasenje celog ljudskog roda iz ovog praznog mora nedaća. Bez obzira na to da li se delo obavlja širom cele vaseljene ili u Kini, sve se dešava s namerom da se porazi Sotona i donese spasenje celom ljudskom rodu, kako bi čovek mogao da pristupi mestu počinka. Ovaploćeni Bog, ovo normalno telo, postoji upravo radi Sotoninog poraza. Delo Božje u telu se koristi da bi se donelo spasenje svima onima pod nebom koji vole Boga, da bi se osvojio ceo ljudski rod i, povrh toga, da bi se porazio Sotona. Srž celog Božjeg dela upravljanja je neodvojiva od poraza Sotone kako bi se donelo spasenje celom ljudskom rodu. Zašto se, u velikom segmentu ovog dela, stalno govori o tome da morate da svedočite? I na koga je ovo svedočenje usmereno? Zar nije usmereno na Sotonu? Ovo svedočenje se daje Bogu kako bi se posvedočilo da je delo Božje postiglo svoj efekat. Svedočenje se odnosi na delo kojim

se poražava Sotona; da nema borbe sa Sotonom, čovek onda ne bi morao da svedoči. Budući da Sotona mora biti poražen, istovremeno dok ga spašava, Bog od čoveka zahteva da pred Sotonom svedoči o Njemu, što On koristi da spase čoveka i vodi borbu sa Sotonom. Kao rezultat toga, čovek postaje i predmet spasenja i oruđe za poraz Sotone, te i čini samu srž dela celokupnog Božjeg upravljanja, dok je Sotona isključivo predmet uništenja, neprijatelj. Možda smatraš da nisi ništa učinio, ali je zbog promena u tvojoj naravi dato svedočanstvo koje je usmereno na Sotonu a ne na čoveka. Čovek nije sposoban da uživa u takvom svedočanstvu. Kako bi bio u stanju da razume delo koje obavlja Bog? Predmet Božje borbe je Sotona; čovek je, međutim, samo predmet spasenja. Čovek poseduje iskvarene sotonske naravi te nije u stanju da razume ovo delo. I to potiče od Sotonine iskvarenosti koja nije svojstvena čoveku i kojom upravlja Sotona. Danas, cilj glavnog Božjeg dela jeste da porazi Sotonu, odnosno, da potpuno osvoji čoveka koji bi pred Sotonom konačno posvedočio o Bogu. Time će sve biti postignuto. U mnogim slučajevima, gledano golim okom, tebi se čini da ništa nije urađeno iako je u stvari delo već završeno. Čovek zahteva da celokupno delo bude vidljivo kada se završi ipak, iako ti to ne vidiš, Ja sam Svoje delo dovršio, jer se Sotona pokorio, što znači da je sasvim poražen, da su sva Božja mudrost, sila i autoritet savladali Sotonu. Upravo to svedočenje koje se mora dati, a koje niti predstavlja jasan izraz čovekov, niti je vidljivo golim okom, znači da je Sotona već poražen. Celokupno ovo delo je usmereno protiv Sotone i obavljeno je zbog borbe sa Sotonom. Stoga, postoje mnoge stvari koje čovek ne vidi kao uspešne, ali koje su, u Božjim očima, uspešno dovršene odavno. Ovo je jedna od unutrašnjih istina celokupnog Božjeg dela.

Nakon što Sotona bude poražen, to jest, onda kada čovek bude potpuno osvojen, tada će i shvatiti da je celokupno ovo delo obavljeno radi spasenja čiji je cilj da se ljudi preotmu iz ruku Sotone. Šest hiljada godina dugo delo Božjeg upravljanja podeljeno je u tri etape: Doba zakona, Doba blagodati i Doba carstva. Sve ove tri etape dela su zarad spasenja ljudskog roda, odnosno, one su zarad spasenja ljudskog roda koji je Sotona ozbiljno iskvario. U isto vreme, međutim, one i postoje kako bi Bog mogao da se bori sa Sotonom. Dakle, baš kao što je delo spasenja podeljeno u tri etape, tako je i borba sa Sotonom podeljena u tri etape, dok se ova dva aspekta Božjeg dela izvode istovremeno. Borba sa Sotonom se vodi zapravo zarad spasenja ljudskog roda, a budući da delo spasenja ljudskog roda nije nešto što se može uspešno dovršiti u jednoj etapi, borba sa Sotonom je takođe podeljena u faze i razdoblja, i rat sa Sotonom se vodi u skladu sa potrebama čoveka i stepenom Sotonine iskvarenosti nad njim. Možda, u svojoj mašti, čovek veruje da će u ovoj borbi Bog podići oružje protiv Sotone, na isti način kojim bi se međusobno borile dve vojske. To je upravo ono što je čovekov intelekt u stanju da zamisli; to je krajnje nejasna i nerealna zamisao, a ipak je ono u šta čovek veruje. I pošto kažem sada da način čovekovog spasenja leži u borbi sa Sotonom, čovek tako i zamišlja borbu koja se vodi. Postoje tri etape u delu čovekovog spasenja, što će reći da je borba sa Sotonom podeljena u tri etape kako bi se Sotona porazio jednom za sva vremena.

Ipak, unutrašnja istina celokupnog dela borbe sa Sotonom jeste ta da se njeni efekti u delu postižu kroz nekoliko koraka: davanje blagodati čoveku, pretvaranje čoveka u žrtvu za greh, opraštanje čovekovih greha, osvajanje čoveka i usavršavanje čoveka. U stvari, borba sa Sotonom ne znači podizanje oružja protiv Sotone, već spasenje čoveka, rad na njegovom životu i promenu njegove naravi kako bi mogao da posvedoči o Bogu. Na ovaj način se Sotona poražava. Sotona se poražava promenom iskvarene čovekove naravi. Kada Sotona bude poražen, odnosno, kada čovek bude potpuno spasen, onda će poniženi Sotona biti potpuno zarobljen, čime će čovek u potpunosti biti spasen. Dakle, suštinu čovekovog spasenja čini rat protiv Sotone, i taj rat se prvenstveno odražava u njegovom spasenju. Etapa poslednjih dana, u kojoj čovek treba da bude osvojen, poslednja je etapa u borbi sa Sotonom, a takođe je i delo potpunog čovekovog spasenja od Sotonine vlasti. Unutrašnji smisao čovekovog osvajanja je povratak otelotvorenja Sotone – čoveka kojeg je Sotona iskvario – Stvoritelju nakon njegovog osvajanja, čime će se on odreći Sotone i potpuno vratiti Bogu. Na taj način će čovek biti potpuno spasen. Prema tome, delo osvajanja je poslednje delo u borbi protiv Sotone i poslednja etapa u Božjem upravljanju radi Sotoninog poraza. Bez ovog dela, potpuno čovekovo spasenje bi na kraju bilo nemoguće, potpuni poraz Sotone bi, takođe, bio nemoguć, a ljudski rod nikada ne bi mogao da zakorači u divno odredište niti da se oslobodi Sotoninog uticaja. Shodno tome, delo čovekovog spasenja se ne može završiti pre nego što se okonča borba sa Sotonom, jer je srž dela Božjeg upravljanja zarad spasenja ljudskog roda. Prvobitni ljudski rod bio je u rukama Božjim, ali je Sotona svojim iskušenjima i iskvarenošću zarobio čoveka koji je tako pao u ruke zlikovca. Tako je Sotona postao predmet koji je trebalo poraziti u delu Božjeg upravljanja. Budući da je Sotona zaposeo čoveka i pošto je čovek kapital koji Bog koristi radi obavljanja celokupnog upravljanja, da bi se čovek spasio, on onda mora biti preotet iz ruku Sotone, što znači da čovek mora biti povraćen nakon što je bio u Sotoninom zatočeništvu. Prema tome, Sotona mora biti poražen promenama čovekove stare naravi, promenama kojima se vraća čovekov prvobitni osećaj razuma. Na taj način se čovek, koji je bio zarobljen, može preoteti iz ruku Sotone. Ako se čovek oslobodi Sotoninog uticaja i ropstva, Sotona će tada biti posramljen, čovek će na kraju biti povraćen, a Sotona će biti poražen. I pošto čovek bude oslobođen mračnog Sotoninog uticaja, čime će postati plen čitave ove bitke, Sotona će postati predmet kažnjavanja kada se borba okonča, nakon čega će celokupno delo spasenja ljudskog roda biti završeno.

U Bogu nema nikakve zlobe prema stvorenim bićima; On želi da porazi samo Sotonu. Celokupno Njegovo delo – bilo da je reč o grdnji ili sudu – usmereno je na Sotonu; sprovodi se radi spasenja ljudskog roda, radi poraza Sotone i ono ima sledeći cilj: borbu protiv Sotone do samog kraja! Bog neće otići na počinak dok ne pobedi Sotonu! Otići će tek nakon što porazi Sotonu. Pošto je celokupno delo koje obavlja Bog usmereno na Sotonu i pošto su svi oni koje je Sotona iskvario pod kontrolom Sotonine vlasti i svi žive pod Sotoninom vlašću, bez borbe protiv Sotone i prekidanja svake veze

s njim, Sotona ne bi smanjio kontrolu nad ovim ljudima, i oni ne bi mogli biti zadobijeni. Ako ne bi bili zadobijeni, to bi dokazalo da Sotona nije poražen, da nije pobeđen. I tako, u Božjem šest hiljada godina dugom planu upravljanja, tokom prve etape On je obavio delo zakona, tokom druge etape delo Doba blagodati, odnosno, delo raspeća, a tokom treće etape On obavlja delo osvajanja ljudskog roda. Celokupno ovo delo je usmereno na to u kolikoj je meri Sotona iskvario ljudski rod, i ima za cilj da se porazi Sotona, kao i da svaka od etapa bude pobeda nad Sotonom. Suština šest hiljada godina dugog dela Božjeg upravljanja jeste borba protiv velike crvene aždaje, a delo upravljanja ljudskim rodom je, takođe, i delo pobede nad Sotonom, delo borbe sa Sotonom. Bog se borio šest hiljada godina koliko je i delovao da konačno uvede čoveka u novo carstvo. Kad Sotona bude poražen, čovek će biti potpuno oslobođen. Nije li to pravac današnjeg Božjeg dela? Upravo je to pravac današnjeg dela: potpuno oslobođenje i oslobađanje čoveka čime on ne podleže nikakvim pravilima, niti je sputan ikakvim okovima ili ograničenjima. Celokupno ovo delo se obavlja u skladu sa vašim rastom i u skladu sa vašim potrebama, što znači da vam je obezbeđeno sve ono što možete da postignete. Ovde nije reč o „pomeranju planina“, o tome da vam se išta nameće; već se celokupno ovo delo obavlja u skladu sa vašim stvarnim potrebama. Svaka etapa dela se odvija u skladu sa stvarnim potrebama i zahtevima čoveka; svaka etapa dela ima za cilj pobedu nad Sotonom. Zapravo, u početku nije bilo prepreka između Stvoritelja i Njegovih stvorenja. Sve ove prepreke je izazvao Sotona. Čovek nije bio u stanju da išta vidi ili dodirne zbog načina na koji ga je Sotona uznemirio i iskvario. Čovek je žrtva, onaj koji je prevaren. Onda kada Sotona bude poražen, stvorena bića će ugledati Stvoritelja koji će ih posmatrati i moći će lično da ih predvodi. Jedino ovakav život čovek treba da vodi na zemlji. I tako, Božje delo prvenstveno za cilj ima pobedu nad Sotonom, i nakon što Sotona bude poražen, sve će biti rešeno. Danas si uvideo da nije jednostavno Bogu da dođe među ljude. On nije došao da bi svaki dan provodio tražeći vam mane, da bi vam govorio o ovome i onome, niti da bi se prosto bavio time kako vam izgleda i kako govori i živi. Bog se nije ovaplotio samo da bi vama omogućio da Ga posmatrate, da otvorite svoje oči, niti da čujete tajne o kojima je govorio i sedam pečata koje je otvorio. Umesto toga, On se ovaplotio da porazi Sotonu. Lično je u telu došao među ljude da spase čoveka i da se bori sa Sotonom; u tome je značaj Njegovog ovaploćenja. Da cilj tog dela nije pobeda nad Sotonom, On ga onda ne bi lično ni obavljao. Bog je došao na zemlju da obavi Svoje delo među ljudima, da Se lično otkrije čoveku i da mu omogući da Ga posmatra; zar je to mala stvar? Zaista nije jednostavno! Nije onako kako čovek zamišlja: da je Bog došao kako bi čovek mogao da Ga vidi, kako bi mogao da shvati da je Bog praktičan, a ne šupalj ili proziran, te da je Bog uzvišen, ali i ponizan. Da li je moguće da je tako jednostavno? Upravo zato što je Sotona iskvario čovekovo telo, a čovek je onaj koga Bog namerava da spase, Bog mora da preuzme čovekovo telo da bi se borio sa Sotonom i da bi lično predvodio čoveka. Samo je to od koristi za Njegovo delo. Dva ovaploćena tela Božja su postojala kako bi porazila Sotonu i kako bi čoveka što bolje

spasla. Jer onaj koji vodi borbu sa Sotonom može biti samo Bog, bilo da je to Duh Božji ili ovaploćeno telo Božje. Ukratko, anđeli ne mogu biti ti koji će voditi borbu sa Sotonom, a još manje to može čovek koga je iskvario Sotona. Anđeli su nemoćni da vode ovu borbu, a čovek još manje. Budući da je tako, ako Bog želi da radi na čovekovom životu, ako želi da lično dođe na zemlju i spasi čoveka, On onda mora lično da se ovaploti – odnosno, mora lično da preuzme čovečije telo i da Svojim suštinskim identitetom i delom koje mora da obavi, dođe među ljude i lično spasi čoveka. U suprotnom, kad bi Duh Božji ili čovek obavljali ovo delo, onda od ove borbe nikada ništa ne bi bilo i ona se nikada ne bi završila. Samo onda kada se Bog ovaploti da bi lično krenuo u rat protiv Sotone među ljudima, čovek ima priliku za spasenje. Štaviše, jedino tada Sotona može biti osramoćen i ostavljen bez ikakvih mogućnosti da iskorištava ili sprovodi bilo kakve planove. Delo koje obavlja ovaploćeni Bog ne može da ostvari Duh Božji, a bilo bi još teže ijednom čoveku u čovečijem telu da ga obavi u ime Boga, jer je delo koje On obavlja zarad čovekovog života i zarad promene iskvarene čovekove naravi. Kada bi čovek morao da učestvuje u ovoj borbi, pobegao bi čim pre iz tog strašnog rasula i naprosto ne bi bio u stanju da promeni svoju iskvarenu narav. On ne bi mogao da spase čoveka od krsta niti da osvoji ceo buntovan ljudski rod, već samo da obavi neko sitno delo od ranije koje ne prevazilazi očekivanja ili pak neko drugo delo koje se ne odnosi na Sotonin poraz. Pa, zašto se onda mučiti? U čemu je značaj dela koje ne može pridobiti ljudski rod, a još manje poraziti Sotonu? I stoga, borbu sa Sotonom može da izvede jedino Sâm Bog, a čoveku bi to bilo naprosto nemoguće. Čovekova dužnost je da bude poslušan i da sledi, jer čovek nije u stanju da obavi delo kao što je stvaranje neba i zemlje, niti, povrh toga, može da obavi delo borbe sa Sotonom. Čovek može da udovolji Stvoritelju samo pod vođstvom Samoga Boga kojim je Sotona poražen; ovo je jedino što čovek može da uradi. I tako, svaki put kada započne nova borba, odnosno, svaki put kada se započne delo novog doba, to delo lično obavlja Sâm Bog i kroz njega On vodi čitavo doba i otvara novi put celom ljudskom rodu. Osvit novog doba je novi početak u borbi sa Sotonom, kojim čovek ulazi u novije, lepše carstvo, i u novo doba koje lično vodi Sâm Bog. Čovek je gospodar svega, ali će oni koji su zadobijeni postati plodovi svih bitaka sa Sotonom. Sotona je onaj koji kvari sve i svakoga, poražen je na kraju svih bitaka, stoga je i onaj koji će nakon ovih bitaka biti kažnjen. Između Boga, čoveka i Sotone, samo je Sotona taj koji će biti prezren i odbačen. Međutim, oni koje je Sotona zadobio, ali koje Bog nije povratio, oni se kažnjavaju u ime Sotone. Od ovo troje, sva stvorenja treba da poštuju samo Boga. Oni koje je Sotona iskvario, ali ih je Bog povratio i koji slede put Božji, međutim, postaju oni koji će primiti Božje obećanje i koji će suditi zlikovcima umesto Boga. Bog će zasigurno biti pobednik, a Sotona će zasigurno biti gubitnik, ali i među ljudima ima onih koji će pobediti i onih koji će izgubiti. Oni koji pobede pripadaće pobednicima, a oni koji izgube pripadaće gubitnicima; ovo je razvrstavanje svakoga prema vrsti i predstavlja konačni završetak celokupnog Božjeg dela. To je, takođe, cilj celog Božjeg dela i nikada se neće promeniti. Težište srži glavnog dela Božjeg

upravljanja jeste u spasenju čoveka, te se Bog ovaploćuje prvenstveno radi ove srži, radi ovog dela i radi Sotoninog poraza. Stoga se Bog prvi put ovaplotio da bi porazio Sotonu: On se lično ovaplotio i lično je bio prikovan za krst kako bi dovršio delo prve bitke, koja je predstavljala delo iskupljenja ljudskog roda. Na isti način, ovu etapu dela lično obavlja Bog, koji se ovaplotio da bi obavio Svoje delo među ljudima, da bi lično izgovorio Svoju reč i omogućio čoveku da Ga vidi. Naravno, neizbežno je da On usput obavlja i neko drugo delo, međutim, glavni razlog što On lično obavlja Svoje delo je taj što želi da porazi Sotonu, da osvoji ceo ljudski rod i da zadobije ove ljude. Prema tome, delo Božjeg ovaploćenja zaista nije jednostavno. Da je Njegova namera bila samo da pokaže čoveku da je Bog ponizan, skriven i praktičan, da je sve to bilo samo radi obavljanja ovog dela, onda ne bi ni bilo potrebe za ovaploćenjem. Čak i da se Bog nije ovaplotio, On bi mogao čoveku direktno da otkrije Svoju poniznost i skrivenost, Svoju veličinu i svetost, međutim, takve stvari nemaju nikakve veze sa delom upravljanja ljudskim rodom. One nisu u stanju da spasu čoveka niti da ga upotpune, a još manje mogu da poraze Sotonu. Ako bi poraz Sotone podrazumevao samo borbu Duha protiv duha, onda bi takvo delo imalo još manju praktičnu vrednost; ne bi bilo u stanju da zadobije čoveka i uništilo bi njegovu sudbinu i njegove izglede. Kao takvo, današnje Božje delo je od velikog značaja. Njegova svrha nije samo ta da bi Ga čovek mogao videti, niti da bi čovek progledao, niti da bi mu se pružio neznatan osećaj da se pokrenuo i ohrabrio; takvo delo nema nikakvog značaja. Ako možeš da pričaš samo o takvoj vrsti spoznaje, onda to dokazuje da nisi spoznao pravi značaj Božjeg ovaploćenja.

Delo Božjeg celokupnog plana upravljanja lično obavlja Sâm Bog. Prvu etapu – stvaranje sveta – izvršio je Sâm Bog lično, i da On to nije uradio, onda niko ne bi bio u stanju da stvori ljudski rod; druga etapa je bila iskupljenje celog ljudskog roda i takođe ju je izvršio Sâm Bog lično; treća faza se podrazumeva: postoji još veća potreba da celokupno Božje delo do kraja dovrši Sâm Bog. Celokupno delo iskupljenja, osvajanja, zadobijanja i usavršavanja celog ljudskog roda obavlja Sâm Bog lično. Da On lično nije obavio ovo delo, onda čovek ne bi mogao ni da predstavlja Njegov identitet niti da obavlja Njegovo delo. Da bi porazio Sotonu, da bi zadobio ljudski rod i da bi čoveku dao normalan život na zemlji, On lično predvodi čoveka i lično dela među ljudima; zarad celog Svog plana upravljanja i celokupnog Svog dela, On mora lično da obavi ovaj posao. Ako čovek jedino veruje da je Bog došao da bi mu se prikazao, da bi ga učinio srećnim, onda takva verovanja nemaju nikakvu vrednost, nikakav značaj. Čovekovo razumevanje je previše površno! Jedino kada obavlja ovo delo lično, Bog je u stanju da ga obavi temeljno i u potpunosti. Čovek nije u stanju da to uradi u ime Boga. Budući da nema Božji identitet niti Njegovu suštinu, čovek onda nije u stanju da obavlja Božje delo, a čak i kada bi ga obavio, ono ne bi imalo nikakvog efekta. Prvi put kada se Bog ovaplotio to je bilo zarad iskupljenja, da bi iskupio ceo ljudski rod od greha, da bi osposobio čoveka da bude očišćen i da bi mu gresi bili oprošteni. Delo osvajanja Bog, takođe, obavlja lično među ljudima. Da je, tokom ove etape, Bog propovedao samo o proročanstvima, onda bi se

našao neki prorok ili neko nadaren da zauzme Njegovo mesto; da se samo o proročanstvima pripovedalo, čovek bi onda mogao da zameni Boga. Ipak, ako bi čovek pokušao da lično obavi delo Samoga Boga kao i da radi na čovekovom životu, za njega bi bilo nemoguće da obavi ovo delo. To mora lično da uradi Sâm Bog: Bog mora lično da se ovaploti da bi obavio ovo delo. Da se u Dobu reči propovedalo samo o proročanstvima, onda bi proroci Isaija ili Ilija mogli da obave ovo delo i ne bi bilo potrebe da ga obavlja Sâm Bog lično. Pošto se delo obavljeno u ovoj etapi ne odnosi samo na propovedanje o proročanstvima i pošto je od većeg značaja da se delo reči koristi za osvajanje čoveka i poražavanje Sotone, ovo delo ne može da obavi čovek, već ga lično mora obaviti Sâm Bog. U Doba zakona, Jahve je obavio deo Njegovog dela, nakon čega je izgovorio određene reči i obavio određeni posao preko proroka. Ovo je bilo moguće jer je čovek mogao da zameni Jahvea u Njegovom delu, a vidovnjaci su mogli da proriču stvari i tumače određene snove u Njegovo ime. Delo obavljeno na početku nije bilo delo kojim se direktno menjala ljudska narav, niti je bilo povezano sa grehom čoveka od koga se zahtevalo samo da se pridržava zakona. Stoga se Jahve nije ovaplotio i nije Sebe otkrio čoveku; umesto toga, On se direktno obratio Mojsiju i drugima, naterao ih da govore i deluju u Njegovo ime i naveo ih da deluju direktno među ljudskim rodom. Prva etapa Božjeg dela bila je čovekovo vođstvo. Bio je to početak borbe protiv Sotone, mada je ova bitka tek trebalo da zvanično otpočne. Zvanični rat protiv Sotone počeo je prvim ovaploćenjem Boga i nastavio se sve do danas. Prva bitka iz ovoga rata se desila onda kada su ovaploćenog Boga prikovali za krst. Raspeće ovaploćenog Boga je porazilo Sotonu što je i činilo prvu uspešnu etapu u ratu. Kada je ovaploćeni Bog počeo direktno da radi na čovekovom životu, to je označilo zvanični početak dela zadobijanja čoveka. A budući da je ovo delo označavalo promenu čovekove stare naravi, ono je označavalo i delo borbe sa Sotonom. Ova etapa dela koju je Jahve obavio na početku označavala je tek vođenje čovekovog života na zemlji. Bio je to početak Božjeg dela i, iako je u njoj tek trebalo da otpočne neka borba ili neko veliko delo, ona je postavila temelj za delo borbe koje će uslediti. Kasnije, druga etapa dela tokom Doba blagodati je obuhvatala promenu čovekove stare naravi, što znači da je Sâm Bog radio na čovekovom životu. Ovo je morao lično da uradi Bog: bilo je potrebno da se Bog lično ovaploti. Da se On nije ovaplotio, niko drugi Ga ne bi mogao zameniti u ovoj etapi dela koja je predstavljala delo direktne borbe protiv Sotone. Da je čovek obavio ovo delo u ime Boga, i stao pred Sotonu, Sotona se ne bi ni pokorio niti bi bilo moguće poraziti ga. To je morao biti ovaploćeni Bog koji je došao da ga porazi, jer je suština ovaploćenog Boga i dalje Bog, On je još uvek čovekov život i On je još uvek Stvoritelj; šta god da se dogodi, Njegov identitet i suština se neće promeniti. Stoga je On preuzeo čovečije telo i obavio to delo kako bi naterao Sotonu da se sasvim pokori. Tokom etape dela poslednjih dana, ako bi čovek obavljao ovo delo i bio primoran da direktno izgovara reči, onda on ne bi bio u stanju da ih izgovori, i ako bi proročanstvo bilo izrečeno, onda ono ne bi moglo da osvoji čoveka. Preuzimajući čovečije telo, Bog dolazi da porazi Sotonu i da ga skroz potčini.

Kada sasvim porazi Sotonu, u potpunosti osvoji čoveka i sasvim ga zadobije, ova etapa dela biće dovršena a uspeh postignut. U Božjem upravljanju, čovek ne može da zameni Boga. Konkretno, za delo vođenja ovog doba i pokretanje novog dela postoji još i veća potreba da ih lično obavi Sâm Bog. Čovek može čoveku da dâ otkrivenje i obezbedi mu proročanstvo, međutim, ako to delo mora da obavi Bog lično, delo borbe između Samoga Boga i Sotone, tada to delo ne može da obavi čovek. Tokom prve etape dela, kada nije bilo borbe sa Sotonom, Jahve je lično vodio narod Izraela koristeći proročanstvo koje su izgovorili proroci. Nakon toga, druga etapa dela bila je borba sa Sotonom, i Sâm Bog se lično ovaplotio, došavši u čovečijem telu da obavi ovo delo. Sve što podrazumeva borbu sa Sotonom takođe podrazumeva i ovaploćenje Boga, što znači da ovu borbu ne može da vodi čovek. Ako bi se čovek borio, on ne bi bio u stanju da porazi Sotonu. Kako bi mogao da ima snage da se bori protiv njega dok je još uvek pod njegovom vlašću? Čovek se nalazi u sredini: ako si naklonjen Sotoni, onda pripadaš Sotoni, ali ako udovoljavaš Bogu, onda pripadaš Bogu. Kada bi čovek pokušao da zameni Boga u delu ove borbe, da li bi bio u stanju da to i uradi? Da je to učinio, zar ne bi odavno nestao sa lica zemlje? Zar ne bi odavno završio u paklu? Dakle, čovek nije u stanju da zameni Boga u Njegovom delu, što znači da čovek nema suštinu Boga, i da si se borio sa Sotonom, ni ti ne bi bio u stanju da ga poraziš. Čovek može samo da obavi određeno delo; može da pridobije određene ljude, ali ne može da zameni Boga u delu koje On Sâm mora da obavi. Kako čovek da se bori sa Sotonom? I pre nego što bi započeo, Sotona bi te zarobio. Samo kada se Sâm Bog bori sa Sotonom i čovek Ga sledi i sluša vodeći se time, čovek može biti zadobijen od Boga i izbaviti se iz Sotoninih okova. Stvari koje čovek može da postigne sopstvenom mudrošću i sposobnostima previše su ograničene; on nije u stanju da upotpuni čoveka, da ga vodi i, povrh toga, da porazi Sotonu. Čovekova inteligencija i mudrost nisu u stanju da osujete Sotonine smicalice, pa kako bi se čovek mogao boriti sa njim?

Svi oni koji su voljni da budu usavršeni imaju priliku da budu usavršeni, tako da svi moraju da se opuste: svi ćete u budućnosti stići na odredište. Međutim, ako nisi voljan da budeš usavršen i nisi voljan da zakoračiš u divno carstvo, onda je to tvoj lični problem. Svi oni koji su voljni da budu usavršeni i koji su odani Bogu, svi oni koji su poslušni i svi oni koji verno obavljaju svoju dužnost – svi takvi mogu biti usavršeni. Danas, svi oni koji ne obavljaju svoju dužnost odano, svi oni koji nisu odani Bogu, svi oni koji se ne pokoravaju Bogu, naročito oni koji su primili prosvećenje i prosvetljenje Duha Svetoga, ali to ne sprovode u praksi – svi takvi ne mogu biti usavršeni. Svi oni koji su voljni da budu odani i poslušni Bogu mogu biti usavršeni, čak i ako su pomalo neuki; svi oni koji su voljni da tragaju mogu biti usavršeni. Nema potrebe da brineš o tome. Sve dok si voljan da tragaš u ovom pravcu, možeš biti usavršen. Nisam spreman da se odreknem niti da izgnam ikoga od takvih među vama, ali ako čovek ne nastoji da čini dobro, onda samo uništavaš sebe; nisam Ja taj koji te izgoni, već si to ti sâm. Ako ti sâm ne nastojiš da činiš dobro – ako si lenj ili ne obavljaš svoju dužnost ili ako nisi odan ili ne tragaš za

istinom i uvek radiš kako je tebi volja, ako se ponašaš nepromišljeno, boriš se za sopstvenu slavu i bogatstvo i beskrupulozan si u ophođenju sa suprotnim polom, onda ćeš poneti breme sopstvenih grehova; nisi dostojan ičijeg sažaljenja. Moja namera je da svi vi budete usavršeni i da makar budete osvojeni, kako bi se ova etapa dela mogla uspešno dovršiti. Božja želja je da svaka osoba bude usavršena, da na kraju bude zadobijena od Njega, da je On potpuno pročisti te da tako postane pripadnik naroda koji On voli. Nije važno ako mislim da ste zaostali ili da ste lošeg kova – to je činjenica. Kada kažem takvo što, to nije dokaz da nameravam da vas napustim, da sam u vas izgubio nadu, a još i manje da nisam spreman da vas spasem. Danas sam došao da obavim delo vašeg spasenja, što znači da je delo koje obavljam nastavak dela spasenja. Svaka osoba ima priliku da bude usavršena: pod uslovom da si voljan, pod uslovom da tragaš, na kraju ćeš biti u stanju da postigneš ovaj rezultat i niko od vas neće biti napušten. Ako si lošeg kova, Moji zahtevi prema tebi biće u skladu sa tvojim lošim kovom; ako si dobrog kova, Moji zahtevi prema tebi biće u skladu sa tvojim dobrim kovom; ako si neuk i nepismen, Moji zahtevi prema tebi biće u skladu sa tvojom nepismenošću; ako si pismen, Moji zahtevi prema tebi biće u skladu sa činjenicom da si pismen; ako si starija osoba, Moji zahtevi prema tebi biće u skladu sa tvojim godinama; ako si sposoban da pružiš gostoprimstvo, Moji zahtevi prema tebi biće u skladu sa ovom sposobnošću; ako kažeš da nisi u stanju da pružiš gostoprimstvo i da si u stanju da obavljaš samo određenu funkciju, bilo da je to širenje jevanđelja ili staranje o crkvi ili obavljanje drugih raznih poslova, način na koji te usavršavam biće u skladu sa funkcijom koju obavljaš. Da budeš odan, da budeš poslušan do samog kraja i da tražiš uzvišenu ljubav prema Bogu – to je ono što moraš da postigneš i nema boljih vežbi od ove tri stvari. Na kraju, od čoveka se zahteva da postigne ove tri stvari, koje ako postigne, onda će biti usavršen. Međutim, iznad svega, moraš istinski da tragaš, moraš da budeš aktivan i da napreduješ a ne da budeš pasivan u tom pogledu. Rekao sam da svaka osoba ima priliku da bude usavršena i da je u stanju da bude usavršena, i to je istina, međutim, ti u svojoj potrazi ne pokušavaš da budeš bolji. Ako ne ispuniš ova tri kriterijuma, onda na kraju moraš biti izgnan. Ja želim da svako uhvati korak, želim da svako ima delo i prosvećenje Duha Svetoga i da može da bude poslušan do samoga kraja, jer je to dužnost koju svako od vas treba da obavlja. Nakon što svi obavite svoju dužnost, svi ćete biti usavršeni, i svi ćete odlučno posvedočiti. Svi oni koji su odlučno posvedočili jesu oni koji su pobedili Sotonu i zadobili Božje obećanje, i oni su ti koji će ostati da žive na divnom odredištu.

Bog i čovek će zajedno ući u počinak

U početku, Bog je počivao. U to vreme nije bilo ljudi, niti ičeg drugog na zemlji, a Bog još nije bio obavio nikakav posao. On je Svoje delo upravljanja započeo tek nakon postanka čovečanstva i nakon što je čovečanstvo bilo iskvareno; od tog trenutka, On

više nije počivao, već je počeo da se bavi ljudima. Upravo zbog iskvarenosti čovečanstva, a takođe i zbog arhanđelove pobune, Bog je izgubio Svoj počinak. Ukoliko Bog ne pobedi Sotonu i ne spase iskvareno čovečanstvo, On više nikad neće moći da uđe u počinak. Kao što čoveku nedostaje počinka, isto važi i za Boga, a kad On bude još jednom otpočinuo, i ljudi će. Živeti u počinku znači život bez rata, bez prljavštine i bez ikakve trajne nepravednosti. To je, drugim rečima, život lišen Sotoninih ometanja (ovde se pod „Sotonom“ podrazumevaju neprijateljske sile) i Sotonine iskvarenosti, kao i sklonosti ka invaziji bilo koje sile suprostavljene Bogu; to je život u kojem sve sledi svoju vrstu i sve može da se klanja Gospodu stvaranja, život u kojem su nebo i zemlja potpuno mirni – to je ono što se podrazumeva pod „spokojnim životom ljudi“. Kad Bog bude počinuo, nepravednost više neće moći da opstane na zemlji, niti će biti ikakvih daljih invazija neprijateljskih sila, a čovečanstvo će zakoračiti u novo carstvo – ono više neće biti čovečanstvo iskvareno od Sotone, već čovečanstvo koje je spaseno nakon što ga je Sotona iskvario. Dan počinka za čovečanstva ujedno će biti i dan Božjeg počinka. Bog je Svoj počinak izgubio zbog nemogućnosti čovečanstva da uđe u počinak, a ne zbog toga što prvobitno nije mogao da počiva. Ulazak u počinak ne znači da se sve zaustavlja ili da sve prestaje da se razvija, niti to znači da Bog prestaje da radi ili da ljudi prestaju da žive. Znak ulaska u počinak biće uništenje Sotone, kad oni rđavi ljudi koji su se pridružili njegovom zlodelu budu kažnjeni i zbrisani i kad sve, prema Bogu neprijateljski nastrojene sile, prestanu da postoje. Ulazak Boga u počinak znači da On više neće obavljati Svoje delo spasenja čovečanstva. Ulazak čovečanstva u počinak znači da će svi ljudi živeti unutar Božje svetlosti i pod Njegovim blagoslovima, lišeni Sotonine iskvarenosti, te da više neće biti nepravednosti. Ljudi će, pod Božjom brigom, normalno živeti na zemlji. Kada Bog i čovečanstvo zajedno ulaze u počinak, to znači da je čovečanstvo spaseno i da je Sotona uništen, da je Božje delo u ljudima u potpunosti dovršeno. Bog više neće nastavljati da deluje u ljudima, a oni više neće živeti pod Sotoninom vlašću. Bog, kao takav, neće više biti zauzet, a ljudi neće više biti stalno u pokretu; Bog i čovečanstvo će u počinak ući istovremeno. Bog će se vratiti na Svoje prvobitno mesto i svaka će se osoba vratiti na svoje odgovarajuće mesto. To su odredišta u kojima će Bog i ljudi boraviti nakon što celokupno Božje upravljanje bude privedeno kraju. Bog ima Božje odredište, a ljudi imaju ljudsko odredište. Dok bude počivao, Bog će i dalje sve ljude usmeravati u njihovim životima na zemlji, a ljudi će, dok su u Njegovoj svetlosti, obožavati jednog istinitog Boga na nebu. Bog više neće živeti među ljudima, niti će ljudi moći da sa Bogom žive na Njegovom odredištu. Bog i ljudi ne mogu živeti u istom carstvu; umesto toga, svako od njih ima svoj sopstveni način života. Bog je Onaj koji usmerava čitavo čovečanstvo, a celo je čovečanstvo kristalizacija Božjeg upravljanja. Ljudi su ti koji su vođeni i oni nisu od iste supstance kao Bog. „Počivati“ znači vratiti se na svoje prvobitno mesto. Stoga, kada Bog ulazi u počinak, to znači da se vratio na Svoje prvobitno mesto. On više neće živeti na zemlji, niti boraviti među ljudima da bi s njima delio radost i patnju. Kada ljudi ulaze u počinak, to znači da

su postali pravi objekti stvaranja; oni će se Bogu klanjati sa zemlje i živeti normalnim ljudskim životom. Ljudi više neće biti prema Bogu neposlušni, niti će mu se opirati, već će se vratiti prvobitnom životu Adama i Eve. Tako će izgledati životi i odredišta Boga i ljudi, nakon što uđu u počinak. Rat između Sotone i Boga neminovno vodi ka Sotoninom porazu. Stoga su Božji ulazak u počinak nakon završetka Njegovog dela upravljanja, te potpuno spasenje ljudskog roda i njegov ulazak u počinak, postali neminovni trendovi. Mesto počinka čovečanstva je na zemlji, dok je Božje mesto počinka na nebu. Dok se u svom počinku budu klanjali Bogu, ljudi će živeti na zemlji, a dok Bog bude u svom počinku vodio preostalo čovečanstvo, On će to činiti sa neba, a ne sa zemlje. Bog će i dalje biti Duh, dok će ljudi i dalje biti telo. Bog i ljudi počivaju na različite načine. Dok Bog bude počivao, On će dolaziti i pojavljivati se među ljudima; dok ljudi budu počivali, Bog će ih voditi u posetu nebesima i dopuštati im da tamo uživaju u životu. Nakon što Bog i čovečanstvo budu ušli u počinak, Sotone više biti neće; svi oni rđavi ljudi takođe će prestati da postoje. Pre no što Bog i čovečanstvo otpočinu, svi oni rđavi pojedinci koji su nekad na zemlji progonili Boga, kao i neprijatelji koji su tamo bili neposlušni prema Njemu, već će biti uništeni; biće iskorenjeni strašnim nesrećama tokom poslednjih dana. Kada ti rđavi ljudi jednom budu potpuno uništeni, na zemlji se nikad više neće čuti za Sotonino ometanje. Tek tada će čovečanstvo zadobiti potpuno spasenje, a Božje će delo biti u celosti dovršeno. To su preduslovi za ulazak Boga i čovečanstva u počinak.

Približavanje svršetka svega postojećeg ukazuje na dovršetak Božjeg dela, kao i na kraj razvoja čovečanstva. To znači da će ljudi, takvi kakvim ih je Sotona iskvario, dostići završnu etapu svog razvoja, te da će potomci Adama i Eve dovršiti svoje razmnožavanje. To takođe znači da će takvom čovečanstvu, nakon što ga je Sotona iskvario, biti nemoguće da se dalje razvija. Adam i Eva u početku nisu bili iskvareni, ali Adama i Evu koji su proterani iz Edenskog vrta iskvario je Sotona. Kada Bog i ljudi budu zajedno ušli u počinak, Adam i Eva – koji su proterani iz Edenskog vrta – kao i njihovi potomci, konačno će doći do kraja. Buduće čovečanstvo i dalje će činiti potomci Adama i Eve, ali to više neće biti ljudi koji žive pod Sotoninom vlašću. Umesto toga, oni će biti ljudi koji su spaseni i pročišćeni. To će biti čovečanstvo koje je bilo podvrgnuto sudu i grdnji, čovečanstvo koje je postalo sveto. Ovi ljudi neće nalikovati prvobitnom ljudskom rodu; gotovo se može reći da će to biti jedna sasvim drugačija vrsta čovečanstva u odnosu na to kakvi su Adam i Eva bili na početku. To će biti oni probrani među svim ljudima koje je Sotona iskvario i oni koji su do kraja stajali postojano tokom Božjeg suda i grdnje; biće to poslednja preostala grupa ljudskih bića u iskvarenom čovečanstvu. Samo će ovi ljudi moći da u poslednji počinak uđu zajedno sa Bogom. Oni koji budu u stanju da ostanu postojani tokom Božjeg dela suda i grdnje u poslednjim danima – to jest, tokom završnog dela pročišćenja – biće oni koji će zajedno s Bogom ući u poslednji počinak; svi koji, kao takvi, uđu u počinak biće oslobođeni uticaja Sotone i zadobijeni od Boga, nakon što su bili podvrgnuti Njegovom završnom delu pročišćenja. Ovi ljudi, koje će Bog konačno zadobiti, ući će u poslednji počinak. U suštini, svrha Božjeg dela grdnje i suda sastoji se

u pročišćenju ljudskog roda zarad konačnog počinka; bez takvog pročišćenja, niko od ljudi ne bi mogao da bude razvrstan u različite kategorije prema vrsti, niti da uđe u počinak. Ovo je delo jedini put kojim čovečanstvo može ući u počinak. Samo će Božije delo pročišćenja očistiti ljude od njihove nepravednosti, a samo će Njegovo delo grdnje i suda izneti na videlo one neposlušne elemente čovečanstva, odvajajući na taj način one koji mogu biti spaseni od onih koji ne mogu, one koji će preostati od onih koji neće. Kad ovo delo bude dovršeno, svi oni kojima bude dozvoljeno da ostanu biće očišćeni i zakoračiće u više stanje ljudskosti, gde će uživati u neuporedivo lepšem drugom ljudskom životu na zemlji; drugim rečima, oni će započeti svoj ljudski dan počinka i koegzistiraće sa Bogom. Nakon što oni kojima nije dozvoljeno da ostanu budu podvrgnuti grdnji i sudu, njihova prava priroda biće u potpunosti razotkrivena, nakon čega će svi biti uništeni i više im, kao ni Sotoni, neće biti dozvoljen opstanak na zemlji. Čovečanstvu budućnosti više neće pripadati niko od ove vrste ljudi; takvi ljudi nisu prikladni za ulazak u zemlju konačnog počinka, niti su prikladni da se pridruže danu počinka koji će Bog i čovečanstvo zajednički deliti, jer oni su na meti kazne i oni su rđavi, nepravedni ljudi. Oni su jednom bili iskupljeni, a takođe su bili podvrgnuti sudu i grdnji; uz to, oni su nekada služili Bogu. Međutim, kad nastupi poslednji dan, oni će ipak biti prognani i uništeni zbog svoje rđavosti, zbog svoje neposlušnosti i zbog nemogućnosti da budu iskupljeni; oni u budućem svetu nikad više neće nastati, niti će ikada više živeti među ljudima budućnosti. Bilo da su duhovi mrtvih ili ljudi koji još uvek žive u telu, svi zlikovci i svi oni koji nisu spaseni biće uništeni čim onaj sveti deo čovečanstva bude ušao u počinak. Što se tiče ovih zlih duhova i zlih ljudi, kao i duhova pravednika i onih koji čine pravedna dela, ma kojem dobu da pripadaju, svi koji čine zlo biće na kraju uništeni, a svi koji su pravedni će preživeti. O tome da li će neki čovek ili duh primiti spasenje, ne odlučuje se u potpunosti na osnovu dela poslednjeg doba, već prema tome da li su se opirali Bogu i prema Njemu bili neposlušni, ili nisu. Ljudi koji su u prethodnoj eri činili zlo i nisu mogli da steknu spasenje nesumnjivo će biti na meti kazne, a oni koji u sadašnjoj eri čine zlo i koji ne mogu biti spaseni takođe će zasigurno biti na meti kazne. Ljudi bivaju razvrstani na osnovu dobra i zla, a ne prema epohama u kojima žive. Nakon što budu na taj način razvrstani, oni neće odmah biti kažnjeni ili nagrađeni; već će Bog Svoje delo kažnjavanja zla i nagrađivanja dobra obaviti tek pošto dovrši Svoje delo osvajanja u poslednjim danima. On, zapravo, ljude odvaja na dobre i zle još od trenutka kad je započeo da obavlja Svoje delo spasavanja čovečanstva. Radi se samo o tome da će On pravedne nagraditi, a rđave kazniti tek nakon što Njegovo delo bude privedeno kraju; On ih neće razdvojiti po kategorijama i odmah zatim pristupiti kažnjavanju zla i nagrađivanju dobra nakon završetka Svog dela. Umesto toga, On će ovaj zadatak obaviti tek kad Njegovo delo bude u potpunosti dovršeno. Celokupna svrha konačnog Božjeg dela kažnjavanja zla i nagrađivanja dobra sastoji se u temeljnom pročišćenju svih ljudi kako bi On zatim mogao da odvede potpuno sveto čovečanstvo u večni počinak. Ova etapa Njegovog dela je od presudnog značaja; to je završna etapa celokupnog Njegovog

dela upravljanja. Da Bog nije uništio rđave ljude, već da im je dozvolio da ostanu, onda nijedan čovek još uvek ne bi mogao da uđe u počinak, a Bog ne bi mogao da celo čovečanstvo odvede u bolje carstvo. Takvo delo ne bi bilo potpuno. Kada Njegovo delo bude dovršeno, celo čovečanstvo će biti potpuno sveto; samo na taj način će Bog moći mirno da živi u počinku.

Danas ljudi još uvek nisu u stanju da se oslobode telesnih stvari; oni ne mogu da odustanu od telesnih uživanja, sveta, novca, ni od svoje iskvarene naravi. Većina ljudi se u svoje potrage upušta na površan način. Ovi ljudi, zapravo, uopšte ne gaje Boga u svom srcu; što je još gore, oni se Boga ne boje. Budući da u svom srcu nemaju Boga, oni ne mogu ni da sagledaju sve što Bog čini, a kamoli da poveruju rečima koje On izgovara. Takvi ljudi imaju previše telesnog u sebi; isuviše su duboko iskvareni i lišeni svake istine. Štaviše, oni ne veruju da se Bog može ovaplotiti. Svako ko ne veruje u ovaploćenog Boga – to jest, svako ko ne veruje u vidljivog Boga, niti u Njegove reči i delo, već se, umesto toga, klanja nevidljivom Bogu na nebu – taj je osoba koja u svom srcu nema Boga. Takvi su ljudi buntovni i opiru se Bogu. Njima nedostaje ljudskost i razum, o istini da i ne govorimo. Povrh toga, iako ovi ljudi još manje veruju u vidljivog i opipljivog Boga, oni nevidljivog i neopipljivog Boga, uprkos tome, smatraju najverodostojnijim i najradosnijim. Ono što oni traže nije stvarna istina, niti prava suština života; još manje je to Božja volja. Umesto toga, oni traže uzbuđenje. To u šta oni veruju i za čim tragaju, bez sumnje je sve ono što im u najvećoj meri omogućava da ostvare sopstvene želje. Oni u Boga veruju samo zato da bi zadovoljili sopstvene želje, a ne da bi tražili istinu. Zar takvi ljudi nisu zlotvori? Do krajnjih granica su samouvereni i uopšte ne veruju da će Bog na nebu uništiti takve „dobre ljude“ kao što su oni. Umesto toga, oni veruju da će im Bog dozvoliti da ostanu i da će ih, uz to, bogato nagraditi, zato što su mnogo toga učinili za Boga i pokazali značajnu „lojalnost“ prema Njemu. Kad bi oni čak i krenuli u potragu za vidljivim Bogom, oni bi se odmah, čim bi se njihove želje izjalovile, ponovo okrenuli protiv Boga ili bi ih spopao bes. Oni time pokazuju da su nalik podlim štencima koji uvek nastoje da udovolje samo sopstvenim željama; oni nisu pošteni ljudi koji tragaju za istinom. To su takozvani rđavi ljudi koji slede Hrista. Oni koji ne traže istinu nikako ne mogu ni da poveruju u istinu i utoliko su manje sposobni da sagledaju budući ishod čovečanstva, jer ne veruju ni u jednu reč ili delo vidljivog Boga – uključujući i njihovu nesposobnost da poveruju u buduće odredište čovečanstva. Stoga oni, čak i ako slede vidljivog Boga, ipak čine zlo i uopšte ne traže istinu, niti u praksi sprovode istinu koju Ja zahtevam. Oni koji ne veruju da će biti uništeni jesu oni koji će, upravo obrnuto, zaista biti uništeni. Svi oni za sebe misle da su jako pametni i da su upravo oni ti koji praktikuju istinu. Oni svoje zlo ponašanje smatraju istinom i zato ga neguju. Takvi rđavi ljudi veoma su samouvereni; oni istinu smatraju doktrinom, a svoja zlodela istinom, ali na kraju, mogu požnjeti samo ono što su posejali. Što su ljudi samouvereniji i oholiji, to su manje sposobni da dopru do istine; što ljudi više veruju u Boga na nebu, to se oni više opiru Bogu. To su ljudi koji će biti kažnjeni. Pre nego što čovečanstvo uđe u počinak,

da li će svaka osoba, ma kojoj vrsti da pripada, biti kažnjena ili nagrađena biće odlučeno na osnovu toga da li je ta osoba tražila istinu, da li poznaje Boga i da li može da se pokori vidljivom Bogu. Oni koji su služili vidljivom Bogu, ali Ga pri tom ne poznaju, niti Mu se potčinjavaju, lišeni su istine. Takvi ljudi su zlotvori, a zlotvori će nesumnjivo biti izloženi kazni; štaviše, oni će biti kažnjeni u skladu sa svojim rđavim ponašanjem. Bog je tu da bi ljudi verovali u Njega, a takođe je i dostojan njihove poslušnosti. Oni koji veruju jedino u nejasnog i nevidljivog Boga jesu ljudi koji ne veruju u Boga i koji nisu u stanju da se Bogu potčine. Ako ovi ljudi ne budu uspeli da u vidljivog Boga poveruju sve do okončanja Njegovog dela osvajanja, te ako i dalje budu neposlušni i budu se opirali Bogu koji je vidljiv u telu, svi će ovi „štovaoci nejasnog“ bez sumnje biti podvrgnuti uništenju. Isto važi i za neke među vama – svako ko na rečima priznaje ovaploćenog Boga, ali nije u stanju da na delu sprovodi istinu potčinjavanja ovaploćenom Bogu, na kraju će biti izgnan i uništen. Nadalje, svako ko na rečima priznaje vidljivog Boga, ko jede i pije istinu koju On izražava, dok istovremeno traži nejasnog i nevidljivog Boga, zasigurno će biti podvrgnut uništenju. Niko od ovih ljudi neće moći da ostane do vremena počinka koje će nastupiti nakon okončanja Božjeg dela, niti će ijedan njima sličan pojedinac moći da ostane u tom vremenu počinka. Demonski nastrojeni ljudi su oni koji ne praktikuju istinu; njihova suština se ogleda u otporu i neposlušnosti prema Bogu i oni uopšte ni ne nameravaju da Mu se potčine. Svi će takvi ljudi biti uništeni. Da li ti poseduješ istinu ili se opireš Bogu zavisi od tvoje suštine, a ne od tvog izgleda, niti od toga šta u nekom trenutku govoriš ili kako se ponekad možda ponašaš. Da li će neka osoba biti uništena ili ne, određeno je njenom suštinom; o tome se odlučuje na osnovu suštine koju ona otkriva svojim ponašanjem i svojim traganjem za istinom. Od ljudi koji su međusobno slični, po tome što rade i po količini posla koji obavljaju, oni čija je ljudska suština dobra i koji poseduju istinu dobiće dozvolu da ostanu, dok će oni čija je ljudska suština zla i koji se ne pokoravaju vidljivom Bogu biti predmet uništenja. Celokupno Božje delo i reči koje se odnose na odredište čovečanstva sa ljudima će se baviti na odgovarajući način, u skladu sa suštinom svakog pojedinca; to će se obaviti bez i najmanjeg problema i neće biti napravljena nijedna greška. Ljudske emocije i značenja bivaju umešani jedino onda kad posao obavljaju ljudi. Delo koje Bog obavlja je najprikladnije; On apsolutno nikada ne iznosi lažne tvrdnje ni protiv jednog stvorenja. U ovom trenutku ima mnogo onih koji nisu u stanju da sagledaju buduće odredište čovečanstva i koji ne veruju rečima koje Ja izgovaram. Svi oni koji ne veruju, kao i oni koji ne praktikuju istinu, zapravo su demoni!

Danas, oni koji traže i oni koji ne traže su dve potpuno drugačije vrste ljudi, čija su odredišta takođe veoma različita. Oni koji tragaju za spoznajom istine i koji praktikuju istinu jesu oni kojima će Bog doneti spasenje. Oni koji ne poznaju istiniti put jesu demoni i neprijatelji; oni su potomci arhanđela i biće podvrgnuti uništenju. Čak i oni koji pobožno veruju u nejasnog Boga – nisu li oni takođe demoni? Ljudi koji poseduju savest, ali ne prihvataju istiniti put, jesu demoni; njihova se suština opire Bogu. Oni koji ne prihvataju istiniti put jesu oni koji se opiru Bogu, te će takvi ljudi, čak i ako trpe mnoge nedaće, ipak

biti uništeni. Svi oni koji ne žele da se odreknu sveta, koji ne mogu da podnesu rastanak od svojih roditelja i koji ne mogu da se liše svojih telesnih naslada, neposlušni su prema Bogu i svi će biti podvrgnuti uništenju. Svako ko ne veruje u ovaploćenog Boga je demon i, povrh toga, biće uništen. Oni koji veruju, ali ne praktikuju istinu, oni koji ne veruju u ovaploćenog Boga, kao i oni koji uopšte ne veruju da Bog postoji, takođe će biti predmet uništenja. Svi oni kojima će biti dozvoljeno da ostanu jesu ljudi koji su prošli kroz patnju oplemenjivanja i stoički je podneli; to su ljudi koji su zaista istrpeli kušnje. Neprijatelj je svako ko ne priznaje Boga; drugim rečima, svako ko ne priznaje ovaploćenog Boga – bez obzira da li se nalazi unutar ili izvan ovog toka – antihrist je! Ko je Sotona, ko su demoni i ko su Božji neprijatelji, ako ne otporaši koji u Boga ne veruju? Nisu li to oni koji su neposlušni prema Bogu? Nisu li to oni koji tvrde da poseduju veru, ali kojima nedostaje istina? Zar to nisu oni koji samo traže da bi dobili blagoslove, ali pritom nisu u stanju da svedoče za Boga? Ti se i danas družiš s tim demonima i nudiš im svoju savest i ljubav, ali zar ti na taj način ne ispoljavaš dobre namere prema Sotoni? Nisi li ti u savezu s demonima? Ako i danas ljudi još uvek nisu u stanju da razlikuju dobro od zla, već i dalje samo slepo šire ljubav i milosrđe, bez ikakve namere da traže Božju volju ili da na bilo koji način Božje namere neguju kao svoje, njihov će svršetak biti utoliko bedniji. Svako ko ne veruje u ovaploćenog Boga, neprijatelj je Božji. Ako možeš da svoju savest i ljubav nudiš neprijatelju, zar ti ne nedostaje osećaj pravednosti? Ako si usklađen s onima koje mrzim i sa kojima se ne slažem, i pri tom još gajiš ljubav ili lična osećanja prema njima, zar ti onda nisi neposlušan? Zar se ti onda ne opireš Bogu namerno? Da li takva osoba poseduje istinu? Ako ljudi svoju savest nude neprijateljima, ljubav demonima, a svoje milosrđe Sotoni, zar oni time namerno ne ometaju Božje delo? Oni koji veruju samo u Isusa i ne veruju u ovaploćenog Boga tokom poslednjih dana, kao i oni koji na rečima veruju u ovaploćenog Boga ali čine zlo, svi su oni antihristi, da i ne govorimo o onima koji ni u Boga ne veruju. Svi će ovi ljudi biti predmet uništenja. Standard po kojem ljudi sude o drugima zasniva se na njihovom ponašanju; oni koji se dobro ponašaju su pravedni, dok su oni čije je ponašanje gnusno, rđavi. Standard po kojem Bog sudi ljudima zasniva se na tome da li se njihova suština potčinjava Njemu ili ne; onaj ko se Bogu potčinjava je pravedan, dok je onaj ko to ne čini neprijatelj i rđav čovek, bez obzira na to da li se ta osoba ponaša dobro ili loše i bez obzira na to da li je ono što ona govori tačno ili netačno. Neki ljudi žele da svoja dobra dela iskoriste radi sticanja dobrog odredišta u budućnosti, dok drugi žele da dobro odredište steknu uz pomoć lepih reči. Svi pogrešno veruju da Bog ishode ljudi određuje nakon što neko vreme posmatra njihovo ponašanje ili sluša šta govore; stoga mnogi žele da to iskoriste kako bi Boga na prevaru naveli da im pruži trenutnu uslugu. U budućnosti će svi ljudi koji će opstati u stanju počinka ujedno biti oni koji su izdržali dan stradanja i koji su svedočili za Boga; sve će to biti ljudi koji su ispunili svoje dužnosti i koji su se svesno potčinili Bogu. Onima koji samo žele da iskoriste priliku da služe, s namerom da izbegnu praktikovanje istine, neće biti dozvoljeno da ostanu. Bog ima odgovarajuće standarde

za uređenje ishoda svakog pojedinca; On ove odluke ne donosi prosto prema nečijim rečima i nečijem ponašanju, niti ih donosi na osnovu toga šta neko čini tokom određenog vremenskog perioda. On neće biti nimalo popustljiv u pogledu nečijeg rđavog ponašanja zbog toga što Mu je ta osoba prethodno služila, niti će On neku osobu poštedeti smrti zbog ma kakvog njenog jednokratnog izdatka zarad Boga. Niko ne može izbeći odmazdi za svoja zlodela i niko ne može da svoje zlo ponašanje prikrije i da time izbegne muke uništenja. Ako ljudi zaista mogu da ispune svoju dužnost, to znači da su oni za sva vremena verni Bogu i da ne traže nagradu za to, bez obzira na to da li primaju blagoslove ili trpe nedaće. Ako su ljudi Bogu verni dok vide blagoslove, ali zato gube svoju vernost čim ne vide nikakve blagoslove i ako oni, na kraju, još uvek nisu u stanju da svedoče za Boga, niti da ispune dužnosti na koje su se obavezali, oni će onda ipak biti podvrgnuti uništenju, uprkos tome što su nekada ranije verno služili Bogu. Ukratko, rđavi ljudi ne mogu opstajati kroz večnost, niti mogu da uđu u počinak; samo su pravednici gospodari počinka. Kad čovečanstvo stupi na pravi put, ljudi će živeti normalnim ljudskim životom. Svi će obavljati svoje dužnosti i svi će Bogu biti apsolutno verni. U potpunosti će odbaciti svoju neposlušnost i svoju iskvarenu narav, živeće za Boga i zbog Boga, lišeni neposlušnosti i otpora. Svi će oni moći da se potpuno potčine Bogu. Biće to život Božji i ljudski; to će biti život carstva i biće život počinka.

Oni koji svoju krajnje nevernu decu i rođake na silu dovlače u crkvu, krajnje su sebični i samo se prikazuju kao ljubazni. Ti su ljudi usredsređeni samo na to da vole, bez obzira da li veruju ili ne i bez obzira da li je to Božja volja. Neki svoje žene dovode pred Boga ili pred Njega dovlače svoje roditelje i, bez obzira da li se Sveti Duh s tim slaže ili ne i da li Sveti Duh deluje u njima, oni i dalje slepo „usvajaju nadarene ljude“ zarad Boga. Kakvu je korist uopšte moguće ostvariti pokazivanjem ljubaznosti prema ovim nevernicima? Čak i ako se oni, u kojima nema Svetog Duha, jako trude da slede Boga, oni ipak ne mogu biti spaseni, kao što bi neko mogao da pomisli. Oni koji mogu da prime spasenje zapravo se ne mogu tako lako zadobiti. Ljudi koji nisu podvrgnuti delu i kušnjama Svetog Duha i koji nisu usavršeni od strane ovaploćenog Boga, sasvim su nesposobni da budu upotpunjeni. Stoga su ti ljudi, od trenutka kad nominalno počnu da slede Boga, lišeni prisustva Svetog Duha. Imajući u vidu njihove uslove i njihovo stvarno stanje, oni jednostavno ne mogu da budu upotpunjeni. Pošto je već tako, Sveti Duh odlučuje da ne troši mnogo energije na njih i ne pruža im nikakvo prosvetljenje, niti ih na bilo koji način usmerava; On im samo dozvoljava da Ga slede i na kraju će im otkriti njihove ishode – to je dovoljno. Ljudski zanos i namere potiču od Sotone, te se stoga pomoću njih ni na koji način ne može dovršiti delo Svetog Duha. Ma kakvi bili, ljudi u sebi moraju imati delo Svetog Duha. Mogu li ljudi da upotpunjuju druge ljude? Zašto muž voli svoju ženu? Zašto žena voli svog muža? Zašto su deca savesna prema svojim roditeljima? Zašto roditelji razmaze svoju decu? Kakve namere ljudi zapravo gaje u sebi? Nije li njihova namera da ispune sopstvene planove i svoje sebične želje? Da li oni zaista žele da deluju u korist Božjeg plana upravljanja? Da li oni zaista

postupaju zarad dobrobiti Božjeg dela? Nameravaju li da ispune dužnosti stvorenog bića? Oni koji, od trenutka kad su počeli da veruju u Boga, nisu u stanju da ostvare prisustvo Svetog Duha, nikada neće moći da zadobiju delo Svetog Duha; ti su ljudi definitivno predviđeni za uništenje. Ma koliko da te ljude neko voli, ta ljubav ne može da zameni delo Svetog Duha. Ljudski zanos i ljubav predstavljaju ljudske namere, ali ne mogu predstavljati Božje namere, niti mogu biti zamena za Božje delo. Čak i ako neko najvećom mogućom ljubavlju i milosrđem obasipa te ljude, koji nominalno veruju u Boga i pretvaraju se da Ga slede, pri tom ne znajući šta zapravo znači verovati u Boga, oni ipak neće steći Božju naklonost, niti će zadobiti delo Svetog Duha. Ljudi koji iskreno slede Boga, čak i ako su lošeg kova i nesposobni da shvate mnoge istine, s vremena na vreme ipak mogu da zadobiju delo Svetog Duha; oni, međutim, koji su prilično dobrog kova, ali ne veruju iskreno, jednostavno ne mogu da zadobiju prisustvo Svetog Duha. Ne postoji apsolutno nikakva mogućnost da takvi ljudi budu spaseni. Čak i ako čitaju Božje reči ili povremeno slušaju propovedi, čak i ako Bogu pevaju hvalospeve, oni na kraju ipak neće moći da opstanu do vremena počinka. To da li ljudi iskreno traže ne određuje se po tome kako drugi sude o njima, niti po tome kako ljudi iz njihovog okruženja gledaju na njih, već po tome da li Sveti Duh radi na njima i da li su stekli prisustvo Svetog Duha. To, nadalje, zavisi od toga da li se njihova narav menja i da li su stekli bilo kakva znanja o Bogu, nakon što su određeno vreme bili podvrgnuti delu Svetog Duha. Ako Sveti Duh deluje na neku osobu, njena će se narav postepeno menjati, a njen stav u pogledu vere u Boga postepeno će se pročišćavati. Dokle god se ljudi menjaju, ma koliko dugo da su sledili Boga, to znači da Duh Sveti deluje na njih. Ako se nisu promenili, to znači da na njih ne deluje Sveti Duh. Čak i ako s vremena na vreme obave poneku službu, ono što ih na to nagoni samo je želja za primanjem blagoslova. Služenje koje se vrši samo povremeno ne može da zameni iskustvo stečeno promenom naravi. Na kraju će oni ipak biti uništeni, jer u carstvu neće biti potrebe za služiteljima, niti će onima koji su usavršeni i koji su verni Bogu biti potrebna bilo kakva usluga od onih čija se narav nije promenila. One u prošlosti izgovorene reči: „Kada neko veruje u Gospoda, sreća se smeši celoj njegovoj porodici“, bile su prikladne za Doba blagodati, ali nemaju nikakve veze s odredištem čovečanstva. One su bile prikladne samo za etapu koja je obavljena tokom Doba blagodati. Konotacija tih reči bila je usmerena na mir i materijalne blagoslove u kojima su ljudi uživali; one nisu značile da će cela porodica onoga ko veruje u Gospoda biti spasena, niti da će, kad neko primi blagoslove, njegova cela porodica takođe moći da bude dovedena u počinak. Da li neko prima blagoslove ili trpi nesreću određuje se prema njegovoj suštini, a ne prema nekakvoj zajedničkoj suštini koju ta osoba možda deli s drugima. Za takve izreke i pravila, u carstvu, jednostavno nema mesta. Ako neka osoba na kraju i bude u stanju da opstane, to će biti zato što je ispunila Božje zahteve, a ako ona na kraju ne bude mogla da ostane do vremena počinka, to će biti zato što je bila neposlušna prema Bogu i što nije udovoljila Božjim zahtevima. Svakome sleduje prikladno odredište. O tim se odredištima odlučuje na osnovu suštine

svakog pojedinca i one nemaju baš nikakve veze s drugim ljudima. Rđavo ponašanje deteta ne može se preneti na njegove roditelje, niti se dečja pravednost može podeliti sa roditeljima. Rđavo ponašanje roditelja ne može se prenositi na decu, niti se pravednost roditelja može deliti sa decom. Svako nosi svoje grehe i svako uživa u svojim blagoslovima. Niko ne može da zameni neku drugu osobu; u tome se ogleda pravednost. Sa stanovišta čoveka, ako roditelji primaju blagoslove, onda bi to i njihovoj deci trebalo da bude omogućeno, a ako deca učine neko zlo, onda bi njihovi roditelji zbog toga morali da ispaštaju. Tako ljudi na to gledaju i na taj način oni rade; to, međutim, nije i Božja perspektiva. Svačiji se ishod određuje prema njegovoj suštini, koja pak proizilazi iz njegovog ponašanja, i taj se ishod uvek određuje na njemu primeren način. Niko ne može da ponese tuđe grehe; povrh toga, niko ne može da bude kažnjen umesto nekog drugog. Ovo je apsolutna istina. To što je neki roditelj brižan prema svom detetu, ne znači da on može da čini pravedna dela umesto svog deteta; isto tako, dužna naklonost deteta prema roditeljima ne podrazumeva da ono može da čini pravedna dela umesto svojih roditelja. To je ono što se zaista misli kada se kaže: „Tada će dvojica biti na njivi; jedan će biti uzet, a drugi ostavljen. I dve će mleti žito na žrvnju; jedna će biti uzeta, a druga ostavljena.“ Svoju rđavu decu ljudi ne mogu odvesti u počinak samo na osnovu svoje ogromne ljubavi prema njima, niti iko može da svoju ženu (ili muža) odvede u počinak na osnovu sopstvenog pravednog ponašanja. Ovo je upravna odredba i niko od nje ne može biti izuzet. Na kraju krajeva, pravednici su pravednici, a zlotvori su zlotvori. Pravednicima će na kraju biti dozvoljeno da opstanu, dok će zlotvori biti uništeni. Sveti ljudi su sveti; oni nisu prljavi. Prljavi su ljudi prljavi, i nijedan njihov deo nije svet. Svi oni koji će biti uništeni rđavi su ljudi, a svi koji će opstati su pravedni – čak i ako deca rđavih ljudi čine pravedna dela, i čak i ako roditelji pravednika čine zlodela. Između verujućeg muža i žene koja ne veruje ne postoji nikakva povezanost, kao što ni verujuća deca i neverni roditelji nisu međusobno povezani; ove dve vrste ljudi međusobno su potpuno neusklađene. Neko će pre ulaska u počinak imati fizičke rođake, ali, kad jednom uđe u počinak, on više neće imati fizičke rođake vredne pomena. Oni koji vrše svoju dužnost neprijatelji su onih koji to ne čine; oni koji ljube Boga i oni koji Ga mrze suprotstavljeni su jedni drugima. Oni koji će ući u počinak i oni koji će biti uništeni, dve su, međusobno nespojive vrste stvorenja. Stvorenja koja ispunjavaju svoju dužnost moći će da opstanu, dok će ona koja svoju dužnost ne ispunjavaju biti predmet uništenja; štaviše, ovo će važiti kroz čitavu večnost. Da li svog muža voliš zato da bi ispunila svoju dužnost stvorenog bića? Voliš li svoju ženu zato da bi ispunio svoju dužnost stvorenog bića? Jesi li prema svojim nevernim roditeljima savestan zato da bi ispunio svoju dužnost stvorenog bića? Da li je ljudsko shvatanje vere u Boga ispravno ili pogrešno? Zašto veruješ u Boga? Šta time želiš da dobiješ? Kako ti voliš Boga? Oni koji ne mogu da ispune svoju dužnost stvorenog bića i koji ne mogu tome totalno da se posvete, postaće predmet uništenja. Među ljudima danas postoje fizički odnosi, kao i krvne veze, ali će u budućnosti sve te veze biti razbijene u paramparčad. Vernici i nevernici su međusobno

nespojivi; umesto toga, oni su jedni drugima suprotstavljeni. Oni koji počivaju verovaće da postoji Bog i potčinjavaće se Bogu, dok će svi oni koji su prema Bogu neposlušni biti uništeni. Porodice više neće postojati na zemlji; kako bi onda moglo da bude veza među roditeljima, decom ili supružnicima? Sama nespojivost vere i nevere potpuno će preseći takve fizičke odnose!

Među ljudima prvobitno nije bilo porodica; postojali su samo muškarac i žena – dve različite vrste ljudskih bića. Nije bilo ni država, a kamoli porodica; međutim, kao posledica iskvarenosti čovečanstva, svakojaki ljudi su se okupljali u pojedinačne klanove, koji su kasnije prerasli u države i etničke grupe. Te države i etničke grupe bile su sačinjene od malih pojedinačnih porodica, te su, na taj način, svakovrsni ljudi razdeljeni na razne rase, prema različitim jezicima i granicama. U stvari, ma koliko rasa da postoji na svetu, čovečanstvo ima samo jednog pretka. U početku su postojale samo dve vrste ljudi i to su bili muškarci i žene. Međutim, usled odvijanja Božjeg dela, kretanja istorije i geografskih promena, ove dve vrste ljudi su se, u različitom stepenu, razvile u više vrsta ljudi. U osnovi, bez obzira na to od koliko je rasa čovečanstvo sačinjeno, celo čovečanstvo je i dalje Božja tvorevina. Ma kojoj rasi da pripadaju, svi ljudi su Njegova stvorenja; svi su oni potomci Adama i Eve. Iako nisu stvoreni Božjim rukama, oni su potomci Adama i Eve, koje je Bog lično stvorio. Ma kojoj vrsti bića da pripadaju, svi ljudi su Njegova stvorenja; pošto pripadaju ljudskom rodu koji je stvorio Bog, njihovo odredište je ono koje čovečanstvo treba da ima, a podeljeni su prema pravilima pomoću kojih se ljudi organizuju. Drugim rečima, svi zlotvori i svi pravednici su, na kraju krajeva, stvorenja. Stvorenja koja čine zlo će na kraju biti uništena, dok će stvorenja koja čine pravedna dela opstati. Ovo je najprikladnije uređenje za ove dve vrste stvorenja. Zlotvori zbog svoje neposlušnosti ne mogu poreći da ih je, iako su Božje tvorevine, Sotona ugrabio, te da stoga ne mogu biti spaseni. Na osnovu činjenice da će opstati, stvorenja koja se pravedno ponašaju ne mogu poreći da su stvorena od Boga, ali da su ipak primila spasenje nakon što ih je Sotona iskvario. Zlotvori su stvorenja koja su neposlušna prema Bogu; to su stvorenja koja ne mogu biti spasena i koja je Sotona već u potpunosti zarobio. Ljudi koji čine zlo takođe su ljudi; to su ljudi koji su do krajnosti iskvareni i koji ne mogu biti spaseni. Baš kao što i oni pripadaju stvorenjima, ljudi pravednog ponašanja takođe su iskvareni, ali to su ljudi koji su voljni da se oslobode svoje iskvarene naravi i koji su postali sposobni da se potčine Bogu. Ljudi pravednog ponašanja ne kipe od pravednosti; umesto toga, primili su spasenje i oslobodili se svoje iskvarene naravi; oni mogu da se potčine Bogu. Oni će na kraju čvrsto stajati, iako to ne znači da ih Sotona nikada nije iskvario. Po završetku Božjeg dela, među svim Njegovim stvorenjima biće onih koji će biti uništeni i onih koji će opstati. To je neumitni trend Njegovog dela upravljanja; to niko ne može da porekne. Zlotvorima neće biti dozvoljeno da opstanu; oni koji se potčine Bogu i slede Ga do kraja sigurno će opstati. Pošto je ovo delo upravljanja čovečanstvom, biće onih koji će ostati i onih koji će biti izgnani. To su različiti ishodi za različite tipove ljudi i to su najprikladnija uređenja za Božja stvorenja. Konačan

Božji plan za čovečanstvo jeste da ga podeli cepanjem porodica, slamanjem etničkih grupa i brisanjem granica među nacijama, čime će nastati uređenje bez porodica i državnih granica, jer ljudi, na kraju krajeva, potiču od jednog pretka i Božja su tvorevina. Ukratko, sva stvorenja koja čine zlo biće uništena, dok će stvorenja koja se pokoravaju Bogu opstati. Na taj način, u nastupajućem vremenu počinka neće više biti porodica ni država, a naročito neće biti etničkih grupa; ova vrsta čovečanstva biće najsvetija vrsta čovečanstva. Prvobitno su Adam i Eva stvoreni zato da bi čovečanstvo moglo da brine o svemu na zemlji; ljudi su prvobitno bili gospodari svih stvari. Prilikom stvaranja ljudskih bića, Jahveova namera bila je da im dozvoli da egzistiraju na zemlji i da se brinu za sve na njoj, jer čovečanstvo u početku nije bilo iskvareno, niti je bilo u stanju da čini zlo. Međutim, nakon što su postali iskvareni, ljudi više nisu bili čuvari svih stvari. Svrha Božjeg spasenja jeste da obnovi ovu funkciju čovečanstva, da obnovi čovekov prvobitni razum i njegovu prvobitnu poslušnost; čovečanstvo u počinku odražavaće upravo onaj rezultat za koji se Bog nada da će ga Svojim delom spasenja ostvariti. Mada to više neće biti život kakav je bio u Edenskom vrtu, njegova suština biće ista; čovečanstvo samo više neće posedovati svoju raniju neiskvarenost, već će to biti čovečanstvo koje je bilo iskvareno i zatim primilo spasenje. Ovi ljudi, koji su primili spasenje, ući će na kraju (to jest, nakon što Božje delo bude obavljeno) u počinak. Isto tako, ishodi onih koji će biti kažnjeni takođe će se potpuno razotkriti na kraju, a oni će biti uništeni tek nakon što se Božje delo dovrši. Drugim rečima, po završetku Njegovog dela biće razotkriveni svi zlotvori, kao i svi koji su spaseni, jer će se delo razotkrivanja ljudi svih vrsta (bilo da su zlotvori ili pripadaju onima koji su spaseni) obaviti nad svima istovremeno. Zlotvori će biti izgnani, a istovremeno će biti razotkriveni oni kojima je dozvoljeno da ostanu. Dakle, ishodi svih tipova ljudi biće razotkriveni u isto vreme. Grupi ljudi kojima je podario spasenje Bog neće dozvoliti ulazak u počinak, pre nego što zlotvore odvoji na stranu da bi im, malo po malo, sudio i kažnjavao ih; to ne bi bilo u skladu sa činjenicama. Kada zlotvori budu uništeni i kad oni koji mogu da opstanu uđu u počinak, Božje delo širom vaseljene biće dovršeno. Među onima koji primaju blagoslove i onima koji trpe nesreću neće biti nikakvog prioriteta; oni koji prime blagoslove živeće večno, dok će oni koji trpe nesreću zauvek nastradati. Ova dva koraka Božjeg dela biće obavljena istovremeno. Upravo zbog postojanja neposlušnih ljudi razotkriće se pravednost onih koji se potčinjavaju, a upravo zato što ima onih koji su primili blagoslove razotkriće se nesreća koju su zlotvori pretrpeli zbog svog rđavog ponašanja. Da Bog nije razotkrio zlotvore, onda ljudi koji se iskreno potčinjavaju Bogu nikad ne bi ugledali svetlo dana; da one koji Mu se potčinjavaju Bog nije odveo na prikladno odredište, onda oni koji su neposlušni prema Bogu ne bi mogli da dobiju zasluženu odmazdu. Ovo je proces Božjeg dela. Da On nije obavio ovo delo kažnjavanja zla i nagrađivanja dobra, Njegova stvorenja nikad ne bi mogla da zakorače u svoja odgovarajuća odredišta. Kad čovečanstvo bude ušlo u počinak, zlotvori će biti uništeni i čitavo će čovečanstvo biti na pravom putu; svi tipovi ljudi biće sa svojom vrstom, shodno funkcijama koje treba da obavljaju. Samo će ovo biti

dan počinka čovečanstva, biće to neumitni trend razvoja čovečanstva, a veliko i konačno dostignuće Božje biće dovršeno tek kad čovečanstvo uđe u počinak; to će biti završna etapa Njegovog dela. Ovim će delom biti okončan sav dekadentni život čovečanstva, kao i život iskvarenog čovečanstva. Ljudi će tada zakoračiti u novo carstvo. Mada će svi ljudi živeti u telu, suština ovog života bitno će se razlikovati od suštine života iskvarenog čovečanstva. Značaj ovog postojanja takođe se razlikuje od značaja postojanja iskvarenog čovečanstva. Iako to neće biti život neke nove vrste ljudi, može se reći će to biti život ljudi koji su primili spasenje, kao i život u kojem su iznova zadobijeni ljudskost i razum. To su ljudi koji su nekad bili neposlušni prema Bogu, ljudi koje je Bog osvojio, a potom i spasao; to su ljudi koji su Boga osramotili, a kasnije svedočili za Njega. Nakon što prođu Njegovu proveru i opstanu, njihovo će postojanje imati više smisla od svih drugih; oni su ljudi koji su o Bogu svedočili pred Sotonom i ljudi sposobni za život. Oni koji će biti uništeni jesu oni koji ne mogu da svedoče o Bogu i koji nisu sposobni da nastave da žive. Njihovo uništenje biće rezultat njihovog rđavog ponašanja, a takvo uništenje je njihovo najbolje odredište. U budućnosti, kad čovečanstvo zakorači u prelepo carstvo, neće biti nikakvih odnosa muža prema ženi, oca prema kćeri, niti majke prema sinu, o kojima ljudi maštaju da će ih pronaći. U to vreme, svaki će čovek slediti svoju vrstu, a porodice će već biti rasturene. Pretrpevši potpuni neuspeh, Sotona više nikad neće remetiti čovečanstvo, a ljudi više neće imati iskvarenu sotonsku narav. Svi oni neposlušni ljudi već će biti uništeni i preostaće samo oni koji se potčinjavaju. Vrlo malo porodica će, kao takve, ostati netaknute; kako bi fizički odnosi mogli i dalje da postoje? Čovekov prethodni telesni život biće potpuno zabranjen; kako bi onda mogli da postoje fizički odnosi među ljudima? Bez iskvarene sotonske naravi, ljudski život neće više biti onaj stari život iz prošlosti, već novi život. Roditelji će izgubiti decu, a deca roditelje. Muževi će izgubiti žene, a žene muževe. U ovom trenutku, fizički odnosi između ljudi postoje, ali oni više neće postojati kad svi budu ušli u počinak. Samo ova vrsta ljudi posedovaće pravednost i svetost; samo ova vrsta ljudi može da se klanja Bogu.

Bog je ljude stvorio, postavio ih na zemlju i od tada ih vodi. On ih je zatim spasao i čovečanstvu poslužio kao žrtva za greh. On još, na kraju, mora da osvoji čovečanstvo, da u potpunosti spase ljude i da im obnovi prvobitni izgled. Ovo je delo kojim se On od početka bavi – obnavljanje prvobitnog lika i izgleda ljudi. Bog će uspostaviti svoje carstvo i obnoviti prvobitni izgled ljudskih bića, što znači da će Bog obnoviti svoj autoritet na zemlji i među svim stvorenjima. Čovek je izgubio svoje bogobojazno srce, kao i funkciju koja mu pripada kao Božjem stvorenju, nakon što ga je Sotona iskvario, čime je postao neposlušan Božji neprijatelj. Čovečanstvo je tada živelo pod Sotoninom vlašću i sledilo Sotonina naređenja; stoga Bog nikako nije mogao da deluje među svojim stvorenjima i sve je manje bio u stanju da izazove strah u njima. Ljude je stvorio Bog i oni bi trebalo Njemu da se klanjaju, ali su Mu oni zapravo okrenuli leđa i, umesto Njega, obožavali Sotonu. Sotona je u njihovim srcima postao idol. Tako je Bog izgubio svoje mesto u njihovim srcima, što će reći da je izgubio pravi smisao Svog stvaranja ljudi. Stoga On,

da bi povratio smisao stvaranja ljudi, mora da obnovi njihov prvobitni izgled i da ih oslobodi njihove iskvarene naravi. Da bi ljude povratio od Sotone, On ih mora izbaviti iz greha. Samo na taj način Bog može postepeno da obnovi njihov prvobitni izgled i funkciju, te da, konačno, obnovi Svoje carstvo. Takođe će biti obavljeno i konačno uništenje onih sinova bunta, kako bi se ljudima omogućilo da se bolje klanjaju Bogu i da na zemlji bolje žive. Pošto je Bog stvorio ljude, On će učiniti da Mu se oni klanjaju; pošto želi da obnovi prvobitnu funkciju čovečanstva, On će je obnoviti u potpunosti i bez ikakvog razvodnjavanja. Obnoviti Njegov autoritet znači učiniti da Mu se ljudi klanjaju i potčinjavaju; to znači da će Bog učiniti da ljudi žive zbog Njega i da Njegovi neprijatelji nestanu kao rezultat Njegovog autoriteta. To znači da će Bog učiniti da sve u vezi s Njim opstane među ljudima, bez ičijeg protivljenja. Carstvo koje Bog želi da uspostavi jeste Njegovo sopstveno carstvo. Čovečanstvo za kojim On žudi jeste ono koje će Mu se klanjati, koje će Mu se potpuno potčiniti i koje će ispoljavati Njegovu slavu. Ako Bog ne bude spasao iskvareno čovečanstvo, pravi smisao Njegovog stvaranja čovečanstva biće izgubljen; On više neće imati autoritet među ljudima i Njegovo carstvo više neće moći da postoji na zemlji. Ako Bog ne bude uništio neprijatelje koji su Mu neposlušni, On neće moći da stekne potpunu slavu, niti će moći da uspostavi Svoje carstvo na zemlji. To će biti obeležja završetka Njegovog dela i Njegovog velikog dostignuća: potpuno uništenje onih koji su Mu neposlušni i uvođenje u počinak onih koji su upotpunjeni. Kad prvobitni izgled ljudi bude obnovljen i kad oni budu bili u stanju da obavljaju svoje dužnosti, da se drže mesta koje im pripada i da se potčine svim Božjim uređenjima, Bog će tada na zemlji zadobiti grupu ljudi koji Mu se klanjaju, a takođe će uspostaviti carstvo na zemlji u kojem Ga svi obožavaju. Ostvariće večnu pobedu na zemlji, a svi oni koji su Mu se suprotstavljali zauvek će nestati. Ovim će biti obnovljena Njegova prvobitna namera prilikom stvaranja čovečanstva; biće obnovljena Njegova namera prilikom stvaranja svega postojećeg, a obnoviće se i Njegov autoritet na zemlji, među svim stvarima i među Njegovim neprijateljima. To će biti simboli Njegove potpune pobede. Tada će čovečanstvo ući u počinak i započeti život koji je na pravom putu. Bog će takođe ući u večni počinak sa čovečanstvom i započeti večni život koji će deliti sa ljudima. Na zemlji više neće biti prljavštine i neposlušnosti, sav će se plač raspršiti i sve što se na ovom svetu protivi Bogu prestaće da postoji. Ostaće samo Bog i oni kojima je On doneo spasenje; samo će Njegova tvorevina preostati.

HRISTOVE REČI
DOK JE HODAO PO CRKVAMA
IV

(OD 1994. DO 23. MARTA 2010.)

Kada budeš ugledao duhovno telo Isusa, Bog će dotad već iznova napraviti nebo i zemlju

Želiš li da vidiš Isusa? Želiš li da živiš sa Isusom? Želiš li da čuješ reči koje Isus izgovara? Ako je tako, kako ćeš onda dočekati povratak Isusov? Jesi li potpuno spreman? Na koji način ćeš dočekati Isusov povratak? Smatram da bi svaki brat i sestra, koji Isusa slede, želeli da ga lepo dočekaju. Ali, jeste li razmislili o ovome: da li ćete istinski poznati Isusa kad se bude vratio? Hoćete li istinski razumeti sve što bude rekao? Hoćete li istinski prihvatiti, bezuslovno, sva dela koja On bude činio? Svi koji su čitali Bibliju znaju za Isusov povratak, a svi koji su pažljivo čitali Bibliju iščekuju Njegov dolazak. Svi ste usredsređeni na dolazak tog trenutka i vaša iskrenost je hvale vredna, vaša vera je istinski zavidna, ali shvatate li da ste počinili veliku grešku? Na koji način će se Isus vratiti? Verujete da će se Isus vratiti na belom oblaku, ali vas pitam: na šta se taj beli oblak odnosi? Pošto Isusov povratak iščekuje toliko mnoštvo Njegovih sledbenika, među koji narod će On sići? Ako ste vi prvi među koje će Isus sići, zar drugi to neće doživeti kao veliku nepravdu? Znam da su vaše iskrenost i odanost Isusu velike, ali jeste li vi ikad sreli Isusa? Znate li Njegovu narav? Jeste li ikad živeli s Njim? Koliko toga o Njemu zapravo razumete? Neki će reći da ih ove reči stavljaju u nezgodan položaj. Reći će: „Toliko sam puta od korice do korice pročitao Bibliju. Kako je moguće da ne razumem Isusa? Ko još mari za Isusovu narav – ja čak znam i koju boju odeće je voleo da nosi. Zar me Ti ne omalovažavaš kad kažeš da Ga ja ne razumem?“ Predlažem ti da o ovim stvarima ne raspravljaš. Bolje je da se smiriš i u zajedništvu potražiš odgovore na sledeća pitanja: kao prvo, znaš li šta je stvarnost, a šta teorija? Kao drugo, znaš li šta su predstave, a šta je istina? Kao treće, znaš li šta je uobrazilja, a šta zbilja?

Neki ljudi poriču činjenicu da ne razumeju Isusa. Pa ipak, Ja kažem da Ga ni najmanje ne razumete i da ne shvatate ni jednu jedinu Isusovu reč. To je zato što Ga svako od vas sledi zbog priča u Bibliji, zbog nečeg što je neko drugi rekao. Vi nikad niste videli Isusa, a još manje živeli s Njim, a niste čak ni nakratko bili u Njegovom društvu. Samim tim, zar nije vaše shvatanje Isusa ništa drugo do teorija? Nije li ono potpuno lišeno stvarnosti? Možda su neki ljudi videli Isusov portret, a neki su možda i lično posetili Isusov dom. Možda su neki dotakli Isusovu odeždu. Pa ipak, tvoje shvatanje Njega i dalje je teoretsko, a ne praktično, čak i da si lično kušao hranu koju je Isus jeo. Bilo kako bilo, ti Isusa nikad nisi video i nikad nisi bio u društvu Njegovog telesnog obličja, te će tvoje razumevanje Isusa uvek biti puka teorija koja nema veze sa realnošću. Možda ne mariš mnogo za Moje reči, ali te pitam ovo: iako si možda pročitao mnoga dela nekog pisca kojem se silno diviš, možeš li u potpunosti da ga razumeš ako s njim nikad nisi provodio vreme? Znaš li kakva je njegova ličnost? Znaš li kakvim životom živi? Znaš li išta o njegovom emotivnom stanju? Ne možeš u potpunosti da razumeš čak ni čoveka kojem se diviš, pa kako bi onda mogao da razumeš Isusa Hrista? Sve što ti o Isusu razumeš prepuno je zamišljanja i predstava i nema veze sa istinom niti sa stvarnošću.

Ono zaudara i vrvi od telesnog. Kako bi takvo razumevanje moglo da te učini podobnim da dočekaš Isusov povratak? Isus neće primiti one koji su puni uobrazilja i telesnih predstava. Kako oni koji ne razumeju Isusa mogu biti prikladni da budu Njegovi vernici?

Želite li da znate osnovni razlog zbog kog su se fariseji suprotstavili Isusu? Želite li da znate suštinu fariseja? Bili su prepuni uobrazilja o Mesiji. Štaviše, oni su jedino verovali da će Mesija doći, ali nisu tragali za život-istinom. I tako, čak i danas, oni i dalje čekaju Mesiju, jer ne znaju ništa o putu života, i ne znaju šta je put istine. Kako bi, pitate se vi, tako budalast, tvrdoglav i neuk narod mogao dobiti Božji blagoslov? Kako bi oni mogli da ugledaju Mesiju? Suprotstavili su se Isusu, jer nisu znali pravac delovanja Svetog Duha, jer nisu znali put istine koji je Isus govorio i, povrh toga, jer nisu razumeli Mesiju. A pošto nikad nisu videli Mesiju i nikad nisu bili u društvu Mesije, njihova greška je u tome što su se držali za samo ime Mesijino, dok su se na sve moguće načine suprotstavljali Mesijinoj suštini. Ovi fariseji su u suštini bili tvrdoglavi, nadmeni, i nisu se pokoravali istini. Načelo njihovog verovanja u Boga bilo je: ma koliko dubokoumna bila Tvoja propoved, ma koliko visok bio Tvoj autoritet, Ti nisi Hristos ukoliko Tvoje ime nije Mesija. Zar nije to verovanje besmisleno i smešno? Pitam vas i ovo: zar nije i vama veoma lako da ponovite greške prvih fariseja, imajući u vidu da ni najmanje ne razumete Isusa? Možeš li da razaznaš put istine? Možeš li istinski da jemčiš da se nećeš usprotiviti Hristu? Jesi li sposoban da slediš delo Svetog Duha? Ako ne znaš da li ćeš se usprotiviti Hristu, onda Ja kažem da ti već živiš na rubu smrti. Svi oni koji nisu poznavali Mesiju bili su kadri da se usprotive Isusu, da odbace Isusa, da Ga klevetaju. Svi ljudi koji ne razumeju Isusa kadri su da Ga odbace i da Ga ruže. Osim toga, kadri su da Isusov povratak vide kao Sotoninu obmanu, te će još više ljudi osuditi ponovo ovaploćenog Isusa. Zar vas sve ovo ne plaši? Ono sa čim ćete se suočiti jeste huljenje na Svetog Duha, uništavanje reči koje je Sveti Duh uputio crkvama, i prezrivo odbijanje svega što je Isus izrazio. Šta možete dobiti od Isusa ako ste toliko zbunjeni? Kako ćete razumeti delo Isusovo, kad na belom oblaku bude nanovo ovaploćen, ako tvrdoglavo odbijate da uvidite svoje greške? Ovo vam govorim: ljudi koji ne primaju istinu, već slepo čekaju Isusov dolazak na belim oblacima, zasigurno će huliti na Svetog Duha, i oni spadaju u kategoriju koja će biti uništena. Vi samo želite Isusovu blagodat i jedino želite da uživate u blaženom carstvu nebeskom, ali nikad niste poslušali reči koje je Isus izgovorio, i nikad niste primili istinu koju je Isus iskazao kad se iznova ovaplotio. Šta ćete ponuditi u zamenu za činjenicu Isusovog povratka na belom oblaku? Da li je to iskrenost s kojom iznova činite grehe, a onda se ispovedate, i tako u nedogled? Šta ćete ponuditi kao žrtvu Isusu koji se vraća na belom oblaku? Da li je to kapital višegodišnjeg rada kojim sebe veličate? Šta ćete pokazati kako bi vam Isus koji se vratio poverovao? Da li je to ta vaša nadmena priroda, koja se ne pokorava ni pred jednom istinom?

Vi ste samo na rečima odani, vaše znanje je tek intelektualno i konceptualno, vaš trud je zarad sticanja blagoslova nebeskih, pa kakva onda mora biti vaša vera? Čak i sad, pravite se da ne čujete nijednu reč istine. Vi ne znate šta je Bog, ne znate šta je

Hristos, ne znate kako da se bojite Jahvea, ne znate kako da zakoračite u delo Svetog Duha, i ne znate kako da razlikujete delo Boga Samoga od obmana ljudskih. Jedino znaš da osuđuješ svaku reč istine koju Bog izražava a koja nije u skladu sa tvojim sopstvenim mislima. Gde ti je poniznost? Gde ti je poslušnost? Gde ti je odanost? Gde ti je želja da tražiš istinu? Gde ti je bogobojažljivo srce? Kažem vam, oni koji u Boga veruju zbog znamenja, zasigurno spadaju u kategoriju koja će biti uništena. Oni koji nisu u stanju da prime reči Isusa koji se ponovo ovaplotio zasigurno su potomci pakla, naslednici arhanđela, kategorija koja će trpeti večno uništenje. Mnogi možda ne mare za ono što govorim, ali i pored toga želim da svakom takozvanom svecu koji sledi Isusa, kažem ovo: kad svojim očima budete videli Isusa kako na belom oblaku silazi sa neba, to će biti javna pojava Sunca pravednosti. Možda će to za tebe biti trenutak velikog uzbuđenja, ali treba da znaš da će trenutak kad budeš svedočio o Isusovom silasku sa neba, biti i trenutak kada ćeš sići u pakao da budeš kažnjen. To će biti trenutak u kom se završava Božji plan upravljanja i u kojem Bog nagrađuje dobre, a kažnjava opake. Jer, Božji sud će se već završiti pre nego što čovek bude video znamenja, kad jedino iskazana istina preostane. Oni koji prihvataju istinu i ne tragaju za znamenjem, i koji su samim tim pročišćeni, vratiće se pred Božji presto i pasti u zagrljaj Stvoritelja. Samo oni koji budu istrajni u verovanju da je „Isus koji ne dolazi na belom oblaku lažni Hristos“ biće podvrgnuti večnoj kazni, jer oni veruju jedino u Isusa koji pokazuje znamenja, ali ne priznaju Isusa koji izriče strogi sud i objavljuje istiniti put i život. I zato je jedino moguće da se Isus s njima obračuna kad se otvoreno vrati na belom oblaku. Oni su odveć tvrdoglavi, odveć sigurni u sebe, odveć nadmeni. Kako bi Isus mogao da nagradi takve izrode? Isusov povratak je veliko spasenje za one koji su u stanju da prihvate istinu, ali za one koji nisu u stanju da istinu prihvate, to je znak osude. Treba sami da birate svoj put, i ne treba da hulite na Svetog Duha i da odbacujete istinu. Ne treba da budete neuki i nadmeni, već oni koji se pokoravaju vođstvu Svetog Duha i koji čeznu za istinom i traže je; jedino ćete na ovaj način imati koristi. Savetujem vam da brižljivo hodate putem vere u Boga. Nemojte donositi preuranjene zaključke; štaviše, nemojte biti nehajni i nepromišljeni u svojoj veri u Boga. Treba da znate da bi oni koji veruju u Boga trebalo da, u najmanju ruku, poseduju ponizno i bogobojažljivo srce. Oni koji su istinu čuli a ipak pred njom dižu nos, budalasti su i neuki. Oni koji su istinu čuli a ipak nehajno donose preuranjene zaključke ili osuđuju istinu, odišu nadmenošću. Niko ko u Isusa veruje nije pozvan da drugog proklinje ili osuđuje. Svi treba da budete razumni i da prihvatite istinu. Možda ti, pošto si čuo put istine i pročitao reč života, smatraš da je samo jedna od deset hiljada ovih reči u skladu sa tvojim uverenjima i sa Biblijom, a onda treba da nastaviš da tražiš, ali samo u tom desethiljaditom delu ovih reči. I dalje ti savetujem da budeš ponizan, da ne budeš previše samouveren, i da sebe ne uzdižeš previše. Ako poseduješ i mrvicu bogobojažljivog srca, dobićeš veće svetlo. Ako brižljivo protumačiš ove reči i iznova budeš o njima razmišljao, shvatićeš da li su one istina ili nisu, i da li su one život ili nisu. Možda će neki ljudi, pošto su pročitali tek nekoliko rečenica, slepo osuditi ove

reči, govoreći: „Ovo nije ništa drugo do nekakvo prosvećenje Svetog Duha“, ili „Ovo je lažni Hristos došao da obmanjuje narod“. Oni koji tako govore zaslepljeni su neznanjem! Toliko malo razumeš Božje delo i mudrost, i savetujem ti da iznova počneš ispočetka! Ne smete da, zbog pojave lažnog Hrista u poslednjim danima, slepo osudite reči koje Bog izgovara, i ne smete biti neko ko huli na Svetog Duha jer se boji obmane. Zar to ne bi bila velika šteta? Ako, posle detaljnog razmatranja, i dalje smatraš da ove reči nisu istina, da one nisu put, i da nisu Božji izraz, onda ćeš na kraju biti kažnjen i ostaćeš bez blagoslova. Ako ne možeš da prihvatiš istinu koja ti se kaže tako jasno i nedvosmisleno, zar nisi onda nedostojan Božjeg spasenja? Zar nisi ti onda neko ko nije dovoljno blagosloven da se vrati pred presto Božji? Razmisli o tome! Nemoj biti nepromišljen i nagao, i ne gledaj na veru u Boga kao na igru. Razmisli zarad svog odredišta, zarad onog što te čeka, zarad svog života, i ne obmanjuj sebe. Možeš li da prihvatiš ove reči?

Oni koji nisu u skladu sa Hristom zasigurno su Božji protivnici

Svi ljudi žele da vide pravo lice Isusovo i svi žele da budu sa Njim. Mislim da nijedan brat ni sestra ne bi rekli da ne žele da vide Isusa ili da budu s Njim. Pre nego što ste videli Isusa – pre nego što ste videli ovaploćenog Boga – verovatno ste imali najrazličitije zamisli, na primer, o Isusovoj pojavi, Njegovom načinu govora, Njegovom načinu života i tome slično. Međutim, nakon što ste Ga zaista videli, vaše će se zamisli brzo promeniti. Zašto je to tako? Želite li da saznate? Čovekovo razmišljanje se ne može zanemariti, što je tačno – no i više od toga, suština Hristova ne podnosi promene od strane čoveka. Zamišljate Hrista kao besmrtnika ili mudraca, ali Ga niko ne smatra normalnim čovekom koji poseduje božansku suštinu. Kao takvi, mnogi među onima koji danonoćno čeznu da vide Boga jesu zapravo neprijatelji Božji i sa Njim su u neskladu. Zar ovo nije čovekova greška? Čak i sada, vi i dalje mislite da su vaše verovanje i odanost dovoljni da vas učine dostojnim da gledate lice Hristovo, ali Ja vas pozivam da se naoružate većim brojem praktičnih stvari! Jer u prošlosti, sadašnjosti i budućnosti, mnogi među onima koji dolaze u kontakt sa Hristom u tome nisu uspeli ili neće uspeti; svi oni igraju ulogu fariseja. Šta je razlog vašeg neuspeha? Upravo to što u vašim predstavama postoji Bog koji je poput diva i vredan divljenja. Međutim, prava istina nije onakva kakvu čovek želi. Ne samo da Hristos nije nalik divu, nego je izrazito sitan; ne samo da je On čovek, nego je On običan čovek; ne samo da se On ne može popeti na nebo, već se On ne može ni slobodno kretati po zemlji. I budući da je tako, ljudi se prema Njemu ophode kao prema običnom čoveku; kad su s Njim, postupaju prema Njemu ležerno i sa Njim razgovaraju bezbrižno, i dalje sve vreme čekajući na dolazak „pravog Hrista“. Hrista koji je već došao smatrate običnim čovekom, a Njegove reči rečima običnog čoveka. Upravo zato niste ništa primili od Hrista, već ste, umesto toga, svoje ruglo potpuno izneli na svetlost dana.

Pre nego što stupiš u kontakt sa Hristom, možeš biti uveren da se tvoja narav potpuno promenila, da si odan sledbenik Hristov, da od tebe niko više ne zaslužuje da primi Hristove blagoslove – i da ćeš stoga što si prošao mnoge puteve, učinio mnoga dela i dao mnogostruki plod, zasigurno biti jedan od onih koji će na kraju dobiti krunu. Ipak, postoji jedna činjenica koja ti možda nije poznata: iskvarena narav čovekova, njegova buntovnost i otpor razotkrivaju se čim ugleda Hrista, a buntovnost i otpor koji se tada razotkriju više su i potpunije razotkriveni nego u bilo kom drugom trenutku. To je zato što je Hristos Sin čovečji – Sin čovečji koji poseduje normalnu ljudskost – koga čovek ne uvažava niti Ga poštuje. Zbog činjenice da Bog živi u telu, buntovnost čoveka je tako temeljno i tako živopisno izneta na videlo. Zato kažem da je Hristov dolazak otkrio svu buntovnost ljudskog roda, a prirodu ljudskog roda učinio posve očiglednom. To zovemo „mamljenjem tigra niz planinu“ i „mamljenjem vuka iz njegove jazbine“. Usuđuješ li se da kažeš da si odan Bogu? Usuđuješ li se da kažeš da iskazuješ potpunu poslušnost prema Bogu? Usuđuješ li se da kažeš da nisi buntovan? Neki će reći: „Kad god me Bog postavi u novo okruženje, ja se tome bez gunđanja uvek pokorim; štaviše, nemam nikakve predstave o Bogu.“ Neki će reći: „Šta god da mi Bog dâ u zadatak, dajem sve od sebe i nikad nisam nemaran.“ U tom slučaju, upitaću vas sledeće: možete li biti u skladu s Hristom dok živite pored Njega? I koliko dugo ćete biti u skladu s Njim? Jedan dan? Dva dana? Jedan sat? Dva sata? Vaša je vera možda vredna svake pohvale, ali vam velika istrajnost nije svojstvena. Jednom kada zaista budeš živeo s Hristom, tvoja samopravednost i umišljenost će, malo po malo, biti razotkriveni kroz tvoje reči i dela, baš kao što će se i tvoje prekomerne želje, tvoje neposlušno držanje i nezadovoljstvo prirodno otkriti. Konačno, tvoja nadmenost će postajati još i veća, sve dok ne budeš oprečan Hristu kao što je voda vatri, a tada će tvoja priroda biti potpuno razotkrivena. U tom trenutku, tvoje se predstave više neće moći prikriti, tvoje će pritužbe takođe prirodno izaći na videlo, a tvoja obezvređena ljudska priroda potpuno će biti razotkrivena. Međutim, čak i tada, ti i dalje odbijaš da priznaš svoju buntovnost, umesto toga verujući da čoveku nije lako da prihvati ovakvog Hrista, da je On prema čoveku previše zahtevan i da bi Mu se čovek potpuno pokorio kad bi On, Hristos, bio blaži. Smatrate da je vaša buntovnost opravdana, da se bunite protiv Njega samo onda kad vas On previše pritiska. Nikada niste ni pomislili da na Hrista ne gledate kao na Boga, da vam nedostaje namera da Ga poslušate. Umesto toga, tvrdoglavo insistiraš na tome da Hristos dela u skladu sa tvojim željama, a čim On učini i jednu stvar koja je u suprotnosti sa tvojim razmišljanjem, ti poveruješ da On nije Bog već čovek. Zar među vama nema mnogo onih koji su se na ovaj način borili s Njim? Na kraju krajeva, u koga vi verujete? I na koji način tražite?

Vi uvek želite da vidite Hrista, međutim, Ja vas pozivam da sebi ne pridajete toliko na značaju; svako može da vidi Hrista, ali Ja kažem da niko nije dostojan da vidi Hrista. Budući da je čovekova priroda prepuna zla, nadmenosti i buntovnosti, u trenutku kada ugledaš Hrista, tvoja priroda će te uništiti i osuditi na smrt. Iz tvog druženja sa bratom (ili sestrom) možda se ne saznaje mnogo o tebi, međutim, stvari nisu tako jednostavne kada

se družiš sa Hristom. U svakom trenutku, tvoje predstave mogu da se ukorene, tvoja nadmenost može početi da niče, a tvoja buntovnost može izroditi smokve. Kako bi ti sa takvom ljudskom prirodom mogao biti prikladan da se družiš sa Hristom? Jesi li zaista u stanju da se u svakom trenutku svakog dana ophodiš prema Njemu kao prema Bogu? Hoćeš li u svojoj stvarnosti zaista imati utisak da se pokoravaš Bogu? U svojim srcima vi obožavate uzvišenog Boga kao Jahvea, dok vidljivog Hrista smatrate čovekom. Vaš razum je odviše skroman, a vaša ljudska priroda i previše srozana! Niste u stanju da na Hrista uvek gledate kao na Boga; samo povremeno, kad vam se to svidi, dograbite Ga i obožavate kao Boga. Zato vam i kažem da niste vernici Božji, već grupa saučesnika koji se bore protiv Hrista. Čak se i ljudima koji prema drugima iskazuju dobrotu na to uzvraća dobrim, a ipak Hristos, koji je među vama činio takva dela, zauzvrat nije od čoveka primio ni ljubav, ni njegovu nagradu, a ni pokornost. Zar to nije nešto što razdire srce?

Moguće je da za sve godine koliko veruješ u Boga nikada nikoga nisi prokleo niti si počinio loše delo, pa ipak u svom druženju sa Hristom ne umeš da govoriš istinu, da postupaš pošteno niti da poslušaš reč Hristovu; u tom slučaju kažem ti da si najzlobnija i najpakosnija osoba na svetu. U odnosu prema svojim rođacima, prijateljima, ženi (ili mužu), sinovima, kćerima i roditeljima možeš biti izuzetno ljubazan i posvećen i nikada ne iskorišćavati druge, ali ako nisi u stanju da se uskladiš sa Hristom, ako nisi u stanju da skladno opštiš s Njim, čak i da potrošiš sve što imaš da pomogneš svojim komšijama ili savesno brineš o svom ocu, majci i članovima svog domaćinstva, rekao bih da si i dalje zao i, povrh toga, pun lukavih smisalica. Nemoj misliti da si u skladu sa Hristom samo zato što se slažeš sa drugima ili učiniš nekoliko dobrih dela. Misliš li da svojom milosrdnom namerom možeš da na prevaru izdejstvuješ blagoslove nebeske? Misliš li da je to što si učinio nekoliko dobrih dela zamena za tvoju poslušnost? Niko od vas nije u stanju da prihvati obračunavanje i orezivanje i svima vam teško pada da prigrlite normalnu Hristovu ljudskost, uprkos tome što na sva zvona neprestano zvonite o svojoj poslušnosti prema Bogu. Takva vera poput vaše doneće odgovarajuću odmazdu. Prestanite da se prepuštate nestvarnim maštarijama i da iskazujete želju da vidite Hrista, jer ste i previše mali rastom, u toj meri da niste ni dostojni da Ga vidite. Kada se budeš u potpunosti očištio od svoje buntovnosti i budeš sposoban da budeš u saglasju s Hristom, Bog će ti se tada prirodno pojaviti. Ako bez prethodnog orezivanja ili osude odeš da vidiš Boga, zasigurno ćeš postati Božji protivnik i bićeš predodređen za uništenje. Čovek je po svojoj prirodi suštinski neprijateljski nastrojen prema Bogu, budući da su svi ljudi bili izloženi najdubljoj Sotoninoj iskvarenosti. Ako usred svoje vlastite iskvarenosti čovek pokuša da se druži sa Bogom, izvesno je da iz toga ne može proisteći ništa dobro; njegova dela i reči zasigurno će na svakom koraku razotkriti njegovu iskvarenost, a njegova će buntovnost u druženju sa Bogom doći do izražaja u svakom pogledu. Nesvesno, čovek dolazi da se suprotstavi Hristu, da prevari Hrista i da napusti Hrista; nakon što se to dogodi, čovek će biti u još nesigurnijem stanju, a ako se to nastavi, postaće predmet kažnjavanja.

Neki smatraju da bi možda, ako je druženje sa Bogom toliko opasno, bilo mudrije držati se podalje od Boga. Šta ovakvi ljudi mogu uopšte dobiti? Mogu li biti odani Bogu? Sasvim sigurno, druženje sa Bogom nije nimalo lako – ali je to stoga jer je čovek iskvaren, a ne zato što Bog nije u stanju da se druži s njim. Za vas bi bilo najbolje da više truda uložite u istinu o sopstvenoj spoznaji. Zašto niste naišli na Božju naklonost? Zašto Mu je vaša narav odvratna? Zašto vaš govor izaziva Njegovo gnušanje? Čim ste pokazali malo odanosti, već izgovarate hvalospeve o sebi i zahtevate nagradu za maleni doprinos; nakon što ste pokazali tek malo poslušnosti gledate na druge sa visine i postajete prezrivi prema Bogu čim ste obavili neki sićušan zadatak. Da biste ugostili Boga, zahtevate novac, darove i komplimente. Teška srca dajete novčić ili dva; kada dajete deset, želite blagoslove i da se prema vama ophodi drugačije. O ljudskoj prirodi kao što je vaša, stvarno je uvredljivo govoriti ili slušati. Ima li ičeg vrednog pohvale u vašim rečima i delima? Oni koji obavljaju svoju dužnost i oni koji to ne čine; oni koji predvode druge i oni koji slede; oni koji su spremni da ugoste Boga i oni koji nisu; oni koji poklanjaju i oni koji ne poklanjaju; oni koji propovedaju i oni koji slušaju propoved i tako dalje: svi ljudi poput ovih veličaju sebe. Zar vam to nije smešno? Znajući sasvim dobro da verujete u Boga, svejedno ne možete biti u skladu sa Bogom. Znajući sasvim dobro da to nimalo ne zaslužujete, uporno se i dalje hvališete. Zar ne osećate da vam je razum propao do te mere da više nemate samokontrolu? Uz takav razum, kako biste bili prikladni da se družite sa Bogom? Zar u ovom trenutku niste uplašeni za sebe? Narav vam je propala do te mere da više niste u stanju da budete u skladu sa Bogom. Budući da je tako, zar vaša vera nije smešna? Zar vaša vera nije besmislena? Kako ćeš pristupiti svojoj budućnosti? Kako ćeš izabrati kojim putem da kreneš?

Mnogi su pozvani, ali malo je odabranih

Od mnogih na zemlji tražio sam da budu Moji sledbenici. Među svim tim sledbenicima postoje oni koji služe kao sveštenici, oni koji vode, oni koji su sinovi Božji, oni koji su narod Božji, kao i oni koji obavljaju službu. Razvrstavam ih na osnovu odanosti koju Mi iskazuju. Kada su svi raspoređeni prema vrsti, odnosno kada je priroda svakog tipa osobe razjašnjena, Ja ću uvrstiti svakog od njih u za njega ispravnu kategoriju i postaviti svaku vrstu na za nju prikladno mesto, kako bih postigao cilj Svog spasenja ljudskog roda. Pozivam u grupama one koje želim da spasim u Svoju kuću, a zatim ih sve navodim da prihvate Moje delo poslednjih dana. Istovremeno ih raspoređujem po vrsti, a zatim nagrađujem ili kažnjavam svakoga na osnovu njegovih dela. Od tih koraka je sačinjeno Moje delo.

Danas živim na zemlji, među ljudima. Ljudi doživljavaju Moje delo i gledaju Moje izjave, a Ja zajedno sa tim darujem sve istine svakom od Svojih sledbenika, da mogu od Mene da prime život, te tako zadobiju put kojim mogu da koračaju. Jer Ja sam Bog,

Davalac života. Tokom mnogih godina Moga dela ljudi su stekli mnogo toga i mnogo čega se odrekli, pa ipak, još uvek kažem da istinski ne veruju u Mene. Jer ljudi samo rečima priznaju da sam Bog, ne slažući se sa istinama koje govorim i, povrh toga, ne sprovodeći u delo istine koje od njih zahtevam. To znači da ljudi priznaju samo Božje postojanje, ali ne i postojanje istine. Ljudi priznaju samo Božje postojanje, ali ne i postojanje života. Ljudi priznaju samo ime Božje, ali ne i Njegovu suštinu. Prezirem ih zbog njihovog žara, jer samo koriste lepe reči kako bi Me prevarili, a niko od njih Me istinski ne poštuje. Vaše reči sadrže iskušenje zmije. Osim toga, krajnje su uobražene, pravi proglas arhanđela. Štaviše, vaša dela su u sramnoj meri otrcana i pokidana, a vaše neumerene želje i pohlepne namere vređaju uvo. Svi ste postali moljci u Mojoj kući, stvari koje ću s prezrenjem odbaciti. Jer niko od vas ne voli istinu, već želite da budete blagosloveni, da se uznesete na nebesa, da posmatrate veličanstvenu viziju Hrista koji sprovodi svoju silu na zemlji. Međutim, da li ste ikada pomislili kako neko poput vas, neko tako duboko iskvaren, ko nema predstavu šta Bog jeste, može biti dostojan da Boga sledi? Kako biste mogli da se uznesete na nebesa? Kako biste mogli da budete dostojni posmatranja tako veličanstvenih prizora, čijoj raskoši nema premca? Vaša su usta puna varljivih i prljavih reči, izdaje i nadmenosti. Nikada Mi se niste obratili iskrenim rečima, nikada svetim rečima, nikada rečima pokore Meni nakon što ste iskusili Moju reč. Kakva je naposletku vaša vera? U vašim srcima nema ničega osim žudnje i novca, a u vašim umovima ničega do materijalnih dobara. Svakodnevno se preračunavate kako da od Mene nešto dobijete. Svakodnevno prebrojavate bogatstvo i materijalna dobra koja ste od Mene dobili. Svakoga dana očekujete da vas zaspe još više blagoslova kako biste, u što većoj količini i boljem kvalitetu, mogli da uživate u stvarima u kojima se može uživati. Nisam Ja taj koji je u vašim mislima svakoga trenutka, niti istina koja dolazi od Mene, već su to vaši muž ili žena, sinovi i kćeri, kao i stvari koje jedete i oblačite. Razmišljate o tome kako možete da postignete još veće i značajnije uživanje. Ali čak i kada napunite stomak do granice pucanja, ne ostajete li i dalje leš? Čak i kada se spolja ukrasite tako lepom odećom, niste li i dalje hodajući leš u kome nema života? Dirinčite zbog svog stomaka sve dok ne osedite, a ipak za Moje delo niko od vas ne žrtvuje ni vlas sa glave. Stalno ste u pokretu, opterećujući svoje telo i mrcvareći svoj mozak radi sopstvene telesnosti, kao i zbog svojih sinova i kćeri – pa ipak, niko od vas ne pokazuje nimalo brige ili zanimanja za Moju volju. Čemu se to još uvek nadate da ćete dobiti od Mene?

Dok obavljam delo Ja nikada ne žurim. Bez obzira na to kako Me ljudi slede, obavljam Svoje delo u skladu sa svakim korakom, u skladu sa Svojim planom. Prema tome, uprkos svem vašem buntovništvu prema Meni, Ja i dalje delam bez prestanka i nastavljam da govorim reči koje moram da izgovorim. U Svoju kuću pozivam one koje sam predodredio da budu publika Mojim rečima. Sve one koji se pokore Mojim rečima, koji žude za njima, dovodim pred Svoj presto. Sve one koji okreću leđa Mojim rečima, koji Mi nisu poslušni i otvoreno Mi prkose, ostavljam po strani da sačekaju svoju konačnu

kaznu. Svi ljudi žive usred iskvarenosti i pod kontrolom zlikovca, pa malo onih koji Me slede čezne za istinom. To znači da Me većina istinski ne poštuje. Ne poštuju Me kroz istinu, već pokušavaju da na prevaru zadobiju Moje poverenje, kroz iskvarenost i buntovništvo. Iz tog razloga kažem: „Mnogi su pozvani, ali malo je odabranih.“ Oni koji su pozvani bili su duboko iskvareni i svi žive u istom dobu – dok su oni odabrani jedan njihov deo, oni koji veruju u istinu i priznaju je, te istinu sprovode u delo. Ti ljudi čine veoma mali deo celine i među njima ću dobiti više slave. Kada sebe odmerite u odnosu na ove reči, znate li da li ste među odabranima? Kakav će biti vaš kraj?

Kao što rekoh, mnogo je onih koji Me slede, ali je malo onih koji Me istinski vole. Možda neki mogu da kažu: „Da li bih platio tako visoku cenu da Te ne volim? Da li bih Te dovde sledio da Te ne volim?“ Ti zasigurno imaš mnogo razloga i tvoja je ljubav sigurno veoma velika, međutim, šta je suština tvoje ljubavi prema Meni? Takozvana ljubav se odnosi na privrženost koja je čista i neukaljana, kad srcem voliš, osećaš i razmišljaš. U ljubavi nema uslovljavanja, nema prepreka ni udaljenosti. U ljubavi nema sumnje, nema prevare ni lukavstva. U ljubavi nema nagodbe, niti ičega što je nečisto. Ako voliš, ti nećeš varati, nećeš se žaliti, nećeš izdati, niti se buniti, nećeš iznuđivati, niti gledati šta ćeš i koliko steći. Ako voliš, rado ćeš se posvetiti, rado ćeš podneti nedaće, bićeš u skladu sa Mnom, zarad Mene ćeš ostaviti sve što imaš, odreći ćeš se porodice, budućnosti, mladosti i braka. Kad to ne bi učinio, tvoja ljubav uopšte ne bi ni bila ljubav, već prevara i izdajstvo! Kakva je tvoja ljubav? Da li je istinska ljubav? Ili je lažna? Koliko toga si se odrekao? Koliko toga si ponudio? Koliko sam ljubavi od tebe primio? Znaš li to? Vaša srca su puna zla, izdaje i prevare – a budući da je tako, koliko je nečista vaša ljubav? Mislite da ste se zbog Mene već dovoljno odricali; mislite da Me već dovoljno volite. Ali zašto su onda vaše reči i dela uvek buntovni i varljivi? Sledite Me, a ipak ne priznajete Moju reč. Da li se to smatra ljubavlju? Sledite Me, ali Me ipak ostavljate po strani. Da li se to smatra ljubavlju? Sledite Me, a ipak Mi ne verujete. Da li se to smatra ljubavlju? Sledite Me, a ipak ne možete da prihvatite Moje postojanje. Da li se to smatra ljubavlju? Sledite Me, ali se prema Meni ne ophodite onako kako Meni dolikuje, te Mi na svakom koraku otežavate. Da li se to smatra ljubavlju? Sledite Me, a ipak pokušavate da Me u svemu obmanete i prevarite. Da li se to smatra ljubavlju? Služite Mi, a ipak Me se ne plašite. Da li se to smatra ljubavlju? Suprotstavljate Mi se u svakom smislu i pogledu. Da li se sve to smatra ljubavlju? Istina je da ste se u velikoj meri posvetili, pa ipak, nikada niste sprovodili u delo ono što od vas tražim. Da li se to može smatrati ljubavlju? Pažljivom procenom se pokazuje da u sebi nemate ni najmanji nagoveštaj ljubavi prema Meni. Nakon tolikih godina delovanja i toliko reči kojima sam vas snabdeo, koliko ste zapravo dobili? Zar to ne zaslužuje pažljivo osvrtanje unazad? Opominjem vas: k sebi ne pozivam one koji nikada nisu bili iskvareni, već biram one koji Me istinski vole. Zato morate da budete oprezni u svojim rečima i delima, te da ispitate svoje namere i misli kako ne bi prekoračile granicu. U vreme poslednjih dana dajte sve od sebe da Mi ponudite svoju ljubav, inače vas Moj gnev neće nikada napustiti!

Treba da tražiš način da budeš u skladu sa Hristom

Obavio sam mnogo posla među ljudima i za to vreme sam izgovorio mnoge reči. Ove reči su sve zarad čovekovog spasenja i izrečene su da bi čovek bio u skladu sa Mnom. Međutim, zadobio sam tek nekolicinu ljudi na Zemlji koji su u skladu sa Mnom i zato kažem da čovek ne ceni Moje reči – to je zato što čovek nije u skladu sa Mnom. Na ovaj način, svrha posla koji obavljam nije u tome da čovek može da Mi se klanja; što je još važnije, obavljam ga da bi čovek mogao da bude u skladu sa Mnom. Čovek se iskvario i živi u Sotoninoj zamci. Svi ljudi žive u telu od krvi i mesa, u sebičnim željama i među njima nema nijednog koji je u skladu sa Mnom. Ima onih koji kažu da su u skladu sa Mnom, ali se svi ti ljudi klanjaju nejasnim idolima. Iako priznaju Moje ime za sveto, oni koračaju putem koji ide nasuprot Meni, a njihove reči su pune nadmenosti i samopouzdanja. To je zato što su, u osnovi, svi oni protiv Mene i nisu u skladu sa Mnom. Svakoga dana traže moje tragove u Bibliji i nasumice pronalaze „prikladne“ odlomke koje neprestano iznova čitaju i recituju kao svete spise. Oni ne znaju kako da budu u skladu sa Mnom niti znaju šta znači biti protiv Mene. Oni samo slepo čitaju svete spise. U Bibliji, oni se ograničavaju na nejasnog Boga koga nikada nisu videli i koga nisu u stanju da vide, i samo ga povremeno pogledaju u slobodno vreme. Oni veruju u Moje postojanje samo u okviru Biblije i izjednačavaju Me sa Biblijom; bez Biblije nema Mene, a bez Mene nema Biblije. Oni ne obraćaju pažnju na Moje postojanje i Moja dela, već umesto toga posvećuju izuzetnu i posebnu pažnju svakoj reči Svetog pisma. Mnogi čak veruju da ne bi trebalo da radim ništa od onoga što želim ako to nije predskazano u Svetom pismu. Oni pridaju previše značaja Svetom pismu. Može se reći da oni bukvalne reči smatraju isuviše važnim, do te mere da stihove iz Biblije koriste da bi odmeravali svaku reč koju izgovorim i da bi Me osudili. Oni ne traže način da budu u skladu sa Mnom niti način da budu u skladu s istinom, već način da budu u skladu s rečima iz Biblije i veruju da sve što nije u skladu sa Biblijom, bez izuzetka, nije Moje delo. Nisu li takvi ljudi poslušni potomci fariseja? Jevrejski fariseji su koristili Mojsijev zakon da osude Isusa. Oni nisu tražili da budu u skladu sa Isusom iz tog vremena, već su se slepo držali zakona, do te mere da su – nakon što su Ga optužili da ne poštuje zakon Starog zaveta i da nije Mesija – nevinog Isusa na kraju prikovali za krst. U čemu je bila njihova suština? Zar ona nije bila u tome što nisu tražili način da budu u skladu s istinom? Bili su opsednuti svakom rečju iz Svetog pisma, a da pri tom nisu obraćali pažnju ni na Moju volju, ni na korake i metode Mog rada. To nisu bili ljudi koji traže istinu, već ljudi koji se strogo drže slova; to nisu bili ljudi koji veruju u Boga već ljudi koji veruju u Bibliju. U suštini, oni su bili čuvari Biblije. Da bi sačuvali interese Biblije, da bi održali dostojanstvo Biblije i zaštitili njen ugled, otišli su tako daleko da su prikovali milostivog Isusa na krst. To su učinili samo da bi odbranili Bibliju i da bi očuvali ugled svake biblijske reči u ljudskim srcima. Zato su se radije odrekli svoje budućnosti i žrtve za greh kako bi na smrt osudili Isusa koji se nije slagao sa doktrinom Svetog pisma. Zar nisu svi oni bili sluge svake reči Svetog pisma?

A šta je sa ljudima danas? Hristos je došao da objavi istinu, a oni bi radije da Ga izbace s ovog sveta kako bi mogli da zakorače na nebo i dobiju blagodat. Radije bi potpuno porekli dolazak istine kako bi sačuvali interese Biblije i radije bi otelotvorenog Hrista ponovo prikovali na krst kako bi obezbedili večno postojanje Biblije. Kako da čovek primi Moje spasenje kad mu je srce tako zlonamerno i priroda tako neprijateljska prema Meni? Živim među ljudima, a ipak čovek ne zna za Moje postojanje. Kada čoveka obasjam svojom svetlošću, on i dalje ne zna za Moje postojanje. Kada iskalim svoj gnev na čoveku, on još žustrije poriče Moje postojanje. Čovek traži da bude u skladu sa rečima i sa Biblijom, a nijedna osoba ne dolazi pred Mene da traži način da se uskladi s istinom. Čovek upire pogled ka Meni na nebu i jako se brine za Moje postojanje na nebu, a niko ne brine o Meni u telu, jer sam ja koji živim među ljudima, jednostavno, previše beznačajan. Jadni su Mi oni koji samo traže sklad sa rečima iz Biblije i koji samo traže sklad sa nejasnim Bogom. To je zato što se oni klanjaju mrtvim rečima i Bogu koji im može podariti neizreciva blaga; klanjaju se Bogu koji bi sebe dao na milost i nemilost čoveku – Bogu koji ne postoji. Šta onda takvi ljudi mogu dobiti od Mene? Čovek je suviše mali za reči. Oni koji su protiv Mene, koji mi iznose bezbroj zahteva, koji ne ljube istinu, koji se bune protiv Mene – kako oni mogu da budu u skladu sa Mnom?

Protiv Mene su oni koji nisu u skladu sa Mnom. Isti je slučaj sa onima koji ne vole istinu. Oni koji se bune protiv Mene još su više protiv Mene i još su manje u skladu sa Mnom. Predajem u ruke onoga zlikovca sve koji nisu u skladu sa Mnom i prepuštam ih njegovoj iskvarenosti, dajem im slobodu da otkriju svoju zlobu i konačno ih predajem zlikovcu da ih proždere. Ne zanima Me koliko mi se ljudi klanja, to jest, nije Me briga koliko ljudi veruje u Mene. Zanima Me samo to koliko ljudi je u skladu sa Mnom. To je zato što su oni koji nisu u skladu sa Mnom svi odreda zlotvori koji Me izdaju; oni su Moji neprijatelji i neću ih „brižljivo čuvati“ u Svom domu kao u svetilištu. Oni koji su u skladu sa Mnom zauvek će Mi služiti u Mom domu, a oni koji idu protiv Mene zauvek će trpeti Moju kaznu. Oni kojima je stalo samo do reči iz Biblije i koje ne zanimaju ni istina ni traženje Mojih stopa – oni su protiv Mene, jer Me ograničavaju prema Bibliji, sputavaju u okvir Biblije i krajnje su bogohulni prema Meni. Kako takvi ljudi mogu doći preda Me? Oni ne mare ni za Moja dela, ni za Moju volju ni za istinu, već su opsednuti rečima – rečima koje ubijaju. Kako bi takvi ljudi mogli da budu u skladu sa Mnom?

Izrekao sam toliko reči i izrazio Svoju volju i narav, pa ipak, ljudi još uvek ne mogu da Me spoznaju niti da veruju u Mene. Ili, moglo bi se reći, ljudi još uvek ne mogu da Mi se pokore. Oni koji žive u okvirima Biblije, oni koji žive u okvirima zakona, oni koji žive na krstu, oni koji žive u skladu sa doktrinom, oni koji žive među delima koja danas činim – ko je od njih u skladu sa Mnom? Vi mislite samo o primanju blagoslova i nagrada, ali nikada niste razmislili o tome kako da zaista budete u skladu sa Mnom ili kako da sprečite sebe da budete protiv Mene. Duboko ste Me razočarali, jer sam vam toliko dao, a od vas dobio tako malo. Vašu obmanu, vašu nadmenost, vašu pohlepu, vaše nastrane želje, vašu izdaju, vašu neposlušnost – šta bi od ovoga mogao da previdim? Ne marite

za Mene, zavaravate Me, vređate Me, ulagujete Mi se, tražite i iznuđujete od Mene zarad žrtvi – kako bi takva zloba mogla da izbegne Moju kaznu? Sva ova zlodela su dokaz vašeg neprijateljstva prema Meni i dokaz vašeg nesklada sa Mnom. Svako od vas veruje da je veoma u skladu sa Mnom, ali da je tako, na koga bi se odnosili ovi neoborivi dokazi? Verujete da ste krajnje iskreni i odani prema Meni. Mislite da ste tako ljubazni, tako saosećajni i da ste Mi se toliko posvetili. Mislite da ste učinili više nego dovoljno za Mene. Ali da li ste ikada to uporedili sa svojim postupcima? Kažem da ste dosta nadmeni, dosta pohlepni, dosta površni; trikovi kojima Me obmanjujete dosta su lukavi i puni ste gnusnih namera i gnusnih metoda. Vaša odanost je suviše mlaka, vaša iskrenost suviše jadna, a vaša savest još oskudnija. Suviše je zlobe u vašim srcima i niko nije pošteđen vaše zlobe, pa ni Ja. Odričete Me se zarad svoje dece ili svog muža ili zbog sopstvenog samoodržanja. Umesto da brinete o Meni, brinete o svojoj porodici, svojoj deci, svom statusu, svojoj budućnosti i sopstvenom zadovoljstvu. Kada ste uopšte pomislili na Mene dok ste govorili ili delali? U hladnim danima, vaše se misli okreću ka deci, mužu, ženi ili roditeljima. Ni u teškim danima za Mene nema mesta u vašim mislima. Dok obavljaš svoju dužnost misliš na sopstvene interese, sopstvenu bezbednost, kao i na članove svoje porodice. Šta si ikada uradio za Mene? Kada si uopšte pomislio na Mene? Kada si uopšte sebe po svaku cenu posvetio Meni i Mom delu? Gde su dokazi tvog sklada sa Mnom? Gde je dokaz tvoje odanosti Meni? Gde je dokaz tvoje poslušnosti Meni? Kada to tvoje namere nisu bile zarad sticanja Mojih blagoslova? Zavaravate Me i obmanjujete, igrate se istinom, skrivate njeno postojanje i izneveravate njenu suštinu. Šta vas čeka u budućnosti ako Mi se na ovaj način protivite? Vi prosto tražite sklad sa nekim nejasnim Bogom i tražite neku nejasnu veru, ali ipak niste u skladu sa Hristom. Zar vam vaša zlonamernost neće doneti istu onu odmazdu kakvu zaslužuju zlikovci? Kad dođe vreme, shvatićete da niko ko nije u skladu sa Hristom ne može izbeći dan gneva i otkrićete kakva će odmazda snaći one koji su protiv Hrista. Kada dođe taj dan, srušiće se vaši snovi o blagoslovu zbog vere u Boga i ulasku u carstvo nebesko. Međutim, to neće biti tako za one koji su u skladu sa Hristom. Iako su zbog toga puno izgubili, iako su mnogo propatili, oni će dobiti sve nasledstvo koje sam zaveštao čovečanstvu. Na kraju, shvatićete da sam samo Ja pravedni Bog i da samo Ja mogu povesti čovečanstvo u njegovo divno odredište.

Da li ti istinski veruješ u Boga?

Možda si više od godinu ili dve koračao putem vere u Boga i možda si tokom tih godina podneo mnoge teškoće u svom životu; ili možda nisi pretrpeo mnoge teškoće, već si umesto toga primio brojne blagodati. Isto tako može biti da nisi iskusio niti poteškoće niti blagodati, nego si radije živeo neupadljivim životom. Bez obzira na to, ti si još uvek sledbenik Božji, pa hajde da iskreno porazgovaramo o temi o sleđenju Boga. Ipak, Ja moram da podsetim sve one koji čitaju ove reči da je reč Božja upućena onima

koji Ga priznaju i slede, a ne svim ljudima bez obzira na to da li Ga priznaju ili ne. Ako veruješ da se Bog obraća mnoštvu, svim ljudima u svetu, onda Božja reč neće imati nikakvog uticaja na tebe. Prema tome, treba da upamtiš sve ove reči u svom srcu, a ne da se stalno ograđuješ od njih. U svakom slučaju, hajde da govorimo o onome što se događa u našoj kući.

Sada bi svi trebalo da shvatate pravi smisao vere u Boga. Smisao vere u Boga o kome sam prethodno govorio u vezi sa vašim pozitivnim ulaskom. Danas je drugačije: danas bih voleo da ispitam suštinu vaše vere u Boga. Naravno, to je vaše usmeravanje sa negativnog aspekta; da to ne učinim, vi nikada ne biste spoznali svoje pravo lice i večito biste se razmetali svojom pobožnošću i vernošću. Pošteno govoreći, da nisam razotkrio ruglo u dubini vaših srca, tada bi svaki od vas stavio krunu na svoju glavu i svu slavu zadržao za sebe. Vaša nadmena i uobražena priroda vas dovodi do toga da izdajete sopstvenu savest, da se bunite protiv Hrista i opirete Mu se, i da otkrivate svoje ruglo, tako iznoseći na videlo svoje namere, predstave, preterane želje i oči pune pohlepe. Pa ipak nastavljate da brbljate o svojoj doživotnoj žudnji za Hristovim delom, i svaki put iznova ponavljate one istine koje je Hristos davno izrekao. To je ta vaša „vera“ – vaša „vera bez nečistote“. Sve vreme sam se držao strogih merila kada je u pitanju čovek. Ako uz tvoju odanost dolaze namere i uslovljavanja, onda bih Ja radije bio bez tvoje takozvane odanosti, jer se gnušam onih koji Me obmanjuju svojim namerama i iznuđuju od Mene kroz uslovljavanja. Jedino što želim jeste da Mi čovek bude u potpunosti odan i da sve što čini čini za – i da bi dokazao – jednu reč: veru. Prezirem kada laskajući Mi pokušavate da Me obradujete, jer sam se Ja prema vama uvek odnosio sa iskrenošću i stoga želim da i vi Meni pristupite sa istinskom verom. Kada je u pitanju vera, mnogi mogu pomisliti da Boga slede zato što imaju vere i da drugačije ne bi izdržali takvu patnju. Zato te pitam sledeće: ako veruješ u Božje postojanje, zašto Ga se ne bojiš? Ako veruješ u Božje postojanje, zašto u tvom srcu nema nimalo straha od Njega? Prihvataš to da je Hristos ovaploćenje Boga, pa zašto si prezriv prema Njemu? Zašto se prema Njemu odnosiš s nepoštovanjem? Zašto Mu otvoreno sudiš? Zašto stalno tajno motriš svaki Njegov pokret? Zašto se ne pokoriš Njegovim planovima? Zašto ne postupaš u skladu sa Njegovom rečju? Zašto pokušavaš da od Njega iznuđuješ i potkradaš priloge Njemu? Zašto govoriš kao da si sam Hristos? Zašto sudiš da li su Njegovo delo i Njegova reč ispravni? Zašto se usuđuješ da huliš na Njega iza Njegovih leđa? Da li ovo i sve drugo predstavlja vašu veru?

U vašim rečima i ponašanju se otkrivaju elementi vaše nevere u Hrista. Neverom su prožeti motivi i namere u svemu što činite. Čak iz samog vašeg pogleda proizlazi nevera u Hrista. Može se reći da svaki od vas svakog minuta u sebi gaji elemente nevere. To znači da ste vi u svakom trenutku u opasnosti da izdate Hrista, jer je krv koja struji vašim telom ispunjena neverom u ovaploćenog Boga. Stoga, Ja kažem da otisci stopala koje ostavljate na putu vere u Boga nisu stvarni; dok koračate putem vere u Boga, svoja stopala ne držite čvrsto na zemlji, već ih samo pokrećete. Nikada u potpunosti ne

verujete u reč Hristovu i niste u stanju da je odmah sprovedete u delo. To je razlog što nemate vere u Hrista. A činjenica da uvek imate predstave o Njemu još jedan je razlog što nemate vere u Njega. Večita skeptičnost prema delu Hristovom, oglušivanje o reči Hristove, mišljenje o svakom delu koje je Hristos učinio i nemogućnost da se razume ovo delo na ispravan način, opiranje da se po strani ostave lične predstave bez obzira na objašnjenja koja ste dobili i tome slično – sve su to elementi nevere pomešani u vašem srcu. Iako sledite delo Hristovo i nikada u tome ne zaostajete, previše je toga buntovnog pomešano u vašem srcu. Ova pobuna je ono nečisto u vašem verovanju u Boga. Možda mislite da nije tako, međutim, ako iz ovoga nisi u stanju da prepoznaš svoje namere, tada ćeš se zasigurno naći među onima koji propadaju, jer Bog usavršava samo one koji istinski veruju u Njega, ne i one koji su prema Njemu skeptični, a ponajmanje sve one koji Ga nerado slede uprkos tome što nikada nisu poverovali da je On Bog.

Pojedini ljudi se ne raduju istini, a još manje sudu. Umesto toga se raduju moći i bogatstvu; takvi ljudi se nazivaju vlastoljupcima. Oni su u potrazi samo za uticajnim veroispovestima u svetu i tragaju samo za pastorima i učiteljima koji dolaze iz teoloških škola. Iako su prihvatili put istine, oni tek napola veruju; nisu u stanju da svoje srce i um predaju u celosti, izgovaraju reči o tome kako se daju za Boga, a oči su im uprte u slavne pastore i učitelje, dok u Hrista više ni ovlaš ne pogledaju. Njihovo je srce usredsređeno na slavu, bogatstvo i sjaj. Smatraju nepojmljivim da bi jedna tako sićušna osoba mogla biti sposobna da pobedi tolike, da bi neko tako neugledan mogao da usavrši čoveka. Oni misle da je nemoguće da su ti nikogovići iz prašine i sa smetlišta baš taj Božji izabrani narod. Veruju da bi se, ako bi ljudi poput ovih bili oni koje Bog spasava, nebo i zemlja okrenuli naopačke i da bi se svi ljudi tome nedotupavno smejali. Oni veruju da, ako je Bog izabrao takve nikogoviće da ih usavrši, ti velikani bi tada postali Sâm Bog. Njihovi vidici su okaljani neverom; ne samo da ne veruju; već su naprosto tupoglave zveri. Jer oni vrednuju samo status, prestiž i moć, i poštuju samo velike grupacije i veroispovesti. Nemaju ni najmanje obzira prema onima koje vodi Hristos; oni su jednostavno izdajnici koji su svoja leđa okrenuli Hristu, istini i životu.

Ono čemu se ti diviš nije Hristova skrušenost, već su to oni lažni pastiri na uglednim položajima. Ne obožavaš ti divotu niti mudrost Hristovu, već te slobodoumnike koji se valjaju u prljavštini ovog sveta. Smeješ se bolu Hristovom koji nema gde glavu svoju da nasloni, a diviš onim leševima koji traže priloge i žive razvratno. Nisi voljan da patiš pokraj Hrista, već se rado bacaš u naručje tih bezobzirnih antihrista, iako te oni opskrbljuju samo telesnošću, rečima i kontrolom. Čak i sada se tvoje srce okreće ka njima, ka njihovom ugledu, ka njihovom statusu, ka njihovom uticaju. Svejedno, ti se i dalje držiš stava da je delo Hristovo teško za progutati i nisi voljan da ga prihvatiš. Zato Ja kažem da ti nedostaje vera da priznaš Hrista. Do danas si Ga sledio samo stoga što nisi imao drugog izbora. Niz uzvišenih figura se zauvek visoko kotira u tvom srcu; ne možeš da zaboraviš nijednu njihovu reč ni delo, niti njihove uticajne reči i ruke. Oni su u vašem srcu zauvek iznad svega i večiti junaci. Ali to ne važi za Hrista današnjice. On je

u tvom srcu zauvek beznačajan i večno nedostojan da Ga se bojiš. Jer On je isuviše običan, ima premalo uticaja i daleko je od uzvišenog.

U svakom slučaju, Ja za sve one koji ne vrednuju istinu kažem da su nevernici i izdajnici istine. Takvi ljudi nikada neće naići na Hristovo odobravanje. Da li si sada prepoznao koliko je nevere u tebi i koliko izdajničkog prema Hristu nosiš u sebi? Podstičem te na sledeće: pošto si izabrao put istine, trebalo bi da Mu se svesrdno posvetiš; nemoj biti neodlučan niti to činiti sa pola srca. Treba da shvatiš da Bog ne pripada svetu niti ijednom pojedincu, već svima onima koji istinski veruju u Njega, svima onima koji Ga obožavaju i svima onima koji su Mu posvećeni i verni.

Danas je u vama preostalo mnogo nevere. Dobro se zagledajte u sebe i zasigurno ćete pronaći svoj odgovor. Kada nađeš pravi odgovor, tada ćeš priznati da nisi onaj koji veruje u Boga, već pre onaj koji Ga obmanjuje, na Njega huli i izdaje Ga, i onaj koji Mu nije odan. Onda ćeš uvideti da Hristos nije čovek, već Bog. Kada taj dan dođe, ti ćeš se bojati Hrista, užasavati Ga se i istinski Ga voleti. Trenutno je samo trideset posto vašeg srca ispunjeno verom, dok je preostalih sedamdeset ispunjeno sumnjom. Vi stvarate predstave i mišljenja o Njemu na osnovu svega što Hristos čini i govori, predstave i mišljenja koji potiču iz vaše potpune nevere u Njega. Divite se samo Bogu na nebesima kojeg ne vidite i Njega se užasavate, a ne obazirete se na živog Hrista na zemlji. Zar i to nije vaša nevera? Čeznete samo za Bogom koji je činio dela u prošlosti, ali se ne suočavate sa Hristom današnjice. Sve ovo je „vera“, zauvek pomešana u vašem srcu, vera koja se ne uzda u Hrista današnjice. Ja vas ni na koji način ne potcenjujem, jer je previše nevere u vama, isuviše onog nečistog u vama što mora biti odstranjeno. Ove nečistote su znak da vi vere uopšte nemate; one su obeležje vašeg odricanja od Hrista i one vas žigošu kao izdajnika Hrista. One su veo natkriven nad vašom spoznajom Hrista, prepreka da budete zadobijeni od Hrista, zapreka tome da budete u skladu sa Hristom i dokaz da vas Hrist ne podržava. Sada je vreme da preispitate sve delove svog života! Čineći tako, imaćete koristi na svaki način koji možete da zamislite!

Hristos obavlja delo suda pomoću istine

Delo poslednjih dana sastoji se u razdvajanju svih prema vrsti i u zaključivanju Božjeg plana upravljanja, jer taj trenutak je blizu i dan Božji je došao. Sve koji ulaze u Njegovo carstvo – sve koji su Mu do samog kraja odani – Bog uvodi u doba Samoga Boga. Pa ipak, pre dolaska doba Samoga Boga, Božje delo nije u posmatranju ljudskih dela niti u ispitivanju njihovog načina života, već u sudu ljudskoj neposlušnosti, jer Bog će pročistiti sve one koji stupe pred Njegov presto. Svi koji su do dana današnjega sledili Božje stope stupaju pred presto Božji, pa je tako svaka osoba koja prihvati Božje delo u njegovoj krajnjoj etapi predmet Božjeg pročišćenja. Drugim rečima, svi koji prihvate završnu etapu Božjeg dela predmet su Božjeg suda.

U sudu o kome je bilo reči u prošlosti, a koji započinje u kući Božjoj, „sud“ se odnosi na današnji Božji sud svima onima koji u poslednjim danima stupe pred Njegov presto. Možda postoje oni koji veruju u takva natprirodna zamišljanja poput ovoga: po dolasku poslednjih dana, Bog će na nebesima podići veliki sto zastrt belim stolnjakom, a zatim će, sedeći na velikom prestolu, dok svi ljudi kleče na zemlji, otkriti grehe svakog od njih i time utvrditi da li će se oni uzneti u raj ili će biti poslati dole u jezero ognja i sumpora. Kakva god čovekova zamišljanja bila, ona ne mogu da promene suštinu Božjeg dela. Čovekove zamisli nisu ništa drugo do tvorevine njegovih misli poteklih iz čovekovog mozga, sakupljenih i sastavljenih u celinu od onoga što je čovek video i čuo. Zato kažem, ma koliko te zamišljene slike bile sjajne, one su samo slike iz dečje slikovnice, te ne mogu da zamene plan Božjeg dela. Na kraju krajeva, čoveka je iskvario Sotona, pa kako bi mogao da dokuči misli Božje? Čovek zamišlja Božje delo suda kao nešto nadrealno. On veruje da pošto Sam Bog obavlja delo suda, Njegovo delo mora biti ogromnih razmera i neshvatljivo smrtnicima, te da mora odzvanjati nebesima i potresati zemlju, a ako nije tako, kako bi to moglo biti Božje delo suda? On veruje da, pošto je to delo suda, prilikom njegovog obavljanja Bog mora biti posebno zadivljujuć i veličanstven, a da oni kojima se sudi moraju da jauču u suzama i da na kolenima preklinju za milost. Takav bi prizor zasigurno bio upečatljiv, te veoma uzbudljiv… Svi zamišljaju da je Božje delo suda čudesno. Međutim, znaš li da je Bog odavno započeo sa delom suda nad ljudima, dok si ti još bio ušuškan u bezvoljnom dremežu? Da će u vreme kada ti misliš da je Bog zvanično započeo delo suda, On već iznova napraviti nebo i zemlju? Možda ćeš u to vreme tek početi da shvataš značenje života, ali će te, dok si još u dubokom snu, Božje nemilosrdno delo kažnjavanja poslati pravo u pakao. Tek tada ćeš iznenada shvatiti da je Božje delo suda već završeno.

Ne gubimo dragoceno vreme i ne govorimo više o tim gnusnim i mrskim temama. Hajde da umesto toga govorimo o tome od čega se sud sastoji. Na pomen reči „sud“ verovatno ćeš pomisliti na reči koje je Jahve govorio kako bi podučio ljude u svim regionima, te na Isusove reči ukora upućene farisejima. Uprkos njihovoj strogosti, te reči nisu bile Božji sud nad čovekom, već samo reči koje je Bog izgovorio u različitim okruženjima, odnosno u raznim kontekstima. One nisu ni nalik rečima koje Hristos izgovara u poslednjim danima dok sudi čoveku. Hristos poslednjih dana koristi razne istine kako bi čoveka podučio, kako bi razotkrio njegovu suštinu, te razložio čovekove reči i dela. Te reči sadrže različite istine, poput one o čovekovoj dužnosti, o tome da čovek bude poslušan prema Bogu, o tome kako treba da bude odan Bogu, o načinu na koji bi čovek trebalo da proživi normalnu ljudskost; kao i mudrost i narav Božju, i tome slično. Sve te reči upućene su čovekovoj suštini i njegovoj iskvarenoj naravi. Posebno su reči koje razotkrivaju kako čovek s prezirom odbija Boga izgovorene na način da je čovek otelotvorenje Sotone i neprijateljske sile uperene protiv Boga. Dok obavlja delo suda, Bog ne samo da u nekoliko reči naprosto razjašnjava čovekovu prirodu, već je i

razotkriva, obračunava se s njom i dugoročno je orezuje. Svi ti različiti metodi razotkrivanja, obračunavanja i orezivanja ne mogu da se zamene običnim rečima, već istinom koje je čovek u potpunosti lišen. Samo metodi poput navedenih mogu se nazvati sudom, a samo takvim sudom čovek može biti potčinjen i potpuno uveren po pitanju Boga i, povrh toga, može steći istinsko znanje o Njemu. Delo suda donosi čoveku shvatanje pravog lica Božjeg i istinu o njegovoj sopstvenoj buntovnosti. Delo suda dozvoljava čoveku da stekne dublje razumevanje Božje volje, svrhe Božjeg dela, te njemu neshvatljivih tajni. Takođe mu dozvoljava da prepozna i spozna sopstvenu iskvarenu suštinu i osnovne uzroke te iskvarenosti, kao i da otkrije sopstveno ruglo. Svi ovi efekti nastaju delom suda, jer je suština ovog dela zapravo u delu otvaranja istine, puta i života Božjeg svima onima koji u Njega veruju. To delo je delo suda koje Bog obavlja. Ako ove istine ne smatraš važnima, ako samo smišljaš načine kako bi im izmakao ili pronašao novi izlaz da ih zaobiđeš, tada kažem da si veliki grešnik. Ako veruješ u Boga, a ipak ne tražiš ni istinu ni volju Božju, niti voliš put koji te približava Njemu, tada kažem da si ti onaj koji pokušava da izbegne sud, te da si marioneta i izdajnik koji beži od velikog belog prestola. Bog neće poštedeti nikoga od pobunjenika koji izmaknu Njegovom pogledu. Takvi ljudi biće još strože kažnjeni. Oni koji izađu pred Boga da im sudi, a pritom su bili pročišćeni, zauvek će živeti u carstvu Božjem. Naravno, to je nešto što pripada budućnosti.

Delo suda je delo koje pripada samo Bogu, pa On, prirodno, mora Sâm da ga obavi. Čovek ne može umesto Njega da ga obavi. Pošto sud predstavlja korišćenje istine zarad osvajanja ljudskog roda, nema sumnje da će se Bog, ipak, pojaviti u ovaploćenom liku kako bi obavio ovo delo među ljudima. To znači da će Hristos poslednjih dana istinom podučavati ljude širom sveta i da će im sve istine objaviti. To je Božje delo suda. Mnogi imaju loš predosećaj zbog drugog ovaploćenja Božjeg, jer je ljudima teško da poveruju da bi se Bog ovaplotio kako bi obavio delo suda. Međutim, moram da ti kažem da delo Božje često umnogome nadilazi čovekova očekivanja, te je ljudskim umovima teško da ga prihvate. Jer ljudi su samo crvi na zemlji, dok je Bog Onaj vrhovni koji ispunjava vaseljenu. Čovekov um je nalik jami prljave vode u kojoj nastaju samo crvi, dok je svaka etapa dela rukovođena mislima Božjim plod Njegove mudrosti. Ljudi uvek pokušavaju da se nadmeću s Bogom, na šta mogu da odgovorim da je sasvim očigledno ko će naposletku izgubiti. Opominjem sve vas da sebe ne smatrate vrednijim od zlata. Ako drugi mogu da prihvate sud Božji, zašto ne možeš i ti? Zašto si ti bolji od drugih? Ako drugi mogu da pognu glave pred istinom, zašto ne možeš i ti? Božje delo je u nezaustavljivom zamahu. On neće ponoviti delo suda samo zbog tvojih naknadnih „doprinosa“, a tebe će sustići kajanje zbog propuštanja tako dobre prilike. Ako ne veruješ Mojim rečima, onda samo čekaj da te taj veliki beli tron na nebu osudi! Moraš znati da su svi Izraelci s prezirom odbijali Isusa i odrekli Ga se, ali se činjenica Isusovog iskupljenja ljudskog roda ipak proširila celom vaseljenom i do rubova zemlje. Zar to nije stvarnost koju je Bog davno napravio? Ako još uvek čekaš Isusa da te uznese u nebesa,

tada kažem da si tvrdoglav komad mrtvog drveta[a]. Isus neće priznati lažnog vernika poput tebe, koji nije veran istini i traži samo blagoslove. Naprotiv, On neće pokazati milost dok te baca u ognjeno jezero u kojem ćeš goreti desetinama hiljada godina.

Razumeš li sada šta je sud i šta je istina? Ako razumeš, opominjem te da se poslušno pokoriš sudu, jer inače nikada nećeš biti u prilici da te Bog pohvali ili da te povede u Svoje carstvo. One koji samo prihvataju sud ali nikada ne mogu da budu pročišćeni, odnosno one koji pobegnu usred dela suda, Bog će zauvek prezreti i odbaciti. Njihovi gresi su brojniji i teži od greha fariseja, jer su oni izdali Boga i bune se protiv Njega. Takvi ljudi koji nisu dostojni čak ni da obavljaju službu biće još strože kažnjeni, i to kaznom koja je večna. Bog neće poštedeti nijednog izdajnika koji je nekada rečima pokazao odanost, a onda Ga izdao. Takve ljude sustići će odmazda kroz kažnjavanje duha, duše i tela. Nije li upravo to otkrivenje pravedne naravi Božje? Nije li to Božja svrha u sudu čoveku i njegovom otkrivanju? Sve koji u vreme suda čine svakojaka zlodela Bog šalje na mesto koje vrvi od zlih duhova, dopuštajući tim zlim duhovima da prema želji uništavaju njihova tela, koja nakon toga zaudaraju poput leševa. To im je primerena odmazda. U njihove evidencije Bog beleži svaki greh tih nelojalnih lažnih vernika, lažnih apostola i lažnih radnika, a onda, kada za to dođe vreme, baca ih među nečiste duhove, dozvoljavajući tim nečistim duhovima da po svojoj volji skrnave njihova cela tela, kako nikada ne bi mogli da se ponovo rode, niti da ponovo vide svetlost. One licemere koji neko vreme obavljaju službu ali nisu u stanju da ostanu odani do kraja, Bog ubraja među zle, pa postaju zaverenici sa zlima i deo njihove neuredne rulje, te će ih na kraju Bog uništiti. Bog ostavlja po strani i ne obraća pažnju na one koji nikada nisu bili odani Hristu ili nikada nisu doprineli svojom snagom, pa će ih tokom smene doba sve uništiti. Oni više neće postojati na zemlji, a još manje će zaslužiti odlazak u carstvo Božje. Oni koji nikada nisu bili iskreni prema Bogu, ali ih okolnosti primoravaju da se Njime tek uzgred bave, ubrajaju se među one koji obavljaju službu za Njegov narod. Samo mali broj takvih ljudi će preživeti, dok će ostali propasti zajedno sa onima čije obavljanje službe ne zadovoljava standarde. Konačno, Bog će u svoje carstvo dovesti sve Svoje istomišljenike, narod i sinove Božje, kao i one Bogom predodređene da budu sveštenici. Oni će biti plod Božjeg dela. A kad je reč o onima koji ne mogu da budu svrstani ni u jednu kategoriju koju je odredio Bog, oni će biti ubrojani među nevernike, pa zasigurno možete da zamislite šta njih čeka. Već sam vam rekao sve što je trebalo, a put koji izaberete je samo vaš izbor. Treba da shvatite sledeće: Božje delo nikada ne čeka nikoga ko sa Njim ne može da uhvati korak, a Božja pravedna narav nema milosti ni prema kome.

[a] Komad mrtvog drveta: kineski idiom koji znači „tu nema pomoći“.

Da li si znao? Bog je među ljudima učinio nešto veličanstveno

Prošlo je staro i došlo je novo doba. Godinu za godinom i dan za danom, Bog je obavljao mnoga dela. Dolazio je na zemlju, a zatim ju je napuštao. Ovaj ciklus se ponavljao kroz brojne naraštaje. Danas Bog nastavlja, kao i ranije, da obavlja delo koje mora da obavi, delo koja tek treba da dovrši, jer do dana današnjeg On još uvek nije otpočinuo. Od vremena postanja do danas, Bog je obavio mnoga dela. Međutim, da li si znao da Bog danas dela mnogo više nego ranije i da je obim Njegovog delovanja mnogo veći nego pre? Zbog ovoga kažem da je Bog među ljudima učinio nešto veličanstveno. Celokupno Božje delo je veoma važno, bilo za ljude ili za Boga, jer se svaki segment Njegovog dela odnosi na čoveka.

Pošto se Božja dela ne mogu ni videti ni dotaći – a još manje ih svet može opaziti – kako bi onda mogla da budu nešto veličanstveno? Šta bi se smatralo veličanstvenim? Svakako, niko ne može poreći da se svako delo koje Bog obavlja može smatrati veličanstvenim, ali zašto tako nazivam delo koje Bog obavlja danas? Kada kažem da je Bog obavio nešto veličanstveno, u to nesumnjivo spadaju mnoge tajne koje čovek tek treba da razume. Porazgovarajmo sada o njima.

Isus je rođen u jaslama u doba koje nije moglo da podnese Njegovo postojanje, ali čak i u tim uslovima svet nije mogao da Mu stane na put i On je živeo među ljudima trideset tri godine, pod Božjim okriljem. Tokom tih brojnih godina života, On je iskusio gorčinu sveta i okusio život bede na zemlji. Na ramenima je poneo veliko breme raspeća kako bi iskupio ceo ljudski rod. On je iskupio sve grešnike koji su živeli pod Sotoninom vlašću i, konačno, Njegovo vaskrslo telo vratilo se na Njegovo počivalište. Sada je otpočelo novo Božje delo, a to je i početak novog doba. Bog u Svoju kuću dovodi one koji su spaseni kako bi započeo Svoje novo delo spasenja. Ovoga puta, delo spasenja je temeljnije nego u prošlim vremenima. Nije Sveti Duh taj koji radi u čoveku kako bi ga podstakao da se samostalno promeni, niti se Isusovo telo pojavljuje među ljudima da obavi ovo delo, a ponajmanje se ovo delo obavlja na druge načine. Umesto toga, ovaploćeni Bog obavlja delo i Sâm njime upravlja. On ga obavlja na ovaj način kako bi čoveka poveo u novo delo. Zar to nije nešto veličanstveno? Bog ne obavlja ovo delo u segmentu ljudskog roda niti pomoću proročanstava. Umesto toga, Bog ga Sâm obavlja. Neki bi mogli reći kako ovo nije ništa veličanstveno i da u čoveku ne može izazvati ushićenje. Ali ja ću ti reći da Božje delo nije samo ovo, već nešto mnogo veće i mnogo više od toga.

Ovoga puta, Bog ne dolazi da obavi delo u duhovnom telu, već dolazi u sasvim običnom telu. Štaviše, ne samo da je to telo drugog Božjeg ovaploćenja, već je ujedno telo kroz koje se Bog vraća u krv i meso. To je sasvim obično telo. Ne možeš da primetiš ništa što Ga izdvaja od drugih, ali možeš da od Njega dobiješ istine za koje se ranije nije čulo. To beznačajno telo je ono kroz koje se otelovljuju sve reči istine koje dolaze od

Boga, ono koje preuzima Božje delo u poslednjim danima i koje izražava celokupnu Božju narav kako bi je čovek mogao razumeti. Zar ne želiš silno da vidiš Boga sa nebesa? Zar ne želiš silno da razumeš Boga sa nebesa? Zar ne želiš silno da vidiš odredište ljudskog roda? On će ti reći sve ove tajne – tajne koje nijedan čovek nije mogao da ti kaže, a reći će ti i istine koje ne razumeš. On predstavlja tvoju kapiju u carstvo i tvog vodiča u novo doba. Jedno takvo svakidašnje telo krije mnoge nedokučive tajne. Njegova dela ti mogu biti zagonetna, ali je celokupan cilj dela koje On obavlja dovoljan da ti omogući da vidiš da On nije, kao što ljudi veruju, obično telo. Jer On predstavlja Božju volju i brigu koju Bog iskazuje prema ljudskom rodu u poslednjim danima. Premda ne možeš da čuješ Njegove reči koje kao da potresaju nebo i zemlju, premda ne možeš da vidiš Njegove oči koje su kao plameni oganj i premda ne možeš da iskusiš disciplinu Njegovog gvozdenog štapa, ipak možeš da u Njegovim rečima čuješ kako je Bog gnevan i znaš da pokazuje saosećanje prema ljudima; možeš da vidiš Božju pravednu narav i Njegovu mudrost i, povrh toga, da sagledaš Božju zabrinutost za ceo ljudski rod. Božje delo u poslednjim danima sastoji se u tome da dozvoli čoveku da vidi Boga sa nebesa kako živi među ljudima na zemlji i da omogući čoveku da spozna Boga, posluša Ga, boji Ga se i voli Ga. Zato se On po drugi put vratio u telo. Premda čovek danas vidi Boga koji je isti kao čovek, Boga s nosom i parom očiju, jednog ni po čemu izuzetnog Boga, Bog će vam na kraju pokazati da kada ovaj čovek ne bi postojao, nebo i zemlja bi pretrpeli ogromnu promenu. Kada ovaj čovek ne bi postojao, nebesa bi se zamračila, zemljom bi zavladao haos i čitav ljudski rod bi živeo usred gladi i pošasti. On će vam pokazati da u slučaju da ovaploćeni Bog nije došao da vas spasi u poslednjim danima, Bog bi odavno u paklu uništio čitav ljudski rod. Kada ovo telo ne bi postojalo, vi biste zauvek bili arhigrešnici i za vek vekova biste bili leševi. Trebalo bi da znate da, kada ovo telo ne bi postojalo, čitav ljudski rod bi se suočio s neizbežnom nesrećom i ne bi mogao da izbegne još strožu kaznu koju Bog izriče ljudskom rodu u poslednjim danima. Da ovo obično telo nije rođeno, svi biste bili u stanju u kome preklinjete za život, a da ne možete da živite i u kome se molite za smrt, a da ne možete da umrete. Kada ovo telo ne bi postojalo, ne biste mogli da dođete do istine i da danas stupite pred Božji presto, već bi vas Bog kaznio za vaše teške grehove. Da li ste znali da bez Božjeg povratka u telo niko ne bi imao priliku za spasenje, i da nema dolaska ovog tela, Bog bi odavno stavio tačku na drevno doba? Budući da je tako, možete li i dalje da odbacujete drugo Božje ovaploćenje? Budući da od ovog običnog čoveka možete da imate tako puno koristi, zašto Ga ne biste rado prihvatili?

Božje delo je nešto što ne možeš da razumeš. Ako ne možeš da u potpunosti dokučiš da li je tvoj izbor ispravan, niti da znaš da li Božje delo može biti uspešno, zašto onda ne oprobaš sreću i vidiš da li ti ovaj obični čovek može biti od velike pomoći, i da li je Bog zaista obavio veliko delo? Ipak, moram ti reći da su u Nojevo vreme ljudi jeli i pili, ženili se i udavali u tolikoj meri da je Bogu bilo nepodnošljivo da to gleda, te je poslao veliki potop da uništi ljudski rod, poštedevši samo Nojevu osmočlanu porodicu i sve ptičje

i životinjske vrste. U poslednjim danima, međutim, pošteđeni od Boga jesu svi oni koji su mu do kraja ostali odani. I premda su oba doba bila vremena velike iskvarenosti za koju je Bogu bilo nepodnošljivo da je posmatra, a ljudski rod je u oba doba postao tako iskvaren i poricao je Bogu da je njegov Gospod, Bog je uništio ljude samo u Nojevo vreme. Ljudski rod je u oba doba doneo Bogu veliku nevolju, ali je Bog sve do sada, ipak, ostao strpljiv prema ljudima poslednjih dana. Zašto je tako? Da li ste se ikad zapitali zašto? Ako zaista ne znate, evo, Ja ću vam reći. Razlog zbog kojeg Bog može ljudima da podari blagodat u poslednjim danima nije to što su oni manje iskvareni nego ljudi u Nojevo vreme, niti to što su pred Bogom pokazali pokajanje, a još manje je reč o tome da je tehnologija u poslednjim danima toliko napredna da Bog ne uspeva da ih uništi. Već je to stoga što Bog ima delo koje treba da obavi u grupi ljudi u poslednjim danima i On će Sâm obaviti ovo delo u Svom ovaploćenju. Štaviše, Bog će izabrati deo ove grupe da postane predmet Njegovog spasenja i plod Njegovog plana upravljanja i uvešće ove ljude u sledeće doba. Stoga, bez obzira na sve, ova cena koju je Bog platio u potpunosti je bila u sklopu pripreme za delo koje će Njegovo ovaploćeno telo obaviti u poslednjim danima. Za to što ste stigli do današnjeg dana treba da zahvalite ovom telu. Upravo zbog toga što Bog živi u telu, vi imate priliku da preživite. Sva ova sreća stečena je zbog ovog običnog čoveka. Ne samo ovaj, već na kraju i svaki narod će obožavati ovog običnog čoveka, zahvaljivati se i biti poslušan ovom beznačajnom čoveku, jer su istina, život i put koje je On doneo, spasli čitav ljudski rod, ublažili sukobe između čoveka i Boga, skratili razdaljinu između njih i stvorili vezu između Božjih i čovečjih misli. On je takođe taj koji je za Boga zadobio još veću slavu. Da li je tako običan čovek nedostojan tvog poverenja i divljenja? Da li je tako obično telo neprikladno nazivati Hristom? Zar takav običan čovek ne može postati Božji izraz među ljudima? Zar takav čovek, koji je ljudski rod poštedeo katastrofe, ne zaslužuje vašu ljubav i želju da Ga zadržite? Ako odbacujete istine koje izlaze iz Njegovih usta i prezirete Njegovo postojanje među vama, u šta ćete se na kraju pretvoriti?

Celokupno Božje delo u poslednjim danima obavlja se preko ovog običnog čoveka. On će ti dati sve – štaviše, On će moći da odlučuje o svemu što se odnosi na tebe. Može li takav čovek biti onakav kakvim Ga smatrate: toliko jednostavan da nije dostojan pominjanja? Zar Njegova istina nije dovoljna da vas u potpunosti ubedi? Zar to što svedočite Njegovom delu nije dovoljno da vas u potpunosti ubedi? Ili je reč o tome da put koji On donosi za vas nije dostojan da po njemu hodate? Na kraju krajeva, šta je razlog tome da Ga se gnušate, da Ga odbacujete i da Ga se klonite? Upravo ovaj čovek govori istinu, upravo On pruža istinu i pokazuje vam put kojim treba da idete. Da li je moguće da još uvek ne možete da pronađete tragove Božjeg dela unutar ovih istina? Bez Isusovog dela, ljudski rod ne bi mogao da siđe s krsta, ali bez današnjeg ovaploćenja, oni koji silaze s krsta nikada ne bi mogli da dobiju Božje odobrenje niti da uđu u novo doba. Bez dolaska ovog običnog čoveka, nikada ne biste imali priliku da vidite pravo lice Božje, niti biste na to imali pravo, jer ste svi vi predmeti koje je odavno

trebalo uništiti. Zbog dolaska drugog Božjeg ovaploćenja, Bog vam je oprostio i ukazao vam milost. Bez obzira na to, reči uz koje na kraju moram da vas ostavim još uvek glase: Ovaj obični čovek, koji je ovaploćeni Bog, za vas je od suštinskog značaja. Ovo je nešto veličanstveno što je Bog već učinio među ljudima.

Samo Hristos poslednjih dana može čoveku dati put večnog života

Put života nije nešto što bilo ko može da poseduje, niti je nešto što iko može lako dostići. To je zato što život može doći samo od Boga, odnosno, jedino Sâm Bog poseduje suštinu života i jedino Sâm Bog poseduje put života. I tako je jedino Bog izvor života i nepresušni izvor žive vode života. Otkako je stvorio svet, Bog je učinio mnoga dela uključujući vitalnost života; učinio je mnoga dela koja čoveku donose život i platio visoku cenu kako bi čovek mogao da dobije život. Ovo je zato što je Sâm Bog večni život i Sâm Bog je način na koji je čovek vaskrsao. Bog nikada nije odsutan iz čovekovog srca i On uvek živi među ljudima. On je pokretačka sila čovekovog života, koren ljudskog postojanja i izdašno preobilje za čovekovo postojanje nakon rođenja. On čini da se čovek ponovo rodi i omogućava mu da istrajno živi u svakoj svojoj ulozi. Zahvaljujući Njegovoj sili i Njegovoj neprolaznoj životnoj snazi, čovek je živeo iz naraštaja u naraštaj i za to vreme je sila Božjeg života bila oslonac čovekovom postojanju i Bog je platio cenu koju nijedan običan čovek nikada nije platio. Božja životna snaga može da nadvlada svaku silu; štaviše, ona prevazilazi svaku silu. Njegov život je večan, Njegova moć je izuzetna, a Njegovu životnu silu ne može da nadvlada nijedno stvoreno biće niti neprijateljska sila. Božja životna sila postoji i sija svojim blistavim sjajem bez obzira na vreme i mesto. Nebo i zemlja mogu pretrpeti velike promene, ali Božji život je zauvek isti. Sve stvari mogu preminuti, ali Božji život će i dalje ostati, jer je Bog izvor postojanja svih stvari i koren njihovog postojanja. Čovekov život potiče od Boga, nebo postoji zbog Boga a postojanje zemlje proizlazi iz sile Božjeg života. Nijedan predmet koji poseduje vitalnost ne može prevazići Božju vrhovnu vlast i nijedna stvar koja ima snagu ne može izbeći domašaj Božjeg autoriteta. Na taj način, svako, ko god on bio, mora se pokoriti Božjoj vlasti, svi moraju živeti pod Božjom zapovesti i niko ne može pobeći iz Njegovih ruku.

Možda ti sada želiš da stekneš život ili možda želiš da stekneš istinu. U svakom slučaju, želiš da pronađeš Boga, da pronađeš Boga na koga se možeš osloniti i koji ti može obezbediti večni život. Ako želiš da stekneš večni život, prvo moraš da razumeš izvor večnog života i da znaš gde je Bog. Već sam rekao da je samo Bog nepromenljivi život i da samo Bog poseduje put života. Pošto je Bog nepromenljivi život, On je, dakle, večni život; pošto je samo Bog put života, Sâm Bog je, dakle, put večnog života. Stoga bi prvo trebalo da razumeš gde je Bog i kako da stekneš ovaj put večnog života. Hajde da sada započnemo zajedništvo o svakom od ova dva pitanja ponaosob.

Ako istinski želiš da stekneš put večnog života i ako si nezasit u potrazi za njim, najpre odgovori na ovo pitanje: Gde je Bog danas? Možda bi odgovorio: „Bog živi na nebu, naravno – neće živeti u tvom domu, zar ne?“ Možda bi rekao da je očigledno da Bog živi među svim stvarima. Ili bi mogao reći da Bog živi u srcu svake osobe ili da je Bog u duhovnom svetu. Ne poričem ništa od ovoga, ali moram da razjasnim ovo pitanje. Nije u potpunosti ispravno reći da Bog živi u čovekovom srcu, ali nije ni sasvim pogrešno. To je zato što, među onima koji veruju u Boga, ima onih čije je verovanje istinito i onih čije je verovanje lažno, onih koji imaju Božje odobrenje i onih koji ga nemaju, onih koji su Mu po volji i onih koje On prezire, a postoje i oni koje On usavršava i oni koje izgoni. I zato kažem da Bog živi u srcu tek nekolicine ljudi i da su to ljudi koji nesumnjivo istinski veruju u Boga, oni koji imaju Njegovo odobrenje, koji su Mu po volji i koje On usavršava. Oni su ti koje Bog vodi. Pošto ih Bog vodi, to su ljudi koji su već čuli i videli Božji put večnog života. Oni čije je verovanje u Boga lažno, oni koji nemaju Božje odobrenje, oni koje Bog prezire i koje je Bog izgnao – njih će Bog sigurno odbaciti, sigurno će ostati bez puta u večni život i sigurno neće saznati gde je Bog. Za razliku od njih, oni kojima Bog živi u srcu znaju gde je On. To su ljudi kojima Bog daje put do večnog života i oni su ti koji slede Boga. Znaš li sad gde je Bog? Bog je i u čovekovom srcu i pored čoveka. On se ne nalazi samo u duhovnom svetu i iznad svih stvari, već još više na zemlji na kojoj postoji čovek. I tako je dolazak poslednjih dana uveo Božje delo na novu teritoriju. Bog ima suverenost nad svim stvarima i On je čovekov oslonac u srcu i, štaviše, On postoji među ljudima. Samo na ovaj način On može da donese čovečanstvu put života i da čoveka izvede na put života. Bog je došao na zemlju i živi među ljudima kako bi čovek mogao da stekne put života i kako bi čovek mogao da postoji. Istovremeno, Bog takođe upravlja svim stvarima kako bi olakšao saradnju sa upravljanjem koje obavlja među ljudima. I zato, ako priznaješ samo doktrinu po kojoj se Bog nalazi na nebu i u čovekovom srcu, ali ne priznaješ istinu da Bog postoji među ljudima, nikada nećeš steći život i nikada nećeš steći put istine.

Sâm Bog je život i istina, a Njegovi život i istina postoje paralelno. Oni koji nisu u stanju da steknu istinu nikada neće dobiti život. Bez usmeravanja, podrške i pružanja istine, dobićeš samo reči, doktrine i, povrh svega, smrt. Božji život je sveprisutan, a Njegovi istina i život postoje paralelno. Ako ne možeš da pronađeš izvor istine, nećeš dobiti hranu života; ako ne možeš da zadobiješ opskrbu života, sigurno nećeš imati istinu, i tako će pored uobrazilja i predstava tvoje celokupno telo biti ništa do tvoje meso – tvoje smrdljivo meso. Znaj da se reči iz knjiga ne računaju kao život, da se istorijski zapisi ne mogu obožavati kao istina, i da propisi iz prošlosti ne mogu poslužiti kao svedočanstvo o rečima koje Bog sada izgovara. Samo ono što Bog izrazi kada bude došao na zemlju i živeo među ljudima jeste istina, život, Božja volja i Njegov trenutni način delanja. Ako svedočanstva o rečima koje je Bog izgovorio tokom prošlih vekova primenjuješ na današnjicu, to te čini arheologom i najbolje kako možeš biti opisan je kao stručnjak za istorijsko nasleđe. To je zato što uvek veruješ u tragove dela koje je Bog

učinio u prošlim vremenima, veruješ samo u Božju senku koja je ostala iz vremena kada je On ranije delovao među ljudima i veruješ samo u put koji je Bog dao svojim sledbenicima u ranijim vremenima. Ne veruješ u pravac Božjeg dela danas, ne veruješ u današnju slavnu Božju pojavu i ne veruješ u put istine koju je Bog sada izrazio. Dakle, neporecivo je da si sanjar koji je u potpunosti van dodira sa stvarnošću. Ako se još uvek držiš reči koje ne mogu da čoveku donesu život, onda si beznadežan komad mrtvog drveta[a], jer si odveć konzervativan, odveć neumoljiv i odveć se opireš razumu!

Bog koji se ovaplotio naziva se Hristos, a Hristos koji može da ljudima pruži istinu naziva se Bog. U tome nema ničeg preteranog, jer On poseduje Božju suštinu, Božju narav i mudrost u Svom delu, koje su čoveku nedostižne. Oni koji sebe nazivaju Hristosom, a ne mogu da čine delo Božje, jesu prevaranti. Hristos nije samo ispoljenje Boga na zemlji, već je i posebno telo koje je Bog preuzeo dok obavlja i dovršava Svoje delo među ljudima. Ovo telo ne može da zameni bilo koji čovek, već je to telo koje može na odgovarajući način da iznese Božje delo na zemlji, da izražava Božju narav, da dobro predstavlja Boga i da čoveku obezbedi život. Pre ili kasnije, svi će oni koji oponašaju Hrista pasti, jer iako tvrde da su Hristos, ne poseduju ništa od Hristove suštine. I zato kažem da čovek ne može definisati Hristovu autentičnost, već da na nju odgovara i o njoj odlučuje Sâm Bog. Na ovaj način, ako istinski želiš da tražiš put života, moraš prvo priznati da dolaskom na zemlju Bog čini delo darivanja puta života čoveku i moraš priznati da On dolazi za vreme poslednjih dana na zemlju kako bi čoveku darovao put života. To nije prošlost; događa se danas.

Hristos poslednjih dana donosi život i trajni i večni put istine. Ova istina je put kojim čovek stiče život i to je jedini put kojim će čovek spoznati Boga i dobiti Njegovo odobrenje. Ako ne tražiš put života koji je obezbedio Hristos poslednjih dana, nikada nećeš steći Isusovo odobrenje i nikada nećeš biti podoban da prođeš kroz kapije carstva nebeskog, jer si i marioneta i zatočenik istorije. Oni koji su pod vlašću propisa, reči i u okovima istorije, nikada neće moći da steknu život niti večni put života. To je zato što jedino što oni imaju jeste mutna voda koje se drže hiljadama godina, umesto vode života koja teče sa prestola. Oni koji nisu opskrbljeni vodom života zauvek će ostati leševi, Sotonine igračke i sinovi pakla. Kako onda mogu da gledaju Boga? Ako samo pokušavaš da se držiš prošlosti, samo pokušavaš da stojeći u mestu održiš stvari onakvima kakve jesu i ne pokušavaš da promeniš postojeće stanje stvari i odbaciš istoriju, zar nećeš uvek biti protiv Boga? Koraci Božjeg dela su ogromni i moćni, poput nadolazećih talasa i grmljavine koja odjekuje – pa ipak ti sediš pasivno čekajući uništenje, držeći se svoje budalaštine i ne čineći ništa. Kako onda da te smatraju za nekog ko ide stopama Jagnjeta? Kako možeš da opravdaš Boga koga se držiš kao Boga koji je uvek nov i nikada star? I kako reči iz tvojih požutelih knjiga mogu da te prenesu u novo doba? Kako mogu da te povedu da tražiš korake Božjeg dela? I kako mogu da te odvedu na nebo?

[a] Komad mrtvog drveta: kineski idiom koji znači „tu nema pomoći“.

To što držiš u rukama jesu reči koje mogu da pruže samo privremenu utehu, a ne istine koje mogu da daju život. Reči iz svetih spisa koje čitaš mogu samo da obogate tvoj jezik i nisu reči filozofije koja ti može pomoći da spoznaš ljudski vek, a još manje puteve koji te mogu odvesti do savršenstva. Zar ti ovo neslaganje ne daje razlog za razmišljanje? Zar ne čini da uvidiš tajne koje sadrži u sebi? Da li si kadar da se predaš nebu kako bi sâm susreo Boga? Bez Božjeg dolaska, možeš li odvesti sebe na nebo kako bi uživao u porodičnoj sreći sa Bogom? Da li još uvek sanjaš? Predlažem, onda, da prestaneš da sanjaš i da pogledaš ko sada radi – pogledaj ko sada čini delo čovekovog spasenja tokom poslednjih dana. Ako ne pogledaš, nikada nećeš dobiti istinu i nikada nećeš steći život.

Oni koji žele da steknu život a da se ne oslanjaju na istinu koju Hristos govori najsmešniji su ljudi na zemlji, a oni koji ne prihvataju način života koji Hristos donosi izgubljeni su u uobrazilji. I zato kažem da će se Bog zauvek gnušati onih koji ne prihvataju Hrista poslednjih dana. Hristos je čovekov prolaz u carstvo tokom poslednjih dana i nema nikoga ko može da Ga zaobiđe. Niko ne može dobiti Božje usavršavanje osim kroz Hrista. Ti veruješ u Boga, tako da moraš prihvatiti Njegove reči i povinovati se Njegovom putu. Ne možeš razmišljati samo o sticanju blagoslova a da nisi kadar da primiš istinu i opskrbu životom. Hristos dolazi tokom poslednjih dana kako bi svi oni koji istinski veruju u Njega mogli da budu opskrbljeni životom. Njegovo delo služi zaključenju starog doba i ulasku u novo, i Njegovo delo je put kojim moraju krenuti svi oni koji žele da zakorače u novo doba. Ako nisi kadar da Ga priznaš, i umesto toga Ga osuđuješ, huliš ili čak progoniš, sigurno ćeš večno goreti i nikada nećeš stupiti u carstvo Božje. Jer ovaj Hristos je Sâm izraz Svetog Duha, izraz Boga, Onaj kome je Bog poverio Svoj posao na zemlji. Zato kažem da ako ne možeš da prihvatiš sve što Hristos čini u poslednjim danima, ti huliš na Svetog Duha. Svima je očigledna kazna koju će iskusiti svi koji hule na Svetog Duha. Takođe ti kažem da ako se opireš Hristu poslednjih dana i ako Ga prezireš, niko drugi neće snositi posledice umesto tebe. Štaviše, od ovog dana pa nadalje, nećeš dobiti više nijednu šansu da stekneš Božje odobrenje; čak i ako pokušaš da se iskupiš, nikada više nećeš videti lice Božje. Jer to čemu se opireš nije čovek, to što prezireš nije neko bedno biće, već Hristos. Znaš li koje će biti posledice toga? Nećeš napraviti malu grešku, već ćeš počiniti gnusni zločin. I zato savetujem svima da ne pokazuju zube pred istinom, niti da nehajno kritikuju, jer samo ti istina može doneti život i ništa osim istine ti ne može omogućiti da se ponovo rodiš i opet vidiš lice Božje.

Pripremi dovoljno dobrih dela za svoje odredište

Među vama sam učinio mnoga dela i, naravno, mnogo toga izjavio. Ipak, ne mogu se oteti utisku da Moje reči i Moji postupci nisu u potpunosti ispunili svrhu Mog dela u poslednjim danima. Jer se svrha Mog dela u poslednjim danima ne tiče neke određene

osobe ili određenog naroda, već ono ima za cilj da prikaže Moju suštinsku narav. Ipak, iz bezbroj razloga – možda usled nedostatka vremena ili zbog mnogobrojnih obaveza – ljudi iz Moje naravi nisu saznali baš ništa o Meni. Stoga se upuštam u ostvarivanje Svog novog plana, Svog konačnog dela i otvaram novu stranicu u Svom delu, tako da će se svi oni koji Me vide udarati u grudi, plakaće i jadikovaće bez prestanka zbog Mog postojanja. To je zato što Ja na svet donosim svršetak ljudskog roda i, odsad pa nadalje, ljudskom rodu sasvim ogoljeno pokazujem svu Svoju narav, kako bi svi oni koji Me poznaju i svi koji Me ne znaju mogli da naslađuju oči i da vide da sam zaista došao među ljude, da sam došao na zemlju gde se sve množi. To je Moj plan i Moja jedina „ispovest“ otkako sam stvorio ljudski rod. S punom pažnjom pratite svaki Moj potez, jer Moj štap ponovo snažno pritiska ljudski rod, sve one koji Mi se protive.

Zajedno sa nebesima, započinjem delo koje moram da obavim. I tako se Ja provlačim kroz bujice ljudi i krećem se između neba i zemlje, a da pritom niko ni ne primećuje Moje kretanje, niti obraća pažnju na Moje reči. Stoga Moj plan i dalje glatko napreduje. Stvar je, međutim, u tome da su sva vaša čula toliko otupela, da niste ni svesni koraka u Mom delovanju. Ipak, neminovno će doći dan kada ćete shvatiti Moje namere. Ja danas živim zajedno s vama i zajedno s vama patim, a već odavno sam shvatio stav ljudskog roda prema Meni. O tome više ne želim da govorim, a još manje želim da vas postidim iznošenjem dodatnih primera na ovu bolnu temu. Jedino se nadam da u svojim srcima pamtite sve ono što ste učinili, kako bismo na dan našeg ponovnog susreta mogli da izmirimo račune. Nije mi želja da ikoga od vas lažno optužim, jer Ja sam oduvek postupao pravedno, pošteno i časno. Naravno, takođe se nadam da ste sposobni da uspravno stojite i da ne činite ništa što bi bilo protivno nebu i zemlji ili vašoj sopstvenoj savesti. To je jedino što tražim od vas. Mnogi ljudi osećaju nemir i nelagodu budući da su počinili strašne nepravde, dok se drugi osećaju postiđeno jer nikada nisu učinili nijedno dobro delo. Ipak, mnogo je i onih koji, nimalo se ne stideći svojih grehova, od loših postaju još gori, potpuno zbacujući masku koja skriva njihove gnusne osobine – a koje će tek biti do kraja raskrinkane – ne bi li iskušali Moju narav. Nije Mi stalo ni do čijih postupaka, niti na njih obraćam pažnju. Radije obavljam posao koji treba da obavim, bilo da je to sakupljanje podataka, putovanje po zemlji ili nešto od stvari koje Me zanimaju. U ključnim trenucima, Ja nastavljam Svoj rad među ljudima prema prvobitnom planu, ni sekundu prekasno ili prerano, s velikom lakoćom i okretnošću. Ipak, na svakom koraku Mog dela, pojedinci bivaju odbačeni, jer prezirem njihovo ulizištvo i njihovo lažno podaništvo. Oni koji su Mi odbojni sigurno će biti napušteni, bilo namerno ili slučajno. Ukratko, želim da se svi oni koje prezirem drže daleko od Mene. Suvišno je reći da neću štedeti podlace koji budu ostali u Mojoj kući. Budući da je dan kažnjavanja ljudskog roda blizu, Ja ne žurim da iz Svoje kuće izgnam sve te duše dostojne prezira, zato što imam Svoj plan.

Ovo je vreme u kojem Ja svakoj osobi određujem kakav će joj biti kraj, a ne etapa u kojoj započinjem da radim čoveka. U Svoju beležnicu Ja redom zapisujem reči i

postupke svake osobe, putanju kojom Me je sledila, njene urođene osobine i kako se svaka osoba na kraju ponašala. Na taj način, bez obzira na to o kakvoj se osobi radi, niko neće izmaći Mojoj ruci i svako će pripasti svojem soju, onako kako Ja budem odredio. Ja o odredištu svake osobe odlučujem ne na osnovu njenih godina, njenog starešinstva, ne na osnovu toga koliko je propatila, a ponajmanje na osnovu toga koliko sažaljenja ona traži, već prema tome da li u njoj ima istine. Nema drugog izbora do ovog. Vi morate shvatiti da će svi koji ne slede Božju volju takođe biti kažnjeni. To je nepromenljiva činjenica. Stoga su svi koji su kažnjeni, kažnjeni zbog pravednosti Božje, a njihova kazna predstavlja odmazdu za njihova brojna zlodela. Ja u Svom planu, od njegovog začetka, nisam načinio ni jednu jedinu izmenu. Naprosto, stvar je u tome da se, što se čoveka tiče, naizgled smanjuje broj onih kojima upućujem Svoje reči, kao i onih koje Ja istinski odobravam. Ipak, Ja i dalje tvrdim da se Moj plan nikada nije menjao; pre će biti da se čovekova vera i ljubav neprestano menjaju, neprestano blede, do te mere da svako ko Mi se ispočetka dodvoravao može odjednom da postane hladan prema Meni, pa čak i da Me potpuno odbaci od sebe. Moj stav prema vama neće biti ni topao ni hladan, sve dok prema vama ne osetim gađenje i odvratnost, i dok, konačno, svakome ne odmerim zasluženu kaznu. Međutim, na dan vašeg kažnjavanja Ja ću i dalje moći da vidim vas, ali vi više nećete moći da vidite Mene. Budući da Mi je život među vama već postao dosadan i suvoparan, to sam, suvišno je reći, odabrao drugačija okruženja u kojima ću živeti, kako bih što bolje izbegao da Me vaše zlobne reči povređuju i da bih se sklonio od vašeg nepodnošljivo poganog ponašanja, tako da Me više ne možete zavaravati niti prema Meni postupati površno. Pre nego što vas napustim, moram još da vas snažno podstaknem da se uzdržite od svega što nije u skladu sa istinom. Umesto toga, treba da činite ono što svima godi, od čega će svi imati koristi, i ono što će koristiti vašem sopstvenom odredištu, jer ćete, u suprotnom, upravo vi stradati, našavši se usred nesreće.

Moja je milost upućena onima koji Me vole i koji se odriču sebe. U isto vreme, kazna koja je snašla rđave ljude pravi je dokaz Moje pravedne naravi i, još više, svedočanstvo Moga gneva. Kad nastupi nesreća, svi koji Mi se suprotstavljaju plakaće dok budu padali kao žrtve gladi i kuge. Oni koji su počinili svakojaka zla, ali su Me tokom mnogo godina sledili, neće izbeći naplatu svojih grehova; oni će takođe biti bačeni u nesreću kakva se retko viđala tokom proteklih miliona godina, i živeće u neprekidnom stanju panike i straha. A oni Moji sledbenici koji su Mi bili odani, radovaće se i klicati Mojoj moći. Oni će iskusiti neizrecivo zadovoljstvo i živeće u radosti kakvu Ja nikada ranije nisam darivao čovečanstvu. Jer Ja izuzetno cenim čovekova dobra dela i gnušam se njegovih zlih postupaka. Još otkad sam počeo da vodim ljudski rod, žarko sam se nadao da ću zadobiti jednu grupu ljudi koji misle kao Ja. U isto vreme, nikada ne zaboravljam na one koji ne misle kao Ja; uvek ih se gnušam u srcu Svom, isčekujući priliku da im se žestoko osvetim, što ću sa velikim uživanjem posmatrati. Sada je konačno nastupio Moj dan, i ne moram više da čekam!

Moje konačno delo ne svodi se samo na kažnjavanje čoveka, već i na uređenje njegovog odredišta. Pored toga, ono je tu da bi svi ljudi mogli da priznaju Moja dela i postupke. Želim da baš svaka osoba shvati da je sve što sam uradio ispravno i da sve što sam uradio predstavlja izraz Moje naravi. Za ono što je iznedrilo ljudski rod nije zaslužan čovek, a još manje priroda, već jedino Ja, koji svako živo biće tokom stvaranja hranim i negujem. Bez Mog postojanja, ljudski rod će samo stradati i trpeti pošast kataklizme. Nijedno ljudsko biće više nikada neće videti prelepo sunce i mesec, niti svet prepun zelenila; ljudski rod će pred sobom imati samo ledenu noć i neumitnu dolinu samrtne seni. Ja sam ljudskom rodu jedini spas. Ja sam ljudskom rodu jedina nada i, povrh toga, Ja sam Onaj na kome počiva postojanje čitavog ljudskog roda. Bez Mene, čovečanstvo će odmah doživeti potpuni zastoj. Bez Mene, čovečanstvo će pretrpeti katastrofu i gaziće ga svakojake sablasti, mada niko i dalje ne obraća pažnju na Mene. Obavio sam delo koje niko drugi ne bi mogao da obavi, i samo se nadam da će Mi čovek za to uzvratiti nekim dobrim delom. Iako je samo nekolicina bila u stanju da Mi se oduži, Ja ću Svoje putovanje u svetu ljudi ipak privesti kraju i zatim preći na sledeći korak Mog započetog dela, jer je sva ova Moja jurnjava tamo-amo među ljudima tokom tolikih godina ipak urodila plodom, i veoma sam zadovoljan. Ono što Mene zanima nije broj ljudi, već njihova dobra dela. Bilo kako bilo, nadam se da ćete spremiti dovoljno dobrih dela za svoje odredište. U tom slučaju, Ja ću biti zadovoljan; u suprotnom, niko od vas neće moći da izbegne nesreću koja će vas snaći. Ova nesreća potiče od Mene i, naravno, Ja orkestriram njome. Ukoliko niste u stanju da se u Mojim očima prikažete kao dobri, nećete izbeći stradanje tokom te nesreće. Usred velike nedaće, vaša dela i postupci nisu ocenjeni kao najprikladniji, jer su vaša vera i ljubav bile šuplje, a vi ste se samo pokazali kao plašljivi ili grubi. Shodno tome, Ja ću vam samo suditi sa stanovišta dobra i zla. Moja briga i dalje ostaje način na koji se svako od vas ponaša i izražava, te ću na osnovu toga odrediti kako ćete skončati. Ovu stvar, međutim, moram da razjasnim: Prema onima koji Mi nisu pokazali ni najmanju odanost u vremenima nedaća, neću više biti milostiv, jer i Moja milost ima granice. Štaviše, nimalo Mi se ne dopada niko ko Me je makar samo jedanput izdao, a još manje volim da budem povezan sa onima koji prodaju interese svojih prijatelja. Takva je Moja narav, bez obzira na to o kojoj osobi da se radi. Ovo moram da vam kažem: Niko ko Mi slomi srce neće po drugi put dobiti Moje pomilovanje, dok će svi koji su Mi bili verni zauvek ostati u Mom srcu.

Kome si ti odan?

Upravo sada je svaki dan koji proživite ključan i od najveće važnosti za vaše odredište i vašu sudbinu, tako da morate da čuvate sve što danas imate i da cenite svaki minut koji prolazi. Nužno je da izdvojite što više vremena možete da bi priuštili najveće dobitke kako ceo život ne biste proživeli uzalud. Možda ste zbunjeni zbog čega govorim

ovakve reči. Da budem iskren, nimalo nisam zadovoljan ponašanjem ikoga od vas, jer ono što ste vi danas nije ono čemu sam se Ja nadao. Dakle, mogu da kažem ovo: svako od vas je na ivici opasnosti, a vaši nekadašnji vapaji za pomoć i pređašnje težnje da tragate za istinom i tražite svetlost bliže se kraju. Ovo je vaš konačni prikaz kako uzvraćate, a to je nešto što nisam očekivao. Ne želim da govorim suprotno činjenicama, jer ste Me veoma razočarali. Možda to ne želite da bespogovorno prihvatite, ne želite da se suočite sa stvarnošću – ali ovo moram ozbiljno da vas pitam: tokom svih ovih godina, čime su vam tačno bila ispunjena srca? Kome su ona odana? Ne recite da su ova pitanja došla niotkuda i ne pitajte Me zašto pitam za takve stvari. Znajte ovo: to je zato što vas suviše dobro poznajem, previše brinem za vas i uložio sam i previše Svog srca u vaše ponašanje i postupke za koje Sam vas bez prestanka pozivao na odgovornost i podnosio gorke muke. Svejedno Mi uzvraćate samo ravnodušnošću i nepodnošljivom pomirenošću. Bili ste tako nemarni prema Meni; da li je moguće da ne znam ništa o tome? Ako je ovo ono u šta vi verujete, to dodatno dokazuje činjenicu da se prema Meni zaista ne odnosite ljubazno. I zato kažem da zabijate glavu u pesak. Svi ste toliko pametni da čak i ne znate šta radite – na osnovu čega ćete Mi onda položiti račun?

Najviše Me brine pitanje kome su tačno vaša srca odana? Nadam se, takođe, da će svako od vas pokušati da sredi svoje misli i da ćete se zapitati kome ste odani i za koga živite. Možda nikada niste pažljivo razmotrili ova pitanja, pa kako bi bilo da vam otkrijem odgovore?

Svako ko ima pamćenje priznaće ovu činjenicu: čovek živi za sebe i odan je sebi. Ne verujem da će vaši odgovori biti sasvim tačni, jer postojite svaki u svom životu i svako od vas se bori sa sopstvenom patnjom. Kao takvi, odani ste ljudima koje volite i stvarima koje vam prijaju; niste sasvim odani sebi. Pošto je svaki od vas pod uticajem ljudi, pojava i predmeta oko vas, sami sebi niste istinski odani. Ove reči govorim ne da bih podržao vašu odanost sebi, već da bih razotkrio vašu odanost bilo čemu, budući da tokom tolikih godina nikada nisam primio odanost bilo koga od vas. Sledili ste Me sve ove godine, a ipak, nikada Mi niste pružili ni trunku odanosti. Umesto toga, vrteli ste se oko ljudi koje volite i stvari koje vam prijaju – toliko da ih u svakom trenutku i gde god da idete, držite blizu svog srca i nikada ih niste napustili. Kad god postanete željni bilo koje stvari koju volite ili za njom postanete strastveni, to se događa dok Mene sledite ili čak dok slušate Moje reči. Dakle, kažem da odanost koju tražim od vas vi umesto toga koristite da biste bili odani svojim „ljubimcima“ i negovali ih. Iako možete da žrtvujete stvar ili dve za Mene, to ne predstavlja vaše sve i ne pokazuje da sam Ja taj kome ste istinski odani. Uključujete se u poduhvate do kojih vam je stalo: neki ljudi su odani sinovima i kćerima, drugi muževima, suprugama, bogatstvu, poslu, nadređenima, društvenom položaju ili ženama. Nikada se ne osećate umorno niti ste ljuti zbog stvari kojima ste odani; umesto toga, sve više želite da posedujete te stvari, u što većem broju i što boljem kvalitetu, i nikada ne odustajete. Ja i Moje reči uvek smo potisnuti iza stvari do kojih vam je stalo. I vi nemate izbora nego da ih smestite na poslednje mesto. Ima čak i onih koji ovo

poslednje mesto čuvaju za stvari kojima su odani, a koje će tek otkriti. U njihovim srcima nikada nije bilo ni najmanjeg traga Mene. Možda mislite da od vas tražim previše ili da vas nepravedno optužujem – međutim, jeste li ikada pomislili na činjenicu da, dok srećno provodite vreme sa svojom porodicom, Meni nikada niste bili odani? Zar vam to u ovakvim trenucima ne zadaje bol? Kada su vam srca ispunjena radošću i kada ste nagrađeni za svoj trud, zar se ne osećate obeshrabreno što sebi niste priuštili dovoljno istine? Kada ste plakali što niste dobili Moje odobrenje? Razbijate glavu i podnosite velike muke za dobrobit svojih sinova i kćeri, a ipak niste zadovoljni; i dalje verujete da u njihovo ime niste bili dovoljno marljivi, da za njih niste učinili sve što možete. Prema Meni ste, međutim, uvek bili neodgovorni i nemarni; Ja sam samo u vašim sećanjima, ali ne istrajavam u vašim srcima. Moju odanost i napore nikada niste osećali i nikada ih niste cenili. Samo se upuštate u kratkotrajno razmišljanje i verujete da će to biti dovoljno. Takva „odanost“ nije ono za čime sam dugo čeznuo, već ono što sam dugo prezirao. Ipak, bez obzira na to šta Ja kažem, vi nastavljate da priznajete samo jednu ili dve stvari; ne možete ovo sasvim da prihvatite, jer ste svi vi veoma „samouvereni“ i uvek birate i odlučujete šta ćete prihvatiti od reči koje sam izgovorio. Ako ste takvi i danas, Ja ipak imam određene načine da se obračunam s vašim samopouzdanjem – i više od toga, nateraću vas da priznate da su sve Moje reči istinite i da nijedna od njih ne iskrivljuje činjenice.

Kada bih ovoga časa pred vas stavio nešto novca i dao vam slobodu da birate – i ako vas zbog vašeg izbora ne bih osuđivao – većina vas bi izabrala novac i napustila istinu. Bolji među vama odrekli bi se novca i nevoljno izabrali istinu, dok bi oni u sredini jednom rukom dograbili novac, a drugom istinu. Zar time vaša prava priroda ne bi postala očigledna? Kada birate između istine i svega onoga čemu ste odani, svi biste učinili ovakav izbor i vaš bi stav ostao isti. Nije li tako? Zar među vama nema mnogo onih koji su se kolebali između dobra i zla? U nadmetanju između pozitivnog i negativnog, crnog i belog, zasigurno ste svesni izbora koje ste napravili između porodice i Boga, dece i Boga, mira i nemira, bogatstva i bede, društvenog položaja i običnosti, osećaja podrške i odbacivanja i tako dalje. Između mirne porodice i one razorene birate prvu, čineći to bez imalo oklevanja; između bogatstva i dužnosti opet birate ono prvo, bez i najmanje volje da se vratite na obalu[a]; između izobilja i siromaštva birate prvo; kada birate između svojih sinova, kćeri, žena, muževa i Mene, birate ono prvo; a između predstave i istine još jednom birate ono prvo. Suočen sa svim oblicima vaših zlodela, naprosto sam izgubio veru u vas. Jednostavno Me zapanjuje što se vaša srca toliko opiru smekšavanju. Brojne godine posvećenosti i truda očigledno Mi nisu donele ništa više od vašeg napuštanja i očaja; ali Moje nade za vas rastu svakim novim danom, jer je Moj dan sasvim ogoljen pred vama. Vi ipak istrajavate u traženju mračnih i zlih stvari i odbijate da ih pustite. Kakvi će, onda, biti vaši ishodi? Jeste li o tome ikada pažljivo

[a] Vratiti se na obalu: kineski idiom koji znači „vratiti se s pogrešnog puta“.

razmislili? Ako bi se od vas zatražilo da ponovo izaberete, kakav bi tada bio vaš stav? Da li bi i dalje bilo ono prvo? Da li biste Mi i dalje donosili razočaranje i čemer i jad? Da li bi u vašim srcima i dalje bilo trunke topline? Zar još uvek ne biste bili svesni šta da učinite da utešite Moje srce? Šta birate u ovom trenutku? Hoćete li se pokoriti Mojim rečima ili ćete se od njih umoriti? Moj dan je položen tu pred vašim očima, a ono s čim se suočavate jesu novi način života i nova polazna tačka. Međutim, moram da vam kažem da ova polazna tačka nije početak prošlog novog dela, već okončanje starog. Drugim rečima, ovo je završni čin. Mislim da svi možete da razumete šta je neobično u vezi sa ovom polaznom tačkom. Uskoro ćete, međutim, shvatiti pravo značenje ove polazne tačke, pa hajde da zajedno pođemo dalje i pozdravimo završnicu koja dolazi! Ipak, ono što Me i dalje zabrinjava u vezi s vama jeste činjenica da, kad ste suočeni s nepravdom i pravdom, uvek birate ono prvo. Međutim, sve to je u vašoj prošlosti. I Ja se nadam da ću zaboraviti sve iz vaše prošlosti, iako je to vrlo teško izvodljivo. Uprkos svemu, imam veoma dobar način da to učinim: neka budućnost zameni prošlost i dopustite da se senke vaše prošlosti rasprše u zamenu za vaše pravo današnje ja. Zato moram da vas namučim da još jednom napravite izbor: kome ste tačno odani?

O odredištu

Kad god se spomene odredište, vi se prema njemu odnosite sa posebnom ozbiljnošću; ono je, štaviše, nešto na šta ste svi posebno osetljivi. Neki ljudi jedva čekaju da spuste glavu do zemlje klanjajući se pred Bogom, kako bi došli do dobrog odredišta. Mogu da se poistovetim sa vašom nestrpljivošću koja se ne mora izraziti rečima. Ona je samo vaša želja da vam telo ne postrada, a još manje želite da padnete u večnu kaznu u budućnosti. Vi se samo nadate da ćete sebi dozvoliti da živite malo slobodnije, malo lakše. I zato se osećate posebno uznemireno kad god se spomene odredište, duboko uplašeni da, ako ne budete dovoljno pažljivi, možete da uvredite Boga i tako budete podvrgnuti odmazdi koju zaslužujete. Vi niste oklevali da pravite kompromise zarad svog odredišta, pa čak i mnogi od vas koji su nekada bili prevrtljivi i lakomisleni iznenada su postali posebno nežni i iskreni; vaš izgled iskrenosti ledi ljudima krv u žilama. Pa ipak, svi vi imate „iskrena“ srca i dosledno ste Mi odavali tajne svojih srca, ne skrivajući ništa, ni tugu, ni obmanu, ni predanost. Sve u svemu, vrlo iskreno ste Mi „ispovedili“ suštinske stvari koje leže u najdubljim pukotinama vašeg bića. Naravno, nikada nisam zaobilazio takve stvari, jer su Mi postale isuviše poznate. Radije biste ušli u ognjeno more zarad svog konačnog odredišta, nego li izgubili jedan pramen kose da biste dobili Božje odobravanje. Nisam previše dogmatičan u odnosu sa vama, već u vašem srcu nema dovoljno predanosti da se suočite sa svime što činim. Možda ne shvatate šta sam upravo rekao, zato Mi dozvolite da vam dam jednostavno objašnjenje. Ono što vam treba nisu istina ni život, niti principi po kojima ćete se vladati, a još manje Moj mukotrpan rad.

Umesto toga, ono što vam treba jeste sve ono što posedujete u telu – bogatstvo, status, porodica, brak i tako dalje. Potpuno odbacujete Moje reči i delo, tako da vašu veru mogu sažeti u jednu reč: površnost. Spremni ste na sve da biste postigli ono čemu ste apsolutno predani, ali sam otkrio da ne biste to uradili zarad stvari koje se tiču vaše vere u Boga. Umesto toga, vi ste relativno predani i relativno ozbiljni. Zato kažem da su oni koji nemaju krajnje iskreno srce neuspešni u svojoj veri u Boga. Dobro razmislite – ima li među vama mnogo neuspešnih?

Trebalo bi da znate da se uspešno verovanje u Boga postiže kao rezultat sopstvenih postupaka ljudi; kada ljudi ne dožive uspeh već neuspeh, i to je posledica njihovih sopstvenih dela i nikakav drugi činilac ne utiče na to. Verujem da biste učinili sve što je potrebno da biste postigli nešto što je teže i što sa sobom nosi više patnje od vere u Boga, i da biste se prema tome odnosili veoma ozbiljno, toliko da ne biste bili spremni da tolerišete bilo kakve greške; to su ti istrajni napori koje svi vi ulažete u svoje živote. Vi ste čak sposobni da prevarite Moje telo u okolnostima u kojima ne biste prevarili nijednog člana svoje porodice. To je vaše dosledno ponašanje i princip po kome živite. Ne odajete li i dalje lažni utisak kako biste Mene obmanuli zarad svog odredišta, kako bi vaše odredište bilo savršeno lepo i sve drugo što želite? Svestan sam da je vaša predanost samo privremena, kao i vaša iskrenost. Zar nisu vaša odlučnost i cena koju plaćate samo u svrhu sadašnjeg trenutka, a ne u svrhu budućnosti? Želite samo da uložite taj krajnji napor u pokušaju da obezbedite lepo odredište, sa jedinim ciljem da obavite trgovinu. Ne ulažete ovaj napor da biste izbegli dug prema istini, a još manje da biste Meni otplatili cenu koju sam platio. Ukratko, spremni ste samo da upotrebite lukave strategije da biste dobili ono što želite, ali ne i da vodite otvorenu bitku za to. Nije li ovo vaša iskrena želja? Ne smete se prerušavati, niti mozgati o odredištu do te mere da izgubite san ili apetit. Zar nije tačno da će vaš ishod biti već određen na kraju? Svako od vas treba da obavlja svoju dužnost najbolje što ume, otvorenog i iskrenog srca, i treba da budete spremni da platite koliko je potrebno. Kao što ste rekli, kada dođe taj dan, Bog neće zanemariti one koji su patili ili platili cenu za Njega. Vredi se držati ovakvog uverenja, i ispravno je nikada ga ne zaboraviti. Samo na taj način mogu da se smirim kada ste vi u pitanju. U suprotnom, zauvek ćete biti ljudi zbog kojih ne mogu da se smirim i zauvek ćete kod Mene nailaziti na nenaklonost. Ako svi vi možete da sledite svoju savest i date sve od sebe za Mene, ne štedeći truda za Moje delo i posvećujući energiju celog životnog veka Mom jevanđeljskom delu, zar onda Moje srce neće često poskakivati od radosti zbog vas? Na ovaj način, moći ću da se potpuno smirim kada ste vi u pitanju, zar ne? Šteta je da je ono što možete da uradite samo žalosno mali deo onoga što očekujem. Budući da je tako, kako se usuđujete da tražite od Mene ono čemu se nadate?

Veliku važnost dajete svom odredištu i sudbini – za njih ste ozbiljno zabrinuti. Verujete da će, ako stvari ne obavljate veoma pažljivo, to značiti da više nećete imati odredište, da ste uništili sopstvenu sudbinu. Ali, da li vam je ikada palo na pamet da ljudi

koji ulažu napor samo zarad svog odredišta badava rade? Takvi napori nisu iskreni – oni su laž i obmana. Ako je to slučaj, onda su oni koji rade samo zarad svog odredišta na pragu svog konačnog poraza, jer je neuspeh u verovanju u Boga uzrokovan obmanom. Ranije sam rekao da ne volim da Mi laskaju i podilaze, niti da se prema Meni odnose sa entuzijazmom. Volim kada se iskreni ljudi suoče sa Mojom istinom i Mojim očekivanjima. Čak mi se više sviđa kada su ljudi u stanju da pokažu najveću brigu i obzir prema Mom srcu, i kada su čak sposobni da se svega odreknu zbog Mene. Samo tako se Moje srce može utešiti. Koliko trenutno ima stvari u vezi sa vama koje mi se ne sviđaju? Koliko stvari mi se sviđa kod vas? Zar je moguće da niko od vas nije uvideo svekolike prikaze ružnoće koje ste ispoljili zarad svog odredišta?

U Svom srcu, ne želim da povredim nijedno srce koje je pozitivno i teži uzdizanju, a još manje želim da prigušim energiju svakoga ko verno obavlja svoju dužnost. Ipak, moram svakog od vas da podsetim na vaše nedostatke i prljavu dušu koja leži u najdubljim procepima vaših srca. To činim u nadi da ćete biti u mogućnosti da ponudite svoje istinsko srce tokom ličnog suočavanja sa Mojim rečima, jer najviše mrzim kada Me ljudi obmanjuju. Nadam se samo da ćete, u poslednjoj etapi Mog dela, moći da pružite svoj najbolji nastup i da ćete se posvetiti svim srcem, a ne i dalje polovično. Naravno, takođe se nadam da svi možete imati dobro odredište. Pa ipak, i dalje ostajem pri Svom zahtevu da donesete najbolju odluku time što ćete mi ponuditi svoju jedinu i konačnu predanost. Ako neko nema tu jedinu predanost, on je zasigurno u dragocenom posedu Sotone i više ga neću smatrati korisnim, već ću ga poslati kući da ga čuvaju roditelji. Moje delo vam je od velike pomoći; od vas očekujem iskreno srce i srce koje želi da se uzdiže, ali sam ostao praznih ruku sve do sada. Razmislite o tome: ako jednog dana budem toliko ogorčen da se to ne može opisati rečima, kakav će onda biti Moj stav prema vama? Da li ću prema vama biti ljubazan kao što sam sada? Da li će Moje srce biti spokojno kao što je sada? Da li shvatate kako se oseća neko ko, nakon mukotrpne obrade zemlje, nije požnjeo nijedno zrno? Da li shvatate koliko je povređeno nečije srce kada mu se zada snažan udarac? Možete li da okusite ogorčenje osobe, koja je jednom bila puna nade i koja je morala da se rastane u lošim odnosima? Da li ste videli gnev koji pršti iz osobe koja je razdražena? Možete li spoznati žudnju za osvetom osobe prema kojoj se postupalo neprijateljski i obmanjivo? Ako shvatate mentalitet ovih ljudi, onda mislim da vam neće biti teško da zamislite stav koji će Bog zauzeti u vreme Svoje odmazde! Najzad, nadam se da ste svi uložili ozbiljan napor zarad sopstvenog odredišta, iako je bolje da ne budete lažljivi u svojim naporima ili ću i dalje biti razočaran vama u Svom srcu. Do čega dovode takva razočaranja? Zar se ne zavaravate? Oni koji razmišljaju o svom odredištu, a ipak ga upropaste jesu ljudi koji su najmanje pogodni da budu spaseni. Ko će se sažaliti na takvu osobu, čak i ako ona postane ogorčena i razjarena? Sve u svemu, i dalje želim da imate odredište koje je pogodno i dobro, i štaviše, nadam se da niko od vas neće doživeti katastrofu.

Tri opomene

Kao onaj koji veruje u Boga, trebalo bi u svemu da budeš odan samo Njemu i da se prilagodiš Njegovoj volji u svim stvarima. Uprkos tome što svako razume ovu poruku, usled raznoraznih čovekovih poteškoća – usled njegovog neznanja, nerazumnog ponašanja i iskvarenosti, na primer – ove istine, koje su najjasnije i najosnovnije od svih, nisu potpuno očigledne u njemu, i stoga, pre nego što vaš kraj bude jednom zasvagda zacrtan, moram najpre da vam kažem nekoliko stvari koje su od najveće važnosti za vas. Pre nego što nastavim, treba prvo da shvatite ovo: Reči koje govorim, istine su upućene celom čovečanstvu; one nisu namenjene samo određenoj osobi ili tipu osobe. Stoga bi trebalo da se usredsredite na to da Moje reči shvatite sa stanovišta istine, a vaš se stav mora zasnivati na nepodeljenoj pažnji i iskrenosti; ne prenebregavajte nijednu reč ili istinu koju zborim, i ne prihvatajte olako sve reči koje zborim. Vidim da ste u svojim životima učinili mnogo toga što je nevažno za istinu, i zato posebno tražim od vas da postanete sluge istine, da ne postanete robovi zlobe i ružnoće, da ne gazite istinu i ne skrnavite nijedan kutak Božje kuće. To je Moja opomena vama. Sada ću govoriti o temi koja je pred nama.

Najpre, zarad vaše sudbine trebalo bi da tražite odobrenje od Boga. To znači da, pošto prihvatate da ste član Božje kuće, treba Bogu da donesete duševni mir i da Mu udovoljavate u svim stvarima. Drugim rečima, u svojim postupcima morate biti principijelni i prilagođavati ih istini. Ako ste nesposobni za to, Bog će vas omrznuti i odbaciti, a svaki čovek će vas prezreti. Onog trenutka kada se nađete u ovakvoj nevolji, više se ne možete smatrati žiteljem Božje kuće, a upravo to je ono što znači nemati odobrenje od Boga.

Drugo, treba da znate da Bog voli one koji su pošteni. Bog je u suštini veran, i stoga se Njegovim rečima uvek može verovati; uz to, Njegovi su postupci bezgrešni i neosporni, zbog čega Bog voli one koji su potpuno iskreni prema Njemu. Poštenje znači da svoje srce poklanjate Bogu, tako što ste u svemu iskreni prema Njemu, u svemu otvoreni prema Njemu, što nikada ne krijete činjenice, ne pokušavate da obmanete one iznad i ispod vas i što ne radite stvari samo zato da biste iskamčili Božju naklonost. Ukratko, biti pošten znači biti čist u svojim postupcima i rečima, i ne obmanjivati ni Boga ni čoveka. Ovo što zborim veoma je jednostavno, ali vama je to više nego naporno. Mnogi ljudi bi radije bili osuđeni na pakao nego što bi pošteno govorili i postupali. Stoga nije čudo što prema nepoštenima primenjujem drugačiji tretman. Naravno, sasvim dobro znam koliko vam je teško da budete pošteni. To što ste toliko dovitljivi, toliko umešni u odmeravanju ljudi sopstvenim sitničavim aršinima, umnogome Mi olakšava posao. A pošto svako od vas svoje tajne skriva u nedrima, slaću vas, jednog po jednog, u nesreću da budete „podučeni“ ognjem, kako biste potom mogli da se snažno usredsredite na veru u Moje reči. Naposletku ću iz vaših usta izmamiti reči „Bog je verni Bog“, nakon čega ćete se busati u grudi i jadikovati, „Podmuklo je srce čovekovo!“ Kakvo će tada biti

stanje vašeg uma? Pretpostavljam da više nećete likovati kao što likujete sada. I nećete biti toliko „duboki i nedokučivi“ kao što ste sada. U prisustvu Boga, neki ljudi se potpuno uprepodobe, trudeći se da se ponašaju „uljudno“, pa ipak pokazuju zube i vitlaju kandžama u prisustvu Duha. Da li biste takve ljude svrstali među poštene? Ako si licemer, ako si neko ko je vešt u „međuljudskim odnosima“, Ja tvrdim da ti zasigurno pokušavaš da se zafrkavaš sa Bogom. Ako su tvoje reči prepune izgovora i bezvrednih opravdanja, tvrdim da si neko kome je mrsko da istinu primeni na delu. Ako imaš mnogo privatnih stvari koje ne bi da deliš s drugima, ako si izričito protiv otkrivanja svojih tajni – svojih problema – drugima, zarad traženja puta ka svetlosti, tvrdim da nećeš lako dostići spasenje, i nećeš lako izroniti iz tame. Ako ti prija srcu da tražiš put istine, onda si neko ko uvek obitava na svetlosti. Ako ti je veoma drago da služiš u Božjoj kući, vredno i savesno radeći u senci, uvek dajući i nikad ne uzimajući, tvrdim da si odani svetac, jer ne tražiš nagradu za sebe, već si naprosto poštena osoba. Ako si voljan da budeš iskren, ako si voljan da daš sve od sebe, ako si spreman da žrtvuješ svoj život za Boga i nepokolebljiv si u svom svedočenju, ako si pošten do te mere da ti je stalo samo do toga da udovoljiš Bogu i ne pomišljaš na sebe niti uzimaš za sebe, tvrdim da takve ljude miluje svetlost i da će oni doveka živeti u carstvu. Trebalo bi da znaš obitavaju li u tebi istinska vera i odanost, jesi li trpeo muke zarad Boga i jesi li se potpuno potčinio Bogu. Ako ti sve ovo nedostaje, u tebi onda preostaju samo neposlušnost, lažljivost, pohlepa i prigovor. Pošto tvoje srce nije ni izbliza pošteno, ti nikada nisi bio blagonaklono priznat od Boga i nikada nisi živeo na svetlosti. Kakva će čovekova sudbina na kraju biti zavisi od toga ima li iskreno i vatreno srce, i da li mu je duša čista. Ako si neko ko je veoma nepošten, neko sa zlobom u srcu, neko nečiste duše, zasigurno ćeš završiti na mestu gde čovek biva kažnjen, kao što ti je i suđeno. Ako tvrdiš da si veoma pošten, a pritom nikada ne postupaš u skladu sa istinom niti zboriš istinu, da li ti i dalje očekuješ da te Bog nagradi? Nadaš li se i dalje da te Bog čuva kao zenicu oka Svog? Zar takvo razmišljanje nije apsurdno? Ako ti u svemu obmanjuješ Boga, kako bi onda Božja kuća mogla da ugosti nekoga kao što si ti, čije su ruke nečiste?

Treća stvar koju želim da vam kažem jeste ova: svaka osoba je, živeći svoj život sa verom u Boga, počinila stvari koje se opiru Bogu i obmanjuju Ga. Neke prekršaje nema potrebe pamtiti kao uvrede, ali su neki neoprostivi, jer postoje mnoga dela kojima se krše upravne odluke i vređa Božja narav. Mnogi koji su zabrinuti za svoju sudbinu mogu zapitati koja su to dela. Trebalo bi da znate da ste po prirodi nadmeni i sujetni, i nevoljni da priznate činjenice. Iz ovog razloga, govoriću vam malo pomalo, nakon što budete promislili o sebi. Želim da vas podstaknem da steknete bolji uvid u sadržaj upravnih odluka i da se potrudite da spoznate Božju narav. U suprotnom, biće vam teško da držite jezik za zubima, jezici će laparati naizgled uzvišene reči, čime ćete nesvesno uvrediti Božju narav i zapasti u tamu, izgubivši prisustvo Svetoga Duha i svetlosti. Zato što si nepricipijelan u svojim postupcima, zato što činiš i govoriš što ne bi trebalo, čekaće te odgovarajuća odmazda. Iako si ti sâm neprincipijelan na rečima i delu, treba da znaš da

je Bog izuzetno principijelan u obe ove stvari. Razlog za odmazdu prema tebi leži u činjenici da si uvredio Boga, a ne neku osobu. Ako u životu mnogo puta povrediš Božju narav, suđeno ti je da postaneš dete pakla. Čoveku može izgledati da si učinio tek poneku stvar koja se kosi sa istinom i ništa više. Da li si, međutim, svestan da si u Božjim očima već postao neko za koga više ne postoji mogućnost ispaštanja grehova? Pošto si više nego jednom prekršio Božje upravne odluke, ne pokazavši, štaviše, nikakav znak kajanja, jedino što ti preostaje jeste da budeš bačen u pakao, gde Bog kažnjava ljude. Mali broj ljudi je, sledeći Boga, počinio izvesna dela kojima su prekršena načela; međutim, nakon obračunavanja sa njima i nakon što su im date smernice, oni su postepeno spoznali sopstvenu iskvarenost i potom stupili na pravi put koji vodi ka stvarnosti, tako da danas i dalje čvrsto stoje na svojim nogama. Takvi ljudi su oni koji će istrajati do kraja. Bez obzira na to, Ja tragam za poštenima; ako si poštena osoba i neko ko deluje u skladu sa principima, možeš biti Božji poverenik. Ako svojim postupcima ne vređaš Božju narav i tražiš volju Božju, i ako imaš bogobojažljivo srce, onda tvoja vera zadovoljava standard. Svako ko se ne boji Boga i čije srce ne drhti od užasa, taj vrlo verovatno krši Božje upravne odluke. Mnogi služe Bogu gonjeni strašću, ali pri tom ne razumeju Božje upravne odluke, a još manje mogu da naslute posledice Njegovih reči. I tako oni, u najboljoj nameri, često naposletku čine stvari koje ometaju Božje upravljanje. U ozbiljnim slučajevima, takvi bivaju izbačeni, lišeni svake dalje prilike da Ga slede i bivaju bačeni u pakao, a svaka njihova veza sa Božjom kućom biva prekinuta. Ovi ljudi rade u Božjoj kući vođeni svojom neukošću i dobrim namerama, ali završavaju tako što ljute Božju narav. Svoje načine služenja zvaničnicima i poglavarima ljudi unose u Božju kuću i pokušavaju da ih tu primene, uzaludno misleći da ti isti načini mogu i ovde biti s lakoćom upotrebljeni. Ni na pamet im ne pada da Bog nema narav jagnjeta, već lava. Stoga oni koji se po prvi put povezuju s Bogom ne mogu s Njim da komuniciraju, jer srce Božje nije kao čovekovo. Tek pošto shvatiš mnoge istine moći ćeš neprekidno da spoznaješ Boga. Ovo znanje ne čine reči i doktrine, već se ono može upotrebiti kao blago pomoću kojeg ulaziš u poverljive odnose s Bogom, i kao dokaz da On uživa u tebi. Ako ne poseduješ stvarnost znanja i nisi opremljen istinom, tvoja strasna služba može samo da ti donese Božji prezir i gnušanje. Do sada bi već trebalo da si shvatio da vera u Boga nije puka teološka studija.

Iako su reči kojima vas opominjem kratke, sve što sam opisao jeste ono čega ponajviše manjka u vama. Trebalo bi da znate da je ovo što sada govorim zarad Mojeg konačnog dela među ljudima, i zarad određivanja kraja čovekovog. Ne želim više da radim ono što ne služi svrsi, niti da nastavim da vodim one koji su beznadežni kao trulo drvo, a ponajmanje one koji potajno gaje zle namere. Možda ćete jednog dana razumeti iskrene namere koje stoje iza Mojih reči, kao i sve Moje doprinose čovečanstvu. Možda ćete jednog dana dokučiti poruku koja će vam omogućiti da odredite sopstveni kraj.

Prestupi će čoveka odvesti u pakao

Uputio sam vam mnoga upozorenja i darivao vas mnogim istinama s namerom da vas osvojim. Do sada svi vi osećate da ste znatno više obogaćeni nego što ste to bili u prošlosti, počeli ste da razumete mnoga načela o tome kakva bi osoba trebalo da bude, te stekli onoliko zdravog razuma koliko bi verni narod trebalo da ima. Sve je to žetva koju ste žnjeli tokom mnogih godina. Ne osporavam Ja vaša postignuća, ali vam isto tako iskreno moram reći da ne poričem ni mnogobrojnu neposlušnost i buntovništvo koje ste pokazivali prema Meni tokom mnogih ovih godina, jer među vama nema niti jednog sveca. Vi ljudi ste, bez izuzetka, oni koje je Sotona iskvario; vi ste Hristovi neprijatelji. Vaši prestupi i neposlušnosti su se do današnjeg dana toliko umnožili da se ne daju izbrojati, tako da se teško može smatrati čudnim to što vam stalno dosađujem. Ja ne želim da sa vama koegzistiram na ovaj način – ali zarad vaše budućnosti, zarad vašeg odredišta, Ja ću vam, ovde i sada, još jedanput zanovetati. Nadam se da ćete Mi se prepustiti, te da ćete, štaviše, biti u stanju da verujete u svaku Moju izjavu i da izvedete zaključke o dubokim značenjima Mojih reči. Nemojte da sumnjate u ono što Ja govorim, a kamoli da uzimate Moje reči kako vam se prohte i po volji ih odbacujete; Ja to smatram nepodnošljivim. Nemojte suditi o Mojim rečima, a pogotovo ih ne uzimajte olako, nemojte govoriti da vas stalno iskušavam niti, što je još gore, da je ono što sam vam rekao netačno. I ovakve stvari smatram nepodnošljivim. Budući da se prema Meni i onome što Ja govorim odnosite tako sumnjičavo, nikada ne uzimajući Moje reči u obzir i ignorišući Me, sa svom ozbiljnošću govorim svakom od vas: ne dovodite u vezu ono što Ja govorim sa filozofijom; ne povezujte Moje reči sa lažima varalica. A još manje bi na Moje reči trebalo da odgovarate sa prezirom. Možda niko u budućnosti neće biti u stanju da vam kaže ovo što vam Ja govorim, da vam se obraća tako dobronamerno, a pogotovo vas neće kroz sve ovo tako strpljivo provoditi. Dane koji dolaze provodićete prisećajući se dobrih vremena, ili, pak, glasno jecajući ili stenjući u bolovima, ili preživljavajući mrkle noći bez imalo opskrbe istinom ili životom, ili u beznadežnom čekanju, ili u tako gorkom kajanju da zbog njega potpuno gubite razum… Praktično niko od vas ne može da izbegne mogućnost da mu se tako nešto desi. Jer niko od vas ne zauzima mesto sa kojeg istinski obožava Boga, već svi uranjate u svet razvrata i zla, mešajući sa svojim verovanjima, sa svojim duhom, dušom i telom, toliko toga što nema nikakve veze sa životom i istinom, već je zapravo u suprotnosti sa njima. Ono čemu se Ja, dakle, nadam jeste da možete biti dovedeni do puta svetlosti. Moja jedina nada jeste da vi možete postati kadri da se brinete za sebe, da brinete o sebi i da ne stavljate toliki akcenat na svoje odredište, dok na svoje ponašanje i prestupe gledate ravnodušno.

Svi ljudi koji veruju u Boga dugo su se iskreno nadali lepom odredištu i svi vernici Božji nadaju se da će im se sreća iznenada dogoditi. Svi oni imaju nadu da će dok trepnu zateći sebe kako mirno sede negde na nebesima. Ali, Ja kažem da ovi ljudi, sa svojim krasnim razmišljanjima, nikada nisu spoznali da li su sposobni da prime takvu sreću koja

pada sa neba, ili čak da tamo zasednu. Vi u ovom trenutku sebe dobro poznajete, a ipak se i dalje nadate da ćete izbeći propast poslednjih dana i ruku Svemogućeg dok kažnjava one koji su zli. Izgleda da su slatko sanjarenje i želja za onim što im se sviđa zajednička osobina svih onih koje je Sotona iskvario, a ne genijalni potez usamljenog pojedinca. Čak i da jeste tako, Ja i dalje hoću da stavim tačku na ove vaše nastrane želje, kao i na vašu želju da dobijate blagoslove. S obzirom na vaše mnogobrojne prestupe i na činjenicu da vaša buntovnost neprestano raste, kako se sve ovo uklapa u vaše divne planove za budućnost? Ako želiš da praviš greške kako ti se prohte, da te ništa u tome ne sprečava, a u isto vreme i dalje priželjkuješ da ti se snovi ostvare, onda te pozivam da ostaneš u svojoj omamljenosti i da se iz nje nikada ne budiš – zato što je tvoj san isprazan i, u prisustvu pravednog Boga, On zbog tebe neće napraviti izuzetak. Ako jednostavno želiš da ti se snovi ostvare, onda nikada nemoj da sanjaš; radije se večito suočavaj sa istinom i činjenicama. Jedino se na taj način možeš spasiti. Koje konkretno korake propisuje ova metoda?

Kao prvo, osvrni sa na sve svoje prestupe i ispitaj svako ponašanje i pomisli koje imaš, a koji nisu u skladu sa istinom.

To je nešto što lako možeš preduzeti, a verujem da su svi inteligentni ljudi u stanju da učine isto. Međutim, oni koji nikada ne saznaju šta se pod prestupom i istinom podrazumeva predstavljaju izuzetke, zato što u osnovi to nisu inteligentni ljudi. Ja se obraćam ljudima koje je Bog priznao, koji su čestiti, koji se nisu ozbiljno ogrešili ni o jednu upravnu odluku i koji lako prepoznaju sopstvene prestupe. Mada je lako izvršiti ovu jednu stvar koju zahtevam od vas, ona nije i jedino što od vas tražim. Bez obzira na sve, nadam se da se nasamo nećete podsmevati ovom zahtevu, a pogotovo da na njega nećete gledati sa visine ili ga olako shvatiti. Trebalo bi da se prema njemu odnosite sa ozbiljnošću i da ga ne odbacujete.

Drugo, za svaki od svojih prestupa i neposlušnosti trebalo bi da potražiš odgovarajuću istinu, a potom da te istine koristiš kako bi sve to razrešio. Nakon toga, svoje prestupe, kao i neposlušne misli i postupke, zameni istinom koju ćeš primeniti u praksi.

Treće, trebalo bi da budeš čestita osoba, ne neko ko stalno pametuje i ko neprestano laže. (Evo, Ja ponovo od vas tražim da budete pošteni.)

Ako možeš da ispuniš ovo troje, onda si ti jedan od srećnika – osoba čiji se snovi ostvaruju i koju sreća prati. Možda ćete se prema ova tri nepopularna zahteva odnositi ozbiljno, a možda ćete to učiniti neodgovorno. Šta god da je slučaj, Moj cilj je da ispunim vaše snove i da vaše ideale sprovedem u delo, a ne da vas ismevam ili da vas pravim blesavim.

Moji zahtevi mogu biti jednostavni, ali ono što vam govorim nije tako prosto kao jedan i jedan su dva. Ako o ovome samo uzgred razgovarate ili naklapate o ispraznim, visokoparnim izjavama, tada će vaši planovi i želje zauvek ostati na početku. Neću imati nikakvog sažaljenja prema onima među vama koji toliko godina pate i naporno rade, a ipak nemaju čime da se podiče. Naprotiv, one koji Moje zahteve nisu ispunili kazniću, a

ne nagraditi, a pogotovo neću sa njima saosećati. Možete uobraziti da bi, pošto ste dugi niz godina bili sledbenici i naporno radili bez obzira na sve, trebalo da vas sleduje neka činija pirinča u Božjem domu samo zato što ste uslužitelji. Rekao bih da većina vas razmišlja na ovaj način, jer ste oduvek težili načelu da vi nešto iskoristite, a da sami ne budete iskorišćeni. Stoga vam se sada obraćam sa potpunom ozbiljnošću: nije Me briga kolike su tvoje zasluge za tvoj naporan rad, koliko su tvoje sposobnosti upečatljive, koliko Me pažljivo slediš, koliko si poznat ili koliko si popravio svoj stav; sve dok ne ispuniš Moje zahteve, nikada nećeš moći da zavrediš pohvalu od Mene. Otpišite sve te svoje zamisli i računice što je pre moguće i počnite ozbiljno da se odnosite prema Mojim zahtevima; u suprotnom, Ja ću svakoga pretvoriti u pepeo da bih Svoje delo okončao i, u najgorem slučaju, poništiti Svoje godine delovanja i patnje, jer u Svoje carstvo ne mogu dovesti Svoje neprijatelje ni ljude koji zaudaraju na zlo i sotonskog su obličja, niti ih mogu povesti u naredno doba.

Ja imam mnoga nadanja. Nadam se da možete da se ponašate pristojno i učtivo, da verno ispunjavate svoju dužnost, da posedujete istinu i ljudskost, da budete ljudi koji se mogu odreći svega što imaju, pa i svog života zarad Boga, i tako dalje. Sva ova nadanja proističu iz vaših nedostataka, vaše iskvarenosti i neposlušnosti. Ako nijedan od razgovora koje sam sa vama obavio nije bio dovoljan da vam privuče pažnju, onda po svoj prilici sve što Ja sada mogu da uradim jeste da ne kažem više ni reč. Međutim, i sami shvatate šta bi bili rezultati toga. Ja se ne odmaram često, te ako ne progovaram, onda ću učiniti nešto u šta će ljudi gledati. Mogao bih učiniti da nečiji jezik istruli, ili dovesti do toga da neko umre raskomadan, ili doneti ljudima nervne bolesti i učiniti da izgledaju skaradno na mnogo načina. A opet, mogao bih naterati ljude da izdrže muke koje sam posebno pripremio za njih. Tako bi mi bilo drago, bio bih vrlo srećan i veoma zadovoljan. Oduvek se govorilo da se „dobro dobrim vraća, a zlo zlim“, pa zašto ne i sada? Ako želiš da Mi se suprotstavljaš, te da o Meni sudiš, učiniću tvoja usta lajavim i time ću se beskrajno naslađivati. To je na kraju stoga što ono što činiš nije istinito, a još manje ima bilo kakve veze sa životom, a sve što Ja činim jeste istinito; sve što preduzimam je u skladu sa načelima po kojima delam, kao i sa upravnim odlukama koje sam doneo. Stoga, pozivam svakog od vas da umnožavate svoje vrline, da prestanete da činite toliko zlo i da ne gubite iz vida Moje zahteve u svoje slobodno vreme. Tada ću se osećati radosno. Ako biste doprineli istini (ili je darovali) makar hiljaditim delom truda koji ste uložili u svoju telesnost, kažem vam da tada ne biste često činili prestupe i ne biste bili lajavih usta. Zar to nije očigledno?

Što više prestupa učiniš, manje prilika ćeš imati da se izboriš za dobro odredište. Nasuprot tome, što manje prestupa učiniš, veće su ti šanse da budeš pohvaljen od Boga. Ako se tvoji prestupi namnože do te mere da je za Mene nemoguće da ti oprostim, u potpunosti ćeš protraćiti svoje šanse da ti bude oprošteno. Kao takvo, tvoje odredište neće biti iznad, već će biti ispod. Ako Mi ne veruješ, onda se odvaži i čini nepravdu, te gledaj šta ti to donosi. Ako si osoba koja veoma iskreno istinu sprovodi u delo, onda ćeš

svakako imati priliku da ti prestupi budu oprošteni i sve ćeš manje i ređe biti neposlušan. Ako si osoba koja nije voljna da primenjuje istinu, tada će se tvoji prestupi pred Bogom zasigurno umnožavati i ti ćeš više i češće biti neposlušan, sve dok ne dostigneš meru koja će značiti tvoje potpuno uništenje. Tada će tvoj prijatni san o primanju blagoslova propasti. Ne smatraj svoje prestupe pukom greškom jedne nezrele ili budalaste osobe; ne pozivaj se na izgovor da usled svog slabog kova nisi bio u mogućnosti da istinu sprovodiš u delo. Štaviše, nemoj prestupe koje si počinio da posmatraš kao dela koja je počinio neko ko naprosto nije umeo ništa bolje. Ako sebi olako praštaš i prema sebi se odnosiš velikodušno, onda kažem da si kukavica koja istinu nikada neće zadobiti, niti će tvoji prestupi ikada prestati da te progone; oni će te sputavati u tome da ikada ispuniš zahteve istine i biće uzrok tome što ćeš zauvek ostati odani pratilac Sotone. Moj ti je savet i dalje ovaj: nemoj da obraćaš pažnju samo na svoje odredište, a da svoje skrivene prestupe ne primećuješ; shvati svoje prestupe ozbiljno i ne prelazi preko ijednog od njih brinući za svoje odredište.

Veoma je važno razumeti Božju narav

Nadam se da ćete postići mnogo toga, ali svi vaši postupci i sve što ima veze s vašim životom ipak nije u stanju da ispuni Moje zahteve, te stoga nemam drugog izbora osim da pređem na stvar i objasnim vam Svoju volju. S obzirom na to da slabo rasuđujete i isto tako slabo uvažavate, vi ste skoro potpuno neupućeni u Moju narav i suštinu – stoga moram da vas pod hitno obavestim o njima. Bez obzira na to koliko toga razumeš odranije, bez obzira na to da li želiš da shvatiš ove probleme ili ne, Ja ipak moram da vam ih detaljno objasnim. Ovi problemi vam nisu sasvim strani, ali vam ipak nedostaje mnogo razumevanja, mnogo upoznavanja sa značenjem sadržanim u njima. Mnogi od vas ih samo nejasno, delimično i nepotpuno shvataju. Kako bih vam pomogao da bolje primenjujete istinu – da bolje primenjujete Moje reči – mislim da su ovo problemi kojih pre svega i najviše morate biti svesni. U suprotnom, vaša vera će ostati nejasna, licemerna i prepuna religijskih simbola. Ako ne razumeš narav Božju, biće ti nemoguće da obaviš posao koji bi trebalo da obaviš za Njega. Ako ne poznaješ suštinu Boga, biće ti nemoguće da osetiš strah od Njega i da se Njega užasavaš; umesto toga, postojaće samo nesmotrena površnost i neistina, i štaviše, nepopravljivo bogohuljenje. Iako je razumevanje Božje naravi zaista važno, a spoznaja Božje suštine se ne može zanemariti, niko nikada nije temeljno proučio ova pitanja niti se u njih udubio. Očigledno je da ste svi vi odbacili upravne odluke koje sam izdao. Ako ne razumete narav Božju, vrlo je verovatno da ćete uvrediti Njegovu narav. Uvreda Njegove naravi je isto što i izazivanje gneva Samog Boga, a u tom slučaju će krajnji ishod tvojih postupaka biti kršenje upravnih odluka. Sada treba da shvatiš da, ako poznaješ Božju suštinu, onda možeš da razumeš i Njegovu narav – a kada razumeš Njegovu narav, onda ćeš razumeti

i upravne odluke. Nepotrebno je reći da se mnogo toga što je sadržano u upravnim odlukama tiče naravi Božje, ali nije sva Njegova narav izražena u upravnim odlukama; stoga morate otići korak dalje u produbljivanju svog razumevanja Božje naravi.

Ja danas sa vama ne vodim običan razgovor, te je stoga neophodno da pažljivo pristupite Mojim rečima i, štaviše, da duboko razmislite o njima. Ovim želim da kažem da ste posvetili premalo truda rečima koje sam izgovorio. Još manje ste voljni da promišljate o naravi Božjoj; retko ko se uopšte trudi oko toga. Iz tog razloga kažem da je vaša vera ništa drugo do ekstravagancija. Čak i sada, niko od vas ne ulaže iole ozbiljan trud u otklanjanje vaših najvećih slabosti. Izneverili ste Me nakon svih napora koje sam podneo zbog vas. Nije ni čudo što nemate obzira prema Bogu i što su vaši životi lišeni istine. Kako bi se takvi ljudi mogli smatrati svecima? Nebeski zakon takve stvari neće tolerisati! Pošto to tako slabo razumete, nemam izbora osim da i dalje uzalud trošim reči.

Narav Božja je tema koja svima deluje jako apstraktno i koju, štaviše, nije lako prihvatiti, jer se Njegova narav razlikuje od ličnosti ljudskog bića. Bog takođe ima Svoja osećanja radosti, besa, tuge i sreće, ali se ta osećanja razlikuju od ljudskih emocija. Bog je ono što jeste i Bog ima ono što ima. Sve ono što On izražava i otkriva jesu prikazi Njegove suštine i Njegovog identiteta. Ono što On jeste i ono što On ima, kao i njegova suština i identitet, jesu stvari koje ne može da zameni nijedan čovek. Njegova narav obuhvata Njegovu ljubav prema čovečanstvu, utehu za čovečanstvo, mržnju prema čovečanstvu i, čak ponajviše, temeljno razumevanje čovečanstva. Čovekova ličnost, međutim, može biti optimistična, živahna ili bezosećajna. Narav Božja pripada Vladaru svih stvari i živih bića, Gospodu svekolikog stvaranja. Njegova narav predstavlja čast, moć, plemenitost, veličanstvo i, iznad svega, nadmoć. Njegova narav je simbol vlasti, simbol svega što je pravedno, simbol svega što je lepo i dobro. Štaviše, ona je simbol Onoga koga ni tama niti ikakva neprijateljska sila ne mogu pobediti niti napasti, kao i simbol Onoga koga ne može uvrediti (niti čije će On uvrede tolerisati) nijedno stvoreno biće. Njegova narav je simbol najviše sile. Nijedna osoba ili osobe ne mogu niti smeju da ometaju Njegovo delo ili Njegovu narav. Čovekova ličnost, pak, samo je puki simbol blage nadmoći čoveka nad zverima. Čovek, sam po sebi, nema vlast, nema samostalnost, kao ni mogućnost da prevaziđe sebe, već je po svojoj suštini onaj koji drhti od straha, prepušten na milost i nemilost svih vrsta ljudi, događaja i stvari. Radost Božja nastaje usled postojanja i pojave pravednosti i svetla, zbog uništenja tame i zla. On uživa u donošenju svetlosti i lepog života čovečanstvu. Njegova radost je pravedna radost, simbol postojanja svega pozitivnog i, čak ponajviše, simbol povoljnosti. Gnev Božji nastaje zbog štete koju postojanje nepravde i ometanje koje od nje potiče izaziva Njegovom čovečanstvu, zbog postojanja zla i tame, zbog postojanja stvari koje proteruju istinu i ponajviše, zbog postojanja stvari koje se protive onome što je dobro i lepo. Njegov gnev je simbol prestanka postojanja svih negativnih stvari, i povrh toga, simbol Njegove svetosti. On tuguje zbog čovečanstva, u koje On polaže nadu, ali koje je zapalo u tamu,

jer delo koje On čini nad čovekom ne ispunjava Njegova očekivanja, jer čovečanstvo koje On voli ne može celo da živi u svetlosti. On oseća tugu zbog nedužnog čovečanstva, zbog poštenog ali neukog čoveka, i zbog čoveka koji je dobar ali koji nema sopstvene stavove. Njegova tuga je simbol Njegove dobrote i Njegove milosti, simbol lepote i ljubaznosti. Njegova sreća, naravno, potiče od Njegove pobede nad neprijateljima i od zadobijanja čovekove poštene namere. Povrh toga, ona proizlazi iz proterivanja i uništavanja svih neprijateljskih sila, i iz lepog i mirnog života koje čovečanstvo dobija. Sreća Božja je drugačija od radosti čovečje; ona, za razliku od nje, podseća na ubiranje zrelih plodova, osećaj veći čak i od radosti. Njegova sreća je simbol čovečanstva koje se, od sada pa zanavek, oslobađa patnje i simbol ulaska čovečanstva u svet prepun svetlosti. Sa druge strane, kod čoveka se sve emocije javljaju zarad njegovih sopstvenih interesa, a ne zbog pravednosti, svetlosti ili nečega što je lepo, a ponajmanje zbog blagodati koju daruje Nebo. Čovekove emocije su sebične i pripadaju svetu tame. One ne postoje zarad volje, a još manje zbog plana Božjeg, pa se stoga o čoveku i o Bogu nikada ne može govoriti istim terminima. Bog je večno nadmoćan i častan, dok je čovek večno prizeman i bezvredan. To je zato što se Bog večno žrtvuje i posvećuje Sebe čovečanstvu; čovek, međutim, večno uzima, i trudi se samo zarad sebe. Bog se večno muči zarad opstanka čovečanstva, dok čovek, nasuprot tome, nikada ničim ne doprinosi svetlosti niti pravednosti. Čak i ako čovek izvesno vreme ulaže neki trud, taj trud ne može da izdrži nijedan udarac, jer taj čovekov trud je uvek zarad njega samog, a ne zarad drugih. Čovek je uvek sebičan, dok je Bog večno nesebičan. Bog je izvor svega pravednog, dobrog i lepog, a čovek je taj koji uspeva da ispolji svu ružnoću i zlo. Bog nikada neće promeniti Svoju suštinsku pravednost i lepotu, dok je čovek savršeno sposoban da u svakom trenutku i u svakoj situaciji izda pravednost i udalji se od Boga.

Svaka rečenica koju sam izgovorio sadrži u sebi narav Božju. Bilo bi dobro da pažljivo razmislite o Mojim rečima i sigurno ćete od njih imati veliku korist. Suštinu Boga je veoma teško dokučiti, ali verujem da ste svi barem donekle stekli sliku o Božjoj naravi. Stoga se nadam da ćete moći da Mi pokažete mnogo toga što ste uradili, a što ne vređa narav Božju. Tek tada ću moći da budem spokojan. Na primer, uvek čuvaj Boga u svom srcu. Šta god da radiš, čini to u skladu sa Njegovim rečima. U svemu traži Njegove namere i suzdrži se od nepoštovanja i sramoćenja Boga. Još manje bi trebalo da zaboravljaš na Boga kako bi ispunio buduću prazninu u svom srcu. Ako to uradiš, uvredićeš narav Božju. Opet, pod pretpostavkom da nikada tokom svog života nećeš iznositi bogohulne opaske niti primedbe na račun Boga i, opet pod pretpostavkom da si u stanju da ispravno obaviš sve što ti je On poverio i da se pokoriš svim Njegovim rečima tokom svog života, na taj način ćeš izbeći kršenje upravnih odluka. Na primer, ako si ikada rekao nešto poput: „Zašto ne mislim da je On Bog?“, „Mislim da ove reči nisu ništa drugo do nekakvo prosvećenje Svetog Duha“, „Po mom mišljenju, nije sve što Bog čini nužno ispravno“, „Ljudskost Božja nije superiorna u odnosu na moju ljudskost“, „U reči Božje se, prosto, ne može poverovati“, ili slične kritičke opaske, preporučujem ti da se

češće ispovedaš i okajavaš svoje grehe. U suprotnom, nikad nećeš dobiti priliku za oproštaj, jer ti ovim ne vređaš čoveka, već Samog Boga. Ti možda misliš da sudiš o čoveku, ali Duh Božji to tako ne vidi. Ako ne poštuješ Njegovo telo, to je isto kao da ne poštuješ Njega. Ako je tako, zar time nisi uvredio Božju narav? Moraš da upamtiš da sve što Duh Božji radi ima za cilj zaštitu Njegovog dela u telu i dobro obavljanje ovog dela. Ako to zanemariš, onda tvrdim da si ti neko ko nikada neće uspeti da veruje u Boga. Jer ti si izazvao gnev Božji i stoga će on primeniti odgovarajuću kaznu da te nauči lekciji.

Spoznaja suštine Boga nije beznačajna stvar. Moraš shvatiti Njegovu narav. Na taj način ćeš postepeno i nesvesno spoznati suštinu Boga. Kada ostvariš ovu spoznaju, videćeš sebe kako ulaziš u uzvišenije i lepše stanje. Na kraju ćeš se postideti svoje odvratne duše; štaviše, osetićeš kako nemaš gde da se sakriješ od svog stida. U tom trenutku, tvoje ponašanje će sve manje vređati narav Božju, tvoje srce će se sve više približavati Bogu, a ljubav prema Njemu će postepeno rasti u tvom srcu. Ovo je znak da čovečanstvo ulazi u jedno prelepo stanje. Ali to do danas niste postigli. Dok svi jurite unaokolo zarad svoje sudbine, da li se iko makar malo potrudio da spozna suštinu Boga? Ako se ovo nastavi, vi ćete, i ne znajući to, prekršiti upravne odluke, jer isuviše malo toga razumete o naravi Božjoj. Dakle, zar ono što sada činite nije postavljanje temelja za vaše vređanje naravi Božje? To što od vas tražim da razumete narav Božju nije mimo Mog dela. Jer, ako često kršite upravne odluke, ko će od vas izbeći kaznu? Zar Moje delo onda ne bi bilo potpuno uzaludno? Zbog toga i dalje tražim da, pored pažljive analize sopstvenog ponašanja, budete oprezni u koracima koje preduzimate. Ovo je taj strogi zahtev koji vam postavljam i nadam se da ćete ga svi pažljivo razmotriti i ozbiljno uzeti u obzir. Ako Me jednog dana svojim postupcima budete silno razbesneli, posledice ćete snositi samo vi i neće biti nikoga da umesto vas snosi kaznu.

Kako spoznati Boga na zemlji

Svi vi želite da budete nagrađeni pred Bogom i zadobijete naklonost Boga; svi se nadaju takvim stvarima kada počnu da veruju u Boga, jer su svi zaokupljeni traganjem za višim stvarima, i niko ne želi da zaostaje za drugima. Ljudi su jednostavno takvi. Upravo iz tog razloga mnogi među vama stalno pokušavaju da se dodvore Bogu na nebu, ali zapravo, vaša odanost i iskrenost prema Bogu su daleko manje od vaše odanosti i iskrenosti prema samima sebi. Zašto ovo govorim? Zato što uopšte ne priznajem vašu odanost Bogu i, štaviše, zato što poričem postojanje Boga koji je u vašim srcima. Drugim rečima, Bog kome se klanjate, nejasni Bog kome se divite, uopšte ne postoji. Razlog zašto ovo mogu da tako odlučno kažem leži u tome što ste predaleko od istinitog Boga. Razlog vaše odanosti je idol u vašim srcima; što se pak Mene tiče, Boga koga ne gledate ni kao velikog ni kao malog samo priznajete rečima. Kad kažem da ste daleko od Boga, mislim da ste daleko od pravog Boga, dok se nejasni Bog čini nadomak

ruke. Kada kažem, „ni kao velikog“, mislim na to kako Bog u koga danas verujete deluje kao osoba bez velikih sposobnosti, osoba koja nije veoma uzvišena. A kada kažem „ni kao malog“, to znači da je, iako ne može prizvati vetar i zapovedati kiši, On ipak u stanju da prizove Duha Božjeg da izvrši delo koje potresa nebo i zemlju, čineći ljude potpuno zbunjenima. Spolja, vi svi izgledate veoma poslušni ovom Hristu na zemlji, ali u suštini, vi nemate vere u Njega, niti Ga volite. Drugim rečima, onaj u koga zaista verujete je taj nejasni Bog vaših sopstvenih osećanja, a onaj koga zaista volite je Bog za kojim žudite noću i danju, ali koga nikad niste lično videli. Prema ovom Hristu, vaša vera je samo delimična, a vaša ljubav ništavna. Vera znači verovati i imati poverenje; ljubav znači obožavati i diviti se, nikada se ne rastati. Ipak, vaša vera i ljubav prema današnjem Hristu su daleko od ovoga. Kada je u pitanju vera, kako vi verujete u Njega? Kada je u pitanju ljubav, na koji način Ga volite? Vi jednostavno nemate razumevanja za Njegovu narav, a još manje poznajete Njegovu suštinu, pa kako onda verujete u Njega? Gde je stvarnost vaše vere u Njega? Kako Ga volite? Gde je stvarnost vaše ljubavi prema Njemu?

Mnogi su Me pratili bez oklevanja do dan danas. Isto tako ste pretrpeli veliki zamor u proteklih nekoliko godina. Urođeni karakter i navike svakog od vas sam dokučio s kristalnom jasnoćom; interakcija sa svakim od vas je bila izuzetno naporna. Šteta je što, iako sam Ja dokučio mnogo o vama, vi ne shvatate ništa o Meni. Nije ni čudo što ljudi kažu da ste naseli na nečiji trik u trenutku zbunjenosti. Zaista, vi ne shvatate ništa o Mojoj naravi, a još manje možete da shvatite šta je u Mom umu. Danas, vaše nerazumevanje Mene je sve veće i vaša vera u Mene i dalje je konfuzna vera. Umesto da kažete da verujete u Mene, bilo bi prikladnije reći da svi vi pokušavate da Mi laskate i dodvorite Mi se. Vaši motivi su vrlo jednostavni: pratiću svakoga ko može da me nagradi i verovaću u bilo koga ko Mi omogući da izbegnem velike katastrofe, bilo da je to Bog ili neki drugi Bog. Ništa od ovoga Me ne zanima. Među vama je mnogo takvih ljudi i ovo stanje je veoma ozbiljno. Kada bi jednog dana postojao test kojim bi se utvrdilo koliko vas veruje u Hrista na osnovu uvida u Njegovu suštinu, bojim se da Mi tada nijedan od vas ne bi bio po volji. Dakle, ne bi bilo na odmet da svako od vas razmisli o ovom pitanju: Bog u koga verujete je mnogo drugačiji od Mene i pošto je to tako, šta je onda suština vaše vere u Boga? Što više verujete u svog takozvanog Boga, to se više udaljavate od Mene. Šta je onda suština ovog pitanja? Sigurno je da niko od vas nikada nije razmatrao takvo pitanje, ali da li ste uvideli njegovu ozbiljnost? Da li ste razmišljali o posledicama ako nastavite da verujete u to?

Danas se suočavate sa mnogim problemima, a niko od vas nije vešt u rešavanju problema. Ako se ova situacija nastavi, samo vi ćete biti na gubitku. Pomoći ću vam da prepoznate probleme, ali na vama je da ih rešite.

Uživam u onima koji nisu sumnjičavi prema drugima i volim one koji spremno prihvataju istinu; ovim dvema vrstama ljudi posvećujem veliku pažnju jer su oni u Mojim očima pošteni ljudi. Ako si lažljiv, onda ćeš biti rezervisan i sumnjičav prema svim ljudima i stvarima i tako će tvoja vera u Mene biti izgrađena na temelju sumnje. Nikada ne bih

mogao priznati takvu veru. U nedostatku prave vere, još više si lišen prave ljubavi. A ako si sklon da sumnjaš u Boga i spekulišeš o Njemu po svojoj volji, onda si ti, bez sumnje, najlažljiviji od svih ljudi. Spekulišeš o tome da li Bog može biti kao čovek: neoprostivo grešan, slabog karaktera, lišen pravednosti i razuma, bez osećaja za pravdu, predan opakim taktikama, varljiv i lukav, poklonik zla i tame i tako dalje. Nije li razlog što ljudi imaju takve misli zato što im nedostaje i najmanje znanje o Bogu? Takva vera nije ništa drugo do greh! Ima čak i onih koji veruju da Mi ugađaju upravo oni koji Mi laskaju i ulizuju se, a da će oni koji nemaju takve veštine biti nepoželjni u kući Božjoj i da će izgubiti svoje mesto u njoj. Da li je ovo jedina spoznaja do koje ste došli posle svih ovih godina? Da li ste ovo stekli? Ali vaša spoznaja o Meni ne prestaje ovim nerazumevanjem; još gore je vaše huljenje Božjeg duha klevetanje Nebesa. Zato kažem da će vas vera poput vaše još više udaljiti i okrenuti protiv Mene. Tokom mnogo godina delovanja videli ste mnoge istine, ali da li znate šta su Moje uši čule? Koliko vas je spremno da prihvati istinu? Svi vi verujete da ste spremni da platite cenu za istinu, ali koliko vas je zaista patilo zbog istine? U vašim srcima nema ničeg osim nepravde, zato mislite da su svi, ko god oni bili, podjednako lažljivi i nepošteni – do te mere da čak verujete da bi ovaploćeni Bog, kao normalna osoba, mogao biti bez dobrog srca ili dobronamerne ljubavi. Štaviše, vi verujete da plemenit karakter i milostiva, dobronamerna priroda postoje samo u Bogu na nebu. Vi verujete da takav svetac ne postoji, da na zemlji vladaju samo tama i zlo, a da je Bog nešto čemu ljudi poveravaju svoju čežnju za dobrim i lepim, legendarna figura koju su sami izmislili. U vašim umovima, Bog na nebu je častan, pravedan i veliki, dostojan obožavanja i divljenja; u međuvremenu, ovaj Bog na zemlji je samo zamena i oruđe Boga na nebu. Vi verujete da ovaj Bog ne može biti ravan Bogu na nebu, a još manje da se sa Njim može porediti. Kada su u pitanju veličina i čast Božja, oni pripadaju slavi Boga na nebu, ali kada je reč o prirodi i iskvarenosti čoveka, to su osobine u kojima učestvuje Bog na zemlji. Bog na nebu je večno uzvišen, dok je Bog na zemlji zauvek beznačajan, slab i nesposoban. Bog na nebu se ne vodi emocijama, već samo pravednošću, dok Bog na zemlji ima samo sebične motive i nema nimalo pravednosti ili razuma. Bog na nebu nema ni trunku nepoštenja i večno je veran, dok Bog na zemlji uvek ima nepoštenu stranu. Bog na nebu veoma voli čoveka, dok Bog na zemlji nedovoljno brine o čoveku, čak ga i potpuno zanemaruje. Ova pogrešna spoznaja već dugo postoji u vašim srcima, a mogla bi biti prisutna i u budućnosti. Vi posmatrate sva Hristova dela sa stanovišta nepravednika i ocenjujete celokupno Njegovo delo, kao i Njegov identitet i suštinu, iz perspektive zlih. Napravili ste ozbiljnu grešku i uradili ono što nikada nisu uradili oni koji su došli pre vas. Zapravo, vi služite samo uzvišenom Bogu na nebu sa krunom na glavi i nikada ne obraćate pažnju na Boga koga smatrate toliko beznačajnim da vam je nevidljiv. Nije li to vaš greh? Nije li ovo klasičan primer vaše uvrede naravi Božje? Vi se klanjate Bogu na nebu. Obožavate uzvišene slike i cenite one koji se ističu svojom elokvencijom. Rad si da ti zapoveda Bog koji ti puni ruke dragocenostima i žudiš za Bogom koji može ispuniti svaku tvoju želju. Jedini koga ne

obožavaš je ovaj Bog koji nije uzvišen; jedino što mrziš je povezivanje sa ovim Bogom koga niko ne može duboko ceniti. Jedina stvar koju nisi voljan da uradiš je da služiš ovom Bogu koji ti nikada nije dao ni jednu paru, a jedini koji nije u stanju da te natera da čezneš za Njim je ovaj neljupki Bog. Ovaj Bog ti ne može omogućiti da proširiš svoje vidike, da se osećaš kao da si pronašao blago, a još manje da ispuniš ono što želiš. Zašto Ga onda slediš? Da li si razmišljao o ovakvim pitanjima? Ono što radiš ne vređa samo ovog Hrista; što je još važnije, to vređa Boga na nebu. Mislim da to nije svrha vaše vere u Boga!

Vi čeznete da se Bog oduševi vama, a ipak ste daleko od Boga. O čemu se ovde radi? Vi prihvatate samo Njegove reči, ali ne i Njegovo ophođenje ili Njegovo orezivanje, a još manje ste u stanju da prihvatite svaki Njegov dogovor, da imate potpunu veru u Njega. O čemu se onda ovde radi? Na kraju krajeva, vaša vera je prazna ljuska od jajeta iz koje se nikada ne bi moglo izleći pile. Jer vaša vam vera nije donela istinu niti vam je dala život, već vam je umesto toga dala iluzorni osećaj podrške i nade. Cilj vaše vere u Boga su taj osećaj podrške i nade, a ne istina i život. Iz tog razloga kažem da je vaša vera uvek bila usmerena na pokušaje da se dodvorite Bogu kroz servilnost i bestidnost, i ni na koji način se ne može smatrati pravom verom. Kako bi se pile moglo roditi od ovakve vere? Drugim rečima, šta ovakva vera može postići? Svrha vaše vere u Boga je da Ga koristite da postignete svoje sopstvene ciljeve. Nije li to još jedan dokaz tvog prestupa prema naravi Božjoj? Vi verujete u postojanje Boga na nebu i poričete postojanje Boga na zemlji, ali Ja ne prihvatam vaše stavove; Pohvaljujem samo one ljude koji stoje nogama na zemlji i služe Bogu na zemlji, ali nikada one koji nikada ne priznaju Hrista koji je na zemlji. Koliko god takvi ljudi bili odani Bogu na nebu, na kraju neće izbeći Moju ruku koja kažnjava zle. Ovi ljudi su zli; oni su zlikovci koji se protive Bogu i nikada nisu rado poslušali Hrista. Naravno, među njih spadaju svi oni koji nisu spoznali Hrista, kao i oni koji Ga nisu priznali. Da li veruješ da možeš da se ponašaš prema Hristu kako želiš sve dok si odan Bogu na nebu? Grešiš! Tvoje neznanje o Hristu je neznanje o Bogu na nebu. Bez obzira koliko si odan Bogu na nebu, to je samo prazna priča i pretvaranje, jer Bog na zemlji nije samo od suštinske važnosti za čovekovo primanje istine i produbljivanje spoznaje, već je, štaviše, ključan u osudi čoveka i naknadnom utvrđivanju činjenica zarad kažnjavanja zlih. Da li si razumeo ove korisne i štetne ishode? Da li si ih iskusio? Želim da jednog dana u bliskoj budućnosti shvatite ovu istinu: da biste spoznali Boga, morate imati spoznaju ne samo o Bogu na nebu, već, što je još važnije, o Bogu na zemlji. Nemojte da pomešate svoje prioritete ili da dozvolite da sekundarno zameni glavno. Samo na taj način možeš zaista da izgradiš dobar odnos sa Bogom, da postaneš bliži Bogu i da mu približiš svoje srce. Ako veruješ već dugi niz godina i dugo se sa Mnom družiš, pa ipak si daleko od Mene, onda kažem da sigurno često vređaš narav Božju, i tvoj kraj će biti veoma teško odrediti. Ako višegodišnje druženje sa Mnom ne samo da nije uspelo da te pretvori u osobu koja poseduje humanost i istinu, već je, štaviše, usadilo tvoju zlobu u tvoju prirodu, pa ne samo da imaš

duplo više nadmenosti nego ranije već se i tvoje nerazumevanje Mene umnožilo, toliko da Me smatraš svojim malim pomoćnikom, onda kažem da tvoja bolest više nije samo površna, već je prodrla do samih tvojih kostiju. Sve što ti preostaje je da sačekaš da se obavi sahrana. Ne moraš Me onda moliti da budem tvoj Bog, jer si počinio greh koji zaslužuje smrt, neoprostivi greh. Čak i kada bih mogao da se smilujem na tebe, Bog na nebu će istrajati u tome da ti oduzme život, jer tvoj prestup prema naravi Božjoj nije običan problem, već je veoma ozbiljne prirode. Kada dođe vreme, nemoj Me kriviti što ti nisam rekao unapred. Sve se svodi na ovo: kada se budeš družio sa Hristom – Bogom na zemlji – kao sa običnom osobom, to jest, kada budeš verovao da je ovaj Bog samo osoba, tada ćeš propasti. Ovo je Moja jedina opomena svima vama.

Veoma ozbiljan problem: izdaja (1)

Vrlo uskoro Moje delo će biti završeno i mnoge godine provedene zajedno pretvoriće se u nepodnošljivu uspomenu. Ponavljao sam Svoje reči neprestano i uporno razvijao Svoje novo delo. Naravno, Moj savet je neophodna komponenta svakog dela koje obavljam. Bez Mog savetovanja, svi biste vi zalutali, a čak biste se i potpuno izgubili. Moje delo je sada pri kraju i u svojoj završnoj fazi. I dalje želim da se bavim savetovanjem, odnosno da vam ponudim par saveta. Nadam se samo da ste kadri da ne dozvolite da patnja koju sam podneo bude uzaludna i, ponajviše, da ste u stanju da razumete promišljenu brigu koju sam preduzeo i da se odnosite prema Mojim rečima kao da čine osnovu vašeg ponašanja kao ljudskih bića. Nezavisno od toga da li su to one reči koje ste voljni da čujete, nezavisno od toga da li ih prihvatate rado ili isključivo uz osećaj nelagode, vi se morate prema njima odnositi sa ozbiljnošću. U suprotnom, vaše ležerne i nezainteresovane naravi i držanja ozbiljno će Me uznemiriti i zapravo Me odbiti. Svim srcem se nadam da ste svi vi u stanju da čitate Moje reči iznova i iznova – na hiljade puta – i da ćete ih možda čak i naučiti napamet. Samo tako ćete postići da ne izneverite očekivanja koja imam od vas. Međutim, niko od vas sada ne živi takvim životom. Naprotiv, svi ste utonuli u razvratni život, život u kojem jedete i pijete do mile volje i niko među vama se ne služi Mojim rečima kako bi obogatio svoje srce i dušu. Shodno tome, zaključio sam da je pravo lice čovečanstva sledeće: svaki čovek Me može izdati u bilo kom trenutku i nijedan nije u stanju da potpuno veruje Mojim rečima.

„Sotona je čoveka toliko iskvario da on više nema ljudski izgled.“ Većina ljudi sada već u izvesnoj meri prepoznaje ovu izreku. Ovo kažem iz razloga što je „prepoznavanje“, na koje se Ja pozivam, samo neka vrsta površnog priznanja, za razliku od istinskog znanja. Pošto niko od vas ne može da dâ tačnu procenu niti temeljnu analizu svoje ličnosti, vi onda ostajete zbunjeni Mojim rečima. Ali ovog puta iskoristiću činjenice da objasnim najozbiljniji problem koji u vama postoji. Taj problem je izdaja. Svima vama je poznata reč „izdaja“ jer je većina ljudi nekim postupkom nekada izdala nekoga, kao što

muž izdaje svoju ženu, žena izdaje muža, sin izdaje oca, ćerka izdaje majku, rob izdaje svog gospodara, prijatelji izdaju jedni druge, rođaci izdaju jedni druge, prodavci izdaju kupce i tako dalje. Svi ovi primeri sadrže suštinu izdaje. Ukratko, izdaja je oblik ponašanja koji krši obećanje, narušava moralna načela ili deluje suprotno ljudskoj etici, pokazujući time gubitak čovečnosti. Uopšteno govoreći, kao ljudsko biće koje je rođeno u ovom svetu, uradićeš nešto što predstavlja istine, bez obzira na to da li se sećaš da si ikada učinio nešto čime si izdao neku drugu osobu ili da si izdao druge ljude mnogo puta ranije. Pošto si u stanju da izdaš svoje roditelje ili prijatelje, onda si u stanju da izdaš i druge ljude i, štaviše, u stanju si da izdaš i Mene i da činiš stvari koje prezirem. Drugim rečima, izdaja ne znači samo površno nemoralno ponašanje, već nešto što se kosi sa istinom. Upravo odatle potiče izvor otpora čovečanstva i njegovog nepovinovanja Meni. Zbog toga sam to sažeo u sledećoj izjavi: izdaja je u čovekovoj prirodi, a ta priroda je veliki protivnik toga da svaki pojedinac bude u slozi usaglašavanja pojedinca sa Mnom.

Ponašanje koje ne predstavlja apsolutnu poslušnost Meni jeste izdaja. Ponašanje koje ne predstavlja odanost Meni jeste izdaja. I kada Me varaš i služiš se lažima da bi Me obmanuo je izdaja. Kada neguješ mnoštvo predstava i širiš ih svuda okolo je izdaja. Kada nisi u stanju da potvrdiš Moja svedočanstva i interesovanja je izdaja. Kada se smeješ lažno, a u srcu si daleko od Mene, je izdaja. Sve su ovo dela izdaje za koja ste oduvek bili kadri i ona su uobičajena među vama. Niko od vas možda ovo ne smatra problemom, ali ja se sa time ne slažem. Kada Me neko izda, ne odnosim se prema tome kao da je to neka beznačajna stvar i svakako to ne mogu ignorisati. Sada, kada obavljam svoje delo među vama, ponašate se ovako – ako bude došao dan da nikog nema da pazi na vas, nećete li biti kao razbojnici koji su se proglasili carevima svojih malih brda? Kada se to desi i kada budete izazvali katastrofu, ko će biti tu da počisti za vama? Vi smatrate da su neka dela izdaje samo povremeni incidenti, a ne vaše ustaljeno ponašanje i da nisu vredna neke ozbiljne rasprave koja bi mogla da povredi vaš ponos. Ako zaista tako mislite, onda vam nedostaje zdrav razum. Ako tako razmišljate, vi ste primer i arhetip pobune. Čovekova priroda je njegov život; načelo na koje se oslanja da bi opstao i on ga ne može promeniti. Uzmimo prirodu izdaje kao primer. Ako si u stanju da uradiš nešto da bi izdao rođaka ili prijatelja, to je dokaz da je to deo tvog života i prirode sa kojom si rođen. To je nešto što niko ne može poreći. Na primer, ako osoba uživa da krade od drugih, onda je to uživanje u krađi deo njenog života, iako ponekad krade, a ponekad ne. Bilo da kradu ili ne, to nije dokaz da je njihova krađa samo vrsta ponašanja. Naprotiv, to je dokaz da je ta krađa deo njihovog života – to jest, njihove prirode. Neki će se zapitati: ako je takva njihova priroda, zašto onda, kada vide neke lepe stvari, nekad i ne ukradu? Odgovor je vrlo jednostavan. Mnogo je razloga zašto ne kradu. Neke stvari ne kradu jer su prevelike da bi ih ugrabili neopaženo pod nečijim budnim okom, ili zato što nema pogodnog trenutka za akciju, ili je nešto preskupo, prestrogo čuvano, ili možda nisu naročito zainteresovani za to, ili ne vide od kakve je

koristi to za njih i tako dalje. Svi ovi razlozi su mogući. Ali bez obzira na to da li su nešto ukrali ili ne, to ne može biti dokaz da ova misao postoji samo kao trenutni, prolazni bljesak. Naprotiv, to je deo njihove prirode koji se teško menja na bolje. Takva osoba se ne zadovoljava samo jednom krađom; takve misli o posezanju za tuđom imovinom kao da je njihova javljaju se kad god naiđu na nešto lepo ili kada se nađu u pogodnoj situaciji. Zato kažem da poreklo ove misli nije nešto što se jednostavno dešava povremeno, već nešto što leži u samoj prirodi ovakve osobe.

Svako može svojim sopstvenim rečima i postupcima da predstavi svoje pravo lice. To pravo lice je, naravno, njihova priroda. Ako si ti neko čiji je način izražavanja dvosmislen, onda je i tvoja priroda dvosmislena. Ako si prepredene prirode, onda se i ponašaš kao prepredenjak i nije ti teško da obmanjuješ druge. Ako si pakosne prirode, i tvoje reči možda prijaju uhu, tvoji postupci ipak ne mogu sakriti tvoje pakosne smicalice. Ako si lenje prirode, onda sve što kažeš podrazumeva da želiš da izbegneš odgovornost za svoju površnost i lenjost, da će tvoji postupci biti spori i površni i da će prilično vešto prikrivati istinu. Ako si empatične prirode, onda će tvoje reči biti razumne, a tvoji postupci u skladu sa istinom. Ako si lojalne prirode, onda su i tvoje reči svakako iskrene, a način na koji postupaš prizeman, lišen svega onoga što bi tvom gazdi moglo da izazove nelagodu. Ako si požudan ili pohlepan za novcem, onda će tvoje srce često biti ispunjeno takvim stvarima, a ti ćeš nehotice vršiti izopačene, nemoralne radnje koje će ljudima biti odvratne i koje neće olako zaboravljati. Kao što sam rekao, ako si sklon izdajničkoj prirodi, onda se teško možeš otrgnuti od iste. Ne veruj u sudbinu da, ako nisi naneo nepravdu drugima, onda nisi sklon izdajničkoj prirodi. Ako tako razmišljaš, onda si ti zaista buntovnik. Sve Moje reči, svaki put kada ih izgovorim, odnose se na sve ljude, a ne samo na jednu osobu ili jedan tip osobe. Samo zato što Me nisi izdao u određenoj situaciji nije dokaz da Me nećeš izdati u nekoj drugoj. Neki ljudi, tokom neuspeha u braku, gube samopouzdanje dok tragaju za istinom. Neki ljudi se odriču obaveze da Mi budu odani dok im se porodica raspada. Neki ljudi Me napuštaju u potrazi za trenucima radosti i ushićenja. Neki ljudi bi radije upali u mračnu jarugu nego živeli u svetlosti i uživali u delu Svetog Duha. Neki ljudi koji ignorišu savete prijatelja da bi zadovoljili svoju žudnju za bogatstvom, čak ni danas nisu u stanju da priznaju svoju grešku i da se promene. Neki ljudi samo privremeno žive pod Mojim imenom da bi dobili Moju zaštitu, dok mi drugi pod prinudom posvećuju samo delić vremena, jer se čvrsto drže života i boje se smrti. Nisu li ovi i drugi nemoralni postupci, koji su, štaviše, nepostojani, upravo ona ponašanja kojima su Me ljudi odavno izdali duboko u svojoj duši? Naravno, znam da ljudi ne planiraju unapred Moju izdaju; njihova izdaja je prirodno otkrivenje njihove prirode. Niko ne želi da Me izda i niko nije srećan zbog postupka kojim Me je izdao. Naprotiv, takvi drhte od straha, zar ne? Dakle, da li razmišljate o načinu kojim ćete se iskupiti zbog ovakvih izdaja i kojim ćete promeniti sadašnju situaciju?

Veoma ozbiljan problem: izdaja (2)

Čovekova priroda je sasvim drugačija od Moje suštine, jer čovekova iskvarena priroda u potpunosti potiče od Sotone; čovekovu prirodu je Sotona obradio i iskvario. Drugim rečima, čovek živi pod uticajem njegovog zla i nagrđenosti. Čovek ne raste u svetu istine ili u svetom okruženju, a još manje u svetlosti. Stoga, niko u svojoj prirodi ne može od rođenja da poseduje istinu, a još manje može da se rodi sa suštinom koja se boji i pokorava Bogu. Naprotiv, ljudi imaju prirodu koja se odupire Bogu, oglušuje se o Boga i ne gaji ljubav prema istini. Upravo ova priroda je problem o kojem želim da diskutujem – izdaja. Otpor svakog pojedinca Bogu potiče od izdaje. Ovo je problem koji postoji samo u čoveku, a ne u Meni. Neki će pitati: ako svi ljudi žive u svetu baš kao što živi i Hristos, zašto onda svi ljudi imaju prirodu koja je izdajnička prema Bogu, a Hristos je nema? Ovo je problem koji vam se mora jasno objasniti.

Osnova postojanja ljudskog roda je ponavljana reinkarnacija duše. Drugim rečima, svaka osoba stiče svoj ljudski život u telu kada se njena duša ponovo otelotvori. Nakon što se telo osobe rodi, život te osobe se nastavlja sve dok to telo na kraju ne dostigne svoje granice, što predstavlja poslednji trenutak kada duša napušta svoju ljušturu. Ovaj proces se ponavlja iznova i iznova, a čovekova duša nanovo dolazi i odlazi, i tako se održava postojanje ljudskog roda. Život tela je i život čovekove duše, a čovekova duša podržava postojanje tela čoveka. Drugim rečima, život svake osobe dolazi iz njene duše, i život nije svojstven telu. Otuda, čovekova priroda dolazi iz duše, a ne iz tela. Samo duša svake pojedinačne osobe zna kako je iskusila Sotonina iskušenja, nedaće i iskvarenost. Ove stvari su nepoznate ljudskom telu. Otuda ljudski rod nesvesno postaje sve mračniji, sve poročniji i sve rđaviji, dok je udaljenost između čoveka i Mene sve veća, a život za ljudski rod postaje sve mračniji. Duše ljudskog roda su čvrsto u rukama Sotone, tako da je, naravno, i čovekovo telo obuzeto Sotonom. Kako da se takvo telo i takvo čovečanstvo ne odupiru Bogu? Kako bi oni mogli biti urođeno usklađeni sa Njim? Razlog zašto sam Sotonu bacio u vazduh je zato što Me je izdao. Kako je onda moguće da ljudi budu neumešani? Zbog toga je izdaja ljudska priroda. Verujem da bi trebalo da i vi, kada budete razumeli ovo rezonovanje, imate izvesnu dozu verovanja u suštinu Hrista. Telo koje Duh Božji nosi je sopstveno telo Božje. Duh Božji je vrhovni; On je svemoguć, svet i pravedan. Isto tako, Njegovo telo je takođe vrhovno, svemoguće, sveto i pravedno. Takvo telo može da radi samo ono što je pravedno i blagotvorno za čovečanstvo, ono što je sveto, slavno i moćno; On nije u stanju da učini bilo šta što se kosi sa istinom, što se kosi sa moralom i pravdom, a još manje je u stanju da učini bilo šta što bi izdalo Božji Duh. Duh Božji je svet, i stoga Njegovo telo Sotona ne može da iskvari; Njegovo telo je drugačije suštine od tela čoveka. Jer je čoveka, a ne Boga, iskvario Sotona; Sotona nikako nije mogao da iskvari telo Božje. Prema tome, uprkos činjenici da čovek i Hristos nastanjuju isti prostor, samo je čovek taj koji biva zaposednut, iskorišćen i zarobljen od strane Sotone. Nasuprot tome, Hristos ostaje večno otporan na Sotoninu iskvarenost, jer Sotona nikada

neće biti u stanju da se uzdigne na najviše mesto i nikada neće moći da se približi Bogu. Danas bi trebalo da svi vi razumete da je ljudski rod, tako iskvaren od Sotone, jedini koji Me izdaje. Izdaja nikada neće biti nešto što imalo uključuje Hrista.

Sve duše koje je Sotona iskvario drže se u ropstvu, pod Sotoninom vlašću. Samo oni koji veruju u Hrista odvojeni su, spaseni iz Sotoninog tabora i dovedeni u današnje carstvo. Ovi ljudi više ne žive pod Sotoninim uticajem. Ipak, čovekova priroda je i dalje ukorenjena u čovekovom telu, drugim rečima, uprkos tome što su vaše duše spasene, vaša priroda je i dalje onakva kakva je bila pre, i izgledi da ćete Me izdati i dalje su stoprocentni. Zbog toga Moje delo traje toliko dugo, jer je vaša priroda tvrdoglava. Sada svi vi, dok ispunjavate svoje dužnosti, prolazite kroz poteškoće najbolje što možete, pa ipak, svako od vas je kadar da Me izda i vrati se pod Sotoninu vlast, u njegov tabor, vraćajući se svom starom životu – to je nepobitna činjenica. Tada nećete biti u mogućnosti da pokažete ni trunku ljudskosti ili ljudskog obličja, kao što to činite sada. U ozbiljnim slučajevima bićete uništeni i, štaviše, osuđeni na večnu propast, strogo kažnjeni, da se nikada više ne otelotvorite. Ovo je problem koji stoji pred vama. Podsećam vas, na ovaj način, prvo, zato da Moje delo ne bi bilo uzaludno, i drugo, zato da biste svi mogli živeti u danima svetlosti. Uistinu, to da li je Moje delo uzaludno nije ključni problem. Ono što jeste ključno je da budete u mogućnosti da imate srećan život i divnu budućnost. Moje delo je spašavanje ljudskih duša. Ako tvoja duša padne u ruke Sotone, tvoje telo neće živeti u miru. Ako Ja štitim tvoje telo, i tvoja duša će sigurno biti pod Mojom brigom. Ako te zaista prezirem, i tvoje telo i duša će istovremeno pasti u Sotonine ruke. Možeš li da zamisliš svoj položaj tada? Ako jednog dana Moje reči više ne budu dopirale do vas, onda ću vas ili sve predati Sotoni, koji će vas podvrgnuti strašnom mučenju dok Moj gnev sasvim ne posustane, ili ću Ja lično kazniti vas neiskupljive ljude, jer vaša srca koja Me izdaju nikada se neće promeniti.

Sada svi vi treba da pogledate u sebe što je brže moguće, da odmerite koliko je još izdaje prema Meni ostalo u vama. Nestrpljivo očekujem vaš odgovor. Ne budite površni u ophođenju prema Meni. Nikada se ne poigravam ljudima. Ako kažem da ću nešto uraditi, onda ću to sigurno uraditi. Nadam se da će svako od vas biti neko ko Moje reči shvata ozbiljno, umesto da misli da su nekakva naučna fantastika. Ono što tražim od vas jesu konkretne aktivnosti, a ne vaše fantazije. Zatim morate da odgovorite na Moja pitanja, koja su sledeća:

1. Ako si zaista služitelj, možeš li Mi služiti odano, bez ikakvih elemenata nehata ili negativnosti?

2. Ako otkriješ da te nikad nisam cenio, da li ćeš i dalje moći da ostaneš da Mi služiš doživotno?

3. Ako sam, uprkos tvom velikom trudu, i dalje izuzetno ravnodušan prema tebi, da li ćeš biti u stanju da nastaviš da radiš za Mene u nepoznatim uslovima?

4. Ukoliko, nakon što si se istrošio zbog Mene, ne udovoljim tvojim sitnim zahtevima, hoćeš li postati obeshrabren i razočaran u Mene, ili ćeš čak pobesneti i vređati Me?

5. Ako si uvek bio izrazito odan i pun ljubavi prema Meni, a ipak podnosiš patnju zbog bolesti, siromaštva i napuštanja od strane prijatelja i rođaka, ili ako trpiš bilo kakve druge nesreće u životu, da li će se tvoja odanost i ljubav prema Meni i dalje nastaviti?

6. Ako se ništa od onoga što si zamislio u svom srcu ne poklapa sa onim što sam Ja uradio, kako ćeš nastaviti da ideš svojim putem budućnosti?

7. Ako ne dobiješ ništa od onoga čemu si se nadao, možeš li i dalje da budeš Moj sledbenik?

8. Ako nikad nisi uspeo da razumeš svrhu i značaj Mog dela, možeš li biti poslušna osoba koja ne donosi proizvoljno svoj sud i zaključke?

9. Možeš li se odnositi sa uvažavanjem prema svim rečima koje sam rekao i sveukupnom delu koje sam ostvario kada sam bio zajedno sa ljudskim rodom?

10. Jesi li u stanju da budeš Moj odani sledbenik, voljan da izdržiš čitav životni vek u patnji zbog Mene, a da ne primiš ništa zauzvrat?

11. Mene radi, jesi li u stanju da odustaneš od razmatranja, planiranja ili pripremanja za svoj budući put opstanka?

Ova pitanja predstavljaju Moje konačne zahteve prema vama, i nadam se da ćete mi svi odgovoriti. Ako si ispunio jednu ili dve stvari koje se od tebe traže, onda moraš nastaviti da se trudiš. Ako ne možeš da ispuniš nijedan od ovih zahteva, ti si sigurno tip osobe koja će biti bačena u pakao. Takvim ljudima ne moram ništa više da kažem, jer oni svakako nisu ljudi koji se mogu složiti sa Mnom. Kako bih mogao u Svom domu da držim nekoga ko bi Me mogao izdati pod bilo kojim okolnostima? Što se tiče onih koji bi Me i dalje mogli izdati u većini okolnosti, proučiću njihov učinak pre nego što napravim druge dogovore. Međutim, sve one koji su u stanju da Me izdaju, bez obzira pod kojim uslovima, Ja nikada neću zaboraviti; pamtiću ih u Svom srcu i čekaću priliku da im uzvratim za njihova zlodela. Zahtevi koje sam istakao su sve problemi koje morate ispitati u sebi. Nadam se da ih svi vi možete razmotriti ozbiljno, i da se prema Meni nećete ophoditi površno. U bliskoj budućnosti ću proveriti odgovore koje ste dali na Moje zahteve. Do tada neću više ništa zahtevati od vas i neću vas ozbiljnije prekorevati. Umesto toga, vršiću Svoju vlast. Oni koje treba zadržati biće zadržani, oni koje treba nagraditi biće nagrađeni, oni koje treba predati Sotoni biće predati Sotoni, oni koje treba strogo kazniti biće strogo kažnjeni, a oni koji treba da propadnu biće uništeni. Tako više neće biti nikoga ko bi Me uznemiravao u Mojim danima. Veruješ li mojim rečima? Veruješ li u odmazdu? Veruješ li da ću kazniti sve one zle koji Me obmanjuju i izdaju? Da li se nadaš da će taj dan doći ranije ili da će doći kasnije? Da li si neko ko se plaši kazne, ili neko ko bi Mi pružio otpor iako mora da izdrži kaznu? Kada dođe taj dan, možeš li da zamisliš da li ćeš živeti u veselju i smehu, ili ćeš plakati i škrgutati zubima? Kakvom se kraju nadaš? Da li si ikada ozbiljno razmišljao veruješ li u Mene sto posto ili u Mene sumnjaš sto posto? Da li si ikada pažljivo razmotrio kakve će ti posledice i ishode doneti tvoji postupci i ponašanje? Da li se zaista nadaš da će se sve Moje reči redom ispuniti, ili se plašiš da će se Moje reči redom ispuniti? Ako se nadaš da ću uskoro poći kako bih

ispunio Svoje reči, kako bi trebalo da se odnosiš prema vlastitim rečima i postupcima? Ako se ne nadaš Mom polasku i ne nadaš se da će se sve Moje reči odmah ispuniti, zašto uopšte veruješ u Mene? Da li zaista znaš zašto Me slediš? Ako je tvoj razlog samo da bi proširio svoje vidike, nema potrebe da se toliko mučiš. Ako to činiš da bi bio blagosloven i izbegao nadolazeću katastrofu, zašto nisi zabrinut za svoje ponašanje? Zašto se ne zapitaš možeš li da udovoljiš Mojim zahtevima? Zašto se takođe ne zapitaš da li si sposoban da primiš blagoslove koji dolaze?

Trebalo bi da preispitate svoja dela

Svako vaše delo i postupak u životu ukazuju na to da svakodnevno morate da budete snabdeveni Mojim rečima kako bi vas obnovile, budući da u njima prilično oskudevate i da su vaše znanje i sposobnost razumevanja manjkavi. Svakog dana živite u atmosferi i okruženju u kojima nema istine ni zdravog razuma. Nemate ono što je potrebno da biste opstali, kao ni neophodnu osnovu da biste spoznali Mene ili istinu. Vaša se vera ne temelji ni na čemu drugom do na nejasnom i apstraktnom verovanju ili prevashodno dogmatskom znanju i verskim obredima. Svakog dana posmatram vaše kretnje, preispitujem vaše namere i plodove zla, i nikada nisam pronašao ni jednu jedinu osobu koja istinski polaže svoje srce i duh na Moj neprolazni oltar. Zato nisam voljan da trošim Svoje vreme prosipajući na takve ljude sve one reči koje bih imao da kažem; jedino što želim u Svom srcu, jeste da završim delo koje sam započeo i dosegnem one koje tek treba da spasem. I pored toga, želim da svi koji Me slede prime Moje spasenje i spoznaju istinitost Mojih reči upućenih ljudima. Nadam se da ćeš jednoga dana, kad sklopiš oči, ugledati carstvo u kojem se vazduhom širi miomiris i teku potoci žive vode – a ne turoban, ledeni svet nad kojim se nadvijaju tamni oblaci i čuju jecaji koji se nikad ne stišavaju.

Svakoga dana, dela i misli svakog pojedinca posmatrani su očima Jednoga, i u isti se mah pripremaju za vlastito sutra. To je put kojim svi živi moraju da prođu; to je put koji sam predodredio za svakog, i niko ne može da ga zaobiđe, niti da bude izuzet. Nebrojene su reči koje sam izrekao, a dela koja sam učinio su, povrh toga, nemerljiva. Svakog dana gledam kako čovek prirodno čini sve što treba da čini u skladu sa svojom urođenom prirodom i sa razvojem te svoje prirode. Mnogi od tih ljudi su, sasvim nesvesno, već izašli na „pravi put“, koji sam trasirao da bih jasno ukazao na različite tipove ljudi. Od tih tipova, koje sam odavno smestio u različita okruženja, svaki je na svom mestu pokazao svoje urođene osobine. Njih niko ne sputava, niko ih ne zavodi. Potpuno su slobodni i ponašaju se prirodno. Obuzdava ih samo jedno: Moje reči. Tako, jedni čitaju Moje reči gunđajući i nikada ih ne sprovode u delo, čineći to samo da bi izbegli smrt; drugi, pak, teško podnose dane bez Mojih reči koje bi ih vodile isnabdevale, te se stoga u svakom trenutku spontano pridržavaju Mojih reči. Kako vreme prolazi, upoznaju se s tajnama ljudskog života, čovekovim odredištem i suštinom ljudskog

postojanja. Ljudi se naprosto tako ponašaju u prisustvu Mojih reči, a Ja jednostavno dopuštam da stvari idu svojim tokom. Nikada ne činim ništa što bi ljude prisililo da svoje postojanje temelje na Mojim rečima. Stoga, oni koji nikada nisu imali savesti i čije postojanje nikada nije imalo nikakvu svrhu, hrabro odbacuju Moje reči i rade šta im je volja, nakon što su u tišini sagledali kako se stvari odvijaju. Počinju da preziru istinu i sve što dolazi od Mene. Štaviše, preziru i sam boravak u Mojoj kući. Da bi stigli do svog odredišta i izbegli kaznu, ti ljudi neko vreme obitavaju u Mojoj kući, čak i ako u njoj služe. Međutim, njihove namere i dela nikada se ne menjaju. Njihova želja za blagoslovima raste, kao i želja da jedanput uđu u carstvo i da tamo zauvek ostanu – pa čak i da zakorače u večni raj. Što svesrdnije čeznu za što skorijim nastupanjem Moga dana, sve više osećaju da im je istina postala prepreka, kamen spoticanja na njihovom putu. Jedva čekaju da zakorače u carstvo nebesko kako bi zauvek uživali u njegovim blagoslovima – a pri svemu tome uopšte ne osećaju potrebu da tragaju za istinom, da prihvate sud i grdnju, niti da, što je najbitnije, preda Mnom padnu ničice u Mojoj kući i učine ono što im zapovedam. Ti ljudi ne ulaze u Moju kuću da bi zadovoljili svoju želju za istinom, niti da bi sarađivali u Mom upravljanju; cilj im je samo da se nađu među onima koji neće nastradati u nadolazećem dobu. Samim tim, njihova srca nikada nisu spoznala istinu, niti znaju kako da je prihvate. To je razlog zbog kojeg takvi ljudi istinu nikad nisu sprovodili u delo, niti su shvatili dubinu svoje iskvarenosti, ali su, uprkos tome, sve vreme obitavali u Mojoj kući kao „sluge“. Oni „strpljivo“ čekaju Moj dolazak i neumorni su dok ih Moje delo baca na sve strane. Pa ipak, ma koliko se trudili i ma koju cenu za to plaćali, nikada ih niko nije video kako se žrtvuju zbog istine ili kako išta čine zarad Mene. U svojim srcima, jedva čekaju dan kada ću objaviti kraj starog doba; štaviše, ne mogu da dočekaju da spoznaju veličinu Moje sile i autoriteta. Jedino u čemu nisu žurili bilo je da promene sami sebe i da tragaju za istinom. Oni vole ono što je Meni gadno, a njima se gadi ono što Ja ljubim. Čeznu za onim što Ja prezirem i plaše se da ne izgube ono čega se gnušam. Žive u ovom opakom svetu, ne gadeći ga se, a ipak iskreno strahuju da ću ga uništiti. Usred svojih oprečnih namera, oni vole ovaj svet koji Ja prezirem, a istovremeno žude da ga čim pre uništim, kako bi bili pošteđeni patnji prilikom njegovog uništenja i preobraženi u gospodare narednog doba, pre no što skrenu s pravog puta. To je zato što ne ljube istinu i gnušaju se svega što dolazi od Mene. U stanju su da nakratko postanu „poslušni ljudi“, kako ne bi ostali bez svojih blagoslova, ali svoju potrebu da budu blagosloveni i strah da ne propadnu i ne završe u ognjenom jezeru nikada ne mogu prikriti. Kako se Moj dan približava, njihova želja neprestano jača. Što je propast veća, osećaju se sve bespomoćnije i ne znaju odakle da počnu ne bi li Me odobrovoljili i tako izbegli gubitak blagoslova za kojima su toliko dugo žudeli. Takvi ljudi revnosno preduzimaju korake kako bi se našli u prvim redovima, čim Ja započnem Svoje delo. Razmišljaju samo o tome kako da se nađu u prvoj borbenoj liniji, duboko strahujući da ću ih prevideti. Rade i govore ono što smatraju ispravnim, ne znajući da njihova dela i postupci nikada nisu imali dodirnih tačaka sa istinom, te da naprosto podrivaju i ometaju

Moj plan. Možda se oni zaista trude i iskreni su u svojoj želji i nameri da istraju u nevoljama, ali ništa od onoga što rade nema veze sa Mnom, jer do sada nisam video da to što rade proizlazi iz dobrih namera, a još manje da time prinose išta na Moj oltar. Takva su dela koja su preda Mnom činili tokom svih ovih godina.

Isprva sam hteo da vas opskrbim još nekim istinama, ali sam od toga morao da se uzdržim, jer je vaš stav prema istini previše hladan i ravnodušan; ne želim da Moji napori budu protraćeni, niti da vidim kako se ljudi hvataju za Moje reči, dok u svakom pogledu čine ono što se opire Meni, kleveće Me i huli na Mene. Zbog vaših stavova i vaše ljudskosti, snabdevam vas samo malim, za vas veoma značajnim delom Mojih reči, koji treba da posluži kao proba Mog dela među ljudima. Tek sada sam se zaista uverio da Moje odluke i plan koji sam pripremio odgovaraju vašim potrebama, te da je Moj stav prema ljudskom rodu ispravan. Vaše dugogodišnje ponašanje preda Mnom po prvi put Mi je dalo odgovor na pitanje: „Kakav je čovekov stav prema istini i istinitom Bogu?“ Svi Moji napori posvećeni čoveku pokazuju suštinu Moje ljubavi prema njemu, a svaki čovekov postupak preda Mnom pokazuje suštinu njegovog gnušanja prema istini i njegovog protivljenja Meni. Ja se u svakom trenutku brinem o svima koji Me slede, pa ipak, oni koji Me slede nikada nisu u stanju da prihvate Moje reči; oni čak nisu u stanju ni da poslušaju Moje savete. To je ono što Me najviše rastužuje. Niko nikada nije mogao da Me razume; štaviše, niko nikada nije mogao da Me prihvati, iako je Moj stav iskren, a Moje reči blage. Svako pokušava da posao koji sam mu poverio izvrši prema svojim zamislima; uopšte se ne pitaju kakve su Moje namere, a kamoli da Me upitaju šta je to što tražim od njih. Uporno tvrde da su Moje odane sluge, a pritom se sve vreme bune protiv Mene. Mnogi od njih veruju da istine koje su njima neprihvatljive ili nesprovodljive zapravo i nisu istine. Za te ljude, Moje istine predstavljaju nešto što se poriče i gura u stranu. U isto vreme, ljudi Me samo na rečima priznaju za Boga, a pritom Me ujedno smatraju za autsajdera, koji nije ni istina, ni put, ni život. Niko ne zna ovu istinu: Moje su reči večna i nepromenljiva istina. Ja čoveku dajem život i jedina sam smernica ljudskom rodu. Vrednost i smisao Mojih reči ne mere se po tome da li ih ljudski rod prepoznaje i prihvata, već po suštinskom značenju tih reči. Čak i ako niko na ovom svetu nije u stanju da primi Moje reči, njihovu vrednost i potporu koju one pružaju ljudskom rodu nijedan čovek ne može da proceni. Stoga, kad god se suočim s velikim brojem ljudi koji se bune protiv Mojih reči, opovrgavaju ih ili u potpunosti preziru, Moj stav je sledeći: neka vreme i činjenice budu Moji svedoci i neka pokažu da su Moje reči istina, put i život. Neka pokažu da je sve ono što sam rekao tačno, da čovek treba tim rečima da se opremi i, štaviše, da ih prihvati. Neka svi koji Me slede znaju ovo: oni koji ne mogu u potpunosti da prihvate Moje reči, koji nisu u stanju da ih sprovedu u delo, oni koji u Mojim rečima ne nalaze svrhu i koji zbog njih ne mogu da prime spasenje, to su isti oni ljudi koje su Moje reči osudile i koji su, povrh toga, izgubili Moje spasenje, te ih stoga Moj štap nikada neće mimoići.

16. april 2003. godine

Bog je izvor čovekovog života

Od trenutka kada plačući dođeš na ovaj svet, počinješ da ispunjavaš svoju dužnost. Zarad Božjeg plana i Njegovog predodređenja, obavljaš svoju ulogu i započinješ svoj životni put. Ma kakvo bilo tvoje poreklo i ma kakav bio put pred tobom, niko ne može izbeći Nebesku orkestraciju i uređenje i niko ne upravlja sopstvenom sudbinom, jer je samo On, koji vlada svim stvarima, sposoban za takvo delo. Od nastanka čoveka Bog je tako radio, upravljajući vaseljenom, usmeravajući pravila promene za sve stvari i putanju njihovog kretanja. Kao i sve stvari, čovek se tiho i nesvesno hrani slašću i kišom i rosom od Boga; kao i sve stvari, čovek nesvesno živi orkestriran Božjom rukom. Čovekovo srce i duh su u Božjim rukama, celokupan njegov život vidi se u Božjim očima. Bez obzira da li veruješ u ovo ili ne, sve stvari bez izuzetka, kako žive tako i one mrtve, smenjivaće se, menjati, obnavljati i nestajati u skladu sa Božjim mislima. Na takav način Bog predsedava svim stvarima.

Dok noć tiho pada, čovek je nesvestan, jer ljudsko srce ne može da opazi kako se noć približava, niti odakle dolazi. Dok noć tiho izmiče, čovek dočekuje svetlost dana, ali još manje zna odakle je došla ta svetlost i kako je oterala noćnu tamu i još manje je toga svestan. Ove stalne smene dana i noći vode čoveka iz jednog perioda u drugi, iz jednog istorijskog konteksta u drugi, istovremeno obezbeđujući da se Božje delo izvršava u svakom periodu i da se sprovodi Njegov plan za svako doba. Čovek je prošao kroz ove periode zajedno s Bogom, pa ipak ne zna da Bog upravlja sudbinom svih stvari i živih bića, niti zna kako Bog orkestrira svim stvarima i usmerava ih. Ovo je čoveku izmicalo od pamtiveka do dana današnjeg. Što se tiče razloga, on nije u tome što su Božja dela previše skrivena, niti što Božji plan tek treba da se ostvari, već u tome što su čovekovo srce i duh previše udaljeni od Boga, do te mere da čovek ostaje u službi Sotone čak i dok sledi Boga – a još uvek to ne zna. Niko aktivno ne traži Božje stope i Božju pojavu i niko nije voljan da živi pod Božjom brigom i staranjem. Umesto toga, ljudi žele da se oslone na pokvarenost Sotone, zlikovca, kako bi se prilagodili ovom svetu i pravilima postojanja koje zlo čovečanstvo sledi. U ovom trenutku, čovekovo srce i duh postali su čovekov poklon u čast Sotone i Sotonina hrana. Štaviše, ljudsko srce i duh postali su mesto na kom Sotona može da boravi i njegovo prikladno igralište. Tako čovek nesvesno prestaje da razume načela ljudskosti, te vrednost i značenje čovekovog postojanja. Božji zakoni i zavet između Boga i čoveka postepeno blede u čovekovom srcu i on prestaje da traga za Bogom i da obraća pažnju na Njega. Kako vreme prolazi, čovek više ne razume zašto ga je Bog stvorio, niti razume reči iz usta Božjih i sve ono što dolazi od Boga. Tada čovek počinje da se opire Božjim zakonima i uredbama, a njegovo srce i duh obamiru… Bog gubi čoveka kojeg je prvobitno stvorio, a čovek gubi koren koji je prvobitno imao: to je tuga ovog ljudskog roda. U stvari, od samog početka pa do sada, Bog je za čovečanstvo inscenirao tragediju, onu u kojoj je čovek ujedno i protagonista i žrtva. I niko ne može da odgovori na pitanje ko je režiser ove tragedije.

U ogromnom svetskom prostranstvu, okeani neprestano nanose mulj na polja, a polja uvek iznova naviru u okeane. Osim Njega, koji vlada nad svim stvarima, niko nije u stanju da predvodi i usmerava ovaj ljudski rod. Nema takvog moćnika koji bi naporno radio ili obavljao pripreme za ovaj ljudski rod, a još manje ima ikoga ko bi ovaj ljudski rod mogao da povede ka odredištu svetlosti i da ga oslobodi ovozemaljskih nepravdi. Bog žali nad budućnošću ljudskog roda, tuguje zbog pada čovečanstva i boli ga što ono, korak po korak, maršira ka raspadu i putu bez povratka. Niko nikada nije razmišljao o pravcu kojim bi moglo da se zaputi takvo čovečanstvo koje je slomilo srce Bogu i odreklo Ga se tražeći zlikovca. Upravo iz ovog razloga, niko ne oseća Božji gnev, niko ne traži način kako da udovolji Bogu niti pokušava da Mu se približi, i štaviše, niko ne nastoji da razume Božju tugu i bol. Čak i nakon što čuje Božji glas, čovek nastavlja svojim putem, uporno se udaljavajući od Boga, izbegavajući Božju blagodat i brigu, i kloneći se Njegove istine, radije birajući da se proda Sotoni, Božjem neprijatelju. I ko je ikad razmišljao – ustraje li čovek u svojoj tvrdoglavosti – o tome kako će Bog postupati sa ovim čovečanstvom koje Ga je odbacilo ne osvrćući se? Niko ne zna da razlog za neprestana Božja podsećanja i nagovaranja leži u tome što je On Svojim rukama pripremio nesreću poput nijedne ranije, nesreću koja će biti nepodnošljiva za čovekovo telo i dušu. Ova nesreća nije kazna samo za telo, već i za dušu. Treba da znaš ovo: kada Božji plan propadne i kada se Njegova podsećanja i nagovaranja pokažu kao uzaludna, kakav bes će On ispoljiti? Biće to poput nečeg što nijedno stvorenje nikada nije doživelo niti čulo. I zato kažem, ova nesreća je bez presedana i nikada se neće ponoviti. Jer Božji plan je da samo ovaj put stvori čovečanstvo i da ga samo ovaj put spase. Ovo je prvi put, a ujedno i poslednji. Stoga niko ne može da shvati mukotrpne namere i žarko iščekivanje sa kojima Bog ovoga puta spasava čovečanstvo.

Bog je stvorio ovaj svet i u njega uveo čoveka, živo biće kome je podario život. Zatim je čovek dobio roditelje i rođake i više nije bio sam. Otkako je čovek prvi put ugledao ovaj materijalni svet, bilo mu je suđeno da postoji unutar Božjeg predodređenja. Dah života od Boga podržava svako živo biće tokom razvoja, sve dok ne odraste. Tokom ovog procesa, nijedan čovek ne oseća kako odrasta pod Božjom negom; umesto toga, ljudi smatraju da čovek odrasta pod ljubavlju i negom svojih roditelja i da je njegov sopstveni životni instinkt taj koji usmerava njegovo odrastanje. Ovo je zato što čovek ne zna ko mu je podario život, niti odakle je taj život došao, a još manje poznaje način na koji životni instinkt stvara čuda. On zna samo da je hrana osnova za održanje njegovog života, da je istrajnost izvor njegovog postojanja i da su uverenja u njegovom umu kapital od kojeg zavisi njegov opstanak. Čovek je potpuno nesvestan Božje blagodati i opskrbe, te tako traći život koji mu je Bog podario… Nijedno od ovih ljudskih bića, o kojima Bog brine danju i noću, ne preuzima na sebe da Mu se klanja. Bog samo nastavlja da prema Svom planu radi na čoveku, od kojeg ništa ne očekuje. On to čini u nadi da će se jednoga dana čovek probuditi iz sna i iznenada shvatiti vrednost i značenje života, cenu koju je Bog platio za sve što mu je dao, i čežnjivu strepnju sa kojom Bog čeka da Mu se čovek

ponovo vrati. Niko nikada nije razmotrio tajne nastanka i održanja čovekovog života. Samo Bog, koji razume sve ovo, tiho trpi bol i udarce koje mu nanosi čovek, koji je od Boga dobio sve, a ipak je nezahvalan. U svemu što život donosi čovek uživa kao u nečemu što se podrazumeva; isto tako se „podrazumeva“ da je Bog od čoveka izdat, zaboravljen i iznuđen. Da li je moguće da je Božji plan zaista toliko važan? Da li je moguće da je čovek, to živo biće koje je Božjom rukom stvoreno, zaista toliko važan? Božji plan je nesumnjivo važan; međutim, ovo živo biće koje je stvoreno Božjom rukom postoji radi Njegovog plana. Stoga Bog ne može da uništi Svoj plan iz mržnje prema ovom ljudskom rodu. Zbog Svog plana i zbog daha koji je izdahnuo, Bog trpi sve muke, ne zbog čovekovog tela, nego zbog čovekovog života. On to čini da bi povratio ne čovekovo telo, nego život koji je izdahnuo. To je Njegov plan.

Svi koji dođu na ovaj svet moraju da prođu kroz život i smrt, a većina ih je prošla kroz ciklus umiranja i ponovnog rađanja. Oni koji su živi uskoro će umreti, a mrtvi će se uskoro vratiti. Sve je to tok života koji je Bog uredio za svako živo biće. Ipak, upravo su ovaj tok i ovaj ciklus istina koju Bog želi da čovek vidi: da je život koji je Bog podario čoveku neograničen, nesputan telesnošću, vremenom i prostorom. Takva je tajna života koju je Bog podario čoveku i ona je dokaz da je život došao od Njega. Iako mnogi možda ne veruju da je život došao od Boga, čovek neizbežno uživa u svemu što dolazi od Boga, bilo da veruje u Njegovo postojanje ili ga poriče. Ako se Bog jednoga dana iznenada predomisli i poželi da povrati sve što postoji na svetu i da uzme nazad život koji je dao, neće biti više ničega. Bog koristi Svoj život kako bi opskrbio sve stvari, i žive i nežive, dovodeći sve u sklad zahvaljujući Svojoj moći i autoritetu. Ovo je činjenica koju niko ne može da zamisli niti shvati, a upravo su ove neshvatljive činjenice ispoljenje i svedočanstvo životne sile Božje. Dozvoli da ti sada otkrijem jednu tajnu: veličina i sila Božjeg života nedokučive su svim stvorenjima. Tako je sada, kao što je bilo u prošlosti, a tako će biti i u vremenu koje dolazi. Druga tajna koju ću odati je sledeća: izvor života za sva stvorenja dolazi od Boga, koliko god se ona razlikovala po životnoj formi ili strukturi; kakva god da si vrsta živog bića, ne možeš se okrenuti protiv životne putanje koju je odredio Bog. U svakom slučaju, sve što želim jeste da čovek razume ovo: bez Božje brige, staranja i opskrbe, čovek ne može da primi sve što mu je suđeno da primi, ma koliko se marljivo trudio ili mukotrpno borio. Bez Božje opskrbe za život, čovek gubi osećaj vrednosti življenja i smisla života. Kako je Bog mogao dozvoliti da čovek, koji lakomisleno rasipa vrednost Njegovog života, bude tako bezbrižan? Kao što sam već rekao: ne zaboravi da je Bog izvor tvog života. Ako čovek ne čuva pažljivo sve ono što mu je Bog podario, ne samo da će Bog uzeti nazad sebi ono što je prvobitno dao, već će čoveku dvostruko naplatiti za sve što mu je dao.

26. maj 2003. godine

Uzdasi Svemogućeg

U tvom srcu postoji ogromna tajna, koje nikada nisi bio svestan jer si živeo u svetu bez svetlosti. Tvoje je srce i tvoj duh oteo zlikovac. Oči su ti tamom zaklonjene i ne vidiš ni sunce na nebu ni tu svetlucavu zvezdu u noći. Tvoje su uši zapušile varljive reči i ne čuješ ni gromoglasan glas Jahvea ni šum vode koja teče s trona. Izgubio si sve što ti s pravom pripada, sve što ti je Svemogući podario. Ušao si u beskrajno more nevolja, bez snage da se spaseš, bez nade da preživiš i sve što radiš je borba i jurnjava… Od tog trenutka pa nadalje bio si osuđen da te zlikovac unesreći i da hodaš putem bez povratka, daleko od blagoslova Svemogućeg, van domašaja opskrbi Svemogućeg. Milion poziva teško može da probudi tvoje srce i tvoj duh. Čvrsto spavaš u rukama zlikovca, koji te je namamio u bezgranično carstvo bez pravca ili putokaza. Od tada si izgubio svoju prvobitnu nevinost i čistotu i počeo da izbegavaš brigu Svemogućeg. U tvom srcu zlikovac upravlja tobom u svim stvarima i postao je tvoj život. Više ga se ne plašiš, ne izbegavaš ga, niti sumnjaš u njega. Umesto toga, prema njemu se ophodiš kao prema Bogu u svom srcu. Počeo si da ga čuvaš kao nešto sveto i obožavaš, a vas ste dvoje postali nerazdvojni kao telo i senka, predani tome da živite i umrete zajedno. Nemaš pojma odakle si došao, zašto si rođen ni zašto ćeš umreti. Gledaš na Svemogućeg kao na stranca – ne znaš Njegovo poreklo, a još manje znaš šta je sve On za tebe učinio. Sve što dolazi od Njega postalo ti je mrsko – niti to ceniš niti mu znaš vrednost. Hodaš zajedno sa zlikovcem, počev od dana kada si primio opskrbu Svemogućeg. Izdržao si hiljade godina bura i oluja sa zlikovcem, i stojiš zajedno s njim protiv Boga koji je bio izvor tvog života. Ne znaš ništa o pokajanju, a još manje znaš da si došao na rub propasti. Zaboravio si da te je zlikovac zaveo i unesrećio, zaboravio si svoje početke. Tako te je zlikovac unesrećivao na svakom koraku sve do današnjeg dana. Tvoje srce i tvoj duh otupeli su i truli. Prestao si da se žališ na tegobe u svetu ljudi. Više ne veruješ da je svet nepravedan. Još te manje zanima da li Svemogući postoji. To je stoga jer zlikovca odavno smatraš svojim pravim ocem i ne možeš od njega da se odvojiš. To je tajna u tvom srcu.

Dok zora sviće, jutarnja zvezda počinje da sija na istoku. Ta zvezda koja nikada pre tu nije bila, obasjava mirno blistavo nebo i ponovo pali ugašenu svetlost u srcima ljudi. Ljudski rod više nije usamljen zahvaljujući tom svetlu koje bez razlike sija i na tebe i na druge. Pa ipak, ti nastavljaš čvrsto da spavaš u tamnoj noći. Ne čuješ nikakav zvuk i ne vidiš svetlost. Nisi svestan dolaska novog neba i zemlje, novoga doba, jer ti otac kaže: „Dete moje, ne ustaj, još je rano. Hladno je, ne izlazi napolje da ti mač i koplje ne probodu oči.“ Imaš poverenja samo u opomene svoga oca i veruješ da je samo on u pravu jer je stariji od tebe i iskreno te voli. Zbog takvih opomena i takve ljubavi prestaješ da veruješ u predanje da na svetu postoji svetlost. Zbog njih ne mariš više ima li još istine na svetu. Više se ne usuđuješ da se nadaš da će Svemogući da te spase. Zadovoljan si postojećim stanjem, više ne očekuješ dolazak svetlosti, više ne iščekuješ dolazak Svemogućeg

kako je rečeno u predanju. Što se tebe tiče, ništa što je lepo ne može da oživi, ne može da postoji. U tvojim očima sutrašnjica ljudskog roda, budućnost ljudskog roda, naprosto nestaje, izbrisana je. Svom snagom se držiš za očeve skute, voljan da deliš njegove nedaće, duboko uplašen da ne ostaneš bez saputnika i ne izgubiš pravac na vašem dalekom putovanju. Ogroman i zamagljen svet ljudi oblikovao je mnoge od vas, nepokolebljive i neustrašive u ispunjavanju različitih uloga u njemu. Stvorio je mnoge „ratnike“ koji se ne boje smrti. I više od toga, stvorio je čitave gomile umrtvljenih i paralizovanih ljudskih bića nesvesnih svrhe radi koje su stvorena. Oči Svemogućeg posmatraju svakog pripadnika duboko unesrećene ljudske vrste. Ono što On čuje jeste naricanje onih koji pate, ono što On vidi jeste besramnost onih koji su unesrećeni i ono što On oseća jesu bespomoćnost i strah ljudske vrste koja je izgubila blagodat spasenja. Ljudski rod odbacuje Njegovu brigu, birajući da ide sopstvenim putem, i pokušava da izbegne Njegov ispitivački pogled, birajući radije da, do poslednje kapi, iskusi gorke morske dubine u društvu neprijatelja. Ljudi više ne čuju uzdahe Svemogućeg. Ruke Svemogućeg više nisu voljne da pomiluju ovaj tragičan ljudski rod. Toliko puta On ponovo osvaja, toliko puta On gubi i tako se Njegovo delo ponavlja. Od tog trenutka On počinje da se umara, da se oseća iscrpljeno i prestaje da radi to što čini i da hoda među ljudima… Ljudski rod je sasvim nesvestan ijedne od tih promena, nesvestan je dolazaka i odlazaka, te tuge i melanholije Svemogućeg.

Sve se na ovom svetu brzo menja mislima Svemogućeg i pod Njegovim očima. Stvari za koje ljudski rod nikada nije čuo dolaze iznenada, dok stvari koje ljudski rod odavno poseduje nesvesno izmiču. Niko ne može da dokuči gde je Svemogući, a još manje iko može da oseti uzvišenost i veličinu Njegove životne sile. On je uzvišen po tome što može da opaža ono što ljudi ne mogu. Veliki je po tome što je On taj koga je ljudski rod napustio, ali ga On ipak spasava. On zna smisao života i smrti i, više od toga, On poznaje zakone postojanja koje bi ljudski rod, koji je stvoren, trebalo da sledi. On je temelj ljudskog postojanja i Iskupitelj koji ponovo vaskrsava ljudski rod. On opterećuje srećna srca tugom i podiže tužna srca srećom, a sve to radi Svog dela i radi Svog plana.

Ljudski rod, koji je odlutao od života koji pruža Svemogući, ne zna svrhu postojanja, ali se ipak boji smrti. Bez pomoći je i podrške, ali i dalje nerado zatvara oči i čeliči se kako bi se provukao u neplemenitom životu u ovom svetu, poput vreća mesa bez osećaja za sopstvene duše. Živiš na taj način, bez nade, kao i drugi, bez cilja. Samo će Onaj Sveti iz predanja spasiti ljude koji, kukajući usred stradanja, očajnički čeznu za Njegovim dolaskom. Do sada, takvo se verovanje nije ostvarilo kod onih kojima nedostaje svesnost. Ipak, ljudi i dalje za tim tako žude. Svemogući se smilovao onim ljudima koji su duboko patili. U isto vreme, On je sit onih ljudi kojima nedostaje svesnost, jer je predugo morao da čeka na odgovor ljudskog roda. On želi da traži, da traži tvoje srce i tvoj duh, da ti donese vodu i hranu i da te probudi da više ne budeš žedan i gladan. Kada si umoran ili počneš da osećaš ponešto od sumorne pustoši ovog sveta, nemoj da se

izgubiš, nemoj da plačeš. Svemogući Bog, Čuvar, prihvatiće tvoj dolazak u bilo koje vreme. On bdi pored tebe i čeka da Mu se vratiš. On čeka na dan kada će ti se iznenada vratiti sećanje: kad budeš shvatio da si potekao od Boga, da si u neko nepoznato vreme izgubio pravac, u neko nepoznato vreme izgubio svest na putu, i u neko nepoznato vreme stekao „oca“. Kada nadalje budeš shvatio da je Svemogući uvek bdeo, čekajući tamo veoma, veoma dugo na tvoj povratak. Bdeo je sa očajničkom čežnjom, čekajući na odziv bez odgovora. Njegovo bdenje i čekanje nemaju cenu, a oni su zarad ljudskog srca i ljudskog duha. Možda su ovo bdenje i čekanje beskrajni, a možda su i pri kraju. Ali bi ti trebalo da znaš gde se, upravo sada, tačno nalaze tvoje srce i tvoj duh.

28. maj 2003. godine

Deset upravnih odluka kojih se Božji izabrani narod mora pridržavati u Doba carstva

1. Čovek sebe ne treba da veliča niti sebe treba da uzdiže. On treba da obožava i uzdiže Boga.

2. Čini sve ono što je korisno za Božje delo i ništa što je štetno za interese Božjeg dela. Brani Božje ime, Božje svedočanstvo i Božje delo.

3. Novac, materijalni predmeti i sva imovina u Božjoj kući jesu darovi koje čovek treba da daje. U ovim darovima ne sme uživati niko osim sveštenika i Boga, jer darovi ljudi jesu na uživanje Bogu. Bog ove darove deli samo sa sveštenikom; niko drugi nije podoban niti ima pravo da uživa u bilo kom njihovom delu. Svi čovekovi darovi (uključujući novac i materijalne stvari u kojima se može uživati) dati su Bogu, a ne čoveku, pa tako čovek ne treba da uživa u ovim stvarima; ako bi čovek u njima uživao, on bi tada te darove krao. Svaki onaj koji to učini jeste Juda, jer se Juda, osim što je bio izdajnik, takođe poslužio onim što je bilo stavljano u vreću s novcem.

4. Čovek ima iskvarenu narav i, povrh toga, poseduje emocije. Budući da je tako, izričito se zabranjuje da dvoje članova suprotnog pola bez pratnje rade zajedno kada služe Bogu. Svi koji u tome budu otkriveni biće, bez izuzetka, izbačeni.

5. Ne osuđuj Boga i ne razgovaraj opušteno o stvarima koje se odnose na Boga. Radi ono što čovek treba da radi, govori kao što čovek treba da govori, nemoj da prelaziš postavljene granice, niti da izlaziš van postavljenih ograničenja. Svoj jezik drži za zubima i vodi računa kuda koračaš, kako bi izbegao da učiniš bilo šta što vređa Božju narav.

6. Radi ono što čovek treba da uradi, ispunjavaj svoje obaveze, preuzmi odgovornost i drži se svoje dužnosti. Budući da veruješ u Boga, trebalo bi da daš svoj doprinos Božjem delu; ako to ne učiniš, onda nisi podoban da jedeš i piješ reči Božje, niti si podoban da živiš u Božjoj kući.

7. U crkvenom poslu i u crkvenim pitanjima, pored poslušnosti Bogu, u svemu sledi uputstva čoveka koga koristi Sveti Duh. Neprihvatljiv je i najmanji prekršaj. U potpunosti ispunjavaj svoje obaveze i nemoj analizirati šta je ispravno, a šta pogrešno; ono što je ispravno ili pogrešno nema nikakve veze sa tobom. Tvoje je da se pobrineš jedino za potpunu poslušnost.

8. Ljudi koji veruju u Boga treba Bogu da budu poslušni i da Ga poštuju. Nemoj uzdizati niti se ugledati ni na jednu osobu; ne postavljaj Boga na prvo, ljude na koje se ugledaš na drugo, a sebe na treće mesto. Nijedna osoba ne bi trebalo da zauzima mesto u tvom srcu, a ljude ne treba da posmatraš – posebno ne one koje poštuješ – kao da su ravni Bogu ili kao da su Mu jednaki. Bogu je ovo nepodnošljivo.

9. Usredsredi svoje misli na rad crkve. Ostavi po strani prohteve sopstvenog tela, budi odlučan u vezi sa porodičnim stvarima, svim srcem se posveti delu Božjem i postavi Božje delo na prvo mesto, a sopstveni život na drugo. Ovo je pristojnost sveca.

10. Srodnike koji nisu vernici (tvoja deca, muž ili žena, sestre, roditelji i tako dalje) ne treba primoravati da idu u crkvu. Božjoj kući ne nedostaje članova i nema potrebe da se taj broj popunjava ljudima od kojih nema koristi. Svi oni koji svojevoljno ne veruju, ne smeju se uvoditi u crkvu. Ova odluka je upućena svim ljudima. Jedni druge treba da proveravate, nadgledate i da se podsećate na ovu stvar; niko je ne sme prekršiti. Čak i kada srodnici koji nisu vernici nevoljno uđu u crkvu, ne smeju im se izdavati knjige, niti im se sme davati novo ime; takvi ljudi nisu iz Božje kuće, a njihov ulazak u crkvu mora biti zaustavljen na svaki mogući način. Ako se crkva dovede u nevolju zbog najezde demona, onda ćeš i sam biti izbačen ili će ti biti postavljena ograničenja. Ukratko, po ovom pitanju svi imate odgovornost, iako ne treba da budete bezobzirni niti da je koristite za lična razračunavanja.

Dodatak 1
Pojavom Boga otpočelo je novo doba

Božji plan upravljanja za šest hiljada godina bliži se kraju, a kapija carstva je već otvorena svima koji traže Njegovu pojavu. Draga braćo i sestre, šta čekate? Šta je to što tražite? Čekate li da se Bog pojavi? Tragate li za Njegovim stopama? Kako treba čeznuti za Božjom pojavom! I kako je teško pronaći Božje stope! U dobu kao što je ovo, u svetu kao što je ovaj, šta je to što moramo da učinimo kako bismo svedočili danu Božjeg pojavljivanja? Šta moramo da učinimo kako bismo išli ukorak sa Božjim stopama? Sa pitanjima ove vrste suočavaju se svi oni koji čekaju da se Bog pojavi. Svi ste ih razmatrali u više navrata – ali sa kakvim ishodom? Gde se Bog pojavljuje? Gde su Božje stope? Imate li odgovor? Mnogi ljudi bi ovako odgovorili: „Bog se pojavljuje među svima onima koji Ga slede i Njegove su stope među nama; toliko je jednostavno!“ Svako može da dâ šablonski odgovor, ali da li razumete šta se podrazumeva pod pojavom Boga ili pod

Njegovim stopama? Pojava Boga se odnosi na Njegov dolazak na zemlju kako bi lično obavio Svoje delo. Sa Svojim identitetom i sopstvenom naravi, i na Sebi svojstven način, On se spušta među ljude kako bi sproveo delo otpočinjanja i okončanja jednog doba. Ovakva pojava nije oblik ceremonije. Ona nije znak, slika, čudo, niti neka vrsta velike vizije, a još manje je vrsta religioznog procesa. Ona je realna i stvarna činjenica koju svako može da dodirne i vidi. Ovakva pojava ne događa se tek reda radi niti zbog nekog kratkoročnog poduhvata, već zarad jedne etape dela iz Njegovog plana upravljanja. Božja pojava je uvek ima smisla i uvek je u nekoj vezi sa Njegovim planom upravljanja. Ono što ovde nazivamo pojavom potpuno je drugačije od onih „pojava“ u kojima Bog usmerava, vodi i prosvećuje čoveka. Bog izvodi etapu Svog velikog dela svaki put kada se otkrije. Ovo delo se razlikuje od dela iz svakog drugog doba. Ono je čoveku nezamislivo i on ga nikada nije iskusio. To je delo kojim započinje novo i završava se staro doba, i predstavlja nov i poboljšan oblik dela za spasenje čovečanstva; štaviše, to je delo koje čovečanstvo uvodi u novo doba. To je ono što pojava Boga označava.

Nakon što ste razumeli značenje Božje pojave, kako treba da tražite Božje stope? Nije teško objasniti ovo pitanje: gde god da se Bog pojavi, tamo ćete naći Njegove stope. Takvo objašnjenje zvuči krajnje jednostavno, ali u praksi nije tako lako izvodljivo, jer mnogi ljudi ne znaju gde se Bog pojavljuje, a još manje gde On želi, ili gde bi trebalo da se pojavi. Neki će instinktivno pomisliti da se Bog pojavljuje tamo gde deluje Sveti Duh. Ili veruju da se Bog pojavljuje tamo gde su duhovnici. Ili pak veruju da gde god ima ljudi koji uživaju veliki ugled, tamo se pojavljuje Bog. Na trenutak ostavimo po strani pitanje da li su takva uverenja ispravna ili pogrešna. Da bismo ovo objasnili, najpre moramo imati jasan cilj: mi tragamo za Božjim stopama. Ne tragamo za duhovnicima, a još manje za poznatim ličnostima; u potrazi smo za Božjim stopama. Iz tog razloga, budući da tragamo za Božjim stopama, dužni smo da tražimo Božju volju, Božje reči, Njegove izjave – jer gde god postoje nove reči koje je izgovorio Bog, tamo je Božji glas, a gde god su Božje stope, tamo su Božja dela. Gde god postoji Božji izraz, tamo se Bog pojavljuje, a gde god se Bog pojavljuje, tamo su istina, put i život. Tragajući za Božjim stopama, zanemarili ste reči „Bog je istina, put i život“. I tako, mnogi ljudi, čak i kada prime istinu, ne veruju da su pronašli Božje stope, a još manje priznaju Božju pojavu. Kakva kobna greška! Božja pojava ne može se pomiriti sa čovekovim predstavama, a još manje se Bog može pojaviti po čovekovom nalogu. Bog pravi sopstvene izbore i sopstvene planove kada obavlja Svoje delo; štaviše, On ima sopstvene ciljeve i metode. Koje god delo da obavlja, On nema potrebu da o tome raspravlja sa čovekom niti da traži njegov savet, a još manje da svakoga obaveštava o Svom delu. Ovo je Božja narav, koju, štaviše, svako treba da prizna. Ako želite da svedočite pojavi Boga, da pratite Božje stope, najpre morate da napustite sopstvene predstave. Ne smeš zahtevati da Bog učini ovo ili ono, a još manje treba da Ga smeštaš u sopstvene okvire i ograničavaš Ga na sopstvene predstave. Umesto toga, treba da se zapitate kako bi valjalo da tražite Božje stope, kako da prihvatite Božju pojavu i kako da se pokorite novom Božjem delu: to je

ono što čovek treba da uradi. Pošto čovek nije istina i pošto ne poseduje istinu, on treba da traži, da prihvati i da posluša.

Bez obzira na to da li si Amerikanac, Britanac ili pripadnik bilo koje druge nacionalnosti, treba da izađeš izvan okvira svoje nacije, i da prevazilazeći samoga sebe sagledaš Božje delo iz identiteta stvorenog bića. Na ovaj način, ti nećeš postavljati ograničenja Božjim stopama. To je zato što u današnje vreme mnogi ljudi smatraju da je nemoguće da će se Bog pojaviti u određenom narodu ili među određenim ljudima. Kako je veliki značaj Božjeg dela i kako je važna Božja pojava! Kako oni uopšte mogu da se izmere čovekovim predstavama i razmišljanjem? I zato kažem, treba da prevaziđeš predstave zasnovane na nacionalnosti i etničkoj pripadnosti da bi tražio Božju pojavu. Samo tako nećeš biti sputan sopstvenim predstavama; samo tako ćeš biti dostojan da dočekaš pojavu Boga. U suprotnom, ostaćeš u večnoj tami i nikada nećeš zadobiti Božje odobravanje.

Bog je Bog celokupnog ljudskog roda. On Sebe ne smatra privatnim vlasništvom bilo koje nacije ili naroda, već obavlja Svoje delo onako kako je planirao, ne ograničavajući se ni na koji oblik, naciju ili narod. Možda nikada nisi zamišljao ovaj oblik, ili možda takav oblik poričeš, ili naprosto smatraš kako su nacija u kojoj se Bog otkriva i narod kojem On Sebe otkriva diskriminisani od svih i najzaostaliji na zemlji. Ipak, Bog ima Svoju mudrost. Svojom velikom silom i pomoću Svoje istine i Svoje naravi, On je zaista zadobio grupu ljudi koji dele Njegova gledišta, i grupu ljudi koju je On poželeo da upotpuni – grupu koju je osvojio i koja, izdržavši svakojake kušnje i nevolje i svakojaka progonstva, može da Ga prati do samoga kraja. Cilj Božje pojave, koja nije ograničena ni na koji oblik niti naciju, jeste da Mu omogući da dovrši Svoje delo onako kako ga je planirao. Ovo je isto kao kada se Bog ovaplotio u Judeji: Njegov cilj je bio da dovrši delo raspeća iskupljenjem čitavog ljudskog roda. Ipak, Jevreji su verovali da je nemoguće da Bog to učini i mislili su da je nemoguće da se Bog ovaploti i poprimi oblik Gospoda Isusa. Njihovo „nemoguće“ postalo je osnova na kojoj su osudili Boga i suprotstavili Mu se, što je na kraju dovelo do uništenja Izraela. Danas mnogi ljudi prave sličnu grešku. Oni svom snagom najavljuju skoru pojavu Boga, ali je istovremeno i osuđuju; njihovo „nemoguće“ ponovo ograničava Božju pojavu i smešta je unutar granica njihove mašte. I tako sam video mnoge koji, naišavši na reči Božje, počnu da se divljački i promuklo smeju. Ali da li se ovaj smeh razlikuje od osude i huljenja od strane Jevreja? Niste pobožni u prisustvu istine, a još manje pokazujete čežnju. Sve što radite svodi se na neselektivno učenje, te na bezbrižno i nezainteresovano čekanje. Šta možete dobiti od ovakvog učenja i čekanja? Mislite li da će Bog svakog od vas pojedinačno usmeravati? Ako ne možeš da razaznaš Božje izjave, kako si dostojan da svedočiš pojavi Boga? Gde god da se Bog pojavi, tamo se izražava istina i tamo će biti Božji glas. Samo oni koji mogu da prihvate istinu biće u stanju da čuju Božji glas i samo su takvi ljudi dostojni da budu svedoci Božje pojave. Odbaci svoje predstave! Smiri se i pažljivo pročitaj ove reči. Ako čezneš za istinom, Bog će te prosvetiti i razumećeš Njegovu volju i Njegove reči. Odbacite svoja

mišljenja o „nemogućem“! Što ljudi više veruju da je nešto nemoguće, to je verovatnije da će se to dogoditi, jer se Božja mudrost uzdiže iznad neba, Božje misli su uzvišenije od čovekovih, a Božje delo prevazilazi ograničenja čovekovog mišljenja i njegovih predstava. Što je manje nešto moguće, to je više u njemu istine koja se može tražiti; što više nešto nadilazi čovekove predstave i maštu, to više sadrži Božju volju. Ovo je zato što, bez obzira na to gde se On otkriva, Bog je i dalje Bog i Njegova suština se nikada neće promeniti zbog mesta ili načina Njegove pojave. Božja narav ostaje ista bez obzira na to gde su Njegove stope i ma gde da su Božje stope, On je Bog celokupnog čovečanstva, baš kao što ni Gospod Isus nije samo Bog Izraelaca, već je i Bog svih naroda Azije, Evrope i Amerike, i još više od toga, On je jedini Bog u čitavoj vaseljeni. I zato hajde da tražimo Božju volju i da Njegovu pojavu otkrivamo u Njegovim izjavama, i hajde da idemo ukorak sa Njegovim stopama! Bog je istina, put i život, Njegove reči i Njegova pojava postoje istovremeno, a Njegova narav i Njegove stope sve vreme su otvoreni za čovečanstvo. Draga braćo i sestre, nadam se da Božju pojavu vidite u ovim rečima; stoga se zaputite Njegovim stopama dok koračate napred u novo doba i da dođete na prelepo novo nebo i zemlju koje je Bog pripremio za one koji iščekuju Njegovu pojavu!

Dodatak 2
Bog upravlja sudbinom celog čovečanstva

Kao pripadnici ljudske rase i posvećeni hrišćani, svi mi imamo odgovornost i obavezu da ponudimo svoje umove i tela radi ispunjenja Božjeg naloga, jer celo naše biće došlo je od Boga i postoji zahvaljujući Božjem suverenitetu. Ako naši umovi i tela ne doprinose ispunjenju Božjeg naloga niti pravednom cilju čovečanstva, onda će se naše duše osećati nedostojnima onih koji su mučenički stradali zarad ispunjenja Božjeg naloga, i još manje dostojnima Boga, koji nam je pružio sve.

Bog je stvorio ovaj svet, On je stvorio ovo čovečanstvo i, štaviše, On je bio graditelj drevne grčke kulture i ljudske civilizacije. Samo Bog pruža utehu ovom čovečanstvu i samo Bog danonoćno brine o ovom čovečanstvu. Ljudski razvoj i napredak nerazdvojivi su od Božjeg suvereniteta, a istorija i budućnost čovečanstva neodvojive su od Božjih planova. Ako si pravi hrišćanin, sigurno ćeš poverovati u to da se uspon i pad svake zemlje ili naroda dešavaju prema Božjim planovima. Samo Bog zna sudbinu svake zemlje i svakog naroda, i samo Bog kontroliše pravac razvoja ovog čovečanstva. Ako čovečanstvo želi da ima dobru sudbinu, ako neka zemlja želi da ima dobru sudbinu, onda se čovek mora pokloniti Bogu pokazujući obožavanje, mora se pokajati i ispovediti pred Bogom, ili će čovekova sudbina i odredište postati neizbežna katastrofa.

Osvrnite se na vreme kada je Noje sagradio barku: čovečanstvo je bilo duboko iskvareno, ljudi su se bili udaljili od Božjeg blagoslova, Bog više nije brinuo o njima i izgubili su obećanja Božja. Živeli su u mraku, bez Božje svetlosti. Tada su postali

raskalašni po prirodi i prepustili se groznoj izopačenosti. Takvi ljudi više nisu mogli primiti Božje obećanje; nisu bili kadri pogledati lice Božje niti čuti Božji glas, jer su napustili Boga, odbacili sve što im je On darovao i zaboravili Božje učenje. Njihova srca su se sve više udaljavala od Boga i, a za to vreme, oni su se izopačili mimo razuma i ljudskosti i postajali su sve više zli. Sve su se više približavali smrti i potpadali pod Božji gnev i kaznu. Samo je Noje obožavao Boga i klonio se zla, tako da je on mogao da čuje Božji glas i Njegova uputstva. Sagradio je barku prema uputstvima Božjim, i u njoj sakupio sva živa bića. I tako je, kada je sve bilo spremno, Bog pustio Svoju rušilačku silu na svet. Samo Noje i još sedam članova njegove porodice su preživeli uništenje, jer je Noje obožavao Jahvea i klonio se zla.

Vratimo se na sadašnje doba: takvi pravednici poput Noja, koji je umeo da obožava Boga i da se kloni zla, više ne postoje. Pa ipak, Bog je i dalje milostiv prema tim ljudima i još uvek im prašta tokom ove poslednje ere. Bog traži one koji čeznu za tim da im se On ukaže. On traži one koji mogu da čuju Njegove reči, one koji nisu zaboravili na Njegov nalog i koji Mu nude svoje srce i telo. On traži one koji su pred Njim poslušni kao bebe i ne opiru Mu se. Ako se posvetiš Bogu, nesputan bilo kakvom snagom ili silom, Bog će gledati na tebe s naklonošću i podariće ti Svoje blagoslove. Ako si na visokom položaju, neukaljanog ugleda, ako imaš ogromno znanje, poseduješ veliku imovinu i podržavaju te mnogi, ali te sve to ipak ne sprečava da dođeš pred Boga kako bi prihvatio Njegov poziv i Njegov nalog i uradio ono što Bog od tebe traži, onda će sve što radiš predstavljati najsmisleniji cilj na zemlji i najpravedniji poduhvat čovečanstva. Ako odbiješ Božji poziv radi statusa i sopstvenih ciljeva, sve što radiš biće prokleto i čak prezreno od Boga. Možda si ti nekakav predsednik, naučnik, paroh ili starešina, ali bez obzira na visinu tvog položaja, ako se oslanjaš na svoje znanje i sposobnost u svojim poduhvatima, uvek ćeš doživljavati neuspeh i bićeš uvek lišen blagoslova Božjih, jer Bog ne prihvata ništa što radiš i On ne priznaje da je tvoj poduhvat ispravan, niti prihvata da radiš za dobrobit čovečanstva. On će reći da sve to radiš samo zato da bi se znanje i snaga čovečanstva koristili u cilju odbacivanja zaštite Božje od čoveka, i da bi mu se uskratili Božji blagoslovi. On će reći da ti vodiš čovečanstvo u tamu, u smrt, i ka početku neograničenog postojanja u kome je čovek izgubio Boga i Njegov blagoslov.

Otkako je čovečanstvo stvorilo društvene nauke, čovekov um zaokupljaju nauka i znanje. Nauka i znanje su tako postali alati za upravljanje čovečanstvom i više nema dovoljno prostora da čovek obožava Boga, niti više ima povoljnih uslova za obožavanje Boga. Božja pozicija je potonula još dublje u ljudskom srcu. Bez Boga u svom srcu, čovekov unutrašnji svet je mračan, beznadežan i prazan. Kasnije su mnogi naučnici koji izučavaju društvene nauke, istoričari i političari došli u prvi plan kako bi izneli teorije društvenih nauka, teoriju ljudske evolucije i druge teorije koje su u suprotnosti sa istinom da je Bog stvorio čoveka, kako bi srca i umove ljudi ispunili tim teorijama. I tako je sve manje onih koji veruju da je Bog stvoritelj svega, dok je onih koji veruju u teoriju evolucije sve više. Zapise o delu Božjem i Njegovim rečima iz doba Starog zaveta sve više ljudi

smatra za mitove i legende. U svojim srcima, ljudi postaju ravnodušni prema dostojanstvu i veličini Boga, prema načelu da Bog postoji i da upravlja svim stvarima. Opstanak čovečanstva i sudbina zemalja i naroda više im nisu važni, a čovek živi u šupljem svetu u kom ga interesuju samo jelo, piće i potraga za zadovoljstvom… Malo ljudi preuzima na sebe obavezu da potraži mesta gde Bog danas čini Svoje delo, ili da traga za načinom na koji On upravlja i uređuje čovekovo odredište. I tako, mimo čovekovog znanja, ljudska civilizacija postaje sve manje sposobna da sledi čovekove želje, a ima čak i mnogo ljudi koji osećaju da su, živeći u takvom svetu, manje srećni od onih koji su već preminuli. Čak i ljudi koji žive u zemljama koje su nekada bile visoko civilizovane izražavaju takve pritužbe. Jer, bez Božjeg usmeravanja, koliko god da se vladari i sociolozi silno trude da sačuvaju ljudsku civilizaciju, uzaludno je. Niko ne može ispuniti prazninu u čovekovom srcu, jer niko ne može biti život čovečji, i nijedna društvena teorija ne može osloboditi čoveka od praznine koja ga je snašla. Nauka, znanje, sloboda, demokratija, slobodno vreme, komfor: sve te stvari čoveku donose samo privremenu utehu. Čak i sa njima, čovek i dalje neizbežno greši i žali se na društvene nepravde. Ove stvari ne mogu da obuzdaju čovekovu žudnju i želju za istraživanjem. To je zato što je čoveka stvorio Bog, a besmislene žrtve i istraživanja koja čovek preduzima mogu samo da dovedu do još veće nevolje i mogu samo da prouzrokuju da čovek živi u stalnom osećanju straha, ne znajući kako da se suoči sa budućnošću čovečanstva niti sa putem koji je pred njim. Čovek čak počinje da se plaši nauke i znanja, a još više osećanja praznine. Na ovom svetu, bez obzira na to da li živiš u slobodnoj zemlji ili zemlji u kojoj se ne poštuju ljudska prava, ti si potpuno nesposoban da izbegneš sudbinu čovečanstva. Bilo da si vladar ili potčinjeni, potpuno si nesposoban da se odupreš želji da istražuješ sudbinu, tajne i odredište čovečanstva, a još manje si sposoban da pobegneš od zbunjujućeg osećaja praznine. Takve pojave, koje su zajedničke čitavom čovečanstvu, sociolozi nazivaju društvenim fenomenima, ali nijedan veliki čovek ne može da istupi i da reši takve probleme. Naposletku, čovek je čovek, a nijedan čovek ne može zameniti Božji položaj i život. Čovečanstvo ne zahteva samo pravedno društvo u kojem svako ima dovoljno za hranu i u kom su svi jednaki i slobodni; ono što je čovečanstvu potrebno jesu Božje spasenje i Njegova opskrba životom. Tek kad čovek bude primio Božju opskrbu životom i Njegovo spasenje, moći će da se izleče čovekove potrebe, žudnja za istraživanjem i njegova duhovna praznina. Ako ljudi neke zemlje ili nekog naroda nisu kadri da prime spasenje i brigu Božju, takva zemlja ili nacija će koračati putem propadanja, ka tami, i Bog će ih uništiti.

Možda tvoja zemlja trenutno napreduje, ali ako dozvoliš svom narodu da se udalji od Boga, ona će sve više biti lišena Božjih blagoslova. Civilizacija tvoje zemlje će biti sve više gažena i ljudi će uskoro ustati protiv Boga i prokleti Nebo. I tako će, bez čovekove spoznaje, sudbina jedne zemlje biti uništena. Bog će podići moćne zemlje da se obračunaju sa zemljama koje je Bog prokleo, a možda će ih čak i izbrisati sa lica zemlje. Uspon i pad jedne zemlje i jednog naroda zavise od toga da li njeni vladari obožavaju

Boga i da li vode svoj narod tako da se on približi Bogu i da Ga obožava. Pa ipak, u ovoj poslednjoj eri, pošto je onih koji istinski traže i obožavaju Boga sve manje, Bog gaji posebnu naklonost prema zemljama u kojima je hrišćanstvo državna religija. On okuplja te zemlje da bi formirao relativno pravednu svetsku zajednicu, dok ateističke zemlje i one koje ne obožavaju istinitog Boga postaju protivnici te pravedne zajednice. Na ovaj način, Bog ne samo što među ljudima ima mesto na kome će obavljati Svoje delo, već time ujedno pridobija zemlje koje su u stanju da pravedno vrše vlast, dozvoljavajući da se sankcije i ograničenja nametnu onim zemljama koje Mu se opiru. Ipak, uprkos tome, i dalje opada broj ljudi koji dolaze da se poklone Bogu, jer se čovek suviše udaljio od Njega i odavno je zaboravio na Boga. Na zemlji ostaju samo države koje postupaju pravedno i opiru se nepravdi. Ali ovo je daleko od Božjih želja, jer ni u jednoj zemlji nema vladara koji će dozvoliti Bogu da predsedava njihovim narodom i nijedna politička stranka neće okupiti svoj narod da obožava Boga; Bog je izgubio Svoje pravo mesto u srcu svake zemlje, naroda, vladajuće stranke, pa čak i u srcu svake osobe. Iako pravedne sile postoje na ovom svetu, krhka je vladavina u kojoj za Boga nema mesta u čovekovom srcu. Bez Božjeg blagoslova, politička arena će se poremetiti i neće moći da izdrži ni jedan jedini udarac. Za čovečanstvo, odsustvo Božjeg blagoslova je kao odsustvo sunca. Bez obzira na to koliko marljivo vladari doprinose svom narodu, bez obzira na to koliko pravednih konferencija čovečanstvo održava, ništa od ovoga neće preokrenuti tok niti promeniti sudbinu čovečanstva. Čovek veruje da je zemlja u kojoj su ljudi siti i obučeni, u kojoj žive zajedno u miru, dobra zemlja, i zemlja sa dobrim vođstvom. Ali Bog ne misli tako. On smatra da je zemlja u kojoj Ga niko ne obožava ona koju će On uništiti. Čovekov način razmišljanja je u prevelikoj suprotnosti sa Božjim. Dakle, ako poglavar jedne zemlje ne obožava Boga, sudbina te zemlje će biti tragična i ta zemlja neće imati budućnost.

Bog ne učestvuje u politici, ali kontroliše sudbinu zemlje ili naroda. Bog upravlja ovim svetom i čitavom vaseljenom. Čovekova sudbina i Božji plan su blisko povezani i nijedan čovek, zemlja, niti narod nisu izuzeti od Božjeg suvereniteta. Ako čovek želi da zna svoju sudbinu, on mora doći pred Boga. Bog će učiniti da oni koji Ga slede i obožavaju napreduju, a onima koji Mu se opiru i odbacuju Ga doneće propadanje i nestanak.

Setite se scene iz Biblije u kojoj je Bog uništio Sodomu i prisetite se kako je Lotova žena postala stub od soli. Pomislite na to kako su se ljudi iz Ninive pokajali za svoje grehe u kostreti i pepelu i prisetite se šta je usledilo nakon što su Jevreji prikovali Isusa za krst pre 2000 godina. Jevreji su proterani iz Izraela i razbežali se širom sveta. Mnogi su ubijeni, a ceo jevrejski narod iskusio je neviđeni bol zbog uništenja svoje države. Prikovali su Boga za krst – počinili gnusan greh – i isprovocirali Božju narav. Primorani su da plate za to što su učinili i da snose sve posledice svojih dela. Osudili su Boga, odbacili Boga i zato je moglo da ih snađe samo jedno: da ih Bog kazni. To je bila gorka posledica i katastrofa koju su njihovi vladari doneli svojoj zemlji i svom narodu.

Danas se Bog vratio u svet kako bi obavio Svoje delo. Njegova prva stanica je primer diktatorske vladavine: Kina, nepokolebljivi bastion ateizma. Bog je pridobio grupu ljudi

pomoću Svoje mudrosti i moći. Tokom ovog perioda, kineska vladajuća partija Ga je progonila na sve načine i izložila Ga velikoj patnji, tako da nije imao gde da nasloni glavu, niti da pronađe utočište. Uprkos tome, Bog i dalje nastavlja delo koje namerava da učini: Njegov glas se čuje i širi jevanđelje. Niko ne može da dokuči Božju svemoć. U Kini, zemlji koja Boga smatra neprijateljem, Bog nikada nije prekinuo Svoje delo. Naprotiv, sve više ljudi prihvata Njegovo delo i reč, jer Bog spasava svakog pripadnika čovečanstva u najvećoj mogućoj meri. Mi verujemo da nijedna zemlja niti sila ne mogu stati na put onome što Bog želi da postigne. Oni koji ometaju Božje delo, opiru se reči Božjoj, remete i kvare Božji plan, na kraju će biti kažnjeni. Onaj ko prkosi delu Božjem biće poslat u pakao; svaka zemlja koja prkosi delu Božjem, biće uništena; svaki narod koji se digne protiv dela Božjeg, biće izbrisan sa lica zemlje i prestaće da postoji. Pozivam ljude svih naroda, svih zemalja, čak i svih zanimanja, da poslušaju glas Božji, da vide delo Božje i da obrate pažnju na sudbinu čovečanstva, kako bi Boga učinili najsvetijim, najčasnijim, najvišim i jedinim predmetom obožavanja među ljudima, i kako bi omogućili da celo čovečanstvo živi po Božjem blagoslovu, kao što su Avramovi potomci živeli po obećanju Jahvea, i kao što su Adam i Eva, koje je Bog prve stvorio, živeli u Edenskom vrtu.

Delo Božje nezaustavljivo juri kao moćni talas. Niko Ga ne može zadržati i niko ne može zaustaviti Njegovo napredovanje. Samo oni koji pažljivo slušaju Njegove reči i koji Ga traže i žude za Njim, mogu ići Njegovim stopama i primiti Njegovo obećanje. One koji to ne čine zadesiće sveopšta katastrofa i zaslužena kazna.

Dodatak 3
Čovek se može spasti samo uz Božje upravljanje

Božje upravljanje je u svačijim očima vrlo nepoznata stvar, zato što ljudi doživljavaju Njegovo upravljanje kao nešto što je njima u potpunosti oduzeto. Ljudi misle da se Božje upravljanje sastoji samo iz Njegovog dela, da se isključivo Njega tiče, te je zato ljudski rod ravnodušan prema Njegovom upravljanju. Na taj način je spasenje ljudskog roda postalo nejasno i neodređeno, i sada je samo prazna retorika. Iako čovek Boga sledi kako bi primio spasenje i zakoračio u predivno odredište, on ne mari za to kako Bog sprovodi Svoje delo. Čoveka ne zanima šta je Bog planirao, niti uloga koju mora da odigra da bi bio spasen. To je zaista tragično. Čovekovo spasenje ne može se odvojiti od Božjeg upravljanja, niti se može rastaviti od Njegovog plana. A čovek ipak olako uzima Božje upravljanje i time se sve više udaljava od Njega. To je uzrokovalo porast broja ljudi potpuno nesvesnih problema koji su usko povezani sa pitanjem spasenja – recimo šta je postanje, šta je verovanje u Boga, kako obožavati Boga i tako dalje – da bi ušli u redove Njegovih sledbenika. Zato sada moramo razgovarati o Božjem upravljanju kako bi svaki od Njegovih sledbenika jasno razumeo šta znači slediti ga i verovati u

Njega. To će svakoj osobi pomoći da tačnije izabere put kojim treba da ide, umesto da sledi Boga samo da bi zadobila blagoslove, da bi izbegla kataklizme ili se istakla među drugima.

Iako je Božje upravljanje dubokoumno, ono nije van čovekovog poimanja. To je stoga što je celokupno Božje delo povezano sa Njegovim upravljanjem i Njegovim delom spasenja ljudskog roda, a tiče se života, življenja i odredišta ljudskog roda. Može se reći da je delo koje Bog čini nad i među ljudima veoma praktično i smisleno. Čovek može da ga vidi i doživi, te je ono daleko od toga da bude apstraktno. Ako čovek nije u stanju da prihvati sva dela koja Bog čini, koji je onda značaj Njegovog dela? I kako takvo upravljanje može dovesti do čovekovog spasenja? Mnogi koji Boga slede mare jedino za to kako da zadobiju blagoslove ili kako da spreče katastrofu. Na prvi pomen Božjeg dela i upravljanja, oni utihnu i gube svako interesovanje. Oni misle da razumevanje takvih zamornih pitanja neće unaprediti njihov život, niti im pružiti bilo kakvu korist. Samim tim, iako su čuli za Božje upravljanje, slabo obraćaju pažnju na to. Oni ga ne vide kao nešto dragoceno što treba prihvatiti, a još manje ga primaju kao deo svog života. Takvi ljudi slede Boga sa jednim prostim ciljem, a taj cilj je da prime blagoslove. Takvi ljudi ne žele da se zamaraju obraćanjem pažnje na bilo šta drugo što se ne odnosi direktno na ovaj cilj. Za njih nema opravdanijeg cilja od vere u Boga zarad primanja blagoslova – to je suštinska vrednost njihove vere. Nešto što ne doprinosi ovom cilju ni najmanje ih ne dotiče. To je slučaj sa većinom ljudi koji danas veruju u Boga. Njihov cilj i namera deluju opravdano budući da se, pošto veruju u Boga, oni i daju za Boga, posvećuju se Bogu i obavljaju svoju dužnost. Oni se odriču mladosti, napuštaju porodicu i karijeru, pa čak i provode godine daleko od kuće baveći se koječime. Zarad svog krajnjeg cilja, oni menjaju sopstvene interese, svoj pogled na život, pa čak i pravac koji traže, dok cilj svog verovanja u Boga ne mogu da promene. Oni jure unaokolo baveći se sopstvenim idealima; bez obzira na to koliko je dalek put, i bez obzira na to koliko je nevolja i prepreka na tom putu, oni ostaju uporni i ne boje se smrti. Kakva ih sila nagoni da ostanu posvećeni na ovaj način? Da li je to njihova savest? Da li je to njihov veliki i plemeniti karakter? Da li je to njihova odlučnost da se do samog kraja bore sa silama zla? Da li je to njihova vera da svedoče o Bogu bez traženja nagrade? Da li je to njihova odanost koja se ogleda u spremnosti da se odreknu svega da bi ostvarili Božju volju? Ili je to njihov duh posvećenosti stalnom odricanju od ekstravagantnih ličnih zahteva? Da neko ko nikada nije razumeo delo Božjeg upravljanja, a i dalje mnogo pruža, naprosto je čudo! Hajde da zasada ne raspravljamo o tome koliko su ti ljudi dali. Njihovo ponašanje, međutim, i te kako zavređuje naše ispitivanje. Osim koristi za koju su blisko vezani, da li postoje još neki razlozi zbog kojih bi ljudi koji ne razumeju Boga toliko mnogo za Njega dali? U tome otkrivamo problem koji ranije nije bio opažen: čovekov odnos sa Bogom je zasnovan na golim ličnim interesima. To je odnos između primaoca i davaoca blagoslova. Jednostavno rečeno, taj odnos je sličan odnosu zaposlenog i poslodavca. Zaposleni radi samo da bi primio nagrade koje mu poslodavac dodeljuje. U takvom

odnosu nema naklonosti, već samo pogodba. Nema pružanja niti primanja ljubavi, već samo milostinje i milosrđa. Nema razumevanja, već samo potisnutog ogorčenja i obmane. Nema bliskosti, već samo nepremostivog ponora. Sada, kada su stvari došle do te tačke, ko može da preokrene takav tok? I koliko je ljudi sposobno da istinski razume u kojoj je meri ovaj odnos postao grozan? Verujem da, kada ljudi urone u radost bivanja blagoslovenim, niko ne može da zamisli koliko je takav odnos sa Bogom sramotan i besprizoran.

Najtužnije u ljudskoj veri u Boga jeste to što čovek, usred Božjeg dela, sprovodi vlastito upravljanje, a na Božje upravljanje pritom ni ne obraća pažnju. Čovekov najveći neuspeh leži u tome što on, dok traži da se potčini Bogu i da Ga obožava, gradi sopstveno idealno odredište i smišlja kako da primi najveći blagoslov i najbolje odredište. Čak i ako neko razume koliko je on sam žalostan, odvratan i patetičan, koliko njih može lako da napusti svoje ideale i nade? A ko je u stanju da zaustavi sopstvene korake i da prestane da misli samo na sebe? Da bi dovršio Svoje upravljanje, Bogu su potrebni oni koji će blisko sarađivati s Njim. Njemu trebaju oni koji će Mu se pokoriti time što će sav svoj um i telo posvetiti delu Njegovog upravljanja. Njemu ne trebaju ljudi koji svakodnevno pružaju ruke proseći od Njega, a još manje oni koji daju malo, a onda čekaju da budu nagrađeni. Bog prezire one koji daju oskudan doprinos i onda žive od stare slave. On mrzi one hladnokrvne ljude koji se gnušaju nad delom Njegovog upravljanja i jedino žele da pričaju o odlasku na nebo i dobijanju blagoslova. Još više su mu mrski oni koji koriste priliku koju im pruža Njegovo delo spasavanja čovečanstva. To je zato što ovi ljudi nikada nisu marili za ono što Bog želi da postigne i da stekne delom Svog upravljanja. Njima je jedino bitno to kako mogu da iskoriste priliku koju pruža Božje delo da bi dobili blagoslove. Njima nije stalo do Božjeg srca, zato što su potpuno zaokupljeni sopstvenim prognozama i sudbinom. Oni koji se gnušaju nad delom Božjeg upravljanja i koje ni najmanje ne zanima Božja volja, kao ni to kako On spasava ljudski rod, rade samo ono što im prija, na način koji je odvojen od dela Božjeg upravljanja. Njihovo ponašanje Bog ne pamti niti odobrava – a pogotovo ne gleda blagonaklono na njega.

U prostranstvima kosmosa i nebeskog svoda, bezbrojna stvorenja žive i razmnožavaju se, prate ciklični zakon života i pridržavaju se jednog stalnog pravila. Oni koji umiru sa sobom nose priče živih, a oni koji žive ponavljaju istu tragičnu istoriju onih koji su nastradali. I tako, ljudski rod ne može a da se ne zapita: zašto živimo? I zašto moramo da umremo? Ko ovim svetom zapoveda? I ko je stvorio ovaj ljudski rod? Da li je ljudski rod zaista stvorila majka priroda? Da li ljudski rod zaista upravlja svojom sudbinom?… Ovo su pitanja koja ljudski rod hiljadama godina neprestano postavlja. Nažalost, što je više čovek opsednut ovim pitanjima, više razvija žeđ za naukom. Nauka nudi kratkotrajno zadovoljstvo i privremeno telesno uživanje, ali je daleko od toga da bude dovoljna da čoveka oslobodi usamljenosti, samoće i jedva prikrivenog straha i bespomoćnosti duboko u njegovoj duši. Čovek koristi naučna saznanja koja može golim okom da vidi i mozgom da razume samo da bi otupeo svoje srce. Ipak, takva naučna

saznanja nisu dovoljna da spreče ljudski rod da istražuje misterije. Ljudski rod jednostavno ne zna ko je Suveren vaseljene i svih stvari, a još manje poznaje početak i budućnost ljudskog roda. Silom prilika, ljudski rod samo živi usred ovog zakona. Niko ga ne može izbeći i niko ga ne može promeniti jer, među svim stvarima i na nebesima, od večnosti do večnosti, postoji samo Jedan koji ima suverenost nad svime. On je Onaj koga čovek nikada nije video, Onaj koga ljudski rod nikada nije spoznao, u čije postojanje ljudski rod nikada nije verovao – ali je On i Taj koji je udahnuo dah života u čovekove pretke i ljudskom rodu dao život. On je Taj koji ljudski rod snabdeva i hrani, dopuštajući mu da postoji; i On je Taj koji je usmeravao ljudski rod do današnjih dana. Štaviše, On i samo On je Jedini od koga zavisi opstanak ljudskog roda. On ima suverenost nad svim stvorenjima i vlada svim živim bićima u vaseljeni. On je zadužen za četiri godišnja doba i On je Taj koji priziva vetar, mraz, sneg i kišu. On ljudskom rodu donosi sunce i spušta noć. On je bio Taj koji je stvorio nebo i zemlju, dajući čoveku planine, jezera i reke i sve živo u njima. Njegova dela su sveprisutna, Njegova moć je sveprisutna, Njegova mudrost je sveprisutna i Njegov autoritet je sveprisutan. Svaki od ovih zakona i pravila oličenje je Njegovih dela, i svaki otkriva Njegovu mudrost i autoritet. Ko sebe može izuzeti iz Njegove suverenosti? I ko se može osloboditi Njegovih nauma? Sva stvorenja postoje pod Njegovim pogledom i, štaviše, sva stvorenja žive pod Njegovim suverenitetom. Njegova dela i Njegova moć ne ostavljaju ljudskom rodu drugog izbora osim da prizna činjenicu da On zaista postoji i da ima suverenost nad svim stvorenjima. Ništa osim Njega ne može zapovedati vaseljenom, a još manje beskrajno snabdevati ovaj ljudski rod. Bez obzira na to da li si u stanju da prepoznaš Božja dela, i bez obzira na to da li veruješ u postojanje Boga, nema sumnje da je tvoju sudbinu odredio Bog i nema sumnje da će Bog uvek imati suverenost nad svim stvorenjima. Njegovo postojanje i autoritet ne zavise od toga da li ih čovek prepoznaje i shvata. Samo On zna čovekovu prošlost, sadašnjost i budućnost, i samo On može odrediti sudbinu ljudskog roda. Bez obzira na to da li si u stanju da prihvatiš ovu činjenicu, neće proći mnogo vremena pre nego što ljudski rod o svemu ovome posvedoči svojim očima, a to je činjenica koju će Bog uskoro uposliti. Ljudski rod živi i umire pred Božjim očima. Čovek živi zarad Božjeg upravljanja, a kada poslednji put zatvori oči, i one će se zatvoriti zarad tog upravljanja. Čovek iznova dolazi i odlazi, ide napred-nazad. Bez izuzetka, sve je to deo Božje suverenosti i Njegovog plana. Božje upravljanje nikada nije prestalo; ono se neprestano odvija. On će ljudski rod osvestiti o Svom postojanju, učiniti da poveruje u Njegovu suverenost, da vidi Njegova dela i da se vrati u Njegovo carstvo. To je Njegov plan i delo kojim upravlja hiljadama godina.

Delo Božjeg upravljanja počelo je prilikom stvaranja sveta, a čovek se nalazi u središtu ovog dela. Može se reći da je Bog sve stvorio čoveka radi. Pošto delo Njegovog upravljanja traje hiljadama godina i ne obavlja se u opsegu koji se meri minutima, sekundama, treptajem oka, niti rokom od jedne ili dve godine, On je morao da stvori više stvari neophodnih za opstanak ljudskog roda, kao što su sunce, mesec, razna živa bića, hrana i gostoljubivo okruženje. To je bio početak Božjeg upravljanja.

Nakon toga, Bog je ljudski rod predao Sotoni i čovek je živeo pod Sotoninom vlašću, što je postepeno dovelo do Božjeg dela prvog doba, odnosno do priče o Dobu zakona… Tokom nekoliko hiljada godina Doba zakona, ljudski rod se navikao na vođstvo Doba zakona i uzimao ga zdravo za gotovo. Postepeno je čovek napustio Božje staranje. I tako su se, držeći se zakona, klanjali idolima i činili zlodela. Bili su bez Jahveove zaštite i samo su životarili pred oltarom u hramu. U stvari, Božje delo ih je odavno bilo napustilo i, iako su se Izraelci još uvek držali zakona i izgovarali Jahveovo ime, pa čak i ponosno verovali da su samo oni Jahveov narod i da su Jahveovi izabranici, slava Božja ih je nečujno napustila…

Kada Bog obavlja Svoje delo, On uvek tiho napušta jedno mesto i brižljivo obavlja novo delo koje započinje na drugom mestu. Ovo deluje neverovatno ljudima koji su otupeli. Ljudi su oduvek staro cenili, a na nove, nepoznate stvari gledali sa neprijateljstvom, ili ih doživljavali kao smetnju. I tako, koje god novo delo da Bog čini, od početka do samog kraja, čovek je među svim stvorenjima poslednji koji za to saznaje.

Kao što je oduvek bio slučaj, nakon Jahveovog dela u Dobu zakona, Bog je započeo Svoje novo delo druge etape: preuzeo je telo – ovaploćen kao čovek na deset, dvadeset godina – i govorio je i činio Svoje delo među vernicima. Ipak, bez izuzetka, niko to nije znao, a nakon što je Gospod Isus bio prikovan na krst i vaskrsao, samo je mali broj ljudi priznao da je On ovaploćeni Bog. Problem je nastao kad se pojavio čovek po imenu Pavle, koji se prema Bogu postavio kao prema smrtnom neprijatelju. Čak i nakon što je oboren i nakon što je postao apostol, Pavle nije promenio svoju staru ćud, već je nastavio da ide putem suprotstavljanja Bogu. Za vreme dok je delao, Pavle je napisao mnoge poslanice; na nesreću, potonji naraštaji su radosno čitali njegove poslanice kao reči Božje, te su one uključene čak i u Novi zavet i pomešane sa rečima koje je izgovorio Bog. Ovo je bila najveća sramota od nastanka Svetog pisma! Nije li ova greška učinjena usled krajnje ljudske gluposti? Oni nisu znali da čovekove poslanice ili duhovni spisi jednostavno ne treba da se nađu u zapisima o Božjem delu u Dobu blagodati, niti da oponašaju Božje delo i reči. No, ovo nije bitno, zato hajde da se vratimo na našu prvobitnu temu. Čim je završena druga etapa Božjeg dela – posle raspeća – učinjeno je Božje delo izbavljenja čoveka od greha (što će reći, izbavljenja čoveka iz ruku Sotone). I tako, od tog trenutka pa nadalje, trebalo je samo da ljudski rod prihvati Gospoda Isusa kao Spasitelja i grehovi bi mu bili oprošteni. Uopšteno govoreći, grehovi čoveka više nisu bili prepreka njegovom dostizanju spasenja i stupanju pred Boga, niti su više bili poluga kojom je Sotona krivio čoveka. To je zato što je Sâm Bog učinio istinsko delo, postao obličje i nagoveštaj grešnog tela, a Sâm Bog je bio i žrtva za greh. Na taj način, čovek je sišao sa krsta, iskupljen je i spasen kroz telo Božje – kroz obličje ovog grešnog tela. I tako, pošto je bio u Sotoninom zatočeništvu, čovek je došao korak bliže prihvatanju spasenja pred Bogom. Naravno, ova etapa dela bila je dublja i razvijenija od Božjeg upravljanja tokom Doba zakona.

Takvo je Božje upravljanje: predati ljudski rod Sotoni – ljudski rod koji ne zna šta je Bog, šta je Stvoritelj, kako se obožava Bog, niti zašto je potrebno pokoriti se Bogu – i dozvoliti Sotoni da ga iskvari. Korak po korak, Bog zatim izbavlja čoveka iz Sotoninih ruku, sve dok čovek u potpunosti ne bude obožavao Boga i odbacio Sotonu. To je Božje upravljanje. Ovo može zvučati kao mitska priča, a može izgledati i zbunjujuće. Ljudi smatraju da je ovo mitska priča jer nemaju predstavu koliko se toga čoveku dogodilo u proteklih nekoliko hiljada godina, a još manje znaju koliko se priča dogodilo u svemiru i na nebeskom svodu. Štaviše, to je zato što ne mogu da uvaže neverovatniji i strašniji svet koji postoji izvan materijalnog sveta, ali su svojim smrtnim očima sprečeni da ga vide. Čoveku se to čini neshvatljivim zato što čovek ne razume značaj Božjeg spasenja ljudskog roda, niti značaj dela Njegovog upravljanja, i ne shvata kakav ljudski rod na kraju Bog želi. Da li da ga Sotona nimalo ne iskvari, kakvi su bili Adam i Eva? Ne! Svrha Božjeg upravljanja jeste da pridobije grupu ljudi koji obožavaju Boga i pokoravaju Mu se. Iako je te ljude Sotona iskvario, oni više ne vide Sotonu kao svog oca; prepoznaju odbojno lice Sotone, odbacuju ga i dolaze pred Boga da prihvate Božji sud i grdnju. Oni dolaze do saznanja šta je ružno, u kakvoj je ono suprotnosti sa onim što je sveto, i prepoznaju Božju veličinu i Sotonino zlo. Ovakav ljudski rod više neće raditi za Sotonu, neće obožavati Sotonu, niti će veličati Sotonu. To je zato što su oni grupa ljudi koje je Bog zaista zadobio. U tome je značaj Božjeg dela upravljanja ljudskim rodom. Tokom dela Božjeg upravljanja u ovom vremenu, ljudski rod je istovremeno i predmet Sotoninog kvarenja i Božjeg spasenja, a čovek je proizvod oko kojeg se Bog i Sotona bore. Dok Bog obavlja Svoje delo, On postepeno izbavlja čoveka iz Sotoninih ruku, i tako se čovek sve više približava Bogu…

A onda je nastupilo Doba carstva, koje je praktičnija etapa dela, ali i ona koju čovek najteže prihvata. Jer, što se čovek više približava Bogu, to se Božji štap više približava čoveku i čoveku se jasnije otkriva lice Božje. Posle iskupljenja ljudskog roda, čovek se zvanično vraća u Božju porodicu. Čovek je mislio da je sada vreme za uživanje, a ipak je podvrgnut otvorenom frontalnom napadu od Boga, kakav niko nikada nije mogao da predvidi: kako se ispostavilo, ovo je krštenje u kojem narod Božji mora da „uživa“. S takvim ophođenjem, ljudi nemaju drugog izbora nego da zastanu i pomisle u sebi: „Ja sam jagnje koje se pre mnogo godina izgubilo i na koje je Bog potrošio mnogo da ga otkupi, pa zašto se Bog ovako ponaša prema meni? Da li je to Božji način da mi se smeje i otkriva me?…“ Nakon što su prošle godine, čovek se pohabao, jer je iskusio teškoću oplemenjivanja i grdnje. Iako je čovek izgubio „slavu“ i „zanos“ minulih vremena, on je, nesvesno, počeo da shvata načela ljudskog ponašanja, a počeo je i da ceni Božje godine posvećenosti spasenju ljudskog roda. Čovek polako počinje da se gnuša sopstvenog varvarstva. Počinje da mrzi stepen svog divljaštva, sve svoje nesporazume sa Bogom i nerazumne zahteve koje Mu je postavio. Sat se ne može vratiti unazad. Minuli događaji postaju čovekove žalosne uspomene, a reči i ljubav Božja postaju pokretačka snaga u čovekovom novom životu. Čovekove rane zarastaju iz dana u dan,

snaga mu se vraća, on ustaje i gleda u lice Svemogućeg… samo da bi otkrio da je On uvek bio uz mene i da su Njegov osmeh i Njegova prelepa pojava još uvek vrlo uzbudljivi. Njegovo srce još uvek brine za ljudski rod koji je stvorio, a Njegove ruke su i dalje tople i silne kao što su bile na početku. Kao da se čovek vratio u Edenski vrt, ali ovaj put čovek više ne sluša zmijine podsticaje i više se ne okreće od Jahveovog lica. Čovek kleči pred Bogom, gleda u Božje nasmejano lice i prinosi svoju najdragoceniju žrtvu – O! Gospode moj, Bože moj!

Božja ljubav i saosećanje prožimaju svaki detalj dela Njegovog upravljanja i, bez obzira na to da li su ljudi u stanju da razumeju Božje dobre namere, On i dalje neumorno čini delo koje je nameravao da obavi. Bez obzira na to koliko ljudi razumeju Božje upravljanje, pomoć i koristi koje čoveku donosi Božje delo može da ceni svako. Možda, na ovaj dan, nisi osetio nimalo ljubavi ni životakojima te je Bog opskrbio, ali, pod uslovom da ne napustiš Boga i da ne odustaneš od svoje odlučnosti da tragaš za istinom, doći će dan kada će ti se Božji osmeh otkriti. Jer cilj dela Božjeg upravljanja jeste da izbavi ljude koji su pod Sotoninom vlašću, a ne da napusti ljude koje je Sotona iskvario i koji se Bogu protive.

23. septembar 2005. godine

Dodatak 4
Posmatranje pojave Božje u Njegovom sudu i grdnji

Poput stotina miliona drugih koji slede Gospoda Isusa Hrista, pridržavamo se zakona i zapovesti Biblije, uživamo u obilju blagodati Gospoda Isusa Hrista i okupljamo se, molimo se, hvalimo i služimo u ime Gospoda Isusa Hrista – i sve ovo činimo uz pažnju i zaštitu Gospoda. Često smo slabi, a često smo i jaki. Verujemo da su svi naši postupci u skladu sa učenjem Gospoda. Stoga se podrazumeva da i mi verujemo da smo na putu izvršenja volje Oca koji je na nebu. Mi čeznemo za povratkom Gospoda Isusa, za Njegovim slavnim silaskom, za krajem našeg života na zemlji, za pojavom carstva i za svim što je predskazano u Knjizi Otkrivenja: Gospod dolazi, donosi kataklizmu, nagrađuje dobre i kažnjava zle i uzima sve one koji Ga slede i pozdravljaju Njegov povratak da bi se susreli sa Njim u vazduhu. Kad god pomislimo na ovo, ne možemo a da ne budemo preplavljeni emocijama, radosni što smo rođeni u poslednjim danima i što imamo sreće da prisustvujemo dolasku Gospoda. Iako smo pretrpeli progon, zauzvrat smo dobili „izvanredno i neizmerno, večno izobilje slave“. Kakav blagoslov! Sva ova čežnja i blagodat koju nam je podario Gospod čini nas neprestano spremnim na molitvu i revnosnijim u okupljanju. Možda će sledeće godine, možda sutra, a možda u vremenskom roku kraćem nego što čovek može da zamisli, Gospod iznenada sići, pojavljujući se među grupom ljudi koji su Ga čekali sa željnom zabrinutošću. Žurimo da

preteknemo jedni druge, niko ne želi da zaostane, samo da budemo u prvoj grupi koja će videti pojavu Gospoda, da budemo među onima koji su vazneseni. Sve smo dali, ne mareći za cenu, za dolazak ovog dana; neki napuštaju posao, neki napuštaju svoje porodice, neki se odriču braka, a neki čak doniraju svu svoju ušteđevinu. Kakva nesebična dela odanosti! Takva iskrenost i odanost sigurno nadmašuju čak i svece iz prošlih vremena! Pošto Gospod daruje blagodat kome On hoće i pokazuje milost kome On hoće, verujemo da su Njegove oči odavno videle naša dela u kojima iskazujemo odanost i davanje. Tako su i naše iskrene molitve doprle do Njegovih ušiju i verujemo da će nam Gospod pružiti nadoknadu za našu posvećenost. Štaviše, Bog je bio milostiv prema nama pre nego što je stvorio svet, a blagoslove i obećanja koje nam je dao niko ne može da oduzme. Svi pravimo planove za budućnost i, naravno, posvetili smo se i uložili u žetone ili kapital da bismo ih zamenili za vaznesenje i susret sa Gospodom u vazduhu. Povrh toga, mi smo, bez imalo oklevanja, seli na presto budućnosti, da predsedavamo svim zemljama i svim narodima ili da vladamo kao carevi. Sve ovo uzimamo zdravo za gotovo, kao nešto što je očekivano.

Preziremo sve one koji su protiv Gospoda Isusa; na kraju ih čeka samo uništenje. Ko im je rekao da ne veruju da je Gospod Isus Spasitelj? Naravno, postoje trenuci kada oponašamo Gospoda Isusa, kada smo saosećajni prema ljudima iz celog sveta, jer oni ne shvataju, i ispravno je da budemo tolerantni i da im praštamo. Sve što radimo je u skladu sa rečima iz Biblije, jer sve što nije u skladu sa Biblijom predstavlja heterodoksiju i jeres. Ova vrsta verovanja je duboko ukorenjena u umu svakog od nas. Naš Gospod je u Bibliji, i ako ne odstupimo od Biblije, nećemo odstupiti od Gospoda; ako se pridržavamo ovog principa, dobićemo spasenje. Ohrabrujemo jedni druge, podržavajući jedni druge, i svaki put kada se okupimo, nadamo se da je sve što govorimo i činimo u skladu sa voljom Gospodnjom i da će to Gospod da prihvati. Uprkos ozbiljnom neprijateljstvu našeg okruženja, naša srca su puna ushićenja. Kada pomislimo na blagoslove koji su nadohvat ruke, postoji li nešto što ne možemo ostaviti po strani? Postoji li nešto od čega se nerado rastajemo? Sve se to podrazumeva i sve to leži pod budnim očima Božjim. Mi, ova šačica ubogih koji smo podignuti iz kala, isti smo kao i svi obični sledbenici Gospoda Isusa, koji sanjaju da budu vazneseni, da budu blagosloveni i da vladaju svim narodima. Naša iskvarenost je ogoljena pred očima Božjim, a naše želje i pohlepa su osuđene u očima Božjim. Ipak, sve ovo se odvija tako normalno i tako logično da se niko od nas ne pita da li su naše čežnje ispravne, a niko od nas i ne sumnja u tačnost svega čega se pridržavamo. Ko može znati Božju volju? Kakav je to zapravo put kojim čovek korača, koji ne znamo da tražimo i istražimo; a još manje smo zainteresovani da ga ispitamo. Pošto nas jedino zanima da li možemo da budemo vazneseni, da li možemo da budemo blagosloveni, ima li mesta za nas u carstvu nebeskom i hoćemo li imati udeo u vodi reke života i plodu drveta života. Zar ne verujemo u Gospoda i ne postajemo Njegovi sledbenici zbog sticanja ovih stvari? Oprošteni su nam grehovi, pokajali smo se, ispili smo gorku čašu vina i stavili krst na svoja leđa. Ko

može reći da Gospod neće prihvatiti cenu koju smo platili? Ko može da kaže da nismo pripremili dovoljno ulja? Ne želimo da budemo te bezumne device ili jedni od onih koji su ostavljeni. Štaviše, mi se neprestano molimo tražeći od Gospoda da nas čuva od obmane lažnog Hrista, jer je u Bibliji rečeno: „Ako vam tada neko kaže: 'Evo, Hristos je ovde!' ili: 'Onde je!', ne verujte! Jer će se pojaviti lažni Hristosi i lažni proroci i učiniće velike znakove i čuda, da zavedu, ako je moguće, i izabrane“ (Matej 24:23-24). Svi smo zapamtili ove stihove iz Biblije; znamo ih napamet i posmatramo ih kao dragoceno blago, kao život i kao kreditno pismo koje odlučuje da li možemo da budemo spaseni ili vazneseni…

Hiljadama godina, živi su umirali, odnosili su sa sobom svoje čežnje i snove, ali niko zaista ne zna da li su otišli u carstvo nebesko. Mrtvi se vraćaju, zaboravljajući sve priče koje su se nekada desile, a i dalje slede učenja i puteve predaka. I tako, kako godine i dani prolaze, niko ne zna da li naš Gospod Isus, naš Bog, zaista prihvata sve što činimo. Sve što možemo da učinimo jeste da se radujemo mogućem ishodu i nagađamo o svemu što će se dogoditi. Ipak, Bog je sve vreme ćutao, nikada nam se nije pojavio, nikada nam nije govorio. I tako, prateći Bibliju i u skladu sa znacima, mi svojevoljno donosimo sud o Božjoj volji i naravi. Navikli smo se na ćutanje Božje; navikli smo se da merimo ispravnost i pogrešnost našeg ponašanja pomoću sopstvenog načina razmišljanja; navikli smo se da se oslanjamo na svoje znanje, predstave i moralna načela umesto na zahteve koje nam Bog postavlja; navikli smo se da uživamo u blagodati Božjoj; navikli smo se da nam Bog pruža pomoć kad god nam je potrebna; navikli smo se da za sve pružamo ruke Bogu i da Bogu naređujemo; takođe smo se navikli da se pridržavamo propisa, ne obraćajući pažnju na to kako nas vodi Sveti Duh; i, povrh toga, navikli smo se na dane u kojima smo sami sebi gospodari. Verujemo u takvog Boga, sa kojim se nikada nismo sreli licem u lice. Pitanja kao što su: kakva je Njegova narav, šta On ima i šta jeste, kakav je Njegov lik, hoćemo li Ga prepoznati kada dođe, i tako dalje – ništa od ovoga nije važno. Važno je da je On u našim srcima i da Ga svi čekamo, a dovoljno je da možemo da zamislimo da je ovakav ili onakav. Cenimo našu veru i čuvamo našu duhovnost. Na sve stvari gledamo kao na kal i sve gazimo nogama. Pošto smo vernici slavnog Gospoda, koliko god da je dug i naporan put, ma kakve nevolje i opasnosti da nas zadese, ništa ne može zaustaviti naše korake dok idemo za Gospodom. „Reka vode života, bistra kao kristal je izvirala iz prestola Božijeg i Jagnjetovog. Na obe strane reke stajalo je drvo života koje rađa dvanaestostruki rod, jedan rod mesečno. Lišće ovog drveta je za isceljenje narodima. Tamo neće biti nikakvog prokletstva. U gradu će biti Božiji i Jagnjetov presto, a njegove će mu se sluge klanjati. Oni će gledati njegovo lice, i njegovo ime biće na njihovim čelima. Noći više neće biti, a neće im više trebati ni svetlosti sunčeve ni mesečeve, jer će im sâm Gospod Bog svetliti, a oni će vladati od sad i doveka“ (Otkrivenje 22:1-5). Svaki put kada otpevamo ove reči, naša srca su prepuna bezgranične radosti i zadovoljstva, a suze teku iz naših očiju. Hvala Gospodu što nas je izabrao, hvala Gospodu na blagodati Njegovoj. On nam

je dao stostruko u ovom životu i dao nam je večni život u svetu koji dolazi. Ako bi On sada tražio od nas da umremo, uradili bismo to bez i najmanjeg prigovora. O, Gospode! Molim te, dođi uskoro! Pošto toliko čeznemo za Tobom i pošto smo sve zbog Tebe napustili, ne čekaj više ni minut, ni sekund.

Bog ćuti i nikada nam se nije pojavio, ali Njegovo delo nikada nije prestajalo. On ispituje svu zemlju i zapoveda svim stvarima i gleda sve čovekove reči i dela. Svoje upravljanje sprovodi odmerenim koracima i prema Svom planu, nečujno i bez drame, a ipak Njegovi koraci napreduju, jedan po jedan, sve bliže ljudskom rodu, a mesto Njegovog suda se širi vaseljenom brzinom munje, nakon čega se Njegov presto smesta spušta među nas. Kakav je to veličanstven prizor, kakav impozantan i svečan prizor! Kao golub i kao lav koji riče, Duh dolazi među nas. On je mudrost, On je pravednost i veličanstvo i potajno dolazi među nas, noseći autoritet i ispunjen ljubavlju i milošću. Niko nije svestan Njegovog dolaska, niko ne pozdravlja Njegov dolazak, i, štaviše, niko ne zna šta će On učiniti. Čovekov život teče kao i pre, njegovo srce nije drugačije, a dani prolaze kao i obično. Bog živi među nama, kao čovek nalik drugim ljudima, kao jedan od najbeznačajnijih sledbenika i običan vernik. On ima Svoje potrage, Svoje ciljeve; i, štaviše, On ima božanstvo koje ne poseduju obični ljudi. Niko nije primetio postojanje Njegovog božanstva, i niko nije uočio razliku između Njegove suštine i suštine čoveka. Živimo zajedno sa Njim, nesputani i neustrašivi, jer je On u našim očima samo beznačajni vernik. On posmatra svaki naš pokret i sve naše misli i ideje se otkrivaju pred Njim. Niko se ne zanima za Njegovo postojanje, niko ne razmišlja o Njegovoj ulozi i, štaviše, niko ni najmanje ne sumnja u Njegov identitet. Mi samo nastavljamo sa našim potragama, kao da On nema ništa sa nama…

Igrom slučaja, Sveti Duh izražava prolazak reči „kroz“ Njega i iako se to čini veoma neočekivanim, mi to ipak prepoznajemo kao izraz koji dolazi od Boga i spremno ga prihvatamo od Boga. To je zato što, bez obzira na to ko izražava ove reči, sve dok dolaze od Svetog Duha, treba da ih prihvatimo i ne smemo da ih poričemo. Sledeći izraz bi mogao doći preko mene ili preko tebe ili preko nekog drugog. Ko god to bio, sve je to blagodat Božja. Ipak, bez obzira na to ko je u pitanju, možda nećemo obožavati ovu osobu, jer bez obzira na sve, ta osoba nikako ne može biti Bog, niti bismo na bilo koji način izabrali ovakvu običnu osobu da bude naš Bog. Naš Bog je tako veliki i častan; kako bi tako beznačajna osoba mogla zauzeti Njegovo mesto? Štaviše, čekamo da Bog dođe i vrati nas u carstvo nebesko, pa kako bi neko tako beznačajan mogao da bude dorastao tako važnom i teškom zadatku? Ako Gospod ponovo dođe, mora doći na belom oblaku tako da ga vide mnogi. Kako će to biti veličanstveno! Kako je moguće da se On potajno skriva u grupi običnih ljudi?

Pa ipak, ova obična osoba, skrivena među ljudima, obavlja novo delo našeg spasenja. On nam ne nudi nikakva objašnjenja, niti nam govori zašto je došao, već jednostavno obavlja delo koje namerava da uradi odmerenim koracima i prema Svom planu. Njegove reči i izrazi postaju sve češći. Od utehe, ohrabrivanja, podsećanja i

upozorenja, do prekora i dovođenja u red; od tona koji je nežan i blag, do reči žestokih i veličanstvenih – sve to daje milost čoveku i uliva u njega strepnju. Sve što On kaže pogađa tajne skrivene duboko u nama; Njegove reči probadaju naša srca, probadaju naš duh i ostavljaju nas ispunjene nepodnošljivim stidom i mi gotovo da ne znamo gde da se sakrijemo. Počinjemo da se pitamo da li nas Bog u srcu ove osobe zaista voli i šta tačno namerava. Možda možemo da budemo vazneseni tek nakon što izdržimo ove patnje? U svojim glavama kalkulišemo… o odredištu na koje ćemo stići i o našoj budućoj sudbini. Ipak, kao i pre, niko od nas ne veruje da je Bog već preuzeo telo da bi obavljao delo među nama. Iako nas je pratio tako dugo, iako nam je već izgovorio toliko reči licem u lice, mi i dalje ne želimo da prihvatimo tako običnog čoveka kao Boga naše budućnosti, a još manje smo voljni da ovoj beznačajnoj ličnosti poverimo kontrolu nad svojom budućnošću i svojom sudbinom. Od Njega dobijamo nepresušnu zalihu žive vode i kroz Njega živimo licem u lice sa Bogom. Ali mi smo samo zahvalni za blagodati Gospoda Isusa na nebu i nikada nismo obraćali pažnju na osećanja ove obične osobe koja je u posedu božanstva. I dalje, kao i ranije, On obavlja Svoje delo ponizno skriven u telu, dajući izraz Svom najdubljem srcu, kao da ne oseća da ga ljudski rod odbacuje, kao da večno prašta čovekovu detinjastost i neznanje i zauvek toleriše to što Ga čovek ne poštuje.

Bez naše spoznaje, ovaj beznačajni čovek nas je vodio korak po korak kroz Božje delo. Prolazimo bezbrojne kušnje, trpimo bezbrojne prekore i smrt nas testira. Učimo o Božjoj pravednoj i veličanstvenoj naravi i uživamo u Njegovoj ljubavi i milosti, počinjemo da cenimo Božju veliku silu i mudrost, svedočimo divoti Božjoj i gledamo Božju žarku želju da spase čoveka. Prema rečima ovog običnog čoveka, spoznajemo narav i suštinu Božju, shvatamo Božju volju, spoznajemo priroda-suštinu čoveka i vidimo put ka spasenju i savršenstvu. Njegove reči dovode do toga da „umremo“ i da se „ponovo rodimo“; Njegove reči nam donose utehu, ali nas takođe ostavljaju skrhane krivicom i osećanjem da nešto dugujemo; Njegove reči nam donose radost i mir, ali i beskrajni bol. Nekad smo kao jaganjci na klanju u Njegovim rukama; nekad smo kao zenica oka Njegovog i uživamo u Njegovoj nežnoj ljubavi; nekad smo kao Njegovi neprijatelji i Njegov gnevni pogled nas pretvara u pepeo. Mi smo ljudska rasa koju je On spasio, mi smo crvi u Njegovim očima i mi smo izgubljena jagnjad koju On danonoćno želi da pronađe. On je milostiv prema nama, On nas prezire, On nas podiže, On nas teši i bodri, On nas vodi, On nas prosvećuje, On nas prekoreva i dovodi u red, pa nas čak i proklinje. I noću i danju, On stalno brine o nama, štiti nas i stara se o nama, danju i noću, nikada nas ne napuštajući, već proliva krv Svoga srca zbog nas i plaća svaku cenu zbog nas. U izrazima ovog malog i običnog tela, uživali smo u celosti Boga i videli odredište koje nam je Bog podario. Uprkos tome, sujeta i dalje uznemirava naše srce, a mi još uvek nismo voljni da takvu osobu prihvatimo kao svog Boga. Iako nam je dao toliko mane, toliko toga da uživamo, ništa od ovoga ne može zauzeti Gospodnje mesto u našim srcima. Mi poštujemo poseban identitet i status ove osobe, ali sa velikim oklevanjem. Sve dok On ne otvori svoja usta da zatraži od nas da priznamo da je On Bog, mi nikada

nećemo preuzeti na sebe da Ga priznamo za Boga koji će uskoro doći, a koji već dugo dela među nama.

Bog nastavlja svoje izjave, koristeći različite metode i perspektive da nas upozori šta treba da radimo, dok istovremeno daje glas Svom srcu. Njegove reči nose životnu snagu, pokazuju nam put kojim treba da koračamo i omogućavaju nam da shvatimo šta je istina. Počinju da nas privlače Njegove reči, počinjemo da se usredsređujemo na ton i način Njegovog govora i podsvesno počinjemo da se zanimamo za najdublja osećanja ove neupadljive osobe. On bljuje krv Svoga srca obavljajući delo za nas, gubi san i apetit zbog nas, plače zbog nas, uzdiše zbog nas, stenje u bolesti zbog nas, trpi poniženje zarad našeg odredišta i spasenja, a naša obamrlost i buntovništvo cede suze i krv iz Njegovog srca. Ono što On ima i ono što On jeste ne pripada nijednoj običnoj osobi niti to može imati niti steći ijedno iskvareno ljudsko biće. On pokazuje toleranciju i strpljenje koje nema nijedan običan čovek, a Njegovom ljubavlju nije obdareno nijedno stvoreno biće. Niko osim Njega ne može da zna sve naše misli, niti da tako jasno i potpuno dokuči našu prirodu i suštinu, niti da sudi o buntovništvu i iskvarenosti ljudskog roda, niti da nam govori i obavlja ovakvo delo na nama u ime Boga na nebu. Niko osim Njega nije obdaren autoritetom, mudrošću i dostojanstvom Božjim; Božja narav i ono što Bog ima i jeste rađaju se, u celini, u Njemu. Niko sem Njega nam ne može pokazati put i doneti svetlost. Niko sem Njega ne može otkriti tajne koje Bog nije otkrio od stvaranja do danas. Niko sem Njega nas ne može spasti od Sotoninog ropstva i naše iskvarene naravi. On predstavlja Boga. On izražava najdublje srce Božje, opomene Božje i Božje reči suda prema celom ljudskom rodu. On je započeo novo doba, novu eru, i uveo novo nebo i zemlju i novo delo, i doneo nam je nadu, okončavajući život koji smo vodili u nedorečenosti i omogućavajući celom našem biću da posmatra, potpuno jasno, put ka spasenju. On je osvojio celo naše biće i zadobio naša srca. Od tog trenutka pa nadalje, naši umovi su postali svesni, a naš duh kao da je oživeo: ova obična, beznačajna osoba, koja živi među nama i koju smo dugo odbacivali, zar to nije Gospod Isus, koji je uvek u našim mislima, budnim ili usnulim, i za kojim čeznemo i noću i danju? To je On! To je zaista On! On je naš Bog! On je istina, put i život! Omogućio nam je da ponovo živimo i da vidimo svetlost i sprečio je da naša srca lutaju. Vratili smo se u dom Božji, vratili smo se pred Njegov presto, licem u lice smo s Njim, bili smo svedoci Njegovog lika i videli smo put koji je pred nama. U ovo vreme, On je potpuno osvojio naša srca; mi više ne sumnjamo ko je On, ne protivimo se Njegovom delu i Njegovoj reči i padamo ničice pred Njim. Samo želimo da sledimo korake Božje do kraja svog života, da nas On usavrši, da uzvratimo Njegove blagodati i ljubav prema nama, da poslušamo Njegove orkestracije i planove, da sarađujemo sa Njegovim delom i da činimo sve što možemo da dovršimo ono što nam On poveri.

Biti osvojen od Boga je poput takmičenja u borilačkim veštinama.

Svaka Božja reč pogađa jednu od naših slabih tačaka, ostavljajući nas ranjene i ispunjene strahom. On razotkriva naše predstave, naše misli i našu iskvarenu narav. Od

svega što govorimo i činimo, do svake naše misli i ideje, naša priroda-suština se otkriva u Njegovim rečima, dovodeći nas u stanje straha i trepeta, u kome nemamo gde da sakrijemo svoj stid. Jednom po jednom, On nam govori o svim našim postupcima, ciljevima i namerama, čak i o iskvarenoj naravi koju sami nikada nismo otkrili, čineći da se osećamo razotkriveni u svoj svojoj bednoj nesavršenosti i, još i više, potpuno pobeđeni. On nam sudi što mu se protivimo, grdi nas što hulimo na Njega i osuđujemo Ga i čini da osećamo, da u Njegovim očima, nemamo nijednu iskupljujuću osobinu, da smo živi Sotona. Naše nade su potonule; više se ne usuđujemo da postavljamo ikakve nerazumne zahteve pred Njega ili da gajimo bilo kakve zamisli o Njemu, a čak i naši snovi nestaju preko noći. To je činjenica koju niko od nas ne može da zamisli niti da prihvati. U samo jednom trenutku gubimo unutrašnju ravnotežu i ne znamo kako da nastavimo putem koji je pred nama niti kako da nastavimo sa svojim verovanjima. Čini se kao da se naša vera vratila na sam početak i kao da nikada nismo sreli Gospoda Isusa niti smo Ga spoznali. Sve pred našim očima nas ispunjava zbunjenošću i tera nas da se neodlučno kolebamo. Užasnuti smo, razočarani, a duboko u našim srcima su neizdržljiv bes i sramota. Trudimo se da sebi damo oduška, da pronađemo izlaz, i, povrh toga, da nastavimo da čekamo našeg Spasitelja Isusa, da bismo Mu otvorili svoja srca. Iako ima trenutaka kada spolja izgledamo kao da smo uravnoteženi, da nismo ni oholi ni ponizni, u svojim srcima smo pogođeni osećajem gubitka koji nikada ranije nismo osetili. Iako ponekad spolja možda izgledamo neobično smireni, naši umovi vrve od muke poput olujnog mora. Njegov sud i grdnja lišili su nas svih naših nada i snova, stavljajući tačku na naše preterane želje i ostavljajući nas nevoljnim da verujemo da je On naš Spasitelj i da je sposoban da nas spase. Njegovi sud i grdnja otvorili su ponor između nas i Njega, toliko dubok da niko nije voljan da ga pređe. Zbog Njegovog suda i grdnje smo po prvi put pretrpeli tako veliki neuspeh, tako veliko poniženje u svojim životima. Njegovi sud i grdnja učinili su da zaista cenimo Božju čast i netrpeljivost prema čovekovoj uvredi, naspram koje smo krajnje bedni, krajnje nečisti. Njegovi sud i grdnja su nas po prvi put naterali da shvatimo koliko smo nadmeni i razmetljivi i kako čovek nikada neće biti ravan Bogu, niti jednak Bogu. Njegovi sud i grdnja učinili su da čeznemo da više ne živimo u tako iskvarenoj naravi, da se što pre oslobodimo ove priroda-suštine i da prestanemo da Mu budemo odvratni i odbojni. Njegovi sud i grdnja učinili su da s radošću poslušamo Njegove reči, ne buneći se više protiv Njegovih orkestracija i planova. Njegovi sud i grdnja su nam još jednom dali želju da preživimo i učinili nas srećnim da Ga prihvatimo kao našeg Spasitelja… Izašli smo iz dela osvajanja, iz pakla, iz doline senke smrti… Svemogući Bog nas je zadobio, ovu grupu ljudi! On je pobedio Sotonu i porazio mnoštvo Svojih neprijatelja!

Mi smo samo jedna obična grupa ljudi, koji poseduju iskvarenu sotonsku narav, onih od Boga predodređenih od davnina, i ubogih koje je Bog podigao iz kala. Nekada smo odbacili i osudili Boga, a sada nas je On osvojio. Od Boga smo primili život, put večnog života. Gde god da se nalazimo na zemlji, kakve god progone i nevolje da trpimo, ne

možemo biti odvojeni od spasenja Svemogućeg Boga. Jer On je naš Stvoritelj i naše jedino iskupljenje!

Ljubav Božja se širi kao voda sa izvora i daje se tebi, meni i drugima, i svima onima koji zaista traže istinu i čekaju pojavu Boga.

Kao što sunce i mesec izlaze naizmenično, delo Božje nikada ne prestaje i obavlja se na tebi, na meni, na drugima i na svima onima koji slede korake Božje i prihvataju Njegov sud i grdnju.

23. mart 2010. godine

Pogovor

Iako ove reči ne obuhvataju celinu Božjih izraza, one su dovoljne da ljudi postignu svrhe spoznaje Boga i prolaska kroz promenu naravi. Možda postoje neki koji misle da zato što je Božje delo u kontinentalnoj Kini završeno, to dokazuje da je On završio sa izgovaranjem svih reči koje je trebalo da izgovori i da On nikako ne može imati ništa novo da kaže, jer je Bog u stanju da izgovori samo ove reči. Štaviše, postoje oni koji veruju da „Reč koja se pojavljuje u telu“ sadrži sve izraze Boga u Dobu carstva, i da je pribavljanje ove knjige u rangu dobijanja svega od Boga, ili da će ova knjiga voditi ljudski rod u budućnosti baš kao što je to bio slučaj sa Biblijom. Verujem da oni koji tako misle nisu u manjini, jer ljudi uvek vole da nameću ograničenja Bogu. Iako svi oni tvrde da je Bog svemoćan i sveobuhvatan, priroda im je takva da s lakoćom ograničavaju Boga na određeni obim. Svi spoznaju Boga, ali se svi takođe u međuvremenu opiru i ograničavaju Ga.

Božje delo u Doba carstva tek je na početku. Sve Božje izjave sadržane u ovoj knjizi jednostavno su usmerene na one koji su Ga sledili u to vreme, i one su samo deo Njegovih izraza koji su izrečeni u Njegovom trenutnom ovaploćenju; one ne predstavljaju sve što je od Boga. Štaviše, ne može se reći da je time obuhvaćeno celokupno delo koje će Bog obaviti tokom ovog ovaploćenja. Bog će usmeriti Svoje reči na ljude različitih nacionalnosti i porekla, i On će osvojiti čitav ljudski rod i okončati staro doba. Budući da je tako, kako je onda mogao sve to da završi nakon što je izjavio tako malo Svojih reči? Njegovo je delo naprosto podeljeno na različite vremenske periode i različite etape; On radi u skladu sa Svojim planom i izražava Svoje reči u skladu sa Svojim koracima. Kako čovek može da pronikne u Božju svemoć i mudrost? Činjenica koju ovde želim da objasnim je sledeća: ono što Bog jeste i što ima, zauvek je neiscrpno i beskonačno. Bog je izvor života i svih stvari; u Njega ne može da pronikne nijedno stvorenje. Na kraju, moram da nastavim svakoga da podsećam: nikada više ne ograničavajte Boga na knjige, reči, niti na Njegove izjave u prošlosti. Postoji samo jedna reč koja opisuje osobinu Božjeg dela: novo. On ne voli da ide starim putevima niti da ponavlja Svoje delo; štaviše, ne želi da Ga ljudi obožavaju tako što će Ga ograničiti na određeni obim. To je Božja narav.

Zvanični veb sajt
QR kôd

Aplikacija Crkva
Svemogućeg Boga

Zvanični veb sajt
https://sr.godfootsteps.org

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/sr/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/sr/facebook

E-mail: contact.sr@godfootsteps.org
